Giới thiệu

Trong một thế giới song song gần như y hệt Trái Đất, Diệp Kiêu là một biên kịch trẻ tài hoa đang đứng trên đỉnh cao sự nghiệp.

Vốn là một thanh niên thế kỷ 21 xuyên không đến đây, anh đã tận dụng ký ức về những tiểu thuyết và bộ phim kinh điển của thế giới cũ để tạo nên những kịch bản điện ảnh bom tấn về đề tài trộm mộ và thám hiểm, một lĩnh vực còn khá mới mẻ tại quốc gia Đại Việt.

Các series phim như "Quỷ Xuy Hỏa" hay "Đạo Mộ Nhật Ký" đã đưa tên tuổi anh lên hàng ngũ những biên kịch mạng nổi tiếng nhất.

Thành công vang dội nhất của anh chính là bộ phim điện ảnh vừa ra mắt mang tên "Tỏa Long Tỉnh", một tác phẩm đã phá vỡ mọi kỷ lục phòng vé, biến Diệp Kiêu thành một hiện tượng.

Cuộc sống của Diệp Kiêu tưởng chừng sẽ chỉ xoay quanh những trang kịch bản và ánh hào quang của danh vọng, cho đến một ngày, thế giới hư cấu mà anh tạo ra đột ngột va chạm dữ dội với thực tại.

Bản tin buổi sáng đưa tin về một sự kiện chấn động: Giếng Tỏa Long huyền thoại ở ngoại ô phía Tây kinh đô, chính là bối cảnh trong bộ phim của anh, bỗng nhiên xuất hiện dị tượng.

Tiếng xích sắt va vào nhau chan chát, âm thanh tựa tiếng trâu rống trầm đục vọng lên từ lòng giếng sâu, kèm theo mùi tanh tưởi và khí huyết nồng nặc.

Truyền thuyết về ác long bị giam cầm sắp thoát thế một lần nữa khuấy động dư luận.

Ban đầu, Diệp Kiêu chỉ xem đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, thậm chí là một chiêu trò ăn theo sức nóng của bộ phim.

Tuy nhiên, khi đội khảo cổ quốc gia chính thức vào cuộc và tổ chức một hội thảo khẩn cấp được truyền hình trực tiếp toàn quốc, anh bắt đầu cảm thấy bất an.

Chính trong khoảnh khắc do dự giữa việc tham gia hội thảo hay ở nhà viết tiếp phần hai của "Tỏa Long Tỉnh", một sự kiện thay đổi hoàn toàn vận mệnh của Diệp Kiêu đã xảy ra.

Hệ thống Thần Cấp mà anh hằng ao ước suốt nhiều năm xuyên không cuối cùng đã được kích hoạt.

Đối mặt với lựa chọn của hệ thống, Diệp Kiêu đã không ngần ngại từ bỏ cuộc sống an nhàn của một biên kịch để dấn thân vào con đường phiêu lưu mạo hiểm.

Phần thưởng anh nhận được vượt xa mọi tưởng tượng: Kỳ Lân Cổ Huyết và "Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật".

Dòng máu thượng cổ không chỉ tái tạo lại cơ thể, biến anh thành một nam tử có dung mạo như ngọc, thân thể cường tráng với sức mạnh bùng nổ và khả năng tự chữa lành phi thường, mà còn ban cho anh hình xăm Kỳ Lân thần bí trên lưng.

Cùng lúc đó, bộ bí thuật phong thủy đỉnh cao rót vào tâm trí anh kho tàng kiến thức uyên bác về tầm long điểm huyệt, âm dương ngũ hành, biến một biên kịch thành một chuyên gia phong thủy và thám hiểm mộ cổ chỉ trong chớp mắt.

Mang trong mình thân phận mới và sức mạnh bí ẩn, Diệp Kiêu tham gia hội thảo với tư cách là biên kịch của bộ phim.

Tại đây, trong sự ngỡ ngàng của bản thân và sự hoài nghi của các chuyên gia hàng đầu, cuộc thám hiểm Giếng Tỏa Long ngoài đời thực bắt đầu diễn ra theo một kịch bản quen thuộc đến đáng sợ: chính là kịch bản bộ phim "Tỏa Long Tỉnh" do anh viết.

Từ con đường xuống giếng, mùi tanh nồng, dòng sông ngầm dưới đáy cho đến phiến đá cổ, tất cả đều giống hệt những gì anh đã miêu tả.

Bi kịch kinh hoàng ập đến khi một thành viên đội khảo cổ vô tình bị thương, một vết xước nhỏ đã trở thành mồi dẫn cho thảm họa.

Bằng kiến thức từ chính kịch bản của mình, Diệp Kiêu nhận ra nguy hiểm chết người và lên tiếng cảnh báo, ngăn cản đội khảo cổ xuống nước.

Tuy nhiên, lời nói của một biên kịch không có trọng lượng trước những nhà khoa học duy vật.

Họ phớt lờ cảnh báo của anh và quyết định tiếp tục.

Kết quả là một cuộc tàn sát đẫm máu diễn ra ngay trên sóng truyền hình trực tiếp.

Lũ cá Hắc Khuê hung tợn, loài thủy quái chỉ tồn tại trong phim của Diệp Kiêu, đã xuất hiện và xé xác gần như toàn bộ đội tiên phong, chỉ để lại hai người sống sót trong trạng thái hoảng loạn tột độ.

Lời tiên tri rùng rợn đã trở thành sự thật.

Diệp Kiêu, từ một biên kịch, bỗng trở thành nhân vật trung tâm của sự kiện, một kẻ bị tình nghi là trộm mộ và là người duy nhất nắm giữ những bí mật về thế giới dưới lòng đất.

Sau một cuộc thẩm vấn căng thẳng, anh được mời trở thành cố vấn đặc biệt cho đội khảo cổ quốc gia trong cuộc thám hiểm lần thứ hai.

Giờ đây, Diệp Kiêu không còn chỉ là người viết nên câu chuyện, anh đã trở thành một phần của nó, một người dẫn đường bất đắc dĩ bước vào cuộc phiêu lưu mà ở đó, mỗi chi tiết trong kịch bản của anh đều có thể là chìa khóa sinh tồn hoặc một bản án tử hình.

Cuộc hành trình vén màn bí ẩn của Giếng Tỏa Long, nơi hư cấu và thực tại hòa làm một, chỉ vừa mới bắt đầu.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 1

"Bản tin buổi sáng: Sáng hôm nay, Tỏa Long Tỉnh ở ngoại ô phía tây kinh đô có dị động, xích sắt va vào nhau kêu leng keng, tiếng bò rống vang lên không ngớt, có lời đồn rằng ác long bên dưới Tỏa Long Tỉnh sắp thoát thế." "Theo người chứng kiến, đứng cách Tỏa Long Tỉnh vài mét cũng ngửi thấy mùi tanh tưởi nồng nặc, miệng giếng còn phụt ra từng luồng huyết khí." "Đối với hiện tượng này, các chuyên gia vẫn chưa đưa ra lời giải thích, nhưng nhân viên địa phương đã sơ tán người dân, chúng ta hãy cùng chờ đợi những bản tin tiếp theo!" .....

"Bụp!" Diệp Kiêu tắt TV, chán nản ngồi lại trước máy tính.

Gần đây loại tin tức này quá nhiều, nhưng phần lớn đều là tin giật gân câu khách.

Về cơ bản, đến một dấu chấm câu cũng không đáng tin.

Hơn nữa, những người này rất có thể đang ké nhiệt bộ phim điện ảnh đang nổi của mình!

Bí ẩn Tỏa Long Tỉnh luôn là một trong những chủ đề được mọi người bàn tán sôi nổi, nhưng các tin tức liên quan đến cuối cùng đều chìm vào quên lãng.

Vì vậy, Diệp Kiêu trước giờ không mấy quan tâm.

"Kịch bản phần hai cũng phải nhanh chóng viết thôi!" Diệp Kiêu uống một ngụm cà phê, bắt đầu ngồi trước máy tính gõ chữ.

Vốn dĩ, Diệp Kiêu là một thanh niên tốt của thế kỷ 21 trên Trái Đất, đã xuyên không đến thế giới song song này!

Quốc gia anh đang ở có tên là Đại Việt Quốc.

Mới đến nơi này, Diệp Kiêu cứ ngỡ mình là một người xuyên

không, hệ thống bá đạo sẽ tự động tìm đến cửa.

Nhưng điều đáng thất vọng là, Diệp Kiêu đã xuyên không được vài năm mà vẫn không thấy bóng dáng hệ thống đâu.

Hết cách, người là sắt cơm là gang, một bữa không ăn đói đến hoảng.

Diệp Kiêu dựa vào ký ức kiếp trước, biến những tiểu thuyết mình đã đọc thành kịch bản phim, trở thành một biên kịch có chút danh tiếng.

Những bộ phim của anh, dù là series 《Quỷ Xuy Hỏa》 hay series 《Đạo Mộ Nhật Ký》, đều nhận được phản hồi rất lớn, cũng giúp anh thu về một lượng fan hâm mộ.

Mấy ngày trước, bộ phim 【Tỏa Long Tỉnh】 ra mắt, lại càng lập nên kỷ lục phòng vé mới cho điện ảnh Đại Việt!

Khiến Diệp Kiêu trở thành một biên kịch nổi tiếng trên mạng.

Dù sao thì ở thế giới này, những câu chuyện và tác phẩm về trộm mộ thám hiểm không phong phú như kiếp trước.

Và bây giờ, Diệp Kiêu đang chuẩn bị viết kịch bản cho phần hai của 【Tỏa Long Tỉnh】.

Trong phần tiếp theo, bộ ba nhân vật chính sẽ thực sự tiến vào Tỏa Long Tỉnh, tình tiết bên trong giếng Diệp Kiêu cần phải suy nghĩ kỹ càng... .....

“Tít tít tít...” Chuông điện thoại reo, Diệp Kiêu tiện tay nhấc máy.

“Alo?

Đạo diễn Trương?” “Ấy!

Tiểu Diệp à!

Mau xuống lầu đi!" "Sao vậy?" "Đội khảo cổ đã khảo sát xong, họ chuẩn bị xuống Tỏa Long Tỉnh thám hiểm, đặc biệt mời chúng ta đến hiện trường tham gia hội thảo!" "Nghe nói dưới Tỏa Long Tỉnh rất có thể có lăng mộ lớn đấy!" .....

Nghe giọng nói có phần kích động của đạo diễn Trương trong điện thoại, Diệp Kiêu không khỏi nhíu mày.

Lẽ nào dị biến ở Tỏa Long Tỉnh vừa xem trên TV là thật?

Nếu không sao có thể kinh động đến chính quyền, tiến hành khảo sát và chuẩn bị xuống đó tìm hiểu sự thật.

Phải biết rằng, trước khi xuyên không, bí ẩn về rồng thật trong Tỏa Long Tỉnh đã được đồn thổi ầm ĩ, chính quyền cũng chưa bao giờ đưa ra được lời giải thích hợp lý để dẹp yên dư luận.

Bí ẩn này chỉ có thể chôn sâu trong lòng Diệp Kiêu.

Sau khi xuyên không, anh lấy nó ra làm chất liệu sáng tác, vốn chỉ là một canh bạc.

Nhưng bây giờ, khi Tỏa Long Tỉnh thật sự xảy ra dị biến, Diệp Kiêu bắt đầu có chút do dự.

"Thôi vậy, tôi vẫn nên ở nhà xem trực tiếp thì hơn." Diệp Kiêu không thích những nơi đông người, hơn nữa mục đích của đạo diễn đến hiện trường cũng chỉ là để PR cho phần hai của 【Tỏa Long Tỉnh】 mà thôi!

Ở nhà nằm không sướng hơn sao?

Thế nhưng, ngay khi Diệp Kiêu vừa cúp điện thoại, trong đầu anh đột nhiên vang lên một giọng nói: 【Ting!

Phát hiện vật chủ gặp phải quyết định trọng đại, hệ thống đã tự động kích hoạt!】 "Đậu má!

Hệ thống?" "Lão tử cuối cùng cũng kích hoạt được hệ thống rồi!" Nghe giọng nói máy móc đột ngột vang lên trong đầu, Diệp Kiêu lập tức vui mừng! 【Ting!

Phát hiện vật chủ gặp phải quyết định trọng đại, kích hoạt lựa chọn thần cấp!

Đang tạo tùy chọn!】 【Tùy chọn một: Tiếp tục làm biên kịch, viết kịch bản!

Phần thưởng: Một chai thuốc mọc tóc!】 【Tùy chọn hai: Đến hội thảo, chỉ điểm cho đội khảo cổ thám hiểm Tỏa Long Tỉnh!

Phần thưởng: Kỳ Lân Cổ Huyết!

Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật!】 Nhìn các tùy chọn, Diệp Kiêu dần bình tĩnh lại, nhưng không thể che giấu được ánh mắt rực lửa.

Cái này còn phải chọn sao?

Đương nhiên là chọn hai!

Cổ huyết!

Bí thuật!

Tôi lấy hết!

Diệp Kiêu lấy điện thoại ra, nhấn nút gọi lại...

Trương Đạo ngạc nhiên nhấc máy: "Khụ khụ, đạo diễn Trương à, là tôi đây!" "Tôi nghĩ lại rồi, vẫn quyết định đi tham gia hội thảo!

Dịp quan trọng như vậy sao tôi có thể vắng mặt được chứ?" "Chủ yếu là vì tuyên truyền cho phần hai của 《Tỏa Long Tỉnh》 mà, tôi là biên kịch, sao có thể vắng mặt được?" "Nỗ lực vì công tác tuyên truyền phim, tôi không thể chối từ!" Trương Đạo: "????" .....

Cúp điện thoại, Diệp Kiêu mặt không đỏ tim không đập, thở ra một hơi dài.

Đúng lúc này, giọng nói trong đầu anh lại vang lên. 【Ting!

Chúc mừng vật chủ đã đưa ra quyết định, phần thưởng đã được phát!】 Giọng nói máy móc của hệ thống trong đầu vừa dứt, Diệp Kiêu liền cảm thấy đầu óc mình như mở ra một cánh cửa.

Vô số thông tin tràn vào não anh.

"Thừa kim tương thủy, huyệt thổ ấn mộc, ngoại tàng bát phong, nội bí ngũ hành..." Diệp Kiêu bất giác đọc lên mười sáu chữ này, đầu óc thông suốt lạ thường.

Vô số khẩu quyết, kỹ xảo, phương pháp tầm long điểm huyệt...

đều lần lượt hiện ra trong đầu anh.

Diệp Kiêu khẽ sáng mắt, trong lòng vui mừng.

"Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật...

đây đúng là một thứ tốt!" Tương truyền người có được sách này có thể đoạt được bí mật của trời đất, biết được tạo hóa âm dương, nó chẳng khác nào bộ bách khoa toàn thư của giới trộm mộ.

Thông thạo sách này, việc xuống mộ trộm đồ chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Lẽ nào hệ thống muốn mình trở thành một đạo gia... chuyên trộm mộ?" Tuy nhiên, chưa kịp để Diệp Kiêu thắc mắc, anh đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng rực, cả người như bị ném vào dung nham, bị lửa dữ thiêu đốt.

Cơn đau dữ dội khiến Diệp Kiêu không khỏi rên lên một tiếng.

Hồi lâu sau, cảm giác bỏng rát này mới dần lui đi, toàn thân Diệp Kiêu đã bốc mùi tanh hôi, dính đầy thứ chất nhầy màu đen bẩn thỉu.

Tắm xong bước ra, Diệp Kiêu đứng trước gương cũng không khỏi sững sờ.

Bản thân trong gương dường như đã biến thành một người khác, da trắng nõn, mặt như quan ngọc!

Bụng bia trước kia cũng biến thành cơ bụng tám múi, toàn thân trên dưới đều tràn đầy sức mạnh bùng nổ!

Điều đáng sợ nhất là, từ sau lưng đến ngực trái của Diệp Kiêu, không biết từ lúc nào đã chi chít hình xăm kỳ lân màu đen, trông vừa kỳ dị lại vừa vô cùng đáng sợ!

Diệp Kiêu không hiểu, vội hỏi hệ thống: "Hệ thống, Kỳ Lân Cổ Huyết này là thứ gì vậy?" 【Ting!

Kỳ Lân Cổ Huyết là huyết mạch đỉnh cấp!

Có thể khiến dung mạo vĩnh viễn không già, bách độc bất xâm, đồng thời có năng lực tự chữa lành cực nhanh!

Hình xăm kỳ lân chính là biểu tượng của người mang Kỳ Lân Cổ Huyết!】 Diệp Kiêu nghe vậy, trong mắt không che giấu được sự kinh ngạc.

"Lại là huyết mạch nghịch thiên đến vậy!" Diệp Kiêu yên lặng cảm nhận từng nơi trên cơ thể, mỗi một thớ cơ dường như đều tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Thế nhưng, chưa kịp để Diệp Kiêu cảm nhận kỹ, giọng nói của hệ thống lại vang lên. 【Ting!

Nhiệm vụ chỉ điểm khảo cổ đã được kích hoạt thành công!】 【Xin vật chủ lập tức đến địa điểm nhiệm vụ, chỉ điểm cho đội khảo cổ để nhận được phần thưởng hậu hĩnh!】 .....

Kinh đô.

Chương 2

Ngoại ô phía Tây!

Dị động ở Tỏa Long Tỉnh gây ra ảnh hưởng xã hội quá lớn, vì vậy chính quyền rất coi trọng hành động lần này.

Hội thảo lần này quy tụ các chuyên gia hàng đầu từ mọi lĩnh vực của Đại Việt Quốc để nghiên cứu và thảo luận về hành động của đội khảo cổ bên dưới Tỏa Long Tỉnh.

Quy mô hoành tráng, tầm quan trọng cũng là trước nay chưa từng có.

Còn Diệp Kiêu và Trương Đạo, vì bộ phim 【Tỏa Long Tỉnh】 quá nổi nên mới được mời đặc cách đến hội thảo lần này.

Nơi diễn ra hội thảo là một phòng họp được dựng tạm gần Tỏa Long Tỉnh.

Cả Diệp Kiêu và Trương Đạo, bên trong có gần bốn mươi chuyên gia, hoặc là khoa học tự nhiên, hoặc là các chuyên gia hàng đầu về sinh vật học, địa chất học, vật lý học.

Mỗi người đều là những nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn trong lĩnh vực của mình!

Mà nội dung chính của hội thảo lần này, chính là phân tích tình hình bên dưới Tỏa Long Tỉnh, đưa ra chỉ dẫn cho hành động của đội khảo cổ!

Tương đương với bộ não trên mặt đất của đội khảo cổ!

Trung tâm chỉ huy của chính quyền!

Mỗi bước đi của đội khảo cổ dưới lòng đất đều phải được hội

thảo đưa ra kết quả mới có thể thực hiện! .....

“Ha ha ha, trời cũng giúp ta!

Hành động khảo cổ lần này, không chỉ dưới Tỏa Long Tỉnh có trực tiếp, mà cả hội thảo của chúng ta cũng được trực tiếp toàn quốc!

Chúng ta có thể mong chờ doanh thu phòng vé phần hai của 【Tỏa Long Tỉnh】 sẽ bùng nổ!” Sau khi qua kiểm tra an ninh, Trương Đạo và Diệp Kiêu bước vào sảnh hội thảo.

Trương Đạo kích động đến hai mắt sáng rực, mỡ trên mặt cũng không ngừng run rẩy.

Làm đạo diễn, ai nấy đều khéo léo trong giao tiếp.

Trương Đạo lần lượt chào hỏi các chuyên gia, làm quen mặt.

Diệp Kiêu đứng bên cạnh có chút chán nản, nhìn đoàn chuyên gia đông đảo, chìm vào suy nghĩ: “Hành động khảo cổ lần này, không chỉ quy tụ nhiều chuyên gia như vậy, mà còn mở trực tiếp trên toàn quốc!” “Xem ra lần này... dị biến ở Tỏa Long Tỉnh không hề tầm thường, nếu không chính quyền không thể coi trọng đến mức này!” Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu bất giác nhìn về phía màn hình lớn ở trung tâm.

Lúc này, đội khảo cổ đã gần như chuẩn bị xong, có thể bắt đầu xuống giếng bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, người dẫn chương trình của hội thảo lần này là Băng Băng đi tới, chào hỏi Trương Đạo.

“Chào đạo diễn Trương!

Mời đi theo tôi, tôi sẽ sắp xếp chỗ ngồi cho ông!” Nói rồi, Băng Băng xoay người, đi trước dẫn đường cho Trương Đạo.

Nhưng trong khoảnh khắc quay người, Băng Băng tình cờ liếc

thấy Diệp Kiêu đang đứng bên cạnh với vẻ mặt thờ ơ.

Trong nháy mắt, Băng Băng sững người!

Dung mạo của Diệp Kiêu hoa mỹ ôn nhuận, giống như một vị ngọc công tử từ thời cổ đại xuyên không đến vậy.

Mạch thượng nhân như ngọc!

Công tử thế vô song!

Theo lý mà nói, là người dẫn chương trình của đài quốc gia, Băng Băng cũng đã gặp không ít soái ca.

Nhưng giữa một đám người hoặc là ông già lôi thôi, hoặc là bụng phệ, Diệp Kiêu thật sự quá nổi bật như hạc giữa bầy gà!

Đặc biệt là khí chất, toát ra ngời ngời.

Tựa như bước ra từ trong truyện tranh, khiến Băng Băng nhìn đến ngẩn người.

“MC Băng Băng?

Băng Băng...” Trương Đạo đưa tay ra, huơ huơ trước mắt Băng Băng hai lần.

Băng Băng mới sực tỉnh, vành tai hơi đỏ, nở một nụ cười chuyên nghiệp, nụ cười như cô gái nhà bên.

Thấy Băng Băng cứ nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, Trương Đạo cũng không khỏi có chút nghi hoặc.

Hôm nay ông nhìn Diệp Kiêu, quả thực cảm thấy anh có gì đó đã thay đổi, còn thay đổi ở đâu...

Trương Đạo cũng không nói ra được.

Băng Băng mỉm cười hỏi: “Đạo diễn Trương, vị này là?” Trương Đạo phản ứng lại, vội vàng giới thiệu: “Ôi!

Xem trí nhớ của tôi này, quên giới thiệu mất, đây là biên kịch của phim 【Tỏa Long Tỉnh】 của chúng tôi, Diệp Kiêu!

Cậu ấy...” Trương Đạo còn chưa nói xong, hai mắt Băng Băng đột nhiên sáng lên, kinh ngạc hô: “Thì ra anh là biên kịch phim!?

Đại tài tử đó nha!” Băng Băng vẻ mặt mừng rỡ, kích động nói: “Tôi là fan của anh đó!

Có thể chụp chung với anh một tấm ảnh không?” Nói rồi, Băng Băng lấy điện thoại ra, vẻ mặt mong chờ nhìn về phía Diệp Kiêu.

Nhìn đôi mắt to long lanh của Băng Băng, ai có thể từ chối một Băng Băng ngọt ngào chứ?

Diệp Kiêu gật đầu.

Ngược lại, Trương Đạo đứng bên cạnh có chút ngẩn người, không khỏi lẩm bẩm: “Fan?

Chẳng phải cô vừa rồi còn chưa nhận ra Diệp Kiêu sao?” Nghe vậy, thân hình yêu kiều của Băng Băng không khỏi hơi cứng lại, mặt đỏ bừng liếc trộm Diệp Kiêu một cái.

Ái chà... ngại quá!

Chỉ muốn dùng ngón chân đào ra một căn nhà ba phòng một sảnh.

Cô chỉ tìm cớ để chụp ảnh chung thôi mà!

Cô gái nào mà không mê trai đẹp chứ?

Băng Băng miên man suy nghĩ, hai má ửng hồng.

Diệp Kiêu thấy vậy cũng không khỏi mỉm cười, tinh ý nói: “Thật ra, tôi cũng là fan của MC Băng Băng!

Rất nhiều chương trình do Băng Băng dẫn tôi đều có xem.” Băng Băng nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Kiêu, mỉm cười nói:

“Thật không ạ?” Diệp Kiêu đang định nói thì Trương Đạo ở bên cạnh đã nhanh nhẩu đáp: “Cái này tuyệt đối là thật!

Chương 3

Tôi có thể làm chứng!

Lúc ở đoàn phim cậu ấy mấy lần đều xem chương trình của cô!

À!

Đúng rồi!

Cậu ấy còn thường xuyên bình luận nữa đấy!" Trương Đạo vẻ mặt quả quyết, chỉ thiếu điều chỉ tay lên trời thề.

Băng Băng có chút nghi hoặc nhìn Trương Đạo: "Bình luận?" "Không sai!

Cậu ấy thường xuyên gọi cô là vợ trên bình luận đấy!" Diệp Kiêu toàn thân cứng đờ: "..." Ông không nói, không ai bảo ông câm đâu!

Đây đúng là hiện trường chết lâm sàng mà!

Nói thật, bây giờ anh rất muốn lấy dép tát vào mặt Trương Đạo.

Vậy mà Trương Đạo vẫn không tự biết, cứ cười hề hề, ra sức nháy mắt với Diệp Kiêu.

Dường như đang nói: "Thế nào, chiêu tán gái này của tôi không tồi chứ?" Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn trời, sự ngượng ngùng cũng có thể đào ra một căn biệt thự.

Băng Băng nghe Trương Đạo nói xong, lại thấy bộ dạng bối rối của Diệp Kiêu giống hệt mình, không khỏi mỉm cười: "Chuyện còn chưa... khụ khụ, đạo diễn Trương đừng trêu tôi nữa!" Băng Băng vốn định nói "chuyện còn chưa đâu vào đâu", nhưng may mà phản ứng của người dẫn chương trình nhanh, kịp thời ngậm miệng lại.

Cuối cùng, Băng Băng và Diệp Kiêu chụp ảnh xong, liền dẫn Diệp

Kiêu và Trương Đạo ngồi vào ghế khách mời, sau khi lịch sự chào tạm biệt hai người thì đi tiếp đón các chuyên gia khác.

Thực ra ý của Diệp Kiêu là không thích tham gia những hoạt động kiểu này.

Anh cũng nhìn ra được, hội thảo lần này thực ra không hề mời anh.

Là Trương Đạo tự ý đưa anh đến.

Nếu không với tố chất chuyên nghiệp của Băng Băng, không thể nào không nhận ra khách mời, còn phải qua Trương Đạo giới thiệu mới biết tên anh.

Đương nhiên, Diệp Kiêu cũng không để tâm những điều này.

Kể từ sau khi series 《Quỷ Xuy Hỏa》, series 《Đạo Mộ Nhật Ký》, và 《Tỏa Long Tỉnh》 nổi tiếng, Trương Đạo đối với Diệp Kiêu vô cùng ân cần!

Về cơ bản đã hoàn toàn quán triệt nguyên tắc "liếm cẩu".

Bất kể tham gia hoạt động gì, hay là tụ tập cá nhân, chưa bao giờ quên mời Diệp Kiêu.

Mặc dù Diệp Kiêu đa số đều từ chối, nhưng Trương Đạo chưa bao giờ nản lòng.

Dù sao, mấy kịch bản của Diệp Kiêu đã giúp ông từ một đạo diễn hạng ba không tên tuổi, một bước đạt đến thành tựu như hiện tại.

Ông biết tài năng của Diệp Kiêu, nên càng sợ Diệp Kiêu bị các đạo diễn khác đào đi.

Vì vậy thái độ của ông đối với Diệp Kiêu, chỉ có thể gói gọn trong một chữ: nhiệt tình! .....

Một lát sau, tại hiện trường khảo cổ và sảnh chỉ huy hội thảo, mọi

người đều đã chuẩn bị xong.

Theo tiếng "action" truyền ra từ bộ đàm, hoạt động khảo cổ được phát trực tiếp trên toàn quốc này chính thức bắt đầu!

Trong phòng trực tiếp, dù màn hình đen kịt một mảng, nhưng đã có rất nhiều khán giả.

Mọi người đều đang háo hức mong chờ bí ẩn của Tỏa Long Tỉnh được hé lộ.

"A a a!

Sofa sofa sofa!

Tôi là người đầu tiên!" "Mẹ nó chứ... tay nhanh của dân FA lâu năm cũng không bằng ông!" "Hồi hộp quá, bí ẩn Tỏa Long Tỉnh cuối cùng cũng sắp được hé lộ rồi sao?

Series cả đời mới thấy a!" "Hai hôm trước mới xem phim Tỏa Long Tỉnh, hôm nay chính quyền đã hé lộ bí mật!

Trời ơi tôi cảm thấy cuộc đời viên mãn rồi!" "Đến đâu rồi?

Đã đào được rồng thật ra chưa?

Không được thì đào ra một bộ xương rồng cũng được!" "Mơ à?

Mới bắt đầu phát sóng thôi!" .....

Khán giả trong phòng trực tiếp ngay khoảnh khắc bắt đầu đã bùng nổ nhiệt tình.

Bình luận như thủy triều, từng đợt sóng cuộn trào!

Cùng lúc đó, trong sảnh chỉ huy, mọi người cũng đầy mong đợi, nhìn chằm chằm vào màn hình lớn ở trung tâm.

Hy vọng chuyến thám hiểm lần này có thể giải mã được bí ẩn thực sự đã làm khó tất cả mọi người... bí ẩn rồng thật trong Tỏa Long

Tỉnh!

Phải biết, người dân Đại Việt tự cho mình là con cháu của rồng, nhưng không ai biết trên thế giới này, có thật sự tồn tại "rồng" hay không!

Có lẽ chuyến thám hiểm Tỏa Long Tỉnh lần này, có thể vén lên một lớp sương mù lịch sử, giải mã sự thật bị chôn vùi!

Cho thế gian biết bí mật về rồng thật! .....

"Hù... hù... hù..." .....

Đội tiên phong gồm mấy nhân viên khảo cổ men theo dây cáp, từ từ hạ xuống trong Tỏa Long Tỉnh.

Thành giếng ẩm ướt phủ đầy rêu xanh, những viên gạch xanh loang lổ bao quanh Tỏa Long Tỉnh một cách có quy tắc, không gian lại vô cùng chật hẹp.

Suốt quãng đường đi xuống, không có bất kỳ điểm tựa nào.

Thứ duy nhất đội khảo cổ có thể dựa vào, chính là dây an toàn buộc trên eo.

Họ từ từ chìm xuống, chìm xuống...

Chương 4

Trong quá trình này, ngoài tiếng nước nhỏ giọt "tí tách" thỉnh thoảng vang lên và tiếng thở dốc nặng nề của mấy người, thì không có âm thanh lạ nào khác.

Thần kinh của mọi người đều căng như dây đàn.

Cái giếng cổ sâu hun hút, giống như một con quái vật khổng lồ đang chực chờ nuốt chửng con người, dần dần nuốt chửng họ!

Năm nhân viên khảo cổ hoặc là nhắm chặt mắt, không dám nhìn đáy giếng đen ngòm.

Hoặc là nín thở tập trung, hai tay bám chặt dây an toàn gân xanh nổi lên, đầy mồ hôi.

Có thể nói, họ là đội tiên phong, là nhóm đầu tiên tiến vào Tỏa Long Tỉnh để dò đường.

Trách nhiệm của họ là dò rõ con đường bên dưới giếng, chuẩn bị cho các nhân viên khảo cổ tiếp theo vào.

Bất kể nguy hiểm gì sẽ xảy ra, đều là điều họ không thể lường trước được.

Nhưng chính nỗi sợ hãi không biết trước này mới càng khiến người ta kinh hồn bạt vía! .....

Không biết đã chìm xuống bao lâu.

Các thành viên khịt khịt mũi, lại đều ngửi thấy một mùi tanh nồng nặc.

"Các anh... các anh có ngửi thấy không, mùi tanh nồng quá!" Trong đội, một người đàn ông đeo kính, trông có vẻ thư sinh che miệng mũi,

nhíu mày nói.

Mấy người còn lại nghe vậy, đều vội vàng gật đầu.

Mùi tanh này nồng nặc vô cùng, chỉ cần không phải là người không có khứu giác, về cơ bản đều có thể ngửi thấy.

Đây là một mùi tanh tưởi xộc thẳng lên não.

Hít vào một chút thôi cũng khiến người ta cảm thấy đầu óc choáng váng.

"Đeo mặt nạ phòng độc vào, không khí trong này không lưu thông, khó tránh khỏi có vi khuẩn gì đó." Nói xong, năm người trong đội tiên phong lần lượt lấy mặt nạ phòng độc từ ba lô sau lưng ra đeo vào.

Sau đó, họ men theo dây cáp, bắt đầu tiếp tục chìm xuống. .....

Trung tâm chỉ huy.

Sảnh hội thảo.

Bao gồm cả Băng Băng, tất cả mọi người đều căng thẳng, mắt không rời màn hình lớn, đến thở mạnh cũng không dám.

Có thể mời được nhiều chuyên gia khảo cổ có uy tín trong nước đến đây, chính là để giải quyết dị biến trong Tỏa Long Tỉnh.

Có thể thấy cấp cao của Đại Việt coi trọng việc này đến mức nào!

Vì vậy mỗi người đều không dám lơ là, đều tập trung một trăm hai mươi phần trăm tinh thần, nhìn chằm chằm vào màn hình.

Không một khắc nào dám xao nhãng.

Nhưng lúc này, buổi trực tiếp khảo cổ hoành tráng dành cho khán giả toàn quốc lại đột nhiên sôi sục lên.

Cùng với việc công tác khảo cổ dưới giếng tiến triển, khán giả cũng lập tức phát hiện ra một số manh mối, lập tức thảo luận sôi nổi:

“Hồi hộp quá, khi nào mới xuống được đáy giếng đây?” “Cuối sợi xích ở đáy giếng, có phải đang xích một con rồng thật không?

Háo hức quá đi!” “Khoan đã, không đúng lắm!

Mọi người chắc chắn đó là mùi tanh à?” “Vãi!

Mùi tanh?

Tình tiết này sao tôi thấy quen thế nhỉ, hình như tôi đã xem cảnh này ở đâu rồi!” “Tôi cũng nhớ ra rồi!

Đoạn xuống giếng này, không phải là trong phim 【Tỏa Long Tỉnh】 sao?” “Không sai, hôm qua tôi mới ra rạp xem phim này, chính là có đoạn này!” “Cái giếng đó không phải đi thẳng xuống, mọi người đùa à?” “Phim đều là bịa đặt, đây là trực tiếp thực tế!” “Hít!

Bộ ba sắt hình như cũng ở trong Tỏa Long Tỉnh... ngửi thấy mùi tanh rất nồng!” “Có lẽ, chỉ là trùng hợp thôi?

Không lẽ biên kịch đã xuống Tỏa Long Tỉnh rồi?” .....

“Rào rào rào...” “Rào rào rào...” Bên tai đội khảo cổ, mơ hồ có tiếng nước chảy truyền đến.

Đội tiên phong khảo cổ đang treo trên dây cáp, từ từ chìm xuống đáy giếng, trong một khoảnh khắc, lại hoảng hốt cảm thấy như đang trong mơ.

“Đây là...

ảo giác sao?

Tôi hình như nghe thấy tiếng nước chảy!” “Tôi cũng nghe thấy!” .....

Nói xong, bốn người đều nhìn về phía người đàn ông đeo kính.

Người đàn ông đeo kính khẽ gật đầu, nói: “Không sai, đáy Tỏa

Long Tỉnh này nối liền với sông ngầm, nên tiếng nước chảy không phải ảo giác, là thật!" "Hơn nữa nghe thấy tiếng nước chảy, tức là chúng ta sắp đến đáy Tỏa Long Tỉnh rồi!" Mọi người nghe vậy, trong lòng đều kích động không thôi.

Suốt quãng đường này tuy có kinh hãi nhưng không nguy hiểm, cuối cùng cũng sắp đến đáy Tỏa Long Tỉnh.

Trong quá trình chìm xuống vừa rồi, họ căng thẳng đến tim sắp nhảy ra ngoài, nhưng may mắn là, cuối cùng cũng an toàn đến được đích.

Một lát sau, năm người trong đội tiên phong men theo dây cáp, cuối cùng cũng chìm xuống đáy giếng.

Trong sảnh chỉ huy, sự căng thẳng của mọi người không hề thua kém đội tiên phong.

Nhưng lúc này thấy họ an toàn đến đáy giếng, mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Đội tiên phong đến đáy giếng, một không gian rộng lớn hiện ra.

Không còn sự chật hẹp và mùi tanh tưởi trong giếng, thay vào đó là một con sông ngầm rộng lớn.

Nơi đây tỏa ra mùi hương thanh mát của dòng sông, khiến đầu óc người ta tỉnh táo hơn nhiều.

"Kia có bệ đá, chúng ta đu sang bệ đá đó!" Người đàn ông đeo kính tìm kiếm xung quanh, cuối cùng phát hiện một bệ đá dài trên vách động bên cạnh.

Đủ chứa khoảng hai mươi người.

Nói xong, anh ta liền đu sang bệ đá trước, mấy người còn lại cũng lần lượt làm theo. .....

Chương 5

Trung tâm chỉ huy.

Sảnh hội thảo.

Thấy đội đã an toàn xuống đáy giếng, không xảy ra vấn đề gì, các chuyên gia không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này, ánh mắt Diệp Kiêu lại luôn dán chặt vào màn hình, không hề xê dịch chút nào.

Anh vẫn nhớ rõ, trong tình tiết bộ phim 【Tỏa Long Tỉnh】 mà mình sáng tác, bên cạnh dòng sông ngầm dưới Tỏa Long Tỉnh... cũng có một bệ đá như vậy!

Hầu như có thể nói là... y hệt!

Diệp Kiêu có chút rối loạn, anh hơi hối hận vì đã đến hội thảo này.

Có một khoảnh khắc, anh thậm chí muốn trốn khỏi nơi này.

Anh có thể cảm nhận được, xung quanh đã có người bắt đầu nhìn về phía này.

Dù sao phim 【Tỏa Long Tỉnh】 đang chiếu rất hot, vẫn có một số chuyên gia giải trí bằng cách đi xem phim.

Chỉ có Trương Đạo dường như vẫn chưa ý thức được điều này, vẫn không ngừng vỗ tay.

Đối mặt với những ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua, ông gật đầu ra hiệu.

“Cậu xem, Diệp Kiêu!

Đã có mấy người chú ý đến chúng ta rồi, quen biết thêm người đều là mối quan hệ!

Lát nữa hội thảo kết thúc tôi dẫn cậu đi chào hỏi họ!" Trương Đạo hạ thấp giọng, kích động nói với Diệp Kiêu.

Ông còn tưởng, những người này bị sự nhiệt tình của ông làm cảm động, nên mới chú ý đến họ.

Diệp Kiêu thì cúi đầu, từ trong mũi "ừm" một tiếng.

Anh vạn lần không ngờ, bộ phim được biên soạn dựa trên tiểu thuyết kiếp trước và một số truyền thuyết, lại có thể phát hiện ra cảnh tượng thực tế trong Tỏa Long Tỉnh!

Chuyện quái gì thế này?!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là thật sự sẽ có người liên quan đến kiểm tra đồng hồ nước!

Đến lúc đó, e là trăm miệng cũng không thể biện minh được!

Mặc dù "cơm nhà nước" rất thơm, nhưng Diệp Kiêu không muốn vào đó!

"Khụ khụ..." Diệp Kiêu ho khan hai tiếng không tự nhiên, nói với Trương Đạo bên cạnh: "Cái đó... tôi còn có việc, đi trước đây." Nói rồi định đứng dậy, chuẩn bị về nhà thu dọn đồ đạc chạy trốn.

Nhân lúc cuộc thám hiểm chưa tiến đến bước tiếp theo, bằng chứng chưa nhiều, bây giờ chạy vẫn còn kịp.

Nhưng Diệp Kiêu vừa đứng dậy, liền bị Trương Đạo kéo lại.

"Hầy, đi nhanh vậy làm gì?

Họ sắp tiến hành thám hiểm tiếp rồi!" Nói rồi, Trương Đạo ghé sát tai Diệp Kiêu, nói nhỏ: "Đợi lát nữa hội thảo kết thúc, chúng ta còn có thể nhân cơ hội này tuyên truyền cho phần hai của Tỏa Long Tỉnh nữa chứ!" "Đến lúc đó doanh thu phòng vé phần hai, chỉ có thể lập kỷ lục mới thôi!!" Nói rồi, Trương Đạo nhẹ nhàng giật giật tay áo Diệp

Kiêu, ra hiệu anh ngồi xuống.

Động tĩnh bên này cũng khiến ánh mắt của nhiều người đổ dồn về đây.

Cảm nhận được những ánh mắt này, Diệp Kiêu chỉ đành cười khổ lắc đầu.

Đúng là đồng đội heo! .....

Hiện trường khảo cổ.

Đáy Tỏa Long Tỉnh.

Bên cạnh sông ngầm.

Trên bệ đá, công tác chuẩn bị của mấy người đã hoàn tất, chuẩn bị xuống nước thám hiểm.

Bởi vì trong Tỏa Long Tỉnh này, sợi xích sắt còn to hơn cả đùi người trưởng thành, thẳng tắp thông xuống đáy nước.

Hơn nữa xung quanh sông ngầm, ngoài bệ đá ra chỉ là những vách động hết sức bình thường, sau khi kiểm tra một lượt xung quanh bệ đá, mọi người cũng không phát hiện ra bất kỳ bí ẩn nào.

Vì vậy, người đàn ông đeo kính của đội khảo cổ suy nghĩ một lát, liền truyền đạt yêu cầu xuống nước đến hội thảo.

Hội thảo ngay khi nhận được yêu cầu, liền tổ chức nhiều chuyên gia bắt đầu thảo luận về việc xuống nước.

Vô số bản đồ khảo sát, dữ liệu đo lường được đặt trên bàn, bắt đầu đối chiếu từng cái một.

Một lát sau, hội thảo cuối cùng cũng đưa ra câu trả lời: có thể xuống nước!

Sau khi nhận được lệnh xác nhận xuống nước, các thành viên đội

khảo cổ lập tức mặc đồ lặn, chuẩn bị tiến vào sông ngầm để tìm hiểu sự thật.

Ít nhất cũng phải xem xem, sợi xích này rốt cuộc dẫn đến đâu!

"Hít!" Nhưng đột nhiên, một người trong số họ khi đang ngồi trên bệ đá, ngón tay bị góc cạnh sắc bén của bệ đá làm xước một chút da.

Hạt máu đỏ sẫm từ vết thương rỉ ra.

"Không sao, chỉ xước chút da thôi!

Tôi đã chuẩn bị xong, có thể xuống nước bất cứ lúc nào!" Mọi người thấy vậy, cũng không nói thêm gì.

Nhưng trong sảnh chỉ huy, Diệp Kiêu chú ý đến cảnh này, mày lập tức nhíu chặt, "vụt" một tiếng đứng dậy, lớn tiếng nói: "Không được xuống nước!" "..." "..." "..." Sảnh chỉ huy lập tức im phăng phắc, một sự yên tĩnh kỳ lạ bao trùm.

Tất cả mọi người đều bị tiếng hét này của Diệp Kiêu thu hút, đều kinh ngạc nhìn anh.

Sắc mặt Trương Đạo bên cạnh Diệp Kiêu cũng đột nhiên tái nhợt, lớp mỡ trên mặt co giật một cách không tự nhiên.

"Diệp Kiêu, cậu điên rồi!

Mau ngồi xuống!" Trương Đạo không biết tại sao Diệp Kiêu lại làm vậy, chỉ không ngừng kéo góc áo anh, khuyên anh mau ngồi xuống.

Diệp Kiêu không để ý đến Trương Đạo, cũng không quan tâm đến ánh mắt của những người khác.

Mặc dù có nguy cơ bị nghi ngờ.

Chương 6

Nhưng trong mắt Diệp Kiêu, những thành viên đội khảo cổ xuống giếng thám hiểm này là những người dũng cảm, là những anh hùng dám hy sinh vì nước, cống hiến quên mình!

Bởi vì không ai biết dưới đáy giếng tồn tại nguy hiểm gì, tất cả những điều đó đều cần họ dùng chính mạng sống của mình để khám phá.

Mà dưới giếng này, nếu giống hệt như kịch bản Diệp Kiêu viết, vậy thì trong sông ngầm, tất yếu tồn tại một đàn cá quái cực kỳ hung tàn.

Mà mùi máu tanh sẽ khiến đàn cá quái này phát điên!

Nếu máu tươi hòa vào nước, vậy thì những thành viên đội khảo cổ này sẽ bị cá quái nuốt chửng sống!

Dù không có nhiệm vụ chỉ điểm của hệ thống, Diệp Kiêu với tư cách là người duy nhất có khả năng biết chuyện, cũng nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Vì vậy, Diệp Kiêu đã đứng ra!

Bên cạnh sảnh chỉ huy, một người phụ trách cầm bộ đàm nói gì đó, hành động của mấy người trong đội trên màn hình cũng lập tức dừng lại.

"Vị này là biên kịch của bộ phim đang rất hot gần đây 【Tỏa Long Tỉnh】, anh Diệp!

Xin hỏi anh Diệp có ý kiến gì khác về hành động lần này, không ngại nói ra để mọi người tham khảo!" Băng Băng trước tiên giới thiệu Diệp Kiêu với các chuyên gia có mặt, sau đó mang theo nụ cười

chuyên nghiệp hỏi.

Đồng thời, một nhiếp ảnh gia bên cạnh cũng hướng máy quay về phía Diệp Kiêu, Trương Đạo ở bên cạnh vội vàng cúi đầu xuống.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng bị Diệp Kiêu thu hút ánh mắt, bình luận lập tức sôi sục.

"Đây là biên kịch Tỏa Long Tỉnh sao?

Sao cảm giác không giống lắm!

Biên kịch không phải nên là bụng phệ đeo kính sao?" "Trông cũng khá đẹp trai, tuy so với tôi vẫn còn kém chút, nhưng cũng không tồi!" "Lầu trên cút đi!

Cũng không soi gương xem lại mình đi!" "Tôi thấy, mọi người có thể cân nhắc nghe theo biên kịch Diệp, dù sao người đẹp trai nói gì cũng đúng!" "Chỉ cần người đủ đẹp trai, tam quan chạy theo ngũ quan!" "Woa!

Không ngờ biên kịch Diệp lại đẹp trai như vậy!

Chị em ơi, em tìm thấy mục tiêu rồi!" "Tránh ra hết!

Biên kịch Diệp Kiêu là chồng tôi, mấy con mắm các cô tránh ra!" "Đồ không biết xấu hổ, ai là chồng cô?

Rõ ràng là chồng tôi được không!

Chồng Diệp Kiêu em yêu anh!" "A a a!

Đẹp trai thật đó!

Cứ như bước ra từ trong truyện tranh vậy!

Hu hu yêu mất rồi yêu mất rồi!" Bình luận trong phòng trực tiếp lập tức lệch chủ đề, bị một đám fan nữ gọi chồng chiếm lĩnh. .....

Câu hỏi của Băng Băng cũng chính là điều các chuyên gia có mặt

muốn hỏi.

Đa số ở đây đều là chuyên gia có uy tín trong giới khảo cổ, nhưng đối với hành động xuống nước này, họ đã hoàn toàn phê duyệt.

Chỉ không biết tại sao, một cậu nhóc vô danh tiểu tốt lại đột nhiên xuất hiện nói không được xuống nước.

Vì vậy đa số mọi người đều mang tâm thái xem kịch, chuẩn bị xem màn kịch này kết thúc như thế nào.

"Bởi vì anh ấy bị thương chảy máu rồi!

Cho nên không được xuống nước!

Nếu không tất cả mọi người sẽ gặp nguy hiểm!" Lời này của Diệp Kiêu vừa nói ra, lại khiến cả hội trường im lặng.

Mọi người đều có chút ngơ ngác nhìn Diệp Kiêu.

Ngay cả Băng Băng cũng bị lời này của Diệp Kiêu làm cho nghẹn họng, không khỏi ho nhẹ hai tiếng.

"Khụ khụ...

Chuyện này... xem ra anh Diệp rất lo lắng cho sự an toàn của các nhân viên khảo cổ chúng ta!

Nhưng anh yên tâm, vết thương ngoài da này không ảnh hưởng đến hoạt động dưới nước của họ đâu!" Nói rồi, Băng Băng gật đầu với Diệp Kiêu, ra hiệu anh ngồi xuống.

Nhưng Diệp Kiêu chỉ cười với cô, vẫn đứng thẳng tắp!

Và cảnh này cũng được truyền rõ nét đến phòng trực tiếp, khán giả lại một lần nữa sôi sục!

"Hả?

Vết thương nhỏ này mà phải dừng công tác khảo cổ, hình như có

chút không đến nỗi chứ?" "Trời ơi, phải mau đến bệnh viện, đi muộn là nó lành mất!" "Nhanh, nhanh mang máy thở đến, anh ấy sắp không xong rồi!" "Có chút không ổn, cảnh này tôi mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc, hình như không đơn giản như vậy!" "Tôi cũng có một dự cảm không lành, nhưng không biết từ đâu ra!" "Dưới nước này không lẽ thật sự có nguy hiểm sao?" .....

Sảnh chỉ huy.

Sau khi nghe Diệp Kiêu nói, một học giả khảo cổ trông có vẻ lớn tuổi hừ lạnh một tiếng, nói: "Khảo cổ ở ngoài, quanh năm bôn ba, văn vật được chôn giấu còn quan trọng hơn cả mạng sống của chúng ta, chút vết thương này thì có đáng gì?" "Không sai!

Giải cứu những văn vật cổ đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng là sứ mệnh của những người làm công tác khảo cổ như chúng ta, chút vết thương nhỏ này không làm khó được chúng ta!" "Một chút vết thương ngoài da, có đến nỗi phải làm ầm lên như vậy không?

Khi cứu hộ khai quật, dọn dẹp văn vật, chuyện bị vật sắc nhọn làm bị thương là chuyện thường thấy, ai trong số những người ngồi đây mà không từng trải qua?

Nếu chỉ vì xước chút da mà tạm dừng công việc, e là văn vật sớm đã bị bọn trộm mộ hoành hành cướp sạch rồi!!!" .....

Kể từ khi vị lão giả đó lên tiếng, mấy người xung quanh như mở cờ trong bụng, liên tục hùa theo một cách chính nghĩa lẫm liệt.

Trong chốc lát, cả sảnh chỉ huy trở nên náo nhiệt vô cùng.

Lúc này, một chuyên gia vừa mới chào hỏi Trương Đạo, thấy Diệp Kiêu và Trương Đạo ngồi gần nhau như vậy, liền gọi hai tiếng Trương Đạo đang cúi gằm mặt.

"Đạo diễn Trương, người này là do ông mang đến à?" Trương

Đạo dịch mông sang một bên, vẻ mặt chính nghĩa lẫm liệt: “Không có chuyện đó, tôi không quen anh ta...” Diệp Kiêu: “...” Diệp Kiêu không để tâm đến tình tiết nhỏ này, cũng không quan tâm đến cuộc thảo luận của mọi người trong sảnh chỉ huy.

Ánh mắt dán chặt vào màn hình lớn ở trung tâm.

Đúng lúc này, một chuyên gia đột nhiên lên tiếng: “Tôi nhớ bộ phim Tỏa Long Tỉnh, bên trong hình như có một đoạn tình tiết...” Tuy nhiên, chưa kịp để ông ta nói xong, vị học giả khảo cổ lớn tuổi lên tiếng đầu tiên đã trực tiếp xua tay, nói với người phụ trách: “Tiếp tục thực hiện kế hoạch!” “Dù thế nào đi nữa, phim cũng chỉ là phim mà thôi!

Tưởng tượng và hiện thực vẫn có khoảng cách rất lớn!” Nửa câu sau, đương nhiên là vị học giả khảo cổ đó nói cho Diệp Kiêu nghe.

Đồng thời, câu nói này cũng là đang ám chỉ Diệp Kiêu, chỉ Diệp Kiêu chẳng qua chỉ là một biên kịch phim trộm mộ mà thôi, so với những chuyên gia am hiểu sâu sắc về khảo cổ học như họ, vẫn có khoảng cách rất lớn.

Diệp Kiêu đương nhiên cũng nghe ra, nhưng không nói gì.

Dù sao bây giờ, đội khảo cổ dưới giếng mới thực sự đang gặp nguy hiểm, điều Diệp Kiêu phải làm là ngăn cản họ xuống nước.

Chương 7

"Tôi nghĩ vẫn nên thận trọng một chút, ít nhất trước khi xuống nước phải kiểm tra tình hình dưới nước!" Diệp Kiêu nghiêm túc nói.

Nhưng rõ ràng, Diệp Kiêu với tư cách là một biên kịch phim, trong khi có mặt toàn là những nhân viên khảo cổ hàng đầu, không ai nghe lời anh.

"Tiểu Diệp à!

Tôi biết cậu có ý tốt, nhưng không cần lo lắng đâu!

Chúng tôi đã kiểm tra vùng nước này rồi, là nước chảy quanh năm, không có vi khuẩn gì đâu!" Một trong những nhân viên khảo cổ hơi lớn tuổi nói.

Diệp Kiêu còn muốn nói, nhưng một số chuyên gia khác cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa, lần lượt đứng dậy nói: "Những điều cậu nói, chúng tôi đều đã cân nhắc, cậu hoàn toàn không cần lo lắng!" "Không sai, cậu đừng gây thêm rối nữa, đây là kết quả mà hội thảo của chúng tôi đã cùng nhau quyết định, chẳng lẽ cậu nghĩ chúng tôi nhiều người như vậy còn không bằng một mình cậu sao?" "Công tác khảo cổ lần này là vô cùng quan trọng, chúng tôi ai nấy đều đã suy nghĩ kỹ lưỡng mới đưa ra quyết định, nếu muốn nghi ngờ chúng tôi thì ít nhất cũng phải đưa ra bằng chứng chứ!" "Đây là hiện trường khảo cổ, không phải đoàn phim của cậu!" .....

Nhiều chuyên gia lần lượt đưa ra ý kiến của mình, nhưng ý cuối cùng đều là nói, sự lo lắng của Diệp Kiêu là thừa thãi.

Cả sảnh chỉ huy, chỉ có vài người im lặng nhìn màn hình, đáy mắt ẩn chứa sự lo lắng sâu sắc.

Mà khán giả đang xem trực tiếp, đa số lại phát hiện ra điều không ổn.

Bình luận trong phòng trực tiếp, vào khoảnh khắc này bùng nổ: "Sao tôi có dự cảm không lành thế này, cứ cảm giác sắp có chuyện gì xảy ra!" "Hít!

Ông nói vậy, tôi nhớ ra rồi!

Sau khi bộ ba sắt xuống nước, đã gặp phải một loại cá quái cực kỳ khát máu, tên là... cá Hắc Khuê!" "Không thể nào?

Chẳng lẽ phim và hiện thực... thật sự có mối liên hệ nào đó?" "Cũng quá trùng hợp rồi, không!

Không đúng, biên kịch Diệp và đạo diễn chẳng lẽ thật sự đã xuống Tỏa Long Tỉnh rồi sao?

Trời ơi!" "Chẳng lẽ dưới nước thật sự có thứ gì đó đáng sợ?" .....

Trung tâm chỉ huy.

Sảnh trực tiếp.

Nhiều chuyên gia vẫn đang thảo luận kịch liệt, về việc hành động xuống nước lần này có an toàn hay không.

Nhưng cuối cùng, vì có kết quả thăm dò của thiết bị hỗ trợ, các chuyên gia vẫn cho rằng, hành động xuống nước khá an toàn.

"Được rồi!

Không cần thảo luận nữa, hành động lần này vừa rồi chúng ta đã đưa ra kết quả, cứ làm theo là được!" Vị học giả khảo cổ lớn tuổi vừa lên tiếng, các chuyên gia khác cũng lập tức im lặng.

Người phụ trách đứng bên cạnh lại một lần nữa ra lệnh qua bộ đàm trong tay.

Diệp Kiêu muốn nói thêm gì đó để ngăn cản hành động này.

Nhưng dù thế nào cũng không thể mở miệng.

Những chuyên gia này bảo anh đưa ra lý do chính đáng để ngăn cản hành động này, nhưng anh không thể nói đây là tình tiết trong phim của anh được?

Nếu như vậy, e là những chuyên gia có uy tín này sẽ tống cổ anh ra ngoài mất?!

Hơn nữa bây giờ, dù anh có muốn ngăn cản, cũng đã không kịp nữa rồi.

Dưới đáy giếng, bao gồm cả nhiếp ảnh gia và học giả khảo cổ bị thương, cả đội khảo cổ đều bắt đầu lần lượt nhảy vào sông ngầm, chìm vào trong nước. .....

Nhìn máy quay từ từ chìm xuống nước, tâm trạng Diệp Kiêu có chút phức tạp.

Anh biết, cứ thế này mà ngăn cản đội khảo cổ xuống nước quả thực có chút hoang đường, nhưng Diệp Kiêu vẫn không thể kiềm chế được mà đứng dậy.

Không ai tin lời anh, điều này cũng nằm trong dự liệu của anh.

Diệp Kiêu không quá thất vọng, chỉ có chút tiếc nuối cho đội khảo cổ trong sông ngầm.

Mà đột nhiên, trong đầu đột ngột vang lên giọng nói máy móc quen thuộc. 【Ting!

Vật chủ đã hoàn thành thành công một lần nhiệm vụ chỉ điểm, chúc mừng nhận được: một chai nước khoáng hiệu 'Hơi Ngọt'!】 .....

Giọng nói vừa dứt, trên góc bàn trước mặt Diệp Kiêu xuất hiện một chai nước khoáng bao bì đỏ trắng.

Nước khoáng hiệu 'Hơi Ngọt' là một thương hiệu đại chúng, không có gì hiếm lạ.

Anh vặn ra uống một ngụm, cũng không có gì bất ngờ bên trong.

Diệp Kiêu không khỏi nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ.

"Nước khoáng bình thường?

Có thể cho cả cổ huyết và bí thuật, không giống như một hệ thống keo kiệt?

Sao lại thế này?" Chẳng lẽ là...

Diệp Kiêu dường như nhớ ra điều gì đó, đôi mắt đột nhiên trở nên sáng ngời.

"Vừa rồi tôi ngăn cản đội khảo cổ xuống nước, không ai tin lời tôi, chỉ coi tôi là đùa giỡn!" "Nếu số người tin tôi nhiều lên, vậy thì khi tôi hoàn thành nhiệm vụ chỉ điểm, phần thưởng nhận được có phải sẽ trở nên cao cấp hơn không?" Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu không khỏi có chút kích động.

Bây giờ anh có 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》, có thể nói là nắm trong tay bách khoa toàn thư của giới trộm mộ.

Việc chỉ điểm cho đội khảo cổ hành động trong Tỏa Long Tỉnh chắc chắn không thành vấn đề.

Chỉ là để mọi người tin lời mình, từ vừa rồi có thể thấy, rất khó khăn.

Dù sao những người có mặt, đều là chuyên gia hàng đầu của các lĩnh vực!

Tam quan của họ đã sớm định hình, không phải là thứ mình có thể thay đổi bằng vài ba câu nói.

Trong chốc lát, Diệp Kiêu không khỏi chìm vào suy tư. .....

Tỏa Long Tỉnh.

Đáy giếng.

Bên sông ngầm.

Chương 8

Trong động ngầm đen kịt một mảng, nước cũng không lọt qua một tia sáng.

Sau khi chìm vào trong nước, con sông ngầm này dường như biến thành một địa ngục sâu thẳm, áp bức đến mức khiến người ta khó thở.

Nhưng may mắn là, mọi người đều đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, việc lặn tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Lập tức, tất cả mọi người bắt đầu điều chỉnh hơi thở, để đảm bảo dưỡng khí trong bình đủ dùng.

Sau đó, mọi người bật đèn pin, bắt đầu quan sát con sông ngầm này.

Dòng sông khá trong, không có tạp chất gì tồn tại.

Trong nước cũng không thấy dấu vết của bất kỳ loài cá nào, mọi thứ đều có vẻ khá yên tĩnh.

Một người dẫn đầu phía trước nhận diện phương hướng, liền dẫn các thành viên lặn về phía xích sắt của Tỏa Long Tỉnh. .....

Trung tâm chỉ huy.

Sảnh hội thảo.

Thấy các thành viên đội khảo cổ đã xuống nước thành công, không gặp phải bất kỳ sự cố nào, các vị chuyên gia cũng lần lượt âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Và tất cả đều liếc nhìn Diệp Kiêu một cách ẩn ý.

Khán giả trong phòng trực tiếp sau khi thấy đội khảo cổ an toàn

xuống nước, cũng không khỏi có chút nghi hoặc.

"Ờ ờ!

Trong nước hình như không có nguy hiểm gì?" "Nước rất trong, hình như đến cá cũng không tồn tại!

Vùng nước này rất sạch sẽ!" "Cuối cùng tôi cũng hiểu, cái gì gọi là nước trong quá thì không có cá!" "Xem ra phim chỉ là phim, dưới nước này không có nguy hiểm gì!" .....

Dường như tất cả mọi người đều cảm thấy, vùng nước này cực kỳ tinh khiết, căn bản không tồn tại cái gọi là nguy hiểm.

Lúc này, không ai phát hiện.

Trong đội khảo cổ dưới nước, một thành viên bị xước da ngón tay, tuy đã băng bó đơn giản, nhưng sau khi gặp nước đã bắt đầu dần dần tuột ra.

Từng giọt máu đỏ sẫm theo vết thương chảy ra, hòa vào trong nước...

Nhưng lúc này, từng chùm ánh sáng trắng của đèn pin, xuyên qua từng lớp sóng nước, chiếu rọi vào nơi xa.

Phản chiếu ra một đường viền của sợi xích sắt thẳng tắp, dài dằng dặc.

Thành viên đội khảo cổ dẫn đầu thấy cảnh này, hai mắt đột nhiên mở to!

Anh ta vội vàng quay người, kích động ra hiệu cho đồng đội phía sau, phát hiện ra xích sắt ở phía xa.

Những người còn lại theo hướng chỉ nhìn đi, đều kích động gật đầu liên tục.

Ngay sau đó, mọi người bắt đầu lặn về phía xích sắt ở xa.

Nhưng không ai chú ý, trên lòng sông đen ngòm, dường như có thứ gì đó đang rục rịch...

Đến bên cạnh xích sắt, men theo sợi xích sâu thẳm này nhìn xuống, không thấy đáy!

Rõ ràng con sông ngầm này không sâu lắm, nhưng sợi xích này lại như thể nối liền với địa ngục, sâu không lường được.

Nếu nhìn chằm chằm vào đáy xích sâu thẳm, có một khoảnh khắc sẽ khiến người ta cảm thấy, mình dường như đang bị nuốt chửng vào trong đó, vô cùng quỷ dị!

Cảnh tượng quỷ dị như vậy, mọi người từ bỏ ý định tiếp tục xuống thám hiểm, chuẩn bị quay trở lại bệ đá trước.

Cùng bộ chỉ huy thương lượng đối sách, chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

Nhưng đột nhiên, ngay khi mọi người chuẩn bị quay về bờ, đèn pin vô tình quét qua lòng sông, tất cả mọi người trong khoảnh khắc này, tim dường như ngừng đập.

Đây tuyệt đối là cảnh tượng đáng sợ nhất mà họ từng thấy trong đời!

Không biết từ lúc nào, dưới lòng sông dòng chảy ngầm cuộn trào.

Trên lòng sông vốn đen ngòm, lại vô cớ nổi lên vô số cá quái, đang nhanh chóng bơi về phía đội khảo cổ!

Đen kịt một mảng!

Và sau khi những con cá quái này rời khỏi lòng sông, bộ mặt thật của lòng sông hiện ra rõ mồn một!

Đó là... vô số xương trắng hếu!

Những bộ xương này chất đống trên lòng sông, phủ kín toàn bộ lòng sông!

Hoặc là lún trong bùn cát, hoặc là quấn vào rong rêu, những bộ xương trắng hếu cứ thế xuất hiện trước mắt mọi người, như thể họ thật sự đã đến nhân gian địa ngục!!!

Mọi người đều sống lưng lạnh toát, một luồng khí lạnh đột nhiên xộc lên!

Khán giả trong phòng trực tiếp khi thấy cảnh này, cũng lập tức náo loạn, phòng trực tiếp như bị ném vào một quả bom, nổ tung!

"Trời... trời ơi!

Cái, cái này đáng sợ quá phải không?" "Tôi bắt đầu có phản ứng rồi, toàn thân nổi da gà điên cuồng, không thể nào ngừng được!" "Tôi mới vào, xin hỏi các đại lão, bây giờ đang chiếu phim kinh dị à?

Tôi sợ quá!" "Sao trên lòng sông này lại có nhiều xương trắng như vậy?

Dưới nước này rốt cuộc đã chết bao nhiêu người?" "Chẳng lẽ có... thủy quỷ đòi mạng?" "Thật rợn người!

Tôi đến bây giờ vẫn còn da đầu tê dại!" .....

Nhưng những bộ xương trắng này còn chưa phải là đáng sợ nhất.

Đáng sợ hơn là vô số cá quái chi chít đang lao về phía mấy thành viên đội khảo cổ.

Chỉ cần nhìn một cái, đã khiến người ta da đầu tê dại.

Những con cá quái này cực kỳ xấu xí, vảy cá màu nâu kết hợp với hình dáng kỳ dị, như thể là một sản phẩm thất bại của tạo hóa.

Đáng sợ nhất, vẫn là răng của con cá quái này!

Chương 9

Răng của chúng không phải là một hàng cố định, mà là những chiếc răng nhọn li ti mọc lộn xộn trên hàm.

Đặc biệt là phía trước miệng, trên dưới tổng cộng bốn chiếc răng nanh cong vút, dài tới ba centimet, nhìn thôi đã thấy rợn người!

Nếu bị cắn một miếng, bác sĩ ngoại khoa e là cũng không biết bắt đầu khâu từ đâu! .....

Hơn nữa không chỉ vậy, nhìn đôi mắt đã đỏ ngầu của những con cá này, và bộ dạng điên cuồng lao về phía các thành viên đội khảo cổ, hoàn toàn là muốn ăn thịt mấy người này!

Lúc này, tuy thành viên dẫn đầu của đội khảo cổ cũng bị dọa choáng váng, nhưng anh ta dù sao cũng là đội trưởng, rất nhanh đã phản ứng lại.

Lập tức, anh ta không chút do dự, vội vàng ra hiệu, bảo mọi người nhanh chóng bơi về phía bờ.

Một số người thì không chút do dự, trực tiếp rút ra khẩu súng chống nước đặc chế, bắt đầu điên cuồng bắn về phía đàn cá, cố gắng dọa lùi đàn cá này.

Nhưng không biết tại sao, ánh lửa và đạn lại không hề dọa lùi được đàn cá này, ngược lại còn khiến chúng càng thêm điên cuồng!

Họ căn bản không thể bơi đến bờ trước khi đàn cá đến!

Đội khảo cổ lập tức rơi vào hoảng loạn tột độ.

Cái chết cũng đã bao trùm lấy mọi người, hoàn toàn không thể thoát ra.

Mặc dù họ đã dùng hết sức lực, ra sức bơi về phía bờ.

Nhưng tốc độ bơi của con người, làm sao có thể so được với cá trong nước chứ?

Không lâu sau, mặc dù có thành viên cầm súng điên cuồng bắn ở vòng ngoài, nhưng đàn cá quái này vẫn lao tới, rất nhanh đã đến trước mặt mọi người.

Khi những con cá này đến gần, khẩu súng trong tay thành viên bắn súng rõ ràng đã không còn tác dụng.

Chỉ có thể vung báng súng, cùng những con cá quái này cận chiến, đập tan từng con một.

Nhưng đột nhiên, một con cá nhân lúc thành viên bắn súng không chú ý, một ngụm cắn vào hông anh ta.

Máu tươi đỏ sẫm xuyên qua bộ đồ lặn, nhuộm đỏ cả một vùng nước.

Trong nháy mắt, tất cả cá quái đều khựng lại, rồi tất cả đều không kiềm chế được mà phát điên!!!

Mặt nước sôi trào!

Dường như máu tươi đã thu hút chúng, hay là máu tươi khiến chúng trở nên điên cuồng, những con cá quái này vào khoảnh khắc này, đều chuyển ánh mắt về phía thành viên đội khảo cổ bị thương!

Chỉ trong nháy mắt, thành viên bị thương này toàn thân trên dưới đều bị cá quái bao vây!

Những chiếc răng nanh dài như gai nhọn xuyên qua bộ đồ lặn, đâm thủng da của thành viên, xé từng mảng thịt trên người anh ta xuống.

Máu đỏ tươi, hòa lẫn với óc trắng, khuấy đục cả một vùng nước.

Nhìn cảnh này, đồng tử của các thành viên đội khảo cổ lập tức

phóng đại, tròng mắt như muốn lồi ra ngoài, cực kỳ kinh hoàng.

Nhưng chỉ vài giây sau, cảnh tượng còn kinh hoàng hơn xuất hiện trước mắt mọi người.

Khi đàn cá rời đi, thành viên bắn súng vừa bị vây, lại... chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu!!!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều sững sờ! .....

Hơi thở của họ, dường như cũng ngừng lại trong khoảnh khắc này, một luồng khí lạnh men theo sống lưng điên cuồng xộc lên, lập tức khiến người ta da đầu tê dại.

Đây tuyệt đối là cảnh tượng kinh khủng nhất mà họ từng thấy, không có gì sánh bằng!

Mà khi những con cá quái này quay người, lại một lần nữa hướng đôi mắt cá đỏ ngầu về phía các thành viên đội khảo cổ, hồn của các thành viên đội khảo cổ sắp bị dọa bay mất!

Bây giờ, trong đầu họ đã là một khoảng trống, chỉ lướt qua một ý niệm: chạy mau!!!

Lần này, không ai nhắc nhở, mỗi một thành viên đội khảo cổ đều dùng hết sức bình sinh, điên cuồng bơi về phía bờ.

Như thể chậm một giây, sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng, bị những con cá quái này gặm đến chỉ còn lại một đống xương. .....

Một lát sau, vùng nước này lại trở nên yên tĩnh, chỉ là mặt nước từ trong vắt lúc đầu, trở nên đỏ máu quỷ dị!

Cả một vùng nước, toàn bộ đã bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ, như thể là một dòng sông được đúc bằng máu tươi, rợn người vô cùng!

Chỉ cần nhìn một cái, đã khiến người ta có chút da đầu tê dại.

Trên bệ đá bên bờ, đang ngồi hai thành viên đội khảo cổ với ánh mắt ngây dại vô thần, toàn thân ướt sũng, họ là hai người duy nhất sống sót trong đội.

Những thành viên khảo cổ khác cũng đã bị đàn cá bao vây, đi theo gót người đầu tiên, hòa làm một thể với những bộ xương trắng hếu trên lòng sông.

Mà chiếc máy quay dùng để quay trực tiếp, thì đã rơi xuống đáy nước... .....

Màn hình trực tiếp dừng lại ở một mảng đen kịt.

Mãi một lúc lâu sau, khán giả vẫn chưa phản ứng lại, đều nín thở tập trung nhìn màn hình, đến thở mạnh cũng không dám.

Đến cuối cùng, cũng không biết là ai khởi xướng, cả phòng trực tiếp như bị ném vào một quả bom, nổ tung!

Mãi đến lúc này, khán giả mới sực tỉnh lại, lưng đã sớm bị mồ hôi lạnh thấm ướt hoàn toàn.

"Trời... lão thiên gia ơi!

Cái này cũng quá hung tàn rồi phải không?

Bệnh tim của tôi sắp bị dọa ra rồi!" "Cái này mẹ nó là cá ăn thịt người phải không!

Trên đời này thật sự có cá ăn thịt người!!!" "Vừa rồi, tim tôi sắp nhảy ra khỏi cổ họng, bây giờ nhớ lại toàn thân đều điên cuồng nổi da gà!" "Đáng sợ quá, cái này còn đáng sợ hơn cả bộ phim kinh dị đáng sợ nhất thế giới... vô số lần!!!" "Cái này mẹ nó không phải phim kinh dị, đây là chuyện xảy ra thật!

Trực tiếp cá ăn thịt người!

Những con cá quái này thật sự đã ăn hết các thành viên..." "Xong

rồi, tối nay tôi chắc chắn sẽ gặp ác mộng, tôi không dám ngủ nữa!”

.....

Chương 10

Cảnh tượng vừa rồi trong phòng trực tiếp, tất cả khán giả xem đều kinh hồn bạt vía.

Hơi nhắm mắt lại, hình ảnh cá quái trong nước liền hiện ra trước mắt họ, một số người thậm chí cảm thấy tinh thần của mình đã bị dọa đến có vấn đề.

Nói là muốn rủ nhau đi khám bác sĩ tâm lý.

Nhưng dần dần, có một số khán giả dường như nhớ ra điều gì đó, một câu nói lại khiến cả phòng trực tiếp sôi sục.

"Khoan đã!

Con cá quái này hình như... tôi hình như đã thấy ở đâu rồi?" "Vãi!

Không phải chứ?

Con cá quái này không phải là mẹ nó, trong phim 【Tỏa Long Tỉnh】 sao?" "Tôi nhớ ra rồi!

Cái này gọi là cá Hắc Khuê!

Là cá quái trong phim Tỏa Long Tỉnh!

Con cá quái này suýt nữa lấy mạng bộ ba sắt!

Sao lại xuất hiện ở đây?" "Vừa rồi biên kịch Diệp ngăn cản đội khảo cổ xuống nước, chẳng lẽ là vì... anh ấy đã sớm biết trong nước này có cá Hắc Khuê???" "Hít!

Điều này có phải là đại diện cho việc, biên kịch Diệp thật sự đã xuống Tỏa Long Tỉnh rồi không?

Cái này cũng quá... không thể tin được!" .....

Trung tâm chỉ huy.

Sảnh hội thảo.

Nhiều chuyên gia có mặt cũng sống lưng lạnh toát khi xem xong cảnh này.

Mãi đến khi màn hình hoàn toàn trở nên đen kịt, một số chuyên gia mới dường như nhớ ra điều gì đó, vội vàng lấy ra thuốc trợ tim cấp tốc uống vài viên.

Có không ít người bị dọa đến môi run bần bật, nói năng không rõ.

Thậm chí còn có chuyên gia, trong lúc không hay biết đã dùng hết cả một gói giấy để lau mồ hôi lạnh trên trán.

Nhưng không một ngoại lệ, trong mắt tất cả mọi người, đều tràn đầy sự kinh hãi nồng nặc.

Vẻ mặt đại nghĩa lẫm liệt, không sợ hãi lúc nãy vào khoảnh khắc này đều tan biến, thay vào đó là nỗi sợ hãi vô tận.

Có rất nhiều người bây giờ đã đứng trên bờ vực sụp đổ.

"Đây...

đây đâu phải là cá quái, đây là... là quỷ đòi mạng!" Không biết là ai, run rẩy hét lên câu này, nhưng vô số nhà nghiên cứu khoa học có mặt, lại không một ai trách mắng người đó.

Bởi vì bây giờ, trong lòng rất nhiều người trong số họ, cũng có suy nghĩ này!

Đội cứu viện không đợi lệnh của đám chuyên gia đã sợ ngây người kia nữa, chỉ có thể xuống giếng trước để đưa hai người sống sót trên bệ đá lên.

Về phần chiếc máy quay phim... tất cả mọi người đều ngầm hiểu mà không nhắc đến.

Sau một hồi bận rộn, đội cứu viện đã thành công đưa hai người sống sót dưới giếng lên bờ.

Chỉ có điều sau khi được cứu, hai người này đã nói năng không còn rõ ràng, toàn thân không ngừng run rẩy.

Ánh mắt họ đờ đẫn vô hồn, hoàn toàn không thể giao tiếp bình thường.

Vì vậy, hai người nhanh chóng được chuyển đến bệnh viện để điều trị tâm lý.

Miệng giếng Tỏa Long này cũng bị phong tỏa ngay lập tức.

Lúc này, trong sảnh chỉ huy, các chuyên gia cuối cùng cũng đã hồi phục sau cơn kinh hoàng tột độ.

Họ hoàn toàn không ngờ những gì Diệp Kiêu nói lại trở thành sự thật, mà còn ứng nghiệm nhanh đến vậy!

Các thành viên đội khảo cổ xuống nước gần như toàn bộ đã chết vì bị cá lạ tấn công, hai người sống sót duy nhất cũng đã được chuyển đến bệnh viện tâm thần.

Vị học giả khảo cổ lớn tuổi lúc đầu giờ đây đã hoàn toàn chìm trong cú sốc và sự tự trách sâu sắc.

Ông ta vạn lần không ngờ, với đủ loại thiết bị công nghệ cao dò xét mà lại không phát hiện ra loại cá lạ này.

Điều này cuối cùng đã dẫn đến thảm kịch của đội khảo cổ.

Bây giờ nghĩ lại, việc ông ta quả quyết ra lệnh xuống nước lúc đó thật nực cười và cũng thật đáng buồn biết bao!

Trong một khoảnh khắc, ông ta thậm chí có chút hối hận.

Hối hận vì lúc nãy đã không nghe lời Diệp Kiêu, giờ nghĩ lại thì tất cả những điều này đều có thể tránh được!

Nghĩ đến đây, vị học giả khảo cổ lớn tuổi dường như lại già đi mấy tuổi trong chốc lát.

Lúc này, mấy chuyên gia khác từng kiên quyết hạ lệnh xuống nước cũng chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, người nào người nấy ngồi trên ghế không dám ngẩng đầu.

Trong lòng họ cũng tràn ngập sự hối hận.

Ngoài ra, nhiều chuyên gia hơn thì đang bàn tán về cảnh tượng vừa xảy ra.

"Con cá lạ dưới nước lúc nãy rốt cuộc là gì?

Là một nhà động vật học, tôi biết hơn một vạn loài cá, nhưng tuyệt đối không bao gồm con quái vật vừa xuất hiện!!!" "Tôi cũng chưa từng nghe thấy bao giờ!

Nhưng tính công kích của loài cá này thật sự quá mạnh, trong vài giây đã có thể gặm một người sống sờ sờ thành bộ xương khô!" "Phải nghĩ cách nghiên cứu nó, nếu không tiến trình khảo cổ e là phải đình trệ rồi!" "Suỵt!

Đừng nói nữa, lần này tổn thất thảm trọng như vậy, e là cấp trên sẽ không cho qua đơn giản đâu, cứ xem tình hình đã!" "Thật ra, tôi hình như biết tên con cá lạ đó là gì!" Câu cuối cùng vừa dứt, hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Các bậc chức sắc đầu tiên là ngẩn ra một giây, sau đó đều kinh ngạc quay đầu nhìn về phía chuyên gia trẻ tuổi vừa nói câu đó.

Thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía mình, người này cũng hơi ngẩn ra, rồi vội vàng xua tay giải thích.

Chương 11

“Gần đây có một bộ phim điện ảnh về đạo mộ rất hot, tên là【Tỏa Long Tỉnh】!

Trong đó có một loại cá Hắc Khuê rất giống với con cá lạ này!” “Cái gì?

Phim điện ảnh?” Các chuyên gia đều chưa phản ứng kịp, có chút nghi hoặc nhìn người vừa nói.

Chuyên gia trẻ tuổi thấy vậy vội lấy điện thoại ra, tìm trên mạng hình ảnh cá Hắc Khuê rồi nhờ nhân viên chiếu lên màn hình.

Hình ảnh cá Hắc Khuê vừa hiện lên, các chuyên gia có mặt tại hiện trường đều hít một hơi khí lạnh.

“Đây...

đâu phải là ‘giống’!

Rõ ràng là y như đúc!” một ông lão kinh ngạc thốt lên.

Đúng vậy, cá Hắc Khuê trong ảnh và con cá lạ mà họ nhìn thấy dưới nước lúc nãy hoàn toàn giống hệt nhau!

Bất kể là ngoại hình hay đặc điểm, độ tương đồng gần như có thể nói là một trăm phần trăm!

Lần này, toàn bộ chuyên gia và các bậc chức sắc có mặt đều ngơ ngác!

Trong chốc lát, đầu óc họ cũng có chút hỗn loạn, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một loài cá rõ ràng là hư cấu trong phim điện ảnh đạo mộ, tại sao... tại sao lại xuất hiện trong thực tế chứ??

Thật không khoa học chút nào!

Khoan đã... phim điện ảnh đạo mộ?

Mấy học giả đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, đều kinh hãi nhìn nhau, trong lòng đã dấy lên sóng to gió lớn!

Phải biết rằng, sau khi dùng công nghệ cao dò xét, dưới Tỏa Long Tỉnh rất có khả năng tồn tại một ngôi mộ lớn!

"Chẳng lẽ... người sáng tạo ra bộ phim 【Tỏa Long Tỉnh】 rất có khả năng đã từng xuống Tỏa Long Tỉnh?" "Không sai, nếu không thì giải thích thế nào việc một loài cá lạ lần đầu tiên được phát hiện dưới nước lại xuất hiện trong phim?

Không thể nào là trùng hợp được?" "Mục đích họ xuống Tỏa Long Tỉnh... không ngoài dự đoán chính là vì ngôi mộ lớn dưới đó!" "Toi rồi, lại bị kẻ khác nhanh chân đến trước!

Ngôi mộ lớn dưới Tỏa Long Tỉnh này e là đã bị lũ trộm mộ đáng chết khoắng sạch rồi!" "Phải nhanh chóng tiến hành khai quật cứu hộ, phải nhanh chóng bàn bạc kế hoạch hạ mộ lần tới!" ... ...

Các chuyên gia và bậc chức sắc lập tức trở nên căng thẳng, nhưng đột nhiên, họ lại lần nữa sững sờ!

Khoan đã... lúc nãy MC Băng Băng có phải đã giới thiệu: anh chàng đẹp trai ngăn cản đội tiên phong xuống nước chính là biên kịch của bộ phim 《Tỏa Long Tỉnh》 không??

Còn gã béo tay áo dài giỏi vũ đạo, chào hỏi mọi người lúc trước...

Hình như chính là đạo diễn của 《Tỏa Long Tỉnh》???

Cực kỳ ăn ý, tất cả mọi người như thể được chỉ huy thống nhất, ánh mắt đồng loạt chuyển về phía Diệp Kiêu. ... ...

Cùng lúc đó.

Trên ghế ngồi, Trương Đạo cũng đã hoàn toàn chết lặng.

Thật ra lúc nhìn thấy cá Hắc Khuê xuất hiện trong con sông ngầm dưới lòng đất, đầu óc Trương Đạo đã "bùng" một tiếng, hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ.

Ông ta dù thế nào cũng không thể ngờ, sinh vật trong phim của mình lại có ngày xuất hiện ngoài đời thực.

Chuyện này còn cẩu huyết hơn cả kịch bản của 【Chân Huyên Ký】 gấp trăm lần!

Sau khi hoàn hồn, tim Trương Đạo đã chìm xuống vực sâu vạn trượng.

Ngôi mộ lớn dưới Tỏa Long Tỉnh, cộng thêm bộ phim đề tài đạo mộ 【Tỏa Long Tỉnh】, và cả sinh vật giống hệt nhau trong phim và ngoài đời!

Ông ta có một trăm cái miệng cũng không giải thích cho rõ được!

Trộm mộ là tội lớn, vừa nghĩ đến việc bị nhốt vào phòng tối thẩm vấn, còn phải ở trong đó vài năm, nước mắt Trương Đạo gần như sắp trào ra.

Ông ta còn nhớ rõ, vừa có mấy cô người mẫu trẻ liên lạc, muốn xin vai trong phim mới của ông ta.

Thời gian "phỏng vấn" cũng đã hẹn xong, kết quả bây giờ lại xảy ra chuyện này, cuộc sống rực rỡ nửa đời sau của ông ta chẳng lẽ cứ thế mà tan thành mây khói?

"Khụ khụ, đạo diễn Trương, tôi đi trước đây, có gì liên lạc sau nhé!" Ngay lúc này, một giọng nói vang lên bên cạnh, Trương Đạo quay đầu lại thì thấy Diệp Kiêu đang chuẩn bị rời đi!

Trương Đạo vội vàng kéo Diệp Kiêu lại, run rẩy hỏi: "Tình hình gì

đây, Diệp Kiêu, cậu định chạy trốn à?

Cho tôi đi với!" Diệp Kiêu hất tay Trương Đạo ra, nói: "Gì mà chạy trốn, hội thảo kết thúc rồi, tôi về nhà!" "Không!

Cậu chắc chắn là định chạy!" ... ...

Trương Đạo nhanh chóng sáp lại gần Diệp Kiêu, mếu máo hỏi: "Con cá Hắc Khuê này rốt cuộc là sao?" Diệp Kiêu nhún vai, tỏ vẻ mình không biết.

Nào ngờ Trương Đạo nghe vậy, nước mắt cũng nặn ra được hai giọt, giọng như sắp khóc nói: "Mấy bộ phim này, không phải đều là trải nghiệm trước đây của đại lão anh chứ?" "Đại lão hại tôi thảm quá rồi!

Đến lúc đó tôi giải thích thế nào đây!

Tôi trong sạch mà..." ... ...

"Được rồi, chỉ là trùng hợp thôi!" Diệp Kiêu hất tay Trương Đạo ra, ngắt lời ông ta.

Trương Đạo nghe vậy, đầu tiên là hơi ngẩn ra, sau đó lẩm bẩm một tiếng: "Trùng hợp?" Nhưng rồi, Trương Đạo lại khóc lóc nói: "Chó nó còn không tin!

Cậu lại còn lừa cả tôi!" Diệp Kiêu: "....." Diệp Kiêu rất muốn đá một phát vào mặt Trương Đạo.

Chương 12

Nhưng anh không thèm để ý đến ông ta, trực tiếp quay người định rời đi.

Ngay lúc này, ánh mắt các chuyên gia giao nhau.

Tất cả mọi người như được chỉ huy thống nhất, đồng loạt nhìn về phía Diệp Kiêu và Trương Đạo.

Mà khán giả trong phòng livestream cũng vừa hay nhìn thấy cảnh này, cả phòng livestream lập tức bùng nổ!

“Diệp Kiêu đây là...

định chạy trốn???

Sau khi sự việc bại lộ thì bỏ trốn à?” “Trời ơi, đã bắt đầu chuẩn bị chạy trốn rồi, xem ra là bằng chứng không thể chối cãi!

Diệp Kiêu chắc chắn đã xuống Tỏa Long Tỉnh!” “Diệp Kiêu: A, ngại quá!” “Phụt!

Bị bắt tại trận thế này, đúng là ngại thật, chắc lát nữa sẽ có người đến kiểm tra đồng hồ nước.” “Xì!

Ít nhất Diệp Kiêu dám làm dám chịu, ngay cả lời khai cũng đã sớm viết... không!

Quay xong rồi!” ... ...

Khán giả trong phòng livestream điên cuồng hò hét, nhưng rồi một vài người đột nhiên có chút than thở.

Trong phòng livestream, lập tức vang lên một luồng ý kiến khác.

“Haizz!

Nếu lúc đó mấy chuyên gia này chịu nghe lời Diệp Kiêu thì tốt rồi, cũng sẽ không gây ra thảm kịch này!" "Đúng vậy, mấy chuyên gia này cứng đầu cố chấp!

Rõ ràng là coi thường Diệp Kiêu mà!

Nhưng kết quả thì sao?

Phì!" "Nhìn là biết chưa xem phim của Diệp biên kịch rồi, không cẩn thận chút nào!" "Họ có lẽ nghĩ rằng đã vạn sự chu toàn rồi, nhưng cuối cùng... haizz!" ... ...

Khán giả trong phòng livestream cũng nghĩ đến đội khảo cổ đã bỏ mạng trong miệng cá.

Nghĩ lại những "chuyên" gia này, nếu lúc đó tin lời Diệp Kiêu, không khăng khăng xuống nước.

Họ cũng sẽ không chết thảm trong bụng cá.

Nhưng người chết không thể sống lại, thời gian cũng không thể quay ngược, họ chỉ có thể tiếc nuối mà thôi.

Cùng lúc đó, trong sảnh chỉ huy, mấy chuyên gia vừa nhận điện thoại, rõ ràng vì hành động không thuận lợi mà bị mắng cho một trận té tát.

Trong số đó, có cả mấy vị học giả khảo cổ "chính nghĩa lẫm liệt" lúc nãy.

Lúc này, sắc mặt họ như vừa nuốt phải một con ruồi chết, vô cùng khó coi.

Diệp Kiêu thấy những người này đang nhìn chằm chằm mình, động tác bất giác dừng lại, trong lòng có chút bất an.

"Các vị, các vị làm gì vậy?" Diệp Kiêu cẩn thận hỏi một câu, rồi lại nói thêm: "Các vị cứ nói chuyện, cứ tự nhiên!" Nói xong, Diệp

Kiêu chuẩn bị chuồn đi.

Nhưng ngay lúc này...

“Xin hỏi có phải là anh Diệp không?” Đột nhiên, từ ngoài cửa sảnh chỉ huy, mấy người đàn ông mặc đồng phục đi vào.

Nhìn mấy người mặc đồng phục trước mặt, Diệp Kiêu thầm than trong lòng: “Cái gì đến cũng sẽ đến, trốn cũng không thoát được!” Nói rồi, Diệp Kiêu liền lịch sự chào hỏi mấy người trước mặt, mỉm cười nói: “Đúng vậy, tôi là Diệp Kiêu, xin hỏi có việc gì không ạ?” Nghe câu này, mấy người trước mặt lập tức sững người.

Hay lắm, chúng tôi mặc đồng phục đến đây, anh nói chúng tôi đến làm gì?

Nhưng một người trong đó vẫn khách sáo nói với Diệp Kiêu: “Phiền anh đi với chúng tôi một chuyến để hợp tác điều tra!” ... ...

Nhìn thấy cảnh này, các chuyên gia phía sau cũng có chút ngẩn ngơ, từng người đều im lặng nhìn nhau.

Ngay sau đó, không biết ai là người mở lời trước, trong sảnh chỉ huy lập tức vang lên một tràng tiếng than tiếc nuối.

“Là chúng ta hồ đồ, mới khiến những người tài trẻ tuổi này mất mạng!

Haizz, hồ đồ quá!” “Nếu lúc đầu chúng ta nghe lời Diệp Kiêu, không để họ xuống nước!

Có lẽ bây giờ mọi thứ vẫn còn kịp!

Tiếc là...” “Haizz... là chúng ta quá bốc đồng, cũng quá mạo hiểm!

Diệp Kiêu... cậu ấy đã đúng!” “Mọi người cũng đừng quá tự trách, không ai có thể đoán trước được sẽ xảy ra chuyện này, không trách các vị được!” “Đúng!

Chủ yếu là chúng ta không biết, Diệp Kiêu trước đây đã xuống Tỏa Long Tỉnh, nếu không sao có thể không nghe lời cậu ấy!" ... ...

Cùng lúc đó, cảnh này cũng được khán giả trong phòng livestream thấy rõ mồn một.

Trong chốc lát, bình luận trong cả phòng livestream như nước sông vỡ đê, cuồn cuộn không dứt.

"Phụt!

Bị các người nói trúng rồi!

Mấy anh mặc đồng phục đến kiểm tra đồng hồ nước thật kìa!" "Toang rồi, Diệp biên kịch lần này thật sự phải vào tù rồi!

Các người cũng quá đáng quá!

Ít nhất phải đợi cậu ấy lấp xong cái hố phần một rồi mới tống vào chứ!" "Phụt ha ha ha ha ha!

Các người đúng là bá đạo!" "Bộ phim 【Tỏa Long Tỉnh】 thật sự sắp biến thành lời khai rồi!" "Thật ra, tôi càng mong chờ lời khai tiếp theo hơn, có anh hùng nào lập nhóm đi trộm bản cung không?" ... ...

Chương 13

Gần như cùng lúc, 【Cá Hắc Khuê trong phim Tỏa Long Tỉnh xuất hiện ngoài đời thực!】 【Diệp biên kịch bị kiểm tra đồng hồ nước ngay trên sóng trực tiếp!】 【Bối cảnh phim Tỏa Long Tỉnh lại là dưới mộ!】 【Bàn về việc quay tự truyện thành phim, là một trải nghiệm như thế nào?】 ... ...

Vân vân và vân vân, một loạt từ khóa liên quan đến Diệp Kiêu nhanh chóng bùng nổ.

Độ hot tăng vọt, chỉ trong vài phút đã leo lên top tìm kiếm của các nền tảng lớn.

Trong chốc lát, không ai có thể ngờ rằng, chỉ vừa mới có chút động tĩnh, phía chính quyền đã trực tiếp ra tay "kiểm tra đồng hồ nước".

Lại còn ngay trong hội thảo, trước ống kính trực tiếp toàn quốc mà dẫn Diệp Kiêu đi.

Tài khoản Weibo của Diệp Kiêu ban đầu trên mạng cũng chỉ có hai ba vạn người theo dõi, thậm chí còn chưa kích hoạt hội viên.

Sau khi mấy sự kiện liên quan đến Diệp Kiêu liên tục lên top tìm kiếm, số lượng người theo dõi tài khoản Weibo của anh tăng vọt, trong nửa giờ đã tăng thành công hơn hai mươi vạn!

Và xu hướng tăng này vẫn chưa dừng lại, vẫn đang tăng với tốc độ không thể tin được.

Vô số người kéo đến bài Weibo thông báo ra mắt Tỏa Long Tỉnh của Diệp Kiêu, bắt đầu để lại bình luận.

"Ngày xưa có một người, cố tình để lại một cái hố siêu to ở cuối

phim, sau đó... anh ta vào tù!" "Nói ít thôi, hố còn chưa lấp xong, lấp xong rồi các người muốn nói gì thì nói!" "Các người nói xem, Diệp biên kịch vào phòng thẩm vấn, có phải sẽ thắp một ngọn nến ở góc đông nam phòng thẩm vấn không?" "Không ngờ, series 《Quỷ Xuy Hỏa》 và series 《Đạo Mộ Nhật Ký》, cùng với 【Tỏa Long Tỉnh】 lại là tự truyện của Diệp biên kịch!" "Thật tình, rõ ràng là tự truyện, cứ phải coi như phim điện ảnh!" "Người đàng hoàng ai lại đi quay tự truyện?

Anh quay không?

Diệp Kiêu: Tôi... quay!" "Phụt ha ha ha ha!

Các người đúng là một lũ ma quỷ!" ... ...

Sở cảnh sát Kinh Đô Phòng thẩm vấn "Đừng có giở cái trò đó ra để lừa người nữa!

Đây là sở cảnh sát, không phải nơi để anh giỡn mặt!" "Hội thảo được truyền hình trực tiếp, bây giờ khán giả cả nước đều biết anh là một tên trộm mộ, anh có ngụy biện thế nào cũng vô dụng!" "Đừng tưởng không tra ra được hồ sơ phạm tội của anh thì chúng tôi hết cách với anh!" Phía trước Diệp Kiêu, một cảnh sát mặc đồng phục có khuôn mặt chữ quốc đập mạnh xuống bàn, mày ngang mắt dọc.

Ông ta là cục trưởng Lương của sở cảnh sát Kinh Đô, cấp trên đã lệnh cho ông ta chuyên trách vụ án của Diệp Kiêu.

"Anh lừa được chúng tôi, chứ không lừa được người chuyên nghiệp!

Chuyên gia khảo cổ học hàng đầu trong nước, giáo sư Chu, sắp đến rồi, nếu anh khai báo bây giờ, không chừng còn được khoan hồng!

Nhưng đợi chúng tôi thẩm tra ra... hừ hừ!" Diệp Kiêu không khỏi thấy khổ trong lòng.

Anh tính ngàn tính vạn cũng không tính đến việc, cá Hắc Khuê, một sinh vật tồn tại trong tiểu thuyết, lại thật sự xuất hiện ngoài đời thực.

Điều lo lắng nhất đã xảy ra: dù mọi hồ sơ đều chứng minh mình trong sạch, cục trưởng Lương vẫn không chịu buông tha cho anh!

Cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, một ông lão trạc tuổi lục tuần, hai bên thái dương đã bạc trắng bước vào.

Trong tay ông lão còn cầm một tập tài liệu, ngồi xuống rồi mở lời: "Tiểu Diệp à, nói cậu không phải trộm mộ, nhưng nghiên cứu cho thấy, lần xuống giếng này là lần đầu tiên trên toàn thế giới phát hiện ra cá Hắc Khuê!

Trước đây chưa từng có ai phát hiện, hoặc có ghi chép liên quan!" "Nhưng, loài sinh vật này lại xuất hiện trong bộ phim của cậu!!" Nói rồi, giáo sư Chu trải từng tờ tài liệu trong tay ra trước mặt Diệp Kiêu, trên đó đều là hình ảnh của cá Hắc Khuê.

"Đừng nói với tôi là trùng hợp, cá Hắc Khuê trong phim của cậu và mẫu vật mà viện nghiên cứu bắt được giống hệt nhau!

Ngay cả tập tính của cá Hắc Khuê cũng không sai chút nào!" "Cho nên, đây tuyệt đối không thể là trùng hợp!" Diệp Kiêu bất lực đảo mắt trong lòng.

Anh không thể giải thích rằng, loại cá này là anh đọc được trong tiểu thuyết ở thế giới trước khi xuyên không được, đúng không?

Nếu không, Diệp Kiêu đoán, mình không bị đưa vào bệnh viện tâm thần thì cũng bị khiêng vào viện nghiên cứu.

Cục trưởng Lương bên cạnh thấy Diệp Kiêu mãi không nói gì, lại tiếp tục gây áp lực tâm lý: "Tôi khuyên anh thành khẩn sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị!

Khai báo toàn bộ sự thật phạm tội, may ra còn có thể giảm án cho anh!" Diệp Kiêu hoàn hồn, lập tức lắc đầu liên tục phủ nhận: "Nhưng tôi thật sự chưa từng đến Tỏa Long Tỉnh!" "Vậy con cá Hắc Khuê anh giải thích thế nào?" Cục trưởng Lương sắc bén hỏi lại, Diệp Kiêu lập tức im lặng.

Một lát sau, Diệp Kiêu như đã hạ quyết tâm, đột ngột ngẩng đầu lên, nói: "Thật ra... tôi vốn không định nói, nhưng đã đến nước này..." Nghe thấy Diệp Kiêu có dấu hiệu "nhả lời", cục trưởng Lương lập tức tập trung cao độ.

"Con cá Hắc Khuê này, thật ra là chú ba của tôi nói cho tôi biết!" Cục trưởng Lương nghe vậy, lập tức hơi nhíu mày.

Đối với người "chú ba" đột nhiên xuất hiện này, ông ta có chút nghi hoặc.

"Chú ba?" "Đúng vậy!

Lúc nhỏ chú ba thường kể cho tôi nghe những câu chuyện kỳ lạ, con cá Hắc Khuê này là một trong số đó!" Cục trưởng Lương nhíu mày càng sâu hơn.

Trong hồ sơ của Diệp Kiêu, người thân của anh đều đã qua đời, duy chỉ không thấy bóng dáng của người chú ba này.

Vì vậy, cục trưởng Lương liền mở miệng hỏi: "Vậy chú ba của anh đâu?" Câu hỏi này vừa được đặt ra, không khí trong phòng thẩm vấn lập tức trở nên ngột ngạt hơn.

Một lúc lâu sau, Diệp Kiêu chậm rãi thở dài, nói: "Chú ba...

đã qua đời rồi!" "Có lẽ là cuối đời gặp chuyện không may, trước khi chết chú ba mọc đầy lông đỏ trên người, người già trong làng đều nói chú ba đã chọc phải thứ không sạch sẽ!" Cục trưởng Lương nghe vậy, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu là Diệp Kiêu đang nói bậy, đang

trêu đùa ông ta.

Nhưng khi ông ta vừa chuẩn bị nổi giận, giáo sư Chu bên cạnh lại ra hiệu cho ông ta.

Cục trưởng Lương cố nén cơn giận trong lòng, đi theo giáo sư Chu ra ngoài.

"Sao vậy?

Giáo sư Chu?" Vừa ra khỏi cửa phòng thẩm vấn, cục trưởng Lương đã vội vàng hỏi, tưởng rằng giáo sư Chu đã phát hiện ra manh mối gì đó của Diệp Kiêu.

Tuy nhiên, một câu nói của giáo sư Chu lại khiến cục trưởng Lương ngẩn người.

"Diệp Kiêu này... có lẽ thật sự không phải trộm mộ!" giáo sư Chu khẽ nheo mắt, chậm rãi nói.

Cục trưởng Lương lập tức trừng lớn mắt, không thể tin nổi nói: "Nhưng vừa rồi cậu ta..." Tuy nhiên, chưa đợi ông ta nói xong, giáo sư Chu đã tùy ý xua tay ngắt lời.

"Tôi biết, nghe có vẻ rất hoang đường!

Nhưng tôi nói cho anh biết, chuyện này rất có thể là thật!

Chú ba của cậu ta ngược lại rất có khả năng là một tên trộm mộ!" Giáo sư Chu vuốt cằm, suy nghĩ rồi nói: "Không khí dưới mộ không lưu thông, tồn tại vô số vi khuẩn!" "Trong đó có một số vi khuẩn có thể phá vỡ sự cân bằng của tế bào sắc tố trong cơ thể người, dẫn đến rối loạn sắc tố!" "Cho nên tình huống như Diệp Kiêu vừa nói, hoàn toàn có khả năng tồn tại!" Cục trưởng Lương nghe vậy, không khỏi nuốt nước bọt một cái, sau đó toàn thân không thoải mái mà rùng mình một cái.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, cục trưởng Lương như cảm thấy trên người mình cũng mọc đầy lông đỏ, nổi hết cả da gà.

Chương 14

Giáo sư Chu nói xong cũng không khỏi khẽ thở dài, lại nói: "Xem ra thật sự là chúng ta đã trách oan cậu ấy rồi!" Giáo sư Chu dù sao cũng là người có uy tín, phán đoán của ông quyết định kết cục.

Cục trưởng Lương quay lại phòng thẩm vấn, xin lỗi và giải thích sự hiểu lầm với Diệp Kiêu.

Sau khi dẫn Diệp Kiêu ký tên và lăn tay, Diệp Kiêu liền rời đi.

Trước khi đi, giáo sư Chu và Diệp Kiêu trao đổi danh thiếp, nói là sau này tiện liên lạc.

Diệp Kiêu cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp bắt xe về nhà.

Ngồi ở sở cảnh sát lâu như vậy, sớm đã đói meo râu, còn hơi sức đâu mà lo chuyện khác? ... ...

Diệp Kiêu về đến nhà.

Khoảnh khắc mở máy tính, Diệp Kiêu không khỏi sững sờ.

Bất kể là số lượt @ trên Weibo, hay là bình luận và số người theo dõi, tất cả đều là 99+!

Còn nhóm fan của anh cũng đã hoàn toàn bùng nổ, tất cả đều đang thảo luận về việc Diệp Kiêu có bị "tống vào tù" hay không.

Trên mạng, những bài báo về việc Diệp Kiêu xuống Tỏa Long Tỉnh và còn quay thành phim thì tràn lan khắp nơi.

Vô số tài khoản Weibo lớn đều đăng lại một bài viết "Bàn về việc quay tự truyện thành phim, là một cảm giác như thế nào".

Diệp Kiêu hoàn toàn ngẩn người, anh không ngờ độ hot của mình lại cao đến vậy, mà còn chiếm tận ba vị trí trên top tìm kiếm!

Nhảy dù lên top 1!

Nhưng nghĩ lại, Diệp Kiêu cũng thấy bình thường.

Với độ hot của bộ phim 【Tỏa Long Tỉnh】 trước đó, sau đó là dị biến ở Tỏa Long Tỉnh ngoại ô lại đẩy thêm một đợt nhiệt.

Lúc đó buổi khảo cổ được trực tiếp tại hiện trường, tự nhiên có rất nhiều khán giả theo dõi.

Và cảnh Diệp Kiêu ngăn cản nhân viên khảo cổ xuống mộ, cũng như bị cảnh sát dẫn đi, đều bị khán giả nhìn thấy.

Cho nên mới đẩy độ hot lên cao như vậy! ... ...

Trong chốc lát, Diệp Kiêu có chút đau đầu.

Bàn tán trên mạng còn phiền phức hơn cả phòng thẩm vấn, những cư dân mạng nghe gió thành bão này sao có thể dễ dàng bỏ qua cho anh được.

Diệp Kiêu cũng lướt qua vài bình luận trên mạng, những cư dân mạng này có vẻ mang khí thế "không tống Diệp Kiêu vào tù thì không cam lòng".

Xem xong, mặt Diệp Kiêu đen lại, la lớn: "Thế này mà được à?" Ngay lập tức, Diệp Kiêu vội vàng soạn một bản thông báo đính chính, đăng lên Weibo của mình.

"Thưa quý vị: Tôi vừa mới hợp tác điều tra với sở cảnh sát Kinh Đô, và không có bất kỳ hồ sơ đáng ngờ nào.

Những lời đồn liên quan đến việc tôi đã xuống Tỏa Long Tỉnh trộm mộ, đều là do cư dân mạng không rõ sự thật lan truyền sai!

Vì vậy, xin đông đảo cư dân mạng đừng tiếp tục đồn thổi lung tung nữa, cảm ơn!

Ngoài ra, tôi chỉ là một biên kịch bình thường, cuộc sống bình yên

ổn định là phù hợp nhất với tôi!

Cả đời này tôi chưa từng xuống mộ, sau này cũng tuyệt đối không!

Xin mọi người hãy tin tôi!" Sau khi đăng bản thông báo đính chính này lên, Diệp Kiêu cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Nhưng lúc này, trên mạng lại vì lời tuyên bố này của Diệp Kiêu mà một lần nữa dấy lên sóng gió.

Đông đảo cư dân mạng sau khi thấy thông báo này của Diệp Kiêu, ngay lập tức đã chạy đến Weibo chính thức của sở cảnh sát Kinh Đô để lại bình luận, hỏi về tính xác thực của sự việc.

Với ngày càng nhiều bình luận, Weibo của sở cảnh sát Kinh Đô bất đắc dĩ phải đăng một thông báo, thừa nhận lời tuyên bố của Diệp Kiêu.

Trong chốc lát, những quần chúng hóng hớt không rõ sự thật này lập tức có chút thất vọng.

"Haizz!

Không ngờ lại thật sự là trùng hợp, nhưng mà cũng quá... trùng hợp rồi?

Rất khó để người ta tin được!" "Vậy anh có cách gì không?

Bên chính quyền đã lên tiếng đính chính cho Diệp biên kịch rồi!" "Chúng ta đã lên kế hoạch trộm lời khai cả rồi, kết quả công dã tràng!" "Điều này có nghĩa là... 【Tỏa Long Tỉnh】 có phần hai?" "Mấy người bên chính quyền nói không có bằng chứng, 【Tỏa Long Tỉnh】 không phải là một bằng chứng sống sờ sờ sao?" ... ...

Sự việc này trên mạng được lan truyền ồn ào.

Dù sao khán giả cũng đã bỏ lỡ một màn hít drama hay, ai cũng sẽ có chút thất vọng.

Lập tức, những cuộc thảo luận về Diệp Kiêu của cư dân mạng nhanh chóng tan đi, chỉ còn một số tài khoản marketing vẫn không ngừng đăng bài.

Nhưng ngay lúc này, một bài Weibo của Hiệp hội Khảo cổ Đại Việt lại một lần nữa trở nên hot.

"Sau khi nghiên cứu quyết định, loài cá mới này sẽ được đặt tên là 'Hắc Khuê Ngư'!

Đã gửi đơn đăng ký đến trung tâm liên hợp quốc tế!

Cảm ơn @Diệp biên kịch vì những đóng góp to lớn cho sự nghiệp khảo cổ! 【Ảnh đính kèm】" Dưới bài Weibo này, còn đính kèm một tấm ảnh cá Hắc Khuê.

Trong khoảng thời gian này, nhân viên hội thảo đã một lần nữa xuống giếng, lấy được một mẫu vật cá Hắc Khuê.

Sau khi nghiên cứu của các bên, cuối cùng đã nhất trí quyết định dùng cái tên "Hắc Khuê Ngư" mà Diệp Kiêu nói trong phim để đặt tên cho loài cá lạ này.

Bài Weibo này vừa đăng, lập tức gây ra sóng gió trên mạng.

Đông đảo cư dân mạng vốn tưởng rằng, màn drama lần này sắp từ kịch tính biến thành nhạt nhẽo.

Kết quả đột nhiên có chuyển biến, lại một lần nữa khiến đông đảo cư dân mạng phấn khích.

Chương 15

Vô số bình luận, vô số lượt @ tràn lan, lại một lần nữa nhấn chìm Diệp Kiêu.

“Cái tag này ý nghĩa... hình như có chút rõ như ban ngày!” “Phụt ha ha ha ha ha!

Còn có cả chiêu này nữa à?” “Là phúc không phải họa, là họa không thể tránh!

Diệp biên kịch, anh nhận đi!

Ha ha ha ha ha!” “Ha ha ha!

Tôi đoán Diệp biên kịch bây giờ chắc đang tức muốn chửi thề rồi?” “Hiệp hội Khảo cổ ra tay tàn nhẫn quá, Diệp biên kịch lần này chắc thật sự phải vào tù rồi.” “Tôi cười chết mất, đây đâu phải là bồi thêm một dao?

Rõ ràng là bồi thêm một phát súng chứ?” “Mấy người trên kia, nói quá rồi, rõ ràng là bồi thêm một quả pháo!” ... ...

Nhìn những lời lẽ như hùm như sói của đông đảo cư dân mạng, trong chốc lát, Diệp Kiêu không khỏi rơi vào im lặng.

Ngay lúc này, chuông điện thoại của Diệp Kiêu đột nhiên reo lên, anh cầm điện thoại lên và nhấn nghe.

“Alo?” “À!

Chào cậu!

Tôi là giáo sư Chu, chúng ta đã gặp nhau ở sở cảnh sát!” “Chúc mừng cậu nhé, tiểu Diệp!

Chúng tôi đã chính thức gửi đơn đến trung tâm liên hợp quốc tế,

dùng tên ‘Hắc Khuê Ngư’ trong phim của cậu để đặt tên cho loài cá lạ dưới sông ngầm!” “Tất cả đều là nhờ công của cậu đấy!” Giọng nói có phần kích động của giáo sư Chu truyền đến, nhưng Diệp Kiêu lại không có hứng thú gì cho lắm!

Chuyện này đối với họ, thậm chí đối với cả viện nghiên cứu, có lẽ là một chuyện đáng mừng.

Nhưng đối với Diệp Kiêu mà nói, lại có chút dở khóc dở cười.

Dù sao, hai bài thông báo đính chính ban đầu được đăng, có phía chính quyền chứng thực, Diệp Kiêu đã có thể thoát khỏi dư luận.

Nhưng bây giờ, bài Weibo này lại một lần nữa đá anh trở lại trung tâm của cuộc thảo luận.

Cảm giác này, e rằng người chưa trải qua khó mà hiểu được.

Tuy nhiên, chưa đợi Diệp Kiêu nói gì, giọng nói kích động của giáo sư Chu lại một lần nữa vang lên từ điện thoại.

“Tiểu Diệp à!

Chúng tôi đã thảo luận, cuối cùng nhất trí quyết định mời cậu tham gia hội thảo lần này!” “Đây là một cơ hội ngàn năm có một!

Hội thảo lần này được cấp trên rất coi trọng, đối với những người có thể cống hiến cho đất nước, nhà nước chưa bao giờ keo kiệt đãi ngộ!” “Lần này...” Giáo sư Chu càng nói càng kích động, Diệp Kiêu không khỏi đưa điện thoại ra xa tai một chút.

Sau đó, Diệp Kiêu rơi vào trầm tư.

Anh có Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật, còn có Kỳ Lân Cổ Huyết, cho dù không có nhiệm vụ chỉ điểm kích hoạt của hệ thống, Diệp Kiêu chắc chắn cũng sẽ đến hiện trường.

Huống hồ, bây giờ hệ thống đã kích hoạt nhiệm vụ chỉ điểm, chỉ

cần chỉ điểm là sẽ nhận được phần thưởng.

Chuyện lợi người lợi mình, Diệp Kiêu sao lại không làm chứ?

Vì vậy, Diệp Kiêu lập tức quyết định, đến hội thảo tham gia công tác chỉ điểm khảo cổ.

Giáo sư Chu ở đầu dây bên kia vẫn đang thao thao bất tuyệt, nhưng trong lòng Diệp Kiêu đã có câu trả lời chắc chắn. ... ...

Một lát sau, Weibo của Hiệp hội Khảo cổ lại đăng một bản thông báo nữa.

"Ba ngày sau, đội khảo cổ sẽ tái thám hiểm Tỏa Long Tỉnh!" Ngoài thông tin này, còn có sự thay đổi nhân sự của hội thảo, cũng như đội ngũ khảo cổ hạ mộ.

Mấy người phụ trách chính của hội thảo trước đó đã bị thay thế toàn bộ.

Trong đó, có cả vị học giả khảo cổ lớn tuổi đã ra lệnh xuống nước.

Người thay thế, chính là chuyên gia khảo cổ sắp về hưu, giáo sư Chu, cùng với mấy chuyên gia uy tín khác.

Còn những người không chuyên như Trương Đạo đã bị loại khỏi danh sách hội thảo.

Tóm lại, hội thảo lần này tuy ít người, nhưng chất lượng!

Toàn là đại diện chuyên gia uy tín của các ngành, mỗi người đều là nhân vật không thể xem thường.

Tất nhiên, Diệp Kiêu là một ngoại lệ.

Nhân sự hạ mộ cũng đã được điều chỉnh, không chỉ có chuyên gia khảo cổ chuyên nghiệp dẫn đội, mà còn được trang bị thêm một chuyên gia sinh tồn ngoài trời, và một đội vệ sĩ chuyên nghiệp.

Thông báo này vừa đăng, lập tức gây ra phản ứng cực lớn trên mạng! ... ...

Thông tin giáo sư Chu tái xuất giang hồ cũng lập tức gây bão trên mạng!

"Trời ơi!

Giáo sư Chu lại tái xuất giang hồ sao?" "Không thể tin được!

Ngôi mộ lớn dưới Tỏa Long Tỉnh lần này chắc chắn không đơn giản!

Ngay cả giáo sư Chu cũng tái xuất!" "Không chỉ vậy, giáo sư Lâm và giáo sư Trần đều là những nhân vật sắp về hưu, đều là những nhân vật cấp cao nhất trong các ngành!" "Giáo sư Chu này là ai, nổi tiếng lắm à?" "Trời đất ơi, không thể nào không thể nào?

Không lẽ vẫn có người không biết giáo sư Chu sao?" "Giáo sư Chu hơn ba mươi năm như một ngày nghiên cứu khảo cổ, đối với ngành khảo cổ có một tình yêu đặc biệt, đã bảo vệ vô số quốc bảo quý giá cho Đại Việt!" "Đúng vậy, vốn tưởng giáo sư Chu sắp về hưu, định sẽ an dưỡng tuổi già, không ngờ vì Tỏa Long Tỉnh mà lại tái xuất!" "Hồi hộp quá, cuốn sách 《Khảo Cổ Luận》 mà ông xuất bản đã khai sáng cho vô số học giả khảo cổ, chúng ta đều nên gọi ông một tiếng thầy!" ... ...

Trên mạng, khi thấy tên giáo sư Chu xuất hiện trong danh sách, bài Weibo này lập tức bùng nổ.

Vô số người bình luận, thích, chia sẻ.

Và cùng lúc đó, khi số người thích ngày càng nhiều, một số người cũng phát hiện ra manh mối trên danh sách này.

Không hiểu vì sao, cuối danh sách còn có một người bí ẩn chưa công khai danh tính.

Lần này, cư dân mạng lập tức bùng nổ, bắt đầu thảo luận kịch liệt.

Chương 16

“Cảm giác trong danh sách, hình như có lẫn vào một thứ gì đó kỳ lạ...” “Sao lại có một người không công khai tên tuổi?

Có đại lão nào trong ngành tiết lộ một chút không?” “Chà!

Cảm giác sắp có biến rồi!” “Không phải lại là một nhân vật tai to mặt lớn nào đó chứ?” “Các người nói xem... có khả năng là Diệp biên kịch không?

Dù sao anh ta cũng đã xuống Tỏa Long Tỉnh, khá quen thuộc với bên dưới!” “Thôi đi, Diệp biên kịch đã đích thân nói rồi, cả đời này không thể xuống mộ!” “Đúng vậy, các người nghĩ ai cũng có thể tham gia hội thảo à?

Tôi nói thẳng ở đây, nếu người bí ẩn này là Diệp biên kịch, tôi lộn ngược ăn bánh Oreo!” “Hít...

đúng là có chút đáng ngờ!” ... ...

Ba ngày sau Tỏa Long Tỉnh Tổng bộ chỉ huy Sảnh hội thảo “Hello!

Chào các bạn khán giả, tôi là MC Băng Băng của chương trình lần này!” “Đội khảo cổ đã tập hợp đầy đủ, sau khi chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ một lần nữa xuống Tỏa Long Tỉnh, để giải mã bí ẩn về chân long của Tỏa Long Tỉnh cho mọi người!” ... ...

Trên sân khấu, một cô gái xinh xắn cầm máy quay đang chào hỏi khán giả trong phòng livestream.

Phòng livestream vừa mở, vô số khán giả đã nóng lòng ùa vào.

Bình luận trong phòng livestream cũng lập tức trôi đầy màn hình.

“Xí chỗ xí chỗ, tôi là người đầu tiên, hỏi xem còn ai nữa không!” “Vãi, tốc độ tay của dân FA lâu năm cũng không nhanh bằng thế chứ?

Sốc cả năm luôn!” “Ặc ặc ặc!

May mà không phải series ‘có sinh mới thấy’, cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi sao?” “Đừng cản đường tôi, tôi đến xem vợ Băng Băng của tôi!

Vợ Băng Băng nhìn em này, em ở đây này!” “Cút đi!

Băng Băng là vợ tao, liên quan gì đến mày?” “Cút hết!

Nếu không đừng trách con dao bốn mươi mét của tao không có mắt!

Dám giành Băng Băng với tao, chúng mày không soi gương à!” “Thật ra, tôi vẫn quan tâm hơn người bí ẩn kia là ai, cảm giác còn oách hơn cả giáo sư Chu!” “Nhanh lên, vợ Băng Băng, lén nói cho em biết đi, người bí ẩn đó rốt cuộc là ai?” ... ...

Nhìn trong phòng livestream, vô số khán giả đang nóng lòng hỏi về thân phận thật sự của người bí ẩn trong danh sách.

Băng Băng không khỏi liếc nhìn người đàn ông có đường nét góc cạnh, mày mắt anh tuấn phía sau.

Ngay sau đó, Băng Băng cười tinh nghịch, cầm máy quay đến trước mặt mọi người trong hội thảo đang vây quanh bàn họp.

“Nào, mọi người chào khán giả trong phòng livestream đi!” Ống kính lướt qua, khán giả trong phòng livestream đều trừng lớn mắt nhìn màn hình, không dám bỏ lỡ một chi tiết nào.

Giáo sư Chu và mấy nhà khảo cổ học khác đều lần lượt chào hỏi khán giả trong phòng livestream.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc ống kính lướt qua, khán giả trong

phòng livestream lập tức phát hiện ra Diệp Kiêu đang ngồi bên bàn họp.

Lập tức, cả phòng livestream như bị ném vào một quả bom, bùng nổ.

“Khoan đã, tôi thấy cái gì thế này...

đó là Diệp Kiêu phải không?” “Vãi!

Vãi chưởng!!!

Thật sự là Diệp biên kịch, tôi phục luôn!

Không phải nói cả đời này không thể xuống mộ sao?” “... ...Tôi đoán quả không sai, là Diệp biên kịch không chạy đi đâu được!

Anh ta quả nhiên đã đến!” “Tôi nhớ có người nói, nếu Diệp Kiêu đến thì sẽ lộn ngược ăn tường đâu rồi?

Ra nói vài câu xem nào!” “Chạy rồi, chạy bằng tàu hỏa, còn là vé đứng!” ... ...

Lúc này, khán giả trong phòng livestream lập tức bùng nổ.

Dù sao thì chỉ mới ba ngày trước, Diệp Kiêu vừa mới đăng thông báo đính chính, ngay cả sở cảnh sát Kinh Đô cũng đã chứng thực cho Diệp Kiêu, xác nhận sự thật là anh chưa từng xuống Tỏa Long Tỉnh.

Lúc đó khán giả đã cảm thấy có chút đáng ngờ, nhưng dù sao thì bên chính quyền cũng đã lên tiếng.

Họ dù thế nào cũng không thể bỏ qua sự thật này.

Nhưng bây giờ, Diệp Kiêu lại một lần nữa xuất hiện tại hội thảo, điều này đủ để nói lên tất cả.

Và khi máy quay chuyển đến trước mặt Diệp Kiêu, anh cũng mỉm cười, chào hỏi khán giả trong phòng livestream, “Chào mọi người, tôi

tên là Diệp Kiêu!

Ờ... tôi là một biên kịch, đến hội thảo chủ yếu là để, ờ... tìm cảm hứng sáng tác!

Đúng!

Tìm cảm hứng!" Diệp Kiêu mỉm cười nói, mặt không đỏ tim không đập.

Nghe câu này, không chỉ các thành viên đội khảo cổ bên cạnh, mà ngay cả giáo sư Chu và Băng Băng cũng không khỏi có chút cạn lời.

Hay lắm, dưới Tỏa Long Tỉnh này nguy hiểm vô cùng, sơ sẩy là mất mạng.

Thành viên hội thảo tuy không xuống mộ, nhưng mọi hành động của đội khảo cổ đều cần họ ra lệnh.

Tương đương với việc tính mạng của mấy người trong đội khảo cổ đều nằm trong tay họ!

Bây giờ ai cũng đang vô cùng căng thẳng, mang theo cảm giác sứ mệnh chưa từng có mà đến.

Anh thì hay rồi, vì cảm hứng sáng tác?

Chuyện này có hơi quá đáng rồi không?

Không chỉ vậy, sau khi Diệp Kiêu nói câu này, khán giả trong phòng livestream cũng lập tức ngây người.

Chương 17

Đều ngẩn ra hai giây, sau đó đột nhiên phản ứng lại.

Trên màn hình phòng livestream, lập tức dâng lên một làn sóng dữ dội.

“Biên kịch?

Cười chết tôi, không lẽ thật sự có người cho rằng, Diệp Kiêu chỉ là biên kịch sao?

Không thể nào không thể nào?” “Diệp Kiêu không phải biên kịch, anh ta chỉ là quay tự truyện của mình thành phim thôi!” “Cười điên rồi, thật sự cười điên rồi, anh ta lại đến đây tìm cảm hứng, đang đùa tôi à?” “Chắc là chuẩn bị ôn lại chuyện xưa thôi!” “Dùng từ ‘tìm cảm hứng’ không thích hợp, phải là ‘cố địa trùng phùng’ mới đúng, ha ha ha!” “Không được rồi, nước mắt sắp cười ra rồi, các người đúng là một đám nhân tài!” ... ...

Câu nói này của Diệp Kiêu vừa thốt ra, khán giả trong phòng livestream đã la lớn “chuẩn hình”!

Trong miệng khán giả, cuộc sống của Diệp Kiêu cũng dần dần trở nên có “hy vọng” hơn.

Trong phòng livestream điên cuồng spam meme, ngày càng bùng nổ!

Nhìn màn hình trôi đầy bình luận, Diệp Kiêu không khỏi nhìn kỹ.

Khi Diệp Kiêu nhìn rõ những lời lẽ như hùm như sói trên màn hình, anh cuối cùng cũng không nhịn được.

“Thưa các vị khán giả, những lời tôi nói đều là nghĩa đen, không có bất kỳ hàm ý sâu xa nào, mọi người đừng hiểu lầm!” “Còn nữa, tôi

thật sự là một biên kịch, không phải trộm mộ!

Điểm này...

đúng!

Giáo sư Chu có thể chứng minh giúp tôi!" Diệp Kiêu mồ hôi đầm đìa giải thích với khán giả trong phòng livestream, Băng Băng bên cạnh nhìn thấy không nhịn được cười, nín cười khổ sở.

Giáo sư Chu bên cạnh đang thảo luận phương án, nhận ra có người gọi mình, nhưng sau khi phản ứng lại cũng giả vờ như không nghe thấy.

Trong chốc lát, khán giả trong phòng livestream lại một lần nữa cười ồ lên.

"Ha ha ha ha!

Hiểu sai không có, không có!" "Má ơi cười điên mất, bụng đau quá!

Giáo sư Chu không thèm để ý đến Diệp Kiêu luôn!" "Tôi cảm thấy cái danh xưng Diệp biên kịch có thể đổi rồi, thăng cấp lên thành Diệp đạo (Diệp đảo)!" "Phụt!

Không tệ, thật sự không tệ, gọi Diệp Đảo nghe cũng thuận miệng, ha ha ha ha!" "Các người là ma quỷ à?

Cả Diệp Đảo cũng nghĩ ra?" ... ...

Thấy khán giả trong phòng livestream chơi chữ ngày càng bùng nổ, Diệp Kiêu cuối cùng cũng từ bỏ việc giải thích, mặc cho khán giả hò hét.

Băng Băng bên cạnh nín cười đến mức mặt đỏ bừng.

Diệp Kiêu biết Băng Băng cố tình, nên giả vờ hung dữ lườm cô một cái.

Băng Băng lén lè lưỡi, làm mặt quỷ với Diệp Kiêu, sau đó mang máy quay chạy đi chỗ khác.

Ngay lúc này, sau khi giáo sư Chu và mấy nhân viên khảo cổ xác nhận nhiều lần, cuối cùng cũng đến khoảnh khắc căng thẳng nhất!

"Chuẩn bị hoàn tất!

Bắt đầu... hạ mộ!" ... ...

Móc dây an toàn, đội khảo cổ lần lượt xuống giếng, từ từ chìm xuống đáy giếng.

Trên đường đi không gặp phải nguy hiểm gì, nên cả đoàn rất nhanh đã đến bệ đá dưới đáy giếng.

Giáo sư Dương dẫn đầu đội khảo cổ bắt đầu truyền tin về cho hội thảo.

"Chúng tôi đã đến bệ đá dưới đáy giếng, có thể xuống nước không?" Mọi người trong hội thảo nhìn nhau, sau đó gật đầu mạnh.

Trong ba ngày này, vì khoảnh khắc này mà họ gần như ăn không ngon ngủ không yên, đã chuẩn bị rất nhiều.

Tuy không thể đảm bảo vạn sự chu toàn, nhưng để đối phó với cá Hắc Khuê dưới nước, họ đã tìm ra một phương pháp nhất định!

Và cũng đã kiểm chứng thành công, nên họ rất tự tin vào hành động lần này của đội khảo cổ!

"Đồng ý xuống nước!" "Tuy nhiên, mặc dù chúng ta đã tìm ra phương pháp tránh cá Hắc Khuê, nhưng tuyệt đối không được chủ quan, lũ cá Hắc Khuê này không thể xem thường!" Giáo sư Chu nghiêm túc nhắc nhở trong bộ đàm.

Giáo sư Dương gật đầu dứt khoát, sau đó quay đầu nhìn các thành viên đội khảo cổ phía sau, nói: "Mặc đồ lặn, kiểm tra trang bị!

Chuẩn bị xuống nước!" ... ...

Trong sảnh, Một ông lão trạc tuổi lục tuần nhìn vào màn hình lớn ở trung tâm, cười nói: "Yên tâm đi!

Viện nghiên cứu của chúng ta đã không ngủ không nghỉ nghiên cứu suốt ba ngày, con cá Hắc Khuê này chỉ cần không ngửi thấy mùi máu tanh, về cơ bản không có gì đáng sợ!" Vị này chính là giáo sư Lâm của viện nghiên cứu sinh vật, là chuyên gia hàng đầu trong giới sinh vật học hiện nay, có trình độ rất sâu về sinh vật học.

Lần này sau khi nhận nhiệm vụ, ông đã đích thân xuống giếng giám sát, lấy được mẫu vật "cá Hắc Khuê".

Sau đó, để tìm ra phương pháp đối phó với loài cá Hắc Khuê này, ông và đội của mình còn nghiên cứu quên ăn quên ngủ ở viện nghiên cứu sinh vật suốt mấy ngày.

Những điều này, giáo sư Chu đều biết, nên ông cũng từ từ gật đầu, nói: "Cẩn thận một chút không bao giờ thừa!" Trong chốc lát, cả sảnh lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều im lặng nhìn chằm chằm vào màn hình lớn ở trung tâm.

Thấy sảnh lập tức trở nên yên tĩnh, Băng Băng liền bắt đầu khuấy động không khí.

Cô liếc một vòng quanh sảnh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Diệp Kiêu.

Sau đó, Băng Băng đảo mắt một vòng, khóe miệng khẽ nhếch lên một cách kín đáo, quay đầu nhìn giáo sư Lâm bên cạnh, hỏi: "Giáo sư Lâm, tại sao con cá lạ trong sông này lại nhanh chóng được đặt tên là cá Hắc Khuê vậy ạ?

Trong đó có hàm ý gì không ạ?" Nói rồi, ánh mắt của Băng Băng lại không động thanh sắc mà đặt lên người Diệp Kiêu.

Khi cô thấy thân hình Diệp Kiêu hơi cứng lại, khóe miệng Băng Băng không khỏi nở một nụ cười, tựa như hoa đào chớm nở.

Giáo sư Lâm bên cạnh nghe vậy, không khỏi hơi ngẩn ra, sau đó cũng quay đầu nhìn chằm chằm Diệp Kiêu một cái.

Vừa định mở miệng, lại bị giáo sư Chu giành trước.

"Câu hỏi này, e là phải để tiểu Diệp trả lời cho cô rồi!" Giáo sư Chu trực tiếp ném câu hỏi sang cho Diệp Kiêu.

Băng Băng cười tinh nghịch, cầm micro đến trước mặt Diệp Kiêu, cười một cách vô hại: "Anh Diệp, phiền anh giải đáp thắc mắc của khán giả được không ạ?" Diệp Kiêu nhìn chằm chằm Băng Băng một cái, sau đó lại quay đầu nhìn giáo sư Chu bên cạnh.

Chương 18

Nào ngờ, giáo sư Chu nhận ra ánh mắt của Diệp Kiêu, vội vàng quay mặt đi chỗ khác, không chịu nhìn thẳng vào anh.

Hành động này khiến khán giả trong phòng livestream cười bể bụng.

"Ha ha ha, giáo sư Chu thích núp lùm OB, không đối đầu trực diện với Diệp Đảo!" "Đúng là làm Diệp Đảo bất lực, ha ha ha!" "Cảm giác, giáo sư Chu cũng không nghiêm túc như các người nói, cũng là một ông già vui tính đấy chứ!" "Diệp Đảo: Giáo sư Chu, ông... không có võ đức!!!" "Chậc chậc chậc, nhìn ánh mắt oán hận của Diệp Đảo kìa, say quá say quá ~" ... ...

Thấy khán giả trong phòng livestream nhiệt tình như vậy, Diệp Kiêu cũng không khỏi mỉm cười.

Nhưng mà nói thật, câu hỏi này hỏi rất đúng lúc, Diệp Kiêu thật sự biết lai lịch của con cá Hắc Khuê này.

Anh trầm ngâm một lát, sau đó từ tốn kể: "Thật ra loại cá này xuất hiện ở đây, càng cho thấy dưới con sông ngầm này tồn tại một ngôi mộ cổ khổng lồ!" Câu nói này của Diệp Kiêu vừa thốt ra, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Trong chốc lát, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệp Kiêu.

Giáo sư Chu mắt sáng lên, hỏi: "Ồ?

Có chuyện gì vậy?" Diệp Kiêu giải thích: "Loại cá này không phải tiến hóa tự nhiên mà có, mà là do người xưa dùng phương pháp đặc biệt để nuôi dưỡng thành." "Dưỡng cổ mọi người đều biết chứ?" Mọi người nghe vậy đều lần lượt gật đầu, háo hức nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu khẽ gật đầu, lại nói: “Loại cá này, chính là do các bậc đế vương thời xưa dùng phương pháp dưỡng cổ để nuôi dưỡng thành!” “Họ sẽ sai người đi bắt rất nhiều cá ăn thịt người, sau đó dùng phương pháp dưỡng cổ, nuôi thành một loại cá lạ cực kỳ khát máu, qua quá trình sàng lọc đào thải không ngừng, con sống sót cuối cùng chính là loại cá Hắc Khuê cực kỳ hung mãnh này!” “Vì phương pháp nuôi dưỡng tàn nhẫn, khứu giác của chúng cực kỳ nhạy cảm với mùi máu tanh, một khi ngửi thấy mùi máu tươi, chúng sẽ trở nên điên cuồng!” “Răng nanh của chúng sắc bén vô cùng, thậm chí có thể cắn đứt xương cứng, nếu không may bị thương trong nước, đàn cá sẽ gặm người thành một bộ xương khô trong vòng vài giây!

Điểm này các vị chắc đã được chứng kiến rồi!” Dứt lời.

Trong sảnh lặng ngắt như tờ, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Trong ánh mắt của tất cả mọi người đều lộ ra sự sợ hãi nồng đậm.

Họ dường như lại nhớ lại cảnh tượng đội khảo cổ trước đó bị cá lạ gặm sống.

Nghĩ đến đây, mọi người đều không khỏi rùng mình một cái.

“Không ngờ, thời xưa lại dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy để nuôi cá Hắc Khuê!” giáo sư Chu lẩm bẩm, sắc mặt có chút tái nhợt.

Mấy người còn lại cũng không khác là bao.

Nhưng một lát sau, giáo sư Chu lại nảy sinh một chút nghi hoặc, lập tức nhìn Diệp Kiêu hỏi: “Nhưng vừa rồi cậu nói, trong sông có cá Hắc Khuê, tức là nơi này chắc chắn có mộ lớn, là sao vậy?” Câu hỏi này của giáo sư Chu vừa thốt ra, ánh mắt mọi người lại một lần nữa đổ dồn về phía Diệp Kiêu.

Băng Băng cũng vội vàng gọi nhiếp ảnh gia, chĩa máy quay về phía

Diệp Kiêu.

“Bởi vì loại cá này, chính là do đế vương thời xưa nuôi dưỡng để bảo vệ lăng mộ!

Tác dụng chính là để ngăn chặn... trộm mộ!” Khi nói đến ba từ cuối cùng, biểu cảm của Diệp Kiêu rõ ràng có chút không đúng.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này, liên tục bắt đầu la ó trêu chọc, phòng livestream náo nhiệt hẳn lên!

“Sao Diệp Đảo lại biết nhiều về cá Hắc Khuê thế?

Cảm giác không bình thường chút nào!” “Diệp Đảo trước đây lúc làm việc dưới lòng đất, không phải cũng gặp phải loại cá này chứ?” “Khó nói, khó nói!

Nhưng nếu cá này là vật bảo vệ lăng mộ, vậy thì Diệp Kiêu ít nhiều cũng phải giao thiệp!

“Cũng không lạ, nuôi dưỡng loại cá lạ này, chính là để đề phòng những người làm việc dưới lòng đất như Diệp Đảo!” “Phụt!

Các người nói thế, cảm giác Diệp Đảo lúc nào cũng có thể bị tống vào tù!” ... ...

Sự nhiệt tình của khán giả trong phòng livestream khiến Diệp Kiêu có chút không chịu nổi.

Ngay lập tức, Diệp Kiêu ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói: “Là một biên kịch, đối với mỗi chi tiết trong phim đều phải nắm bắt hoàn hảo!

Đối với những sinh vật xuất hiện trong phim, tôi càng cần phải có thái độ nghiêm túc!

Nên việc tra cứu tài liệu là chuyện bình thường!” Nghe lời giải thích cứng nhắc của Diệp Kiêu, khán giả đều có chút cạn lời.

Tuy họ cảm thấy Diệp Kiêu nói có chút giả, nhưng lại không tìm được bằng chứng để phản bác.

Nên chỉ có thể spam "Diệp Đảo" trong phòng livestream để phản đối trong im lặng.

Và cùng lúc đó, giáo sư Chu cuối cùng cũng tiêu hóa xong phần giới thiệu về cá Hắc Khuê, nội tâm ông bị chấn động mạnh mẽ.

May mà lũ cá Hắc Khuê này chỉ được nuôi để bảo vệ lăng mộ, môi trường sống bị hạn chế rất nhiều.

Nếu để loại sinh vật này tràn ra tự nhiên, lại không tránh khỏi một thảm họa tự nhiên.

Sau đó, giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, nặn ra một nụ cười, nói: "Xem ra tiểu Diệp rất hứng thú với những chuyện kỳ lạ này, có thời gian chúng ta hai người có thể thảo luận một chút!" Đây là một câu nói khách sáo tiêu chuẩn, Diệp Kiêu cũng đáp lại bằng một nụ cười, gật đầu đồng ý.

Vừa dứt lời, cả đại sảnh lặng như tờ, yên tĩnh đến kỳ quái.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều lộ rõ vẻ sợ hãi tột độ.

Dường như họ lại nhớ đến cảnh tượng đội khảo cổ trước đó bị đám cá quái vật cắn xé nuốt chửng.

Nghĩ đến đây, ai nấy đều không khỏi rùng mình. "Không ngờ thời cổ đại lại dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy để nuôi cá hắc khuê!" Giáo sư Chu lẩm bẩm, sắc mặt có chút tái nhợt.

Mấy người còn lại cũng có bộ dạng tương tự.

Nhưng chỉ một lát sau, giáo sư Chu lại nảy sinh một thắc mắc, bèn nhìn Diệp Kiêu hỏi: "Nhưng lúc nãy cậu nói, trong sông có cá hắc khuê tức là nơi này chắc chắn có lăng mộ lớn, chuyện này là sao?"

Câu hỏi của giáo sư Chu vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người lại một lần nữa đổ dồn về phía Diệp Kiêu.

Băng Băng cũng vội vàng ra hiệu cho quay phim, chĩa máy quay về phía anh. "Bởi vì loại cá này chính là do các bậc đế vương thời xưa nuôi dưỡng để bảo vệ lăng mộ!

Tác dụng chính là để ngăn chặn... bọn trộm mộ!" Khi nói đến ba chữ cuối cùng, vẻ mặt Diệp Kiêu rõ ràng có chút không tự nhiên.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này liền bắt đầu hò hét ầm ĩ, không khí trở nên vô cùng náo nhiệt! "Sao Diệp Đảo lại biết nhiều về cá hắc khuê thế nhỉ?

Cảm giác có gì đó không bình thường!" "Lúc trước khi còn làm việc dưới lòng đất, không lẽ Diệp Đảo cũng từng gặp loại cá này rồi?" "Khó nói, khó nói lắm!

Nhưng mà nếu cá này dùng để canh giữ lăng mộ, vậy thì Diệp Kiêu chắc chắn phải thường xuyên chạm trán rồi!" "Cũng phải, nuôi loại cá quái này chính là để đề phòng những người làm việc dưới lòng đất như Diệp Đảo!" "Phụt!

Mấy người nói cứ như thể Diệp Đảo lúc nào cũng có thể bị tống vào tù vậy!" ...

Chương 19

Sự nhiệt tình của khán giả trong phòng livestream khiến Diệp Kiêu có chút không đỡ nổi.

Anh bèn ho khan hai tiếng rồi nghiêm mặt nói: "Là một biên kịch, tôi phải nắm bắt hoàn hảo từng chi tiết trong phim!

Đối với những sinh vật xuất hiện trong phim, tôi càng cần phải có thái độ nghiêm túc!

Cho nên việc tra cứu tài liệu là không có gì đáng trách cả!" Nghe lời giải thích cứng nhắc của Diệp Kiêu, khán giả đều có chút cạn lời.

Dù cảm thấy lời Diệp Kiêu nói có hơi giả, nhưng họ lại không tìm được bằng chứng để phản bác.

Vì vậy, họ chỉ có thể spam chữ "Diệp Đảo" trong phòng livestream để âm thầm phản đối.

Cùng lúc đó, giáo sư Chu cuối cùng cũng đã tiêu hóa hết những thông tin về cá hắc khuê vừa rồi, nội tâm ông chấn động dữ dội.

May mà đám cá hắc khuê này chỉ được nuôi để bảo vệ lăng mộ, môi trường sống bị hạn chế rất nhiều.

Nếu để loại sinh vật này lọt ra ngoài tự nhiên, chắc chắn sẽ lại là một thảm họa.

Sau đó, giáo sư Chu nhìn về phía Diệp Kiêu, nặn ra một nụ cười rồi nói: "Xem ra cậu Diệp rất hứng thú với những chuyện kỳ quái này, lúc nào rảnh hai chúng ta có thể thảo luận một chút!" Đây là một câu nói khách sáo tiêu chuẩn, Diệp Kiêu cũng mỉm cười gật đầu đáp lại. ...

Cùng lúc đó, đội khảo cổ dưới giếng đã mặc xong đồ lặn, trang bị cũng đã kiểm tra hoàn tất. "Đội khảo cổ đã chuẩn bị xong, có thể

xuống nước được chưa?" Trong bộ đàm vang lên lời xin chỉ thị của giáo sư Dương.

Giáo sư Chu nghe vậy, quay đầu nhìn giáo sư Lâm.

Giáo sư Lâm liền gật đầu thật mạnh, sau đó ấn nút tai nghe rồi nói: "Phê chuẩn xuống nước, nhưng phải hết sức cẩn thận, cá hắc khuê rất nhạy cảm với máu, tuyệt đối không được bị thương dưới nước!" Giáo sư Dương và những người dưới giếng nhận được lệnh cũng gật đầu lia lịa.

Sau đó, họ chuẩn bị dẫn đội khảo cổ tiến vào con sông ngầm dưới đáy và bắt đầu lặn xuống.

Nhưng đúng lúc này, giọng của Diệp Kiêu đột ngột vang lên. "Cứ thế này mà xuống nước... e là có chút không ổn!" Trong đại sảnh, tất cả các chuyên gia đều bị giọng nói bất ngờ của Diệp Kiêu thu hút.

Trong chốc lát, mọi ánh mắt đều tập trung vào anh.

Ngay khi nghe thấy câu nói này của Diệp Kiêu, giáo sư Chu lập tức nhíu mày, lập tức ấn nút tai nghe. "Tạm dừng việc xuống nước!" Động tác của giáo sư Dương và những người dưới giếng lập tức dừng lại.

Sau đó, giáo sư Chu vội vàng quay sang nhìn Diệp Kiêu, hỏi: "Cậu Diệp, lẽ nào còn có tình huống gì khác sao?" Giáo sư Lâm cũng hơi nhíu mày, quay đầu nhìn Diệp Kiêu nhưng không nói gì.

Lúc này, ánh mắt của Diệp Kiêu vẫn luôn dán chặt vào màn hình lớn, trong mắt có chút do dự. "Cứ thế này mà xuống nước, e là giáo sư Dương và mọi người khó thoát khỏi số phận của đội khảo cổ trước!" Câu nói này như sét đánh ngang tai, nổ tung trong đại sảnh.

Tất cả mọi người đều đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Giáo sư Chu cũng lập tức nhíu mày nói: "Cậu Diệp à!

Nếu cậu có ý kiến bổ sung, cải tiến hay phản đối gì đối với phương án của giáo sư Lâm thì cứ nêu ra!" Mọi người nghe vậy, liền chuyển ánh mắt sang Diệp Kiêu, máy quay trong đại sảnh cũng vội vàng chĩa về phía anh.

Giáo sư Lâm cũng hơi nhíu mày, đôi mắt sắc bén bắn về phía Diệp Kiêu. "Chuyện là thế này..." Diệp Kiêu trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi lên tiếng: "Loài cá quái này tuy thị giác thoái hóa nghiêm trọng, nhưng tuyệt đối đừng xem nhẹ thính giác của chúng!" "Thính giác của cá hắc khuê cũng cực kỳ nhạy bén, điểm này không thể xem thường!" "Nếu không có bất kỳ biện pháp phòng bị nào mà xuống nước..." Diệp Kiêu không nói tiếp, nhưng những người có mặt đều hiểu ý của anh.

Cảnh tượng thảm khốc của đội khảo cổ trước đó lập tức hiện ra trước mắt mọi người, khiến họ không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Không ngờ loại cá quái này lại còn có thính giác vượt trội, điều này thật sự khiến họ có chút bất ngờ.

Giáo sư Lâm nghe vậy, lông mày lập tức dựng đứng lên, "Viện nghiên cứu của chúng tôi trên dưới đã vất vả nghiên cứu suốt ba ngày trời!" "Trong ba ngày, chúng tôi đã làm đủ loại thí nghiệm, nhưng không hề có kết quả nào cho thấy thính giác của cá hắc khuê nhạy bén!" "Bây giờ cậu lại..." Giáo sư Lâm còn định hỏi tiếp, nhưng bị giáo sư Chu giơ tay ngăn lại. "Cứ nghe cậu Diệp nói hết đã." Giáo sư Lâm còn muốn phản bác, nhưng dù sao giáo sư Chu cũng đã lên tiếng, ông ta đành phải nuốt lời vào trong.

Diệp Kiêu thấy vậy, cũng lên tiếng giải thích: "Cơ quan thính giác của loại cá này khá đặc biệt, nó không giống các loài cá khác có tai trong hoàn chỉnh!

Cũng không có bong bóng cá để thu nhận âm thanh!" "Chúng dựa vào một lớp màng giống như màng nhĩ trên bụng cá để thu nhận âm

thanh do ma sát của dòng nước tạo ra, sau đó truyền qua các xương nhỏ để nghe được âm thanh!" "Giữa các con cá hắc khuê cùng loài cũng dựa vào tiếng động do vây cá hoặc tiếng nghiến răng để liên lạc với nhau trong bầy!" Diệp Kiêu vừa dứt lời, cả không gian lập tức trở nên yên tĩnh.

Mọi người đều xoa cằm, vẻ mặt đăm chiêu, suy đoán về khả năng của chuyện này.

Giáo sư Chu và giáo sư Lâm cũng nhíu chặt mày, chìm vào suy tư.

Nhưng lúc này, trong phòng livestream lại trở nên náo nhiệt! ... "Tuy tôi không hiểu gì, nhưng cảm giác rất lợi hại!" "Đúng là Diệp Đảo, am hiểu về cá hắc khuê thế này cơ mà!

Không lẽ cũng từng giải phẫu rồi?" "Chậc chậc chậc, xét về trình độ chuyên môn của người làm việc dưới lòng đất, Diệp Đảo tuyệt đối không phải dạng vừa đâu nhỉ? (icon mặt cười)" "Loài cá hắc khuê này... thật sự là loài được phát hiện lần đầu tiên trong lịch sử sao?" "(Cười khổ) Tôi cũng bắt đầu nghi ngờ rồi, Diệp Đảo rõ ràng rất hiểu về cá hắc khuê, cảm giác không phải lần đầu gặp!" "Diệp Đảo trước đây thường xuyên tiếp xúc với lăng mộ, chắc là hay gặp loại cá này!

Biết một chút cũng không có gì lạ!" ...

Tại tổng bộ chỉ huy, trong đại sảnh hội thảo.

So với sự náo nhiệt trong phòng livestream, nơi này lại vô cùng yên tĩnh.

Giáo sư Lâm nhíu chặt mày, vì lời nói của Diệp Kiêu khiến ông nhớ ra một chuyện.

Trước đây khi giải phẫu cá hắc khuê, ông đúng là đã phát hiện một lớp màng giống như màng nhĩ trên bụng cá.

Chỉ là lúc đó viện nghiên cứu thời gian gấp gáp, không đi sâu tìm

hiểu tác dụng cụ thể của lớp màng này.

Họ chỉ cho rằng đó là lớp màng mỏng có tác dụng bảo vệ khi cá hắc khuê thụ tinh đẻ trứng.

Nhưng Diệp Kiêu không hề tham gia giải phẫu, không biết nội dung giải phẫu, lại có thể biết trên bụng cá hắc khuê có một lớp màng mỏng, hơn nữa còn biết rõ tác dụng của nó.

Điều này không khỏi khiến giáo sư Lâm trong lòng hơi chấn động.

Nhưng ngay sau đó, giáo sư Lâm cũng không giấu giếm, đem chuyện này nói ra. "Lúc chúng tôi giải phẫu, đúng là đã phát hiện trên bụng cá có một lớp màng mỏng!" Câu nói này vừa thốt ra, cả hiện trường lập tức xôn xao.

Tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy tim đập thình thịch, sau đó vài giọt mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng.

Giáo sư Lâm đã nói như vậy, xem ra lời của Diệp Kiêu nói tám chín phần là thật.

Chương 20

Nếu vậy... lúc nãy đội khảo cổ mạo hiểm xuống nước, chẳng phải sẽ có kết cục giống như đội khảo cổ trước đó sao?

Nghĩ đến đây, mọi người đều không khỏi một phen sợ hãi.

Giáo sư Chu trầm ngâm một lúc, cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng: "Xem ra loài cá hắc khuê này, phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng!" Giáo sư Lâm cũng khẽ thở dài, tự giễu cười nói: "Ban đầu tôi tưởng cậu Diệp không hiểu về cá hắc khuê, không ngờ người không hiểu lại là tôi!" Khán giả trong phòng livestream nghe thấy câu này, cũng không khỏi sôi sục trở lại. "Hahaha, ai đang yên đang lành trong mộng bỗng giật mình tỉnh giấc, hóa ra mình là thằng hề!" "Chậc, so với Diệp Đảo xem ai hiểu cá hắc khuê hơn, thú vị thật!" "Diệp Đảo là người đặt tên cho loài cá quái này đó, nếu anh ấy không hiểu thì còn ai hiểu nữa?" "Nhưng phải công nhận, cuộc sống của Diệp Đảo ngày càng có nhiều điều đáng mong đợi rồi!" ...

Cùng lúc đó, không khí trong đại sảnh hội thảo lại có chút nặng nề.

Nếu theo lời của Diệp Kiêu và giáo sư Lâm, cá hắc khuê dưới nước không chỉ nhạy cảm với mùi máu tanh, mà thính giác cũng không thể xem thường.

Nhưng khi di chuyển dưới nước, tiếng ồn từ bình dưỡng khí là tuyệt đối không thể tránh khỏi!

Một khi kinh động đến đám cá hắc khuê dưới đáy, đội khảo cổ sẽ lại rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Sau một hồi cân nhắc, giáo sư Chu thở dài một hơi, vỗ vai giáo sư Lâm rồi nặng nề nói: "Xem ra kế hoạch khảo cổ lần này... lại phải

tạm gác lại rồi!" Vừa nói, giáo sư Chu vừa chậm rãi lắc đầu, định ấn nút tai nghe để nhắc nhở giáo sư Dương và những người dưới giếng lên bờ.

Lúc này, các chuyên gia khác trong đại sảnh cũng không giấu được vẻ thất vọng trong mắt.

Dù sao thì tất cả mọi người đều đã vì lần xuống mộ này mà không ngủ không nghỉ chuẩn bị suốt ba ngày trời.

Trong số những người có mặt, không ít người đã đến tuổi tri thiên mệnh, phần lớn đều đã tóc hoa râm.

Nhưng vì lần xuống giếng này, mọi người dường như đã trở lại tuổi tam tuần, miệt mài xử lý vô số dữ liệu trong viện nghiên cứu.

Cũng có người vì những dữ liệu này mà không quản ngại đi lại khắp nơi trong mấy ngày, chỉ để có được vài con số.

Tất cả mọi người đều đã trả giá quá nhiều cho ngày hôm nay.

Nhưng bây giờ xem ra, tất cả đều đã đổ sông đổ biển. "Thôi vậy, chuyện này hệ trọng, cứ để họ lên bờ trước rồi tính!" Giáo sư Chu trầm ngâm một lúc, lại ấn nút trên tai nghe.

Nhưng đúng lúc này, giọng của Diệp Kiêu lại vang lên. "Nhưng thực ra, cá hắc khuê cũng có điểm yếu!" Ban đầu, mọi người nghe thấy câu này đều ngẩn ra.

Thân hình của giáo sư Chu và giáo sư Lâm càng cứng đờ.

Đợi đến khi mọi người phản ứng lại, hiểu được ý của Diệp Kiêu là "có thể đối phó được cá hắc khuê", trong mắt tất cả mọi người đều bùng lên một tia sáng.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệp Kiêu.

Giáo sư Chu cũng vô cùng kích động nhìn Diệp Kiêu, không thể tin

nổi hỏi: "Cậu Diệp, cậu... cậu vừa nói gì?" Không chỉ giáo sư Chu, những người khác lúc này cũng cảm thấy khó tin.

Cứ như thể mình vừa nghe nhầm.

Diệp Kiêu nhìn ánh mắt mong đợi của mọi người, có chút không tự nhiên cười cười, rồi giải thích: "Cá hắc khuê tuy khứu giác và thính giác khá nhạy bén, nhưng thần kinh thị giác thoái hóa khiến thị lực của chúng rất kém!" "Đây cũng là điểm yếu duy nhất của cá hắc khuê, chúng sợ ánh sáng mạnh!" Nói đến đây, mọi người đều đã hoàn toàn hiểu ra.

Những nghi ngờ trong đầu giáo sư Chu và giáo sư Lâm cũng tan biến ngay lúc này. "Thì ra là vậy!

Ánh sáng mạnh có thể khiến cá hắc khuê hoảng loạn!

Như vậy chúng sẽ không thể tập hợp lại một cách hiệu quả!" Giáo sư Lâm kích động nói trước.

Giáo sư Chu nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, như có điều suy nghĩ gật gật đầu, "Đúng là một cách hay!" Nhưng ngay sau đó, vẻ vui mừng trên mặt hai người đột nhiên cứng lại, rồi có chút máy móc nhìn về phía Diệp Kiêu.

Giáo sư Chu càng nghi ngờ nhìn Diệp Kiêu, vẻ mặt như muốn nói: "Lẽ nào chuyện này cũng là do ông chú ba của cậu nói cho cậu biết?" Diệp Kiêu mặt không đổi sắc quay đầu đi, coi như không nhìn thấy.

Khán giả trong phòng livestream thấy vậy cũng không khỏi bắt đầu hò hét điên cuồng! "Diệp Đảo hiểu quá rồi!

Anh ấy hiểu quá rồi!

Hu hu hu!" "Đỉnh thật!

Một đám chuyên gia bị cá hắc khuê làm cho bó tay, Diệp Đảo ra

tay là giải quyết gọn gàng!" "Sao tôi cứ có cảm giác...

Diệp Đảo mới là người đi khảo cổ, còn mấy người kia chỉ là đi theo cho có tụ!" "Ai ~ không thể nói vậy được, dù sao Diệp Đảo cũng là nhân viên khảo cổ 'không chính quy'!" "Phụt!

Tôi cười phụt ra luôn hahaha!

Nhân viên khảo cổ 'không chính quy' chính là 'người làm việc dưới lòng đất' chính quy chứ gì?" "Diệp Kiêu: Hay lắm, các người cứ nói thẳng tôi là trộm mộ cho xong đi?

Cứ phải vòng vo tam quốc làm gì?" ...

Diệp Kiêu thấy những "lời lẽ như hổ như sói" của khán giả trong phòng livestream, nhất thời cũng có chút không đỡ nổi. "Tôi xin nhắc lại một lần nữa, tôi không phải là nhân viên khảo cổ 'không chính quy' gì cả, cũng không phải là 'người làm việc dưới lòng đất' chính quy!

Tôi là một biên kịch thuần túy!

Mong mọi người đừng có tin đồn thất thiệt!" Diệp Kiêu trịnh trọng giải thích với khán giả trong phòng livestream.

Trong chốc lát, chiều gió bình luận trong phòng livestream thay đổi hẳn, những lời như "Tôi tin anh mới là lạ" tràn ngập cả màn hình!

Thấy cảnh này, Băng Băng lấy tay ngọc che môi hồng, cố gắng nhịn cười đến khổ sở.

Diệp Kiêu chỉ có thể liếc Băng Băng một cái đầy u oán mà không nói gì.

Giáo sư Chu đứng bên cạnh thấy vậy, cũng không khỏi ho khan hai tiếng để hóa giải tình huống khó xử. "Khụ khụ..." "Mọi người đợi một chút, chúng tôi sẽ bàn bạc đối sách." ...

Vừa dứt lời, các chuyên gia vây quanh bàn hội nghị, người thì nhíu

mày trầm tư, người thì hùng hồn sôi nổi, mỗi người một ý.

Lúc này, Diệp Kiêu lại lặng lẽ ngồi một bên, trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống. [Ting!

Ký chủ đã hoàn thành một lần nhiệm vụ chỉ điểm!] [Phần thưởng nhiệm vụ: Sáu đồng Thiên Địa Đồng Tiền!] Nhìn sáu đồng tiền cổ xưa đột nhiên xuất hiện trong tay, ngoài tròn trong vuông, khá giống với đồng tiền thời cổ đại.

Chỉ có điều trên đồng tiền lại phủ một lớp gỉ xanh, trông có vẻ cũ kỹ.

Chương 21

Diệp Kiêu mân mê một lúc, xác nhận không có gì đặc biệt rồi bỏ vào túi.

Dù phần thưởng lần này không mang lại bất ngờ cho Diệp Kiêu.

Nhưng nó lại chứng minh một suy nghĩ của anh – số người tin tưởng anh càng nhiều, cấp độ phần thưởng nhận được khi hoàn thành nhiệm vụ chỉ điểm sẽ càng cao.

Lần chỉ điểm này so với trước đây, số người tin tưởng anh rõ ràng đã nhiều hơn.

Cho nên phần thưởng cũng từ nước khoáng biến thành sáu đồng tiền cổ.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Kiêu cũng không khỏi nhếch lên, xem ra hệ thống này cũng không phải là đồ keo kiệt thật! ...

Một lát sau, đại sảnh đột nhiên trở nên yên tĩnh, cuộc thảo luận của các chuyên gia cuối cùng cũng kết thúc.

Giáo sư Lâm kín đáo liếc Diệp Kiêu một cái, sắc mặt vẫn như thường.

Giáo sư Chu thì không chút do dự, quay người gọi một cuộc điện thoại, xin trang bị cho đội khảo cổ dưới giếng.

Lát sau, trang bị đã được đưa đến.

Sau khi có người mang vào trong Tỏa Long Tỉnh, giáo sư Chu với tinh thần phấn chấn ấn nút tai nghe, dặn dò: "Xuống dưới nước, cố gắng không phát ra tiếng động, nếu không sẽ kinh động đến cá hắc khuê!" "Ngoài ra, trang bị đã được gửi xuống rồi, các cậu tự phân phát, mỗi người ít nhất ba quả lựu đạn choáng!

Đội vệ sĩ sẽ hướng dẫn các cậu cách sử dụng!" "Cá hắc khuê sợ ánh sáng mạnh, lúc nguy cấp dùng lựu đạn choáng có thể đối phó hiệu quả với bầy cá hắc khuê!" "Nhưng hãy nhớ, nhất định phải nhớ!

Dưới nước dù thế nào cũng không được bị thương!" ...

Một lát sau, trang bị được đưa xuống.

Mọi người trong đội khảo cổ vội vàng đeo lựu đạn choáng và kính lặn đặc chế vào.

Sau khi kiểm tra xong, mọi người bắt đầu lần lượt xuống con sông ngầm.

Con sông ngầm sâu thẳm và lạnh lẽo, ngay khoảnh khắc bước vào, người ta có cảm giác như đang tiến vào vực sâu.

Điều này không khỏi khiến mọi người rùng mình.

Đèn pin được bật lên, những chùm sáng trắng xuyên qua làn nước trong vắt, chiếu rọi xuống đáy sông.

Mặc dù bây giờ đáy sông là một mảng đen kịt, nhưng ai cũng biết đó chỉ là vẻ bề ngoài.

Đợi đến khi vô số con cá hắc khuê hung tợn trên đáy sông rời đi, sẽ lộ ra một mảng xương trắng hếu dưới đáy.

Mọi người thậm chí không dám thở mạnh, động tác cũng vô cùng cẩn thận, chỉ sợ phát ra một chút tiếng động nhỏ.

Đội khảo cổ cứ như vậy, lặng lẽ lặn vào trong con sông ngầm.

Một lát sau, đợi đến khi mọi người nhìn thấy đường viền của sợi xích khóa, họ mới không khỏi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng sắp đến đích rồi.

Mọi người đều cẩn thận đến bên cạnh sợi xích, dùng đèn pin

chiếu xuống phía dưới, nhưng chỉ thấy một khoảng tối sâu thẳm. "Rè... rè..." Đúng lúc này, trong tai nghe bộ đàm của mọi người đột nhiên vang lên một tràng tiếng rè nhẹ của dòng điện.

Một lát sau, âm thanh trong tai nghe trở nên rõ ràng hơn. "Sau khi hội thảo nhất trí thảo luận quyết định, có thể men theo sợi xích để thăm dò xuống dưới!

Nhưng xin hãy đảm bảo an toàn cho bản thân!" Mọi người nghe vậy, lần lượt gật đầu ra hiệu, bắt đầu men theo sợi xích chậm rãi lặn xuống.

Nếu dưới đáy Tỏa Long Tỉnh thật sự có lăng mộ lớn, vậy thì nơi tọa lạc thực sự của lăng mộ này rất có thể là ở dưới nước.

Cũng chính là nơi mà sợi xích này nối đến.

Vì vậy bây giờ, mọi người phải tìm hiểu rõ sợi xích này dẫn đến đâu, mới có khả năng tìm được lối vào thực sự của mộ huyệt.

Đội khảo cổ men theo sợi xích chậm rãi lặn xuống, mỗi người đều bắt đầu trở nên căng thẳng trở lại.

Bởi vì càng lặn sâu, có nghĩa là họ càng gần đáy sông, mà trên đáy sông lại có vô số cá hắc khuê hung tợn.

Nếu kinh động đến đám cá hắc khuê này, dù trong tay có lựu đạn choáng cũng không thể đảm bảo hoàn toàn an toàn cho họ.

Vì vậy mỗi người đều vô cùng cẩn thận, từng chùm sáng từ đèn pin quét xuống đáy nước.

Cẩn thận quan sát xem dưới đáy có động tĩnh gì không.

Nhưng điều khá may mắn là, nhờ có Diệp Kiêu nhắc nhở, đội khảo cổ đã tránh được việc phát ra tiếng động dưới nước, đám cá hắc khuê dưới đáy không hề phát hiện ra sự xuất hiện của họ.

Cho đến bây giờ, đám cá hắc khuê này tạm thời vẫn chưa có dấu hiệu động tĩnh.

Tảng đá lớn treo trong lòng mọi người cuối cùng cũng dần hạ xuống.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng căng thẳng đến mức nắm chặt tay, mắt không rời màn hình.

Chỉ sợ thảm kịch lần trước lại tái diễn.

Nhưng khi khán giả thấy đám cá hắc khuê dưới đáy không có bất kỳ động tĩnh nào, họ cũng không khỏi kinh ngạc thốt lên. "Trời ơi!

Sợ đám cá hắc khuê này đột nhiên động đậy ghê!" "Nhưng may quá, Diệp Đảo đã nhắc nhở mọi người trước khi xuống nước, không thì khó mà tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra!" "Hít!

Lòng bàn tay tôi đổ mồ hôi hết rồi, xem mà căng thẳng quá!" "Sợ quá đi, đang lặn lặn tự nhiên trước mắt xuất hiện một đôi mắt cá chết!

Cứ nghĩ đến là tôi lại rùng mình!" "Tôi thì không căng thẳng, chỉ là tay bị vợ tôi cấu hơi đau!

Hu hu hu!" ...

Con sông ngầm không quá sâu, theo khảo sát chỉ khoảng mười mét.

Nhưng vì không dám phát ra tiếng động, mọi người trong đội khảo cổ đều cẩn thận lặn xuống, không dám có động tác mạnh.

Vì vậy quá trình lặn xuống của đội khảo cổ khá chậm.

Mất đến mấy phút mới lặn được hơn nửa đường.

Mỗi người trong đội khảo cổ đều căng thẳng như dây đàn, ánh sáng đèn pin đều tập trung vào đáy sông.

Trong lòng cũng thầm cầu nguyện, hy vọng đám cá hắc khuê dưới đáy sẽ không phát hiện ra họ.

Chương 22

Càng lặn sâu, chùm sáng của đèn pin đã có thể xuyên qua mặt nước, nhìn rõ được đường nét đại khái của đáy sông.

Điều này có nghĩa là, nếu đi xuống nữa rất có thể sẽ không tránh khỏi việc tiếp xúc với cá hắc khuê, lúc đó sẽ vô cùng nguy hiểm.

Trong đầu mọi người lập tức hiện lên từng hình ảnh.

Đều là cảnh cá hắc khuê ồ ạt xông lên, cắn xé một người hoàn chỉnh thành một bộ xương trắng.

Tất cả mọi người đều không khỏi rùng mình một cái. "Ọt ọt ọt..." Nhưng đúng lúc này, một thành viên trong đội khảo cổ dường như đã nhìn thấy gì đó, lập tức định kinh hãi kêu lên.

Nhưng anh ta lại quên mất, đây là ở dưới nước.

Đợi đến khi anh ta phản ứng lại, ống thở đã tuột ra, một chuỗi bong bóng nổi lên trong nước.

Mặc dù anh ta nhanh chóng nhét lại ống thở vào miệng, nhưng đã quá muộn.

Chuỗi bong bóng này, trong vùng nước yên tĩnh vô cùng lại càng trở nên chói tai.

Đám cá hắc khuê dưới đáy đã phát hiện ra tiếng động, bắt đầu có dấu hiệu bất thường.

Trong chốc lát, cả đáy sông bắt đầu cuộn trào! ...

Không chút do dự, ngay khi phát hiện ra tình huống này, mọi người đã dùng hết sức bình sinh bơi về phía bờ.

Không dám dừng lại dù chỉ một giây.

Bởi vì chỉ cần chậm một giây, rất có thể sẽ bị chôn thây trong bụng cá!

Trong tai nghe bộ đàm cũng vang lên tiếng thúc giục đội khảo cổ rút lui vô cùng khẩn trương.

Tim của tất cả mọi người trong khoảnh khắc này đều như treo lên cổ họng!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này cũng nhao nhao cả lên. "Chết tiệt!

Cá hắc khuê bắt đầu động rồi, chạy mau!

Chạy mau!!!" "Toi rồi toi rồi toi rồi!

Bị cá hắc khuê phát hiện rồi, mau rút lui đi!" "Khốn kiếp!

Sao lại đúng vào lúc này chứ!" "Đám cá hắc khuê này đáng sợ quá, mau quay lại bờ đi!

Đừng để thảm kịch lần trước tái diễn nữa!" "Tôi không dám xem nữa!

Hu hu hu!" ...

Tổng bộ chỉ huy, đại sảnh hội thảo.

Một đám chuyên gia có mặt cũng nhìn thấy cảnh tượng dưới nước.

Trong chốc lát, đồng tử của tất cả các chuyên gia đều đột ngột co lại, tim như lỡ một nhịp.

Một trái tim cũng lập tức treo lên cổ họng.

Lúc này, nhìn thấy vô số cá hắc khuê đang bạo động, họ dường như thấy thảm kịch của đội tiên phong đang tái diễn trên người đội khảo cổ!

Giáo sư Chu tuy cũng bị dọa giật mình, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, trực tiếp ấn nút tai nghe, gấp gáp nói: "Nhanh!

Rút lui mau!

Cá hắc khuê bạo động rồi!" Nhưng, căn bản không cần giáo sư Chu nhắc nhở, mọi người trong đội khảo cổ đều đang nghiến chặt răng, không dám thả lỏng một giây nào mà bơi lên trên.

Bởi vì chậm một bước, kết cục sẽ giống hệt như bộ xương trắng dưới đáy sông.

Bây giờ ngay cả lối vào lăng mộ dưới đáy giếng còn chưa tìm thấy, không ai muốn lại thất bại, tổn thất thảm trọng.

Nhưng trời không chiều lòng người, tốc độ của bầy cá hắc khuê này thực sự quá nhanh.

Từ lúc phản ứng lại cho đến khi bắt đầu truy đuổi đội khảo cổ, chỉ mới vỏn vẹn hơn mười giây.

Thậm chí các thành viên đội khảo cổ còn chưa nổi lên mặt nước, đám cá hắc khuê đã sắp đuổi kịp họ.

Tất cả mọi người đều hoảng loạn.

Không ai dám quay đầu lại nhìn, chỉ có thể cúi đầu ra sức quạt hai tay, huy động toàn bộ cơ bắp trên người, bơi về phía bờ.

Trong khoảnh khắc này, các thành viên đội khảo cổ chỉ hận mẹ mình không sinh cho họ thêm cái vây cá.

Mà trong đại sảnh của tổng bộ chỉ huy, tất cả các chuyên gia cũng khẽ nín thở, không dám thở mạnh một hơi.

Dường như chỉ cần thả lỏng một chút, thảm kịch mà không ai muốn thấy sẽ xảy ra.

Băng Băng trên đài dẫn chương trình cũng mặt mày tái nhợt, bàn

tay cầm micro đã đẫm mồ hôi.

Giáo sư Chu lau đi những giọt mồ hôi li ti trên trán, lại ấn nút tai nghe, chỉ huy: "Đội vệ sĩ cử hai người bảo vệ giáo sư Dương, những người còn lại xả súng vào bầy cá!

Cản trở tốc độ của chúng!" Câu nói này thông qua bộ đàm, truyền rõ ràng đến tai mỗi người dưới mộ.

Hai vệ sĩ gần giáo sư Dương nhất nghe vậy, lập tức tăng tốc bơi đến bên cạnh ông, bảo vệ ông khỏi bị cá quái vật làm hại.

Mà những vệ sĩ còn lại gần như trong nháy mắt đã vào vị trí.

Họ dàn thành hình quạt ở phía sau đội, rút súng chống nước đặc chế ra liên tục xả đạn về phía bầy cá, từng vệt máu bắn tung tóe, nhuộm đỏ cả một vùng nước.

Lát sau, mấy người trong đội khảo cổ đã nổi lên mặt nước, cách bệ đá bên bờ chỉ vài mét, đã hoàn toàn có khả năng leo lên bệ đá trước khi cá quái vật đến.

Thấy vậy, các vệ sĩ cũng vừa xả súng vào bầy cá, vừa từ từ lùi về phía bệ đá một cách có trật tự.

Trên mặt đất, trong đại sảnh hội thảo, các chuyên gia đều nắm chặt hai tay, hai mắt hơi đỏ lên, chăm chú nhìn vào màn hình lớn ở trung tâm.

Nhưng, khi họ thấy các vệ sĩ xả súng dữ dội, đã thành công cản được đợt tấn công của đám cá quái vật này.

Tảng đá lớn treo trong lòng các chuyên gia cuối cùng cũng từ từ hạ xuống.

Giáo sư Chu thấy vậy, cũng không khỏi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, trong con sông ngầm, các vệ sĩ vẫn giữ nguyên đội hình,

từ từ rút lui về phía bờ.

Chương 23

Giáo sư Dương ở phía sau vì tuổi cao sức yếu, dù được hai vệ sĩ dìu, tốc độ tiến về phía bờ vẫn có chút chậm chạp.

Cho đến bây giờ, giáo sư Dương vẫn còn cách bờ đến sáu mét.

Tất cả mọi người đều toát mồ hôi hột vì ông.

Nhưng đúng lúc này, cảnh tượng mà mọi người không muốn thấy nhất đã xuất hiện!

Súng trong tay đội vệ sĩ đột nhiên ngừng bắn vào đúng lúc này – họ đã hết đạn!

Không còn bị đạn ghìm chân, bầy cá rất nhanh đã phản ứng lại, bơi nhanh về phía mọi người.

Dù đội vệ sĩ vừa lùi vừa thay đạn, cũng cần đến hai ba giây.

Mà khoảng thời gian này, đủ để bầy cá Hắc Khuê đột phá đến khoảng cách đủ gần, triển khai tấn công dữ dội.

Khoảng cách càng gần, tác dụng của súng càng nhỏ.

Đến lúc đó, dù họ đã thay đạn xong cũng không thể cản được đợt tấn công của bầy cá hắc khuê.

Trong chốc lát, không chỉ hội thảo trên mặt đất, mà cả khán giả trong phòng livestream cũng đều hoảng loạn. "Thôi rồi!

Hết đạn!

Lần này tiêu rồi!" "Thay đạn dưới nước, dù thế nào cũng chậm hơn trên bờ một hai giây, đội khảo cổ sắp gặp nguy hiểm rồi!" "Đừng nói một hai giây, chỉ cần sai sót nửa giây thôi, cả đội khảo cổ sẽ tan xác trong bụng cá!" "Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Bầy cá đã lao về phía họ rồi." "Cảnh tượng đó sẽ không tái diễn chứ?

Tôi không dám xem nữa hu hu hu!" ...

Cùng lúc đó, trong đại sảnh hội thảo, tất cả các chuyên gia đều hoảng hốt không thể kiềm chế.

Chỉ trong hai giây, tâm trạng của họ lên xuống như từ vực thẳm lên đỉnh núi, gần như là tăng vọt theo đường thẳng.

Giáo sư Chu vừa mới thở phào nhẹ nhõm, một trái tim lại treo lên cổ họng.

Sự hung tợn của đám cá hắc khuê này, tất cả họ đều đã chứng kiến, và cũng không thể nào quên được.

Nếu để mặc cho đám cá hắc khuê này tấn công họ, thì e rằng cả đội khảo cổ chỉ có vài người sống sót.

Họ không thể chịu đựng được sự mất mát như vậy, cũng không thể chấp nhận sự hy sinh như vậy.

Nhìn bầy cá ngày càng tiến gần, không chỉ giáo sư Chu, mà trong mắt tất cả các chuyên gia khác đều hiện lên một tia tuyệt vọng.

Ngay cả Băng Băng trên đài dẫn chương trình, lúc này cũng sợ đến hoa dung thất sắc.

Đương nhiên, ngoại trừ Diệp Kiêu, người có vẻ mặt vẫn luôn bình thản như thường. "Lựu đạn choáng." Giọng của Diệp Kiêu đột ngột vang lên, trong đại sảnh yên tĩnh trống trải càng trở nên chói tai.

Các chuyên gia khác chậm mất nửa nhịp, nhất thời không hiểu ý nghĩa của ba chữ này.

Nhưng giáo sư Chu sau khi nghe thấy ba chữ này, đôi mắt có phần tro tàn lại đột nhiên bừng lên một tia sáng. "Đúng!

Lựu đạn choáng!

Sao mình không nghĩ ra nhỉ!" Giáo sư Chu đập mạnh tay xuống bàn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng kích động.

Ngay sau đó, giáo sư Chu vội vàng ấn nút tai nghe, gấp gáp nói: "Lựu đạn choáng!

Nhanh dùng lựu đạn choáng cản bầy cá lại!

Nhanh!" ...

Kèm theo tiếng rè của dòng điện, lời nói này đã truyền rõ ràng đến tai mỗi người dưới nước.

Lúc này, các vệ sĩ đã thay đạn xong, đang chuẩn bị tiếp tục xả súng, tranh thủ thời gian cho đội khảo cổ lên bờ.

Nhưng sau khi nghe thấy câu nói này, ba người trong số họ liền vội vàng đưa tay ra sau, rút ra quả lựu đạn choáng đeo ở thắt lưng.

Rút chốt, ném ra, động tác liền mạch.

Và gần như cùng lúc, tất cả các vệ sĩ đều cất súng đi, đồng loạt quay người lại. "BÙM!" ...

Ba quả lựu đạn choáng gần như phát nổ cùng lúc, sau một tiếng nổ lớn là một luồng ánh sáng trắng chói lòa vô tận.

Con sông ngầm vốn tối đen như mực, như thể bị một tia sét đánh trúng, trong nháy mắt sáng như ban ngày!

Màn hình trong phòng livestream cũng trong nháy mắt bị bao phủ bởi ánh sáng trắng.

Mọi hình ảnh khác dường như đều bị luồng ánh sáng trắng chói lòa này nuốt chửng trong nháy mắt.

Và trong khoảnh khắc phát nổ, bọt nước bao bọc lấy luồng sáng

trắng chói lòa trong nước nổ tung!

Các vệ sĩ đã quay người, rút lui về phía bờ, lại bị sóng xung kích dữ dội này đẩy về phía trước gần một mét.

Mặc dù họ đã thành công tránh được việc bị ánh sáng trắng làm mù mắt, nhưng hiệu ứng chấn động của lựu đạn choáng vẫn gây ảnh hưởng đến họ.

Trong khoảnh khắc bị sóng xung kích tác động, não của họ dường như đã ngừng hoạt động.

Trong tai họ, dường như có một con ve sầu mùa hè đang điên cuồng kêu gào.

Ngoài ra, họ không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Nhưng những vệ sĩ này lại dựa vào ý chí kinh người, rất nhanh đã phản ứng lại.

Mặc dù đầu óc có chút hỗn loạn, tai cũng tạm thời mất đi thính giác.

Nhưng chỉ cần họ có thể nhìn rõ bờ, họ sẽ bất chấp tất cả mà lao về phía đó.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ và các nhà quay phim bắt đầu rút lui đầu tiên, vì khoảng cách đủ xa, không bị ảnh hưởng bởi lựu đạn choáng, đã thành công leo lên bệ đá.

Họ chưa kịp thở, đã vội vàng cầm lấy đèn pin, quay người nhìn xuống con sông ngầm.

Khoảnh khắc này, đồng tử của tất cả mọi người đều không khỏi đột nhiên giãn ra, thân thể cũng cứng đờ.

Chỉ thấy, mặt sông ngầm ở phía xa đã hoàn toàn bị phủ kín bởi những con cá hắc khuê lật ngửa bụng.

Chương 24

Tất cả cá hắc khuê đều bất động, trông hệt như cá chết.

Dày đặc nổi lềnh bềnh khắp mặt sông.

Không chỉ các thành viên đội khảo cổ, khán giả trong phòng livestream sau khi ánh sáng trắng dần tan biến, nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi hoàn toàn ngây người.

Trong ánh mắt càng không thể che giấu sự kinh ngạc.

Mãi một lúc lâu sau, khán giả mới phản ứng lại, và bình luận trong phòng livestream cũng vào khoảnh khắc này bùng nổ như hồng thủy. "Trời đất ơi!

Đám cá này... chết hết rồi sao?" "Lựu đạn choáng thật sự có tác dụng!

Hơn nữa đối với đám cá quái này gần như là sát thương hủy diệt!

Trời ơi!" "Thật không thể tin nổi, ba quả lựu đạn choáng đã quét sạch đám cá quái này!" "Trời mới biết lúc nãy tôi tuyệt vọng đến mức nào, tôi còn tưởng đội khảo cổ lại đi vào vết xe đổ của đội tiên phong rồi!" "Hú, may mà không có chuyện gì, không có chuyện gì là tốt rồi!

Không thì trái tim bé nhỏ của tôi thật sự không chịu nổi!" ...

Tổng bộ chỉ huy, đại sảnh hội thảo.

Nơi đây đã là một khoảng lặng, yên tĩnh đến mức khiến người ta phát sợ.

Tất cả các chuyên gia trong hội thảo đều ngơ ngác nhìn vào màn hình lớn ở trung tâm, mặt đầy vẻ kinh hãi!

Khoảnh khắc này, dường như hơi thở của tất cả mọi người đều

ngưng trệ!

Không ai có thể ngờ rằng tác dụng của lựu đạn choáng lại lớn đến vậy.

Phải biết rằng trước đó, họ cho rằng lựu đạn choáng cùng lắm chỉ có thể tạm thời làm chậm hành động của cá quái vật.

Nhưng cảnh tượng hiện tại đã hoàn toàn làm mới nhận thức của họ.

Tất cả mọi người đều không khỏi ngây người, mãi không thể phản ứng lại.

Mà ở bên cạnh, có một người lại có vẻ mặt hoàn toàn khác với mọi người – Diệp Kiêu!

Chỉ thấy sắc mặt anh vẫn như thường, thậm chí còn cầm tách trà bên cạnh lên nhấp một ngụm, dường như tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của anh.

Phản ứng hoàn toàn trái ngược với đông đảo chuyên gia có mặt.

Một lát sau, các chuyên gia trong đại sảnh cuối cùng cũng hoàn hồn.

Mãi đến lúc này, họ mới đột nhiên phát hiện, lưng mình đã sớm bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Tim càng đập "thình thịch" rất nhanh, như thể vừa mới vận động mạnh.

Cùng lúc đó, các chuyên gia trong đại sảnh cho đến bây giờ mới thở ra một hơi dài.

Cả đại sảnh hội thảo cũng đột nhiên trở nên sôi sục. "Lúc nãy thật sự quá nguy hiểm, nếu không có lựu đạn choáng, e rằng hậu quả không thể lường được!" "Hú, may quá, may quá!

Nếu không biết trước lựu đạn choáng có thể đối phó với cá hắc khuê, e rằng lần này thật sự gay go rồi!" "Thật không ngờ, lựu đạn choáng lại có sức sát thương lớn đến vậy đối với cá hắc khuê!" "Phải công nhận, lúc đầu để đội khảo cổ mang theo lựu đạn choáng, tuyệt đối là một lựa chọn chính xác!" ...

Tất cả các chuyên gia đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vô cùng may mắn.

Nếu đội khảo cổ lần này xuống mộ không mang theo lựu đạn choáng, e rằng thật sự sẽ đi vào vết xe đổ.

Đến lúc đó, trách nhiệm này không ai có thể gánh nổi!

Nghĩ vậy, đông đảo chuyên gia có mặt đều như thần giao cách cảm, lần lượt quay đầu nhìn về phía Diệp Kiêu.

Khác với các chuyên gia khác, sắc mặt Diệp Kiêu vẫn bình thản, không một gợn sóng.

Cứ như thể, lúc nãy không có chuyện gì xảy ra, hoặc là anh đã sớm đoán được tất cả.

Sự bình tĩnh khiến người ta phải kinh ngạc.

Các chuyên gia này thấy vậy, không khỏi có chút hoài nghi nhân sinh.

Tại sao anh ta có thể bình thản như vậy?

Chúng ta lúc nãy tim gần như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, bây giờ vẫn còn đập "thình thịch" rất nhanh.

Lẽ nào anh ta không hề lo lắng cho sự sống chết của các thành viên đội khảo cổ?

Không, không thể nào!

Nếu vậy, Diệp Kiêu căn bản không cần phải chỉ ra điểm yếu của

cá hắc khuê, để đội khảo cổ mang theo lựu đạn choáng.

Lẽ nào là...

Nghĩ đến đây, đông đảo chuyên gia có mặt đều nhìn nhau, lần lượt gật đầu.

Đúng vậy, anh ta chắc chắn đã sớm đoán được kết quả này.

Hoặc là... anh ta thường xuyên gặp phải tình huống này, đã hoàn toàn miễn nhiễm rồi.

Nhưng, các chuyên gia này hiển nhiên vẫn nghiêng về khả năng thứ nhất hơn.

Ngược lại, giáo sư Chu ở bên cạnh khẽ nhướng mày, nhìn Diệp Kiêu không có chút thay đổi sắc mặt, trong lòng vô cớ bật ra một câu. "Lẽ nào Diệp Kiêu từng cùng ông chú ba của mình xuống mộ, gặp phải tình huống này rồi?" ...

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng chú ý đến Diệp Kiêu.

Trong chốc lát, cả phòng livestream lập tức trở nên náo nhiệt. "Đúng là Diệp Đảo, anh ấy không hề thay đổi sắc mặt mà xem đến bây giờ!" "Hít!

Thật hay giả vậy?

Sao có thể chứ?

Lúc nãy tôi bị dọa đến tim sắp nhảy ra ngoài rồi!" "Đảm bảo thật!

Lúc nãy tôi luôn quan sát biểu cảm của Diệp Kiêu, không hề có chút thay đổi nào!

Chương 25

"Toi rồi, bằng chứng rõ ràng rành rồi, nếu đây là lần đầu Diệp Đảo gặp phải tình huống này, tôi sẽ mặc quần lót lên đầu ra đường đi dạo!" "Giống như xem xong một bộ phim kinh dị mà không hề thay đổi biểu cảm, lại còn là loại kinh dị nhất!

Tuyệt đối không thể nào!" "Đối với cảnh này, Diệp Đảo của chúng ta chỉ muốn nói, tôi đã quen rồi!" "Diệp Kiêu: Đây chẳng phải là chuyện thường ngày thôi sao?

Có gì mà phải ngạc nhiên chứ?" ...

Cùng lúc đó, dưới giếng, giáo sư Dương và các vệ sĩ cũng đã thành công leo lên bệ đá.

Sau khi tất cả mọi người leo lên bệ đá, liền trực tiếp nằm trên đó thở hổn hển.

Lúc nãy bơi điên cuồng trong nước, căn bản không nhận ra sự bất thường của cơ thể.

Mãi đến bây giờ dừng lại, adrenaline ngừng tăng vọt, họ mới cảm thấy toàn thân như bị rút cạn sức lực.

Không có niềm vui mừng sau khi thoát chết, tất cả mọi người đều đang tranh thủ thời gian hồi phục thể lực.

Mà đội vệ sĩ vẫn còn hơi ù tai, nhưng triệu chứng mất thính giác đã gần như khỏi hẳn.

Cộng thêm việc có đeo tai nghe, nên tai của đội vệ sĩ thực ra không bị ảnh hưởng.

Nghỉ ngơi hồi phục một lát, những triệu chứng này đã gần như biến mất.

Lát sau, sau khi mọi người nghỉ ngơi một lúc, đã hồi phục lại.

Giáo sư Chu ấn nút tai nghe, trầm giọng hỏi: "Lúc nãy dưới nước, rốt cuộc là có chuyện gì?" Câu hỏi này, tự nhiên là hỏi thành viên đội khảo cổ đã vì lỡ lời mà khiến mọi người suýt rơi vào hiểm cảnh.

Sau khi nghe thấy câu nói này, thành viên đội khảo cổ đó lại như nhớ ra điều gì đó, đồng tử đột nhiên giãn ra.

Anh ta nuốt nước bọt một cách khó khăn, sau đó chậm rãi nói: "Tôi... tôi ở dưới đáy nước, nhìn thấy quan quách!" Vút!

Âm thanh của câu nói này vẫn còn vang vọng trong đại sảnh hội thảo trống trải.

Khi tất cả mọi người nghe thấy câu nói này, trong lòng đều chấn động mạnh.

Giáo sư Chu cũng nhíu chặt mày, lại ấn nút tai nghe, hỏi: "Quan quách gì?" Mà trên bệ đá, thành viên đội khảo cổ đó lại mấp máy môi, dường như nhớ lại điều gì đó đáng sợ. "Lúc, lúc đó tối quá, tôi cũng không nhìn rõ lắm." "Chỉ biết là cái quan quách đó hình như bị... xích sắt quấn quanh khóa lại!" Mọi người nghe vậy, dường như cũng nhìn thấy một cái quan quách khổng lồ nằm dưới đáy nước sâu thẳm, tọa lạc trên một đống xương trắng.

Tất cả mọi người đều chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xuyên thẳng lên đỉnh đầu, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Bởi vì cảnh tượng này, thật sự quá quỷ dị.

Mà giáo sư Chu khi nghe thấy câu nói này, lại không khỏi nhíu chặt mày, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Quan quách?" Sau đó liền chìm vào suy tư.

Các chuyên gia khác có mặt cũng trăm mối không thể lý giải, tại

sao dưới đáy nước này lại đặt một cái quan quách.

Mọi người cũng bắt đầu bàn tán không ngừng.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream nghe vậy cũng bắt đầu thảo luận điên cuồng. "Dưới nước?

Quan quách?

Còn bị xích sắt khóa lại!

Hít..." "Quan quách bị khóa lại, là sợ thứ bên ngoài vào, hay là sợ thứ bên trong... ra?" "Chết tiệt đừng nói nữa, tôi nổi da gà khắp người rồi, đáng sợ quá!" "Nhanh!

Mau đi mời Anh Thúc!

Anh Thúc hộ thể!" "Đáng sợ quá!

Tôi có chút không dám xem, làm sao bây giờ!" ...

Dưới giếng, các thành viên đội khảo cổ đang nghỉ ngơi trên bệ đá, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của hội thảo.

Lúc này, mọi người trong hội thảo lại có chút nghi hoặc.

Bởi vì một cái quan quách nằm trong nước, lại còn bị xích sắt khóa chặt toàn bộ, họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hội thảo cũng lập tức triển khai thảo luận.

Một chuyên gia khảo cổ trong số đó suy nghĩ một lúc, đưa ra một giả thuyết. "Các vị nói xem, đây có phải là quan quách thủy táng không, khóa bằng xích sắt cũng chỉ là để chống bị bọt nước cuốn đi?" Câu nói này vừa thốt ra, mấy chuyên gia khảo cổ đều mắt sáng lên, gật đầu lia lịa.

Đây đúng là một giả thuyết khá hợp lý.

Nhưng giáo sư Chu lại chậm rãi lắc đầu, phủ định: "Không thể

nào là thủy táng!" Mọi người thấy giáo sư Chu lên tiếng, đều lập tức ngừng thảo luận, lần lượt quay đầu nhìn về phía ông. "Tục thủy táng có nguồn gốc từ khu vực Tây Tạng, thủy táng chú trọng việc trở về với đất trời, linh hồn được giải phóng!" "Đồng thời, tục thủy táng cũng đại diện cho bản tính khao khát tự do của người Tạng, thi thể sẽ theo dòng nước trôi về phương xa, chứ không phải bị nhốt trong quan quách, dùng xích sắt khóa chặt!" "Điều này rõ ràng là trái ngược!" Một tràng lời của giáo sư Chu, lập tức khiến đông đảo chuyên gia có mặt đều bừng tỉnh.

Nhưng sau khi loại trừ khả năng thủy táng, đông đảo chuyên gia lại một lần nữa rơi vào nghi hoặc.

Nếu không phải là thủy táng, vậy thì tại sao trong con sông ngầm này lại xuất hiện một cái quan quách quỷ dị như vậy?

Giáo sư Chu cũng không có chút manh mối nào.

Dù ông nhíu chặt mày, trong đầu cẩn thận hồi tưởng lại tất cả các tập tục mai táng qua các thời đại, cũng không tìm được bất kỳ dấu vết nào.

Mà các chuyên gia khác thì càng không thể hiểu được.

Nhưng... ngay khi tất cả các chuyên gia đều đang bối rối, giọng của Diệp Kiêu lại vang lên. "Là Đồng quan trấn hải nhãn!" Câu nói này vừa thốt ra, tất cả các chuyên gia không khỏi hơi ngẩn ra, sau đó đều lần lượt quay người, nhìn về phía Diệp Kiêu.

Giáo sư Chu nghe vậy, mày càng nhíu chặt hơn. "Đồng quan trấn hải nhãn?" Giáo sư Chu nghi hoặc lẩm bẩm.

Ánh mắt Diệp Kiêu dừng lại ở nơi xa, dường như đang hồi tưởng điều gì đó.

Mãi một lúc lâu sau, Diệp Kiêu mới lại lên tiếng, giải thích: "Cái

gọi là Đồng quan trấn hải nhãn, chính là dùng quan tài bằng đồng để trấn áp hải nhãn, thời cổ đại đây là một loại mê tín để phòng chống lũ lụt!" Rất trùng hợp, tài liệu về Đồng quan trấn hải nhãn vừa hay có ghi chép trong Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật.

Diệp Kiêu thấy các chuyên gia này thảo luận qua lại mãi mà không ra được kết quả gì, liền trực tiếp lên tiếng giải thích.

Chương 26

Mà đông đảo chuyên gia nghe thấy lời này của Diệp Kiêu, cũng không khỏi rơi vào nghi hoặc. "Cậu Diệp, ý cậu là, tác dụng của cái quan quách này là để trấn áp hải nhãn dưới con sông ngầm?" Giáo sư Chu nhíu chặt mày, hỏi Diệp Kiêu.

Mấy vị chuyên gia khác cũng lần lượt quay đầu, ném ánh mắt nghi hoặc về phía Diệp Kiêu.

Trong chốc lát, Diệp Kiêu nghiễm nhiên đã trở thành trung tâm của hội thảo. "Tương truyền vào thời nhà Minh, Lưu Bá Ôn được Chu Nguyên Chương cử đến tu sửa thành Bắc Kinh, trấn áp nghiệt long!" "Để ngăn nghiệt long làm loạn, Lưu Bá Ôn đã tu sửa thành theo bản đồ Bát Tí Na Tra, trấn áp tất cả các hải nhãn lớn nhỏ trong ngoài kinh thành!

Nhưng lại cố ý để lại hải nhãn Bắc Tân Kiều!" "Sau khi Lưu Bá Ôn đi, nghiệt long bị trấn áp dưới hải nhãn, trong cơn tức giận đã phá vỡ hải nhãn Bắc Tân Kiều, nước biển cuồn cuộn theo hải nhãn chảy ra, Bắc Tân Kiều lập tức biến thành một biển nước mênh mông!" "Lưu Bá Ôn đã sớm tính được kiếp nạn này, từ lâu đã để lại Diêu Quảng Hiếu đối phó với con nghiệt long gây sóng gió này, và sau khi Diêu Quảng Hiếu chế ngự được nghiệt long, liền trấn áp nó trong hải nhãn!" Vừa dứt lời, đại sảnh hội thảo im phăng phắc.

Tất cả mọi người đều đang dùng một ánh mắt cực kỳ quái dị nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, im lặng không nói.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cuối cùng cũng hoàn hồn, khi nhìn lại màn hình, ánh mắt cũng lập tức hoàn toàn thay đổi. "Ơ...

Diệp Đảo vừa rồi là đang kể chuyện à?" "Đây là truyền thuyết do anh ấy tự bịa ra à?

Tại sao tôi chưa từng nghe nói đến nhỉ?

Các bạn có nghe nói qua chưa?" "Tôi cũng chưa!

Loại truyền thuyết dân gian này chắc chỉ lưu hành ở địa phương thôi!" "Tôi chính là người dân ở Bắc Tân Kiều kinh thành, đời đời sống ở đây cũng chưa từng nghe nói đến truyền thuyết ác long nào cả!" "Tôi cũng vậy, vừa rồi tôi hỏi bố mẹ tôi rồi, họ cũng chưa từng nghe nói qua!" ...

Tổng bộ chỉ huy, đại sảnh hội thảo.

Giáo sư Chu hơi nhíu mày, dường như đang cố gắng suy nghĩ về lời nói của Diệp Kiêu.

Trên thế giới này, mặc dù những nhân vật lịch sử này và một số triều đại có điểm chung.

Nhưng chiều hướng của lịch sử lại có chút khác biệt so với Trái Đất trước khi Diệp Kiêu xuyên không.

Câu chuyện mà Diệp Kiêu vừa kể, trên thế giới này không hề tồn tại.

Mà năm chữ 'hải nhãn Bắc Tân Kiều', đối với họ càng là một từ ngữ hoàn toàn mới.

Vì vậy trong chốc lát, giáo sư Chu không hoàn toàn hiểu được lời Diệp Kiêu nói.

Nhíu mày suy nghĩ một lúc, giáo sư Chu cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng hỏi: "Ý của cậu là... dưới cái quan tài đồng dưới nước đó, có tồn tại một cái hải nhãn?" Câu hỏi này tự nhiên là hỏi Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu khẽ gật đầu, lại nói: "Truyền thuyết tuy hoang đường,

nhưng rất nhiều đều có nguồn gốc từ hiện thực, chỉ là người dân thời cổ đại không thể giải thích được, từ đó thần thánh hóa nó!" "Mà hải nhãn dưới đáy giếng, rất có thể chính là nguồn cơn gây ra trận lụt lớn ở kinh thành năm đó!" "Cái quan tài đồng này, chính là vật để trấn áp hải nhãn!" Các chuyên gia có mặt sau khi nghe vậy, cuối cùng cũng bừng tỉnh.

Trong chốc lát, các chuyên gia đều không khỏi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không phải là thứ gì đó âm tà ô uế, họ đã hoàn toàn yên tâm rồi!

Mặc dù họ đều là những người kiên định theo chủ nghĩa vô thần, nhưng điều đó không có nghĩa là họ hoàn toàn vô cảm với những thứ này.

Dù sao thì một cái quan tài đồng quỷ dị như vậy lại tọa lạc trên đống xương khô, không ai có thể giữ được bình tĩnh.

Nhưng sau khi nói xong những lời này, Diệp Kiêu dường như nhớ ra điều gì đó, lại một lần nữa chìm vào suy tư.

Một lát sau, Diệp Kiêu cuối cùng mới do dự nói: "Lối vào lăng mộ... có khả năng tồn tại dưới cái quan tài đồng này!" "Cái gì???" Giáo sư Chu kinh ngạc kêu lên, đồng tử đột nhiên co lại.

Các chuyên gia khác cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, trong lòng đều chấn động mạnh. "Cậu nói... lối vào lăng mộ, chính là ở dưới cái quan tài đồng này?" Giáo sư Chu phản ứng lại, sắc mặt kích động nhìn Diệp Kiêu, hỏi.

Nhưng Diệp Kiêu chỉ khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: "Tôi cũng không chắc, đây chỉ là một phỏng đoán!" Diệp Kiêu trước đây đã quan sát địa thế xung quanh Tỏa Long Tỉnh, huyệt mộ ẩn trong phong thổ, khí thế

của sông núi đều được ẩn giấu trong Tỏa Long Tỉnh này.

Theo lý mà nói, dưới Tỏa Long Tỉnh này, lẽ ra phải là nơi có phong thủy bảo địa thích hợp nhất để chôn cất.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, dù nói dưới này không có lăng mộ lớn, Diệp Kiêu cũng chắc chắn không tin!

Nhưng oái oăm thay, trong con sông ngầm dưới đáy giếng này, cái quan tài treo này lại chặn hoàn toàn cả một cái khí nhãn.

Tất cả "khí" đều bị chặn dưới quan tài treo, khiến cho mảnh đất Bắc Tân Kiều này không thể sinh "khí", cũng không thể tụ "khí".

Cái gọi là "thế", cũng chỉ còn lại một cái vỏ rỗng tuếch.

Dưới giếng này có tồn tại lăng mộ hay không, theo Diệp Kiêu thấy là còn phải xem xét.

Dù sao thì "khí" quá vượng, cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.

Nếu muốn tập trung toàn bộ "khí" lại để dùng cho mình, thì chắc chắn phải có mệnh cách tương xứng, có thể dẫn dắt từng luồng "khí" này.

Nếu mệnh cách không đủ, bị "khí" thế mạnh mẽ xông phá, quán đỉnh.

Vậy thì cách ngày nhà tan cửa nát cũng không còn xa nữa. ...

Nghĩ đến đây, dòng suy nghĩ của Diệp Kiêu đột nhiên dừng lại. "Khoan đã!

Lẽ nào là...

đế lăng???" Ý nghĩ này đột nhiên lóe lên trong đầu Diệp Kiêu, trong chốc lát khiến anh cũng không khỏi sáng mắt lên.

Dù sao thì sự tồn tại của 'Thập tam lăng kinh thành' đã khiến Diệp

Kiêu không hề nghĩ đến phương diện này.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, lại hoàn toàn có khả năng.

Chỉ có mệnh cách của hoàng thất, mới có thể chịu đựng được "khí" nồng hậu như vậy, đổi lại là người khác, chỉ có thể là kẻ thù giúp mời thầy phong thủy, mới cải tạo "khí thế" như vậy.

Nhưng tốn bao công sức để thay đổi thiên tướng địa lý, lại chỉ để báo thù, điều này hoàn toàn không hợp lý!

Hơn nữa muốn khiến người ta đoạn tử tuyệt tôn, cải "thế" không nghi ngờ gì là đơn giản hơn nhiều.

Chỉ cần bốc một vốc đất trước mộ của họ, hoặc đào đi một xẻng mộ, là có thể cản được phần lớn "khí".

Dù không thể khiến họ nhà tan cửa nát, nhưng gia đạo sa sút thì vẫn có thể.

Hoàn toàn không cần phải tốn công lớn như vậy, trước dẫn "khí", sau tụ "khí", cuối cùng tàng "khí".

Chương 27

Đây đều là những thủ bút lớn cả!

Hơn nữa ở địa phận kinh thành, dưới mí mắt hoàng đế mà động thổ lớn, rút cạn khí của cả một vùng đất, ngoài hoàng gia ra hình như cũng không ai dám làm cả?

Sau khi loại trừ hoàn toàn mọi khả năng không thể, đáp án duy nhất còn lại, chính là chân lý cuối cùng!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Diệp Kiêu cũng hơi thay đổi, nhìn lên màn hình, miệng không khỏi lẩm bẩm: "Đế lăng... sẽ là của ai nhỉ?" ...

Rất lâu sau, đội khảo cổ dưới giếng đã nghỉ ngơi, bổ sung xong xuôi.

Theo lệnh của giáo sư Chu, đội khảo cổ lại một lần nữa trở lại dưới nước.

Lần này, không còn cá hắc khuê cản trở, các thành viên đội khảo cổ cũng mạnh dạn hơn.

Họ trực tiếp nhanh chóng đến vị trí của sợi xích, bắt đầu từ từ lặn xuống.

Nhưng dường như là do tâm lý tác động, biết rằng đầu dưới của sợi xích này khóa một cái quan tài đồng, tất cả mọi người đều chỉ cảm thấy càng xuống sâu, nhiệt độ nước càng lạnh lẽo, âm u.

Dường như phía dưới này, chính là con suối vàng sâu thẳm trên đường xuống địa ngục.

Không biết đã lặn bao lâu, từng chùm sáng trắng quét qua đáy sông, các thành viên đội khảo cổ cuối cùng cũng nhìn thấy diện mạo thực sự của cái quan tài đồng dưới nước.

Đó là một cái quan quách khổng lồ được đúc bằng thanh đồng!

Nhưng điều kỳ lạ là, trên cái quan quách thanh đồng khổng lồ này lại trơn bóng một mảng, không có một chút hoa văn hay hình vẽ nào.

Một cảm giác quỷ dị không thể nói thành lời lập tức dâng lên trong lòng tất cả mọi người.

Từng luồng khí lạnh men theo sống lưng của các thành viên đội khảo cổ, điên cuồng trèo lên, khiến người ta không khỏi tê dại da đầu.

May mà trước khi đến, mọi người đã chuẩn bị tâm lý, có phòng bị.

Nếu không nhìn thấy cảnh này, họ cũng sẽ giống như thành viên đội khảo cổ kia, bị dọa đến mức kinh hãi kêu lên.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cái quan tài quỷ dị này, trong chốc lát cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Tức thì, cả phòng livestream lập tức sôi sục. "Chết tiệt!

Dưới nước này... thật sự có quan tài đồng!

Trời ơi!" "Hít!

Hơi đáng sợ!

Tôi đã nổi hết da gà rồi!" "Cái quan tài đồng này trông quái dị quá, trên đó không chỉ không có một chút hoa văn nào, mà còn bị xích sắt quấn chặt nữa!" "Không được, tôi không dám xem!

Lỡ cái quan quách này đột nhiên mở ra, tôi đoán tôi có thể bị dọa đến tè ra quần mất!" "Nhanh!

Mau đi mời Anh Thúc đến!

Anh Thúc hộ thể!

Ma ma ma mi hồng!" ...

Trái ngược với sự náo nhiệt trong phòng livestream, sảnh hội thảo

lại có phần yên tĩnh.

Tất cả các chuyên gia có mặt lúc này đều đang tập trung ánh mắt vào chiếc quan tài bằng đồng xanh ở giữa màn hình lớn, ánh mắt lấp lóe không yên.

Phải biết rằng, trong hội thảo có vài vị chuyên gia khảo cổ chuyên nghiệp.

Họ đã tiếp xúc với những thứ như lăng mộ, quan quách gần nửa đời người, số lượng quan quách lớn nhỏ đã thấy qua nhiều không đếm xuể.

Thế nhưng họ chưa từng thấy một chiếc quan tài nào kỳ dị như vậy.

Giáo sư Chu khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài trên màn hình, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Bên cạnh, một chuyên gia khảo cổ trẻ tuổi nghi hoặc hỏi: "Trải qua các triều đại, loại quan tài vuông vức chỉnh tề như thế này quả thực rất hiếm thấy!

Hơn nữa trên quan tài không hề khắc một nét chữ hay hoa văn nào, đây là tình huống gì vậy?" Giáo sư Chu nghe vậy cũng bất giác khẽ lắc đầu, rồi thở dài một tiếng, nói: "Không có đặc trưng triều đại, hoàn toàn không thể phân biệt được!" Các chuyên gia khảo cổ khác lúc này cũng lần lượt lên tiếng đầy nghi hoặc.

"Theo lý mà nói, quan tài có quy mô thế này, thân phận chủ nhân chắc chắn không hề đơn giản!

Tại sao lại không khắc ghi lại cuộc đời trên quan tài?" "Chẳng lẽ là... dùng để trấn áp lăng mộ trống ở hải nhãn?

Cho nên bên trong không khắc gì cả?" "Lăng mộ trống?

Vậy tại sao phải dùng xích sắt trói lại?”. ...

Các chuyên gia bàn tán sôi nổi, mỗi người một ý, nhưng cuối cùng vẫn không đi đến một kết luận chắc chắn nào.

Giáo sư Chu cũng nhíu chặt mày, không ngừng suy tư nhưng vẫn không có kết quả.

Cuối cùng, sắc mặt giáo sư Chu dần trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: “Nếu đã như vậy, chỉ có thể mở quan tài trước!

Chiếc quan tài đồng lớn thế này không thể ngâm dưới nước mãi được!” Các chuyên gia có mặt nghe vậy, tinh thần đều không khỏi chấn động.

“Cuối cùng... cũng sắp mở quan tài rồi sao?” Một chuyên gia trẻ tuổi kích động, hai tay không kìm được run rẩy.

Nếu chiếc quan tài đồng khổng lồ này được mở ra, có lẽ một bí mật bị chôn vùi trong bụi bặm lịch sử sẽ theo đó mà tái hiện nhân gian.

Đây là điều mà tất cả mọi người đều mong chờ.

Trong phút chốc, sắc mặt tất cả các chuyên gia đều trở nên trang nghiêm, kích động nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài đồng khổng lồ dưới nước.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream nghe tin sắp mở quan tài cũng không khỏi vỡ òa.

“Oa!

Đây là định mở quan tài trực tiếp sao?” “Giáo sư Chu ngầu quá!

Lại chọn mở quan tài trực tiếp!” “Sướng mắt rồi!

Chương 28

Lần đầu tiên thực sự chứng kiến cảnh mở quan tài!

Kích động quá đi!" "Không biết trong chiếc quan tài đồng khổng lồ này rốt cuộc có thứ gì!

Cùng chờ xem!" "Quan tài kỳ dị như vậy, mở trực tiếp sẽ không gặp vấn đề gì chứ?" "Người trên kia, ngậm cái miệng quạ của anh lại đi, phải tin vào khoa học biết không?" "Đúng vậy, mọi yêu ma quỷ quái, sau khi lập quốc đều không được phép thành tinh nữa!

Cho nên chắc không có gì phải sợ đâu!" ...

Dưới giếng.

Trong dòng sông ngầm.

Các thành viên đội khảo cổ đã đáp xuống lòng sông, giẫm lên vô số hài cốt trắng hếu, bắt đầu quan sát xung quanh quan tài đồng.

Quan tài đồng quả thực vô cùng kỳ dị, nhưng dù sao họ cũng là chuyên gia khảo cổ.

Nếu bị một chiếc quan tài dọa cho không dám lại gần, chẳng phải sẽ thành trò cười cho thiên hạ sao?

Huống chi, bây giờ còn đang là chương trình khảo cổ trực tiếp toàn quốc, cho dù trong lòng họ có chút e dè, cũng chỉ có thể cứng rắn tiến lại gần chiếc quan tài này.

Chỉ có giáo sư Dương dẫn đầu là người bình tĩnh nhất trong đội khảo cổ.

Ông không chạm vào quan tài, nhưng lại đi vòng quanh nó hết vòng này đến vòng khác, dường như muốn quan sát được manh mối gì

đó.

Bỗng nhiên, một luồng sáng đèn pin quét qua đáy quan tài, mắt của giáo sư Dương đột nhiên bị lóa một cái.

"Có phản quang!" Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu giáo sư Dương, ông vội vàng cúi người xuống, tìm kiếm ở nơi vừa có ánh đèn pin quét qua.

"Đây là..." Sau khi thấy vật gì phản chiếu ánh sáng, giáo sư Dương cũng không khỏi sững sờ.

Không ngờ rằng, phía sau chiếc quan tài đồng trông cổ kính không hoa văn này lại được khảm một chiếc gương bát quái!

Trải qua hàng trăm hàng nghìn năm, mặt gương bát quái vẫn không có chút tạp chất nào, không hề có vẻ vẩn đục.

Điều này khiến giáo sư Dương không khỏi hít một hơi khí lạnh, sắc mặt khẽ biến.

Ông vội vàng ngẩng đầu, ra hiệu cho nhà quay phim, ý bảo anh ta lại gần.

Khi nhà quay phim đến trước mặt giáo sư Dương, nhìn thấy chiếc gương bát quái vẫn có thể phản chiếu ánh sáng, anh ta cũng thoáng sững người.

Nhà quay phim không chút do dự, chĩa camera vào chiếc gương bát quái khảm trên quan tài đồng và quay một cảnh đặc tả.

Cùng lúc đó, tại sảnh hội thảo trên mặt đất, các vị chuyên gia đang nghe giáo sư Chu bố trí nhiệm vụ.

Lần mở quan tài đồng này có chút khác biệt so với quy trình trước đây, cần phải vận chuyển quan tài ra ngoài bằng đường thủy.

Hơn nữa còn phải tiến hành khảo sát thực địa, nếu quan tài đồng

thật sự có tác dụng ngăn chặn lũ lụt, e rằng độ khó của việc mở quan tài sẽ còn tăng lên nữa.

Diệp Kiêu bên cạnh dĩ nhiên không nằm trong danh sách được giao nhiệm vụ, anh chỉ có thể buồn chán nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài đồng trên màn hình.

Trong lòng không ngừng đoán: "Trong chiếc quan tài này, người được chôn là ai nhỉ?" Nhưng đột nhiên, hình ảnh trên màn hình bỗng rung lên, dòng nước thay đổi nhanh chóng.

Khi hình ảnh ổn định trở lại, máy quay đã chuyển đến phía sau quan tài đồng.

Và ở phía sau quan tài, lại được khảm một chiếc gương bát quái một cách kỳ dị!

Nhìn thấy chiếc gương bát quái này, tim Diệp Kiêu không khỏi chùng xuống, anh bật người đứng dậy.

Giáo sư Chu thấy vậy, liền ngừng nói, quay sang nhìn Diệp Kiêu và hỏi: "Sao vậy cậu Diệp?

Cậu có ý kiến khác về việc bố trí nhiệm vụ sao?" Các chuyên gia khác cũng đồng loạt nhìn về phía Diệp Kiêu, ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc khó hiểu.

Thế nhưng Diệp Kiêu với ánh mắt sắc bén, chậm rãi thốt ra từng chữ: "Không được mở quan tài!" Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng đã thấy chiếc gương bát quái trên quan tài, sau khi nghe lời Diệp Kiêu nói, họ cũng không khỏi vỡ òa.

"Đây là... gương bát quái?

Tại sao trên quan tài đồng lại có gương bát quái?" "Chiếc gương bát quái này ngâm trong nước lâu như vậy mà vẫn giữ được độ sáng thế này, cảm giác không bình thường chút nào!" "Có gì mà không bình

thường, một số kỹ thuật luyện kim thời cổ đại đã vượt xa thế giới phương Tây cả ngàn năm!

Chỉ là một chiếc gương đồng thôi mà!" "Không đúng!

Không bình thường!

Quan tài đồng bị xích sắt khóa lại, còn bị khảm cả gương bát quái...

Các người dám nói bên trong quan tài này không có thứ gì không?" "Chết tiệt!

Không lẽ thật sự mở ra một con cương thi chứ?" "Diệp Kiêu chắc chắn biết gì đó!

Anh ấy chắc chắn biết!" "Lạ thật, Diệp Kiêu có cảnh tượng nào chưa từng thấy?

Một chiếc quan tài đồng cỏn con thôi, anh ấy giơ tay là trấn áp được!" ...

So với sự náo nhiệt trong phòng livestream, sảnh hội thảo lại tương đối yên tĩnh.

Các chuyên gia đều hơi sững sờ, ngạc nhiên nhìn về phía Diệp Kiêu, không hiểu tại sao anh lại đột nhiên nói như vậy.

Giáo sư Chu nghe vậy, cũng không khỏi nhíu mày.

Sau đó, dường như cảm nhận được điều gì, ông quay đầu nhìn về màn hình lớn phía sau.

Trong khoảnh khắc, mày của giáo sư Chu cũng không khỏi nhíu lại!

"Lại là... gương bát quái!" Khoảnh khắc nhìn thấy chiếc gương bát quái, một chuỗi ký ức lập tức ùa về trong tâm trí giáo sư Chu.

Khi đó, giáo sư Chu mới chỉ là một học giả khảo cổ kinh nghiệm còn non kém.

Một cơ hội tình cờ, giáo sư Chu được theo đội khảo cổ đi học hỏi kinh nghiệm, đến một ngôi mộ cổ thời Tây Chu nằm trong núi.

Tại đó, giáo sư Chu và đội của mình đã phát hiện vô số đồ đồng, ngọc khí, trong đó có vài món được xem là quốc bảo.

Mọi người đều vô cùng phấn khích.

Bởi vì ở thời đại đó, những ngôi mộ cổ hoành tráng như vậy mà chưa bị bọn trộm mộ động đến có thể nói là cực kỳ hiếm thấy!

Cho nên lúc đó, các thành viên đội khảo cổ đều cho rằng, các biện pháp bảo vệ của ngôi mộ này quá hoàn hảo, đến nỗi bọn trộm mộ cũng không thể tìm thấy và tiến vào.

Ngay cả ông cũng nghĩ như vậy.

Nhưng sau đó, họ đến lối đi chính của hầm mộ, cuối lối đi là một đại điện.

Chương 29

Bên trong... có đặt một chiếc quan tài bằng đồng xanh.

Điều khiến mọi người thất vọng là, chiếc quan tài này đã bị mở ra, vết cạy trên đó cực kỳ rõ ràng, là do bị người ta dùng sức mạnh cạy bật ra.

Ban đầu tưởng rằng, hầm mộ này đã bị bọn trộm mộ càn quét, không còn văn vật gì có thể cứu vãn.

Nhưng kỳ lạ là, các đồ tùy táng bằng châu báu ngọc ngà trong hầm mộ này lại gần như không bị mất mát gì.

Thứ duy nhất bị mất chính là thi thể trong quan tài.

Trong quá trình tìm kiếm, đội khảo cổ cuối cùng đã phát hiện một đường hầm trộm mộ cũ kỹ ở góc tây bắc của hầm mộ, cùng với bốn năm thi thể đã hóa thành xương khô bên cạnh.

Chỉ có điều, điều khiến người ta sởn gai ốc là, những thi thể này đều có một điểm chung.

Đó là, trên đốt sống cổ của tất cả các thi thể đều có một hàng dấu răng sâu hoắm, phảng phất như bị mãnh thú cắn nát cổ họng.

Và trong tay một thi thể... lại đang nắm chặt chiếc gương bát quái này!

Cho đến tận bây giờ, mỗi khi giáo sư Chu nhớ lại, ông đều không khỏi rùng mình.

Mặc dù sau đó kết luận của đội khảo cổ là có dã thú theo đường hầm vào ăn trộm thi thể.

Nhưng rõ ràng, chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút, kết luận này không

hề đứng vững.

Đường hầm chật hẹp như vậy, loại dã thú nào có thể vào được mà cắn nát cả đốt sống cổ của người ta?

Chuyện này, cứ thế trở thành một bí ẩn, chôn giấu trong lòng giáo sư Chu.

Sau này, giáo sư Chu cũng muốn quay lại thăm ngôi mộ cổ Tây Chu đó, nhưng kết quả lại khiến ông vô cùng kinh ngạc và hoảng sợ.

Bởi vì ngôi mộ cổ Tây Chu năm đó, nghe nói đã bị sập do lở đất, toàn bộ ngôi mộ đã bị vùi lấp.

Chuỗi biến cố này khiến giáo sư Chu càng cảm thấy bất thường.

Bây giờ lại thấy chiếc gương bát quái quen thuộc, trong lòng giáo sư Chu không hiểu sao lại dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Ông mấp máy môi, đột ngột quay người nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu.

Trước đây giáo sư Chu nghĩ rằng, bí ẩn về chiếc gương bát quái có lẽ sẽ cùng ông đi vào quan tài.

Nhưng bây giờ nhìn Diệp Kiêu, giáo sư Chu bỗng cảm thấy câu đố đã làm ông bối rối mấy chục năm qua, có lẽ sẽ được giải đáp vào hôm nay.

Trong phút chốc, hai tay của giáo sư Chu không ngừng run rẩy, kích động đến nỗi không nói nên lời!

Diệp Kiêu trầm ngâm một lát, cũng với vẻ mặt nghiêm túc chậm rãi lên tiếng: "Giáo sư Chu, phiền ông thông báo cho các thành viên đội khảo cổ dưới nước, dù thế nào cũng không được chạm vào chiếc gương bát quái này!

Nếu không..." Nói đến chữ "nếu không", Diệp Kiêu không khỏi

nhíu mày.

Kéo theo đó, trái tim của các chuyên gia khác cũng không khỏi hẫng đi nửa nhịp.

Đằng sau chữ "nếu không" này, rốt cuộc là nội dung gì, họ có thể ý thức được, nhưng lại không dám tưởng tượng.

Giáo sư Chu nghe vậy, cả người không khỏi chấn động, sau đó run rẩy nói: "Được, được..." Nói rồi, ông liền nhấn nút tai nghe, truyền đạt mệnh lệnh cho đội khảo cổ dưới giếng.

Trong khi đó, khán giả trong phòng livestream thì hoàn toàn mù tịt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Tại sao không được mở quan tài?

Tôi còn muốn biết trong quan tài này rốt cuộc là ai?

Lại bị ném xuống nước ngâm nhiều năm như vậy!" "Đúng vậy!

Chẳng lẽ có điều gì lo ngại, nên không thể mở quan tài sao?" "Đừng đùa nữa, đã là năm 2021 rồi, còn chơi trò huyền học đó sao?" "Nhưng nói thật, chiếc quan tài đồng này trông đáng sợ thật!

Diệp Kiêu có lẽ đã phát hiện ra điều gì đó!" "Hít!

Tôi có một dự cảm chẳng lành!" ...

Tổng bộ chỉ huy.

Sảnh hội thảo.

Nơi đây một mảnh tĩnh lặng, tất cả các chuyên gia có mặt đều đã ngừng thảo luận, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào một chàng trai trẻ.

Và chàng trai trẻ này, chính là Diệp Kiêu.

Lúc này, ánh mắt Diệp Kiêu vẫn luôn nhìn chằm chằm vào màn

hình lớn ở trung tâm, mày khẽ nhíu lại, dường như đang suy tư điều gì.

Không khí tại hiện trường cũng theo đó mà ngày càng căng thẳng.

Thậm chí không có chuyên gia nào dám thở mạnh, đều khẽ nín thở.

Họ cũng đã nhận ra manh mối gì đó từ giáo sư Chu và Diệp Kiêu, từ đó đoán được sự bí ẩn tồn tại trong chiếc quan tài này.

Bỗng nhiên, khi ánh mắt Diệp Kiêu ngưng lại, đôi mày nhíu chặt giãn ra, không khí căng thẳng tại hiện trường đột nhiên tan biến.

Nhưng ngay sau đó, một câu nói của Diệp Kiêu lại khiến tất cả mọi người có mặt đều không khỏi kinh hãi thất sắc.

"Tôi có lẽ biết, người được chôn trong quan tài này là ai rồi!" Giọng Diệp Kiêu trầm thấp, nhưng lại như một chiếc búa lớn, nện mạnh vào đầu mọi người.

Khiến các chuyên gia có mặt đều có chút ngây người.

Trong phút chốc, họ có phần chưa phản ứng kịp.

"Cái, cái gì???" Khi phản ứng lại, trên mặt mọi người đều lộ vẻ khó tin.

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn Diệp Kiêu, như thể đang nhìn một con yêu quái.

Diệp Kiêu khẽ gật đầu, chậm rãi nói: "Theo quy chế mai táng thời cổ đại, quan tài bằng đồng xanh thường dùng để chôn cất, không phải đế vương thì cũng là vương tộc, quý tộc!" Lời này vừa nói ra, mọi người có mặt đều chậm rãi gật đầu.

Điểm này, họ cũng biết, chỉ là điều khiến họ nghi hoặc là, chẳng lẽ chỉ dựa vào điểm này mà có thể biết người được chôn trong quan tài là ai sao?

Tuy nhiên, chưa đợi họ lên tiếng nghi vấn, giọng nói của Diệp Kiêu lại vang lên lần nữa: "Nhưng... ngoài ba loại người này, còn có một loại người nữa cũng cần được chôn trong quan tài bằng đồng xanh!" Nói rồi, Diệp Kiêu liếc nhìn một vòng mọi người có mặt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chiếc quan tài đồng trên màn hình, nói tiếp: "Đó chính là người đại hung!" ...

Giọng nói vừa dứt, xung quanh lập tức vang lên một loạt tiếng hít khí lạnh.

Lòng mọi người đều không khỏi kinh ngạc.

Chương 30

Quan tài đồng chôn người đại hung, điểm này họ chưa từng nghe qua.

Bây giờ nghe Diệp Kiêu nói ra, họ lập tức cảm thấy chiếc quan tài đồng dưới nước này quả không đơn giản.

Diệp Kiêu khẽ suy tư một lát, rồi lại nói tiếp: "Vật đại hung, dùng đồng xanh để trấn áp!

Sợi xích này chính là để ngăn vật bên trong quan tài thoát ra, là một lớp bảo vệ được thêm vào." "Còn về chiếc gương bát quái này..." Ánh mắt Diệp Kiêu chậm rãi di chuyển, cuối cùng dừng lại trên chiếc gương bát quái.

Bị nước chảy xói mòn hàng ngàn năm dưới đáy nước, nhưng vẫn lấp lánh ánh sáng rực rỡ, rõ ràng không phải là một chiếc gương bát quái bình thường.

Theo Diệp Kiêu thấy, chiếc gương bát quái này hẳn là một pháp khí đã được khai quang thực sự!

Mục đích là để trấn áp vật bên trong, ngăn tà vật sau khi thi biến phá quan tài thoát ra.

Diệp Kiêu liếc nhìn giáo sư Chu đang kích động, mặt đỏ bừng, chậm rãi nói: "Hẳn là để trấn áp!

Ngăn tà vật bên trong không được phá quan tài thoát ra!" Anh biết những lời này của mình có phần hoang đường, thậm chí có chút tuyên truyền mê tín dị đoan.

Nhưng Diệp Kiêu không thể quan tâm nhiều như vậy được nữa.

Phải biết rằng, đáy nước vốn dĩ âm sát khí nặng nề, cộng thêm vô

số xương khô của những người chết oan dưới nước, lại càng sinh ra sát khí cực kỳ nồng đậm!

Sát khí này nếu tác động lên một địa thế, có lẽ có thể khiến người dân cả một vùng chết oan trong một đêm!

Tuy nhiên vì ở trong nước, sát khí đều bị dòng nước khóa lại, không thể lan ra ngoài!

Nếu không, khu vực Bắc Tân Kiều này có lẽ đã biến thành một Phong Đô quỷ thành thực sự!

Ngoài ra còn một điểm nữa, phần lớn sát khí trong nước thực ra đã bị tà vật trong chiếc quan tài đồng này hấp thụ.

Nếu Diệp Kiêu có Thiên Nhãn của Đạo gia, trong khoảnh khắc mở mắt sẽ có thể thấy sát khí ngút trời tỏa ra từ trong quan tài.

Rõ ràng, tà vật bên trong đã sở hữu sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Nếu chiếc gương bát quái bị tháo ra, tà vật này có thể phá quan tài thoát ra trong nháy mắt, âm sát khí trên người nó, người thường chỉ cần dính phải một tia là sẽ sinh bệnh nặng.

Phải mất ba năm tháng mới có thể xuống giường.

Nếu bị nó đến gần, sẽ lập tức bị âm sát khí dập tắt tam hỏa, hồn phách tiêu tan.

Đến lúc đó... e rằng lại có vô số người chết oan!

Lúc này, khán giả trong phòng livestream nghe thấy những lời này của Diệp Kiêu, cả phòng livestream như thể bị ném vào một quả bom, lập tức bùng nổ!

"Trời ơi!

Những gì Diệp Kiêu nói là thật sao?" "Chẳng lẽ bên trong thật sự có... cương thi?

Cho nên phải dùng gương bát quái để trấn áp?" "Hít!

Cảm giác như phim kinh dị, tôi đã bắt đầu nổi da gà khắp người rồi, kích thích quá!" "Có đáng tin không vậy?

Bây giờ là thời đại văn minh khoa học, làm gì còn có thứ như cương thi, tà vật, hoàn toàn là chuyện nhảm nhí phải không?" "Đúng vậy, câu nói 'sau khi lập quốc không được thành tinh', chẳng lẽ các người chưa từng nghe qua sao?". ...

Khán giả trong phòng livestream bàn tán sôi nổi.

Một số khán giả kiên quyết tin tưởng Diệp Kiêu, cho rằng những gì anh nói là sự thật.

Nếu không thì không thể giải thích được sự kỳ dị của chiếc quan tài đồng, cũng như sợi xích quấn quanh nó.

Còn một bộ phận khán giả khác thì hoàn toàn không tin lời Diệp Kiêu, dù sao bây giờ là xã hội văn minh.

Mê tín phong kiến đã sớm bị loại bỏ, bất cứ sự vật nào cũng nên có cơ sở khoa học, đó mới là suy nghĩ chủ đạo của họ.

Trong phút chốc, khán giả trong phòng livestream chia thành hai phe, cãi nhau không dứt.

Lúc này, trong sảnh hội thảo, giáo sư Chu sau khi nghe lời Diệp Kiêu nói, màn sương mù đang khóa chặt trong tâm trí dường như đã có chút lung lay.

Một tia sáng từ khe hở, chậm rãi chiếu vào bên trong.

Ánh mắt giáo sư Chu đột nhiên lóe lên một tia sáng, ông dường như đã hiểu ra chuyện chiếc quan tài đồng bị mất thi thể năm đó, cũng như nguyên nhân bọn trộm mộ chỉ trộm xác mà không trộm vàng!

Có lẽ bọn trộm mộ đó tình cờ, đã tháo chiếc gương bát quái trấn

áp xuống, nên mới khiến tà vật bên trong phá quan tài thoát ra.

Trong lúc hoảng loạn bỏ chạy, tự nhiên là không mang theo bất kỳ vật phẩm nào.

Chỉ để lại mấy cỗ thi thể bị cắn đứt đốt sống cổ.

Nói cách khác, khi họ tiến vào ngôi mộ Tây Chu đó, tà vật đó rất có khả năng vẫn còn tồn tại bên trong!

Chẳng trách lúc đó sau khi đợt đầu tiên thăm dò mộ trở lên, đội trưởng đội khảo cổ liền bảo ông ở lại trên mặt đất, sống chết không cho ông xuống.

Và lý do ngôi mộ Tây Chu đó sau này bị sập và chôn vùi, cũng hẳn là đã mời người có liên quan đến xử lý.

Điều này cuối cùng dẫn đến việc ngôi mộ Tây Chu bị chôn sâu dưới lòng đất.

Trong khoảnh khắc, giáo sư Chu bỗng có cảm giác vén mây thấy ánh sáng, tâm trạng cũng vô cùng thoải mái!

Thậm chí cảm thấy luồng khí uất nghẹn trong lồng ngực, vào hôm nay, vào lúc này cuối cùng cũng đã thông suốt!

Nút thắt trong lòng ông đã tồn tại mấy chục năm, cuối cùng cũng đã được hoàn toàn cởi bỏ vào lúc này.

Giáo sư Chu ngẩng đầu nhìn Diệp Kiêu, trong mắt có chút biết ơn, cũng có chút kinh ngạc vô cùng!

Biết ơn Diệp Kiêu đã giúp ông giải tỏa nút thắt trong lòng, kinh ngạc trước học thức vô cùng phong phú của Diệp Kiêu.

Đột nhiên, tiếng động trong tai nghe khiến giáo sư Chu tỉnh táo trở lại.

Nghe thấy tiếng gõ hai ngắn một dài, ông biết là giáo sư Dương

dưới nước đang hỏi ông, xin chỉ thị tiếp theo.

Giáo sư Chu hít thở sâu liên tục mấy hơi, cố gắng đè nén sự kích động đang cuộn trào trong lòng, chậm rãi bình ổn lại tâm trạng.

Sau đó, giáo sư Chu nhấn nút tai nghe, chậm rãi nói: "Tất cả mọi người lui ra, không được đến gần quan tài đồng trong phạm vi ba mét!

Chờ lệnh!" Câu nói này vừa vang lên, không chỉ đội khảo cổ dưới nước sững sờ.

Ngay cả các chuyên gia có mặt cũng không khỏi hoàn toàn ngớ người.

Chương 31

Khán giả trong phòng livestream càng hoàn toàn sững sờ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó, trên màn hình livestream, lại dấy lên một làn sóng bình luận vô cùng dữ dội.

"Giáo sư Chu đây là... tình huống gì vậy?

Tại sao lại bắt đội khảo cổ giữ khoảng cách với quan tài đồng?" "Tôi có thể hiểu là, ông ấy đã gián tiếp thừa nhận những gì Diệp Kiêu nói không?" "Hít!

Sao tôi có cảm giác toàn thân lạnh toát vậy!" "Xem ra trong chiếc quan tài đồng này thật sự có điều kỳ dị, nếu không giáo sư Chu không thể ra lệnh như vậy!" "Xem ra lời của Diệp Kiêu không phải là không có căn cứ!

Trong chiếc quan tài đồng này thật sự tồn tại một loại tà vật nào đó!" "Tôi đã nói mà!

Mấy người vừa nãy không tin lời Diệp Kiêu, bây giờ biết mặt đau rát thế nào chưa?" "Đúng vậy, giáo sư Chu cũng đã đứng ra làm chứng cho Diệp Kiêu, xem các người còn nói gì nữa!". ...

Lời nói của giáo sư Chu vừa dứt, những người trước đó trong phòng livestream không tin lời Diệp Kiêu, kiên trì tin vào khoa học, lúc này đều lặn mất tăm.

Không một ai dám ló mặt ra.

Trong sảnh hội thảo, các chuyên gia cũng trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào giáo sư Chu.

Họ vốn dĩ cho rằng, những gì Diệp Kiêu nói chỉ là những truyền

thuyết chí quái dân gian.

Ai ngờ, giáo sư Chu lại dường như coi lời Diệp Kiêu là thật, quả thực khiến người ta rớt cả cằm! . ...

Ngay cả Diệp Kiêu cũng có chút kỳ quái liếc nhìn giáo sư Chu một cái.

Anh nghĩ rằng những người làm nghiên cứu khoa học này, chỉ coi lời anh là chuyện nhảm nhí.

Ban đầu anh đã chuẩn bị sẵn một bài diễn thuyết, bây giờ xem ra dường như không cần nữa!

Trong phút chốc, không khí trong sảnh hội thảo có phần kỳ quái.

Giáo sư Chu suy nghĩ một lát, rồi lại ngẩng đầu nhìn Diệp Kiêu, hỏi: "Cậu Diệp, cậu vừa nói, cậu biết trong quan tài đồng này chôn di thể của ai?" Câu nói này vừa vang lên, các chuyên gia có mặt lập tức phản ứng lại, đều đồng loạt quay đầu nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nghe vậy liền gật đầu, đáp: "Không sai!

Người được chôn trong này, nếu tôi không đoán sai, hẳn là một vị tướng quân thời Minh tên là Cao Lượng!" Lời của Diệp Kiêu vừa dứt, các chuyên gia có mặt lập tức rơi vào suy tư.

Trong số họ, tuy nhiều người là chuyên gia khảo cổ, nhưng chuyên gia khảo cổ thông hiểu lịch sử cũng không ít.

Nhưng lúc này, họ lại không thể tìm thấy bất kỳ thông tin nào về vị tướng quân tên Cao Lượng này trong đầu.

Trong phút chốc, các chuyên gia có mặt không khỏi rơi vào nghi hoặc.

"Đại tướng nhà Minh Cao Lượng?

Sao tôi chưa từng nghe qua cái tên này?" "Hít!

Tôi cũng chưa từng nghe qua!

Chẳng lẽ là võ tướng Hoài Tây?" "Trong trí nhớ không có nhân vật này, danh sách các đại tướng nổi tiếng của nhà Minh, đều không có cái tên này!" "Điều này có chút kỳ lạ..." ...

Nghe thấy cái tên "Cao Lượng", phần lớn các chuyên gia có mặt lập tức rơi vào nghi hoặc, đều bắt đầu bàn tán.

Nhưng cuối cùng, vẫn không có được thông tin chính xác về cái tên này.

Giáo sư Chu khi nghe thấy cái tên này, cũng không khỏi rơi vào suy tư.

Sau khi xác nhận mình chưa từng tiếp xúc với tài liệu nào về vị võ tướng này, ông cũng không khỏi khẽ lắc đầu.

"Tại sao lại nói... trong quan tài đồng là vị võ tướng này?" Giáo sư Chu quay đầu, hỏi Diệp Kiêu.

Lúc này, các chuyên gia khác cũng lập tức ngừng thảo luận, đồng thời nhìn về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu khẽ trầm ngâm, rồi đáp: "Cao Lượng vào cuối thời Nguyên, vốn là một tên lính tội bị bắt đi đày ở biên quan!

Sau này khởi nghĩa cuối thời Nguyên, do cơ duyên xảo hợp, Cao Lượng được quân khởi nghĩa của Chu Nguyên Chương thu nhận." "Cao Lượng một đường theo Chu Nguyên Chương kết thúc ách thống trị tàn bạo của nhà Nguyên, mở ra một triều đại mới là Đại Minh!

Và Cao Lượng với chiến tích kiêu dũng, liền được Chu Nguyên Chương ban quan, trở thành một vị tướng lĩnh!" "Vào đầu thời kỳ khai quốc, Lưu Bá Ôn được Chu Nguyên Chương phái đến kinh thành để trị thủy hoạn, cũng chính là cái gọi là nghiệt long tác quái!

Tướng lĩnh đi cùng chính là Cao Lượng!" "Dã sử có nói, Cao Lượng chính là bị cột nước ngút trời do nghiệt long hất lên, đập chết trong biển nước mênh mông!

Sau đó Diêu Quảng Hiếu đánh nghiệt long trở lại hải nhãn, dùng để trấn áp hẳn là di thể của Cao Lượng!" "Một là ông ta bị nghiệt long giết, đối với nghiệt long có oán khí ngút trời, nên dùng ông ta để trấn áp sẽ làm ít công to!" "Hai là, Cao Lượng thân là tướng quân, càng có mệnh cách đủ cứng để áp chế con nghiệt long bạo loạn!" "Cho nên, trong chiếc quan tài này rất có khả năng, chôn chính là vị đại tướng quân Cao Lượng này!" Câu nói này vừa dứt, mọi người có mặt đều không khỏi nuốt nước bọt một cách khó khăn, trong mắt càng hiện lên vẻ khó tin.

Theo cách nói của Diệp Kiêu, quả thực là có lý có cứ.

Chỉ là câu chuyện mang màu sắc thần thoại này, liệu có thật sự liên quan đến hiện thực không?

Họ không khỏi đặt một dấu hỏi trong lòng.

Hơn nữa, điều khiến họ kỳ lạ là, họ chưa từng nhớ trong lịch sử lại tồn tại nhân vật "Cao Lượng"!

Đoạn điển cố lịch sử này, dù là từ dân gian, hay là dã sử, chính sử, cũng đều chưa từng nghe qua.

Mà Diệp Kiêu lại kể ra rành rọt như lòng bàn tay.

Điều này không khỏi khiến phần lớn chuyên gia có mặt cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trong phút chốc, tất cả các chuyên gia đều không khỏi hướng ánh mắt nghi ngờ về phía Diệp Kiêu.

Lúc này, giáo sư Chu cũng ánh mắt ngưng lại, mày nhíu chặt, rơi vào suy tư.

Khán giả trong phòng livestream sau khi nghe thấy những lời này của Diệp Kiêu, cũng không khỏi bắt đầu thảo luận kịch liệt.

“Phải công nhận, tài kể chuyện của Diệp Kiêu quả là không tồi!

Có lẽ đây chính là tố chất của một biên kịch!” “Chuyện?

Sao anh biết những lời Diệp Kiêu nói không phải là thật?” “Thực sự có vài điểm không hợp lý?

Trước hết, trên thế giới này chẳng lẽ thật sự có rồng sao?

Quá nhảm nhí rồi?” “Còn cả cách nói trấn hải nhãn này nữa, vốn dĩ là mê tín phong kiến, làm sao có thể là thật được?” “Anh nói đây là mê tín phong kiến?

Chương 32

Vậy anh dùng khoa học để giải thích chiếc quan tài đồng dưới nước này xem, giải thích một chút đi?". ...

Khán giả trong phòng livestream lại một lần nữa chia làm hai phe, cãi nhau không dứt.

Diệp Kiêu kể xong điển cố này, suy nghĩ một lát, rồi lại nói tiếp: "Đây chỉ là một điển cố tôi tình cờ biết được, lúc đó thấy thú vị nên ghi nhớ lại, ban đầu định dùng cho tình tiết của Tỏa Long Tỉnh, nhưng bây giờ coi như là tiết lộ trước!" "Mê tín phong kiến thời cổ đại vẫn là không nên tin, chúng ta phải tin vào khoa học!" Diệp Kiêu cười một cách đầy năng lượng tích cực, dặn dò khán giả trong phòng livestream.

Khán giả trong phòng livestream đều tỏ ra cạn lời.

Một chiếc quan tài đồng to như vậy đặt ở đó, trên đó không chỉ quấn xích sắt, còn khảm cả gương bát quái.

Anh bảo chúng tôi tin vào khoa học, cũng khó quá đi!

Nhưng đột nhiên, họ chợt nhớ ra, cách nói tà vật tồn tại trong quan tài đồng này, dường như chính là từ miệng Diệp Kiêu nói ra.

Tên này hay thật, bản thân mê tín lại đi kêu gọi người khác tin vào khoa học?

Có hợp lý không?

Trong phút chốc, phòng livestream không khỏi lại sôi sục lên.

Lúc này, đội khảo cổ dưới giếng lại phát hiện thêm một số manh mối.

Sau khi nhận được chỉ thị của giáo sư, tuy có chút nghi hoặc,

nhưng họ không dám chậm trễ.

Vì vậy mọi người đều lần lượt lùi lại, giữ khoảng cách với chiếc quan tài đồng khổng lồ này.

Nhưng khi lùi lại, giáo sư Dương lại tình cờ, dưới đống xương trắng này, phát hiện ra một tấm bia đá lộ ra một góc.

Giáo sư Dương vội vàng ra hiệu, gọi mọi người nhanh chóng lại đây.

Sau khi xác nhận đây là một tấm bia đá được điêu khắc nhân tạo, mọi người truyền đạt chỉ thị đến hội thảo, hy vọng có thể khôi phục lại nguyên trạng của tấm bia đá này.

Bởi vì trên tấm bia đá này, chắc chắn có ghi lại một số bí mật mà họ không biết.

Và bí mật này, rất có khả năng là có liên quan đến lăng mộ lớn dưới đáy này, cũng như chiếc quan tài đồng này!

Sau khi nhận được sự xác nhận của hội thảo, mọi người trong đội khảo cổ hợp sức gạt đống hài cốt lộn xộn trên lòng sông ra, lấy ra chiếc xẻng công binh treo trong túi, bắt đầu xúc bùn xung quanh bia đá.

Một lát sau, tấm bia đá mọc đầy rêu xanh, dính đầy bùn và rong rêu, cuối cùng cũng được dọn sạch, để lộ ra diện mạo ban đầu của nó.

Đây là một tấm bia đá hình chữ nhật, chữ khắc trên đó tuy có phần mờ nhạt, nhưng vẫn có thể nhận ra!

Vài luồng sáng từ đèn pin chiếu vào tấm bia đá, hiển thị rõ ràng tấm bia trên màn hình lớn.

Trong phút chốc, tất cả các chuyên gia của hội thảo đều tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào chữ trên bia đá, bắt đầu giải mã. …

Trên tấm bia đá này là chữ Triện thông thường, rất dễ nhận biết.

Bất kỳ nhà khảo cổ học nào mới vào nghề, việc nhận biết những chữ cổ này đã sớm thuộc lòng.

Vì vậy đối với việc giải mã những chữ Triện này, hoàn toàn không phải là chuyện gì khó khăn!

"Hồng Vũ năm thứ hai... phụng chiếu... trị...

Cao Lượng..." Những chữ có thể nhận ra lờ mờ chỉ có bấy nhiêu, những chữ còn lại đều đã bị dòng nước bào mòn, hoàn toàn không nhìn ra được đường nét của chữ.

Phần lạc khoản cuối cùng của tấm bia đá này, cũng lờ mờ nhận ra được một chữ "Cơ"...

Khi mười chữ này được viết ra giấy, tất cả các chuyên gia có mặt đều không khỏi ngây người.

Họ nuốt nước bọt thật sâu, sau đó im lặng nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Dường như đang nói: "Không lẽ lại trùng hợp đến vậy sao?" Trong đó, giáo sư Chu sau khi nhìn thấy mấy chữ này, toàn thân cũng không khỏi cứng đờ.

"Năm Hồng Vũ thứ hai, ta phụng chiếu trị thủy hoạn kinh thành, Cao Lượng đi cùng chết vì sóng lớn ngập trời, bèn dùng quan tài đồng che lại, để trấn hải nhãn!

Lưu Cơ!" Giáo sư Chu không khỏi lẩm bẩm trong miệng, từ từ bổ sung những chữ bị thiếu do dòng nước bào mòn trên tấm bia đá.

Nói xong, giáo sư Chu chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt vì quá kinh ngạc mà hoàn toàn ngây dại.

Cùng lúc đó, ánh mắt kinh hãi vô cùng của mọi người, đồng thời

đều tập trung vào Diệp Kiêu.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này, não bộ như bị một thiên thạch từ ngoài không gian đập mạnh vào, trong chốc lát trở nên trống rỗng!

Trong lòng tất cả mọi người chỉ có một ý nghĩ "Chuyện này lại... là thật!" Khi khán giả tỉnh táo lại, trên màn hình livestream, cũng lập tức trở nên sóng gió dữ dội!

"Chết tiệt!

Không phải đang đùa tôi đấy chứ?

Chuyện này sao có thể chứ?" "Tôi cảm thấy, chuyện này có chút giống kịch bản!

Trên thế giới này làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy?" "Mẹ ơi!

Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!

Chuyện kể trên tấm bia đá này lại giống hệt như những gì Diệp Kiêu nói!" "Thực ra tôi thấy...

đây hẳn không phải là trùng hợp!

Các người quên thân phận thật sự của Diệp Kiêu rồi sao?" "Ý của anh là...

Diệp Kiêu từng xuống đáy giếng, và cũng đã lật được tấm bia đá này?" "Lầu trên nói đúng, nếu không tuyệt đối không thể có chuyện trùng hợp như vậy!

Tôi lấy đầu ra đảm bảo!" "Nếu thật sự có chuyện trùng hợp như vậy, cộng thêm chuyện lão Vương nhà bên cạnh nhân lúc tôi không có nhà, giúp vợ tôi sửa điều hòa, tôi sẽ tin, thật đấy!" "Hu hu hu!

Anh trai lầu trên, vừa nhìn đã biết là người có câu chuyện!" ...

Trong khi đó, các chuyên gia trong sảnh hội thảo, đều với vẻ mặt như ban ngày gặp ma, nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu.

Cảm nhận được nhiều ánh mắt tập trung vào mình như vậy, Diệp Kiêu không khỏi khẽ rụt cổ lại.

"Các vị...

Chương 33

các vị cứ nói chuyện của các vị, đừng nhìn tôi chứ!" Diệp Kiêu cười gượng gạo, nói.

Đồng thời trong lòng điên cuồng mặc niệm: "Chỉ cần mình không ngại, thì người ngại chính là người khác!" Các vị chuyên gia có mặt nghe vậy, đều không khỏi khóe miệng giật mạnh.

Da mặt giáo sư Chu cũng giật mạnh, sau đó ho khan hai tiếng, nhìn về phía Diệp Kiêu: "Cậu không có gì... muốn giải thích sao?" Diệp Kiêu khẽ trầm ngâm, sau đó chậm rãi gật đầu, nói: "Đúng là có hơi trùng hợp!" "Không ngờ, nội dung khắc trên tấm bia đá này lại giống hệt câu chuyện tôi tình cờ biết được!

Trùng hợp quá đi mất!" Khi Diệp Kiêu nghiêm túc nói xong, các chuyên gia có mặt đều không khỏi ngớ người.

Tên này, chỉ là trùng hợp đơn giản vậy thôi sao?

Cậu coi chúng tôi đều là đồ ngốc à?

Nói thật, trước đó, họ đối với câu chuyện Diệp Kiêu nói, về cơ bản là hoàn toàn không tin.

Chỉ có thể nói là có thể dùng để tham khảo.

Nhưng bây giờ, sau khi biết được nội dung trên tấm bia đá này, mọi người lại kinh ngạc phát hiện, lời Diệp Kiêu nói và nội dung trên tấm bia đá, lại hoàn toàn khớp nhau.

Có một khoảnh khắc, họ thậm chí suýt nữa cho rằng, tấm bia đá này chính là do Diệp Kiêu khắc!

Lúc này, khán giả trong phòng livestream lại đã bắt đầu sôi sục vô cùng.

“Á à ~ Á à ~ Mày một câu, tao một câu, Diệp Kiêu sẽ bị tống vào tù!” “Ha ha ha!

Lần này xem Diệp Kiêu còn biện giải thế nào?

Bị bắt quả tang tại trận, không còn chút đường nào để xoay xở!” “Không hổ là Diệp Kiêu, ngầu thật!” “Có lẽ Diệp Kiêu nghĩ rằng, đội khảo cổ không tìm được tấm bia đá bị chôn, nên mới kể ra điển cố này phải không!” “Cho nên, Diệp Kiêu chắc chắn đã xuống Tỏa Long Tỉnh từ lâu, và cũng đã biết về điển cố này!” “Xem ra là hoàn toàn bị bắt quả tang rồi!

Không hổ là “công dân tốt năm sao” Diệp Kiêu!”. ...

Khán giả trong phòng livestream càng nói càng hăng, dường như có ý muốn tống Diệp Kiêu vào tù.

Nhìn thấy màn hình livestream đầy những ‘lời lẽ như hổ như sói’, Diệp Kiêu không khỏi nghiêm mặt nói: “Các vị tuyệt đối đừng hiểu lầm, đây chẳng qua chỉ là câu chuyện tôi nghe lỏm được mà thôi!

Tôi là một biên kịch chính trực, thu thập các điển cố liên quan để vận dụng, đó là trách nhiệm của tôi với tư cách là một biên kịch!

Cho nên, xin mọi người đừng tin đồn thất thiệt nữa, như vậy không tốt!” Diệp Kiêu với vẻ mặt trịnh trọng, không khỏi khiến khán giả nhìn mà có chút ngớ người.

Trong phút chốc, trên màn hình bình luận lập tức hiện lên vô số dòng chữ “Tôi tin anh mới là lạ, ông già xấu xa này gian xảo lắm”.

Các chuyên gia trong hội thảo, nhìn Diệp Kiêu với ánh mắt cũng đầy vẻ nghi ngờ.

Chuyện trùng hợp như vậy, theo họ thấy rõ ràng là không hợp lẽ thường.

Thân phận của Diệp Kiêu cũng trở thành một bí ẩn, từ từ bén rễ trong lòng họ!

Một số chuyên gia trong đó thấy vậy, liền nhìn nhau, đều gật đầu mạnh.

Rõ ràng, suy nghĩ của họ không hẹn mà gặp.

Thân phận thực sự của Diệp Kiêu, tuyệt đối không đơn giản chỉ là một biên kịch!

Giáo sư Chu bên cạnh từ đầu đến cuối im lặng, cũng liếc nhìn Diệp Kiêu một cách đầy ẩn ý, khẽ cười gật đầu.

Chỉ là nụ cười này, nhìn thế nào cũng thấy có ẩn ý sâu xa.

Ngay sau đó, giáo sư Chu trầm ngâm một lát, rồi lại ngẩng đầu nhìn Diệp Kiêu, hỏi: "Diệp Kiêu, cậu chắc chắn lối vào của lăng mộ lớn này, chính là hải nhãn này sao?" Diệp Kiêu khẽ gật đầu.

Thấy vậy, giáo sư Chu không khỏi hít một hơi thật sâu, sắc mặt cũng dần trở nên trang nghiêm.

Các chuyên gia khác lúc này, cũng lần lượt im lặng, không nói gì thêm.

Họ biết rằng, thời khắc căng thẳng nhất sắp đến, đó chính là xuống mộ!

Trái tim của tất cả mọi người, vào khoảnh khắc này đều bị nhấc bổng lên, treo lơ lửng.

Phải biết rằng, xuống mộ có hai giai đoạn, hai giai đoạn này chính là nơi có nhiều người mất mạng nhất.

Một là xuống mộ, hai... là lúc tiến vào hầm mộ chính.

Để đề phòng bọn trộm mộ, thường thì trước khi xuống mộ đã là vô vàn khó khăn, hiểm trở!

Bây giờ, họ đã thành công giải quyết được cá tráp đen, cũng đã tránh được dị biến của tà vật trong quan tài đồng.

Chỉ còn lại bước cuối cùng, họ liền có thể đặt chân vào Tỏa Long Tỉnh, lăng mộ lớn đầy kỳ dị này.

Bất luận là các chuyên gia của hội thảo, hay là khán giả trước màn hình, vào khoảnh khắc này đều không khỏi nín thở tập trung tinh thần, sắc mặt trang trọng! ...

"Dời quan tài đồng!

Chuẩn bị xuống mộ!" Giọng nói nghiêm túc của giáo sư Chu vang lên, rồi ông dường như lại nhớ ra điều gì, liếc nhìn Diệp Kiêu một cách kín đáo, rồi lại dặn dò: "Tuyệt đối không được chạm vào chiếc gương bát quái trên quan tài đồng!" Một loạt âm thanh kèm theo tiếng "xì xì" của dòng điện, truyền vào tai của giáo sư Dương dưới nước.

Giáo sư Dương gật đầu mạnh, sau đó liền ra lệnh cho các thành viên đội khảo cổ.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức lấy ra các công cụ nâng vật nặng từ trong túi, cũng như một số thanh thép bắt đầu lắp ráp.

Vài phút sau, một thiết bị nâng quan tài đã được dựng xong, dây thừng cũng đã được buộc vào quan tài đồng.

Ban đầu quan tài đồng khá nặng, theo lý mà nói, giàn nâng quy mô như vậy hoàn toàn không thể chịu được trọng lượng của quan tài đồng.

Nhưng may mắn thay, đây là ở trong nước.

Một lát sau, quan tài đồng đã được giàn nâng cẩu lên, di chuyển đến nơi khác.

Để lộ ra hải nhãn đã hoàn toàn khô cạn bên dưới quan tài đồng.

Sâu thẳm!

Hải nhãn sâu thẳm có đường kính đến ba mươi tấc, như thể là con mắt của mặt đất, đang nhìn chằm chằm vào các thành viên đội khảo cổ.

Có một khoảnh khắc, họ thậm chí cảm thấy hải nhãn này biến thành một con quái vật khổng lồ, đang há miệng muốn nuốt chửng mọi người.

Và sau khi quan tài đồng được dời đi, trong hải nhãn lập tức nổi lên một loạt bọt nước, dường như mang theo màu đỏ máu kỳ dị.

Như thể bên dưới hải nhãn này, là một ao máu chứa đầy máu tươi.

Chương 34

Khiến người ta càng nhìn vào hải nhãn sâu thẳm đó, càng không kìm được da đầu tê dại, toàn thân lạnh toát.

Trong khi đó, tại sảnh hội thảo, các chuyên gia nhìn thấy cảnh này trên màn hình lớn, cũng không khỏi cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Lập tức, trong sảnh vang lên một loạt tiếng nuốt nước bọt "cô cô".

Một số chuyên gia có chút khó tin liếc nhìn Diệp Kiêu, ánh mắt mang đầy vẻ khó tin.

Biểu cảm đó, dường như đang hỏi Diệp Kiêu: "Cậu chắc chắn là xuống từ đây sao?" Khán giả trong phòng livestream khi nhìn thấy cảnh này, tim cũng không khỏi hẫng đi nửa nhịp.

Trong phút chốc, cả phòng livestream như nước sôi, lại một lần nữa trở nên náo nhiệt.

"Anh chắc chắn đây là để đội khảo cổ đi xuống, chứ không phải là...

đi chết?" "Tại sao lại có bọt nước màu đỏ máu nổi lên từ bên trong???

Chết tiệt!" "Bên dưới không phải là một hố chôn vạn người chứ?

Cho nên... trời ơi không dám nghĩ nữa!" "Nhìn thế nào cũng không giống có lăng mộ lớn ở đây, Diệp Kiêu không phải đang lừa người chứ?" "Lầu trên cút đi!

Có biết nói chuyện không?

Cả nhà anh đều là đồ lừa đảo!" "Không sai, Diệp Kiêu thậm chí không tiếc nguy hiểm bại lộ thân phận thật của mình, cứu đội khảo cổ

khỏi miệng cá tráp đen!

Sao có thể là người lừa đảo được?" "Không cần để ý loại người này, tôi thấy đầu óc hắn có vấn đề!" "Lúc này, chỉ có thể cầu nguyện cho đội khảo cổ không xảy ra chuyện gì thôi!

Cố lên!" ...

Trong phút chốc, trên màn hình livestream, lập tức hiện lên một loạt tiếng cổ vũ động viên.

Khán giả đều đang cầu nguyện cho các thành viên đội khảo cổ, hy vọng họ có thể bình an.

Trong khi đó, tại sảnh hội thảo, giáo sư Chu nhìn chằm chằm vào hải nhãn sâu thẳm trên màn hình, ánh mắt lấp lóe không yên.

Các chuyên gia khác đều có chút do dự, không khỏi bàn tán sôi nổi.

"Xuống mộ dù sao cũng không phải chuyện nhỏ, hay là chúng ta cứ để họ lên trước, rồi bàn bạc kỹ hơn!" "Thực ra, lăng mộ lớn dưới nước này, không nhất định chỉ có một lối vào!

Chúng ta có thể tìm lối ra khác!" "Hải nhãn dưới nước này chưa được thăm dò, thực sự quá nguy hiểm!" "Thận trọng nhé, giáo sư Chu!". ...

Các chuyên gia dường như vào khoảnh khắc này, tất cả đều trở nên vô cùng thận trọng!

Nhưng thực ra ai cũng biết, họ không cho rằng hải nhãn này, chính là lối vào lăng mộ lớn dưới nước này.

Hải nhãn này sâu thẳm đen kịt, không ai có thể đảm bảo nó dẫn đến đâu!

Hoặc có thể nói, nơi mà hải nhãn này nối đến, có thể là một dòng sông ngầm sâu hơn, hoặc là đáy biển!

Phải biết rằng, bình dưỡng khí của các thành viên đội khảo cổ, chỉ đủ cho họ duy trì hô hấp dưới nước trong hai giờ!

Một khi vượt quá thời gian này... không ai có thể tưởng tượng được, sẽ xảy ra chuyện gì.

Vì vậy trong phút chốc, về cơ bản tất cả các chuyên gia, đều đang khuyên giáo sư Chu phải thận trọng.

Cũng có thể nói, họ không đồng ý xuống mộ từ hải nhãn.

Lúc này, Diệp Kiêu bên cạnh nghe thấy những lời này, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên, lắc đầu.

Xuống mộ từ hải nhãn, quả thực có chút mạo hiểm.

Nhưng không ai có thể đảm bảo, xuống mộ từ những nơi khác, sẽ không tồn tại nguy hiểm.

Hơn nữa lăng mộ dưới lòng đất này, có thế tụ "khí".

Nếu còn có lối vào khác, chẳng phải sẽ khiến luồng "khí" này uổng phí trôi đi sao?

Anh không tin một đại sư phong thủy có thể thay đổi trời đất, cưỡng ép thay đổi "khí" của một vùng, lại tồn tại một sơ hở lớn như vậy trong bố cục.

Nhưng Diệp Kiêu biết, bây giờ mình dù có lên tiếng khuyên can, cũng sẽ không có tác dụng gì.

Vì vậy, Diệp Kiêu không định lên tiếng khuyên can.

Đợi đến khi họ cuối cùng phát hiện ra, ngoài hải nhãn này, những nơi khác hoàn toàn không thể vào được trong mộ, tự nhiên sẽ quay lại nơi này.

Đương nhiên, nếu đội khảo cổ chọn đào đường hầm xung quanh lăng mộ, thì coi như Diệp Kiêu chưa nói.

Nhưng rất rõ ràng, điều này không có khả năng.

Diệp Kiêu cũng mặc kệ họ.

Lúc này, giáo sư Chu nhìn chằm chằm vào hải nhãn sâu thẳm đen kịt trên màn hình, trong đầu không hiểu sao lại nảy ra một câu nói.

"Khi bạn nhìn chằm chằm vào vực sâu, vực sâu đang nhỏ nước dãi với bạn..." Các chuyên gia xung quanh vẫn đang khuyên giáo sư Chu, hy vọng giáo sư Chu có thể cân nhắc thận trọng việc xuống nước.

Giáo sư Chu biết, vì sự thất bại của đội tiên phong, đã khiến những người này có chút ám ảnh.

Họ sợ hãi, không phải là sự nguy hiểm trong hải nhãn, mà là vì hải nhãn xảy ra biến cố, khiến đội khảo cổ lại một lần nữa chịu tổn thất.

Từ đó cuối cùng khiến họ cũng bị liên lụy, giống như nhóm chuyên gia hội thảo lần trước, bị thay thế.

Giáo sư Chu biết, nhưng ông không trách những đồng nghiệp này.

Dù sao, đây cũng là lẽ thường tình!

Nhưng giáo sư Chu, hôm nay lại muốn cố chấp một lần.

Ông quay đầu nhìn Diệp Kiêu, nhìn chằm chằm Diệp Kiêu một lúc, ánh mắt dường như đang hỏi, lại dường như đang xác nhận.

Diệp Kiêu khẽ cười, nói: "Tôi không biết bên trong có tồn tại nguy hiểm gì không!

Nhưng tôi biết, nếu không vào được lăng mộ từ đây, thì không còn nơi nào khác có thể vào được!" Giáo sư Chu mỉm cười hài lòng, ánh mắt cũng không còn vẻ do dự như trước, thay vào đó là sự tin tưởng, hoàn toàn tin tưởng.

Ông quay người, ánh mắt sáng rực.

Nhìn các đồng nghiệp phía sau, giáo sư Chu khẽ thở dài, rồi chậm rãi nói: “Tôi biết, các vị... lo lắng cho an nguy của đội khảo cổ!

Chương 35

Nhưng chúng ta cũng phải tin tưởng họ!

Càng phải tin tưởng chính mình!" "Bao nhiêu ngày qua, bao nhiêu đồng bào đã bỏ ra công sức, chúng ta không thể để tâm huyết đổ sông đổ bể!!" "Cho nên..." Giáo sư Chu quay người, ánh mắt nhìn thẳng vào màn hình lớn ở trung tâm, nhấn nút tai nghe: "Xuống mộ!". ...

Trong phút chốc, tiếng "xuống mộ" dõng dạc, mạnh mẽ ấy dường như vẫn còn vang vọng bên tai của nhiều chuyên gia có mặt.

Những chuyên gia vừa khuyên giáo sư Chu, khi nghe thấy sự ngập ngừng trong lời nói của ông, cũng lập tức hiểu ra.

Hóa ra giáo sư Chu đã sớm biết những toan tính nhỏ nhen của họ.

Chỉ là ông không vạch trần mà thôi.

So sánh lại, các chuyên gia còn lại có mặt không khỏi có chút xấu hổ, khẽ cúi đầu.

Không khí trong sảnh hội thảo cũng lập tức trở nên có chút trầm mặc.

Tuy nhiên, một số chuyên gia khác lại dường như cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Dường như... giáo sư Chu quá tin tưởng Diệp Kiêu.

Nhưng giáo sư Chu là nhân vật hàng đầu trong giới khảo cổ, về mặt kiến thức chuyên môn trong lĩnh vực này, có thể nói ở Đại Việt gần như không ai sánh bằng.

Nhưng bây giờ, lại đối xử với một biên kịch điện ảnh một cách đặc biệt như vậy.

Thậm chí vì một câu nói của Diệp Kiêu, mà đem tính mạng của cả đội khảo cổ ra đánh cược.

Diệp Kiêu này... thật sự chỉ là một biên kịch điện ảnh bình thường sao?

Trong phút chốc, vài ánh mắt nghi ngờ lập tức hướng về phía Diệp Kiêu.

Chàng trai này, ngoài ngoại hình đặc biệt ưa nhìn, và mọi việc đều đặc biệt trùng hợp ra, không có gì đặc biệt khác, rốt cuộc đã làm thế nào để có được sự tin tưởng của giáo sư Chu?

Câu hỏi này luẩn quẩn trong lòng mọi người, mãi không tan đi.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream khi biết tin sắp xuống mộ, cũng không khỏi sôi sục cả lên.

"Oa!

Cuối cùng cũng sắp xuống mộ!

Kích động quá đi!" "Nhìn tấm bia đá bên cạnh chiếc quan tài đồng này, đây hẳn là một lăng mộ thời Minh!

Chẳng lẽ là lăng mộ của vị tướng quân Cao Lượng đó?" "Anh có não không vậy?

Quan tài của ông ấy còn ở bên ngoài!

Anh đã thấy ai mua nhà cho mình, mà lại chỉ ở ngoài hành lang cửa chưa?" "Đúng là có chút kỳ lạ!

Không lẽ là mộ của Lưu Bá Ôn chứ?" "Không rõ, nhưng sau khi xuống mộ, chắc sẽ có kết luận!" "Nhưng tôi lại có chút kỳ lạ, tại sao dưới nước lại có lăng mộ nhỉ?

Không sợ nước biển tràn vào sao?" "Hình như là vậy!

Xây dựng lăng mộ dưới nước, hẳn là rất dễ bị nước ngập chứ?” “Cầu giải đáp!

Tại sao lại xây dựng lăng mộ dưới nước!!!”. ...

Trên màn hình livestream, lập tức hiện lên đầy những nghi vấn.

Trong sảnh hội thảo, Băng Băng nhìn thấy những câu hỏi tràn ngập màn hình, cũng không khỏi mỉm cười, giơ micro lên nói: “Khán giả dường như... có nghi vấn về việc xây dựng lăng mộ dưới nước!

Nói thật, tôi cũng muốn biết câu trả lời cho vấn đề này!” “Đào một lăng mộ dưới nước, chẳng lẽ sẽ không bị sập sao?

Và lăng mộ dưới nước, làm thế nào để đảm bảo không bị nước ngập?” “Giáo sư Chu, xin mời ngài giải đáp thắc mắc của cư dân mạng ạ!” Giọng nói vừa dứt, giáo sư Chu khẽ cười, lập tức hướng về phía ống kính giải đáp.

“Vấn đề này thực ra rất đơn giản, rất nhiều lăng mộ cổ thực ra đều được xây dựng xong trên đất liền, sau đó mới được chìm xuống đáy nước!” “Cũng giống như nguyên lý của tàu ngầm lặn xuống, chỉ cần chia hầm mộ thành hai phần, tầng trên là hầm mộ, tầng dưới là khoang rỗng!” “Chỉ cần trên mặt nước đục thủng tầng dưới, nước sẽ được đổ vào, lăng mộ sẽ chìm xuống nước!” Khán giả trong phòng livestream đều vỡ lẽ ra, trên màn hình livestream tràn ngập những dòng chữ “thì ra là vậy”.

Nhưng lúc này, Diệp Kiêu lại không khỏi khẽ nhíu mày, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống.

Mặc dù Diệp Kiêu nhíu mày một cái rồi giãn ra ngay, nhưng Băng Băng vẫn luôn lén lút quan sát Diệp Kiêu nên vẫn chú ý đến.

Cô giơ micro lên, trước tiên dùng những lời lẽ tiêu chuẩn để khen ngợi giáo sư Chu một phen, sau đó lại nhìn về phía Diệp Kiêu, hỏi:

“Anh Diệp, xin hỏi anh có gì muốn bổ sung không ạ?” Diệp Kiêu im lặng một lúc lâu, cuối cùng khẽ lắc đầu.

Thực ra anh đã phát hiện ra, tuy giáo sư Chu nói là một phương pháp xây dựng lăng mộ dưới nước, nhưng Diệp Kiêu biết lăng mộ này không phải như vậy.

Lăng mộ này là lăng mộ đế vương, hơn nữa là lăng mộ được xây dựng với mục đích tụ “khí”, chắc chắn không phải là loại lăng mộ dưới nước được làm một cách qua loa.

Ngược lại, mức độ hoành tráng của lăng mộ này, tuyệt đối vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Cho nên lăng mộ này tuyệt đối không phải là được xây dựng xong trên đất liền, rồi chìm xuống đáy nước.

Mà là... dựa vào vị trí của hải nhãn, định vị trí lăng mộ dưới nước, sau đó mới tiến hành đào một công trình.

Nếu không, hải nhãn không thể tụ khí một cách hoàn hảo được.

Cho nên đối với cách nói của giáo sư Chu, Diệp Kiêu không hoàn toàn đồng tình.

Chỉ là một lát nữa khi tiến vào trong lăng mộ, họ tự nhiên sẽ phát hiện ra sự khác biệt của lăng mộ này.

Cũng không cần Diệp Kiêu phải nói thêm nữa.

Trong khi đó, giọng của Băng Băng lại vang lên: “Tiếp theo đây, đội khảo cổ sẽ chuẩn bị tiến vào hải nhãn, từ đó tiến vào lăng mộ dưới nước bí ẩn này!” “Bây giờ chúng ta hãy cùng đoán xem, lăng mộ này rốt cuộc là của ai?” “Chúng ta hãy cùng chờ đợi nhé!”. ...

Dưới giếng.

Sông ngầm dưới lòng đất.

Đội khảo cổ vì lý do an toàn, đã cho nhân viên đội bảo vệ vào hải nhãn trước tiên.

Ngay sau đó là các thành viên đội khảo cổ, giáo sư Dương và nhà quay phim.

Chương 36

Cuối cùng vào hải nhãn là hai nhân viên đội bảo vệ đi sau cùng!

Trong phút chốc, màn hình lớn ở trung tâm lại một lần nữa trở nên tối đen, chỉ thỉnh thoảng có những bong bóng khí do dòng nước chảy tạo ra, mới cho khán giả biết rằng đội khảo cổ đang di chuyển.

Mọi người đều nín thở chờ đợi, trong lòng thầm cầu nguyện đừng xảy ra chuyện gì!

Đội khảo cổ sau khi vào trong hải nhãn, ngoài việc cảm thấy nhiệt độ nước ngày càng lạnh, và áp lực nước gây ra chút khó thở, thì không có cảm giác bất thường nào khác.

Ngược lại, sau khi vào hải nhãn, họ dường như bị một dòng nước ngầm đẩy đi, từ từ dẫn đến một nơi nào đó.

Như thể đang chơi cầu trượt lúc còn nhỏ.

Đây là một cảm giác cực kỳ kỳ lạ, xung quanh tối đen như mực, mà vận mệnh của bạn chỉ có thể giao cho dòng nước đang chảy.

Họ không biết dòng nước này sẽ chảy về đâu, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi ánh sáng xuất hiện.

Khoảng mười phút trôi qua, khi trong lòng mọi người đều đang treo một tảng đá lớn, mãi không thể đặt xuống.

Trước mắt các thành viên đội khảo cổ, đột nhiên xuất hiện một tia sáng.

Lần đầu nhìn thấy, các thành viên đội khảo cổ đã "trôi nhanh" trong bóng tối gần mười phút, đột nhiên cảm thấy có chút không quen với ánh sáng.

Bỗng nhiên, dòng nước đẩy mọi người trở nên xiết hơn, tốc độ ngày càng nhanh!

Không biết tại sao, một lực ly tâm rơi xuống nhanh chóng đột nhiên xuất hiện, khiến mọi người có chút hoảng loạn.

Trong khoảnh khắc đó, họ dường như mất đi trọng lực, rõ ràng là đang bị dòng nước đẩy lên, nhưng lại chỉ cảm thấy cơ thể đang rơi xuống nhanh chóng.

Lúc này, trong sảnh hội thảo, khi nhìn thấy màn hình tối đen cuối cùng cũng xuất hiện một tia sáng, da mặt của tất cả mọi người đều không kìm được mà giật mạnh một cái.

Đây là... lăng mộ?!

Họ sắp tiến vào trong lăng mộ rồi sao?

Một tia vui mừng nhàn nhạt hiện lên trên khuôn mặt mọi người.

Mọi người đều không khỏi cảm thấy vô cùng kích động vì điều này! . ...

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng không kìm được mà vỡ òa, vô cùng phấn khích.

"Ánh sáng!

Có ánh sáng xuất hiện rồi!

Trời đất ơi!" "Hú, đây là sắp vào trong lăng mộ rồi sao?

Hơi bị kích động nha!" "Lầu trên đừng mừng vội!

Bây giờ mới là lúc nguy hiểm nhất của họ đấy!" "Đúng vậy, tốc độ trôi của họ rõ ràng đã nhanh hơn!

Dòng nước ở đây chảy xiết như vậy, nếu bị lệch vị trí thì không phải chuyện đùa đâu!" "Cố lên nào!

Nhất định phải vào được trong lăng mộ!" "Tục ngữ nói ra mộ dễ, vào mộ khó.

Muốn thật sự tiến vào trong lăng mộ, thử thách phải trải qua còn nhiều hơn thế này nhiều!" "Chỉ có thể đi bước nào hay bước đó, qua ải chém tướng thôi!" .....

Khán giả trong phòng livestream lo lắng không phải là không có lý.

Lúc này, tốc độ của dòng chảy ngầm ngày càng nhanh, họ không có bất kỳ điểm tựa nào trong nước, chỉ có thể hoàn toàn giao phó tính mạng của mình cho dòng nước.

Nếu bị lệch khỏi vị trí lăng mộ, hoặc bị dòng nước ngầm đập vào một tảng đá ngầm nào đó, hay là vào vách tường của lăng mộ, e rằng không chết cũng tàn phế!

Các thành viên đội khảo cổ cũng nhận ra nguy hiểm.

Lập tức, tất cả mọi người đều cố gắng điều chỉnh tư thế của mình, cuộn người co chân lại để trôi theo dòng nước.

Như vậy có thể giảm thiểu tối đa tổn thương cho cơ thể.

Trong khi đó, tại sảnh hội thảo, các chuyên gia dĩ nhiên biết rõ sự nguy hiểm trong đó.

Vì vậy, dù đã nhìn thấy ánh sáng, những chuyên gia này cũng không dám thở phào, vẫn nín thở tập trung nhìn chằm chằm vào màn hình lớn ở trung tâm.

Lúc này, Băng Băng cũng cảm nhận được không khí căng thẳng tại hiện trường, không khỏi lên tiếng để làm dịu bầu không khí: "Đội khảo cổ đang trôi trong hải nhãn, bây giờ đã gần đến cuối rồi!

Tin rằng họ nhất định có thể an toàn tiến vào trong lăng mộ!" "Bây giờ, đối với chủ nhân của ngôi mộ này..." Nói đến đây, giọng Băng

Băng đột nhiên ngưng lại, ánh mắt lướt qua từng gương mặt của mọi người bên dưới.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người một người đàn ông có dung mạo ôn hòa, tuấn tú.

“Xin hỏi anh Diệp, anh có quan điểm gì không ạ?” Băng Băng cười duyên, đưa câu hỏi cho Diệp Kiêu.

Nhiếp ảnh gia bên cạnh cũng lập tức quay máy quay, chĩa vào người đàn ông có vẻ mặt điềm tĩnh ở trung tâm màn hình.

“Chủ nhân cổ mộ?” Diệp Kiêu khẽ gật đầu, suy nghĩ một lát rồi đáp: “Theo phỏng đoán của tôi, đây hẳn là một... lăng mộ đế vương!” “...” “...” “...” Lời của Diệp Kiêu vừa dứt, cả sảnh hội thảo ngoài tiếng vọng của anh ra thì chỉ còn lại một sự im lặng như tờ!

Tất cả các chuyên gia có mặt tại đây đều rơi vào trầm mặc.

“Lăng mộ đế vương??” Một chuyên gia trẻ tuổi trong số đó nghi hoặc lên tiếng, rồi nói tiếp: “Lăng mộ hoàng gia nhà Minh đến nay vẫn được bảo tồn nguyên vẹn, các lăng mộ hoàng đế được ghi chép đều đã được phát hiện!

Sao ở đây lại có thể xuất hiện lăng mộ của đế vương nhà Minh được?” Các chuyên gia còn lại cũng từ từ lắc đầu, trong mắt không giấu được sự thất vọng.

Chuyên gia này nói không sai.

Lăng mộ của mỗi vị hoàng đế nhà Minh đều đã được tìm thấy.

Dù lăng mộ của Chu Nguyên Chương không nằm trong khu lăng tẩm hoàng gia, nhưng vị trí chính xác cũng đã được phát hiện.

Thế nhưng bây giờ, Diệp Kiêu lại nói ở đây tồn tại lăng tẩm của một vị hoàng đế, đối với họ quả thực là nực cười!

Nhiều chuyên gia có mặt tại đây chỉ cho rằng Diệp Kiêu đang khoác lác dọa người, chứ không một ai tin lời anh nói.

Một vài chuyên gia vốn nghĩ rằng Diệp Kiêu có thể nói ra được điều gì đó có cơ sở cũng không khỏi lắc đầu thở dài.

Trong lòng chỉ than rằng mình đã nhìn lầm người.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream sau khi nghe lời của Diệp Kiêu cũng không khỏi sôi sục lên.

Chương 37

“Lăng mộ đế vương?

Trời ơi!

Lại một lăng mộ đế vương nữa sắp xuất hiện sao?” “Không ngờ lại có ngày được chứng kiến một lăng mộ đế vương tái xuất!

Tôi kích động quá đi mất!” “Thôi đi mấy người!

Kích động cái quái gì chứ?

Lăng mộ đế vương nhà Minh đã được phát hiện hết rồi, lấy đâu ra lăng mộ đế vương nữa?” “Nghe là biết nói bừa rồi, còn lăng mộ đế vương!

Nếu đây là lăng mộ đế vương, tôi trực tiếp trồng cây chuối ăn tường!

Cược luôn ở đây đấy, thì sao nào?” “Ê!

Đây là Diệp ‘đảo’ đó!

Vậy mà cũng dám cược à?” “Mày đang nghi ngờ Diệp ‘đảo’ à?

Anh ấy là người duy nhất ở đây từng vào lăng mộ dưới nước đấy!

Mấy người đúng là không biết điều!” “Chậc chậc chậc!

Lại có kịch hay để xem rồi!” .....

Khán giả trong phòng livestream lại một lần nữa chia thành hai phe.

Một phe là những khán giả tin tưởng Diệp Kiêu một cách kiên định, phe còn lại thì cho rằng Diệp Kiêu chỉ đang nói nhảm.

Hai phe tranh cãi không dứt, phòng livestream lại trở nên náo nhiệt.

Trong khi đó, tại sảnh hội thảo, Diệp Kiêu ngồi ở vị trí của mình, từ từ lắc đầu.

Anh biết những người này không tin lời mình nói.

Nhưng Diệp Kiêu không quan tâm, bởi vì trong lòng anh đã có vài phỏng đoán về chủ nhân của lăng mộ hoàng gia dưới nước này.

Điều này cũng phải cảm ơn vị chuyên gia trẻ tuổi kia, nếu không phải anh ta nói sáu chữ "lăng mộ hoàng gia được ghi chép".

Diệp Kiêu thật sự không thể ngay lập tức nghĩ ra chủ nhân của ngôi mộ này.

"Lăng mộ hoàng gia được ghi chép ư?

Ghi chép thì chắc chắn là thật sao?

Hay nói cách khác, người được chôn cất chắc chắn là... hoàng đế sao?

Hay là... lăng mộ hoàng gia không được ghi chép?" Diệp Kiêu nghĩ thầm trong lòng, khóe miệng lại khẽ nhếch lên!

Băng Băng cũng không biết rằng câu hỏi vô tình của mình lại gây ra rắc rối như vậy cho Diệp Kiêu.

Vì vậy, Băng Băng lập tức ném cho Diệp Kiêu một ánh mắt áy náy, Diệp Kiêu mỉm cười xua tay, ý bảo không sao.

Băng Băng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, khi màn hình lớn ở trung tâm đã hoàn toàn bị ánh sáng bao phủ, đội khảo cổ cũng theo dòng chảy xiết đến được đích!

Cửa vào lăng mộ!

May mắn là không có dòng chảy xiết nào đổi hướng.

Đội khảo cổ cứ thuận theo dòng chảy ngầm, tất cả đều được dòng

nước đẩy lên một bệ đá vân trắng.

Bị dạt vào bờ, các thành viên đội khảo cổ đều lập tức bám lấy bệ đá, giữ vững thân mình.

Đội bảo vệ có thân thủ tốt đã trèo lên bệ đá vân trắng, đang lần lượt kéo các chuyên gia của đội khảo cổ lên.

Một lát sau, các thành viên đội khảo cổ đã đứng hết trên bệ đá, ai nấy đều nằm dài trên đó thở hổn hển.

Áp lực nước dưới đáy quá mạnh, lúc áp lực nước mạnh nhất, họ thậm chí còn cảm thấy phổi mình sắp nổ tung.

Cho đến bây giờ, họ mới cảm thấy việc hít thở thông suốt là một điều hạnh phúc biết bao.

Trong hội thảo, thấy các thành viên đội khảo cổ đã thành công lên được bệ đá vân trắng, Băng Băng cũng không khỏi kích động hô lên: "Mau nhìn kìa!

Giáo sư Dương và mọi người đã lên bờ thành công rồi!" Các chuyên gia có mặt cũng thấy được cảnh này, tảng đá lớn treo trong lòng cũng không khỏi từ từ hạ xuống.

Hiện trường lập tức vang lên một tràng thở phào nhẹ nhõm.

Tất cả mọi người đều không khỏi thở ra một hơi dài.

Chỉ có giáo sư Chu vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, ông nhấn nút tai nghe, từ từ nói ra hai chữ: "Điểm danh!" Lẫn trong tiếng rè rè của dòng điện, mệnh lệnh này nhanh chóng truyền đến tai của đội khảo cổ.

Đội trưởng đội bảo vệ lập tức đứng ra, bắt đầu điểm danh từng người một.

Điểm danh xong, không có một ai mất tích hay bị tụt lại, mọi

người mới không khỏi từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Gương mặt căng thẳng của giáo sư Chu cuối cùng cũng từ từ giãn ra! .....

Tảng đá treo trong lòng các chuyên gia khác cuối cùng cũng lại một lần nữa từ từ hạ xuống.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream thấy vậy cũng mừng rỡ không thôi.

"Tuyệt vời!

Lời cầu nguyện của chúng ta có tác dụng rồi sao?

Lại thật sự không có ai bị tụt lại!" "Phù, cuối cùng cũng yên tâm rồi!

Không xảy ra chuyện gì là tốt rồi!

Đầu xuôi đuôi lọt, là điềm tốt!" "Đúng vậy!

Lần thám hiểm này nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió!" "Tuy không muốn dội gáo nước lạnh vào mấy người, nhưng tôi vẫn muốn nói đừng mừng vội!" "Đúng!

Cá Hắc Khuê, quan tài đồng xanh và hải nhãn chỉ là cơ quan bên ngoài mộ mà đã kinh khủng như vậy!

Chương 38

Cơ quan bên trong mộ chắc chắn còn kinh khủng hơn!" "Hết cách rồi, chỉ có thể qua ải chém tướng, đi từng bước một thôi!

Đã đến đây rồi!" "Cố lên!

Nhất định phải trở về an toàn!" .....

Trên bệ đá vân trắng, đội khảo cổ đang ngồi nghỉ ngơi, chuẩn bị dưỡng đủ sức rồi mới xuống mộ.

Còn trong sảnh hội thảo, không khí lại có chút kỳ lạ.

Sau khi nhận thấy đội khảo cổ không xảy ra sự cố nào, mọi người thả lỏng rồi bắt đầu quan sát kết cấu của bệ đá vân trắng.

Điều khiến giáo sư Chu ngạc nhiên chính là vị trí của bệ đá này.

Theo lý mà nói, nếu theo như lời giáo sư Chu, lăng mộ dưới nước được xây dựng sẽ không có nơi nào kết nối với nước.

Rốt cuộc để ngăn cổ mộ bị ngập nước, phần trên và khoang chứa nước bên dưới của cổ mộ hoàn toàn tách biệt.

Nhưng hình thức của ngôi mộ cổ trước mắt lại có chút khác với những gì ông nói.

Bệ đá vân trắng của ngôi mộ cổ này lại nối liền với sông ngầm dưới đất.

Không hề tồn tại kết cấu hai tầng mộ mà giáo sư Chu nói, tầng trên là mộ đá, tầng dưới là khoang chứa nước!

Ngược lại, nó giống như... một động thiên trong nước, khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ diệu!

Trong chốc lát, giáo sư Chu cũng không khỏi rơi vào hoang mang.

Kiểu hình thức lăng mộ này, dù ông đã tham gia khảo cổ hàng chục năm, cũng là lần đầu tiên gặp phải!

Các chuyên gia khác cũng phát hiện ra manh mối, nhất thời cũng không khỏi sáng mắt lên, chỉ cảm thấy vô cùng mới lạ!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng phát hiện ra kết cấu của ngôi mộ dường như có chút khác biệt so với những gì giáo sư Chu nói.

Lập tức, khán giả trong phòng livestream đều tỏ ra nghi hoặc.

"Kết cấu của ngôi mộ cổ dưới nước này dường như có chút khác so với những gì giáo sư Chu nói nhỉ!" "Hít!

Hình như đúng là có chút khác biệt, tại sao bệ đá vân trắng này lại nối với sông ngầm?

Không phải nên độc lập sao?" "Chẳng lẽ... còn có hình thức lăng mộ dưới nước khác?" "Chắc là hình thức lăng mộ mới được phát hiện, trước đây chưa từng tiếp xúc qua!" "Đúng vậy, kiểu lăng mộ này chưa từng thấy bao giờ, nối liền với nước nhưng lại tránh được hoàn hảo nạn ngập nước!

Quá thần kỳ!" .....

Không chỉ khán giả trong phòng livestream, trong sảnh hội thảo, rất nhiều chuyên gia cũng bắt đầu thảo luận kịch liệt.

Trước đây họ cứ ngỡ, hình thức lăng mộ dưới nước chỉ có một loại duy nhất mà giáo sư Chu đã nói.

Nhưng bây giờ xem ra, không phải như vậy!

Bởi vì một ngôi mộ với hình thức hoàn toàn mới đang bày ra trước mắt mọi người!

Nó ở trong nước, nối liền với nước!

Nhưng lại tránh được một cách hoàn hảo các vấn đề khó tránh của lăng mộ trong nước như thấm nước, rò rỉ nước, ngập nước.

Ngôi mộ đã được bảo tồn một cách hoàn chỉnh!

Hơn nữa, điều kỳ lạ là ngôi mộ trông có vẻ kín này lại dường như có hệ thống thông khí.

Đội khảo cổ đã ở trong đó lâu như vậy mà vẫn chưa hề có cảm giác khó chịu.

Điều đó chứng tỏ ít nhất không khí ở đây hoàn toàn không có vấn đề gì.

Trong phút chốc, tất cả các chuyên gia khảo cổ đều không khỏi có chút kích động!

Một hình thức lăng mộ dưới nước hoàn toàn mới này sẽ vén lên một góc màn sương mù bao phủ trên dòng sông lịch sử cổ đại.

Cũng sẽ thể hiện trí tuệ của người lao động cổ đại của chúng ta!

Chỉ có điều hiện tại, mức độ hiểu biết của họ về ngôi mộ này gần như bằng không!

Muốn hoàn toàn hiểu rõ ngôi mộ này được xây dựng như thế nào, e rằng còn cần phải quan sát tổng thể hình thức của nó.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream dường như nhớ ra điều gì đó, nhất thời lại trở nên sôi sục!

“Khoan đã, mọi người có nhớ không, lúc nãy khi giáo sư Chu giới thiệu về lăng mộ dưới nước, Diệp ‘đảo’ hình như muốn nói gì đó thì phải!” “Tôi nhớ rồi!

Lúc đó vợ tôi Băng Băng còn định hỏi Diệp ‘đảo’ xem có kiến giải nào khác không!” “Lầu trên cút!

Băng Băng là vợ tôi!” “Chả trách!

Xem ra lúc đó Diệp ‘đảo’ đã muốn nói, ngôi mộ này không phải được xây dựng theo cách mà giáo sư Chu đã nói!” “Vậy thì không lạ nữa!

Dù sao Diệp ‘đảo’ cũng đã từng đến ngôi mộ này, hiểu rõ về nó là chuyện bình thường!” .....

Bộ chỉ huy Sảnh hội thảo Diệp Kiêu nhìn những bình luận trên màn hình, thấy khán giả nghiêm túc nói rằng mình đã từng đến ngôi mộ này, sắc mặt không khỏi lại trở nên nghiêm túc.

“Tôi xin nhắc lại một lần nữa!

Tôi chưa bao giờ đến ngôi mộ này!

Tôi chỉ là một biên kịch thuần túy, mong mọi người... hãy tin tôi!” Câu nói này vừa dứt, trên màn hình livestream lập tức hiện lên đầy những dòng chữ “Chúng tôi tin anh, Diệp ‘đảo’!” Diệp Kiêu: “...” Băng Băng ở bên cạnh thấy vậy, không khỏi lại che miệng cười trộm, đôi mắt hạnh cong thành vầng trăng khuyết.

Nhưng ngay sau đó, Băng Băng đã lấy lại bình tĩnh, lại nhìn về phía Diệp Kiêu hỏi: “Xem ra khán giả rất nhiệt tình nhỉ!

Vậy anh Diệp có kiến giải gì về hình thức của ngôi mộ này để chia sẻ với mọi người không ạ?” Nói rồi, nhiếp ảnh gia chĩa máy quay về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu dù trong lòng đang có vạn “ngựa” phi nước đại, nhưng vẫn rất phong độ mỉm cười, nói: “Hình thức của ngôi mộ này, tôi cũng là tình cờ biết được...” Nào ngờ, câu nói này vừa thốt ra, những bình luận trên màn hình livestream lập tức bùng nổ một làn sóng chưa từng có.

Khiến Diệp Kiêu cũng không khỏi ngẩn người.

“Ha ha ha!

Thấy chưa!

Tôi đã nói mà, anh ta chắc chắn sẽ nói câu này!" "Đúng vậy!

Chương 39

Tình cờ biết được!

Ừ!

Ở sông Hằng chắc?" "Khốn kiếp!

Tôi với bạn cùng phòng cược hai gói cay, tôi cược anh sẽ không nói câu này!

Kết quả thua rồi!

Từ nay fan chuyển thành anti!" "Lúc nãy tôi nhớ có người cược gì đó thì phải, Diệp Kiêu nói câu này thì người đó sẽ khỏa thân chạy?

Phải không?

Trước khi chạy nhớ hú tôi một tiếng, tôi đến hiện trường!" "Ha ha ha!

Diệp 'đảo' chắc là không tìm được cớ nào khác, nên chỉ có thể nói là 'tình cờ biết được' thôi sao?" "Nói thật, Diệp 'đảo' tôi có thể giúp anh tìm vài cái cớ, chắc chắn tốt hơn cái cớ này của anh nhiều!" .....

Nhìn khán giả trong phòng livestream trêu chọc như vậy, Diệp Kiêu cũng có chút không chịu nổi.

"Cái đó... chúng ta vẫn nên nói về chuyện lăng mộ đi!" Diệp Kiêu cứng nhắc chuyển chủ đề, trực tiếp bắt đầu giảng giải về hình thức xây dựng của ngôi mộ này.

Trong chốc lát, phòng livestream lập tức vang lên một tràng la ó.

Diệp Kiêu mặt dày, cứ coi như không nhìn thấy: "Thật ra... muốn hiểu được hình thức xây dựng của ngôi mộ dưới nước này, rất đơn giản!" .....

Diệp Kiêu nhún vai, sau đó nói tiếp: "Chỉ cần tham khảo cách rái cá xây tổ là được!" "Hoặc nói cách khác... các bạn có thể tự làm thí nghiệm ở nhà, úp ngược cái cốc xuống mặt nước, bạn sẽ phát hiện ra dù cốc bị ấn xuống đáy nước, trong cốc vẫn sẽ tồn tại một phần không gian!

Và trong không gian đó, chính là chứa đầy không khí." "Đây, chính là nguyên lý xây dựng lăng mộ dưới nước!" Để khán giả hiểu rõ hơn, Diệp Kiêu đưa hai tay ra trước ngực khoa chân múa tay.

Các chuyên gia tại hiện trường trước tiên là sững sờ, trong đầu theo lời giảng của Diệp Kiêu, bắt đầu tưởng tượng về điều này.

Một lát sau, nhận thấy tính khả thi trong lời nói của Diệp Kiêu, đôi mắt của các chuyên gia tại hiện trường lập tức sáng rực lên!

Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn về phía Diệp Kiêu, trong ánh mắt mang theo sự khó tin đậm đặc!

Giáo sư Chu mặt đầy nếp nhăn cũng không ngừng run rẩy, môi mấp máy, không ngừng lẩm bẩm: "Đúng rồi!

Sao mình không nghĩ ra!

Sao mình không nghĩ ra!" Phương pháp mà Diệp Kiêu nói, dùng để xây dựng lăng mộ dưới nước là hoàn toàn có thể!

Thế nhưng trước đây, giáo sư Chu chưa từng biết đến, thậm chí chưa từng tìm hiểu qua loại hình lăng mộ này.

Đối với một học giả như giáo sư Chu, học là vô tận!

Sự khao khát kiến thức của họ cũng chưa bao giờ giảm đi nửa phần.

Bây giờ, khi Diệp Kiêu nói với họ, còn có một phương pháp khác, có thể xây dựng một lăng mộ không bị thấm nước, bảo tồn hoàn

chỉnh.

Giống như nắng hạn gặp mưa rào, sao họ có thể không kích động?

Trong chốc lát, nhiều chuyên gia tại hiện trường đều vô cùng kích động, liên tục tìm giấy vẽ để phác thảo mô phỏng.

Tiến hành xác minh thêm.

Một lát sau, các chuyên gia tại hiện trường có được đáp án chính xác, đều không khỏi từ từ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt tràn ngập sự kinh ngạc.

"Phương pháp xây dựng ngôi mộ này... dường như hoàn toàn khả thi!" một chuyên gia trẻ tuổi lẩm bẩm, có chút ngơ ngác nhìn về phía Diệp Kiêu.

Giây phút này, anh ta cảm thấy mình thật là một kẻ vô dụng!

Ngâm mình trong ngành khảo cổ nhiều năm, lại không có kiến thức phong phú bằng một biên kịch phim trộm mộ??

Thế này thì học hành cái gì nữa?!

Vị chuyên gia trẻ tuổi này đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh!

Có một khoảnh khắc, anh ta thậm chí cảm thấy mình không thích hợp để nghiên cứu khảo cổ.

Lúc này, đôi mắt giáo sư Chu đã ươn ướt.

Không ai có thể hiểu được tâm trạng kích động của ông.

Việc vén màn bí mật của ngôi mộ dưới nước này, chắc chắn sẽ gây chấn động toàn giới khảo cổ!

Trong sảnh hội thảo, một bầu không khí sôi nổi!

Thế nhưng lúc này, phong cách trong khu bình luận của phòng livestream lại có chút khác biệt.

“Tôi vừa thử rồi, lời Diệp ‘đảo’ nói là đúng!

Trong cốc đúng là luôn có không khí.” “Mấy chuyên gia này sao lại kích động thế?

Không phải chỉ là một cái tổ rái cá thôi sao?” “Bạn thì biết gì?

Hình thức lăng mộ mới này được tiết lộ, chắc chắn sẽ gây chấn động toàn giới khảo cổ!

Có lẽ sẽ có nhiều lăng mộ và di vật hơn được tái xuất!” “Thật ra... tôi muốn nói, có lẽ lúc Diệp ‘đảo’ đến đây trước đó, đã biết hình thức của ngôi mộ này rồi chăng?” “Ừm!

Chắc vậy!

Lần trước Diệp ‘đảo’ đến đây, chắc đã quan sát kỹ rồi!” “Thì ra là vậy, nếu Diệp ‘đảo’ đã đến ngôi mộ này rồi, vậy thì không có gì lạ!” .....

Trong khi đó, tại sảnh hội thảo, các chuyên gia đã ổn định lại tâm trạng.

Dù trên mặt một số chuyên gia vẫn còn vệt ửng hồng do kích động.

Nhưng chung quy cũng không đến mức đỏ mặt tía tai như lúc nãy.

Đợi đến khi các chuyên gia này bình tĩnh lại, Băng Băng lúc này mới nhẹ nhàng cầm micro lên, giọng nói trong trẻo vang lên: “Được rồi!

Đội khảo cổ của chúng ta đã nghỉ ngơi xong, sẵn sàng lên đường rồi!” “Tiếp theo chính là thời khắc kích động nhất!

Chương 40

Chúng ta sắp chính thức tiến vào trong lăng mộ!" "Hãy cùng chúng tôi chờ xem nhé!" Nói rồi, nhiếp ảnh gia chĩa ống kính vào màn hình lớn ở trung tâm. .....

Bệ đá vân trắng.

Sau khi nghỉ ngơi xong, đội khảo cổ cuối cùng cũng bắt đầu quan sát xung quanh ngôi mộ.

Điều thu hút giáo sư Dương đầu tiên chính là bệ đá vân trắng dưới chân mọi người.

Bởi vì ánh sáng mà mọi người nhìn thấy trong nước, chính là do bệ đá này phát ra.

Loại tinh thạch gì có thể phát sáng quanh năm trong ngôi mộ tối tăm không thấy mặt trời này?

Điều này không khỏi khiến giáo sư Dương có chút nghi hoặc.

Ông bật đèn pin, bắt đầu quan sát bệ đá vân trắng dưới chân.

Chạm vào thấy mịn màng như ngọc ôn, nhưng cảm nhận kỹ lại có chút khác biệt.

Trên đó điêu khắc những đường vân trắng li ti, trông giống như... từng đám mây.

Kết hợp với ánh sáng mờ ảo mà bệ đá phát ra, tựa như ánh bình minh le lói trên đỉnh cửu tiêu.

Và ngay khi giáo sư Dương đang quan sát kỹ lưỡng, giọng nói của một thành viên trong đội khảo cổ đột ngột vang lên.

"Giáo sư Dương, ở đây có một cây nến!" Ngay khi giọng anh ta

vừa dứt, ở phía bên kia cũng có tiếng của một thành viên khác vang lên: "Giáo sư, bên này cũng có một cây!" Giáo sư Dương vội vàng đứng dậy, quay người đi về phía hai thành viên đang đứng.

"Nhanh, để tôi xem!

Nến ở đâu!" Chùm sáng đèn pin lướt qua, cuối cùng dừng lại ở hai cây nến cao năm thước.

"Đây hẳn là Trường Minh Đăng, sáp nến được làm từ mỡ não cá voi!" "Phía trước mộ thất thường sẽ đặt Trường Minh Đăng, dùng để cầu vạn thế thái bình!" Nói rồi, giáo sư Dương lấy bật lửa ra, châm sáng hai cây nến này!

"Phụt" một tiếng nhỏ vang lên, trên cây nến lập tức bung ra một ngọn lửa màu đỏ tươi.

Ngay khi giáo sư Dương chuẩn bị giảng giải thêm về lai lịch của Trường Minh Đăng này, những tiếng "phụt phụt phụt" liên tiếp vang lên.

Khi hai ngọn nến ở hai bên sáng lên, phía trước, hết ngọn lửa này đến ngọn lửa khác đột ngột bùng lên.

Những ngọn lửa này từng lớp từng lớp tiến lên, ngọn này nối tiếp ngọn kia sáng lên.

Mọi người đều sững sờ tại chỗ, hoàn toàn ngây người.

"...phụt" Khi ngọn lửa cuối cùng bùng lên, hai hàng nến đã hoàn toàn được thắp sáng, soi rọi cả lăng mộ dưới lòng đất sáng trưng!

Và cho đến tận bây giờ, mọi người mới cuối cùng nhìn rõ được diện mạo ban đầu của lăng mộ dưới lòng đất này!

Hai hàng nến tiến lên từng lớp, lại nằm trên một bậc thang không ngừng uốn lượn lên trên.

Tựa như con đường lên trời, hai bên nến sáng trưng, không ngừng uốn lượn lên trên.

Nhìn kỹ lại, bậc thang đá này lại hoàn toàn lơ lửng giữa không trung.

Chỉ có bậc thang đá đầu tiên nối với bệ đá vân trắng, còn lại không có gì chống đỡ.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream khi nhìn thấy cảnh này, nhất thời cũng không khỏi sôi sục lên.

“Vãi!

Đây là... cầu thang!

Cầu thang gì mà dài thế!” “Bậc thang đá này rốt cuộc dẫn đến đâu?

Chẳng lẽ là cửa chính của lăng mộ?” “Tại sao trước khi vào lăng mộ lại phải đi một đoạn cầu thang dài như vậy?” “Cảm giác như đang thăng thiên!

Cầu thang này mà làm thành hình xoắn ốc, chắc có thể xoắn ốc thăng thiên luôn!” “WTF?

Lầu trên đúng là nhân tài!” .....

Khán giả trong phòng livestream bàn tán sôi nổi về điều này, nhất thời phòng livestream vô cùng náo nhiệt.

Trong khi đó, tại sảnh hội thảo, các chuyên gia lại rơi vào trầm mặc.

Một lăng mộ kỳ lạ và độc đáo như vậy, không ai hiểu được bố cục bên trong nó.

Dù giáo sư Chu kiến thức uyên bác, cũng chưa từng tiếp xúc với loại lăng mộ này, nên nhất thời ông cũng có chút không chắc chắn.

Dưới mộ, giáo sư Dương nhìn thấy bậc thang lên trời sáng rực ánh nến, sắc mặt cũng không khỏi trở nên vô cùng kích động.

Một kỳ quan như vậy, giáo sư Dương được tận mắt chứng kiến, quả thực là tam sinh hữu hạnh!

Vì vậy, giáo sư Dương lập tức nhấn nút tai nghe, xin chỉ thị cho hành động tiếp theo.

Giáo sư Chu nghe tiếng trong tai nghe, không khỏi nhíu mày lại, rơi vào suy nghĩ.

Các chuyên gia xung quanh nhìn bậc thang dài trong màn hình, cũng không khỏi bắt đầu bàn tán.

"Chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc có thân phận gì?

Tại sao lại xây một bậc thang dài như vậy trước mộ?" "Chỉ cần nhìn vị trí, phương pháp xây dựng, và bên ngoài lăng mộ, có thể biết thân phận của chủ nhân ngôi mộ này tuyệt đối không đơn giản!" "Mọi người còn nhớ không?

Lúc nãy Diệp Kiêu nói ngôi mộ này là..." "Lăng mộ đế vương?

Tuyệt đối không thể!

Lăng mộ đế vương nhà Minh đều đã tìm thấy, sao lại đột nhiên mọc ra một lăng mộ đế vương nữa?" "Hít... ngôi mộ này thật sự kỳ lạ!" .....

Lúc này, Diệp Kiêu ở bên cạnh cũng đang quan sát hư thực của bậc thang dài trong màn hình.

Theo Diệp Kiêu thấy, lúc nãy vô số ngọn nến liên tiếp sáng lên, tựa như đang dẫn đường cho đội khảo cổ lên bậc thang.

Điều này tuyệt đối không hợp lý!

Không hợp lý tức là có vấn đề!

Vì vậy, trên bậc thang dài này, chắc chắn có vô số cơ quan!

Chương 41

Diệp Kiêu hồi tưởng lại, trong 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》, có rất nhiều ghi chép về cơ quan trên bậc thang.

Nhìn hình thức của bậc thang trước mắt, cũng có vài loại cơ quan tương ứng.

Chỉ là Diệp Kiêu nhất thời không chắc chắn, trên bậc thang này rốt cuộc là loại cơ quan nào.

Vì vậy Diệp Kiêu cũng không lên tiếng.

Lúc này, cuộc thảo luận của giáo sư Chu và mọi người cũng đã đi đến hồi kết.

Đứng trước bàn hội nghị, giáo sư Chu hai tay chống lên bàn, thở ra một hơi dài, nói: "Xem ra, cũng chỉ có thể làm vậy trước!" Nói xong, giáo sư Chu quay người nhìn màn hình lớn, nhấn nút tai nghe, nói: "Cho phép lên bậc thang!

Nhưng phải để bảo vệ đi trước, mọi việc phải hết sức cẩn thận!

Có chút gì không ổn lập tức dừng lại!" Giáo sư Chu hạ lệnh cho đội khảo cổ.

Thật ra họ đâu không biết, trên bậc thang dài này có thể tồn tại nguy hiểm.

Nhưng không còn cách nào khác, đây là nhiệm vụ của họ.

Nếu cứ động một chút là bị cơ quan chặn đường, vậy thì công việc khảo cổ của họ sẽ mãi mãi không thể hoàn thành.

Vì vậy, sau khi nhận được mệnh lệnh, giáo sư Dương cũng với vẻ mặt nghiêm túc sắp xếp lại đội hình.

Sau khi dặn dò một hồi, một đoàn người lần lượt bước lên bậc thang dài này.

Trong sảnh lớn, tất cả mọi người đều nín thở tập trung, không dám thở mạnh mà nhìn chằm chằm vào màn hình, sợ xảy ra vấn đề gì.

Đồng thời, tất cả các chuyên gia trong lòng đều âm thầm cầu nguyện, hy vọng trên bậc thang sẽ không xuất hiện cơ quan.

Khán giả trong phòng livestream cũng vô cùng căng thẳng, liên tục bày tỏ sự lo lắng.

"Bậc thang đá này quá kỳ lạ, hy vọng đội khảo cổ sẽ không gặp chuyện gì!" "Nếu là tôi, chắc tôi không dám đi lên bậc thang này, hai bên đều tối om, nếu rơi xuống chắc chắn là toi!" "Tại sao tôi chỉ xem livestream mà chứng sợ độ cao đã hơi phát tác rồi!

Trời đất ơi!" "Cố lên!

Tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nhé!" "Yên tâm đi, đội khảo cổ nhất định sẽ bình an vô sự!" .....

Trong khi đó, tại sảnh hội thảo, nhìn bậc thang lên trời trước mắt, điểm chú ý của Diệp Kiêu lại có chút khác biệt với những người khác.

Phải biết rằng, trong văn hóa tang lễ của người xưa, lăng mộ tương đương với nơi ở sau khi chết.

Vì vậy, rất nhiều kiến trúc trong lăng mộ thường mang một số ý nghĩa tượng trưng.

Giống như đội quân đất nung, tượng trưng cho việc Tần Thủy Hoàng sau khi chết vẫn muốn nắm trong tay ngàn vạn quân mã, thực hiện hùng tài vĩ lược mở mang bờ cõi!

Và bậc thang dài được xây dựng công phu này, nếu chỉ đơn thuần là để cho đẹp, thì có phần quá bất hợp lý.

Bậc thang dài này, chắc chắn có ý nghĩa khác tồn tại trong đó.

Và từ những ý nghĩa tượng trưng của các kiến trúc này, có thể suy đoán ra thân phận thực sự của chủ nhân ngôi mộ.

Dù trong lòng Diệp Kiêu đã có một số phỏng đoán về thân phận của chủ nhân ngôi mộ.

Nhưng bây giờ vẫn cần được xác minh thêm.

Lúc này, đội khảo cổ dưới mộ đã lên bậc thang, đang từ từ tiến lên.

Mỗi bước đi của họ đều cực kỳ cẩn thận.

Hai bên bậc thang này đều là vực sâu vạn trượng.

Nếu xảy ra bất kỳ sự cố nào, rơi từ trên bậc thang xuống.

Không ai có thể sống sót được.

Vì vậy, trong chốc lát, không khí trong đội khảo cổ có chút căng thẳng, ngột ngạt.

Trong đội, một số thành viên khẽ nhíu mày, từ từ che miệng mũi lại, đồng thanh nói: "Có mùi gì đó rất hăng!" Lúc nãy khi những cây nến này cháy, mọi người đã ngửi thấy mùi hăng như tỏi này.

Và sau khi lên bậc thang, mùi này lại càng nồng nặc hơn.

Giáo sư Dương nghe vậy, khẽ đẩy gọng kính, giải thích: "Trong những cây nến này hẳn là có chứa bạch lân, mùi hăng này hẳn là do bạch lân cháy tạo ra!" "Người xưa thường dùng cách này để đạt được hiệu quả nến tự cháy!" "Nhưng không cần lo lắng, mùi này không gây hại cho cơ thể người!" Các thành viên khác nghe vậy, đều gật đầu như đã hiểu ra.

Sau một chút chuyện nhỏ này, mọi người lại tiếp tục leo lên bậc thang. .....

Khi đó, không ai phát hiện ra.

Trong dòng sông ngầm dưới đất, lại đột nhiên xảy ra biến cố.

Sau khi hải nhãn lộ ra, một luồng dòng chảy ngầm dữ dội tuôn ra ngoài, làm cho dòng nước trong khu vực này trở nên hỗn loạn.

Những dòng chảy ngược hướng hỗn loạn đang hoành hành trong khu vực nước này.

Giàn giáo dùng để cẩu vật, lại bị dòng chảy xiết này xô nghiêng ngả, suýt nữa lật nhào.

Đột nhiên, một luồng dòng chảy xiết mạnh mẽ phun ra từ hải nhãn, va chạm với một dòng chảy ngầm đang hoành hành trong khu vực nước.

Hai luồng dòng chảy xiết va chạm, tạo ra một lực xung kích cực lớn, lại trong nháy mắt làm cho giàn giáo cẩu vật bị nghiêng ngả, đổ sập!

Giàn giáo cẩu vật không còn chống đỡ được nữa, cộng thêm quán tính trọng lượng của quan tài đồng xanh, các khớp nối của giàn giáo bung ra, văng tung tóe thành một đống ống thép.

Quan tài đồng xanh ở bên cạnh, dù có lực nổi trong nước, nhưng vẫn ầm ầm rơi xuống lòng sông.

Nghiền nát vô số xương khô.

Sự chấn động dữ dội này cũng khiến cho chiếc gương bát quái được khảm ở phía sau quan tài đồng xanh có chút lỏng lẻo, lung lay sắp rơi.

Khi một luồng dòng chảy xiết mạnh mẽ lướt qua, chiếc gương bát quái này nhẹ nhàng rơi ra khỏi quan tài đồng, rơi xuống lòng sông! .....

“Vút!!!” Ngay khoảnh khắc gương bát quái rơi ra, toàn bộ quan tài

đồng xanh lập tức rung lên dữ dội, làm cho bùn cát dưới lòng sông bay lên, khiến cả khu vực nước này trở nên vẩn đục.

Cuối cùng, "bùm" một tiếng, quan tài đồng xanh như bị ai đó đấm vỡ, nắp quan tài lập tức bị bật tung.

Ngay sau đó, từ trong quan tài đồng, một bóng người cao lớn mặc chiến giáp từ từ đứng dậy.

Nhìn kỹ, da của nó xám trắng, hình dáng khô héo.

Búi tóc trên đầu cũng đã bung ra, những sợi tóc khô xám bay lòa xòa như kẻ điên.

Chương 42

Trong tay nó, còn nắm chặt một cây trường thương dài bảy thước, đứng trên quan tài như ma thần giáng thế.

Ngay lập tức, bóng người cao lớn này đột nhiên chống trường thương xuống đất, nhảy vọt lên.

Sau đó rơi xuống lòng sông, từ từ đi về phía hải nhãn ở xa.

Từng bước vô cùng vững chắc, đi như trên đất liền, không hề bị ảnh hưởng bởi lực nổi hay các dòng chảy ngầm.

Một lát sau, bóng người cao lớn đã đến trước hải nhãn.

Nó mở mắt ra, trong mắt chỉ còn lại một màu trắng đục, nhìn kỹ vào bên trong hải nhãn.

Ngay sau đó, bước một bước ra.

Bóng người cao lớn này cũng bước vào trong hải nhãn. .....

Trên bậc thang đá, đội khảo cổ đã leo trên bậc thang dài này được mười mấy phút.

Mọi người đều mệt đến thở hổn hển, hai chân không ngừng run rẩy.

Giáo sư Dương thì đã kiệt sức, phải do hai bảo vệ dìu, từ từ tiến lên trên bậc thang.

Một thành viên trong đội khảo cổ nhìn bậc thang vẫn chưa thấy điểm cuối, không khỏi có chút thất vọng lên tiếng: “Bậc thang này rốt cuộc dẫn đến đâu?

Khi nào mới đến nơi đây!” Vị thành viên này vừa nói vừa thở hổn hển, chỉ ước có thêm vài lá phổi.

Các chuyên gia khác cũng không khá hơn là bao, bên tai ngoài tiếng tim đập "thình thịch thình thịch" của mình, chỉ còn lại tiếng thở dốc và gấp gáp.

Giáo sư Dương tuổi đã cao, nhưng vẫn kiên trì cổ vũ mọi người: "Cố gắng thêm một chút nữa!

Kiên trì là thắng lợi!

Các đồng chí cố lên!" Các thành viên khác, nhìn thấy sắc mặt đã trắng bệch của giáo sư Dương, lập tức cảm thấy xấu hổ.

Giáo sư Dương đã gần lục tuần, tóc đã hoa râm, mà vẫn đang kiên trì.

Họ còn lý do gì để nói bỏ cuộc?

Trong chốc lát, các thành viên tuy đều im lặng, không nói gì.

Nhưng đều âm thầm nghiến răng, nỗ lực leo lên bậc thang. .....

Đội khảo cổ trên bậc thang, lại leo thêm vài phút.

Đột nhiên, giọng của một thành viên trong đội khảo cổ vang lên: "Kia là..." Vị thành viên này hai mắt đột nhiên mở to, một tia vui mừng lập tức hiện lên.

Các thành viên khác cũng ngẩng đầu nhìn về phía xa, ngay lập tức mắt đều sáng lên.

Sau hơn một khắc leo trèo, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy điểm cuối của bậc thang uốn lượn này!

Tựa như những người trong bóng tối, cuối cùng cũng nhìn thấy một tia sáng xé toạc bóng đêm, không khỏi khiến lòng người vui sướng.

Trong tứ chi bách hài của tất cả các thành viên, cũng lập tức lại dâng lên một chút sức lực.

Mọi người đều điên cuồng leo nhanh về phía cuối bậc thang!

Và giáo sư Dương trong đội ngũ, ánh mắt của ông lại dừng lại ở cuối bậc thang, trên cánh cửa lớn vàng son lộng lẫy.

Tựa như cửa nhà của một gia đình quyền quý, cứ thế cô độc nằm ở cuối bậc thang.

Trên cửa lớn, thậm chí còn treo một tấm biển.

Chỉ là chữ trên tấm biển, giáo sư Dương không nhìn rõ.

Nhưng giáo sư Dương biết, đó hẳn là lối vào của lăng mộ này!

Lập tức, giáo sư Dương buông tay đang được bảo vệ bên cạnh dìu ra, cũng không biết sức lực từ đâu dâng lên, bước nhanh leo lên bậc thang.

Muốn nhanh chóng lên được bệ đá, để quan sát cánh cửa vàng son lộng lẫy này.

Hai bảo vệ phía sau ông vội vàng theo sát, cẩn thận bảo vệ giáo sư Dương. .....

Bộ chỉ huy Sảnh hội thảo Nhiều chuyên gia khi nhìn thấy điểm cuối của bậc thang, nhất thời cũng không khỏi hoan hô nhảy cẫng lên.

Sau hơn một khắc leo trèo, tim của mọi người đều theo hành động của đội khảo cổ mà treo lơ lửng.

Cho đến tận giây phút này, tảng đá lớn treo trong lòng mọi người mới cuối cùng từ từ hạ xuống.

Trong chốc lát, mọi người đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Và trong sảnh hội thảo, cũng lập tức trở nên náo nhiệt.

“Cuối cùng cũng sắp đến nơi rồi!

Không dễ dàng gì!” “Căng thẳng chết tôi rồi!

Nhưng may mà không xảy ra chuyện gì!

Đây mới là điều quan trọng nhất!" "Đã đến bước này rồi, chắc sẽ không còn cơ quan gì nữa chứ?" "Chỉ vài phút nữa thôi, giáo sư Dương và mọi người sẽ có thể lên được bệ đá trên cao, nơi đó hẳn là lối vào thực sự của lăng mộ!" .....

Tất cả các chuyên gia đều đang thảo luận sôi nổi.

Ngay cả giáo sư Chu ở bên cạnh, gương mặt vì nghiêm túc mà căng thẳng, cũng không khỏi giãn ra.

Nhưng không ai phát hiện ra, Diệp Kiêu bên cạnh bàn hội nghị, sắc mặt khẽ thay đổi một cách khó nhận ra. .....

Trên bậc thang, các thành viên đội khảo cổ từ từ nhưng có trật tự, leo về phía bệ đá cao ở cuối bậc thang.

Trong đầu họ, cũng vô thức cho rằng, đã leo đến độ cao này rồi, chắc không thể có cơ quan tồn tại được nữa.

Rốt cuộc vừa rồi leo hơn một khắc, cũng không có nguy hiểm của cơ quan xuất hiện.

Bây giờ chỉ còn lại vài phút đường đi, lòng mọi người cuối cùng cũng hơi thả lỏng, sự cảnh giác cũng lập tức giảm đi không ít.

Giáo sư Dương trong lòng cũng nghĩ như vậy, nên cũng không ngăn cản hành động của mọi người.

Chương 43

Sắc mặt ông tuy có chút trắng bệch, nhưng cũng khó che giấu được niềm vui mà leo lên.

Đột nhiên, một thành viên trẻ tuổi đi đầu, một chân vừa đặt lên bậc thang, lại như giẫm phải một bậc đá bị lỏng, chân phải đột nhiên thụt xuống.

Cơ thể cũng theo đó mà loạng choạng một cái, ngã ngồi xuống bậc thang đá.

Có một khoảnh khắc, đầu óc của thành viên trẻ tuổi này hơi trống rỗng.

Nhưng ngay sau đó phản ứng lại, đồng tử của thành viên trẻ tuổi đột nhiên co lại, sắc mặt biến đổi dữ dội.

"Cơ quan!

Cơ quan!

Tôi giẫm phải cơ quan rồi!" thành viên trẻ tuổi kinh hãi hét lên, vô cùng hoảng sợ.

Những người khác nghe thấy tiếng hét kinh hãi này, lập tức dừng lại.

Ngay sau đó đều nhìn về phía thành viên trẻ tuổi ở xa.

Chưa kịp để mọi người phản ứng, tiếng "ầm ầm ầm" liên tiếp vang lên.

Ngay sau đó, tựa như động đất, cả bậc thang đá bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Thân hình mọi người đều theo bậc thang đá rung chuyển mà loạng

choạng, tất cả mọi người vội vàng nằm rạp xuống bậc thang đá, để không bị mất thăng bằng.

Nhưng đột nhiên, một tiếng hét kinh hãi chứa đựng sự thê lương, sợ hãi, bất lực, lại đột ngột đánh thức mọi người.

Chỉ thấy, trên bậc thang đá, một thành viên đội khảo cổ vì bệ đá đột nhiên rung chuyển, nên mất thăng bằng ngã xuống.

Tiếng hét tuyệt vọng tựa như tín hiệu gọi hồn của Diêm Vương, vang vọng mãi trong vực sâu trống rỗng.

Trên mặt tất cả mọi người, đều hiện lên một nỗi sợ hãi tột độ! .....

Một thành viên đội khảo cổ khác bên cạnh anh ta hai mắt càng mở to, cả người đột nhiên nằm rạp xuống bệ đá, thò đầu ra khỏi bệ đá nhìn xuống vực sâu.

Miệng thì không ngừng hét lên, "Tiểu Vương...

Tiểu Vương!!!" Thế nhưng, không có bất kỳ hồi âm nào.

Lập tức, đội khảo cổ rơi vào sự hoảng loạn tột độ.

Và cảnh tượng đột ngột này, cũng lập tức khiến khán giả trong phòng livestream, đều lo lắng.

"Đây, đây là chuyện gì vậy?

Động đất sao?" "Thôi xong!

Lại kích hoạt cơ quan rồi, khốn kiếp!

Tại sao lại đúng vào lúc này chứ!" "Gay go rồi!

Trên bệ đá rất nguy hiểm!

Nếu thật sự gặp phải cơ quan, hoàn toàn không có chỗ để trốn!

"Đừng ngơ ra đó nữa, mau chạy lên đi!

Lên đến bệ đá cao chắc là ổn rồi!" "Mày ngu à!

Vừa rồi đã có một người rơi xuống rồi, mày muốn các thành viên khác cũng rơi xuống sao?" "Bây giờ phải làm sao đây?

Chẳng lẽ chỉ có thể ở đây chờ chết sao?" .....

Bộ chỉ huy Sảnh hội thảo Thấy biến cố này, không khí trong sảnh lại trở nên nặng nề.

Tất cả mọi người đều vô cùng căng thẳng, kinh hãi nhìn chằm chằm vào màn hình lớn ở trung tâm.

Trong chốc lát, tảng đá lớn trong lòng vốn đã hạ xuống, lại đột nhiên bị nhấc lên đến tận cổ họng.

Tim của mỗi người, vào giây phút này đều căng như dây đàn.

Giáo sư Chu ở phía trước bàn hội nghị, sắc mặt cũng lại trở nên vô cùng nặng nề.

Không có gì phải bàn cãi, đội khảo cổ chắc chắn đã kích hoạt cơ quan của lăng mộ này.

Ông nắm chặt cây bút trong tay, hơi thở cũng ngày càng trở nên gấp gáp.

Cảnh tượng này, khiến ông không khỏi nhớ lại một chuyện.

Đó là ông tình cờ thấy, một báo cáo về việc một đội khảo cổ toàn quân bị diệt.

Trong ngôi mộ đó, trên con đường dẫn đến mộ chính, cũng tồn tại một bậc thang dài.

Dù quy mô, và mức độ tinh xảo, đều không bằng bậc thang trước mắt này.

Nhưng chung quy cũng có điểm tương đồng.

Và nguyên nhân cuối cùng dẫn đến việc đội khảo cổ này toàn quân

bị diệt, cũng là vì cơ quan trên bậc thang này.

Bài báo hôm đó viết như thế này: "Qua máy dò nghi ngờ, phát hiện trên bậc thang tồn tại một không gian, chúng tôi phỏng đoán đó chính là mộ chính..." "Bậc thang hẹp, đều được lát bằng đá xanh, đi được hơn nửa đường chưa phát hiện cơ quan..." "Thành viên đội khảo cổ giẫm phải cơ quan rơi xuống vực sâu, cả bậc thang đều đang rung chuyển!

Đã có vài đồng bào rơi xuống vực sâu..." "Bậc thang đá biến mất rồi!

Bậc thang đá biến mất rồi..." .....

Những điều này, là do đội cứu hộ sau đó, tìm thấy trên người đội trưởng đội khảo cổ kia.

Chỉ là khi đội cứu hộ đến, mấy thành viên đội khảo cổ này đã đều từ trên bậc thang đá ngã xuống, rơi vào thung lũng sâu.

Tất cả đều ngã đến nát thịt bét xương, mặt mũi biến dạng.

Và vị trí bậc thang đá mà họ ghi lại, cũng đã biến thành một vách núi đứt.

Như thể chưa từng có bậc thang đá tồn tại.

Họ biết rõ, ghi chép này tuyệt đối không thể nói dối.

Vì vậy, bậc thang đá này đúng là đã từng tồn tại, nhưng cũng đã thực sự biến mất.

Sau này theo phỏng đoán của họ, hẳn là sau khi cơ quan được kích hoạt, bậc thang đá cuối cùng đã chìm xuống vực sâu.

Chương 44

Vì vậy, trong mắt của đội khảo cổ lúc đó, có chút giống như bậc thang đá biến mất.

Và bây giờ, cảnh tượng tương tự lại xuất hiện, giáo sư Chu cũng lập tức liên tưởng đến cảnh này.

Trong nháy mắt, não giáo sư Chu "ong" một tiếng, dường như cả thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Đồng tử ông đột nhiên co lại, vội vàng nhấn nút tai nghe, hét lên: "Chạy!

Mau chạy lên bệ đá cao!

Nhanh!!!" Cùng với tiếng rè rè của dòng điện truyền đến, các thành viên đội khảo cổ và bảo vệ trên bậc thang, đều nghe thấy tiếng hét này.

Tất cả mọi người đều không khỏi hơi sững sờ.

Phải biết rằng, bây giờ đang kích hoạt cơ quan, cả bậc thang đá đều đang không ngừng rung chuyển!

Chỉ cần sơ sẩy một chút, họ rất có thể sẽ ngã xuống bậc thang, rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Bây giờ mà còn leo trên bậc thang, không khác gì tự tìm đường chết!

Tại sao giáo sư Chu lại hạ lệnh như vậy?

Trong chốc lát, lòng mọi người đều không khỏi dấy lên nghi hoặc.

Giáo sư Dương cũng có chút ngơ ngác, nghĩ rằng giáo sư Chu không hiểu tình cảnh hiện tại của họ.

Lập tức chuẩn bị nhấn nút trên tai nghe, để giải thích tình hình với giáo sư Chu.

Nhưng thoáng chốc, một cái liếc mắt vô tình của giáo sư Dương, lại khiến tim ông chìm xuống đáy vực.

Chỉ thấy phía sau họ, bậc thang dài gần như vô tận uốn lượn xuống dưới, tựa như những quân domino bị đổ, đang bị bóng tối nuốt chửng một cách tàn nhẫn.

Từng bậc thang đá đang từ dưới lên trên, từ từ biến mất trong bóng tối.

Trong chốc lát, hơi thở của giáo sư Dương cũng không khỏi hơi ngừng lại.

Theo tốc độ này, sự biến mất của bậc thang đá rất nhanh sẽ lan đến chân họ.

Đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ rơi xuống vực sâu, ngã đến tan xương nát thịt!

Giây phút này, giáo sư Dương cuối cùng cũng hiểu, tại sao giáo sư Chu lại hạ lệnh này!

Lập tức, giáo sư Dương quay người nhìn về phía bệ đá cao ở cuối bậc thang, gầm lên một tiếng: "Chạy!" Ngay sau đó, trong sự rung chuyển của bậc thang, ông đột nhiên đứng dậy.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ khác cũng đều phát hiện ra cảnh tượng trước mắt, nhất thời không khỏi đều hoảng loạn.

Giây phút này, bậc thang có rung chuyển hay không, có đứng vững được hay không đều không quan trọng nữa.

Nếu bậc thang dưới chân họ cũng biến mất, dù lúc nãy đứng có vững đến đâu, cũng sẽ bị rơi xuống vực sâu một cách tàn nhẫn.

Các thành viên đội khảo cổ vốn đã kiệt sức, vào giây phút này không biết lấy đâu ra sức lực, đột nhiên đứng dậy bắt đầu điên cuồng leo lên trên bệ đá.

Dù mọi người đã cảm thấy, phổi mình như muốn nổ tung, tim cũng như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Nhưng không ai dám dừng lại dù chỉ một giây.

Bởi vì chậm một bước, chính là chết!

Hai bảo vệ phía sau, cũng vội vàng dìu giáo sư Dương, nhanh chóng leo về phía bệ đá cao.

Bên tai tiếng "ầm ầm ầm" vẫn vang lên, tựa như tiếng kèn gọi hồn.

Khiến lòng mọi người từ từ chìm xuống. ....

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream, cũng nhìn thấy bậc thang đá đang nhanh chóng biến mất phía sau.

Lập tức, trong phòng livestream như bị ném vào một quả bom, nổ tung!

"Vãi!

Bậc thang đá này hình như đang... từng bậc biến mất!" "Nhanh!

Mau chạy!

Đừng để bậc thang đá đang biến mất phía sau đuổi kịp!" "Hít!

Thôi xong!

Có thể đã không kịp rồi!

Nhìn tốc độ biến mất của bậc thang, chỉ cần hai phút là có thể lan đến chân đội khảo cổ!" "Bây giờ đội khảo cổ muốn lên bậc thang, liều mạng chạy chắc cũng phải mất bốn năm phút!" "Không thể nào!

Mọi người đừng dọa tôi!

Sao có thể chứ!" "Thôi xong rồi, lần này thật sự xong rồi!

Tốc độ biến mất của bậc thang này quá nhanh!" .....

Thấy tình cảnh của đội khảo cổ, khán giả trong phòng livestream đều hoảng loạn.

Không có lý do nào khác, tốc độ lan truyền của việc bậc thang biến mất thực sự quá nhanh!

Cứ theo đà này, rất nhanh sẽ đuổi kịp đội khảo cổ đang leo trên bậc thang.

Và bây giờ, đội khảo cổ cách bệ đá ở cuối, còn cả mấy phút đường đi.

Hoàn toàn không thể kịp trước khi bậc thang biến mất, để lên được bệ đá cao ở cuối.

Nhận thấy hiện tượng này, tim của tất cả mọi người không khỏi chìm xuống đáy vực. ....

Và lúc này, trong sảnh hội thảo, các chuyên gia thấy tình cảnh của đội khảo cổ, sắc mặt cũng lập tức trở nên vô cùng nặng nề.

Tim của tất cả mọi người như bị một cây búa lớn đập mạnh, hơi thở cũng có cảm giác không thông suốt.

Chương 45

Trong sảnh lập tức lan tỏa một bầu không khí căng thẳng.

Họ cũng nhận ra, tình cảnh tuyệt vọng của đội khảo cổ.

Nhưng cũng là lần đầu tiên gặp phải loại cơ quan này, họ không biết cách dừng cơ quan này lại.

Một cảm giác bất lực đậm đặc dâng lên trong lòng.

Giáo sư Chu ở phía trước bàn hội nghị, lúc này càng đỏ ngầu mắt, môi run rẩy muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không nói ra được.

Dù ông đã từng thấy cơ quan tương tự.

Nhưng lại không biết cách phá giải cơ quan này.

Ông chỉ có thể trơ mắt nhìn bậc thang đá phía sau từ từ biến mất, từng bước lan đến đội khảo cổ.

Giáo sư Chu nắm chặt cây bút trong tay, móng tay cào rách lòng bàn tay, rỉ ra những giọt máu đỏ tươi mà không hề hay biết.

Ánh mắt chỉ chăm chú nhìn vào màn hình lớn ở trung tâm, trong lòng điên cuồng cầu nguyện: "Mau chạy!

Mau chạy lên bệ đá cao..." Nhưng ông biết, điều này rất khó!

Chưa kể đội khảo cổ đã leo trên bậc thang lâu như vậy, thể lực đã suy giảm đáng kể.

Bây giờ dù dựa vào adrenaline bộc phát, mới tăng được một chút tốc độ.

Lại nói đến tốc độ lan truyền của việc bậc thang biến mất phía sau, chỉ cần gần hai phút là có thể đuổi kịp đội khảo cổ.

Thời gian ít ỏi như vậy, dù là đội khảo cổ có thể lực dồi dào, cũng hoàn toàn không đủ để lên được bệ đá ở cuối.

Họ, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, đội khảo cổ ngày càng gần kề cái chết.

Trong sảnh rơi vào sự im lặng kỳ lạ.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream thấy hội thảo im lặng, không khỏi lại sôi sục lên!

“Mau nghĩ cách đi!

Tại sao tất cả đều không nói gì nữa!

Giáo sư Dương và mọi người sắp chết rồi!” “Bạn nghĩ giáo sư Chu và mọi người không muốn cứu đội khảo cổ sao?!

Nhưng loại cơ quan này giáo sư Chu và họ cũng không có cách nào!

Ai có thể thấu hiểu sự bất lực của họ?” “Sao tất cả đều im lặng rồi!

Giáo sư Chu, giáo sư Lâm, các vị nói gì đi!

Nghĩ cách cứu đội khảo cổ đi!” “Họ cũng không có cách nào, chỉ có thể dựa vào đội khảo cổ, chạy đua với tử thần!

Lên được bệ đá sống được người nào hay người đó!” “Thôi xong, tốc độ lan truyền của bậc thang ngày càng nhanh rồi!

Đội khảo cổ họ sắp không kịp rồi!” “Chẳng lẽ cứ thế trơ mắt nhìn họ chết ở đây sao?” .....

Phòng livestream lập tức rơi vào một sự tuyệt vọng.

Tất cả mọi người đều im lặng, bắt đầu tự phát cầu nguyện cho giáo sư Dương và mọi người.

Và trong sảnh hội thảo, các chuyên gia cũng vô cùng tuyệt vọng nhìn cảnh này, lòng như tro tàn.

Điều tàn nhẫn nhất trên thế giới, chính là người khác giao phó vận mệnh của mình cho bạn, nhưng bạn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn họ chết trước mặt mình.

Giây phút này, lòng họ như dao cắt!

Sự biến đổi của Tỏa Long Tỉnh lần này, khiến họ tình cờ phát hiện ra lăng mộ lớn dưới giếng.

Vốn tưởng rằng, bí ẩn của Tỏa Long Tỉnh đã làm phiền mọi người ngàn năm, cuối cùng cũng được làm sáng tỏ.

Kết quả là ngay cả lăng mộ cũng chưa tìm thấy, đội tiên phong đầu tiên đã bỏ mạng trong bụng cá, gần như toàn diệt.

Còn đội khảo cổ chuyên nghiệp, trang bị tinh nhuệ thứ hai tuy đã tìm thấy lăng mộ, nhưng ngay cả lăng mộ cũng không vào được, đã bỏ mạng tại đây.

Điều đáng tiếc nhất là, cùng với sự hy sinh của đội khảo cổ, bậc thang dài uốn lượn này, cũng sẽ biến mất không còn tăm tích!

Đến lúc đó, dù họ đã tìm thấy lăng mộ này, cũng vẫn không thể vào được!

Đối với việc thám hiểm lăng mộ lớn này, họ đã thất bại thảm hại!

Tất cả các chuyên gia đều rơi vào một tâm trạng bi quan, trong lòng dấy lên một sự cay đắng.

Ngay cả Băng Băng trên bục chủ trì, lúc này gương mặt xinh đẹp cũng trở nên trắng bệch.

Tay nắm chặt micro, đứng trên bục chủ trì có chút không biết phải làm sao.

Tất cả mọi người đã hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng!

Thế nhưng ngay lúc này, bên cạnh bàn hội nghị, một bóng người cao ráo đột nhiên đứng dậy, bước nhanh về phía trước bàn hội nghị.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh giật lấy tai nghe từ tay giáo sư Chu.

"Tiểu Diệp?" Giáo sư Chu hai mắt đã ửng hồng, quay người có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu.

Các chuyên gia khác cũng sững sờ tại chỗ, nhất thời không phản ứng kịp, không biết hành động này của Diệp Kiêu có ý gì.

Và Diệp Kiêu nhìn chằm chằm vào đôi mắt đã ửng hồng của giáo sư Chu, nói từng chữ: "Giao cho tôi, tôi có thể cứu mạng họ!" Nghe vậy, sắc mặt giáo sư Chu đột nhiên cứng lại, một giọt nước mắt đục ngầu từ khóe mắt ông chảy xuống.

Ông môi kích động mấp máy, nghẹn ngào nói: "Thật... thật sao?" Diệp Kiêu không trả lời ngay, quay người lướt mắt nhìn một vòng các chuyên gia có mặt, sau đó kiên định nói ra ba chữ: "Tin tưởng tôi!" Sau đó, liền quay người nhìn về phía màn hình lớn.

Giáo sư Chu không ngăn cản Diệp Kiêu, chỉ ở phía sau im lặng nhìn anh.

Họ không có bất kỳ cách nào để phá giải cơ quan trên bậc thang.

Nhưng Diệp Kiêu đột nhiên đứng ra, nói mình có thể cứu mạng những người này, họ chỉ có thể đặt hy vọng cuối cùng vào anh.

Cùng lúc đó, Diệp Kiêu bước về phía trước, từ từ nhấn nút trên tai nghe, gấp gáp nói: "Có ai có thể trong vòng hai phút, chạy đến bệ đá ở cuối bậc thang, thì có thể cứu mạng tất cả mọi người!" "Có ai muốn thử không?" Trên bậc thang, tiếng rè rè của dòng điện vang lên, một giọng nói xa lạ từ trong tai nghe truyền ra, không khỏi khiến mọi

người đều hơi sững lại.

Nhưng họ không nghĩ nhiều.

Họ cũng biết, tình cảnh hiện tại thực sự không lạc quan, hay nói cách khác đã đến đường cùng.

Chỉ khi trước khi bậc thang dưới chân họ hoàn toàn biến mất, chạy đến bệ đá ở cuối bậc thang, họ mới có thể sống sót.

Chương 46

Vì vậy chuyện bên ngoài, họ đã không còn đặc biệt quan tâm nữa.

Nhưng đột nhiên, câu nói cuối cùng của Diệp Kiêu, lại thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

"Có thể cứu mạng tất cả mọi người?" Các thành viên đội khảo cổ không khỏi lẩm bẩm, sắc mặt theo đó mừng rỡ.

Nhưng thoáng chốc, họ nhìn về phía bệ đá xa xôi, như gần gang tấc mà xa tận chân trời.

Tất cả mọi người lại rơi vào tuyệt vọng.

Khoảng cách xa như vậy, đừng nói bây giờ họ đã kiệt sức.

Ngay cả khi họ còn sung sức, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy chạy đến bệ đá.

Các thành viên đội khảo cổ không khỏi cười khổ lắc đầu, nhìn về phía bậc thang đá đang biến mất với tốc độ ngày càng nhanh phía sau, phảng phất như ngửi thấy mùi tử thần lan tỏa! .....

Diệp Kiêu cũng biết, các chuyên gia khảo cổ này không thể nào chạy lên được đài cao trong vòng hai phút.

Cho nên đối tượng Diệp Kiêu hỏi không phải là những chuyên gia khảo cổ này, mà là những vệ sĩ chuyên nghiệp được huấn luyện bài bản, thể năng và tốc độ đều vượt xa người thường một bậc!

Quả nhiên, khi giọng nói của Diệp Kiêu vừa dứt, mấy người vệ sĩ được huấn luyện bài bản đều chuẩn bị hăng hái thử sức, lần lượt hô lên: "Tôi đến!" "Tôi nữa!" "Tính cả tôi nữa!". ...

Âm thanh trong bộ đàm hỗn loạn, Diệp Kiêu khẽ nhíu mày, đang

định lên tiếng.

Nào ngờ, một giọng nói nghiêm túc đột nhiên vang lên.

"Tất cả im miệng, bảo vệ cho giáo sư Dương và mọi người!

Chuyện này giao cho tôi!" Chủ nhân của giọng nói này chính là đội trưởng đội vệ sĩ.

Anh ta nhanh chóng cởi bỏ trang bị nặng nề trên người, chỉ giữ lại một con dao quân dụng và một chiếc áo giáp, để lộ ra thân hình đầy cơ bắp cuồn cuộn.

Những trang bị còn lại đều bị anh ta ném xuống bậc đá.

Diệp Kiêu thấy vậy, lại nói: "Cầm theo máy quay, hai phút sau không lên được đài đá, tất cả mọi người đều phải chết!" Đội trưởng đội vệ sĩ hai mắt ngưng lại, như một con hổ vừa ra khỏi chuồng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đài cao.

Anh ta nhận lấy máy quay từ tay nhân viên quay phim, lập tức dùng sức đạp chân, như ngựa hoang thoát cương, lại như viên đạn ra khỏi nòng, lao nhanh về phía cuối bậc đá.

Diệp Kiêu chậm rãi gật đầu, sau đó lại nhấn nút bộ đàm, nói: "Tất cả mọi người, trừ những vật dụng cần thiết, những trang bị còn lại đều vứt hết đi!

Trang bị gọn nhẹ lên đường!" "Nếu muốn sống sót, thì hãy leo lên với tốc độ nhanh nhất!

Chỉ cần cầm cự được hai phút là có thể sống sót!" Nói xong, Diệp Kiêu thả nút bộ đàm, bắt đầu chăm chú nhìn vào màn hình lớn.

Trên màn hình, hình ảnh trở nên chao đảo vì đội trưởng đội vệ sĩ chạy nước rút.

Ngoài ánh lửa từ những cây nến thỉnh thoảng lóe lên và những bậc

đá màu xanh xám, phần còn lại đều là vực sâu đen kịt.

Trong bộ đàm, ngoài tiếng gió "vù vù" không ngừng truyền đến và tiếng hít thở đều đặn của đội trưởng đội vệ sĩ, không còn âm thanh nào khác.

Nhưng dù vậy, khán giả vẫn chăm chú nhìn vào màn hình phòng livestream, thậm chí không nỡ chớp mắt.

Họ sợ rằng vì mình chớp mắt mà bỏ lỡ điều gì đó.

Trong hội trường, các chuyên gia đều im lặng, nín thở tập trung nhìn vào màn hình lớn ở trung tâm.

Họ đặt tất cả hy vọng lên người Diệp Kiêu. ...

Hai phút này, đối với tất cả khán giả đang xem livestream, là hai phút dài đằng đẵng nhất.

Không ai biết, trong hai phút này, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Chỉ có màn hình rung lắc, hơi thở ngày càng nặng nề, và tiếng chân đạp lên đá xanh, không ngừng khuấy động tâm trí họ.

Họ không biết, những bậc đá xanh đang không ngừng biến mất, liệu đã lan đến chân của đội khảo cổ hay chưa.

Cũng không biết đội trưởng đội vệ sĩ hiện tại đã leo đến độ cao nào.

Liệu có kịp đặt chân lên đài cao ở cuối bậc đá trong vòng hai phút hay không.

Họ chỉ có thể âm thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng mọi người đều bình an vô sự.

Đột nhiên, một tiếng hét thảm thiết "A" vang lên đột ngột, ngày càng xa dần.

Hình ảnh trên màn hình cũng rung lắc dữ dội, tốc độ của đội trưởng vệ sĩ rõ ràng đã chậm lại.

Không chỉ anh ta, gần như tất cả khán giả đang tập trung tinh thần, khóa chặt ánh mắt vào phòng livestream, cũng đều bị dọa cho giật nảy mình.

Các chuyên gia tại hiện trường cũng vậy.

Mọi người đều biết, tiếng hét thảm này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Nhưng không một ai lên tiếng, cũng không có ai than thở.

Chỉ là vô thức siết chặt nắm đấm, lặng lẽ đổ mồ hôi hột cho đội trưởng đội vệ sĩ.

Bởi vì họ biết, nếu đội vệ sĩ không thể leo lên được đỉnh cầu thang trong vòng hai phút, thì những tiếng hét thảm này sẽ vang lên không dứt.

Mà ánh mắt Diệp Kiêu vẫn dán chặt vào màn hình lớn ở trung tâm, vẻ mặt lạnh lùng.

Tiếng hét thảm này dường như không gây ra cho anh quá nhiều biến động tâm lý.

Đương nhiên, không phải Diệp Kiêu lòng dạ sắt đá.

Chỉ là anh biết phân biệt nặng nhẹ.

Thấy tốc độ của đội trưởng vệ sĩ chậm lại, Diệp Kiêu nhíu mày, nhấn nút bộ đàm, trầm giọng nói: "Đừng để bị người khác ảnh hưởng!

Nếu không tất cả mọi người đều sẽ chết!" Lời này vừa nói ra, đội trưởng đội vệ sĩ cũng nghiến chặt răng, tốc độ dưới chân lại tăng lên.

Không lâu sau, trong tâm trạng vô cùng căng thẳng của mọi người, hình ảnh đang rung lắc trong phòng livestream đột nhiên dừng lại!

Đội trưởng đội vệ sĩ...

đã đứng trên đài đá!

Trong phòng livestream, một số khán giả đang bấm giờ, khi thấy đồng hồ chỉ một phút bốn mươi ba giây, không khỏi kinh ngạc!

Chương 47

Trong chốc lát, phòng livestream trở nên sôi sục!

“Vãi!

Một phút bốn mươi ba giây!

Đây còn là người không?” “Tốc độ ánh sáng à trời ơi, sao lại nhanh thế?!

Một phút bốn mươi ba giây làm sao mà leo lên được!” “Tốc độ quái quỷ gì vậy!

Quá đỉnh rồi!

Sốc cả năm luôn!” “Nói chung, có thể chạy lên kịp thời gian là may mắn lắm rồi!

Đội khảo cổ chắc sẽ không sao đâu nhỉ!” “Không đúng!

Sau khi chạy lên thì sao?

Phải làm gì?

Làm sao để cứu đội khảo cổ?” “Tại sao bậc đá này vẫn đang biến mất?

Rốt cuộc phải làm sao?”. ...

Khán giả phòng livestream ban đầu tưởng rằng, chỉ cần leo lên đỉnh đài đá, những bậc thang này sẽ ngừng biến mất.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như không phải vậy.

Sau khi đội trưởng đội vệ sĩ leo lên đỉnh đài đá, việc đầu tiên là quay người, lia ống kính về phía vị trí của đội khảo cổ.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều thấy, những bậc đá ở phía xa

vẫn chưa ngừng biến mất.

Vẫn đang lan ra rất nhanh, chỉ cách đội khảo cổ hơn mười mét.

Chỉ cần vài giây nữa, bậc đá dưới chân đội khảo cổ sẽ lần lượt biến mất.

Tất cả mọi người sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Đội trưởng đội vệ sĩ vội vàng nhấn nút bộ đàm, hỏi: "Bây giờ tôi phải làm gì?" Diệp Kiêu đứng trước bàn hội nghị, lúc này ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào anh.

Anh khẽ nhíu mày, nhấn nút bộ đàm, nói gấp gáp nhưng rõ ràng: "Quay ống kính lại!

Tôi muốn xem đài đá!" Giọng nói không cho phép nghi ngờ.

Đội trưởng đội vệ sĩ nghe vậy, vội vàng hướng máy quay về phía đài đá sau lưng.

Bày trí trên đài đá rất đơn giản, như một cây cầu Nại Hà đưa người về cõi âm, hai bên cầu cháy hai hàng nến cao năm thước.

Phiến đá dưới ánh đèn chiếu vào có vẻ hơi ngả vàng, không nhìn rõ hình dáng thật.

Mà ở cuối đài đá, là một cánh cửa lớn lộng lẫy vàng son!

Những nơi còn lại, đều đã bị bóng tối hoàn toàn nuốt chửng.

Diệp Kiêu nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu không khỏi lóe lên những ghi chép trong «Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật».

"Phàm là cơ quan, ắt giấu ngay trước mắt!" Ý của câu này là, vị trí cơ quan thường ở nơi dễ thấy nhất, nhưng lại là nơi bạn dễ bỏ qua nhất.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu lập tức dời ánh mắt lên phiến đá trên mặt đất.

Nếu muốn cứu đội khảo cổ, thì chỉ có thể phá giải cơ quan làm bậc đá biến mất.

Mà rất nhiều lúc, những người thợ xây dựng lăng mộ để tránh bị thương nhầm, cũng sẽ thiết lập cơ quan dừng lại trong mộ.

Trừ khi những người thợ xây lăng mộ này chỉ định chôn cùng trong mộ.

Mà theo suy đoán của Diệp Kiêu, cơ quan dừng lại này hẳn là nằm trong những phiến đá xanh trên mặt đất.

Diệp Kiêu khẽ nheo mắt, miệng lẩm nhẩm: "Càn tam liên, Khôn lục đoạn, Chấn ngưỡng vu, Cấn phúc oản..." "Cấn..." Đến đây, Diệp Kiêu đột nhiên mở bừng mắt, bắn ra một tia sáng!

"Cấn là Sinh môn, cục ở Tây Bắc!" Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu đột ngột ngẩng đầu, nhìn lên màn hình lớn ở trung tâm, đồng thời nhấn nút bộ đàm.

"Bước lên phía trước bên trái một bước!" Giọng nói theo dòng điện "xì xì" truyền vào tai đội trưởng đội vệ sĩ.

Mặc dù anh ta có chút không hiểu lời Diệp Kiêu nói, nhưng cũng không hỏi nhiều, trực tiếp làm theo.

Sau khi bước xong bước này, tất cả mọi người, kể cả Diệp Kiêu, đều không khỏi nín thở, yên lặng chờ đợi hai giây!

Tuy nhiên... không có chuyện gì xảy ra cả.

Đội trưởng đội vệ sĩ quay máy quay lại, bậc thang phía dưới vẫn đang không ngừng biến mất, đã sắp đuổi đến chân giáo sư Dương và những người khác.

“Sắp không kịp rồi!” Đội trưởng đội vệ sĩ nhíu chặt mày, không khỏi lo lắng nói.

Diệp Kiêu cũng khẽ nhíu mày, tự lẩm bẩm: “Không có phản ứng?

Sao có thể chứ?

Vị trí Sinh môn tính đúng rồi mà!” Trong đầu lại lướt qua một lần nữa phương vị Bát quái, rõ ràng không có bất kỳ sai sót nào.

“Khoan đã!” Nhìn vào màn hình trung tâm, đầu óc Diệp Kiêu đột nhiên trở nên sáng suốt!

“Hình ảnh phản chiếu!

Sao mình lại quên mất chuyện này?” Hóa ra, hình ảnh truyền từ máy quay đến phòng livestream thực chất có hiệu ứng gương soi.

Nói cách khác, phương vị trong đó và những gì Diệp Kiêu nhìn thấy thực ra là ngược nhau.

Cho nên dù Diệp Kiêu đã tính đúng Sinh môn, nhưng bước chân của đội trưởng đội vệ sĩ thực ra lại có chút sai lệch so với phương hướng anh chỉ huy.

Trong phút chốc, Diệp Kiêu hoàn toàn hiểu ra, lập tức nhấn lại nút bộ đàm, gấp gáp nói: “Lùi về vị trí vừa rồi, sau đó bước lên phía trước bên phải một bước, nhanh!” Đội trưởng đội vệ sĩ nghe vậy, vội vàng làm theo.

Khi anh ta bước một chân lên phía trước bên phải, đặt lên phiến đá xanh.

Chân của anh ta cùng với phiến đá xanh lún xuống...

Anh ta đã kích hoạt cơ quan!

Quả nhiên, khi cơ quan được kích hoạt, toàn bộ bậc thang đang rung chuyển “ầm ầm” lập tức dừng lại.

Chương 48

Đội trưởng đội vệ sĩ vội vàng quay người, hướng máy quay về phía đội khảo cổ ở phía sau.

Tuy nhiên, ống kính vừa quay qua, tất cả mọi người đều thấy một cảnh tượng kinh hãi.

Giáo sư Dương đi cuối cùng trong đội, cùng hai vệ sĩ đang dìu ông, bậc thang dưới chân đã đột ngột biến mất.

Ba người không có chỗ bám víu, trực tiếp rơi mạnh xuống, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Mà ở phía trước giáo sư Dương, mấy thành viên đội khảo cổ cũng thấy rõ cảnh này, lập tức hét lên kinh hoàng, mắt như muốn nứt ra: "Giáo sư Dương!" "Thầy Dương!". ...

Ngay lập tức, mấy thành viên đội khảo cổ bất chấp tất cả, chạy về phía bậc thang phía sau.

Cảnh này, khiến tất cả mọi người không khỏi nín thở.

Khán giả phòng livestream cũng không có niềm vui sống sót sau kiếp nạn, không khí nhất thời trở nên vô cùng nặng nề.

"Không ngờ... giáo sư Dương cũng hy sinh!" "Haiz, tổn thất quá thảm trọng rồi, còn chưa vào trong lăng mộ mà, sao lại thế này?" "Quá kinh khủng!

Tại sao phải xây dựng một lăng mộ kinh khủng như vậy?

Vì sao?" "Thực ra điều này rất bình thường, không ai hy vọng mình bị làm phiền khi đang yên nghỉ cả, điều này không có gì đáng trách!" "Sợ nhất là cảnh sinh ly tử biệt!

Hu hu hu!". ...

Khán giả phòng livestream sắc mặt ảm đạm, nỗi buồn dâng trào.

Cùng lúc đó, trong hội trường cũng lan tỏa một bầu không khí bi thương.

Sự hy sinh của giáo sư Dương khiến mọi người không khỏi có cảm giác "thỏ chết cáo buồn", tâm trạng không khỏi trở nên sa sút.

Giáo sư Chu thấy vậy, tuy vẫn còn nghẹn ngào, nhưng lại cố gắng nặn ra nụ cười, an ủi mọi người: "Mọi người hãy phấn chấn lên!

Hàng ngàn năm qua, vô số nhà khảo cổ học đã hy sinh trong lăng mộ, đây là định mệnh của chúng ta!" "Tuy giáo sư Dương đã hy sinh, nhưng các thành viên khác của chúng ta đã sống sót!

Chúng ta không thể để ông ấy hy sinh vô ích, chuyện này..." Giáo sư Chu đang nói, giọng của Diệp Kiêu đột nhiên vang lên, cắt ngang lời ông: "Người còn chưa chết, đã chuẩn bị ăn cỗ rồi à?" Nghe thấy giọng nói có phần trêu chọc này, các chuyên gia có mặt không khỏi sững sờ, sau đó ánh mắt đều đổ dồn vào màn hình lớn ở trung tâm.

Chỉ thấy, trên bậc thang cuối cùng, mấy nhà khảo cổ học đang bảy tay tám chân, dìu một ông lão, từ từ đưa ông lên.

Mà ông lão này, chính là giáo sư Dương!

Cùng với việc giáo sư Dương được đưa lên, hai vệ sĩ lúc trước dìu ông cũng từ từ bò lên từ bậc thang cuối cùng.

Mọi người lúc này mới hiểu ra.

Hóa ra vừa rồi lúc bậc thang rơi xuống, một vệ sĩ đã kịp thời bám lấy mép bậc thang trong gang tấc.

Người còn lại một tay nắm lấy cổ chân của vệ sĩ kia, tay kia nắm lấy giáo sư Dương đang rơi xuống, thành công cứu được ông.

Đội trưởng đội vệ sĩ đang cầm máy quay thấy vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Mà khán giả phòng livestream vào lúc này, cũng không thể kìm nén được tiếng reo hò, dường như người vừa sống sót sau kiếp nạn chính là họ.

"Trời ơi!

Đẹp trai quá đi mất!

Đều sống sót cả rồi, đều sống sót cả rồi!

Tốt quá rồi!

Hu hu hu!" "Woa!

Phấn khích quá!

Mọi người đều còn sống!" "Vậy là... không sao rồi sao?

Bậc đá đã ngừng biến mất rồi!" "Chắc là có tác dụng rồi!

Vừa rồi đội trưởng vệ sĩ chắc đã đạp trúng cơ quan, bậc đá liền ngừng biến mất!" "Quả thực là kỳ tích!". ...

Khán giả phòng livestream đều vô cùng kích động, điên cuồng bình luận.

Cùng lúc đó, trong hội trường, không khí căng thẳng nặng nề ban đầu, vào khoảnh khắc giáo sư Dương được cứu lên cũng cuối cùng đã dịu đi.

Tất cả các chuyên gia đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Nếu giáo sư Dương thật sự cũng chết trong cơ quan lần này, thì đó quả là một đả kích quá lớn đối với mọi người.

Giáo sư Chu nhìn chằm chằm vào màn hình trung tâm, vành mắt đỏ hoe lại chảy ra hai giọt lệ trong suốt.

Chỉ có điều, lần này là nước mắt của sự kích động.

Diệp Kiêu đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không khỏi mỉm cười.

Sau đó, Diệp Kiêu quay người, trả lại chiếc tai nghe trong tay cho giáo sư Chu, quay trở lại vị trí ban đầu của mình.

Mà giáo sư Chu đang vô cùng phấn khích, khi nhận lại tai nghe, sắc mặt cũng không khỏi hơi cứng lại.

Vừa rồi tình hình khẩn cấp, giáo sư Chu chỉ có thể lựa chọn giao tất cả cho Diệp Kiêu.

Cho nên vừa rồi bất luận Diệp Kiêu làm gì, dù trong lòng ông có vạn phần nghi hoặc, nhưng giáo sư Chu vẫn không hề mở miệng hỏi.

Chỉ là âm thầm lo lắng cho Diệp Kiêu, cũng lo lắng cho đội khảo cổ.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, giáo sư Chu lập tức cảm thấy sợ hãi tột độ! ...

Lúc Diệp Kiêu nhận tai nghe từ tay ông, rõ ràng là có tự tin có thể cứu được đội khảo cổ.

Nhưng anh ta chỉ là một biên kịch thôi mà!

Cơ quan khiến cho bao nhiêu chuyên gia ở đây bó tay không có cách nào, lại bị anh ta dễ dàng phá giải.

Chương 49

Diệp Kiêu thật sự chỉ là một biên kịch sao?

Hay nói cách khác...

Nghĩ đến đây, ánh mắt nghi ngờ của giáo sư Chu hướng về bóng lưng của Diệp Kiêu, trong lòng âm thầm hiện lên một câu.

"Cậu ta thật sự chỉ nghe chú Ba của mình kể chuyện thôi sao?" "Không đúng, chuyện này còn phải xem xét lại!" Giáo sư Chu gật đầu một cách khó nhận ra, âm thầm chôn giấu nghi ngờ trong lòng.

Cùng lúc đó, các chuyên gia khác cũng như gặp ma giữa ban ngày, nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu.

Những chuyên gia này không hiểu về Kỳ Môn Bát Quái, nên cũng không biết phương pháp tìm cơ quan vừa rồi của Diệp Kiêu, thực ra là thông qua vị trí của Sinh môn để xác định.

Cho nên trong mắt họ, Diệp Kiêu dường như vốn đã biết trên đài đá này tồn tại cơ quan có thể phá giải.

Hơn nữa còn sớm đã ghi nhớ vị trí cơ quan.

Về phần tại sao... tất cả mọi người đều ngầm hiểu đưa ra đáp án: "Diệp Kiêu rất quen thuộc với địa cung!" Nghĩ đến đây, mọi người đều dời ánh mắt khỏi người Diệp Kiêu, nhìn nhau một cái.

Sau đó mỉm cười gật đầu đầy ẩn ý.

Diệp Kiêu tự nhiên cảm nhận được không khí kỳ quái trong hội trường, nhưng anh vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra quay trở lại chỗ ngồi, vẻ mặt không cảm xúc nâng tách trà lên.

Mặc dù trong tách trà đã không còn nước. ...

Cùng lúc đó, khán giả phòng livestream cũng đã phản ứng lại, ngay lập tức màn hình phòng livestream dấy lên một làn sóng.

“Ha ha ha!

Ánh mắt của các chuyên gia nhìn Diệp Đảo có chút kỳ quái?

Đây là đã nhận ra điều gì rồi sao?” “Phải nói là, thần kinh phản ứng của các chuyên gia này có hơi chậm!

Chúng tôi đã chắc kèo giúp họ rồi mà!” “Chậc chậc chậc, kinh nghiệm phá giải cơ quan của Diệp Đảo, thành thục đến mức khiến người ta đau lòng a!” “Không sai, vừa nhìn là biết không phải lần đầu!

Mau đi kiểm tra đồng hồ nước nhà anh ta, có lẽ sẽ bắt được cả người lẫn tang vật!” “Không hổ là Diệp Đảo của chúng ta!

Quá ngầu!

Ha ha ha!” “Đợi Diệp Đảo lấp xong hố, các người nói gì tôi không quan tâm!

Bây giờ đừng có tống anh ta vào tù nhé!”. ...

Khán giả phòng livestream liên tục la ó trêu chọc, có vẻ như muốn tống Diệp Kiêu vào tù một lần cho xong.

Các chuyên gia trong hội trường thấy vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt kỳ quái, đều nhìn về phía Diệp Kiêu.

Băng Băng trên đài chủ trì cũng nhếch mép, vẻ mặt tươi cười chuẩn bị xem kịch.

Diệp Kiêu ho khan hai tiếng, giải thích một cách nghiêm túc: “Đừng như vậy, tôi thật sự chưa từng xuống dưới lòng đất!

Đây đều là tin đồn, tin đồn!” Diệp Kiêu khẽ gật đầu, không đối mặt với ánh mắt của mọi người, mà lại vật lộn với chiếc tách trà rỗng bên miệng.

Anh không thể giải thích với mọi người rằng, mình đã học được Kỳ Môn Bát Quái, từ đó tìm ra vị trí Sinh môn được chứ?

Nếu thật sự nói như vậy, chưa nói đến việc có bị coi là tuyên truyền mê tín phong kiến, lại bị mời vào phòng tối uống trà hay không.

Ước chừng những người có mặt cũng không có một ai tin.

Mà cùng lúc đó, khán giả phòng livestream nghe vậy, cũng lập tức phản đối.

Trên màn hình phòng livestream, những lời như "Tôi tin anh mới là lạ" đã phủ kín cả màn hình. ...

Bậc thang đá xanh Sau khi giáo sư Dương được cứu lên, vì sợ bậc thang đá xanh lại xảy ra biến cố.

Đội khảo cổ không dám nán lại trên bậc thang đá xanh lâu, trực tiếp leo lên đài đá trên cao.

Không lâu sau, đội khảo cổ cuối cùng cũng đã đến được đài đá.

Đứng trên đài đá, do giáo sư Dương dẫn đầu, tất cả mọi người đều cúi gập người thật sâu trước đội trưởng đội vệ sĩ, để bày tỏ lòng biết ơn cứu mạng.

Điều này khiến đội trưởng đội vệ sĩ sợ hãi.

Anh ta vội vàng đỡ giáo sư Dương và những người khác dậy, liền từ chối.

"Tại vị mưu kỳ chức, tôi chỉ làm những việc mình nên làm thôi!" Nói rồi, đội trưởng đội vệ sĩ gãi đầu, lại nói tiếp: "Hơn nữa, người các vị nên cảm ơn, là người chỉ huy trong bộ đàm!

Là anh ấy đã dạy tôi cách phá giải cơ quan!" Nói đến đây, giáo sư Chu đúng lúc nhấn nút trên bộ đàm, thêm một câu: "Người chỉ huy vừa rồi là Diệp Kiêu, biên kịch Diệp của hội thảo!" Đội khảo cổ nghe

vậy, đều lần lượt hướng về phía máy quay, lại cúi gập người thật sâu.

Giáo sư Chu thấy vậy, lập tức quay đầu nhìn về phía Diệp Kiêu đang ngồi bên bàn hội nghị phía sau, sắc mặt bình thản thưởng thức trà.

Trong lòng càng thêm may mắn, vì ban đầu mình đã bất chấp ý kiến của mọi người, hết sức mời Diệp Kiêu đến hội thảo.

Mà biểu hiện vừa rồi của Diệp Kiêu, cũng đã hoàn toàn chứng minh cách làm của ông, quả thực là không thể anh minh hơn được nữa! ...

Dưới mộ Trên cầu Nại Hà Sau khi đội khảo cổ nghỉ ngơi một lúc, thể lực cuối cùng cũng đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Trên đài đá sáng rực này, giáo sư Dương cuối cùng cũng đã đến trước cánh cửa lớn lộng lẫy vàng son này.

Vừa rồi trên bậc thang đá xanh, ông đã lờ mờ nhìn thấy trên cánh cửa lớn này, dường như có treo một tấm biển.

Lúc đó vì khoảng cách quá xa, chữ trên tấm biển ông không thể nhìn rõ.

Bây giờ đến trước mặt, giáo sư Dương cuối cùng cũng đã nhìn rõ chữ trên tấm biển này.

“Nam Thiên Môn?” Giáo sư Dương lẩm bẩm, bất giác đọc ra ba chữ trên tấm biển.

Mà nhân viên quay phim bên cạnh cũng hướng máy quay về phía tấm biển trên cửa lớn.

“Cánh cửa này lại là...

Nam Thiên Môn?” Ánh mắt giáo sư Dương đột nhiên thay đổi, sau

đó như nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn về phía bậc thang dài dằng dặc dưới đài đá.

"Nếu cánh cửa này là Nam Thiên Môn, vậy thì bậc thang dài này thật sự là...

Chương 50

Đăng Thiên Lộ?" Trong chốc lát, đồng tử giáo sư Dương co rút lại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

"Lăng mộ này chẳng lẽ được xây dựng theo kiểu...

Thiên đình sao?!?!" Lòng giáo sư Dương đột ngột chùng xuống, sắc mặt biến đổi dữ dội.

Nếu thật sự là như vậy, thì thân phận và dã tâm của chủ nhân ngôi mộ này... cũng quá kinh khủng rồi!

Trong phút chốc, giáo sư Dương rơi vào trạng thái chấn động sâu sắc.

Mà khán giả phòng livestream cũng đồng thời nhận ra điều này, trong chốc lát cả phòng livestream đều bắt đầu sôi sục.

"Vãi!

Thiên đình?

Thật hay giả vậy?" "Chủ nhân của ngôi mộ lớn này, là muốn sau khi chết trấn giữ Thiên đình, cai quản thiên binh thiên tướng sao?" "Thật khó có thể tưởng tượng, xây lăng mộ của mình thành thế này, người này quả thực là một kẻ điên!" "Rốt cuộc là người như thế nào, mới mong muốn sau khi chết phi thăng thành Thiên Đế, trấn giữ Thiên đình chứ?" "Thân phận của chủ nhân ngôi mộ này ngày càng trở nên bí ẩn!". ...

Tổng bộ chỉ huy Hội trường Giáo sư Chu nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không khỏi nín thở.

Mấy chục năm qua, ông đã dẫn đội khám phá quá nhiều lăng mộ.

Có những vị vua chúa mong muốn trường sinh, nên xây lăng mộ thành đủ loại hình thù kỳ quái, giáo sư Chu đều có thể hiểu được.

Nhưng lăng mộ trước mắt này, lại điên cuồng đến mức, muốn dùng bố cục và phương thức của Thiên đình để xây dựng.

Mong muốn chôn mình ở Cửu Trọng Thiên, từ đó phi thăng thành Thiên Đế thật sự sao?

Quả thực quá điên cuồng, cũng quá vô lý! ...

Xưa nay, những vị vua như vậy rất nhiều.

Mong muốn ăn tiên đan, từ đó đạt được mục đích trường sinh và phi thăng thành tiên, cuối cùng thậm chí ăn tiên đan đến chết cũng không ít.

Nhưng rõ ràng, những người này đều không điên cuồng bằng chủ nhân của lăng mộ trước mắt.

Trong phút chốc, giáo sư Chu đối với chủ nhân của ngôi mộ lớn này, cũng dần dần có một vài phỏng đoán.

Mà lúc này, các chuyên gia khác đang điên cuồng thảo luận.

"Người này không phải muốn xây lăng mộ, mà là muốn xây tiên cung!" "Mê tín phong kiến hại chết người!

Người xưa đối với chấp niệm thành tiên quả thực quá sâu sắc!" "Quá điên cuồng!

Không thể tưởng tượng được người này đối với việc thành tiên trường sinh, đã đến mức cuồng nhiệt nào!" "Xây dựng một cung điện như vậy, cần hao tốn bao nhiêu nhân lực vật lực!

Thân phận của chủ nhân lăng mộ này không đơn giản!" "Bây giờ tôi lại cảm thấy, lời cậu Diệp nói có chút đạo lý!

Đây rất có thể là lăng tẩm của một vị hoàng đế nào đó!". ...

Câu nói cuối cùng vừa dứt, tất cả mọi người đều rơi vào im lặng.

Ban đầu Diệp Kiêu nói, lăng mộ này là lăng mộ của đế vương.

Lúc đó vì lăng mộ đế vương đều đã được phát hiện hết, nên mọi người đều cảm thấy đây là chuyện hoang đường.

Nhưng bây giờ xem ra, người có dã tâm như vậy, ngoài hoàng đế ra dường như không còn ai khác.

Cho nên ngay lập tức, mọi người đều dồn ánh mắt nghi ngờ về phía Diệp Kiêu.

Mà giáo sư Chu cũng đột nhiên lên tiếng vào lúc này, giọng nói vang vọng bên tai mỗi người, nói: "Không sai, lăng mộ này, rất có khả năng là một lăng mộ đế vương!" Mọi người lập tức đều dồn ánh mắt về phía giáo sư Chu.

Mà giáo sư Chu nói xong, ngừng lại một chút.

Sau đó quay người nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu, hỏi: "Cậu nói đúng không, tiểu Diệp?" Trong chốc lát, ánh mắt của mọi người lập tức lại đổ dồn vào Diệp Kiêu.

Mà Diệp Kiêu nghe vậy, cũng khẽ gật đầu, nói: "Không sai!

Trước đây khi người dẫn chương trình Băng Băng hỏi, tôi đã đưa ra quan điểm của mình." "Chỉ là lúc đó không có bằng chứng xác thực mà thôi!" Các chuyên gia có mặt nghe vậy, đều không khỏi rơi vào trầm tư.

Phải biết rằng, lúc đó đội khảo cổ còn chưa phát hiện Nam Thiên Môn, thậm chí cả con đường "Đăng Thiên Lộ" này cũng chưa phát hiện.

Nhưng Diệp Kiêu lại sớm đã đoán được, đây là một lăng mộ đế vương.

Sao có thể chứ?

Trừ phi... anh ta không phải đoán?

Mà là vốn đã biết?

Nghĩ như vậy, mọi người đều không khỏi hít một hơi khí lạnh, nhìn Diệp Kiêu một cách kỳ quái.

Sau đó đều mỉm cười, nụ cười đầy ẩn ý.

Khán giả phòng livestream thấy vậy, cũng bắt đầu hò hét, phòng livestream lập tức trở nên náo nhiệt.

“Woa!

Diệp Đảo quá hiểu biết!

Lần này còn ai dám phản bác?” “Thật sự, tôi rất muốn đợi Diệp Đảo ra mùa thứ hai, lấp xong hố rồi mới tống anh ta vào tù.

Nhưng bây giờ e là không được rồi!” “Hê hê, bạn một câu, tôi một câu, Diệp Đảo sẽ bị tống vào tù!” “Rõ ràng quá rồi!

Diệp Đảo sớm đã đến địa cung này, sao lại không biết chủ nhân của địa cung này là ai chứ?” “Tầm nhìn nhỏ rồi!

Diệp Đảo rõ ràng đã nói cho các người đáp án chính xác, các người lại cứ phải vắt óc tự giải đề!

Haiz ~”. ...

Trong hội trường, nhìn những lời lẽ ngày càng quá đáng trong phòng livestream, Diệp Kiêu vội vàng lên tiếng giải thích.

Chương 51

"Tôi thật sự chưa từng đến lăng mộ này!" "Lý do nói đây là một lăng mộ đế vương, là vì lúc đó tôi có một vài suy đoán mà thôi!" "Tuyệt đối không phải như các người nói!

Xin các người hãy tin tôi!

Tôi chỉ là một biên kịch bình thường thôi!" Nói rồi, Diệp Kiêu quay đầu nhìn về phía màn hình trung tâm, lại nói: "Phải biết rằng, Bắc Tân Kiều này thuộc địa phận Kinh thành!

Trừ mấy năm đầu Hồng Vũ Đại Đế định đô ở Nam Kinh, sau này Kinh thành luôn ở dưới chân Thiên tử!

"Cẩm Y Vệ thời Minh triều có thể nói là thần xuất quỷ một, ngay cả việc triều thần nửa đêm canh ba đi vệ sinh, nói mớ gì cũng có thể biết được." "Nếu có người ở dưới mí mắt Thiên tử, xây dựng một lăng mộ quy mô lớn như vậy, Cẩm Y Vệ chẳng lẽ không phát hiện được sao?" "Trừ phi lăng mộ này là do hoàng đế hạ lệnh xây dựng, nếu không thì không hợp lý!" "Cho nên tôi mới suy đoán, đây là lăng mộ hoàng đế xây cho chính mình!" Diệp Kiêu nói xong những lời này, hội trường lập tức rơi vào một khoảng lặng.

Biểu cảm trên mặt tất cả các chuyên gia đều giống hệt nhau, đều nhíu mày trầm tư.

Lời Diệp Kiêu nói không phải không có lý.

Dưới mí mắt Thiên tử mà xây dựng một lăng mộ lớn như vậy, trừ phi hoàng đế mắt nhắm mắt mở.

Nếu không hoàng thượng không thể không biết.

Hiểu được điều này, kết hợp với "Đăng Thiên Lộ" và "Nam Thiên

Môn" dưới mộ, lăng mộ lớn này rõ ràng là lăng mộ đế vương không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng trước đó, tất cả các chuyên gia có mặt đều không nhận ra.

Ngược lại, họ còn vì thế mà từng phản bác Diệp Kiêu.

Nghĩ đến đây, các chuyên gia có mặt đều không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Lông mày nhíu chặt của giáo sư Chu lập tức giãn ra, lại trở nên tươi cười.

Quay đầu ném cho Diệp Kiêu một ánh mắt đầy ý vị sâu xa.

Diệp Kiêu: "..." Cùng lúc đó, Băng Băng trên đài chủ trì thấy vậy, trên mặt cũng không khỏi hiện lên một tia vui mừng.

Cô vội vàng cầm lấy micro, nói: "Nếu thân phận của chủ nhân ngôi mộ đã lộ diện, vậy thì chủ nhân của ngôi mộ này rốt cuộc là ai?" "Tôi nghĩ trong lòng hai vị đều đã có đáp án!" "Mau chóng tiết lộ bí mật cho khán giả đã không thể chờ đợi được nữa đi!" Băng Băng cười nói vui vẻ, nhân viên quay phim bên cạnh vội vàng hướng ống kính về phía Diệp Kiêu và giáo sư Chu.

Khán giả phòng livestream cũng lập tức sôi sục.

"Woa!

Thân phận của chủ nhân ngôi mộ này cuối cùng cũng sắp được tiết lộ rồi sao?

Tôi có chút kích động a!" "Rốt cuộc là ai!

Mau nói đi!

Đợi mà lòng tôi ngứa ngáy chết đi được!" "Giỏi câu giờ quá!

Tôi sắp nứt ra rồi!" "Mau nói mau nói!

Chủ nhân của ngôi mộ này rốt cuộc là ai!

Không phải nói lăng mộ đế vương Minh triều đều đã được phát hiện rồi sao?" "Đúng vậy, sao lại mọc ra thêm một lăng mộ đế vương?". ...

Mà trong hội trường, Diệp Kiêu và giáo sư Chu nhìn nhau một cái, đều dùng bút viết ra đáp án trên tờ giấy trước bàn.

Mấy vị chuyên gia bên cạnh không thể chờ đợi được nữa cầm lấy tờ giấy, khi nhìn thấy nội dung trên tờ giấy, sắc mặt cũng không khỏi hoàn toàn cứng đờ.

"Gia Tĩnh Đế... lại là Gia Tĩnh Đế!!!" Một chuyên gia khó tin kinh ngạc nói, mọi người nghe vậy đều không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Trong phút chốc, cả hội trường lập tức trở nên náo nhiệt.

"Đây là... lăng mộ của Gia Tĩnh Đế?

Nhưng Vĩnh Lăng của Gia Tĩnh Đế không phải đã được khai quật rồi sao?" "Đúng vậy!

Trong Thập Tam Lăng ở Kinh thành, Vĩnh Lăng của Gia Tĩnh Đế không phải ở trong đó sao?" "Tại sao ở đây lại xuất hiện lăng mộ của Gia Tĩnh Đế?" "Vị hoàng đế Minh triều này hai mươi năm không lên triều, chỉ để ở trong phòng luyện đan cầu trường sinh!

Nhìn bố cục lăng mộ nếu là ông ta, cũng có thể hiểu được!" "Ông ta điên rồi sao?

Không chỉ chôn cất ở lăng mộ đế vương, còn ở đây xây dựng Thiên đình?

Ông ta không chỉ muốn làm hoàng đế thiên hạ, mà còn muốn làm hoàng đế trên trời nữa!". ...

Tất cả các chuyên gia có mặt vào lúc này, không khỏi đều bị chấn

kinh.

Cùng với việc công bố thân phận của chủ nhân lăng tẩm này, dã tâm của Gia Tĩnh Đế lộ rõ.

Hai mươi mấy năm không lên triều, một lòng chỉ cầu trường sinh!

Gia Tĩnh Đế, dù đã chết cũng muốn phi tiên vũ hóa.

Rõ ràng chấp niệm của ông ta đối với trường sinh, đã đến mức không thể cứu chữa được nữa.

Mà Băng Băng trên đài chủ trì, khi nhìn thấy trên giấy của giáo sư Chu và Diệp Kiêu hai người, đều viết ba chữ "Gia Tĩnh Đế", cũng không khỏi sững sờ.

Lập tức phản ứng lại, ngay lập tức giơ micro lên, hỏi: "Tại sao hai vị lại suy đoán, chủ nhân của lăng mộ này là Gia Tĩnh Đế?" Giọng nói của Băng Băng vừa dứt, hiện trường hội thảo lập tức yên tĩnh lại.

Tất cả các chuyên gia lập tức ngừng thảo luận, đều dời ánh mắt về phía hai người.

Giáo sư Chu gật đầu ra hiệu cho Diệp Kiêu một cái, liền làm ra vẻ rửa tai lắng nghe.

Khóe miệng Diệp Kiêu khẽ nhếch lên, bắt đầu giải thích cho mọi người.

"Năm Gia Tĩnh thứ bảy, Trần Hoàng hậu sẩy thai không qua khỏi mà qua đời," "Gia Tĩnh Đế triệu tập phụ thần Trương Thông và Binh bộ Viên ngoại lang Lạc Dụng Khanh và những người khác để chọn lăng mộ cho Trần Hoàng hậu!" "Lạc Dụng Khanh là một đại sư phong thủy nổi tiếng thời Gia Tĩnh, việc xem phong thủy định lăng mộ tự nhiên không làm khó được ông ta!" "Cho nên lúc đó, Lạc Dụng Khanh không chỉ chọn được lăng mộ cho Trần Hoàng hậu, mà còn theo lệnh của Gia Tĩnh Đế chọn cho ông ta địa điểm xây dựng Vĩnh

Lăng!" "Nhưng không biết vì sao, việc xây dựng Vĩnh Lăng lại không được tiến hành ngay sau khi chọn địa điểm, mà phải đợi đến sau năm Gia Tĩnh thứ mười lăm, mới cuối cùng bắt đầu xây dựng Vĩnh Lăng!" "Trong tám năm trống rỗng này, không ai biết đã xảy ra chuyện gì!" Nói rồi, Diệp Kiêu liếc nhìn một vòng các chuyên gia có mặt, tất cả mọi người đều tập trung lắng nghe, mày nhíu chặt.

Dừng lại một chút, Diệp Kiêu lại nói tiếp: "Hơn nữa sau khi chọn địa điểm Vĩnh Lăng, Gia Tĩnh Đế lại từ vùng Cống Châu tìm được hậu duệ của các nhà phong thủy nổi tiếng Dương Quân Tùng, Tằng Văn Địch, Liêu Tam Truyện." "Trên danh nghĩa là để xem lại địa điểm Vĩnh Lăng, nhưng bây giờ xem ra là để xây dựng lăng tẩm dưới lòng đất khổng lồ này!" Nói đến đây, Diệp Kiêu liền dừng lại.

Thực ra trong lòng anh, về cơ bản đã hoàn toàn xác định, lăng mộ đế vương này chính là lăng tẩm của Gia Tĩnh Đế.

Ban đầu, Diệp Kiêu phát hiện ra bố cục tụ "khí" dưới hải nhãn, cũng chỉ xác định lăng mộ này là lăng mộ đế vương.

Nhưng bây giờ xem ra, lăng mộ đế vương này rõ ràng không đơn giản như vậy.

Lúc đó Gia Tĩnh Đế sở dĩ tốn công tốn sức, không tiếc tìm đến hậu duệ của các đại sư phong thủy Tiền Đường.

Quả nhiên không chỉ là để xác định địa điểm lăng tẩm.

Chương 52

Mà là để thay đổi bố cục phong thủy của nơi này.

Có lẽ ông ta sớm đã biết, hy vọng trường sinh của mình khó có thể đạt được, nên mới xây dựng lăng tẩm cho mình.

Nhưng ông ta lại luôn không cam tâm với đế vị mà mình khó khăn mới có được, cứ như vậy vì sự hạn chế của tuổi thọ mà đánh mất.

Cho nên chấp niệm của ông ta ngày càng sâu, cho đến cuối cùng đã đến mức tẩu hỏa nhập ma.

Mới chọn xây dựng một tòa Thiên đình!

Theo phương thức của Thiên đình, xây cho mình một tiên cung bất hủ.

Cộng thêm sự thay đổi của bố cục tụ khí nơi đây, Gia Tĩnh Đế mong muốn lại một lần nữa xưng đế ở Thiên đình.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu không khỏi khẽ lắc đầu.

Thời Minh, Kinh thành phồn hoa, quốc lực Đại Minh thịnh vượng.

Trong đó có không ít nguyên nhân, đều là do Lưu Bá Ôn xây dựng thành Bát Tí Na Tra, và long mạch của Kinh thành.

Đại Minh mới có thể trung hưng.

Tuy nhiên, một mạch "khí" của Bắc Tân Kiều bị dẫn đi, tất cả đều được giấu trong địa cung.

Tương đương với việc cắt đứt hoàn toàn long mạch này.

Mà mục đích tụ khí của lăng mộ Gia Tĩnh Đế, lại không phải để tạo phúc cho hậu thế.

Mà chỉ tác dụng cho chính bản thân ông ta.

Cho nên hậu thế của ông ta cũng không trở nên phồn vinh thịnh vượng.

Ngược lại vì long mạch bị cắt đứt, dẫn đến vận khí Đại Minh suy giảm, từ đó gây ra sự suy tàn cuối cùng.

Nếu không phải vì Đại Việt nhân kiệt địa linh, cộng thêm hậu thế cũng có thầy phong thủy phát hiện ra manh mối ở đây, từ đó thay đổi hướng đi của long mạch.

Long mạch này của Kinh thành lại một lần nữa được tái sinh.

Nếu không, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!

Có thể nói, Gia Tĩnh Đế gần như đã đặt cả nửa vận khí của Đại Minh lên người mình.

Chỉ để mình có thể vũ hóa thành tiên.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu cũng không khỏi nghĩ đến Dương Quân Tùng, Tằng Văn Địch và Liêu Tam Truyện ba người.

Đây đều là những đại sư phong thủy nổi tiếng.

Hậu duệ của họ khi dẫn khí, tuyệt đối không thể không phát hiện ra hậu quả của việc làm này.

Nhưng họ vẫn làm như vậy.

Ba người này, không chỉ làm ô danh tổ tiên, mà còn rước lấy nghiệp chướng to lớn.

Cho nên hậu thế, ba người này không còn hậu duệ truyền lại, đều ứng với quả báo nhân quả, đoạn tử tuyệt tôn.

Hồi thần lại, Diệp Kiêu lại đột nhiên phát giác, hội trường dường như quá yên tĩnh.

Quay đầu nhìn lại, lại phát hiện tất cả mọi người đều đang dùng một biểu cảm như gặp ma giữa ban ngày, không thể tin được nhìn chằm chằm vào mình.

Diệp Kiêu không khỏi sờ lên mặt, thầm nghĩ: "Trên mặt mình không có gì cả?" Một lúc sau, trong hội trường vang lên một loạt tiếng hít khí lạnh.

Tất cả mọi người đều khó tin nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu, trong ánh mắt mang theo sự khó tin đậm đặc.

Đại sảnh cũng lập tức trở nên sôi sục.

"Những bí mật lịch sử này... làm sao cậu biết được?" "Tại sao dù là dã sử hay chính sử, chúng tôi chưa từng thấy ghi chép nào như vậy?" "Tôi đã xem qua biển sử, nhưng chưa từng đọc được bí mật như vậy?

Biên kịch Diệp biết từ đâu?" "Tôi cũng rối loạn!

Là một nhà sử học mà tôi lại không biết đoạn lịch sử này!". ...

Trong đại sảnh, mấy chuyên gia hàng đầu của giới lịch sử không khỏi than thở.

Họ nghiên cứu lịch sử mấy chục năm, nhưng chưa từng thấy bất kỳ ghi chép nào về đoạn lịch sử mà Diệp Kiêu vừa kể.

Mấy vị chuyên gia lịch sử này nhìn nhau một cái, trong lòng không khỏi dâng lên một tia cay đắng.

Mà giáo sư Chu cũng không khỏi điên cuồng nuốt nước bọt.

Trong lòng vô cùng may mắn, vì vừa rồi ông đã để Diệp Kiêu lên tiếng giải thích.

Ông tuy suy đoán đây là lăng tẩm của Gia Tĩnh Đế, nhưng ông không có nhiều chắc chắn.

Giáo sư Chu cũng chỉ từ việc Gia Tĩnh Đế hai mươi năm không lên triều, chỉ một lòng cầu trường sinh, những việc làm kỳ quặc đó mà có một vài suy đoán.

Nhưng thực ra trong lòng, ông vẫn còn do dự về suy đoán này.

Dù sao trong lịch sử, hoàng đế cầu trường sinh không phải là ít.

Minh triều cũng không chỉ có Gia Tĩnh Đế là hoàng đế cầu trường sinh.

Sau khi được Diệp Kiêu giải mã những bí mật lịch sử vừa rồi, giáo sư Chu mới cuối cùng xác định lăng tẩm này là của Gia Tĩnh Đế.

Nghĩ lại một chút, nếu vừa rồi mình giải thích cho mọi người, mà tạo ra cục diện lúng túng.

Khuôn mặt già này của giáo sư Chu biết để đâu?

Cùng lúc đó, khán giả phòng livestream cũng sôi sục. ...

"Diệp Đảo kể chuyện, một lần kể chấn động một đám người!" "Là một tiến sĩ lịch sử, tôi lại không biết đoạn lịch sử này?

Xấu hổ không chịu được!" "Lầu trên, tôi đề nghị bạn đi xem mấy vị sử gia trong hội thảo, họ cũng đang ngơ ngác như nhau!" "Vậy à!

Thế thì trong lòng tôi dễ chịu hơn nhiều rồi!" "Không hổ là Diệp Đảo!

Ngay cả bí mật lịch sử như vậy cũng biết, không lẽ lại là 'tình cờ biết được' sao?" "Tôi cược hai bịch cay cay, anh ta tuyệt đối sẽ nói như vậy!" "Tôi cược ba bịch!" "Chơi lớn!

Chương 53

Tôi cược năm bịch!" "Vãi, nhà lầu trên có mỏ!". ...

Khán giả phòng livestream liên tục chơi meme, nhất thời náo nhiệt vô cùng.

Mà Diệp Kiêu đối mặt với sự nghi ngờ của nhiều chuyên gia lịch sử, cũng không khỏi ho khan hai tiếng, nói: "Biển sử thăng trầm!

Xưa nay có bao nhiêu lịch sử bị chôn vùi trong bụi trần!

Những điều này đều cần chúng ta đi khai quật từng cái một!" "Hai bí mật này, cũng chỉ là tôi tình cờ..." Đang nói, Diệp Kiêu đột nhiên liếc thấy trên màn hình, có một số khán giả lại lén lút mở kèo.

Khóe miệng Diệp Kiêu khẽ nhếch lên, chuyển lời nói: "Bí mật này, là lúc tôi đi dạo chợ đồ cổ, tình cờ thấy trên một cuốn sách cổ ở sạp hàng ven đường!

Bây giờ nghĩ lại cuốn sách cổ đó hẳn là thật!" "Tiếc quá, tiếc quá..." Nói rồi, Diệp Kiêu chậm rãi lắc đầu than thở, giả vờ vô cùng tiếc nuối.

Lần này, không chỉ các chuyên gia có mặt đều sững sờ, mà khán giả phòng livestream cũng đều ngớ người!

"Vãi??? 'Tình cờ biết được' Diệp Đảo lại tìm được cớ mới rồi?" "Cái quái gì vậy?

Thấy ở sạp hàng ven đường?

Diệp Đảo có phải coi chúng ta đều là đồ ngốc không?" "Anh ta không lẽ thấy chúng ta mở kèo rồi chứ?

Cho nên cố ý nói vậy?" "Đậu xanh!

Năm bịch cay cay của tôi, toàn bộ gia tài của tôi!

Mất hết rồi!

Hu hu hu hu!" "Của bạn thì có là gì?

Tôi còn mượn bạn cùng phòng hai bịch nữa, bây giờ đều đổ sông đổ bể!" "Fan chuyển anti, triệt để fan chuyển anti!

Chúng ta cùng nhau tống Diệp Đảo vào tù đi!

Nếu không không hả giận!". ...

Phòng livestream lập tức một mảnh ai oán.

Diệp Kiêu thấy vậy, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên, trong lòng thầm sướng: "Đấu với tôi, các người còn non lắm!" Mà lúc này, trong hội trường, nhiều chuyên gia không khỏi khóe miệng giật giật, có chút cạn lời nhìn về phía Diệp Kiêu.

Nói thật, diễn xuất của Diệp Kiêu rất tệ.

Các chuyên gia có mặt đều đã sống quá nửa đời người, ai mà không phải là nhân vật cáo già?

Họ sớm đã nhìn thấu diễn xuất của Diệp Kiêu, chỉ là không vạch trần mà thôi!

Cho nên ngay lập tức, khóe miệng của những chuyên gia này liền hiện lên một nụ cười, nhìn về phía Diệp Kiêu.

Chỉ có điều nụ cười này, không khỏi khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút quỷ dị.

Bên cạnh giáo sư Chu, giáo sư Lâm quan sát Diệp Kiêu một lúc, không khỏi khẽ lắc đầu, nói: "Haiz, xem ra tiểu Diệp cũng giống chúng ta lúc đầu, đều là phái thực tiễn kiên định!" Giáo sư Chu bên cạnh nghe vậy, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên, nói: "Nhưng mà phái thực tiễn này của cậu ta, ít nhiều có chút không chính quy!"

Giáo sư Lâm nói: “Không chính quy thì sao, thời này ai còn làm phái học viện nữa?” “Ông có làm không?” Giáo sư Chu đáp: “Tôi không làm, ông có làm không?” “Tôi cũng không làm!” Nói đến đây, hai người không khỏi nhìn nhau cười.

Nhưng hai người không biết là, lúc này một chiếc máy quay bên cạnh hai người, đã truyền rõ ràng lời của hai người vào phòng livestream.

Khán giả phòng livestream nghe được lời của hai ông lão, trước tiên là sững sờ một giây, sau đó đều phá lên cười!

“Ha ha ha ha!

Tôi cười điên mất!

Diệp Đảo lại là phái thực tiễn!” “Chậc chậc chậc, bạn nghe đi bạn nghe đi, xem người ta dùng từ, chuyên nghiệp biết bao!” “Dùng từ thì chuyên nghiệp, nhưng mà người của ‘phái thực tiễn’ này, ít nhiều có chút không chuyên nghiệp!” “Ha ha ha, đang nói, là Diệp Kiêu phải không?

Trời ơi cười điên mất!” “Không được rồi, hai vị giáo sư này nói chuyện hài quá!

Ha ha ha! 【Cười khóc】【Cười khóc】【Cười khóc】”. ...

Dưới mộ Trên đài đá, Vì vừa rồi khi leo bậc đá, mọi người về cơ bản đã vứt bỏ hết trang bị.

Bây giờ trên người mọi người dù là lương khô, nước ngọt, hay nguồn điện, đều đã có chút thiếu thốn.

Chặng đường tiếp theo trong “Thiên đình”, chắc chắn sẽ khó khăn hơn.

Là đội trưởng, giáo sư Dương tự nhiên phải phân phối hợp lý

những trang bị, cũng như thức ăn nước uống này.

Mà sau khi phân phối xong, mọi người cũng sẽ thật sự tiến vào "Thiên đình" này.

"Đội khảo cổ đã chuẩn bị xong, có thể tiến vào địa cung bất cứ lúc nào!

Xin chỉ thị!" Giáo sư Dương nhấn nút bộ đàm, xin chỉ thị tiến vào Thiên đình từ hội thảo trên mặt đất.

Trong hội trường, giáo sư Chu sau khi nhận được chỉ thị, cũng không khỏi hít sâu một hơi, quay người nhìn về phía mọi người phía sau.

Các chuyên gia có mặt cũng biết, bây giờ đã đến thời khắc căng thẳng nhất, sắc mặt cũng đều trở nên vô cùng nghiêm nghị.

Sau khi liếc nhìn một vòng, giáo sư Chu chậm rãi nói: "Bây giờ, đội ngũ còn chưa vào lăng mộ, đã bắt đầu tổn binh hao tướng!" "Đây là một cuộc thám hiểm định sẵn là gian nan!

Nhưng đồng thời, thu hoạch của chúng ta chắc chắn cũng sẽ rất phong phú!" "Tổn binh hao tướng không đáng sợ!

Nhưng tôi hy vọng tất cả chúng ta, đều có thể đồng tâm hiệp lực, làm tốt công tác chỉ huy đội khảo cổ!" "Như vậy, mới không phụ lòng những đồng đội đã hy sinh, và sự cống hiến chăm chỉ của mỗi một nhân viên!" Nói đến cuối cùng, giáo sư Chu siết chặt nắm đấm, trong hai mắt lóe lên ánh sáng kiên nghị vô cùng.

Các chuyên gia có mặt cũng bị lây nhiễm, đều gật đầu mạnh.

Cảm giác sứ mệnh vào lúc này, cuối cùng đã đạt đến đỉnh điểm.

Nói xong, giáo sư Chu quay người nhìn về phía màn hình lớn, nhấn nút bộ đàm, nói: "Đồng ý yêu cầu!

Có thể vào lăng mộ!

Xin hãy hết sức cẩn thận!" Mà ở dưới mộ, đội khảo cổ nhận được chỉ thị, đều lần lượt đặt tay phải lên nhau.

"Cố lên!" "Cố lên!" "Cố lên!". ...

Chương 54

Tiếp đó, họ không chút do dự, từ Nam Thiên Môn tiến vào "Thiên đình" phồn hoa này. ...

Lúc đó, không ai phát hiện.

Bên cạnh đài đá, trong vực sâu không thấy đáy, tiếng "sột soạt" không ngừng.

Dường như có người đang leo trên vách đá thẳng đứng.

Một lát sau, trên mép đài đá, từ vực sâu không thấy đáy, đột nhiên thò ra một bàn tay gầy như que củi. ...

Đội khảo cổ dưới sự dẫn dắt của giáo sư Dương, lần lượt đi qua Nam Thiên Môn, tiến vào địa cung.

Trước mặt là một hành lang dài, tối đen như mực.

Nơi đây không giống như bậc thang đá xanh và cầu Nại Hà, có hai hàng nến.

Cả hành lang dường như trống rỗng, không có một chút ánh sáng.

Đội trưởng đội vệ sĩ đi đầu bật đèn pin, một luồng ánh sáng trắng lập tức chiếu vào hành lang.

Xua tan bóng tối dày đặc.

Mọi người lúc này mới có thể nhìn rõ, bộ mặt thật của hành lang dài này! ...

Như thể đến được Thiên đình thật sự, trong hành lang dài này, hai bên tường đều được xây bằng bạch ngọc.

Chạm vào thấy mịn màng, mát lạnh.

Mà trên mặt đất, lại càng được lát đầy vàng ngọc, pháp lang, lưu ly khắp nơi.

Tùy tiện cạy một mảng nhỏ, mang ra thị trường bên ngoài bán, đó cũng là một khoản thu nhập không nhỏ.

Mức độ phồn hoa của lăng mộ này, hoàn toàn khiến mọi người há hốc mồm, chấn động đến mức không thể tả.

Đây mới chỉ là mới vào lăng mộ, hành lang đã được xây dựng xa hoa như vậy.

Khó có thể tưởng tượng, chủ mộ thất của lăng mộ này, cũng chính là nơi quan trọng nhất sẽ được xây dựng thành bộ dạng gì.

Mà khán giả phòng livestream sau khi thấy cảnh này trong hành lang, cũng lập tức sôi sục.

"Mẹ kiếp!

Đây là mộ sao?

Mày không phải đang đùa tao chứ?" "Trời ạ, xa xỉ quá đi!

Mộ cũng xây xa hoa như vậy, ghen tị quá!" "Gato quá!

Thật sự!

Cả đời này tôi chưa từng ở, thậm chí chưa từng thấy nơi nào phồn hoa như vậy!

Sốc cả năm luôn!" "Đúng vậy!

Hơn nữa đây còn là cho người chết ở!" "Xem ra Gia Tĩnh Đế này, dường như thật sự muốn xây dựng nơi này thành bộ dạng Thiên đình.". ...

Khán giả phòng livestream bàn tán sôi nổi.

Trong hội trường, nhiều chuyên gia khi thấy sự phồn hoa của hành

lang vào lúc này, cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

"Mức độ xây dựng xa hoa của lăng mộ này vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta!" "Chẳng lẽ thật sự được xây dựng theo ba mươi sáu cung bảy mươi hai điện của Thiên đình sao?

Quá không thể tin được!" "Trong lăng mộ này, dù chỉ là vật liệu xây dựng, cũng hiếm thấy trên đời!" "Khoan đã, các vị có nghĩ đến, bạch ngọc chất nhẹ giòn, dùng để xây lăng mộ không thích hợp lắm phải không?" "Đúng vậy!

Người xưa làm sao có thể phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy?". ...

Trong hội trường, vô số chuyên gia đều kinh ngạc trước sự xa hoa của lăng mộ này.

Một số ít chuyên gia lại đột nhiên phát hiện vấn đề, chất liệu bạch ngọc không thích hợp cho kiến trúc.

Nếu lăng mộ bị va chạm nhẹ, hoặc rung động, chẳng phải cả lăng mộ đều sẽ sụp đổ liên tiếp sao?

Nhưng lăng mộ này tọa lạc ở đây, ít nhất cũng đã mấy trăm năm rồi.

Đã trải qua không ít trận động đất lớn nhỏ.

Lăng mộ này lại vẫn còn nguyên vẹn, không khỏi khiến các chuyên gia có mặt cảm thấy mới lạ.

Giáo sư Chu cũng đang quan sát lăng mộ trước mắt, trong ánh mắt mang theo một chút nghi ngờ.

Đối với ông, lăng mộ này phồn hoa hay không, đều không có liên quan lớn.

Ông chủ yếu quan tâm đến, cơ quan trong mộ, và kết cấu xây dựng của lăng mộ này.

Cùng lúc đó, Diệp Kiêu cũng hai mắt chăm chú nhìn vào màn hình trung tâm, nhưng suy nghĩ của anh đã sớm bay xa. 【Ting!

Đội khảo cổ đã thành công tiến vào lăng mộ!

Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chỉ điểm giai đoạn đầu!】【Ting!

Phần thưởng nhiệm vụ chỉ điểm: Xích Tâm Đồng Linh!】 ...

"Xích Tâm Đồng Linh?

Sao chưa nghe nói bao giờ?

Hệ thống, đây là cái gì?" 【Ting!

Xích Tâm Đồng Linh là pháp khí của phái Phát Khâu Linh Quan!

Có thể hồi hồn dẫn phách, lay động tâm thần, trấn nhiếp yêu ma!】 Diệp Kiêu lật lòng bàn tay, trong tay lập tức xuất hiện một chiếc chuông đồng màu đỏ cổ xưa.

Chương 55

Màu đỏ đậm trên đó, như thể đã được ngâm trong máu ngàn năm, dù bề ngoài vẫn còn rỉ sét, cũng không thể che giấu được vẻ đẹp kinh diễm của màu đỏ tươi này.

Khẽ lắc nhẹ, tiếng chuông như thỏ thoát ra, như dòng nước chảy dưới cầu!

Nhưng nghe kỹ, Diệp Kiêu lại đột nhiên phát hiện, tiếng chuông như dòng nước chảy dưới cầu này, lại có khí thế như sông lớn cuồn cuộn!

Không khỏi khiến Diệp Kiêu chấn động, nội tâm một mảnh trống rỗng!

Không thể che giấu sự kinh ngạc trong lòng, Diệp Kiêu nhìn chằm chằm vào Xích Tâm Đồng Linh xem đi xem lại, vòng chuông đã gần như mục nát, bản thân chuông đồng cũng đầy rỉ sét, ngoài những hoa văn trên đó, không còn gì khác thường.

Đột nhiên, Diệp Kiêu như nhớ ra điều gì đó, đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía các vị chuyên gia có mặt.

Mình vừa rồi lắc chuông đồng, rõ ràng đã phát ra tiếng chuông du dương.

Tiếng chuông này tuy không đặc biệt lớn, nhưng nghĩ lại trong đại sảnh trống trải này, cũng sẽ càng vang dội hơn.

Nhưng các chuyên gia khác lại dường như, hoàn toàn không nghe thấy tiếng chuông nhẹ nhàng này.

Không có một chút phản ứng.

Lông mày Diệp Kiêu lập tức nhíu lại, vội vàng lật chuông đồng

lại.

Có một khoảnh khắc, đầu óc Diệp Kiêu một mảnh trống rỗng! !!

Xích Tâm Đồng Linh này... lại không có quả lắc!

Nhưng vừa rồi, Diệp Kiêu rõ ràng đã nghe thấy tiếng chuông kỳ diệu vô cùng!

Chẳng lẽ không phải là âm thanh do quả lắc va chạm phát ra?

Trong phút chốc, Diệp Kiêu không khỏi rơi vào sự nghi hoặc sâu sắc.

Diệp Kiêu lật xem chuông đồng, ngẫm nghĩ nửa ngày cũng không ngẫm nghĩ ra được gì.

Cuối cùng chỉ có thể bỏ qua, cất chiếc chuông đồng này vào không gian lưu trữ của hệ thống. ...

Mà lúc này, dưới mộ, đội khảo cổ trong hành lang đầy bạch ngọc lưu ly pháp lang này, đã đi được không biết bao lâu.

Dần dần, mọi người cũng dường như phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

"Hình như càng đi sâu vào trong, nhiệt độ ở đây càng thấp a!" Một thành viên đội khảo cổ nghi ngờ nói, đồng thời hai tay khoanh trước ngực, không ngừng xoa bóp cánh tay.

Rõ ràng đã bị lạnh đến nổi da gà.

Không chỉ anh ta, mấy thành viên đội khảo cổ khác, lúc này cũng đồng thời phát hiện ra manh mối trong hành lang này.

Đều chụm hai tay lại, đặt bên miệng không ngừng hà hơi nóng.

Hai tay đều có cảm giác sắp bị đông cứng.

"Không ổn, nhiệt độ không khí ở đây quá thấp!

Nếu đi vào sâu hơn nữa e là sẽ bị đông cứng mất!" Giáo sư Dương đột nhiên trầm giọng nói.

Lúc này đang là tiết thu vàng trong năm, mọi người trên người đều mặc áo mỏng khoác ngoài.

Nhiệt độ bên ngoài tuy cũng khá mát mẻ, nhưng không đến mức khiến người ta đông cứng.

Nhưng trong hành lang lăng mộ này, lại như là một hầm băng, lạnh đến mức khiến người ta nổi da gà.

Hơn nữa, lúc họ xuống, không ngờ khí hậu bên trong lại khác biệt lớn như vậy so với bên ngoài.

Cũng không mang theo quần áo dày để thay.

Huống hồ cho dù có, lúc ở trên bậc thang đá xanh, có lẽ cũng đã bị ném xuống vực sâu vạn trượng.

Cho nên trong phút chốc, đội khảo cổ lập tức rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Tắt đèn pin đi!

Chúng ta đốt đuốc không khói đặc chế, chắc sẽ dễ chịu hơn một chút!" Cuối cùng, vẫn là giáo sư Dương ra lệnh, để mọi người lấy ra đuốc không khói trong trang bị, đốt lên.

Những cây đuốc không khói này là để chuẩn bị cho lúc ở dưới lòng đất, khi pin đèn pin cạn kiệt.

Bây giờ vừa đúng lúc dùng được.

Vừa rồi lúc chỉnh đốn trang bị trên bậc thang đá xanh, vì chiếu sáng là nhu cầu thiết yếu, nên cũng không ai ném đồ dùng chiếu sáng xuống vực sâu.

Cho nên ngay lập tức, đội khảo cổ mỗi người đốt một cây đuốc

không khói, đi trong hành lang.

Mà sau khi đốt đuốc, mọi người rõ ràng cảm thấy nhiệt độ xung quanh đã tăng lên không ít.

Cảm giác đông cứng cũng theo đó mà từ từ biến mất.

Trong phút chốc, đội khảo cổ lại tiếp tục tiến lên trong hành lang.

...

Tại sảnh hội thảo của bộ chỉ huy, giáo sư Chu cùng các chuyên gia khác nhìn đội khảo cổ đốt đuốc, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Việc không tính toán đến sự chênh lệch nhiệt độ trong và ngoài lăng mộ cũng là một sai sót của họ.

Nhưng may mắn thay, trên bậc thang đá xanh, mọi người đã không vứt đuốc đi.

Nếu không, con đường tiếp theo e là sẽ rất khó khăn.

Nhưng tất cả mọi người đều vô thức cho rằng, lăng mộ bị phong kín quanh năm nên mới gây ra chênh lệch nhiệt độ, dẫn đến bên trong có phần âm u lạnh lẽo.

Chỉ có một người khi thấy cảnh này, trong lòng lại dấy lên chút nghi hoặc.

Phải biết rằng, trong một ngôi mộ đầy rẫy nguy hiểm, nếu xem mọi thứ bất thường là điều hiển nhiên, thì khoảng cách đến cái chết sẽ không còn xa nữa.

Đây là một lời cảnh báo cực kỳ quan trọng.

Diệp Kiêu luôn ghi nhớ trong lòng.

Vì vậy lúc này, thấy nhiệt độ trong lăng mộ rõ ràng chênh lệch quá lớn so với bên ngoài.

Chương 56

Diệp Kiêu liền theo bản năng cho rằng, nhiệt độ trong ngôi mộ này có vấn đề.

Hoặc có thể nói, nhiệt độ thấp như vậy là để bảo quản, hoặc che giấu thứ gì đó.

Trong lòng Diệp Kiêu cũng lặng lẽ dâng lên một tia cảnh giác.

Cùng lúc đó, trong mộ lại đột nhiên xảy ra biến cố.

Đội vệ sĩ đi đầu đội hình đột nhiên dừng bước.

Mấy người vệ sĩ phía trước cũng vội vàng vào thế, vang lên một loạt tiếng lên đạn.

Đội khảo cổ phía sau thấy vậy cũng vội vàng dừng lại, không tiến lên nữa.

Ngay sau đó, một câu nói của đội trưởng đội vệ sĩ khiến da đầu tất cả mọi người đều tê dại.

"Phía trước hình như... có người?" Mọi người nghe vậy, trong lòng đều thắt lại, hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Sắc mặt ai nấy cũng trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Trong mộ... có người?

Câu nói này tuyệt đối không phải nói đùa.

Mặc dù họ là những nhà khảo cổ, là những người theo thuyết vô thần kiên định.

Nhưng điều đó không có nghĩa là họ không biết sợ.

Đây là hai chuyện khác nhau.

Vì vậy trong chốc lát, những người trong đội khảo cổ phía sau đều thấy tim mình đập thịch một cái.

Mà giáo sư Dương nghe vậy thì khẽ nhíu mày, nhanh chóng đi lên phía trước đội ngũ.

Khoảnh khắc nhìn thấy tình hình hành lang trước mắt, tim giáo sư Dương cũng không khỏi chùng xuống.

Chỉ thấy, giữa hành lang phía trước, sừng sững một bóng "người" cao lớn.

Tựa như một vị tướng quân trấn thủ nơi đây, chặn đường đội khảo cổ.

Phía sau vị "tướng quân" này, dường như hai bên còn có một hàng vệ binh, khí thế phi phàm.

Nhiếp ảnh gia cũng vội vàng chạy lên phía trước đội, nấp sau đội vệ sĩ bắt đầu quay phim, truyền hình ảnh này đến phòng livestream.

Trong nháy mắt, khán giả trong phòng livestream thấy được cảnh tượng phía trước cũng đều sôi sục.

"Trời đất mẹ ơi!

Tí nữa thì dọa tôi tè ra quần!

Cái quái gì thế này?" "Tôi cũng vậy, bị dọa cho giật nảy mình!

Trong mộ này toàn thứ kỳ quái gì không vậy?" "Thật sự dọa chết tôi rồi!

Tôi còn tưởng trong mộ này có người thật!" "Nếu có người thật, tôi tè tại chỗ luôn!

Đừng chơi kiểu này chứ!" "Kinh khủng quá!

Tôi sắp bị dọa đến ám ảnh tâm lý rồi!

Hu hu hu~" ...

Trong hành lang, giáo sư Dương quan sát một lúc, cũng không khỏi từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, ông xua tay, giải thích: "Đừng hoảng, đây chắc là những "đào dũng" hình người được nung khi xây dựng lăng mộ thôi!" "Đặt ở đây chắc là để trấn thủ địa cung, mọi người đừng hoảng!" Lời này vừa nói ra, trái tim đang đập thình thịch của mọi người cuối cùng cũng dần bình tĩnh lại, ai nấy đều không khỏi thở ra một hơi dài.

Giáo sư Dương cũng cầm đuốc, dưới sự bảo vệ của đội vệ sĩ, từ từ đi về phía những "đào dũng" này, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Các thành viên khác thấy vậy, lá gan cũng lớn hơn, lần lượt tiến lên quan sát những "đào dũng" này.

Quan sát rồi, mọi người mới hiểu ra.

Chẳng trách vừa rồi, đội vệ sĩ khi nhìn thấy những "đào dũng" này lại có phản ứng lớn đến vậy.

Thậm chí còn tưởng đó là người thật.

Bởi vì những "đào dũng" này được làm quá mức chân thật.

Từng đường nét mày mắt, từng sợi tóc, đều như thể người thật bị hóa đá, vô cùng tinh xảo.

Nhìn lâu, những "đào dũng" này sẽ cho bạn một ảo giác.

Cứ như thể, đứng trước mặt bạn không phải là một bức "đào dũng" không có dấu hiệu sự sống.

Mà là một người sống sờ sờ, có mạch đập, có nhiệt độ, có hơi thở.

Những "đào dũng" này đều mặc áo giáp dày, đầu đội mũ trụ, tua rua đỏ trên mũ dù đã phủ đầy bụi nhưng vẫn không che được màu đỏ tươi ấy.

Nhìn mặt họ, ai nấy đều hung thần ác sát, biểu cảm sống động như thật.

Vị "đào dũng" dẫn đầu mày ngang mắt dọc, không giận mà uy.

Chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta rùng mình từ tận đáy lòng.

Mỗi "đào dũng" đều cầm kiếm, búa, đao, thương, tựa như thiên binh thiên tướng thật sự đang trấn giữ Nam Thiên Môn.

Khán giả trong phòng livestream theo ống kính cũng lập tức nhìn thấy những "đào dũng" này.

Trong phút chốc, cả phòng livestream không khỏi sôi sục, trên màn hình càng dâng lên một làn sóng bình luận.

"Những bức 'đào dũng' này làm cũng thật quá rồi đấy nhỉ?" "Tôi có một ảo giác, cứ cảm thấy nó sẽ đột nhiên sống lại, bổ cho tôi một búa vào đầu." "Các ông nói xem, nếu những 'đào dũng' này sống lại thật thì sẽ thế nào?" "Lầu trên, đừng có mồm quạ nhé!

Có chuyện gì là tìm ông đầu tiên đấy, thật luôn!" "Sao tôi cứ cảm thấy ở đây có chút âm u!

Những người này cảm giác cứ như người sống vậy!

Kinh khủng quá!" "Tôi cũng có cảm giác này, những người này không phải là người sống thật đấy chứ?" ...

Tại sảnh hội thảo của bộ chỉ huy, nhiều chuyên gia nhìn những bức "đào dũng" sống động như thật, cũng không khỏi có chút kích động!

Chương 57

Cả sảnh hội thảo như thể bị ném vào một quả bom, lập tức trở nên sôi trào.

"Công nghệ chế tác những 'đào dũng' này còn chân thật hơn cả binh mã Tần Thủy Hoàng!" "Tuyệt đối lại là một báu vật trong lịch sử Đại Việt ta!" "Quá quý giá rồi!

Không ngờ công nghệ điêu khắc 'đào dũng' thời cổ đại của Đại Việt ta đã đạt đến trình độ đáng sợ như vậy!" "Thật sự quá sống động!

Khó mà tưởng tượng nổi!" ...

Tất cả các chuyên gia đều thảo luận sôi nổi, tâm trạng vô cùng kích động.

Mức độ chân thật của những "đào dũng" này, so với binh mã Tần Thủy Hoàng Lăng, có khi còn hơn chứ không kém!

Thoạt nhìn, bất cứ ai cũng sẽ chỉ cảm thấy, ở đây đang đứng hai hàng người thật.

Giáo sư Chu ở phía trước nhìn cảnh tượng này, khóe miệng cuối cùng cũng lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Đây có lẽ là lần đầu tiên ông nở một nụ cười mãn nguyện như vậy kể từ khi cuộc khảo cổ này bắt đầu.

Sự xuất hiện của những "đào dũng" này tuyệt đối sẽ tô thêm một nét son đậm trong văn minh lịch sử Đại Việt.

Đồng thời, chúng cũng sẽ được bảo tàng quốc gia thu thập như những văn vật cấp quốc bảo!

Bất kể là độ tinh xảo hay trình độ công nghệ, những "đào dũng" này đều xứng đáng được đối đãi như vậy.

Nhưng rồi, giáo sư Chu nhìn những "đào dũng" trước mắt, lại không khỏi rơi vào nghi hoặc. ...

"Nhưng... tại sao một đạo hành lang này lại đặt ở đây nhỉ?" Giáo sư Chu nhíu mày, chìm vào suy tư.

Lúc này, Băng Băng trên đài chủ trì thấy những "đào dũng" sống động này, liền cầm micro nói: "Một đạo dài như vậy, lại đột ngột xuất hiện những 'đào dũng' này ở đây, chẳng lẽ những 'đào dũng' này có ý nghĩa tượng trưng gì sao?" "Tác dụng của chúng là gì?" Vừa nói, ánh mắt Băng Băng lướt một vòng qua các chuyên gia trong hội trường, cuối cùng dừng lại trên người Diệp Kiêu.

Rất đơn giản, khi Băng Băng đưa ra hai câu hỏi này, chỉ có Diệp Kiêu là sắc mặt không hề thay đổi.

Các chuyên gia khác hoặc là nhíu mày suy tư, hoặc là khẽ gật đầu nhấp trà.

Vì vậy, Băng Băng chỉ có thể mời Diệp Kiêu trả lời câu hỏi này.

"Xin hỏi anh Diệp Kiêu, anh có kiến giải gì về việc này không?" Lời này vừa nói ra, nhiếp ảnh gia lập tức hướng máy quay về phía Diệp Kiêu.

Các chuyên gia khác trong sảnh cũng đều chuyển ánh mắt, cuối cùng đều dừng lại trên người Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nghe vậy, thần sắc vẫn điềm nhiên, nhấp một ngụm trà rồi mới thong thả nói: "Những nhân dũng này, hẳn là được luyện chế theo bốn mươi hai vị thủ tướng của Nam Thiên Môn!" "Giáo sư Dương nói không sai, tác dụng của việc đặt những nhân dũng này chính là để bảo vệ 'Thiên Đình' này!" Hai câu nói ngắn gọn lập tức

khiến các chuyên gia có mặt bừng tỉnh.

Những nghi hoặc trong đầu họ cũng tan thành mây khói trong khoảnh khắc này.

Khán giả trong phòng livestream nghe vậy, nhất thời cũng không khỏi kinh ngạc.

"Thì ra là vậy!

Là luyện chế theo bốn mươi hai thủ tướng của Nam Thiên Môn!" "Nếu đã như vậy, vậy vị tướng lĩnh cầm tam tiên lưỡng nhận đao dẫn đầu kia, hẳn là tam nhãn thiên thần Dương Tiễn rồi?" "Xem ra vị Gia Tĩnh Đế này thật sự đã coi ngôi mộ cổ trong địa cung này là Thiên Đình rồi!" "Đợi đã!

Không đúng!

Mọi người không phát hiện ra sao?

Vừa rồi Diệp Đảo nói đây là... nhân dũng mà!" "Nhân dũng?

Đó là cái gì?

Chắc là cùng nghĩa với đào dũng thôi nhỉ?" ...

Cùng lúc đó, không chỉ khán giả trong phòng livestream phát hiện ra vấn đề này.

Giáo sư Chu với tư duy nhạy bén cũng ngay lập tức phát hiện ra manh mối trong lời nói của Diệp Kiêu.

Nhân dũng, đào dũng.

Một chữ khác biệt, một trời một vực.

Lập tức, đồng tử giáo sư Chu co rút lại, kinh hãi quay đầu nhìn Diệp Kiêu.

"Tiểu Diệp, cậu nói đây là..." Tuy nhiên, chưa đợi ông nói xong,

giáo sư Dương và những người đang quan sát "đào dũng" trong hành lang lại đột nhiên xảy ra biến cố.

Chỉ thấy, một thành viên bên cạnh giáo sư Dương cầm đuốc, soi sáng một bức "đào dũng".

Giáo sư Dương thì cầm kính lúp, cẩn thận quan sát bức "đào dũng" trước mắt.

Nhưng đột nhiên, một giọt dầu bỗng rơi xuống, nhỏ lên kính của giáo sư Dương, khiến ông không khỏi nhíu mày.

Ông tháo kính ra, nhìn chằm chằm giọt dầu trên kính một lúc, rồi lại nhìn về phía nhân dũng.

Lại đột nhiên phát hiện, trên mặt nhân dũng, lại như sáp nến đang cháy, đã tan chảy thành từng giọt dầu.

Lập tức, giáo sư Dương không khỏi kinh hãi kêu lên: "Đây không phải đào dũng!" Đùa sao, đào dũng sau khi nung xong, hình dạng đã cố định.

Sao có thể bị đuốc nung chảy như thế này.

Thấy cảnh này, giáo sư Dương lập tức mặt mày kinh hãi, run giọng nói: "Đây là, đây là nhân dũng!

Nhân dũng được luyện từ người sống!" "..." Soạt!

Lời của giáo sư Dương vừa dứt, cả đội khảo cổ lập tức im lặng một giây.

Sau đó liền xôn xao cả lên.

Khi biết được bốn mươi hai thủ tướng Nam Thiên Môn sống động như thật trước mắt không phải là đào dũng, mà là "nhân dũng" được luyện từ người sống.

Tất cả thành viên đội khảo cổ đều không khỏi hoảng sợ.

Nhìn kỹ lại, lúc này họ mới phát hiện ra.

Vì nhiệt độ từ đuốc của họ tỏa ra, khiến nhiệt độ nơi đây dần tăng lên.

Đã có không ít nhân dũng má đã như sáp nến, bắt đầu có xu hướng tan chảy.

“Giáo sư Dương, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Một thành viên lòng đầy sợ hãi, run giọng hỏi.

Nhiệt độ ở đây quá thấp, họ chắc chắn không thể dập tắt đuốc trong tay.

Chương 58

Nhưng nếu không dập đuốc, những nhân dũng sống động này rất có thể sẽ bị tan chảy hết.

Họ cũng đã từng phát hiện nhân dũng trong các ngôi mộ khác.

Về phương pháp luyện chế nhân dũng này, vẫn là một bí ẩn mà không ai có thể giải đáp.

Có người nói là tương tự như ướp xác, lấy não tủy ra, dùng thuốc rửa sạch.

Sau đó moi hết nội tạng, trong nội tạng thi thể nhồi đầy rượu gia tử và hương liệu, từ đó mà bào chế thành.

Nhưng cùng với việc một mẫu nhân dũng không hoàn chỉnh được đưa ra, các nhà khảo cổ học phát hiện phương pháp luyện chế nhân dũng hoàn toàn khác với ướp xác.

Vì vậy bây giờ, phương pháp luyện chế những nhân dũng này cũng trở thành một bí ẩn của giới khảo cổ.

Mức độ bảo quản hoàn chỉnh của những nhân dũng này cực kỳ hiếm thấy, không nghi ngờ gì là tài liệu nghiên cứu vô cùng quý giá.

Nếu vì sai lầm của họ mà khiến những nhân dũng này tan chảy hết, họ sẽ trở thành tội nhân của giới khảo cổ.

Mà giáo sư Dương nghe vậy, cũng không khỏi nhíu chặt mày.

Trầm ngâm một lúc, giáo sư Dương dường như đã quyết tâm, nghiến răng nói: “Chỉ giữ lại một phần ba số đuốc, còn lại dập hết!

Và không được lại gần nhân dũng!” Mệnh lệnh vừa ban ra, mọi người trong đội khảo cổ liền vội vàng làm theo.

Sau khi dập tắt hai phần ba số đuốc, hành lang này cũng không còn sáng rực như trước.

Những nhân dũng nửa ẩn nửa hiện trong bóng tối càng tăng thêm vài phần không khí kinh dị, khiến người ta không rét mà run.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream thấy vậy cũng không khỏi náo nhiệt.

"Nhân dũng... luyện từ người sống?

Mọi người không đùa đấy chứ?" "Sao có thể?!

Điều này quá kinh khủng và tàn nhẫn rồi!

Người sống sao có thể luyện thành như thế này!" "Xong rồi xong rồi, lần này tôi thật sự có chút không dám xem!

Làm sao đây nhưng lại muốn xem quá!" "Sợ quá!

Tối nay mà mơ thấy cái này, chắc người cũng bị dọa điên mất!" "Loại nhân dũng này rốt cuộc được luyện chế như thế nào?

Chẳng lẽ thật sự là luyện từ người sống sao?

Cảm thấy không thể nào đâu?" "Sao lại không thể?

Thời cổ đại ngay cả việc tuẫn táng người sống cũng làm được!

Mê tín phong kiến hại chết người!" ...

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy nhân dũng vào khoảnh khắc này, cũng chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ cột sống bò lên.

Lòng bàn chân cũng chợt lạnh toát.

Nhưng trong đó, cũng không thiếu những người tò mò, liên tục hỏi làm thế nào để luyện chế ra những nhân dũng sống động như thật này.

Dù sao thì chúng cũng gần như không khác gì người thật, thật sự quá kinh khủng!

Trong sảnh hội thảo, Diệp Kiêu nhìn bình luận của khán giả, dường như họ rất tò mò về phương pháp luyện chế nhân dũng.

Diệp Kiêu cũng biết về phương pháp luyện chế nhân dũng từ những tiểu thuyết anh đã đọc trước khi xuyên không.

Đúng là có phần... thảm không nỡ nhìn.

Nhưng ngay sau đó, Diệp Kiêu chợt nhớ lại thái độ của những khán giả này trước đây, cứ như thể không tống anh vào tù thì không cam lòng.

Lập tức, khóe miệng Diệp Kiêu khẽ nhếch lên, một ý nghĩ tinh quái chợt nảy ra trong đầu!

Gây chuyện thôi! ...

"Khụ khụ!" Diệp Kiêu ho nhẹ hai tiếng, nghiêm mặt lại, sau đó nhìn vào ống kính livestream, bắt đầu giải thích cho khán giả: "Phương pháp luyện chế những nhân dũng này quả thực khá phức tạp, nhưng tôi từng tình cờ thấy được phương pháp luyện chế nhân dũng trên một quyển sách cổ!" Nói đến đây, Diệp Kiêu cố ý dừng lại, tạo sự hồi hộp.

Giọng Diệp Kiêu không lớn không nhỏ, nhưng vừa đủ để tất cả các chuyên gia có mặt đều nghe thấy.

Trong nháy mắt, các chuyên gia có mặt không khỏi trợn tròn mắt, kinh hãi quay đầu nhìn chằm chằm Diệp Kiêu.

Phương pháp luyện chế nhân dũng...

Diệp Kiêu cũng biết sao?

Không!

Không đúng!

Còn có gì mà anh ta không biết nữa?

Nhiều chuyên gia khảo cổ khổ sở vì không có mẫu vật hoàn chỉnh, căn bản không thể biết được phương pháp luyện chế nhân dũng.

Chỉ có thể từ một vài manh mối, nhận ra những nhân dũng này đều được luyện chế khi còn sống.

Nhưng bây giờ, Diệp Kiêu đột nhiên nói mình biết phương pháp luyện chế những nhân dũng này.

Điều này làm sao không khiến các chuyên gia có mặt kinh hãi?

Đương nhiên, về việc Diệp Kiêu nói "đọc được từ sách cổ", thì đã bị mọi người có mặt vô thức bỏ qua.

Mà khán giả trong phòng livestream nghe vậy, cũng tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Diệp Kiêu trên màn hình.

Thấy không khí đã đủ căng thẳng, khóe miệng Diệp Kiêu khẽ nhếch lên một cách khó nhận ra, từ từ bắt đầu kể: "Phương pháp luyện chế nhân dũng, nghe nói là được truyền lại từ thời Ngụy Tấn!

Nhưng thực ra... có thể truy ngược lại xa hơn nữa!" "Thời xưa, có một vị vua ở một vùng đất xa xôi, ông ta cũng đã đạt đến mức độ si mê vô cùng với việc trường sinh!" "Ông ta triệu tập các phương sĩ trong thiên hạ, tìm kiếm phương pháp trường sinh!

Tương truyền chỉ cần dâng lên phương pháp trường sinh, sẽ có thưởng lớn!" "Vì vậy trong một thời gian, các phương sĩ nghiên cứu kỳ văn bí thư trong cả nước lần lượt đến yết kiến hiến kế!" "Trong đó có một vị đạo nhân vân du nghe được tin tức, liền đến hoàng cung dâng cho quốc vương một viên đan trường sinh!

Quốc vương sau khi ăn xong cảm thấy lâng lâng như tiên, tưởng rằng đây chính là tiên đan trường sinh trong truyền thuyết!" "Nhưng ông ta không biết, đó chỉ là một loại đan dược gây nghiện, tương tự như Ngũ Thạch Tán." "Sau đó, vị đạo nhân này được quốc vương

xem như thượng khách, ban cho vô số vinh hoa phú quý.

Chương 59

Mà vị đạo nhân này liền chế tạo đan trường sinh cho quốc vương." "Về sau, dã tâm của vị quốc vương này ngày càng lớn, ông ta thậm chí muốn tạo ra một thần quốc, hy vọng toàn dân trong nước đều cùng ông ta vĩnh sinh." "Khi ông ta nói cho vị đạo nhân này biết cái gọi là 'hùng tài đại lược' của mình, đạo nhân nói với quốc vương rằng có thể!" "Tiếp đó, họ liền lấy lý do có thể trường sinh, chiêu mộ vô số bá tánh cho vị đạo nhân này làm thí nghiệm." "Vị đạo nhân này cuối cùng cũng đã luyện chế thành công nhân dũng từ người sống!" "Loại nhân dũng này sống động như thật, lại ngàn năm không mục nát!

Vị quốc vương này lại như bị mỡ heo che mắt, thật sự tin rằng đây là phương pháp vĩnh sinh thật sự!" "Sau này, vị quốc vương này vì dùng quá liều chu sa, chuông sữa, lưu huỳnh và các vật khác, dẫn đến trúng độc mà chết!" "Phương pháp luyện chế đan dược và nhân dũng này, lại được con cháu của ông ta lưu giữ lại." "Còn vị đạo nhân vân du kia, cũng bị con cháu của vị quốc vương này, luyện chế thành nhân dũng!" ...

Giọng Diệp Kiêu trầm ấm, mang theo sự từ tính nồng nàn.

Dường như đã mở ra dòng sông thời gian lịch sử, đưa mọi người quay về quá khứ, đến trước mặt vị quốc vương này.

Họ cũng dường như đã tận mắt chứng kiến, những chuyện hoang đường xảy ra do mê tín phong kiến của thời đại đó.

Đến nỗi giọng Diệp Kiêu đã dứt từ lâu, mọi người vẫn chìm đắm trong đó, mãi không thể thoát ra.

Một lúc sau, khán giả trong phòng livestream mới bừng tỉnh, trong

lòng đều chấn động mạnh.

Nhìn người đàn ông tuấn tú, góc cạnh trên màn hình lớn, mọi người đều không khỏi chìm sâu vào sự kinh ngạc.

Mà trên màn hình bình luận, cũng lập tức dâng lên một làn sóng dữ dội.

"Không ngờ... trong dòng sông lịch sử, lại còn có một đoạn bí mật lịch sử chưa từng được công bố!" "Những vị hoàng đế thời cổ đại này thật sự vừa đáng thương, vừa đáng hận!" "Tôi tức đến nghiến răng!

Những lời ma quỷ có thể trường sinh này, sao lại dễ dàng lừa được hoàng đế như vậy?" "Vào thời đại đó, đối với loại mê tín phong kiến này, mỗi người gần như đều đã tin đến tận xương tủy!" "Nếu tôi quay về thời kỳ đó, hoàng đế thật sự có thể bị tôi xoay như chong chóng!

Ông ta chưa từng nếm trải sự hiểm ác của xã hội!" "Thật không?

Bạn quên câu cuối cùng Diệp Đảo nói à?

Vị đạo nhân đó cuối cùng cũng bị luyện sống thành nhân dũng!" "Nói thật, thấy cái kết này, tôi lập tức yên tâm hơn nhiều!

Thật đấy!" ...

Khán giả trong phòng livestream đều bàn tán sôi nổi!

Mà trong sảnh hội thảo, nhiều chuyên gia sau khi hoàn hồn, trong lòng cũng bị chấn động mạnh.

Mặc dù đoạn lịch sử Diệp Kiêu nói không công khai triều đại, danh hiệu quốc vương.

Nhưng lại vô cùng phù hợp với tình trạng của thời đại đó.

Nếu không phải họ đều là những nhà khảo cổ học tinh thông lịch

sử, có lẽ thật sự sẽ vô thức coi câu chuyện này là lịch sử thật.

Giáo sư Chu sau khi hoàn hồn, cũng không khỏi lại chìm vào suy tư.

Một lúc sau, giáo sư Chu mới mở miệng, nhìn Diệp Kiêu hỏi: "Vậy... nhân dũng này rốt cuộc được luyện chế như thế nào?" Lời này vừa nói ra, mọi người mới phản ứng lại.

Vừa rồi mọi người đều bị câu chuyện này thu hút, quên mất rằng phương pháp luyện chế nhân dũng Diệp Kiêu vẫn chưa nói.

Trong phút chốc, mọi người lại lần nữa chuyển toàn bộ ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Mà Diệp Kiêu suy nghĩ một chút, cũng lại mở miệng giải thích: "Phương pháp chế tạo nhân dũng, chính là khoét một lỗ trên sọ người, rót thủy ngân từ đó vào!" "Nhân lúc người còn chưa chết hẳn, lại trát lên người một lớp đất sét, đưa vào lò luyện đan nung!" "Sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, nhân dũng liền được nung thành!" "Khi lớp đất sét bên ngoài bong ra, sẽ lộ ra nhân dũng thật sự bên dưới!" Diệp Kiêu nói xong liền im lặng.

Phương pháp luyện chế nhân dũng này càng thể hiện rõ sự kinh khủng của mê tín phong kiến thời đại đó.

Phải biết rằng, thời cổ đại gần như tất cả các đế vương, tướng tướng quý tộc, sau khi chết hạ táng, bất kể là thê thiếp, tỳ nữ, nô bộc, đều phải cùng tuẫn táng.

Mà phương pháp luyện chế nhân dũng này sau khi truyền vào Thăng Long, một số đế vương quý tộc trước khi hạ táng, liền yêu cầu luyện sống thê thiếp, tỳ nữ, tôi tớ thành nhân dũng, cùng mình hạ táng.

Thủ đoạn tàn nhẫn đến mức khiến người ta phẫn nộ!

Nhưng may mắn thay, sau thời kỳ Chiến Quốc, phương pháp

luyện chế nhân dũng này vì quá tàn nhẫn, đã bị bãi bỏ.

Lại không biết vì sao, vị Gia Tĩnh Đế này lại sử dụng lại phương pháp này, nung nhân dũng trong mộ.

Bây giờ xem ra, Gia Tĩnh Đế lúc đó rất có thể vì thường xuyên dùng thuốc, nên đã trở nên có chút điên loạn.

Nghĩ vậy, Diệp Kiêu từ từ lắc đầu, chỉ cảm thấy một trận tiếc nuối.

Mà sau khi Diệp Kiêu nói xong những lời này, tất cả mọi người có mặt đều không khỏi sững sờ! ...

Bất kể là khán giả trong phòng livestream, hay là nhiều chuyên gia trong sảnh.

Tại khoảnh khắc này đều như thể đã trải qua quá trình luyện chế nhân dũng.

Trong phút chốc, lòng bàn chân mọi người đột nhiên sinh ra một luồng khí lạnh, xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Khiến da đầu tê dại, cả người giật nảy mình.

Mà phòng livestream cũng như thể bị ném vào một quả bom, lập tức bùng nổ!

"Tôi không thể chấp nhận được!

Điều này quá tàn nhẫn rồi!

Trời ơi!" "Mê tín phong kiến hại chết người!

Điều này quá kinh khủng!

Rốt cuộc phải là người biến thái đến mức nào mới nghĩ ra phương pháp này!" "Những vị hoàng đế này cũng não tàn!

Lại có thể dùng phương pháp này để tuẫn táng!" "Những vị hoàng

đế này chắc cũng dùng thuốc đến mức tinh thần bất thường, lại có thể tin rằng phương pháp này có thể đạt được vĩnh sinh!

Cạn lời!" "Đây chính là mặt tối vô tận dưới mê tín phong kiến!" ...

Khán giả trong phòng livestream đều không rét mà run, lần lượt cảm thấy tiếc nuối cho bá tánh của thời đại đó.

Mà trong sảnh hội thảo, nhiều chuyên gia lại vào khoảnh khắc này, tất cả đều chìm vào im lặng.

Họ đã từng tưởng tượng, phương pháp luyện chế nhân dũng tàn nhẫn đến mức nào.

Nhưng cho đến bây giờ, phương pháp luyện chế mà Diệp Kiêu nói ra, lại còn tàn nhẫn hơn họ tưởng tượng gấp trăm, gấp nghìn lần.

Tuyệt đối là phương pháp mà chỉ có kẻ điên mới nghĩ ra được.

Giáo sư Chu cũng im lặng một lúc lâu, sau đó từ từ mở miệng nói: "Bảy năm trước, trong ngôi mộ cổ ở thung lũng Ngọc Sơn, trong hố tuẫn táng có vô số nhân dũng!" "Có rất nhiều nhân dũng đã gần như hóa thành bột, chỉ có vài ba nhân dũng rải rác vẫn còn giữ được một ít thân thể." "Sau khi nghiên cứu, nhân viên liên quan quả thực phát hiện, trên sọ của những người này có vết khâu, và trong cơ thể cũng phát hiện lượng lớn thành phần thủy ngân!" "Khoang mũi, hai tai, đều kiểm tra ra thành phần thủy ngân!" Nói xong, giáo sư Chu lại lần nữa chìm vào im lặng.

Các chuyên gia khác lại lần nữa bị kinh ngạc.

Những lời này nói ra, gần như đã chứng thực những gì Diệp Kiêu nói.

Chương 60

Cũng có nghĩa là, phương pháp luyện chế nhân dũng, gần như giống hệt những gì Diệp Kiêu nói!

Trong nháy mắt, trong lòng tất cả mọi người đều dấy lên sóng to gió lớn.

Mặc dù bí ẩn về phương pháp luyện chế nhân dũng vào khoảnh khắc này cuối cùng cũng đã được giải đáp.

Nhưng không có sự vui mừng.

Ngược lại khiến mọi người cảm thấy có chút bi thương!

Cùng với sự phẫn nộ đối với mê tín phong kiến!

Khó mà tưởng tượng, đó là một thời đại đen tối, và tàn nhẫn vô cùng!

Mà đội khảo cổ dưới mộ, sau khi biết được phương pháp luyện chế nhân dũng, cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

Nhưng sau khi phản ứng lại, mọi người cũng không khỏi cảm thấy bi ai, từ từ cúi đầu chào những người này.

Mà trong sảnh, Băng Băng trên đài chủ trì sau khi biết được phương pháp luyện chế nhân dũng, cũng không khỏi mặt mày tái nhợt.

Nhưng tố chất chuyên nghiệp của Băng Băng rất nhanh đã giúp cô phản ứng lại.

Nhận thấy không khí nặng nề tại hiện trường, Băng Băng không khỏi cầm micro, bắt đầu khuấy động không khí: "Không ngờ, mê tín phong kiến thời cổ đại lại đáng sợ như vậy!" "Nhưng mọi người yên tâm, chúng ta hiện đang sống trong một thời đại tràn đầy ánh sáng!

Chuyện này hoàn toàn bị ngăn chặn!" "Các chuyên gia khảo cổ sở dĩ không ngại gian khó, khám phá hết ngôi mộ cổ này đến ngôi mộ cổ khác!

Cũng là để bảo vệ những văn vật được chôn cất trong đó!" "Những văn vật này hàm chứa lịch sử, cũng ghi lại sự huy hoàng của những năm tháng xa xưa, cũng như bóng tối dưới ánh hào quang!" "Nhưng chỉ cần chúng ta hướng về ánh sáng, thế giới này sẽ tốt đẹp!" Giọng Băng Băng vang vọng bên tai mọi người, như dư âm văng vẳng mãi không tan.

Trong lòng các chuyên gia có mặt cũng lập tức dâng lên một cảm giác sứ mệnh chưa từng có.

Sự tồn tại của họ, không chỉ để cho bóng tối bị chôn vùi trong bụi trần lịch sử, một lần nữa hiện ra trước ánh sáng.

Họ là để tái hiện lịch sử lâu đời của Đại Việt.

Bất kể thời đại đó tốt hay xấu, đều là bộ mặt thật của thời đại đó!

Mà khán giả trong phòng livestream sau khi nghe xong, cũng không khỏi sôi sục.

"Ồ ~ ồ ~ Vợ yêu Băng Băng nói đúng!

Em yêu vợ yêu Băng Băng!" "Lầu trên, mày có thể soi gương lại mình không?

Đừng có mặt dày gọi vợ yêu Băng Băng!

Vợ yêu Băng Băng rõ ràng là của tao!" "Cút hết đi!

Còn kêu bậy nữa, con dao bốn mươi mét của tao sắp rút ra rồi!" "Mấy người thôi đi!

Chẳng lẽ không phát hiện ra, lúc Băng Băng thuyết minh vẫn luôn lén nhìn Diệp Kiêu sao?" "Không thể nào, lầu trên mày ăn bậy à!

Cô ấy đang nhìn tao!" "Diệp Đảo trông cũng được đấy chứ!

Đương nhiên là hợp với Băng Băng ngọt ngào đáng yêu rồi ~ Lại có CP để chèo rồi!

Vui quá!" ...

Cùng lúc đó, đội khảo cổ sau khi cúi đầu chào những nhân dũng này, cũng chuẩn bị rời đi, tiếp tục tiến vào hành lang.

Họ không thể lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Hơn nữa đuốc trong tay khiến nhiệt độ tiếp tục tăng, cuối cùng sẽ khiến những nhân dũng này hoàn toàn tan chảy.

Vì vậy giáo sư Dương lập tức xin chỉ thị từ trên mặt đất.

Giáo sư Chu không chút do dự, trực tiếp đồng ý lệnh tiếp tục tiến lên.

Đội khảo cổ lập tức chuẩn bị xuất phát trở lại, tiến vào hành lang được đúc bằng ngọc trắng và lưu ly pháp lang này.

Trong đó, một thành viên đội khảo cổ khi quay người, dường như đã nhận ra điều gì đó, nhìn chằm chằm một nhân dũng cầm rìu lớn một lúc.

Đột nhiên, mắt thành viên đội khảo cổ hoa lên, nhân dũng cầm rìu lớn này lại đột nhiên mở mắt, trong mắt toàn một màu trắng!

Thành viên đội khảo cổ này chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, như thể từ đầu đến chân đều bị chôn trong kho lạnh, lông tóc dựng đứng.

Ngay sau đó, anh ta phản ứng lại, lập tức kinh hãi thất sắc, hét lên: "Nhân dũng này... nhân dũng này, sống rồi!!!" Trong nháy mắt, như sấm nổ giữa trời quang.

Tất cả mọi người đều như bị sét đánh, não bộ trong khoảnh khắc "ầm" một tiếng nổ tung, trở nên trống rỗng.

Sau khi hoàn hồn, đồng tử của tất cả mọi người đều co rút lại, nhìn về phía thành viên vừa nói câu đó.

Lúc này, thành viên đó đã sợ đến mức ngã ngồi trên đất, mặt xám như tro.

Môi anh ta mấp máy, liên tục lẩm bẩm điều gì đó, nhưng mọi người không thể nghe rõ.

Giáo sư Dương nghe vậy, không khỏi khẽ nhíu mày.

Ông đã sống năm sáu mươi tuổi, đã xuống không biết bao nhiêu ngôi mộ lớn nhỏ, đối với những chuyện ma quỷ ly kỳ này sớm đã không còn lạ lẫm.

Hơn nữa những chuyện trông có vẻ kỳ quái này cuối cùng, cũng chỉ là do ám thị tâm lý của con người, cùng với nỗi sợ hãi gây áp lực quá lớn.

Cuối cùng mới dẫn đến, tất cả những sự kiện trông như linh dị xảy ra.

Vì vậy giáo sư Dương hoàn toàn không tin những lời mà thành viên này nói.

Ông càng không thể tin rằng, những con rối đã bị luyện chế thành dạng này, lại có khả năng sống lại.

Sắc mặt giáo sư Dương sa sầm, nhanh chân đi đến bên cạnh thành viên đội khảo cổ đang sợ hãi, trầm giọng hỏi: "Đừng nói bậy!

Đã xảy ra chuyện gì?" ...

Thành viên đó nghe tiếng ngẩng đầu, phát hiện là giáo sư Dương, đôi mắt vô hồn cuối cùng cũng đã tập trung trở lại.

Anh ta vùng vẫy muốn đứng dậy, lại phát hiện hai chân đã sợ đến mềm nhũn.

Thế là anh ta liền chỉ vào con rối cầm rìu lớn trước mắt, mặt đầy kinh hãi nói: “Nó, là nó!

Nó vừa rồi mở mắt!

Nó đang nhìn chằm chằm tôi!!!” Vừa nói, dường như còn nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, lập tức toàn thân giật nảy mình.

Giáo sư Dương nghe xong, không nói một lời đi đến trước mặt nhân dũng cầm rìu lớn, cẩn thận quan sát.

Chương 61

Trên mặt nhân dũng này không có chút sức sống, trắng bệch đến mức hơi xanh.

Hơn nữa hai mắt nhắm chặt, hoàn toàn không có dấu hiệu mở mắt.

Sau khi xem xét kỹ một lúc, giáo sư Dương không khỏi từ từ lắc đầu, nói với thành viên đội khảoGEO trên đất: "Nhân dũng này không hề mở mắt!" Nào ngờ, thành viên đó nghe xong lại đột nhiên trở nên kích động.

"Sao, sao có thể!

Tôi vừa rồi rõ ràng đã nhìn thấy một đôi, một đôi mắt toàn lòng trắng!" Trong nháy mắt, tất cả mọi người xung quanh nghe vậy, đều không khỏi từ từ lắc đầu.

Mọi người đều nhìn ra, cảm xúc của thành viên này gần như đã đến bờ vực sụp đổ.

Bây giờ tuyệt đối không thể kích động anh ta nữa, nếu không sẽ xảy ra chuyện gì không ai biết được.

Vì vậy ngay lập tức, giáo sư Dương cử hai thành viên vệ sĩ, dìu thành viên này ngồi xuống phía sau, để anh ta bình tĩnh lại.

Còn mình thì lại tiếp tục quan sát những nhân dũng này.

Chỉ có điều qua một lúc lâu, giáo sư Dương vẫn không có phát hiện gì.

Càng không có cái gọi là "nhân dũng mở mắt".

Ông không khỏi từ từ thở dài một hơi: "Haiz!" Ngay sau đó, hai

thành viên bên cạnh nhìn giáo sư Dương, hỏi: “Sao vậy giáo sư Dương?

Phát hiện được gì rồi ạ?” Giáo sư Dương ngẩng đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, từ từ lắc đầu.

Một lúc sau, giáo sư Dương mới từ từ mở miệng, nói: “Chắc là do phương pháp luyện chế những con rối này quá tàn nhẫn, khiến Tiểu Lý nảy sinh trí tưởng tượng quá mức về chúng!” “Thêm vào đó cậu ấy vừa rồi cứ nhìn chằm chằm vào con rối, nên mới sinh ra một số... tình hình giống như ảo giác!” Vừa nói, sắc mặt giáo sư Dương lại trở nên nghiêm túc, thậm chí có chút tức giận, quay sang giáo huấn: “Tôi đã nhấn mạnh nhiều lần, chúng ta là những nhà khảo cổ!

Nếu trong lòng chúng ta đều bị ngưu quỷ xà thần lấp đầy, công việc khảo cổ còn làm sao tiến hành được nữa?” “Các cậu sau này vì học thuật, là phải ngày ngày tiếp xúc với những thứ này!

Bị một cái nhân dũng dọa thành ra thế này, các cậu bảo tôi nói gì cho phải!” Điều này tự nhiên không thể trách giáo sư Dương phê bình.

Thật sự là khi tham gia công tác khảo cổ, biểu hiện của những thành viên này thật sự không được như ý.

Giáo sư Dương tự nhiên không sợ những thứ ly kỳ quỷ dị này, những thành viên này của ông, cũng tương đương với học sinh của ông.

Sợ hãi những thứ này ông tự nhiên có thể hiểu, cũng có thể bao dung.

Nhưng lần này, cảm xúc của thành viên này suýt nữa bị dọa đến sụp đổ, thật sự khiến giáo sư Dương có chút hận sắt không thành thép.

Hai thành viên đội khảo cổ bên cạnh giáo sư Dương thấy vậy,

cũng biết giáo sư Dương thật sự đã tức giận.

Vì vậy liền chỉ khẽ gật đầu, lắng nghe giáo huấn.

Mà cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này, cũng không khỏi trở nên náo nhiệt.

“Nhân dũng mở mắt?

Điều này cũng quá vô lý rồi đấy?!” “Không có gì bất ngờ, những nhân dũng này sau khi bị rót thủy ngân vào, đã chết không thể chết hơn được nữa!” “Đúng vậy, hơn nữa những nhân dũng này ở trong mộ, đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng, tuyệt đối không thể sống sót được!

Càng đừng nói đến việc mở mắt!” “Đây là điển hình của việc, tự dọa chính mình à?” “Nói thật, vừa rồi tiếng hét thảm thiết của anh ta, thật sự dọa tôi giật nảy mình!” “Đúng!

Không sai, tôi đúng là phục luôn!

Cafe đổ hết cả lên người tôi, quần cũng ướt rồi!” ...

Tại sảnh hội thảo của bộ chỉ huy, giáo sư Chu và nhiều chuyên gia khác lúc này cũng đang theo dõi sự việc xảy ra trong mộ.

Mặc dù các vị ngồi đây, về cơ bản đều là những nhân vật có uy tín trong giới khảo cổ, đã tiếp xúc với quan tài và thi thể cổ trong mộ từ lâu.

Nhưng vừa rồi khi thành viên đó hét lên câu đó, không khí trong sảnh rõ ràng đã giảm đi không ít.

Nhiều chuyên gia sau khi nghe xong, hơi thở cũng không khỏi khựng lại.

Đương nhiên, điều này không phải nói rằng, những chuyên gia này không chuyên nghiệp.

Thật sự là vì vừa rồi Diệp Kiêu giới thiệu cho mọi người, phương

pháp luyện chế nhân dũng quá tàn nhẫn.

Dẫn đến trong đầu mọi người đã bắt đầu liên tưởng đến hình ảnh.

Thêm vào đó tin tức nhân dũng đột nhiên "sống lại" truyền ra, mới không khỏi khiến mọi người có phản ứng.

Tuy nhiên sau khi hoàn hồn, mọi người cũng phản ứng lại rằng điều này là không thể.

Nỗi sợ trong lòng cũng theo đó mà tan thành mây khói.

Những chuyên gia khảo cổ đã cả đời tiếp xúc với thi thể cổ và quan tài này, cũng không quá để tâm đến lời của thành viên đó, chỉ cho rằng anh ta bị dọa sợ đến mức sinh ra ảo giác.

Tuy nhiên không ai phát hiện ra, Diệp Kiêu khi nghe thấy tiếng hét này.

Thần sắc điềm nhiên, trên khuôn mặt luôn tĩnh lặng như mặt hồ, cuối cùng cũng đã xuất hiện một gợn sóng nhỏ! ...

Trong hành lang, đội khảo cổ không có ý định ở lại đây lâu.

Sau khi thu thập một số mẫu nhân dũng, cũng như tài liệu hình ảnh, đội khảo cổ liền chuẩn bị rời khỏi nơi này, tiếp tục khám phá sâu hơn vào hành lang.

Giáo sư Dương nhìn về phía sau, thấy thành viên đang dùng tăm bông kiểm tra thành phần thủy ngân trong miệng mũi nhân dũng, không khỏi mỉm cười hài lòng.

Theo ông, khảo cổ nên thuần túy như vậy.

Là một nhà khảo cổ, trong lòng càng không nên có những suy nghĩ linh tinh.

Một thành viên sau khi kiểm tra xong, bỏ tăm bông vào túi đựng mẫu.

Cuối cùng, anh ta quay đầu nhìn giáo sư Dương, hỏi: "Giáo sư Dương, mẫu đã kiểm tra xong!" Nói xong, anh ta giơ túi mẫu trong tay lên, ra hiệu cho giáo sư Dương.

Giáo sư Dương khẽ gật đầu, nói: "Thu thập xong là tốt rồi!

Mau tập hợp đội ngũ, chúng ta chuẩn bị tiếp tục khám phá lăng mộ!" Nói xong, giáo sư Dương định quay người, nhưng khóe mắt liếc thấy một cảnh, lại khiến toàn thân ông lông tóc dựng đứng, da đầu cũng tê dại.

"Tiểu Lưu, cẩn thận!!!" Đồng tử giáo sư Dương co rút lại, nhìn về phía thành viên vừa báo cáo công việc cho mình, định lao tới.

Tuy nhiên...

đã không kịp nữa rồi!

Một chiếc rìu lớn đột nhiên bổ xuống, Tiểu Lưu tay còn đang cầm túi mẫu thậm chí còn chưa kịp la hét, đầu đã bị chém đứt.

Máu tươi lập tức phun ra, nhuộm đỏ cả một mảng tường ngọc trắng, cũng như nền đất đúc bằng lưu ly pháp lang.

Chương 62

Giáo sư Dương mặt đầy kinh hãi, không thể tin được, trên mặt cũng dính vài giọt máu tươi nóng hổi.

Ông trợn tròn mắt, dù thế nào cũng không thể tin rằng, cảnh tượng trước mắt lại đột ngột xảy ra.

Trong phút chốc, cả người giáo sư Dương cứng đờ tại chỗ, không thể động đậy.

Cả người như thể bị đóng băng, hoàn toàn ngây dại.

Các thành viên khác cũng đều nhìn thấy cảnh này, não bộ của tất cả mọi người vào khoảnh khắc này đã hoàn toàn trống rỗng, thần kinh thị giác cũng bị chấn động mạnh.

Cho đến khi thi thể không đầu của Tiểu Lưu "bịch" một tiếng ngã xuống đất, mọi người mới như vừa phản ứng lại, giật nảy mình.

Đôi mắt cũng bắt đầu tập trung trở lại.

Và cuối cùng cũng nhìn rõ, rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì...

Chỉ thấy trên đất, đầu của Tiểu Lưu đã lăn xuống đất, trên mặt vẫn còn vương một nụ cười, mắt dường như vẫn đang nhìn chằm chằm mọi người.

Còn về thân thể của Tiểu Lưu, máu vẫn đang róc rách chảy ra, nhuộm đỏ cả nền đất.

Mà nhân dũng cầm rìu lớn ban đầu dựa vào tường, không biết từ lúc nào đã mở mắt.

Tay cầm chiếc rìu dài, lướt qua lướt lại trên người mọi người.

Đôi mắt toàn lòng trắng, mờ mịt của nó càng khiến trái tim mọi

người thắt lại.

Như thể bị một bàn tay lớn bóp chặt, lập tức cảm thấy hô hấp khó khăn.

Cho đến lúc này, mọi người mới phát hiện ra, thì ra thành viên vừa rồi bị dọa đến sụp đổ, không phải chỉ vì nỗi sợ hãi trong lòng.

Anh ta nói...

đều là thật!

Nhưng, không đợi những thành viên đội khảo cổ này sững sờ, họ đã liên tiếp bị các vệ sĩ vội vàng kéo đi, lùi về phía sâu trong mộ đạo.

Giáo sư Dương ở phía trước cũng vội vàng được hai vệ sĩ bên cạnh, nhanh chóng hộ tống ra sau, nhanh chóng lùi về phía sau hành lang.

Cho đến khoảnh khắc này, mọi người mới đột nhiên phát hiện, những nhân dũng này đã toàn bộ mở ra đôi mắt đáng sợ, nhìn chằm chằm vào đội khảo cổ trước mắt.

Không một lời thừa thãi, trong mộ đạo lập tức vang lên tiếng lên đạn đồng loạt, tất cả các vệ sĩ đều giơ súng sẵn sàng chiến đấu.

Thành viên đã bị dọa đến sụp đổ phía sau, lúc này giọng nói run rẩy vì sợ hãi đến cực điểm lại lần nữa vang lên: “Sống rồi, đều sống rồi... chúng nó đều sống lại rồi!!!” ...

Mà cảnh này, cũng vừa hay được máy quay ghi lại rõ nét truyền đến phòng livestream.

Tất cả khán giả khi nhìn thấy cảnh này, một luồng khí lạnh theo sống lưng nhanh chóng bò lên, toàn thân trở nên lạnh buốt.

Mà phòng livestream cũng vào khoảnh khắc này, bùng nổ.

“Vãi chưởng!

Vãi chưởng!

Tôi có hoa mắt không?

Những nhân dũng này... thật sự đã mở mắt!" "Đôi mắt toàn lòng trắng... trời ơi!

Những nhân dũng này thật sự đã sống lại!

Thật sự sống lại rồi!!!" "Điên rồi điên rồi!

Chắc chắn là tôi điên rồi!" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì???

Đây là những nhân dũng đã qua cả nghìn năm, làm sao có thể sống lại được???

Điều này tuyệt đối không thể!" "Kinh khủng quá!

Tôi cảm thấy mình sắp bị rối loạn tâm thần!" ...

Khán giả trong phòng livestream thấy nhân dũng sống lại, phản ứng đầu tiên đều là "Điên rồi!

Tôi chắc chắn điên rồi", không một ai ngoại lệ.

Tuy nhiên sự thật cứ bày ra trước mắt mọi người, dù họ không tin cũng không có cách nào.

Những nhân dũng này thật sự đã sống lại, và còn chém chết một chuyên gia khảo cổ.

Mà lúc này, trong sảnh hội thảo cũng chìm vào một khoảng lặng.

Những chuyên gia vừa rồi còn thề thốt rằng những nhân dũng này tuyệt đối không thể sống lại, vào khoảnh khắc này tập thể chìm vào im lặng.

Não bộ của tất cả mọi người như thể bị vạn quân sấm sét đánh trúng, trở nên trống rỗng.

Cảnh tượng đang phát trên màn hình lớn ở trung tâm cũng đang

chấn động mạnh thần kinh thị giác của tất cả mọi người.

Khiến mọi người đều như rơi vào hang băng vạn trượng, toàn thân lạnh buốt.

Giáo sư Chu đứng trước bàn hội nghị, lúc này cũng á khẩu, mặt đầy kinh hãi.

Sự bình tĩnh thường ngày, lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Thay vào đó, là khuôn mặt đầy kinh hãi, hoảng sợ!

Tình hình này, dù là một nhà khảo cổ học giàu kinh nghiệm như ông, cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Nhân dũng từ năm sáu trăm năm trước, lại vào lúc này sống lại!

Đây hoàn toàn là một cảnh tượng phản nhân loại, phản khoa học.

Theo lý thuyết, là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra, kết quả lại bày ra sờ sờ trước mắt mọi người.

Cho tất cả mọi người một cú sốc.

Nhưng là người phụ trách chính của hội thảo, giáo sư Chu dù có hoảng sợ đến đâu, cũng rất nhanh đã phản ứng lại.

Lập tức, giáo sư Chu cố gắng đè nén sự kinh ngạc trong lòng, trên mặt cũng lại lần nữa khôi phục vẻ bình tĩnh.

Chương 63

Ông ấn nút trên tai nghe, vội vàng nói: "Đội vệ sĩ yểm hộ đội khảo cổ, rút lui!

Khi cần thiết có thể nổ súng... bắn hạ nhân dũng!" Nói đến cuối cùng, giáo sư Chu đã có chút nghẹn lời.

Im lặng một lúc lâu mới cuối cùng từ từ thốt ra hai chữ "bắn hạ".

Ông không biết tại sao những nhân dũng này lại sống lại, càng không biết phải đối phó với chúng như thế nào.

Nói là bắn hạ chúng, giết chết chúng.

Nhưng những nhân dũng này, từ hàng trăm năm trước khi bị rót thủy ngân, đưa vào lò luyện đan, đã chết không thể chết hơn được nữa.

Nhưng không biết vì sao, những nhân dũng này lại vào hôm nay, đột ngột sống lại.

Không còn cách nào, giáo sư Chu suy đi nghĩ lại, chỉ có thể chọn để cho những thành viên đội khảo cổ này rút lui trước.

Ít nhất phải thoát khỏi mối đe dọa trực diện từ những nhân dũng này.

Mà trong hành lang, những vệ sĩ này cũng đã làm theo.

Đội khảo cổ đã thoát khỏi khu vực vây hãm của nhân dũng, đang từ từ lùi về phía trong hành lang.

Mà trước mắt, những nhân dũng là "bốn mươi hai thủ tướng Nam Thiên Môn" lúc này cũng đã toàn bộ "sống lại", vung vẩy đao thương côn gậy, kiếm kích búa rìu trong tay.

Hung hăng ác sát tiến về phía đội khảo cổ.

Chỉ có điều dáng đi của chúng, lại như đứa trẻ tập đi, xiêu vẹo kỳ quái vô cùng.

Hai bên cách nhau chưa đến mười mét, đội khảo cổ đã cảm nhận được áp lực vô cùng.

Tất cả các vệ sĩ đều đồng loạt giơ súng, đều nhắm vào những nhân dũng này, sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

Đúng lúc tinh thần của tất cả mọi người đều đang tập trung cao độ, căng như dây đàn.

"Meo~" một tiếng mèo kêu chói tai, lại có vẻ hơi thê lương, đột nhiên vang vọng bên tai mọi người.

Cả hành lang đều vang vọng tiếng mèo kêu quỷ dị này.

Tất cả mọi người cũng đều vào khoảnh khắc này, không khỏi giật nảy mình.

Toàn thân nổi da gà.

Đội vệ sĩ đương nhiên cũng nghe thấy tiếng mèo kêu này, nhưng họ phải luôn chú ý đến những nhân dũng trước mắt, nên không thể quay đầu lại xem.

Mà các chuyên gia khác phía sau, thì kinh hãi quay đầu, nhìn về phía sâu hơn trong hành lang.

Mà ở đó...Hiên ngang trừng trừng hai con mắt mèo như chuông đồng!

Trong nháy mắt, cả người anh ta lập tức bị một luồng khí lạnh bao trùm, môi cũng vô thức run rẩy.

"Mèo... thật sự có mèo!" Cho đến lúc này, nhiếp ảnh gia đi cùng đội khảo cổ mới phản ứng lại, vội vàng quay người, hướng máy quay

về phía sau.

Lập tức, hai con mắt mèo như chuông đồng phát ra ánh sáng đêm, chiếu lên màn hình.

Tất cả khán giả đều không khỏi hít một hơi lạnh, phòng livestream cũng lập tức như nước sôi trào, trở nên sôi sục vô cùng.

"Mèo!

Thật sự có mèo!

Trong mộ này lại thật sự có mèo!!!" "Truyền thuyết nói Gia Tĩnh Đế rất thích nuôi mèo, chẳng lẽ con mèo này... là mèo tuẫn táng?" "Nói bậy, đã qua mấy trăm năm rồi, dù thật sự là mèo tuẫn táng, nó cũng không thể sống đến bây giờ được!" "Lầu trên, bạn có quên gì không, những nhân dũng này hình như cũng là từ mấy trăm năm trước..." "Đừng nói nữa, trái tim nhỏ bé của tôi sắp không chịu nổi rồi!

Mèo xuất hiện trong mộ là chuyện rất kinh khủng!

Các bạn quên Diệp Đảo nói trong [Ma Thổi Lửa] rồi à?" "Tôi bây giờ đã da đầu tê dại, tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi!

Kinh khủng quá!" Tại sảnh hội thảo của bộ chỉ huy, khi nghe thấy tiếng mèo kêu thê lương đó, các chuyên gia cũng không khỏi rùng mình, toàn thân nổi da gà.

Dù thế nào đi nữa, khi đội khảo cổ đang thăm dò và khai quật trong lăng mộ, điều cấm kỵ nhất chính là gặp phải sinh vật sống.

Tuy đây không phải là điềm báo xấu, nhưng nó lại liên quan đến "đạo động"!

Nếu trong lăng mộ không có đạo động, những con thú hoang dã thông thường không thể nào vào được.

Nhưng nếu bọn trộm mộ đã đào một đường hầm trên núi thông thẳng vào huyệt mộ, thì những con thú hoang đó rất có khả năng sẽ đi qua đường hầm mà vào trong cổ mộ, giống như con mèo này.

Nhưng bây giờ, không ai còn tâm trí để ý đến chuyện đạo động hay không nữa.

Những pho tượng người "sống lại" trước mắt đã đủ khiến các chuyên gia đau đầu nhức óc rồi.

Trong hành lang dài, không hiểu vì sao, sau tiếng mèo kêu thê lương đó vang lên, những pho tượng người trước mắt như thể nhận được mệnh lệnh gì đó, hoặc bị tiêm thuốc kích thích.

Trong chốc lát, tất cả chúng đều trở nên điên cuồng.

Chúng không còn bước đi chậm chạp, lảo đảo như trước nữa.

Tất cả tượng người đều lao nhanh về phía đội khảo cổ.

"Rầm!" "Rầm!" "Rầm!".

Tiếng bước chân hỗn loạn và nặng nề, như những chiếc búa lớn đập mạnh vào tim mọi người.

Mỗi một tiếng động đều khiến hơi thở của họ khựng lại. ...

Sảnh hội thảo, nhìn thấy những pho tượng người đột nhiên điên cuồng lao về phía đội khảo cổ, không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Mọi người đều nín thở, tập trung nhìn vào màn hình trực tiếp, không dám thở mạnh.

Thậm chí họ còn không nỡ chớp mắt, sợ rằng sẽ bỏ lỡ điều gì đó.

Trong phút chốc, cả sảnh hội thảo chìm trong một bầu không khí kỳ dị.

Ngồi bên bàn hội nghị, một người đàn ông tuấn tú khẽ nhíu mày,

lúc này lại đang ung dung thưởng thức tách trà.

Dường như anh ta chẳng hề bận tâm đến việc đội khảo cổ đang gặp nguy hiểm trên màn hình.

Chương 64

Mọi chuyện dường như không thể ảnh hưởng đến anh ta.

Nhưng thực ra, ngay từ lúc thành viên đội khảo cổ kia bị dọa đến suy sụp tinh thần, Diệp Kiêu đã nhận ra manh mối từ những pho tượng người này.

Theo anh thấy, các chuyên gia này vẫn còn quá chủ quan về tình hình trong lăng mộ.

Hay nói cách khác, họ hoàn toàn không coi trọng sự nguy hiểm nơi đây.

Vừa rồi, khi thành viên đó nói rằng mình nhìn thấy tượng người mở mắt, trong đầu Diệp Kiêu đã có vài phỏng đoán.

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra là trên thân những pho tượng này có một loại thuốc gây ảo giác nào đó, có thể hít vào qua đường hô hấp và dẫn đến ảo giác.

Nói cách khác, lúc đó Diệp Kiêu cho rằng rất có khả năng thành viên đội khảo cổ kia đã bị chất gây ảo giác trên tượng người ảnh hưởng, dẫn đến rơi vào ảo giác.

Chỉ là lúc đó Diệp Kiêu không chắc chắn về suy nghĩ của mình.

Dù sao thì các thành viên đội khảo cổ đã quan sát những pho tượng này rất lâu, nhưng chỉ có một người bị trúng chiêu.

Logic này rõ ràng là không đứng vững.

Vì vậy, Diệp Kiêu tiếp tục xem mà không nói ra suy nghĩ của mình.

Sau đó, khi pho tượng người cầm rìu lớn mở mắt và chém bay đầu

Tiểu Lưu, Diệp Kiêu mới thực sự biết rằng, những pho tượng người này rất có thể đã thật sự "sống lại".

Chỉ có điều, cái gọi là "sống lại" mà Diệp Kiêu biết không phải là chết đi sống lại theo đúng nghĩa.

Mà là một loại... sinh vật có thể ký sinh trong cơ thể người và điều khiển hành động của con người.

Trước đó, khi đội khảo cổ nhận thấy không khí trong hành lang này có sự khác biệt lớn so với bên ngoài, nhiệt độ quá thấp, trong lòng Diệp Kiêu đã có chút nghi ngờ.

Tiếp theo chính là bức tường bạch ngọc trên hành lang!

Ai cũng biết, các vật liệu như bạch ngọc, lưu ly, pháp lang đều là vật liệu kiến trúc dùng để trang trí.

Nhưng ở đây lại được dùng để xây dựng lăng mộ, điều này rõ ràng là không hợp lý!

Vậy thì giải thích duy nhất chính là những vật liệu trông có vẻ xa hoa này thực chất cũng chỉ đóng vai trò trang trí.

Bên dưới lớp bạch ngọc, lưu ly, pháp lang, chắc hẳn còn có những vật liệu kiến trúc khác kiên cố hơn.

Và loại vật liệu này, theo phỏng đoán của Diệp Kiêu, có lẽ là một loại đá có khả năng làm lạnh - Thiên Sơn Hàn Nham.

Loại nham thạch này vô cùng cứng rắn, và ngay từ khi hình thành, bên trong nó đã luôn tồn tại một luồng khí lạnh kỳ lạ.

Thời đó, trong hoàng thất có rất nhiều quan to quý tộc dùng loại hàn nham này do các nước nhỏ phương Bắc tiến cống.

Thậm chí có một số quan lại còn dùng hàn nham để xây dựng sơn trang nghỉ mát.

Trong "thành tiên đan dược" của Gia Tĩnh Đế, có một phương thuốc cũng dùng loại hàn nham này làm nguyên liệu.

Tổng hợp lại, đầu óc Diệp Kiêu dần dần sáng tỏ.

Chắc hẳn, trong cơ thể những pho tượng người này đã bị ký sinh một loại sinh vật nào đó, loại sinh vật này có thể điều khiển cơ thể con người.

Điều này mới dẫn đến việc những pho tượng người này trông như "sống lại", nhưng hành động đi lại lại kỳ quái như vậy.

Sức sống của những ký sinh trùng này hẳn là cực kỳ ngoan cường, và chúng có tuổi thọ rất dài.

Trong môi trường cực lạnh, những ký sinh trùng này sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông.

Nhưng những ngọn đuốc của đội khảo cổ, cùng với thân nhiệt của mọi người, đã dần dần làm tăng nhiệt độ ở đây lên.

Cuối cùng, điều này đã đánh thức những ký sinh trùng đó.

Từ đó, chúng bắt đầu điều khiển những pho tượng người này tấn công đội khảo cổ trước mắt.

Có lẽ những pho tượng này điên cuồng như vậy là do chất dinh dưỡng trên người chúng đã bị hút cạn, và chúng cần tìm vật chủ mới.

Còn về tiếng mèo kêu kỳ dị đó, cũng như đôi mắt mèo kỳ lạ như hai chiếc chuông đồng, Diệp Kiêu nhất thời cũng không thể đưa ra kết luận cụ thể.

Trước mắt, vẫn phải giải quyết đám tượng người phiền phức này đã. ...

Lúc này, trong hành lang, đội bảo vệ đã giao chiến với những pho tượng người kỳ dị.

Đội bảo vệ dàn thành hình quạt trong hành lang, vào tư thế chiến đấu, vừa bắn về phía những pho tượng người, vừa bảo vệ giáo sư Dương và những người khác từ từ lùi lại.

Chỉ có điều, điều khiến mọi người kinh hãi là, những khẩu súng trong tay họ lúc này dường như đã biến thành những cây gậy khều lửa.

Những viên đạn bắn ra ngoài việc làm chậm tốc độ của những pho tượng người một chút, thì không thể gây ra bất kỳ tổn thương thực tế nào cho chúng.

Từng tiếng súng nổ vang trong hành lang, tia lửa từ họng súng gần như soi sáng cả một đoạn đường.

Ánh lửa chiếu rọi những khuôn mặt hung thần ác sát, xanh xám kỳ dị của những pho tượng người, cũng chiếu rọi lên vẻ kiên nghị trên gương mặt của các thành viên đội bảo vệ.

Đằng sau đội bảo vệ, sắc mặt giáo sư Dương lúc này có chút tái nhợt.

Ông nhìn những pho tượng người kỳ dị, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả.

Ông vô cùng hối hận!

Nếu ngay từ đầu, ông coi trọng lời nói của thành viên đội khảo cổ kia, thì có lẽ tất cả những chuyện này đã không xảy ra.

Là do ông quá bảo thủ, quá cố chấp.

Nếu không... có lẽ họ đã có cơ hội tránh được cảnh tượng trước mắt, và Tiểu Lưu cũng sẽ không chết ngay trước mặt ông! ...

Hồi tưởng lại khuôn mặt đó, dù đã rơi xuống đất nhưng vẫn nở một nụ cười nhẹ.

Trong lòng giáo sư Dương chợt dâng lên một nỗi chua xót hối hận.

Ông quay đầu nhìn về phía sau, mỗi người đều là những học giả khảo cổ đã cùng ông hoàn thành không biết bao nhiêu nhiệm vụ.

Tất cả mọi người đều mặt mày tái mét, toàn thân run rẩy không ngừng.

Trong lòng ông, những người này đã sớm được coi như học trò của mình.

Chương 65

Ông không muốn thấy thêm bất kỳ ai chết trước mặt mình nữa.

Họ đều đang ở độ tuổi đẹp nhất.

Đều là những trụ cột tương lai của ngành khảo cổ Đại Việt.

Họ không thể hy sinh vô ích ở đây như vậy.

Thế là, giáo sư Dương quay người nhìn đội trưởng đội bảo vệ bên cạnh, cay đắng nói: "Chúng ta... rút trước đi!" Đội trưởng đội bảo vệ bên cạnh nghe vậy, trước tiên sững sờ một lúc.

Sau đó anh ta quay đầu nhìn giáo sư Dương, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt và vẻ chua xót trên mặt ông.

Đội trưởng dường như cũng đã hiểu ra điều gì đó.

Anh ta khẽ gật đầu, sau đó quay đầu ra lệnh cho các nhân viên bảo vệ bên cạnh: "Bắn phân tán, yểm trợ đội khảo cổ rút lui có trật tự!" "Rõ!" Ngay sau đó, trong hành lang, tiếng súng bắt đầu trở nên thưa thớt.

Dưới sự yểm trợ của đội bảo vệ, đội khảo cổ bắt đầu rút lui nhanh chóng về phía sau một cách có trật tự. ...

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng này trong hành lang, không khỏi bùng nổ.

"Cái gì thế này???

Đạn gần như vô dụng với mấy pho tượng người này!" "Vãi chưởng, mấy pho tượng người này đã chết rồi!

Mày còn mong đạn có tác dụng gì với chúng?

Bắn chết chúng thêm lần nữa à?" "Tôi chịu không nổi nữa rồi, rốt

cuộc mấy pho tượng người này sống lại kiểu gì vậy?" "Thôi xong, xem cái này chắc tối nay tôi gặp ác mộng mất!" "Giờ tôi chỉ muốn vứt hết mấy con búp bê người trong nhà đi thôi!

Chịu không nổi thật sự!" "Kinh khủng quá!

Thật sự không chịu nổi nữa rồi!" ...

Trong sảnh hội thảo, các chuyên gia nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt mày tái mét.

Không ai biết những pho tượng người này rốt cuộc đã sống lại như thế nào.

Bây giờ trong đầu họ chỉ có hai từ không ngừng lặp lại: Vô lý!

Quá vô lý!

Họ đã khai quật không biết bao nhiêu lăng mộ lớn nhỏ, nhưng cảnh tượng kinh hoàng như thế này là lần đầu tiên xảy ra.

Trong chốc lát, một bầu không khí kỳ dị bao trùm cả đại sảnh.

Sự hoảng loạn bao phủ lấy trái tim của tất cả mọi người.

Giáo sư Chu nhìn chằm chằm vào màn hình lớn ở trung tâm, ánh mắt dao động không ngừng.

Ông nhiều lần đưa tay ra, muốn nhấn nút trên tai nghe để chỉ huy hành động của đội khảo cổ.

Nhưng sau một hồi do dự, giáo sư Chu cuối cùng cũng đành bất lực hạ tay xuống.

Ông cũng không có cách nào đối phó với những pho tượng người kỳ dị này, kiếp nạn này chỉ có thể dựa vào chính đội khảo cổ tự mình vượt qua.

Nếu không biết rõ tình hình mà cứ chỉ huy bừa bãi, không những

không giúp được đội khảo cổ mà ngược lại rất có thể sẽ gây ra hỗn loạn.

Vì vậy bây giờ, tất cả mọi người chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, hy vọng đội khảo cổ sẽ không xảy ra chuyện gì. ...

Hành lang.

Dưới sự yểm trợ của đội bảo vệ, đội khảo cổ liên tục di chuyển trong hành lang.

Trong những hành lang này có rất nhiều ngã rẽ.

Nhưng vì tình hình khẩn cấp, mọi người cũng không có thời gian suy nghĩ, họ đã đi qua vô số ngã rẽ, di chuyển rất xa trong hành lang.

Nhưng... họ dường như đã đánh giá thấp những pho tượng người này.

Bất kể họ vòng vèo trong hành lang thế nào, những pho tượng người này dường như đã gắn thiết bị định vị lên người họ.

Mỗi lần đội khảo cổ tưởng đã cắt đuôi được chúng, những pho tượng này luôn tìm ra vị trí của họ một cách chính xác.

Đội khảo cổ đã chạy trốn trong lăng mộ đến bây giờ, thậm chí không có thời gian để thở.

Chỉ có thể không ngừng chạy trốn, né tránh những pho tượng người này.

Và lúc này, sau khi đi qua vài ngã rẽ, đội khảo cổ kinh hoàng phát hiện... họ đã đi vào một con đường cụt!

Hai bên đường hầm này là những bức tường đá xanh, trên tường treo hai hàng giá nến.

Cuối con đường là một bức tường dày.

Đội trưởng đội bảo vệ tiến lên gõ thử, sau bức tường lập tức vang lên hai tiếng trầm đục.

Ngay lập tức, trái tim của tất cả mọi người không khỏi chìm xuống đáy vực.

Rất rõ ràng, đây dường như là một bức tường đặc.

Nói cách khác, họ đã thực sự đi vào một ngõ cụt.

Đội trưởng đội bảo vệ ánh mắt sắc lạnh, nhìn về phía hành lang xa xăm, nơi đó đã bị bóng tối nuốt chửng.

"Đi, rời khỏi đây, chúng ta đổi hướng khác!" Nói xong, đội trưởng đội bảo vệ liền chuẩn bị dẫn mọi người chạy ra ngoài, định vào một ngã rẽ khác.

"Hy vọng là vẫn còn kịp!" Đội trưởng không khỏi lẩm bẩm.

Các thành viên đội khảo cổ phía sau cũng lập tức theo sau, nhanh chóng chạy về hướng lúc đến.

Tuy nhiên, trời không chiều lòng người.

Mọi người vừa mới đứng dậy, từng tiếng bước chân hỗn loạn và nặng nề đột nhiên vọng lại từ hướng họ vừa đến.

Sắc mặt của tất cả mọi người trong khoảnh khắc này đều trở nên trắng bệch.

Chương 66

Đôi mắt cũng trong phút chốc trở nên xám xịt như tro tàn.

Đó là tiếng bước chân của những pho tượng người.

Chúng...

đã đuổi kịp rồi.

Lúc này muốn quay lại ngã rẽ ban đầu để đổi hướng khác cũng đã không còn kịp nữa.

Nếu không chắc chắn sẽ đụng phải chúng.

Trong phút chốc, đội khảo cổ rơi vào hoảng loạn.

“Xong rồi!

Lần này không còn chỗ nào để chạy nữa!

Chúng ta sắp chết ở đây sao?” Một thành viên đội khảo cổ bật khóc, lời nói mang theo sự tuyệt vọng sâu sắc.

Trong hoàn cảnh này, cảm xúc tuyệt vọng lây lan với tốc độ ngoài sức tưởng tượng.

Trong chốc lát, dường như tất cả các chuyên gia khảo cổ đều đã từ bỏ việc chống cự, họ đều ngồi phịch xuống đất.

Đôi mắt đã là một màu xám xịt của sự tuyệt vọng.

Họ đều có thể tưởng tượng được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Trước mắt họ không khỏi hiện lên cảnh tượng đầu lìa khỏi cổ của Tiểu Lưu.

Cảnh tượng đầu rơi xuống đất, máu tươi từ cơ thể không đầu phun ra lại hiện về.

Và cái đầu của Tiểu Lưu rơi trên đất, nụ cười cứng đờ trên khuôn mặt dường như cũng đã trở thành cơn ác mộng của tất cả mọi người.

Vào khoảnh khắc này, nó điên cuồng ăn mòn tâm trí của họ, dường như muốn nuốt chửng chút bình tĩnh cuối cùng.

Giáo sư Dương đứng giữa đội ngũ nhìn thấy dáng vẻ này của các thành viên, sắc mặt cũng không khỏi tái đi.

Ông nghiến chặt răng, muốn mắng họ vài câu, nhưng cuối cùng lại thở dài một hơi, không nói gì cả.

Bởi vì ông biết, lúc này nói gì cũng vô ích!

Không hiểu sao, giáo sư Dương lại nhớ đến lần đầu tiên xuống mộ, bị cơ quan trong quan tài thiết kế khiến thi thể bật dậy ngay khi mở nắp, làm ông suýt nữa tè ra quần.

Sợ hãi không phải là điều đáng xấu hổ, nhưng nếu không thể chiến thắng nỗi sợ hãi, đó mới là điều đáng xấu hổ nhất!

Mỗi một người làm công tác khảo cổ đều cần phải tự mình chống lại nỗi sợ hãi do những điều kỳ quái này gây ra.

Nếu chỉ dựa vào người khác, cả đời này họ sẽ không bao giờ có thành tựu.

Nghĩ vậy, giáo sư Dương từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía hành lang bị bóng tối nuốt chửng.

Dường như đã nhìn thấy những pho tượng người hung thần ác sát đang lao nhanh về phía họ.

Thế giới dường như trở nên yên tĩnh vào khoảnh khắc này!

Tất cả mọi người trong hành lang đều im lặng chờ đợi sự xuất hiện của những pho tượng người. ...

Không biết đã qua bao lâu, tiếng bước chân hỗn loạn và nặng nề

của những pho tượng người ngày càng gần.

Cho đến cuối cùng, khi chúng từ trong bóng tối của hành lang bước ra, đến cuối tầm chiếu của ánh đèn pin.

Trái tim của tất cả mọi người không khỏi rung lên.

Đội trưởng đội bảo vệ sắc mặt nghiêm nghị, nhưng không có chút sợ hãi nào.

Những người bảo vệ còn lại, trên mặt cũng đầy vẻ kiên nghị, không sợ chết.

Đội trưởng đội bảo vệ lau bụi trên mặt, giọng nói đanh thép: "Mẹ kiếp!

Chơi tới cùng với đám này!

Tao không tin!" Nói xong, anh ta quay người nhìn một người bảo vệ bên cạnh, ra lệnh: "Nhị Trụ, châm lửa!" Người bảo vệ đó không nói gì, trực tiếp lấy bật lửa ra, châm sáng những ngọn đuốc hai bên hành lang.

Trong chốc lát, như hiệu ứng domino, các giá nến trên hành lang lần lượt được thắp sáng.

Hành lang lập tức trở nên sáng trưng.

Thấy vậy, đội trưởng đội bảo vệ lại nói: "Kiểm tra vũ khí, lát nữa nhắm thẳng vào cái trán sáng loáng của bọn nó mà bắn!

Nếu đứa nào dám trượt, xuống dưới đó đừng trách tao huấn luyện lại chúng mày!" Ngay lập tức, trong cả hành lang vang lên một tiếng "Rõ" đồng thanh, kiên nghị và đầy khí phách.

Sau đó, những người bảo vệ này đều quỳ xuống, bắt đầu kiểm tra súng đạn.

Đội trưởng đội bảo vệ đi đến trước mặt giáo sư Dương, nhìn ông

và nói: “Xin lỗi giáo sư, để đội khảo cổ rơi vào tình cảnh này, là do chúng tôi thất trách!” Giáo sư Dương nghe vậy, đang định nói gì đó, nhưng đội trưởng lại nói tiếp: “Nhưng xin hãy yên tâm, cho dù phải đổi bằng mạng sống của anh em chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ đưa các vị ra ngoài an toàn!” “Lát nữa khi hết đạn, tôi và anh em sẽ cầm chân những pho tượng người này, lúc đó các vị hãy nhân cơ hội chạy ra ngoài!” Đội trưởng đội bảo vệ nghiêm túc chưa từng có.

Giáo sư Dương theo phản xạ muốn từ chối, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của đội trưởng, lời từ chối lại không thể nào nói ra được.

Trong phút chốc, cảm giác chua xót lại dâng lên trong lòng.

Khán giả trong phòng trực tiếp nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi rưng rưng nước mắt.

“Không được rồi!

Tôi thực sự chịu không nổi nữa, tôi xin khóc trước đây!” “Tôi cũng vậy, rưng rưng nước mắt!” “Ai, ai đó cứu họ đi!

Tôi không muốn họ chết!

Hu hu hu~” “Đây mới là đấng nam nhi thực thụ!

Phải cho đám ‘hảo nương nương’ kia xem, thế nào gọi là khí phách dân tộc Đại Việt!

Thế nào mới là đấng nam nhi thực thụ!” “Họ đều là anh hùng!

Anh hùng không nên bị lãng quên!” “Đừng!

Đừng ai chết cả!

Các người đều phải sống sót trở về!

Chắc chắn sẽ có chuyển biến!

Chương 67

Đừng từ bỏ!" ...

Khán giả trong phòng trực tiếp bắt đầu cầu nguyện, cầu nguyện cho một phép màu xuất hiện.

Mặc dù họ biết, hy vọng vô cùng mong manh.

Không khí trong sảnh hội thảo lúc này cũng trở nên vô cùng nặng nề.

Trên mắt kính của đa số chuyên gia đã phủ một lớp sương mỏng. ...

Hành lang.

Đội bảo vệ vẫn dàn thành hình quạt, nửa quỳ giơ súng lên, nhắm vào những pho tượng người kỳ dị đang tiến về phía họ từ xa.

Những pho tượng người ngày càng gần, hơi thở của mọi người cũng ngày càng trầm lặng.

"Khai hỏa!" Khi những pho tượng người đến một khoảng cách nhất định, đội trưởng đội bảo vệ ra lệnh, tất cả các thành viên đồng loạt bóp cò.

Trong chốc lát, lửa đạn ngút trời!

Soi sáng cả một đoạn hành lang như ban ngày.

Từng viên đạn mang theo luồng gió sắc bén, điên cuồng bay về phía những pho tượng người ở xa.

Tuy nhiên, những viên đạn găm vào đầu những pho tượng người, lại dường như bắn vào bông gòn.

Không có máu bắn tung tóe như tưởng tượng, cũng không có cảnh

ngửa đầu ra sau.

Đạn chỉ im lặng găm vào đầu những pho tượng người.

Dường như không có tác dụng gì cả.

Đội bảo vệ thấy vậy, trong lòng không khỏi hơi chùng xuống.

Quả nhiên, bây giờ đạn đối với những pho tượng người này gần như đã mất tác dụng.

Việc chúng đến gần chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng tất cả mọi người đều không nói một lời, im lặng bóp cò, bắn từng viên đạn vào người những pho tượng đó.

Trên hành lang lửa đạn ngút trời, tiếng súng không ngớt.

Các thành viên đội khảo cổ phía sau, lúc này đa số cũng đã hoàn hồn.

Họ cũng biết rằng, đội bảo vệ này sắp hy sinh tính mạng để bảo vệ họ.

Trong phút chốc, trong lòng các thành viên đội khảo cổ đều dâng lên một cảm xúc khó tả.

Có lẽ là nỗi buồn cho sự yếu đuối của bản thân, cũng có lẽ là sự tiếc nuối cho đội bảo vệ.

Nhưng những cảm xúc này, cuối cùng cũng đã xua tan đi phần nào nỗi sợ hãi trong lòng. ...

Bộ chỉ huy, sảnh hội thảo.

Tất cả các chuyên gia, bao gồm cả giáo sư Chu, lúc này đều im lặng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Băng Băng trên đài chủ trì mặt mày tái nhợt, đôi mắt có chút hoe đỏ.

Nhìn cảnh tượng có phần bi tráng này, cô cũng nghẹn ngào không nói nên lời.

Cả đại sảnh tràn ngập một bầu không khí trang nghiêm.

Tuy nhiên, bên bàn hội nghị, Diệp Kiêu lại có vẻ lạc lõng so với những người khác.

Ánh mắt anh sắc bén, chăm chú nhìn vào màn hình trực tiếp, trong mắt dường như đầy vẻ nghi hoặc.

Bỗng nhiên, Diệp Kiêu dường như nhìn thấy điều gì đó, đôi mắt lập tức lóe lên một tia sáng.

Vẻ nghi hoặc trong mắt cũng theo đó biến mất.

Ngay sau đó, khóe miệng Diệp Kiêu khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Anh đã nhìn thấy hy vọng!

Chính xác mà nói, anh đã nhìn thấy hy vọng sống sót cho đội bảo vệ và đội khảo cổ.

Hoặc là... hy vọng đối phó với những pho tượng người kỳ dị này.

Trong sảnh hội thảo yên tĩnh, Diệp Kiêu đột nhiên đứng dậy, từ từ đi về phía giáo sư Chu.

Tiếng bước chân của anh, đối với các chuyên gia khác, nghe có vẻ đặc biệt chói tai.

Ánh mắt của tất cả mọi người trong khoảnh khắc này đều đổ dồn về phía Diệp Kiêu.

Giáo sư Chu cũng nghi hoặc quay đầu, nhìn Diệp Kiêu đang từng bước tiến về phía mình.

Nhưng ngay sau đó, giáo sư Chu dường như nghĩ ra điều gì đó, đôi

mắt đột nhiên sáng lên.

Diệp Kiêu chưa đi được mấy bước, ông đã vội vàng tiến lên, đến trước mặt Diệp Kiêu, đôi mắt nóng rực nhìn anh: "Tiểu Diệp, có phải cậu..." Giáo sư Chu nuốt nước bọt một cách khó khăn, đầy hy vọng và mong chờ nhìn Diệp Kiêu.

Thậm chí đôi mắt cũng không dám chớp.

Các chuyên gia khác đều có chút nghi hoặc nhìn cảnh này, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, tiếp theo, Diệp Kiêu mỉm cười gật đầu, khiến sắc mặt giáo sư Chu đột nhiên trở nên vô cùng kích động.

Ông trợn trừng mắt, trực tiếp nắm lấy hai tay Diệp Kiêu, kích động nói: "Thật sao?

Cậu thật sự có cách?" Các chuyên gia khác đều đã ngây người.

Có cách?

Có cách gì?

Không lẽ là cách đối phó với những pho tượng người chứ?

Làm sao có thể...

Chương 68

...

Không đúng, khoan đã!

Trong chốc lát, ánh mắt của tất cả các chuyên gia đều đổ dồn về phía Diệp Kiêu.

Trong ánh mắt đó mang theo sự kinh ngạc, nghi ngờ, vui mừng, khó tin.

Nhưng nhiều hơn cả, là sự mong chờ vô tận.

Bởi vì họ đột nhiên nhớ ra, dường như Diệp Kiêu mới là người hiểu rõ nhất về những pho tượng người trong số các chuyên gia.

Nếu Diệp Kiêu cũng không có cách đối phó, vậy thì những người khác, cũng thật sự không có cách nào.

Vì vậy trong phút chốc, gần như tất cả các chuyên gia đều đặt hy vọng cuối cùng vào Diệp Kiêu.

Và khán giả trong phòng trực tiếp, lúc này cũng đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Trong chốc lát, cả phòng trực tiếp như bị ném một quả bom, nổ tung!

“Mẹ kiếp!

Sao tôi không nghĩ ra, Diệp Đảo mới là người hiểu rõ nhất về những pho tượng người!

Anh ấy chắc chắn biết cách đối phó!” “Có lẽ trước đây khi đến, Diệp Kiêu đã sớm gặp phải những pho tượng người này, đã sớm biết cách đối phó với chúng!” “Hu hu hu!

Diệp Đảo của tôi đáng tin cậy quá!

Giây phút quan trọng vẫn phải là anh!" "Tôi đã biết mà, trời không tuyệt đường người!

Họ nhất định sẽ không sao đâu!" "Diệp Đảo uy vũ, Diệp Đảo uy vũ a a a!" ...

Bộ chỉ huy, sảnh hội thảo.

Giáo sư Chu kích động đến mức râu cũng run lên.

Vốn dĩ ông nghĩ, hành động khảo cổ lần này có lẽ đến đây là kết thúc.

Có lẽ cùng với cái chết của những thành viên đội khảo cổ này, họ cũng sẽ bị chôn vùi dưới lòng đất cùng với địa cung như "thiên đình" này.

Đây gần như là sự tuyệt vọng trong lòng tất cả các chuyên gia có mặt.

Nhưng đột nhiên, Diệp Kiêu lại nói mình có cách, làm sao có thể không khiến giáo sư Chu kích động.

Ông nhìn Diệp Kiêu trước mắt, giọng run run: "Diệp Kiêu, cậu thật sự có cách đối phó với những pho tượng người sao?" Diệp Kiêu đang định gật đầu, giọng giáo sư Chu lại vang lên: "Trước đây cậu có phải cũng đã gặp phải loại tượng người này?" Diệp Kiêu: "..." Tình cảm là người muốn đẩy tôi vào tù nhất, lại là giáo sư Chu sao?

Không có ba mươi năm công lực âm dương, lời này tuyệt đối không nói ra được!

Diệp Kiêu thầm càu nhàu một câu, sau đó gật đầu nói: "Mau chóng nói với các thành viên đội bảo vệ, bảo họ cố gắng bắn đạn vào hệ thần kinh trung ương ở cột sống của những pho tượng người này!"

Câu nói này tuy nghe có vẻ không đầu không đuôi, khiến người ta mù mờ.

Nhưng giáo sư Chu không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp nhấn nút tai nghe, truyền đạt lại lời của Diệp Kiêu không sai một chữ cho đội bảo vệ dưới lăng mộ.

Ánh mắt của tất cả mọi người cũng lại một lần nữa tập trung vào màn hình trung tâm. ...

Hành lang.

Đội bảo vệ lúc này cũng nghe thấy tiếng nói trong tai nghe vô tuyến.

Trong phút chốc, các bảo vệ đều lộ vẻ nghi hoặc, nhìn về phía đội trưởng ở trung tâm đội hình.

Họ không hiểu, đạn bắn trúng đầu những pho tượng người này còn không có tác dụng, tại sao bắn trúng hệ thần kinh trung ương ở cột sống của chúng lại có tác dụng?

Vì vậy các thành viên đều xin chỉ thị của đội trưởng.

Và đội trưởng đội bảo vệ cũng lập tức rơi vào trầm tư.

Anh ta không quên, trước đó trên "Đăng Thiên Lộ", đã có một giọng nói chỉ huy khác.

Trong sảnh hội thảo, còn có một vị cao thủ.

Đây là quan điểm của đội trưởng đội bảo vệ.

Mà vừa rồi, họ đã chiến đấu với những pho tượng người này lâu như vậy, giọng của giáo sư Chu cũng không truyền đến.

Đúng vào lúc này... lẽ nào thật sự là vị cao thủ đó sao?

Suy nghĩ xoay chuyển, trong chớp mắt đội trưởng đội bảo vệ đã

đưa ra lựa chọn.

Anh ta dứt khoát quay đầu, nhìn những pho tượng người đang dần tiến đến từ xa.

Lúc này, những pho tượng người đã cách họ không quá mười mét.

Anh ta giơ súng lên, vừa ra lệnh vừa nhắm bắn: "Tất cả mọi người, tấn công vào vị trí hệ thần kinh trung ương ở cột sống của những pho tượng người!

Không ai được bắn trượt!

Có sống được hay không là nhờ vào lần này!" Nói xong, đội trưởng đội bảo vệ bóp cò.

Lửa từ họng súng bắn ra, một viên đạn mang theo luồng gió sắc bén, bắn về phía pho tượng người ở xa.

Trong khoảnh khắc, viên đạn đã đến trước mặt một pho tượng người cầm kiếm, xuyên qua lớp áo giáp đã gần như mục nát, đâm thủng cơ thể pho tượng.

Vốn tưởng rằng, viên đạn này lại sẽ như bắn vào bông gòn, những pho tượng người này sẽ không có chút phản ứng nào.

Nhưng một cảnh tượng ngoài dự đoán của tất cả mọi người đã xuất hiện!

Pho tượng người...Không ngờ lại bị viên đạn này bắn ngã xuống đất, phát ra một tiếng "rầm" lớn.

Nhìn thấy cảnh này, mắt của tất cả mọi người không khỏi sáng lên.

Trong lòng, ngọn lửa hy vọng sống sót cuối cùng cũng lại bùng cháy dữ dội!

Tiếng áo giáp và mũ trụ va mạnh xuống đất, không khỏi khiến tinh

thần của tất cả mọi người có mặt đều rung động.

Trong đó có mấy người bảo vệ, và các thành viên đội khảo cổ đang quan sát những pho tượng người, thậm chí cả khán giả trước màn hình trực tiếp.

Vào khoảnh khắc này, họ chỉ cảm thấy mình hoa mắt, không khỏi dụi dụi mắt.

Sau đó, lại nhìn kỹ một lần nữa.

Chương 69

Cảnh tượng không hề thay đổi.

Pho tượng người cầm trường kiếm đó, đích thực là đang nằm trên đất, không còn phản ứng.

Trong chốc lát, tất cả khán giả trong phòng trực tiếp thấy vậy, đều bắt đầu hoan hô điên cuồng.

“Vãi!

Thật sao?

Đây là thật sao?

Lại thật sự có tác dụng?” “Vừa rồi còn như chiến thần đao thương bất nhập, bây giờ lại bị một viên đạn bắn ngã xuống đất, thật khó tin!” “Trời ơi, vừa rồi tôi còn tưởng mình hoa mắt!

Không ngờ thật sự có tác dụng!” “Bây giờ có thể đối phó với những pho tượng người này?

Vậy chẳng phải là...

đội khảo cổ và đội bảo vệ đều không cần phải chết sao?” “Nếu không có gì bất ngờ, thì đúng là như vậy!

Sau khi biết được điểm yếu của những pho tượng người này, chúng đã không còn là mối đe dọa đối với mọi người nữa!” ...

Bộ chỉ huy, sảnh hội thảo.

Hàng chục chuyên gia có mặt, khi nhìn thấy pho tượng người ngã xuống, không khỏi đều kích động đến rơi nước mắt!

Trong vài phút ngắn ngủi, tâm trạng của họ đã trải qua quá nhiều thăng trầm.

Như thể vừa ngồi trên một chuyến tàu lượn siêu tốc kích thích nhất thế giới.

Cho đến khi hoàn hồn, mọi người mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi.

Trên trán cũng không biết từ lúc nào đã lấm tấm mồ hôi.

Phải biết rằng, vừa rồi có một khoảnh khắc, họ thật sự nghĩ rằng đội ngũ này sẽ hy sinh trong lăng mộ này.

Nhưng cuối cùng, họ vẫn thành công tìm ra phương pháp đối phó với những pho tượng người.

Tất cả những điều này, đều phải kể công của Diệp Kiêu.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của mọi người không khỏi lại một lần nữa tập trung vào Diệp Kiêu.

Trong mắt các chuyên gia có mặt, đều là vẻ kinh ngạc không thể che giấu.

Phải biết rằng, hàng chục chuyên gia có mặt đều là những nhân vật hàng đầu trong các lĩnh vực.

Nhưng vừa rồi đối mặt với những pho tượng người, tất cả mọi người đều bó tay.

Tuy nhiên cuối cùng, lại là một biên kịch phim không chuyên, đã thành công tìm ra phương pháp đối phó với những pho tượng người.

Nhưng nghĩ đến đây, các chuyên gia có mặt không khỏi lại nghi hoặc.

Diệp Kiêu rốt cuộc đã phát hiện ra như thế nào, bắn trúng hệ thần kinh trung ương ở cột sống có thể đối phó với những pho tượng người này?

Trong phút chốc, các chuyên gia không khỏi có chút nghi ngờ: Lẽ

nào...

Diệp Kiêu trước đây đã gặp phải tình huống tượng người "sống lại"? ...

Nghĩ đến đây, các chuyên gia không khỏi hơi ngừng thở, ánh mắt nhìn Diệp Kiêu cũng không khỏi có sự thay đổi tinh tế.

Các chuyên gia nhìn nhau, sau đó đầy ẩn ý gật đầu.

Xem ra, họ đều đã nghĩ đến cùng một chuyện.

Và khán giả trong phòng trực tiếp lúc này, cuối cùng cũng đã phát hiện ra một chút manh mối.

Trong chốc lát, cả phòng trực tiếp lập tức dấy lên một làn sóng, sóng trào mãnh liệt!

"Diệp Đảo đây là 'xả thân cứu người' à!

Bất chấp nguy cơ bản thân bị lộ, cũng phải cứu đội khảo cổ!

Tinh thần này thật khiến người ta rơi lệ!" "Hu hu hu!

Nói đúng quá!

Diệp Đảo giỏi quá!" "Phụt!

Các người đang khen Diệp Đảo hay là đang mỉa mai Diệp Đảo vậy?

Trong lời nói đều lộ ra ý muốn tống anh ấy vào tù!" "Lúc quan trọng này, vẫn phải là Diệp Đảo!

Diệp Đảo thật đáng tin cậy!" "Đối phó với những pho tượng người này, Diệp Đảo quả có kinh nghiệm!

Nhìn là biết không chỉ gặp một lần rồi!" ...

Dưới mộ, hành lang.

Sau khi pho tượng người cầm trường kiếm này ngã xuống, liền

không bao giờ đứng dậy nữa.

Tất cả đội bảo vệ và đội khảo cổ nhìn thấy cảnh này, mắt đều sáng lên.

Tinh thần vốn có chút sa sút cũng lập tức tăng vọt!

Trong chốc lát, trong hành lang lửa đạn ngút trời, tiếng súng vang lên liên tiếp.

Từng pho tượng người bị bắn trúng hệ thần kinh trung ương, lần lượt ngã xuống mất đi khả năng hành động.

Cho đến cuối cùng, tiếng súng ngừng lại.

Phía trước đội bảo vệ khoảng mười mét.

Hàng chục pho tượng người đều đã ngã xuống đất, không còn vẻ hung hăng như trước.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, dù là đội bảo vệ hay đội khảo cổ, đều thở phào nhẹ nhõm.

Niềm vui sống sót sau kiếp nạn lập tức tràn ngập trong lòng tất cả mọi người.

Các thành viên đội khảo cổ phía sau không khỏi đều kích động ôm chầm lấy nhau!

Trong chốc lát, trên mặt mọi người đều lộ ra niềm vui vô hạn, nước mắt lưng tròng.

Chương 70

Họ lại một lần nữa từ trong tình thế chắc chắn chết, thành công sống sót.

Tuy nhiên, khác với họ, đội bảo vệ phía trước để đảm bảo an toàn, còn chưa kịp tận hưởng niềm vui sống sót sau kiếp nạn, đã cẩn thận cầm súng tiến lên, kiểm tra thi thể của những pho tượng người này.

Phòng ngừa lại xảy ra sự cố bất ngờ.

Đến gần, đống tượng người nằm la liệt trên đất lúc này đã hoàn toàn bất tỉnh.

Có thể nói, lần này, chúng đã thực sự trở thành những pho tượng người không thể động đậy.

Và trong sảnh hội thảo, nhìn thấy đội bảo vệ đã thành công xử lý những pho tượng người này, tất cả các chuyên gia không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Niềm vui mừng hiện rõ trên mặt.

Và lúc này, Băng Băng trên đài chủ trì cũng dùng tay ngọc khẽ vỗ ngực, trên khuôn mặt tái nhợt đều là vẻ sợ hãi.

Vừa rồi khi thấy đội bảo vệ đi vào ngõ cụt, những pho tượng người đao thương bất nhập đuổi theo.

Vào khoảnh khắc đó, tim của Băng Băng cũng đã nhảy lên đến cổ họng.

Nhưng cuối cùng, mọi người vẫn thành công giải quyết được những pho tượng người, thành công sống sót.

Băng Băng nhìn Diệp Kiêu bên cạnh, người luôn giữ vẻ mặt bình

thản, ánh mắt không khỏi khẽ lóe lên.

Sau đó, cô cầm micro lên, nói: "Vừa rồi thật là kinh hiểm!

Những pho tượng người đao thương bất nhập này rốt cuộc là chuyện gì?

Trải qua mấy trăm năm vẫn có thể hành động, có thật là có thể sống lại sao?" "Hay là có ẩn tình gì khác?" Nói xong, Băng Băng dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua các chuyên gia có mặt, nhưng phát hiện dường như không ai có câu trả lời cho câu hỏi này.

Vì vậy, Băng Băng lặng lẽ đổi chủ đề.

"Anh Diệp Kiêu, tôi muốn hỏi một chút, những pho tượng người này đao thương bất nhập, nhưng cuối cùng anh đã làm thế nào tìm ra được điểm yếu của chúng?" "Lẽ nào thật sự như đông đảo cư dân mạng nói, anh từng..." Lời Băng Băng còn chưa nói hết, Diệp Kiêu đang uống trà lập tức bị sặc.

"Khụ khụ khụ..." Diệp Kiêu mặt đỏ bừng, đặt tách trà trên tay xuống bàn.

Lúc này, tất cả các chuyên gia đều đã hướng ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Bởi vì câu hỏi của Băng Băng, cũng chính là câu hỏi mà họ muốn hỏi.

Chỉ là họ ngại thân phận, không tiện trực tiếp mở miệng.

Bây giờ Băng Băng đã mở lời, họ tự nhiên là rửa tai lắng nghe.

Còn về nửa sau câu nói của Băng Băng... các chuyên gia có mặt thực ra đều đồng tình.

Và khán giả trong phòng trực tiếp thấy vậy, cũng không khỏi đều bật cười, liên tục hò hét ầm ĩ!

“Ha ha ha ha!

Diệp Đảo, tôi xem lần này anh còn gì để nói!” “Bà xã Băng Băng, câu hỏi này... quá sắc bén!” “Diệp Đảo chắc chắn sẽ không thừa nhận đâu, nên hỏi cũng như không!

Mọi người trong lòng biết là được rồi!” “Tôi đã có thể tưởng tượng ra, Diệp Đảo bắt đầu chuẩn bị dùng lý do gì để lấp liếm rồi!

Chẳng qua là tình cờ biết được, thấy trên cổ tịch vân vân!” “Ha ha ha!

Sự hiểu biết của các ngươi về Diệp Đảo, tuyệt đối đã đến một đẳng cấp nhất định rồi, thật đấy!” ...

Khán giả trong phòng trực tiếp liên tục hò hét.

Diệp Kiêu liếc nhìn bình luận trên màn hình trực tiếp, lập tức đưa ra bộ ba phủ nhận: “Không thể nào, không có chuyện đó, bọn họ đều là tin đồn!” Khán giả trong phòng trực tiếp đều ngây người.

Các chuyên gia có mặt cũng không khỏi sững sờ.

Băng Băng trên đài chủ trì, nụ cười càng thêm rạng rỡ!

“Vậy anh Diệp, anh là...” Nói xong, Băng Băng cười tươi như hoa, lại đưa micro cho Diệp Kiêu.

Người quay phim bên cạnh cũng rất hiểu ý, quay một cảnh đặc tả biểu cảm của Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nghe vậy, liền nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, cuối cùng từ từ mở miệng nói: “Có lẽ... là do mắt tôi tinh hơn?” Nói xong, Diệp Kiêu gật đầu, lặp lại một lần nữa giọng điệu vốn không chắc chắn, biến thành câu khẳng định.

“Đúng vậy, chính là do mắt tôi tinh hơn!” Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Diệp Kiêu khi nói chuyện, tất cả mọi người đều không

khỏi có chút ngây người!

Mắt tinh?

Anh nói với tôi là mắt tinh?

Chà, mắt tinh là có thể tìm ra phương pháp đối phó với những pho tượng người sao?

Anh đang đùa tôi à?

Những lý do trước đó như "tình cờ biết được", và "thấy trên cổ tịch", tuy không đáng tin cậy lắm, nhưng ít ra không thể phản bác.

Nhưng lý do lần này...

đúng là đỉnh cao của sự vô lý!

Trong chốc lát, mọi người không khỏi liếc nhìn Diệp Kiêu một cách oán trách.

Chúng tôi coi anh là "Diệp Đảo", anh lại coi chúng tôi là đồ ngốc à!

Và lúc này, Diệp Kiêu nhận thấy ánh mắt của mọi người, cũng không khỏi trở nên có chút nghi hoặc.

Những lý do nói trước đây, tuy không thể nói là lừa đảo hoàn toàn, nhưng dù sao cũng không phải là lý do hoàn toàn thật.

Nhưng tại sao lần này mình nói thật, họ lại vẫn không tin?

Diệp Kiêu không khỏi khẽ lắc đầu.

Và đúng lúc này, từ trong phòng trực tiếp đột nhiên vang lên vài tiếng súng, không khỏi thu hút ánh mắt của mọi người lại một lần nữa vào màn hình. ...

Dưới mộ, hành lang.

Sau khi đội bảo vệ giải quyết xong những pho tượng người, liền

để lại hai người bảo vệ bảo vệ đội khảo cổ vẫn ở tại chỗ.

Chương 71

Mấy người bảo vệ còn lại đều cầm súng tiến lên kiểm tra.

Để đảm bảo không có con cá nào lọt lưới, dẫn đến sau này lại xảy ra sự cố bất ngờ.

Nhưng, cùng với việc đội bảo vệ từng bước tiến lại gần, những pho tượng người này không hiểu vì sao, đột nhiên bắt đầu co giật.

Đội trưởng đội bảo vệ lập tức ra hiệu, các thành viên cũng đều dừng lại.

Để phòng ngừa sự cố bất ngờ, họ liền đứng ở vị trí cách những pho tượng người này khoảng ba mét, giữ một khoảng cách an toàn.

Nếu những pho tượng người đột nhiên vùng dậy, họ cũng có đủ không gian để phản ứng.

Và tất cả các thành viên đội bảo vệ cũng đều nghiêm trận chờ đợi, giơ súng trong tay lên nhắm vào những pho tượng người trước mắt.

Tuy nhiên đúng lúc này, không biết vì sao, tiếng "xì xì soạt soạt" từ giữa những pho tượng người trên đất truyền ra.

Không khỏi khiến trái tim mọi người đều hơi chùng xuống.

Ngay sau đó, dưới ánh sáng vàng của ngọn đuốc, họ nhìn thấy dưới da của những pho tượng người, dường như có thứ gì đó đang ngọ nguậy, như muốn phá đất mà ra.

Đội trưởng đội bảo vệ lập tức nhận ra nguy hiểm, trầm giọng nói: "Chuẩn bị!" Tất cả các bảo vệ có mặt đều đặt ngón trỏ lên cò súng, sẵn sàng bóp cò bất cứ lúc nào.

Cùng với tiếng "xì xì soạt soạt" ngày càng mạnh, tim của mọi

người cũng đập ngày càng nhanh.

Cuối cùng, trên người những pho tượng người này, không ngờ đột nhiên chui ra một con rắn đen, trên lưng mọc lông đen!

Con rắn quái dị này dài khoảng hơn một thước, vừa xuất hiện liền há cái miệng đầy nhớt, lao về phía đội bảo vệ.

Cùng với sự xuất hiện của con rắn quái dị đầu tiên, gần như trên người mỗi pho tượng người đều đột nhiên bắn ra loại rắn đen quái dị này.

Trong chốc lát, lửa từ họng súng lại một lần nữa soi sáng cả đường hầm.

Tiếng súng nổ vang liên tiếp.

Đợi đến khi trong hành lang lại yên tĩnh, trên những phiến đá xanh đã đầy thi thể của loại rắn quái dị này.

Trên đất cũng đầy nhớt màu xanh lục.

Để phòng ngừa sự cố bất ngờ, đội bảo vệ lại vội vàng lùi lại, giữ khoảng cách với những pho tượng người kỳ dị này, cũng như những con rắn quái dị trên đất. ...

Bộ chỉ huy, sảnh hội thảo.

Tất cả các chuyên gia khi nhìn thấy những con rắn quái dị này, không khỏi hơi ngừng thở.

Trong chốc lát, cả sảnh hội thảo lập tức chìm vào im lặng.

Mọi người đều chết lặng, nhìn chằm chằm vào màn hình trung tâm, đầy những con rắn quái dị mọc lông đen trên đất.

Trong lòng càng dấy lên sóng to gió lớn.

Cảnh tượng kỳ dị này, ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Đương nhiên, trừ Diệp Kiêu đang ung dung uống trà bên bàn hội nghị.

Không chỉ sảnh hội thảo, khán giả trong phòng trực tiếp sau khi nhìn thấy cảnh này, cũng lập tức gây ra một sự chấn động lớn!

"Đây là cái quái gì vậy?

Rắn mọc lông đen... trời ơi!" "Ghê quá!

Sao loại rắn này lại có thể từ trên người pho tượng người bắn ra?" "Tôi sắp nôn rồi, loại rắn quái dị này chắc là từ trong cơ thể pho tượng người chui ra!

Chúng đã vào đó bằng cách nào?" "Lẽ nào những con rắn quái dị này có liên quan đến việc những pho tượng người sống lại?" "Có liên quan hay không tôi không biết, cách xuất hiện của loại rắn quái dị này thật sự ghê tởm tôi!

Bữa tối tôi chắc chắn không ăn nổi rồi!" ...

Bộ chỉ huy, sảnh hội thảo.

Sau khi các chuyên gia trải qua cú sốc ban đầu, cũng vội vàng chỉ huy đội khảo cổ dưới mộ, quay một cảnh đặc tả cho loại rắn quái dị này.

Họ dựa vào bức ảnh đặc tả này, bắt đầu tìm kiếm loại rắn quái dị này trong kho dữ liệu.

Một lát sau, các chuyên gia lại một lần nữa rơi vào kinh ngạc.

Loại rắn quái dị này...Thậm chí lại không có trong kho dữ liệu cấp quốc tế đồ sộ!

Nói cách khác, loại rắn quái dị mọc lông đen này, giống như cá khuê đen trong sông ngầm dưới lòng đất, đều là loài được phát hiện lần đầu tiên trên thế giới!

Các chuyên gia có mặt khó tin nhìn kết quả trước mắt, nội tâm đã bị chấn động cực lớn.

Trong vài ngày ngắn ngủi, chỉ trong một lăng mộ.

Đã liên tục phát hiện ra hai loài mới duy nhất trên thế giới hiện nay.

Điều này...

điều này giống như đang mơ vậy, cũng quá không thể tin được!

Các chuyên gia có mặt đều nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy vẻ kinh ngạc vô cùng.

Và lúc này, Diệp Kiêu bên bàn hội nghị, cuối cùng cũng từ từ đặt tách trà trong tay xuống, đứng dậy.

Anh nhìn những con rắn lông đen vừa quen thuộc vừa xa lạ trong màn hình, mở miệng nói: "Vừa rồi không phải các vị hỏi tôi, làm thế nào tìm ra điểm yếu của những pho tượng người sao?" "Vậy thì bây giờ, tôi nói cho các vị biết!" Ngay lập tức, tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Trong phút chốc, cả sảnh hội thảo trở nên yên tĩnh.

Ngay cả bình luận trong phòng trực tiếp cũng lập tức ít đi rất nhiều.

Tất cả khán giả lúc này cũng đều tập trung tinh thần, hướng ánh mắt về phía Diệp Kiêu ở trung tâm màn hình.

Và Diệp Kiêu cũng nghiêm mặt lại, lại một lần nữa mở miệng nói: "Loại rắn này, tôi tình cờ nhìn thấy trên một cuốn cổ tịch..." Cùng với câu nói đầu tiên của Diệp Kiêu, tất cả các chuyên gia có mặt không khỏi khóe miệng giật giật.

Lại là "tình cờ", lại là "cổ tịch".

Thật sự coi chúng tôi đều là đồ ngốc sao?

Tất cả các chuyên gia không khỏi liếc nhìn Diệp Kiêu một cách oán trách.

Và khán giả trong phòng trực tiếp, khi nghe thấy câu nói đầu tiên này của Diệp Kiêu, cũng không khỏi bùng nổ.

Chương 72

“Mẹ kiếp!

Tôi đã biết là câu này mà!” “Tôi rốt cuộc đang mong đợi cái gì?

Tôi còn có chút nghi ngờ chính mình!” “Tôi đoán không sai, vẫn là hai câu đó!

Chỉ là Diệp Đảo lại gộp cả hai câu này lại!” “Dù sao đi nữa...

đây cũng coi như là tiến bộ rồi nhỉ!” “Quá giỏi lừa người, Diệp Đảo!” ...

Trên màn hình phòng trực tiếp, lập tức trôi đầy vô số “Diệp Đảo”.

Đây là sự phản đối thầm lặng của khán giả.

Diệp Kiêu liếc nhìn phòng trực tiếp, lập tức quay đầu đi, giả vờ không nhìn thấy.

Sau đó Diệp Kiêu nghiêm mặt lại, tiếp tục nói: “Các vị đoán không sai, việc những pho tượng người này ‘sống lại’, đích thực là có liên quan đến những con rắn lông đen này!” “Chúng thực ra là một loại động vật ký sinh, một khi ký sinh trên người, liền sẽ ẩn náu ở vị trí hệ thần kinh trung ương của cơ thể người, điều khiển hành động của cơ thể người.” “Lợi dụng cơ thể con người để tìm kiếm thức ăn cho chúng, đồng thời lấy đi chất dinh dưỡng trên người vật chủ.” “Đợi đến khi chất dinh dưỡng trên người vật chủ bị hút cạn, không thể cung cấp chất dinh dưỡng cho chúng nữa, chúng liền sẽ điều khiển vật chủ, tìm kiếm cơ thể ký sinh mới.” “Và trong cơ thể những pho tượng người này, chính là bị ký sinh loại rắn lông đen này.” Lời Diệp Kiêu vừa dứt, hiện trường hội thảo lập tức vang lên một tràng xôn xao.

Không ai có thể ngờ rằng, con rắn lông đen này lại biến thái như vậy.

Không chỉ có thể ký sinh trong cơ thể người, còn có thể điều khiển hành động của cơ thể người, tự tìm kiếm chất dinh dưỡng cũng như vật chủ mới.

Trong chốc lát, tất cả mọi người có mặt đều không khỏi rùng mình.

Nhưng ngay sau đó, các chuyên gia có mặt đột nhiên phản ứng lại.

Con rắn lông đen này... không phải trong kho dữ liệu không có ghi chép về nó sao?

Đây là loài được phát hiện lần đầu tiên trên toàn cầu mà!

Diệp Kiêu làm sao lại biết chi tiết như vậy? ...

Lẽ nào thật sự như Diệp Kiêu nói, là từ trong cổ tịch nhìn thấy?

Không, điều này tuyệt đối không thể!

Các chuyên gia có mặt, không khỏi từ từ lắc đầu.

Trừ phi Diệp Kiêu đối với loại sinh vật này, có một sự nghiên cứu cực kỳ tỉ mỉ.

Sau đó, mọi người đều gật đầu, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy câu trả lời.

Đúng vậy, chắc chắn là như vậy!

Diệp Kiêu trước đây chắc chắn đã bị loại sinh vật này tấn công, mới biết chi tiết như vậy.

Và khán giả trong phòng trực tiếp thấy vậy, cũng không khỏi đều liên tục hò hét.

"Đây chẳng phải là... rõ như ban ngày rồi sao?

Diệp Đảo không hổ là Diệp Đảo!" "Hai lần!

Diệp Đảo đều đối với sinh vật được phát hiện lần đầu tiên trên toàn thế giới, đạt đến mức độ hiểu biết như vậy!

Quá giỏi!" "Tôi đã nói mà!

Dựa vào kinh nghiệm làm 'nhà khảo cổ chui' của Diệp Đảo, đối với loại rắn quái dị này chắc chắn là cực kỳ hiểu rõ!" "Diệp Đảo bây giờ đang bị bóc phốt điên cuồng!

Sắp bị tống vào tù rồi!" "Diệp Đảo: Các người đừng nói nữa, tôi bây giờ thật sự rất hoảng!" ...

Nhìn những lời bình luận trêu chọc của khán giả trong phòng trực tiếp, sắc mặt Diệp Kiêu cũng không khỏi hơi thay đổi.

Anh vội vàng làm ra vẻ nghiêm túc, nghiêm mặt nói: "Đây đích thực là lúc tôi viết kịch bản, trong lúc tra tài liệu tình cờ nhìn thấy!" "Vì viết kịch bản mà tra tài liệu, điều này hợp lý chứ?" Khán giả nghe vậy, trong phòng trực tiếp lập tức vang lên một tràng "xì".

Trên màn hình cũng lập tức trôi đầy một loạt bình luận như "tôi tin anh cái con khỉ".

Và các chuyên gia có mặt, cũng có chọn lọc, trực tiếp bỏ qua lời lấp liếm của Diệp Kiêu.

Trong lòng càng thêm khẳng định, kết luận Diệp Kiêu là "nhà khảo cổ chui".

Trên đài chủ trì, Băng Băng nhìn cảnh tượng trước mắt, nụ cười trên khóe miệng càng thêm rạng rỡ.

Cô khẽ vỗ ngực, kìm nén ý muốn cười, lại một lần nữa cầm micro lên.

"Vậy... anh Diệp, anh có phải là ngay từ đầu đã phát hiện, những

con... rắn lông đen này ký sinh trên người những pho tượng người không?" "Hay là, anh phát hiện những con rắn lông đen này ký sinh, là vì anh... mắt tinh hơn?" Nói xong, Băng Băng vội vàng ra hiệu cho người quay phim hướng ống kính về phía Diệp Kiêu.

Chính mình cũng vội vàng đưa micro ra xa, sợ rằng mình không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Các chuyên gia có mặt nghe vậy, đều có chút kỳ quái nhìn Diệp Kiêu một cái.

Nhờ Băng Băng nói, họ mới đột nhiên nhớ ra vấn đề này.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Diệp Kiêu, với vẻ mặt hóng chuyện chuẩn bị xem Diệp Kiêu trả lời như thế nào.

Và khán giả trong phòng trực tiếp nghe thấy câu hỏi của Băng Băng, cũng không khỏi đều cười phá lên, điên cuồng hò hét!

"Ha ha ha!

Tôi sắp cười chết mất thật!

Bà xã Băng Băng ra đòn chí mạng!" "Diệp Đảo vốn đã đang gian nan trên con đường tìm lý do, nào ngờ trên con đường này đá ngáng chân ngày càng nhiều!" "Tôi thật sự không nhịn được nữa!

Một ngụm trà cười phun ra xa ha ha ha ha!" "Tất cả yên lặng một chút, để Diệp Đảo vắt óc suy nghĩ một lý do đáng tin cậy hơn!

Mặc dù chúng ta tuyệt đối sẽ không tin!" "Nước mắt tôi đều cười ra rồi!

Thật đấy, đau bụng quá!" ...

Bộ chỉ huy, sảnh hội thảo.

Phía trước bàn hội nghị, giáo sư Chu cũng ung dung nhìn Diệp Kiêu, khóe miệng khẽ nhếch lên, chuẩn bị xem Diệp Kiêu trả lời như

thế nào.

Chương 73

Và nghe thấy lời của Băng Băng, Diệp Kiêu cũng không khỏi sững sờ một lúc, sau đó có chút oán trách liếc nhìn Băng Băng một cái.

Băng Băng thấy vậy, lập tức tinh nghịch lè lưỡi, đôi mắt cười cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Một lúc lâu sau, Diệp Kiêu dường như cuối cùng cũng đã chuẩn bị xong câu trả lời, từ từ mở miệng: "Nếu đã như vậy, vậy thì tôi xin mạo muội phạm một đại kỵ, tiết lộ trước cho các vị một chút!" "Loại rắn lông đen này, thực ra trong phần hai của Tỏa Long Tỉnh của tôi, cũng đã xuất hiện..." Dứt lời.

Hiện trường im lặng như tờ.

Im lặng đến mức cực kỳ quỷ dị.

Tất cả các chuyên gia có mặt đều chết lặng nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu.

Không ai có thể ngờ rằng, Diệp Kiêu cuối cùng lại đưa ra câu trả lời như vậy!

Trong chốc lát, trong lòng tất cả mọi người đều dấy lên sóng to gió lớn!

Hành động khảo cổ Tỏa Long Tỉnh từ lúc bắt đầu đến bây giờ, mới chỉ có vài ngày.

Đã có hai loài được phát hiện lần đầu tiên trên toàn cầu xuất hiện trước mắt công chúng.

Vốn tưởng rằng, đây đã là chuyện kinh khủng nhất rồi!

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của tất cả mọi người là, hai loại sinh vật

được phát hiện lần đầu này, lại đều xuất hiện trong một bộ phim!

Thế giới này làm sao vậy?

Điên rồi sao?

Đây có lẽ là nghi hoặc đồng nhất nảy sinh trong lòng tất cả các chuyên gia.

Và khán giả trong phòng trực tiếp, sau khi nghe thấy những lời này của Diệp Kiêu, cũng không khỏi đều bị chấn động sâu sắc.

Trong chốc lát, cả phòng trực tiếp lập tức chìm vào một khoảng lặng.

Mãi một lúc sau, trên màn hình phòng trực tiếp mới cuối cùng lại xuất hiện bình luận.

"Tôi muốn hỏi... vừa rồi Diệp Đảo nói, là thật sao?" "Mẹ ơi!

Bây giờ ai mà nói, đây là sự trùng hợp tôi lật mặt ngay, không nói hai lời thật đấy!" "Chà, hai loại sinh vật được phát hiện lần đầu, lại đều xuất hiện trong phim của Diệp Đảo, anh nói với tôi là trùng hợp?

Lời này hỏi chó chó cũng không tin!" "Mẹ kiếp, Diệp Đảo đây là đã từ bỏ chống cự rồi?

Định không đánh đã khai?" "Rất rõ ràng mà, Diệp Đảo không nghĩ ra lý do nữa, chỉ có thể tạm dùng lời thật để đối phó!

Cứ xem lời thật của anh ấy có thể nói đến mức nào!" ...

Bộ chỉ huy, sảnh hội thảo.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú bên bàn hội nghị.

Trên mặt những người có mặt không ai là không lộ vẻ kinh hãi.

Và lúc này, Diệp Kiêu im lặng một lúc, cũng cuối cùng lại một lần

nữa mở miệng nói: "Đương nhiên, mọi người đừng nghĩ lệch!

Tôi là trong lúc lật xem cổ tịch, tình cờ lật thấy loại sinh vật này, cảm thấy thú vị mới quyết định đưa nó vào kịch bản, không có chút quan hệ nào với kinh nghiệm bản thân!" Diệp Kiêu sắc mặt nghiêm túc, một mực nói.

Khiến những người có mặt, cũng như khán giả trong phòng trực tiếp đều một phen ngớ người.

Và sau đó, không đợi mọi người hò hét, giọng của Diệp Kiêu cũng lại một lần nữa vang lên, nói: "Ban đầu, khi thành viên đội viên kia nói, nhìn thấy pho tượng người mở mắt, tôi đã phát hiện không ổn, chỉ là vì không dám chắc chắn, nên tôi không nói!" "Bởi vì trước đó, đội khảo cổ đã nói, nhiệt độ trong hành lang này thấp hơn bên ngoài rất nhiều!" "Và loại rắn lông đen này, dưới nhiệt độ thấp sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông.

Phương pháp đánh thức chúng chính là nhiệt độ cao, cũng chính là ngọn đuốc trong tay các thành viên đội khảo cổ!" "Khi rắn lông đen tỉnh lại, cũng chính là lúc những pho tượng người sống lại ban đầu.

Tôi thực ra không chắc chắn rắn lông đen ký sinh trong pho tượng người, rốt cuộc ký sinh ở bộ phận nào." "Bởi vì cổ tịch bị thiếu, nên tôi không biết." "Nhưng sau đó, khi đi vào ngõ cụt, đội bảo vệ bắn về phía những pho tượng người, tôi đã tình cờ nhìn thấy ở bụng dưới của pho tượng người, phun ra một chút máu màu xanh lục!" "Có lẽ là do đội bảo vệ vô tình bắn, đạn sượt qua hệ thần kinh trung ương, dẫn đến làm bị thương rắn lông đen!

Tôi lúc đó mới phỏng đoán rắn lông đen có thể ký sinh ở hệ thần kinh trung ương của cơ thể người!" "Đây cũng là lý do tại sao tôi nói, là vì mắt tôi tinh hơn!" ...

Nói rồi, Diệp Kiêu dừng lại một chút, sau đó nói tiếp: "Còn nữa,

ngân khố của vua Gia Tĩnh triều Minh sở dĩ luôn trống rỗng, không chỉ vì ông ta muốn luyện đan trường sinh.

Một phần trong đó là vì muốn xây dựng lăng mộ." "Để xây dựng lăng mộ này, ông ta thậm chí còn chiếm dụng cả công quỹ dùng để xây lăng cho Trần Hoàng hậu." "Nhưng dù vậy, cũng không đủ để ông ta lát toàn bộ hành lang dài như thế này bằng ngọc trắng pháp lang lưu ly!

Cho nên chắc chỉ là một lớp trang trí bề mặt mà thôi!" "Còn bên trong, có lẽ là một loại hàn nham, cống phẩm của các tiểu quốc Bắc Vực thời xưa." "Loại nham thạch này được sản xuất ở vùng cực hàn của Thiên Sơn, bản thân hàn nham ẩn chứa hàn tính.

Nó là một loại vật liệu làm mát được các bậc quan lại quyền quý thời xưa dùng để xây dựng sơn trang nghỉ mát, thay thế cho đá lạnh!" "Đồng thời nó cũng là một vị thuốc trong đơn thuốc luyện đan của vua Gia Tĩnh." "Còn việc xây nó ở đây, có lẽ là để ức chế sự phục sinh của hắc mao xà." "..." "..." "..." Nhiều chuyên gia có mặt tại hiện trường lúc này đều đang ngẩn người nhìn Diệp Kiêu.

Hiện trường càng trở nên yên tĩnh, không một tiếng động.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Lần này, những gì Diệp Kiêu nói có lẽ thật sự không phải là viện cớ.

Nhưng so với viện cớ, nó lại còn khiến người ta kinh ngạc hơn gấp trăm lần.

Không ngờ rằng, dưới ánh đuốc leo lét, ngay cả đội vệ sĩ tập trung tinh thần, nổ súng vào đám tượng người cũng không nhìn thấy máu màu xanh lục.

Vậy mà Diệp Kiêu lại thấy được.

Và còn từ đó suy đoán ra hắc mao xà ký sinh ở vị trí tủy sống của tượng người, qua đó tìm ra cách đối phó với chúng.

Nghe thì quả thật có hơi hoang đường, nhưng đối với Diệp Kiêu mà nói, đây lại là sự thật không thể thật hơn.

Cơ thể anh ta đã được Kỳ Lân Cổ Huyết cải tạo, các chỉ số đều vượt xa người thường, trừ ba cao ra thì cái gì cũng cao.

Bất kể là thị lực, thính lực hay khứu giác, độ nhạy bén của anh ta đã đạt đến một mức độ khó tin.

Vì vậy, việc có thể quan sát thấy một tia máu màu lục bắn ra từ thân tượng người trên màn hình cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Chỉ là các chuyên gia này, cũng như khán giả, lại không hề biết.

Họ chỉ có thể coi đó là một sự trùng hợp mà thôi.

Lúc này, khán giả trong phòng trực tiếp sau khi nghe lời của Diệp Kiêu cũng không khỏi sôi sục cả lên.

Trong phút chốc, màn hình livestream bỗng dấy lên một làn sóng bình luận hung dữ đến khó tin!

“Tôi cảm nhận được, đây không phải là viện cớ!

Diệp Đạo nói thật đấy!” “Đúng vậy, nếu Diệp Đạo có thể nghĩ ra một cái cớ phức tạp như vậy, thì hai cái cớ ‘tình cờ biết được’ và ‘đọc được trong sách cổ’ trước đó đã không xuất hiện rồi!” “Nhưng... các người không thấy có gì đó không đúng sao?” “Nhận ra rồi, Diệp Đạo quá hiểu rõ về ngôi mộ cổ này... cũng như về hắc mao xà!

Chương 74

Cứ như là... chính mắt nhìn thấy ngôi mộ này được xây dựng thế nào, lại còn từng giải phẫu hắc mao xà, làm vô số thí nghiệm vậy!" "Diệp Đạo từng đến ngôi mộ này, biết nó được xây dựng ra sao, biết cả dược liệu và tác dụng của kiến trúc thì cũng không có gì lạ mà?" "Đúng!

Cộng thêm kinh nghiệm làm việc dưới lòng đất phong phú của Diệp Đạo, chắc chắn hắc mao xà cũng không phải lần đầu gặp!

Mấy cái này chỉ là chuyện nhỏ thôi mà ~" ...

Tổng bộ chỉ huy, phòng hội thảo.

Nhiều chuyên gia nhìn những bình luận trên màn hình, trông có vẻ vô lý nhưng lại cực kỳ có lý, khóe miệng bất giác nở một nụ cười.

Trong chốc lát, không khí trong cả phòng hội thảo trở nên có chút kỳ quái.

Thực ra các chuyên gia cũng đều biết, những điều Diệp Kiêu nói, trừ phi là người cực kỳ am hiểu về ngôi mộ cổ này và hắc mao xà, nếu không tuyệt đối không thể biết rõ ràng như vậy.

Trong phút chốc, suy nghĩ Diệp Kiêu đã từng đến ngôi mộ này trong đầu các chuyên gia lại càng trở nên vững chắc.

Bỗng nhiên, "Reng reng reng...

Reng reng reng..." Trong phòng hội thảo đột nhiên vang lên một loạt tiếng rung điện thoại, liên tiếp không ngớt, thật náo nhiệt.

Các chuyên gia có mặt không khỏi nhíu mày, mở điện thoại ra xem.

Tin Tức Hôm Nay: 【Phát hiện lăng mộ triều Minh dưới đáy Tỏa Long Tỉnh, tượng người trong mộ sống lại một cách kỳ dị!

Đội khảo cổ lâm vào tình thế nguy cấp, chi tiết xin nhấn vào →】 Tiêu Đề Ngày Mai: 【Phát hiện tượng người sống trong mộ cổ!!!

Biên kịch bí ẩn tiết lộ bí mật kinh thiên, tượng người được luyện từ người sống!!!】 Tin Tức Chim Cánh Cụt: 【Thời khắc nguy cấp!

Tượng người sống đột nhiên hồi sinh, đội khảo cổ rơi vào tuyệt cảnh!

Kết cục sẽ ra sao???】 UC Kinh Ngạc: 【Kinh ngạc!

Tượng người năm trăm năm trước đột nhiên sống lại!

Ẩn tình đằng sau lại do một biên kịch bí ẩn tiết lộ!】 Điểm Tin Hôm Qua: 【Phát hiện lăng mộ xa hoa dưới nước!

Lịch sử bị chôn vùi cuối cùng cũng sẽ tái hiện nhân gian!】 Vi Bác Cự Lãng: 【Đường Lên Trời!

Nam Thiên Môn!

Tượng người sống!

Hãy xem đội khảo cổ làm thế nào để tìm ra chân tướng lịch sử bị chôn vùi trong ngôi mộ cổ đầy rẫy nguy cơ!】 ...

Nhìn thấy những tin tức hot đột ngột hiện ra, tất cả các chuyên gia có mặt đều không khỏi ngẩn người.

Hay thật, đây chính là tốc độ Đại Việt trong truyền thuyết sao?

Sự việc này từ lúc xảy ra đến lúc giải quyết, trước sau cộng lại chưa đầy nửa tiếng.

Vậy mà nhiều tài khoản marketing như vậy đã nhanh như chớp biên soạn xong bài viết và hình ảnh minh họa, rồi đăng tải.

Sau khi những bài viết hoặc là khoa trương, hoặc là hài hước, hoặc là câu view của các tài khoản marketing được đăng lên, cả mạng xã hội lập tức dậy sóng.

Có người còn cố tình đi xem lại bản ghi của buổi trực tiếp, cuối cùng lại đẩy cái tên "Diệp Kiêu" lên top 1 bảng tìm kiếm hot!

Những từ khóa như "Diệp Đạo", "Tên tội phạm ngoài vòng pháp luật Diệp Kiêu", "Truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy" đều chiếm lĩnh các bảng xếp hạng tìm kiếm hot.

Dù là bảng tìm kiếm hot của Vi Bác hay của Đẩu Âm, trong top 10 đã có ba mục liên quan đến tên Diệp Kiêu.

Trong top 10 từ khóa tìm kiếm hot, có đến bảy từ liên quan đến anh.

Trong chốc lát, cái tên "Diệp Kiêu" bỗng trở thành cái tên hot nhất trên mạng.

Lượng truy cập khổng lồ do các tài khoản marketing tạo ra cuối cùng đều chuyển hướng về phòng trực tiếp khảo cổ Tỏa Long Tỉnh.

Lượng khán giả trong phòng trực tiếp lập tức tăng vọt.

Màn hình bình luận cũng lập tức như nước sông cuồn cuộn, phủ kín cả màn hình.

"Mau cho tôi xem, Diệp Đạo đâu rồi?

Diệp Đạo đâu?" "Woa!!!

Đây chính là tên tội phạm ngoài vòng pháp luật trong truyền thuyết sao?

Đẹp trai đến mức vô lý!" "Da trắng thế này, tôi là con gái mà còn thấy ghen tị!

Xem ra thật sự có khả năng là làm việc dưới lòng đất quanh năm!

Bằng chứng thép rồi!" "Lầu trên hơi vội vàng rồi đấy!

Anh đẹp trai thế này sao có thể là trộm mộ được?

Lại đây chị thương!" "Toàn một lũ không biết xấu hổ, âm mưu bất chính với chồng của tôi!" ...

Chiều hướng của phòng trực tiếp, cùng với sự gia nhập của một lượng lớn khán giả, bắt đầu lệch lạc một cách điên cuồng.

Vô số khán giả nữ ban đầu vào phòng trực tiếp với tâm thế thảo phạt trộm mộ, xem kịch vui, kết quả sau khi nhìn thấy nhan sắc của đương sự Diệp Kiêu, tam quan lập tức chạy theo ngũ quan.

Trong chốc lát, đám đông hóng chuyện vừa mới vào phòng trực tiếp suýt chút nữa đã tưởng đây là phòng livestream xem mắt.

Tuy nhiên sau khi định thần lại, nhìn thấy Diệp Kiêu đang ngồi bên bàn hội nghị trong phòng hội thảo, khán giả trong phòng trực tiếp lại một lần nữa bùng nổ.

"Đây chính là Diệp Kiêu, Diệp đại biên kịch trong truyền thuyết, người đã biến tự truyện thành phim sao?" "Lầu trên gọi sai rồi, vị này là Diệp Đạo!" "Hoặc gọi là tên tội phạm ngoài vòng pháp luật Diệp Kiêu, cái tên này cũng không tệ!" "Ha ha ha!

Tôi xem tin trên Vi Bác mới qua đây, không ngờ Diệp Đạo lại dũng mãnh như vậy!" "Vốn dĩ không hứng thú với phim đề tài trộm mộ, nhưng nghe các người nói vậy, tôi lại có chút muốn đi xem phim [Tỏa Long Tỉnh] rồi!" ...

Phòng trực tiếp lập tức trở nên náo nhiệt.

Vô số khán giả trong phòng điên cuồng đùa giỡn với các meme "Diệp Đạo" hay "tên tội phạm ngoài vòng pháp luật Diệp Kiêu", mang một vẻ như không tống Diệp Kiêu vào tù thì quyết không bỏ cuộc.

Trong phòng hội thảo, Diệp Kiêu nhìn những lời lẽ như hổ như sói của khán giả, cũng không khỏi lau mồ hôi trên trán.

Ngay sau đó, Diệp Kiêu ho nhẹ hai tiếng, nghiêm mặt nói: "Các khán giả mới vào phòng trực tiếp, đừng để khán giả cũ dẫn dắt sai lầm nhé!

Tôi không phải Diệp Đạo gì cả, cũng không phải tội phạm ngoài vòng pháp luật!

Tôi chỉ là một biên kịch bình thường!" "Khán giả cũng đừng đồn thổi sai sự thật, tôi tin các bạn sẽ có phán đoán của riêng mình về thật giả!" Diệp Kiêu nói với khán giả một cách nghiêm túc.

Sau đó, như nhớ ra điều gì, anh lại nhìn vào ống kính nói với khán giả: "Bộ phim [Tỏa Long Tỉnh] là tâm huyết của tôi và đạo diễn Trương!

Chương 75

Không phải là trải nghiệm cá nhân của tôi!

Mọi người đừng hiểu lầm!" "Nhưng bộ phim này rất đặc sắc, khán giả nào có hứng thú có thể đến các rạp chiếu phim để xem nhé!" Diệp Kiêu quảng cáo một cách nghiêm túc, khiến các chuyên gia có mặt không khỏi ngây người!

Hay thật, quảng cáo trong buổi hội thảo chính thức của nhà nước?

Anh đã xin tài trợ chưa?

Một vài chuyên gia lớn tuổi lập tức nhìn về phía người phụ trách buổi hội thảo, giáo sư Chu, muốn ông chấn chỉnh lại tác phong không tốt của Diệp Kiêu!

Nhưng không hiểu vì sao, giáo sư Chu dường như bị điếc, làm ngơ trước hành vi quảng cáo của Diệp Kiêu!

Và những ánh mắt mà mấy vị giáo sư kia ném tới, giáo sư Chu cũng chỉ giả vờ như không thấy.

Điều này khiến mấy vị giáo sư không khỏi ngớ người!

Thực ra, giáo sư Chu cũng không biết nên nói gì.

Chẳng lẽ vì Diệp Kiêu quảng cáo mà đuổi anh ta ra khỏi phòng hội thảo sao?

Trong số các chuyên gia ở đây, chỉ có một mình Diệp Kiêu từng vào trong "thiên đình"!

Đối với tình hình bên trong lăng mộ này, cũng chỉ có Diệp Kiêu là hiểu rõ nhất.

Nếu lại gặp phải những nguy hiểm như "đường lên trời" hay

tượng người sống lại mà họ chưa từng gặp, cũng chưa có phương án đối phó, chẳng lẽ cứ thế trơ mắt nhìn đội khảo cổ đi vào chỗ chết sao?

Lỡ như lại gặp nguy hiểm không giải quyết được, chẳng phải vẫn phải dựa vào Diệp Kiêu sao?!

Bây giờ bảo ông cung phụng Diệp Kiêu lên, ông cũng bằng lòng.

Ông còn chưa đến tuổi lẩm cẩm, bên nặng bên nhẹ ông tự nhận vẫn phân biệt được.

Vì vậy, giáo sư Chu cũng mắt nhắm mắt mở, coi như không thấy.

Bỗng nhiên, giáo sư Chu như nhớ ra điều gì, vội vàng quay người đến bên cạnh Diệp Kiêu.

Ông nhìn chằm chằm Diệp Kiêu với vẻ mặt nghiêm túc, nhỏ giọng hỏi: "Cậu Diệp à, bộ phim [Tỏa Long Tỉnh] này, cậu cũng là một trong những nhà đầu tư, cậu có... vé nội bộ gì không?" Diệp Kiêu nghe vậy, lập tức nhìn giáo sư Chu một cách kỳ lạ, nhất thời không hiểu ông muốn làm gì.

Mà giáo sư Chu thấy ánh mắt của Diệp Kiêu, cũng lập tức xua tay, nói: "Haizz!

Tôi định xem phim của cậu nhiều hơn, để bổ sung kiến thức về xuống mộ mà!" "Nhưng vừa rồi tôi bảo trợ lý đi đặt vé, phát hiện phim của cậu hot quá, căn bản không giành được vé!" Giáo sư Chu vừa lắc đầu vừa than thở, dường như không xem được phim của Diệp Kiêu thì giống như mất đi một món cổ vật quan trọng, mặt mày rầu rĩ.

Nhưng Diệp Kiêu nghe vậy lại không khỏi dở khóc dở cười.

Hoá ra...

ông lấy phim của tôi làm kim chỉ nam khảo cổ hạ mộ à?

Nghĩ vậy, Diệp Kiêu không khỏi nghi ngờ nhìn giáo sư Chu một cái, trong lòng lập tức dấy lên cảnh giác vô hạn.

Sao tôi lại có cảm giác... người muốn tống tôi vào tù nhất chính là giáo sư Chu ông nhỉ!

Nhưng cuối cùng, Diệp Kiêu vẫn liên hệ với Trương Đạo, xin cho giáo sư Chu hai vé xem phim.

Sau khi biết chuyện, giáo sư Chu lập tức vui mừng đến nỗi những nếp nhăn trên mặt không ngừng run rẩy.

Nhưng điều họ không bao giờ ngờ tới là, nội dung cuộc trò chuyện của Diệp Kiêu và giáo sư Chu lại bị micro ghi âm sau lưng giáo sư Chu ghi lại không sót một chữ.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng nghe được toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện của hai người.

Khi hai người định thần lại, họ mới ngỡ ngàng phát hiện cả phòng hội thảo dường như đã trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều nhìn Diệp Kiêu và giáo sư Chu bằng một ánh mắt kỳ quái, trong ánh mắt chứa đựng sự khó tin và vô số kinh ngạc.

Trong chốc lát, không khí trong cả phòng hội thảo trở nên cực kỳ quái dị.

Ngay cả Băng Băng trên đài chủ trì cũng trốn sau máy quay, nén cười đến mức mặt đỏ bừng.

Đôi mắt đẹp cười cong thành vầng trăng khuyết, bờ vai không ngừng run rẩy.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng vào giây phút này phát điên cả

lên.

Màn hình bình luận như đê vỡ, tràn ngập khắp nơi.

“Ha ha ha ha!

Mẹ nó tôi cười chảy cả nước mắt rồi!

Nhìn ánh mắt của Diệp Kiêu kìa!” “Chúng ta còn non quá!

Khi chúng ta coi [Tỏa Long Tỉnh] là phim, đã có người coi nó là tự truyện!

Khi chúng ta coi nó là tự truyện, đã có người coi nó là kim chỉ nam khảo cổ!” “Phụt!!!

Vốn dĩ tôi không cười, nhưng thấy câu nói của lầu trên, tôi thật sự không nhịn được ha ha ha ha!” “Không ngờ tới, người muốn tống Diệp Đạo vào tù nhất lại chính là giáo sư Chu!” “Tôi thật sự cười không nổi nữa rồi, bụng sắp chuột rút rồi, nhưng tôi vẫn không nhịn được cười thì phải làm sao?” “Nhìn ánh mắt u oán của Diệp Đạo kìa!

Tôi cười phun cơm luôn!” ...

Trong phòng trực tiếp, lập tức vang lên một tràng cười vui vẻ.

Mà giáo sư Chu và Diệp Kiêu nhìn thấy bình luận trên màn hình, cũng không khỏi ngẩn người.

Ngay sau đó nhìn thấy micro sau lưng giáo sư Chu, hai người lập tức hiểu ra.

“Khụ khụ khụ...” Giáo sư Chu lập tức cúi đầu, ho khan hai tiếng, vỗ vai Diệp Kiêu nói: “Không sao, lần sau có chỗ nào không hiểu về khảo cổ, chúng ta lại thảo luận kỹ hơn!” Nói xong, không đợi Diệp Kiêu trả lời, giáo sư Chu liền gật đầu, nhanh chóng quay về phía trước bàn hội nghị.

Nếu không có gì bất ngờ, dưới chân giáo sư Chu lúc này đã đào ra

một căn biệt thự siêu lớn.

Khán giả nghe vậy, không khỏi lại phá lên cười.

“Ha ha ha!

Tôi cách màn hình cũng cảm nhận được sự ngượng ngùng vô hạn!” “Đây quả thực là, hiện trường xã hội chết thực sự!

Cười điên rồi cười điên rồi!” “Sự ngượng ngùng tràn ra cả màn hình!

Chậc chậc chậc!” “Cười không sống nổi.

Giáo sư Chu lại đi hỏi Diệp Đạo xin vé phim nội bộ, mà lại còn là để bổ sung kiến thức khảo cổ!” “Đúng vậy, nếu không phải tận tai nghe thấy, đánh chết tôi cũng không tin chuyện vô lý như vậy!” ...

Chương 76

Tổng bộ chỉ huy, phòng hội thảo.

Giáo sư Chu nhìn bình luận trên màn hình, mặt mày lập tức đen lại.

Ông lại ngượng ngùng ho khan hai tiếng, sau đó nhấn nút trên tai nghe, tuyên bố: "Tượng người đã giải quyết xong, bây giờ có thể tiến hành hành động khảo cổ tiếp theo!" Giáo sư Chu cố tình lảng sang chuyện khác, khiến khán giả không khỏi ngớ người, la lớn "Vãi chưởng".

Cùng lúc đó, đội khảo cổ trong hành lang cũng đã gần như hồi phục.

Mấy người có cảm xúc dao động đặc biệt nghiêm trọng, sau khi biết được nguyên nhân thực sự của việc tượng người sống lại, cũng không khỏi sững sờ.

Sau đó đều đỏ mặt trốn về cuối hàng.

Đội vệ sĩ cũng đã kiểm tra xong, xác nhận tượng người và hắc mao xà đã không còn gây ra mối đe dọa.

Vì vậy, giáo sư Dương liền trực tiếp quyết định, chuẩn bị dẫn đội khảo cổ đi ra khỏi hành lang này, tiến sâu hơn vào trong mộ huyệt.

Tuy nhiên, ngay khi đội khảo cổ do giáo sư Dương dẫn đầu chuẩn bị khởi hành, trong phòng hội thảo, Diệp Kiêu dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, lập tức lên tiếng: "Đợi một chút!

Tôi vừa quên nói, hành lang này thực ra... không phải là ngõ cụt!" Câu nói này vừa thốt ra, cả đại sảnh lại một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Mọi người đều có chút kinh ngạc nhìn về phía Diệp Kiêu, trong

ánh mắt mang theo vẻ nghi hoặc.

“Không phải ngõ cụt?

Nhưng tường xung quanh đều là tường đặc mà?

Cũng không có cơ quan hay cửa ngầm nào cả!” Một nhà khảo cổ học lên tiếng nghi ngờ.

Bởi vì lúc vừa mới vào hành lang này, đội trưởng đội vệ sĩ đã kiểm tra qua.

Ba mặt tường này đều được xây đặc, căn bản không có thứ gì giống như cửa ngầm, sau cửa cũng không có không gian nào.

Nếu đây không phải ngõ cụt, mà còn có lối đi khác... có lẽ chỉ có thể ở dưới đất, hoặc trên vòm trần?

Nghĩ đến đây, các chuyên gia lại một lần nữa đồng loạt hướng ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Khán giả trong phòng trực tiếp vào lúc này cũng không khỏi lên tiếng nghi hoặc.

“Hả?

Không phải ngõ cụt?

Tình hình gì vậy?” “Chẳng lẽ trong hành lang này còn có lối đi khác sao?” “Không phải vừa rồi đã xác nhận rồi sao?

Ba mặt tường ở đây đều là tường đặc!

Không có lối đi mà?” “Tôi cũng thấy hơi kỳ lạ, rốt cuộc là chuyện gì?” “Chẳng lẽ lúc nãy đội trưởng đội vệ sĩ không khảo sát ra?

Hay là...” ...

Trong chốc lát, khán giả trong phòng trực tiếp bàn tán sôi nổi.

Tổng bộ chỉ huy, phòng hội thảo.

Các chuyên gia nhìn Diệp Kiêu, cũng không biết anh ta rốt cuộc đang giở trò gì.

Vừa rồi lúc đội trưởng đội vệ sĩ gõ vào các bức tường xung quanh, họ cũng đã nghe rõ tiếng động trầm đục.

Tiếng động trầm đục này chính là bằng chứng cho thấy bức tường là đặc.

Diệp Kiêu nhìn màn hình livestream đầy rẫy sự nghi hoặc, cũng từ từ lên tiếng giải thích: "Âm thanh trầm đục không có nghĩa là bên trong đó là đặc!" Nói rồi, Diệp Kiêu dừng lại một chút, quét mắt một vòng qua các chuyên gia có mặt, rồi lại nói tiếp: "Loại đá dùng để xây tường, nếu mật độ đủ cao, dù cho phía sau bức tường là rỗng, cũng sẽ phát ra tiếng động trầm đục!" "Loại tiếng động này và tiếng của bức tường đặc thật sự có một chút khác biệt!

Nhưng người bình thường căn bản không phân biệt được!" Diệp Kiêu vừa dứt lời, nhiều chuyên gia trong phòng hội thảo lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Các chuyên gia có mặt đều khẽ gật đầu, nhíu mày trầm tư.

Đứng trước bàn hội nghị, giáo sư Chu đang nhìn chằm chằm vào màn hình lớn ở trung tâm, lông mày cũng lập tức nhíu lại thành chữ "xuyên".

Những gì Diệp Kiêu nói là thật hay giả, ông hiện tại không thể xác định.

Nhưng ý tứ trong lời của Diệp Kiêu, ông lại nghe hiểu được.

Tức là, loại đá dùng để xây tường ở đây, chính là loại đá có mật độ cực cao mà Diệp Kiêu nói.

Vừa rồi khi đội trưởng đội vệ sĩ gõ vào tường, Diệp Kiêu thực ra đã phát hiện ra sự khác biệt trong âm thanh ở đây.

Chỉ là họ không hiểu về điều này, nên cũng không thể nghe ra được.

Nghĩ đến đây, giáo sư Chu không khỏi ngẩng đầu, nhìn về phía Diệp Kiêu bên cạnh.

Lúc này Diệp Kiêu đang ung dung ngồi bên bàn hội nghị, vẻ mặt như không có chuyện gì mà thưởng thức trà.

Dường như người vừa nói không phải là anh.

Những chủ đề mà các chuyên gia xung quanh đang bàn luận cũng không có chút quan hệ gì với anh.

Giáo sư Chu khẽ nhíu mày, suy nghĩ một lát, rồi từ từ nhấn nút trên tai nghe.

Ông quyết định, trước tiên để đội khảo cổ gõ lại vào bức tường trong hành lang một lần nữa, đợi ông nghe xem âm thanh của bức tường có gì khác biệt, rồi mới quyết định.

Ngay lập tức, đội vệ sĩ trong hành lang sau khi nghe lệnh liền gõ lại vào các bức tường xung quanh.

Vẫn là tiếng "cộp cộp" trầm đục.

Căn bản không nghe ra được một chút dấu hiệu nào cho thấy có không gian phía sau tường.

Lông mày giáo sư Chu lập tức lại nhíu chặt, ông hoàn toàn không nghe ra được bất kỳ sự khác biệt nào.

"Chẳng lẽ thật sự là chúng ta không nghe được..." "Đợi một chút!" Giáo sư Chu dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, hai mắt bỗng sáng lên.

Vừa rồi khi đội vệ sĩ tấn công tượng người, trong lúc tất cả mọi người đều không phát hiện, Diệp Kiêu lại quan sát được máu của hắc

mao xà phun ra, từ đó suy đoán ra vị trí ký sinh của hắc mao xà, và cứu được tất cả mọi người.

Bây giờ, Diệp Kiêu lại một lần nữa đề xuất, sự khác biệt trong âm thanh này, không phải người bình thường có thể nghe ra được?

Chẳng lẽ việc quan sát thấy máu hắc mao xà phun ra vừa rồi không phải là trùng hợp?

Mà là do Diệp Kiêu vốn dĩ ngũ quan đã nhạy bén?

Nghĩ đến đây, giáo sư Chu lập tức hạ quyết tâm, ho nhẹ hai tiếng.

Chương 77

“Khụ khụ!” Lập tức, cả phòng hội thảo trở nên yên tĩnh.

Tiếng thảo luận xì xào của các chuyên gia cũng theo đó mà dừng lại.

Giáo sư Chu quay người nhìn Diệp Kiêu, hỏi: “Cậu Diệp à, ý của cậu lúc nãy là, phía sau bức tường này có một không gian đúng không?” ...

Diệp Kiêu nghe vậy, suy nghĩ một lát, rồi lại từ từ lắc đầu.

Giáo sư Chu và các chuyên gia khác nghe vậy, đều không khỏi ngẩn người, càng thêm không hiểu ra sao.

Vừa mới nói phía sau bức tường này có không gian, bây giờ lại lắc đầu?

Tuy nhiên, ngay khi các chuyên gia có mặt đang ngơ ngác, giọng nói của Diệp Kiêu lại một lần nữa vang lên.

“Phía sau bức tường này, không chỉ có một tầng không gian!

Cụ thể tôi cũng không nói rõ được!” Diệp Kiêu khẽ trầm ngâm, nói.

Các chuyên gia có mặt nghe vậy, không khỏi kinh ngạc liếc nhìn Diệp Kiêu một cái.

Giáo sư Chu nghi hoặc: “Không chỉ một tầng không gian?” Diệp Kiêu gật đầu, nói: “Đúng vậy, không gian phía sau bức tường này... kết cấu chắc là khá phức tạp!” Diệp Kiêu không nói thẳng ra toàn bộ, không gian phía sau bức tường này rốt cuộc trông như thế nào.

Vừa rồi lúc rảnh rỗi, Diệp Kiêu đã dựa vào vị trí của bố cục

phong thủy âm trạch trong 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》, đối chiếu với vị trí mà đội khảo cổ đang ở.

Cơ thể Diệp Kiêu đã được Kỳ Lân Cổ Huyết cải tạo, trí nhớ cũng được tăng cường một mảng lớn.

Vì vậy, lộ trình di chuyển của đội khảo cổ trong mộ vừa rồi, trong đầu Diệp Kiêu đã cơ bản hình thành một bản đồ lăng mộ.

Chỉ là những nơi đội khảo cổ chưa đặt chân đến, vẫn là một vùng sương mù.

Sau khi chuyển đổi qua phong thủy âm trạch, kết hợp với ba mươi sáu thiên cang, bảy mươi hai địa sát của thiên đình tương ứng với ba mươi sáu cung bảy mươi hai điện, Diệp Kiêu lại tính toán ra được, phía sau cánh cửa này dường như là nơi ở của Thất tiên nữ trong thiên đình, Thất Tiên Các!

Ở sâu trong Thất Tiên Các, lại còn có vườn đào tiên trồng vô số cây bàn đào.

Truyền thuyết bàn đào ngàn năm mới ra hoa, ngàn năm mới kết quả, ngàn năm mới chín!

Nếu người phàm ăn được quả bàn đào vừa mới chín, liền có thể đạt được vĩnh sinh, sống lâu cùng trời đất.

Còn nếu ăn được quả bàn đào đã chín năm trăm năm, liền có thể trực tiếp cả nhà phi thăng, thành tựu tiên cách bất hủ.

Người như vua Gia Tĩnh, si mê trường sinh đến mức gần như tẩu hỏa nhập ma, chấp niệm đối với vườn bàn đào chắc chắn không nhỏ.

Vì vậy, phía sau bức tường này, chắc chắn tồn tại một nơi biệt hữu động thiên phúc địa.

Còn cụ thể vì sao...

Diệp Kiêu cũng không phải thật sự đã đến đây, nên anh cũng không rõ.

Lúc này, giáo sư Chu bên cạnh nghe vậy, chỉ nghĩ là Diệp Kiêu không tiện nói ra chuyện mình đã từng đến đây và những gì đã thấy, nên tìm một cái cớ để qua loa.

Ngay lập tức, giáo sư Chu như bừng tỉnh đại ngộ, cười một cách đầy ẩn ý.

Biểu cảm nhìn Diệp Kiêu cũng theo đó mà trở nên kỳ quái, một bộ dạng "tôi hiểu, tôi hiểu cậu mà".

Khiến cho Diệp Kiêu ngơ ngác không hiểu gì.

Ngay sau đó, giáo sư Chu trở lại vẻ nghiêm túc, quay sang hỏi Diệp Kiêu: "Nếu đã như vậy... vậy làm sao để vào được không gian phía sau bức tường này?" Câu hỏi này vừa được đặt ra, ánh mắt của những người còn lại cũng lập tức đổ dồn về phía Diệp Kiêu.

Thực ra, Diệp Kiêu từ lúc đối chiếu phong thủy âm trạch đã phát hiện ra cửa mở phong thủy này, nằm ở vị trí cao chín tấc trên bức tường bên phải.

Còn vị trí cụ thể, Diệp Kiêu không có mặt tại hiện trường quan sát, nên cũng không dễ phán đoán.

Thế là, Diệp Kiêu liền nói: "Bảo họ kiểm tra bức tường bên phải, vị trí cách mặt đất khoảng hơn ba mươi centimet, xem có thể tìm thấy cơ quan không!" Nói xong, Diệp Kiêu lại ngồi vào bàn hội nghị, tiếp tục ung dung thưởng thức trà.

Thực ra không phải vì Diệp Kiêu khát.

Mà là, trà trong phòng hội thảo này quá hảo hạng!

Uống một ngụm thơm nức miệng, dường như quay trở lại ruộng

trà xanh mướt, không khí tràn ngập hương trà nồng nàn.

Còn cơ quan có thật sự ở vị trí đó hay không, căn bản không cần Diệp Kiêu phải bận tâm.

Hay nói cách khác, trong mắt Diệp Kiêu, căn bản không có lựa chọn "không".

Và sự thật cũng đúng như vậy.

Sau khi giáo sư Chu truyền đạt thông tin xuống cho đội khảo cổ dưới mộ, trong hành lang, đội khảo cổ rất nhanh đã tìm thấy cơ quan mà Diệp Kiêu nói.

Đó là một chiếc vòng kéo bằng đồng được khảm dưới một tấm đá xanh, giấu kín.

Khi nhìn thấy bên trong bức tường này thật sự có cơ quan, trong khoảnh khắc tất cả mọi người đều không kìm được kinh ngạc.

Phòng trực tiếp càng như bị ném vào một quả bom, bùng nổ dữ dội!

"Vãi chưởng!!!

Đây... là thật hay giả?

Không phải là dàn dựng chứ?

Thật sự có cơ quan à?" "Làm sao làm được vậy?

Diệp Đạo đang ở trên mặt đất, sao anh ta lại biết ở đây có cơ quan?" "Khoan đã... tôi đang hơi mông lung!

Diệp Đạo vốn dĩ đã biết cơ quan ở vị trí này đúng không?" "Hơn nữa lúc nãy nghe anh ta nói, có vẻ như rất hiểu rõ thứ ở sau bức tường này!

Cộng thêm cơ quan này nữa..." "Đáp án không phải đã quá rõ ràng

rồi sao?

Bằng chứng thép, Diệp Đạo chắc chắn đã đến đây rồi!

Bây giờ có thể lập án được rồi!" ...

Tổng bộ chỉ huy, phòng hội thảo.

Nơi đây yên lặng như tờ, không khí tĩnh lặng đến kỳ dị.

Chương 78

Tất cả các chuyên gia đều ngây người, kinh ngạc đến tột độ nhìn chằm chằm Diệp Kiêu.

Hoàn toàn là một bộ dạng như gặp ma giữa ban ngày.

Những gì Diệp Kiêu nói, lại toàn bộ...

ứng nghiệm!

Việc phát hiện ra cơ quan này, đã chứng minh cho việc phía sau bức tường phía trước, tồn tại một không gian.

Nhưng chính vì vậy, lại càng khiến các chuyên gia kinh ngạc vô cùng.

Diệp Kiêu đang ở trên mặt đất cơ mà!

Đừng nói là quan sát thực địa cảnh trong hành lang, anh ta còn chưa từng nhìn thấy toàn cảnh của hành lang.

Vậy mà lại chỉ ra không cần căn cứ, phía sau bức tường này có không gian.

Và, còn tìm ra được vị trí của cơ quan.

Chiếc vòng kéo bằng đồng khảm trong phiến đá, nếu để đội khảo cổ đi tìm, e là phải tìm từng phiến đá xanh một, mới có khả năng tìm thấy.

Vậy mà bây giờ, Diệp Kiêu lại trong tình huống chưa từng quan sát hiện trường, đã trực tiếp nói ra vị trí cơ quan.

Điều này làm sao không khiến các chuyên gia có mặt kinh ngạc vô cùng?

Trong chốc lát, trong lòng tất cả các chuyên gia đều dấy lên sóng to

gió lớn.

Lúc này, Diệp Kiêu, người đang ở trung tâm của sự việc, lại như thể những chuyện này không hề liên quan đến mình, đang ngồi bên bàn hội nghị từ tốn thưởng thức trà.

Dường như người vừa chỉ ra vị trí cơ quan không phải là anh, mà là một người khác.

Nhiều chuyên gia có mặt, sau khi trải qua cú sốc ban đầu, cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Họ nhìn về phía Diệp Kiêu đang ngồi bên bàn hội nghị, thần sắc vẫn như thường, vô cùng điềm tĩnh, sau đó liên tục gật đầu nhìn nhau.

Đúng vậy, lần này chắc chắn rồi!

Anh ta, chắc chắn đã đến đây! ...

Dưới mộ, hành lang.

Đội khảo cổ nhìn chiếc vòng kéo bằng đồng khảm trong tường, đều ngơ ngác nhìn nhau.

Cứ ngỡ là một câu nói không có hàm lượng kỹ thuật gì, lại thật sự giúp họ tìm ra cơ quan.

Chẳng lẽ vị trí chín tấc, tức là hơn ba mươi centimet này, còn có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Nghĩ đến đây, các thành viên đội khảo cổ đều nhìn nhau, đều thấy được sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Rõ ràng, không ai hiểu.

Các thành viên đội khảo cổ lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía giáo sư Dương trong đội! ...

Lại phát hiện giáo sư Dương lúc này cũng đang mang vẻ mặt đầy

nghi hoặc.

Rõ ràng, ông đối với vấn đề này cũng không hiểu rõ lắm.

Nhưng trầm tư một lát, giáo sư Dương vẫn không thể nghĩ ra, nên ông cũng không còn bận tâm.

Trực tiếp ra lệnh, mở cơ quan này ra, xem xem phía sau bức tường này, rốt cuộc có manh mối gì.

"Ầm ầm ầm!" Trong khoảnh khắc vòng kéo được kéo ra, dường như có một trận động đất.

Mặt đất dưới chân đội khảo cổ bắt đầu rung chuyển điên cuồng, dường như cả địa cung đều đang rung lắc.

Ngay sau đó, cùng với tiếng xích sắt "loảng xoảng", bức tường ở cuối hành lang cuối cùng cũng từ từ nâng lên, lộ ra một lối đi.

Theo đó phun ra từ cửa thông đạo, là bụi bặm mù mịt.

"Cẩn thận bụi!" Giáo sư Dương thấy vậy, không khỏi nhắc nhở một câu.

Các thành viên đội khảo cổ lúc này mới phản ứng lại, vội vàng che miệng mũi lùi lại.

Tuy nhiên đợi bụi tan đi, mọi người thấy không có gì lạ xảy ra, giáo sư Dương cũng yên tâm hơn.

Mộ thất đã bị phong bế ngàn năm thế này, bụi bặm bên trong khó tránh khỏi có những vi khuẩn độc hại.

Nếu dính phải, hậu quả khôn lường.

Vì vậy, để an toàn, đội khảo cổ đành phải đợi bụi tan đi mới bắt đầu lần lượt tiến vào lối đi.

Sau khi vào lối đi, cảm giác đầu tiên của mọi người là quang đãng

hẳn ra.

Phía sau lối đi, không còn là hành lang hẹp dài, mà là một không gian rộng lớn.

Tựa như một cảnh tiên đào nguyên trong mộ đạo, khiến các thành viên đội khảo cổ đều sáng bừng mắt.

Điều đầu tiên đập vào mắt, là một vườn đào thơm ngát, rực rỡ, tựa như tiên cảnh.

Nhìn ra xa, đâu đâu cũng là một màu hồng.

Trên cành vài ba bông hoa đào lay động, hoa rơi lả tả.

Các thành viên đội khảo cổ thấy cảnh này, cũng không khỏi sững sờ.

Sau đó khi phản ứng lại, đều không kìm được kích động mà tán thưởng.

“Đây...

đây là thế ngoại đào viên trong truyền thuyết sao?” “Nói là tiên cảnh cũng không hơn được thế này nhỉ?” “Đợi đã!

Đây là thiên đình mà!

Cả vườn hoa đào này... chẳng lẽ là vườn bàn đào?

Tức là nơi ở của Thất tiên nữ?” “Không thể nào?

Chương 79

Chẳng lẽ trong vườn bàn đào này... thật sự có Thất tiên nữ sao?"

...

Các thành viên đội khảo cổ đều vô cùng háo hức, kích động thảo luận.

Dù sao ở Nam Thiên Môn còn có bốn mươi hai thủ tướng, nếu nói ở đây có Thất tiên nữ, cũng không phải là không thể.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đang kích động thảo luận, từng tiếng đàn cổ trong trẻo, từ sâu trong vườn đào truyền ra.

Tựa như đưa mọi người thật sự vào tiên cảnh.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người chỉ cảm thấy nội tâm một mảng trống rỗng, dường như đã nảy sinh cộng hưởng với tiếng đàn cổ này, cơ thể từ trong ra ngoài cảm nhận được một trận thư thái, tê dại.

Cảm giác này, khiến người ta vô cùng say đắm.

Ngay cả đội vệ sĩ ngày thường nghiêm túc, sắt đá, lúc này cũng mang vẻ mặt say sưa.

Giáo sư Dương cũng hai mắt đỏ hoe, trên mặt càng không giấu được nụ cười.

Mọi người đều say đắm trong tiếng đàn cổ này, từ từ hướng về phía sâu trong vườn đào, nơi tiếng đàn truyền ra.

Không biết qua bao lâu, đội khảo cổ cuối cùng cũng đi qua khu rừng đào thơm ngát.

Sâu trong rừng đào, lại là một tòa nhà tre tinh xảo.

Mà nơi phát ra tiếng đàn, chính là dưới mái hiên bên ngoài nhà tre, một bóng hình xinh đẹp đang ngồi đánh đàn.

Mái tóc xanh dài xõa vai, thân mặc sa mỏng màu hồng đào, tay áo bay phấp phới.

Đôi tay ngọc linh động, lướt lên lướt xuống, từng khúc nhạc du dương vui vẻ nhảy múa.

Khiến tất cả mọi người đều say đắm trong đó.

Các thành viên đội khảo cổ, lúc này cũng không kiềm chế được, từ từ tiến về phía bóng hình dưới mái hiên xa xa. ...

Tổng bộ chỉ huy, phòng hội thảo.

"Giáo sư Dương!

Tiểu Vương!

Có nghe thấy không?

Nghe thấy xin trả lời!" Phía trước bàn hội nghị, giáo sư Chu nhấn nút trên tai nghe, không ngừng gọi.

Tuy nhiên đã lâu, mà vẫn không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Tất cả các chuyên gia đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào màn hình lớn ở trung tâm, lòng bàn tay đã siết chặt đến mức hơi đỏ, nổi gân xanh.

Băng Băng trên đài chủ trì, lúc này cũng cầm micro với vẻ mặt căng thẳng, muốn nói lại thôi.

Nhìn lại màn hình lớn, kể từ khi cánh cửa trước mắt mở ra, các thành viên đội khảo cổ dường như đã biến thành một người khác, biểu cảm cử chỉ vô cùng kỳ quái.

Cứ như là bị trúng tà.

Phía sau cánh cửa này, cũng không tồn tại thứ gì kỳ lạ cổ quái.

Sau khi cửa mở, ngọn đuốc trên tường phía sau cửa liền sáng lên, cảnh tượng bên trong đại sảnh phía sau cửa hiện ra rõ mồn một.

Điều đầu tiên đập vào mắt, là bảy cỗ quan tài được đặt ở trung tâm đại điện.

Bảy cỗ quan tài này không được đặt theo suy nghĩ của người xưa, một cách ngay ngắn, đối xứng.

Mà là trông có vẻ tùy ý, và vô cùng kỳ dị, giống như một loại nghi thức nào đó.

Nhìn sâu vào trong, vượt qua bảy cỗ quan tài, là một vách đá sâu không thấy đáy.

Trên vách đá ở phía bên kia có một bệ đá, trên bệ đá có một bộ... hài cốt đang ngồi gảy đàn!

Chỉ là hướng của bộ hài cốt này cực kỳ quái dị, không biết vì sao lại quay lưng về phía mọi người.

Đội khảo cổ, sau khi vào đại điện này, liền đi vòng qua bảy cỗ quan tài với một tư thế và lộ trình cực kỳ kỳ quái.

Sau đó tất cả mọi người, đều đồng loạt đi về phía vách đá sâu không thấy đáy.

Sắc mặt của mọi người đều vô cùng khao khát.

Dường như đối với bộ hài cốt đang ngồi gảy đàn trên vách đá xa xa, tràn đầy dục vọng sâu sắc.

Tuy nhiên, hành động của họ lại khiến tất cả mọi người vô cùng lạnh gáy.

Bởi vì lúc này, khoảng cách từ đội khảo cổ đến vách đá, về cơ bản đã chưa đầy ba mét.

Họ chỉ cần đi thêm vài bước nữa, sẽ sảy chân rơi xuống vách đá, vạn kiếp bất phục.

Tuy nhiên dù vậy, đội khảo cổ dường như không nhìn thấy vách đá, vẫn cứ đi thẳng về phía đó.

Trong tai nghe, dù giáo sư Chu gọi thế nào, cũng không có phản hồi.

Giáo sư Dương và những người khác cũng dường như không hề nghe thấy tiếng gọi của giáo sư Chu, không có bất kỳ phản ứng nào.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều hoảng loạn.

Khán giả trong phòng trực tiếp thấy cảnh này, cũng không khỏi bùng nổ.

Trên màn hình, cũng lập tức như lũ lụt vỡ đê, sóng cuộn trào dâng.

“Mẹ kiếp!

Giáo sư Dương và mọi người bị sao vậy, trúng tà à?” “Sao không có phản ứng?

Giáo sư Chu gọi thế nào họ cũng không có phản ứng gì cả!” “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đừng đi về phía trước nữa!

Phía trước là vách đá!” “Giáo sư Dương và mọi người bị sao vậy?

Chẳng lẽ không nhìn thấy vách đá phía trước sao?

Chương 80

Họ đi thêm nữa là rơi xuống vách đá rồi!" "Mau nghĩ cách ngăn giáo sư Dương và mọi người lại đi!

Không thì không kịp nữa!" ...

Khán giả trong phòng trực tiếp liên tục bày tỏ sự lo lắng vô cùng.

Trong chốc lát, không khí cả phòng trực tiếp trở nên căng thẳng.

Trong phòng hội thảo, các giáo sư có mặt cũng toát mồ hôi hột.

Nhiều chuyên gia trong đại sảnh cũng lo lắng bàn tán.

"Giáo sư Dương và mọi người bị sao vậy?

Sao không trả lời?" "Chẳng lẽ bộ đàm mất tác dụng rồi sao?

Hay là do thị giác, họ không nhìn thấy vách đá phía trước?" "Không được rồi!

Sắp không kịp nữa!

Phải nhanh chóng nghĩ cách nhắc nhở họ!" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Họ thật sự trúng tà sao?

Khoa học không giải thích được!" "Không rõ!

Nhưng nhìn phản ứng của họ, quả thật là kỳ quái vô cùng!" ...

Nhiều chuyên gia nhìn chằm chằm vào đội khảo cổ đang từng bước tiến về phía vực sâu trong phòng trực tiếp, tim đập thình thịch.

Họ bây giờ, thậm chí còn rất muốn chui vào màn hình, hét vào tai đội khảo cổ một câu: "Phía trước có vực sâu, đừng đi tiếp!" Tuy nhiên không có cách nào, điều này là không thể!

Đội khảo cổ dường như thật sự bị trúng tà, cứ thế từng bước tiến về phía vực sâu.

Không ai có thể ngăn cản.

Họ cũng không thể chui vào màn hình, đến trước mặt đội khảo cổ để ngăn cản họ.

Chỉ có thể đứng tại chỗ lo lắng.

Lông mày giáo sư Chu đã nhíu lại thành chữ "xuyên".

Nhìn cảnh tượng trước mắt, giáo sư Chu cảm thấy một cảm giác bất lực từ tận đáy lòng.

Các thành viên đội khảo cổ này, gần như trong chốc lát đã biến thành bộ dạng này.

Không ai biết nguyên nhân gây ra tình trạng này của đội khảo cổ là gì.

Trong chốc lát, không khí trong cả phòng hội thảo đều trở nên vô cùng hoảng loạn.

Bởi vì cứ thế này, chỉ cần vài giây nữa, các thành viên đội khảo cổ sẽ lần lượt rơi xuống vực sâu, tan xương nát thịt.

Không ai muốn nhìn thấy cảnh này.

Giáo sư Chu vẫn đang nhấn nút trên tai nghe, không ngừng hét lớn.

Tuy nhiên trong tai nghe lại không có bất kỳ phản hồi nào.

Trên màn hình, đội khảo cổ cũng vẫn đang hướng về phía vực sâu, từng bước từng bước đi tới.

Khán giả trong phòng trực tiếp thấy vậy, đều không khỏi có chút tuyệt vọng.

Trong chốc lát, tất cả khán giả đều bắt đầu lo lắng.

“Xong rồi!

Dường như không có cách nào ngăn đội khảo cổ tiến lên, rốt cuộc phải làm sao đây!” “Họ rốt cuộc bị làm sao vậy?

Tại sao lại đi về phía vực sâu?

Chẳng lẽ bị trúng tà sao?” “Mau dừng lại đi!

Đừng đi về phía trước nữa!

Sắp rơi xuống vực sâu rồi!” “Ai đó ngăn họ lại đi!

Mau nghĩ cách đi!

Không thì đội khảo cổ thật sự sẽ rơi xuống vực sâu mất!” “Ai đó nghĩ cách đi!

Cứ thế này là tiêu đời rồi!” ...

Trong phòng trực tiếp, lúc này đã lan tỏa một không khí tuyệt vọng.

Họ cũng nhìn ra được, trong phòng hội thảo, nhiều chuyên gia không có bất kỳ cách nào có thể đánh thức giáo sư Dương và những người khác.

Cũng không có cách nào ngăn cản họ tiếp tục tiến về phía vực sâu phía trước.

Họ chỉ có thể trơ mắt nhìn giáo sư Dương và cả đội khảo cổ, từng bước đi về phía vực sâu.

Dần dần chìm vào tuyệt vọng!

Điều khiến người ta cảm thấy bất lực nhất, cũng là điều tuyệt vọng nhất trên đời, chính là bạn chỉ có thể nhìn người bạn muốn bảo vệ, từng bước đi về phía vực sâu.

Mà điều bạn có thể làm, lại chỉ là nhìn... còn lại không thể làm gì

cả! ...

Trong chốc lát, không chỉ trong phòng trực tiếp, mà cả trong phòng hội thảo, cũng lập tức lan tỏa một không khí tuyệt vọng.

Tất cả các chuyên gia, bao gồm cả giáo sư Chu trước bàn hội nghị, vào giây phút này trong lòng cũng đã mất hết mọi hy vọng.

Bởi vì đội khảo cổ... cách vực sâu phía trước, đã chỉ còn vài bước chân.

Chỉ vài giây nữa, họ sẽ rơi xuống vực sâu.

Bị rơi thành một đống xương vụn, rơi đến mức máu thịt be bét.

Các chuyên gia có mặt, đều hai mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt.

Chương 81

Hai tay cũng không ngừng run rẩy, tuyệt vọng và bi thương.

Giáo sư Chu vẫn nhấn nút trên tai nghe, khản cả giọng hét lên.

Mặc dù giọng ông đã có chút khàn, mặc dù mặt ông đã đỏ bừng.

Mặc dù... hốc mắt ông đã đỏ hoe.

Không ai ngờ rằng, đội khảo cổ tiến vào cánh cửa này, lại như một bước chân vào con đường hoàng tuyền.

Bị một lá bùa của Diêm Vương, liền dẫn vào quỷ môn quan.

Khán giả trong phòng trực tiếp, lúc này đã đa số nhắm mắt lại.

Không ai muốn tận mắt nhìn giáo sư Dương và những người khác, từng bước bước vào vách đá, rơi xuống vực sâu.

Đây là một cảnh tượng khiến tất cả mọi người vô cùng tuyệt vọng.

Trừ...

Diệp Kiêu!

Thực ra khi biểu cảm và cử chỉ của đội khảo cổ bắt đầu trở nên kỳ quái, Diệp Kiêu đã sinh lòng cảnh giác.

Anh cũng nhìn ra được, đội khảo cổ rất có khả năng đã rơi vào ảo giác.

Cho nên hành động mới phản thường như vậy, thậm chí cả tiếng gọi của giáo sư Chu trong tai nghe cũng không nghe thấy.

Cũng phớt lờ vực sâu phía trước, cứ thế đi thẳng.

Nhưng phải biết rằng, nếu muốn khiến người ta rơi vào ảo giác,

thì phải dựa vào một loại môi giới nào đó, để đạt được mục đích gây ảo giác.

Môi giới này, có thể là âm thanh, giống như tiếng chuông đồng, hoặc là tiếng đàn cổ của bộ xương trên vách đá.

Cũng có thể là những thứ khác, như thị giác, thuốc gây ảo giác lây lan qua không khí, đều có khả năng nhất định.

Thậm chí còn có thể thông qua một loại từ trường đặc định nào đó, để đạt được mục đích gây ảo giác.

Nhưng Diệp Kiêu nhìn một vòng, mọi thứ xung quanh đây, dường như đều tồn tại môi giới phù hợp để gây ảo giác.

Trên vách đá, bộ xương ngồi gảy đàn cũng không phát ra tiếng đàn.

Tuy rằng trong đại điện này, vị trí đặt bảy cỗ quan tài có chút kỳ lạ, nhưng cũng không phù hợp với hiệu quả thị giác gây ảo giác.

Kế đến là không khí, điểm này Diệp Kiêu không thể xác định.

Cho nên trong chốc lát, Diệp Kiêu cũng không thể chắc chắn, đội khảo cổ rốt cuộc có phải đã rơi vào ảo cảnh hay không.

Nhưng đột nhiên, Diệp Kiêu nhớ lại phần thưởng mà hệ thống đã cho mình, trong đó có giới thiệu về Xích Tâm Đồng Linh. 【Đinh!

Xích Tâm Đồng Linh là pháp khí bảo vật của phái Phát Khâu Linh Quan!

Có thể hồi hồn dẫn phách, địch đãng tâm thần, chấn nhiếp yêu ma!】 "Hồi hồn dẫn phách...

địch đãng tâm thần?" Diệp Kiêu không khỏi lẩm bẩm.

"Cái Xích Tâm Đồng Linh này, chẳng lẽ có thể giúp người ta thoát khỏi ảo cảnh sao?" Anh khẽ nhíu mày, lòng bàn tay lật lại, một chiếc

chuông đồng màu đỏ son cổ xưa lập tức xuất hiện trong tay Diệp Kiêu.

Lật chiếc chuông lại, Diệp Kiêu nhìn chằm chằm vào chiếc chuông không có quả lắc này, nhất thời cũng không khỏi rơi vào bối rối.

Lớn là chuông, nhỏ là linh.

Dù là chuông hay linh, mục đích chế tạo ra đều là để cảnh tỉnh thế nhân.

Quả lắc bên trong, chính là bộ phận quan trọng nhất của chuông và linh.

Nhưng chiếc chuông đồng trước mắt này lại không có quả lắc, chỉ có vỏ chuông rỗng.

Nói cách khác, chiếc chuông đồng này còn có tác dụng không?

Diệp Kiêu nhìn chiếc chuông đồng trước mắt, nhất thời cũng rơi vào bối rối.

Sau một hồi, Diệp Kiêu thở ra một hơi dài, trong lòng cũng đã hạ quyết tâm: "Thôi kệ, cứ thử xem sao!" Dù sao lúc vừa mới nhận được chiếc chuông này, lắc chuông cũng đã từng phát ra âm thanh.

Lúc đó còn khiến anh kinh ngạc một hồi.

Mặc dù lúc đó chỉ có một mình anh nghe thấy tiếng chuông, nhưng so ra cũng cho thấy, chiếc chuông này chắc là vẫn có tác dụng.

Chỉ là Diệp Kiêu không biết, đội khảo cổ có thể nghe thấy âm thanh hay không.

Hoặc là, tiếng chuông đồng truyền qua tai nghe, còn có hiệu quả hay không.

Nhưng bây giờ, đội khảo cổ cách vách đá phía trước, đã chỉ còn

chưa đầy ba bước.

Thời gian cũng không cho phép Diệp Kiêu tiếp tục do dự nữa.

Chỉ có thể thử một lần!

Nếu không làm gì cả, chắc hẳn chính mình cũng sẽ hối hận cả đời.

... ...

Diệp Kiêu cầm chiếc chuông đồng trong tay, từ từ đứng dậy, đi về phía trước bàn hội nghị.

Trong đại sảnh, cũng như trong phòng trực tiếp, có vài người cũng lập tức chú ý đến Diệp Kiêu.

Đều liên tục hướng ánh mắt nghi hoặc qua.

Trên màn hình phòng trực tiếp, cũng lập tức trôi qua vài dòng bình luận lác đác.

“Diệp Đạo!

Là Diệp Đạo!

Anh ta định làm gì?” “Diệp Đạo nghĩ ra cách rồi sao?

Có phải anh ta đã nghĩ ra cách cứu đội khảo cổ?” “Thật sao?

Chương 82

Trời ơi!

Diệp Đạo quá đáng tin cậy!" "Cố lên Diệp Đạo!

Bây giờ chúng tôi ngoài cầu nguyện kỳ tích giáng lâm, cũng chỉ có thể tin tưởng anh!" "Hay thật, bây giờ Diệp Đạo trong lòng các người đã ngang hàng với kỳ tích rồi sao?" ...

Tuy nhiên nhiều người hơn, sự chú ý thực ra đều đặt vào đội khảo cổ trong phòng trực tiếp, đang từ từ đi về phía vách đá.

Tim của tất cả mọi người vào giây phút này, đều đã treo lên cổ họng, dường như giây tiếp theo sẽ nhảy ra khỏi cổ họng.

Dây thần kinh của tất cả mọi người, cũng đã căng đến cực điểm.

Một cảm giác hoảng loạn khó tả, và cảm giác tuyệt vọng vô cùng, bao trùm trong lòng mỗi người.

Không khí im lặng đến lạ thường.

Trong đại sảnh ngoài tiếng gọi của giáo sư Chu, những người còn lại cũng đều im lặng vô cùng.

Mà bây giờ, lại có thêm một người.

"Giáo sư Chu, để tôi thử xem!" Diệp Kiêu đi đến trước mặt giáo sư Chu, từ từ nói.

Giáo sư Chu nghe thấy giọng Diệp Kiêu, thân thể cũng không khỏi cứng đờ.

Sau đó quay đầu nhìn Diệp Kiêu.

Những nếp nhăn trên mặt ông đang run rẩy, hai mắt cũng đỏ hoe.

Lúc này ông đã không thể tưởng tượng, nếu đội khảo cổ thật sự nhảy xuống từ vách đá, ông sẽ có phản ứng gì.

Có lẽ sẽ trực tiếp tức giận công tâm, dẫn đến hôn mê sốc?

Có lẽ là bệnh tim tái phát?

Những điều này ông không thể tưởng tượng, ông chỉ có thể cố hết sức mình, để cố gắng đảm bảo an toàn cho đội khảo cổ.

Nhưng bây giờ, ông đã cơ bản nhận ra, nguy hiểm của ngôi mộ cổ này, là điều họ không thể tưởng tượng được.

Kinh nghiệm cần thiết để thám hiểm ngôi mộ cổ này, cũng là điều họ không hề có.

Nói cách khác, họ có chút không biết lượng sức mình!

Ngôi mộ cổ này không phải là nơi họ có thể động vào!

Cho nên cuối cùng, mới dẫn đến cái chết của họ.

Mới khiến những học giả khảo cổ xuất sắc của Đại Việt, từng bước đi về phía vực sâu.

Cảm giác bất lực sâu sắc này, là lần đầu tiên ông gặp phải trong suốt mấy chục năm làm công tác khảo cổ.

Điều này khiến ông vô cùng tuyệt vọng.

Nhưng dường như, những cảm xúc tuyệt vọng này, trong khoảnh khắc giọng nói của Diệp Kiêu vang lên, liền nhạt đi không ít trong lòng giáo sư Chu.

Thay vào đó, là tràn đầy hy vọng.

Trong khoảnh khắc nghe thấy giọng nói của Diệp Kiêu, trong lòng giáo sư Chu liền một lần nữa nhen nhóm lên một tia hy vọng.

“Cậu Diệp, cậu, cậu mau nghĩ cách, cứu họ một chút!” Giáo sư

Chu gần như là nói trong nước mắt.

Diệp Kiêu thấy vậy, cũng im lặng gật đầu, nhận lấy tai nghe từ tay giáo sư Chu.

Anh một tay nhấn nút tai nghe, tay kia cầm chuông đồng, nhẹ nhàng lắc.

Giây phút này, trong chiếc chuông đồng như được gắn thêm một quả lắc, tiếng chuông vui tai như dòng nước chảy, tinh nghịch nhảy múa bên tai Diệp Kiêu.

Trong chốc lát, tâm thần Diệp Kiêu chấn động mạnh, đầu óc cũng lập tức trở nên trong sáng vô cùng.

Đột nhiên, hai mắt Diệp Kiêu sáng lên, dường như đột nhiên nghĩ đến điều gì.

Nhưng Diệp Kiêu không nói ra, mà vẫn nhẹ nhàng lắc chiếc Xích Tâm Đồng Linh trong tay. ...

Dưới mộ, đội khảo cổ lúc này đã tiến vào trong tiểu viện của tòa nhà tre.

Tiếng đàn vui tai khiến người ta say đắm, vẫn vang vọng bên tai mọi người, khiến người ta không khỏi vô cùng say sưa.

Mà phía trước dưới mái hiên, bóng hình màu hồng khiến người ta vô hạn mơ màng, vẫn đang ngồi gảy đàn, một đôi tay ngọc trắng muốt vui vẻ nhảy múa.

"Cô ấy" dường như không hề phát hiện ra sự có mặt của mọi người.

Cuối cùng, sau một hồi vất vả, họ cuối cùng cũng đã đến dưới mái hiên.

Chỉ cần thêm một bước nữa, họ sẽ có thể chạm vào bóng hình

này.

Họ thậm chí còn đồng loạt đưa tay về phía trước.

Nhưng trong chớp mắt, tiếng đàn đột nhiên dừng lại.

Điều này không khỏi khiến tất cả thành viên đội khảo cổ đang say đắm trong tiếng đàn, đều sững sờ, không phản ứng kịp chuyện gì đã xảy ra.

Sau đó, tiếng đàn dừng lại, thay vào đó là một loạt tiếng chuông bạc.

Khiến tâm thần mọi người không khỏi khẽ chấn động.

Trong lòng tất cả mọi người, vào giây phút này đều nảy sinh nghi hoặc.

"Tiếng chuông ở đâu ra vậy?" Nhưng ngay lúc này, bóng hình màu hồng trước mắt đã dừng gảy đàn, bờ vai đột nhiên bắt đầu run lên từng đợt.

Dường như đang nén cười, cũng như đang đau lòng nức nở.

Thấy vậy, mọi người đều không kìm được muốn bước lên phía trước, hỏi giai nhân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên ngay lúc này, tiếng chuông đột nhiên vang lên dữ dội.

Mọi thứ trước mắt đều như mặt nước bị ném đá, bắt đầu vỡ vụn.

Tòa nhà tre bắt đầu từ từ sụp đổ, mái hiên cũng dần dần tan biến.

Vườn đào xa xa, từng cụm từng cụm, cũng như mặt đất sụp xuống, liên tục biến mất không thấy.

Chương 83

Mọi người đều rơi vào nghi hoặc, và hoảng loạn.

Hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng quay đầu lại, mọi người lại phát hiện bóng hình màu hồng trước mắt, vẫn đang ngồi tại chỗ, trong lòng ôm một cây đàn cổ.

Không có chút thay đổi nào.

Cũng không biết vì sao, mọi người đột nhiên toàn thân lông tóc dựng đứng, như có một vạn con kiến đang bò loạn trên người.

Một cảm giác bất an cực kỳ mãnh liệt, bao trùm trong lòng mọi người.

Trong chớp mắt, "bóng hình màu hồng" trước mắt biến mất.

Một bộ xương khô với đôi mắt trống rỗng "cót két" quay đầu, từ từ nhìn về phía đội khảo cổ.

Dưới góc độ kỳ dị, mọi người lại thấy khóe miệng bộ xương này, lại nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo cực kỳ.

Tất cả mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, da đầu lập tức tê dại.

Một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân đột ngột dâng lên, xộc thẳng lên đỉnh đầu! ...

Khi đội khảo cổ một lần nữa định thần lại, xung quanh đây làm gì còn vườn đào, nhà tre, bóng hình màu hồng nào.

Có, chỉ có bảy cỗ quan tài, và vách đá sâu không thấy đáy dưới chân, cũng như bộ xương ôm đàn cổ trên vách đá đối diện.

Định thần nhìn lại, chính mình đã đứng ở mép vách đá.

Nếu không phải vừa rồi bị nụ cười lạnh của bộ xương dọa lùi một bước, có lẽ chính mình đã một chân treo lơ lửng bên mép vực.

Thấy cảnh này, sau lưng tất cả mọi người đều không khỏi đầm đìa mồ hôi lạnh.

Toàn thân trên dưới cũng không còn một chút hơi ấm, cả người lạnh toát.

Họ cũng đều phản ứng lại rồi.

Mọi thứ vừa rồi, chẳng qua chỉ là ảo cảnh của chính mình mà thôi.

Nếu không phải mình kịp thời tỉnh lại, có lẽ bây giờ đã đang trải nghiệm "cảm giác bay".

Trong chốc lát, mấy thành viên đội khảo cổ nhát gan, đã sợ đến mức hai chân run rẩy, mềm nhũn ngồi xuống đất.

Đội vệ sĩ phản ứng lại, cũng lập tức che miệng mũi, giơ súng cảnh giác xung quanh.

Tất cả mọi người đều đang thở hổn hển.

Cảnh tượng vừa rồi, thật sự dọa mọi người không nhẹ!

Trong đại sảnh hội thảo, thực ra ngay từ lúc Diệp Kiêu bắt đầu rung chiếc linh đang bằng đồng, tất cả các chuyên gia có mặt đều không khỏi ngẩn người.

Bởi vì họ thấy rõ Diệp Kiêu đang rung linh đang, nhưng lại không hề nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Thế nhưng, còn chưa kịp để họ thắc mắc xem rốt cuộc Diệp Kiêu đang làm gì, thì trong phòng trực tiếp, đoàn khảo cổ đã dừng lại một cách rõ rệt, ngừng bước tiến về phía trước.

Không chỉ giáo sư Chu, mà tất cả các chuyên gia khi thấy cảnh này, vẻ tuyệt vọng trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là sự vui

mừng khôn xiết.

Diệp Kiêu cũng khẽ nhếch mép cười.

Nếu đã có tác dụng, Diệp Kiêu cũng yên tâm hơn nhiều.

Nhưng ngay sau đó, Diệp Kiêu lại rung linh đang lần nữa, nhưng dường như nó đã mất tác dụng.

Đoàn khảo cổ vẫn tiếp tục bước về phía vách đá.

Giáo sư Dương đi đầu tiên thậm chí đã đưa một chân ra khỏi vách đá, lơ lửng giữa không trung.

Các chuyên gia có mặt thấy vậy, hơi thở đều như ngừng lại, tim cũng thắt lại trong tích tắc.

Có một khoảnh khắc, tim họ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ai nấy đều vô cùng căng thẳng.

Thế nhưng Diệp Kiêu thấy vậy, liền tăng thêm lực tay, bắt đầu rung mạnh chiếc linh đang.

Dù thấy giáo sư Dương đã bước một bước nhưng không có động tĩnh gì thêm, khán giả vẫn không dám thở phào.

Mãi cho đến khi thấy cả đoàn khảo cổ đồng loạt lùi về phía sau, trái tim đang treo lơ lửng của khán giả cuối cùng cũng từ từ hạ xuống.

Sợi dây thần kinh căng như dây đàn cuối cùng cũng dần thả lỏng.

Đến lúc này, mọi người mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi từ lúc nào.

Vừa rồi vì quá căng thẳng, tất cả đều nín thở tập trung.

Mãi đến khoảnh khắc này, mọi người mới bắt đầu thở dốc, lồng ngực phập phồng không ngừng.

Một lát sau, phòng trực tiếp bỗng vang lên những tiếng hoan hô

như sấm dậy.

“Wooohooo~~~ A a a!

Đúng là có kỳ tích, thật sự có kỳ tích a a a!” “Tôi phấn khích quá!

Giáo sư Dương và mọi người thực sự sống sót rồi!

Là thật đó!” “Không thể tin được!

Vừa rồi tôi còn tưởng chuyến khảo cổ lần này phải kết thúc ở đây rồi chứ!” “Sự thật đã chứng minh!

Diệp đảo và kỳ tích đúng là đi đôi với nhau!

Xem lần này còn ai dám có ý kiến gì nữa không!” “Không dám, không dám!

Cảm động quá!

Sống mũi tôi cay hết cả rồi!” “Thế đã là gì?

Tất cả khóc cho tôi!

Mẹ kiếp!

Nhanh, khóc hết cho ông đây!

Chương 84

Đừng có nín!" …..

Không khí trong phòng trực tiếp lúc này đã lên đến đỉnh điểm.

Màn hình lập tức bị những tiếng hoan hô lấp đầy, bình luận bay kín cả màn hình.

Trong đại sảnh hội thảo, tất cả các chuyên gia khi thấy cảnh này cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lập tức, cả phòng họp như thể bị ném một quả bom, vỡ òa trong tiếng bàn tán.

"Hù!

May quá!

May quá!

Mọi người đều bình an vô sự!" "Cuối cùng cũng tỉnh lại vào giây phút cuối cùng!

Nếu không hậu quả thật khó mà tưởng tượng!" "Thật không thể tin nổi!

Rốt cuộc cái linh đang trong tay Diệp Kiêu là gì vậy?

Rõ ràng không nghe thấy tiếng gì mà?" "Đúng là có chút kỳ lạ!

Vừa rồi lúc Diệp Kiêu rung linh đang, động tác của giáo sư Dương và mọi người rõ ràng đã khựng lại một chút!" "Tôi cũng không nghe thấy tiếng linh đang, rốt cuộc đây là trùng hợp, hay là có bí ẩn gì khác?" …..

Các chuyên gia có mặt đều thảo luận sôi nổi, cuối cùng đều chĩa mũi dùi về phía Diệp Kiêu và chiếc linh đang trong tay anh.

Lúc này, giáo sư Chu sau khi xác nhận qua tai nghe rằng đội khảo cổ đã an toàn, cũng không khỏi thở phào một hơi.

Ông quay đầu lại thì thấy Diệp Kiêu đã lặng lẽ chuồn về chỗ ngồi của mình.

Giáo sư Chu lập tức cau mày.

Vừa rồi lúc Diệp Kiêu rung linh đang, ông cũng không nghe thấy âm thanh gì.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Mọi thứ như thể biến thành một màn sương mù, khiến giáo sư Chu nghĩ mãi không ra.

Nhưng hiện tại, những điều này hiển nhiên không phải là quan trọng nhất.

Giáo sư Chu hoàn hồn, lập tức nhấn nút trên tai nghe, giọng khàn khàn hỏi: "Ông Dương, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao mọi người trông như bị thôi miên cả vậy?" "Mọi người có nghe thấy tôi la hét trong tai nghe vừa rồi không?" Lời của giáo sư Chu, mang theo tiếng rè rè của dòng điện, truyền đến tai của mỗi thành viên đội khảo cổ.

Ai nấy đều ngơ ngác, không hiểu chuyện gì.

Giáo sư Dương cũng khẽ cau mày, từ từ lắc đầu nói: "Không có, chúng tôi vừa rồi… đã đi vào một nơi rất kỳ lạ." "Không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ trong tai nghe!" Nói xong, giáo sư Dương nhìn sang các thành viên khác trong đội và cả đội bảo an.

Tất cả mọi người đều từ từ lắc đầu.

Họ cũng không nghe thấy tiếng la hét của giáo sư Chu.

Thấy cảnh này, giáo sư Chu không khỏi lại cau mày.

Trong thoáng chốc, giáo sư Chu cũng không biết đã xảy ra chuyện

gì, càng không thể hiểu nổi tại sao các thành viên đội khảo cổ lại không nghe thấy tiếng la hét trong tai nghe của ông.

Phải biết rằng, vừa rồi ông đã gào đến khản cả cổ.

Dưới hầm mộ, giáo sư Dương cau mày trầm tư một lúc, rồi lại từ từ lên tiếng: "Tôi cảm thấy, có lẽ vừa rồi chúng ta đã rơi vào ảo cảnh!" Sau đó, giáo sư Dương dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, lại nói tiếp: "Nhưng tuy không nghe thấy tiếng la hét, nhưng ở cuối ảo cảnh, tôi hình như có nghe thấy tiếng linh đang!" "Dường như… chính tiếng linh đang đó đã phá vỡ ảo cảnh, chúng tôi mới thoát ra được." Nói đến đây, giáo sư Dương không khỏi lại nhíu chặt mày.

Theo sau lời của giáo sư Dương, các thành viên khác có mặt cũng như nhớ ra điều gì đó, liên tục nói: "Tôi cũng nghe thấy tiếng linh đang!" "Đúng vậy, tôi cũng nghe thấy!

Cũng là tiếng linh đang đưa tôi ra khỏi ảo cảnh!" "Cuối cùng… hình như là tiếng linh đang đã đánh tan ảo cảnh!" …..

Tất cả mọi người đều đồng tình, liên tục cho biết mình cũng nghe thấy tiếng linh đang.

Trong đại sảnh hội thảo, các chuyên gia sau khi nghe lời của đội khảo cổ, lập tức trợn tròn mắt.

Một số chuyên gia còn không kìm được mà đứng bật dậy, hai mắt dán chặt vào Diệp Kiêu.

Chính xác hơn là dán chặt vào chiếc linh đang cổ xưa màu đỏ son mà Diệp Kiêu đang cầm trong tay.

Cảm nhận được những ánh mắt nóng rực này, Diệp Kiêu không khỏi rụt cổ lại, vội vàng không để lại dấu vết mà cất chiếc linh đang vào không gian lưu trữ của hệ thống, rồi giả vờ như không có chuyện gì mà nhấp trà.

Trong nháy mắt, lòng các chuyên gia có mặt dấy lên sóng to gió lớn.

Phải biết rằng, vừa rồi giáo sư Chu gào đến khản cả cổ, đội khảo cổ bị mắc kẹt trong ảo cảnh vẫn không hề nghe thấy.

Thế mà chiếc linh đang màu đỏ son trong tay Diệp Kiêu rõ ràng không phát ra âm thanh, nhưng đoàn khảo cổ lại nghe thấy tiếng linh đang trong ảo cảnh.

Hơn nữa còn nói chính tiếng linh đang đã giúp họ phá vỡ ảo cảnh… Trong phút chốc, tất cả chuyên gia có mặt đều nhớ lại lúc Diệp Kiêu rung linh đang.

Mặc dù họ không nghe thấy âm thanh, nhưng lại thấy rõ động tác của đội khảo cổ khựng lại một chút.

Trước đó vì không nghe thấy tiếng linh đang nên họ nghĩ đó chỉ là ngẫu nhiên.

Nhưng bây giờ xem ra… đây tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên!

Tiếng linh đang của Diệp Kiêu chắc chắn có điều mờ ám!

Nhất thời, ngay cả giáo sư Chu ngồi trước bàn hội nghị sau khi nghĩ thông suốt cũng không khỏi cảm thấy nóng ran trong lòng.

Còn khán giả trong phòng trực tiếp sau khi hiểu ra, bình luận trên màn hình cũng lập tức trở nên sóng gió cuồn cuộn.

“Vãi!

Cái linh đang trong tay Diệp đảo vậy mà thật sự có tác dụng à!” “Tôi cứ tưởng đó chỉ là cái chuông không kêu được, không ngờ lại thật sự có công hiệu phá trừ ảo cảnh!” “Rốt cuộc là chuyện gì thế?

Linh đang trong tay Diệp Kiêu không phải không phát ra âm thanh sao?

Tại sao người của đội khảo cổ lại có thể nghe thấy?" "Cái này e là phải hỏi Diệp Kiêu mới biết được đáp án rồi!" "Tôi sốc rồi!

Sốc thật rồi!

Cái chuông trong tay Diệp đảo rốt cuộc có lai lịch gì vậy?" "Chẳng lẽ đây chính là một loại thần khí nào đó trong giới trộm mộ?" "Nhìn niên đại của món đồ này, đã rất lâu rồi!

Lẽ nào là… một loại bảo vật gia truyền nào đó của nhà Diệp Kiêu?

Công việc này cũng là cha truyền con nối?" …..

Khán giả trong phòng trực tiếp liên tục đoán mò.

Chương 85

Diệp Kiêu đang ngồi bên bàn hội nghị, căng thẳng nhấp trà, đột nhiên thấy dòng bình luận "cha truyền con nối" thì lập tức phun ra.

"Khụ khụ khụ!" Bị sặc trà, Diệp Kiêu phải mất một lúc mới bình thường lại.

Sau đó, anh đặt chén trà xuống, nghiêm túc giải thích: "Cái đó…" Thực ra, Diệp Kiêu rất muốn nói, "Cái người nói cha truyền con nối kia, gửi địa chỉ đây, tôi đến tìm cậu!" Nhưng dù sao, Diệp Kiêu không phải là người thô lỗ, nên anh liền giải thích: "Tổ tiên nhà tôi bao đời đều là công nông chính gốc, không phải công việc cha truyền con nối gì cả!" Nói rồi, Diệp Kiêu liếc một vòng các chuyên gia có mặt.

Anh phát hiện, dù mình đã cất linh đang đi, ánh mắt các chuyên gia nhìn anh vẫn trở nên vô cùng nóng rực.

Dường như… đang coi Diệp Kiêu như một báu vật tuyệt thế vừa được khai quật, hoặc như đang nhìn một siêu năng lực gia có thân thể bất tử, muốn lập tức đóng gói anh ta lên bàn mổ để giải phẫu.

Cảm giác này khiến Diệp Kiêu không rét mà run.

Giáo sư Chu khẽ trầm ngâm, sau đó nở một nụ cười rạng rỡ, từ từ đi về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cảnh giác nhìn chằm chằm giáo sư Chu, thấy nụ cười của ông, lòng lập tức dấy lên cảnh giác cao độ.

"Khụ khụ!" Giáo sư Chu giả vờ như không có gì, ho nhẹ hai tiếng rồi nói tiếp: "À à, cậu Diệp à, đừng căng thẳng, thả lỏng nào!" Diệp Kiêu không nói gì, chỉ cảnh giác nhìn giáo sư Chu, lùi về sau nửa bước, đã chuẩn bị sẵn sàng "rút lui" bất cứ lúc nào.

Giáo sư Chu thấy vậy, đành phải giả vờ như không có chuyện gì mà lại ho nhẹ hai tiếng, sau đó từ từ ghé sát lại, nói: "Cậu Diệp à, cái linh đang màu đỏ này của cậu… trước đây hình như cũng từng được khai quật một cái rồi thì phải!" Nói rồi, giáo sư Chu dùng ngón trỏ từ từ xoa cằm, sau đó lại nhìn về phía Diệp Kiêu, nói: "Tôi bảo sao thấy quen quen!

Có thể cho tôi xem một chút được không?" Nói xong, trên mặt giáo sư Chu lại nở một nụ cười.

Nhưng trong mắt Diệp Kiêu, đây rõ ràng là nụ cười của sói xám.

Diệp Kiêu rất cẩn trọng.

Đương nhiên, anh không lo Xích Tâm Đồng Linh một đi không trở lại.

Các chuyên gia ở đây dù sao cũng là người của công chúng, lại còn đang phát trực tiếp trên toàn quốc.

Chuyện này anh tự nhiên không cần lo lắng.

Nhưng phải biết rằng, Xích Tâm Đồng Linh này dù sao cũng là phần thưởng của hệ thống.

Nếu bị kiểm tra ra vấn đề, Diệp Kiêu thật sự không biết phải giải thích thế nào.

Vì vậy, Diệp Kiêu đành mỉm cười, khéo léo từ chối: "Giáo sư Chu, cái linh đang này là lúc rảnh rỗi tôi đi chợ đồ cổ mua được, không có gì đặc biệt cả!" Diệp Kiêu cười, xua tay, sau đó lại bồi thêm một câu: "Chỉ là một món đồ thủ công mỹ nghệ thôi, không có gì đặc biệt đâu!" Giáo sư Chu nghe vậy, nụ cười trên môi không giảm.

Ông đương nhiên không tin lời của Diệp Kiêu.

Một chiếc linh đang thần kỳ như vậy, vừa rồi bọn họ đều đã được

chứng kiến.

Rõ ràng không phát ra âm thanh, nhưng qua tai nghe vô tuyến, các thành viên đội khảo cổ dưới hầm mộ lại nghe thấy tiếng linh đang trong ảo cảnh.

Hơn nữa tiếng linh đang này còn giúp cả đội khảo cổ phá vỡ ảo cảnh, cứu sống cả đội.

Nếu nói chiếc linh đang này không có gì đặc biệt, e rằng bây giờ không ai tin.

Khán giả trong phòng trực tiếp thấy cảnh này cũng không khỏi liên tục hò hét, nhất thời cả phòng trực tiếp vô cùng náo nhiệt.

"Ái chà, chà chà chà… nụ cười của giáo sư Chu sao có chút giống sói xám thế!" "Sao thế?

Diệp đảo là cô bé quàng khăn đỏ à?

Ha ha ha ha!" "Cười chết mất!

Nhìn giáo sư Chu thế này sao có chút giống kẻ buôn người thế nhỉ?" "Linh đang trong tay Diệp đảo tuyệt đối không phải vật tầm thường!

Có thể giúp người ta phá ảo cảnh chắc chắn là một món thần khí!" "Nhưng vừa rồi, có ai trong các người nghe thấy tiếng linh đang không?

Đều không nghe thấy đúng không?

Có lẽ chỉ là trùng hợp cũng không chừng?" …..

Tại trung tâm chỉ huy, trong đại sảnh hội thảo, giáo sư Chu cười tủm tỉm nhìn Diệp Kiêu, đang định mở miệng nói gì đó.

Diệp Kiêu lại nhanh tay hơn, từ túi bên hông "lôi ra" một chiếc linh đang cổ xưa màu đỏ son.

Trên linh đang, những vệt rỉ sét màu máu hiện lên vẻ phi phàm.

Nhiều chuyên gia có mặt, bao gồm cả giáo sư Chu, ngay khi nhìn thấy chiếc linh đang này, hai mắt đều lập tức sáng rực lên, hơi thở cũng không khỏi dồn dập hơn nhiều.

Trong thoáng chốc, không khí cả phòng trực tiếp trở nên có chút kỳ quái.

Diệp Kiêu nhìn ánh mắt "như lang như hổ" của mọi người, cũng không khỏi khẽ lắc đầu, nói: "Đây thật sự chỉ là một chiếc linh đang bình thường!" Nói xong, Diệp Kiêu liền cầm linh đang lên, treo lơ lửng giữa không trung rồi nhẹ nhàng rung lắc.

Diệp Kiêu dường như có thể nghe thấy tiếng linh đang vui tai, trong trẻo.

Mỗi tiếng đều khiến đầu óc anh trở nên minh mẫn hơn, loại bỏ một vài tạp niệm.

Nhưng đối với các chuyên gia khác có mặt, cũng như đông đảo khán giả trong phòng trực tiếp, Diệp Kiêu lại như đang diễn kịch câm.

Họ hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ Xích Tâm Đồng Linh.

Giáo sư Chu cũng nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm vào Xích Tâm Đồng Linh trong tay Diệp Kiêu, lông mày nhíu lại thành hình chữ "xuyên".

Ông lẩm bẩm: "Kỳ lạ, kiểu dáng chiếc linh đang này cổ xưa, trông có vẻ như là… đồ vật thời Tam Quốc?" Nói xong, giáo sư Chu rất tự nhiên đưa tay về phía chiếc linh đang trong tay Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu thấy vậy, lập tức rụt tay lại như bị điện giật.

Giáo sư Chu đành cười gượng, sờ sờ mũi.

Diệp Kiêu cảnh giác nhìn giáo sư Chu, sau đó lại xòe bàn tay có chiếc linh đang ra, nói: "Chiếc linh đang này chỉ là một món đồ hỏng thôi, quả lắc bên trong đã mất rồi, không thể nào phát ra âm thanh được!" Nói xong, Diệp Kiêu hướng miệng Xích Tâm Đồng Linh lên trên, để camera quay cận cảnh.

Giáo sư Chu cũng nhìn thấy, bên trong Xích Tâm Đồng Linh trống không.

Quả nhiên là không có quả lắc! …..

Thấy cảnh này, giáo sư Chu không khỏi lại nhíu chặt mày, càng thêm nghi hoặc.

Chiếc linh đang này đúng là không có quả lắc, vậy nên càng không thể phát ra tiếng động.

Vậy thì… đội khảo cổ dưới hầm mộ làm sao nghe được tiếng linh đang?

Và tiếng linh đang làm sao phá vỡ được ảo cảnh của mọi người?

Trong thoáng chốc, không chỉ giáo sư Chu mà tất cả các chuyên gia đều rơi vào hoang mang.

Diệp Kiêu nhìn ánh mắt nghi hoặc của mọi người, cũng trầm ngâm một lát rồi nói: "Thực ra… tôi nghĩ tôi biết nguyên nhân giáo sư Dương và mọi người rơi vào ảo cảnh rồi!" Vừa rồi lúc rung linh đang, đầu óc Diệp Kiêu một mảnh trong sáng, gạt bỏ hết tạp niệm.

Chương 86

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, Diệp Kiêu mới đột nhiên hiểu ra nguyên nhân thực sự khiến giáo sư Dương và những người khác rơi vào ảo cảnh.

Giáo sư Chu vẫn đang mải mê suy nghĩ.

Nghe thấy lời của Diệp Kiêu, ông chỉ theo phản xạ máy móc đáp lại một câu: "Ồ." Nhưng ngay sau đó, giáo sư Chu đột nhiên phản ứng lại, hai mắt tức thì trợn lớn.

Ông vội quay đầu nhìn Diệp Kiêu, thất thanh hỏi: "Cái gì???

Cậu tìm ra nguyên nhân rồi sao?" Biểu cảm trên mặt các chuyên gia khác cũng gần như y hệt giáo sư Chu.

Ai nấy đều tỏ vẻ không thể tin được.

Diệp Kiêu từ từ gật đầu, nhìn về phía màn hình lớn ở trung tâm, chậm rãi nói: "Mọi người còn nhớ… lúc giáo sư Dương và những người khác mở cánh cửa kia, có một lớp bụi phấn bay ra không?" Một đám chuyên gia đều như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

Giáo sư Chu nghe vậy, lông mày cũng lập tức nhíu lại, nói: "Ý cậu là… lớp bụi phấn đó có vấn đề?" "Đúng vậy!" Diệp Kiêu gật đầu, sau đó nói tiếp: "Phải biết rằng, để khiến người ta rơi vào ảo cảnh, bắt buộc phải nhờ vào một loại môi giới nào đó!" "Loại môi giới này có thể là âm thanh, cũng có thể là tác động thị giác, thậm chí có thể thông qua việc thay đổi sóng não mà cơ thể người tiếp nhận!" "Nhưng ba loại trên, theo quan sát của tôi đều không phù hợp với điều kiện ở đây." "Vậy thì chỉ còn lại một loại, đó chính là… chất độc gây ảo giác lan truyền qua không khí." Lời của Diệp Kiêu vừa dứt, tất cả các chuyên gia đều rơi vào trầm tư.

Còn khán giả trong phòng trực tiếp lại không ngừng lướt bình luận, phòng trực tiếp vô cùng náo nhiệt.

“Thật hay giả vậy?

Sao tôi cứ cảm thấy Diệp đảo nói chuyện có hơi giống thầy bói thế nhỉ?” “Diệp đảo đã không còn là Diệp đảo của ngày xưa nữa rồi!

Cũng học được cách úp mở rồi!” “Ha ha ha, các người đúng là một lũ ma quỷ, vừa ngừng đã nói úp mở?

Tôi thì trực tiếp gọi ‘thứ dữ’ luôn!” “Nhưng phải công nhận, sự hiểu biết của Diệp đảo về ảo cảnh hình như cũng khá sâu sắc đấy!” “Đó là đương nhiên, với tư cách là một ‘nhân viên công tác dưới lòng đất’ chuyên nghiệp, những thứ này thực ra đều là kiến thức thường thức!

Là những chuyện thường xuyên phải đối mặt trong công việc!” “Điều này cho thấy kiến thức chuyên môn của Diệp đảo rất vững chắc!” …..

Khán giả trong phòng trực tiếp liên tục trêu chọc.

Trong đại sảnh hội thảo, Diệp Kiêu xoa cằm, cũng không ngừng suy nghĩ.

Đột nhiên, trong đầu Diệp Kiêu lóe lên một tia sáng, dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, lập tức nói: “Tôi biết rồi!

Là Thận Phấn!!” Tiếng nói này đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người về phía Diệp Kiêu.

Tất cả các chuyên gia đều ngừng trầm tư, ánh mắt nhìn Diệp Kiêu cũng lập tức trở nên nghi hoặc hơn.

“Thận Phấn??” Giáo sư Chu nghi hoặc hỏi.

Diệp Kiêu khẽ gật đầu, sau đó liền giải thích với camera: “Tôi

cũng đột nhiên nhớ ra, thời cổ đại hình như có loại bột phấn có thể gây ảo giác này!" "Truyền thuyết kể rằng, trên biển Đông có một con ác long, tên của nó là Thận!" "Nghe nói con ác long này, chỉ cần nhẹ nhàng thở ra là có thể tạo ra một ảo cảnh lộng lẫy!

Dường như là hình ảnh thu nhỏ của cả trời đất nhân gian!" "Đây cũng chính là cái mà chúng ta thường nói, hải thị thận lâu (ảo ảnh trên biển)!" "Và có những dũng sĩ chuyên đi đấu với ác long, chỉ để lấy được vảy rồng, đem nghiền thành bột." "Đó cũng chính là Thận Phấn có thể gây ảo giác!" Diệp Kiêu nói xong, nhiều chuyên gia có mặt đều không khỏi trợn tròn mắt.

Mặc dù trong mắt mọi người, đây lại là một điển cố, hoặc là một câu chuyện dân gian truyền miệng.

Nhưng họ lại chưa từng nghe qua câu chuyện này.

Cho nên khi Diệp Kiêu kể ra, trong lòng mọi người đều không khỏi dấy lên nghi hoặc.

Những câu chuyện này rốt cuộc là có thật, hay là do Diệp Kiêu tự bịa ra.

Giống như chuyện Lưu Bá Ôn trị thủy, họ không thể nào biết được.

Nhưng cuối cùng, tấm bia văn dưới nước đã cho mọi người biết, sự kiện lịch sử Lưu Bá Ôn trị thủy là có thật.

Cũng có nghĩa là, những sự kiện họ chưa từng nghe qua, lịch sử cũng không lưu lại, Diệp Kiêu lại biết, và cũng không nói sai.

Vì vậy nhất thời, những chuyên gia này mặc dù chưa nghe qua điển cố này, nhưng cũng chỉ coi như là hai phần thật tám phần giả.

Đương nhiên, nếu bình thường nghe thấy câu chuyện không có căn cứ này, các chuyên gia chắc chắn sẽ không tin một phần nào.

Nếu đổi người khác kể câu chuyện này, e là các chuyên gia sẽ trực tiếp đuổi người đó ra ngoài.

Bởi vì trong mắt họ, đó hoàn toàn là chuyện nhảm nhí.

Nhưng!

Người kể chuyện lại là Diệp Kiêu, các chuyên gia tuy vẫn cảm thấy câu chuyện này có chút nhảm nhí, nhưng vẫn cẩn thận giữ lại hai phần "thật".

Điều này hoàn toàn là vì người kể chuyện là Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu sau khi nói xong, cũng lại mở miệng giải thích: "Thận Phấn này, hẳn là cống phẩm mà tiểu quốc biên giới phía đông nam của Đại Việt thời xưa tiến cống cho nước ta!" "Còn về truyền thuyết ác long 'Thận', hẳn chỉ là một ảo tưởng đẹp đẽ của người xưa về hải thị thận lâu mà thôi!" "Về nguồn gốc thực sự của Thận Phấn này… có lẽ chỉ là bột san hô, pha trộn với một số loại thuốc có thể gây mê hoặc thần kinh mà thôi!" "Có thể là vì giáo sư Dương đã kịp thời nhắc nhở, cho nên mọi người mới không hít phải quá nhiều 'Thận Phấn', nhờ vậy mới có thể tỉnh lại vào thời khắc cuối cùng." Lời vừa dứt, các chuyên gia trong đại sảnh đều lộ vẻ bừng tỉnh.

Nhất thời, khán giả cũng lập tức hiểu ra.

Hóa ra, lúc nãy khi đội khảo cổ mở cánh cửa kia, lớp bụi bay tới chính là "Thận Phấn" gây ảo giác cho đội khảo cổ.

Và giáo sư Dương vì để đảm bảo an toàn, đã không để đội khảo cổ hít phải quá nhiều loại Thận Phấn "gây ảo giác" này.

Cho nên cuối cùng mới kịp thời tỉnh lại.

Khán giả trong phòng trực tiếp sau khi biết được sự thật, cũng không khỏi lại trở nên náo nhiệt.

“Trời đất, hóa ra là vậy à!

Tôi bảo sao lại tà ma thế!” “Đúng vậy!

Tôi vốn không tin trên đời này có chuyện trúng tà!

Nhưng vừa rồi nhìn giáo sư Dương và mọi người tôi suýt nữa thì tin rồi!” “Thật đấy, bọn họ vừa rồi thật sự giống như bị trúng tà vậy!

Quá đáng sợ!” “Cũng giống như bị thôi miên vậy!

Không nghe thấy gì, cũng không cảm nhận được gì, chìm đắm trong thế giới trong mơ!” “Quá đáng sợ!

May mà chỉ hít phải một chút, nếu hít phải quá nhiều… hậu quả khó mà tưởng tượng!” “Nhưng các người quên rồi à?

Đội khảo cổ cuối cùng nghe thấy tiếng linh đang, rốt cuộc là chuyện gì?” …..

Tại trung tâm chỉ huy, trong đại sảnh hội thảo, các chuyên gia lúc này cũng đột nhiên nhớ ra điểm này.

Vì vậy, giáo sư Chu lập tức nhìn về phía Diệp Kiêu, hỏi: “Nhưng tôi nhớ, giáo sư Dương và mọi người ở cuối ảo cảnh còn nghe thấy tiếng linh đang!

Đây là chuyện gì?” Giáo sư Chu xoa cằm, nhíu mày trầm tư.

Diệp Kiêu suy nghĩ một chút, cũng lập tức “tìm ra đáp án”, anh trầm ngâm nói: “Lớn là chuông, nhỏ là linh!” “Từ khi chuông ra đời, đã luôn có tác dụng cảnh tỉnh thế nhân, linh cũng vậy!” “Trong ảo cảnh, tiềm thức của giáo sư Dương và những người khác thực ra biết rằng tất cả những gì trước mắt đều là giả!” “Nhưng khổ nỗi đại não của họ đã tin chắc rằng mọi thứ trong ảo cảnh đều là thật!

Cho nên tiềm thức không thể đánh thức họ được!” “Mà tiếng chuông và tiếng linh đang, chính là một loại… phương thức mà tiềm

thức huyễn hóa ra để đánh thức họ!" "Chỉ là lúc đó, vừa hay hiệu quả của Thận Phấn đã giảm đi, cho nên họ cuối cùng mới nghe thấy tiếng linh đang, từ đó mà tỉnh lại!" Nói xong.

Nhiều chuyên gia có mặt lại lần nữa rơi vào trầm tư.

Chương 87

Diệp Kiêu mỉm cười gật đầu, trong lòng không khỏi thở phào một hơi.

Tuy rằng anh vì để che giấu sự thật về Xích Tâm Đồng Linh mà đã bịa ra một đoạn thoại hoang đường như vậy, nhưng công bằng mà nói, cái gọi là "Thận Phấn", "tiềm thức đánh thức", những thứ này đều là sự thật.

Sự thật duy nhất mà Diệp Kiêu đã thay đổi, chỉ là một số chi tiết liên quan đến Xích Tâm Đồng Linh.

"Đây không phải là lừa người, nhiều nhất chỉ là lời nói dối thiện ý!" Diệp Kiêu từ từ gật đầu, sau đó lại tự ám thị trong lòng một lần nữa: "Đúng, không sai!

Lời nói dối thiện ý!" …..

Dưới hầm mộ, trong hành lang dài.

Đội khảo cổ lúc này đã chỉnh đốn xong, đang đi vòng quanh bảy chiếc quan tài trong đại điện này để quan sát.

Bảy chiếc quan tài này được đặt ngổn ngang, trông quả thực có chút kỳ dị.

Nhưng sau khi quan sát kỹ, ngay cả giáo sư Dương cũng không biết, ý nghĩa của việc đặt bảy chiếc quan tài như vậy rốt cuộc là gì.

Nhất thời, nhiều nhà khảo cổ học đều cau mày nhìn bảy chiếc quan tài này.

"Giáo sư, hay là chúng ta… trực tiếp mở quan tài đi?" Trong đội ngũ, một thành viên đội khảo cổ đề nghị.

Mọi người nghe vậy cũng lập tức rơi vào im lặng.

Trong trường hợp không biết rõ hư thực của quan quách, mở quan tài đúng là một phương pháp kiểm chứng trực quan.

Nhưng hiện tại, có thực sự cần thiết phải mở quan tài không?

Tất cả mọi người đều không khỏi tự hỏi lòng mình.

Nhất thời, cả đại điện rơi vào im lặng.

Trong công tác khảo cổ, mở quan tài không nghi ngờ gì là một việc vô cùng cẩn trọng.

Phải biết rằng, thi thể trong quan tài mục nát hàng trăm hàng nghìn năm, nói là bị phân giải hoàn toàn là không thể.

Vi khuẩn chứa trong đó khiến người ta không thể đề phòng.

Mở quan tài trong tình trạng trang bị không đầy đủ, rất có khả năng chính là tự tìm đường chết.

Tương tự như kim tự tháp.

Ban đầu khi tiến vào kim tự tháp, một số chuyên gia đã mạo hiểm mở quan tài nghiên cứu xác ướp, cuối cùng không một ai ngoại lệ, đều chết đột ngột một cách khó hiểu.

Nhiều người nói, đó là do lời nguyền của Pharaoh.

Nhưng thực ra, chính là do phương pháp chế tác xác ướp đặc thù, từ đó dẫn đến việc chúng ở trong quan tài hàng nghìn năm, sinh ra các loại vi khuẩn kinh khủng.

Và mấy vị chuyên gia mạo hiểm mở quan tài, cũng chính là vì tiếp xúc với loại vi khuẩn này, cho nên mới dẫn đến cái chết đột ngột khó hiểu.

Hiện tại, bảy cỗ quan tài này cũng không ngoại lệ.

Nếu đội khảo cổ mạo hiểm mở bảy chiếc quan tài đá, có lẽ sẽ xảy ra những tai nạn không thể lường trước.

Ngoài những nguy hiểm tự nhiên này ra, còn có việc để phòng bị quấy rầy, nhiều người khi đặt quan tài cổ, đều sẽ đặt cơ quan ở chỗ quan quách.

Nếu có người muốn mở quan tài, chắc chắn sẽ bị cơ quan ở quan quách bắn trúng mà chết.

Những chiếc quan tài này được đặt kỳ lạ như vậy, họ cũng không biết bên trong rốt cuộc tồn tại bí ẩn gì.

Nếu không phải vì trước đó họ bị trúng ảo cảnh, đi thẳng vào trong đại điện này, nếu không, trước khi họ làm rõ hư thực của mấy cỗ quan tài này, đội khảo cổ sẽ không dễ dàng tiến vào đại điện.

Hiện tại, đây cũng chính là nguyên nhân đội khảo cổ rơi vào im lặng.

Khán giả trong phòng trực tiếp khi thấy giáo sư Dương và những người khác dường như muốn mở quan tài, đều không khỏi hứng khởi.

Phòng trực tiếp cũng lập tức sôi sục.

“Mở quan tài!

Trời ơi!

Đời này còn có thể chứng kiến cảnh này sao?” “Hít!

Sao cứ nói đến mở quan tài là tôi lại không kìm được mà lạnh hết cả người thế nhỉ!

Nổi hết cả da gà rồi!” “Nói thật, tôi cũng có chút!

Ban đầu nghe đến mở quan tài tôi còn có chút tò mò, phấn khích!

Nhưng bây giờ sắp đến lúc mở, tôi lại có chút không quen!” “Hít!

Sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ?

Tôi hơi hoảng đấy!" "Mở quan tài rất nguy hiểm, cậu tưởng à?

Tóm lại là phải chuẩn bị rất nhiều, nếu không rất có khả năng sẽ vì mở quan tài mà dẫn đến toàn quân bị diệt!" …..

Khán giả trong phòng trực tiếp, dù là người trong ngành hay không, đều nghị luận sôi nổi.

Phòng trực tiếp bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Trong đại sảnh hội thảo, phía trước bàn hội nghị, giáo sư Chu cũng nhận được yêu cầu chỉ thị của giáo sư Dương.

Lập tức, giáo sư Chu liền chỉ huy đội khảo cổ dưới hầm mộ, phối hợp với các chuyên gia trên mặt đất.

Cùng nhau phục dựng lại vị trí đặt của bảy chiếc quan tài đá trong đại điện, vẽ ra giấy.

Khi nhìn thấy nội dung trên giấy, tất cả mọi người đều không khỏi hít một hơi lạnh.

Trên giấy, rõ ràng là hình ảnh của Thất Tinh Đồ!

Cũng có nghĩa là… bảy chiếc quan tài đồng này được đặt theo vị trí của sao Bắc Đẩu Thất Tinh!

Thấy cảnh này, dù là giáo sư Dương và những người khác dưới hầm mộ, hay là giáo sư Chu và các chuyên gia trong hội thảo, đều rơi vào nghi hoặc sâu sắc.

Cách đặt quan quách này, họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Đặt quan quách theo cách của sao Bắc Đẩu Thất Tinh, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Nhất thời, cả đại sảnh đều rơi vào im lặng.

Chương 88

Rất rõ ràng, giáo sư Chu và mọi người cũng không biết ý nghĩa của việc đặt quan tài đá như vậy.

Dưới hầm mộ, giáo sư Dương và những người khác cũng rút lui, rời xa vị trí của những chiếc quan tài đá này.

Thông thường mà nói, nếu quan tài đá trong mộ được đặt theo cách này, hoặc là có một ý nghĩa đặc biệt nào đó, hoặc là dùng để đối phó với bọn trộm mộ.

Đội khảo cổ sau khi cân nhắc cẩn thận, vì lý do an toàn vẫn chọn tạm hoãn khảo sát, đợi hội thảo đưa ra phương án hành động, họ mới hành động tiếp.

Trong đại sảnh hội thảo, giáo sư Chu và một nhóm chuyên gia sau một hồi im lặng ngắn ngủi, cũng đều bắt đầu bận rộn.

Người thì lật xem ghi chép, người thì tra cứu tài liệu, người thì túm năm tụm ba thảo luận.

Mục đích của họ đều là vì bảy chiếc quan tài đá Thất Tinh này.

Nhưng trong nhóm chuyên gia này, người đứng đầu là giáo sư Chu lại không tham gia vào việc tìm kiếm tài liệu.

Ông sau khi im lặng một lát, đã dứt khoát lựa chọn… đi về phía Diệp Kiêu.

Vì vậy, giáo sư Chu cầm tài liệu bên bàn, từ từ đi về phía Diệp Kiêu đang ngồi bên bàn hội nghị, nhàm chán giao lưu với khán giả trong phòng trực tiếp.

“Cậu Diệp à!” Giáo sư Chu nở một nụ cười hiền hậu, gọi.

Diệp Kiêu có chút ngơ ngác quay đầu, không hiểu chuyện gì.

Giáo sư Chu thấy vậy, liền lại mở miệng nói: "Trong đại điện này, bảy chiếc quan tài được đặt theo cách của sao Bắc Đẩu Thất Tinh, dường như có chút kỳ quái nhỉ?!" Câu nói này, dường như giáo sư Chu đang tự nói với mình, lại dường như đang nói cho Diệp Kiêu nghe.

Nhưng Diệp Kiêu lại không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ giả vờ không nghe thấy.

Nói thật, Diệp Kiêu biết rõ hư thực của bảy chiếc quan tài Thất Tinh này! …..

Theo tính toán của Diệp Kiêu, đại điện này hẳn là nơi ở của Thất Tiên Nữ, Thất Tiên Các!

Theo cách mai táng, trong "Thất Tiên Các" này, hẳn là cũng chôn cất một vị nữ quyến nào đó của Gia Tĩnh Đế.

Còn rốt cuộc là vị nào, hay là mấy vị, Diệp Kiêu không thể xác định.

Dù sao thì sự phong lưu của Gia Tĩnh Đế ai cũng biết!

Chỉ cần là người ông ta để mắt tới, dù là cung nữ hay thương nữ, đều sẽ trực tiếp đưa vào hậu cung.

Ngày thường, chỉ cần có hứng, gần như không kể hoàn cảnh.

Hầu như khắp nơi trong hoàng cung đều có bóng dáng của ông ta.

Nơi này chôn cất, theo Diệp Kiêu thấy, rất có khả năng là một vị ca nữ nào đó thời đó.

Thất tinh nghi quan, điều quan trọng nhất chính là một chữ "nghi"!

Theo Diệp Kiêu thấy, bảy chiếc quan tài này hẳn đều là quan tài rỗng, thứ duy nhất tồn tại bên trong chỉ có cơ quan!

Còn chủ nhân thực sự của Thất Tiên Các này, theo Diệp Kiêu thấy rất có khả năng, chính là bộ xương khô ngồi trên vách đá đang gảy đàn!

Đây cũng là lý do tại sao Diệp Kiêu đoán là ca nữ.

Cũng có nghĩa là, bảy chiếc quan tài này tuy được đặt theo cách của Thất Tinh, nhưng thực ra bên trong không có bất kỳ một cỗ thi thể nào.

Thậm chí còn không được tính là mộ chôn y quan.

Bên trong chỉ có cơ quan để giết chết bọn trộm mộ mà thôi.

Cho nên chỉ cần đội khảo cổ không mở quan tài, Diệp Kiêu cũng không định mở miệng ngăn cản.

Về sau, khi các chuyên gia di dời bảy chiếc quan tài này ra ngoài, có công cụ chuyên nghiệp và đồ bảo hộ, dù có cơ quan cũng không thể làm hại họ.

Cho nên cũng không cần Diệp Kiêu phải lo lắng!

Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, vẻ mặt không liên quan đến mình, cũng không khỏi lắc đầu thở dài.

Sau đó, giáo sư Chu dường như đã hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn Diệp Kiêu, nói: "Cậu Diệp à, trước đây cậu có từng gặp phải tình huống tương tự không, bảy chiếc quan tài Thất Tinh này rốt cuộc có lai lịch gì?" Diệp Kiêu: "……" Sao tôi cứ cảm giác, câu nói này của ông đang ám chỉ tôi vậy?

Diệp Kiêu lẳng lặng liếc giáo sư Chu một cái, sau đó từ từ mở miệng nói: "Thực ra, chủ nhân của mộ thất này, mọi người đã gặp rồi!

Mở quan… cũng không cần thiết lắm đâu!" Nói xong, Diệp Kiêu

lại quay đầu đi, bắt đầu giao lưu với khán giả trong phòng trực tiếp.

Giáo sư Chu nghe vậy, cả người không khỏi sững sờ.

Trong thoáng chốc, trong đầu giáo sư Chu, không ngừng lặp lại lời của Diệp Kiêu.

"Chủ nhân mộ thất…" Giáo sư Chu miệng không ngừng lẩm bẩm, hai mắt đã trở nên ngây dại.

Lời của Diệp Kiêu không khỏi khiến ông có chút không hiểu ra sao.

Một lát sau, giáo sư Chu có chút máy móc quay đầu, đờ đẫn đưa mắt nhìn về phía màn hình lớn ở trung tâm.

Lập tức, cả người giáo sư Chu đều ngây dại.

Đại não của ông cũng không khỏi trở nên hoàn toàn trống rỗng.

Lúc này, chính giữa màn hình lớn, chính là bộ xương khô ôm cổ cầm trên vách đá.

Nhìn thấy bộ xương khô này, những nghi hoặc trong đầu giáo sư Chu cũng lập tức tan biến.

Câu nói cuối cùng của Diệp Kiêu "Mở quan cũng không cần thiết lắm đâu!" giáo sư Chu cũng lập tức hoàn toàn hiểu ra.

Trong thoáng chốc, những giọt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống sống lưng giáo sư Chu.

"Hóa ra là vậy!

Hóa ra là vậy…" Giáo sư Chu như bị ma nhập, miệng không ngừng lẩm bẩm bốn chữ này.

Khiến cho các chuyên gia xung quanh đều có chút ngẩn người.

Giáo sư Chu đi đến trước bàn hội nghị, nhấn nút trên tai nghe, kích

động nói: “Bảy chiếc quan tài này đều là… mộ trống!

Hẳn là đều được thiết lập để phòng chống bọn trộm mộ!” “Và chủ nhân của mộ thất này, hẳn là người phụ nữ ôm đàn trên vách đá!” Nói xong, giáo sư Chu còn không quên trịnh trọng bổ sung một câu: “Dù thế nào đi nữa, tuyệt đối không được mở quan tài!

Bên trong những quan quách này đều có bố trí cơ quan, chỉ cần mở ra là sẽ trúng kế!” “Thất tinh nghi quan này… chỉ là một mê hồn trận mà thôi!” …..

Nhiều chuyên gia có mặt nghe vậy, đều không khỏi hoàn toàn sững sờ.

Chương 89

Thậm chí nhất thời, đầu óc họ như bị rỉ sét kẹt lại, đột nhiên có chút không theo kịp.

“Mộ trống?

Cơ quan?” Một vị chuyên gia trong đó không khỏi nghi hoặc lên tiếng.

Các chuyên gia khác cũng liên tục nhìn nhau, đều đọc được trong mắt đối phương một tia nghi hoặc.

Nhất thời, trong đại sảnh im lặng như tờ.

Trong phòng trực tiếp, một số khán giả đã xem toàn bộ quá trình, biết rõ rốt cuộc là chuyện gì, nghe thấy lời của giáo sư Chu, cũng lập tức đều hiểu ra.

Nhất thời, những khán giả này cũng đều không khỏi rơi vào kinh ngạc sâu sắc.

Trên màn hình phòng trực tiếp, cũng lập tức dâng lên vô số làn sóng cuồn cuộn.

“Tôi hình như… hình như hiểu ra một chút rồi!” “Hít!

Ý của giáo sư Chu là… những chiếc quan tài Thất Tinh này đều chỉ dùng để mê hoặc bọn trộm mộ!

Chủ nhân thực sự của mộ thất, hẳn là bộ xương khô trên vách đá!” “Trời ơi!

Sao có thể chứ?

Sao các người biết được?” “Vừa rồi Diệp đảo đã chỉ điểm cho giáo sư Chu, lúc đầu chúng tôi còn nghe không hiểu, nhưng bây giờ

nghe giáo sư Chu nói như vậy, tôi ngộ ra rồi!" "Thứ dữ!

Các người đang đùa à?

Đây là giáo sư Chu đấy?

Diệp Kiêu chỉ điểm cho ông ấy?

Các người có nói ngược không vậy?" "Cái lầu trên này vừa nhìn là biết người mới!

Chậc chậc chậc, không hiểu quy củ gì cả!" …..

Tại trung tâm chỉ huy, trong đại sảnh hội thảo, nhiều chuyên gia có mặt vào lúc này, cũng lập tức đều phản ứng lại.

Nhất thời, cả đại sảnh như thể bị ném một quả bom, nổ tung.

"Bảy chiếc quan tài Thất Tinh này… lại là mộ trống!" "Không chỉ vậy, mà bên trong còn toàn là cơ quan!

Nếu vừa rồi chúng ta mạo hiểm mở quan tài… hậu quả không thể lường được!" "Hù may quá may quá!

May mà giáo sư Chu kịp thời nhìn ra!

Nếu không e là đã có nguy hiểm rồi!" "Cũng có nghĩa là, người phụ nữ trên vách đá kia, mới là chủ nhân thực sự của mộ thất này?" "Hẳn là như vậy!

Nhưng… ngay cả Trần hoàng hậu cũng không có tư cách vào lăng tẩm của Gia Tĩnh Đế, người phụ nữ này…" "Ừm!

Thân phận của cô ấy vẫn còn phải xem xét!" …..

Trong đại sảnh, nhiều chuyên gia nghị luận sôi nổi.

Ban đầu, những chuyên gia này đều đang thảo luận về mộ thất này.

Nhưng dần dần, không biết từ lúc nào, những chuyên gia này bắt

đầu nịnh hót giáo sư Chu.

Nào là "Nếu không phải giáo sư Chu kịp thời nhìn ra, đội khảo cổ mà mạo hiểm mở quan tài, hậu quả khó mà tưởng tượng!", hay là "Không hổ là người đứng đầu giới khảo cổ Đại Việt!" Khiến cho giáo sư Chu "mặt đỏ tai hồng"!

Nếu nói đây thật sự là do giáo sư Chu nhìn ra, thì những lời nịnh hót này ông cũng vui vẻ nhận.

Nhưng dù sao… đây không phải là do ông nhìn ra.

Diệp Kiêu ở bên cạnh không nói một lời, sớm đã nắm rõ tình hình của mộ thất này.

Chính mình còn phải nhờ anh ta chỉ giáo, mới có thể biết được những chuyện này.

Trong lòng ông, thực ra ban đầu vẫn thiên về việc mở quan tài trước, sau đó mới hạ kết luận.

Cho nên, những lời nghe như nịnh hót này, thực ra mỗi câu đều trật lất.

Khiến cho giáo sư Chu như ngồi trên đống lửa, cả người đều không thoải mái.

Cuối cùng, giáo sư Chu thật sự không chịu nổi nữa, lập tức cầm lấy một chiếc micro.

Sau khi ho nhẹ hai tiếng, hiện trường lập tức yên tĩnh lại.

Sau đó giáo sư Chu lại mở miệng nói: "Có thể nhìn ra hư thực của mộ thất này, đúng là một việc khiến mọi người phấn khởi!" "Nhưng tôi không dám nhận công!

Bởi vì tình hình thực sự của mộ thất này, không phải do tôi phát hiện!" "Cho nên, người mà chúng ta thực sự nên cảm ơn phải là Diệp

Kiêu!" …..

"Dù sao, những điều tôi nói trước đó, cũng đều là Diệp Kiêu nói cho tôi biết!" Nói xong mấy câu này, giáo sư Chu đặt micro xuống, thở phào một hơi.

Trong nháy mắt, gánh nặng trong lòng ông lập tức được trút bỏ, cả người trong thoáng chốc cảm thấy nhẹ nhõm, vô cùng thoải mái.

Tiếp đó, giáo sư Chu liền cười tủm tỉm quay đầu, nhìn về phía Diệp Kiêu bên cạnh.

Nụ cười trên mặt vẫn hiền hậu dễ gần.

Nhưng trong mắt Diệp Kiêu, đây lại có chút giống nụ cười của ma quỷ.

Anh vừa mới giao lưu với khán giả lâu như vậy, chính là đang cố gắng hết sức để gột rửa những cái mác "Diệp đảo", "nhân viên công tác dưới lòng đất" của mình.

Nhưng đột nhiên, bài phát biểu này của giáo sư Chu, lập tức lại đẩy anh lên đỉnh điểm của phòng trực tiếp.

Trong thoáng chốc, đầy màn hình "Diệp đảo", "pháp ngoại cuồng đồ" và những lời lẽ hổ báo khác, lập tức tuôn ra.

Có một khoảnh khắc, Diệp Kiêu chỉ cảm thấy, giáo sư Chu dường như tồn tại chỉ để đâm sau lưng anh.

Khán giả trong phòng trực tiếp đã hoàn toàn vứt những lời thanh minh của anh ra sau đầu.

Vì vậy, Diệp Kiêu vội vàng đứng dậy, điên cuồng giải thích: "Không không không!

Mọi người đừng hiểu lầm!

Tôi chỉ đưa ra một chút quan điểm của mình!

Không có góp sức gì cả!" "Đây đều là công lao của giáo sư Chu, không liên quan đến tôi!" Mọi người nghe vậy, cũng không khỏi hoàn toàn sững sờ, ánh mắt di chuyển giữa giáo sư Chu và Diệp Kiêu, không biết rốt cuộc là tình huống gì.

Đúng lúc này, trong phòng trực tiếp, những khán giả vừa rồi tận mắt chứng kiến Diệp Kiêu chỉ điểm cho giáo sư Chu, lúc này đều nhảy ra.

Chương 90

Trên màn hình phòng trực tiếp, lập tức bay đầy bình luận.

Nhìn kỹ lại, lại phát hiện nội dung của những bình luận này gần như giống hệt nhau.

"Vừa rồi, cậu suýt nữa thì nói thẳng đáp án tham khảo cho giáo sư Chu rồi!" Diệp Kiêu: "……" Các chuyên gia có mặt lập tức hiểu ra, sau khi biết tình hình thực sự cũng không khỏi dở khóc dở cười.

Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, cũng không khỏi mỉm cười, nói: "Khán giả nói không sai, đây chính là công lao của cậu!" Diệp Kiêu nhìn giáo sư Chu, không khỏi nói một cách yếu ớt, "Không, là công lao của ông!" "Là công lao của cậu!" "Là của ông…" Phòng trực tiếp lập tức lại sôi sục, khán giả cũng không khỏi có chút cạn lời.

"Là của anh đó!

Là của anh ~" "Thứ dữ, các người đang ở đây… đóng quảng cáo đấy à?" "Không ngờ à, hành động trực tiếp lần này, lại là do Yida tài trợ!

Tôi đúng là thứ dữ mà!" "Không giấu gì mọi người, tôi cũng bây giờ mới biết!" "Phụt!

Tôi cười phun ra luôn!

Ha ha ha ha!" …..

Dưới hầm mộ, trong đại điện.

Giáo sư Dương và những người khác sau khi biết được tình hình trong đại điện này, cũng không khỏi sau lưng bỗng dâng lên một luồng khí lạnh.

Trong nháy mắt, cổ của tất cả mọi người đều không khỏi rụt mạnh lại, da gà trên toàn thân đều rụng lả tả.

Phải biết rằng, vừa rồi họ chỉ còn thiếu nửa bước nữa là chuẩn bị mở quan quách.

Nếu đến lúc đó, họ thật sự mở quan quách ra… đội ngũ này có lẽ lại phải giảm quân số.

Mấy vị thành viên còn không ngừng vỗ ngực, vẻ mặt sợ hãi.

Nhất thời, cả đại điện đều rơi vào im lặng kỳ quái.

Giáo sư Dương nhìn chằm chằm vào bảy chiếc quan tài trước mắt, cũng vẻ mặt thổn thức, từ từ nói: "Ai!

Ảnh hưởng của bọn trộm mộ đối với lịch sử của chúng ta, không nghi ngờ gì là rất lớn!

Thậm chí đến thời kỳ của chúng ta, bọn trộm mộ vẫn còn nhan nhản!" "Hy vọng một ngày nào đó, bọn trộm mộ trên thế giới này có thể hoàn toàn biến mất!

Như vậy việc bảo tồn lịch sử của chúng ta cũng có thể trở nên hoàn chỉnh!" Nói xong, giáo sư Dương từ từ thở dài.

Có lẽ là bị ảnh hưởng bởi bảy chiếc quan tài nghi ngờ này, giáo sư Dương không khỏi có chút cảm thán.

Thực ra trong những ngôi mộ mà đội khảo cổ thăm dò, đại đa số các chuyên gia khảo cổ đều chết vì những cơ quan phòng chống trộm mộ trong mộ.

Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu một số mê tín thời cổ.

Nhưng rất rõ ràng, nguyên nhân các chuyên gia khảo cổ qua các thế hệ căm ghét bọn trộm mộ, không chỉ vì bọn trộm mộ ăn cắp văn vật, phá hoại cổ mộ, từ đó dẫn đến nhiều tài liệu lịch sử quan trọng bị

thất lạc, mà còn có một phần lớn nguyên nhân là vì điều này.

Thế nhưng, chính câu nói vô tình này của giáo sư Dương, lại khiến cho không khí trong cả đại sảnh hội thảo và phòng trực tiếp trở nên kỳ quái.

Trong đại sảnh, các chuyên gia sau khi nghe thấy lời của giáo sư Dương, đều không khỏi đồng loạt quay ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Thần sắc có chút cổ quái.

Giáo sư Dương và những người khác dưới hầm mộ, đương nhiên là không biết sự tồn tại của Diệp Kiêu, cho nên cũng không biết thân phận của anh.

Chỉ cho rằng "Đăng Thiên Lộ", "Hắc Mao Xà", cũng như ảo cảnh vừa rồi và phát hiện "Thất tinh nghi quan", đều là do các chuyên gia khảo cổ trong hội thảo phát hiện.

Nhất thời, dù là các chuyên gia hay khán giả trong phòng trực tiếp, trong đầu đều dấy lên nghi hoặc.

Nếu như giáo sư Dương, người nói ra những lời này, biết được thân phận của Diệp Kiêu, người đã nhiều lần cứu họ… sẽ lộ ra biểu cảm như thế nào?

Nhưng dù nói thế nào, chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Trong đại sảnh, Diệp Kiêu nghe thấy những lời này, cả người đều cứng đờ.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, cho nên không ai phát hiện.

Ánh mắt cổ quái của các chuyên gia có mặt, lại khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút như gai ở sau lưng.

Diệp Kiêu cũng từ từ đứng dậy, cả người không tự tại mà cười cười, nói: "Tôi… đi vệ sinh, đi vệ sinh!" Nói xong, Diệp Kiêu liền

dưới ánh mắt của nhiều chuyên gia có mặt, vội vàng chuồn về phía nhà vệ sinh.

Khán giả trong phòng trực tiếp thấy cảnh này, cũng không khỏi đều cười phun ra!

“Ha ha ha ha!

Tôi cười điên mất rồi!

Thật sự không chịu nổi nữa!” “Diệp đảo hoảng rồi!

Anh ta đã bắt đầu hoảng rồi!

Ha ha ha ha!” “Cái chiêu lẩn bằng cách đi vệ sinh này, tôi chỉ có thể nói là bái phục!

Quá bái phục!

Không hổ là Diệp đảo của tôi!” “Các người nói xem, nếu giáo sư Dương biết được thân phận của Diệp đảo, lại biết người cứu họ thực ra là Diệp Kiêu, thì đó sẽ là một cảnh tượng đặc sắc như thế nào!” “Cười không sống nổi!

Nghĩ thôi cũng thấy phấn khích rồi!” …..

Khán giả trong phòng trực tiếp liên tục hò hét.

Diệp Kiêu sau khi thấy bình luận trong phòng trực tiếp, tốc độ chạy về phía nhà vệ sinh cũng lập tức nhanh hơn không ít.

Giáo sư Chu cũng bất đắc dĩ cười, từ từ lắc đầu.

Sau đó liền nhấn nút trên tai nghe, từ từ nói: “Việc thăm dò ở đây tạm thời kết thúc, tiếp tục hành động khảo cổ đi!” Dưới hầm mộ, giáo sư Dương và đội bảo an nghe vậy, đều vui vẻ đồng ý.

Sau đó, cả đội khảo cổ liền rời khỏi đại điện này, lại tiếp tục đi trong hành lang. …..

Đoạn hành lang này đã trở lại bình thường.

Không còn như trước đó, được xây bằng đá hàn nham, và bề mặt được phủ men ngọc trắng lưu ly trang trí, mà đã biến thành hành lang xây bằng đá xanh bình thường.

Cho nên nhiệt độ ở đây, cũng không còn lạnh như trước.

Nhưng đội khảo cổ vì nguồn điện là tài nguyên khan hiếm, cho nên cũng không sử dụng đèn pin để chiếu sáng, mà đốt đuốc không khói, để đạt được tác dụng chiếu sáng trong đường hầm.

Từ khi bước vào hành lang xây bằng đá xanh, đội khảo cổ mới như thể thật sự quay trở lại sân nhà của mình.

Chương 91

Dường như đây mới là mộ huyệt thực sự.

Còn "Đăng Thiên Lộ" trước đó, cũng như hành lang xa hoa, đều không phải như vậy.

Đây mới là sân nhà quen thuộc của đội khảo cổ… Bên trong đường hầm mộ âm u, tối mịt, ánh lửa vàng vọt chiếu lên gương mặt mọi người.

Tiếng bước chân "sột soạt" vang vọng trong hầm mộ, tạo cảm giác càng thêm tĩnh mịch, sâu thẳm.

Đi đến đây, đường hầm mộ vẫn không có gì đặc biệt.

Suốt chặng đường, cả sàn nhà lẫn tường vách đều được lát bằng những phiến đá xanh.

Con đường này dường như dẫn thẳng đến một địa ngục sâu thẳm.

Trong phút chốc, các chuyên gia khảo cổ có mặt tại đây không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Đoàn khảo cổ không biết đã đi trong đường hầm lát đá xanh này bao lâu rồi, nhưng vẫn chưa thấy điểm cuối.

Cứ như thể con đường dài dằng dặc này hoàn toàn không có hồi kết.

Không ai biết nó dẫn đến đâu, cũng không ai biết cuối con đường sẽ là gì.

Chỉ có tiếng thở của mọi người trong đoàn khảo cổ ngày càng trở nên nặng nề.

Trong đội, một thành viên khảo cổ trẻ tuổi có chút lo lắng nhìn vào

bóng tối sâu thẳm phía xa, không kìm được liền quay sang hỏi giáo sư Dương: "Giáo sư Dương, con đường này rốt cuộc bao giờ mới đi đến cuối vậy ạ?" Vừa dứt lời, một cơn gió lạnh đột nhiên thổi tới, cậu ta bất giác rụt cổ lại.

Giáo sư Dương cũng khẽ nhíu mày, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, và không trả lời câu hỏi của người đội viên ngay.

Một lúc sau, giáo sư Dương thở dài, có phần bất lực lắc đầu nói: "Tôi cũng không rõ nữa, bây giờ chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi!" Sau đó, giáo sư Dương tiếp tục dẫn dắt đoàn khảo cổ tiến sâu hơn vào trong đường hầm. ...

Tại sở chỉ huy, trong phòng hội thảo, các chuyên gia đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào màn hình lớn chính giữa, không dám lơ là một giây.

Ai cũng hy vọng đoàn khảo cổ sẽ không gặp phải tai ương sinh tử như trước đó và có thể bình an trở về.

Nhưng rõ ràng, điều đó là không thể.

Công việc thám hiểm khảo cổ thường càng về cuối lại càng gian nan.

Nói cách khác, những gì đang chờ đợi giáo sư Dương và mọi người phía sau sẽ là những thử thách còn cam go hơn.

Mà những thứ như "Đường lên trời", "Tượng người", "Phấn thận" và "Quan tài Thất Tinh" so với những thứ sắp tới chỉ là trò trẻ con.

Mỗi một nguy hiểm sau này đều có thể khiến cả đội khảo cổ bị tiêu diệt hoàn toàn, không có bất kỳ đường lui nào.

Vì vậy, mọi người trong đoàn khảo cổ chỉ có thể bất lực thở dài trong lòng, binh đến thì tướng đỡ, nước lên thì đất ngăn.

Lúc này, Diệp Kiêu đang ngồi bên bàn hội nghị, chán chường nhìn màn hình lớn trong phòng phát sóng trực tiếp, tập trung quan sát.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy mật thất mà đoàn khảo cổ đang đi qua, Diệp Kiêu bỗng dâng lên một cảm giác quen thuộc.

Điều này khiến lòng anh bất giác trĩu nặng. *Chết tiệt, sao mình lại có cảm giác quen thuộc chứ?

Lẽ nào trước đây mình thật sự đã từng đến đây?* Trong thoáng chốc, Diệp Kiêu có chút rối bời.

Cảm giác này thật sự khó diễn tả thành lời.

Trước đây Diệp Kiêu dám tự tin như vậy là vì bộ phận tuần tra hoàn toàn không tra ra được hồ sơ trộm mộ của anh.

Nhưng bây giờ, cảm giác quen thuộc này bỗng dâng lên, lẽ nào mọi chuyện sắp thay đổi rồi sao?

Nhưng rồi, đột nhiên, Diệp Kiêu nhìn thấy trên tường có một cái giá nến trông hơi xiêu vẹo, dường như do tay nghề của người thợ không tốt.

Lông mày Diệp Kiêu lập tức nhíu lại!

Cái giá nến này, anh vừa mới thấy qua!

Hơn nữa, nó nằm ngay trong đường hầm mộ mà đoàn khảo cổ vừa đi qua!

Cộng thêm cảm giác quen thuộc này… Diệp Kiêu khẳng định, đây tuyệt đối không phải là một sự trùng hợp!

Ngay lập tức, ánh mắt Diệp Kiêu ngưng lại, một lần nữa dán chặt vào màn hình lớn, bắt đầu quan sát một cách chăm chú.

Một lúc sau, Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu.

Dựa vào trí nhớ siêu phàm do Kỳ Lân Cổ Huyết mang lại, Diệp Kiêu phát hiện ra một sự thật cực kỳ kinh hoàng!

Đoàn khảo cổ đang đi lại con đường mà họ đã đi qua!

Hay nói cách khác, đoàn khảo cổ đang đi lòng vòng trong đường hầm mộ!

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu vội vàng tái hiện lại cấu trúc "thiên đình" mà mình đã biết trong đầu.

Sau đó, anh sử dụng bí thuật trong "Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật" để dò xét lại toàn bộ cấu trúc "thiên đình" bên trong đường hầm.

"Kỳ lạ!" Sau khi có kết quả, Diệp Kiêu không khỏi lẩm bẩm.

Trong lòng anh nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Sau khi Diệp Kiêu tái lập hoàn toàn mô hình "thiên đình" này và dùng phương pháp phong thủy để dò xét một lần nữa, anh kinh ngạc phát hiện ra, toàn bộ "thiên đình" dường như được xây dựng theo kiểu bát quái trận!

Mặc dù bây giờ trong đầu Diệp Kiêu chỉ có một góc của "thiên đình" này, nhưng nó đã lờ mờ hiện ra xu thế của quẻ "Khảm".

Ngay lập tức, khóe miệng Diệp Kiêu không khỏi nhếch lên.

Phải nói rằng, người đưa ra phương án xây dựng "thiên đình" này chắc chắn là một đại sư phong thủy không tầm thường!

Theo Diệp Kiêu, mấy vị phong thủy sư đã xây dựng lăng mộ cho Gia Tĩnh Đế khi đó, dù là Lạc Dụng Khanh hay hậu nhân của ba vị phong thủy sư đời Đường kia, tuyệt đối không có năng lực này.

Càng đừng nói đến việc xây dựng toàn bộ "thiên đình" theo kiểu bát quái trận.

Tuy nhiên, sau khi biết được cấu trúc xây dựng của "thiên đình" này, Diệp Kiêu cũng không khỏi cảm thấy có chút đau đầu.

Phải biết rằng, tác dụng của bát quái trận vốn là để vây khốn người khác.

Gia Cát Lượng, người sáng tạo ra bát quái trận năm xưa, đã dùng nó để xoay quân địch như chong chóng, cuối cùng giành chiến thắng.

Cho nên, tác dụng của bát quái trận không nằm ở sức sát thương.

Chương 92

Ngược lại, nó không có mấy sức sát thương, mà lại nhấn mạnh đến cực hạn khả năng vây khốn và mê hoặc lòng người.

Và đây cũng chính là lý do tại sao Diệp Kiêu cảm thấy đau đầu.

Bởi vì bát quái trận này tuy không thể giết chết giáo sư Dương và những người khác, nhưng bây giờ họ bị mắc kẹt trong đường hầm, nếu không thể thoát ra, thì đoàn khảo cổ vốn đã thiếu thốn tài nguyên sẽ gặp phải tai họa diệt vong.

Có lẽ họ sẽ phải ở lại trong ngôi mộ này cho đến chết mà không thể thoát ra!

Nhưng may mắn là, vừa rồi vì bị tượng người truy đuổi, cấu trúc của quẻ "Khảm" về cơ bản đã được ánh xạ toàn bộ vào trong đầu Diệp Kiêu.

Bây giờ, anh có thể dựa vào cấu trúc quẻ "Khảm" để suy ngược ra vị trí của bảy quẻ còn lại, từ đó suy ra vị trí của trận nhãn.

Như vậy mới có thể phá được bát quái trận này!

Mặc dù độ khó rất lớn, nhưng đối với Diệp Kiêu mà nói, đó không phải là vấn đề lớn.

"Chỉ sợ, cái trận nhãn này…" Diệp Kiêu chậm rãi lắc đầu, khẽ lẩm bẩm một câu rồi không nói gì thêm, bắt đầu suy ngược lại vị trí của các quẻ trong đầu. ...

Trong mộ, dưới đường hầm.

Đội bảo vệ đi trước mở đường, đoàn khảo cổ do giáo sư Dương dẫn đầu đi theo sau, men theo đường hầm.

Phía cuối đội hình là hai bảo vệ khác bọc hậu.

Cả đội hình thành một hàng dài như rắn di chuyển trong đường hầm.

Nhưng đột nhiên, phía sau đội hình vang lên một trận xôn xao.

“Phó đội Dương đâu?

Phó đội Dương?” Ở cuối đội, một trong hai người bảo vệ đột nhiên kêu lên, giọng có chút run rẩy.

Những người bảo vệ phía trước và đoàn khảo cổ nghe thấy động tĩnh, đều vội vàng quay đầu nhìn lại.

Trong phút chốc, cả đội đều dừng lại.

“Những người khác, đứng yên tại chỗ không được di chuyển lung tung!

Tôi và giáo sư Dương qua xem trước!” “Vâng!” Đội trưởng đội bảo vệ lên tiếng, mọi người đều gật đầu.

Ngay sau đó, đội trưởng đội bảo vệ và giáo sư Dương đi đến cuối đội hình.

Đội trưởng đội bảo vệ từ từ mở chốt an toàn của súng, tiếng “cạch” vang lên trong đường hầm nghe đặc biệt chói tai, khiến tim mọi người có mặt đều thắt lại.

“Có chuyện gì vậy?” Đội trưởng đội bảo vệ đến cuối đội hình, lập tức hỏi người bảo vệ kia.

Nhưng ngay sau đó, anh ta dường như nhớ ra điều gì, lông mày lập tức nhíu chặt.

“Phó đội Dương đâu?

Phó đội Dương đi đâu rồi?” Người bảo vệ ở cuối đội lúc này cũng

đầy vẻ nghi hoặc và có chút căng thẳng.

Nghe vậy, anh ta cũng trả lời: “Không biết nữa!

Vừa rồi còn ở đây, tôi quay đầu lại một cái đã không thấy người đâu rồi!” Vừa nói, ánh mắt người bảo vệ kia cũng vô tình liếc về phía đường hầm tối om phía sau.

Đội trưởng đội bảo vệ nghe vậy, cũng cầm đuốc đi về phía sau vài bước.

“Lão Dương!

Lão Dương!” Sau khi gọi vài tiếng, trong cả đường hầm chỉ có tiếng của anh ta vang vọng, không có tiếng đáp lại của phó đội Dương.

“Có một thành viên mất tích phải không?” Giáo sư Dương khẽ nhíu mày, hỏi.

Đồng thời, ánh mắt ông cũng hướng về phía xa, vào trong đường hầm tối mịt, sâu thẳm.

“Không rõ, có lẽ là bị tụt lại phía sau!” Nói rồi, đội trưởng đội bảo vệ cầm đuốc, gọi một người bảo vệ từ phía trước đội lại, rồi nói với giáo sư Dương: “Thế này đi, tôi dẫn người quay lại kiểm tra một chút, lát nữa chúng ta sẽ hội hợp!” Vừa nói, đội trưởng đội bảo vệ liền cầm đuốc, chuẩn bị đi vào đường hầm tối om phía sau!

Tuy nhiên, giáo sư Dương lại giữ anh ta lại.

“Khoan đã!” Nói rồi, giáo sư Dương khẽ nhíu mày, nói: “Tôi cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy!

Vừa rồi chúng ta đi suốt một đường, gần như là đi thẳng!

Phó đội Dương cũng có đuốc trong tay!

Nếu anh ấy bị tụt lại phía sau, ít nhất chúng ta có thể nhìn thấy ánh

sáng từ đuốc của nhau!

Hơn nữa, không gian đường hầm này không lớn, tiếng của chúng ta hẳn có thể truyền đi rất xa!

Nhưng anh ấy lại không trả lời, điều này rõ ràng là không bình thường!" Ánh mắt giáo sư Dương luôn nhìn về phía đường hầm tối tăm phía sau, trong mắt hiện lên vẻ vô cùng nghiêm trọng.

"Không được!

Anh ấy là đội viên của tôi!

Tôi phải chịu trách nhiệm với anh ấy!

Không thể cứ thế bỏ mặc anh ấy được!" Đội trưởng đội bảo vệ cũng khẽ nhíu mày, nói.

Các thành viên trong đội bảo vệ của họ, không ai là không từng trải qua nhiều lần sinh tử.

Tình nghĩa được xây dựng bằng máu tươi còn bền hơn cả vàng.

Vì vậy, họ không thể bỏ rơi bất kỳ ai.

Ai cũng không được.

Vừa nói, đội trưởng đội bảo vệ cầm lấy đuốc, định đi về phía đường hầm phía sau.

Nhưng giáo sư Dương lại một lần nữa giữ anh ta lại.

"Bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính!" Giáo sư Dương thấp giọng quát.

Sau đó lại nói: "Nguy hiểm của ngôi mộ cổ này anh cũng đã thấy rồi!

Hành động liều lĩnh như vậy càng là một biểu hiện vô trách nhiệm!

Chuyện này, vẫn nên xin chỉ thị của hội thảo trước rồi hẵng bàn tiếp!" Vừa nói, giáo sư Dương liền ra lệnh cho đoàn khảo cổ: "Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, không được đi lại lung tung!" Đây vừa là để nghỉ ngơi tại chỗ, hồi phục thể lực, cũng là vì lỡ như phó đội Dương tìm đến, họ có thể kịp thời nhìn thấy.

Chương 93

Nói rồi, giáo sư Dương liền nhấn nút tai nghe, xin chỉ thị của giáo sư Chu ở hội thảo về hành động tiếp theo.

Lúc này, trong phòng hội thảo đã sớm như ong vỡ tổ.

Theo kinh nghiệm của họ, việc đột nhiên có người mất tích trong khi hành động dưới lòng đất tuyệt đối là một khởi đầu cực kỳ tồi tệ.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, họ không biết.

Có thể là từng người một mất tích, cuối cùng dẫn đến cả đội khảo cổ đều mất liên lạc.

Đến khi tìm thấy họ, tất cả mọi người đều đã mất đi dấu hiệu của sự sống.

Hoặc có lẽ… là thành viên bị tách khỏi đội đã vô tình kích hoạt cơ quan nào đó, nên đã bị cơ quan nuốt chửng một cách lặng lẽ, đến cả tiếng hét cũng không kịp phát ra.

Cả hai tình huống này đều là những chuyện mà các chuyên gia có mặt ở đây đã từng gặp phải.

Dù là bây giờ nghĩ lại, cũng khiến họ nổi da gà, lòng dạ bất an.

Đương nhiên, tình huống tốt nhất chính là người đội viên kia thật sự chỉ bị tụt lại, và có thể tìm lại được rất nhanh.

Vì vậy ngay lập tức, ngay khi phát hiện có người mất tích, giáo sư Chu liền tập hợp tất cả các chuyên gia có mặt, vội vàng thảo luận đối sách.

Với hy vọng tìm lại được thành viên bị tụt lại với tổn thất nhỏ nhất, thậm chí là không có tổn thất.

Còn khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp, lúc này cũng đã bắt đầu hoảng sợ.

Họ không phải chưa từng xem tiểu thuyết hay phim ảnh về trộm mộ, khi biết đoàn khảo cổ có người mất tích, trong đầu gần như mọi người đều tưởng tượng ra đủ loại hình ảnh.

Trong chốc lát, cả phòng phát sóng trực tiếp đều chìm trong hoảng loạn.

"Sao lại đột nhiên có người mất tích chứ?

Chuyện này có chút không bình thường à!" "Nói nhảm!

Đã có người mất tích rồi, bình thường mới là lạ!

Chắc chắn là có tà vật gì đó giở trò!" "Có lẽ, chỉ là họ rơi vào cơ quan nào đó?

Hay là lại bị trúng tà như trước?" "Không được, tôi thấy hơi hoảng!

Có một dự cảm không lành!" "Phó đội Dương sẽ không phải đã… Không thể nào!

Đừng nói bậy đừng nói bậy!

Chắc chắn không sao đâu!" ...

Sở chỉ huy, phòng hội thảo.

Nhiều chuyên gia sau khi nghiên cứu thảo luận, cuối cùng đã xác định được phương án đối phó.

Đầu tiên, họ xác định rằng cách làm của giáo sư Dương là chính xác.

Trong tình huống không rõ ràng, việc để cả đội đợi tại chỗ quả thực là đúng đắn, không chỉ có thể giảm thiểu tổn thất, mà còn có thể

để các đội viên hồi phục chút thể lực, có tinh thần sung mãn hơn để đối mặt với những khó khăn tiếp theo.

Tiếp đó, giáo sư Chu và mọi người cũng đã đồng ý với cách làm của đội trưởng đội bảo vệ.

"Sau khi hội thảo nhất trí nghiên cứu thảo luận, quyết định đồng ý yêu cầu của các anh đi tìm phó đội Dương!" Giọng nói truyền qua tai nghe đến tai đội trưởng đội bảo vệ, anh ta lập tức lộ vẻ vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, tiếng rè rè của dòng điện lại vang lên, giọng nói lại truyền đến: "Nhưng, anh không thể đi!" "Phó đội bảo vệ đã không còn ở đây, nếu đội trưởng lại rời đội, vậy ai sẽ chỉ huy đội ngũ?

Anh có thể chỉ định hai đội viên đi tìm phó đội Dương!

Nhớ giữ liên lạc!" Lời vừa dứt, không đợi đội trưởng đội bảo vệ nói gì, rất nhiều đội viên bảo vệ phía sau anh ta đã tự tiến cử: "Đội trưởng, tôi đi tìm đội phó Dương!" "Để tôi đi đi đội trưởng!

Tôi nhất định sẽ đưa anh ấy về!" "Hay là tôi đi đi!" ...

Các thành viên đội bảo vệ liên tục nói.

Trong chốc lát, cả đường hầm trở nên vô cùng náo nhiệt.

Đội trưởng đội bảo vệ bất lực giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng.

Những người bảo vệ này cũng lập tức im bặt.

Cuối cùng, đội trưởng đội bảo vệ chỉ định người đội viên đã chuẩn bị đi cùng mình trước đó, và người bảo vệ bọc hậu.

Cử hai người này đi về phía sau tìm phó đội Dương bị tụt lại.

Trong ánh mắt của mọi người, hai người bảo vệ cầm đuốc, từ từ đi về phía đường hầm tối om phía sau.

Ánh lửa vàng vọt, le lói chiếu sáng xung quanh đường hầm.

Và những nơi ánh lửa đi qua, lại bị bóng tối nuốt chửng từng chút một, biến thành một mảng đen kịt.

Trong hành lang dài tối tăm, chỉ có bóng dáng hai người đội viên cầm súng từ từ tiến về phía trước.

Giáo sư Chu ở phòng hội thảo liên tục gọi qua tai nghe, hai người đội viên cũng không ngừng trả lời.

Phó đội Dương bị lạc đội, lúc này đã hoàn toàn mất liên lạc.

Không ai biết là do bộ đàm mất tác dụng, hay là lại bị kéo vào ảo cảnh như trước đó.

Tóm lại, không ai hy vọng hai người đội viên này đi vào vết xe đổ, một lần nữa mất liên lạc với mọi người.

Trong phút chốc, không chỉ đoàn khảo cổ, mà cả hội thảo trên mặt đất và khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp, đều không khỏi nín thở, căng thẳng nhìn chằm chằm vào hai bóng người trên màn hình.

"Có phát hiện gì không?" Tiếng rè rè của dòng điện truyền đến, giọng giáo sư Chu lại vang lên từ tai nghe.

Hai người đội viên phía trước nghe vậy, cũng vội vàng trả lời: "Tạm thời chưa phát hiện tình huống đặc biệt nào!" Nói rồi, hai người đội viên bảo vệ tiếp tục đi trong đường hầm, từ từ tiến về phía xa.

"Xin hãy cẩn thận, mọi việc trước hết phải đảm bảo an toàn cho bản thân, tiếp tục giữ liên lạc!" Giọng giáo sư Chu lại vang lên.

Hai người đội viên cũng vội vàng trả lời: "Đã rõ…" Tuy nhiên, giọng nói trong tai nghe đến đây thì đột ngột im bặt!

Giáo sư Chu dường như cảm nhận được điều gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên màn hình lớn.

Trong khoảnh khắc, tim của tất cả mọi người đều như bị bóp chặt, hơi thở cũng không khỏi hụt đi nửa nhịp!

Tất cả mọi người đều nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh hoàng!

Hai người đội viên bảo vệ đang đi trong hành lang dài, lại cùng với ánh lửa đột ngột biến mất khỏi tầm mắt của mọi người!

Chương 94

Cứ như thể… đã đi vào một không gian khác vậy!

Hoàn toàn biến mất không dấu vết!

Đoàn khảo cổ và đội bảo vệ đang ngồi trên đất nghỉ ngơi, khi nhìn thấy cảnh này, tất cả đều trợn tròn mắt, bật dậy.

Trên mặt mọi người đều lộ vẻ không thể tin được, nhìn chằm chằm vào hành lang dài phía xa.

Mà trong phòng hội thảo, cũng lập tức vang lên một tràng tiếng hít khí lạnh.

Mọi người khi nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy dọc trán, tim mọi người đều thắt lại, hơi thở cũng không khỏi ngưng trệ.

Hai người này… lại đột ngột biến mất như vậy!

Cứ như thể, chưa từng tồn tại ở đây!

Quá mức quỷ dị!

Mọi người đều không thể tưởng tượng được chuyện gì đã xảy ra.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, khán giả khi nhìn thấy cảnh này, cũng như bị ném vào một quả bom.

Phòng phát sóng trực tiếp lập tức bùng nổ!

“Vãi!!!

Tôi có bị hoa mắt không vậy?

Sao hai người này lại đột nhiên biến mất?” “Ánh lửa!

Ánh lửa!

Không phải là ánh lửa đột nhiên tắt!

Mà là biến mất luôn!" "Hoa mắt rồi!

Chắc chắn là tôi bị hoa mắt rồi!" "Không!

Không phải hoa mắt!

Chuyện này… đã thật sự xảy ra!

Họ thật sự đã biến mất!!!" "Trời ơi!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ai có thể ra giải thích một chút không!

Quá kinh khủng rồi, tôi nổi hết cả da gà rồi!" ...

Phòng phát sóng trực tiếp cũng gần như trong khoảnh khắc, lập tức chìm vào một mảng hoảng loạn.

Tất cả khán giả đều không khỏi một trận tim đập thình thịch, sau lưng mồ hôi lạnh túa ra, toàn thân lạnh toát.

Mà trong phòng hội thảo, giáo sư Chu khi nhìn thấy cảnh này, bàn tay đang cầm tai nghe cũng run lên một cái.

Tim cũng đập mạnh một nhịp.

"Biến mất rồi… lại biến mất trực tiếp như vậy…" Ông lẩm bẩm không thể tin được, hai mắt không khỏi trợn to.

Sau đó, giáo sư Chu dường như nhớ ra điều gì, vội vàng nhấn nút tai nghe, bắt đầu gọi điên cuồng!

Tuy nhiên sau một lúc, câu trả lời nhận được chỉ là một tràng tiếng rè rè!

Hai người bảo vệ được cử đi tìm phó đội Dương, cũng như bốc hơi khỏi không khí, mất liên lạc.

Dưới hầm mộ, đội trưởng đội bảo vệ càng tức đến nổ mắt, cả người định xông thẳng vào hành lang phía sau, đi tìm hai người đội viên đã biến mất.

Nhưng lại bị các bảo vệ khác cản lại!

“Đội trưởng!

Anh không thể đi!” “Phía sau này chắc chắn có điều gì đó mờ ám, nếu anh đi mà gặp nguy hiểm!

Chúng tôi phải làm sao!” “Không thể có thêm người nào tụt lại nữa!

Đội trưởng!” ...

Đội trưởng đội bảo vệ mắt đỏ hoe, liên tiếp ba đồng đội biến mất, anh ta đương nhiên khó có thể chấp nhận.

Nhưng may mắn là, anh ta vẫn còn một chút lý trí.

Anh ta vẫn biết trách nhiệm của mình ở đâu.

Cho nên dù vậy, đội trưởng đội bảo vệ vẫn cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng, dừng lại hành động thiếu suy nghĩ.

Giáo sư Dương bên cạnh nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi thở dài.

Tình huống quỷ dị này, không chỉ ông, mà ngay cả giáo sư Chu ở hội thảo cũng chưa từng gặp qua.

May mà họ là những chuyên gia khảo cổ có kinh nghiệm phong phú, biết rằng lúc này điều quan trọng nhất là an ủi cảm xúc của mọi người trong đoàn khảo cổ.

Phải biết rằng, cảm xúc tiêu cực lây lan rất nhanh.

Nếu có người mất kiểm soát cảm xúc, lúc đó sẽ kéo theo tất cả

mọi người, khiến tình hình càng thêm hỗn loạn.

Vì vậy ngay lập tức, giáo sư Dương liền an ủi mọi người: "Mọi người đừng hoảng!

Tuyệt đối không được hoảng loạn!

Chúng ta phải giữ bình tĩnh!

Các chuyên gia ở hội thảo đang tìm đối sách, chúng ta chỉ cần ở đây yên tâm chờ đợi là được, sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu!

Có lẽ họ chỉ là giả phải cơ quan nào đó, nên mới đột ngột biến mất!

Cho nên chúng ta phải giữ bình tĩnh!

Chờ đợi phương án đối phó của hội thảo!" Lúc này, trên mặt các thành viên đoàn khảo cổ, có người kinh hãi, có người sợ hãi, cũng có người hoảng loạn bối rối.

Chương 95

Rõ ràng khi nhìn thấy cảnh này, mọi người đều đã bị dọa đến có chút hồn bay phách lạc.

Nhưng so với sự kiện "Tượng người" trước đó, rõ ràng những đội viên khảo cổ này đã trưởng thành hơn không ít.

Tuy đều vô cùng hoảng loạn, nhưng không có ai xuất hiện tình huống mất kiểm soát cảm xúc.

Điều này cũng khiến công việc của giáo sư Dương nhẹ nhõm hơn một chút.

Sau đó, cả hành lang lại chìm vào một khoảng lặng.

Mọi người đều đang tĩnh tâm chờ đợi chỉ lệnh của hội thảo.

Trong cả hành lang, ngoài tiếng thở của mọi người, không còn âm thanh nào khác tồn tại.

Đột nhiên!

"Cộp… cộp… cộp…" Không biết vì sao, từng tiếng bước chân trầm đục và nặng nề, đột nhiên vang lên từ sâu trong hành lang! ...

Điều này không khỏi khiến tim mọi người đều thắt lại.

"Tiếng bước chân, có tiếng bước chân!" một người đội viên kinh hãi nói, quay đầu nhìn sang những người đội viên khác xung quanh.

Lại phát hiện, những người đội viên khác cũng mang vẻ mặt kinh hãi, có chút không hiểu chuyện gì.

Rõ ràng, họ cũng giống như mình, đều nghe thấy tiếng bước chân quỷ dị này.

Ngay sau đó, ánh mắt của tất cả mọi người đều đồng loạt hướng

về phía sau, vào hành lang dài tối om.

Cũng chính là ở đó, ba người đội viên bảo vệ đã đột nhiên biến mất.

Đội trưởng đội bảo vệ khẽ nhíu mày, hướng về phía phát ra tiếng bước chân, dò hỏi: "A Hùng!

Lão Hoàng!

Phó đội Dương?

Là các anh phải không?" Lời này vừa dứt, tiếng bước chân lập tức dừng lại.

Nhận thấy sự thay đổi này, tất cả các thành viên đội bảo vệ đều không khỏi sáng mắt lên, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Rất rõ ràng, họ cho rằng chủ nhân của tiếng bước chân này, đã nghe thấy tiếng của họ nên mới có phản ứng.

Có lẽ… chính là một trong ba người kia.

Vì vậy ngay lập tức, các thành viên đội bảo vệ khác cũng bắt đầu gọi lên.

Các chuyên gia trong phòng hội thảo và khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp cũng đầy hy vọng nhìn cảnh này.

Tuy nhiên, chỉ có giáo sư Chu vẫn mang vẻ mặt nghiêm trọng.

Bởi vì… trong tai nghe vẫn không có tiếng của ba người mất tích.

Quả nhiên, dưới hầm mộ, mặc cho các thành viên đội bảo vệ và đoàn khảo cổ gọi thế nào, phía sau vẫn không có tiếng trả lời.

Và tiếng bước chân nặng nề, trầm đục ở phía xa cũng không vang lên nữa.

Cứ như thể, không gian mà họ đang ở đã bị cách ly hoàn toàn.

“Không được!

Chúng ta phải đi xem một chút!” Đội trưởng đội bảo vệ vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Anh ta biết, chuyện này tuyệt đối không tầm thường, có lẽ đầy rẫy nguy hiểm.

Nhưng nếu bảo anh ta bỏ qua hy vọng, đội trưởng đội bảo vệ tự nhận mình không làm được.

Vì vậy ngay lập tức, đội trưởng đội bảo vệ liền vội vàng xin chỉ thị của giáo sư Chu và mọi người ở hội thảo.

“Giáo sư!

Tôi muốn dẫn vài người ra phía sau xem!

Có lẽ tiếng bước chân vừa rồi chính là của ba người đội viên!” “Mong được phê chuẩn!” Giọng đội trưởng đội bảo vệ nghiêm trọng chưa từng có.

Anh ta là người từng ra chiến trường.

Đối với việc cảm nhận nguy hiểm, anh ta có sự nhạy bén hơn người thường.

Nếu không như vậy, anh ta cũng không thể sống sót qua chiến trường mưa bom bão đạn đến bây giờ.

Hơn nữa, anh ta và đội của mình từng bảo vệ vô số nhân vật quan trọng, anh ta cũng chính là dựa vào sự nhạy bén của mình đối với nguy hiểm, đã thành công tránh được vô số nguy hiểm.

Nhưng bây giờ, toàn thân anh ta như có một vạn con kiến đang cắn xé.

Khiến anh ta cảm thấy khó chịu khắp người.

Một dự cảm không lành, càng lúc càng lớn vởn trong lòng anh ta.

Hơn nữa, dự cảm này ngày càng mạnh mẽ.

Ngay cả lúc ở "Đường lên trời" và khi gặp tượng người, anh ta cũng chưa từng có cảm giác bất an mãnh liệt như vậy.

Vì vậy rất rõ ràng, nguy hiểm mà họ gặp phải lần này, so với mấy lần trước còn nghiêm trọng hơn.

Thậm chí mạng sống của họ, cũng rất có khả năng sẽ phải bỏ lại đây!

Trong hội thảo, giáo sư Chu và một nhóm chuyên gia sau khi thương lượng, cuối cùng vẫn đồng ý với ý kiến của đội trưởng đội bảo vệ.

Bởi vì họ cũng cần biết, phía sau rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Nếu không, họ cũng không thể đưa ra phán đoán chính xác, cũng không thể lập kế hoạch dự phòng cho những nguy hiểm mà đoàn khảo cổ sắp gặp phải.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, giáo sư Chu lại đưa ra một yêu cầu.

"Tất cả mọi người, buộc khóa leo núi lúc xuống giếng vào eo, dùng dây leo núi nối tất cả mọi người lại với nhau, phòng trường hợp có người tụt lại!" Đây quả thực là một ý kiến hay.

Nếu có người tụt lại, chỉ cần kéo dây leo núi, mọi người đều có thể biết được, và sẽ phản ứng lại với tốc độ nhanh nhất.

Vì vậy ngay lập tức, mọi người trong đoàn khảo cổ liền bắt đầu chuẩn bị.

Chương 96

Một lúc sau, dây leo núi đã được móc xong.

Khán giả cũng lập tức bắt đầu hành động.

Có dây leo núi làm bảo đảm, tất cả mọi người đều không khỏi yên tâm hơn một chút.

Bầu không khí căng thẳng giữa các thành viên đoàn khảo cổ cũng lập tức dịu đi không ít.

Thế là, một đội khảo cổ hùng hậu, một lần nữa xếp thành hàng dài như rắn, từ từ tiến về phía trước trong hành lang dài.

Hướng về nơi mấy người bảo vệ biến mất, và hướng phát ra tiếng bước chân. ...

Khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp thấy cảnh này, cũng lập tức thở phào một hơi.

Trong chốc lát, bầu không khí căng thẳng trong phòng phát sóng trực tiếp cũng tan đi không ít, lập tức trở nên náo nhiệt.

“Ha ha ha!

Hội thảo vẫn rất đáng tin cậy!

Có dây leo núi ít nhất có thể tránh được việc có người lại biến mất!” “Đúng!

Dù sao cũng là bộ não trí tuệ!

Nếu không thì thật không biết đoàn khảo cổ sẽ xảy ra chuyện tồi tệ gì!” “Thật sự, cách làm lần này, phải cho một like!” “Có dây leo núi rồi, dù có ai xảy ra chuyện gì, cũng sẽ được phát hiện kịp thời!” “Hú, như vậy là có thể tránh được việc có người đột nhiên biến mất rồi!

Nói thật, quỷ dị thật sự, tôi đã đổ mồ hôi lạnh toàn thân rồi!" ...

Dưới hầm mộ, trong hành lang dài.

Các thành viên đoàn khảo cổ đều cầm đuốc, từ từ tiến về phía trước trong hành lang dài.

Ánh lửa vàng vọt, mờ tối chiếu lên gương mặt mọi người, cũng chiếu sáng cả hành lang đen kịt.

Khoảnh khắc bóng tối bị xua tan, cảm xúc đè nén, và hoảng sợ trong lòng mọi người cũng theo đó mà vơi đi không ít.

Nhưng càng đến gần nơi các đội viên bảo vệ biến mất, hơi thở của mọi người trong đoàn khảo cổ cũng không khỏi trở nên dồn dập hơn.

Không ai biết, sự biến mất của hai người này rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Trong cả hành lang dài, ngoài tiếng bước chân của các thành viên đoàn khảo cổ, và tiếng thở ngày càng dồn dập, không còn âm thanh nào khác.

Mọi người đều căng thẳng đến cực điểm, giữ trạng thái nhạy cảm nhất để đối phó với những nguy hiểm có thể sắp xảy ra.

Và không biết vì sao, đội trưởng đội bảo vệ ở phía trước đội hình, cảm giác bất an lớn vởn trong lòng lại càng lúc càng mãnh liệt.

Và cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt này, cũng khiến anh ta trở nên căng thẳng hơn.

Trong chốc lát, bước chân của anh ta cũng không khỏi chậm lại.

Tuy nhiên, sau khi đi trong hành lang này một lúc lâu nữa, vẫn không có chuyện bất ngờ nào xảy ra.

Trong tai nghe, họ vẫn có thể nghe thấy giáo sư Chu gọi, họ trả lời

giáo sư Chu cũng có thể nhận được.

Không xảy ra tình huống mất liên lạc.

Cũng không có tình huống có người biến mất.

Đội trưởng đội bảo vệ cũng không khỏi nảy sinh chút nghi ngờ.

"Lẽ nào phán đoán của mình có sai sót?" Anh ta không khỏi lẩm bẩm.

Đội trưởng đội bảo vệ vốn đã căng thẳng thần kinh đến cực điểm, sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm, lại đột nhiên phát hiện ở đây không có nguy hiểm tồn tại.

Trong chốc lát cũng không khỏi rơi vào nghi hoặc.

Tuy nhiên, anh ta không nghi ngờ cảm giác của mình.

Bởi vì chính cảm giác nhạy bén của anh ta đối với nguy hiểm đã nhiều lần cứu sống anh ta, và mạng sống của đồng đội.

Vì vậy ngay lập tức, anh ta cũng có chút ngẩn người, không khỏi nghi ngờ: "Lẽ nào chúng ta vẫn chưa đi đến nơi họ biến mất?" Đội trưởng đội bảo vệ nhìn xung quanh một vòng, nhưng không thấy ra bất kỳ manh mối nào.

Cho đến lúc này, anh ta mới kinh hãi phát hiện.

Họ đã đi trên hành lang này lâu như vậy, mọi thứ xung quanh dường như đều không thay đổi.

Và nơi hai người đội viên biến mất lúc nãy, họ cũng hoàn toàn không thể phân biệt được! ...

Giáo sư Dương cũng đã phản ứng lại, vội vàng đến phía trước đội hình, nhíu mày bắt đầu xem xét mọi thứ xung quanh.

"Chúng ta quả thực đã đi qua đây, ở đây còn có dấu chân của

chúng ta!" Sau khi quan sát mặt đất một lúc, giáo sư Dương đưa ra câu trả lời cho mọi người.

Sau đó, ông lại đứng dậy, nói: "Có lẽ chúng ta vẫn chưa đi đến nơi họ biến mất, đi tiếp về phía trước một chút nữa đi!" Nói rồi, giáo sư Dương xin chỉ thị của hội thảo, sau khi nhận được lệnh xác nhận, liền ra hiệu cho đội trưởng đội bảo vệ, một lần nữa tiến sâu hơn vào hành lang. ...

Một lúc lâu sau, họ đã hoàn toàn không nhớ mình đã đi trong hành lang bao lâu rồi.

Cho đến khi dầu trong đuốc của họ đã gần cạn, mọi người mới đột nhiên phản ứng lại.

Họ dường như đã đi trong hành lang này rất lâu rất lâu rồi.

"Chuyện gì vậy, vẫn chưa đến nơi hai người đội viên biến mất sao?" Giáo sư Dương không khỏi hỏi.

Đội trưởng đội bảo vệ phía trước cũng lập tức rơi vào im lặng.

Lông mày anh ta nhíu chặt, trầm tư.

Một lúc sau, đội trưởng đội bảo vệ mới lại lên tiếng, nói: "Tôi… không biết!

Đường hầm dài như vậy, chúng ta đi đến bây giờ, mọi thứ nhìn thấy đều không có chút thay đổi nào!

Hoàn toàn không biết mình đã đi đến đâu!" Vừa nói, đội trưởng đội bảo vệ bắt đầu ngồi xuống, quan sát mặt đất.

Hy vọng có thể phát hiện trên mặt đất, dấu vết họ từng đến đây.

Mà giáo sư Dương sau khi nghe xong, lại một lần nữa rơi vào suy tư.

Chương 97

Nhưng đột nhiên, một người đội viên bảo vệ lại đột nhiên đề nghị: "Hay là, chúng ta cứ cách một khoảng thời gian, lại khắc dấu trong đường hầm.

Như vậy chúng ta sẽ biết mình đã đi được bao lâu, có từng đến đây chưa!" Tuy nhiên, lời nói này của anh ta, lại bị các thành viên đoàn khảo cổ đồng loạt phản đối.

"Không được!

Mỗi một viên gạch ở đây đều là di vật văn hóa!" "Đúng!

Nếu làm dấu trên đây, không phải là làm hỏng di vật văn hóa sao?" "Điều này trái với mục đích ban đầu của chúng ta!" ...

Các thành viên đoàn khảo cổ liên tục từ chối.

Rất rõ ràng, dù lúc này họ rất hoảng loạn, nhưng vẫn không muốn phá hủy những di vật văn hóa này.

Các thành viên đội bảo vệ nghe vậy, cũng không khỏi lại rơi vào im lặng.

Giáo sư Dương nhận thấy bầu không khí kỳ lạ trong đội, liền vội vàng đứng ra hòa giải: "Không cần thiết phải như vậy!

Chúng ta hãy nghĩ cách khác!

Nếu thật sự không được…" Giáo sư Dương đang nói, thì ở hội thảo, giáo sư Chu và các chuyên gia, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, cũng đã đưa ra phương án.

"Di vật văn hóa tuy quan trọng, nhưng không có gì quan trọng hơn mạng sống của các bạn!

Điều này các bạn phải biết!" "Vì vậy, hội thảo chúng tôi đã nhất trí quyết định, đồng ý cho các bạn khắc dấu lên di vật văn hóa!" "Đây không phải là các bạn phá hoại di vật văn hóa, thực sự là hành động bất đắc dĩ!

Mạng còn không có thì lấy gì bảo vệ di vật văn hóa!" Giáo sư Chu ra lệnh, giọng nói không cho phép nghi ngờ.

Đồng thời, đoạn nói này còn có chút ý vị trách móc, phê bình.

Mặc dù công việc của những người làm công tác khảo cổ là thám hiểm mộ cổ, đưa những di vật văn hóa bị phủ bụi, cũng như những sự thật lịch sử bị chôn vùi dưới lòng đất cùng với mộ cổ ra ánh sáng.

Nhưng tiền đề để làm tất cả những điều này là, họ phải còn sống!

Chỉ có sống, mới có thể làm tốt hơn tất cả những điều này, nếu không mạng cũng không còn, lấy gì bảo vệ di vật văn hóa?

Quốc gia để bồi dưỡng ra một học giả khảo cổ ưu tú, đều tốn vô số tâm huyết.

Không phải là để họ đến đây hy sinh.

Đương nhiên, rất nhiều học giả khảo cổ tuy biết điều này, nhưng khi đối mặt với di vật văn hóa vẫn là "bản tính bộc lộ"!

Nguyên tắc mà họ tuân theo chính là "dùng mạng để bảo vệ di vật văn hóa, dùng mạng để bảo vệ lịch sử Đại Việt!" Đây là hành động mà mỗi một học giả khảo cổ, khi đối mặt với di vật văn hóa đều khó có thể kiềm chế được.

Giáo sư Chu cũng là người biết quý trọng nhân tài, dù ông cũng từng vì bảo vệ di vật văn hóa mà nhiều lần suýt mất mạng.

Nhưng ông không nỡ nhìn những học giả khảo cổ ưu tú này, cứ thế chết trước mặt mình.

Cho nên sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, giáo sư Chu đã quyết định dứt khoát, có thể dùng cách khắc dấu, để đảm bảo an toàn cho mọi người.

Đoàn khảo cổ dưới hầm mộ, bao gồm cả giáo sư Dương.

Khi nghe thấy câu nói này, tất cả mọi người đều không khỏi cảm thấy sống mũi cay cay, vành mắt lập tức đỏ lên không ít.

Trên kính của không ít chuyên gia, đều phủ một lớp sương mù dày đặc.

Họ biết, đây là các chuyên gia ở hội thảo đang cân nhắc cho tính mạng của họ.

Cuối cùng, đoạn nói cuối cùng của giáo sư Chu, cũng không khỏi khiến tất cả mọi người có chút rưng rưng.

"Các bạn đều là những học giả khảo cổ ưu tú!

Đều phải… sống thật tốt!

Như vậy các bạn mới có thể cứu vớt, bảo vệ nhiều di vật văn hóa hơn!" "Còn có vô số di vật văn hóa, đang bị chôn sâu dưới lòng đất, chờ đợi các bạn giải cứu!

Cho nên mọi việc phải đảm bảo an toàn cho bản thân!" "Chúng tôi ở trên mặt đất… chờ các bạn khải hoàn trở về!!!" ...

Tất cả các chuyên gia khi nghe thấy câu nói này, đều không khỏi cảm thấy sống mũi cay cay, lập tức nước mắt lưng tròng.

Giáo sư Dương cũng từ từ quay lưng lại, dùng tay áo lau đi đôi mắt đã phủ một lớp sương mù, giọng có chút run rẩy trả lời: "Đã… rõ!" Khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp khi nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi liên tục rưng rưng!

Trong chốc lát, cả phòng phát sóng trực tiếp lập tức trở nên náo nhiệt!

“Cố lên!

Đều phải sống thật tốt nhé!

Còn có nhiều di vật văn hóa chờ các bạn đến giải cứu họ nữa!” “Đúng vậy!

Lịch sử Đại Việt của chúng ta có một số đoạn đứt gãy, những điều này đều chờ đợi các bạn khám phá!

Cố lên nhé!” “Chúng tôi cũng ở đây, chờ đợi các bạn khải hoàn trở về!

Cố lên các anh hùng!” “Giáo sư Dương, và các thành viên đội bảo vệ, các bạn đều là anh hùng!” “Dù lúc đó mưa to gió lớn, sấm chớp đùng đoàng!

Người dân Đại Việt chắc chắn sẽ vạn người đổ ra đường, đón chào các anh hùng khải hoàn trở về!!!” ...

Bầu không khí trong phòng phát sóng trực tiếp cũng trong khoảnh khắc này, đều đạt đến cao trào!

Dưới hầm mộ, các thành viên đoàn khảo cổ cuối cùng vẫn nghe theo đề nghị của đội bảo vệ, trên phiến đá xanh có tuổi đời hàng trăm năm, khắc một dấu hiệu đơn giản.

Vết khắc này, dường như khắc vào tim của tất cả các học giả khảo cổ.

Khiến tim họ đều đang rỉ máu.

Nhưng lần này, lại không có ai nói gì nữa.

Đều lặng lẽ nhìn đội trưởng đội bảo vệ, khắc một dấu mũi tên lên phiến đá xanh.

Sau đó, mọi người liền rời khỏi đây, một lần nữa tiến về phía trước.

Lúc này, trong hội thảo, trong đầu Diệp Kiêu, việc suy ngược lại bát quái trận của toàn bộ "thiên đình" đã dừng lại.

Anh đã suy diễn xong, nhưng Diệp Kiêu lại kinh ngạc phát hiện, trong bát quái trận này tồn tại quá nhiều lỗ hổng!

Đến nỗi cuối cùng dẫn đến, bát quái trận mà Diệp Kiêu suy diễn ra, xuất hiện một chút sai sót về vị trí.

"Quả nhiên, mình vẫn nghĩ quá đơn giản!" Diệp Kiêu cười lạnh một tiếng, tự nói với mình.

Trên mặt cũng không khỏi hiện lên một tia nghiêm trọng.

Chương 98

Giống như kết quả tồi tệ nhất mà anh dự đoán ban đầu, trận pháp trong ngôi mộ lớn này không phải là trận pháp "chết".

Mà là một trận pháp "sống"! ...

Nó có thể dựa vào những thay đổi của thế giới bên ngoài, từ đó thay đổi hình thức cuối cùng của trận pháp.

Trận pháp "chết" dễ giải, còn trận pháp "sống"… thì không đơn giản như vậy!

Nếu là bát quái trận "sống", vậy thì trận nhãn của trận pháp này sẽ thay đổi bất cứ lúc nào.

Có thể là một viên gạch nào đó, cũng có thể là một cái giá nến nào đó.

Dù sao thì trận pháp này dù thay đổi thế nào, mục đích cuối cùng cũng chỉ có hai.

Một là, vây chết đoàn khảo cổ đã vào trận.

Hai là, bảo vệ và che giấu trận pháp, để nó không bị phát hiện.

Cho nên, bát quái trận linh hoạt đa biến này, cũng là bát quái trận phức tạp và quỷ dị nhất, độ khó phá trận cũng tăng lên rất nhiều.

Nghĩ đến đây, lông mày Diệp Kiêu cũng không khỏi nhíu lại.

Trong đầu anh không khỏi hiện ra một cái tên – Lạc Dụng Khanh!

"Hậu nhân của ba vị đại sư phong thủy đời Đường kia, rõ ràng là không có năng lực này!

Lẽ nào là Lạc Dụng Khanh sao?

Nhưng lịch sử đánh giá về ông ta, cũng chỉ là một 'phong thủy sư có tiếng' mà thôi!

Năng lực của ông ta, thật sự lớn đến vậy sao?" Ngay lập tức, Diệp Kiêu đặt một dấu chấm hỏi bên cạnh tên của ông ta.

Nhưng đột nhiên, trong đầu Diệp Kiêu lại hiện ra ba cái tên khác.

Trước khi xuyên không, anh cũng là một người yêu thích lịch sử nặng đô.

Lịch sử của vị hoàng đế hoang đường Gia Tĩnh Đế, anh cũng hiểu rất sâu.

Đặc biệt là những chuyện luyện đan của Gia Tĩnh Đế… Đương nhiên những điều này không quan trọng, ba người này mới là đối tượng nghi ngờ trọng điểm của Diệp Kiêu – Thiệu Nguyên Tiết, Đào Trọng Văn và Lam Đạo Nhân!

Ba người này, đều là ba vị thần tiên luyện đan cho Gia Tĩnh Đế khi đó.

Thiệu Nguyên Tiết không có gì đặc biệt.

Bởi vì Gia Tĩnh Đế quanh năm dùng thuốc làm từ kinh nguyệt của trinh nữ, dẫn đến cuối cùng tính tình trở nên hỉ nộ vô thường.

Hơi không thuận ý liền trực tiếp lôi ra xử tử.

Mà vị Thiệu Nguyên Tiết luyện đan cho Gia Tĩnh Đế này, cả đời chỉ biết khúm núm, răm rắp nghe lời Gia Tĩnh Đế, mọi việc làm đều là để lấy lòng ông ta.

Đối với loại người này… có thể tạo ra bát quái trận kinh khủng như vậy, Diệp Kiêu hiển nhiên là không tin.

Mà Đào Trọng Văn càng là thủ phạm gây ra "Nhâm Thần chi biến".

Người nghĩ ra ý tưởng hoang đường dùng kinh nguyệt của trinh nữ để luyện đan, càng không thể là người tạo ra đại trận hùng vĩ như vậy!

Cho nên, Đào Trọng Văn cũng bị Diệp Kiêu quả quyết loại bỏ.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Lam Đạo Nhân.

Lam Đạo Nhân, cũng được gọi là "Lam Thần Tiên" vào thời đó!

Khi đó trong cung, ông ta không phải là người luyện đan tinh huyết cho hoàng đế.

Ông ta chuyên môn chiêm bốc cát hung, dự đoán họa phúc của quốc triều, việc lớn việc nhỏ trong gia đình cho Gia Tĩnh Đế.

Con người này cũng được coi là… khá chính phái.

Còn từng vào lúc Nghiêm đảng gây họa loạn triều chính, dứt khoát dâng tấu lên Gia Tĩnh Đế nói "Nay có gian thần dâng tấu".

Người được nói đến, chính là thủ lĩnh của Nghiêm đảng – Nghiêm Tung.

Câu nói này, nghe nói cũng vừa hay bị Nghiêm Tung nghe thấy, dẫn đến cuối cùng bị con cháu ba đời của Nghiêm Tung, thiết kế Lam Đạo Nhân đến nỗi phải vào tù.

Tạm không nói đến thật giả của chuyện này, phải biết rằng, nơi mà Lam Đạo Nhân ở trong cung khi đó, được gọi là "Thiên Cơ Các".

Nơi này, ngoài thái giám và cung nữ ở trong, chỉ có hoàng đế mới có thể vào.

Nghiêm Tung tuy quyền lực rất lớn, nhưng với người hỉ nộ vô thường như Gia Tĩnh Đế, ông ta tuyệt đối không dám mạo phạm đến Thiên Cơ Các, để rồi bị nghi ngờ cấu kết với Lam Đạo Nhân.

Phải biết rằng, loại nghi ngờ này một khi nảy sinh, sẽ như một cái

gai, không thể gỡ ra khỏi lòng Gia Tĩnh Đế.

Nghiêm Tung là người giỏi nhất trong triều đình trong việc đoán ý của Gia Tĩnh Đế.

Lỗi lầm này, ông ta sẽ không phạm.

Cho nên, việc Nghiêm Tung tình cờ nghe thấy những lời này, bản thân nó đã không hợp lý.

Hơn nữa, sau khi Gia Tĩnh Đế nghe thấy những lời này, đã bắt đầu nảy sinh ác cảm với Nghiêm Tung và những người khác.

Sau này, phe của Nghiêm Tung, tức là Nghiêm đảng, uy thế trên triều đình cũng từ từ giảm xuống.

Cuối cùng dẫn đến sự sụp đổ của Nghiêm đảng.

Hơn nữa, người hoàn toàn lật đổ Nghiêm đảng, chính là người đã tiến cử Lam Đạo Nhân lên kinh thành – Từ Giai!

Nếu Lam Đạo Nhân bị nghi ngờ, vào tù rồi bị xử tử.

Vị Từ Giai đã tiến cử Lam Đạo Nhân này, dù không bị liên lụy, cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Nhưng sau khi Lam Đạo Nhân vào tù, ông ta lại không có chuyện gì.

Thậm chí cuối cùng còn dưỡng tinh súc duệ, nhẫn nhục chịu đựng lật đổ Nghiêm đảng.

Đoạn lịch sử này bản thân nó đã mâu thuẫn.

Cho nên Diệp Kiêu mạnh dạn đoán rằng, Lam Đạo Nhân rất có thể chưa chết!

Mà là bị Gia Tĩnh Đế cử đến đây, cuối cùng tạo ra bát quái trận hùng vĩ này.

Chương 99

Đương nhiên, chứng cứ cho suy đoán này thực sự không đủ.

Là bởi vì, ghi chép về Lam Đạo Nhân trong lịch sử chỉ có vài dòng.

Diệp Kiêu cũng không thể xác định, liệu ông ta có thật sự có năng lực đó không.

Nhưng theo những ghi chép ít ỏi, thủ pháp quan sát thiên tượng, bói toán cát hung của ông ta, lại có ba phần phong thái của Gia Cát Lượng.

Nếu ông ta có thể dùng phương pháp nào đó, để thoát thân dưới sự thiết kế của Nghiêm đảng, và xây dựng cho Gia Tĩnh Đế một bát quái trận dưới lòng đất hùng vĩ như vậy, cũng không phải là không có khả năng.

Đương nhiên, những điều này đều là suy đoán của Diệp Kiêu, không có chứng cứ để chứng minh.

Cho nên Diệp Kiêu cũng không nêu ra.

Trong lúc Diệp Kiêu đang suy nghĩ miên man, đoàn khảo cổ dưới lòng đất lại xảy ra biến cố.

Dưới hầm mộ, trong hành lang dài, đoàn khảo cổ lại đi một lúc lâu.

Vì có dây leo núi, lần này không có ai tụt lại.

Mọi người đều bình an vô sự, không ngừng tiến về phía trước trong hành lang dài.

Nhưng cuối cùng, đoàn khảo cổ vẫn không tìm thấy, hoặc phát hiện ra nơi, hoặc cơ quan khiến hai người bảo vệ biến mất.

Dấu hiệu cũng đã làm từng cái một, nhưng mọi người vẫn không có phát hiện gì.

Cho đến khi cả đội đột nhiên dừng lại.

Và ở chính giữa camera, tức là trên phiến đá phía trước đội hình, đột nhiên xuất hiện một loạt… dấu chân ướt sũng!!!

Khoảnh khắc nhìn thấy loạt dấu chân này, tất cả mọi người đều sôi sục!

Trên màn hình phát sóng trực tiếp, càng trong khoảnh khắc dâng lên một làn sóng bình luận, một cơn sóng dữ dội!

"Dấu chân!!!

Lại là dấu chân!

Đây hẳn là dấu chân của mấy người bị lạc đội phải không?" "Tìm thấy dấu chân rồi, khoảng cách đến chỗ họ chắc sẽ không xa nữa!" "Nếu có dấu chân, tức là họ không sao!

May quá may quá!" "Thật sự không hy vọng có thêm ai hy sinh nữa!

Thật sự!" "Nhất định phải tìm họ về nhé!

Cố lên!" ...

Sở chỉ huy, phòng hội thảo.

Lúc này, giáo sư Chu ở phía trước bàn hội nghị, cũng đang nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm vào loạt dấu chân trên màn hình lớn chính giữa.

Khác với sự vui mừng như điên của khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp, bầu không khí trong phòng hội thảo có chút im lặng quỷ dị.

Họ không như dự đoán, sẽ kích động vô cùng khi tìm thấy dấu chân.

Trên mặt mọi người, ngược lại hiện lên một tia nghi hoặc, và một chút… sợ hãi!

Đúng vậy, sợ hãi!

Và khoảnh khắc tiếp theo, một câu nói của đội trưởng đội bảo vệ dưới hầm mộ, cũng đột nhiên khiến những khán giả không hiểu chuyện gì lập tức phản ứng lại.

"Những dấu chân này… không phải của bất kỳ ai trong số họ!" Đội trưởng đội bảo vệ nhíu mày quan sát một lúc, cuối cùng mới có chút thất vọng, chậm rãi nói.

Và câu nói tiếp theo của giáo sư Dương, lại một lần nữa khiến tất cả khán giả chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng… "Đường hầm mộ này không có nước đọng, sao dấu chân lại ướt sũng thế này?" Hai câu nói này, như là mở đầu của một câu chuyện ma, khiến tất cả mọi người đều không rét mà run.

Bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp cũng trong khoảnh khắc, trở nên vô cùng náo nhiệt.

"Dấu chân không phải… lẽ nào trong mộ này còn có người khác?" "Trời ơi!

Các người, các người đừng dọa tôi chứ!

Đây rõ ràng là dấu chân người mà!" "Các người đừng nói nữa, tim tôi sắp nhảy ra ngoài rồi!

Quá kinh khủng rồi!" "Tôi cảm thấy nếu còn xem tiếp chương trình này, tôi thật sự sẽ bị dọa điên mất!

Đừng chơi như vậy chứ!!!" "Bạn có tin không?

Tôi, một người nghiện phim kinh dị nặng, lại bị chương trình này dọa chết đi sống lại!

Thật quá mất mặt!" ...

Dưới hầm mộ, trong hành lang dài, nghe thấy hai câu nói của đội trưởng đội bảo vệ và giáo sư Dương.

Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều không khỏi cảm thấy một luồng khí lạnh xộc lên đỉnh đầu, trong khoảnh khắc da đầu tê dại.

Thậm chí có vài người đã bắt đầu theo phản xạ, liên tục nhìn về phía sau.

Một thành viên đoàn khảo cổ môi mấp máy, run rẩy nói: "Không phải dấu chân của họ, vậy thì là của ai?" Câu nói này vừa dứt, hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy, dường như có một làn gió lạnh, đang lởn vởn sau lưng mình.

Trong đường hầm mộ lập tức vang lên một loạt tiếng nuốt nước bọt.

Trong hội thảo, khoảnh khắc Diệp Kiêu nhìn thấy những dấu chân ướt sũng đó, đồng tử liền co rút lại.

Trực giác mách bảo anh, chủ nhân của loạt dấu chân này tuyệt đối không phải là con người.

Phải biết rằng, trong ngôi mộ lớn này, ngoài các thành viên đoàn khảo cổ, không còn người sống nào khác!

Và loạt dấu chân này lại lẫn với nước… Diệp Kiêu càng nhìn, càng giống như vừa từ dưới nước lên, rồi giẫm lên phiến đá này.

Khoan đã!!!

Lúc này, đầu óc Diệp Kiêu như bị ném vào một quả bom, trong khoảnh khắc "ầm" một tiếng.

"Dưới nước!

Sao mình lại quên mất chuyện này?!" Diệp Kiêu đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía giáo sư Chu ở phía trước bàn hội nghị.

"Giáo sư Chu!" Giáo sư Chu đang cùng các chuyên gia thương nghị, nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn Diệp Kiêu, lông mày khẽ nhíu lại.

"Cái quan tài đồng Trấn Hải Nhãn… có cử người đến canh giữ không?" Diệp Kiêu thực ra đã biết câu trả lời, nhưng vẫn níu kéo một tia hy vọng cuối cùng, hỏi giáo sư Chu một câu.

Chương 100

Giáo sư Chu nghe vậy, lại không khỏi ngẩn ra một chút, sau đó không hiểu chuyện gì mà đáp: "Không có…" Nhưng vừa nói, cả người giáo sư Chu đều không khỏi ngây ra.

Đại não của ông trong khoảnh khắc, như bị một cái búa lớn đập mạnh vào, trở nên trống rỗng.

Hơi thở cũng không khỏi ngưng lại một chút.

Một lúc sau, hai mắt giáo sư Chu dần dần có tiêu cự, nhưng ngay khi tỉnh táo lại, giáo sư Chu liền có chút hoảng loạn nhìn xung quanh.

Cuối cùng, ông khóa chặt ánh mắt vào người Diệp Kiêu.

Ông không chút do dự, bước nhanh đến trước mặt Diệp Kiêu, hỏi: "Ý cậu là…" Lời sắp nói ra, giáo sư Chu lại không khỏi nuốt nước bọt, sau đó nói tiếp: "Quan tài đồng, bị mở ra rồi??" Diệp Kiêu có phần nặng nề gật đầu.

Người chết trong quan tài đồng này, đã được nuôi dưỡng bởi âm khí trong nước bao nhiêu năm nay, lại hấp thụ vô số âm sát khí của người chết trên lòng sông, sớm đã đạt đến bão hòa thi biến.

Nếu để nó hít đủ dương khí, đạt đến cân bằng âm dương… e rằng một thi vương như Tương Thần cũng sẽ lại xuất hiện trên thế gian cũng không chừng!

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu vội vàng nói với giáo sư Chu: "Tôi vẫn cảm thấy, ông nên cử người xuống xem trước!" Giáo sư Chu đã có chút hoang mang, sau khi nghe những lời này của Diệp Kiêu, cuối cùng cũng đã phản ứng lại.

Vội vàng chạy đến hiện trường, dặn dò đội cứu hộ đang chờ ở

xung quanh Tỏa Long Tỉnh vài câu, họ liền trực tiếp xuống giếng.

Cuộc đối thoại của Diệp Kiêu và giáo sư Chu, cũng đã bị các chuyên gia có mặt và khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp nghe rõ mồn một.

Trong chốc lát, cả phòng phát sóng trực tiếp đều chìm vào hoảng loạn, trên màn hình cũng lập tức dâng lên một làn sóng dữ dội.

"Các người… các người đang nói gì vậy???

Sao tôi có chút nghe không hiểu?" "Họ hình như đang nói… những dấu chân ướt sũng này và người trong quan tài đồng có liên quan?" "Đừng dọa tôi chứ!

Tôi thật sự có chút không dám xem!

Người trong quan tài đã chết mấy nghìn năm rồi!" "Mẹ kiếp, quá kinh khủng rồi!

Họ đang nói xác chết trong quan tài đồng đã ra ngoài rồi sao?" "Chắc là… vậy rồi!

Bây giờ giáo sư Chu đã cử người xuống kiểm tra rồi, chắc là rất nhanh sẽ có câu trả lời!" ...

Sở chỉ huy, phòng hội thảo.

Các chuyên gia có mặt tại hiện trường cũng đã nhận ra manh mối.

Mọi người đều ở trên ghế của mình, căng thẳng nhìn chằm chằm vào cửa phòng hội thảo, lo lắng và hoảng sợ chờ đợi.

Tim của mỗi người đều "thình thịch thình thịch" đập dữ dội, như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Trong chốc lát, bầu không khí trong cả phòng hội thảo trở nên im lặng và quỷ dị.

Cuối cùng, sau hơn mười phút, bóng dáng giáo sư Chu xuất hiện ở cửa phòng hội thảo.

Mọi người đều đồng loạt hướng ánh mắt về phía giáo sư Chu.

Trong đó có vài chuyên gia, rõ ràng đã có chút không ngồi yên được nữa, trực tiếp đứng dậy.

Khoảnh khắc nhìn thấy biểu cảm trên mặt giáo sư Chu, tim của tất cả mọi người đều không khỏi thắt lại.

Nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng.

Điều này đối với bất kỳ ai, đều không phải là một điềm tốt.

Tuy nhiên, một số chuyên gia trong đó vẫn ôm một chút hy vọng, nuốt một ngụm nước bọt, có chút run rẩy nhìn giáo sư Chu, ấp úng nói: "Giáo, giáo sư Chu…" Ông ta không hỏi tiếp, nhưng đã thể hiện ra vấn đề trong lòng của tất cả mọi người.

Nhưng, một cảnh tượng mà tất cả mọi người đều không muốn thấy, vẫn đã xảy ra.

Giáo sư Chu ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, trong khoảnh khắc dường như già đi cả chục tuổi, chậm rãi nói: "Quan tài đồng… bị mở ra rồi!" Soạt!

Cả phòng hội thảo trong khoảnh khắc, trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Tim của tất cả mọi người vào lúc này, dường như đều chìm xuống vực sâu vạn trượng.

Kéo theo cả cơ thể, cũng trở nên lạnh lẽo vô cùng.

"Quan tài đồng… lại thật sự mở ra rồi!" Không biết là ai run rẩy hét lên một tiếng, tất cả mọi người đều giật mình một cái.

Cả phòng hội thảo, lập tức chìm vào một mảng hoảng loạn.

Khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp khi nghe tin này, cũng đều bắt đầu có chút hoảng loạn bối rối!

Trong chốc lát, cả phòng phát sóng trực tiếp như bị ném vào một quả bom, lập tức bùng nổ!

"Không… không thể nào!

Sao có thể như vậy?" "Quan tài đồng, lại thật sự bị mở ra rồi!

Cổ thi bên trong đã chạy ra ngoài!

Thật sự chạy ra ngoài rồi!" "Đây… đây là thật sao?

Các người đang đùa phải không?

Các người nhất định là đang lừa tôi!

Tất cả những điều này đều là giả!" "Bạn nhìn biểu cảm của họ xem, giống như đang đùa sao?

Quan tài đồng thật sự đã bị… mở ra rồi!" "Tuy bây giờ tôi nói, có thể có chút nghi ngờ là vuốt đuôi.

Nhưng lúc đó nhìn thấy cái quan tài đồng treo trong nước, tôi đã có chút hoảng rồi!" "Xong rồi xong rồi!

Cổ thi trong quan tài đồng này, đã chạy vào trong mộ cổ rồi sao?

Bây giờ phải làm sao đây???" Trong hành lang sâu thẳm dưới mộ, đội khảo cổ đang chậm rãi tiến bước thì nhận được tin tức này.

Ngay lập tức, tâm trí mọi người đều bị nỗi sợ hãi lấp đầy.

Cả đội rơi vào tình trạng hoảng loạn cực độ.

"Nghĩa là... những dấu chân vừa rồi thực chất là của cái xác cổ đó sao?" "Còn nữa... tiếng bước chân chúng ta nghe thấy, cũng là của nó?" Các thành viên nhìn nhau, ai nấy đều thấy rõ sự kinh hoàng trong mắt đối phương.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Giáo sư Dương ở đầu hàng.

Chương 101

Lúc này, sâu trong lòng Giáo sư Dương cũng dâng lên một tia sợ hãi.

Tình huống này ông cũng mới gặp lần đầu, hoàn toàn không có kinh nghiệm hay phương pháp đối phó.

Ông đành cắn răng trấn an mọi người: "Yên tâm đi!

Ngôi mộ này rất lớn, chúng ta không nhất định sẽ đụng độ cái... xác cổ đó đâu!" Nhưng vừa dứt lời, Giáo sư Dương đã thấy hối hận.

Bất cứ ai chỉ cần tưởng tượng đến việc có một con 'tống tử' khổng lồ đang lảng vảng trong mộ, có thể chạm mặt mình bất cứ lúc nào, đều sẽ thấy sợ hãi vô cùng.

Quả nhiên, nghe xong lời ấy, mọi người đều rùng mình một cái.

Họ hốt hoảng nhìn quanh, cơ thể không tự chủ được mà nép sát vào nhau như muốn vùi mình vào tường.

Lúc này, một người trong đội bảo an lên tiếng hỏi: "Vậy nhóm của phó đội Dương... không lẽ cũng đã gặp phải cái xác đó rồi sao?" Đội trưởng đội bảo an nhíu mày, đáp lại anh ta chỉ là một khoảng lặng im phăng phắc.

Đột nhiên, một tiếng hét thất thanh lại vang lên, khiến ai nấy đều lạnh sống lưng, vội vàng nhìn về hướng phát ra âm thanh.

"Lại... lại thiếu người rồi!

A Lương, A Lương biến mất rồi!" Một thành viên hét lên, vẻ mặt kinh hoàng tột độ.

Đội trưởng bảo an và Giáo sư Dương vội chạy lại, nhưng chỉ

thấy chiếc khóa an toàn trống rỗng trên dây leo núi.

Quả nhiên lại mất thêm một người nữa!

Giáo sư Dương vội vã bật đèn pin soi vào đường hầm tối om phía sau, nhưng chẳng có gì cả!

Sự hoảng loạn nhanh chóng lan rộng.

Không chỉ có đường hầm 'ăn thịt người' bất cứ lúc nào, mà còn có xác cổ lang thang.

Ngôi mộ này không phải là thiên đình gì cả, nó giống như một địa ngục Tu La thực thụ, không ngừng nuốt chửng mạng sống của người sống.

Khi nhận thấy lại có người mất tích, buổi hội thảo cũng xôn xao hẳn lên.

Vốn dĩ họ cứ ngỡ việc buộc dây an toàn cho mọi người sẽ tránh được tình trạng này, vậy mà chuyện đó vẫn tiếp tục xảy ra ngay trước mắt.

Khán giả trong phòng livestream cũng rơi vào sợ hãi.

“Không... không thể nào!

Chẳng phải đã buộc dây an toàn rồi sao?

Tại sao vẫn thiếu người?

Chuyện này là thế nào vậy?” “Tôi... tôi sợ quá!

Mẹ ơi!!!” “Tôi không dám xem nữa!

Xem phim 'The Shining' cũng chưa bao giờ thấy sợ thế này!” “Rốt cuộc là tình hình gì vậy, sao lại cứ mất người thế kia???” “Tôi chịu thôi!

Ngôi mộ này quá đáng sợ!

Mai tôi sẽ chuyển ngành, không học khảo cổ nữa!" Rõ ràng, rất nhiều khán giả đã bị ngôi mộ này ám ảnh.

Tại sảnh hội thảo, các chuyên gia cũng đã hoàn toàn rối loạn.

Tình huống này không chỉ là họ chưa từng gặp, mà thậm chí là chưa từng nghe nói qua!

Giáo sư Chu lúc này liên tục nhấn nút trên tai nghe, gọi tên thành viên vừa mất tích nhưng không có bất kỳ phản hồi nào.

Lòng mọi người dần trĩu nặng.

Chứng kiến cảnh này, Diệp Kiêu trầm mặc một lát.

Như đã hạ quyết tâm, anh bước thẳng tới bàn hội nghị.

"Giáo sư, ngôi mộ này đầy rẫy nguy cơ, hay là để tôi..." Sau khi biết ngôi mộ này thực chất được xây dựng theo kiểu Bát Quái Trận, Diệp Kiêu đã suy tính trong đầu.

Trong 'Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật' có ghi chép chi tiết về Tiên Thiên Bát Quái, và cách bố trí trận này chính là ứng dụng của nó.

Anh đã tìm ra ba cách để đối phó, nhưng cách chắc chắn nhất chỉ có một.

Vì vậy, để phá trận này, Diệp Kiêu buộc phải nắm quyền chỉ huy.

Ban đầu anh nghĩ sẽ phải tốn chút lời lẽ thuyết phục, nhưng không ngờ anh chưa kịp nói hết câu, Giáo sư Chu đã không chút do dự mà nhét ngay tai nghe vào tay anh, cứ như thể sợ anh đổi ý vậy.

Hành động này khiến ngay cả Diệp Kiêu cũng sững người một lát.

Sau đó, Giáo sư Chu vẻ mặt đầy kích động tiến lại gần, mừng rỡ nói: "Tôi biết ngay là cậu chắc chắn có kinh nghiệm đối phó với xác cổ mà!

À không, thuật ngữ chuyên môn của các cậu gọi là 'tống tử' đúng không?" Diệp Kiêu: "..." (Tôi mà nói là tôi quen một người cầm đao rượt tống tử chém khắp mộ thì chắc ông quỳ xuống bái sư luôn quá).

Diệp Kiêu liếc nhìn Giáo sư Chu một cái, khẽ mỉm cười rồi định đưa lại tai nghe.

Giáo sư Chu thấy vậy liền nhảy lùi lại, như thể sợ anh trả lại thật.

Rõ ràng, Giáo sư Chu đã hạ quyết tâm nhường vị trí chủ trì cho Diệp Kiêu.

Khán giả livestream thấy cảnh tượng tấu hài này thì không khí căng thẳng cũng vơi đi ít nhiều.

Kênh chat lại bắt đầu nhộn nhịp.

"Phụt! 'Diệp Đảo' dùng thuật ngữ chuyên môn đúng là gọi là 'tống tử' thật!" "Ha ha ha!

Diệp Đảo có kinh nghiệm đối phó tống tử, không tồi không tồi!

Tuyệt lắm nha!" "Cười chết mất thôi!

Chương 102

Các bác chắc đây là Giáo sư Chu không?

Trong ấn tượng của tôi ông ấy là người nghiêm túc lắm mà?" "Đỡ không nổi luôn, ánh mắt u oán của Diệp Đảo kìa!

Tôi chết cười mất!" "Hù, xem ra Diệp Đảo sắp tiếp quản công việc chỉ huy rồi!

Tự dưng tôi thấy yên tâm hẳn!" "Tôi cũng vậy! 'Pháp ngoại cuồng đồ' Diệp Kiêu, cố lên nhé!" Diệp Kiêu không phải hạng người màu mè.

Sau khi nhận tai nghe từ Giáo sư Chu, nét mặt anh lập tức trở nên nghiêm túc.

Anh nhấn nút trên tai nghe và nói: "Đội bảo an cầm đuốc đứng vòng ngoài, đội khảo cổ đứng vòng trong!

Đảm bảo tất cả mọi người đều nằm trong tầm mắt của những người trong đội!" "Thực hiện ngay lập tức!" Dưới mộ, mọi người đang đi trong hành lang nghe thấy giọng nói lạ lẫm này thì đều sững lại, nhất thời chưa có động tác gì.

Nhưng khi đội trưởng bảo an nghe thấy giọng nói này, anh ta ngẩn ra một chút rồi lập tức phản ứng lại.

Anh ta nhớ ra ngay, đây chính là giọng nói đã chỉ huy mọi người tìm thấy cơ quan trên 'Đăng Thiên Lộ'!

Thế là không chút do dự, đội trưởng bảo an bắt đầu chỉ huy: "Đội bảo an!

Tất cả làm theo chỉ huy, tìm vị trí đứng của mình!" Vừa dứt lời, đội bảo an liền hành động ngay.

Giáo sư Dương dường như cũng nghĩ ra điều gì đó, vội vã chỉ huy đội khảo cổ đứng thành vòng tròn theo lời Diệp Kiêu.

Lúc này, bao quanh đội khảo cổ là một vòng ánh sáng, không còn góc tối nào.

Mọi người đều nằm trong tầm mắt của nhau, hoàn toàn không phải lo lắng về việc có ai đó đột nhiên biến mất nữa.

Thấy cảnh này, lòng mọi người vốn đang bị nỗi sợ chiếm cứ cũng bình tĩnh lại đôi chút.

Giọng nói của Diệp Kiêu lại vang lên qua tai nghe.

"Tình hình cụ thể của ngôi mộ này, tôi đã nắm tương đối rõ rồi." "Những điều tôi sắp nói sau đây, có lẽ sẽ nằm ngoài dự tính của các bạn, có lẽ là những thứ các bạn chưa từng tiếp xúc!" "Nhưng tôi hy vọng tất cả mọi người nghe tôi nói cho hết... bao gồm cả các vị nữa!" Khi nói bốn chữ cuối, ánh mắt Diệp Kiêu đã chuyển sang các chuyên gia trong buổi hội thảo.

Rõ ràng, câu này là dành cho họ.

Lúc này, tất cả chuyên gia đều đang rơi vào trạng thái sốc nặng.

Bởi câu nói đầu tiên của Diệp Kiêu giống như một chiếc búa lớn nện thẳng vào tim họ, khiến họ cảm thấy khó thở.

"Cậu ta... thế mà đã nắm rõ ngôi mộ này rồi sao!" "Rốt cuộc cậu ta là cái loại yêu quái gì vậy?" Đó có lẽ là ý nghĩ đầu tiên trong đầu mỗi người.

Tuy nhiên, không để họ kịp kinh ngạc thêm, giọng Diệp Kiêu lại vang lên.

Trong sảnh hội thảo, những người khác lập tức im bặt, chỉ còn tiếng của anh vang vọng.

Ngay cả trong livestream, các bình luận cũng thưa thớt hẳn.

“Phải nói rằng, cảnh giác của các bạn thực sự quá thấp!

Tất nhiên, có lẽ là do trình độ chuyên môn của các bạn không đủ!” Câu đầu tiên của Diệp Kiêu là một gáo nước lạnh tạt thẳng vào đội khảo cổ dưới mộ.

Vài người trong đội định lên tiếng phản bác, nhưng bị Giáo sư Dương lườm một cái nên đành im lặng.

Trong sảnh hội thảo, Giáo sư Chu và các chuyên gia nhìn Diệp Kiêu bằng ánh mắt kỳ quái.

Và câu nói tiếp theo của anh khiến ai nấy đều rùng mình!

“Các bạn không nhận ra rằng mình đã đi theo đường thẳng quá lâu rồi sao?” Ban đầu, nghe câu này, mọi người chưa kịp phản ứng.

Nhưng ngay sau đó, tất cả đều sững sờ.

Nhờ Diệp Kiêu nhắc nhở, họ mới chợt nhớ ra suốt quãng đường đi, họ chưa từng đổi hướng, luôn đi thẳng tắp.

Nếu tính theo tốc độ đi bộ thông thường, đoạn đường thẳng này đủ để xuyên qua cả ngôi mộ!

Nhưng vì mải tìm thành viên mất tích, đi đi lại lại, cộng thêm nỗi sợ hãi bao trùm nên chẳng ai nhận ra điều đó.

Cho đến khi Diệp Kiêu nhắc, họ mới giật mình.

Giáo sư Chu nghe vậy thì đồng tử co rút lại, như thể nhớ ra điều gì đó, đôi tay run bắn lên.

Diệp Kiêu không để họ có thời gian thắc mắc, tiếp tục nói: “Thực chất, ngôi mộ này đã được một cao nhân chỉ điểm, xây dựng theo bố cục Bát Quái Trận!” “Cả ngôi mộ là một Bát Quái Trận hoàn chỉnh, mỗi bước các bạn đi đều khiến trận pháp này nảy sinh biến hóa!”

“Mỗi hành lang, mỗi bức tường đều đã lặng lẽ thay đổi khi các bạn di chuyển!” “Nếu cứ đi như vậy, có lẽ đến khi cạn kiệt nhu yếu phẩm, kiệt sức chết đi, các bạn vẫn thấy mình đang đi thẳng.” “Nhưng thực tế, các bạn chỉ đang đi vòng quanh trong ngôi mộ này mà thôi!” Nghe đến đây, mọi người mới vỡ lẽ.

Nhưng ngay sau đó, họ nhận ra hậu quả nghiêm trọng của việc này!

Đó là... họ sẽ mãi mãi không thể thoát khỏi ngôi mộ này, chính xác là không thoát khỏi Bát Quái Trận này!

Ánh mắt mọi người lập tức tràn ngập vẻ kinh hãi.

Kênh livestream cũng bùng nổ, khán giả rơi vào trạng thái hoảng loạn.

“Thế thì xong rồi!

Nghĩa là đội khảo cổ không ra ngoài được sao?” “Có lẽ... là vậy?

Nghe mà thấy tuyệt vọng quá!” “Trời ạ, có cần phải đáng sợ thế không!

Tôi cảm giác mình sắp điên rồi!” “Nhưng giờ Diệp Kiêu đã tiếp quản chỉ huy, chắc chắn anh ấy có cách đối phó với trận pháp này chứ?” “Hy vọng là vậy!

Giờ chúng ta chỉ có thể tin vào phép màu hoặc tin vào Diệp Đảo... và tôi chọn vế sau!” “+1”, “+10086”...

Lúc này trong đại sảnh, Diệp Kiêu vẫn thao thao bất tuyệt.

“Nhưng các bạn không cần lo lắng, tôi có nghiên cứu về Bát Quái Trận, tự tin có vài phần nắm chắc sẽ đưa các bạn ra khỏi trận pháp này!” “Chỉ cần các bạn nghe theo chỉ huy của tôi, tất cả đều có thể an toàn rời khỏi đây!” Diệp Kiêu nói một cách đầy hào khí.

“Vài phần nắm chắc” chỉ là cách nói khiêm tốn của anh.

Cái “vài phần” này, nếu thang điểm là mười thì anh đã nắm chắc ít nhất là sáu.

Chương 103

Vì vậy, Diệp Kiêu hoàn toàn tự tin vào năng lực của mình, anh không hề nói khoác!

Nhưng... vài thành viên đội khảo cổ dưới mộ dường như không tin tưởng lắm, họ chỉ coi lời anh là sự trấn an mà thôi!

Một thành viên đột nhiên hỏi: "Nhưng hiện tại, trong mộ này vẫn còn một cái xác cổ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào!" Rõ ràng, điều họ thực sự sợ hãi chính là cái xác cổ đang lảng vảng kia.

Ngay lập tức, các chuyên gia đều đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Họ cũng muốn biết anh sẽ dùng cách gì để đối phó với nó.

Diệp Kiêu suy nghĩ một lát rồi mới lên tiếng: "Các bạn quên rồi sao?

Đây là Bát Quái Trận!

Đây là trận pháp khắc chế những thứ tà vật này nhất!" "Có Bát Quái Trận ở đây, tà vật đó không gây ra sóng gió gì lớn được đâu!" "Nếu không các bạn nghĩ tại sao đến giờ nó vẫn chưa tìm thấy các bạn?" Câu nói này như một gáo nước lạnh giội tỉnh mọi người, ai nấy đều bừng tỉnh đại ngộ.

Họ chợt nhớ ra, vật trấn áp cái xác cổ đó suốt mấy trăm năm dường như cũng là một chiếc gương Bát Quái.

Trong Bát Quái Trận này, xác cổ tự nhiên sẽ bị kìm kẹp đủ đường.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt đội khảo cổ dưới mộ cũng bớt đi phần nào kinh hãi, trong lòng nhen nhóm lại hy vọng sống sót!

Tuy nhiên, điều không ai chú ý là khi nhắc đến cái xác cổ đó, đôi mày Diệp Kiêu khẽ nhíu lại một cách khó nhận ra.

Thực chất, lý do Diệp Kiêu chỉ dám chắc sáu phần là vì cái xác cổ đó đã chiếm mất ba phần rồi.

Nghĩa là nếu không có nó, anh chắc chắn chín phần sẽ đưa mọi người ra ngoài an toàn.

Trong điều kiện bình thường, uy lực của Bát Quái Trận đối với xác cổ là vô cùng lớn.

Nhưng cần biết rằng, nguồn gốc sát khí của nó không phải từ hận thù, mà là sát khí tự nhiên của trời đất!

Âm sát khí trong nước, bản chất vẫn là từ chính đất trời.

Dù sau này nó có hấp thụ thêm sát khí của vô số người chết đuối, nhưng trước đó nó đã được hình thành từ thủy sát.

Thêm nữa, sát khí của cái xác này đã gần như bão hòa.

Vì vậy, Bát Quái Trận đối với nó cũng chỉ có tác dụng 'giam giữ' tương tự như với đội khảo cổ mà thôi.

Ưu thế duy nhất của họ là cái xác cổ đó chỉ có thể như ruồi mất đầu, chạy loạn trong trận pháp.

Chỉ cần anh dẫn đội khảo cổ thoát ly nhanh chóng, trừ phi nó quá may mắn, nếu không nó sẽ bị kẹt lại trong Bát Quái Trận.

Thế là Diệp Kiêu lập tức lên tiếng, chỉ dẫn đội khảo cổ cách phá trận.

“Bát Quái Trận sẽ biến hóa theo hành động của người trong trận!” “Chỉ cần các bạn không cử động, trận pháp sẽ không bị kích hoạt, nhưng không động đậy thì không ra ngoài được.

Ngược lại, trận pháp sẽ vẫn giam giữ các bạn!” “Đó chính là sự

huyền diệu của Bát Quái Trận!" "Vì vậy, muốn ra khỏi đây, phải làm sao để trận pháp không nhận ra các bạn đang di chuyển!" Nghe đến đây, ai nấy đều thắc mắc vì không ai biết phải làm thế nào để trận pháp không nhận ra hành động của mình.

Không khí lại rơi vào im lặng trầm mặc.

Lúc này, Diệp Kiêu lại lên tiếng: "Tiếp theo, tôi sẽ dạy các bạn một bộ bộ pháp, gọi nôm na là 'Nghịch Quái Bát Bộ'!" "Chỉ cần đi ngược lại phương vị vận hành của Bát Quái Trận, giữ trọng tâm của mỗi quẻ cân bằng, trận pháp này sẽ không nhận thấy các bạn đang di chuyển!" "Giờ thì tất cả đứng dậy, xếp thành hàng một, phía trước và phía sau do đội bảo an đứng, mỗi người cách nhau nửa mét!" Dứt lời, đội khảo cổ không chút do dự, lập tức xếp hàng theo hướng dẫn của Diệp Kiêu.

Đội trưởng bảo an đứng đầu, Giáo sư Dương và đội khảo cổ ở giữa, hai nhân viên bảo an khác đi cuối.

Tất cả chuyên gia có mặt đều im lặng quan sát.

Rõ ràng Giáo sư Chu đã hoàn toàn tin tưởng, giao toàn quyền chỉ huy cho Diệp Kiêu mà không hề can thiệp.

Nhìn qua màn hình, thấy đội khảo cổ đang dàn đội hình, Diệp Kiêu khẽ nhíu mày.

Anh lại cảm nhận được trận pháp đang biến đổi theo động tác của họ.

Nhưng may mắn thay, không có ai bị trận pháp chia cắt dẫn đến mất tích.

Thấy vậy, Diệp Kiêu thở phào nhẹ nhõm.

Khi thấy mọi người đã vào vị trí, anh bắt đầu chỉ huy.

“Mỗi người hãy dẫm đúng vào dấu chân của người đi trước!

Chỉ cần sai một li, trận pháp sẽ biến đổi, các bạn sẽ phải đi xa hơn và thời gian kẹt trong này sẽ lâu hơn!” Nghe câu này, ai nấy đều hiểu rõ mức độ nghiêm trọng.

Ở lại đây càng lâu thì nguy hiểm càng lớn.

Thế là mọi người hít một hơi thật sâu, ổn định tinh thần.

Chẳng ai muốn trở thành tội đồ khiến cả đội gặp nguy hiểm cả.

Và rồi, Diệp Kiêu bắt đầu chỉ dẫn họ bước những bước đầu tiên.

“Trái trước một bước...” “Phải hai bước...” “Phải trước hai bước...” “Trái một bước...” Xen lẫn tiếng rè của dòng điện, Diệp Kiêu từng bước chỉ huy đội khảo cổ di chuyển theo những bước chân kỳ dị.

Dù làm theo nhưng rõ ràng họ chẳng hiểu tại sao lại phải bước như thế.

Sau khi dạy xong tám bước, Diệp Kiêu để họ tự bước chậm rãi về phía trước rồi mới giải thích: “Đúng vậy, cách phá trận này có vẻ không giống trên phim ảnh!” “Nhưng tôi phải nói cho các bạn biết, đây là một 'hoạt trận', không phải 'tử trận'!

Vì vậy chúng ta chỉ có thể dùng cách đi cân bằng để thoát ra!” “Chúng ta không thể phá hủy trận nhãn để giải trừ hoàn toàn trận pháp này.” “Bởi vì trong trận còn có một xác cổ đang di động, hành động của nó khiến trận pháp biến hóa không ngừng!” “Trận nhãn không hề cố định!

Tìm được nó khó hơn lên trời!” “Mà bộ bộ pháp này...” Diệp Kiêu đang nói thì bỗng im bặt.

Ngay sau đó, giọng nói nghiêm nghị của anh lại vang lên.

“Dừng lại!” Nghe thấy câu đó, tất cả lập tức đứng khựng lại.

“Lùi lại một bước vừa rồi!” Đội khảo cổ vội làm theo.

Lúc này, lưng các chuyên gia trong hội thảo đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Ai nấy đều căng thẳng tột độ, mắt dán chặt vào màn hình lớn và Diệp Kiêu.

Giọng anh lại vang lên: “Vì xác cổ vừa di chuyển nên trận pháp lại đổi rồi!

Bước vừa rồi không còn tác dụng nữa!” Tiếp theo, Diệp Kiêu lại chỉ huy đội khảo cổ di chuyển chậm rãi theo một bộ bộ pháp khác.

Không biết đã bao lâu trôi qua, cũng chẳng ai rõ đội khảo cổ đã phải đổi bao nhiêu bộ pháp hay đã đi được bao xa.

Mọi người đều căng thẳng đến mức mồ hôi đầm đìa, áo quần ướt sũng!

Chương 104

Khán giả livestream cũng nín thở theo dõi, không khí vô cùng áp lực.

Giọng của Diệp Kiêu vẫn đều đặn vang lên từ đầu đến cuối: "Theo bộ pháp này, đi qua góc cua phía trước là có thể vào được Sinh Môn!" "Khi đã ra khỏi Sinh Môn, chúng ta cách việc thoát khỏi trận pháp này không còn xa nữa!" Nghe vậy, ai nấy đều lộ vẻ mừng rỡ.

Đội khảo cổ dưới mộ từ lâu đã mệt lử, thở hồng hộc vì những bước chân kỳ quái.

Trừ đội bảo an ra, thể lực của mọi người đều đã chạm giới hạn.

Nhưng nghe thấy câu này, họ như được tiếp thêm sức mạnh, đồng loạt bước tiếp theo chỉ huy.

Các chuyên gia cũng thở phào, vẻ mặt căng thẳng giãn ra đôi chút.

Cùng lúc đó, kênh chat vốn đang im ắng bỗng chốc bùng nổ trở lại!

"Oa oa oa!

Tôi đau tim quá!

May mà cuối cùng cũng sắp thoát khỏi đây rồi!" "Phù, giờ tôi mới nhận ra cả người mình ướt sũng mồ hôi!" "Tôi cũng thế, nhưng phải đợi họ ra khỏi Bát Quái Trận tôi mới đi tắm được!

Không, vừa tắm vừa xem mới đúng!" "À cái bác lầu trên ơi, tôi sợ bác đang tắm mà giật mình là không cầm nổi cục xà phòng đâu!" "Cố lên!

Còn chút xíu nữa là thành công rồi!" Trên livestream, khán giả

không ngừng cầu nguyện và cổ vũ cho đội khảo cổ.

Chỉ cần làm theo lời Diệp Kiêu, qua được Sinh Môn là sẽ sớm thoát khỏi trận pháp quái dị này.

Các chuyên gia cũng nắm chặt tay, thầm nhủ cầu mong không có chuyện gì xảy ra vào lúc này!

Tuy nhiên... người tính không bằng trời tính.

Đột nhiên Diệp Kiêu nhận ra trận pháp biến đổi, lập tức nhấn nút tai nghe lệnh cho mọi người dừng lại!

Đội khảo cổ liền làm theo, lùi lại một bước.

Nhưng lần biến hóa này của trận pháp lại bất ngờ xảy ra ngay bên cạnh họ mà không hề có điềm báo trước.

Một bức tường ngay sát đội khảo cổ đột nhiên biến mất, thay vào đó là một đường hầm tối om, sâu thẳm!

Thấy cảnh này, ai nấy đều giật nảy mình vì sợ.

Diệp Kiêu hơi chau mày, trấn an: "Bình tĩnh, đây chỉ là biến hóa bình thường của trận pháp, đừng bước sai!" Giọng nói của anh như có ma lực, khiến tâm hồn đang xao động của mọi người bình tĩnh lại đôi chút.

"Đứng yên tại chỗ đừng cử động, đợi đến thời điểm trận pháp biến đổi tiếp theo chúng ta mới đi!" Nói xong, Diệp Kiêu im lặng.

Đội khảo cổ đứng yên không dám nhúc nhích.

Lúc này, người quay phim đứng ở phía sau đội hình lại đang đứng đúng ngay lối vào của đường hầm tối om đó.

Anh ta nhìn vào bóng tối sâu thẳm, không hiểu sao lại nảy sinh một loại ảo giác, cứ như thể trong đó có thứ gì đang nhìn chằm chằm vào mình.

Anh ta nuốt nước bọt, hướng ống kính vào đường hầm đen kịt, đồng thời từ từ đưa ngọn đuốc vào trong.

Ánh lửa vàng vọt từ từ nuốt chửng bóng tối.

Nhưng vì không được di chuyển nên tầm vươn của ngọn đuốc có hạn.

Khi người quay phim đã vươn hết tay ra, cứ ngỡ đó chỉ là ảo giác của mình và định rút đuốc lại thì đột nhiên...

Ánh lửa bất ngờ phản chiếu một gương mặt trắng bệch đến cực hạn, hoàn toàn không có chút sức sống nào.

Gương mặt kỳ quái và đáng sợ đó lập tức lọt vào mắt anh ta và cả ống kính máy quay.

Ngay lập tức, da đầu anh ta như nổ tung, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

"Á!!!" Một tiếng thét kinh hoàng, thê lương đến tột độ thoát ra từ cổ họng, vang vọng khắp đường hầm.

Cái thây ma mặt trắng bệch đó khi phát hiện ra người quay phim cũng đột ngột vươn tay chộp tới, miệng há to đầy máu tươi đỏ thẫm.

Trong khoảnh khắc, nỗi sợ hãi chiếm trọn đại não, anh ta điên cuồng lùi lại phía sau cho đến khi chạm tường vẫn chưa thấy đủ, như muốn vùi mình vào trong vách đá vậy.

Những người còn lại trong đội nghe tiếng thét thê lương đó cũng giật nảy mình, nổi da gà khắp người.

Tất cả đổ dồn ánh mắt về phía người quay phim, và rồi họ cũng nhìn thấy gương mặt tử thi trắng bệch đang từ từ hiện ra từ đường hầm bên cạnh.

Mọi người kinh hãi lùi lại, toàn thân run rẩy không ngừng.

Hai thành viên trong đội thậm chí sợ đến mức nhũn chân, ngã ngồi xuống đất, hai chân đạp loạn xạ để lùi ra xa.

May mắn là ngay khi sự cố xảy ra, đội bảo an đã phản ứng rất nhanh.

Họ lập tức che chắn cho đội khảo cổ phía sau, đồng loạt lên đạn, dàn trận hình và bắt đầu nổ súng vào cái xác mặt trắng kia.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, tiếng súng bỗng dừng lại, như thể tất cả súng đều bị kẹt đạn cùng một lúc.

“Phó đội Dương!

Là phó đội Dương trở lại!” Một thành viên bảo an hạ súng, nhìn gương mặt thây ma trắng bệch kia mà reo lên đầy mừng rỡ.

Lúc này mọi người mới nhận ra, cái kẻ mặt trắng bệch không còn ra hình người này chính là phó đội Dương đã mất tích!

Nhưng có vẻ như... phó đội Dương này đã mất đi lý trí.

Khuôn mặt trắng bệch khô héo, đôi nhãn cầu đỏ ngầu lồi ra, đứng tại chỗ như đang quan sát mọi người.

Sau đó, ánh mắt hắn dừng lại trên người anh chàng bảo an vừa lên tiếng.

Hắn lập tức lao về phía người đó, miệng há to đầy máu, phát ra những tiếng gầm rú như dã thú, hình dáng cực kỳ đáng sợ.

Thế nhưng anh chàng bảo an kia dường như không nhìn thấy hiểm nguy, miệng vẫn không ngừng gọi: “Phó đội Dương, là tôi đây!

Anh nhìn kỹ đi là tôi mà!

Ngày xưa anh còn cứu mạng tôi nữa!” “Phó đội Dương, mau tỉnh lại đi!...” Dù 'phó đội Dương' đã lao đến ngay trước mặt, anh chàng này vẫn không hề phòng thủ, chỉ có nước mắt chảy dài trên mặt.

Những người bảo an khác cũng đỏ hoe mắt, tay siết chặt súng.

Dù đã nhắm thẳng vào 'phó đội Dương' nhưng ngón tay họ như nặng ngàn cân, không thể nào bóp cò.

Chương 105

Khán giả livestream lặng đi khi chứng kiến cảnh này.

Trong sảnh hội thảo cũng im phăng phắc.

Ngay cả tại hiện trường dưới mộ, ngoại trừ tiếng gọi của anh lính bảo an và tiếng gầm của 'phó đội Dương', không còn âm thanh nào khác.

Thấy 'phó đội Dương' miệng đầy máu tươi sắp sửa lao vào người anh lính kia...

Thế nhưng...

"Đoàng!" Một tiếng súng đột ngột vang lên khiến ai nấy đều giật mình.

Trong khoảnh khắc, dường như tất cả đều bị tiếng súng đó làm cho tỉnh mộng.

Nhìn lại màn hình, 'phó đội Dương' đã ngã gục xuống đất, trên thái dương xuất hiện một lỗ đạn đáng sợ, nhưng không có giọt máu nào chảy ra.

Anh chàng bảo an vẫn đứng đó, nước mắt giàn giụa.

Những người khác cũng nhìn cảnh tượng này với trái tim thắt lại.

Đội trưởng bảo an dù đanh mặt lại nhưng đôi mắt cũng đỏ hoe.

Anh ta nghiến răng, cố không để nước mắt rơi, quay sang quát anh lính kia: "Cậu ấy đã chết rồi!

Không còn là phó đội Dương nữa!

Cậu cũng muốn biến thành giống như cậu ấy sao?" Nói rồi, đội trưởng bảo an đỏ gay cả cổ, nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của cấp dưới, anh ta lại chợt nhớ về một ký ức trong những năm tháng khói lửa...

Một tân binh mới gia nhập đội không lâu, đơn vị nhận được lệnh truy bắt một nhóm buôn ma túy ở biên giới.

Không ngờ lũ tội phạm liều mạng đó để thoát thân đã chạy vào một bãi mìn.

Giữa mùa đông giá rét, ngay cả những thợ săn kinh nghiệm nhất cũng không dám đuổi theo con mồi lên núi, huống chi là một khu rừng đầy mìn.

Đội trưởng khi đó quyết định xin chi viện.

Nhưng chi viện đến quá muộn, nếu cứ đợi thì lũ tội phạm đã chuồn khỏi biên giới mất.

Và người tân binh đó đã nói với đội trưởng một cách nghiêm túc: "Dù thế nào đi nữa, tôi không muốn nhiệm vụ đầu tiên của mình thất bại!" "Chỉ cần còn một tia hy vọng, tôi sẽ không từ bỏ." Nói xong, anh ta kiên quyết làm trái lệnh, chạy vào rừng.

Phó đội Dương vì không yên tâm nên đã chạy theo.

Cuối cùng, tám trong số mười hai tên tội phạm bị mìn nổ chết, bốn tên còn lại chỉ có hai khẩu súng ngắn nên không phải đối thủ của hai người họ, nhanh chóng bị bắt gọn.

Nhưng trên đường xuống núi, một quả mìn bị kích nổ.

Người tân binh ngất đi, khi tỉnh lại anh ta đã nằm trong bệnh viện.

Phó đội Dương vì mất máu quá nhiều nên rơi vào hôn mê sâu và đang được cấp cứu.

Còn anh ta dù suýt bị mảnh đạn cắt vào động mạch cổ nhưng nhờ được cầm máu kịp thời nên không nguy hiểm tính mạng.

Anh ta vốn ương bướng cho rằng phó đội Dương không nên theo mình vào rừng.

Khi biết ý nghĩ đó, các đồng đội đã nói cho anh ta biết sự thật.

Hóa ra lúc anh ta ngất đi, chính phó đội Dương đã dùng chút tỉnh táo cuối cùng để cầm máu cho anh ta, rồi sau đó mới lịm đi.

Việc đó đã để lại di chứng khiến phó đội Dương phải xuất ngũ sớm.

Đó là món nợ ân tình mà anh ta mang theo suốt đời.

Về sau, người đội trưởng đó không báo cáo việc anh ta làm trái lệnh mà chọn cho anh ta thêm một cơ hội.

Họ đã cùng nhau hoàn thành vô số nhiệm vụ, khiến đội của họ trở thành cái tên 'Diêm Vương' khiến mọi lũ tội phạm nghe danh đều khiếp vía...

Trở về thực tại, nhìn anh lính trước mặt, đội trưởng bảo an bỗng mềm lòng, vẻ mặt cũng dịu lại.

Anh ta bước tới vỗ vai cấp dưới: "Cậu ấy hy sinh vì sự nghiệp khảo cổ của Đại Việt, cậu ấy là anh hùng!

Và đây không chỉ là nơi cậu ấy thuộc về, mà cũng là nơi chúng ta thuộc về!" "Sự hy sinh của chúng ta phải có ý nghĩa hơn, đúng không?" Nghe vậy, anh lính bảo an lau nước mắt, từ từ quỳ xuống khép đôi mắt chưa kịp nhắm của phó đội Dương lại.

Lúc này, anh ta chợt thấy trên cổ phó đội Dương có mấy lỗ máu như bị răng nhọn cắn phải, máu xung quanh đã đóng vảy.

"Đội trưởng, anh nhìn xem!" Anh ta chỉ vào cổ phó đội Dương.

Đúng lúc này, giọng Diệp Kiêu vang lên qua tai nghe: "Anh ta...

đã gặp phải xác cổ trong quan tài đồng!

Chắc chắn là bị nó hút mất huyết dịch và tinh khí!" Giọng Diệp Kiêu trầm xuống.

Anh không biết hai người mất tích còn lại liệu có cùng chung số phận hay không, nhưng e là khó tránh khỏi...

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu khẽ lắc đầu.

Nếu cái xác cổ đó hút đủ dương khí đến mức bão hòa, e là chỉ có bậc Thiên sư mới trấn áp nổi nó!

Nhưng bây giờ, phải giải quyết chuyện trước mắt đã!

Diệp Kiêu quay sang hỏi Giáo sư Chu đứng bên cạnh: "Phía trên có chế độ tử sĩ cho những người hy sinh này như thế nào?" Giáo sư Chu suy nghĩ một lát rồi đáp: "Sẽ có một khoản tiền tử sĩ gửi về gia đình họ.

Ngoài ra, nếu còn cha mẹ già, các cơ sở dưỡng lão nhà nước sẽ tiếp nhận.

Nếu có con nhỏ, có thể nhờ người thân nuôi dưỡng, chúng tôi sẽ chi trả toàn bộ học phí và phí nuôi dưỡng.

Nếu không có người thân, sẽ có các cơ quan chuyên môn nuôi dạy chúng nên người!" Nói xong, Giáo sư Chu cúi đầu im lặng một hồi rồi tiếp tục: "Đó là những bồi thường lớn nhất mà tôi có thể tranh thủ được cho họ!" Nghe vậy, Diệp Kiêu im lặng nhìn về phía màn hình rồi nhẹ nhàng nói: "Sau khi mất... họ cũng cần có một mái nhà." Khán giả nghe đoạn đối thoại này thì ai nấy đều rưng rưng.

Kênh chat lại bùng nổ như nước lũ tràn bờ.

"Đúng!

Không sai!

Những người hy sinh trong mộ cũng là liệt sĩ!

Là những anh hùng cống hiến cho Đại Việt!" "Họ chết đi cũng xứng đáng có một mái nhà!

Chương 106

Cảm động quá, huhu!" "Yên tâm đi!

Nhà nước hiện giờ rất minh bạch, những anh hùng hiến dâng mạng sống cho tổ quốc đều sẽ có nơi chốn đi về!" "Cố lên!

Tôi hy vọng từ giờ về sau không còn ai phải..." "Nhất định tất cả phải khải hoàn trở về nhé!" Tại sảnh hội thảo, Diệp Kiêu nhìn anh lính bảo an vẫn đang ôm thi thể phó đội Dương khóc nức nở dưới mộ.

Anh thở ra một hơi dài, nhấn nút tai nghe: "Hãy an táng di thể cậu ấy thật cẩn thận!

Đợi khi chúng ta ra ngoài sẽ đưa cậu ấy về!

Hiện giờ chúng ta có việc quan trọng hơn phải làm!" "Đừng quên, cậu còn hai đồng đội nữa đang ở trong mộ đấy!" Giọng nói của Diệp Kiêu như tiếng chuông vang vọng đánh thức anh lính đang chìm trong đau thương.

Anh ta bừng tỉnh, đặt thi thể phó đội Dương tựa vào tường, lau nước mắt, hít thở sâu vài lần để ổn định cảm xúc.

Anh ta quay về phía camera chào một cái và nói: "Tôi xin lỗi!" Diệp Kiêu khẽ gật đầu: "Chỉnh đốn lại đội hình, nghe lệnh tôi!" "Vì biến động vừa rồi, vị trí Sinh Môn đã thay đổi!" "Giờ chúng ta cần đi theo hướng ngược lại, nếu không có gì bất ngờ, trong vòng nửa tiếng sẽ tìm thấy Sinh Môn!" Trong lúc nói chuyện, đội khảo cổ đã đứng vào vị trí theo yêu cầu của Diệp Kiêu.

Theo từng mệnh lệnh của anh, mỗi người đều cẩn trọng bước từng bước, cố gắng không để xảy ra một sai sót nhỏ nào!

Khán giả và các chuyên gia đều nín thở theo dõi, sợ rằng từ trong đường hầm tối tăm kia sẽ đột nhiên có một xác cổ nhảy ra.

Nửa tiếng trôi qua, mọi người đều mồ hôi đầm đìa.

Trong đường hầm này, đi theo những bước chân kỳ quái mà Diệp Kiêu chỉ dẫn khiến chân ai nấy đều rã rời.

Mỗi bước đi đều cần nghị lực rất lớn.

Lúc này, giọng Diệp Kiêu lại vang lên: "Rẽ trái, vào Sinh Môn!" Đội khảo cổ nghe lệnh, theo bản năng nhìn sang bên trái.

Ngay lúc đó, mọi người thấy rõ ràng bên trái vốn là một bức tường đá xanh phẳng lì, vậy mà khi họ vừa nhìn tới, bức tường đó lại âm thầm mở ra, lặn vào trong vách đá, lộ ra một lối đi!

Trong khoảnh khắc, ai nấy đều ngẩn ngơ.

Cái này... bảo có lối đi là có thật luôn?

Cái miệng của anh chàng này thiêng quá vậy?

Nhưng ngay sau đó, họ cũng hiểu ra.

Diệp Kiêu đã có thể chỉ huy họ thoát khỏi trận pháp quái dị này thì chắc chắn phải hiểu nó như lòng bàn tay.

Việc anh biết chỗ nào có lối đi, chỗ nào là đường cùng cũng là lẽ thường tình.

Nghĩ vậy, họ không còn thắc mắc nữa mà tiếp tục theo lệnh bước vào Sinh Môn.

"Qua Sinh Môn sẽ xuyên qua 'Hưu Môn', rồi từ Hưu Môn chuyển sang 'Khai Môn' là có thể rời khỏi trận pháp này!" "Bước khó nhất là tìm Sinh Môn đã hoàn thành rồi!

Ba bước tiếp theo sẽ nhanh thôi, mọi người cố lên!" Diệp Kiêu cổ

vũ tinh thần.

Mọi người đều gật đầu, ánh mắt kiên định.

Sau đó, đội khảo cổ nghỉ ngơi một chút để hồi phục thể lực rồi tiếp tục chậm rãi tiến về phía Hưu Môn theo chỉ dẫn.

Dù đây là hoạt trận, biến hóa khôn lường nhưng vạn biến bất ly kỳ tông, bố cục Tiên Thiên Bát Quái là không đổi.

Vì vậy chỉ cần tìm được Sinh Môn, các cửa còn lại chỉ cần suy luận là ra ngay, không cần phải đi tới đi lui vất vả như lúc tìm Sinh Môn nữa.

Cộng thêm việc đã quen với bộ pháp của Diệp Kiêu nên quãng đường này đội khảo cổ đi khá thoải mái.

Chẳng mấy chốc họ đã đến 'Khai Môn'.

Giờ đây chỉ cần đi qua đó là thoát khỏi trận pháp.

Khán giả không giấu nổi sự vui mừng trên kênh chat.

“Hiện tại là...

đã đến 'Khai Môn' rồi đúng không?” “Đúng thế, đội khảo cổ sắp ra khỏi trận pháp rồi!

Tuyệt quá!” “Thật lòng tôi cũng thấy hơi run run, ha ha~” “Ra khỏi Bát Quái Trận này chắc đoạn đường còn lại sẽ nhanh thôi nhỉ?” “Cố lên!

Nhất định phải bình an trở về, chúng tôi chờ tin thắng trận của các bạn!” Dưới mộ, thực tế từ khi vào Sinh Môn, con đường họ đi không còn là những hành lang đá xanh đơn điệu nữa.

Trong Bát Quái Trận, mỗi hành lang đều dẫn đến một đại điện nguy nga lộng lẫy nhưng trống rỗng, vô cùng kỳ quái.

Ban đầu mọi người cứ ngỡ đại điện này là mộ thất, cũng tưởng rằng trong đó đầy rẫy cơ quan hay cạm bẫy.

Nhưng trái lại, những đại điện này chẳng có gì cả, ngoài những cột trụ chống đỡ từ sàn đến trần nhà.

Diệp Kiêu biết rõ những đại điện này chỉ là một phần cấu thành của 'thiên đình', cũng được tích hợp vào trận pháp.

Nếu trong đó còn chứa thêm cơ quan trận pháp khác thì mới là lạ.

Vì vậy anh không nói gì, chỉ bình tĩnh chỉ huy mọi người tiến ra ngoài.

Thấy Diệp Kiêu không cảnh báo, đội khảo cổ cũng bớt lo lắng về những đại điện vàng son này, tập trung cao độ đi theo chỉ dẫn.

“Lão Hà!

Lão Hà là tôi đây!

Anh bị sao vậy?” Một người đàn ông vạm vỡ cầm đuốc nhíu mày, lo lắng gọi.

Trước mặt anh ta, người được gọi là 'Lão Hà' có khuôn mặt trắng bệch như người chết, y hệt phó đội Dương lúc trước.

Hai người này chính là những thành viên được phái đi tìm phó đội Dương rồi mất tích.

Sau khi biến mất, họ cũng sớm lạc mất nhau.

Thế nhưng trong lúc đi lạc, anh chàng vạm vỡ lại tình cờ gặp lại Lão Hà trong đại điện này.

Chỉ là mới không gặp mấy chục phút mà Lão Hà đã biến thành bộ dạng này khiến anh ta vô cùng thắc mắc.

Người trước mặt này ngoài gương mặt hơi giống Lão Hà thì thân

hình khô héo, mặt không còn một giọt máu, chẳng còn chút dáng vẻ vạm vỡ của Lão Hà lúc trước.

Anh ta gọi vài tiếng nhưng Lão Hà không phản ứng.

Bất ngờ, Lão Hà như chợt tỉnh lại, toàn thân run rẩy dữ dội.

Anh chàng vạm vỡ giật mình, vội tiến lại kiểm tra.

Chương 107

Nhưng ngay khi anh ta vừa đến gần, Lão Hà như phát điên, há miệng định cắn.

Anh ta phản ứng cực nhanh, lập tức nhảy lùi ra sau.

Lúc này, Lão Hà vẫn không buông tha, từ sâu trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ cực thấp, nhe răng múa vuốt lao tới.

Miệng máu thật đáng sợ!

Anh chàng vạm vỡ sững sờ, Lão Hà bây giờ hoàn toàn không còn nhận ra mình nữa, chuyện này thật khó tin.

Mới mấy chục phút trước họ còn cùng một đội khám phá mộ, từng cùng nhau vào sinh ra tử qua bao trận mạc, vậy mà giờ đây anh ta lại không nhận ra mình?

Trong vài giây anh ta ngẩn người, Lão Hà đã lao đến trước mặt, há miệng định cắn vào cổ.

Anh ta hãi hùng định đưa tay ra đỡ thì...

"Đoàng!!!" Một tiếng súng vang dội khắp đại điện khiến anh ta giật bắn mình.

Quay đầu lại, anh ta mừng rỡ thấy ở lối vào đại điện chính là đội bảo an và đội khảo cổ.

Anh ta phấn khích chạy về phía họ, định gọi tên đội trưởng.

Nhưng đột nhiên, anh ta như nhớ ra điều gì, vẻ mặt khựng lại, đôi mắt hiện lên sự kinh hoàng tột độ.

Anh ta bàng hoàng quay đầu nhìn Lão Hà vừa ngã xuống với một lỗ đạn trên đầu!

Anh ta run giọng: “Đó là Lão Hà mà!

Sao... sao mọi người lại giết Lão Hà?” Nói rồi, anh ta lùi lại, không tin nổi vào mắt mình: “Không!

Không đúng!” Anh ta trợn mắt, đấm liên hồi vào đầu mình, lẩm nhẩm như phát điên: “Sai rồi!

Các người là ảo giác!

Tất cả đều là ảo giác!” Nói đoạn, anh ta ngẩng lên nhìn Giáo sư Dương và mọi người, gào lên: “Các người đều là giả!

Là ảo giác hết!” Rồi anh ta đột ngột quay lưng, điên cuồng chạy về phía lối ra của đại điện.

“Không ổn!

Mau bắt lấy anh ta!

Cái xác cổ đó vừa hút máu xong chắc chắn đang ở gần đây!

Không bắt lại anh ta sẽ gặp nguy hiểm!” Giọng Diệp Kiêu rè rè truyền đến tai mỗi người.

Đội trưởng bảo an cũng thấy hối hận, không muốn mất thêm đồng đội nào nữa, lập tức dẫn người đuổi theo.

Nhưng vừa ra khỏi đại điện, hai bên chỉ là những đường hầm tối om, anh ta không biết phải đi hướng nào.

Trước màn hình, Diệp Kiêu quan sát một lúc, não bộ đang tính toán sự biến hóa của trận pháp.

Chỉ vài giây sau, giọng anh vang lên rõ ràng: “Bên tay phải!

Anh ta chạy về phía bên phải rồi!” “Phải bắt được anh ta trước khi trận pháp biến đổi lần tới!” Lời còn chưa dứt, đội trưởng bảo an đã dẫn người lao vào đường hầm bên phải.

Nhưng họ mới chạy được vài giây thì trước mặt đã bị một bức tường đá xanh chặn đứng.

Do trận pháp thay đổi, lối đi lại bị bịt kín.

Diệp Kiêu tính toán điên cuồng trong đầu rồi ra lệnh: "Tất cả đứng yên, Giáo sư Dương bước tới trước bên trái một bước!" Dù nghi hoặc nhưng họ vẫn làm theo.

Ngay khi chân Giáo sư Dương vừa chạm đất, bức tường trước mặt lặng lẽ mở ra.

Mọi người mừng rỡ, không chút do dự lao vào lối đi vừa mở.

Khán giả xem livestream không khỏi kinh ngạc, kênh chat lại sôi sục.

"Cái này cũng được luôn hả?

Bát Quái Trận này không lẽ do Diệp Đảo điều khiển?" "Nói thật là tôi cũng có cảm giác đó!" "Ách, bảo Diệp Đảo điều khiển thì hơi quá, anh ấy đang ở hội thảo mà!

Nhưng có một khả năng là trận này do Diệp Đảo xây dựng!" "Đỉnh thật!

Đúng là Diệp Đảo!

Trực tiếp điều khiển trận pháp từ xa luôn sao?" "Chậc chậc!

Đúng chất 'bày mưu nghĩ kế giữa màn trướng, quyết định thắng bại ngoài ngàn dặm' luôn!

Ngầu bá cháy!" Tại sảnh hội thảo, các chuyên gia cũng đờ người ra.

Mỗi lần thấy Diệp Kiêu thao tác một cách 'vô lý' như vậy, họ lại mờ mịt chẳng hiểu anh đang làm gì.

Nhưng mỗi lần cách của anh đều giải quyết nguy cơ một cách nhẹ nhàng.

Giờ đây, cả buổi hội thảo như trở thành 'sân khấu' của một mình Diệp Kiêu.

Các chuyên gia khác bỗng chốc trở thành bù nhìn, chỉ biết ngồi nghe anh chỉ huy qua tai nghe mà chẳng giúp được gì.

Điều này khiến họ nảy sinh cảm giác: "Tôi là ai, tôi đang ở đâu, tôi đang làm gì thế này?" Cứ như thể buổi hội thảo này chỉ có mình Diệp Kiêu, còn họ chẳng liên quan gì vậy.

Dưới mộ, mọi người đang chạy thục mạng trong đường hầm.

Khi đi qua một khúc quanh, họ đột nhiên thấy anh chàng vạm vỡ đang đứng ở cuối đường hầm.

Đội trưởng bảo an mừng rỡ định gọi to, nhưng chưa kịp mở lời thì anh ta đã nhận ra điều bất thường.

Không hiểu sao, anh chàng kia dường như đang gặp phải thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, hoàn toàn không nhận ra đồng đội đã đến.

Anh ta đứng ở cuối đường hầm, từ từ lùi lại phía sau.

Một bước... hai bước... ba bước...

Dù ở khoảng cách xa, qua ánh đuốc trên tay anh ta, mọi người vẫn thấy rõ vẻ mặt kinh hoàng tột độ.

Chương 108

Trong đầu đội trưởng bảo an lóe lên vô số suy nghĩ, liên tưởng đến lời Diệp Kiêu nói rằng cái xác cổ đang ở rất gần đây.

Một ý nghĩ điên rồ hiện lên, vẻ mặt anh ta trở nên vô cùng nghiêm trọng.

"Không xong rồi!

Tiểu Tưởng có lẽ đã đụng phải xác cổ!" Nói đoạn, đội trưởng ra hiệu cho hai người phía sau.

Họ gật đầu rồi cả ba cùng lao về phía anh chàng vạm vỡ, những người còn lại ở lại bảo vệ các học giả.

Ở phía xa, vẻ mặt kinh hoàng của anh chàng kia càng đậm hơn, bước chân lùi lại càng lúc càng dồn dập.

Cuối cùng anh ta không chịu nổi nữa, quay người chạy điên cuồng về phía đội khảo cổ.

Anh ta chạy như thể không nhìn thấy đội trưởng và đồng đội đang lao tới, cho đến khi va vào đội trưởng mới bị giữ lại.

Anh ta ra hiệu im lặng ngay lập tức.

Cũng khó trách, vì lạc mất nhóm nên họ không biết chuyện xác cổ đã ra ngoài.

Khi nhìn thấy nó, phản ứng của họ mới dữ dội như vậy.

Còn đội khảo cổ cứ ngỡ mình đã biết trước nên chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng họ đã lầm.

Khi một xác cổ cao hơn hai mét, mặc bộ giáp cổ xưa, tay cầm trường thương vàng rực hiện ra trước mắt, ai nấy đều nín thở.

“Thình thịch!” “Thình thịch!” “Thình thịch!” Tiếng bước chân nặng nề lại vang lên.

Lúc này họ mới nhận ra, tiếng bước chân nghe thấy lúc trước chính là của cái xác này.

Đội trưởng bảo an nuốt nước bọt, nhìn bóng dáng to lớn của nó trong bóng tối rồi từ từ lùi lại.

Ba họng súng của đội bảo an đều nhắm thẳng vào đầu nó.

Trong bóng tối phía xa, cái bóng khổng lồ của xác cổ vẫn từng bước, từng bước tiến về phía họ.

Mỗi bước chân của nó như một nhát búa nện vào tim mọi người, áp lực cực lớn.

Không khí trong đội khảo cổ trở nên ngột ngạt đến nghẹt thở.

Vài người răng đánh vào nhau lập cập, chân run rẩy không đứng vững!

Ngay cả Giáo sư Dương, người vốn luôn điềm tĩnh nhất, lúc này cũng không kìm được mà bắt đầu run rẩy.

Khi bóng đen khổng lồ kia xuất hiện trong tầm mắt mọi người và trung tâm ống kính máy quay, khán giả trong phòng phát trực tiếp cũng không khỏi ngây người.

Sau khi phản ứng lại, cả phòng phát trực tiếp bùng nổ như thể vừa bị ném một quả bom! "Vãi thật!

Kia mà là cổ thi à?

Sao to dữ vậy?" "Nó... nó còn biết hút máu!

Tay còn cầm vũ khí nữa!

Trời ơi đáng sợ quá!" "Tôi cứ tưởng mấy phim của Lâm Chánh

Anh ngày trước chỉ là hư cấu thôi!

Giờ mới thấy mình nông cạn quá!" "Phim của Lâm Chánh Anh...

đều là thật à!

Phim của Diệp đạo cũng vậy!" "Nhìn con cổ thi này hung tàn quá, hay là chúng ta chạy trước đi?

Tôi thấy hơi rén rồi đấy!" "Lầu trên ơi, ông chỉ là người xem thôi mà, rén cái vẹo gì?" Tại trung tâm chỉ huy, hội trường thảo luận bỗng chốc im phăng phắc.

Tất cả chuyên gia đều đổ dồn ánh mắt vào bóng đen to lớn trên màn hình lớn trung tâm.

Trong thoáng chốc, tiếng hít thở trong hội trường dường như cũng biến mất.

Mọi người nín thở, nhìn chằm chằm vào màn hình với vẻ kinh hãi tột độ.

Dù đã biết cổ thi trong quan tài đồng đã tiến vào cổ mộ, nhưng khi thực sự nhìn thấy nó, ai nấy vẫn cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Dưới mộ, tiếng bước chân "đùng đùng" nặng nề của cổ thi ngày càng nhanh.

Đội trưởng đội bảo an thấy thế liền kéo gã đàn ông vạm vỡ nhanh chóng lùi lại.

Mọi người đều nín thở, dây thần kinh căng như dây đàn. "Rút mau!" Diệp Kiêu trầm giọng ra lệnh.

Giọng nói xen lẫn tiếng nhiễu điện "xẹt xẹt" truyền vào tai mỗi người.

Tim ai nấy đều thắt lại.

Đội trưởng đội bảo an dù có kiến thức rộng đến đâu thì lúc này đối mặt với cổ thi cũng bắt đầu mất bình tĩnh.

Gã lập tức kéo người đàn ông vạm vỡ, hét lên với hai thành viên còn lại: "Rút lui!", rồi nhanh chóng chạy về phía đội khảo cổ.

Sau một thời gian được Diệp Kiêu chỉ huy và những chuyện xảy ra trên "Đăng Thiên Lộ", giờ đây đội trưởng đội bảo an đã hoàn toàn tin phục anh.

Có thể nói, gã gần như coi lời Diệp Kiêu là mệnh lệnh.

Gã cũng nhận ra một vài manh mối và hiểu rõ trong lòng: những lần hóa nguy thành an trước đó chắc chắn là nhờ Diệp Kiêu chỉ điểm, nếu không họ khó lòng thoát khỏi.

Nếu chỉ dựa vào họ tự mày mò trong mộ đạo này, chắc đã chết tám mươi lần rồi.

Chỉ cần nghe theo chỉ huy của Diệp Kiêu, họ có thể an toàn rời khỏi cổ mộ này.

Năng lực của Diệp Kiêu khiến gã hoàn toàn yên tâm giao tính mạng mình cho anh.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc Diệp Kiêu nói "rút lui", đội trưởng đã hiểu ngay: con cổ thi trước mắt tuyệt đối không phải thứ họ có thể đối phó.

Gã không chút do dự, trong đầu chỉ còn một chữ: "Chạy!".

Gã lập tức dẫn theo mấy thành viên chạy về phía đội khảo cổ.

Theo sau họ, tiếng bước chân của cổ thi cũng càng lúc càng dồn dập.

Chương 109

Khán giả đều nín thở, nhìn chừng chừng vào giữa màn hình! "Nhanh hơn nữa!

Nhanh nữa lên!" Diệp Kiêu thúc giục qua tai nghe, khiến nhóm bảo an lại tăng tốc.

Nghe vậy, ai nấy đều nghiến răng, đôi chân guồng điên cuồng. "Nhanh hơn!

Tăng tốc hơn nữa!" Giọng Diệp Kiêu lại vang lên.

Không ai dám lơ là, tất cả nghiến chặt răng, dốc hết sức bình sinh chạy thục mạng về phía đội khảo cổ.

Bước chân họ nhanh đến mức như gió thổi, cảm giác như chân sắp rời khỏi mặt đất.

Lúc này, họ không còn thiết gì nữa, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió "vù vù"!

Đột nhiên, đội trưởng đội bảo an cảm thấy sau lưng lạnh toát, da đầu tê dại.

Cả người nổi da gà điên cuồng.

Một điềm báo bất tường mãnh liệt chiếm trọn tâm trí gã.

Gần như không chút do dự, theo bản năng, gã đột ngột rụt cổ lại.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một luồng cương phong mạnh mẽ lướt qua, chém đứt vài sợi tóc trên đỉnh đầu gã.

Trường thương trong tay cổ thi suýt chút nữa đã quét trúng đỉnh đầu đội trưởng!

Thật quá nguy hiểm!

Nếu không phải nhờ bản năng chiến đấu nhiều năm khiến gã kịp thời rụt cổ, e rằng lúc này cái đầu của gã đã bị cây trường thương kia chém bay rồi.

Đội trưởng lạnh toát cả người, da đầu như muốn nổ tung.

Nỗi sợ hãi trong lòng lúc này biến thành động lực vô tận, khiến gã lại tăng tốc thêm một đoạn.

Sự kề cận giữa cái chết và sự sống này dường như cũng khiến người đàn ông vạm vỡ tỉnh táo lại từ cơn mê muội.

Gã buông tay đội trưởng ra, không cần ai dắt nữa mà tự mình chạy nhanh về phía trước.

Đội trưởng nhờ không phải dắt người nên tốc độ cũng tăng lên đáng kể, vọt lên dẫn đầu nhóm bốn người.

Phía sau, cổ thi vì tung ra cú đâm kia mà khựng lại một giây.

Chính một giây quý giá đó đã giúp nhóm bảo an chạy thêm được vài bước.

Cảnh tượng kinh hoàng này đã được máy quay phía sau ghi lại trọn vẹn và truyền đến phòng phát trực tiếp.

Chứng kiến cảnh này, tất cả khán giả đều nín thở, đồng tử giãn ra, vẻ kinh hãi hiện rõ trên mặt mỗi người.

Khi định thần lại, phòng chat lại bùng nổ. "Trời ơi!

Tim tôi suýt nhảy ra ngoài luôn!" "Mẹ kiếp, lúc nãy tôi cứ tưởng đội trưởng xong đời rồi chứ!

Thật là hú vía!" "Tôi sắp bị dọa cho phát điên rồi ông biết không?

Ngọn thương lướt ngay sát đầu gã luôn đó!" "Hù... may mà gã rụt cổ kịp, không thì..." "Cảnh này thật không thể tưởng tượng nổi!

Sợ chết khiếp mất thôi!" Tại trung tâm chỉ huy, các chuyên gia cũng nhìn thấy rõ mồn một cảnh tượng này.

Trong phút chốc, ai nấy đều cảm thấy da đầu tê rần, cả người rùng mình một cái.

Sợi dây thần kinh của mọi người căng cứng, ánh mắt dán chặt vào màn hình.

Bởi vì, con cổ thi ở phía sau lúc này lại xách thương lao tới.

Cây trường thương trong tay nó lại một lần nữa sẵn sàng vung ra.

Phía trước, nhóm bảo an dù đang chạy rất nhanh nhưng so với cổ thi thì chẳng khác nào rùa thi chạy với thỏ!

Cổ thi nhanh chóng đuổi kịp, khoảng cách giữa nó và nhóm bảo an thu hẹp lại chỉ còn chưa đầy một mét!

Và nó bắt đầu vung cây kim thương một lần nữa!

Trong khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người đều nín thở.

Bốn người bảo vệ đang chạy thục mạng phía dưới cũng cảm nhận được cổ thi đã áp sát.

Một nguồn sức mạnh chưa từng có bỗng chốc tràn ngập khắp cơ thể họ.

Họ bộc phát một sức mạnh vô song, chạy thêm được vài bước.

Khoảng cách ngắn ngủi vài chục mét chỉ mất vài giây đồng hồ, nhưng trong mắt nhóm bảo an lúc này, nó giống như một hào sâu không thể vượt qua.

Họ chưa bao giờ cảm thấy mấy chục mét lại xa xôi đến thế, mấy giây lại dài đằng đẵng như vậy.

Bởi vì dù họ có bộc phát adrenaline thì cũng chỉ kéo giãn khoảng

cách được chưa đầy một mét.

Cổ thi phía sau vẫn không giảm tốc độ, lao tới như bay.

Cây trường thương đã xuyên thủng bóng tối, lao nhanh về phía họ.

Chỉ trong chớp mắt, nó có thể chém bay đầu người bảo vệ chạy cuối cùng.

Khán giả thấy cảnh tượng đột ngột này cũng sững sờ.

Sau khi định thần lại, phòng chat tràn ngập sự tuyệt vọng! "Xong rồi!

Lần này xong thật rồi!

Lại có người phải hy sinh sao?" "Toang rồi, con cổ thi này bám dai như đỉa vậy, ai đó cắt đuôi nó đi!" "Tiêu rồi!

Ngọn thương lại vung tới rồi!

Chương 110

Xong rồi, xong rồi!" "Đừng mà!!!" "Chạy mau!

Chạy mau lên!" Lúc này, khán giả trong phòng phát trực tiếp đều nắm chặt tay, gào thét.

Nhưng... người bảo vệ này không gặp may mắn như đội trưởng.

Anh ta cảm nhận được ngọn thương đang lao tới, nhưng không còn thời gian để phản ứng...

Máu tươi bắn tung tóe!

Anh ta chưa kịp phát ra tiếng hét thảm nào, động tác chạy cũng dừng lại đột ngột.

Mãi cho đến khi cái đầu rơi xuống đất, dường như vẫn còn thấy được thi thể không đầu đang phun máu...

Chứng kiến cảnh này, tim mọi người đều thắt lại, đồng tử co rụt, nhịp thở đình trệ.

Nhóm khảo cổ đứng ở cuối hành lang, nếu không có Diệp Kiêu dặn dò không được cử động, chắc họ đã chạy tán loạn như chim muông rồi.

Nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tim họ đều run lên, hốc mắt đỏ hoe.

Số người đang chạy từ bốn người giờ chỉ còn ba.

Đội trưởng, gã đàn ông vạm vỡ và một thành viên khác vẫn đang dốc sức chạy.

Nhưng họ biết rõ chuyện gì đã xảy ra phía sau.

Không có tiếng gào thét, cũng không có ai dừng lại để liều mạng

với cổ thi.

Có lẽ từ lúc quyết định dấn thân vào nghề này, họ đã lường trước kết quả như vậy.

Vì thế, trong đường hầm chỉ có những giọt lệ rơi thầm lặng.

Ba người bảo an đang chạy chỉ thấy lối đi trước mắt mờ đi.

Không một lời nào, mọi người chỉ biết cắm đầu chạy, bước chân ngày càng nhanh.

Nhưng khi tiếng bước chân "đùng đùng" dồn dập ngày càng rõ, họ biết cổ thi đang tiến lại rất gần!

Đúng lúc này, cách nhóm bảo an vài mét phía trước, một bức tường đá xanh lặng lẽ trồi ra từ vách tường bên cạnh.

Thấy cảnh này, dù là các chuyên gia ở hội thảo hay khán giả xem trực tiếp đều không nhịn được mà đứng bật dậy, mắt dán chặt vào ba bóng người đang chạy thục mạng.

Nếu đứng gần họ, có thể nghe rõ tiếng mọi người nắm chặt tay, nghiến răng lầm bầm: "Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút nữa..." Khi Diệp Kiêu thấy bức tường đá này, anh cũng khẽ thở phào.

Sự xuất hiện của bức tường này nằm trong tính toán của anh.

Chỉ có điều, vì không trực tiếp ở trong trận pháp, nên việc dự đoán sự biến hóa của Bát Quái trận không thể chính xác một trăm phần trăm.

Vì vậy, Diệp Kiêu cũng đang đánh cược, và anh đã thắng.

Chỉ cần trước khi bức tường này đóng lại, nhóm đội trưởng kịp chui vào trong là có thể ngăn cách cổ thi ở phía sau.

Lúc đó Diệp Kiêu chỉ cần dùng một chút mưu mẹo, lợi dụng sự biến hóa của Bát Quái trận là có thể nhốt con cổ thi này lại một thời

gian.

Khi đó, đội khảo cổ sẽ không còn bị cổ thi đe dọa và có thể nhanh chóng rời khỏi trận pháp này.

Tuy nhiên, ý tưởng của Diệp Kiêu rất hay, nhưng thực tế lại vô cùng khắc nghiệt.

Bức tường phía trước sắp đóng lại, dù với tốc độ của nhóm bảo an thì vào trong không khó, nhưng cổ thi bám quá sát.

Họ không thể đảm bảo con cổ thi với tốc độ đó sẽ không bám theo sau họ xuyên qua bức tường đá.

Một khi cổ thi vào được bên trong, hậu quả sẽ không thể lường trước.

Không ai dám lấy bao nhiêu mạng người ra để đánh cược vào một cái kết mong manh như vậy.

Diệp Kiêu dám là vì anh có nắm chắc phần thắng, nhưng họ thì không!

Vì vậy, trong phút chốc, khán giả chứng kiến cảnh này đều cảm thấy tuyệt vọng! "Tại sao, tại sao mãi mà không cắt đuôi được con cổ thi này vậy!" "Xong rồi, nếu nó bám theo qua bức tường đó thì tất cả đều tiêu đời!" "Giờ phải làm sao đây?

Ai đó nói gì đi chứ!

Rốt cuộc phải làm sao đây?" "Giờ dựa vào ai cũng vô dụng, chỉ có thể dựa vào chính họ thôi!

Bức tường đó là hy vọng cuối cùng và duy nhất mà Diệp Kiêu để lại cho họ!" "Nhưng theo tốc độ này, nếu không cắt đuôi được thì mười phần chết đến chín là nó sẽ theo vào trong!" "Lẽ nào... lần này thực sự xong rồi sao?" Khán giả lòng như tro nguội, không khí tuyệt

vọng lan tỏa khắp phòng trực tiếp.

Trong hội trường thảo luận, tay các chuyên gia đã nắm chặt đến tím tái mà họ không hề hay biết.

Mắt họ đỏ hoe, nhưng ánh mắt lại u ám.

Vì họ cũng đã ngửi thấy mùi tuyệt vọng.

Dù vậy họ vẫn tin vào hy vọng, không ngừng cổ vũ cho ba người, thầm cầu nguyện phép màu xảy ra.

Thế nhưng, họ đã thất vọng.

Nữ thần may mắn không phải lúc nào cũng đứng về phía họ, và lần này bà đã không xuất hiện.

Cổ thi vẫn bám sát ba người không rời.

Ngay cả khi đến trước bức tường, khoảng cách vẫn chỉ là hơn một mét.

Mà bức tường đá kia đã khép lại được một nửa.

Lúc này, nỗi tuyệt vọng bao trùm lấy tâm trí mọi người.

Nếu con cổ thi này qua được cửa, nó sẽ tha hồ đại sát tứ phương, không ai ngăn nổi.

Có vẻ như... vận mệnh của đội khảo cổ sẽ chấm dứt tại đây.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, người bảo vệ chạy cuối cùng quay đầu lại nhìn con cổ thi vẫn đang đuổi sát.

Không một lời nào, anh ta dừng bước...

Chương 111

Sau đó, anh ta hiên ngang quay người, một mình đối mặt với con cổ thi tàn bạo đáng sợ.

Khoảnh khắc đó, bóng lưng anh ta giống hệt Trương Phi ở cầu Trường Bản.

Hào khí ngút trời, như thể "một người trấn giữ cửa quan, vạn người khó qua".

Không có lời thề thốt hùng hồn, chỉ có một nụ cười thanh thản và một tâm nguyện nhỏ nhoi: "Đội trưởng!

Nếu có thể, tôi muốn về nhà một chuyến..." Lúc này, đội trưởng và người đàn ông vạm vỡ đã chui qua bức tường đá sắp đóng kín.

Nghe thấy câu nói đó, đội trưởng bàng hoàng quay đầu, nhìn thấy gương mặt kiên nghị của người đồng đội.

Mắt gã đỏ bừng, gã nghiến răng định lao ngược lại để kéo anh ta ra.

Nhưng người đàn ông vạm vỡ bên cạnh đã giữ chặt lấy gã.

Gã gào thét, gầm rú, đôi mắt như sắp nứt ra.

Thế nhưng gã chỉ có thể nhìn bức tường đá từ từ khép lại, nuốt chửng tia sáng cuối cùng của ngọn đuốc. "Đoàng đoàng đoàng..." Một chuỗi tiếng súng trầm đục vang lên từ sau bức tường, rồi bỗng chốc im bặt.

Ngay sau đó là những tiếng va chạm mạnh mẽ "ầm!

ầm!

ầm!", nhưng bức tường đá vẫn im lìm không chút lay chuyển.

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn cảnh tượng này.

Con cổ thi đã không qua được bức tường, nhưng ở lại cùng nó còn có người bảo vệ kia.

Nụ cười thanh thản không chút sợ hãi cuối cùng của anh ta như một thước phim in sâu vào tâm trí mọi người, khiến ai nấy đều đau xót rơi lệ.

Dưới mộ, đội trưởng quỳ thụp xuống đất, nắm đấm nện mạnh xuống sàn đá xanh.

Gã đỏ hoe mắt, nước mắt âm thầm rơi xuống.

Người đàn ông vạm vỡ bên cạnh không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng cạnh đội trưởng.

Đội khảo cổ phía sau cũng mặc niệm.

Khoảnh khắc này, dường như cả thế giới đều tĩnh lặng lại.

Những cư dân mạng hay đùa giỡn trong phòng trực tiếp lúc này cũng không còn thả bình luận nữa.

Ai nấy đều mang vẻ mặt bi thương, câu nói cuối cùng của anh ta dường như vẫn còn văng vẳng bên tai mọi người. "Đội trưởng, nếu có thể, tôi muốn về nhà một chuyến..." Đội trưởng lau đi giọt nước mắt, hít vài hơi thật sâu để bình ổn tâm trạng.

Gã nhìn chằm chằm vào bức tường đá trước mắt như muốn nhìn thấu qua nó, lẩm bẩm: "Yên tâm!

Tôi nhất định sẽ đưa cậu về nhà!" Một lúc lâu sau, đội khảo cổ lại dàn trận, đi theo những bước chân kỳ quái mà Diệp Kiêu chỉ dẫn để di chuyển trong Bát Trận này.

Chỉ có điều, không khí trong đoàn rõ ràng là trầm mặc hơn lúc nãy rất nhiều.

Trên đường đi, họ cũng gặp lại A Lương, người đã bị cổ thi hút sạch máu và tinh khí.

Không có sự bộc phát cảm xúc, cũng không có tiếng khóc xé lòng.

Đội trưởng im lặng, bắn một viên đạn vào thái dương của anh ta, sau đó trịnh trọng giúp anh ta nhắm mắt và đặt sang một bên.

Đi đến đây, đội khảo cổ đã tổn thất gần một nửa.

Có lẽ đã trở nên tê liệt, mọi người không còn quá đau buồn trước thi thể của đồng đội như lúc đầu.

Hoặc có lẽ, họ đã thích nghi với sự hy sinh.

Sau chuyện của A Lương, đoàn khảo cổ nhanh chóng thu dọn tâm trạng, tiếp tục tiến bước trong hành lang dài.

Không phải họ sắt đá, mà vì ai cũng biết người chết đã rồi, những người còn lại càng phải cẩn thận mà sống tiếp đến cuối cùng mới xứng đáng với sự hy sinh của những người đi trước.

Lâu sau, mọi người đã quay lại được "Khai môn".

Chỉ còn một bước cuối cùng là có thể rời khỏi Bát Trận này.

Đến lúc này, sợi dây thần kinh căng thẳng của mọi người mới được thả lỏng đôi chút.

Lúc này, Giáo sư Dương nhìn về phía người đàn ông vạm vỡ, cuối cùng cũng hỏi ra câu hỏi khiến ông thắc mắc bấy lâu: "Tại sao sau khi biến mất, các cậu lại hoàn toàn mất liên lạc?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Câu hỏi này vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người đàn ông vạm vỡ.

Khán giả và các chuyên gia cũng tỉnh táo lại, vội vàng dán mắt vào màn hình chờ đợi câu trả lời.

Người đàn ông vạm vỡ nghe vậy liền thở dài một hơi dài, rồi trả lời: "Tôi không biết!

Hoàn toàn không có manh mối gì cả!

Tôi và lão Hà đang đi trong đường hầm, đột nhiên quay đầu lại thì phía sau đã là một màn đen kịt, hoàn toàn không thấy mọi người đâu nữa!

Chúng tôi đi ngược lại cũng không thấy ai cả, cứ như thể bước vào một không gian khác vậy!

Lúc đó tôi và anh ấy đều rất sợ, mãi một lúc lâu sau mới nhớ ra dùng bộ đàm để liên lạc với mọi người.

Nhưng bộ đàm dường như đã mất tín hiệu từ lâu rồi, không cách nào liên lạc được!

Sau đó, chúng tôi vừa tìm đường trong mộ, vừa dùng tai nghe liên lạc, kết quả là quay đầu lại một cái, lão Hà cũng biến mất luôn!

Tôi cứ đi tìm mãi, tìm mãi trong mộ, cuối cùng gặp lại lão Hà là ở trong tòa đại điện đó, chuyện sau đó thì mọi người đã biết rồi!" Nói xong, mọi người lại rơi vào im lặng.

Họ vốn đã biết Bát Trận này rất kỳ quái, nhưng giờ xem ra họ có lẽ vẫn còn đánh giá thấp nó.

Những nguyên lý huyền ảo và phức tạp bên trong có lẽ vượt xa tầm hiểu biết của họ.

Tại hội trường thảo luận, các chuyên gia nghe thấy thông tin này cũng không khỏi thắc mắc.

Giáo sư Chu lẩm bẩm một mình: "Không đúng chứ!

Để phục vụ cho buổi phát sóng này, chúng ta thậm chí đã huy động cả vệ tinh kết nối, nên dù ở dưới mộ vẫn có thể nhận được tín hiệu

mà!

Bộ đàm cũng là công nghệ mới nhất, trong khoảng cách nhất định hoàn toàn có thể kết nối không vật cản!

Chương 112

Dù xét từ phương diện nào, họ cũng không thể mất liên lạc được chứ!" Vấn đề này đã làm khó Giáo sư Chu bấy lâu.

Thiết bị phát sóng và liên lạc lần này đều do viện nghiên cứu hàng đầu của nước Đại Việt cung cấp.

Trước khi trang bị đã qua thời gian dài thử nghiệm trên nhiều phương diện, gần như chưa bao giờ gặp lỗi.

Tại sao xuống mộ lại mất liên lạc?

Điều này khiến Giáo sư Chu cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Ông nhìn sang Diệp Kiêu bên cạnh, bỗng phát hiện anh lại mang vẻ mặt "tôi đã sớm đoán được".

Dường như anh không hề thấy lạ trước vấn đề này.

Tuy lúc nãy ông lẩm bẩm không to, nhưng Diệp Kiêu ngồi ngay cạnh không thể không nghe thấy.

Dù vậy, Diệp Kiêu vẫn không lộ vẻ thắc mắc, vậy chỉ có một khả năng: anh biết tại sao chuyện đó lại xảy ra.

Lập tức, Giáo sư Chu không chút do dự hỏi thẳng Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp à, vụ mất liên lạc bộ đàm này, cậu có biết là tình hình thế nào không?" Nhận thấy tiếng của Giáo sư Chu, Diệp Kiêu mới giật mình tỉnh lại như vừa dứt khỏi dòng suy nghĩ.

Lúc nãy anh đang cân nhắc, việc chỉ nhốt cổ thi trong Bát Trận rõ ràng là không ổn lắm, nên anh đang nghĩ xem nên đối phó với nó thế nào.

Chưa kịp nghĩ sâu thì đã bị Giáo sư Chu ngắt lời. "Mất liên lạc?"

Diệp Kiêu hỏi lại một câu đầy thắc mắc, rồi lập tức hiểu ra. "À!

Ông nói vụ tai nghe bộ đàm hả?

Cái đó bình thường thôi!

Bát Trận này sở dĩ linh hoạt đa biến, vách tường co giãn tự nhiên là nhờ sử dụng một loại đá nam châm (từ thạch) để xây dựng!

Khác với hành lang trang trí bằng bạch ngọc trước đó, hàn nham có tác dụng tỏa ra khí lạnh, còn từ thạch thì có tác dụng từ tính và tạo ra phản ứng từ trường!

Khi Bát Trận được vận hành, sự biến đổi từ trường sẽ che lấp sóng bộ đàm của họ, nên họ mới mất liên lạc với chúng ta!" Câu nói này khiến Giáo sư Chu lại nhíu chặt mày.

Vẫn có chỗ ông chưa thông!

Trầm tư một lúc, ông lại hỏi: "Vậy tại sao chỉ có những thành viên bị tách đoàn mới mất liên lạc?

Tai nghe của Giáo sư Dương và những người khác vẫn thu phát tín hiệu được?" "Cái này đơn giản thôi!" Diệp Kiêu chỉ vào nhóm khảo cổ trên màn hình rồi nói tiếp: "Coi bộ đàm như hai đầu mẹ con đi, tín hiệu bộ đàm của cả nhóm khảo cổ tụ lại sẽ thành một bộ đàm 'mẹ'.

Nếu một tia tín hiệu bị tách ra khỏi đó thì tín hiệu lẻ loi ấy sẽ trở nên rất yếu!

Vì thế từ trường của đá nam châm có thể dễ dàng che lấp nó, còn nhóm khảo cổ tụ tập lại một chỗ thì tín hiệu mạnh hơn, nên từ trường không che lấp nổi!" Nói xong, Diệp Kiêu mang vẻ mặt thản nhiên, như thể tất cả những điều này đối với anh là quá đỗi bình thường.

Giáo sư Chu nghe xong lại rơi vào trầm tư.

Mãi một lúc sau, dường như ông mới hiểu ra ý nghĩa trong lời nói của Diệp Kiêu, đôi mắt bỗng lóe lên tia sáng.

Ông chợt bừng tỉnh đại ngộ.

Thực ra nguyên nhân mất liên lạc rất đơn giản, chỉ vì tín hiệu của tai nghe thành viên lẻ bị yếu đi nên bị từ trường Bát Trận che lấp.

Sở dĩ ông không biết căn nguyên là vì ông chưa hiểu rõ về Bát Trận này.

Nói cách khác, Diệp Kiêu hiểu rõ về Bát Trận này... như lòng bàn tay!

Giáo sư Chu nhìn sâu vào Diệp Kiêu một cái, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Cảm giác này khiến ông thấy rất lạ.

Rõ ràng đây là chuyên môn của ông, kết quả giờ lại phải đi thỉnh giáo người khác mới biết được tình hình dưới mộ.

Cứ như thể...

ông mới là học sinh, còn người bên cạnh mới là thầy giáo vậy.

Chà, cái danh xưng "Đệ nhất nhân giới khảo cổ Đại Việt" này, tôi đột nhiên thấy hơi hổ thẹn khi nhận thì phải?

Giáo sư Chu không khỏi tự hoài nghi bản thân.

Lúc này, trên bục dẫn chương trình, Băng Băng cũng đang quan sát mọi chuyện.

Cô vội ra hiệu cho quay phim hướng ống kính về phía Giáo sư Chu và Diệp Kiêu.

Thậm chí còn quá đáng hơn, quay phim còn quay cận cảnh biểu cảm trên mặt Giáo sư Chu.

Ngay lập tức, trên màn hình trực tiếp xuất hiện vẻ mặt có chút "hoài nghi nhân sinh" của Giáo sư Chu.

Điều này trực tiếp gây bão phòng chat, bình luận tuôn ra như nước vỡ bờ! "Vãi chưởng!

Giáo sư Chu có biểu cảm gì thế kia?" "Phụt!

Còn phải hỏi à?

Rõ ràng là bị Diệp Kiêu làm cho đả kích rồi!" "Giờ Giáo sư Chu đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh rồi, ha ha ha ha!" "Không chịu nổi nữa, ánh mắt u oán của Giáo sư Chu buồn cười chết mất!

Lúc tôi nợ thằng em họ một trăm nghìn tiền lì xì, nó nhìn tôi cũng y chang thế này!" "Tôi cũng quỳ luôn!

Trình độ chuyên môn của Diệp đạo giờ đã khiến Giáo sư Chu phải tự vấn bản thân rồi sao?" Khán giả thi nhau trêu chọc, thực sự là vì biểu cảm của Giáo sư Chu quá mang tính giải trí.

Ai nấy đều không nhịn được cười.

Một lúc sau, theo một câu nói trên khung chat, phòng trực tiếp lại càng náo nhiệt hơn: "Mọi người không thấy Diệp đạo quá am hiểu Bát Trận này rồi sao?" Phòng trực tiếp nổ tung trong nháy mắt, khán giả cười bò. "Đúng thế, Diệp đạo đối với Bát Trận này cứ như là nằm lòng luôn ấy." "Tôi cũng thấy vậy, rõ ràng Bát Trận này luôn biến hóa, nhưng Diệp đạo không có trong trận mà vẫn biết bước tiếp theo nó biến hóa thế nào!" "Anh ấy cứ cho tôi một cảm giác sai lệch, là Bát Trận này vốn dĩ do anh ấy xây dựng vậy, mọi người hiểu không?" "Lầu trên nói chuẩn!

Tôi cũng có cảm giác đó!" "Đừng có bốc phét!

Tôi đoán chắc là trước đây khi Diệp đạo đến ngôi mộ này đã nghiên cứu qua Bát Trận rồi!

Nếu không ông nghĩ sao anh ấy sống sót mà ra ngoài được?" Dưới mộ, theo chỉ huy của Diệp Kiêu, mọi người vẫn đang nhanh chóng tiến bước trong Bát Trận.

Trên đường trở về "Khai môn", mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, không gặp thêm nguy hiểm nào khác.

Chương 113

Theo những bước chân Diệp Kiêu chỉ điểm, họ như cá gặp nước, nhanh chóng quay lại được Khai môn.

Bây giờ, họ chỉ còn cách việc thoát khỏi Bát Trận này đúng một bước chân nữa.

Tất cả thành viên đều chuẩn bị dốc hết sức để mau chóng bước ra khỏi đại trận quỷ dị này.

Lập tức, nhiều nhà khảo cổ thậm chí còn không định nghỉ ngơi, chuẩn bị rời khỏi tòa đại điện ngay lập tức.

Và Diệp Kiêu đã không làm họ thất vọng.

Sau khi quay lại Khai môn, mọi thứ dường như đã trở lại lãnh địa quen thuộc nhất của Diệp Kiêu.

Mọi sự biến hóa ở đây anh đều nắm rõ trong lòng.

Mỗi bước đi Diệp Kiêu đều nắm chắc một trăm phần trăm.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đến lối ra của Khai môn.

Khác với những gì mọi người tưởng tượng, lối ra của Khai môn không làm người ta lóa mắt, cũng chẳng có gì chạm trổ tinh xảo.

Nó bình thường đến mức bạn cơ bản không nhận ra đây là lối ra của một đại trận.

Ngược lại, nó khiến bạn có cảm giác lầm tưởng rằng bước vào lối đi này cũng chỉ là bước vào một đoạn đường hầm khác mà thôi.

Vì thế khi Diệp Kiêu bảo mọi người: "Góc rẽ phía trước chính là lối ra của đại trận này", ai nấy đều hơi ngẩn người.

Trong chốc lát họ còn chưa kịp phản ứng lại.

Nhưng khi họ đi theo bước chân Diệp Kiêu, chậm rãi bước ra khỏi góc rẽ âm u tối tăm đó, đột nhiên cả người ai nấy đều cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi.

Cái cảm giác ngột ngạt, đè nén trong đại trận và trong mộ đạo bỗng chốc tan biến sạch sẽ.

Cảm nhận được sự thay đổi này, ai nấy đều sững sờ.

Ngay sau đó, nhóm khảo cổ vui mừng khôn xiết, ôm chầm lấy nhau mà khóc!

Cuối cùng họ đã an toàn bước ra khỏi cái đại trận sẵn sàng "ăn tươi nuốt sống" người ta kia.

Giáo sư Dương run rẩy đưa tay lấy đèn pin soi xung quanh.

Đoạn đường hầm âm u phía sau dường như đã bị vách tường lấp kín ngay khoảnh khắc họ bước ra.

Nơi họ đang đứng lúc này là một tòa đại điện vàng son lộng lẫy.

Giáo sư Dương lôi bật lửa ra, châm sáng các giá nến trên tường.

Trong đại điện, mỗi giá nến trên tường đều nối với một rãnh dầu dài, trong rãnh dầu chảy loại hỏa dầu màu đen.

Khi một giá nến được châm sáng, ngay lập tức tất cả giá nến trong điện đều được thắp sáng theo.

Trong chớp mắt, cả sảnh lớn trở nên sáng trưng!

Và tòa đại điện vốn tối đen như mực này cũng lộ ra diện mạo nguyên thủy của nó!

Hai bên vách tường điêu khắc rỗng hình tượng Tứ Đại Thiên Vương hộ pháp uy nghiêm, Lục Đại Bồ Tát từ bi hỉ xả, đài sen vàng mười hai cánh, và Thập Bát La Hán mắt rồng giận dữ.

Ngay khoảnh khắc đại sảnh được chiếu sáng, tất cả những bức tượng xung quanh dường như đều đổ dồn ánh mắt về phía mọi người đang đứng ở cửa vào.

Ai nấy đều không khỏi lạnh sống lưng.

Duy chỉ có Giáo sư Dương khi nhìn thấy những hình chạm khắc trên tường điện thì ngẩn người ra.

Sau đó, trên mặt ông bùng lên niềm vui sướng điên cuồng, ánh mắt rực cháy không thể che giấu! "Đây...

đây là bảo vật!

Đây là bảo vật quốc gia!" Ông lẩm bẩm một mình, xúc động đến mức những nếp nhăn trên mặt không ngừng run rẩy.

Những nhà khảo cổ còn lại cũng xúc động không kìm được, vô thức tiến về phía các bức tượng trên tường.

Nhưng đội trưởng đội bảo an dường như phát hiện ra điều gì đó, đột ngột lên tiếng ngăn cản mọi người: "Đợi đã!

Đừng qua đó!" Nói rồi, đội trưởng giữ chặt hai nhà khảo cổ đang tiến về phía các bức tượng.

Những người bảo an khác cũng vội vàng giữ các thành viên còn lại.

Giáo sư Dương và mọi người đều thắc mắc, nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng không nói gì, chỉ hất cằm chỉ về một nơi trong đại điện.

Nơi gã chỉ chính là phía dưới tòa sen của Phật Tổ Như Lai và Lục Đại Bồ Tát, gần như chất đầy xương cốt trên mặt đất.

Lúc nãy, ánh mắt của nhóm khảo cổ đều bị thu hút bởi những bức

tượng điêu khắc rỗng trên tường, nên gần như tự động bỏ qua đống xương cốt trên sàn điện phía xa.

Còn nhóm bảo an không bị các bức tượng mê hoặc, nên ngay lập tức phát hiện ra điểm bất thường trong đại điện này.

Quay phim cũng kịp thời hướng ống kính về phía đống xương cốt chất đầy mặt đất đằng xa.

Những bộ xương này đã hóa thành cốt cách, trải qua bao năm tháng trong đại điện, bụi bặm phủ đầy.

Khu vực quanh đống xương cốt đó gần như đã chuyển sang màu đỏ sẫm.

Nghĩ lại thì đó chắc chắn là màu do máu tươi thấm nhuộm lâu ngày tạo thành.

Vì vậy, không nghi ngờ gì nữa, trong tòa đại điện này chắc chắn có loại cơ quan đáng sợ nào đó!

Và những cái xác đã thối rữa thành xương này chắc chắn là nạn nhân của cơ quan trong điện!

Thấy đống xương cốt đó, mọi người đều dừng bước, không dám cử động dù chỉ một chút vì sợ chạm phải cơ quan kinh hoàng lấy mạng người trong tích tắc.

Khán giả xem trực tiếp thấy cảnh này cũng rùng mình một cái, bình luận lại tuôn ra như sóng trào: "Trời ơi!

Tại sao... tại sao ở đây lại có nhiều xương cốt đến vậy?" "Vãi thật!

Lẽ nào trong sảnh này có cơ quan sao?" "Hít!

Cái này thực sự có chút đáng sợ nha!

Chương 114

Giáo sư Dương mọi người nhất định phải cẩn thận đấy!" "Cơ quan ở đây lợi hại thế sao?

Nhiều người chết vì nó vậy à?

Đến mức sàn nhà cũng nhuốm đỏ luôn!" "Nghĩ thôi đã thấy rùng mình rồi!" Tại trung tâm chỉ huy, các chuyên gia chứng kiến cảnh tượng này, trong mắt cũng tràn đầy vẻ kinh hãi.

Trong thoáng chốc, cả hội trường như bị ném một quả bom, các chuyên gia bàn tán xôn xao. "Quả nhiên tôi đoán không sai, ngôi mộ lớn này đã sớm bị bọn mộ tặc ghé thăm!" "Xem ra xung quanh ngôi mộ này chắc chắn còn có hầm mộ khác!

Không biết chúng ta có tìm thấy không!" "Tuy nhiên, tòa đại điện này thực sự quỷ dị!

Rõ ràng là vị trí lối ra mà lại đặt cơ quan trong điện này!" "Nghĩ lại chắc cũng là một thủ đoạn chống trộm, trong trận pháp nhiều điện như thế mà chẳng có cơ quan nào!

Ai đến đây cũng sẽ buông lỏng cảnh giác thôi!

Huống chi là đã ra khỏi đại trận!" "Phải nói rằng, nhân dân lao động thời cổ đại thực sự có trí tuệ vô song!" Khi các chuyên gia thảo luận về "mộ tặc", ai nấy đều kín đáo liếc nhìn Diệp Kiêu một cái.

Trên mặt họ không khỏi lộ ra vẻ kỳ quái.

Bầu không khí trong hội trường bỗng trở nên quái dị.

Diệp Kiêu cũng lập tức nâng chén trà lên, giả vờ thưởng trà để xoa dịu không khí ngượng ngùng, coi như không nhận thấy những ánh mắt đó và cũng không nghe thấy những lời kia.

Tuy nhiên, cảm giác như có gai sau lưng thực sự khiến Diệp Kiêu thấy hơi khó chịu.

Lúc này, nhóm khảo cổ dưới mộ cũng bắt đầu bận rộn.

Thực ra trong nhiều năm làm công tác khảo cổ, họ cũng tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm và trí tuệ, cũng tìm ra nhiều phương pháp đối phó với cơ quan trong mộ.

Chỉ có điều từ lúc bắt đầu với "Đăng Thiên Lộ", rồi đến "Nhân dũng", "Thận phấn" và Bát Trận, đều là những thiết kế cơ quan mà họ chưa từng nghe thấy, nên mớ "kinh nghiệm" đó chẳng có đất dụng võ.

Nhưng hiện giờ, với loại cơ quan thông thường thế này, họ vẫn có thể phá giải được.

Lập tức, nhóm khảo cổ lôi từ trong ba lô ra thiết bị chuyên dụng đối phó cơ quan là robot siêu nhỏ.

Đây là một trong số ít trang bị còn sót lại của họ.

Lúc đó vì lo ngại trong mộ đạo phía sau có cơ quan nên họ đã nghiến răng giữ lại.

Chỉ có điều nguồn điện kích hoạt đã bị vứt bỏ khá nhiều, và dung lượng pin của robot có hạn nên trước đó họ chưa lấy ra.

Đến tận bây giờ, con robot siêu nhỏ này mới thực sự có ích.

Sau khi bật công tắc, họ đặt robot xuống đất.

Giáo sư Dương cầm cần điều khiển, điều khiển robot tiến về phía tòa sen phía xa.

Trong hội trường thảo luận, Diệp Kiêu nhìn cảnh này, không nhịn được mà bấm nút tai nghe định nói gì đó. "Cái đó, thực ra..." Nhưng chưa kịp nói hết câu, một chuyên gia ngồi sau Diệp Kiêu đã cười nói: "Tiểu Diệp à!

Thời đại thay đổi rồi!

Những cách cũ của các cậu ngày xưa lỗi thời cả rồi!" Diệp Kiêu nghe vậy bỗng sững người. "Cách cũ của chúng tôi?" "Vãi thật, mình đã làm cái gì đâu mà bảo là cách cũ?" "Mình thật sự không phải mộ tặc mà!" Diệp Kiêu thầm chửi thề vài câu trong lòng, rồi lại định lên tiếng: "Thực ra tôi muốn nói..." Nhưng lần này lời anh vẫn chưa dứt thì đã bị một chuyên gia khác ngắt lời: "Robot siêu nhỏ này là kết tinh trí tuệ của viện nghiên cứu Đại Việt chúng ta đấy!

Nó có thể thích ứng với nhiều môi trường phức tạp, hình thức cũng đa dạng, có thể thay thế con người làm rất nhiều việc!

Dưới mộ đầy rẫy nguy hiểm, loại robot này đã giúp chúng ta vượt qua bao nhiêu khó khăn đấy!" Nói đoạn, mấy chuyên gia đều nhìn nhau mỉm cười.

Rõ ràng, sau khi bị "kinh nghiệm" của Diệp Kiêu lấn lướt bấy lâu, giờ đây các chuyên gia khảo cổ cuối cùng cũng có dịp để nở mày nở mặt.

Sự tồn tại của con robot này cũng mang lại cho họ sự tự tin cực lớn!

Họ tin rằng lần này không cần Diệp Kiêu giúp đỡ, họ cũng có thể thuận lợi vượt qua cơ quan để rời khỏi đại điện này.

Nghĩ đến đó, khóe môi các chuyên gia cũng khẽ nhếch lên.

Đến tận lúc này họ mới sực nhớ ra, trong buổi hội thảo này, họ mới là những chuyên gia khảo cổ đích thực!

Khán giả trong phòng trực tiếp nhận ra điều đó cũng cười rộ lên. "Ha ha ha ha!

Mấy chuyên gia này cuối cùng cũng được dịp vênh mặt lên rồi!" "Cười chết mất!

Ông kia còn bảo 'cách cũ của Diệp Kiêu không ăn thua đâu', ha ha!

Xem ra mấy ông chuyên gia này cũng coi Diệp Kiêu là 'Diệp đạo' rồi!" "Cái đó còn phải bàn à?

Am hiểu cơ quan trong mộ lớn này và cả Bát Trận như thế, không thể chỉ là một biên kịch đơn thuần được!" "Tôi cũng thấy vậy, Diệp đạo thực sự quá hiểu rõ ngôi mộ này rồi!" "Đúng là Diệp đạo, cái trình 'chuyên nghiệp' của mấy ông chuyên gia kia còn không bằng một 'nhân viên làm việc dưới lòng đất' nghiệp dư nữa, ha ha ha!" "Cười ra nước mắt luôn, mọi người đúng là một lũ quỷ!" Khán giả trêu chọc không ngớt, khiến các chuyên gia trong hội trường cũng đỏ mặt tía tai.

Đúng là về mảng "kiến thức chuyên môn" khi xuống mộ, họ hoàn toàn thừa nhận mình không bằng Diệp Kiêu.

Nếu không thì hiện tại người nắm giữ phương thức liên lạc duy nhất với đội khảo cổ dưới đất đã không phải là Diệp Kiêu.

Nhưng... dù sao họ cũng là những chuyên gia nổi tiếng trong giới khảo cổ, họ cũng cần giữ thể diện chứ!

Giáo sư Chu nhìn thấy những bình luận đó, lập tức chọn cách "chuồn đi vệ sinh". "Khụ khụ khụ... tôi, đi giải quyết nỗi buồn một lát!" Nói xong, ông khẽ gật đầu, né tránh ống kính camera rồi nhanh chóng đi về phía nhà vệ sinh.

Những chuyên gia khác thấy vậy cũng thi nhau tìm cớ đi theo.

Liên tục có hơn mười chuyên gia thay nhau "đi vệ sinh".

Điều này không khỏi khiến người ta nghi ngờ, nhà vệ sinh ở hội trường to đến mức nào mà chứa được cùng lúc nhiều người thế?

Nhìn đại sảnh bỗng chốc trống vắng một nửa, Diệp Kiêu không khỏi trầm ngâm.

Khán giả cũng cười nôn ruột.

Cùng lúc đó, Giáo sư Dương dưới mộ đã điều khiển robot siêu nhỏ đến dưới tòa sen của Phật Tổ Như Lai.

Nhìn qua camera của robot truyền về màn hình, mọi người tại chỗ đều hít một hơi lạnh.

Chương 115

"Trang phục này... là quân đội nước Anh Hoa!" Không biết ai đã thốt lên một tiếng kinh hãi, khiến mọi người sực tỉnh.

Quay phim lập tức hướng ống kính về phía màn hình tay cầm điều khiển.

Giữa màn hình, tuy trang phục trên xương cốt gần như đã bị máu và bụi phủ kín, nhưng vẫn có thể nhận ra rõ ràng đó là màu lục trà đặc trưng của quân phục nước Anh Hoa.

Theo cần điều khiển di chuyển, robot quay hướng khác.

Đột nhiên, một biểu tượng hình chữ nhật trông như miếng cao dán trắng xuất hiện giữa màn hình - đó chính là quốc kỳ nước Anh Hoa.

Lần này không ai còn thắc mắc gì nữa, biểu tượng này quá rõ ràng.

Rõ ràng, những người chết vì cơ quan này chính là quân đội nước Anh Hoa.

Thấy cảnh này, khán giả trong phòng trực tiếp vô cùng phẫn nộ!

Bình luận tuôn ra như thác lũ: "Mẹ kiếp!

Cái đám chó Nhật này đến cả mộ của chúng ta cũng không tha!

Đúng là đồ khốn!" "Chết hay lắm!

Tốt nhất là chết hết ở đây đi!" "Trước đây chỉ biết nước Anh Hoa bắt người dân kéo xích Tỏa Long Tỉnh, không ngờ chúng đã mò xuống đây từ lâu rồi!" "Chính sách 'tam quang' thực hiện triệt để gớm nhỉ?" "Chết tốt lắm!

Chết sạch mới hả lòng hả dạ!" "Lần này mộ của tổ tiên cũng coi như lập công lớn cho chúng ta rồi!" Lúc này, các chuyên gia trong hội

thảo cũng đã lần lượt rời nhà vệ sinh quay lại chỗ ngồi.

Họ mang vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra, ngồi vào vị trí như cũ. "Tiến hành đến đâu rồi?

Có phát hiện ra cơ quan không?" Giáo sư Chu vừa về chỗ đã hỏi Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu im lặng một lúc, rồi uể oải lên tiếng: "Thực ra tôi muốn nói...

đã có người phá cơ quan rồi, cơ quan ở đây chắc hẳn đã bị kích hoạt từ trước!" Vừa mới về chỗ, mặt vẫn còn vương chút nụ cười, Giáo sư Chu nghe xong thì đơ luôn.

Trong phút chốc ông không thốt nên lời.

Các chuyên gia xung quanh nghe thấy thế, mặt mày cũng lập tức xị xuống. "Không... không có cơ quan?" Phải mất nửa ngày Giáo sư Chu mới phản ứng lại được, bàng hoàng lẩm bẩm.

Những chuyên gia khác cũng vội vàng quay sang nhìn Diệp Kiêu, vẻ mặt như vừa nuốt phải ruồi.

Diệp Kiêu khẽ ho một tiếng rồi nói tiếp: "Đúng thế, trước đây trong Bát Trận, vì các điện này hòa vào đại trận nên không thể đặt cơ quan.

Còn sau khi ra khỏi trận, tòa điện này không nằm trong trận pháp nên có thể đặt cơ quan, điều này không sai!

Nhưng cơ quan đã bị đám lính Anh Hoa này kích hoạt rồi, nên hiện giờ cơ quan ở đây cơ bản đã vô hiệu." Đến lúc này, các chuyên gia mới vỡ lẽ.

Nghĩ lại thì trong ngôi mộ cổ trước đó, ngoại trừ đại trận Bát Quái khổng lồ này, những cơ quan khác mà đội khảo cổ gặp phải đều là

loại dùng một lần, không có kiểu cơ quan kích hoạt nhiều lần.

Chỉ là kinh nghiệm cũ khiến họ bị ám thị, nên mới vô thức nghĩ rằng trong điện này vẫn còn cơ quan.

Giáo sư Chu ngồi cạnh Diệp Kiêu lại thắc mắc hỏi: "Nhưng đây chẳng phải là lăng mộ đế vương sao?

Tại sao lại chỉ có cơ quan kích hoạt một lần?

Những lăng mộ chúng ta gặp trước đây, cơ quan đa số đều có thể kích hoạt nhiều lần, loại chỉ dùng được một lần thế này hiếm lắm!" Giáo sư Chu vừa dứt lời, Giáo sư Lâm ngồi bên cũng lên tiếng: "Tuy tôi không am hiểu sâu về khảo cổ, nhưng là người ngoài cuộc tôi cũng biết, cơ quan kích hoạt một lần thì hiệu quả chống trộm chắc chắn kém hơn." Nghe xong, các chuyên gia khác đều gật đầu đồng tình.

Diệp Kiêu nghe vậy thì lắc đầu phản đối: "Mọi người chỉ biết một mà không biết hai!

Đây là mộ thời Minh, cách thời kỳ đỉnh cao của thuật cơ quan là thời Chiến Quốc đã quá lâu rồi!

Qua bao nhiêu năm tháng, thuật cơ quan không tránh khỏi bị mai một!

Những loại cơ quan tinh vi như trước kia đến thời này cơ bản không còn tồn tại nữa!

Còn xét về hiệu quả chống trộm, lăng mộ càng gần thời cận đại thì cơ quan đặt trong mộ càng nhiều và uy lực càng lớn!

Cơ quan trong tòa đại điện trước mắt này đã trực tiếp khiến cả một đội quân Anh Hoa phải bỏ mạng đấy thôi!" “Mà trong Bát quái trận, những nơi chúng ta chưa từng khám phá, lại càng không biết đã có bao nhiêu hài cốt tồn tại!

Cho nên, tuy là một loại cơ quan dùng một lần, nhưng cũng là kết tinh trí tuệ của người xưa, hiệu quả phòng trộm mộ cũng không hề tệ.” Diệp Kiêu vừa dứt lời, bỗng hoàn hồn lại.

Cậu mới đột nhiên phát hiện, các chuyên gia có mặt đều đang nhìn mình bằng một ánh mắt kỳ quái.

“Ừm... tôi nói có vấn đề gì sao?” Diệp Kiêu nhướng mày, có chút không hiểu nên hỏi.

Nhưng đáp lại cậu chỉ có ánh mắt có phần kỳ dị của các chuyên gia, cùng với vẻ mặt thoáng hiện lên nét trêu chọc.

Vẻ mặt này, cứ như đang nói: “Thấy chưa?

Cuối cùng cũng lộ đuôi rồi chứ gì?” Điều này không khỏi khiến Diệp Kiêu mù mờ.

Trong thoáng chốc, Diệp Kiêu quay đầu nhìn thấy màn hình phòng trực tiếp đang cuồn cuộn những làn sóng bình luận vô tận, lúc này cậu mới chợt hiểu ra.

“Anh ta vừa nói gì cơ... rất nhiều ngôi mộ thời cận đại phải không?

Mọi người có nghe thấy không?” “Ừm!

Tôi cũng nghe thấy!

Trực tiếp có quay lại, hẳn là có thể dùng làm bằng chứng!” “Ok anh em, tôi đã ghi hình lại rồi!

Có thể cống hiến cho Đại Việt bất cứ lúc nào, giao nộp làm bằng chứng!” “Cơ bản là chắc kèo rồi!

Anh em có thể bàn bạc xem nên lên kế hoạch lấy lời khai thế nào!” “Cho tôi tham gia với, tôi cũng khá tò mò về kinh nghiệm quá khứ của Diệp ‘đạo’!

Dù sao thì Tỏa Long Tỉnh còn chưa quay xong!

Chắc là còn nhiều lăng mộ lớn lắm!" ...

Khán giả trong phòng trực tiếp lúc này đã bắt đầu bàn bạc xem làm thế nào để lấy lời khai của Diệp Kiêu.

Chương 116

Mang khí thế thề không bỏ cuộc nếu chưa tống cổ được Diệp Kiêu vào tù.

Diệp Kiêu thấy cảnh này cũng không khỏi ngẩn người.

Hay thật, khán giả trong phòng trực tiếp đều là "Conan" với "Sherlock Holmes" cả sao?

Chuyện này mà cũng có thể hiểu ra ý thứ hai được.

Vấn đề mấu chốt là... tôi chưa từng trộm mộ bao giờ cả!

Diệp Kiêu không khỏi lắc nhẹ đầu, sau đó trưng ra vẻ mặt nghiêm túc, nói một cách đàng hoàng: "Cái đó, mọi người đừng hiểu lầm ý của tôi!

Tôi là một người đạo mộ...

à không! biên kịch đứng đắn!" "Là một biên kịch của... series này, tôi đương nhiên phải tra cứu rất nhiều tài liệu!

Đây cũng là lý do tại sao tôi biết điều này!

Mọi người tuyệt đối đừng hiểu lầm ý của tôi, oan cho người tốt đó!" Khi nói chuyện, Diệp Kiêu không tránh khỏi việc muốn nói mình là biên kịch của "series đạo mộ".

Mặc dù cậu phản ứng lại rất nhanh, nhưng cư dân mạng trong phòng trực tiếp vẫn cực kỳ chính xác, tóm được sơ hở trong lời nói của cậu.

Trong chốc lát, cả phòng trực tiếp lại trở nên vô cùng náo nhiệt.

"Ha ha ha!

Anh nói đi, nói đi chứ!

Đừng nuốt lại khó chịu lắm!" "Tôi biết, anh muốn nói anh là một đạo mộ... tặc?" "Sao Diệp 'đạo' lại tự gọi mình như thế chứ, phải là truyền nhân của thế gia...

đạo mộ chứ, ha ha ha ha!" "Thật sự cười chết tôi, bộ dạng nói hớ của Diệp 'đạo' giống hệt thằng em tôi lúc ăn vụng bị phát hiện rồi chối bay chối biến!" "Không sao, Diệp 'đạo', chúng tôi tin lời giải (giảo) thích (biện) của anh!" ...

Diệp Kiêu: "..." Chuyện này… thật sự là không thể giải thích được nữa rồi!

Còn Băng Băng đang đứng bên cạnh đài chủ trì, khóe miệng lại mỉm cười thúc giục người quay phim, hướng ống kính về phía Diệp Kiêu trên đài.

Khóe miệng Diệp Kiêu giật giật tạo thành một nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi, uống nhiều trà quá, tôi đi… vệ sinh!" Nói xong, cậu liền chuồn đi như một làn khói.

Để lại các chuyên gia có mặt và khán giả trong phòng trực tiếp ngơ ngác nhìn nhau.

Lúc này, mọi người trong đội khảo cổ dưới hầm mộ, sau khi biết được trong đại điện này thực ra không hề có cơ quan nào, thân thể không khỏi cứng đờ.

Bầu không khí tại hiện trường cũng trong phút chốc trở nên vô cùng khó xử.

Giáo sư Dương không khỏi cúi đầu im lặng, lẳng lặng điều khiển robot mini quay trở lại.

Nếu không có gì bất ngờ, lòng đất nơi mọi người đang đứng đã sớm bị đào ra vô số căn hộ ba phòng ngủ một phòng khách.

Một lát sau, Diệp Kiêu đã quay lại trước bàn hội nghị.

Đội khảo cổ dưới hầm mộ cũng đã thu dọn robot mini, bắt đầu tiến lên quan sát những bộ xương mục nát dưới đài sen.

Diệp Kiêu nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu đột nhiên nảy ra một câu hỏi.

Những binh lính Anh Hoa Quốc này, rốt cuộc đã làm thế nào để đi ra khỏi Bát quái trận này?

Chẳng lẽ chỉ dựa vào may mắn sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền bị Diệp Kiêu trực tiếp gạt bỏ.

Nếu chỉ có một người tiến vào cổ mộ, lại thêm vận may cực lớn, thì còn có khả năng chỉ dựa vào may mắn mà thoát ra khỏi ngôi mộ cổ này.

Nhưng… dù vậy, xác suất cũng cực kỳ nhỏ, xác suất như vậy nếu dùng ở những nơi khác thì gần như có thể bỏ qua không tính.

Hơn nữa, đám quân đội Anh Hoa Quốc này cướp bóc giết chóc, vận khí đã sớm suy bại gần hết.

Lại thêm nhiều người như vậy, vận khí hỗn tạp ảnh hưởng lẫn nhau, lại càng không có một chút khả năng nào.

Nếu muốn thực sự đi ra khỏi đây… trừ phi có cao nhân chỉ điểm.

Vì vậy ngay lập tức, Diệp Kiêu nhấn nút tai nghe, nói: "Mọi người tìm kiếm trong đống hài cốt này xem, có thi thể nào mặc trang phục của Đại Việt không!" Các thành viên đội khảo cổ dưới hầm mộ nghe vậy, cũng đều làm theo lời Diệp Kiêu, bắt đầu tìm kiếm trong đống hài cốt.

Một lát sau, tìm kiếm không có kết quả.

Trong đám hài cốt này, không có người nào mặc trang phục khác.

Tất cả đều là binh lính Anh Hoa Quốc mặc quân phục màu xanh

trà, không có ngoại lệ.

Diệp Kiêu không khỏi nhíu chặt mày.

"Chẳng lẽ mình đoán sai?" Diệp Kiêu thầm nghĩ, đồng thời cũng bắt đầu cúi đầu trầm tư.

Giáo sư Chu bên cạnh thấy vậy, cũng không khỏi nhíu mày, nhìn Diệp Kiêu hỏi: "Sao vậy tiểu Diệp?

Cậu lại phát hiện ra điều gì sao?" Diệp Kiêu nghe vậy, từ từ lắc đầu.

Trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ, đám binh lính Anh Hoa Quốc này đã làm thế nào để đi đến đây.

Cùng lúc đó, Diệp Kiêu lật tay, trong lòng bàn tay lặng lẽ xuất hiện một chiếc chuông đồng cổ xưa màu đỏ thẫm.

Diệp Kiêu cẩn thận cầm lên, khẽ lắc nhẹ, tiếng chuông du dương như nước chảy từ trên núi cao lập tức tràn ngập trong đầu cậu.

Trong khoảnh khắc, đầu óc Diệp Kiêu trở nên trống rỗng.

Những suy nghĩ hỗn loạn cũng lập tức bị loại bỏ, trong đầu trở nên thanh tịnh.

Ở trạng thái này, suy nghĩ bất kỳ vấn đề gì cũng đều được việc gấp bội.

Mà vấn đề đã làm khó Diệp Kiêu trước đó, trong lúc nhất thời cũng không khỏi được giải quyết dễ dàng.

Ngay lập tức, đôi mắt Diệp Kiêu sáng rực lên, khóe miệng hiện ra một nụ cười.

"Thảo nào!

Chương 117

Thảo nào!" Lúc này, chiếc chuông đồng đã được Diệp Kiêu thu lại, nhưng vấn đề làm khó cậu đã được giải quyết.

Bên cạnh, giáo sư Chu thì ngơ ngác nhìn Diệp Kiêu, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Đội khảo cổ dưới hầm mộ cũng không hiểu, tại sao Diệp Kiêu lại muốn tìm một thi thể mặc trang phục Đại Việt.

Mà Diệp Kiêu sau khi ổn định lại cảm xúc, cũng bắt đầu giải thích cho mọi người: "Thực ra vừa rồi tôi vẫn luôn nghĩ, một Bát quái trận phức tạp như vậy, đám binh lính Anh Hoa Quốc này rốt cuộc đã làm thế nào để bình an đi qua, và cuối cùng đến được đây!" "Theo tôi được biết, thời loạn lạc vận khí phân tán, Đại Việt lại càng xuất hiện nhiều kỳ nhân trong dân gian hơn!

Hẳn là Anh Hoa Quốc đã mời một vị kỳ nhân dân gian nào đó dẫn đường cho họ, từ đó bình an đi qua đại trận này!

Đó cũng là lý do tại sao vừa rồi tôi bảo các vị tìm thi thể!" Diệp Kiêu giải thích một hồi.

Tuy nhiên, mọi người lại càng thêm nghi hoặc.

Bởi vì các thành viên đội khảo cổ không tìm thấy thi thể của vị kỳ nhân dân gian đó dưới hầm mộ.

Chẳng phải điều này đã lật đổ kết luận của cậu sao?

Nhưng tại sao, trên mặt Diệp Kiêu lại nở nụ cười? ...

Các chuyên gia có mặt, cũng như khán giả trong phòng trực tiếp đều không khỏi có chút nghi hoặc khó hiểu.

Mà không đợi họ hỏi, Diệp Kiêu đã lại mở miệng giải thích: "Nhưng mà, tôi lại không ngờ rằng, một kỳ nhân có thể phá giải Bát quái trận, sao có thể chết dưới loại cơ quan này được chứ?" "Nông cạn rồi, vẫn là tôi nông cạn quá!" Nói xong, Diệp Kiêu lại tự mình cười.

Tuy nhiên, câu nói này không hiểu vì sao… những người khác ngoài Diệp Kiêu ra, nghe vào đều cảm thấy có chút kỳ quái khó tả!

Bình luận trong phòng trực tiếp cũng không khỏi lại dấy lên một làn sóng.

"Hít… sao tôi nghe câu này, lại thấy muốn đánh người thế nhỉ?" "Hay thật, đây là anh ta đang khen luôn cả mình vào phải không?

Thật không chịu nổi!" "À thì… không hổ là Diệp 'đạo'!

Ngay cả khen người khác cũng phải kèm theo mình nữa à!" "Trâu bò!

Không hổ là người có thể phá giải Bát quái trận, nghệ thuật nói chuyện đã bị anh ta làm cho rõ ràng rành mạch rồi!" "Bái phục bái phục!

Thì ra đây chính là Diệp 'đạo' có thể phá giải Bát quái trận!

Ngưỡng mộ đã lâu!" … Tại sảnh hội thảo của bộ chỉ huy trung tâm, nhìn những bình luận cuồn cuộn như sóng trong phòng trực tiếp, các chuyên gia có mặt cũng không khỏi khẽ co giật khóe miệng.

Ai nấy đều có chút cạn lời mà liếc nhìn Diệp Kiêu.

Khen người khác mà còn khen luôn cả mình?

Cậu đúng là không khiêm tốn chút nào!

Chậc chậc chậc!

Các chuyên gia có mặt đều không khỏi từ từ lắc đầu, có chút dở

khóc dở cười.

Cảm nhận được những ánh mắt này, Diệp Kiêu cũng không khỏi khựng người lại.

Ây da, bị phát hiện rồi.

Thật khó xử quá!

Nhưng ngay sau đó, Diệp Kiêu nghiêm mặt lại, một lần nữa nhấn nút tai nghe, nói với khán giả trong phòng trực tiếp: "Các vị tìm lại xem, vị kỳ nhân đó hẳn là còn để lại thứ gì đó!" Phải biết rằng, số binh lính Anh Hoa Quốc ở đây có gần một đội!

Vào thời đại đó, nếu có thể tiêu diệt toàn bộ nhiều binh lính Anh Hoa Quốc như vậy, người này tuyệt đối sẽ khiến mọi người kính trọng.

Dù cho dưới hầm mộ không có ai biết ông ta đã làm một việc như vậy.

Diệp Kiêu cũng không tin, người này sẽ không để lại thứ gì, dùng để chứng minh thân phận của mình.

Để cho hậu nhân đến đây, chiêm ngưỡng danh tính của ông ta.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Phía trước hài cốt của những binh lính Anh Hoa Quốc này, có đặt một mảnh vải thô vuông vức.

Dường như là được xé từ trên áo xuống, trên mảnh vải thô dường như có viết gì đó bằng máu tươi.

Giáo sư Dương cầm mảnh vải thô này, cẩn thận thổi đi bụi bẩn trên đó, ra hiệu cho người quay phim hướng máy quay vào chữ viết trên mảnh vải thô.

"Kẻ xâm lược khiến dân Đại Việt lầm than!

Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách!

Tôi, Diệp Lương, cũng không từ nan!

Gia tộc đời đời bảo vệ Tỏa Long Tỉnh, không ngờ bị đám tạp nham này nghe ngóng được tin tức, dùng tính mạng tộc nhân của tôi để uy hiếp tôi dẫn đường, bất đắc dĩ chỉ đành tuân theo!

Nhưng, trên đường đi, tôi đã chứng kiến sự tàn nhẫn máu tanh của đám người này, lợi dụng bá tánh thuần phác để thử nghiệm cơ quan, lại chỉ để thỏa mãn sự tò mò của chúng.

Bá tánh bị lửa trong mộ thiêu sống, chúng lại vỗ tay reo hò, không hề có chút nhân đạo nào, mức độ tàn nhẫn khiến người ta phẫn nộ!

Tôi có lỗi với tổ tiên, vì vậy tôi quyết định trước tiên đưa chúng ra khỏi đại trận, lấy được lòng tin của chúng, rồi tìm cách giết chết chúng!

Dùng để bù đắp tội lỗi của tôi.

Tôi đã làm được!

Lũ ác quỷ này đều đã chết!

Nhưng tộc nhân của tôi… cuối cùng cũng không giữ được!

Nếu tôi cũng không sống được, tôi quyết định đi trước một bước, đến nơi sâu hơn để xem xét!

Nếu có hậu nhân của tôi còn sống, thấy thư trắng này như thấy ta!

Theo gia huấn, đặt ta vào quan tài gỗ đen, đóng đủ chín mươi chín chiếc đinh đồng!

Thôi vậy!

Ta đi trước một bước!" Giáo sư Dương đọc từng chữ từng câu, đọc hết nội dung trên bức thư vải thô này.

Tất cả mọi người trước màn hình nghe vậy, lòng dạ hồi lâu không thể bình tĩnh, tâm tư trập trùng khó yên.

Giáo sư Dương run rẩy tay, cầm bức thư vải thô này, nước mắt già tuôn rơi nói: “Trong thời loạn lạc, Đại Việt luôn không thiếu những người có cốt cách kiên nghị!

Chương 118

May mắn của chúng ta, may mắn của chúng ta a!!!" Giáo sư Dương nước mắt lưng tròng, tay cầm bức thư này cúi đầu thật sâu.

"Ông yên tâm!

Nếu có cơ hội, nhất định sẽ an táng ông cho tử tế!!!" … Lúc này, khán giả trong phòng trực tiếp cũng đều bị cảm động, trong phòng trực tiếp là một không khí trang nghiêm.

"Tiền bối dám vì Đại Việt mà đầu rơi máu chảy!

Chúng ta cũng nhất định sẽ bảo vệ tốt sự phồn hoa được tạo nên từ máu tươi này!" "Thì ra ngoài những anh hùng kháng chiến mà chúng ta biết, còn có vô số kỳ nhân dân gian âm thầm hy sinh!" "Làm gì có thái bình thịnh thế, chẳng qua là có người gánh vác thay chúng ta mà thôi!" "Hướng về anh hùng, kính cẩn!!!" "Kính cẩn!!!" … Trong sảnh hội thảo, rất nhiều chuyên gia có mặt cũng đều đỏ hoe mắt.

Đặc biệt là những chuyên gia lớn tuổi như giáo sư Chu.

Họ rất gần với thời đại loạn lạc đó, nên họ càng xúc động sâu sắc hơn với đoạn lịch sử khuất nhục này.

Giống như giáo sư Dương, giáo sư Chu và vài chuyên gia lớn tuổi bên cạnh, đều lần lượt rơi nước mắt già.

Vào thời đại đó, những anh hùng vô danh như vậy rất nhiều.

Trong dòng sông lịch sử mênh mông của Đại Việt, những anh hùng như vậy lại càng nhiều không kể xiết.

Họ vì sự an khang thịnh thế của Đại Việt mà đã hy sinh quá nhiều!

Cho nên, họ đều là những anh hùng đáng được kính trọng!

Một lát sau, mọi người thu lại cảm xúc.

Giáo sư Dương cũng cất giữ mảnh thư vải thô này như báu vật, cẩn thận thu dọn.

Bắt đầu quan sát những bức tượng điêu khắc rỗng trên tường trong đại điện.

Khán giả trong phòng trực tiếp, và các chuyên gia hội thảo, cũng nhanh chóng ổn định lại cảm xúc.

Các chuyên gia cũng lại bắt đầu công việc.

Lúc này, tâm tư của Diệp Kiêu cũng cuối cùng từ từ bình tĩnh lại.

Cậu cũng bắt đầu suy nghĩ về nội dung trên bức thư trắng.

Khi Diệp Kiêu hồi tưởng lại đoạn về việc chôn cất, cậu đột nhiên cảm thấy, tại sao cách chôn cất này lại đặc biệt như vậy?

Hơn nữa… dường như có cảm giác quen thuộc?

Cộng thêm người này viết trên thư trắng: "Tộc nhân của ta đời đời bảo vệ Tỏa Long Tỉnh"...

"Ong" một tiếng, cả bộ não của Diệp Kiêu không khỏi trống rỗng trong chốc lát.

Cậu nhớ ra rồi.

"Quan tài gỗ đen", "chín mươi chín chiếc đinh đồng", đây là truyền thống chôn cất của gia tộc Công Thâu!

Là vì họ làm nghề mộc, để có thể khiến các cơ quan "sống" lại, họ đã mượn quá nhiều "linh khí" của thế gian!

Dòng dõi của họ, có một thủ pháp đặc biệt.

Chính là lợi dụng sự gần gũi bẩm sinh của người thợ mộc với gỗ, thiết lập khế ước với những loại gỗ đã có linh tính, từ đó lợi dụng

“linh khí” của chúng.

Khiến cho những vật phẩm họ tạo ra bằng mộc công, có thể giống như vật sống.

Đây cũng là lý do tại sao, con diều gỗ do Công Thâu Ban chế tạo năm xưa, có thể bay liên tục ba ngày không rơi xuống đất.

Mà lý do cách chôn cất của họ đặc biệt như vậy, cũng là vì loại thuật pháp này.

Phải biết rằng, “quỷ” so với “linh”, là thấp hơn một bậc.

Nếu họ bị những “linh” đã từng thiết lập khế ước phát hiện, rằng sau khi chết họ đã biến thành quỷ.

Đương nhiên sẽ vì khế ước đã thiết lập lúc còn sống, mà bị những linh này tìm đến đòi báo thù.

Từ đó trở thành nô lệ cho những linh này, khế ước thiết lập càng nhiều, mượn càng nhiều, thời gian làm nô lệ càng dài.

Mà sau khi làm nô lệ xong, họ sẽ trở thành cô hồn dã quỷ, không thể chuyển sinh!

Vì vậy, Công Thâu Ban đã nghĩ ra một phương pháp, có thể che giấu thiên cơ! ...

Quan tài gỗ đen, chính là gỗ bị sét đánh cháy đen, cũng chính là cái gọi là gỗ sét đánh.

Người xưa đối với loại gỗ sét đánh này, có nhiều cách nói và quan điểm khác nhau.

Ở gia tộc Công Thâu, loại gỗ sét đánh này chính là linh đã phạm “thiên điều”, nên trời giáng sấm sét đánh cho linh trong khối gỗ này tan thành tro bụi!

Không còn “mộc linh”, cộng thêm chín mươi chín trong mắt người

xưa là số cực lớn.

Cho nên có thể hoàn toàn ngăn chặn "mộc linh" phát hiện.

Họ cũng sẽ không cần thực hiện khế ước, từ đó có thể an nhiên đầu thai chuyển thế!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Kiêu không khỏi lại hướng về phòng trực tiếp, trong ánh mắt mang theo chút nghi hoặc.

"Nếu ông ta là người của gia tộc Công Thâu, tên gọi phải là… Công Thâu Lương!

Tại sao lại đổi thành họ Diệp?" Suy nghĩ một hồi không có kết quả, Diệp Kiêu cũng không nghĩ nữa.

Quay lại hướng ánh mắt về phòng trực tiếp.

Lúc này, giáo sư Dương và đội khảo cổ đã bắt đầu quan sát trong đại điện này.

Trong các hốc tường, từng bức tượng Phật vàng óng ánh, không khỏi khiến người ta sinh lòng kính trọng.

Nhưng cũng rất rõ ràng, đại điện này hẳn là Lôi Âm Tự ở Tây Thiên!

Xuất hiện ở đây, quả thực không khỏi khiến người ta nghi ngờ.

Nhưng trong đại điện này, ngoài những tượng Phật này ra, thì không còn gì khác.

Cũng không có ghi chép bích họa nào.

Cho nên cũng không có tài liệu nào để tham khảo.

Sau một hồi quan sát nghiên cứu không có kết quả, mọi người cũng đành bỏ cuộc.

Chương 119

Chỉ lưu lại một số ảnh chụp, và tài liệu hình ảnh, sau đó tập hợp đội ngũ, chuẩn bị rời khỏi đại điện này.

Nhưng cho đến lúc này, đội khảo cổ mới đột nhiên phản ứng lại.

Trong đại điện này… dường như không có lối ra!

Lối đi duy nhất họ vào, đã bị bức tường do Bát quái trận vận hành, chặn hoàn toàn rồi.

Lập tức, các thành viên đội khảo cổ bắt đầu tìm kiếm trong đại điện này.

Vốn dĩ trong các đại điện tương tự ở Bát quái trận, thường là hai cửa thông nhau, vừa vào đại điện là có thể nhìn thấy lối ra bên ngoài.

Nhưng ở đây lại khác, nơi vốn là lối ra ở đối diện, đã biến thành tượng Như Lai.

Không có chút dấu vết nào của lối ra.

Khoảnh khắc này, không khỏi khiến tất cả mọi người có mặt đều rơi vào sự nghi ngờ sâu sắc.

"Nơi vốn là lối ra của đại điện này… tại sao bây giờ lại biến thành một bức tượng?" Lúc này, các thành viên đội khảo cổ đã tập trung dưới đài sen của Như Lai.

Mọi người đều tìm kiếm xung quanh, nghĩ rằng ở đây sẽ có cơ quan mở lối đi.

Nhưng tìm kiếm rất lâu, lại vẫn không tìm thấy vị trí của cơ quan, không khỏi khiến các thành viên đội khảo cổ có chút nản lòng.

Diệp Kiêu cũng đang quan sát kỹ lưỡng, từng chi tiết mà cậu nhìn

thấy trong đại sảnh này.

Nơi này tồn tại lối đi, là điều chắc chắn.

Bởi vì hài cốt của Diệp Lương, cũng chính là Công Thâu Lương, không có ở trong đại điện này.

Cũng có nghĩa là, ông ta đã rời khỏi đại điện này.

Cho nên, ông ta chắc chắn đã tìm thấy lối ra trong đại điện này.

"Nhưng, vị trí lối đi… rốt cuộc ở đâu?" Diệp Kiêu không khỏi lẩm bẩm trong lòng, rơi vào trầm tư.

Mà cùng lúc đó, khán giả trong phòng trực tiếp thấy cảnh này, cũng không khỏi trở nên sôi sục.

"Khó khăn lắm mới ra khỏi đại trận, kết quả lại bị nhốt!

Chậc chậc chậc!" "Cố lên nào!

Chỉ còn một bước nữa thôi!" "Tiếc quá!

Nếu Diệp 'đạo' xuống mộ, chắc chắn chỉ cần một cái liếc mắt là biết được bí ẩn trong đó!" "Đó là chắc!

Nói không ngoa, số mộ mà Diệp 'đạo' đã xuống còn nhiều hơn số bữa cơm bạn đã ăn!" "À thì… cái này có hơi quá!

Nhưng hình như cũng không có gì sai!

Tôi đồng ý!" ...

Dưới hầm mộ, các thành viên đội khảo cổ đã chia nhau ra, tìm kiếm khắp nơi trong đại điện.

Gần như đã lật tung mọi viên gạch, cũng như mọi bức tượng, nhưng vẫn không tìm thấy cơ quan.

Các thành viên đội khảo cổ đều không khỏi có chút nản lòng.

Một thành viên trong đội ngồi xuống đất, có chút bất lực nói:

“Hoàn toàn không tìm thấy cơ quan!

Trong đại điện này không phải là không có cơ quan chứ?” Câu nói này vừa thốt ra, các chuyên gia khác đều không khỏi dừng lại, lần lượt nhìn về phía giáo sư Dương.

Họ cũng đã tìm rất lâu rồi, tất cả những nơi có thể có cơ quan, họ đều đã tìm qua.

Nhưng vẫn không tìm thấy.

Cho nên trong chốc lát, họ cũng không khỏi nghi ngờ ở đây rốt cuộc có cơ quan hay không!

Hoặc là, người xây dựng ngôi mộ này, vốn không muốn cho họ ra ngoài, nên đã cố tình bịt kín đại điện này!

Giáo sư Dương thấy vậy, lập tức sa sầm mặt, nghiêm nghị quát: “Đứng dậy!

Nói năng linh tinh gì thế?” “Tiền bối Diệp Lương còn có thể ra khỏi đại điện này, chứng tỏ trong đại điện này chắc chắn có cơ quan!

Chỉ là chúng ta chưa tìm thấy thôi!

Nếu không muốn bị kẹt ở đây, thì đứng dậy tiếp tục tìm cơ quan!” Bị giáo sư Dương mắng một trận, thành viên kia cũng vội vàng đứng dậy, lại bắt đầu tìm kiếm trong đại điện.

Cùng lúc đó, trong phòng hội thảo, Diệp Kiêu đã trả lại tai nghe cho giáo sư Chu.

Nếu đã ra khỏi Bát quái trận, Diệp Kiêu cũng không cần thiết phải chiếm dụng tai nghe mãi.

Dù sao người phụ trách thực sự của hội thảo này, là giáo sư Chu chứ không phải cậu.

Sau khi qua ải này, Diệp Kiêu cũng quay về chỗ ngồi của mình,

nhìn đội khảo cổ tìm kiếm cơ quan trong đại điện.

Giáo sư Chu tập hợp rất nhiều giáo sư, ngồi quanh bàn hội nghị xem lại đoạn ghi hình của đại điện.

Bắt đầu tìm kiếm trong đoạn ghi hình, vị trí có thể có cơ quan của đại điện.

Giáo sư Chu có ý mời Diệp Kiêu, nhưng bị Diệp Kiêu mỉm cười từ chối.

Diệp Kiêu cũng biết, quan điểm của cậu những chuyên gia này chưa chắc đã chấp nhận.

Cho nên Diệp Kiêu cũng quen thói, tự mình suy nghĩ một bên.

Mà lúc này, khán giả trong phòng trực tiếp cũng bắt đầu lần lượt hóa thân thành "chuyên gia rởm", mang theo kiến thức nửa vời bắt đầu đoán mò vị trí của cơ quan.

"Tôi thấy, cơ quan ở đây chắc chắn là ở chỗ Phật tổ!" "Thôi đi, theo kinh nghiệm xem nhiều phim của Diệp 'đạo' của tôi, cơ quan lại càng ít có khả năng ở chỗ Phật tổ nhất!" "Nhìn đám lính Anh Hoa Quốc kìa, đều chết ở đây, rõ ràng là để gỡ mìn cho chúng ta!" "Nhưng mà… trong đại điện ban đầu, hướng của lối đi chính là hướng của Như Lai mà?

Ở đây chắc không thay đổi đâu nhỉ?" "Tôi lại thấy, một bức tượng Phật nào đó chắc chắn có thể xoay được, mọi người thử hết đi!" … Nhìn khán giả trong phòng trực tiếp bàn tán sôi nổi, Diệp Kiêu cũng không khỏi lại rơi vào suy nghĩ.

Thực ra cậu cảm thấy, vị tiền bối trong đó không phải là tìm thấy cơ quan mà rời đi.

Gia tộc Công Thâu có khả năng đặc biệt giao tiếp với mộc linh, mà thời xưa rất nhiều công trình xây dựng, cũng đa phần sử dụng gỗ

ngói.

Cho nên, vị tiền bối của gia tộc Công Thâu này, hẳn là đã lợi dụng mộc linh, tìm thấy điểm yếu của đại điện này.

Cuối cùng đã thành công rời khỏi đại điện.

Chỉ là… hẳn là để đề phòng binh lính Anh Hoa Quốc quay trở lại, nên sau khi tiền bối Công Thâu phá vỡ đại điện, lại dùng kỹ nghệ tài tình của mình để phục hồi lại.

Chương 120

Muốn tìm thấy lại càng khó! … Ánh mắt Diệp Kiêu, dán chặt vào tượng Phật tổ trên màn hình lớn ở trung tâm.

Nhìn lâu rồi, Diệp Kiêu bỗng dưng cảm thấy nụ cười trên mặt Phật tổ Như Lai… dường như có một vẻ kỳ dị không thể nói thành lời!

Cậu không khỏi khẽ nhíu mày.

Đồng thời, một vấn đề mà cậu vừa bỏ qua, cuối cùng cũng lại hiện lên trong đầu Diệp Kiêu.

"Hoàng đế Gia Tĩnh không phải sùng bái Đạo giáo sao?

Tại sao lại xây dựng Tiểu Tây Thiên ở đây??" Vừa rồi vì cảm thấy, nơi này cũng là một phần của thiên đình.

Cho nên Diệp Kiêu cũng không truy cứu nhiều.

Nhưng bây giờ, Diệp Kiêu đột nhiên cảm thấy dường như có gì đó không đúng.

Với tính cách hỉ nộ vô thường của hoàng đế Gia Tĩnh, những người hoặc vật mà ông ta không thích tuyệt đối sẽ không để xuất hiện trước mắt mình.

Ngay cả mấy vị hoàng hậu của ông ta, sau khi Gia Tĩnh liên tiếp mất hứng thú.

Không bị đày vào lãnh cung, thì cũng bị ban cho cái chết.

Thậm chí trong "sự biến Nhâm Thần", dẫn đến hoàng cung cháy lớn.

Gia Tĩnh thậm chí còn ngăn cản quan binh đi cứu Trần hoàng hậu,

mặc cho bà bị thiêu cháy thành tro trong ngọn lửa hừng hực.

Đây chính là Gia Tĩnh, lòng dạ sắt đá, lạnh lùng như thế!

Đối với những thứ mình thích, dốc hết tất cả cũng phải chiếm hữu.

Những thứ mình không thích… thì chỉ có một kết cục là hủy diệt! … Cho nên, đối với một người tín ngưỡng Đạo gia, đồng thời cũng cực kỳ tôn sùng Đạo gia như Gia Tĩnh mà nói, "Phật" đương nhiên là cái gai trong mắt ông ta.

Càng huống chi, trong lăng mộ của Gia Tĩnh, căn bản không thể có tượng Phật!

Vấn đề này, quả thực đã làm khó Diệp Kiêu.

Cậu cũng không biết cụ thể, chuyện này nên giải thích thế nào.

Nhưng hiện tại tượng Phật trong "Tiểu Tây Thiên" này, quả thực khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ quái.

Tại sao Gia Tĩnh lại phải tốn nhiều công sức như vậy, để tạo ra một pho tượng Phật mà mình không thích?

Hiện tại, Diệp Kiêu không biết nên giải thích thế nào.

Nhưng nghĩ mãi không ra, Diệp Kiêu cũng không nghĩ nữa.

Ngay sau đó, Diệp Kiêu lại hướng ánh mắt về màn hình lớn ở trung tâm.

Lúc này, rất nhiều chuyên gia trong hội thảo đã nghiên cứu đại điện này một lúc lâu rồi.

Rất nhiều nơi có thể có cơ quan, các thành viên đội khảo cổ đều đã sờ hết một lượt, nhưng vẫn không tìm thấy vị trí của cơ quan.

Cho nên ngay lập tức, một chuyên gia khảo cổ không khỏi bực bội

nói: “Chẳng lẽ, trong đại điện này không có cơ quan sao?

Chỉ là muốn nhốt chết chúng ta ở đây!” Một chuyên gia khác xoa cằm, từ từ lắc đầu nói: “Nhưng… thi thể của vị tiền bối kia không ở trong mộ, điều này lại giải thích thế nào?” Câu nói này vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt đều nhìn nhau, trong chốc lát không khí lập tức ngưng đọng.

Diệp Kiêu thấy vậy, cũng không khỏi mở miệng nói: “Thân phận của vị tiền bối kia đặc biệt, ông ấy hẳn là đã sử dụng phương pháp đặc biệt khác, từ đó rời khỏi đại điện này!

Nhưng đại điện này chắc chắn sẽ có lối ra, nếu không thì số hài cốt ở đây sẽ không chỉ có bấy nhiêu!” Lời nói của Diệp Kiêu chỉ nói một nửa, rất nhiều người đều ngơ ngác.

Tuy nhiên giáo sư Chu nghe vậy lại sáng mắt lên, tiếp lời Diệp Kiêu nói: “Đúng vậy!

Những người thợ xây dựng đại điện này năm xưa, nếu không thiết kế lối ra, họ cũng sẽ bị nhốt chết ở đây!” Nghe những lời này, các chuyên gia có mặt cũng lập tức im lặng.

Trong chốc lát, không khí của cả đại sảnh đều trở nên có chút trầm mặc.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng trực tiếp dường như đã nhận ra điều gì đó, toàn bộ bình luận trong phòng trực tiếp cũng lập tức bùng nổ.

“Đợi đã!

Diệp ‘đạo’ vừa nói, thân phận tiền bối Diệp Lương đặc biệt, là có ý gì?” “Phương pháp đặc biệt rời khỏi đại điện?

Phương pháp gì?

Sao tôi cảm thấy Diệp ‘đạo’ dường như rất hiểu về vị tiền bối này vậy?” “Trời ạ!

Tôi vừa rồi còn chưa phản ứng kịp!

Nghe các bạn nói hình như đúng là như vậy!” “Diệp Lương… Diệp Kiêu!

Không phải trùng hợp đến thế chứ?

Chẳng lẽ Diệp ‘đạo’ là…” “Không không không!

Mọi người nói chuyện phải cẩn thận!

Cẩn thận cẩn thận!” … Khán giả trong phòng trực tiếp khi nghĩ đến sự thật này, không khỏi đều kinh hãi trong lòng.

Mà các chuyên gia hội thảo khi nhìn thấy những bình luận này, cũng lập tức đều hướng ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Trong ánh mắt tràn đầy sự nghi ngờ, vẻ mặt lại càng kỳ quái vô cùng.

Diệp Kiêu đứng ở tiêu điểm của ánh mắt, cũng không khỏi nuốt nước bọt, sau đó giải thích: “Mọi người… mọi người đều hiểu lầm rồi!

Tôi và vị tiền bối này không có quan hệ gì cả, mọi người đừng đoán mò!” Nói xong, Diệp Kiêu giả vờ như không có chuyện gì mà nhấp một ngụm trà, né tránh ánh mắt của mọi người.

Mà giáo sư Chu lại “hít” một tiếng, lại mở miệng nói: “Vậy cậu nói, thân phận của vị tiền bối này đặc biệt lại là ý gì?

Còn phương pháp đặc biệt của ông ấy lại là gì?

Chẳng lẽ cậu biết?” Câu nói này vừa thốt ra, các chuyên gia có mặt đều hứng thú liếc nhìn Diệp Kiêu.

Mà giáo sư Chu dường như cảm thấy, Diệp Kiêu không còn lời nào có thể lấp liếm vấn đề này, ngay lập tức khóe miệng khẽ nhếch lên, nhìn Diệp Kiêu.

Vẻ mặt cứ như đang nói: "Được rồi, đừng nghĩ đến việc chối cãi nữa, mau khai ra đi!" Thấy vậy, Diệp Kiêu cũng biết không thể trốn được nữa.

Chỉ có thể ho nhẹ hai tiếng, nghiêm mặt lại, trịnh trọng nói: "Thực ra, tôi cũng chỉ là tình cờ trong một cuốn sách cổ, đọc được một chương như vậy!

Chương 121

Nội dung cụ thể của chương đó tôi đã không nhớ rõ, chỉ biết một vài điều đại khái…" Câu nói này vừa thốt ra, khán giả trong phòng trực tiếp không khỏi la ó.

"Hay thật, người này lại đến rồi!" "Diệp 'đạo' ơi!

Cái cớ này dùng nát rồi, có thể đổi cớ khác được không!" "Lại là tình cờ, lại là sách cổ!

Ai…" "Đây không phải là lời mở đầu quen thuộc, nhất quán của Diệp 'đạo' sao?

Ha ha ha ha!" "Cảm giác quen thuộc lại đến rồi ha!" … Trong sảnh hội thảo của bộ chỉ huy trung tâm, các chuyên gia có mặt nghe thấy lời mở đầu của Diệp Kiêu, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ cười như không cười.

Diệp Kiêu thấy vậy, cũng chỉ có thể coi như không thấy.

Ngay sau đó sắc mặt trở lại bình thường, cố gắng đưa câu chuyện trở lại quỹ đạo ban đầu.

Tuy nhiên câu nói đầu tiên của Diệp Kiêu, liền khiến tất cả mọi người không khỏi sững sờ.

"Nội dung được ghi lại trong chương đó, chính là có liên quan đến Yếm thắng chi thuật trong hạ thiên của Lỗ Ban Thư!" Nói đến đây, tất cả mọi người có mặt đều không khỏi "ầm" một tiếng, trong lòng lập tức dấy lên sóng to gió lớn.

Vẻ trêu chọc trên mặt các chuyên gia biến mất không thấy.

Thay vào đó, là một vẻ mặt khó tin.

Lỗ Ban Thư truyền lại đến nay, người viết cuốn sách này là Công Thâu Ban, cũng chính là Lỗ Ban mà chúng ta biết.

Bởi vì nghe nói hạ thiên của Lỗ Ban Thư cực kỳ tà ác, động một cái là có thể khiến người ta đoạn tử tuyệt tôn, gia đình tan nát nên đã bị hủy đi.

Điều này ở nhân gian, là một chuyện ai cũng biết.

Tuy nhiên bây giờ, Diệp Kiêu lại nói cậu đã xem qua một chương, có liên quan đến nội dung của hạ quyển Lỗ Ban Thư, làm sao có thể không khiến những người có mặt vô cùng kinh ngạc.

Ngay cả khán giả trong phòng trực tiếp, cũng lập tức như một lò lửa bùng cháy, trở nên vô cùng sôi sục.

"Lỗ Ban Thư… hạ quyển?

Tôi không nghe lầm chứ?

Chính là Yếm thắng chi thuật trong truyền thuyết?" "Thực ra Yếm thắng chi thuật cũng không hoàn toàn thất truyền, hiện nay một số nghề nghiệp đều có liên quan đến hạ quyển Lỗ Ban Thư!" "Đúng, như thuật ngự thi của nghề đuổi thi ở Tương Tây, còn có thuật hồi hồn của việc nhảy đồng, hình như đều có liên quan đến hạ quyển Lỗ Ban Thư!" "Diệp 'đạo' không phải đã trộm mộ của truyền nhân nhà Công Thâu chứ?

Ngay cả những thứ này cũng biết?" "Nhưng mà, không đúng!

Không phải đang thảo luận về tiền bối họ Diệp sao?

Tại sao lại đột nhiên nhắc đến hạ quyển Lỗ Ban Thư?

Chẳng lẽ có liên quan gì?" … Khán giả trong phòng trực tiếp lần lượt bày tỏ sự nghi ngờ.

Mà Diệp Kiêu khóe miệng khẽ nhếch, cũng ngay sau đó bắt đầu

giải thích lại: “Thực ra, nếu nói đến người còn sống trên đời này, có thể phá giải được đại trận Bát quái này, ngoài truyền nhân của dòng dõi Ngọa Long ở Huy Châu, và truyền nhân của Mặc gia ẩn danh, thì chỉ còn lại một dòng dõi là truyền nhân của nhà Công Thâu!” “Người trước thông hiểu đạo lý trong Bát quái, có thể nhìn ra ngay sự huyền diệu của Bát quái trận.” “Còn hai người sau, đều nổi tiếng thiên hạ về cơ quan thuật!

Thuật pháp chế tạo cơ quan nổi danh khắp thế giới, nhưng ít ai biết rằng họ phá giải cơ quan cũng có một phương pháp độc đáo!” “Mặc gia chủ yếu là tìm kiếm phương pháp khắc chế, thông hiểu ngũ hành tương sinh tương khắc.

Thuộc về thuật phá giải cơ quan khá chính thống!” “Còn gia tộc Công Thâu thì không giống lắm!

Dòng dõi của họ, có bí mật không truyền ra ngoài!

Và bí mật này cũng được ghi lại trong hạ quyển Lỗ Ban Thư!” “Đó chính là năng lực giao tiếp với mộc linh!” Diệp Kiêu nói đến đây, giọng nói đột ngột dừng lại.

Mà rất nhiều chuyên gia có mặt, cũng như khán giả trong phòng trực tiếp vẫn chưa hoàn hồn lại.

Mọi người đều có chút ngây ngẩn nhìn Diệp Kiêu, một vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn, một vẻ mặt chết lặng.

Những điều Diệp Kiêu nói, họ hiểu được một nửa.

Những ai hiểu biết một chút về lịch sử đều biết, Bát quái trận thoát thai từ Tiên thiên Bát quái, là do Gia Cát Lượng sáng tạo ra đầu tiên để đối địch.

Truyền nhân của ông biết cách xây dựng, cũng chắc chắn biết cách phá giải.

Còn Mặc gia, thì là bậc thầy về truyền thừa cơ quan thuật!

Đối với việc phá giải cơ quan, lại càng có những hiểu biết và kinh nghiệm mà người khác khó nắm bắt, một thuật khắc chế độc đáo cũng khiến người ngoài phải ngưỡng mộ.

Về phần gia tộc Công Thâu, thì là bậc thầy truyền thừa cơ quan bí ẩn nhất trong lịch sử.

Không ai biết, tại sao diều gỗ, chó gỗ, gà gỗ do gia tộc Công Thâu chế tạo lại giống như vật sống.

Đương nhiên, mọi người cũng chỉ cho rằng, công nghệ làm mộc của gia tộc Công Thâu đã đạt đến đỉnh cao, những vật phẩm điêu khắc sống động như thật, nên mới thần thánh hóa nó.

Thực ra không phải vậy, có ghi chép nói rằng, gia tộc Công Thâu chưa bao giờ nuôi gà chó, nhưng vào lúc bình minh, lại thường nghe thấy tiếng gà gáy trong sân.

Đêm đến đi qua, cũng nghe thấy tiếng chó sủa.

Những điều này không phải là lời đồn, đều là ghi chép chân thực.

Mà lý do chó gỗ, gà gỗ do gia tộc Công Thâu chế tạo đều như vật sống, chính là vì khế ước mà họ đã đạt được với "mộc linh".

Năng lực giao tiếp với "mộc linh" của gia tộc Công Thâu, cũng là độc nhất vô nhị trên đời.

Mà lúc này, các chuyên gia và khán giả trong phòng trực tiếp, cũng vào lúc này cuối cùng cũng đã phản ứng lại.

Mọi người đều một vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Kiêu, trong ánh mắt mang theo vẻ nghi ngờ sâu sắc.

Đúng vậy, họ đều không hiểu, "năng lực giao tiếp với mộc linh" là gì.

Đối với điểm này, Diệp Kiêu cũng đã giải thích.

"Đây là bí mật không truyền ra ngoài độc quyền của gia tộc Công Thâu, trời đất vạn vật đều có linh, cây cối cũng không ngoại lệ!

Họ chính là có thể giao tiếp với 'mộc linh', từ đó ký kết khế ước, để nó phục vụ cho mình!

Khế ước lúc sống, sau khi chết có hiệu lực!

Cũng có nghĩa là hồn phách của họ sau khi chết phải làm trâu làm ngựa cho những mộc linh này!

Đây chính là thuật giao tiếp với 'mộc linh' của gia tộc Công Thâu!

Về phần có tin đồn rằng hạ quyển Lỗ Ban Thư này sẽ khiến người ta đoạn tử tuyệt tôn, hẳn là cũng chỉ là lời đồn thổi đáng sợ!

Nhưng vì họ đã ký kết quá nhiều khế ước, sau khi chết chỉ có thể làm trâu làm ngựa cho mộc linh!

Lang thang ở nhân gian lâu chỉ có thể biến thành cô hồn dã quỷ, không thể vào luân hồi!

Cho nên đây hẳn mới là lý do tại sao gia tộc Công Thâu, không truyền hạ quyển ra ngoài, thậm chí không tiếc hủy đi!" Nói đến đây, Diệp Kiêu dừng lại.

Chương 122

Tiện tay cầm chén trà bên bàn, nhấp một ngụm trà.

Mà các chuyên gia có mặt, cũng như khán giả trong phòng trực tiếp nghe đến đây, đã hoàn toàn rơi vào sự kinh ngạc sâu sắc.

Họ tuyệt đối không thể ngờ rằng, hạ quyển Lỗ Ban Thư lại là một thuật pháp kỳ quái như vậy.

Còn có thể liên hệ với "mộc linh" trong gỗ!

Nhưng, họ không đi nghi ngờ tính xác thực của chuyện này, vì có quá nhiều sử ký về gia tộc Công Thâu, một số truyền thuyết cho đến nay, họ cũng không thể dùng khoa học để giải thích.

Cho nên mọi người cũng chỉ có thể âm thầm ghi nhớ cách nói này trong lòng.

Mà ngay sau đó, giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, không nhịn được hỏi một câu: "Vậy theo ý của tiểu Diệp cậu… vị tiền bối tên Diệp Lương này chính là, truyền nhân của nhà Công Thâu?" Diệp Kiêu nghe vậy, khẽ gật đầu, nói: "Đúng vậy!

Gia tộc Công Thâu có không ít kẻ thù, cũng có rất nhiều đạo mộ… tặc chuyên tìm kiếm mộ của gia tộc Công Thâu, chỉ để tìm hạ bán quyển Lỗ Ban Thư!

Cho nên trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, họ bắt đầu dần dần ẩn mình, đổi tên đổi họ!

Lý do tôi xác định, vị tiền bối này là truyền nhân của gia tộc Công Thâu, chính là vì cách chôn cất của ông ấy…" Sau đó, Diệp Kiêu liền giải thích về quan tài gỗ đen, và chín mươi chín chiếc đinh đồng, nói cho các chuyên gia có mặt.

Mọi người nghe xong, trong mắt đều không giấu được vẻ kinh ngạc.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều không khỏi cảm thấy, hô hấp cũng có chút khó khăn!

Không ngờ những gì ghi lại trong lịch sử, những lời đồn về gia tộc Công Thâu đa phần đều là thật!

Điều này khiến tất cả mọi người đều không ngờ tới!

Mà vị tiền bối để lại thư trắng trước mắt, lại chính là truyền nhân ẩn thế của gia tộc Công Thâu.

Điều này quả thực quá không thể tin được!

Mà khán giả trong phòng trực tiếp sau khi nghe những lời này, cũng không khỏi lần lượt trở nên sôi sục.

Toàn bộ màn hình phòng trực tiếp, lập tức dấy lên một làn sóng không thể tin được.

"Quá không thể tin được!

Không ngờ gia tộc Công Thâu trong lịch sử, lại thực sự tồn tại!" "Trời ơi!

Tôi có một người bạn học cũng họ Diệp!

Không được tôi phải mau hỏi cậu ta có phải là truyền nhân của gia tộc Công Thâu không!" "Tôi cũng quen một người thợ mộc họ Diệp, bình thường đã thần bí rồi, tôi phải mau hỏi xem!" "Thật khó tưởng tượng!

Những điều này đều là lịch sử chưa bao giờ nói cho chúng ta biết!" "Lại còn có năng lực… phi lý như vậy sao?

Thảo nào phải dùng quan tài gỗ đen để chôn cất!

Quá kinh khủng huhu!" Khán giả trong phòng trực tiếp đối với những gì Diệp Kiêu nói, về những bí mật của gia tộc Công Thâu đều bày tỏ sự kinh ngạc vô cùng.

Nhưng đột nhiên, một số khán giả cuối cùng cũng bắt đầu phản ứng lại.

Ngay sau đó, trên màn hình phòng trực tiếp, lại dấy lên một làn sóng dữ dội.

"Không đúng!

Sao Diệp 'đạo' lại hiểu rõ về gia tộc Công Thâu này như vậy?

Bí pháp này không phải nói là bí mật không truyền ra ngoài sao?" "Nếu là bí mật không truyền ra ngoài, Diệp 'đạo' làm sao biết được?" "Các bạn quên rồi sao?

Diệp 'đạo' nói hiện nay có thể phá giải Bát quái trận, chỉ có truyền nhân của dòng dõi Ngọa Long, Mặc gia và… nhà Công Thâu!" "Chết tiệt!

Chẳng lẽ Diệp 'đạo' thực sự là truyền nhân của gia tộc Công Thâu?

Tôi nhớ quê quán của Diệp 'đạo' là ở Kinh thành mà!" "Cũng không chắc!

Tộc nhân của tiền bối năm xưa đều bị lính Anh Hoa Quốc giết sạch rồi!

Tôi thấy còn có một khả năng khác, chính là Diệp 'đạo' từng trộm mộ của gia tộc Công Thâu!

Cho nên mới biết!" … Giáo sư Chu không khỏi sững người.

Bởi vì vừa rồi, tai nghe của giáo sư Chu vẫn kết nối với đội khảo cổ dưới hầm mộ, nên lúc này đội khảo cổ dưới hầm mộ cũng bị tiếng

chuông này đánh thức khỏi ảo ảnh.

Lúc này đội khảo cổ hoàn hồn lại, cũng lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc sâu sắc.

Giáo sư Dương vội vàng liên lạc với giáo sư Chu, nói: "Chúng tôi vừa rồi, vừa rồi gặp phải ảo ảnh!

Và điều không thể tin được là, lại là tiếng chuông đánh thức chúng tôi!" Vừa nói, giáo sư Dương đã mặt đầy kinh hãi.

Nhìn về phía thi thể tiên phong đạo cốt bị xích sắt trói ở giữa không trung, ánh mắt cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Mà giáo sư Chu sau khi nghe vậy, cũng lập tức nói: "Chúng tôi cũng đã thấy ảo ảnh…" Nói xong, giáo sư Chu kể lại cảnh tượng mà họ nhìn thấy cho giáo sư Dương dưới hầm mộ.

Lần này, giáo sư Dương hoàn toàn không thể bình tĩnh được nữa.

Những gì họ nhìn thấy, nghe thấy trong ảo ảnh hoàn toàn giống hệt nhau.

Hơn nữa ngay cả tiếng chuông đánh thức họ, tất cả mọi người cũng đều nghe thấy rõ ràng.

"Đây là trùng hợp sao?" Giáo sư Dương từ từ nhíu mày, rơi vào trầm tư.

Mà giáo sư Chu lại khẽ cười, ngay sau đó hướng ánh mắt về phía Diệp Kiêu bên cạnh.

Bởi vì vừa rồi trong lúc ảo ảnh, ánh mắt của mọi người đều bị thi thể kỳ quái trong hình ảnh thu hút.

Cho nên lúc đó không ai chú ý đến hành động của Diệp Kiêu.

Lúc này, mọi người cũng đều ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Trong chốc lát, khán giả trong phòng trực tiếp, cũng đều lần lượt rơi vào sự nghi ngờ sâu sắc.

“Vừa rồi… rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôi thấy thi thể kia cử động!

Còn cười với tôi nữa!” “Tôi cũng thấy!

Tiếng cười của ông ta bây giờ nghĩ lại, cũng nổi da gà!” “Tôi nhớ… vừa rồi ở cuối ảo ảnh, tôi hình như nghe thấy tiếng chuông rất rõ!

Đây là ảo giác của tôi sao?” “Chết tiệt!

Chương 123

Tôi cũng nghe thấy!

Hẳn là tiếng chuông đó đã đánh thức chúng ta!

Nếu không chắc bây giờ chúng ta, vẫn còn trong ảo ảnh đó!" "Đợi đã!

Các bạn quên rồi sao?

Lúc đó đội khảo cổ dưới hầm mộ bị ảo ảnh, cũng nghe thấy tiếng chuông mới tỉnh lại!" "Tôi nhớ!

Lúc đó là Diệp Kiêu… không phải chứ???

Chẳng lẽ là…" … Trong chốc lát, phòng trực tiếp lập tức trở nên sôi sục.

Mà giáo sư Chu nhìn thấy bình luận trong phòng trực tiếp, cũng là khóe miệng không khỏi khẽ nhếch, nhìn về phía Diệp Kiêu bên cạnh.

Ông đã hoàn toàn xác định, tiếng chuông này chính là do chiếc chuông đồng Xích Tâm trong tay Diệp Kiêu phát ra.

Cũng chính là tiếng chuông trong tay Diệp Kiêu, đã đánh thức mọi người khỏi ảo ảnh!

Một lát sau, giáo sư Chu từ từ đi về phía Diệp Kiêu, khóe miệng nở một nụ cười mà theo Diệp Kiêu thấy là có chút "ý đồ xấu", hỏi: "Tiểu Diệp à!

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi tin cậu chắc chắn biết chứ!" Câu nói này vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người đều không khỏi hướng về phía Diệp Kiêu.

Trong mắt cũng mang theo vẻ nghi ngờ đậm đặc.

“Diệp Kiêu?

Chẳng lẽ chuyện vừa xảy ra, thật sự có liên quan đến Diệp Kiêu?” Rất nhiều người trong đầu, không khỏi đều nảy ra một câu hỏi như vậy.

Người quay phim sau khi nghe câu này, cũng vội vàng chuyển máy quay, hướng về phía Diệp Kiêu.

Trong chốc lát, sự chú ý của mọi người, đều bị Diệp Kiêu thu hút.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Diệp Kiêu cũng không khỏi sững người, ngay sau đó liền u oán liếc nhìn giáo sư Chu.

Tiếp đó, Diệp Kiêu ho nhẹ hai tiếng, vẻ mặt cũng lập tức trở nên nghiêm túc, nói: “Đúng vậy, cảnh tượng các vị vừa thấy, đúng là ảo ảnh!” Câu nói này vừa thốt ra, chỉ trong một khoảnh khắc, cả phòng trực tiếp lập tức bùng nổ!

“Chết tiệt!

Thật sự là ảo ảnh?

Nhưng chúng ta xem qua livestream mà?” “Đúng vậy, rốt cuộc là tình huống gì thế?

Chúng ta không có mặt tại hiện trường, chẳng lẽ cũng bị ảo ảnh sao?” “Quả thực có chút kỳ quái!

Lần trước có thể hiểu là, đội khảo cổ hít phải thuốc gây ảo giác!

Vậy lần này là nguyên lý gì?” “Chúng ta ở ngoài màn hình, mà cũng bị ảnh hưởng bởi ảo ảnh!

Điều này quá phi khoa học!” “Quả thực có chút kỳ quái!” … Khán giả trong phòng trực tiếp đều bàn tán sôi nổi, đối với những gì Diệp Kiêu nói về ảo ảnh đều tràn đầy nghi ngờ.

Mà rất nhiều chuyên gia trong hội thảo, lúc này cũng đều mặt đầy

nghi ngờ.

Diệp Kiêu suy nghĩ một chút, sau đó liền lại mở miệng, giải thích: "Ảo ảnh lần này, quả thực có chút khác với tình huống trước đó!" Nói xong, Diệp Kiêu quay đầu nhìn giáo sư Chu, lại nói: "Giáo sư Chu, phiền ông bảo đội bảo vệ dưới hầm mộ, nổ súng về phía những sợi xích sắt trước mắt!" Vừa nghe những lời này, bao gồm cả giáo sư Chu, các chuyên gia có mặt cũng như khán giả trong phòng trực tiếp, đều không khỏi sững người.

Trong chốc lát lại không hiểu, lời nói này của Diệp Kiêu rốt cuộc có ý gì.

Khán giả trong phòng trực tiếp, cũng đều nghi ngờ khó hiểu, bắt đầu bàn tán sôi nổi trong phòng trực tiếp.

"Nổ súng vào những sợi xích này, nguyên lý gì?" "Ờm… tôi cũng có chút không rõ lắm!

Cứ cảm thấy có gì đó không đúng!" "Anh ta muốn đội bảo vệ bắn đứt những sợi xích này, để thả cái xác khô đó ra sao?" "Hít!

Diệp 'đạo' rốt cuộc muốn làm gì?

Nổ súng vào những sợi xích này?!" … Trong sảnh hội thảo của bộ chỉ huy trung tâm, các chuyên gia có mặt nghe thấy câu này của Diệp Kiêu, đều không khỏi nhíu mày.

Trong chốc lát, cả phòng trực tiếp lập tức trở nên yên tĩnh.

Ánh mắt của mọi người, đều không khỏi đặt lên người Diệp Kiêu.

Quyết định mà Diệp Kiêu nói ra, đối với các chuyên gia khảo cổ có mặt mà nói, không nghi ngờ gì là không thể hiểu được.

Theo họ thấy, ý của Diệp Kiêu chính là muốn dùng súng bắn đứt những sợi xích này.

Mà mục đích bắn đứt những sợi xích này, cũng không ngoài một mục đích là để thả cái xác cổ đó xuống!

Đối với những nhà khảo cổ học này, dù chỉ là một thi thể chưa hoàn toàn mục nát, cũng có giá trị khảo cổ cực lớn.

Từ thân phận, địa vị, cũng như trang phục mặc trên người, đều có thể bổ sung cho một khoảng trống lớn của lịch sử.

Hơn nữa loại thi thể chưa mục nát này, tương đối mà nói cũng cực kỳ mỏng manh.

Vạn nhất có chút sơ suất, thi thể này rất có thể sẽ tan thành tro bụi.

Đều cần nhân viên và công cụ cực kỳ chuyên nghiệp, sau khi bảo quản và xử lý thỏa đáng, mới có thể bắt đầu bước nghiên cứu tiếp theo.

Bây giờ lấy thi thể cổ này xuống, trong mắt họ không nghi ngờ gì là hành động phung phí của trời.

Cho nên, đối với câu nói này của Diệp Kiêu, có rất nhiều chuyên gia có ý kiến khác.

Nhưng chưa đợi những chuyên gia này mở miệng, giọng nói của giáo sư Chu lại đột nhiên vang lên.

"Nổ súng về phía những sợi xích sắt này!" Câu nói này vừa thốt ra, tất cả chuyên gia có mặt đều kinh ngạc.

Đều là mặt đầy kinh hãi quay đầu lại, không thể tin được mà nhìn chằm chằm giáo sư Chu.

Giáo sư Chu là nhân vật hàng đầu trong giới khảo cổ, giá trị nghiên cứu của một thi thể chưa mục nát, ông không thể không biết!

...

Tầm quan trọng của thi thể này, có lẽ giáo sư Chu hoàn toàn hiểu rõ.

Cho nên vừa rồi, thực ra rất nhiều chuyên gia không lên tiếng là vì họ cho rằng chính giáo sư Chu sẽ phủ quyết quyết định này.

Nhưng bây giờ, giáo sư Chu lại làm một việc xưa nay chưa từng có, trực tiếp nghe theo quan điểm của Diệp Kiêu.

Thậm chí còn không qua thảo luận, ông đã trực tiếp truyền đạt ý của Diệp Kiêu, hạ lệnh cho đội khảo cổ.

Nhiều chuyên gia vẫn chưa phản ứng kịp, thậm chí có người còn ngơ ngác ngoáy tai, dường như không thể tin vào những gì mình vừa nghe.

Chương 124

Trong chốc lát, không khí trong cả hội trường hội thảo trở nên vô cùng kỳ quái.

Giáo sư Chu quét mắt nhìn các chuyên gia có mặt, mỉm cười không nói.

Ông không giải thích gì cả.

Khoảnh khắc thoát khỏi ảo cảnh, quay đầu lại và nhìn thấy Diệp Kiêu cầm một chiếc chuông đồng màu đỏ cổ xưa trong tay, ông đã hoàn toàn hiểu ra.

Bất kể thân phận thật sự của Diệp Kiêu là gì, chắc chắn có liên quan đến "đạo mộ"!

Vì chiếc chuông đồng trong tay anh ta chính là thứ chuyên dùng để phá giải ảo cảnh!

Trong suy đoán của giáo sư Chu, chiếc chuông đồng này của Diệp Kiêu hẳn là bảo bối gia truyền, dùng trong trường hợp chẳng may gặp phải ảo cảnh khi xuống mộ.

Cụ thể nguyên lý là gì thì… tất nhiên ông không rõ.

Nhưng bây giờ giáo sư Chu biết rằng, dù thế nào đi nữa, nghe theo Diệp Kiêu chắc chắn không sai!

Giáo sư Chu cũng đã gặp không ít mộ tặc, cũng có hiểu biết nhất định về ngành nghề này.

Rất nhiều mộ tặc có bản lĩnh gia truyền từ đời này sang đời khác, một số trang bị chuyên dụng để hạ mộ cũng được truyền lại từ tổ tiên cho đến ngày nay!

Giáo sư Chu cũng biết sơ qua, thời Tam Quốc là thời kỳ mộ tặc thịnh hành nhất.

Nhìn kiểu dáng chiếc chuông đồng trong tay Diệp Kiêu, có chút giống với văn vật thời Tam Quốc.

Theo ông, đây tuyệt đối không chỉ là một sự trùng hợp.

Vì vậy, dưới sự hỗ trợ của nhiều kết luận, giáo sư Chu về cơ bản đã hoàn toàn xác định Diệp Kiêu chính là hậu duệ của một thế gia đạo mộ nào đó.

Việc anh ta có thể phá giải Bát Quái Trận, cũng như biết nhiều chuyện kỳ lạ trong mộ như vậy, đều là kiến thức do tổ tiên truyền lại.

Mà giáo sư Chu cũng gần như chắc chắn rằng, người truyền thụ cho Diệp Kiêu nhiều kiến thức như vậy chính là ông chú ba của anh ta.

Cũng chính là người chú ba mà Diệp Kiêu đã nhắc đến trong lúc thẩm vấn, người thường xuyên kể chuyện cho anh nghe!

Diệp Kiêu đã từng xuống mộ hay chưa, giáo sư Chu không biết.

Nhưng ông biết, chiếc chuông đồng trong tay Diệp Kiêu, cùng với bản lĩnh này, chính là thứ chuyên dùng để đối phó với các cơ quan trong mộ!

Vì vậy bây giờ, đối với những lời Diệp Kiêu nói, giáo sư Chu gần như coi như thánh chỉ.

Giáo sư Chu cũng không phải là người cổ hủ, cứng nhắc.

Dưới mộ nguy hiểm rình rập, đội khảo cổ có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Hiểu biết của họ về cơ quan trong ngôi mộ cổ này có thể nói là không bằng một phần mười của Diệp Kiêu.

Bỏ qua một người có bản lĩnh thông thiên như vậy, để đội khảo cổ dùng tính mạng để thử cơ quan, giáo sư Chu không làm được.

Cho nên, ông gần như không có chút nghi ngờ nào về những lời Diệp Kiêu nói.

Ngay cả khi Diệp Kiêu bảo đội bảo vệ bắn vào những sợi xích sắt, giáo sư Chu cũng không hề do dự, trực tiếp hạ lệnh.

Các chuyên gia có mặt có thể kinh ngạc, có thể không hiểu, khó mà tin được.

Nhưng đối với giáo sư Chu, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này, đội khảo cổ có thể an toàn trở về, thế là đủ rồi.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này cũng không khỏi ngẩn ra một giây.

Ngay sau đó, cả phòng livestream như thể bị ném vào một quả bom, nổ tung! "Ái chà...

Giáo sư Chu quyết đoán vậy sao?" "Hạ lệnh trực tiếp luôn?

Không thèm hỏi Diệp Đảo tại sao phải làm vậy à?" "Giáo sư Chu có phải là… quá tin tưởng Diệp Đảo rồi không?" "Đâu có, giáo sư Chu chẳng phải vẫn luôn tin tưởng Diệp Kiêu như vậy sao?

Có vấn đề gì đâu!" "Năng lực mà Diệp Kiêu thể hiện hoàn toàn xứng đáng với sự tin tưởng này, ok?" … Cùng lúc đó, đội khảo cổ dưới mộ cũng đều nhận được mệnh lệnh của giáo sư Chu.

Ngay lập tức, các thành viên đội bảo vệ mở chốt an toàn, chuẩn bị nổ súng theo chỉ thị.

Tuy nhiên, ngay khi họ chuẩn bị bóp cò, thì đột nhiên bị giáo sư Dương ngăn lại! "Đợi đã!

Đừng nổ súng!" Đội trưởng đội bảo vệ nghe vậy lập tức giơ tay

ra hiệu, ý bảo mọi người ngừng bắn.

Tức thì, họ cũng vội vàng gài lại chốt an toàn, có chút không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó, giáo sư Dương nhấn nút tai nghe, nói: "Lão Chu à!

Chúng ta bây giờ thiếu thốn vật tư, chưa nói đến việc có thể hạ thi thể này xuống một cách nguyên vẹn hay không.

Coi như chúng ta hạ được nó xuống, chúng ta cũng không có bất kỳ phương tiện nào để bảo quản!

Giá trị nghiên cứu của thi thể này rất cao!

Tôi thấy vẫn nên suy nghĩ cẩn thận lại một chút!" Nói rồi, lông mày giáo sư Dương cũng dần nhíu chặt lại.

Rõ ràng, ông cũng cho rằng chỉ thị của Diệp Kiêu mà giáo sư Chu truyền đạt là để bắn hạ thi thể kia xuống.

Vì vậy, giáo sư Dương ngay lập tức phản đối quyết định này.

Dù sao thì những gì ông nói cũng là sự thật.

Giáo sư Chu im lặng nghe giáo sư Dương nói hết, không hề ngắt lời.

Sau đó, đợi giọng nói của giáo sư Dương vừa dứt, giáo sư Chu mới từ từ lên tiếng, giọng trầm trầm: "Quyết định này… là do cậu Diệp đề xuất!" Giáo sư Dương mới nghe còn tưởng "cậu Diệp" là một chuyên gia nào đó trong hội thảo!

Ngay lập tức, giáo sư Dương có chút không vui cao giọng nói: "Ai nói cũng không được, giá trị khảo cổ của thi thể này cực cao!

Phải đợi nhân viên chuyên nghiệp đến…" Nhưng nói đến đây, giáo sư Dương liền nhận ra có gì đó không ổn.

Trước đó lúc nghỉ ngơi trong mộ đạo, chờ "Châu Quang Đẳng" sáng lên, giáo sư Chu đã nói với ông.

Người đã đưa ra mưu kế, nhiều lần cứu mạng họ trên suốt chặng đường, chính là Diệp Kiêu!

Cũng chính là "cậu Diệp" trong lời giáo sư Chu!

Vì vậy, giáo sư Dương "hít" một hơi khí lạnh, cẩn thận hỏi: "Đợi đã, cậu Diệp?

Chương 125

Cậu Diệp nào?!" Giáo sư Chu nghe vậy, liếc mắt nhìn Diệp Kiêu rồi nói: "Trong hội thảo không có 'cậu Diệp' thứ hai!" "Ồ!" Vẻ mặt đang tức giận của giáo sư Dương, ngay khi nghe câu này, lập tức trở nên vui vẻ. "Hóa ra là cậu Diệp à!

Được rồi, tôi hiểu rồi!" Nói rồi, giáo sư Dương quay người lại nói với các thành viên đội bảo vệ phía sau: "Không sao rồi!

Các cậu nổ súng đi!" Thấy sắc mặt giáo sư Dương thay đổi nhanh như vậy, các bảo vệ này không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Trong chốc lát lại không biết mình rốt cuộc có nên nổ súng hay không.

Còn các thành viên đội khảo cổ khác có mặt, lúc này cũng đều mắt chữ A mồm chữ O, ngơ ngác nhìn giáo sư Dương. … Giáo sư Dương thấy đám bảo vệ có chút ngây ra, cũng không khỏi ho nhẹ hai tiếng, mặt hơi đỏ lên nói: "Ngẩn ra đó làm gì?

Mau chấp hành mệnh lệnh đi!" Đến lúc này, đội trưởng đội bảo vệ dường như mới phản ứng lại, vội vàng chỉ huy mọi người: "Mở chốt an toàn, nhắm mục tiêu…" Cảnh này cũng được truyền rõ ràng đến phòng livestream, tất cả khán giả không khỏi cười ồ lên.

Trong chốc lát, cả phòng livestream vô cùng náo nhiệt, bình luận tràn ngập màn hình! "Ha ha ha!

Mấy vị giáo sư này kiểm soát hiệu ứng chương trình đúng là đỉnh của chóp!" "Cười không ngậm được mồm!

Giáo sư Dương ơi, sự kiên định của ông đâu, tiết tháo của ông đâu?

Diệp Đảo nhanh vậy đã khuất phục được ông rồi sao?" "Trời ơi!

Đây là màn tự vả kinh điển mà!" "Sự thật có thể đến muộn, nhưng sẽ không bao giờ quên vả vào mặt bạn!" "Vừa mới từ chối xong, kết quả bây giờ… đúng là phục luôn!" … Lúc này, khán giả trong phòng livestream đã hoàn toàn cười bò.

Mà đội bảo vệ dưới mộ nghe lệnh, cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng chĩa súng về phía vô số sợi xích sắt ở xa. "Bắn!" Theo một tiếng lệnh, lửa đạn ngút trời, từng tiếng súng nổ vang inh tai.

Tuy nhiên, đột nhiên tiếng súng lại im bặt!

Tất cả các bảo vệ đang nổ súng lúc này đều rời mắt khỏi điểm ngắm, ai nấy đều kinh ngạc nhìn về phía xa.

Biểu cảm trên mặt họ hoàn toàn giống hệt nhau.

Đội trưởng đội bảo vệ cũng không vì tiếng súng dừng lại mà quát mắng.

Sắc mặt anh ta cũng vô cùng kinh ngạc, thậm chí cả người vì cảm xúc thay đổi mà bật dậy.

Nhìn lại giáo sư Dương và các thành viên đội bảo vệ, lúc này biểu cảm trên mặt cũng không khác gì, toàn bộ đều là kinh hãi!

Tình cảnh trong hội trường hội thảo cũng gần như y hệt đội khảo cổ dưới mộ.

Trên mặt mọi người đều là vẻ vô cùng chấn động.

Nhiều chuyên gia lớn tuổi cũng không kìm được mà đứng bật dậy, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Trong chốc lát, cả hội trường im phăng phắc.

Bình luận vốn đang cuồn cuộn trong phòng livestream, lúc này cũng đã hoàn toàn biến mất, cả phòng livestream vô cùng yên tĩnh.

Mọi người đều rơi vào trạng thái ngây người sâu sắc.

Chỉ có trong hội trường, Diệp Kiêu ngồi bên bàn hội nghị, lại như không có chuyện gì xảy ra, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

Phảng phất như đã sớm đoán trước được tất cả.

Chỉ thấy trên màn hình, nơi vừa bị đội bảo vệ bắn trúng, lúc này lại xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Cứ như thể… cảnh tượng trước mắt chẳng qua chỉ được khắc trên một tấm kính.

Những viên đạn của đội bảo vệ bắn ra, cũng chỉ là bắn trúng tấm kính này, để lại trên đó những lỗ đạn và vết nứt như mạng nhện.

Cảnh tượng này toát lên vẻ vô cùng quỷ dị.

Giáo sư Chu cũng nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Ông kinh hãi quay đầu nhìn về phía sau, Diệp Kiêu vẫn luôn ngồi bên bàn hội nghị, sắc mặt không có một chút thay đổi. "Ực…" Giáo sư Chu nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt cũng không khỏi trở nên có chút ngây dại.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cuối cùng cũng tỉnh táo lại sau cơn chấn động cực lớn.

Ngay lập tức, cả phòng livestream như bị ném vào một quả bom, lập tức nổ tung. "Vãi!

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Tôi hơi hoang mang rồi đấy!

Đây… đây là thế giới trong phim Truman Show à?" "Tại sao đạn bắn qua lại để lại lỗ đạn và vết nứt như mạng nhện trong không gian???" "Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Tôi cảm thấy nhận thức của mình sắp bị đảo lộn rồi!" "Cứ như là,

bắn vào kính vậy!

Chẳng lẽ không gian trước mắt có vấn đề gì sao?" … Ngay khoảnh khắc phản ứng lại, bình luận trong phòng livestream lập tức tràn ngập toàn bộ màn hình.

Mọi người đều đang điên cuồng bàn luận, bày tỏ sự khó tin sâu sắc đối với cảnh tượng vừa xảy ra.

Lúc này, trong hội trường hội thảo, mọi người cũng đã hoàn toàn tỉnh táo lại sau cơn chấn động ban đầu.

Ngay lập tức, tất cả các chuyên gia có mặt đều đồng loạt quay ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Phải biết rằng, vừa rồi chính Diệp Kiêu đã ra lệnh cho đội bảo vệ bắn về phía những sợi xích sắt.

Hơn nữa bây giờ, cảnh tượng trước mắt không hề khiến biểu cảm trên mặt Diệp Kiêu có bất kỳ thay đổi nào.

Rất rõ ràng, Diệp Kiêu đã hoàn toàn đoán trước được cảnh này.

Nói cách khác, để giải thích cảnh tượng trước mắt, e rằng chỉ có Diệp Kiêu mới có thể nói cho mọi người biết.

Vì vậy trong chốc lát, tất cả các chuyên gia đều không nói gì, chỉ đồng loạt quay ánh mắt về phía Diệp Kiêu đang ngồi bên cạnh.

Diệp Kiêu cảm nhận được những ánh mắt này, cũng từ từ ngẩng đầu lên.

Giáo sư Chu cũng có chút ấp úng nói: "Diệp Kiêu… đây, đây là tình huống gì vậy?" Câu nói này cũng chính là điều mà các chuyên gia có mặt muốn biết.

Vì vậy, cả phòng livestream và hội trường hội thảo lập tức trở nên yên tĩnh.

Diệp Kiêu cũng không vội không vàng, từ từ lên tiếng giải thích: "Rất đơn giản, đây thực ra chẳng qua chỉ là một tấm… kính thôi!" Nói rồi, Diệp Kiêu quay ánh mắt về phía phòng livestream, lại nói tiếp: "Thực ra từ rất sớm, người cổ đại đã phát hiện và bắt đầu lợi dụng sự khúc xạ của ánh sáng.

Chương 126

Sự tồn tại của tấm kính này chính là lợi dụng nguyên lý đó!" "Lợi dụng kính và nguyên lý khúc xạ ánh sáng, trình chiếu cảnh tượng này lên trên kính, có thể làm giả như thật!

Giống như… nguyên lý máy chiếu hiện đại của chúng ta!" "Hơn nữa ảo ảnh mà các vị vừa thấy, chẳng qua là do nhìn chằm chằm vào thi thể này quá lâu, cộng thêm ánh sáng và sự khúc xạ của mặt kính.

Cùng với sự ám thị tâm lý của các vị, từ đó tạo ra hiệu ứng thị giác mà thôi!" "Còn về tiếng xích sắt va chạm và tiếng cười của thi thể mà các vị nghe thấy, hoàn toàn là ảo giác trong đầu các vị!

Thực ra chúng đều không tồn tại!" Diệp Kiêu nói xong, các chuyên gia có mặt không khỏi rơi vào trầm tư.

Có nhiều người biết rằng, kính là do người nước ngoài du nhập vào Việt Nam chúng ta vào thời nhà Thanh.

Nhưng thực ra, từ rất sớm ở Đại Việt, đã sản xuất ra một loại kính.

Loại kính này từ đầu đến cuối, ở thời cổ đại đều là một vật vô cùng quý giá, chỉ có hoàng cung quý tộc mới được sử dụng.

Mãi cho đến thời nhà Minh, công nghệ chế tác loại vật liệu này cũng ngày càng hoàn thiện.

Nhưng rõ ràng, tấm kính trước mắt này thực sự quá lớn!

Không ai có thể ngờ rằng, chỉ mới thời nhà Minh mà đã xuất hiện tấm kính lớn như vậy.

Trong chốc lát, các chuyên gia có mặt không khỏi có chút kinh ngạc, liên tục cảm thán trí tuệ của người lao động cổ đại!

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cuối cùng cũng phản ứng lại.

Ngay lập tức, toàn bộ khán giả trở nên vô cùng sôi sục, bình luận trong phòng livestream cũng dâng trào như sóng dữ! ... "Không phải chứ!

Cảm giác Diệp Đảo đối với cái này… cũng quá hiểu rõ rồi đi?" "Đúng vậy, cứ như thể đây không phải là lần đầu tiên Diệp Đảo gặp phải!

Đối với anh ta hoàn toàn là chuyện thường ngày!" "Chậc chậc!

Diệp Đảo có thân phận gì vậy?

Mấy cái cơ quan trong mộ này, Diệp Đảo chưa thấy một nghìn lần thì cũng phải thấy tám trăm lần rồi!

Kinh nghiệm phong phú lắm!" "Chỉ có thể nói, không hổ là kẻ ngoại pháp cuồng đồ Diệp Đảo!

Vị Đảo gia này thật sự đang tự đưa mình vào tròng mà!" … Diệp Kiêu nhìn bình luận trong phòng livestream, sắc mặt cũng không khỏi thay đổi liên tục, làm ra vẻ mặt nghiêm túc.

Anh nghiêm nghị nhìn vào ống kính, giải thích với khán giả: "Thật sự không phải như các bạn nói đâu!

Thực ra các bạn quan sát kỹ một chút cũng có thể phát hiện!" "Thường thường loại kính này ở phần rìa, sự khúc xạ ánh sáng sẽ xuất hiện sơ hở!

Tôi vừa rồi cũng chỉ là tình cờ nhìn thấy thôi!" Ban đầu, mục đích Diệp Kiêu nói câu này là để giải thích.

Nhưng ai ngờ, Diệp Kiêu vừa nói xong, khán giả trong phòng livestream lại đột nhiên trở nên sôi sục hơn nữa. "Ghê thật, các người

nghe thấy không?

Anh ta nói 'thường thường' kìa!

Xem ra thật sự không phải lần đầu gặp phải!" "Trước đây thấy ở ngôi mộ nào thế?

Cũng là mộ lớn thời Minh à?

Diệp Đảo?" "Alo! 113 phải không?

Ở đây bắt được một mộ tặc hoang dã!

Ừ!

Đúng rồi!

Bằng chứng xác thực!

Mấy người mau đến bắt anh ta đi!" "Phụt!

Anh một câu, tôi một câu!

Diệp Đảo sắp bị tống vào tù rồi!" "Chậc chậc, pha tự khai này của Diệp Đảo làm tôi choáng váng luôn!" … Diệp Kiêu: "???" Trời ạ, sao cảm giác càng giải thích càng đen thế này?

Mấy người này bị sao vậy?

Ngay lập tức, Diệp Kiêu không định nói thêm gì nữa, trực tiếp giả vờ không nhìn thấy màn hình đầy bình luận.

Anh thản nhiên nhấp một ngụm trà trong tách.

Giáo sư Chu lúc này cũng có chút nghi hoặc hỏi Diệp Kiêu: "Cậu Diệp à!

Ý cậu là, phải đập vỡ tấm kính chúng ta mới có thể nhìn thấy cảnh thật sao?" Câu nói này vừa ra, các chuyên gia có mặt cũng không khỏi phản ứng lại.

Nếu như những gì hiện ra trên tấm kính này đều là ảo ảnh, vậy thì

cảnh thật chính là ẩn giấu sau tấm kính này.

Bây giờ muốn nhìn thấy tình hình thực tế, thì phải đập vỡ tấm kính này mới được.

Vì vậy, giáo sư Chu đã hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Diệp Kiêu cũng từ từ gật đầu, nói: "Đúng vậy, chỉ cần đập vỡ bốn góc của tấm kính là được!" Giáo sư Chu nghe vậy, không chút do dự, trực tiếp hạ lệnh cho đội khảo cổ dưới mộ.

Ngay lập tức, các thành viên đội bảo vệ liên tục nổ súng.

Sau một loạt tiếng súng, cùng với một tiếng "loảng xoảng", cảnh tượng trước mắt như một không gian vỡ vụn, lập tức hoàn toàn biến mất.

Ẩn sau không gian này, chính là cảnh tượng thật mà mọi người vốn đang tìm kiếm.

Đợi đến khi tấm kính hoàn toàn vỡ nát, biến mất không thấy, mọi người lại nhìn về vị trí của thi thể kia.

Tất cả mọi người không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Không ngờ, nơi những sợi xích sắt này tụ lại, lại chỉ là một bộ xương khô mặc quần áo rách rưới.

Không có cái gọi là tóc bạc, cũng không có cái gọi là tiên phong đạo cốt.

Tất cả chẳng qua chỉ là ảo ảnh trên kính mà thôi.

Thứ bị xích sắt bao quanh, cũng chỉ là một bộ xương khô hoàn chỉnh.

Chương 127

Nhìn thấy cảnh này, tất cả các chuyên gia không khỏi ngẩn ra một chút, sau đó cũng không tránh khỏi có chút thất vọng.

Dù sao thì một thi thể ngàn năm không phân hủy, giá trị nghiên cứu khảo cổ là vô cùng lớn lao.

Đối với cả giới khảo cổ học, đều là một cống hiến to lớn.

Nhưng bây giờ xem ra, cũng chỉ là ảo tưởng của họ mà thôi.

Cùng lúc đó, cùng với sự vỡ nát, biến mất của tấm kính này, xuất hiện trước mặt đội khảo cổ còn có một cây cầu treo dài, bắc ngang giữa hai bên vách đá.

Rõ ràng, tác dụng của tấm kính vừa rồi chính là để che giấu cây cầu treo này.

Bây giờ nhìn thấy lối đi này, mọi người đều không khỏi mừng rỡ.

Theo lệnh của giáo sư Chu, đội bảo vệ đã kiểm tra độ chắc chắn của cây cầu, xác định có thể cho đội khảo cổ đi qua.

Ngay lập tức, cả đội khảo cổ trực tiếp bước lên cầu treo, từ từ đi về phía bờ đối diện của vách đá.

Do những tấm ván gỗ của cầu treo, sau khi trải qua nhiều năm tháng, đã trở nên không còn chắc chắn nữa.

Vì vậy, các thành viên đội khảo cổ đều nắm chặt vào dây xích sắt của cầu treo, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận.

Khán giả trong phòng livestream và các chuyên gia trong hội thảo cũng đều lo lắng toát mồ hôi cho đội khảo cổ.

Nhưng lúc đó không ai phát hiện, trên mặt Diệp Kiêu, dường như

xuất hiện một tia nghi hoặc.

Thực ra khi nhìn thấy những sợi xích sắt này, Diệp Kiêu đã phát hiện có gì đó không ổn.

Anh vẫn luôn suy nghĩ về công dụng của chúng.

Mặc dù cuối cùng biết rằng, tác dụng của chúng chỉ là để trói buộc bộ xương khô này mà thôi, nhưng Diệp Kiêu vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Lúc này, trong đầu Diệp Kiêu cũng đang không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc là chỗ nào khiến mình cảm thấy không ổn.

Trong chốc lát, vô số hình ảnh lướt qua trong đầu Diệp Kiêu.

Từ lúc nhìn thấy những sợi xích sắt, cho đến tất cả những chuyện xảy ra trong lúc tấm kính vỡ, mỗi một chi tiết đều nhanh chóng lướt qua trong đầu anh.

Đột nhiên, trong đầu Diệp Kiêu không biết từ đâu vang lên một câu nói mà giáo sư Dương từng nói. "Trên thẻ bài ở eo của thi thể này, có khắc một chữ 'Lưu'!" Diệp Kiêu lập tức đồng tử co lại, miệng cũng không khỏi lẩm bẩm: "Lẽ nào là… Lưu Cơ, Lưu Bá Ôn?" Trong chốc lát, vô số khả năng lóe lên trong đầu Diệp Kiêu.

Mớ hỗn độn mơ hồ trong đầu cũng hoàn toàn biến mất vào khoảnh khắc này.

Ban đầu khi nghiên cứu lịch sử nhà Minh, Diệp Kiêu vẫn luôn canh cánh trong lòng về cái chết của Lưu Bá Ôn.

Vì vậy, Diệp Kiêu cũng đã từng dành một khoảng thời gian rất dài để nghiên cứu những sự việc xảy ra với Lưu Bá Ôn trong lịch sử.

Trong đó có một chuyện khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ.

Sử sách gọi Lưu Bá Ôn là "Tam phân thiên hạ Gia Cát Lượng,

nhất thống giang sơn Lưu Bá Ôn"!

Từ đó có thể thấy, tài năng quân sự, năng lực kiểm soát chiến trường của Lưu Bá Ôn tuyệt đối là vô cùng xuất sắc.

Thời kỳ đầu Chu Nguyên Chương chống lại ách thống trị tàn bạo của nhà Nguyên, con đường thực ra khá gian nan.

Nhưng vì có Lưu Bá Ôn gia nhập, Chu Nguyên Chương cũng đã bớt đi rất nhiều đường vòng, vô số lần hiến kế của Lưu Bá Ôn đều giúp Chu Nguyên Chương đại thắng trở về!

Cho đến sau khi khai quốc...

Lưu Bá Ôn thực ra vốn đã ý thức được, vì năng lực của mình quá xuất chúng, nên chắc chắn sẽ bị người khác đố kỵ.

Mà sau khi Chu Nguyên Chương xưng đế, bản tính vốn đã đa nghi, việc nảy sinh nghi kỵ đối với mình cũng là điều không thể tránh khỏi.

Vì vậy, chỉ mới năm Hồng Vũ thứ tư, Lưu Bá Ôn đã trực tiếp cáo lão về quê! … Sau khi Lưu Bá Ôn cáo lão về quê, một thời gian rất dài ông không còn hỏi đến chính sự nữa.

Cả ngày chỉ uống rượu đánh cờ, chưa bao giờ nhắc đến công tích của mình, sống một cuộc sống như mây trôi nước chảy.

Tuy nhiên, sau mấy năm trôi qua, Lưu Bá Ôn đã cáo lão về quê lại đột nhiên bị Tả thừa tướng Hồ Duy Dung vu khống.

Lúc đó, Lưu Bá Ôn đã lâm bệnh, nhưng vẫn kiên trì về kinh tạ tội.

Sau khi trở về quê nhà, sức khỏe của Lưu Bá Ôn ngày một yếu đi.

Tuy nhiên, sau khi Chu Nguyên Chương biết chuyện, lại phái chính Hồ Duy Dung, kẻ đã hãm hại Lưu Bá Ôn, đến thăm ông.

Đồng thời, Hồ Duy Dung còn mang đến cho Lưu Bá Ôn một đơn thuốc.

Theo lý mà nói, Hồ Duy Dung hãm hại Lưu Bá Ôn, chắc chắn Lưu Bá Ôn phải biết.

Ý đồ hại người của Hồ Duy Dung rõ như ban ngày, vậy mà Lưu Bá Ôn lại như không hề hay biết, vẫn theo đơn thuốc của Hồ Duy Dung mà sắc uống.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, đơn thuốc của Hồ Duy Dung có vấn đề, sau khi uống thuốc không lâu, Lưu Bá Ôn liền qua đời.

Lưu Bá Ôn thần cơ diệu toán như vậy, không chỉ am hiểu chiến trường, mà trong thời gian làm quan cũng lập được rất nhiều đại công.

Ông đối với sự lừa lọc dối trá trên quan trường càng hiểu vô cùng thấu đáo.

Sao có thể không nhận ra ác tâm của Hồ Duy Dung?

Hơn nữa, người vu khống Lưu Bá Ôn, định tội cho Lưu Bá Ôn, chính là Tả thừa tướng Hồ Duy Dung.

Mối quan hệ giữa hai người, Chu Nguyên Chương không thể không biết.

Ông ta càng không thể vào lúc Lưu Bá Ôn bệnh tình nguy kịch, lại phái Hồ Duy Dung đến thăm.

Trong đó có quá nhiều điểm bất hợp lý.

Vì vậy theo Diệp Kiêu thấy, cái chết của Lưu Bá Ôn năm xưa chứa đầy những điều mờ ám và quỷ dị.

Do đó, theo suy đoán của Diệp Kiêu, thi thể bị vô số xích sắt trói chặt này, rất có khả năng chính là thi thể của Lưu Bá Ôn.

Trong chốc lát, Diệp Kiêu không khỏi lại quay ánh mắt về phía màn hình lớn ở trung tâm, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc. "Tại sao Lưu Bá Ôn lại ở đây?" Tư lự một lát, Diệp Kiêu chợt co đồng tử,

đột ngột ngẩng đầu lên. "Lẽ nào là để trấn áp?

Trong hải nhãn này thật sự tồn tại… nghiệt long???" … Cùng lúc đó, đội khảo cổ dưới mộ cũng đã vượt qua cây cầu gỗ hẹp một cách an toàn, đến được vách đá đối diện.

Chương 128

Suốt chặng đường, tất cả mọi người đều lo lắng toát mồ hôi, hồi hộp theo dõi cảnh này.

Theo giáo sư Chu và những người khác, sau khi đi qua cây cầu treo này, rất có thể mọi người sẽ đến được nơi có phòng mộ chính.

Mà nơi này, cũng thường là nơi có nhiều cơ quan nhất, và cũng là nơi nguy hiểm nhất trong cả ngôi mộ.

Mọi người đều sợ sẽ đột nhiên kích hoạt cơ quan, khiến cầu treo bị gãy, gây nguy hiểm cho đội khảo cổ.

May mắn là, suốt chặng đường tuy ván gỗ cầu treo có chút mục nát, thỉnh thoảng sẽ vô tình giẫm hụt, nhưng đội khảo cổ không có ai thương vong.

Sau khi lên vách đá, đặt chân lên mặt đất.

Cảm nhận được cảm giác quen thuộc này, tất cả mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đến lúc này, nhiều người mới đột nhiên phát hiện, vì vừa rồi quá căng thẳng, hai chân đã có chút mềm nhũn.

Đi trên cầu treo, tâm trí của mọi người đều hoàn toàn căng như dây đàn.

Mãi đến lúc này, mới cuối cùng thả lỏng được.

Cảm nhận được trạng thái tinh thần của mọi người, giáo sư Chu cũng vội vàng hạ lệnh, để đội khảo cổ nghỉ ngơi tại chỗ một lát.

Nếu trạng thái tinh thần cứ căng thẳng như vậy, e rằng khi thật sự vào phòng mộ chính, cũng sẽ rất dễ xảy ra chuyện.

Vì vậy, các thành viên đội khảo cổ vội vàng rời khỏi mép vách đá, tụm năm tụm ba ngồi nghỉ ngơi bổ sung năng lượng.

Các thành viên đội bảo vệ thì cầm súng đứng gác xung quanh, quan sát xem có nguy hiểm gì không, bảo vệ cho đội khảo cổ.

Đột nhiên, một thành viên đội bảo vệ dường như phát hiện ra điều gì đó, liền hét lớn: "Mọi người mau đến xem, ở đây hình như có một tấm bia đá!" Các thành viên đội khảo cổ nghe vậy, đều chưa kịp nuốt thức ăn trong miệng, liền vội vàng đứng dậy, đi theo tiếng gọi.

Hai thành viên đội khảo cổ cũng vội vàng dìu giáo sư Dương đến trước tấm bia đá.

Trong chốc lát, tất cả thành viên đội khảo cổ đều tập trung trước tấm bia đá. "Giáo sư, ở đây lại có một tấm bia đá!

Có phải là khắc mộ chí minh của chủ mộ không?" Một thành viên đội khảo cổ mặt đầy vui mừng nói.

Mấy thành viên khác lúc này cũng khó kìm nén được sự kích động trong lòng, nhìn nhau mừng rỡ.

Trải qua bao nhiêu lần sinh tử trong mộ, đến bây giờ công việc khảo cổ cuối cùng cũng có tiến triển.

Vẻ mệt mỏi trên mặt giáo sư Dương cũng tan biến, thay vào đó ông lấy ra kính lúp, bắt đầu quan sát nội dung trên tấm bia đá. "Đừng vội, trên tấm bia đá này hẳn là chữ triện thông thường, rất nhanh sẽ giải mã được thôi!" Nói rồi, giáo sư Dương bắt đầu giải mã bia đá.

Trong hội trường hội thảo, nhiều chuyên gia cũng giống như giáo sư Dương, bắt đầu giải mã nội dung trên tấm bia đá này.

Ban đầu, qua giải mã của các chuyên gia có mặt, trên tấm bia đá này dường như chỉ khắc một số giải thích về thiên văn thiên tượng.

Nhưng dần dần, nhiều chuyên gia bắt đầu nhận ra có gì đó không ổn.

Những gì khắc trên tấm bia đá này, dường như không chỉ là những ghi chép thông thường về thiên tinh thiên tượng.

Mà nhiều hơn, dường như có liên quan đến chiêm tinh bói toán. "Tử Quỳ tịnh Giáp Thân, Tham Lang nhất lộ hành.

Nhâm Mão Ất Mùi Khôn, Ngũ vị vi Cự Môn.

Càn Hợi Thần Tốn Tỵ, Liên Tuất Vũ Khúc danh.

Dậu Tân Sửu Cấn Bính, thiên tinh thuyết Phá Quân!" Khi giáo sư Chu giải mã ra đoạn này, vẻ kinh ngạc trong mắt đã không thể che giấu.

Rõ ràng, những gì khắc trên tấm bia đá này không phải là mộ chí minh, cũng không phải là ghi chép về thiên văn thiên tượng.

Mà là… thuật pháp lợi dụng tinh tượng thiên văn để bói toán hung cát!

Trong lòng giáo sư Chu đã dấy lên sóng to gió lớn.

Ông hoàn toàn không ngờ rằng trên tấm bia đá này lại khắc những ghi chép như vậy.

Lúc này, các chuyên gia khác nhìn vào chuỗi khẩu quyết trên giấy, trong chốc lát cũng không khỏi ngẩn người.

Sau khi phản ứng lại, mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh. "Tại sao trên tấm bia đá này lại khắc khẩu quyết về tinh tượng phong thủy bói toán hung cát?" Một chuyên gia không khỏi nghi hoặc lên tiếng.

Các chuyên gia khác lúc này cũng có cùng nghi vấn.

Giáo sư Chu nghe vậy lại từ từ lắc đầu, sau đó nói: "Không phải

như vậy!" Các chuyên gia khác nghe xong đều không khỏi nghi hoặc nhìn về phía giáo sư Chu.

Nhưng ngay sau đó, câu nói tiếp theo của giáo sư Chu lại khiến tất cả mọi người không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. "Trên tấm bia đá này, rõ ràng là khắc cả một bộ học thuyết về chiêm tinh!

Đây căn bản là… do một đại sư bói toán khắc nên!" Câu nói này vừa ra, hơi thở của mọi người có mặt đều không khỏi ngưng lại một chút.

Tuy họ đều là học giả khảo cổ, tuy là làm nghiên cứu khoa học, nhưng ở trong ngành này, đối với những thứ như bói toán, kham dư phong thủy, cũng ít nhiều có tiếp xúc.

Họ từng bắt mộ tặc, và gần như không ai không biết về phong thủy kham dư.

Bây giờ thấy những gì khắc trên tấm bia đá này lại là cả một học thuyết về tinh tượng phong thủy bói toán, tất cả mọi người đều không thể bình tĩnh được! … Ngay lập tức, giáo sư Chu liên lạc với giáo sư Dương dưới mộ, ra lệnh cho ông nhất định phải sao chép lại toàn bộ nội dung trên tấm bia đá này một cách không thiếu một chữ, coi như tư liệu lịch sử quý giá.

Ngay cả chính giáo sư Chu cũng không phát hiện, ông đã vì phát hiện ra học thuyết phong thủy này mà kích động đến mặt đỏ bừng.

Giáo sư Dương nhận lệnh, cũng kích động vội vàng gọi các thành viên đội khảo cổ, vô cùng cẩn thận sao chép nội dung trên tấm bia đá.

Thực ra đây không phải là các chuyên gia mê tín.

Mà là trong công việc nhiều năm tháng, họ đã thực sự chứng kiến sự lợi hại của học thuyết phong thủy, bói toán hung cát.

Vì vậy, đối với những thứ gọi là "mê tín" như phong thủy bói toán

này, rất nhiều học giả khảo cổ đều tin tưởng không nghi ngờ.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không khỏi điên cuồng bình luận.

Trong chốc lát, cả phòng livestream vô cùng náo nhiệt. "Ái chà… những gì khắc trên bia đá này là kiến thức về phong thủy sao?" "Vãi!

Chương 129

Tôi cũng muốn học!

Học xong có thể tự mình đi tìm mộ lớn!" "Lầu trên, động cơ của bạn không trong sáng nhé!

Cũng muốn giống Diệp Đảo, trở thành Đảo gia à?" "Tôi muốn nói là, những thứ này không nên tin tưởng chứ nhỉ?

Không phải đều là mê tín cổ đại sao?" "Lầu trên, nói vậy là bạn sai rồi!

Bạn nghĩ lại Bát Quái Trận vừa rồi đi, còn có cái cổ thi kia nữa!

Bạn nghĩ kỹ lại đi!" "Đúng vậy, bạn xem dáng vẻ kích động của giáo sư Chu và mọi người kìa, trông có giống mê tín không?" … Phòng chỉ huy, hội trường hội thảo.

Sau khi biết những gì khắc trên tấm bia đá này là văn tự liên quan đến tinh tượng bói toán, Diệp Kiêu liền nảy sinh hứng thú rất lớn.

Anh ngay lập tức đi đến bên cạnh giáo sư Chu, nhìn các giáo sư giải mã nội dung trên bia đá.

Nhiều giáo sư vừa thấy Diệp Kiêu, sắc mặt đều trở nên kỳ quái.

Theo họ, rất nhiều đại gia đạo mộ, đặc biệt là những gia tộc lớn có truyền thừa, đều có phương pháp phong thủy bói toán độc môn, cực kỳ tinh thông thuật pháp kham dư.

Lúc này Diệp Kiêu cũng đến xem nội dung trên bia đá, lẽ nào cũng có hứng thú với tinh tượng bói toán?

Trong chốc lát, các chuyên gia có mặt không khỏi nảy sinh nghi hoặc.

Nhưng giáo sư Chu thì không nghĩ nhiều như vậy.

Vừa giải mã ra một câu trên bia đá, ông liền hứng khởi gọi Diệp Kiêu. "Cậu Diệp à!

Cậu mau đến xem, câu này có ý gì?" Nói rồi, giáo sư Chu đưa tờ giấy trong tay cho Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhìn kỹ, trên tờ giấy này chỉ viết một câu. "Hợp tiên thiên chấn cửu ly tứ sinh thành nhất khí!" Giáo sư Chu nhìn câu này, lập tức rơi vào trầm tư.

Ông về già rảnh rỗi ở nhà, cũng thường xuyên đọc các sách như Dịch Kinh, Chu Dịch, học tập phương pháp bói toán kham dư.

Nhưng câu này, ông lại mãi không nhìn ra manh mối. "Hợp tiên thiên… tôi nhớ là chỉ tiên thiên phu thê chính phối, đặt ở đây có phải là không thông không?" Giáo sư Chu dường như tự lẩm bẩm.

Trong những gì ông biết, cái gọi là "hợp tiên thiên" chính là ý này.

Nhưng đặt trong cả câu này, rõ ràng có cảm giác vô lý, giống như thầy bói lừa đảo bên đường, trộn một đống danh từ khó hiểu lại với nhau, khiến người ta như lọt vào sương mù.

Lúc này, giáo sư Chu chính là có cảm giác như vậy.

Quay lại, ông nhìn sang Diệp Kiêu bên cạnh, lại phát hiện Diệp Kiêu cũng đang hơi nhíu mày, chăm chú suy nghĩ về câu này.

Giáo sư Chu không dám làm phiền Diệp Kiêu, im lặng chờ anh suy nghĩ xong.

Lúc này, các chuyên gia khác trong hội trường cũng đặt bút xuống, đều hứng thú nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu, muốn xem xem rốt cuộc Diệp Kiêu sẽ giải thích đoạn này như thế nào.

Một lát sau, lông mày Diệp Kiêu hơi giãn ra, cuối cùng lên tiếng

giải thích: "Phương pháp của ông không sai, câu này đúng là phải tách ra để xem, nhưng cách giải thích của ông đúng là có chút sai lệch!

Câu này miêu tả là Tiên Thiên Bát Quái!

Mà phương pháp giải thích của ông lại là Hậu Thiên Bát Quái!

Cho nên tự nhiên không hiểu được ý nghĩa của câu này!

Bao gồm cả Bát Quái Trận vừa rồi, cũng là thoát thai từ Tiên Thiên Bát Quái!

Hậu Thiên Bát Quái đã qua sửa đổi, đã có sự khác biệt rất lớn so với Tiên Thiên Bát Quái, cho nên cũng có chút khác biệt!" Nói rồi, Diệp Kiêu từ từ quay ánh mắt về phía màn hình lớn ở trung tâm, nhìn tấm bia đá đang đứng im lặng ở xa, lại nói tiếp: "Hợp tiên thiên, cái gọi là tiên thiên, chính là chỉ quái khí!

Mà dương cửu chi động thủy vu chấn, âm bát chi tĩnh thủy vu ly, ba chữ này ý là, nơi này dương khí cực thịnh, mà âm khí suy yếu.

Còn về chữ 'tứ', thì phải giải thích riêng, nó chỉ quái tượng thứ tư trong quẻ, tượng trưng cho sông núi!

Ý nghĩa 'sinh thành nhất khí', có lẽ cũng không cần tôi giải thích nhiều!

Cả câu quái ngữ ý là, nơi này là động thiên phúc địa, có thể trên thông thiên tinh, dưới nối địa khí!

Dương thịnh âm suy, thích hợp khai tông lập phái!" Nói đến đây, Diệp Kiêu dừng lại một chút, rồi lại bổ sung: "Chỉ là nơi như vậy rất hiếm, thường là ở sâu trong núi sông đại xuyên, cho nên rất nhiều đạo gia tiên sinh đều sẽ chọn xây dựng miếu vũ tông phái trong núi!" Đợi Diệp Kiêu nói xong, mới đột nhiên phát hiện trong hội trường hội thảo đã im phăng phắc.

Rõ ràng, họ cũng không biết, một câu ngắn ngủi như vậy lại nói ra được sự huyền diệu của một vùng đất.

Đợi tỉnh táo lại, nhiều chuyên gia đều ổn định tinh thần, âm thầm ghi nhớ câu này trong lòng.

Trong chốc lát, không khí có mặt có chút trầm mặc.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream lại đột nhiên trở nên sôi sục.

Trong chốc lát, bình luận liền tràn ngập cả màn hình. "Không hổ là Diệp Đảo!

Am hiểu phong thủy bói toán đến vậy sao?" "Mở miệng ra là biết dân trong nghề rồi!

Ha ha ha!

Bình thường chắc Diệp Đảo làm không ít chuyện phong thủy kham dư nhỉ?" "Sao tôi cảm thấy… hình như có chút kỳ lạ!

Sao cảm giác Diệp Đảo như biến thành một người thầy, còn giáo sư Chu đều là học sinh!" "Ghê thật, đây… lần này Diệp Đảo thật sự đang chỉ điểm cho giáo sư Chu và mọi người!

Đây hoàn toàn là cảm giác thầy giáo dạy học sinh mà!" "Mở miệng ra là lão đạo sư rồi!

Giáo sư Chu, các vị hình như mới là giáo sư chứ?

Sao cảm giác thân phận như đảo ngược vậy!" … Trong chốc lát, phòng livestream tràn ngập những bình luận tương tự.

Giáo sư Chu thấy vậy, liền ho nhẹ một tiếng, ra hiệu cho Băng Băng trên bục chủ trì, bảo cô tắt bình luận đi.

Băng Băng cũng ngoan ngoãn lập tức tắt bình luận.

Sau đó, giáo sư Chu và các chuyên gia đều ho nhẹ một tiếng, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, lại bắt đầu giải mã nội dung trên bia đá.

Giải mã đến cuối cùng, giáo sư Chu đột nhiên nghi hoặc lên tiếng: "Nội dung khắc trên tấm bia đá này, hình như là nội dung trong một cuốn sách tên là 《Thiên Văn Thư》!" Nói rồi, giáo sư Chu xoa cằm, rơi vào trầm tư.

Các chuyên gia khác cũng đều rơi vào suy nghĩ.

Chương 130

Một lát sau tỉnh táo lại, đều bàn tán xôn xao: "Cuốn sách này… hình như chưa từng có ghi chép!" "Tôi cũng chưa từng nghe qua, cuốn sách này hẳn là chưa từng xuất hiện trong lịch sử!" "Vậy cuốn sách này… rốt cuộc là ai soạn ra và khắc ở đây?" … Trong chốc lát, hội trường ồn ào.

Lúc này, không ai phát hiện khi giáo sư Chu nói ra ba chữ 《Thiên Văn Thư》, cả người Diệp Kiêu không khỏi hơi cứng lại, sau đó sắc mặt cũng lặng lẽ thay đổi.

Giờ phút này, mọi nghi ngờ trong đầu Diệp Kiêu đều tan biến.

Tất cả là vì ba chữ 《Thiên Văn Thư》, đã khiến Diệp Kiêu hoàn toàn hiểu ra mọi chuyện.

Trong thoáng chốc, Diệp Kiêu lại nhìn về phía màn hình lớn ở trung tâm, trong ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc sâu sắc. "Tôi hiểu rồi!

Tôi hiểu rồi…" Diệp Kiêu không khỏi lẩm bẩm.

Giáo sư Chu gần Diệp Kiêu nhất nghe vậy, cũng không khỏi quay đầu nghi hoặc nhìn anh. "Hiểu rồi?

Hiểu cái gì?" Diệp Kiêu không trả lời, ngay lập tức gom tất cả các bản giải mã về tấm bia đá trên bàn hội nghị lại, cẩn thận xem xét.

Một lát sau, Diệp Kiêu ngẩng đầu, ánh mắt cũng lấp lóe không yên.

Giáo sư Chu nhận ra có manh mối, hô hấp cũng trở nên có chút nặng nề, có chút căng thẳng nhìn Diệp Kiêu. "Cậu Diệp, cậu phát hiện ra gì sao?" Đến lúc này, Diệp Kiêu mới cuối cùng từ từ ngẩng đầu, có

phần kích động nói: "Thi thể này… là Lưu Cơ, Lưu Bá Ôn!" Nói rồi, Diệp Kiêu lại cúi đầu xuống, nhìn những tờ giấy lộn xộn trên bàn hội nghị, trên đó ghi chú nội dung trên bia đá.

Câu nói của anh cũng không khỏi khiến nhiều chuyên gia có mặt đều hơi ngẩn người. "Lưu Bá Ôn?

Thi thể đó?" Giáo sư Chu vốn đang hơi nghi hoặc liền phản ứng lại, lập tức quay ánh mắt về phía bộ xương trắng hếu bị xích sắt trói chặt!

Ngay sau đó, giáo sư Chu vô cùng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn Diệp Kiêu hỏi: "Cậu Diệp, ý cậu là thứ bị xích sắt trói chặt này… thực ra là thi thể của Lưu Bá Ôn?" Các chuyên gia khác có mặt cũng lập tức quay ánh mắt sang!

Diệp Kiêu kích động gật đầu, nói: "Đúng vậy!

Đây chính là Lưu Bá Ôn!" Giáo sư Chu nghe vậy, lông mày lại không khỏi nhíu chặt hơn.

Các chuyên gia khác cũng lập tức xôn xao, bàn tán trong hội trường hội thảo. "Không đúng!

Mộ Lưu Bá Ôn chúng ta đã sớm phát hiện, sao ông ta có thể ở đây?" "Đúng vậy, mộ Lưu Bá Ôn đã sớm được phát hiện ở huyện Văn Thành, là di vật văn hóa được quốc gia bảo vệ!" "Đúng vậy!

Chuyện này không thể nói bừa được đâu!" … Các chuyên gia có mặt bàn tán xôn xao, giáo sư Chu cũng rơi vào trầm tư.

Ông không biết tại sao Diệp Kiêu lại nói, thứ bị xích sắt trói chặt này chính là thi thể của Lưu Bá Ôn.

Nhưng mộ của Lưu Bá Ôn, lại là có ghi chép trong sử liệu, hơn nữa họ cũng đã từng phát hiện ra rồi.

Vì vậy, đối với lời nói của Diệp Kiêu, họ cũng giữ một thái độ nghi ngờ nhất định.

Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, có chút không hiểu hỏi: "Nhưng mộ của Lưu Bá Ôn đã được phát hiện ở huyện Văn Thành rồi mà!

Tại sao lại xuất hiện ở đây?" Diệp Kiêu ngay lập tức quả quyết nói: "Ngôi mộ đó, đương nhiên là giả rồi!

Mộ của Lưu Bá Ôn sao có thể dễ dàng bị phát hiện như vậy?" Nghe câu này, khán giả trong phòng livestream lập tức bùng nổ, tất cả bắt đầu bàn tán xôn xao. "Cái gì?

Giả á?

Vãi, tháng trước tôi còn đi du lịch ở đó!" "Nếu Diệp Đảo đã nói là giả, vậy tôi thấy có chín phần là giả rồi!" "Đợi đã!

Diệp Đảo nói chắc nịch như vậy, còn vẻ mặt kích động… Anh ta sẽ không phải đã đến mộ Lưu Bá Ôn rồi chứ?" "Vãi!

Mù Tạt bạn đã phát hiện ra điểm mấu chốt!

Hình như thật sự có khả năng này!" "Không thể nào, Diệp Đảo thật sự là đại gia đạo mộ!

Ngay cả mộ Lưu Bá Ôn cũng đã đi qua, đúng là quá đỉnh!

Diệp Đảo sẽ không phải cũng đã đến mộ Vũ Hầu rồi chứ?" … Trong chốc lát, cả phòng livestream đều điên cuồng đồn đoán, nói rằng Diệp Kiêu đã vào mộ Lưu Bá Ôn, cho nên mới có thể chắc chắn như vậy.

Băng Băng cũng rất "tâm lý", đúng lúc mở màn hình livestream.

Trong nháy mắt, cả màn hình lớn ở trung tâm liền hoàn toàn bị làn sóng bình luận cuồn cuộn tràn ngập.

Nhìn thấy những bình luận này, các chuyên gia có mặt đều không

khỏi ngẩn người, sau đó đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Diệp Kiêu.

Từng vào mộ Lưu Bá Ôn và mộ Vũ Hầu, đây không phải là chuyện nhỏ.

Hai nơi này không chỉ là khu danh lam thắng cảnh được tỉnh bảo vệ, mà hai ngôi mộ này còn là di vật văn hóa được quốc gia bảo vệ.

Nếu trộm hai ngôi mộ này, thì tuyệt đối không phải là chuyện đi tù vài năm hay vài chục năm đơn giản như vậy!

Có thể còn được ăn kẹo đồng miễn phí.

Diệp Kiêu đương nhiên cũng biết hậu quả, nên ngay lập tức vội vàng phủ nhận: "Mọi người đừng nói bừa!

Sao tôi có thể vào mộ Lưu Bá Ôn được chứ?

Mộ Vũ Hầu tôi cũng chưa vào!

Hơn nữa hai ngôi mộ này đều là giả, tại sao tôi phải vào…" Nói đến đây, Diệp Kiêu đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhìn lại, ánh mắt các chuyên gia nhìn anh đều càng kỳ quái hơn.

Ngay lập tức, ánh mắt Diệp Kiêu hơi ngưng lại, rồi vội vàng xua tay: "Haiz!

Nói cái gì thế!

Thật hay giả không liên quan đến tôi, tôi lại không phải mộ tặc!" Lúc này, khán giả trong phòng livestream đã hoàn toàn cười điên rồi.

Ngay lập tức, cả phòng livestream tràn ngập vô số bình luận, dấy lên từng đợt sóng. "Ha ha ha!

Đỉnh thật!

Diệp Đảo đây là không đánh mà tự khai à!" "Mau!

Chương 131

Cắt đoạn video vừa rồi lại, đây là bằng chứng!

Bằng chứng quý giá đó!" "Diệp Đảo giấu đầu hở đuôi thế này có ổn không?

Ha ha ha ha!" "Thật sự cười không ngậm được mồm, nói về hiệu ứng chương trình thì vẫn phải xem Diệp Đảo!

Đúng là đỉnh của chóp!

Còn tự mình thừa nhận mình đạo mộ!" "Thật sự cười điên rồi!

Anh ta ngay cả mộ Vũ Hầu cũng đã đi qua, có phải là đã mở quan tài rồi, cho nên mới biết hai ngôi mộ này là giả không?" … Trong chốc lát, cả phòng livestream như nước sôi, vô cùng sôi sục.

Lúc này, các chuyên gia có mặt đã bắt đầu bàn luận. "Tôi đã nói mà, lúc vào mộ Vũ Hầu, bên trong quan tài đều có dấu vết bị cạy mở!" "Quá đáng ghét!

Tôi còn nhớ cái đường hầm bên cạnh mộ Lưu Bá Ôn nữa!" "Chậc chậc!

Thân phận của cậu Diệp này, quả nhiên không đơn giản!

Ngay cả hai ngôi mộ này cũng đã đi qua!" "Người trẻ tuổi bây giờ, lá gan càng ngày càng lớn rồi!" … Diệp Kiêu nghe những lời này, mồ hôi trên trán không biết sao lại càng ngày càng nhiều.

Giáo sư Chu bên cạnh nhìn Diệp Kiêu, giả vờ không biết hỏi: "Cậu Diệp à, sao vậy?

Trán ra nhiều mồ hôi thế?" Diệp Kiêu tỉnh táo lại, nhận lấy tờ giấy giáo sư Chu đưa, vội vàng nói: "À, chắc là trời hơi nóng, hơi nóng…"

Giáo sư Chu nghe vậy, khẽ gật đầu, dường như lơ đãng nói: "Tôi cứ tưởng, tôi còn tưởng cậu thật sự đã đi qua hai ngôi mộ đó, cho nên căng thẳng chứ?" Nói xong, giáo sư Chu lại nhìn Diệp Kiêu, cố ý hỏi: "Cậu chắc là không căng thẳng chứ?" Diệp Kiêu suýt nữa thì ngã ngửa, anh vội vàng vịn vào bàn, liên tục xua tay: "Haiz!

Sao có thể, tôi là thanh niên tốt năm tốt thời đại, sao có thể làm chuyện đó!

Tôi hoàn toàn không căng thẳng, ông xem!

Tôi một chút cũng không căng thẳng!" … Nói rồi, Diệp Kiêu chỉ nắm chặt tờ giấy đã bị mồ hôi trên trán làm ướt sũng, rồi lại nói tiếp: "Tôi chỉ là một biên kịch thôi, cộng thêm có hứng thú với lịch sử, cho nên sẽ hiểu rõ hơn về những nội dung này, những chuyện này… đều rất hợp lý mà!" Lúc này, khán giả trong phòng livestream đã hoàn toàn cười không thể tự chủ được nữa.

Hoàn toàn không ai tin Diệp Kiêu, liên tục điên cuồng bình luận trong phòng livestream "Anh một câu, tôi một câu, Diệp đạo diễn liền bị tống vào tù!" Diệp Kiêu thấy vậy, cũng vội vàng chuyển chủ đề, không muốn tiếp tục nói về vấn đề này nữa. "Cái đó, tôi sở dĩ xác định thi thể này chính là Lưu Bá Ôn, thực ra là vì tấm bia đá này!" Câu nói này vừa ra, các chuyên gia có mặt đều không khỏi có chút nghi hoặc.

Đúng vậy, thực ra họ cũng đang suy nghĩ, tại sao ở đây lại xuất hiện một tấm bia đá như vậy.

Nhưng bây giờ Diệp Kiêu nói, sở dĩ xác định thi thể vừa rồi là Lưu Bá Ôn, chính là vì tấm bia đá này.

Lẽ nào tấm bia đá này có liên quan gì đến Lưu Bá Ôn sao?

Trong chốc lát, các chuyên gia có mặt đều không khỏi nhìn về phía Diệp Kiêu.

Không đợi họ nghi hoặc lên tiếng, Diệp Kiêu đã nói: "Có truyền thuyết dân gian, Lưu Bá Ôn thời trẻ đọc sách trong núi Thanh Điền, vô tình phát hiện một hang đá!

Trong hang có một tấm bia đá!

Trên bia đá khắc chữ 'Mão kim đao, trì thạch xao'.

Lưu Bá Ôn không nghĩ nhiều, nhặt hòn đá lên đập vào bia đá, bia đá liền vỡ tan!

Sau khi bia đá vỡ, thì xuất hiện một cuốn thiên thư, tên là 'Thiên Văn Thư'!

Cũng chính nhờ cuốn sách này, Lưu Bá Ôn mới có được bản lĩnh thông thiên!

Ban đầu rất nhiều người đều cho rằng, đây chỉ là một câu chuyện dân gian không đáng tin!

Nhưng bây giờ xem ra, lại có mấy phần là thật!" Lời của Diệp Kiêu vừa dứt, trong mắt các chuyên gia có mặt đã lộ ra vẻ kinh ngạc.

Rõ ràng, họ chưa từng nghe qua truyền thuyết này.

Nhưng đối với cuốn Thiên Văn Thư này, họ cũng tồn tại nghi hoặc.

Nếu theo cách nói của Diệp Kiêu, đúng là hoàn toàn khớp, cũng vừa hay giải quyết được nghi hoặc trong lòng họ.

Nhưng… giáo sư Chu quay sang nhìn Diệp Kiêu, hỏi: "Vậy tại sao cậu lại nói, mộ của Lưu Bá Ôn và mộ Vũ Hầu đều là giả?" Diệp Kiêu nghe vậy, cũng lại lên tiếng trả lời: "Hai ngôi mộ này có điểm chung, địa điểm xung quanh đều có chín ngọn núi bao quanh, tạo thành thế 'cửu long hội châu'!

Sự huyền diệu của địa thế này nằm ở chỗ, có thể hội tụ khí trời

đất mà không tan, mang khí của chín con rồng để dưỡng âm trạch.

Tuy địa thế này rất tốt, nhưng lại khá thường thấy!

Hai người họ từ xưa đã là đại gia về phong thủy bói toán, nhưng sau khi chết lại chôn cất qua loa, đây là điểm nghi vấn thứ nhất!" "Còn một điểm nữa, Lưu Bá Ôn từng tổng hợp những gì mình đã học cả đời vào một cuốn sách, gọi là 《Bách Chiến Kỳ Mưu》!

Rất nhiều người đều thèm muốn cuốn sách này!

Theo truyền thuyết lịch sử, Chu Nguyên Chương từng vì cuốn sách này mà mở mộ của Lưu Bá Ôn!

Nhưng sau khi mở quan tài, lại chỉ thấy trong quan tài có sáu chữ: 'Khai quan giả, kiến thi tử' (Người mở quan tài, thấy xác chết)!

Tuy câu chuyện này không nhất định là thật, nhưng cũng nói lên một vấn đề!

Đó là sau khi hai người họ chết, mộ của họ nhất định sẽ không được yên ổn!

Nếu bị người ngoài biết nơi mộ của họ, chắc chắn sẽ bị đào trộm không ngừng!

Thỏ khôn đào ba hang, nơi mộ mà họ có thể công bố ra ngoài, chắc chắn không phải là thật!

Cho nên tôi mới nói, mộ của hai người này thực ra là giả!" Diệp Kiêu nói xong, các chuyên gia có mặt đã hoàn toàn rơi vào trạng thái chấn động sâu sắc.

Trong chốc lát, không một ai lên tiếng, đều nhíu mày trầm tư.

Những lời Diệp Kiêu nói không phải là không có lý.

Nhưng chỉ dựa vào điểm này, muốn họ tin rằng mộ của hai người này là giả, dường như có chút không đủ!

Vì vậy trong chốc lát, các chuyên gia có mặt đối với lời nói của Diệp Kiêu đều nửa tin nửa ngờ.

Lúc này, Diệp Kiêu cũng quay đầu nhìn tấm bia đá đầy bụi bặm trên màn hình lớn, rồi nói tiếp: "Cuốn 《Thiên Văn Thư》 này, Lưu Bá Ôn ngay cả con cháu hậu duệ của mình cũng chưa từng truyền lại!

Nhưng lại xuất hiện ở đây, đủ để nói lên tất cả.

Hơn nữa giáo sư Dương cũng từng nói, trong ảo cảnh đã nhìn thấy trên eo của thi thể này có treo một miếng ngọc bội khắc chữ 'Lưu'!

Đây không thể chỉ là trùng hợp…" Lần này, ánh mắt của các chuyên gia có mặt đều thay đổi.

Bao gồm cả giáo sư Chu, họ cũng lập tức nhớ lại những lời giáo sư Dương từng nói.

Giáo sư Chu dường như cũng đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay sang nhìn Diệp Kiêu hỏi: "Nhưng đây không phải là… mộ của Gia Tĩnh Đế sao?

Tại sao Lưu Bá Ôn lại ở đây?" Mãi đến khi nghe câu này, khán giả có mặt dường như mới nhớ lại.

Chương 132

Ngôi mộ lớn này, dường như từ rất lâu trước đây đã được chứng thực, chính là mộ của Gia Tĩnh Đế.

Tại sao Lưu Bá Ôn thời Hồng Vũ lại xuất hiện trong mộ của hoàng đế Thế Tông?

Điều này có chút không hợp lý!

Trong chốc lát, các chuyên gia có mặt đều đồng loạt nhìn về phía Diệp Kiêu, trong ánh mắt mang theo vẻ nghi hoặc sâu sắc.

Diệp Kiêu nghe vậy lại không khỏi từ từ lắc đầu, rồi thốt ra hai chữ: "Trấn áp!" Hai chữ này, như một chiếc búa lớn, hung hăng đập vào trái tim của tất cả mọi người.

Trong nháy mắt, hơi thở của mọi người đều ngưng lại. "Trấn áp?

Trấn áp cái gì?" Giáo sư Chu mặt lộ vẻ kinh ngạc, nghi hoặc hỏi.

Các chuyên gia khác cũng quay ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Nhưng Diệp Kiêu lại từ từ lắc đầu, rồi nói: "Các vị chẳng lẽ không phát hiện sao?

Những sợi xích sắt này, và cây cầu treo này bất luận là chất liệu sử dụng, hay là kiểu dáng, đều không hề ăn nhập với thiên đình mà Gia Tĩnh Đế xây dựng!" Nói xong câu này, Diệp Kiêu không nói thêm nữa.

Các chuyên gia có mặt trong nháy mắt dường như cũng đều hiểu ra điều gì đó, đồng tử đều hơi giãn ra.

Giáo sư Chu cũng không khỏi lẩm bẩm: "Ý cậu là… những sợi xích sắt và cây cầu treo này, là được xây dựng vào thời Hồng Vũ, chỉ

là khi Gia Tĩnh Đế xây dựng 'thiên đình', đã giữ lại chúng?" Diệp Kiêu nghe vậy, khẽ gật đầu.

Lần này, tất cả mọi người đều không khỏi kinh ngạc.

Sao có thể chứ?

Trong mộ của mình, ai sẽ dung túng sự xuất hiện của kiến trúc của người khác?

Huống hồ còn là một quân chủ tàn bạo vô lương như Gia Tĩnh Đế!

Điểm này cũng chính là điều Diệp Kiêu nghi hoặc.

Tuy nhiên, đối với chuyện này, trong lòng Diệp Kiêu cũng tồn tại một số suy đoán.

Ngay lập tức, Diệp Kiêu cũng không giấu giếm, nói ra suy đoán của mình: "Gia Tĩnh Đế trong mắt không dung được hạt cát, sau khi chết lại càng vọng tưởng ngồi ôm giang sơn ngàn thu trong mộ, sao có thể dung túng kiến trúc của người khác trong 'thiên đình' của mình?" Mà sở dĩ Gia Tĩnh Đế giữ lại những kiến trúc này, vậy thì chắc chắn có lý do bắt buộc phải giữ lại!

Theo suy đoán của tôi, Lưu Bá Ôn tự trói mình vào xích sắt, khắc hạ 《Thiên Văn Thư》 chôn ở đây, cộng thêm chuyện Lưu Bá Ôn trị thủy trước đây!

Tôi ngoài việc nghĩ đến ông ta trấn áp nghiệt long, thì không thể nghĩ ra tác dụng nào khác!

Mà sở dĩ Gia Tĩnh Đế dung túng sự tồn tại của thi thể Lưu Bá Ôn, cũng là vì tác dụng của thi thể này!

Khiến cho ngay cả Gia Tĩnh Đế cũng có điều kiêng kỵ, cho nên mới phá lệ giữ lại!" … Những lời này như thể khiến cho các chuyên

gia có mặt tại đây được khai sáng, bừng tỉnh ngộ.

Nhất thời, tất cả mọi người đều không khỏi bàng hoàng, kinh ngạc nhìn vào màn hình trực tiếp, nơi có thi thể bị vô số dây xích trói chặt.

Trong lòng họ không khỏi dấy lên một nghi vấn: lẽ nào trên thế giới này, rồng thật sự tồn tại sao?

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều trở nên kích động!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng mọi người đều dấy lên niềm hy vọng và mong chờ vô hạn.

Mà khán giả trong phòng trực tiếp lúc này cũng hoàn toàn sôi sục.

Loạt bình luận trong phòng trực tiếp như cơn lũ vỡ đê, bắt đầu bùng nổ dữ dội.

"Lẽ nào trên thế giới này thật sự có rồng sao?" "Thuyết Tỏa Long Tỉnh khóa rồng… không phải là hư cấu à!" "Trời ơi, tôi không chịu nổi nữa rồi, lẽ nào trong đời này, tôi thật sự có thể tận mắt thấy rồng tồn tại sao?" "Lưu Bá Ôn vì để trấn áp nghiệt long nên mới tự trói mình ở đây sao?" "Bên dưới vực sâu này, lẽ nào thật sự có rồng tồn tại sao?". … Khán giả trong phòng trực tiếp bàn tán sôi nổi, nhưng câu nào cũng không thể thiếu chữ "rồng".

Nhất thời, tất cả khán giả đều không khỏi trở nên vô cùng kích động.

Ai nấy đều cho rằng, bên dưới Tỏa Long Tỉnh này thật sự đang khóa một con rồng, mà Lưu Bá Ôn ở đây là để trấn giữ con rồng này.

Lúc này, đội khảo cổ dưới hầm mộ đã hoàn toàn dập được nội dung trên tấm bia đá này.

Sau khi đội khảo cổ lưu giữ bản dập, theo lệnh của giáo sư Chu, họ lại bắt đầu tiến sâu hơn vào bên trong để thăm dò.

Dưới ánh đuốc, cách tấm bia đá không xa, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy một cánh cửa lớn màu đỏ son.

Trước cửa có hai cột đá khổng lồ, trên cột đá điêu khắc hình kim long năm móng, sống động như thật.

Chỉ cần nhìn một cái, liền có cảm giác như con kim long trên cột đá đang bơi trong nước, bất cứ lúc nào cũng có thể từ cột đá bay vút lên không trung.

Trong phút chốc, tâm trí của các thành viên đội khảo cổ đều không khỏi sững sờ.

Theo lệnh của giáo sư Chu, các thành viên đội khảo cổ lần lượt thắp sáng giá nến trước cửa, soi sáng cả khu vực này.

Các thành viên đội khảo cổ cũng lấy đèn pin ra, chiếu rọi toàn bộ kiến trúc trước mắt.

Và trong khoảnh khắc được chiếu sáng, tất cả mọi người đều không khỏi ngây người.

Đây là một cung điện nguy nga lộng lẫy, tọa lạc trên vách đá!

Cung điện cao tới bốn tầng, điêu lương họa trụ, khí thế hùng vĩ.

Bên cạnh cột đá là hai pho tượng đá khổng lồ, điêu khắc hình kỳ lân sống động như thật.

Tường ngoài được khảm bạch ngọc, xen kẽ vô số hoa văn tinh xảo.

Lên cao hơn nữa, bốn góc mái hiên của cung điện được điêu khắc hình rồng, lợp ngói lưu ly, điểm xuyết bằng pha lê, khảm pháp lang.

Tựa như một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ!

Hoàn toàn đạt đến "mỹ học đối xứng" của kiến trúc cổ điển.

Khiến cho các chuyên gia có mặt không khỏi ngây ngất.

Nhất thời, nhiều chuyên gia không kịp phản ứng, đều đứng ngây người bên ngoài cung điện.

Mà khán giả trong phòng trực tiếp khi thấy cung điện này cũng không kìm được mà kinh hô.

“Cung điện dưới lòng đất đẹp quá!

Trời ơi!” “Trời ạ, ngày nào tôi cũng đi qua khu Bắc Tân Kiều này, không ngờ dưới chân mình lại có một cung điện tuyệt mỹ như vậy!” “Đây chính là nghệ thuật kiến trúc cổ đại sao?

Đơn giản là đẹp không tả xiết!” “Tôi thật ghen tị với các đế vương cổ đại!

Chương 133

Nếu tôi được sống ở đây, chết cũng không hối tiếc!" "Ghê thật, cung điện này vốn dĩ là để cho người chết ở mà!". … Dưới hầm mộ, sau khi kinh ngạc trước vẻ tinh xảo của cung điện, các thành viên đội khảo cổ cũng bắt đầu quan sát kỹ hơn.

Giáo sư Dương cầm đèn pin, chiếu luồng sáng lên cánh cửa lớn màu đỏ son.

"Lăng Tiêu Điện…" Quả nhiên, không khác mấy so với dự đoán của mọi người.

Trên tấm biển của cung điện này, khắc ba chữ "Lăng Tiêu Điện".

Hoàng đế Gia Tĩnh này quả nhiên đã tẩu hỏa nhập ma, thật sự xây chủ mộ thất của mình thành Lăng Tiêu Bảo Điện.

Nhất thời, trong lòng các chuyên gia có mặt không khỏi khẽ than thở.

Ngay sau đó, đội khảo cổ nhìn cung điện trước mắt, ai nấy đều lộ vẻ mong chờ, nóng lòng muốn vào trong xem xét.

Giáo sư Dương cũng lập tức xin chỉ thị của giáo sư Chu, muốn vào trong xem xét.

Sau một lúc suy nghĩ, giáo sư Chu quả quyết đồng ý.

Lập tức, cả phòng trực tiếp bỗng trở nên náo nhiệt.

Công việc của đội khảo cổ, vào lúc này cuối cùng cũng đã gần đến hồi kết, sắp tiến vào vị trí cuối cùng của ngôi mộ lớn này – chủ mộ thất!

Nhất thời, tất cả mọi người đều vô cùng kích động, đổ dồn ánh

mắt vào màn hình trực tiếp.

Theo lệnh của giáo sư Dương, đội bảo vệ và đội khảo cổ cũng từ từ đẩy cánh cửa lớn màu đỏ son ra.

Nhưng trong khoảnh khắc mở cửa, tất cả mọi người đều không khỏi sững sờ.

Cả đại điện đèn đuốc sáng trưng, nguy nga lộng lẫy.

Đã qua mấy trăm năm, ánh đèn trong đại điện này vẫn lập lòe, vẫn chưa hề tắt.

Khiến người ta không khỏi có một ảo giác, cứ như thể, nơi mình đến không phải là cung điện dưới lòng đất, mà là cung điện trên mặt đất.

Nhất thời, tất cả mọi người đều chìm trong sự kinh ngạc sâu sắc.

Mà các thành viên đội khảo cổ khi thấy cảnh này cũng hoàn toàn ngây người.

Trong đại sảnh không có mùi hăng nồng khó chịu, chứng tỏ những giá nến này không phải được đốt cháy bằng phốt pho trắng.

Đây thực sự là Trường minh đăng cháy mãi không tắt!

Trong đại điện này, chúng đã cháy không biết bao nhiêu năm.

Giáo sư Dương từ từ bước vào trong, nhìn chằm chằm vào những giá nến đèn đuốc sáng trưng trong đại điện, ánh mắt dần lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng.

"Đây… đây thật sự là dầu não giao nhân!" Giáo sư Dương không khỏi lẩm bẩm.

Ông đã từng đọc được trong rất nhiều cổ tịch liên quan đến mai táng rằng, trên một hòn đảo nhỏ ở Đông Hải có giao nhân sinh sống.

Ban ngày chúng xuống nước kiếm ăn, ban đêm trở về bờ nghỉ ngơi.

Có những kẻ hiếu kỳ, chuyên đợi lúc chúng trở về bờ để bắt giao nhân, lấy dầu não dâng lên cho hoàng thất để làm Trường minh đăng.

Trước đây, sự tồn tại của giao nhân chưa từng được chứng thực, mọi người đều cho rằng đó chỉ là sự tưởng tượng của người xưa.

Và Trường minh đăng, cũng chưa từng có ai nhìn thấy.

Tuy nhiên bây giờ, Trường minh đăng thật sự đột ngột xuất hiện trước mắt mọi người, truyền thuyết về giao nhân dường như cuối cùng cũng đã được chứng thực.

Ai nấy đều tỏ vẻ khó tin.

Giáo sư Chu từ từ nuốt nước bọt, nhìn lên màn hình lớn ở trung tâm, chậm rãi nói: "Đây thật sự là dầu não giao nhân, dùng để làm Trường minh đăng sao…" Nhưng rõ ràng, họ cũng không biết giao nhân có thật sự tồn tại hay không, tất cả chỉ là đọc được qua những lời ghi chép rời rạc trong cổ tịch.

Trước đây họ cho rằng, cái gọi là dầu não giao nhân, chẳng qua chỉ là dầu não cá voi.

Còn cái gọi là Trường minh đăng, cũng chỉ là ảo giác do phốt pho trắng cháy gây ra cho mọi người.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như không phải vậy.

Nhất thời, cả phòng trực tiếp trở nên vô cùng náo nhiệt, tất cả khán giả đều bàn tán sôi nổi.

"Vãi!

Thật hay giả vậy?

Giao nhân thật sự tồn tại sao?" "Quả nhiên, rất nhiều truyền

thuyết cổ đại không phải là hư cấu!" "Có lẽ giao nhân vốn dĩ hiếm hoi, sau khi bị người xưa săn bắt ráo riết, nên bây giờ giao nhân đã ẩn mình đi rồi!" "Giao nhân có phải là… mỹ nhân ngư không?" "Có khả năng lắm!

Người xưa không lừa ta mà!". … Dưới hầm mộ, sau cơn chấn động ban đầu, các thành viên đội khảo cổ cũng nhanh chóng hoàn hồn.

Từ từ nén lại những nghi hoặc và sóng gió trong lòng, họ lại một lần nữa hướng ánh mắt vào ngôi mộ này.

Nhất thời, tất cả mọi người đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hóa ra, thứ khiến cho đại điện này đèn đuốc sáng trưng, không chỉ có những ngọn Trường minh đăng cháy mãi không tắt này.

Ở vị trí cao trong cung điện, còn được khảm một viên dạ minh châu to bằng đầu người!

Viên dạ minh châu này tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ đại điện, đẹp không sao tả xiết.

Mức độ xa hoa của đại điện này lại một lần nữa khiến tất cả các chuyên gia có mặt phải kinh ngạc.

Bước vào đại điện, tám cột đá điêu khắc kim long sừng sững giữa điện, kim long trên mỗi cột đá đều sống động như thật, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bay ra khỏi cột.

Hai bên còn có vô số bức tường chạm rỗng, trên tường điêu khắc rất nhiều bức bích họa tinh xảo.

Trong đại điện, nền nhà được lát bằng gỗ hồng, cửa chính đối diện với nơi sâu nhất của đại điện, chiếc long ỷ lấp lánh ánh vàng!

Long ỷ tọa lạc trên những bậc thang cao, tựa như nơi đây là một triều đình thực sự.

Hoàng đế Gia Tĩnh ngồi trên long ỷ, vừa vặn có thể nhìn xuống vô số văn võ bá quan dưới đất, nắm chặt mọi người trong tay.

Tuy nhiên, thứ hấp dẫn nhất lại không phải là chiếc long ỷ này.

Mà là những bức bích họa chạm rỗng trên tường xung quanh đại điện.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy những bức bích họa tinh xảo này, tất cả các chuyên gia đều lập tức bị thu hút.

Chương 134

Họ lần lượt chạy đến bên tường, bắt đầu quan sát những bức bích họa chạm rỗng tinh xảo này.

“Đây… đây đơn giản là quá đẹp!

Sống động như thật, rõ ràng trong nháy mắt!” “Tuy rằng kỹ thuật bích họa hiện đại đã hoàn toàn vượt qua thời cổ đại!

Nhưng vào thời đó, người xưa vạn sự chỉ có thể dựa vào đôi tay, kỹ thuật bích họa đã có thể đạt đến cảnh giới như vậy, thật khiến người ta kinh ngạc!” “Thật là kỹ nghệ thần sầu!

Những bức bích họa này đơn giản là quá tinh xảo!

Đây là bảo vật của Đại Việt ta!”. … Các thành viên đội khảo cổ có mặt, hai tay đều run lên vì kích động, miệng cũng không ngớt lời khen ngợi.

Giáo sư Dương tuy cũng vô cùng kích động, nhưng dù sao cũng là người từng trải.

Ông không nói một lời mà xem hết tất cả các bức bích họa, cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng giải thích: “Trên những bức bích họa này, không có điêu khắc quá nhiều thông tin!” “Trên đó phần lớn là hoài bão mong muốn vĩnh sinh thành tiên của hoàng đế Gia Tĩnh, những gì được khắc họa cũng đều là những cảnh phi thăng vũ hóa!” Ngay lập tức, sự chú ý của các thành viên đội khảo cổ rời khỏi những bức bích họa.

Trong đại điện này, thực ra cũng không có thứ gì đặc biệt.

Chỉ là một đại điện bình thường mà thôi, ngoài ra không còn nơi nào đáng chú ý hơn.

Đội khảo cổ đi lại trong đại điện một lúc lâu, ở phía sau bên hông đại điện, họ tìm thấy một lối đi.

Lối đi này hẳn là thông đến những nơi khác của cung điện.

Lập tức, giáo sư Chu không chút do dự, trực tiếp đồng ý yêu cầu vào trong của đội khảo cổ.

Bên trong lối đi khác với trong điện, tối om một mảng.

Đội khảo cổ lo lắng nhiệt độ cao của đuốc sẽ làm hỏng văn vật ở đây, nên chỉ có thể dùng đèn pin để chiếu sáng.

Sau khi vào lối đi, vẫn là những vách ngăn bằng gỗ hồng.

Trên cửa sổ chạm rỗng một số hoa văn, vô cùng tinh xảo.

Lối đi này rất dài, trên tường hai bên khảm rất nhiều giá nến, chỉ có điều không giống như Trường minh đăng trong đại điện, tất cả đều không được thắp sáng.

Các thành viên đội khảo cổ sau khi vào trong đại điện này cũng vô cùng cẩn thận.

Họ không dám chạm vào bất cứ vật gì trong điện, cũng không dám tự ý thắp sáng những ngọn nến này.

Chỉ cầm đèn pin, đi xuyên qua lối đi dài này.

Lối đi cực kỳ rộng rãi, nền nhà cũng được lát bằng gỗ hồng.

Đi rất lâu, mọi người cuối cùng mới lờ mờ nhìn thấy một tấm rèm cửa ở sâu trong lối đi này.

Sắc mặt mọi người đều không khỏi thoáng vui mừng.

Rồi họ lần lượt tăng nhanh bước chân.

Vừa qua tấm rèm cửa đầu tiên của lối đi, tất cả mọi người trong nháy mắt đều ngửi thấy một mùi hương vô cùng nồng nàn.

Nhất thời, các thành viên đội khảo cổ có mặt không khỏi có chút nghi hoặc.

"Hương thơm nồng quá!" một thành viên trong đội kinh ngạc nói.

Mấy thành viên đội khảo cổ khác cũng lần lượt phụ họa, họ cũng ngửi thấy mùi hương nồng nàn này.

Đội khảo cổ lại nhìn vào bên trong, thì bất ngờ phát hiện một tấm bình phong mạ vàng, điêu khắc hoa điểu trùng ngư, cực kỳ tinh xảo.

Đi tiếp về phía trước, các thành viên đội khảo cổ lại bất ngờ phát hiện, sau tấm bình phong dường như là một hồ nước cạn.

Bên cạnh cũng có một số vật dụng bằng gỗ, giống như giá treo quần áo.

Sau khi quan sát một lúc, giáo sư Dương chậm rãi lên tiếng nói: "Đây có lẽ là phòng tắm thời xưa!" Nói rồi, các thành viên đội khảo cổ bắt đầu tìm kiếm trong phòng tắm này.

Trong phòng tắm không có gì đặc biệt, ngoài bình phong, giá treo quần áo, và một hồ nước cạn ra, thì không còn thứ gì khác.

Sau khi khảo sát một lúc, một thành viên trong đội đột nhiên thắc mắc: "Nhưng mùi hương này… rốt cuộc là từ đâu bay ra?" Nhất thời, các thành viên đội khảo cổ khác cũng có chút nghi hoặc.

Bởi vì họ vừa mới vào đây đã ngửi thấy một mùi hương vô cùng nồng nàn, nhưng lại không biết nó phát ra từ đâu.

Ngay cả giáo sư Dương cũng có chút không thể lý giải được mùi hương này, rốt cuộc nên giải thích thế nào.

Các chuyên gia có mặt men theo mùi hương nồng nàn này, bắt đầu tìm kiếm trong phòng tắm.

Luồng sáng của đèn pin liên tục quét qua đại sảnh, từ từ chiếu

sáng không gian tối đen.

Nhưng khi luồng sáng quét qua hồ nước cạn, nó lại đột ngột dừng lại.

Giáo sư Dương khẽ nhíu mày, nhìn vào trong hồ.

Đáy hồ này tự nhiên là đã khô cạn, nên cảnh tượng dưới đáy hồ rõ như ban ngày.

Giáo sư Dương phát hiện, dưới đáy hồ lại được khảm một miếng ngọc bích cổ kính, hình dạng vô cùng kỳ lạ.

Trong nháy mắt, giáo sư Dương nghĩ đến điều gì đó, vội vàng gọi các khán giả có mặt, nói: "Mau!

Mau lại đây!" Tiếng gọi này đã thu hút toàn bộ các thành viên đội khảo cổ đến đây.

Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều tập trung quanh hồ nước cạn này, từng luồng sáng đèn pin chiếu rọi xuống đáy hồ.

Và các thành viên đội khảo cổ cũng nhìn thấy miếng ngọc cổ dưới đáy hồ.

Vì bên trong hồ nước cạn được lát bằng ngọc lưu ly mỹ lệ, trong đó cũng tồn tại giá trị khảo cổ rất cao.

Cho nên các thành viên đội khảo cổ không dám mạo hiểm đi xuống, chỉ đứng bên cạnh hồ quan sát.

"Mùi hương này, có lẽ là từ dưới đáy hồ này tỏa ra phải không?" một thành viên trong đội hỏi.

Giáo sư Dương nghe vậy khẽ gật đầu, nói: "Không sai!

Đúng là từ dưới đáy nước phát ra!" Nói rồi, giáo sư Dương chỉ vào miếng ngọc cổ được khảm dưới đáy nước, lại nói tiếp: "Nếu tôi không đoán sai, miếng ngọc cổ dưới đáy nước này chính là nguồn phát

ra mùi hương!" "Cái gì?" Nhất thời, các thành viên đội khảo cổ có mặt không khỏi có chút sững sờ.

Ngọc cổ?

Tỏa ra hương thơm?

Đây hoàn toàn là hai từ không hề liên quan đến nhau!

Chương 135

Ngọc cổ sao có thể tỏa ra mùi hương nồng nàn như vậy được?

Nghĩ vậy, tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt nghi hoặc về phía giáo sư Dương. … Mà giáo sư Dương cũng chậm rãi lên tiếng, từ tốn nói ra suy nghĩ của mình: "Trước đây chúng ta từng ở vùng đất Cổ Thục, khai quật được một cỗ quan tài kỳ lạ!" "Trong khoảnh khắc mở quan tài, hương thơm lan tỏa khắp nơi!

Tựa như mùa xuân trăm hoa đua nở, mùi hương khiến người ta tinh thần sảng khoái!" "Và trong quan tài, chính là mục tiêu của đội khảo cổ chúng ta lần đó – Hương Phi!" "Truyền thuyết kể rằng vị Hương Phi này, bất kể là vào tháng chạp đông giá rét, hay là mùa hè oi ả, trên người luôn tỏa ra một mùi hương thanh khiết kỳ lạ, vô cùng kỳ quái!" "Lúc đó chúng ta còn chỉ cho rằng, đây chẳng qua lại là một truyền thuyết trong lịch sử mà thôi!" "Nhưng trong khoảnh khắc mở quan tài, tất cả chúng ta đều kinh ngạc, đoạn ghi chép lịch sử này hoàn toàn là sự thật!" "Thi thể khô trong mộ tỏa ra mùi hương nồng nàn không tan, lúc đó cả cứ điểm của đội khảo cổ chúng ta đều ngửi thấy mùi hương này!" "Thực ra ban đầu chúng ta, đối với nguồn gốc của mùi hương này cũng không có suy đoán gì." "Nhưng mãi cho đến khi trong quan tài của Hương Phi, phát hiện ra một miếng ngọc cổ không khác mấy so với miếng ngọc trước mắt này!" Lời của giáo sư Dương nói đến đây thì hoàn toàn dừng lại.

Nhưng các nhà khảo cổ học tại hiện trường, cũng như khán giả trong phòng trực tiếp, lại đã hoàn toàn hiểu ra.

Hóa ra thứ tỏa ra mùi hương nồng nàn này, chính là miếng ngọc cổ trước mắt.

Mà cái gọi là Hương Phi, cũng chính là vì mang theo bên mình miếng ngọc cổ này, nên mới luôn tỏa ra một mùi hương kỳ lạ, từ đó mà nổi danh.

Nhưng lúc này, trong buổi hội thảo, giáo sư Chu nghe vậy lại không khỏi khẽ nhíu mày.

"Nhưng tôi nhớ rằng, loại ngọc cổ này chỉ từng được phát hiện trong các ngôi mộ của nước Cổ Thục!

Sao lại có thể xuất hiện trong ngôi mộ của triều Minh!" Giáo sư Chu nghi hoặc nói.

Lúc này, giáo sư Dương dưới hầm mộ cũng đưa ra một nghi vấn tương tự.

"Tôi nhớ… loại ngọc cổ này chỉ có ở nước Cổ Thục, các triều đại sau này không còn loại ngọc cổ này nữa mà?" "Bây giờ miếng ngọc cổ này lại đột nhiên xuất hiện ở đây… Hít!

Điều này thật khiến tôi có chút nghĩ không thông!" Nói rồi, giáo sư Dương nhìn miếng ngọc cổ dưới đáy hồ, ánh mắt dần trở nên có chút nghi ngờ.

Trong lòng các chuyên gia có mặt cũng đều nghi hoặc, nhưng vẫn không tìm được câu trả lời.

Nhất thời, bầu không khí trong cả phòng trực tiếp không khỏi trở nên có chút nặng nề, tất cả các chuyên gia đều rơi vào trầm tư.

Ngay lúc này, giọng nói của Diệp Kiêu đột nhiên vang vọng khắp đại sảnh.

"Đáp án cho vấn đề này, thực ra rất đơn giản!" Lời này vừa thốt ra, tất cả các chuyên gia có mặt lập tức chuyển ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cũng hướng ánh mắt về phía màn hình lớn, lại chậm rãi nói tiếp: "Hoàng đế Gia Tĩnh nuôi nhiều đạo sĩ như vậy, ngày qua ngày vì luyện đan mà hao tốn vô số tiền của!" "Thời gian đầu luyện đan, hoàng đế Gia Tĩnh tiêu tốn vô số, thậm chí không tiếc điều động tiền của quốc khố, bị người ta chỉ trích!" "Tuy nhiên từ sau khi chiêu mộ rộng rãi các đạo sĩ luyện đan, hoàng đế Gia Tĩnh nuôi những đạo sĩ này, nhưng lại chưa từng điều động tiền của quốc khố nữa!" "Nói cho cùng, chiêu mộ rộng rãi đạo sĩ luyện đan chẳng qua chỉ là một cái cớ, mục đích thực sự của hoàng đế Gia Tĩnh có lẽ là để đạo mộ!

Lấy tiền của trong mộ để làm đầy ngân khố!" Diệp Kiêu nói một cách nhẹ nhàng, nhưng lại khiến các chuyên gia có mặt không khỏi có chút sững sờ.

Không sai, từ xưa đến nay, rất nhiều hoàng đế dường như đều vì làm đầy ngân khố quốc khố mà ngầm tổ chức các hoạt động đạo mộ.

Như Tào Tháo, Hạng Vũ, thậm chí cả Càn Long cũng từng tổ chức đạo mộ!

Nhưng Tào Tháo đạo mộ là vì tìm bảo vật để sung vào quân lương.

Hạng Vũ đạo mộ, thì chuyên đào mộ Tần, là vì quốc thù đại hận!

Còn cái gọi là đạo mộ của Càn Long… cũng tương đương với "đạo mộc", lấy gỗ quý để xây lăng mộ cho mình.

Nhưng hoàng đế Gia Tĩnh trước mắt này, lại chỉ vì tìm bảo vật để làm đầy ngân khố, để dùng cho việc luyện đan.

Điều này không khỏi khiến cho nhiều chuyên gia có mặt, cảm quan đối với hoàng đế Gia Tĩnh lập tức giảm đi không ít.

Loại ngọc cổ được bảo quản hoàn hảo như vậy, lại vẫn có thể tỏa ra mùi hương kỳ dị vô cùng, hẳn là thuộc về một người có thân phận

hiển hách nào đó của nước Cổ Thục.

Ngôi mộ lớn như vậy đối với các nhà khảo cổ học như họ, văn vật được mai táng bên trong càng nhiều không đếm xuể.

Lịch sử của nước Cổ Thục vốn đã đứt đoạn nghiêm trọng, mà bây giờ các ngôi mộ lớn lại nhiều lần bị trộm, điều này không khỏi khiến các chuyên gia có mặt cảm thấy khá là đau lòng.

Nhất thời, bất kể là các thành viên đội khảo cổ dưới hầm mộ, hay là nhiều chuyên gia trong buổi hội thảo, đều không khỏi rơi vào im lặng.

Trái lại, khán giả trong phòng trực tiếp nghe được những chuyện như vậy, lại không khỏi trở nên náo nhiệt.

"Ghê thật, hóa ra hoàng đế Gia Tĩnh này và Diệp trộm là đồng nghiệp à!" "Chả trách, tôi cứ thắc mắc sao Diệp trộm lại biết rõ như vậy, hóa ra là đồng nghiệp với người ta!" "Chậc!

Không tồi, Diệp trộm cũng khá đấy!

Đồng nghiệp gặp đồng nghiệp mắt đỏ hoe?

Cho nên nóng lòng muốn vạch trần Gia Tĩnh?" "Hahahaha!

Mục đích của Diệp trộm không trong sáng à!" "Nhưng hoàng đế Gia Tĩnh này, nhìn là biết không phải thứ tốt lành gì!

Tôi nhớ bản chính của 《Vĩnh Lạc Đại Điển》 chính là bị mất vào thời của ông ta!". … Dưới hầm mộ, đội khảo cổ lại tiếp tục đi trên sàn nhà lát gỗ hồng, hai bên lối đi thỉnh thoảng lại đi qua một tấm rèm cửa.

Ban đầu, mỗi khi đội khảo cổ đi qua rèm cửa, họ đều vào trong xem xét.

Trong những căn phòng sau rèm cửa này, phần lớn đều đặt một cỗ

quan tài ở chính giữa.

Kiểu dáng quan tài rất bình thường, gỗ cũng là loại gỗ sam thông thường không thể thông thường hơn.

Mấy trăm năm trôi qua, những cỗ quan tài đặt trong các phòng này, phần lớn cũng đã sớm mục nát.

Đội khảo cổ đeo găng tay da dê, cẩn thận mở một cỗ quan tài đã mục nát ra xem.

Thi thể trong quan tài đã sớm mục nát, hóa thành một bộ xương trắng hếu.

"Xương nhỏ, xương chậu rộng, đây có lẽ là một thi thể nữ!" Giáo sư Dương nhìn hai cái rồi đưa ra kết luận.

Nhưng ngay sau đó, giáo sư Dương đột nhiên phát hiện có điều không ổn.

Bởi vì vị trí đặt những bộ xương này… thực sự quá ư vặn vẹo, dường như không giống cách khâm liệm của một người bình thường.

Cảm thấy tình hình không ổn, giáo sư Dương lập tức nói ra nghi vấn của mình.

"Vị trí đặt bộ xương này… dường như có chút không đúng!

Quá vặn vẹo rồi!" Các chuyên gia khác nghe vậy, lại nhìn kỹ vào trong quan tài, cũng đột nhiên phát hiện có chút không ổn.

Trong quan tài, xương tay của bộ xương này vương vãi hai bên thân, xương chân dường như bị gập lại, đầu lâu thì ngửa ra sau.

Thi thể nữ này trước khi chết đang ở trong tư thế co quắp.

Rất rõ ràng, lúc chết, cô ấy đã phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng.

Và trong khoảnh khắc ý nghĩ này lóe lên trong đầu, giáo sư Dương lập tức dựng tóc gáy.

Ông nghĩ đến một phương thức hạ táng từ thời Chiến Quốc đã bị mọi người loại bỏ – hoạt táng!

Lập tức, giáo sư Dương vội vàng nói ra suy nghĩ của mình.

Chương 136

"Thi thể nữ này không phải là bị hoạt táng chứ?" Nhất thời, những người có mặt nghe vậy đều không khỏi cảm thấy sau lưng có chút lạnh gáy.

Hoạt táng là một phương thức hạ táng cực kỳ tàn nhẫn thời cổ đại! … Thông thường, người bị hoạt táng phần lớn là nô bộc và phó dịch được chôn theo.

Khi còn sống, người ta dùng phương pháp đặc biệt để làm cho những nô lệ này bất tỉnh.

Nhân lúc họ hôn mê, họ sẽ được niêm phong vào quan tài để hạ táng.

Thường thì khi những nô lệ này tỉnh lại, họ đột nhiên phát hiện mình đang ở trong bóng tối, nhưng dù có gõ đập la hét thế nào cũng không ai đáp lại.

Cuối cùng, trong sự tuyệt vọng của bóng tối, họ từ từ ngạt thở, chết một cách đau đớn.

Đây là một phương thức hạ táng cực kỳ thảm thương và vô nhân đạo trong mê tín phong kiến kéo dài của thời cổ đại.

Bắt nguồn từ thời Hạ-Thương, sau đó bị loại bỏ vào thời Chiến Quốc.

Nhưng điều mà mọi người không ngờ tới là, phương thức hạ táng thảm thương và vô nhân đạo này lại được hoàng đế Gia Tĩnh khôi phục!

Sau đó, đội khảo cổ liên tiếp thăm dò mấy căn phòng, kết quả đều không ngoài dự đoán.

Mỗi cỗ quan tài trong mỗi căn phòng đều là một thi thể nữ cực kỳ vặn vẹo.

Rõ ràng, đây đều là những người bị hạ táng sống.

Càng đi xuống, không khí trong đội khảo cổ càng trở nên trầm mặc.

Đến cuối cùng, hễ gặp những tấm rèm cửa của những căn phòng chứa quan tài hoạt táng này, đội khảo cổ cũng cố ý tránh đi.

Họ không còn lựa chọn đi vào từng phòng để kiểm tra nữa.

Một lúc lâu sau, đội khảo cổ cuối cùng cũng đi đến cuối lối đi này.

Suốt quãng đường này, hai bên lối đi có tổng cộng khoảng chín mươi chín căn phòng, mỗi căn phòng đặt một cỗ quan tài.

Cũng có nghĩa là có đến chín mươi chín người bị ép buộc hoạt táng.

Đây là một con số đáng sợ đến mức nào.

Nhất thời, khán giả trong phòng trực tiếp đều không khỏi thở dài, lần lượt lên án hành vi vi phạm nhân đạo này.

“Mê tín phong kiến vạn ác!

Chín mươi chín người cứ thế bị hoạt táng!” “Chắc phải đau đớn lắm!

Trong quan tài từng chút một cảm nhận sinh mệnh của mình trôi đi, không nghi ngờ gì là cực hình khủng khiếp nhất trên đời!” “May mà tôi sống trong thời đại tràn ngập ánh dương này!” “Chúng ta nên cảm thấy may mắn!”. … Cùng lúc đó, sau khi đội khảo cổ dưới hầm mộ đến cuối lối đi, họ lại phát hiện ở bên ngoài căn phòng cuối cùng.

Trên mái hiên của căn phòng này lại treo một tấm biển.

Trên tấm biển khắc ba chữ "Đại La Điện"!

"Đại La Điện" là nơi Thái Thượng Lão Quân ở trong thiên đình, cũng là nơi ông luyện đan.

Vậy thì rất rõ ràng, căn phòng này rất có khả năng là phòng luyện đan của hoàng đế Gia Tĩnh.

Các thành viên đội khảo cổ suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gửi yêu cầu lên buổi hội thảo phía trên, chuẩn bị vào trong phòng này xem xét.

Giáo sư Chu sau khi thảo luận với một số chuyên gia khảo cổ đã đồng ý yêu cầu của các thành viên đội khảo cổ.

Ngay sau đó, dưới sự bảo vệ của đội bảo vệ, các thành viên đội khảo cổ theo giáo sư Dương, từ từ mở cánh cửa trước mắt ra.

"Két…" Theo một tiếng kéo dài của gỗ mục ma sát, phòng luyện đan trước mặt các thành viên đội khảo cổ từ từ mở cửa.

Các thành viên đội khảo cổ đứng ở cửa, cầm đèn pin chiếu vào trong.

Chính giữa đại điện này đặt một lò luyện đan ba chân bằng đồng cổ.

Nhìn sang hai bên, ngoài một số giá gỗ để dược liệu, và mấy cột đá cao, dường như cũng không có nguy hiểm gì khác.

Các thành viên đội khảo cổ do dự một chút, cuối cùng vẫn chọn cách đi vào.

Nhưng không biết vì sao, có lẽ là do tâm lý của mọi người.

Vừa mới vào trong, mọi người liền không khỏi cảm thấy một luồng khí lạnh âm u, không ngừng lượn lờ sau lưng.

Không khỏi khiến người ta sau gáy có chút lạnh.

Đây không chỉ là cảm giác của một người, mà là cả đội khảo cổ đều cảm nhận được luồng khí lạnh âm u này.

Các thành viên đội bảo vệ vội vàng siết chặt súng trong tay, ngón tay đặt trên cò an toàn.

Như vậy có thể đảm bảo, một khi phát hiện nguy hiểm liền có thể kịp thời mở cò an toàn khai hỏa.

Nhưng mãi cho đến khi các thành viên đội khảo cổ đến bên cạnh lò luyện đan, vẫn không phát hiện có bất kỳ nguy hiểm nào.

Mọi người cũng dần trở nên dạn dĩ hơn.

Các chuyên gia bắt đầu từ từ tản ra, thăm dò trong đại điện này.

Từng luồng sáng đèn pin qua lại trong đại điện, cuối cùng có người chú ý đến bốn cây cột xung quanh lò luyện đan.

Màu sắc của bốn cây cột này có chút kỳ dị, hoa văn điêu khắc trên đó cũng có vẻ khá kỳ quái.

Trên cột có những rãnh nối liền nhau, cuối cùng hội tụ lại ở vị trí cao khoảng một người.

Theo luồng sáng của đèn pin, từ từ di chuyển lên phía trên cột đá.

Và trong khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng trên cột đá, người này không khỏi có chút ngây người.

Sau đó phản ứng lại, thành viên đội này không kìm được mà hét lên một tiếng kinh hãi, rồi ngã nhào xuống đất.

“A!” Tiếng hét kinh hãi này trong đại điện càng trở nên vang dội.

Không khỏi khiến tất cả mọi người đều giật mình, sau đó đều chuyển ánh mắt về phía này.

Các luồng sáng đèn pin tập trung tại đây.

“Sao vậy?” Giáo sư Dương thấy vậy, vừa hỏi vừa từ từ đi về phía thành viên đội này.

Chương 137

Tuy nhiên, thành viên đội này vẫn mang vẻ mặt kinh hãi, tay chỉ vào vị trí phía trên cột đá.

“Kia, kia kìa…” Mọi người lập tức nhìn theo hướng chỉ.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy, trên đỉnh cột đá trước mắt, bị một sợi xích sắt trói chặt một thi thể nhe nanh múa vuốt.

Thi thể này đã hóa thành xương khô, nhưng dáng vẻ giãy giụa của nó dường như vẫn hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn sang ba cây cột đá còn lại, cũng đều có một bộ xương như vậy.

Trong nháy mắt, khi nhìn thấy cảnh này, cả phòng trực tiếp lập tức bùng nổ.

Loạt bình luận như cơn lũ vỡ đê, dâng lên một làn sóng dữ dội trên màn hình.

“Tôi… đi!

Trên cột ở đây, lại còn treo cả thi thể!” “Kinh khủng quá, lúc nãy tôi nhìn thấy cảnh này, cả người đều sợ chết khiếp!

C!” “Hoàng đế Gia Tĩnh này đúng là điên rồi!

Đây là lấy người sống luyện đan sao?

Đơn giản là không coi người ra người!” “Tuy rằng người này trong thời gian tại vị, cũng đã làm được rất nhiều công tích!

Nhưng khi nhìn thấy những thứ này tôi thật sự có chút… không

chịu nổi!" "Đây đơn giản là quá kinh khủng!

Tôi có chút không chịu được nữa rồi!". … Phòng trực tiếp lập tức trở nên náo nhiệt.

Và trong buổi hội thảo, cũng lập tức như bị ném vào một quả bom, bùng nổ dữ dội.

Các chuyên gia có mặt nhìn cảnh này, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh, bàn tán sôi nổi.

"Hoàng đế Gia Tĩnh này, chính xác là một tên điên!" "Đây… đây là thật sự lấy người sống luyện đan rồi!

Đơn giản là quá kinh khủng!" "Hít!

Dùng người sống luyện đan, chả trách hoàng đế Gia Tĩnh về sau càng ngày càng điên cuồng, ai!". … Giáo sư Chu nghe những lời này, mày lại không khỏi khẽ nhíu lại.

Đoạn lịch sử hoàng đế Gia Tĩnh luyện đan, giáo sư Chu cũng đã từng nghe qua, chỉ có điều ông đối với đoạn lịch sử này không hiểu sâu lắm.

Cho nên đối với việc hoàng đế Gia Tĩnh lợi dụng người sống luyện đan, giáo sư Chu cũng không hiểu rõ lắm.

Ông quay đầu nhìn lên màn hình lớn của phòng trực tiếp.

Suy nghĩ một lát, giáo sư Chu đột nhiên quay đầu nhìn Diệp Kiêu sau lưng.

Ghê thật, mình không hiểu, nhưng… sau lưng mình không phải đang đứng một người hiểu rõ sao?! … Lập tức, giáo sư Chu đi đến bên Diệp Kiêu ở bàn hội nghị, lên tiếng hỏi: "Tiểu Diệp à, đối với đoạn lịch sử hoàng đế Gia Tĩnh lợi dụng người sống luyện đan, cậu có hiểu biết gì đặc biệt không?" Câu nói này vừa thốt ra, tất cả các

chuyên gia trong buổi hội thảo lập tức đều nhìn về phía Diệp Kiêu.

Đối với cách nói hoàng đế Gia Tĩnh lợi dụng người sống luyện đan, trong lòng mọi người đều dấy lên một tia nghi hoặc.

Nhưng không ai có thể đưa ra bất kỳ giải thích nào.

Và trong đại sảnh, bất kể là mấy vị sử gia chuyên nghiệp, hay là những nhà khảo cổ học này.

Đối với sự hiểu biết về đoạn lịch sử này của hoàng đế Gia Tĩnh, rõ ràng đều không bằng Diệp Kiêu.

Cho nên người có thể đưa ra giải thích chính xác cho đoạn lịch sử này, có lẽ ở đây chỉ có một mình Diệp Kiêu.

Và Diệp Kiêu nghe vậy, cũng khẽ suy nghĩ một lát, sau đó từ tốn kể lại đoạn lịch sử đau lòng này.

Chuyện kể rằng trước sự biến Nhâm Thần cung, Thiệu Nguyên Tiết lớn tuổi tiến cử, Đào Trọng Văn với tư cách là phương sĩ luyện đan vào cung, luyện đan cho hoàng đế Gia Tĩnh.

Bởi vì Đào Trọng Văn tình cờ chữa khỏi bệnh đậu mùa cho một vị hoàng tử, nên được hoàng đế Gia Tĩnh hết mực tin tưởng.

Trong thời gian dài luyện đan, Đào Trọng Văn ban đầu không có công tích gì.

Ông trong thời gian này cũng luôn sống trong lo sợ.

Sợ bị hoàng đế Gia Tĩnh phát hiện, mình thực ra không biết luyện chế tiên đan có thể trường sinh bất lão, và vũ hóa phi tiên.

Sau vài lần suy nghĩ, Đào Trọng Văn đã nghĩ ra một phương pháp mà ông cho là tuyệt diệu.

Đó là lợi dụng kinh nguyệt của phụ nữ, cộng với sương sớm trên lá hoa để luyện đan.

Lúc đó hoàng đế Gia Tĩnh đã bị đan dược làm cho mê muội, nói cách khác là đầu óc có chút không bình thường.

Nghe theo lời của Đào Trọng Văn, tin rằng thuốc được luyện chế bằng phương thuốc này có thể giúp mình thực sự có được trường sinh.

Cho nên hoàng đế Gia Tĩnh long nhan đại duyệt, vội bảo Đào Trọng Văn bắt tay chuẩn bị luyện đan.

Nhưng mà, kinh nguyệt của phụ nữ không phải là nói thu thập là có thể thu thập được.

Hoàng đế Gia Tĩnh không thể chấp nhận chờ đợi, liền trực tiếp bảo Đào Trọng Văn luyện chế một loại thuốc có thể thúc kinh.

Lúc đó rất nhiều cung nữ vì việc này mà liên tục mấy tuần, thậm chí mấy tháng không được ăn đồ mặn, chỉ có thể ăn một ít rau dưa để qua bữa.

Mà sau khi uống loại thuốc thúc kinh này, rất nhiều phụ nữ còn bị rối loạn kinh nguyệt, chịu nhiều tổn hại.

Cuối cùng còn có rất nhiều cung nữ vì thế mà tử vong.

Thời gian đó, cung nữ trong cung có thể nói là đều sống trong lo sợ.

Một khi mình bị chọn, sẽ bị ép uống thuốc thúc kinh, sống không bằng chết.

Cho nên cuối cùng, nhiều cung nữ đã liên hợp lại, lên kế hoạch ám sát hoàng đế Gia Tĩnh, gây ra hỏa hoạn lớn trong hoàng cung!

Nhưng hoàng đế Gia Tĩnh cuối cùng lại may mắn thoát được.

Đây chính là sự biến Nhâm Thần cung nổi tiếng trong lịch sử.

Rất nhiều chuyên gia có mặt cũng đều có ấn tượng về sự kiện

hoang đường cung nữ ám sát hoàng đế trong lịch sử này.

Ngay lập tức, Diệp Kiêu liền chỉ vào màn hình, vào bốn cây cột đá xung quanh lò luyện đan, nói: "Xương cốt trên đó, nếu tôi không đoán sai, hẳn là xương cốt của phụ nữ!" Giáo sư Chu nghe vậy, vội vàng liên hệ với giáo sư Dương dưới hầm mộ, bảo giáo sư Dương và mọi người phân biệt xương cốt trên cột đá.

Chương 138

Quả nhiên, không sai so với Diệp Kiêu đoán.

Chủ nhân của bộ xương này quả nhiên là phụ nữ.

Sau khi được xác nhận, Diệp Kiêu không khỏi từ từ lắc đầu, nói: "Những hoa văn kỳ lạ trên những cây cột đá này, hẳn là để thu thập kinh nguyệt của phụ nữ." "Phụ nữ đang trong kỳ kinh bị trói trên cột đá, kinh nguyệt của họ theo rãnh trên cột đá chảy xuống, được phương sĩ lấy để luyện đan!" Nói rồi, Diệp Kiêu đột nhiên trở nên im lặng.

Quay lại, anh lại nhìn vào phòng trực tiếp, một lúc lâu sau mới cuối cùng từ từ lên tiếng: "Hoàng đế Gia Tĩnh này, hẳn là muốn ở trong mộ vẫn tiếp tục luyện chế trường sinh đan, từ đó đạt được mục đích phi thăng thành tiên của mình!" "Chín mươi chín cung nữ bị hoạt táng ngoài cửa này, hẳn là để cung cấp cho việc luyện đan!" Lời của Diệp Kiêu nói xong, hiện trường đã là một phen xôn xao.

Phòng trực tiếp cũng bùng nổ, đầy ắp bình luận.

Hiện trường buổi hội thảo, nhiều chuyên gia nhất thời sắc mặt cũng không khỏi có chút khó coi.

Mà đột nhiên, Diệp Kiêu lại như nhớ ra điều gì đó, giọng nói cũng lại vang lên: "Nếu nói như vậy, trong phòng đan này hẳn là còn có thi thể khác, các vị tìm thử xem!" Lời này vừa thốt ra, các chuyên gia có mặt cũng không khỏi khẽ sững sờ.

Giáo sư Chu quay lại nghi hoặc hỏi: "Thi thể khác?" Diệp Kiêu từ từ gật đầu, nói: "Không sai, cho dù phi thăng rồi, hoàng đế Gia Tĩnh cũng không thể tự mình luyện đan được chứ!" Lần này, mọi người đều hiểu ra.

Cũng có nghĩa là trong phòng đan này, còn sẽ có phương sĩ được chôn theo ở đây.

Giáo sư Chu vội vàng chuyển lời của Diệp Kiêu cho giáo sư Dương và mọi người dưới hầm mộ.

Ngay lập tức, giáo sư Dương liền dẫn các thành viên đội khảo cổ, bắt đầu tìm kiếm trong phòng đan này.

Quả không ngoài dự đoán, dưới sự tìm kiếm của mọi người, ở phía đông nam của phòng đan lại phát hiện một phòng phụ.

Trong phòng phụ này, đặt hai cái bồ đoàn.

Trên bồ đoàn, hai người đàn ông đội mũ phương sĩ, mặc đạo bào xám trắng ngồi xếp bằng.

Không biết vì sao, mọi người vừa vào trong phòng phụ này, liền ngửi thấy một mùi hương thuốc vô cùng nồng nàn, khiến người ta không khỏi tinh thần chấn động.

Nhất thời, các học giả khảo cổ có mặt lập tức lộ vẻ kinh ngạc, lần lượt nói: "Mùi hương thuốc nồng quá!" "Lẽ nào lại giống như miếng ngọc cổ vừa nãy, tỏa ra mùi hương sao?" "Không giống!

Chẳng lẽ ở đây cất giấu một loại dược liệu nào đó?". … Các chuyên gia có mặt đều không khỏi cảm thấy kỳ lạ, bắt đầu tìm kiếm trong phòng này.

Trong buổi hội thảo, nhiều chuyên gia cảm thấy có mùi hương thuốc, nhất thời cũng không thấy có gì đặc biệt.

Cũng không nói gì.

Trái lại, Diệp Kiêu ngồi bên bàn hội nghị, mày không khỏi khẽ nhíu lại.

Phát hiện mùi hương thuốc trong phòng đan, điều này rõ ràng

không có gì kỳ lạ.

Nhưng phải biết rằng, từ đó đến nay đã qua mấy trăm năm, cho dù là thảo dược thơm đến đâu cũng đã sớm mục nát.

Sao có thể còn tỏa ra mùi hương thuốc nồng nàn như vậy?

Diệp Kiêu lập tức trở nên cảnh giác, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình lớn ở trung tâm. … Phòng phụ không lớn, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hơn hai mươi mét vuông.

Trong đó ngoài hai cái bồ đoàn ở trung tâm, và hai thi thể trên bồ đoàn, thì không còn vật phẩm nào khác.

Sau khi kiểm tra những nơi khác, ánh mắt của các chuyên gia có mặt cuối cùng mới dừng lại trên hai thi thể kỳ quái này.

"Mùi hương thuốc này… hình như là từ thi thể này tỏa ra?" một thành viên trong đội khịt khịt mũi, có chút không chắc chắn nói.

Giáo sư Dương quay đầu, có chút nghi hoặc hỏi: "Tiểu Đường, cậu chắc chắn không?" Thành viên đội được gọi là Tiểu Đường này trước tiên gật đầu, nhưng sau đó phản ứng lại thì lại mạnh mẽ lắc đầu.

Cảnh này, không khỏi khiến những người có mặt có chút ngây người.

Hoàn toàn không hiểu Tiểu Đường rốt cuộc đang nói gì.

Mà khi thấy sắc mặt của mọi người, Tiểu Đường cũng lắp bắp, từ từ nói ra suy nghĩ của mình.

"Lúc nãy tôi đi qua thi thể này, mùi hương đột nhiên nồng nàn, cho nên tôi mới đoán có thể là từ trên thi thể tỏa ra!". … Lời này vừa thốt ra, giáo sư Dương khẽ nhíu mày, sau đó cũng cuối cùng hướng ánh mắt về phía hai thi thể trên bồ đoàn.

Mãi cho đến lúc này, các thành viên đội khảo cổ mới thực sự chú ý đến hai thi thể đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Theo sự rung lắc của máy quay, hai thi thể này cũng từ từ xuất hiện ở chính giữa màn hình.

Và trong khoảnh khắc nhìn thấy hai thi thể này, tất cả mọi người đều không khỏi có chút sững sờ.

Sau đó đột nhiên một trận rùng mình, một luồng khí lạnh từ sau lưng thuận theo sống lưng mạnh mẽ dâng lên.

Hai thi thể này ở đây đã không biết bao nhiêu trăm năm, từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên hình dạng, chưa hề mục nát!

Nhìn kỹ, thậm chí lông mày trên mặt họ cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều không khỏi khẽ kinh ngạc, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

"Hai thi thể này, lại không có một chút mục nát nào, sao có thể như vậy?" Trong đội, lại có thành viên kinh hô lên tiếng.

Đương nhiên, đây là nghi hoặc tồn tại trong lòng tất cả mọi người.

Giáo sư Dương nhíu mày, chiếu luồng sáng của đèn pin lên mặt hai thi thể, quan sát kỹ lưỡng.

Ông khịt khịt mũi, một mùi hương thuốc thanh khiết tràn vào khoang mũi.

Trong nháy mắt, giáo sư Dương cũng cơ bản đã xác nhận.

Mùi hương thuốc nồng nàn này, đúng là từ trên người hai thi thể này tỏa ra.

Lập tức, giáo sư Dương lên tiếng nói: "Không sai, mùi hương thuốc này hẳn là từ trên người hai thi thể này tỏa ra." Vừa nói, giáo sư

Dương vừa quan sát hai thi thể này.

Lại đột nhiên phát hiện, trên mặt hai thi thể này không biết từ khi nào đã rỉ ra một loại chất lỏng màu đen.

Chất lỏng màu đen này vô cùng nhớt, dính trên mặt hai thi thể, trông vô cùng dữ tợn.

Các thành viên đội khảo cổ khác có mặt, lúc này cũng đang vây quanh hai thi thể, không ngừng quan sát.

Thấy chất lỏng màu đen trên thi thể, cũng không khỏi nghi hoặc lên tiếng hỏi: "Trên những thi thể này, tại sao lại có chất lỏng màu đen?" Nói rồi, thành viên đội tên Tiểu Đường này, không khỏi đưa tay lấy một giọt chất lỏng màu đen, đặt trên tay quan sát kỹ.

Giáo sư Dương thấy vậy, không khỏi khẽ nhíu mày.

"Tiểu Đường!

Cậu đang làm gì vậy!

Chương 139

Thứ này không thể tùy tiện chạm vào!" Nói rồi, giáo sư Dương vội bảo Tiểu Đường lau sạch chất lỏng màu đen dính trên ngón tay, quan sát kỹ một lúc.

Nhưng cũng may, cơ thể Tiểu Đường không có biểu hiện bất thường.

Giáo sư Dương cũng không khỏi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"May mà chất lỏng màu đen này không có độc gì!

Lần sau muốn chạm vào đồ vật trong mộ, nhớ phải làm tốt công tác phòng hộ trước!" Giáo sư Dương nghiêm túc dặn dò.

Các thành viên đội khảo cổ có mặt nghe vậy, đều lần lượt gật đầu.

Sau đó, giáo sư Dương lấy găng tay ra đeo vào, cũng lấy một giọt chất lỏng màu đen đặt trên lòng bàn tay, quan sát kỹ lưỡng.

Một lát sau, giáo sư Dương từ từ thở ra một hơi, nói: "Cái này hẳn là không có gì đặc biệt, có thể là mỡ dưới mô da thẩm thấu ra ngoài, sau đó biến chất mà thành chất lỏng!" Nói xong, giáo sư Dương từ từ lau sạch chất lỏng trên ngón tay, lại quan sát hai thi thể quỷ dị trước mắt.

Lúc này, mấy chuyên gia khác đã đeo găng tay, đều không khỏi lấy một chút chất lỏng màu đen, đặt trong tay quan sát.

Tiểu Đường như nhớ ra điều gì đó, lấy một chút chất lỏng đưa lại gần ngửi.

Cánh mũi khịt khịt một cái, Tiểu Đường lại không ngửi thấy mùi gì kỳ lạ.

Cho nên lập tức, Tiểu Đường liền nói với giáo sư Dương: "Mùi hương thuốc này, không phải là do chất lỏng màu đen này phát ra…" Trong lúc nói chuyện, một chút chất lỏng màu đen trên ngón tay Tiểu Đường đột nhiên bắn lên, chui vào miệng Tiểu Đường.

Tiểu Đường chỉ cảm thấy trong miệng có một chút lạnh buốt, lại có chút cảm giác đắng.

Nhìn lại trên tay, chút chất lỏng màu đen đó đã sớm không thấy đâu.

Phát hiện này, không khỏi khiến Tiểu Đường đồng tử co rút mạnh, sau đó một cảm giác buồn nôn, nôn khan dữ dội trào dâng.

Lập tức, Tiểu Đường cúi người, bắt đầu ho dữ dội.

Tựa như muốn ho ra cả phổi, không ngừng nôn khan.

Thấy cảnh này, các học giả khảo cổ khác lập tức có chút lo lắng nhìn Tiểu Đường, nhất thời cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Sao vậy Tiểu Đường?" "Tiểu Đường cậu sao vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nhiều thành viên đội khảo cổ đều không khỏi quan tâm hỏi.

Giáo sư Dương cũng lập tức ngừng quan sát, đến bên cạnh Tiểu Đường, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy Tiểu Đường?" Tuy nhiên, lúc này Tiểu Đường đã ho đến mức quỳ rạp trên đất, điên cuồng nôn khan.

Hoàn toàn không có chút sức lực nào để nói chuyện.

Mãi một lúc sau, cơn buồn nôn của Tiểu Đường cuối cùng cũng dịu đi, bắt đầu từ từ hồi phục.

"Giáo sư… cái màu đen, chất lỏng màu đen…" Giọng khàn đặc, nhưng Tiểu Đường vẫn không thể nói trọn vẹn câu này.

Cậu chỉ có thể có chút đau khổ mở miệng, chỉ vào trong miệng.

Giáo sư Dương thấy vậy, lập tức hiểu ra.

“Ý cậu là, chất lỏng màu đen này, cậu… nuốt xuống rồi?” Câu này nói xong, Tiểu Đường lập tức gật đầu, nhưng ngay sau đó lại không kìm được, bắt đầu ho và nôn khan.

Giáo sư Dương vỗ vỗ lưng Tiểu Đường, giúp cậu thuận khí, lên tiếng nói: “Đây chỉ là mỡ biến chất, sẽ không có vấn đề gì lớn!” Nói rồi, giáo sư Dương quay lại ấn nút tai nghe, nói với giáo sư Chu: “Nhưng để thận trọng, tôi nghĩ vẫn nên sau khi trở về, cho Tiểu Đường làm một cuộc kiểm tra toàn diện!” Giáo sư Chu nghe vậy, lập tức gật đầu đáp: “Yên tâm đi!

Tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa!” Sau đó, giáo sư Dương nghe vậy, liền lại nói với Tiểu Đường: “Yên tâm đi!

Sẽ không có chuyện gì đâu!” Nói rồi, giáo sư Dương dặn dò một thành viên đội, chăm sóc Tiểu Đường thật tốt.

Đợi khi cơn buồn nôn ban đầu của Tiểu Đường qua đi, thì hẳn sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Nhiều nhất cũng chỉ giống như ăn phải một miếng bơ quá hạn biến chất.

Ngay sau đó, giáo sư Dương liền lại bắt đầu quan sát hai thi thể này.

“Tôi không biết hai thi thể này rốt cuộc đã sử dụng phương pháp chống mục nát nào, mà có thể giữ được nguyên vẹn mấy trăm năm!” “Nhưng tôi nghĩ, người xưa hẳn đã nắm giữ những phương pháp chống mục nát hoàn thiện hơn!” Nói rồi, giáo sư Dương không khỏi cảm thán: “Người xưa tuy vì mê tín phong kiến, nhận thức hạn hẹp, cũng thường làm ra những chuyện thảm thương vô nhân đạo!” “Nhưng không thể phủ nhận rằng, trí tuệ của tổ tiên quả thực khiến

người ta phải thán phục!" Từ từ nói, giáo sư Dương đứng thẳng người dậy.

Lại đột nhiên phát hiện, tiếng ho và nôn khan dường như đã dừng lại.

Lập tức, giáo sư Dương quay người hỏi: "Thế nào rồi Tiểu Đường, đỡ hơn chưa?" Tuy nhiên sau một hồi, lại không nhận được câu trả lời.

Giáo sư Dương khẽ nhíu mày, vội chạy đến chỗ Tiểu Đường ở phía sau để kiểm tra tình hình.

Lúc này, không biết vì sao, cả người Tiểu Đường vẫn giữ tư thế quỳ rạp cúi người, cả người đều không ngừng co giật!...

"Tiểu Đường?

Cậu sao thế?" Trong lúc nói chuyện, giáo sư Dương định tiến lên kiểm tra tình trạng cụ thể của Tiểu Đường.

Nhưng đột nhiên, Tiểu Đường đang cúi đầu, toàn thân co giật bỗng khựng lại.

Thấy sự dị thường này, giáo sư Dương lập tức cảnh giác, cảm thấy có gì đó không ổn.

Ông vừa định lùi lại nhưng đã muộn.

Tiểu Đường đang đứng yên bỗng xoay người, nhe răng lao về phía giáo sư Dương.

Khoảnh khắc này, đồng tử giáo sư Dương co rút mạnh.

Qua luồng sáng của đèn pin, ông nhìn rõ trên mặt và cổ Tiểu Đường đã chằng chịt những mạch máu lồi lên.

Điều khiến người ta rợn tóc gáy là bên trong những mạch máu đó thấy rõ dòng máu đen đang chảy!

Đôi mắt bị đồng tử đen kịt chiếm trọn, ánh mắt lóe lên hung quang dữ tợn, nhìn chằm chằm vào giáo sư Dương.

Nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng này, não bộ giáo sư Dương ngừng hoạt động, hoàn toàn trống rỗng.

Lúc này, các thành viên khác trong đội khảo cổ thấy cảnh này cũng hít vào một hơi khí lạnh, da đầu tê dại.

Sau đó họ liên tục lùi lại, vẻ kinh hoàng hiện rõ trên mặt.

Biểu cảm trên mặt Tiểu Đường như sao chép hoàn toàn từ một con dã thú, ngoài khao khát giết chóc thì không còn gì khác.

Trong nháy mắt, Tiểu Đường lao thẳng vào giáo sư Dương như một con thú dữ.

Mọi người đều kinh hãi che mắt lại.

Trong phòng phát trực tiếp, bình luận lập tức bùng nổ, mọi người điên cuồng bàn tán: “Cái, cái gì thế này?

Tiểu Đường bị sao vậy?” “Trời ơi!

Chương 140

Đáng sợ quá!

Cái mặt đó là sao chứ!" "Tôi cảm giác cậu ta sắp ăn tươi nuốt sống giáo sư Dương rồi!

Giáo sư chạy mau!

Chạy mau đi!" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao tự nhiên lại biến thành bộ dạng này?" "Thật sự quá kinh khủng!

Xem mà tim tôi sắp nhảy ra ngoài rồi!"...

Trong khi đó, giáo sư Chu nhìn cảnh này cũng rùng mình một cái, da đầu như muốn nổ tung.

Ông vội nhấn nút trên tai nghe, hét lớn: "Mau, mau rút lui!

Đội bảo vệ chuẩn bị!" Nói xong, giáo sư Chu đập mạnh xuống bàn, ánh mắt vô cùng cấp thiết.

Trước sự cố bất ngờ này, giáo sư Chu cũng tỏ ra vô cùng lo lắng.

Dưới mộ, Tiểu Đường đã lao đến trước mặt giáo sư Dương.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, đội trưởng đội bảo vệ vốn đã nhận ra điều bất thường, nhanh tay lẹ mắt đưa cánh tay ra chắn trước mặt giáo sư Dương.

Tuy ngăn được cú vồ của Tiểu Đường nhưng đội trưởng cũng bị cậu ta cắn vào tay.

Ngay lập tức, đội trưởng nghiến răng dùng tay kia đấm mạnh vào mặt Tiểu Đường.

Tiểu Đường bị đánh văng ra, định lao vào giáo sư Dương lần nữa.

Đội trưởng nén đau ở cánh tay, kéo giáo sư Dương ra sau lưng.

Tiểu Đường vồ hụt, liền chống bốn chi xuống đất như dã thú, nhìn chằm chằm vào đội trưởng với ánh mắt hổ đói.

Đội bảo vệ phản ứng cực nhanh, lập tức vây thành một vòng tròn, bảo vệ các thành viên khảo cổ ở phía sau, đồng thời bao vây Tiểu Đường vào giữa.

Gương mặt Tiểu Đường vô cùng dữ tợn, ánh mắt nhìn mọi người chỉ còn bản năng giết chóc của dã thú!

Cậu ta không ngừng gầm gừ về phía đội khảo cổ.

Đội trưởng thấy vậy, vội vàng hô hào mọi người: "Cất súng!

Cất súng đi!" Dù tình trạng của Tiểu Đường hiện không rõ ràng, có vẻ đã biến thành con dã thú chỉ biết cắn xé, nhưng vài giây trước, cậu ta vẫn là một thành viên của đội khảo cổ.

Bảo họ nổ súng vào đồng đội của mình, họ không làm được.

Vì vậy, mọi người trong đội bảo vệ đều cất súng đi.

Giáo sư Dương đứng sau lưng đội trưởng, vẫn chưa hoàn hồn hỏi: "Tiểu Đường... cậu ấy sao vậy?

Vừa nãy còn bình thường mà!" Đội trưởng lắc lắc cánh tay đã đau đến tê dại, tiếp lời: "Tôi cũng không biết!

Nhưng hiện giờ chỉ có thể khống chế cậu ta trước, rồi mới tìm hiểu xem rốt cuộc là chuyện gì!" Nói xong, đội trưởng nháy mắt với các thành viên khác.

Mọi người khẽ gật đầu, sau đó chậm rãi bước tới, tiến về phía Tiểu Đường.

Nhưng ngay khi mấy người phía sau Tiểu Đường vừa động đậy đã bị cậu ta phát hiện.

Tiểu Đường quay người, gầm thét nhe răng với họ.

Ngay sau đó, như phát hiện ra điều gì, Tiểu Đường lao về phía mấy người bảo vệ trước mặt.

Các bảo vệ biết rõ không được làm hại Tiểu Đường, chỉ có thể chuẩn bị tay không khống chế cậu ta.

Trong phút chốc, mọi người cùng hành động, áp sát vào Tiểu Đường trong vòng vây.

Tiểu Đường không hề kiêng dè, như một con thú hoang đâm sầm trong vòng vây.

Đột nhiên, một bảo vệ bị Tiểu Đường húc lảo đảo, tạo ra một kẽ hở.

Tiểu Đường không chút do dự, dùng cả chân tay bò cực nhanh chui ra ngoài qua kẽ hở đó.

Sau khi chạy khỏi phòng bên, Tiểu Đường tiếp tục chạy ra khỏi đan phòng.

Mọi người trong đội bảo vệ và khảo cổ thấy vậy vội vàng đuổi theo.

Nhưng khi ra khỏi đan phòng, họ phát hiện tốc độ của Tiểu Đường cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất trong hành lang bên ngoài.

Đội khảo cổ cho rằng Tiểu Đường chắc là trốn vào một phòng chứa quan tài hỏa táng nào đó, định phái người đi tìm.

Nhưng đột nhiên, một tiếng hét thất thanh vang dội khắp hành lang: "Á!" Tiếng hét khiến tim mọi người thắt lại, nổi hết da gà da vịt.

Quay đầu nhìn lại, họ thấy đội trưởng đội bảo vệ đang ngồi bệt xuống đất với vẻ mặt đau đớn, mồ hôi hột chảy ròng ròng.

Các thành viên đội bảo vệ vội chạy đến hỏi han tình hình.

Nhưng đội trưởng chỉ ôm lấy cánh tay vừa bị cắn, đau đớn không nói nên lời.

Giáo sư Dương lập tức nhìn về phía thành viên vừa hét lên, hỏi: "Sao thế, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?" Thành viên đó răng va vào nhau cầm cập, vừa lùi lại vừa run rẩy nói: "Anh ấy... anh ấy cũng sắp biến thành như Tiểu Đường rồi!" Mọi người có mặt nghe vậy như rơi vào hầm băng!

Thể hình gầy gò như Tiểu Đường khi biến đổi đã khó đối phó như vậy, nếu đội trưởng đội bảo vệ cũng biến thành thế thì...

Ngay lập tức, giáo sư Dương gọi một thành viên khảo cổ mở túi cứu thương ra.

Ông lấy thuốc sát trùng, ngồi xổm trước mặt đội trưởng nói: "Cậu bỏ tay ra, sát trùng chút chắc sẽ không sao đâu!

Mau lên!" Dưới sự thúc giục của giáo sư Dương, đội trưởng vẫn còn chút tỉnh táo, chậm rãi buông cánh tay đang che vết thương ra.

Nhìn thấy tình trạng cánh tay của đội trưởng, tim mọi người đều thắt lại như đeo chì!

Trên cánh tay đội trưởng cũng đầy những mạch máu đen lồi lên y hệt mặt Tiểu Đường, tỏa ra như mạng nhện từ vết thương.

Tại chỗ vết thương lúc này đang tiết ra từng sợi dịch nhầy màu đen, y hệt dịch nhầy trên mặt hai cái xác trong phòng bên.

Giáo sư Dương thấy cảnh này, hơi thở nghẹn lại nhưng lập tức phản ứng: "Không sao, không sao đâu!

Thả lỏng đi!

Chương 141

Sát trùng xong là ổn thôi!" Nói đoạn, giáo sư Dương dùng nước sát trùng chậm rãi rửa vết thương cho đội trưởng.

Trong lúc đó, tim ai nấy đều thắt lại, lo lắng nhìn cảnh này.

Rõ ràng, họ không muốn đội trưởng xảy ra chuyện.

Bình luận trong phòng phát trực tiếp lại bùng nổ: "Không ngờ bị cắn một cái cũng biến thành thế này!" "Đáng sợ thật!

Có phải máu cũng biến thành màu đen rồi không?" "Tê tái!

Nhìn mấy cái mạch máu đen đó mà tôi nổi hết da gà!" "Phải cứu lấy anh đội trưởng nhé!" "Thuốc sát trùng nhất định phải có tác dụng đấy!

Cố lên!"...

Nhưng...

đời không như là mơ.

Dù đã được rửa sạch bằng nước sát trùng, các triệu chứng của đội trưởng không hề thuyên giảm.

Chỗ vết thương vẫn trào ra từng sợi dịch nhầy màu đen.

Lúc này đội trưởng đã bắt đầu co giật liên hồi, giống hệt bộ dạng của Tiểu Đường trước đó.

Mọi người thấy vậy hoàn toàn hoảng loạn.

Rõ ràng thuốc sát trùng không có tác dụng gì cả.

Đội trưởng sắp biến thành dã thú như Tiểu Đường rồi.

Khán giả trong phòng phát trực tiếp đều cảm thấy tuyệt vọng, cả

phòng tràn ngập không khí u ám!

“Xong rồi!

Thuốc sát trùng không ăn thua rồi!” “Làm sao bây giờ?

Đội trưởng mà biến thành như Tiểu Đường thì hỏng hẳn!” “Lúc đó thì không ai khống chế nổi anh ấy đâu!

Phen này tiêu đời rồi!” “Phải làm sao đây!

Nghĩ cách đi chứ!” “Xong rồi xong rồi, lần này là tiêu thiệt rồi!”...

Khán giả lúc này đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Tại trung tâm chỉ huy, trong đại sảnh hội thảo, giáo sư Chu nhìn cảnh này, đôi mắt cũng đầy vẻ lo lắng.

Nhưng vì sự an toàn của cả đội khảo cổ, ông buộc phải ra lệnh: “Tránh xa đội trưởng ra!

Đừng để ai bị lây nhiễm nữa!” Hiện giờ điều quan trọng nhất không phải là trị khỏi cho đội trưởng hay tìm Tiểu Đường.

Đội trưởng mới bị cắn một cái mà vài phút sau đã thành ra thế này.

Rõ ràng loại dịch nhầy đen này có tính lây lan cực cao và khiến người ta mất ý thức nhanh chóng.

Muốn cứu đội trưởng và Tiểu Đường, trước tiên phải đảm bảo an toàn cho chính mình, không để bị lây nhiễm thêm.

Có như vậy mới bảo đảm được an toàn cho số đông để tìm cách cứu chữa.

Nếu không, khi ngày càng nhiều người bị nhiễm, hậu quả sẽ không thể lường được!

Các thành viên đội khảo cổ nghe thấy giọng giáo sư Chu liền vội vã lùi lại.

Chỉ có các thành viên đội bảo vệ vẫn vây quanh đội trưởng với vẻ mặt đầy lo lắng.

Giáo sư Chu thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, gằn giọng: "Bây giờ không phải lúc đau buồn hay làm việc vô ích!

Nếu các cậu cũng bị nhiễm thì lấy ai cứu đội trưởng hả??" Giáo sư Chu nhíu chặt mày, ánh mắt tìm kiếm quanh đại sảnh hội thảo.

Lúc này, các thành viên đội bảo vệ nghe lời giáo sư Chu, dù vô cùng lo lắng nhưng cũng chậm rãi lùi lại.

Còn đội trưởng trước mặt vẫn gục đầu, toàn thân không ngừng co giật.

Nhìn cảnh này, lòng ai nấy đều đầy lo âu.

Nhưng không còn cách nào khác, họ chỉ có thể trơ mắt nhìn đội trưởng dần mất đi lý trí, biến thành con dã thú chỉ biết giết chóc.

Đột nhiên, ánh mắt giáo sư Chu dừng lại trên mặt Diệp Kiêu.

Lúc này Diệp Kiêu cũng đang khẽ nhíu mày, đôi mắt hơi híp lại như đang suy nghĩ điều gì.

Từ khi Tiểu Đường biến dị, anh vẫn giữ nguyên biểu cảm đó.

Loại dịch nhầy đen này hơi kỳ quái, nhưng trong thời gian ngắn Diệp Kiêu cũng chưa nhìn ra hư thực.

Có điều hiện giờ tình trạng của đội trưởng rất giống Tiểu Đường lúc nãy.

Chẳng mấy chốc nữa đội trưởng cũng sẽ như Tiểu Đường, trở thành dã thú mất hết ý thức.

Diệp Kiêu đoán rằng trong dịch nhầy đen đó có chứa một loại độc dược quỷ dị nào đó nên Tiểu Đường và đội trưởng mới liên tục trúng chiêu.

Nhưng loại độc này thường nếu không có thuốc giải thì...

Nghĩ đến đây, trong đầu Diệp Kiêu lóe lên một tia sáng, anh sực nhớ ra một chuyện.

Vừa nãy trong phòng bên, tất cả các thành viên khảo cổ đều ngửi thấy một mùi hương dược liệu cực kỳ nồng đậm!

Diệp Kiêu hơi ngẩn ra.

Anh nhớ rõ thế gian có ba loại thần dược: một là Kỳ Lân Kiệt, hai là mật Lam Xà, ba là cỏ Lộc Hoạt!

Ba loại thần dược này, một cái có thể xua đuổi bách độc, năm tuổi càng dài dược tính càng yêu dị!

Ăn vào có thể bách độc bất xâm!

Thứ hai là mật Lam Xà, có công hiệu chữa trị tuyệt vời đối với các căn bệnh nan y!

Nghe nói nếu điếc tai quáng mắt, chỉ cần uống một cái mật Lam Xà, trong vòng một khắc là tai thính mắt tinh ngay!

Thứ ba là cỏ Lộc Hoạt, càng có công hiệu cải tử hoàn sinh.

Truyền thuyết kể rằng lấy hết nội tạng của một con hươu nhỏ, nhét cỏ Lộc Hoạt vào trong, con hươu đó có thể sống lại nhảy nhót như thường!

Chương 142

Ba loại thần dược này là bảo vật mà vô số người khao khát.

Hãy tưởng tượng một cơ thể bách độc bất xâm, xua tan bệnh tật lâu năm và có được mạng sống thứ hai, ai mà không thèm muốn chứ?

Tiếc là ba loại thần dược này quá quý hiếm.

Có người cả đời cũng chưa chắc được nhìn thấy từ xa.

Dù có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Tuy nhiên, trong phòng bên đó lại có mùi hương dược liệu nồng nặc, cộng với những cái xác kỳ dị hàng trăm năm không mục nát.

Trong đầu Diệp Kiêu không nén được một ý tưởng táo bạo.

Cùng lúc đó, giáo sư Chu cũng tiến đến bên cạnh Diệp Kiêu, sốt sắng hỏi: "Tiểu Diệp, tình huống này trước đây cậu đã gặp bao giờ chưa?

Phải làm sao đây?" Diệp Kiêu: "..." Dù nghe câu này Diệp Kiêu cảm thấy có gì đó hơi sai sai, nhưng tình thế khẩn cấp, anh cũng không rảnh để tâm nhiều.

"Giáo sư, ông mau liên hệ với đội dưới mộ, bảo họ lục tìm trên người hai cái xác kia!" "Tìm thấy nguồn gốc của mùi hương dược liệu là có thể cứu được Tiểu Đường và đội trưởng!" Giáo sư Chu nghe vậy không chút do dự, như thể coi lời của Diệp Kiêu là thánh chỉ, không mảy may nghi ngờ.

Ngay lập tức, ông liên hệ với giáo sư Dương và những người bên dưới.

"Mau!

Mau phái người đến hai cái xác đó tìm nguồn gốc mùi hương!

Có cứu được hai người họ không là dựa vào thứ đó đấy!" Dưới mộ, mọi người nghe xong đều muốn quay lại phòng bên để tìm kiếm.

Các thành viên đội bảo vệ càng hăng hái hơn, định lao thẳng vào phòng.

Trong phút chốc, hiện trường trở nên hỗn loạn.

Giáo sư Dương vội ngăn đội bảo vệ lại, nói: "Việc tìm đồ cứ giao cho chúng tôi!

Nhiệm vụ của các cậu bây giờ cũng vô cùng quan trọng!" "Các cậu phải giữ chặt đội trưởng, tuyệt đối không được buông tay!

Nếu không để anh ấy chạy mất như Tiểu Đường thì tìm được thuốc giải cũng vô dụng thôi!" Nói xong, các thành viên đội bảo vệ mới bình tĩnh lại, họ chào giáo sư Dương một cái rồi quay lại vây quanh đội trưởng.

Giáo sư Dương giữ lại vài thành viên khảo cổ khỏe mạnh để giúp đỡ, chỉ dẫn theo hai người vào phòng bên.

Đi cùng họ còn có thợ quay phim của đoàn.

Vào đến phòng bên, hai cái xác trên đệm bồ đoàn vẫn đang ngồi thiền bình thản.

Giáo sư Dương bảo các thành viên đeo mặt nạ chống độc và găng tay da cừu rồi bắt đầu tìm kiếm trên hai cái xác.

Nhưng không hiểu sao, dù lật khắp người vẫn không tìm thấy nguồn gốc mùi hương đó ở đâu.

Giáo sư Dương và các nhà khảo cổ bắt đầu cuống cuồng.

Thậm chí cả đạo bào trên người cái xác cũng bị lật đi lật lại tìm kỹ mà vẫn không thấy.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng gầm phẫn nộ tột cùng.

Tiếng gầm khiến tim ai nấy đều run rẩy, rùng mình ớn lạnh.

Rõ ràng là đội trưởng đã phát tác, hiện giờ mọi người đang ra sức khống chế anh ta.

Giáo sư Dương càng thêm sốt ruột, ông vội nhấn nút tai nghe, nói trong lo lắng: "Không được!

Đã lục khắp người cái xác rồi, hoàn toàn không thấy thuốc giải!" Lúc này sắc mặt giáo sư Chu cũng vô cùng ngưng trọng.

Nếu không tìm thấy thuốc giải, đến khi không khống chế nổi đội trưởng để anh ta chạy mất thì rắc rối to!

Nhưng rõ ràng đã tìm khắp trên xác rồi, thuốc giải rốt cuộc ở đâu?

Không ai biết cả.

Khán giả trong phòng phát trực tiếp cũng sốt xình xịch.

Bình luận bùng nổ như nước lũ tràn bờ: "Đã tìm khắp hai cái xác rồi mà vẫn không thấy thuốc giải!

Rốt cuộc là tại sao?" "Thuốc giải ở đâu được nhỉ?

Hay là không nằm trong đạo bào?" "Vô ích thôi, tìm hết rồi!

Đạo bào của cái xác sắp bị lột sạch rồi kìa, không thấy sao?" "Xong rồi xong rồi, giờ phải làm sao đây?" "Không tìm thấy thuốc giải thì đội trưởng và Tiểu Đường thực sự... thực sự tiêu đời rồi!"...

Khán giả lúc này cũng buồn nản vô cùng.

Vừa mới mừng rỡ vì biết có thể có thuốc giải trên xác, chưa vui được mấy phút đã nghe tin dữ.

Còn gì tàn nhẫn hơn việc biết có thuốc giải mà tìm mãi không ra?

Giáo sư Chu cũng nghiến răng, vẻ mặt đầy lo âu nhìn chằm chằm vào màn hình lớn.

Ánh mắt ông dao động không ngừng!

Chỉ có Diệp Kiêu lúc này tỏ ra khá bình tĩnh, mắt nhìn chăm chú vào màn hình.

Ánh mắt anh cũng đảo qua đảo lại trên hai cái xác kia để tìm kiếm.

Mùi hương chắc chắn phát ra từ trên người hai cái xác, thần dược chắc chắn ở đó.

Chỉ là... thần dược đó có thể giấu ở đâu?

Diệp Kiêu không ngừng suy nghĩ.

Đột nhiên, ánh mắt anh quét qua cổ họng của một cái xác rồi dừng lại!

"Đúng rồi!" Diệp Kiêu bật dậy, vẻ mặt lộ rõ sự vui mừng.

Hành động này khiến các chuyên gia có mặt đều đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Giáo sư Chu cũng quay đầu nhìn Diệp Kiêu, vội vàng hỏi: "Sao thế Tiểu Diệp?

Cháu phát hiện ra gì à?" Diệp Kiêu khẽ gật đầu, đáp: "Ông bảo giáo sư Dương, thuốc giải rất có thể nằm ở cổ họng của cái xác!

Chương 143

Bảo ông ấy lấy ra!" Giáo sư Chu nghe vậy, vẻ ngưng trọng trên mặt cũng giãn ra không ít, ông vội nhấn nút trên tai nghe, truyền đạt lại lời của Diệp Kiêu cho giáo sư Dương.

Giáo sư Dương nghe xong, vội đặt hai ngón tay vào cổ họng cái xác, cảm nhận một lát rồi đột nhiên reo lên: "Trong cổ họng có vật lạ!" Nói đoạn, giáo sư Dương dùng hai ngón tay kẹp lấy vật lạ đó rồi đẩy ngược lên.

Sau đó ông giữ lấy hàm dưới của cái xác, mở miệng nó ra và lấy từ bên trong một thứ đen thui.

Mùi hương dược liệu lập tức trở nên nồng nặc, tỏa khắp căn phòng!

"Đúng rồi!

Chính là nó!" Nói rồi, ông chẳng quản ngại gì nữa, vội vàng chạy ra khỏi phòng bên đến cửa đan phòng.

"Giáo sư Dương, tìm thấy thuốc giải chưa!

Chúng tôi sắp không giữ nổi anh ấy rồi!" Một giọng nói nghẹn ngào vang lên.

Đội trưởng sau khi nhiễm độc đã trở nên khỏe vô cùng.

Ba bốn người đè chặt tay chân mà anh ta vẫn không ngừng vùng vẫy.

Các thành viên đội bảo vệ dù mặt mày đỏ gay vì gắng sức nhưng vẫn cố chết đè lấy đội trưởng, không dám buông tay lấy một giây.

Tiếng gầm gừ trầm đục đầy phẫn nộ phát ra từ cổ họng đội

trưởng, nghe không giống tiếng người chút nào.

"Tìm thấy thuốc giải rồi!" Giáo sư Dương chạy nhanh đến bên cạnh mọi người.

Nhưng đột nhiên ông khựng lại.

Đến lúc này ông mới sực nhớ ra mình không biết cách sử dụng loại thuốc này.

Thứ đen thui này mùi hương thì rất nồng nhưng ông chưa thấy bao giờ.

Vì vậy, giáo sư Dương do dự một chút, định hỏi lại giáo sư Chu.

Nhưng chưa kịp mở miệng, giọng nói của Diệp Kiêu lẫn trong tiếng rè của dòng điện đã truyền đến tai ông: "Cứ cho anh ta uống trực tiếp là được!" Nghe thấy thế, giáo sư Dương an tâm hơn nhiều.

Ông không do dự nữa, ngồi xuống cạnh đội trưởng nói: "Mau, cạy miệng anh ấy ra!" Nói xong, hai thành viên bên cạnh đè chặt cái đầu đang không ngừng ngọ nguậy của đội trưởng, ghì mạnh hàm dưới của anh ta xuống.

Miệng đội trưởng mở ra, giáo sư Dương nhanh tay lẹ mắt bỏ miếng Kỳ Lân Kiệt vào miệng anh ta, rồi khép hàm lại.

Khi thấy cổ họng đội trưởng chuyển động, giáo sư Dương mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này đội trưởng vẫn đang vùng vẫy, dù sức lực đã yếu dần đi.

Để đề phòng bất trắc, mọi người vẫn đè chặt không cho anh ta ngồi dậy.

Cho đến khi đội trưởng ngừng hẳn sự vùng vẫy và lịm đi, các thành viên đội bảo vệ mới rón rén buông tay ra.

Ai nấy đều lau mồ hôi trên trán.

Các thành viên trong đại sảnh hội thảo lúc này cũng thở phào một cái thật dài.

Tảng đá lớn trong lòng giáo sư Chu cuối cùng cũng rơi xuống.

Tuy nhiên ngay sau đó, giáo sư Chu như sực nhớ ra điều gì, quay sang hỏi Diệp Kiêu: "Anh ta thế này... chắc là không sao rồi chứ?" Diệp Kiêu khẽ gật đầu.

Thấy cảnh này, khán giả trong phòng trực tiếp lại sôi sục: "Vãi thật!

Đây chính là Diệp Đảo sao?

Mọi thứ đều nằm trong tầm tay!" "Làm sao Diệp Đảo biết được cái thứ thơm phức đó có thể giải được độc của anh đội trưởng nhỉ?" "Hù!

Vừa nãy dọa tôi chết khiếp!" "Đúng là thót tim thật!

Tôi sợ đến mức toát cả mồ hôi hột!

Không tìm thấy thuốc giải thì chắc tiêu đời thật rồi!" "May quá!

May quá!

Giờ thì ổn rồi!"...

Trong đại sảnh hội thảo, các chuyên gia vẫn căng thẳng nhìn vào màn hình lớn, sợ đội trưởng lại xảy ra chuyện gì nữa.

Đúng lúc này, giáo sư Chu đột nhiên quay sang hỏi Diệp Kiêu: "Cái thuốc giải vừa nãy rốt cuộc là thứ gì vậy?" Ông đã thấy nghi ngờ khi giáo sư Dương cầm thứ đen thui đó trong tay, nhưng vì tình thế khẩn cấp nên chưa kịp hỏi.

Giờ bình tĩnh lại, ông mới nhớ ra để hỏi.

Câu hỏi này cũng là điều thắc mắc trong lòng các chuyên gia khác.

Rõ ràng họ không biết thứ mà đội trưởng vừa uống là cái gì.

Băng Băng trên bục dẫn chương trình cũng tinh ý nhận ra điều gì đó, vội ra hiệu cho thợ quay phim hướng máy quay về phía Diệp Kiêu.

Ánh mắt Diệp Kiêu khẽ dao động, suy nghĩ một lát rồi đáp: "Đó là Kỳ Lân Kiệt!" Câu trả lời này khiến mọi người ngẩn người ra, sau đó ai nấy đều nhìn Diệp Kiêu với vẻ hoài nghi, lẩm bẩm: "Kỳ Lân Kiệt?" Giáo sư Chu cũng hơi nhíu mày, hỏi tiếp: "Kỳ Lân Kiệt?

Đó là thứ gì?" "Là một loại trung dược cực kỳ quý hiếm, truyền thuyết kể rằng nó là tinh hoa ngưng tụ từ máu của Kỳ Lân, có thể trừ bách độc!

Hơn nữa uống vào còn giúp cơ thể bách độc bất xâm!" Diệp Kiêu trả lời.

Thực ra Diệp Kiêu thấy miếng Kỳ Lân Kiệt đó chỉ khoảng vài trăm năm tuổi, chưa đạt đến nghìn năm nên tác dụng không thần kỳ như truyền thuyết, nhưng công hiệu giải độc thì vẫn có, đủ để đối phó với chất độc trên người đội trưởng.

Chỉ có điều hiệu quả sẽ hơi chậm một chút.

Nếu Diệp Kiêu có mặt ở đó, chỉ cần một giọt máu của mình là có thể quét sạch chất độc trên người đội trưởng ngay lập tức.

Các chuyên gia nghe xong thì vỡ lẽ.

Quả nhiên thứ tỏa ra mùi hương kỳ lạ như vậy không thể là vật tầm thường.

Nhưng lúc này khán giả lại bắt đầu xôn xao.

Cả phòng phát trực tiếp nổ tung như nước vỡ bờ: "Hay lắm, Diệp Đảo biết nhiều quá đấy!" "Diệp Đảo đúng là xuất thân từ dòng họ đạo

mộ có khác!

Hiểu biết về Kỳ Lân Kiệt này rõ như lòng bàn tay!" "Lúc nãy xảy ra chuyện, nhìn Diệp Đảo là biết ngay Kỳ Lân Kiệt giấu ở đâu rồi!

Chậc chậc!

Hiểu biết phết!" "Nói gì nữa, kiểm tra lý lịch đi thôi!

Chương 144

Diệp Đảo rành chuyện dưới mộ quá mà!" "Hahaha!

Đúng là Diệp Đảo của chúng ta!

Chắc Kỳ Lân Kiệt này anh ấy gặp như cơm bữa nhỉ?"...

Diệp Kiêu nhìn thấy những bình luận đó, sắc mặt hơi biến đổi.

Anh quay đầu lại, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Mọi người đừng đồn bậy!

Tôi thật sự không phải dòng họ đạo mộ gì cả, tôi chỉ là một biên kịch bình thường thôi!" Nói đoạn, Diệp Kiêu quay sang nhìn giáo sư Chu: "Đúng không giáo sư Chu?

Lúc ở đồn cảnh sát, chính giáo sư đã chứng minh sự trong sạch cho cháu mà!" Diệp Kiêu đẩy quả bóng sang cho giáo sư Chu.

Nhưng giáo sư Chu chỉ chậm rãi cúi đầu, một lát sau mới ngẩng lên, nói với vẻ cay đắng: "Thực ra ấy mà, nếu được chọn lại..." Diệp Kiêu chưa nghe hết câu, lông mày đã giật mạnh một cái.

Hay lắm, cái lão già này định đâm sau lưng mình đây mà!

Để lão nói tiếp là hỏng việc ngay!

Không chút do dự, Diệp Kiêu quay ngoắt sang nhìn màn hình lớn, vội vàng đánh trống lảng: "Khụ khụ!

Cái đó... cái đó...

đội trưởng chắc sắp tỉnh rồi nhỉ!" Câu nói của giáo sư Chu bị cắt ngang khiến ông khựng lại, rồi quay sang nhìn màn hình.

Đội trưởng vẫn đang nhắm nghiền mắt, chẳng có dấu hiệu gì là sắp tỉnh cả.

Giáo sư Chu đờ người ra, khóe miệng giật giật.

Cái kiểu đánh trống lảng này của cậu cũng thô thiển quá đấy.

Diệp Kiêu biết giáo sư Chu đang nhìn mình nhưng giả vờ như không thấy, vẫn dán mắt vào màn hình.

Trong khi đó, khán giả đã cười nghiêng ngả, bình luận chạy rần rần: "Hahaha!

Anh vừa bảo ai chứng minh sự trong sạch cho anh cơ?" "Tôi cười chết mất!

Tôi cảm giác giờ giáo sư Chu mới là người muốn tống Diệp Đảo vào tù nhất!" "Ai cứu tôi với!

Tôi cười đến đau cả dạ dày rồi!" "Không nhịn nổi nữa!

Diệp Đảo, kỹ năng đánh trống lảng của anh có thể tệ hơn được nữa không?" "Để tôi trả lời hộ Diệp Đảo là 'Không nhé'!

Hahaha!"...

Trong đại sảnh hội thảo, Diệp Kiêu nhìn Băng Băng đang nín cười trên bục, ra hiệu điên cuồng bảo cô tắt bình luận trên màn hình đi.

Băng Băng tinh nghịch thè lưỡi với anh rồi mới tắt phần bình luận.

Cùng lúc đó dưới mộ, mọi người đang quây quanh đội trưởng với vẻ lo lắng.

Nhưng nhìn vết thương trên cánh tay anh ta, họ kinh ngạc phát hiện nó không còn tiết ra dịch nhầy đen nữa.

Những mạch máu lồi lõm cũng dần lặn xuống, máu trong huyết quản từ màu đen dần chuyển sang màu đỏ.

Thấy cảnh này, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Khán giả và các chuyên gia cũng trút bỏ được gánh nặng trong

lòng.

Một lát sau, cơ thể đội trưởng bắt đầu co giật kịch liệt, toàn thân run rẩy không ngừng.

Tim mọi người lại treo ngược lên cành cây.

Giáo sư Chu lo lắng hỏi: "Sao vậy, có chuyện gì thế?" Giáo sư Dương nhận được tin liền đáp lại: "Tôi không biết, anh ấy đột nhiên co giật mạnh!

Không lẽ thuốc giải vừa nãy phản tác dụng?" Nghe vậy, lòng mọi người lại chùng xuống.

Giáo sư Chu kinh hãi quay đầu nhìn về phía Diệp Kiêu đang ngồi ung dung tự tại.

Giữa lúc biến cố lớn như vậy mà Diệp Kiêu vẫn nhàn nhã nhấp trà.

Giáo sư Chu sốt ruột hỏi: "Tiểu Diệp, chuyện này... là sao?

Sao tình hình lại chuyển biến xấu thế này?

Thuốc giải không có tác dụng à?" Diệp Kiêu không trả lời ngay, anh liếc nhìn màn hình rồi mới thong thả nuốt ngụm trà, đặt chén trà xuống bàn rồi mới chậm rãi đáp: "Yên tâm đi!

Có biến động là tốt, chứng tỏ dược tính đang phát huy tác dụng đấy!" Câu nói này khiến tâm trạng nôn nóng của giáo sư Chu lập tức ổn định lại, ông thở phào một cái thật dài.

Sau đó ông truyền đạt lại lời Diệp Kiêu cho giáo sư Dương.

Mọi người nghe xong mới thực sự buông lỏng tâm trí.

Vừa rồi giáo sư Dương và những người khác sợ chết khiếp, cứ tưởng thuốc có tác dụng ngược.

Nếu xảy ra chuyện lúc này mà không có thiết bị cấp cứu chuyên nghiệp, chắc đội trưởng phải bỏ mạng ở đây mất.

May mà đó chỉ là hiện tượng bình thường.

Sau khi quan sát một lúc, quả nhiên các triệu chứng co giật của đội trưởng dần thuyên giảm, hơi thở dần ổn định.

Tình trạng cơ thể đang tiến triển theo hướng tốt đẹp.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục túc trực bên cạnh đội trưởng.

Một lúc lâu sau, tiếng ho sặc sụa phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, thấy đội trưởng đang ho liên tục.

Mấy thành viên vội vàng tiến đến định đỡ anh dậy nhưng bị anh gạt ra.

Anh chống hai tay xuống đất, không ngừng ho khan.

Các thành viên không hiểu chuyện gì nhưng vẫn lo lắng quan sát.

Một lúc sau, đội trưởng bắt đầu nôn mửa dữ dội.

Chương 145

Những ngụm nước đen lớn trào ra từ miệng anh khiến ai nhìn thấy cũng nổi da gà.

Tuy nhiên sau khi nôn hết nước đen, sắc mặt tái nhợt của đội trưởng đã hồng hào trở lại thấy rõ.

Anh như vừa được giải thoát, nằm vật ra đất vì kiệt sức.

Lần này khi các thành viên tiến đến đỡ, đội trưởng không từ chối nữa.

Họ khiêng anh vào đan phòng, để anh dựa vào bậc thang nghỉ ngơi phục hồi sức lực.

Đúng lúc đó, tiếng kêu kinh ngạc của một thành viên thu hút sự chú ý của giáo sư Dương và mọi người.

"Giáo sư!

Mọi người mau đến xem này!" Giáo sư Dương và những người vừa vào đan phòng lập tức quay lại cửa, thấy một thành viên đang soi đèn pin vào đống nước đen trên mặt đất.

"Sao thế?" Giáo sư Dương hỏi.

Thành viên đó chỉ vào vũng nước đen, rùng mình nói: "Trong nước đen... có... có thứ còn sống..." Anh ta không nói tiếp được nữa, nhưng mọi người đã thấy rõ thứ anh ta muốn nói.

Lúc này, vài luồng ánh sáng đèn pin cùng chiếu vào vũng nước đen đó.

Vừa nãy vì quá tối nên không ai chú ý, giờ có ánh sáng mới phát hiện trong vũng nước đen có vô số những con sâu nhỏ xíu đang nhảy

nhót.

Chúng như những con rệp, dài chưa đầy nửa phân, đang không ngừng nhảy lên xuống và ngọ nguậy trong vũng nước đen.

Nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều nổi hết da gà.

Hóa ra vừa nãy trong cơ thể đội trưởng chính là những con sâu nhỏ bé này.

Nhìn kỹ hơn, giáo sư Dương rùng mình một cái, sống lưng lạnh toát.

Những con sâu đen này không hiểu sao đang dần tan chảy ra!

Và vũng nước đen kia chính là những con sâu đen đã tan chảy!

Cảnh tượng này quá đỗi quỷ dị.

Giáo sư Dương tái mặt, ông chợt nhớ đến dịch nhầy đen trên những cái xác lúc nãy.

Ông nuốt nước bọt, lắp bắp tự lẩm bẩm: "Cái dịch nhầy đen vừa nãy... không lẽ chính là những con sâu này sao?" Dù là lẩm bẩm nhưng giọng ông không hề nhỏ.

Mọi người ở đó đều nghe thấy, và khán giả trong phòng trực tiếp cũng nghe rõ mồn một.

Cả phòng trực tiếp như nổ tung: "Trời ơi!

Cái dịch nhầy đen đó... là loại sâu này sao?" "Tôi đã bảo cái dịch nhầy đó trông kỳ lạ thế nào mà!

Hóa ra là loại sâu này!

Trời ạ!" "Tôi cứ tưởng là chất độc bám vào xác thôi!

Kinh khủng quá đi mất!" "Giờ cứ nghĩ lại là tôi lại nổi hết da gà!

Thật sự không chịu nổi thứ này!" "Tê tái!

Tôi thấy hơi buồn nôn!

Loại sâu này rốt cuộc là thứ gì vậy?"...

Tại trung tâm chỉ huy, giáo sư Chu nghe giáo sư Dương nói vậy thì sắc mặt cũng hơi biến đổi.

Ông quay sang hỏi Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, loại sâu này cháu có biết không?" Diệp Kiêu nhìn những con sâu đang dần hóa thành nước đen trên màn hình, chậm rãi lắc đầu.

Nhưng sau đó anh lại nói: "Dù cháu không hiểu rõ lắm nhưng cũng có thể đoán được phần nào!" "Nếu giáo sư Dương đoán đúng thì loại sâu này chắc chắn là một loại Cổ thuật của Nam Cương!" "Còn hai người ngồi trên bồ đoàn kia, dù ăn mặc như đạo sĩ nhưng thực chất họ chắc là các Cổ sư Nam Cương." Lời của Diệp Kiêu khiến cả căn phòng rộ lên tiếng hít khí lạnh.

Nghề Cổ sư họ đều nghe danh ít nhiều: thần bí, quỷ dị, luôn gắn liền với sâu bọ độc hại.

Nhưng diện mạo thật sự của Cổ sư thì chưa ai thấy bao giờ.

Vì vậy, giáo sư Chu nhíu mày hỏi tiếp: "Cổ sư?

Ý cháu là sao?" Diệp Kiêu đáp: "Mỗi Cổ sư Nam Cương đều phải tìm và nuôi một con Cổ bản mệnh cho mình trước năm bảy tuổi!

Tức là một loại sâu!" "Độc tính và khả năng tấn công của Cổ trùng quyết định địa vị của họ trong bản làng!" "Cháu từng tình cờ đọc được trong một cuốn cổ tịch, có một loại Cổ trùng đen có thể ký sinh trong cơ thể người!" "Chỉ cần một con chui vào là có thể nhanh chóng sinh sôi thành một lượng lớn cá thể." "Cho đến khi phủ kín cả cơ thể, người đó sẽ trở nên bất nhân bất quỷ, mất hết ý thức và chỉ bị Cổ sư điều khiển!" "Cháu nghĩ chuyện này cũng có sự tương đồng với loại Cổ trùng đó!" Lời giải thích khiến tất cả mọi người có mặt

đều sững sờ!

Dưới mộ, giáo sư Dương cũng nghe thấy những lời này.

Ông chợt nhớ ra điều gì đó, sắc mặt biến đổi mạnh, vội vàng nói: "Vậy... vậy còn Tiểu Đường thì sao?

Tiểu Đường cũng trúng loại Cổ trùng này!" Mọi người bấy giờ mới sực nhớ ra vẫn còn một người nữa bị nhiễm.

Có điều Tiểu Đường hiện giờ đã chạy đi đâu mất tăm không thấy bóng dáng!

Diệp Kiêu khẽ nhíu mày, nói tiếp: "Chuyện này khó nói lắm, con mẫu trùng trong cơ thể Cổ sư đã chết từ lâu rồi, giờ không có mẫu trùng điều khiển, chúng chỉ hành động theo bản năng trong địa cung này thôi!" "Không ai đoán chắc được Tiểu Đường sẽ chạy về hướng nào!" Nghe vậy, lòng mọi người đều trùng xuống.

Nhưng ngay sau đó, như nhớ ra điều gì, Diệp Kiêu quay lại nói với giáo sư Dương dưới mộ: "Ông quay lại phòng bên tìm xem trên cái xác còn lại có Kỳ Lân Kiệt nữa không!" "Cổ sư Nam Cương để chế thuốc độc và thuốc giải thường mang theo dược liệu bên người!

Kỳ Lân Kiệt cũng hay được tìm thấy ở Nam Cương!" "Cổ trùng của hai người này không tầm thường, địa vị của họ trong bản chắc chắn không thấp!" Nghe xong, giáo sư Dương và mọi người lập tức hành động, vội vã quay lại phòng bên.

Nhưng vừa bước vào, ai nấy đều ngẩn tò te.

Trong phòng... chỉ còn lại một cái xác!

Cái xác còn lại đã hoàn toàn biến mất không thấy dấu vết!

Một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng mọi người, ai nấy đều tê dại da đầu.

Một cái xác đã hoàn toàn mất đi sự sống...

Chương 146

sao có thể đột nhiên biến mất!

Chuyện này hoàn toàn vô lý!

Một nỗi sợ hãi nhanh chóng lan tỏa trong đội ngũ, gương mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ kinh hoàng.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng hoảng loạn, bình luận nổ ra như sóng trào: "Cái quái gì thế này?

Người đâu mất tiêu rồi!" "Cái xác này... chẳng lẽ nó tự cử động rồi trốn đi sao..." "Không xong rồi!

Tôi thật sự không chịu nổi sự hù dọa này đâu!

Cái xác tự biến mất!" "Tôi xin hỏi đây là đang quay phim kinh dị à?

Tôi sợ không dám xem nữa rồi!" "Anh em ơi, ai nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra với!

Tôi sợ một gương mặt quỷ sẽ thình lình hiện ra trước ống kính quá!" "Cương thi đâu, Lâm Chánh Anh hộ thể!" "Kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không thưa!

Tôi đi xem Teletubbies cho lành!"...

Tại trung tâm chỉ huy, các chuyên gia nhìn cảnh này, ánh mắt lộ rõ sự kinh hãi vô cùng.

Việc cái xác biến mất đột ngột thật sự quá đỗi quỷ dị.

Hơn nữa nãy giờ mọi người vẫn ở trong đan phòng, cái xác không thể nào chạy ra ngoài được.

Khả năng duy nhất là... nó vẫn ở trong phòng bên đó!

Giáo sư Dương và những người khác dùng đèn pin tìm kiếm loạn xạ trong phòng, nhưng căn phòng chỉ rộng khoảng mười mấy hai mươi mét vuông, chẳng có chỗ nào để trốn cả.

Tìm kiếm một hồi vẫn không thấy cái xác đâu.

Đột nhiên, một thành viên rùng mình một cái, thốt lên: "Hay là..." Nói rồi, anh ta rụt cổ lại, nhắm chặt mắt chỉ tay lên phía trên.

Thấy cử chỉ đó, tim mọi người đều run lên.

Hiện giờ cả căn phòng đã được tìm kỹ, nơi duy nhất có thể giấu người chỉ còn trần nhà thôi!

Có người bạo gan ngước lên nhìn.

Trần phòng một màu đen đặc, tối thui.

Nhưng luôn có cảm giác trong bóng tối sâu thẳm đó có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm, sẵn sàng vồ xuống bất cứ lúc nào.

Giáo sư Dương nuốt nước bọt, ra hiệu cho các thành viên lùi lại, tản ra xa.

Cho đến khi ra tới cửa phòng, ông mới chậm rãi đưa đèn pin soi lên trên.

Luồng sáng đèn pin từ từ dâng lên, tim mọi người cũng treo lên theo.

Ai nấy đều vô cùng căng thẳng.

Chiếc đèn pin trong tay giáo sư Dương lúc này nặng trĩu như ngàn cân.

Trong đại sảnh hội thảo, giáo sư Chu và các chuyên gia khác cũng đã ướt đẫm lưng áo.

Những chuyện quỷ dị trong mộ họ đã thấy quá nhiều, đến nay vẫn

còn nhiều thứ không thể giải thích bằng khoa học.

Hiện tại cũng vậy, việc cái xác biến mất quỷ dị khiến họ không kịp trở tay.

Thậm chí có khả năng cái xác đó đang nấp đâu đó quanh mọi người, ở một góc khuất nào đó.

Tất cả nín thở ngưng thần, căng thẳng tột độ, nhìn chằm chằm vào màn hình.

Không khí trong đại sảnh vô cùng quỷ dị.

Nhưng ngay khi đèn pin của giáo sư Dương sắp soi đến trần phòng, khi không khí căng thẳng lên đến đỉnh điểm, một giọng nói bất chợt vang lên không đúng lúc chút nào: "Mọi người... sao thế này?" Nghe thấy tiếng nói này, ai nấy đều giật bắn mình, rồi quay sang nhìn Diệp Kiêu vừa mới từ nhà vệ sinh đi ra.

Hay lắm, giọng của Diệp Kiêu làm khối chuyên gia ở đây hết hồn.

Một tiếng "rầm" vang lên, có vị chuyên gia còn ngã nhào từ trên ghế xuống.

Giáo sư Chu làm dấu im lặng với Diệp Kiêu, vẻ mặt lo lắng nói: "Có một cái xác biến mất rồi!" Sau đó, giáo sư Chu chỉ tay vào màn hình lớn.

Trái với tưởng tượng của ông, vẻ mặt kinh hãi của Diệp Kiêu không hề xuất hiện, điều này làm giáo sư Chu hơi ngẩn người.

Ngược lại, Diệp Kiêu vẫn thản nhiên, giọng bình thản đáp: "Ồ!

Vậy sao, có phải là cái xác mà mọi người vừa lấy Kỳ Lân Kiệt ra không?" Giáo sư Chu ngẩn ra một chút, rồi ngơ ngác hỏi lại: "Sao cháu biết?" Diệp Kiêu xua tay đáp: "Cổ sư từ nhỏ đã ăn đủ loại độc dược, những dược tính đó sau khi họ chết vẫn tồn tại!

Lúc sống họ có thể duy trì sự cân bằng độc tính, sau khi chết nếu có một miếng Kỳ Lân Kiệt chặn ở họng thì cũng duy trì được sự cân bằng đó!

Loại độc tính này ngược lại trở thành chất hỗ trợ tốt nhất giúp xác thịt không bị thối rữa!

Mọi người lấy Kỳ Lân Kiệt đi, độc tính trong cơ thể họ mất cân bằng và bộc phát hoàn toàn, xương cốt bị ăn mòn thành bột mịn, đương nhiên là biến mất rồi!" Diệp Kiêu thong dong nói, sau đó cầm chén trà bên cạnh lên nhấp một ngụm, liếc nhìn màn hình rồi hỏi thêm: "Họ đang làm gì thế?".

Nghe Diệp Kiêu nói xong, các chuyên gia có mặt hoàn toàn ngơ ngác.

Đại khái là họ đã hiểu ý của anh.

Có nghĩa là cái xác đó không phải "trốn" đi, mà vì không còn Kỳ Lân Kiệt nên đã hóa thành tro bụi!

Vậy nãy giờ họ căng thẳng cái nỗi gì không biết?...

Trên khuôn mặt của tất cả các chuyên gia đều là vẻ đờ đẫn tột độ.

Khóe miệng mọi người giật liên hồi, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, vô cùng lúng túng.

Giáo sư Chu cúi đầu, tránh né ống kính camera, nói nhỏ với Giáo sư Dương ở dưới mộ: "Cái này... cái này không còn Kỳ Lân Kiệt nữa, nó đã mục nát thành tro bụi rồi!

Chính vì thế xác chết mới biến mất!" Lời này lẫn trong tiếng điện tử rè rè, truyền rõ mồn một vào tai mỗi thành viên trong đội.

Nghe thấy câu này, mọi người không khỏi sững sờ.

Chương 147

Giáo sư Dương khó hiểu hỏi lại: "Ông nói là... thi thể này không phải bị giấu đi sao?" Giáo sư Chu "ừm" một tiếng qua mũi thay cho câu trả lời!

Trong nháy mắt, cơ thể của mọi người đều cứng đờ lại!

Cái gì thế này...

Chẳng phải đã bảo là sự kiện linh dị sao?

Các thành viên đội khảo cổ nhìn nhau trân trối.

Vẻ mặt ai nấy đều ngơ ngác.

Sau đó, Giáo sư Dương soi đèn pin lên phía trên căn phòng phụ, quả nhiên không thấy gì cả.

Quay lại phía dưới tấm bồ đoàn nơi thi thể biến mất, trên mặt đất quả nhiên có một lớp bột màu xám bạc mỏng.

Những hạt bụi này đã minh chứng cho lời nói của Diệp Kiêu.

Thế là ngay lập tức, đám người trong đội khảo cổ đều gãi đầu giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, lững thững rời khỏi phòng phụ.

Lúc này, Diệp Kiêu thấy cảnh này cũng có chút mịt mờ.

Anh túm lấy Giáo sư Chu, vẻ mặt khó hiểu chỉ vào phòng livestream hỏi: "Họ sao thế?

Có chuyện gì xảy ra vậy?" Giáo sư Chu đỏ bừng mặt, nhất thời không biết trả lời Diệp Kiêu thế nào.

Ông há miệng định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, ông chỉ biết thở dài một tiếng thườn

thượt, lấy tay che mặt cúi đầu.

Trong lòng ông thầm cười khổ: "Thôi xong, phen này mất mặt quá thể!" Cùng lúc đó, trong đại sảnh hội thảo vang lên một loạt tiếng cảm thán.

Nếu không đoán sai, hiện giờ sàn nhà đại sảnh chắc đã bị các chuyên gia "xây" đầy biệt thự bằng ngón chân vì xấu hổ rồi.

Diệp Kiêu thấy vậy lại tiếp tục ngây thơ hỏi: "Mọi người sao thế?

Đều bị cảm lạnh hết rồi à?" Câu này vừa thốt ra, biểu cảm của các chuyên gia đều sượng trân.

Sau đó, họ đồng loạt nhìn Diệp Kiêu với ánh mắt u oán, vẻ mặt kỳ quái vô cùng.

Cái biểu cảm đó như muốn nói: "Sao là sao?

Còn hỏi sao nữa à?

Mất mặt chết đi được!" Ngược lại, Giáo sư Chu lại húng hắng ho đầy gượng gạo, cười gượng nói: "Cái đó...

à thì đúng rồi!

Ban đêm trời chuyển lạnh, hơi buốt chút nên bị cảm lạnh cả lũ đấy!" Lập tức, cả đại sảnh vang lên một loạt tiếng phụ họa.

Đúng lúc này, từ bên ngoài đại sảnh bỗng truyền đến tiếng ếch kêu và tiếng ve sầu râm ran.

Biểu cảm trên mặt các chuyên gia lại một lần nữa cứng đờ.

Cái gọi là "hiện trường xã tử" (mất mặt nơi công cộng) đỉnh cao chắc cũng đến mức này là cùng!

Diệp Kiêu nghe tiếng ve kêu ngoài cửa, không khỏi rơi vào trầm tư.

Trong khi đó, toàn bộ cảnh tượng này đã được khán giả trong phòng livestream chứng kiến từ đầu đến cuối.

Ngay lập tức, phòng livestream bùng nổ một làn sóng dữ dội.

"Má ơi!

Ha ha ha ha, tôi cười chết mất!

Ai cứu tôi với!!!" "Một pha hiện trường xã tử đi vào lòng đất, sự ngượng ngùng tràn ra khỏi màn hình luôn rồi!

Ha ha ha!" "Đúng thế, tôi cách cái màn hình mà còn thấy nhục dùm!

Cười đau cả ruột!" "Tấu hài quá đi mất!

Cứ tưởng là phim kinh dị, ai dè là chương trình hài kịch!

Cảm giác Diệp biên kịch mới là chuyên gia thật sự ấy!" "Tôi cười không nổi nữa rồi, bụng đau quá!

Bảo họ dừng lại đi, hiệu ứng chương trình quá đỉnh luôn!"...

Phòng livestream cười thành một mảnh.

Diệp Kiêu nhìn màn hình, không khỏi quay sang nhìn Băng Băng trên đài dẫn chương trình.

Thấy lúc này Băng Băng cũng đang cười đến đỏ cả mặt, suýt chút nữa là quỳ sụp xuống bàn dẫn chương trình luôn rồi.

Diệp Kiêu đành quay đầu lại hỏi Giáo sư Chu: "Đúng rồi Giáo sư Chu, đã tìm thấy Kỳ Lân Kiệt chưa?" Giáo sư Chu như sực nhớ ra, vội vàng liên lạc với Giáo sư Dương qua tai nghe.

Một lát sau, camera theo chân Giáo sư Dương quay trở lại căn phòng phụ vừa xảy ra pha "xã tử" kia!

Giáo sư Dương từ từ ngồi xuống, sờ thử vào họng của thi thể còn

lại.

Quả nhiên thấy có vật lạ.

Sau khi lấy ra, ông phát hiện đó là một thứ đen thui giống hệt cái lúc nãy.

Chính là Kỳ Lân Kiệt mà Diệp Kiêu đã nói.

Ngay khoảnh khắc Kỳ Lân Kiệt vừa chạm vào tay, một mùi hương dược liệu nồng nàn sực nức tỏa ra, khiến người ta vô cùng say đắm.

Dù chưa bàn đến dược tính, chỉ riêng mùi hương này thôi cũng đủ thấy đây là báu vật hiếm có.

Giáo sư Dương cẩn thận nâng niu, chuẩn bị cất Kỳ Lân Kiệt đi.

Nhưng đột nhiên, thi thể vốn còn nguyên vẹn, không chút tì vết trước mắt bỗng bắt đầu khô héo và phong hóa.

Chỉ trong vòng hai giây, nó đã biến thành một đống tro bụi, biến mất ngay trước mắt mọi người.

Quả nhiên, giống hệt những gì Diệp Kiêu đã nói.

Hai thi thể này sau khi mất đi Kỳ Lân Kiệt sẽ khô héo thành bụi phấn.

Chương 148

Giáo sư Dương lau mồ hôi trên trán, quay sang nói với thợ quay phim phía sau một câu: "Đi thôi", rồi rời khỏi phòng phụ.

Ra đến bên ngoài, Đội trưởng đội bảo vệ được các thành viên chăm sóc, sau khi uống chút nước và ăn ít đồ, thể lực cũng bắt đầu dần dần hồi phục.

Khoảng nửa khắc sau (7.5 phút), anh ta đã có thể đi lại bình thường.

Thể lực dường như đã khôi phục gần hết.

Mọi người đều nhìn đội trưởng bằng ánh mắt kỳ lạ, không khỏi đờ người ra.

Nên biết rằng chỉ nửa khắc trước, mặt anh ta còn trắng bệch, gần như không có chút huyết sắc nào, trông như sắp kiệt sức đến nơi.

Vậy mà chỉ qua nửa khắc, thể lực đã khôi phục bảy tám phần, không khác gì người bình thường.

Điều này thật sự quá đỗi khó tin.

Diệp Kiêu lại thản nhiên nói: "Là tác dụng của Kỳ Lân Kiệt thôi, thứ này chỉ có lợi cho người chứ không có hại!" Mọi người lúc này mới vỡ lẽ.

Trong nhất thời, nhìn vào viên Kỳ Lân Kiệt trong tay Giáo sư Dương, ai nấy đều hiện lên ánh mắt hâm mộ lạ thường.

Sau khi chỉnh đốn lại một hồi, mọi người tiếp tục xuất phát, đi về hướng Tiểu Đường vừa chạy lúc nãy, bắt đầu tìm kiếm trong từng căn phòng đặt thi thể hỏa táng.

Nhưng cả hành lang có tới chín mươi chín căn phòng.

Mọi người đã tìm kỹ từng phòng một nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Đường đâu.

“Không đúng!

Rõ ràng tôi thấy Tiểu Đường chạy về hướng này mà!

Nhưng chớp mắt một cái là không thấy tăm hơi đâu nữa!

Chắc chắn là đã chạy vào căn phòng nào đó rồi!” Một thành viên đội bảo vệ, người chạy nhanh nhất lúc đuổi theo Tiểu Đường, quả quyết nói.

Hơn nữa, cả đoạn hành lang này dường như không còn lối thoát nào khác!

Nói là biến mất trong chớp mắt thì chỉ có thể là đã vào một căn phòng nào đó.

Nhưng giờ đây, Tiểu Đường giống như bốc hơi khỏi thế gian, hoàn toàn không thấy dấu vết.

Điều này khiến mọi người bắt đầu thấy kỳ lạ.

Giáo sư Chu và các chuyên gia trong hội thảo suy nghĩ một lát, cuối cùng thống nhất cho rằng có khả năng đã kích hoạt loại cơ quan nào đó.

Vì vậy, Tiểu Đường có thể trong lúc chạy trốn đã vô tình chạm phải cơ quan, rơi vào một không gian hoặc lối đi bí mật nào đó!

Thế là sau khi xác định quan điểm, Giáo sư Chu liền liên lạc với nhóm Giáo sư Dương dưới mộ.

“Mọi người có thể tìm kỹ lại trên hành lang xem có phải Tiểu Đường đã chạm vào cơ quan nên mới biến mất không!” Ngay lập tức, đội khảo cổ bận rộn tìm kiếm trên hành lang.

Từng cây cột, từng giá nến đều được quan sát kỹ lưỡng.

Thậm chí đến cả những viên gạch thanh thạch trên sàn, họ cũng dẫm thử hết lượt nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu của cơ quan.

Các nút bấm tiềm năng trên tường cũng bị nhấn thử hết nhưng vẫn không thấy cơ quan nào hiện ra.

Trong nhất thời, ai nấy đều cảm thấy mông lung.

Trời ạ, ở đây làm gì có cơ quan nào!

Sao lại đột ngột biến mất được chứ?

Chẳng lẽ thật sự bốc hơi rồi sao?

Dù có bốc hơi thì cũng phải thấy vết nước đen chứ, sao lại không có chút dấu vết nào thế này.

Lần này cả đội khảo cổ lẫn các chuyên gia hội thảo đều gặp khó khăn.

Họ nhìn nhau trân trối nhưng vẫn không tìm ra manh mối.

Nhưng lúc này, Diệp Kiêu ở đại sảnh lại đang nhắm mắt suy ngẫm điều gì đó.

Nhờ sự hỗ trợ của Xích Tâm Đồng Linh, cả người Diệp Kiêu đã tiến vào trạng thái không linh tột độ.

Anh hoàn toàn nhập tâm vào đoạn hành lang đó.

Khi mở mắt ra lần nữa, trước mặt Diệp Kiêu không còn là các chuyên gia giáo sư, cũng không phải màn hình lớn, mà là vô số cánh cửa điêu khắc bằng gỗ hồng sắc cùng những bức tường bằng thanh thạch bản.

Cúi đầu nhìn xuống, Diệp Kiêu khẽ cau mày.

Dưới chân anh, nơi anh đang đứng, chính là vị trí trung tâm của

một trận pháp Bát Quái!

Vốn dĩ không thấy Bát Quái Tứ Tượng đâu, nhưng lúc này chúng lại hiện ra rõ mồn một dưới chân Diệp Kiêu!

"Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái!" Diệp Kiêu lẩm bẩm trong miệng, lập tức Bát Quái dưới chân bắt đầu xoay chuyển cực nhanh khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Cuối cùng, Bát Quái dừng lại, vị trí "Cấn" định vị ngay chính diện trước mặt Diệp Kiêu.

Thấy cảnh này, Diệp Kiêu động tâm, lập tức nhìn về vị trí "Càn" ở hướng chính Tây!

Nhưng không hiểu sao, vị trí "Càn" lại là một mảng đen kịt, hoàn toàn không thấy được gì.

Diệp Kiêu lại quay đầu, nhìn chằm chằm vào vị trí Cấn phía trước, trầm tư suy nghĩ.

"Trên mặt đất... dưới mặt đất..." Đột nhiên, đôi mắt Diệp Kiêu lóe lên một tia sáng tinh anh, anh mạnh dạn nhìn về hướng ngược lại của vị trí "Càn" chính Tây, tức là hướng chính Đông.

"Càn Khôn... quả nhiên đảo ngược!" Hướng chính Tây tự nhiên là vị trí "Tốn".

Mà nơi vốn là vị trí "Tốn" nay lại là vị trí "Càn".

Dưới sự đảo ngược này, tất cả các vị trí đều bị hoán đổi cho nhau.

Lúc đầu Diệp Kiêu cũng không kịp phản ứng.

Ngay lập tức, Diệp Kiêu nhìn chằm chằm vào vị trí "Tốn".

Nơi này tuy cũng là một mảng đen kịt nhưng lại mang đến cho Diệp Kiêu một cảm giác kỳ lạ.

Chương 149

Diệp Kiêu chậm rãi di chuyển về phía vị trí "Tốn".

Đồ hình Bát Quái dưới chân không thay đổi theo bước chân anh mà nó lấy Diệp Kiêu làm trung tâm, bắt đầu di chuyển theo anh.

Tiến gần đến vị trí "Tốn" đen kịt kia, Diệp Kiêu nhắm chặt mắt rồi đột ngột mở ra nhìn về phía trước.

Lớp sương đen che mắt Diệp Kiêu biến mất, vị trí "Tốn" không còn đen kịt nữa.

Ngược lại, tại hướng đó, Diệp Kiêu nhìn thấy một lối đi hư ảo!

Ngay sau đó, ảo ảnh tan vỡ.

Diệp Kiêu mở mắt ra, cảnh tượng trước mặt cuối cùng cũng trở về thực tại.

Anh vẫn đang ở trong đại sảnh hội thảo, ngồi yên ổn bên bàn họp.

Từ đầu đến cuối, anh chưa hề di chuyển một li.

Anh ngẩng đầu nhìn lên màn hình lớn ở trung tâm, nói: "Từ cửa phòng luyện đan đi thẳng tới mười ba bước, đó chính là vị trí của lối đi!" Lời này vừa thốt ra, các chuyên gia tại chỗ đều sững sờ, rồi ngơ ngác nhìn Diệp Kiêu.

Trong nhất thời họ vẫn chưa hiểu ý của anh là gì.

Ngược lại, Giáo sư Chu như nhớ ra điều gì đó, mắt ông chợt lóe sáng, sau đó nhấn nút tai nghe nói: "Bắt đầu từ cửa phòng luyện đan, đo đúng mười ba bước, đó chính là nơi có lối đi!" Nhóm Giáo sư Dương ở dưới mộ nghe vậy cũng hơi ngẩn người.

Thấy vậy, Giáo sư Chu bồi thêm một câu qua tai nghe: "Tiểu Diệp

nói đấy!" Lần này thì đội khảo cổ không còn ngơ ngác nữa.

Giáo sư Dương lập tức nói: "Tiểu Diệp nói à, vậy thì không sao rồi!" Ngay lập tức, Giáo sư Dương điều phối đội khảo cổ bắt đầu đo đạc.

Một bước, hai bước, ba bước...

Từ cửa phòng luyện đan đo đúng mười ba bước.

Nhìn sang hai bên, tất cả đều là những bức tường tối om, hoàn toàn không thấy dấu hiệu của lối đi nào.

Cả khán giả trong phòng livestream lẫn đội khảo cổ dưới mộ, lúc này đều sững sờ.

Trời ạ, tình hình này là sao?

Chẳng phải bảo đo mười ba bước là lối đi sẽ hiện ra sao?

Lối đi đâu???

Trong phút chốc, đội khảo cổ nhìn nhau ngơ ngác...

Tại đại sảnh hội thảo, các chuyên gia cũng cảm thấy mông lung.

Một chuyên gia trực tiếp lên tiếng hỏi: "Ờ...

Tiểu Diệp này, xung quanh toàn là tường, lối đi đâu cơ?" Câu hỏi này nói lên nỗi lòng của tất cả mọi người.

Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệp Kiêu.

"Lối đi..." Diệp Kiêu định lên tiếng nhưng giọng Giáo sư Chu bỗng vang lên.

"Không sao, nhân vô thập toàn, mã hữu thất đề mà!" "Lối đi ở đây cực kỳ kín đáo, không dễ tìm thấy vậy đâu!" Nói rồi, Giáo sư Chu vỗ vai Diệp Kiêu.

Ông tưởng Diệp Kiêu tính toán sai nên vội vàng giải vây giúp anh.

Nhưng theo tính toán của Diệp Kiêu, lối đi chắc chắn ở vị trí đó.

Anh vừa định giải thích thì Giáo sư Chu lại nói tiếp: "Không sao đâu Tiểu Diệp, một lần sai sót thôi mà!

Công tác khảo cổ là phải liên tục thử sai để rút kinh nghiệm.

Có thế mới tiến bộ được chứ!" Nói đoạn, Giáo sư Chu chuẩn bị quay người về chỗ để tiếp tục chỉ huy đội khảo cổ tìm lối vào.

Nhưng đến lúc này, Diệp Kiêu mới tìm được cơ hội, vội vàng cất giọng thản nhiên: "Thực ra... lối đi ở ngay chỗ đó đấy!" Giáo sư Chu vừa quay người đi, nghe thấy câu này thì khựng lại.

"Hả?

Cháu nói gì cơ?" Lúc đầu, Giáo sư Chu còn tưởng mình nghe nhầm.

Ông ngoáy tai một cái rồi quay lại nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu, lặp lại câu nói vừa rồi.

Lần này, tất cả các chuyên gia đều bật cười.

"Ha ha, Tiểu Diệp à!

Chỗ đó bốn bề là tường, lối đi ở đâu ra?" "Tuy chúng tôi già rồi nhưng mắt chưa đến mức kèm nhèm không thấy đường đâu!" "Tiểu Diệp, dục tốc bất đạt!

Công tác khảo cổ dưới mộ phải thong thả mới được!"...

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng được một phen cười nhạo.

"Ha ha ha!

Cái vẻ mặt cứng đầu của Diệp đảo trông giống y hệt lúc..." "Haizz!

Hóa ra Diệp đảo cũng có lúc tính toán sai lầm à!

Ha ha ha!" "Nhân phi thánh hiền, ai mà chẳng có lúc mắc lỗi!

Diệp đảo chẳng qua cũng chỉ phạm một sai lầm nhỏ thôi!

Có điều cứng miệng thì không đúng đâu nha!" "Tôi đoán chắc Diệp đảo học được thuật xuyên tường rồi!

Nên với anh ấy thì chỗ nào chẳng là lối vào!" "Đúng thế, chỉ cần tự 'xuyên' mình qua tường là thành lối đi ngay!"...

Trong khi các chuyên gia ở đại sảnh và khán giả đang trêu chọc, thì đội khảo cổ dưới mộ bất ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đội khảo cổ tìm mãi không ra lối đi, thấy phương pháp Diệp Kiêu đưa ra cũng không tìm được lối thoát, một thành viên trong đội bắt đầu nản lòng.

Anh ta chuẩn bị ngồi xuống tựa lưng vào tường nghỉ một lát.

Nhưng vừa tựa một cái... thì cả người anh ta biến mất luôn.

Chương 150

Vị trí anh ta ngồi xuống đúng ngay chỗ đo mười ba bước lúc nãy, hoàn toàn khớp với phương vị mà Diệp Kiêu đã đo.

Chính là vị trí "Tốn" ở phía Tây.

Thành viên này vừa tựa lưng vào tường, thay vì cảm giác cứng ngắc của gạch thanh thạch thường thấy, anh ta lại thấy sau lưng mình như là không khí vậy.

Ngay khi nhận ra có gì đó không ổn, anh ta định đứng dậy.

Nhưng vì trọng tâm cơ thể đã dồn hết về phía sau, cộng thêm quán tính nên anh ta không thể nào đứng dậy nổi.

Thế là cả người ngã ngửa ra phía sau.

"Cứu, cứu em...

Á!" Ngay lập tức, bên tai mọi người chỉ còn lại một tiếng kêu cứu và một tiếng thét thảm khốc đầy kinh hoàng.

Nhưng khi mọi người quay đầu nhìn lại thì cạnh bức tường trống không.

Thành viên đội khảo cổ vừa tựa vào tường lúc nãy đã hoàn toàn biến mất bóng dáng.

Giáo sư Dương biến sắc, ông gọi lớn tên cậu học trò: "Tiểu Vương, Tiểu Vương!" Sau đó nhìn lại thì thấy một thành viên đứng cạnh đó mặt mày cắt không còn giọt máu, cả người run rẩy dữ dội.

Sau nhiều lần gặng hỏi, thành viên đó mới mấp máy môi, run rẩy nói: "Cậu ấy... cậu ấy bị bức tường nuốt chửng rồi!" Xoạt!

Nghe câu trả lời này, hiện trường lập tức xôn xao!

Mọi người đều nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ mặt kinh hoàng, trong mắt tràn đầy sự chấn kinh.

Tường... mà cũng biết ăn thịt người sao???

Chẳng lẽ lại là một sự kiện linh dị quái đản nào đó?

Mọi người đều sợ khiếp vía, kể cả Giáo sư Dương cũng vội vã lùi xa bức tường đó, không dám lại gần tùy tiện.

Khán giả trong phòng livestream cũng ngay lập tức nổ tung.

Bình luận tuôn ra như thác đổ, tạo nên một làn sóng cuồng nhiệt.

"Một người sống sờ sờ... cứ thế biến mất luôn sao?" "Bức tường này biết ăn thịt người thật à!

Vừa rồi tôi còn thấy anh ta tựa vào tường mà!" "Có khi nào chạm phải cơ quan nào đó nên rơi xuống hầm không?" "Trời ơi, quá đáng sợ!

Tôi nổi hết cả da gà da vịt rồi!" "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy, trời ơi Lâm Chánh Anh hộ thể!

Trong tường không có ma đấy chứ?"...

Tuy nhiên, trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, một cảnh tượng rợn tóc gáy hơn nữa đột ngột xuất hiện trước mắt mọi người.

Chỉ thấy...

Bức tường nơi Tiểu Vương vừa biến mất, đột nhiên thò ra một cánh tay!!!

Cảnh tượng này khiến mọi người lạnh toát cả người, trong phút chốc da đầu tê dại.

Các thành viên đội khảo cổ thi nhau lùi lại phía sau.

Đội bảo vệ tuy cũng hoảng loạn nhưng vẫn được huấn luyện bài

bản, họ giơ súng chắn trước mặt đội khảo cổ.

Một loạt tiếng lên đạn vang lên.

Ngay lúc đó, cùng với cánh tay thò ra, một cái đầu cũng hiện ra từ trong tường.

Đội bảo vệ thấy vậy định nổ súng.

Nhưng cái đầu đó đột ngột lên tiếng.

"Đợi đã!

Đợi đã!

Đừng bắn!

Tôi là Tiểu Vương đây!" Cùng với lời nói đó, khuôn mặt của Tiểu Vương cuối cùng cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Lần này mọi người nhìn rõ rồi.

Người hiện ra từ trong tường chính là Tiểu Vương vừa bị tường "nuốt" mất!

Đội trưởng đội bảo vệ vội vàng ấn tay xuống ra hiệu cho các thành viên khóa chốt an toàn, nhưng súng vẫn chĩa thẳng về phía Tiểu Vương trong tường.

Lúc này, nửa người Tiểu Vương đang ở trong tường.

Anh ta giơ hai tay lên vẻ đầu hàng, nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ mặt hốt hoảng.

"Cậu... cậu thật sự là Tiểu Vương sao?" Giáo sư Dương run rẩy hỏi một câu.

Tiểu Vương gật đầu lia lịa, nói: "Là em đây giáo sư!

Bức tường này là rỗng, đằng sau có một lối đi..." Nghe vậy, Giáo sư Dương tuy vẫn nửa tin nửa ngờ nhưng ông hiểu rõ học sinh của

mình.

Người trước mặt đúng là Tiểu Vương!

Ngay lập tức, Giáo sư Dương thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện quái dị xảy ra trong mộ này quá nhiều, hiện giờ thần kinh của ai cũng luôn trong trạng thái căng như dây đàn.

Tuy nhiên sau khi xác nhận là Tiểu Vương, Giáo sư Dương cũng gọi mọi người tiến lên, định kéo Tiểu Vương ra khỏi bức tường.

Nhưng đột nhiên, Cả người Tiểu Vương bỗng lảo đảo, rồi giống như bị ai đó từ phía sau kéo mạnh một cái, cả người anh ta trượt thẳng ra sau.

Mắt thấy sắp bị kéo tụt vào trong tường lần nữa.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tiểu Vương đột ngột bám chặt lấy hai bên tường.

Chương 151

Cả người ở trong một tư thế cực kỳ quái dị.

Đội trưởng đội bảo vệ đứng giữa phản ứng cực nhanh, ngay khi thấy không ổn đã lao lên nắm lấy cánh tay Tiểu Vương.

Những người còn lại phản ứng chậm hơn một giây nhưng cũng nhanh chóng ùa tới, cùng nhau giữ chặt Tiểu Vương.

Thứ gì đó trong tường đang kéo Tiểu Vương có sức mạnh vô cùng lớn.

Một nhóm người kéo tay Tiểu Vương mà cũng chỉ cầm cự ngang sức với sinh vật đó.

Tiểu Vương mặt đầy kinh hãi, không ngừng kêu gào: "Mau, mau kéo tôi ra!" Nhưng dù đội khảo cổ đã dốc hết sức bình sinh, mặt mày đỏ gay đỏ gắt cũng chẳng làm gì được.

Họ chỉ có thể duy trì để Tiểu Vương không bị lôi vào sâu thêm.

Trong nhất thời, chứng kiến cảnh này, mọi người đều nín thở.

Không ai ngờ được rằng những sự cố ngoài ý muốn lại xảy đến liên tiếp và nhanh chóng như vậy.

Nó khiến dây thần kinh của mọi người như chực chờ đứt tung.

Lúc này, Sinh vật phía sau bức tường luôn níu giữ Tiểu Vương bỗng đột ngột buông tay.

Nhóm người đang dốc sức kéo Tiểu Vương lập tức ngã ngửa ra sau theo đà, Tiểu Vương bị văng mạnh ra khỏi bức tường.

Anh ta đập thẳng vào giữa đám đông.

Trong phút chốc, các thành viên đội khảo cổ và đội bảo vệ ngã lăn

chiêng, mắt nổ đom đóm.

Tuy nhiên đội bảo vệ phản ứng cực kỳ nhanh nhạy.

Ngay khi vừa kéo được Tiểu Vương ra khỏi tường, họ đã vội vàng lồm cồm bò dậy!

Hai thành viên kéo Tiểu Vương ra phía sau, các thành viên còn lại đều giơ súng nhắm thẳng vào bức tường trước mặt, mở chốt an toàn.

Họ tập trung cao độ nhắm vào mảng tường đó.

Trong chớp mắt, bầu không khí trong mộ đạo trở nên cực kỳ căng thẳng.

Các thành viên khảo cổ phía sau đều nhìn cảnh này bằng ánh mắt đờ đẫn đầy kinh hãi.

Giáo sư Dương thì vẫn ổn, ông phản ứng lại ngay lập tức và bắt đầu kiểm tra tình trạng của Tiểu Vương.

“Tiểu Vương, Tiểu Vương, em sao rồi, không sao chứ?” Tiểu Vương vừa mới ngất đi chợt tỉnh lại, thở dốc dữ dội.

Chỉ đến khi nhìn thấy khuôn mặt của Giáo sư Dương, trái tim đang đập loạn vì sợ hãi mới từ từ bình tĩnh lại.

“Giáo sư... trong tường, trong tường có người nắm lấy cổ chân em!” Nhưng ngay sau đó, Tiểu Vương sực nhớ ra, anh ta kinh hãi chỉ tay vào trong tường, ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Giáo sư Dương nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Kiểm tra qua, Ông phát hiện trên cổ chân Tiểu Vương có một vết dấu tay bầm tím.

Rõ ràng là do sinh vật không xác định vừa rồi đã dùng lực cực mạnh bóp bầm cả da thịt.

Giáo sư Dương vội vàng liên lạc với Giáo sư Chu qua tai nghe, hỏi xem tiếp theo phải làm gì.

Tuy nhiên, âm thanh truyền lại trong tai nghe không phải của Giáo sư Chu, mà là của Diệp Kiêu.

"Vị trí đó chính là nơi đo mười ba bước, sau bức tường chính là lối đi mới!" "Nếu không có gì bất ngờ, Tiểu Đường cũng đã chạy vào lối đi này rồi, thứ vừa nắm cổ chân Tiểu Vương chắc chắn chính là cậu ta!" Nghe thấy giọng nói này, không hiểu sao Giáo sư Dương lại thấy an tâm hơn nhiều.

Nhưng cảnh tượng vừa xảy ra cũng khiến những người có mặt không khỏi kinh hồn bạt vía.

Loại tường giống như chướng nhãn pháp trong truyền thuyết thần thoại này, bên trong lại ẩn giữa huyền cơ, đó là điều không ai lường trước được.

Nhưng ngay sau đó khi bình tĩnh lại, Không khí trong đại sảnh hội thảo trở nên có chút kỳ quái.

Vừa nãy họ còn tưởng Diệp Kiêu tính toán sai, không tìm thấy vị trí lối đi.

Còn hùng hồn khuyên Diệp Kiêu dục tốc bất đạt.

Kết quả lại phát hiện... kẻ hề lại chính là mình?

Trời ạ, đây quả thực là một màn "xử tử công khai" nhục nhã vô cùng!

Các chuyên gia nhìn nhau, tất cả đều rơi vào im lặng.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream đã kịp phản ứng, trên màn hình lập tức bùng nổ những đợt bình luận dữ dội!

"Hả cái gì... vãi thật?

Tôi còn tưởng Diệp Kiêu sai rồi, không ngờ kẻ hề lại chính là tôi!

Ha ha ha!" "Thùy tử mộng trung kinh tọa khởi, tiểu sửu cánh thị ngã chính mình! (Đang ngủ mơ chợt bật dậy, hóa ra kẻ hề chính là tôi!) Ha ha ha ha!" "Thiên đạo hảo luân hồi, thương thiên nhiêu quá thùy!

Phen này tới lượt các ông bị xử tử công khai rồi nhé!

Những ai lúc nãy chế nhạo Diệp đảo thì bước ra chịu đòn đi!" "Hại!

Tôi đã bảo Diệp đảo kinh nghiệm phong phú thế làm sao mà sai được!

Quả nhiên người sai là chúng ta!" "Nông cạn rồi, vẫn là chúng ta nông cạn quá!

Cứ tưởng Diệp đảo ở tầng khí quyển bình lưu, ai ngờ anh ấy đã vượt qua tầng đối lưu từ lâu rồi!

Chậc chậc!"...

Giáo sư Chu cũng đầy thắc mắc, hỏi nhỏ Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp à, sao cháu biết lối đi ở ngay vị trí đó vậy?" Ai ngờ câu này vừa dứt, Mọi người tại đó đều đồng loạt quay sang nhìn Diệp Kiêu.

Bởi vì phải biết rằng, chỗ đó toàn là tường, giống như không gian bị gấp khúc hoặc lối đi ảo ảnh vậy.

Nếu không phải đích thân trải nghiệm, đừng nói là biết, đến cả tin họ cũng không dám tin ở đó có một lối đi như thế.

Cho nên đây cũng chính là câu hỏi mà các chuyên gia khác đang thắc mắc trong lòng.

Chương 152

Chẳng lẽ Diệp Kiêu thật sự đã từng đến ngôi mộ này sao?

Tuy nhiên, câu trả lời tiếp theo của Diệp Kiêu khiến mọi người sững sờ.

“Cách thức tồn tại của lối đi này là vị trí 'Tốn'!

Cái gọi là 'Xuyên đường phong, Tốn vị thông', hướng của vị trí Tốn thường là hướng có lối đi!” “Chỉ cần xác định được vị trí Tốn là có thể tìm ra lối đi rồi!” Diệp Kiêu nói hai câu nghe có vẻ nhẹ tênh nhưng lại khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Cách dùng phương vị Bát Quái để đo hung cát, định hướng này, Vốn dĩ họ cứ tưởng là hủ tục văn hóa cổ xưa, không ngờ vào lúc này lại phát huy tác dụng kỳ diệu như vậy.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng bùng nổ.

“Vãi thật, Diệp đảo nói thật à?

Không phải anh ấy đang chém gió đấy chứ?” “Theo hiểu biết của tôi về Diệp đảo, cái lý do thâm sâu thế này anh ấy không chém ra được đâu, nếu không đã chẳng gọi là Diệp đảo!” “Ha ha ha!

Đúng thế!

Diệp đảo không bịa ra được lý do cao siêu thế này đâu!

Qua đó thấy được Diệp đảo nói đúng rồi!” “Trời ơi, thần kỳ quá!

Kỳ môn bát quái hóa ra lại có ích thật sự!” “Chu Dịch truyền lại bao nhiêu năm nay mà vẫn không bị đào thải, chắc chắn là có lý do tồn tại của nó!

Mấy thứ lừa đảo sao truyền lại được hàng ngàn năm chứ?”...

Khán giả bàn tán xôn xao.

Lúc này, Giáo sư Chu lại có chút thắc mắc nhìn Diệp Kiêu hỏi: "Vị trí Tốn?

Chẳng phải vị trí Tốn là ở hướng Đông Nam sao?

Lúc nãy tôi đã tìm theo phương vị Bát Quái rồi, sao lại không thấy lối đi ở đó!" Nói đoạn, Giáo sư Chu gãi đầu, dường như vô cùng khó hiểu về vấn đề này.

Diệp Kiêu nghe vậy không nhịn được cười.

Sau đó, anh hỏi ngược lại Giáo sư Chu: "Vị trí Tốn ở Đông Nam ạ?

Có phải Giáo sư Chu học theo Hậu Thiên Bát Quái không?" Câu hỏi này khiến Giáo sư Chu càng mù tịt hơn.

"Cái gì là...

Hậu Thiên Bát Quái?" Diệp Kiêu thấy vậy liền giải thích luôn: "Tiên Thiên Bát Quái coi trọng việc hình do tâm sinh, phương vị là do trời định!

Chứ không phải do người định!" "Còn Hậu Thiên Bát Quái thì cố định các phương vị lại, không có sự biến thông, nên phạm vi áp dụng rất hẹp." "Trong Tiên Thiên Bát Quái, mỗi bước đi của ông, mỗi loại địa thế khác nhau thì phương vị đều khác nhau!

Phải qua tính toán cực kỳ tinh vi, bao gồm nhiều yếu tố mới ra được phương vị chính xác!" "Như trong đoạn hành lang lúc nãy, đó là tướng Càn Khôn nghịch loạn, toàn bộ phương vị Bát Quái đều bị đảo ngược hết." "Nếu không biết biến thông thì chắc chắn không bao giờ tìm thấy lối đi đâu!" Đoạn giải thích này khiến Giáo sư Chu cũng chỉ hiểu được một nửa, ông gật gù ra vẻ đang suy ngẫm.

Khán giả tuy chẳng hiểu Diệp Kiêu đang nói gì nhưng hò hét cổ vũ là sở trường của họ.

Ngay lập tức, hàng loạt bình luận hiện ra lấp kín cả màn hình.

"Vãi chưởng, không hổ danh là Diệp đảo pháp ngoại cuồng đồ!

Kiến thức chuyên môn cứ gọi là đỉnh của chóp!" "Ha ha ha!

Ngầu đét!

Diệp đảo của tôi ngầu quá, không phục không được!" "Năm đó tôi đại chiến tám nữ ma đầu, đánh từ tối đến sáng, đừng nói là một đêm bảy lần, tôi bảy mươi lần còn có, sáng ra cửa tường tôi còn chẳng buồn vịn, nhưng tôi phục ông đấy!" "Vãi, ông anh ở trên là thánh lỳ rồi!

Nhưng kiến thức của Diệp đảo đúng là không phục không được!

Phong thủy kham dư gì đều dựa vào cái này cả!" "Đúng thế, đây là 'cần câu cơm' của Diệp Kiêu mà, đảo đấu mà không rành cái này sao được?"...

Nhìn những bình luận ngày càng xa rời thực tế, thậm chí sắp tôn Diệp Kiêu lên làm tổ sư gia nghề đạo mộ luôn rồi.

Diệp Kiêu cảm thấy mình cần phải đính chính lại, nếu không để đám người này nói tiếp, anh sẽ sớm giống như đại ca Thương Tễ Diêu đợt trước thôi.

Anh không hề có chí hướng đi mở lăng mộ Long Quân đâu... bậy bậy!

Anh còn chưa từng đi xuống mộ lần nào.

Lúc đó thì tình ngay lý gian, chẳng giải thích nổi.

Thế là ngay lập tức, Diệp Kiêu hắng giọng, nghiêm túc nói: "Để các tình tiết trong phim gần gũi với thực tế hơn, nên tôi mới đi tra cứu

và học sơ qua về kiến thức Tiên Thiên Bát Quái!" "Tôi nghĩ đây là việc một biên kịch nên làm!

Nó cũng thể hiện tâm huyết của tôi với mỗi kịch bản!

Đó là sự chuyên nghiệp cần có của một biên kịch!" "Vì vậy, tôi không phải tổ sư gia đạo mộ như mọi người nói, tôi chỉ là một biên kịch thôi!

Xin mọi người đừng đồn thổi lung tung nữa!" Sau khi Diệp Kiêu nói xong, bình luận trong phòng livestream bỗng khựng lại mất nửa giây.

Toàn bộ khán giả và các chuyên gia có mặt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Kiêu mà không khỏi ngớ người.

Sau đó, nhìn lại phòng livestream.

Lúc này màn hình đã ngập tràn những dòng chữ: "Chúng tôi tin anh, Diệp đảo!" Diệp Kiêu: "..." Dưới mộ, Sau khi được Diệp Kiêu xác nhận nhiều lần, đội khảo cổ cuối cùng cũng chuẩn bị tiến vào lối đi này.

Nhóm bảo vệ vào trước để thám thính, sau khi xác nhận không có nguy hiểm gì, đội khảo cổ mới tiến vào.

Đó là một cảm giác cực kỳ hư ảo.

Rõ ràng trước mặt là một bức tường, nhưng bạn lại có thể đi xuyên qua nó một cách bình an vô sự, tiến vào không gian phía sau.

Điều này khiến ai nấy đều thấy kỳ lạ.

Một lát sau, Toàn bộ đội khảo cổ lần lượt tiến vào trong tường.

Hiện ra trước mắt mọi người lúc này là một lối đi sâu thẳm.

Lối đi được xây hoàn toàn bằng gạch thanh thạch, là kiểu mộ đạo điển hình của phương Bắc.

Vì đất phương Bắc khá cứng nên loại vật liệu kiến trúc gạch thanh thạch này rất phổ biến ở đó.

Đội trưởng đội bảo vệ dẫn đầu, hai bảo vệ khác đi bọc hậu, mọi người cứ thế di chuyển trong lối đi này.

Ánh đèn pin quét liên tục, tình hình trong lối đi hiện ra rõ rệt.

Nhưng họ vẫn chưa thấy bóng dáng Tiểu Đường, người vừa nắm cổ chân Tiểu Vương rồi kéo mạnh vào trong.

Chương 153

Tại đại sảnh hội thảo, Không hiểu sao Diệp Kiêu đang đứng trước bàn họp bỗng như sực nhớ ra điều gì, lông mày anh chợt cau lại.

Giữa đôi lông mày hiện rõ vẻ lo lắng.

Giáo sư Chu đứng bên cạnh nhận ra điểm bất thường của Diệp Kiêu ngay lập tức, ông liền hỏi: "Tiểu Diệp, sao thế?

Cháu phát hiện ra điều gì à?" Diệp Kiêu nghe vậy, ngẩng đầu nhìn một cái rồi trả lời: "Lúc nãy nếu Tiểu Đường không buông tay, e là đội khảo cổ không dễ dàng cứu được Tiểu Vương ra như vậy đâu!" Giáo sư Chu gật đầu đồng tình: "Đúng thế, chẳng hiểu sao sức của Tiểu Đường lại lớn đến thế!" Nói rồi, Giáo sư Chu khẽ thở dài, mặt cũng đầy vẻ lo lắng.

Nhưng ngay sau đó, Giáo sư Chu bỗng khựng lại.

Ông như sực nhớ ra điều gì đó, mắt trợn tròn, đột ngột quay sang nhìn Diệp Kiêu: "Ý cháu là..." Diệp Kiêu khẽ gật đầu, tiếp lời: "Đúng vậy, xem ra tốc độ biến đổi và sinh sôi của cổ trùng vượt xa tưởng tượng của chúng ta!

Nếu không tìm thấy Tiểu Đường trước khi cổ trùng hoàn toàn khống chế cậu ấy, e là Tiểu Đường... sẽ gặp nguy hiểm!" Giáo sư Chu nghe xong, sắc mặt lại trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Ông nhìn sâu vào màn hình lớn, do dự một hồi nhưng không định báo tin này cho đội khảo cổ dưới mộ.

Nếu đội khảo cổ biết chuyện này chắc chắn sẽ cuống cuồng tìm Tiểu Đường.

Ở một nơi nguy hiểm như dưới mộ, bất kỳ sự lơ là nào cũng đều

dẫn đến cái chết.

Để đảm bảo an toàn cho nhiều người hơn, Giáo sư Chu chỉ có thể chọn cách không đánh động gì trước.

Diệp Kiêu cũng đồng tình với suy nghĩ của Giáo sư Chu nên không nói gì thêm.

Chỉ thầm lo lắng cho tình cảnh của Tiểu Đường trong lòng.

Lúc này, Đội khảo cổ dưới mộ cuối cùng cũng có phát hiện mới trong mộ đạo.

Đi đến cuối đoạn đường này, họ thấy một cung điện đen ngòm.

Sau khi dùng đèn pin kiểm tra một lúc, xác định không có nguy hiểm gì, mọi người quyết định tiến vào trong điện.

Trong điện không có gì quá đặc biệt.

Tầng một bày biện khá ít đồ, trông giống như một phòng kho hơi sang trọng một chút.

Đa số là các loại khí cụ tùy táng.

Đội khảo cổ quan sát ở đó một lát, vì không có dụng cụ chuyên dụng nên tạm thời họ không thể mang những thứ này ra ngoài.

Chỉ đành đợi đến lần sau, khi thực sự khai quật ngôi mộ cổ này thì mới có thể tận tay đưa chúng ra ngoài ánh sáng.

Nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch.

Ở phía bên của điện này, mọi người phát hiện ra một cầu thang gỗ hồng sắc!

Cầu thang được điêu khắc tinh xảo, dẫn thẳng lên tầng hai của điện.

Các thành viên khảo cổ bước lên, dù đã qua hàng trăm năm nhưng

cầu thang này vẫn không hề bị mục nát.

Thậm chí đến cả tiếng "kẽo kẹt" đặc trưng của gỗ cũng không có.

Đội khảo cổ vững vàng đi từ tầng một lên đến tầng hai của cung điện.

Nhưng ngay khi vừa bước lên tầng hai, tất cả mọi người đều sững sờ.

Không gian tầng hai cực kỳ rộng lớn.

So với đại sảnh tầng một, tầng hai rộng đến mức nhìn không thấy điểm dừng.

Hơn nữa trong sảnh bày kín những giá sách, mỗi tầng trên giá sách, mỗi một góc đều xếp đầy những cuốn sách bìa xanh, bìa vàng.

Phải biết rằng từ xưa đến nay, Ngoài những bảo vật quốc gia quan trọng, thứ khiến đội khảo cổ phấn khích nhất chính là sách vở.

Sự kế thừa văn hóa phải dựa vào sự tích lũy qua nhiều thế hệ.

Nhưng nếu chỉ dựa vào trí nhớ con người thì rõ ràng là không đủ.

Vì thế mới xuất hiện "chữ viết", khi chữ viết nhiều lên thì tập hợp lại thành sách.

Văn hóa truyền thừa từ ngàn xưa, qua chữ viết hội tụ thành những chương thiên, trường tồn mãi đến tận bây giờ.

Lịch sử Đại Việt rất dài, dài đến mức có rất nhiều đoạn lịch sử chưa được ghi chép, bị chôn vùi trong dòng chảy thời gian.

Hán Văn Đế, người mở đầu cho nền văn hóa "Văn Cảnh Chi Trị", thậm chí còn sớm hơn chúa Jesus của phương Tây tận hai trăm năm.

Năm ngàn năm lịch sử hào hùng này, chúng ta tìm kiếm bằng cách nào?

Tất nhiên là nhờ vào những cuốn sách quý báu di túc lại từ xưa.

Nhưng vì sách vở mỏng manh, rất khó bảo tồn.

Nhiều cuốn sách vì để dưới mộ quá lâu nên khi vừa tiếp xúc với ánh sáng mặt trời là bị oxy hóa ngay lập tức.

Đó là điều khiến tất cả các nhà khảo cổ học đều vô cùng đau lòng.

Vì thế ngay lập tức, Khi đội khảo cổ bước vào tầng hai, mọi người đều ăn ý dừng bước.

Nhưng rõ ràng, hơi thở của ai nấy đều trở nên dồn dập.

Trong đại điện tầng hai này, số lượng sách vở nhiều không đếm xuể, đây chính là kho báu vô giá của dân tộc Đại Việt!

Không có bất kỳ thứ gì có thể sánh ngang với độ quý giá của những cuốn sách này!

Trong phút chốc, các thành viên đội khảo cổ đều rưng rưng nước mắt, lòng kích động không lời nào tả xiết.

Tại đại sảnh hội thảo, Giáo sư Chu cùng các chuyên gia khác lúc này cũng vô cùng kích động.

Nhìn thấy nhiều sách như vậy, tâm trạng của ai cũng khó có thể diễn tả bằng lời.

Việc lấp đầy những khoảng trống lịch sử quốc gia là điều khiến mọi học giả khảo cổ đều thấy mãn nguyện.

Công việc của họ không chỉ là khai quật cổ vật, mà vô số những trang lịch sử còn thiếu của Đại Việt đều phải nhờ đôi tay họ nâng niu đưa ra ánh sáng.

Loại cảm xúc này người thường khó mà hiểu được.

Thế nên, giọng của Giáo sư Chu cũng trở nên run rẩy.

Ông vội vàng nhấn nút trên tai nghe, nói: “Cho...

Chương 154

cho phép tiến vào, nhưng nhất định phải cẩn thận!

Tôi không cho phép bất kỳ một trang sách nào bị oxy hóa!" Một trang sách đại diện cho một đoạn lịch sử.

Bất kỳ đoạn lịch sử nào cũng không đáng bị chôn vùi.

Giáo sư Dương cũng hiểu tầm quan trọng của việc này, ông gạt nước mắt, khẳng định chắc nịch: "Yên tâm đi!" Nói xong, ông bảo các thành viên làm tốt công tác bảo hộ rồi mới chậm rãi bước vào trong điện.

Nhưng đột nhiên, nhìn số lượng sách khổng lồ trước mắt, Giáo sư Dương bỗng thấy bối rối không biết nên bắt đầu từ đâu.

Ông nhìn vô số sách vở, cảm giác như một người lênh đênh trên biển trải qua bao gian khổ, cuối cùng đã tìm thấy kho báu hằng mơ ước.

Đôi môi ông run rẩy vì kích động.

Giáo sư Dương ổn định lại cảm xúc, bước những bước vững chắc về phía giá sách gần nhất.

Các thành viên khác cũng chuẩn bị theo chân ông vào trong.

Nhưng đột nhiên, Giáo sư Dương đứng khựng lại trước giá sách.

Khi ông nhìn thấy bốn chữ trên bìa một cuốn sách xanh.

Những giọt nước mắt to tròn lăn dài trên gò má ông.

Giáo sư Dương như phát điên, ông lướt nhanh qua từng giá sách, kiểm tra vội vã từng tầng một.

Quả nhiên, trên các bìa xanh đều in bốn chữ lớn ngay ngắn.

Giáo sư Dương dừng lại.

Ông quỳ sụp xuống sàn gỗ hồng sắc, khóc nức nở.

Lúc này đây, Giáo sư Dương khóc như một đứa trẻ.

Chỉ có điều không ai biết tại sao ông lại khóc.

Các thành viên đội khảo cổ phía sau thấy vậy đều đờ người ra.

Trong nhất thời họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ biết ngơ ngác nhìn Giáo sư Dương đang như phát điên kia.

Trong đại sảnh hội thảo, Giáo sư Chu và các chuyên gia cũng mông lung không kém.

Tuy sách ở đây nhiều thật nhưng cũng đâu cần phải kích động đến mức này chứ?

Giáo sư Chu khẽ cau mày, Giáo sư Dương là đồng nghiệp lâu năm của ông.

Lần trước thấy Giáo sư Dương như vậy hình như là lúc khai quật được đỉnh Tư Mẫu Mậu Phương.

Nhưng ngay cả lúc đó, Giáo sư Dương cũng chỉ khóc một hồi thôi.

Sao bây giờ cảm xúc lại bùng nổ hoàn toàn thế này?

Các thành viên khảo cổ lúc này đều đứng ở chân cầu thang, không dám bước vào điện.

Họ chỉ lặng lẽ nhìn Giáo sư Dương quỳ giữa đại điện khóc nức nở.

Khán giả trong phòng livestream cũng đầy thắc mắc.

Họ liên tục gửi bình luận hỏi rốt cuộc là có chuyện gì.

“Giáo sư Dương đang... khóc vì vui sướng hay khóc vì bi thương vậy???” “Sao... sao cảm giác Giáo sư Dương khóc như thể người thân

vừa qua đời ấy nhỉ...” “Trong điện này không có thứ gì gây ảo giác khiến Giáo sư Dương bị ảo giác đấy chứ?” “Tôi cũng không rõ, dù thấy nhiều sách còn nguyên vẹn thế này đúng là phấn khích thật!

Nhưng cũng đâu cần kích động đến mức này?” “Giáo sư Dương dường như mất kiểm soát cảm xúc rồi!

Giáo sư từng dạy chúng tôi một thời gian dài, tôi chưa từng thấy thầy như vậy bao giờ!”...

Không chỉ khán giả thắc mắc, Các chuyên gia trong đại sảnh hội thảo cũng đầy nghi hoặc.

Hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra khiến Giáo sư Dương đột nhiên mất kiểm soát.

Giáo sư Chu cau mày, liên tục hỏi qua tai nghe: “Sao thế lão Dương, có chuyện gì vậy?” Giáo sư Chu hỏi rất nhiều lần.

Nhưng Giáo sư Dương dường như không nghe thấy, ông vẫn quỳ trên sàn gỗ, đôi mắt đỏ hoe.

Mọi người đều lặng lẽ chứng kiến cảnh này, hoàn toàn không biết điều gì đã xảy ra.

Một hồi lâu sau, Giáo sư Dương cuối cùng cũng ngừng khóc, ông đưa tay quẹt nước mắt.

Tiếp đó, ông chậm rãi mở lời, bằng giọng khàn đặc vì khóc, run rẩy nói với Giáo sư Chu: “Lão Chu, ước mơ thời trẻ của chúng ta cuối cùng... cuối cùng cũng thực hiện được rồi...” Đến cuối câu, giọng Giáo sư Dương đã hoàn toàn mất tiếng.

Còn Giáo sư Chu khi nghe thấy câu này, như bị sét đánh ngang tai, cả người từ đầu đến chân cứng đờ lại.

Một đoạn ký ức lập tức ùa về trong tâm trí ông.

Thoáng chốc, Giáo sư Chu như trở lại thời còn trẻ.

Khi đó, Vĩnh Lăng vừa mới được khai quật.

Dù khai quật thành công nhưng tất cả những người tham gia khi kết thúc đều vô cùng thất vọng.

Bởi vì các nhà khảo cổ học cho rằng, tác phẩm vĩ đại được coi là "Sử thi Homer phương Đông" - toàn bộ bộ sách 《Vĩnh Lạc Đại Điển》 rất có thể nằm ở đây, nhưng lại không tìm thấy.

Đây là đại dương hội tụ nguồn cội văn minh Đại Việt.

Vậy mà nó lại bị thất lạc trong dòng chảy lịch sử.

Ai nấy đều ủ rũ, ánh mắt hiện rõ vẻ thất vọng.

Giáo sư Chu khi đó tuy chỉ là một chàng trai trẻ nhưng luôn giữ một tấm lòng nhiệt huyết với khảo cổ.

Ông luôn nghiêm túc đối diện với mỗi lần khai quật bằng thái độ nhiệt tình nhất.

Lần khai quật Vĩnh Lăng đó cũng khiến ông vô cùng thất vọng.

Chương 155

Giáo sư Dương tuổi tác xấp xỉ Giáo sư Chu, hai người quen nhau trong lần khai quật đó và trở thành bạn thân.

Họ cùng nhau học khảo cổ, nghiên cứu cổ tịch và đồ cổ.

Khi cuộc khai quật Vĩnh Lăng kết thúc, lúc Giáo sư Chu đang nản lòng nhất thì Giáo sư Dương trẻ tuổi đã đến tìm ông.

Anh ta khoác vai Giáo sư Chu, ngồi bên cạnh hố đất.

"Hại, có gì đâu?

Khảo cổ vốn dĩ đầy rẫy những điều bất định, sao có thể để chuyện nhỏ này làm nhụt chí chứ?" "Thế này đi, chúng ta cá với nhau nhé!

Sau này nhất định phải cùng nhau tìm thấy toàn bộ 《Vĩnh Lạc Đại Điển》 để bù đắp cho lần này!"...

Chỉ có điều sau này, khi các lăng mộ nhà Minh khác được khai quật nhưng vẫn không thấy tăm hơi 《Vĩnh Lạc Đại Điển》 đâu.

Chuyện này cũng dần bị lãng quên.

Nhưng tìm thấy trọn bộ 《Vĩnh Lạc Đại Điển》 luôn là giấc mơ của tất cả các nhà khảo cổ.

Nghĩ đến đây, Những hình ảnh trước mắt Giáo sư Chu dần tan biến.

Ông máy móc ngẩng đầu lên, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía màn hình lớn.

Miệng không khỏi lẩm bẩm: "Lão Dương, tìm thấy... tìm thấy rồi sao?" Lúc này, Giáo sư Chu không còn kiểm soát được đôi tay và giọng nói run rẩy của mình nữa!

Hay nói chính xác hơn, cả người Giáo sư Chu đều đang run lên bần bật vì không kìm nén nổi cảm xúc!

Dưới hầm mộ, giọng nói của giáo sư Dương vẫn khàn đặc, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi..." Ngay khi tất cả mọi người còn đang ngơ ngác, giáo sư Dương đột nhiên thốt ra bốn chữ khiến đầu óc ai nấy đều "oanh" một tiếng, tất cả sững sờ.

"Vĩnh Lạc Đại Điển...

Vĩnh Lạc Đại Điển...

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!!!" Trong nháy mắt, dường như cả thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Tại hội trường thảo luận, mọi người nghe thấy câu này thì như bị vạn quân lôi đình đánh trúng, đại não hoàn toàn trống rỗng.

Bên tai như có vô số con ruồi bay quanh, chỉ nghe thấy tiếng "o vo vo".

Trong khoảnh khắc ấy, tim họ như ngừng đập.

Lúc này, bất kỳ khán giả nào đang xem buổi phát trực tiếp cũng có biểu cảm y hệt.

Tất cả đều há hốc mồm, đôi mắt như muốn lòi ra khỏi hốc, ngây dại nhìn cảnh tượng trước mắt.

Mãi lâu sau họ vẫn không phản ứng kịp.

Trong nhất thời, trên màn hình trực tiếp không có lấy một dòng bình luận nào.

Mọi người đều rơi vào cơn chấn kinh tột độ.

Ai cũng biết, Vĩnh Lạc Đại Điển là một nỗi đau khó quên của người dân Đại Việt.

Từ niên hiệu Vĩnh Lạc đến nay, trải qua vô số triều đại thay đổi.

Vào niên hiệu Gia Tĩnh, sau biến cố Nhâm Dần cung biến, Gia Tĩnh đế lập tức ra lệnh biên soạn phó bản Vĩnh Lạc Đại Điển.

Từ đó, bộ sách có hai bản chính và phó.

Nhưng sau đó không biết vì sao, bản chính lại biến mất không dấu vết.

Thời nhà Thanh, số lượng đồ sộ của Vĩnh Lạc Đại Điển trong Hàn Lâm Viện tất nhiên cũng thu hút sự chú ý của nhiều hoàng đế.

Nhưng sở thích mỗi người mỗi khác.

Những vị vua kiên trì nho giáo đã cắt xén các bài viết trái ngược với tư tưởng này.

Thêm vào đó, những năm Khang Hi, Ung Chính, nạn tham nhũng lộng hành.

Đến đời Càn Long, phó bản Vĩnh Lạc Đại Điển đã hư hại gần hai ngàn quyển.

Đến cuối thời Thanh, liên quân phương Tây chiếm đóng kinh thành, bắt đầu phá hoại và đốt phá bừa bãi.

Vĩnh Lạc Đại Điển lại bị thất lạc lần nữa.

Cộng thêm quan lại tham nhũng thời đó đã ăn sâu vào xương tủy, nhiều quan viên trộm sách mang đi bán hoặc sưu tầm riêng, khiến sách thất lạc càng nhiều.

Đến năm Quang Tự thứ nhất, Vĩnh Lạc Đại Điển còn chưa đầy năm ngàn tập.

Giai đoạn cuối đời Quang Tự, số lượng sách sụt giảm nhanh chóng.

Dù sau đó viện lưu trữ đã thu hồi được hơn ba trăm tập, nhưng cuối cùng lại bị quan coi kho trộm đem bán.

Số lượng thực tế thu lục được chỉ còn lại sáu mươi tư tập.

Vĩnh Lạc Đại Điển từ 22.977 quyển, 11.095 tập với 370 triệu chữ, đến cuối thời Thanh chỉ còn lại vài chục tập tại thư viện kinh thành.

Đó là một chuyện bi thảm biết bao.

Thêm vào đó, khi liên quân tám nước tràn vào kinh thành đốt giết cướp phá, những tập Vĩnh Lạc Đại Điển quý giá bị dùng để kê chân bàn, vứt đầy dưới đất.

Trên những trang sách quý khi ấy đầy những vết chân giẫm đạp.

Những vết chân rõ rệt và đáng ghét ấy như giẫm thẳng vào mặt mỗi người dân trong nước.

Cuối cùng, bộ sách đồ sộ ghi chép vô số thư tịch cổ kim, được coi là báu vật trong dòng sông lịch sử của chúng ta, gần như thất truyền hoàn toàn.

Đến thời hiện đại, nhờ nỗ lực của nhiều thế hệ, hoặc là thu hồi từ dân gian, hoặc nhờ sự giúp đỡ hào phóng của những người mua lại từ các buổi đấu giá nước ngoài để mang về Đại Việt.

Cho đến nay, số lượng còn lại trong các thư viện cũng chỉ có vài trăm quyển.

Đây là nỗi đau khôn nguôi của tất cả mọi người.

Đối với các nhà khảo cổ, mỗi khi nhớ lại, họ đều cảm thấy như dao cắt vào lòng.

Để tìm kiếm bản chính Vĩnh Lạc Đại Điển, trước đây nhiều chuyên gia thậm chí còn tin rằng nó được chôn cùng trong Định Lăng.

Nhưng trong Định Lăng vẫn không tìm thấy dấu vết của nó.

Chương 156

Giờ đây, Vĩnh Lạc Đại Điển lại tái hiện thế gian.

Khán giả trước màn hình, dù hoàn toàn không hiểu về khảo cổ, dường như cũng đã hiểu ra điều gì đó.

Họ hiểu vì sao giáo sư Dương lại khóc lóc như phát điên, và cũng hiểu vì sao giáo sư Chu lại run rẩy không ngừng.

Bởi vì lúc này, họ cũng đang có cùng cảm xúc đó.

Sau khi khán giả định thần lại, cả phòng trực tiếp như nổ tung.

Màn hình vốn đang yên tĩnh chỉ trong nháy mắt đã bị ngập tràn bởi những dòng bình luận cuồng nhiệt như sóng trào.

“Vĩnh Lạc Đại Điển...

Cuối cùng, cuối cùng cũng tìm thấy rồi sao???” “Đây...

Đây là thật sao?

Tôi không nằm mơ chứ?

Trong Vĩnh Lăng và Định Lăng đều không có, vậy mà lại xuất hiện ở đây!” “Vĩnh Lạc Đại Điển, thật sự là nó sao?

Tìm thấy thật rồi sao?” “Gia đình tôi có hai quyển tổ truyền, đầu năm nay tôi đã hiến tặng cho thư viện rồi!

Không ngờ hôm nay lại tìm thấy bản chính!” “Tôi... tôi thật sự không cầm được nước mắt nữa!” Không hiểu vì sao, trên khắp Đại Việt dường như xuất hiện một hiện tượng kỳ lạ.

Vô số người đang đi trên đường bỗng nhiên dừng bước, toàn thân run rẩy, nước mắt cứ thế trào ra.

Vô số cụ già tóc bạc phơ, ôm điện thoại ngồi trên ghế mây vừa quạt vừa xem trực tiếp, lúc này cũng khóc như một đứa trẻ.

Vô số học giả khảo cổ khi biết tin cũng ôm nhau khóc trong xúc động.

Nhiều sinh viên ngành khảo cổ tại các trường đại học hò hét vang dội khắp sân trường.

Có người không hiểu chuyện định vào ngăn cản, nhưng bị một vị giáo sư khảo cổ tóc bạc trắng giữ lại, nghẹn ngào nói: "Khoảnh khắc này, hãy để chúng... hãy để chúng reo hò đi!" Lúc này, cả đất nước Đại Việt như đang sục sôi, cả đất nước đang reo hò.

Một chương thiên văn minh của Đại Việt cuối cùng đã được viết thêm một trang đầy ý nghĩa.

Có thể nói là cả nước chung vui!

Dưới hầm mộ, giáo sư Dương được các thành viên đi cùng dìu, run rẩy đi tới bên giá sách.

Môi ông mấp máy, muốn nói gì đó nhưng không thốt ra tiếng.

Ông muốn ôm bộ sách vào lòng, nhưng lại sợ tất cả chỉ là ảo mộng như bong bóng xà phòng.

Giáo sư Dương nhìn tên sách "Vĩnh Lạc Đại Điển" viết bằng chữ khải tinh mỹ trên bìa xanh.

Ngàn lời muốn nói đều giấu trong những giọt lệ đục ngầu.

"Đây...

đây là báu vật của dân tộc!" giáo sư Dương run giọng nói.

Các nhà khảo cổ phía sau ông cũng gật đầu lia lịa.

Đứng đó một lát, giáo sư Dương dứt khoát chọn rời đi.

“Tìm được Vĩnh Lạc Đại Điển, đời này tôi không còn hối tiếc gì nữa!

Tuy nhiên, oxy sẽ đẩy nhanh quá trình lão hóa của giấy, chúng ta nên rời đi trước đã!

Đợi lần sau quay lại, chúng ta nhất định sẽ mang những báu vật phủ bụi này về!” Ba chữ “mang về” tràn đầy sức mạnh và quyết tâm của giáo sư Dương.

Tại hội trường thảo luận, giáo sư Chu nghe vậy cũng không ngăn được nước mắt, lẩm bẩm: “Đúng thế, phải mang về!” Sau đó, đội khảo cổ đi quanh tầng hai một vòng nhưng vẫn không tìm thấy lối lên tầng ba.

Cuối cùng họ đành bỏ cuộc, quay lại đại sảnh tầng một.

Nhưng tình cờ thay, họ lại tìm thấy một lối thoát khác ngay tại tầng một.

Sau một bức bình phong, đội khảo cổ phát hiện một lối đi tối đen.

Sau một lát cân nhắc, trung tâm chỉ huy ra lệnh cho họ tiến vào.

Đội khảo cổ nghỉ ngơi một chút rồi trực tiếp tiến vào lối đi tối tăm đó để tiếp tục thám hiểm.

Trong lối đi tối om như hố sâu không đáy.

Khi bước đi, ngoài tiếng thở và tiếng bước chân rời rạc của mọi người, không còn âm thanh nào khác.

Lúc này tại hội trường, các chuyên gia dựa trên những hình ảnh thám hiểm vừa qua để vẽ một sơ đồ mặt bằng của địa cung.

Tất nhiên, sơ đồ này chỉ mô phỏng khái quát những nơi đội khảo cổ đã đi qua, không hoàn toàn chính xác.

Diệp Kiêu chỉ lướt nhìn qua đã phát hiện vài lỗ hổng.

Sơ đồ này so với ký ức trong đầu anh thì kém xa.

Tuy nhiên, dựa trên những thông tin ít ỏi mà đội khảo cổ thu thập được, vẽ được thế này cũng đủ thấy họ chuyên nghiệp rồi.

Các chuyên gia vây quanh sơ đồ, nhíu mày suy đoán.

Giáo sư Chu lên tiếng trước: "Phải biết rằng, xây dựng kiến trúc dưới lòng đất là việc phi thường nhất từ xưa đến nay.

Vậy mà địa cung này lại hùng vĩ chưa từng thấy, còn có cả những cung điện tinh xảo thế kia!

Nếu không tận mắt nhìn thấy, tôi cũng khó mà tin nổi!

Nhưng cung điện này chắc chỉ là điểm cuối cùng của ngôi mộ lớn.

Tổng cộng có bốn tầng, đến nay chúng ta mới thám hiểm hai tầng mà mới chỉ thấy đồ tùy táng thôi!

Vì vậy tôi đoán, những nơi quan trọng hơn nằm ở hai tầng còn lại.

Và mộ thất chính của Gia Tĩnh đế chắc chắn nằm ở tầng cao nhất của cung điện này!" Giáo sư Chu chỉ vào những đường kẻ dày đặc trên bản vẽ, vừa suy nghĩ vừa nói, ánh mắt không ngừng di chuyển.

Các chuyên gia khác nghe vậy lập tức rơi vào trầm tư, ai nấy đều xoa cằm suy nghĩ.

Chương 157

Cả hội trường đột nhiên im phăng phắc.

Bất chợt, một giọng nói vang lên khiến ai nấy đều không kịp trở tay!

"Gia Tĩnh đế vốn tính đa nghi, chỉ vì năm chữ 'Nhị long bất tương kiến' mà đến chết ông ta cũng không lập thái tử!

Liệu ông ta có thật sự hành động theo lẽ thường không?" Đó là thắc mắc của một chuyên gia khảo cổ lớn tuổi sau khi suy nghĩ kỹ.

Giáo sư Chu nghe vậy cũng im lặng.

Điểm kỳ quái chính là tính cách của chủ nhân địa cung này quá đỗi quái gở, khiến người ta không tài nào nắm bắt nổi.

Cho dù mấy trăm năm đã trôi qua, các nhà khảo cổ đã tìm thấy mộ, thậm chí đã sắp đến gần mộ thất chính, nhưng vẫn không dám tùy tiện khẳng định vị trí chính xác của nó.

Từ xưa đến nay, ngoại trừ Tần Thủy Hoàng, các khu lăng mộ khác đều được xây dựng theo mặt phẳng dưới lòng đất.

Nhưng ngôi mộ theo chiều dọc này của Gia Tĩnh đế quả thực khiến các chuyên gia đau đầu.

Giáo sư Chu khẽ day trán và thái dương.

Có vẻ như ông đã bị vấn đề này làm cho nhức đầu.

Ông quay sang nhìn Diệp Kiêu, như ma xui quỷ khiến mà hỏi: "Tiểu Diệp à!

Cậu có cái nhìn đặc biệt nào về vị trí mộ thất chính của Gia Tĩnh đế không?" Câu hỏi này vừa thốt ra, các chuyên gia đang thảo luận

rôm rả lập tức im bặt.

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệp Kiêu đang ngồi ở bàn họp.

Hội trường im lặng như tờ.

Nhìn cảnh này, Diệp Kiêu thật sự muốn thốt lên một câu: "Mọi người cứ việc bàn chuyện của mình đi, nhìn tôi làm gì?

Chưa thấy trai đẹp bao giờ à?" Tuy nhiên, Diệp Kiêu nghĩ mình nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn, anh khẽ ho hai tiếng rồi nói: "Mộ thất chính của Gia Tĩnh đế à... chắc là ở tầng đỉnh thôi!" Diệp Kiêu trả lời một cách qua loa.

Vừa rồi khi phát hiện Vĩnh Lạc Đại Điển, Diệp Kiêu đột nhiên nảy ra ý tưởng, nhớ lại lịch sử sau khi Gia Tĩnh đế băng hà.

Lịch sử khá mờ nhạt nhưng vẫn có một số thông tin hữu ích.

Dựa vào đó, trong lòng Diệp Kiêu đã có vài suy đoán.

Chỉ có điều những suy đoán này hiện tại anh cũng chưa chắc chắn, cần phải được kiểm chứng thêm.

Vậy nên anh đành trả lời lấy lệ.

Nhưng nói xong, thấy ánh mắt mọi người có vẻ kỳ quái, Diệp Kiêu bèn bồi thêm một câu: "Cái đó... cho dù mộ thất chính có ở tầng bốn hay không, thì Vĩnh Lạc Đại Điển cũng đã được tìm thấy rồi, chẳng lẽ mọi người không nghĩ tầng bốn sẽ có những thứ còn gây kinh ngạc hơn sao?" Câu nói này vừa thốt ra, các chuyên gia có mặt đều sực tỉnh ngộ, ai nấy đều như được khai sáng.

Người ngộ ra sâu sắc nhất chính là giáo sư Chu đang ngồi cạnh Diệp Kiêu.

Ông nhìn Diệp Kiêu với vẻ nghi hoặc, rồi đôi mắt bỗng sáng rực

lên: “Tôi hiểu rồi!

Ý cậu là tầng bốn không phải mộ thất chính, mà chứa đựng những thứ còn quý giá hơn!” Câu này khiến hiện trường lập tức lặng ngắt.

Mọi người đều nhìn giáo sư Chu, rồi lại quay sang nhìn Diệp Kiêu với ánh mắt nghi ngờ gần như đóng băng.

Diệp Kiêu hơi sững sờ, rồi hỏi ngược lại: “Trong lời nói của tôi có ý đó sao?” Nói rồi, anh nhìn giáo sư Chu như muốn hỏi cho rõ.

Giáo sư Chu bắt gặp ánh mắt của Diệp Kiêu, kiên định gật đầu.

Diệp Kiêu ngẩng đầu suy nghĩ một lát rồi mới trả lời: “Có lẽ vậy...” Để lại một câu trả lời mập mờ, Diệp Kiêu không nói thêm gì nữa.

Lúc này, cả phòng trực tiếp đã bùng nổ vì câu nói của anh!

Trong nháy mắt, màn hình trực tiếp bị lấp đầy bởi những dòng bình luận cuồng nhiệt như sóng trào.

“Đỉnh quá!

Diệp biên kịch cái gì cũng biết, không lẽ anh ấy từng đến đây rồi sao?” “Chuyện này dường như đã có đáp án từ lâu rồi!” “Đúng thế, Diệp biên kịch hiểu quá rõ ngôi mộ này!

Hoàn toàn không giống người chưa từng đến đây chút nào!” “Tôi cảm thấy Diệp biên kịch chắc chắn đã biết vị trí mộ thất chính rồi, thật đấy!” “Đừng nói là biết!

Tôi còn nghi Diệp biên kịch từng đột nhập vào trong đó rồi cơ!” Khán giả trong phòng trực tiếp bàn tán xôn xao.

Diệp Kiêu nhìn màn hình, lại một lần nữa nghiêm túc giải thích: “Tôi thật sự chỉ là một biên kịch bình thường thôi!

Ngôi mộ này tôi chưa từng tới, cũng không phải do tôi xây!” “Mọi

người đừng đồn bậy, cũng đừng tin lời đồn!

Phải làm một cư dân mạng tuân thủ pháp luật chứ!" Nhưng không hiểu sao, sau khi Diệp Kiêu nói xong câu đó, tất cả mọi người đều nhìn anh bằng ánh mắt cực kỳ quái gở.

Trong lòng gần như ai cũng hiện lên một ý nghĩ: Giỏi lắm, tuân thủ pháp luật?

Anh ở đây tuyên truyền tuân thủ pháp luật mà nghe được à?

Khán giả trực tiếp lại một lần nữa phấn khích, cả phòng trực tiếp cười nghiêng ngả.

"Ha ha ha ha!

Cười chết mất!

Kẻ ngoài vòng pháp luật đi tuyên truyền tuân thủ pháp luật!" "Chấn động!

Diệp biên kịch công khai tuyên truyền tuân thủ pháp luật!

Thật không thể tin nổi!" "Cười không nhặt được mồm!

Bản thân là người mê tín đi khuyên người khác tin vào khoa học, giờ kẻ ngoài vòng pháp luật lại đi tuyên truyền tuân thủ pháp luật!" "Chịu không nổi luôn!

Nói về hiệu ứng chương trình thì phải xem Diệp Kiêu, mấy người khác không bằng một góc!" Chứng kiến cảnh này, Diệp Kiêu hơi ngẩn ngơ.

Anh vừa định nói thêm gì đó thì giáo sư Chu bên cạnh bỗng khẽ ho hai tiếng, ngẩng đầu nhìn anh.

Khoảnh khắc ấy, Diệp Kiêu thấy rõ khóe miệng giáo sư Chu thoáng hiện một nụ cười không giấu nổi.

“Khụ khụ!

Tiểu Diệp này!

Cậu nói xem tại sao tầng đỉnh lại không phải mộ thất chính của Gia Tĩnh đế?” Diệp Kiêu nghe vậy thầm mắng trong lòng: Vu oan!

Chương 158

Tôi kiện ông tội vu oan đấy nhé!

Tôi rõ ràng không nói câu đó, đều là do các ông tự suy diễn thôi mà!

Tuy nhiên, mặt Diệp Kiêu vẫn giữ vẻ nghiêm túc: "Đó cũng chỉ là suy đoán của tôi thôi!" Giáo sư Chu nở một nụ cười mà ông cho là cực kỳ hiền từ và thấu hiểu, nói tiếp: "Cứ nói đi, không sao đâu." Diệp Kiêu: "..." Trong mắt Diệp Kiêu, nụ cười của giáo sư Chu chẳng khác gì cáo già, giải thích chuẩn xác bốn chữ "gừng càng già càng cay".

Sau đó, anh chỉ tay lên màn hình lớn chính giữa, chậm rãi nói: "Điện thờ tầng một có bao nhiêu vàng bạc ngọc khí tinh xảo vô cùng, giá trị liên thành!" "Tầng hai lại có Vĩnh Lạc Đại Điển cùng vô số sách quý khác." "Tầng một là tàng bảo các, tầng hai là tàng thư các, vậy tầng ba tầng bốn... chắc tôi không cần phải nói thêm nữa chứ?" Nói xong đoạn này, các chuyên gia có mặt đều nín thở.

Họ kinh hãi quay sang nhìn Diệp Kiêu, ánh mắt lộ rõ vẻ chấn động.

Ý tưởng này lúc nãy họ hoàn toàn không nghĩ tới.

Kết quả bây giờ lại thốt ra từ miệng Diệp Kiêu, điều này khiến các chuyên gia cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Giáo sư Chu trợn tròn mắt, đột ngột hỏi Diệp Kiêu: "Ý cậu là bốn tầng điện các này đều là vật sưu tầm của Gia Tĩnh đế sao?" Diệp Kiêu khẽ gật đầu, rồi nói tiếp: "Hoặc chính xác hơn là những vật sưu tầm mà Gia Tĩnh đế muốn mang lên 'Thiên đình'!" Sau khi nghe xong, tất cả chuyên gia đều sững sờ.

Ban đầu họ nghĩ vàng bạc ngọc khí ở tầng một chỉ là đồ tùy táng!

Nhưng nhìn rộng ra, người xưa coi cái chết như sự sống!

Huống hồ là Gia Tĩnh đế, một người vô cùng chấp niệm với việc trường sinh và phi thăng.

Những thứ mà họ coi là "đồ tùy táng" đó có lẽ chỉ là vật mà ông ta muốn sưu tầm.

Trong lòng các chuyên gia dao động, mãi không thể bình tĩnh lại.

Đồng thời, họ cũng mong chờ hơn vào những thứ tồn tại ở tầng thứ ba.

Dưới hầm mộ, giáo sư Dương dẫn đầu đội khảo cổ đang đi xuyên qua lối đi.

Đột nhiên, đèn pin trong tay ông dường như bị yếu điện, ánh sáng trắng nhấp nháy vài cái.

Cả đội dừng lại.

Ngay sau đó, đèn pin của giáo sư Dương tắt ngóm, đoạn đường phía trước chìm vào bóng tối.

"Đèn pin của tôi hết điện rồi!" Giáo sư Dương vỗ vỗ vào đèn pin, bấm nút bật tắt liên tục nhưng nó không sáng lại.

Lúc này, giáo sư Dương sực nhớ ra, vội nói: "Mau kiểm tra lại vật tư, kiểm kê một lượt đi!" Ngay lập tức, tất cả thành viên đội khảo cổ tháo ba lô, bắt đầu gom tất cả vật tư lại một chỗ.

Sau khi đội trưởng đội bảo vệ kiểm tra, vật tư còn lại không nhiều.

Không còn nguồn điện dự phòng nào, mười hai thanh hỏa tiễn, bánh quy nén mỗi người còn ba đến bốn miếng, nước ngọt mỗi người chưa đầy một chai.

Đuốc cũng chỉ còn dầu đốt được trong ba tiếng.

Thức ăn có lẽ đủ nhưng nước uống hơi thiếu.

Vấn đề nghiêm trọng nhất lúc này là chiếu sáng!

Giáo sư Dương dùng đèn pin nhiều nhất nên đã hết điện.

Đèn pin của những người khác cũng chỉ còn điện dùng được tối đa nửa tiếng.

Bây giờ cần phải đưa ra lựa chọn.

Đội trưởng bảo vệ nhìn giáo sư Dương, nói: "Hiện tại chúng ta đang thiếu tài nguyên chiếu sáng!

Phải tiết kiệm điện tối đa, tốt nhất là dùng đuốc!" Đội trưởng bảo vệ với vẻ mặt kiên định, sau khi phân phát vật tư xong liền nói tiếp: "Nước ngọt cũng rất khan hiếm, tiếp theo chúng ta phải cố gắng uống ít lại để tiết kiệm!" Câu này là nói với tất cả mọi người trong đội.

Ai nấy đều im lặng.

Không ai biết họ sẽ còn ở trong này bao lâu.

Nhưng chắc chắn là dù thế nào đi nữa, số vật tư này cũng không đủ cầm cự cho đến khi họ tìm thấy lối ra.

Đối mặt với thử thách nghiêm trọng này, giáo sư Dương cũng im lặng.

Sở dĩ sau khi vào cung điện họ chọn dùng đèn pin thay vì đuốc là vì nhiệt độ cao có thể làm hỏng lớp oxy hóa trên các vật phẩm trong mộ cổ.

Đối với cổ vật, nhiệt độ cao là một yếu tố phá hoại cực kỳ nghiêm trọng.

Vì vậy, giáo sư Dương mới bảo mọi người dùng đèn pin.

Nhưng giờ đây khi đèn pin sắp hết điện, ông buộc phải đánh đổi.

“Thế này đi...” Sau một hồi suy nghĩ kỹ, giáo sư Dương cuối cùng cũng lên tiếng.

“Khi đi trong mộ đạo, chúng ta sẽ dùng đuốc để chiếu sáng!” “Nhưng khi vào trong mộ thất hoặc đại điện, chúng ta chỉ được dùng đèn pin!” “Trong nhiều mộ thất tùy táng, xác chết phân hủy tạo ra chướng khí gặp lửa sẽ gây nổ.

Điều này cũng là vì an toàn của chúng ta!” Tại trung tâm chỉ huy, giáo sư Chu nghe vậy liền dặn dò: “Tôi đồng ý với cách làm này, nhưng phải lưu ý một điểm, không được để đuốc lại gần cổ vật.” Đội khảo cổ dưới mộ vội vàng gật đầu đồng ý.

Sau khi thống nhất, giáo sư Dương đứng dậy nói: “Tắt đèn pin đi để giữ điện.

Từ bây giờ chúng ta dùng đuốc!” Vừa dứt lời, mọi người tắt đèn pin.

Sau đó họ lấy đuốc từ ba lô ra, lần lượt châm lửa.

Những ngọn đuốc được thắp sáng, ánh lửa vàng vọt lập tức soi rõ cả đoạn mộ đạo.

Sau đó, đội khảo cổ bắt đầu cất vật tư vào ba lô, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Nhưng đúng lúc này...

“Tí tách...” Phía trước đội ngũ, một người đàn ông vạm vỡ của đội bảo vệ đang cảnh giới ở vị trí dẫn đầu.

“Tí tách!” Đột nhiên, một giọt chất lỏng rơi xuống trước mắt người đàn ông đó, rớt xuống đất.

Anh ta khẽ nhíu mày, ngồi xuống đưa đuốc soi xuống đất.

Nhờ ánh lửa phản chiếu, có thể thấy trên mặt đất là một giọt dịch nhầy màu đen.

Tuy nhiên, khi anh ta cúi đầu nhìn kỹ, bỗng nhiên phát hiện giọt dịch nhầy này đang không ngừng ngọ nguậy.

Đúng lúc này, một giọt dịch nhầy màu đen khác lại rơi xuống, trúng ngay trên đầu anh ta.

Trong nháy mắt, đồng tử anh ta co rút lại.

Cảm giác lạnh lẽo xông thẳng lên não, da đầu tê dại.

Chương 159

Người đàn ông theo bản năng ngẩng đầu lên, qua ánh lửa vàng vọt, anh ta nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ kinh hoàng.

Một người đàn ông mặc quần áo hiện đại, treo mình trên trần lối đi như một con nhện.

Trên mặt hắn chằng chịt những mạch máu màu đen nổi cộm, dày đặc như mạng nhện.

Dịch nhầy dưới đất chính là chảy ra từ cái miệng đang há hốc của hắn.

Miệng hắn đầy dịch đen, nhưng trong mắt người bảo vệ, dường như hắn thấy trong miệng người đó đầy những con dòi đen đang ngọ nguậy.

Trong nháy mắt, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng người bảo vệ.

Sự kinh hoàng tột độ tích tụ trong lồng ngực anh ta, vào lúc này hoàn toàn bùng phát.

"Á!!!" Một tiếng hét kinh hoàng đến cực điểm vang lên, tràn ngập cả lối đi.

Đội khảo cổ phía sau vừa thu dọn xong trang bị, chuẩn bị xuất phát thì nghe thấy tiếng hét này, tất cả đều giật bắn mình, nổi da gà khắp người.

Chưa kịp để mọi người phản ứng...

"Đoàng..." "Đoàng đoàng đoàng..." Một chuỗi tiếng súng vang lên, lửa súng rực sáng.

Mọi người nhìn theo hướng tiếng động, liền thấy một cảnh tượng khiến ai nấy đều vô cùng kinh hãi.

Chỉ thấy ở đằng xa, trên trần lối đi, một "người" đang bò trườn, dịch nhầy màu đen kéo dài xuống đất, khuôn mặt hung tợn đang nhìn chằm chằm vào người bảo vệ đang lùi lại phía sau.

Nhìn thấy cảnh đó, tất cả đều sững sờ.

Ngay sau đó tim họ như bị búa tạ đập trúng, hơi thở nghẹn lại.

Đội trưởng bảo vệ phản ứng nhanh nhất, hét lớn một tiếng rồi lao lên kéo người đàn ông kia trở lại.

Theo cử động của đội trưởng, "người" đang treo trên trần đột nhiên khựng lại, rồi vặn cổ một góc độ quái dị nhìn về phía đội khảo cổ.

Nhìn thấy cảnh này, lòng ai nấy đều trĩu nặng.

Tại trung tâm chỉ huy, giáo sư Chu nhìn thấy cảnh này thì đồng tử cũng co rút lại.

Ngay sau đó, tim ông thắt lại, kinh hãi quay sang nhìn Diệp Kiêu.

Lúc này Diệp Kiêu cũng nhận ra ánh mắt của giáo sư Chu.

Anh nhìn sâu vào "người" đang treo trên trần qua màn hình, rồi quay sang nhìn giáo sư Chu.

Sau đó, Diệp Kiêu khẽ gật đầu rồi lại lắc đầu.

Nhìn thấy vậy, lòng giáo sư Chu chìm xuống đáy vực.

Ông hiểu ý của Diệp Kiêu.

"Người này đúng là Tiểu Đường, nhưng... không cứu được nữa rồi!" Với dáng vẻ này, rõ ràng Tiểu Đường đã hoàn toàn bị cổ trùng chiếm giữ cơ thể.

Nói cách khác, thứ chảy trong người Tiểu Đường lúc này không còn là máu đỏ nữa mà là loại cổ trùng đen này.

Đến mức này, dù Biển Thước tái thế, cộng thêm Kỳ Lân Kiệt ngàn năm, mật rắn lam, cỏ lục hoạt dùng cùng lúc cũng không cứu nổi hắn nữa.

Hiện tại trước mắt họ chỉ còn lại cái xác của Tiểu Đường, còn điều khiển cái xác đó là lũ cổ trùng đen.

Giáo sư Chu cũng hiểu rõ điều này, nên ông lập tức ấn nút mic trên tai, ra lệnh: "Không được... nương tay!

Đội bảo vệ nổ súng!" Khi nói câu này, cả người giáo sư Chu run lên bần bật, tim đau như dao cắt.

Dưới hầm mộ, giáo sư Dương nghe vậy cũng run rẩy.

Ông vội vàng ngăn cản: "Đợi đã, đợi đã!

Đừng nổ súng!" Sau đó, giáo sư Dương ấn nút mic, gấp gáp nói: "Lão Chu, đây là Tiểu Đường mà!

Chúng ta có Kỳ Lân Kiệt..." Tuy nhiên, giáo sư Dương chưa nói hết câu đã bị giáo sư Chu ngắt lời: "Tiểu Đường... không cứu được nữa!" Tay giáo sư Dương từ từ buông xuống.

Ông nhìn về phía "Tiểu Đường" đang treo trên trần với cái đầu vặn ngược 180 độ ở đằng xa, ánh mắt hoàn toàn đờ đẫn.

Những lời tiếp theo của giáo sư Chu và đội bảo vệ, ông dường như không còn nghe thấy gì nữa.

Cả người ông rơi vào trạng thái mông lung.

Lúc này, "Tiểu Đường" ở đằng xa há to miệng, phát ra một tiếng gầm rú như dã thú.

Mọi người đều thấy rõ dịch nhầy màu đen không ngừng chảy ra

từ miệng hắn.

Trong nhất thời, cả phòng trực tiếp bùng nổ.

“Vãi!

Đây...

đây là Tiểu Đường sao?

Sao cảm thấy có gì đó không ổn?” “Miệng đầy dịch đen thế kia... chính là lũ sâu bọ trong truyền thuyết sao?” “Kinh... kinh dị quá!

Trời ơi!” “Đêm hôm bắt tôi xem cái này sao?

Tôi bật hết đèn trong nhà rồi mà vẫn thấy sợ phát khiếp!” “Định đi ngủ mà giờ ai dám ngủ nữa chứ!

Cứ nhắm mắt lại là thấy khuôn mặt kinh dị đó!” Ngay lập tức, phòng trực tiếp nổ tung.

Khán giả trước màn hình đều nhìn cảnh tượng này với vẻ mặt kinh hoàng.

Rõ ràng khuôn mặt hiện tại của “Tiểu Đường” đã gây kích động mạnh về thị giác cho mọi người.

Lúc này, “Tiểu Đường” há to miệng, khuôn mặt hung tợn lao về phía đội khảo cổ!

Chương 160

Có thể thấy ngay cả trên cánh tay và bàn tay hắn cũng chằng chịt những mạch máu đen dày đặc.

Các thành viên đội bảo vệ được huấn luyện bài bản đã chắn trước mặt đội khảo cổ, lập tức bày trận thế dẫn đầu đội ngũ.

Theo lệnh của đội trưởng: "Nổ súng!" Ngay lập tức, lửa súng rực sáng.

Cả đoạn lối đi vang lên những tiếng súng liên hồi.

Mỗi viên đạn bắn vào người Tiểu Đường phía trước đều làm tóe ra những bông hoa máu màu đen.

Cảnh tượng vô cùng quỷ dị, khiến ai nấy đều tê dại da đầu.

Đợt bắn đầu tiên kết thúc, đội trưởng giơ tay ra hiệu dừng lại.

Các thành viên đội bảo vệ lập tức thay băng đạn, rồi tiếp tục nhắm súng về phía trước.

Lúc này, tại vị trí của "Tiểu Đường", mọi người đã không còn nhìn thấy gì nữa.

Đoạn lối đi phía xa chỉ là một màn đêm đen kịt.

Đội trưởng bảo vệ cầm đuốc thận trọng tiến lên, muốn mượn ánh lửa để soi rõ tình hình, xem "Tiểu Đường" đã chết hay chưa.

Nhưng bất thình lình...

"Cắc... cắc... cắc..." Một âm thanh kỳ quái vang lên từ phía trước.

Trong khoảnh khắc, ai nấy đều tê dại da đầu, đồng tử co rút!

Trong đầu mọi người lập tức hiện lên ba chữ: "Hắn chưa chết!!!"

Dưới hỏa lực dày đặc như vậy mà "Tiểu Đường" vẫn còn sống.

Đây còn là người không?

Không!

Hắn không còn là người nữa rồi!

Đội trưởng bảo vệ rút thanh hỏa tiễn bên hông ra, dứt khoát giật dây mồi.

Ngay lập tức, những tia lửa rực rỡ lóe lên.

Vừa lùi lại, đội trưởng vừa ném thanh hỏa tiễn về phía trước.

Dưới ánh lửa chói lòa, mọi người cuối cùng cũng thấy rõ tình hình.

Phía xa, dưới làn mưa đạn, "Tiểu Đường" đã biến dạng hoàn toàn.

Toàn thân đầy lỗ đạn, từ những vết thương đó dịch nhầy đen như mực đang trào ra cuồn cuộn.

Giờ đây "Tiểu Đường" dường như đã thực sự biến thành một con quái vật.

Chỉ nhìn một cái thôi cũng đủ thấy rợn người.

Lúc này, người bị chấn động nhất đương nhiên là đội khảo cổ.

"Thế này mà... vẫn chưa chết..." Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Họ nhìn cảnh tượng trước mắt một cách máy móc, ánh mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Có mặt tại đây đều là những chiến binh dày dạn kinh nghiệm, ở khoảng cách gần và trong không gian hẹp thế này, khả năng họ bắn trượt gần như bằng không.

Nhưng dù vậy, sau khi bắn hết một băng đạn, "Tiểu Đường"

trước mắt vẫn còn sống.

Đội trưởng bảo vệ co rút đồng tử, quay lại nói: "Đưa giáo sư Dương và mọi người rút lui mau!" Đội trưởng dặn dò mấy thành viên phía sau hãy đưa đội khảo cổ rút trước.

Đồng thời, những người còn lại vẫn chĩa súng, nhắm chặt vào "Tiểu Đường"!

Chỉ thấy lúc này, "Tiểu Đường" chậm rãi đứng dậy.

Tiếng "rắc... rắc..." vang lên không ngớt.

Tiếp theo, một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện.

Ngay khi đứng dậy, cả người "Tiểu Đường" như biến thành một đống bùn nhão, toàn thân hắn nhũn ra.

Hắn cứ thế bò rạp dưới đất, như thể đã biến thành một đống máu thịt bầy nhầy.

Theo tiếng "rắc rắc", từng khúc xương trắng gãy lìa rơi ra từ người hắn, vương vãi trên mặt đất.

Khán giả xem cảnh này đều nuốt nước miếng, da đầu tê dại.

Trong lòng đội trưởng bảo vệ cũng nổi sóng dữ dội, nhưng anh vẫn bình tĩnh sắp xếp cho mọi người rút lui!

Cho đến khi đi qua một khúc quanh, đội trưởng nhìn lại đoạn đường phía sau một lần nữa.

Thanh hỏa tiễn vẫn đang tóe lửa, nhưng "Tiểu Đường" đang nhũn như bùn dưới đất vẫn chưa đứng dậy.

"Chạy đi!

Rút lui thật nhanh!" Câu nói này vang lên, không còn ai do dự nữa.

Tất cả đều guồng chân chạy thật nhanh về phía hành lang cũ.

Trong nháy mắt, cả lối đi chỉ còn tiếng thở gấp và tiếng bước chân nặng nề, hỗn loạn.

Ai nấy đều dốc sức chạy, không ai dám dừng lại.

Bởi vì không ai biết "Tiểu Đường" hiện tại ra sao!

Nhỡ đâu hắn đã đuổi kịp, chỉ cần chậm một bước là có thể bị hắn tóm được.

Vì vậy cả đội khảo cổ và bảo vệ đều đang lao đi vun vút.

Ánh lửa cũng không ngừng chao đảo.

Chương 161

Tại trung tâm chỉ huy, các chuyên gia đã tỉnh lại sau cơn sững sờ.

Cả hội trường vang lên tiếng hít khí lạnh.

Sau đó, nơi này như nổ tung, những tiếng bàn tán xôn xao tràn ngập khắp nơi.

“Vừa rồi...

đó là cái gì vậy?” “Tiểu Đường bây giờ còn... là người không?

Vừa nãy tôi thấy xương cốt hắn dường như...” “Tê!

Thật là rợn tóc gáy!” Trước bàn họp, giáo sư Chu đã hoàn hồn, vẻ chấn kinh trong mắt vẫn chưa tan.

Ngay sau đó, như nhớ ra điều gì, ông kinh hãi quay sang Diệp Kiêu, gấp gáp hỏi: “Vừa rồi ‘Tiểu Đường’...” Nhưng ông chưa nói hết câu đã khựng lại!

Vì lúc này sắc mặt Diệp Kiêu nghiêm trọng chưa từng thấy.

Thấy vẻ mặt của anh, lòng giáo sư Chu chìm xuống tận đáy.

Một linh cảm không lành cũng trỗi dậy trong lòng Diệp Kiêu.

Anh chậm rãi lên tiếng: “Tình hình... không ổn lắm!” Câu nói này khiến giáo sư Chu hoàn toàn hoảng loạn.

Vì trước đây dù có chuyện gì xảy ra, ngay cả trong những tình cảnh tuyệt vọng nhất, Diệp Kiêu cũng chưa bao giờ nói câu này.

Bởi vì trong mắt anh, những việc đó đều có thể tránh được hoặc giải quyết được.

Nhưng bây giờ, mọi thứ đã khác.

Khi Diệp Kiêu nói ra câu này, nghĩa là chuyện này ngay cả anh... cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, tha thiết hỏi: "Tiểu Diệp, cậu... cậu không có cách nào sao?" Diệp Kiêu khẽ nhíu mày, không trả lời ngay.

Sau một hồi suy nghĩ, anh mới chậm rãi nói: "Đặc điểm của loại cổ trùng đen này là phân đôi sinh sản rất nhanh, từ đó lấp đầy cơ thể người và chiếm quyền kiểm soát.

Chúng có thể điều khiển cơ thể người thực hiện nhiều động tác quái dị, nhưng vì có xương người nâng đỡ nên một số động tác chúng không thể làm được!

Có thể nói xương người là một sự kiềm chế đối với loại cổ trùng này!

Nhưng giờ đây khi đã trút bỏ xương cốt..." Diệp Kiêu nói đến đây thì dừng lại.

Nhưng phần còn lại, dù anh không nói thì họ cũng hoàn toàn hiểu được.

Trút bỏ xương cốt, cổ trùng sẽ không còn bị gò bó nữa.

Hiện tại Tiểu Đường chẳng khác nào một lũ cổ trùng đen khoác lớp da người, không còn bất kỳ điểm yếu nào.

Ngay lập tức, cả phòng trực tiếp vì thế mà xôn xao.

"Trời ơi, loại cổ trùng này thật sự đáng sợ vậy sao?" "Vừa rồi chúng trút bỏ xương cốt, chẳng phải là trực tiếp vô địch rồi sao..." "Vãi!

Kinh khủng quá!

Trời ơi!" "Tôi... tôi thật sự không dám xem tiếp nữa!

Nhưng mà tôi lại tò mò quá!

Phải làm sao đây?" "Mọi người muốn tôi cả đời này không dám ngủ sao?

Tôi sợ cứ hễ nhắm mắt là khuôn mặt đó lại hiện ra!" Dưới hầm mộ, đội khảo cổ đang tháo chạy thục mạng.

Nhưng bất chợt, người đàn ông vạm vỡ của đội bảo vệ không hiểu sao lại ngã quỵ xuống đất.

Ban đầu mọi người nghĩ anh ta chỉ vô tình vấp ngã, sẽ nhanh chóng đứng lên được.

Nên trong đội bảo vệ chỉ có một người ở lại đỡ anh ta dậy và hỏi han tình hình.

Nhưng... anh ta không hề đứng dậy.

Thấy cảnh đó, đội trưởng bảo vệ đi phía trước nhận ra điều bất thường, lập tức dừng bước quay lại kiểm tra.

Giáo sư Dương cũng khẽ nhíu mày, ra lệnh cho cả đội dừng lại.

"Sao thế?" Đội trưởng bảo vệ đi tới trước mặt người đàn ông kia hỏi.

Thành viên bảo vệ bên cạnh lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, ngã xuống xong là thành ra thế này!" Đội trưởng nhíu mày, ngồi xuống đặt tay lên người anh ta: "Có chuyện gì vậy?

Còn chạy tiếp được không?" Nhưng người đàn ông đó vẫn cúi gầm mặt, không trả lời.

Trong nháy mắt, đội trưởng nhận ra có gì đó không ổn, vừa định lật người anh ta lại để hỏi cho rõ thì người đó đột nhiên lên tiếng.

"Tôi... tôi không sao, đội trưởng mau đưa...

đội khảo cổ đi nhanh đi!

Tôi sẽ theo kịp ngay!" Giọng nói cực kỳ kìm nén, thậm chí còn run rẩy không kiểm soát được, như thể anh ta đang cố hết sức để áp chế thứ gì đó.

Nghe câu này, mày đội trưởng nhíu chặt lại.

Anh nghiêm giọng nói: "Ngẩng đầu lên nhìn tôi!

Đã xảy ra chuyện gì!

Bây giờ không phải lúc để giấu giếm..." Tuy nhiên, đội trưởng chưa nói hết câu, người đàn ông vạm vỡ trước mặt đã đột ngột ngẩng đầu lên, nhe răng trợn mắt gào thét về phía anh.

Đó là tiếng gầm gừ trầm đục như dã thú.

Chương 162

Nếu cắt đoạn âm thanh này ra cho người khác nghe, chắc chắn họ sẽ nghĩ đó là tiếng thú dữ, không hề giống giọng người chút nào.

Trong khoảnh khắc, đầu óc đội trưởng "oanh" một tiếng, trống rỗng hoàn toàn.

Vì anh nhìn thấy trên cổ anh ta có ba vết cào rõ rệt.

Vết cào rất sâu, thậm chí thịt còn bị lật ra.

Và điều kinh khủng hơn là từ ba vết cào đó đang rỉ ra những tia dịch nhầy màu đen.

Hoàn toàn giống với triệu chứng khi "Tiểu Đường" bị cắn!

Tuy nhiên sau khi định thần lại, đội trưởng bảo vệ lập tức ngẩng đầu, túm chặt lấy cánh tay người đàn ông trước mặt.

Anh nhanh chóng xoay người, dùng đầu gối đè lên lưng, khống chế đối phương dưới thân.

Người đàn ông đó bị khống chế ngay lập tức, không thể nhúc nhích.

Sau khi đã khống chế được, đội trưởng vội vàng gọi giáo sư Dương đằng xa: "Giáo sư Dương, Kỳ Lân Kiệt!" Giáo sư Dương ở đằng xa lúc này tất nhiên cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Ông vội chạy tới, lấy một viên Kỳ Lân Kiệt trong túi đưa cho đội trưởng.

Đội trưởng nhận lấy, đưa mắt ra hiệu cho thành viên bên cạnh, người kia lập tức hiểu ý.

Anh ta giữ chặt cằm người đàn ông kia, cạy miệng rồi ép anh ta

nuốt viên Kỳ Lân Kiệt xuống.

Giáo sư Dương lo lắng hỏi: "Cậu ấy... cậu ấy cũng trúng cổ độc sao?" Đội trưởng đặt người đàn ông nằm xuống đất, thấy nhịp thở của anh ta dần ổn định mới trả lời: "Đúng thế!

Chắc là lúc phát hiện Tiểu Đường vừa nãy đã bị cào trúng!" Nói xong, vẻ mặt đội trưởng trở nên nghiêm trọng: "Loại cổ trùng đen này thật sự quá nguy hiểm!

Ngay cả vết cào cũng có thể khiến cổ trùng thừa cơ xâm nhập!" Anh quay sang giáo sư Dương: "Giáo sư, ông hãy dặn các thành viên khảo cổ cố gắng tránh bị thương bằng mọi giá!" Giáo sư Dương nghe vậy vội vàng quay lại đội ngũ.

Đội trưởng nhìn người đàn ông đang hôn mê, rồi nhìn lại hành lang tối om phía sau.

Anh nghiến răng, cõng anh ta lên rồi đưa về đội.

"Thời gian gấp rút, giáo sư Dương chúng ta mau rời khỏi đây thôi!" Nói rồi, đội trưởng bước đi, định tiếp tục dẫn đầu.

Nhưng đột nhiên, anh nhận ra không có một thành viên khảo cổ nào bước đi cả.

Anh ngạc nhiên quay lại hỏi: "Sao vậy giáo sư Dương?

Thứ đó đang đuổi theo phía sau, chúng ta phải mau chóng thoát khỏi mộ đạo này chứ!" Anh tưởng giáo sư Dương và mọi người đã kiệt sức nên muốn nghỉ một lát.

Nhưng hiện tại hoàn toàn không đủ thời gian để nghỉ ngơi.

Vì người anh em kia trúng cổ nên đã mất không ít thời gian rồi.

Bây giờ phải tranh thủ từng giây mới đúng.

Nhưng câu nói tiếp theo của giáo sư Dương khiến anh chấn kinh!

“Chúng tôi... không đi nữa!” Chỉ vỏn vẹn năm chữ, khiến đội trưởng bảo vệ tưởng mình nghe nhầm.

“Không đi nữa?” Giáo sư Dương kiên định gật đầu.

Đội trưởng nhìn sang các thành viên khảo cổ khác, ngạc nhiên thấy ai nấy đều có vẻ mặt kiên định lạ thường.

Dường như tất cả đã hạ quyết tâm không đi nữa.

Anh không hiểu hỏi: “Có chuyện gì vậy giáo sư, sao đột nhiên lại không đi nữa?” Giáo sư Dương nghe vậy chậm rãi thở dài: “Trong cung điện phía sau có vô số bảo vật, tất cả đều là báu vật quốc gia!” “Nếu trong quá trình bị truy đuổi mà xảy ra chuyện gì, tôi...

đời này sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình!” Nói rồi giáo sư Dương bỗng cười.

Ông tiếp tục: “Tìm thấy bộ Vĩnh Lạc Đại Điển trọn vẹn, đời này tôi chết cũng mãn nguyện rồi!

Có chết thì cũng là viên mãn!” “Dù không có cơ hội lật mở một trang nào của nó, nhưng chắc chắn sẽ có người thay tôi lật mở!

Sẽ có người thay tôi nghiên cứu!” Giáo sư Dương quay sang ống kính máy quay, mỉm cười nói: “Lão Chu à, nhiệm vụ này giao lại cho ông đấy!” Nhìn giáo sư Dương như đang trối trăng, nhiều chuyên gia tại hiện trường không khỏi rơi lệ.

Lúc này, giáo sư Chu nhìn cảnh tượng trước mắt, hốc mắt cũng đỏ hoe.

“Lão Dương, ông nói bậy bạ gì đó!

Mau rút khỏi mộ đạo đi!

Đừng nán lại nữa!” Nhưng giáo sư Dương nghe vậy chỉ cười nhẹ nhàng: “Cơ thể tôi thế nào tôi tự biết, vận động mạnh suốt thời gian

qua đã chạm đến giới hạn rồi!" "Sức tàn còn lại, hãy để tôi dùng để ngăn cản con quái vật kia!" Nói rồi ông nhìn các thành viên khảo cổ trẻ tuổi: "Các cháu...

đều là những trụ cột tương lai của giới khảo cổ Đại Việt!

Đội trưởng, anh nhất định phải đưa họ ra ngoài!" "Tôi dù có liều cái mạng già này cũng phải chặn con quái vật đó lại một lát!" "Dùng mạng để bảo vệ cổ vật, không chỉ là nói suông đâu!" Lập tức, hốc mắt của tất cả thành viên đội khảo cổ đều đỏ rực.

"Giáo sư, ông nói gì vậy?

Vừa nãy ông chẳng phải đã hứa sẽ cùng chúng cháu ngăn chặn con quái vật sao?" "Chúng cháu không đi!

Cháu muốn ở lại với giáo sư!" "Đúng, chúng cháu cũng sẽ không đi!

Cháu cũng ở lại để ngăn chặn nó!" Giáo sư Dương mỉm cười, nhưng hốc mắt đã đỏ hoe, ông nghẹn ngào: "Các cháu, các cháu đều là những đứa trẻ tốt!

Nhưng Đại Việt cần các cháu!

Các cháu chưa được chết!" "Vì vậy, hãy sống tốt nhé!

Dù sao tôi cũng sống từng này tuổi rồi, lại còn tìm thấy Vĩnh Lạc Đại Điển, tôi...

đời này không còn hối tiếc gì nữa!" Vừa nói, giáo sư Dương vừa quay đầu nhìn về phía đội trưởng đội bảo tiêu: "Trên quãng đường này, nhờ có các anh cả!

Nếu không chúng tôi căn bản không đủ năng lực đi tới đây!

Nhưng hiện tại, tôi muốn cầu xin anh một việc... hãy giúp tôi đưa đám trẻ này ra ngoài!

Họ đều là những cột trụ tương lai của đất nước!

Cho tôi một khẩu súng, tuy tôi đã già nhưng vẫn còn sức để chiến đấu một trận!" Nói đoạn, giáo sư Dương nhận lấy súng từ tay đội bảo tiêu, thuần thục kéo khóa nòng, gạt chốt an toàn.

Chương 163

Sau khi ngắm nghía phía xa, ông đột nhiên nở nụ cười: "Những năm trước khi bọn trộm mộ còn lộng hành, chúng tôi xuống mộ đều phải trang bị thứ này!

Giờ đất nước thái bình rồi, tôi cũng đã lâu không chạm vào nó!

Nhưng đây là chuyện tốt, chuyện tốt mà!" Giáo sư Dương giơ súng nhắm thẳng về phía xa, đôi mắt khẽ nheo lại.

Trong nháy mắt, trên người ông tỏa ra một loại khí thế hoàn toàn khác biệt với vẻ thư sinh thường ngày.

Giáo sư Dương như biến thành một người khác, cả người phút chốc trở nên giống như một người lính sát phạt quyết đoán, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, tràn đầy sát khí.

Đội trưởng đội bảo tiêu chứng kiến cảnh này, hốc mắt cũng đỏ lên không rõ lý do.

Anh hiểu ý đồ của giáo sư Dương.

Với tốc độ của họ, trước khi chạy tới đại điện lúc trước, rất có khả năng sẽ bị con quái vật phía sau đuổi kịp.

Thêm vào đó thể lực giáo sư Dương có hạn, đội bảo tiêu còn phải phân ra ít tinh lực để chăm sóc ông.

Như vậy, tốc độ tổng thể của đội sẽ bị chậm lại.

Trận chiến cuối cùng rất có thể sẽ kéo dài đến tận trong đại điện.

Trong đó có vô số vàng bạc ngọc khí, chưa kể còn có bảo vật quốc gia Đại Việt là bộ "Vĩnh Nhạc Đại Điển".

Một chút hư hại thôi cũng là tổn thất không thể cứu vãn!

Để tránh sự cố này xảy ra, giáo sư Dương cuối cùng vẫn chọn hy sinh bản thân để đội ngũ có thể thuận lợi rời khỏi đường hầm.

Đội trưởng đội bảo tiêu vô cùng xúc động.

Anh lau nước mắt nơi khóe mắt, nhìn về phía giáo sư Dương, kiên định nói: "Cứ yên tâm đi!

Trừ khi tôi chết, nếu không bọn họ sẽ không mất một sợi tóc nào!" Giáo sư Dương mỉm cười an lòng.

Nụ cười ấy giống như một người già trên giường bệnh biết mình sắp đến lúc lâm chung nhưng thấy đời này không còn gì hối tiếc.

Trong phút chốc, tất cả khán giả đều nghẹn ngào. "Giáo sư Dương, đừng nói như vậy!

Mọi người nhất định đều có thể rời khỏi mộ cổ!" "Tôi chợt nhớ đến ông nội mình... trước khi đi ông nắm tay con gái tôi, cũng cười như thế này!

Cả đời tôi không bao giờ quên được!" "Không muốn khóc chút nào mà cuối cùng tôi vẫn khóc!

Câu nói 'Dùng sinh mạng bảo vệ văn vật không chỉ là nói suông', tôi khóc cạn nước mắt rồi!" "Có giáo sư Dương đúng là phúc phận của những văn vật này!

Để chúng không bị phủ bụi, những người khảo cổ đã hy sinh quá nhiều!" "Giáo sư Dương!

Thầy ơi!

Chúc thầy... lên đường bình an!".

Không khí trong phòng livestream vô cùng nặng nề.

Câu nói của giáo sư Dương khiến rất nhiều khán giả trực tiếp bật khóc.

Trong nháy mắt, cả màn hình đã bị dòng chữ "Giáo sư Dương, lên đường bình an!" lấp đầy.

Nghĩa cử cao đẹp của giáo sư Dương đã làm lay động vô số người.

Trong hội trường hội thảo, các chuyên gia có mặt cũng không kìm được nước mắt.

Thực ra, khi lựa chọn thành viên xuống mộ ban đầu, rất nhiều chuyên gia ở đây đã nộp đơn.

Nhưng giáo sư Dương với lòng nhiệt huyết cháy bỏng với khảo cổ đã được cấp trên trực tiếp lựa chọn.

Nói không có lời phàn nàn thì chắc chắn là không thể.

Lúc đó nhiều chuyên gia khảo cổ đều nghĩ mình mới là người đủ năng lực nhất để vào ngôi mộ cổ này.

Cho dù biết trong đó nguy hiểm khôn lường, họ vẫn nghĩ như vậy.

Nhưng đến lúc này, cảm giác đó đã biến mất không dấu vết trong lòng họ.

Bởi vì họ thấy rằng, nếu đổi lại là mình lúc này, chắc chắn không thể làm tốt hơn, kiên quyết hơn giáo sư Dương.

Từ bỏ mạng sống vì lý tưởng, câu nói này không phải ai cũng nói ra được, mà nói ra được cũng không phải ai cũng thực hiện được.

Không phải ai cũng có thể thản nhiên đối mặt với cái chết.

Nhưng giáo sư Dương...

ông đã làm được.

Điều đó đáng để mọi người tôn kính.

Nhất thời, các chuyên gia trong hội trường đều đứng bật dậy, đôi

mắt đỏ hoe.

Diệp Kiêu đang ngồi bên bàn hội nghị, lúc này cũng im lặng đứng dậy, cúi đầu sâu sắc bày tỏ lòng kính trọng với giáo sư Dương.

Trước bàn hội nghị, mắt giáo sư Chu đã hoàn toàn bị nước mắt làm mờ đi.

Thực ra trước khi xuống mộ, giáo sư Dương đã từng nói với ông những lời tương tự, giống như đang dặn dò hậu sự vậy.

Nhưng lúc đó, cả hai đều coi như lời nói đùa.

Ai ngờ... giờ đây lại thành thật.

Giáo sư Chu ngẩng đầu nhìn lên màn hình lớn, sau đó như đã hạ quyết tâm, nghiến răng nhấn nút tai nghe: "Đội bảo tiêu, đưa đội khảo cổ... mau rút lui!" Giọng nói kìm nén khiến mọi người trong đội khảo cổ dưới mộ trào nước mắt.

Đội trưởng bảo tiêu cũng nghiến răng, quay đầu dẫn mọi người kiên quyết rút lui về phía đường hầm phía sau. "Đi thôi!

Chương 164

Không đi sẽ thực sự không kịp đâu!

Đừng để giáo sư Dương hy sinh vô ích!" Nói đoạn, đội trưởng bảo tiêu cõng người đàn ông vạm vỡ lên, chuẩn bị xuất phát.

Nhưng đúng lúc này... trong đường hầm đột nhiên vang lên một chuỗi tiếng bước chân quen thuộc. "Đông...

Đông...

Đông..." Tiếng bước chân trầm đục vô cùng, mỗi bước như đạp thẳng vào tim mọi người.

Trong nháy mắt, dù là đội trưởng bảo tiêu, thành viên đội khảo cổ, khán giả xem livestream hay các chuyên gia trong hội trường, tất cả đều lộ vẻ kinh hoàng tột độ.

Bởi vì âm thanh này không đến từ phía sau, mà là từ...

đường hầm phía trước!

Phút chốc, bao gồm cả giáo sư Dương, tất cả đều quay ngoắt nhìn vào đường hầm phía trước mặt.

Tiếng bước chân này, họ mới chỉ nghe qua hai lần.

Nhưng chỉ cần hai lần đó thôi là đủ để họ ghi nhớ tiếng bước chân khiến người ta da gà da vịt nổi đầy mình này.

Lần thứ nhất, họ chạm trán trong Bát Quái trận ở đường hầm.

Lần thứ hai, họ đã mất đi hai thành viên bảo tiêu mới thoát khỏi tay nó, nhốt nó lại trong Bát Quái trận.

Cứ ngỡ sẽ không bao giờ nghe thấy tiếng bước chân này nữa, ít nhất là trước khi rời khỏi địa cung khổng lồ này.

Nhưng không ai ngờ rằng, tiếng bước chân khủng khiếp đó lại một lần nữa vang vọng bên tai.

Nhất thời, không chỉ dưới mộ mà cả các chuyên gia trong hội trường và khán giả cũng nín thở.

Tim đập "thình thịch" liên hồi.

Ngay sau đó, phòng livestream như bị ném một quả bom, nổ bùng lên với hàng loạt bình luận hung hãn. "Tiếng bước chân này... lẽ nào là 'hắn' đã ra ngoài rồi???" "Trời ơi, tiếng bước chân như ác mộng này rốt cuộc lại vang lên lần nữa!" "Hắn không phải bị nhốt trong Bát Quái trận sao?

Sao có thể xuất hiện ở đây được!

Trời ơi!" "Quá đáng sợ!

Giờ đội khảo cổ bị kẹp giữa hai đầu, tiến thoái lưỡng nan rồi!" "Xong rồi xong rồi, lần này không chỉ giáo sư Dương, mà tất cả mọi người đều sẽ bị chôn thây tại đây!".

Trong tích tắc, tất cả khán giả đều trở nên hoảng loạn.

Cả phòng livestream tràn ngập bầu không khí tuyệt vọng, khiến người ta không tự chủ được mà trở nên bi quan.

Tại trung tâm chỉ huy, nhiều chuyên gia đang ngồi ngay ngắn cũng phải bật dậy.

Cảnh tượng đáng lo ngại nhất... không, phải nói là tuyệt vọng nhất cuối cùng đã xảy ra.

Lúc này, ánh mắt của tất cả chuyên gia đều ánh lên vẻ tuyệt vọng, lòng dạ nguội lạnh.

Nguồn gốc của tiếng bước chân này chính là con cổ thi trong quan tài đồng khiến ai nấy đều khiếp sợ!

Đội khảo cổ nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Đội trưởng bảo tiêu đứng đầu hàng lúc này tim cũng đập loạn nhịp, nhịp thở trở nên dồn dập.

Anh run rẩy rút thanh cứu hỏa bên hông ra, giật dây mồi rồi ném về phía góc cua phía trước.

Thanh cứu hỏa bùng lên những tia lửa, chiếu sáng cả đoạn đường hầm.

Mọi người nín thở, lặng lẽ chờ đợi bóng hình đáng sợ sắp xuất hiện ở góc cua.

Tuy nhiên ngay lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng gào thét cực kỳ sắc nhọn.

Giống như tiếng đá nhọn cào lên thép, khiến tim mọi người nảy lên một cái, như bị một bàn tay khổng lồ bóp nghẹt làm hơi thở trở nên khó khăn.

Dây thần kinh của mọi người lúc này đã căng như dây đàn.

Nếu không có gì bất ngờ, con "hổ" trong thế "trước có sói sau có hổ" đã xuất hiện ở phía sau họ.

Quả nhiên, trong đường hầm tối tăm phía xa, một bóng đen mờ ảo như đứng không vững, đang bò trên mặt đất không ngừng lắc lư, đồng thời miệng liên tục phát ra những tiếng gào rú sắc nhọn khiến người ta tê dại cả da đầu.

Lúc này, mọi người trong đội khảo cổ hoàn toàn không thể phát ra bất cứ âm thanh nào, chỉ biết đứng ngây người tại chỗ, cả người run rẩy không thôi, đôi chân nhũn ra.

Bầu không khí tuyệt vọng bao trùm lấy đội ngũ.

Như bị bóng ma của cái chết bao phủ, trong lòng mọi người chỉ tràn ngập hai chữ: cái chết!

Cùng với sự xuất hiện của bóng đen quỷ dị phía sau, trong đường hầm phía trước, con cổ thi cũng từ từ bước ra trước mặt mọi người.

Dưới ánh lửa rực rỡ của thanh cứu hỏa, lần đầu tiên mọi người được nhìn thấy diện mạo thực sự của con cổ thi.

Nó cao tới hơn hai mét, toàn thân mặc bộ giáp màu đồng cổ, dù đã đầy rỉ sét nhưng dưới ánh lửa vẫn tỏa ra những vệt sáng lấp lánh.

Trong tay nó cầm một cây trường thương ánh vàng rực rỡ, chỉ nhìn thôi cũng cảm nhận được độ sắc bén của mũi thương như muốn đâm mù đôi mắt người nhìn.

Sát khí lẫm liệt hòa quyện cùng âm khí lạnh lẽo.

Dù đứng cách xa hơn mười mét, đội khảo cổ vẫn cảm thấy lạnh thấu xương, run cầm cập.

Giây phút nhìn rõ diện mạo kẻ trước mặt, những điển cố Diệp Kiêu nói trước đó mới thực sự được kiểm chứng.

Đây chắc chắn là một vị tướng quân đã trải qua vô số trận mạc, nếu không sát khí trên người tuyệt đối không thể lẫm liệt đến vậy, khiến người ta chưa đến gần đã thấy lạnh buốt.

Dưới lớp mũ giáp là một khuôn mặt trông có vẻ nhợt nhạt.

Nếu không phải vì đôi mắt không có con ngươi, khuôn mặt mang theo vài tia máu này có khi sẽ khiến người ta nghi ngờ là một vị đại tướng quân cổ đại nào đó xuyên không tới hiện đại.

Cánh tay cầm trường thương của nó trông cũng không đến nỗi gầy gò như củi khô.

Chương 165

Rõ ràng, sau khi hút máu vài thành viên trong Bát Quái trận, con cổ thi này đã hồi phục lại rất nhiều sức lực.

Hiện tại, thực lực của nó so với lúc ở trong Bát Quái trận chỉ có mạnh hơn chứ không yếu đi.

Gặp phải sự bao vây trước sau của cổ thi và cổ trùng, đội khảo cổ lúc này đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Thậm chí có thành viên đã bắt đầu từ bỏ kháng cự, cả người gục xuống đất, miệng liên tục lẩm bẩm: "Hỏng rồi, chết chắc rồi...".

Đây giống như một tử cục vây khốn mọi người, không hề có lấy một lối thoát.

Tại trung tâm chỉ huy, giáo sư Chu nhìn cảnh tượng này mà mắt muốn rách ra.

Ông định nhấn nút tai nghe mấy lần định nói gì đó, nhưng cuối cùng đành bất lực buông tay.

Bởi vì lúc này nói gì cũng vô dụng.

Trước có cổ thi, sau có cổ trùng, cái nào cũng không phải thứ họ có thể đối phó.

Cho dù họ tập trung hỏa lực đối phó một bên, bên kia cũng sẽ thừa cơ tập kích, tuyệt đối không bỏ qua cơ hội tốt để tiêu diệt gọn mọi người.

Giáo sư Chu nhìn cảnh này, khóe mắt lại rơi thêm vài giọt nước mắt già nua.

Tuyệt vọng, bất lực.

Đó là sự bất lực khiến mọi người tuyệt vọng khi đối mặt với tai họa.

Không ai biết đội khảo cổ phải đào thoát bằng cách nào.

Thậm chí lần này không còn ai cầu nguyện trong lòng, hy vọng có kỳ tích xuất hiện nữa.

Trong phòng livestream cũng yên tĩnh một cách hiếm thấy, không còn ai gửi bình luận.

Tất cả đều lặng lẽ nhìn cảnh này, ánh mắt thấp thoáng ngấn lệ.

Dưới mộ, đội trưởng đội bảo tiêu nhìn hai đầu đường hầm, khẽ nở nụ cười khổ rồi nói: "Haizz... không ngờ lời vừa nói đã sớm thất hứa như vậy, đây quả không phải phong cách của tôi!" Nói đoạn, đội trưởng bảo tiêu lẳng lặng kéo khóa nòng súng, thay một băng đạn đầy.

Lúc này, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người anh.

Anh quay đầu nhìn giáo sư Dương, đột nhiên cười sảng khoái: "Giáo sư Dương, xem ra ông muốn đi một mình là điều không thể rồi!" Giáo sư Dương nghe vậy cũng khẽ lắc đầu chua xót.

Ông không biết đội trưởng định làm gì, nhưng nhìn tình cảnh trước mắt, nếu đội trưởng không hành động thì họ thực sự không còn một chút cơ hội nào.

Vì vậy lúc này giáo sư Dương không nói gì, coi như mặc nhận cách làm của đội trưởng. "Đội bảo tiêu!" Một giọng nói trầm thấp nhưng vô cùng kiên định vang lên rõ ràng bên tai mỗi thành viên đội khảo cổ, truyền tới từng khán giả trước màn hình, khiến lòng người chấn động.

Sau ba chữ đầy khí lực đó là một chuỗi tiếng "rắc rắc" đồng thanh đều tăm tắp.

Tất cả thành viên đội bảo tiêu lúc này đều lên đạn. "Hôm nay chúng ta có lẽ sẽ chết ở đây..." Nghe câu này, mọi người đều cúi đầu.

Nhưng ngay sau đó, giọng đội trưởng lại vang lên: "Nhưng!

Hiện tại chúng ta vẫn chưa chết, sứ mệnh của chúng ta vẫn chưa hoàn thành!

Chúng ta từng thề, nếu gặp nguy hiểm, thân thể chúng ta sẽ là bức tường cuối cùng bảo vệ nhân dân!

Bây giờ...

đã đến lúc chúng ta thực hiện lời hứa!".

Không cần nói nhiều, không cần những tiếng hô hào sục sôi, cũng không cần những lời lẽ kích động, chỉ có ba câu nói rút ruột rút gan đại diện cho tấm lòng son sắt.

Trong mắt tất cả bảo tiêu đều bùng lên huyết tính mạnh mẽ.

Những ngón tay nắm chặt súng đã nổi lên những vệt tím tái.

Đội trưởng mỉm cười nhìn các thành viên đội khảo cổ bên cạnh, cổ vũ: "Lát nữa chúng tôi sẽ dốc hết sức để kìm chân hai thứ kia!

Các bạn đừng nhìn gì cả, cứ việc chạy!

Chạy ra một con đường sống, đừng để chúng tôi phải chết oan uổng!" Hai câu nói nghe như đùa nhưng lại chứa đựng khí khái hào hùng nhất của một người đàn ông.

Giây phút này, đội khảo cổ chợt cảm thấy đôi chân bủn rủn của mình không còn run rẩy nữa, vẻ kinh hoàng trên mặt cũng biến mất, trong cơ thể trào dâng một luồng nhiệt khí khiến người ta sục sôi.

Cảnh tượng trước mắt mọi người không biết từ bao giờ đã trở nên mờ ảo.

Tất cả đều gật đầu mạnh mẽ, thầm nghiến chặt răng.

Hai thành viên bảo tiêu được phân công xuống cuối đội để ngăn cản con cổ trùng không biết đã biến thành hình dạng gì kia.

Những thành viên còn lại cùng giáo sư Dương đối mặt với con cổ thi mặc giáp đồng, tay cầm trường thương vàng xỉn phía trước.

Xem đến đây, khán giả trước màn hình đã hoàn toàn khóc nghẹn!

Hốc mắt ai nấy đều đầy nước mắt, cả người sục sôi nhiệt huyết.

Phút chốc, cả phòng livestream bùng nổ, bình luận tràn ngập màn hình như một đợt sóng triều chưa từng có. "Anh em, xông lên cho tôi!

Đứa nào dám chậm một bước tao làm ma cũng không tha đâu!" "Mẹ nó, đều là những hảo hán Đại Việt, lại phải chết ở đây sao!" "Chỉ cần đội khảo cổ thoát ra được, họ chết cũng xứng đáng!

Năm đó khi cứu hộ động đất, lão lớp trưởng của tôi cũng nói với tôi như vậy!" "Để những kẻ nghi ngờ quyền ưu tiên của quân nhân xem đi, đây là lý do tại sao họ được ưu tiên!

Vì khi thực sự gặp nguy hiểm, luôn là họ đứng ra chắn trước mặt bạn!" "Chưa bao giờ có cái gọi là năm tháng tĩnh lặng, chỉ là có người đang thay chúng ta gánh vác mà tiến bước thôi!" "Xin kính chào các anh!

Đội trưởng, lên đường... bình an!" "Kính chào!

Lên đường bình an...".

Tại trung tâm chỉ huy, không gian im phăng phắc, tĩnh lặng đến mức đáng sợ.

Các chuyên gia có mặt đều nhìn cảnh tượng trước mắt với đôi mắt muốn rách ra, đầy lệ nóng.

Không phải họ không muốn nói gì, mà là...

Chương 166

lúc này họ không thể thốt nên lời, cổ họng nghẹn đắng.

Không phải vì lớn tuổi, chứng kiến quá nhiều cảnh sinh ly tử biệt mà trở nên miễn nhiễm.

Ngược lại, chính vì chứng kiến quá nhiều nên họ mới hiểu mạng sống quý giá biết bao, mới biết thời gian bên nhau ngắn ngủi thế nào.

Thật đáng tiếc... ngay trước mắt họ, sắp có vài mạng sống tươi trẻ tan biến, mà họ lại không thể làm gì, chỉ biết bất lực đứng nhìn.

Đó là điều tuyệt vọng và đau đớn nhất.

Lúc này, bên bàn hội nghị, Diệp Kiêu cũng chăm chú nhìn chằm chằm vào màn hình lớn.

Anh cũng hoàn toàn không lường trước được con cổ thi quỷ dị này lại thoát ra khỏi trận vây khốn và đuổi theo đội khảo cổ đến tận đây.

Nhưng cửa ra của Bát Quái trận chẳng phải đã bị chìm xuống vực sâu rồi sao?

Con cổ thi này làm thế nào bò lên được?

Còn nữa, ở cửa mộ đạo phải bò lên vách đá mới qua được cầu treo để đến cung điện này...

Đang suy nghĩ, đầu não Diệp Kiêu chợt như bị dòng điện xẹt qua.

Trong nháy mắt, bốn chữ hiện lên trong đầu anh: "Bò lên vách đá...".

Diệp Kiêu đột nhiên mở to mắt, tâm trí bỗng trở nên sáng tỏ.

Anh dường như đã nắm bắt được một thông tin cực kỳ quan trọng, một thông tin mà trước đó dù là anh hay các chuyên gia ở đây

đều không ai chú ý tới.

Đó chính là vách đá.

Đang định tiếp tục suy nghĩ thì... "Đoàng đoàng đoàng...

Đoàng đoàng đoàng..." Một chuỗi tiếng súng nổ vang rền kéo tâm trí Diệp Kiêu quay lại thực tại.

Ánh mắt Diệp Kiêu một lần nữa đặt vào phòng livestream.

Lúc này, đội khảo cổ dưới mộ đã bắt đầu hành động.

Các bảo tiêu xếp thành một hàng ngang, đột ngột nổ súng về phía con cổ thi phía trước.

Phút chốc, lửa súng ngút trời, tiếng nổ vang dội cả đường hầm.

Nhưng lần này, đội bảo tiêu không vừa bắn vừa lùi.

Ngược lại, họ vừa bắn vừa tiến những bước chân vô cùng kiên định về phía con cổ thi.

Mỗi bước chân đều vô cùng vững chãi.

Phía sau họ, mọi người trong đội khảo cổ bám sát theo, gương mặt ai nấy đều tràn đầy vẻ kiên định.

Dù trong lòng vẫn còn sợ hãi nhưng không một ai lùi bước, cũng không ai bị dọa đến mức nhũn người ra đất.

Tất cả đều nghiến chặt răng, chờ đợi một tiếng "Chạy!" dũng mãnh để nắm lấy hy vọng mà những người tiền bối đang dùng mạng đổi lấy cho họ.

Một bước cũng không dám dừng lại!

Tại trung tâm chỉ huy, Diệp Kiêu đang nhìn chăm chú vào màn hình.

Đột nhiên, thợ quay phim chuyển ống kính từ phía trước ra phía

sau.

Lúc này, phía sau cũng súng nổ vang trời, hai bảo tiêu đang cầm súng điên cuồng bắn vào con cổ trùng ở phía xa.

Nhưng con cổ trùng đang bò trên mặt đất kia hoàn toàn giống như một đống thịt không xương.

Dù đạn công kích thế nào, đống thịt đó vẫn nằm im bất động.

Nếu không biết, chắc hẳn người ta sẽ tưởng mấy băng đạn đó đều bắn vào không khí.

Một lát sau tiếng súng ngừng lại, hai thành viên phía sau bắt đầu thay băng đạn.

Đúng lúc này, con cổ trùng trông như đống thịt ở phía xa đột nhiên cử động.

Nó từ từ uốn éo cơ thể, cả khối thịt đứng thẳng dậy như người rồi lao nhanh về phía đội khảo cổ.

Sự quỷ dị của cảnh tượng này khiến ai nấy đều rùng mình ớn lạnh sống lưng.

Trong nháy mắt, những người trước màn hình đều rùng mình một cái.

Sắc mặt các chuyên gia trong hội trường cũng trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng trong đó... có một người là ngoại lệ.

Sự chú ý của Diệp Kiêu lúc này không đặt lên cơ thể con cổ trùng đang đứng thẳng kia.

Anh lại nhắm nghiền mắt, cả người tiến vào trạng thái không linh, giống như lúc thiền định tìm cơ quan trong đường hầm trước đan phòng.

Mở mắt ra, Diệp Kiêu lúc này như đang đứng giữa đoạn đường hầm đó.

Tuy nhiên, đường hầm này không có thanh đồng cổ thi, không có cổ trùng đen, cũng không có đội khảo cổ đang chiến đấu đẫm máu...

Cả đường hầm chìm trong sự trống vắng.

Lúc nãy khi thợ quay phim chuyển ống kính, có một hình ảnh loáng qua.

Có lẽ không ai chú ý vì đều bị tiếng súng và con cổ trùng phía sau thu hút.

Nhưng Diệp Kiêu đã để ý thấy.

Trên hai bức tường bên trái và bên phải đều treo một hàng giá nến.

Mỗi giá nến đều được dựng ngay ngắn, thẳng tắp trên vách tường.

Nhưng trong số đó...

Diệp Kiêu đã thấy một sự ngoại lệ.

Chương 167

Trong khung hình loáng qua lúc nãy, Diệp Kiêu bắt được một cái giá nến khác biệt.

Có lẽ do vấn đề góc độ, cái giá nến này có vẻ bị nghiêng.

Ở dưới mộ, thông thường những tình huống "ngoại lệ" này đều cần phải chú ý.

Đặc biệt là những thứ treo trên tường, dùng vật phẩm đặc thù để ngụy trang cơ quan.

Khi cơ quan mới thành hình, chúng thường giống hệt những giá nến khác, thật giả khó phân.

Nhưng mấy chục năm, mấy trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm trôi qua, nhiều cơ quan trong mộ do lâu ngày không tu sửa dẫn đến hư hỏng, thậm chí mất tác dụng.

Nhưng đó chỉ là số ít, nhiều cơ quan được làm từ đá khắc, bánh răng sắt, xích sắt, nếu xích không ngâm nước, bánh răng không rỉ sét thì thường không hỏng.

Nhưng đồ trang trí... thì lại là ngoại lệ.

Giá nến bình thường thường được khảm trực tiếp vào tường rất chắc chắn, trừ khi hầm mộ bị ngập nước, nếu không cơ bản sẽ không bị nghiêng hay rơi rụng.

Nhưng nếu sau giá nến có cơ quan, thì phía sau tường nhất định là rỗng.

Các thợ thủ công cổ đại tuy giàu trí tuệ nhưng so với các thiết bị tinh vi hiện nay chắc chắn có sai khác.

Họ không thể làm cơ quan khít khao hoàn toàn.

Xích và bánh răng cơ quan nối sau giá nến nhất định sẽ có khe hở với vách tường.

Lúc mới đầu có thể dùng vật liệu trám để làm giả, nhưng lâu ngày vật liệu đó mất tác dụng, giá nến cũng nhất định sẽ bị lỏng lẻo và nghiêng đi.

Vì vậy, đó chính là lý do Diệp Kiêu chú ý đến cái giá nến này và sinh nghi trong lòng.

Đứng trong mộ đạo, Diệp Kiêu suy ngẫm hồi lâu, cuối cùng tiến lên nhẹ nhàng xoay cái giá nến bị nghiêng đó.

Một tiếng "ầm ầm" vang lên, kèm theo tiếng xích sắt "loảng xoảng", cánh cửa đá trước mắt ầm ầm mở ra, lộ ra một cửa hang tối om.

Đúng như Diệp Kiêu dự tính, cái giá nến lỏng lẻo bị nghiêng kia quả nhiên có ẩn tình!

Diệp Kiêu nhìn cảnh này, ánh mắt lại dần hiện vẻ nghi hoặc: "Nếu chỗ này giấu một lối đi... vậy lối đi này dẫn tới đâu?".

Diệp Kiêu nhìn chằm chằm vào cái hang tối om, trong mắt đầy vẻ thắc mắc.

Nhưng rồi anh chợt nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn vào đường hầm hiện tại, lại lẩm bẩm: "Vậy cái đường hầm bị con cổ trùng đen chặn đường kia... lại dẫn tới đâu?".

Tuy nhiên, Diệp Kiêu cũng không suy nghĩ kỹ thêm.

Thiền định chỉ có thể giúp anh tìm ra một đáp án chính xác trong ký ức mà thôi, nhưng không phải đáp án của mọi câu hỏi đều có thể tìm thấy trong thiền định, và dù có tìm thấy cũng chưa chắc đã chính xác.

Nhưng lúc này, thật giả của cơ quan này Diệp Kiêu vẫn có thể phân biệt được.

Đã tìm thấy một con đường sống khác trong tình cảnh "trước có sói sau có hổ", Diệp Kiêu không chút do dự, thoát khỏi trạng thái thiền định rồi tiến đến trước bàn hội nghị trước bao ánh mắt kinh ngạc. "Giáo sư Chu, trong mộ đạo họ đang đứng có lẽ còn tồn tại một lối đi cơ quan khác!

Đó là cơ hội đào thoát duy nhất của họ!" Thực ra, cách mà đội trưởng bảo tiêu nói dù đáng khâm phục, nhưng trong mắt Diệp Kiêu, đó chẳng khác nào bọ ngựa đá xe, thiêu thân lao đầu vào lửa.

Trước mặt con thanh đồng cán thi đã hấp thụ tinh huyết của mấy người, họ không trụ nổi vài hơi thở.

Có súng còn đỡ, có thể vùng vẫy một lát, nhưng súng rồi cũng hết đạn.

Mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, đội khảo cổ dù có chạy ra ngoài được thì cũng chạy được bao xa?

Tinh khí cơ thể họ đối với con thanh đồng cổ thi mà nói chẳng khác nào cực phẩm trân bảo khiến nó thèm thuồng!

Cho nên ngay cả đội thám hiểm khi đến đây cũng bị con thanh đồng cổ thi đuổi theo tinh khí đến tận đây.

Tương tự, dù đội khảo cổ có may mắn thoát ra ngoài, không lâu sau cũng sẽ bị nó đuổi kịp.

Vì vậy Diệp Kiêu mới nói, đây là cơ hội đào thoát duy nhất của họ.

Lời Diệp Kiêu vừa dứt, cả hội trường im bặt.

Tất cả chuyên gia đều đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Giáo sư Chu nghe vậy liền kinh hãi quay đầu nhìn Diệp Kiêu, môi run bần bật.

Trong phút chốc, giáo sư Chu cảm thấy hơi thở như bị đình trệ.

Không chút do dự, ông nhìn thẳng vào Diệp Kiêu, hỏi bằng giọng run rẩy đầy vẻ khó tin: "Thật... thật sao?" Diệp Kiêu không nói gì, cầm lấy tai nghe từ tay giáo sư Chu, nhấn nút. "Có nghe tôi nói không?

Anh thợ quay phim?" Giọng nói của Diệp Kiêu xen lẫn tiếng rè của dòng điện truyền xuống dưới mộ.

Tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều nghe thấy giọng anh, đội bảo tiêu cũng vậy.

Khoảnh khắc đó, mọi người dưới mộ khẽ khựng lại, không hiểu tại sao Diệp Kiêu đột nhiên gọi thợ quay phim làm gì.

Nhưng nguy hiểm đã cận kề, đội bảo tiêu thấy không liên quan đến mình nên cũng không thèm để ý, chỉ im lặng siết cò súng.

Thợ quay phim nghe câu hỏi cũng chưa kịp phản ứng, nửa giây sau mới sực tỉnh, đáp lại: "Nghe... nghe rõ!".

Ngay sau đó, một câu nói tiếp theo của Diệp Kiêu khiến tất cả đứng hình: "Bên tay trái anh trên vách tường có một hàng giá nến, anh xoay cái giá nến bị nghiêng trong đó sẽ kích hoạt cơ quan, lộ ra lối đi.

Đó là cơ hội đào thoát cuối cùng của các anh!" Nghe thấy tiếng nói này, tất cả mọi người dưới mộ đều không tránh khỏi sững sờ mất một giây, tinh thần cũng theo đó mà dao động mãnh liệt.

Phải biết rằng chỉ vài phút trước, giáo sư Dương và đội bảo tiêu, cùng vài thành viên đội khảo cổ đã chuẩn bị sẵn tâm lý hy sinh để những người khác được sống.

Nhưng bây giờ Diệp Kiêu đột nhiên bảo trong đường hầm còn có

lối đi khác.

Ai cũng hiểu ý nghĩa của câu nói này.

Có lối thoát nghĩa là họ còn cơ hội sống sót.

Chương 168

Không ai là không khát khao được sống!

Dù họ đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh, nhưng nếu có thể tất cả đều sống sót, có thể tiếp tục bước tiếp, thì ai lại muốn bỏ mạng tại đây?

Ngay lập tức, giáo sư Dương ở hàng thứ hai nhấn nút tai nghe, run giọng hỏi: "Cậu, cậu nói còn... lối thoát sao?" Khoảnh khắc này, dù là đội bảo tiêu hay đội khảo cổ, trong đôi mắt vốn đã nguội lạnh như tro tàn bỗng bùng lên hy vọng sống sót.

Ngọn lửa hy vọng này ngày càng mãnh liệt.

Thậm chí cả tiếng súng trong mộ đạo cũng khựng lại một giây.

Nhưng đạn vừa ngừng bắn, con thanh đồng cổ thi phía trước lại áp sát.

Đội bảo tiêu sực tỉnh, vội vàng nổ súng tiếp.

Tiếng súng lại vang lên chát chúa trong đường hầm.

Chỉ có điều lần này, đội bảo tiêu cực kỳ ăn ý, không vừa bắn vừa tiến lên nữa, mà chọn cách vừa bắn kìm chế cổ thi, vừa yểm hộ đội khảo cổ từ từ rút lui về phía sau.

Thợ quay phim sực tỉnh, cũng vội ngẩng đầu nhìn lên bức tường bên trái, nhanh chóng tìm kiếm cái giá nến bị nghiêng như lời Diệp Kiêu nói.

Khi tìm thấy giá nến, anh vội chạy đến, bán tín bán nghi nắm lấy giá nến bắt đầu xoay. "Ầm ầm ầm!" Theo vòng xoay của giá nến, một cánh cửa đá ầm ầm mở ra.

Cùng với tiếng xích sắt "loảng xoảng", tất cả mọi người đều sững

sờ trước màn hình.

Phút chốc, khán giả trong phòng livestream cũng hoàn toàn ngây người, sau khi phản ứng lại, cả phòng livestream như vỡ tổ, trở nên vô cùng sôi động. "Vãi!

Vãi chưởng luôn!

Có lối đi thật này!" "Thần kỳ quá trời ơi!

Thực sự có lối đi cơ quan!

Đây đúng là kỳ tích!!!" "Tôi sắp điên rồi, thực sự điên mất!

Diệp Kiêu vừa nói một cái là chỗ này xuất hiện lối đi thật luôn!" "Thật không thể tin nổi!

Lối đi xuất hiện rồi!

Đội khảo cổ cứu được rồi!" "Diệp tiên sinh, anh đúng là thần tượng của lòng em, quá đỉnh luôn hu hu hu!".

Tại trung tâm chỉ huy, khi thấy cánh cửa đá nâng lên, tất cả chuyên gia đều ngây người, trợn tròn mắt. "Thực sự... bị cậu ta nói trúng rồi!" Đó là ý nghĩ đầu tiên trong đầu các chuyên gia.

Trong hội trường, mọi ánh mắt lúc này đều tập trung vào Diệp Kiêu, đầy vẻ chấn kinh và khó tin.

Nhưng lúc này Diệp Kiêu không dừng lại, vẫn thông qua tai nghe liên lạc với đội khảo cổ, chỉ huy họ dưới mộ. "Tất cả mọi người, tập trung về phía cửa đá!" Dưới mộ, những người đang nổ súng phía trước khi nhận ra phía sau thực sự xuất hiện mộ đạo, ngọn lửa hy vọng bùng cháy dữ dội trong lòng.

Vẻ xúc động trên mặt họ hiện rõ mồn một.

Họ làm theo chỉ huy của Diệp Kiêu, vừa bắn vừa từ từ lùi về phía lối đi phía sau.

Có điều thực lực của con thanh đồng cổ thi trước mặt thực sự quá mạnh.

Mỗi phát súng nổ chỉ khiến động tác của nó khựng lại trong tích tắc, căn bản không thể ngăn cản nó hoàn toàn.

Họ phải dựa vào hai hàng bảo tiêu thay phiên nhau nổ súng mới cầm cự được đến giờ.

Nhưng dù vậy, khoảng cách giữa cổ thi và đội khảo cổ lúc này chỉ còn khoảng hơn mười mét.

Tốc độ của nó thì mọi người đã thấy rồi.

Lúc trước trong Bát Quái trận, khi nó và mấy người bảo tiêu cách nhau mười mấy mét, nó chỉ trong chớp mắt đã lao tới trước mặt.

Chưa kể bây giờ nó đã hấp thụ tinh huyết, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Muốn cứ thế bình an rút vào mộ đạo có vẻ hơi bất khả thi.

Đội trưởng bảo tiêu sau khi đổi sang hàng thứ hai cũng vội liên lạc với Diệp Kiêu để trình bày vấn đề này: "Tốc độ của con cán thi này rất nhanh, chúng tôi e là không kịp rút hết vào lối đi trước khi nó tới!".

Nghe vậy, những khán giả vừa mới phấn khích vì tìm thấy lối đi lại ngay lập tức trở nên lo lắng. "Sao lại quên mất tốc độ của con thanh đồng cổ thi này nhanh thế nào chứ!

Căn bản không kịp rút vào mộ đạo đâu!" "Dù có vào được thì trước khi cửa mộ đóng lại con cổ thi này cũng đuổi kịp thôi!" "Không lẽ nào... trời muốn diệt đội khảo cổ sao?" "Lối thoát ngay trước mắt mà kết quả lại... haizz!

Thật là đen đủi!" "Đừng nản lòng, nghĩ thêm đi, nhất định sẽ có cách!

Nhất định sẽ có cách!".

Trong hội trường hội thảo, giáo sư Chu nghe đội trưởng nói vậy cũng vội vàng nhìn sang Diệp Kiêu hỏi: "Bây giờ phải làm sao?".

Hiện tại, tình hình dưới mộ đã hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của giáo sư Chu và các chuyên gia.

Với loại quái vật này, họ không có kinh nghiệm gì để nói, cũng không có phương án giải quyết nào khác, chỉ có thể dựa vào Diệp Kiêu.

Vì thế lúc này, các chuyên gia cơ bản đã đặt hết hy vọng lên người Diệp Kiêu, chỉ biết bất lực nhìn anh khi phát hiện ra vấn đề này.

Diệp Kiêu suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói: "Đổ dầu của đuốc xuống đất rồi đốt lên, chắc có thể ngăn được thanh đồng cổ thi trong chốc lát!

Nhưng cụ thể ngăn được bao lâu thì tôi không biết!" Diệp Kiêu trầm ngâm cho đội trưởng bảo tiêu biết ý tưởng của mình.

Lần này, đội trưởng không chút do dự!

Lúc này còn tính toán gì ngăn được bao lâu?

Ngăn được một giây thì thêm một phần hy vọng sống, dù là ngựa chết cũng phải coi như ngựa sống mà chữa.

Chương 169

May thay, người bảo tiêu cõng thùng dầu cũng đang ở hàng thứ hai.

Vì vậy ngay lập tức, thùng dầu được hạ xuống.

Đội trưởng nhìn qua, bên trong còn chưa đến ba lít dầu.

Nếu dùng cho đuốc thì chỗ dầu này chắc đủ cho đội khảo cổ đốt trong ba tiếng.

Nhưng giờ không quản được nhiều thế nữa.

Ngay lập tức, đội trưởng mở nắp thùng dầu, đổ một hàng trên mặt đất mộ đạo.

Sau đó anh cảm thấy có lẽ vẫn chưa đủ, bèn đổ thêm một lượt nữa.

Lượng dầu trong thùng vơi đi một phần ba.

Nghĩ đoạn, đội trưởng đi về phía sau mộ đạo, đổ dầu lên con đường mà cổ trùng đen bắt buộc phải đi qua.

Lúc này trong thùng dầu còn lại một lít.

Khoác thùng dầu lên người, đội trưởng hô lớn: "Nhanh, tất cả vừa bắn vừa rút nhanh về phía lối đi, nhanh lên!" Lúc này giáo sư Dương và các thành viên đội khảo cổ đã vào trong đường hầm.

Đội bảo tiêu vừa bắn vào con thanh đồng cổ thi ở xa vừa lùi qua vệt dầu trên đất, nhanh chóng tiến sát cửa hầm.

Hai bảo tiêu đối phó cổ trùng đen phía sau lúc này cũng đã rút về cạnh lối đi.

Thanh đồng cổ thi cách lối đi khoảng mười mét, còn cổ trùng đen

thì xa hơn một chút, khoảng mười mấy mét.

Khi tất cả đã lùi sát cửa, đội bảo tiêu có trật tự thu súng, từng người một tiến vào lối đi.

Khi tiếng súng ngừng hẳn, người cuối cùng cũng đã vào trong!

Không còn sự đe dọa của đạn dược, thanh đồng cổ thi lập tức biến thành một tia chớp lao về phía đội bảo tiêu.

Trong đường hầm phía sau, con cổ trùng đen cũng gào thét một tiếng, lao nhanh về phía mọi người.

Tốc độ của cả hai nhanh đến cực điểm, qua ống kính máy quay chỉ còn là những tàn ảnh mờ ảo.

Ngay trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, đội trưởng bảo tiêu và một thành viên đã chuẩn bị sẵn sàng, vội vàng nhắm vào chỗ đổ dầu trong đường hầm. "Đoàng...

Đoàng..." Hai tiếng súng nổ gần như cùng lúc.

Phút chốc, hai bên đường hầm bùng lên một bức tường lửa, vây lấy lối đi của đội khảo cổ vào giữa.

Đội trưởng và người bảo tiêu vội thu chân rút vào lối đi, cánh cửa đá của lối đi cũng từ từ hạ xuống!

Khoảnh khắc này, gần như tất cả mọi người đều nín thở.

Dù khi tường lửa bùng lên, đội trưởng không nhìn thấy cổ thi và cổ trùng đen xông qua tường lửa, nhưng không ai biết bức tường lửa này có thể ngăn cản hai hung vật đó trong bao lâu.

Lúc này, cánh cửa ngầm vốn chỉ cần vài giây là đóng kín nay lại trở nên vô cùng chậm chạp trong mắt mọi người.

Tất cả đều nín thở dõi theo, trong lòng không ngừng gào thét: "Nhanh lên, nhanh hơn chút nữa đi!".

Hiện tại cửa đã hạ xuống được một nửa, nhưng mọi người nhìn cảnh này cảm thấy như đã trôi qua cả một thế kỷ dài đằng đẵng, ai nấy đều đổ mồ hôi hột.

Cả phòng livestream và hội trường đều im phăng phắc.

Nhưng đúng lúc này... "Đông đông đông..." Một chuỗi tiếng bước chân cực kỳ dồn dập đột nhiên vang lên, khiến thần kinh mọi người căng đến tột độ.

Đó chắc chắn là tiếng bước chân của thanh đồng cổ thi, nó đã xuyên qua bức tường lửa kia.

Trong tích tắc, gần như ai nấy đều nín thở trân trân nhìn cảnh tượng trước mắt, đồng thời trong lòng gào thét điên cuồng: "Nhanh lên, nhanh hơn chút nữa!".

Lúc này mọi người đều cảm thấy thời gian như chậm lại cực kỳ.

Cửa đá đã hạ xuống được ba phần tư.

Một phần tư cuối cùng này giống như một con hào khó lòng vượt qua, khiến ai cũng cảm thấy cửa đá hạ xuống thực sự quá chậm.

Khi mọi người đang vô cùng căng thẳng nhìn chằm chằm vào cửa đá thì đột nhiên... một bàn tay trắng bệch như gỗ khô thò vào trong lối đi, tóm chặt lấy cửa đá đang hạ xuống.

Và cánh cửa đá... cũng ngay lập tức ngừng hạ.

Khoảnh khắc ấy, mọi người như bị sét đánh ngang tai, đại não trống rỗng trong tích tắc.

Ngay sau đó khi phản ứng lại, cả người lạnh toát, một luồng khí lạnh xộc thẳng lên đỉnh đầu làm da đầu tê dại. "Cuối cùng vẫn... không thoát khỏi cái chết sao?" Lúc này trong lòng các thành viên đội khảo cổ đều hiện lên câu nói ấy.

Tất cả trở nên vô cùng tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, khán giả xem livestream thấy cửa đá ngừng hạ đều giật nảy mình.

Khi nhìn rõ bàn tay gầy guộc trắng bệch bên mép cửa đá, mọi người đều không khỏi hít một hơi lạnh!

Ai nấy đều sởn gai ốc, sau đó rơi vào tuyệt vọng!!

Bình luận trên livestream lập tức bùng nổ như nước lũ tràn về. "Cái này còn là người không vậy?

Cửa đá dày thế kia mà tóm lại được luôn?" "Tôi phát điên mất!

Lẽ nào thực sự không để lại một con đường sống nào sao?

Đến cửa đá nó cũng tóm được!" "Xong rồi, lần này là xong thật rồi!" "Nhanh, bắn đi chứ!

Bắn vào tay nó ấy!

Để nó cạy cửa đá ra là xong đời!" "Lầu trên điên à?

Chương 170

Bắn hỏng cửa đá mới là thực sự xong đời đấy!".

Tại hội trường hội thảo, các chuyên gia nhìn thấy cảnh này thì đầu óc cũng "uỳnh" một cái, hoàn toàn trống rỗng.

Diệp Kiêu đứng trước bàn hội nghị khẽ nhíu mày, nhấn nút tai nghe nói: "Dùng báng súng nện!

Không được để nó mở cửa đá ra!" Nghe vậy, đội bảo tiêu dưới mộ mới sực tỉnh.

Theo tiếng hô của đội trưởng: "Nện!", mấy người đứng trước lập tức nắm chặt súng, giáng mạnh báng súng xuống cánh tay khô héo đang bám lấy cửa đá.

Diệp Kiêu như chợt nhớ ra điều gì, vội nhắc thêm: "Đúng rồi, tuyệt đối không được chạm vào tay nó!" Đội bảo tiêu không trả lời, chỉ im lặng nghiến răng, nện báng súng vào cánh tay gầy guộc.

Thế nhưng khi báng súng nện xuống, cánh tay khô khốc kia không hề rụt lại như mọi người tưởng.

Dù họ có dùng lực nện thế nào, nó vẫn giống như một tảng đá không có cảm giác, phát ra những tiếng "đông đông" khô khốc.

Cánh tay bám lấy cửa đá vẫn tiếp tục dùng sức.

Tiếng ma sát cơ quan "sột soạt" vang lên khiến ai nấy đều giật mình ớn lạnh.

Nhìn kỹ lại, con thanh đồng cổ thi kia đang dùng sức mạnh phi thường để nâng cánh cửa đá lên một chút.

Chứng kiến cảnh này, đồng tử ai nấy đều co rút, luồng khí lạnh

xộc thẳng lên.

Con thanh đồng cổ thi này... chẳng lẽ có thể cạy tung cửa đá ra thật sao??

Những khán giả chứng kiến cảnh này đều không khỏi nuốt nước miếng cái ực.

Phòng livestream nổ tung như bị ném bom! "Vãi!!!

Sức mạnh kiểu gì thế này???" "Cửa đá dày thế kia, ít nhất cũng phải nặng gần một tấn chứ!

Thế mà nó cạy lên được?" "Xong rồi, nếu cửa đá này bị mở ra thì thực sự không còn một con đường sống nào nữa!" "Chạy đi!

Đừng quản cửa đá nữa!

Mau chạy đi!

Chạy nhanh!" "Đúng!

Chậm chút nữa cửa đá mở ra là không ai chạy thoát được đâu, chạy mau!".

Đội khảo cổ dưới mộ lúc này cũng ngừng hành động, ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, ánh mắt đầy vẻ kinh hãi.

Đội trưởng là người phản ứng đầu tiên, nhưng anh không nói gì thêm mà chỉ hô lớn một tiếng: "CHẠY!!!" Chữ đó vang vọng khắp đường hầm, cũng vang lên bên tai tất cả thành viên.

Ngay lập tức, mọi người sực tỉnh, đồng tử co rụt lại, sau đó không chút do dự quay người lao vào đường hầm tối tăm phía sau.

Họ không dùng báng súng nện tay cổ thi nữa vì đã nhận ra với sức lực của mình, họ không thể gây ra dù chỉ một chút thương hại cho nó.

Cảm giác nện báng súng vào tay cổ thi giống như con kiến cầm

cọng cỏ nện vào tay người vậy.

Vì thế, việc duy nhất họ cần làm bây giờ là: Chạy!

Chạy càng nhanh càng tốt!

Sức mạnh của con cổ thi này không phải thứ họ có thể so bì.

Mọi người đều guồng chân chạy thật nhanh vào đoạn đường hầm tối tăm phía sau.

Ống kính máy quay cũng chuyển hướng đột ngột rồi bắt đầu rung lắc dữ dội...

Trong hội trường hội thảo, vẻ tuyệt vọng hiện rõ trên khuôn mặt tất cả chuyên gia!

Cánh cửa đá này dù rất nặng nhưng họ biết nó không cầm cự được bao lâu.

Chỉ cần cổ thi mở được cửa, trong đường hầm hẹp thế này, họ sẽ không có bất kỳ khả năng kháng cự nào, chỉ có thể nằm chờ chết.

Vì vậy lúc này, "chạy" là điều duy nhất họ có thể làm.

Giờ đây họ chỉ biết gửi gắm hy vọng vào con đường phía trước xem có chuyển biến gì không, nếu không thì cái chết đối với họ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Thế nhưng khi mọi người đang cắm đầu chạy trong mộ... một tiếng nổ lớn bất ngờ vang lên khiến tim ai nấy đều nảy lên kinh hãi.

Họ mới chạy được vài bước, chẳng lẽ con cổ thi đã phá được cửa đá rồi sao?

Nghe tiếng nổ này, lòng mọi người tràn ngập sự tuyệt vọng vô hạn.

Sau tiếng nổ này chắc hẳn sẽ là một chuỗi tiếng bước chân dồn

dập "đông đông đông" chứ nhỉ!

Họ hiểu rằng, đó là tiếng còi báo hiệu trước khi tử thần vung lưỡi hái thu hoạch mạng sống!

Và vị tử thần này hiện đã cắt đứt con đường sống duy nhất của họ!

Thế nhưng dưới ánh đèn pin chiếu về phía trước, họ vẫn chỉ thấy đường hầm dài dằng dặc, không có chỗ nào để ẩn nấp hay phản kháng.

Sự tuyệt vọng lan nhanh trong đội khảo cổ, phút chốc bao trùm cả đường hầm.

Trong phòng livestream và hội trường cũng tràn ngập sự tuyệt vọng tột cùng.

Ai cũng nghĩ...

đội khảo cổ rốt cuộc không thoát khỏi kiếp nạn này!

Nhưng hồi lâu sau, đội khảo cổ vẫn không thấy tiếng bước chân truy sát đâu.

Phía sau ngược lại là một khoảng lặng thinh khiến lòng người không khỏi thắt lại.

Trong đội có người bạo gan, không sợ quay đầu lại thấy khuôn mặt quỷ trắng bệch, đã liều mình nhìn lại phía sau.

Cảnh tượng hiện ra khiến khuôn mặt anh ta lập tức lộ vẻ mừng rỡ. "Mọi người dừng lại, mau nhìn xem!" Ngay sau đó, giọng nói đầy vui sướng của thành viên này vang lên, thu hút sự chú ý của tất cả.

Tuy chưa hiểu chuyện gì nhưng nghe thấy tiếng gọi, mọi người cũng vội quay đầu lại.

Chương 171

Trong phút chốc, ai nấy đều ngây người.

Thợ quay phim cũng vác máy chạy nhanh về phía cuối đội.

Ống kính rung lắc một hồi rồi bình ổn lại, khoảnh khắc này dường như cả thế giới đều trở nên tĩnh lặng.

Bởi vì, cửa đá của lối đi phía sau... rốt cuộc đã đóng lại!!

Tiếng nổ lớn vừa rồi rõ ràng là tiếng cửa đá đóng sầm lại, chứ không phải tiếng cửa đá bị phá tung ra!

Giáo sư Dương chạy về phía cuối đội, rọi đèn pin vào cánh cửa đá phía sau.

Sau lưng họ, ngoài đoạn đường hầm và cánh cửa đá đã đóng chặt thì không còn gì khác.

Chứng kiến cảnh này, mọi người trong đội khảo cổ đứng ngây ra như phỗng.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream phát cuồng gửi bình luận, cả phòng như dậy sóng. "Cái gì... cửa đá đóng lại rồi!" "Kỳ tích thực sự đã giáng xuống sao?

Những gì đang xảy ra là thật chứ?" "Cửa đá đóng rồi!

Thanh đồng cổ thi bị chặn đứng bên ngoài, vậy có nghĩa là..." "A a a!!!

Đội khảo cổ được cứu rồi, cuối cùng không có ai phải hy sinh cả!

Hu hu hu!" "Tôi sắp khóc thật rồi!

Hành trình kịch tính đau tim này làm tôi suýt thì tắt thở!" "Đoạn tâm lý tôi vừa trải qua mà vẽ lại được thì chắc chắn là tàu siêu tốc

kích thích nhất thế giới!".

Không khí trong phòng livestream lúc này đã đạt đến đỉnh điểm.

Mọi người đều vui sướng điên cuồng, reo hò chúc mừng đội khảo cổ thoát chết thành công.

Nhất thời cả phòng livestream tràn ngập một luồng nhiệt khí chưa từng có.

Tại trung tâm chỉ huy, dù hội trường không náo nhiệt như phòng livestream nhưng các chuyên gia cũng vui mừng đến phát khóc, xúc động không kìm nén nổi.

Dưới mộ, đội khảo cổ lúc này cũng đang chìm trong niềm vui thoát chết trong gang tấc.

Mọi người ôm chầm lấy nhau ăn mừng lần chết đi sống lại này.

Nhưng dần dần, họ sực tỉnh, đồng loạt nhìn về phía cánh cửa đá sau lưng.

Cuối cùng cũng có người nêu ra thắc mắc trong lòng: "Cửa đá này... sao lại đột nhiên đóng lại được nhỉ?".

Đội trưởng bảo tiêu khẽ nhíu mày bảo: "Đuổi từ sông ngầm đến tận đây, con cổ thi đó không giống loại sẽ bỏ cuộc dễ dàng đâu!

Nó rõ ràng mở được cửa đá mà lại đột ngột buông tay!

Lạ thật...".

Vừa nói, đội trưởng vừa tiến lên hai bước định quay lại trước cửa đá xem tình hình thế nào.

Bỗng nhiên: "RẦM!" Phía xa dường như có vật gì đó nặng nề va vào cửa đá, khiến cánh cửa phát ra tiếng nổ lớn, làm ai nấy đều giật nảy mình.

Những tiếng reo hò trong phòng livestream cũng tắt lịm, mọi người lại nín thở dõi theo màn hình.

Nhưng... "RẦM!" "RẦM RẦM RẦM!" Khi mọi người đang nín thở quan sát thì những tiếng nổ lớn như mưa rào giáng xuống, vang dội bên tai.

Nhất thời, tim mọi người như bị một bàn tay khổng lồ bóp nghẹt, hơi thở nghẹn lại. "Hỏng rồi!

Chắc là con thanh đồng cổ thi đang phá tường!" Một thành viên trong đội lo lắng nói, gương mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Tuy nhiên lần này, mọi người không hoảng loạn chạy trốn.

Bởi vì khi lắng tai nghe, họ chợt nhận ra tiếng va chạm này có vẻ hơi khác lạ.

Hình như có hai loại âm thanh, một loại là vật cứng va vào tường đá phát ra tiếng chan chát đanh gọn, còn một loại khác lại có vẻ trầm đục.

Điều này khiến mọi người không khỏi ngơ ngác, không biết tình hình bên ngoài cửa rốt cuộc là thế nào.

Trong hội trường, các chuyên gia cũng khẽ nhíu mày suy nghĩ nhưng không ra kết quả.

Đúng lúc này, trong hội trường và qua tai nghe đột nhiên vang lên giọng nói của Diệp Kiêu: "Không cần xem nữa đâu!

Chắc là thanh đồng cổ thi và con cổ trùng đen đang đánh nhau, cho nên con cổ thi đó mới buông cửa đá ra!" Nghe vậy, ai nấy đều khẽ hít một hơi lạnh.

Thực lực của con thanh đồng cổ thi thì mọi người đã thấy rồi, một nhát thương có thể chém bay đầu người, lại có thể tay không giữ

được cửa đá nặng một tấn, sức mạnh vô song, tốc độ cũng khỏi phải bàn.

Thế nhưng con cổ trùng đen quỷ dị chiếm xác "Tiểu Đường" và rút hết xương cốt ra khỏi cơ thể kia lại có thể đấu một trận với thanh đồng cổ thi!

Hơn nữa còn đánh qua đánh lại bất phân thắng bại.

Nghĩ đến đây, ai nấy đều thấy da đầu tê dại.

Phải biết rằng lúc nãy họ chỉ cử hai thành viên ra phòng thủ cổ trùng đen, nếu có sơ suất gì thì mối đe dọa từ con cổ trùng này rõ ràng chẳng kém gì thanh đồng cổ thi!

Bọn họ quả nhiên vẫn xem thường lũ cổ trùng màu đen này.

Trong phút chốc, đội khảo cổ dưới mộ không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Lúc này phản ứng lại, mọi người mới phát giác sau lưng áo ai nấy đều đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt hoàn toàn.

Vì thanh đồng cổ thi và cổ trùng màu đen đang kiềm chế lẫn nhau, nên hiện tại đội khảo cổ tạm thời được an toàn.

Bởi vậy, mọi người không dám dừng lại lâu, lập tức tiếp tục tiến sâu vào đường hầm dài dằng dặc này.

Cùng lúc đó, tại phòng hội thảo lại có phần náo nhiệt.

Ánh mắt của mọi người lúc này đều đổ dồn vào Diệp Kiêu một cách rực cháy.

Chương 172

Giáo sư Chu cũng nhìn Diệp Kiêu với vẻ mặt kỳ quái, hỏi: "Sao cậu biết thanh đồng cổ thi và cổ trùng màu đen sẽ đánh nhau?" Đổi giọng, giáo sư Chu như sực nhớ ra điều gì, lập tức nói tiếp: "Chẳng trách vừa nãy lúc thanh đồng cổ thi đập cửa, trên mặt cậu không hề có một chút hoảng loạn nào!

Hóa ra cậu đã biết trước từ lâu rồi!" Lời này vừa thốt ra, các chuyên gia có mặt đều nhướn mày.

Sau đó ai nấy đều như bừng tỉnh đại ngộ mà gật đầu, nụ cười trên mặt càng thêm cổ quái.

Các chuyên gia nhìn nhau, đều thấy được đáp án khẳng định trong mắt đối phương.

"Chậc chậc chậc, xem ra chúng ta đoán không sai đâu!" Cùng lúc đó, trong phòng livestream, sau khi đội khảo cổ thoát chết trong gang tấc, bầu không khí cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Lúc này nghe giáo sư Chu nói vậy, lại thấy thần sắc của các chuyên gia trong phòng hội thảo, khán giả không khỏi cười đau cả bụng.

Cả phòng livestream lại trở nên náo nhiệt vô cùng.

"Ha ha ha ha!

Không hổ là giáo sư Chu!

Quả nhiên vẫn là ông muốn tống Diệp đạo vào tù nhất!" "Đỉnh thật sự!

Giáo sư Chu quan sát tỉ mỉ quá!

Nhìn một cái là biết đã có đề phòng với Diệp Kiêu rồi!

Xem ra ý định tống Diệp đạo vào tù không phải chuyện ngày một ngày hai!" "Cười chết mất thôi!

Tuy giáo sư Chu mặt mũi đầy vẻ vô tội, nhưng tôi cứ cảm thấy ông ấy cố ý nói những lời đó!" "Lầu trên ơi, tự tin lên, bỏ chữ 'cứ cảm thấy' đi!

Ông ấy cố ý đấy!" "Chậc chậc chậc, nói về cái khoản âm dương quái khí thì không ai bằng giáo sư Chu nhà mình đâu!" Tại đại sảnh hội thảo của sở chỉ huy tổng bộ, nhận thấy bầu không khí cổ quái tại hiện trường, Diệp Kiêu không khỏi khẽ nhướn mày.

Tôi quay đầu nhìn các chuyên gia, lại phát hiện trên mặt ai nấy đều mang nụ cười đầy ẩn ý.

Cả đại sảnh tràn ngập một hương vị kỳ quái khiến tôi cảm thấy cực kỳ không tự nhiên.

Tôi khẽ ho hai tiếng, sau đó lên tiếng giải thích: "Cái đó... thật ra rất đơn giản thôi!" "Cổ trùng màu đen và thanh đồng cổ thi, cả hai đều là những vật không có tâm trí." "Nhưng rất trùng hợp, một bên vì ký sinh, một bên vì hấp thụ tinh huyết, mà mục tiêu của cả hai đều là đội khảo cổ." "Vậy thì trong hai bên, chắc chắn chỉ có một bên có thể đắc thủ." "Nhưng chúng không có tâm trí, không biết bàn bạc hợp tác, nên khi va chạm với nhau, chỉ có thể lao vào đánh nhau thôi!" Sau khi tôi giải thích xong, mọi người đều tỏ vẻ hiểu ra.

Giáo sư Chu cũng gật đầu suy tư, sau đó lẩm bẩm: "Cho nên nói, như vậy thì hai bên đánh nhau cũng không có gì lạ!" "Việc này cũng tạo điều kiện cho mọi người trong đội khảo cổ có thời gian và cơ hội để đi vào đường hầm..." Nghe vậy, tôi khẽ gật đầu cười nói: "Không sai!

Chính là như thế!" Nhưng đột nhiên, giọng nói của giáo sư Chu lại lạnh lùng vang lên: "Vậy thì... sao cậu biết ở đây tồn tại một con đường hầm?" Nụ cười vốn đang nở trên mặt tôi lập tức đông cứng lại khi nghe câu hỏi này.

Khoảnh khắc này, trong lòng tôi như có một tiếng nói đang gào thét điên cuồng: "Vu khống!

Ông ta đang vu khống tôi!" Mà lúc này, khán giả trong phòng livestream thấy cảnh đó cũng không nhịn được mà cười rộ lên.

"Ha ha ha!

Cười điên mất!

Giáo sư Chu này nếu không tống được Diệp đạo vào tù thì chắc chắn không cam lòng!" "Diệp Kiêu: Cái địa cung này chẳng khác nào nhà tôi, các ông không biết cửa nhà mình ở đâu à?" "Lầu trên nói chuẩn không cần chỉnh!

Địa cung này vốn là nơi làm việc thường xuyên của Diệp đạo, đúng là giống như ở nhà thật!" "Diệp đạo có lẽ là tên trộm mộ huyền thoại nhất!

Mang cả những sự tích 'anh dũng' của đời mình dựng thành phim, còn chỉ điểm cho đội khảo cổ xuống mộ nữa!" "Ha ha ha!

Một chữ thôi, Tuyệt!

Diệp đạo đúng là vua trộm mộ đương đại!" Phòng livestream náo nhiệt vô cùng.

Nhìn màn hình đầy rẫy bình luận, tôi cũng không khỏi lên tiếng giải thích: "Vua trộm mộ cái gì chứ, những cái đó đều là hư danh thôi... hư danh!" Tuy nhiên, câu nói này vừa thốt ra, tất cả chuyên gia có mặt đều đồng loạt nhìn chằm chằm vào tôi.

Trong phút chốc, bầu không khí trong đại sảnh bỗng chốc ngưng đọng.

Tôi giật mình phản ứng lại, vội vàng đổi miệng: “Phi phi!

Vô... tội danh vô căn cứ!

Đừng có chụp mũ lung tung cái tội danh vô căn cứ đó!” “Mấy cái đó đều là tin đồn thôi, mọi người đừng tin!

Tôi là một thanh niên ngũ hảo của thời đại mới, tuyệt đối không bao giờ làm những việc vi phạm pháp luật!” Gương mặt tôi đầy vẻ thành khẩn, lời nói nghiêm túc chân thành đến mức cảm động lòng người.

Ngay lập tức, nó đã khơi dậy sự “đồng cảm” của khán giả trong phòng livestream!

“Cậu ấy vừa nói gì cơ?

Hư danh?

Cái này chắc tôi không nghe nhầm chứ?” “Ừ!

Bạn không nghe nhầm đâu, tất cả chúng tôi đều nghe thấy cả!

Cậu ta đúng là đã nói đó là hư danh!” “Tuy sau đó có đổi giọng, nói cái gì mà ‘tội danh vô căn cứ’, nhưng mà gượng ép quá!

Thật đấy!” “Đại ca ơi!

Sắp tới cả nước đều biết đến ‘hư danh’ vua trộm mộ của anh rồi, đừng có thanh niên ngũ hảo gì nữa!

Thật sự luôn!” “Thật ra thì, mấy lời cảm động lòng người này, nếu tôi không nghe thấy câu trước đó thì có lẽ cũng tin rồi đấy!” Nhìn những bình luận của khán giả, tôi đứng hình hồi lâu.

Còn giáo sư Chu ở bên cạnh thì khẽ mỉm cười, ánh mắt lấp lánh

nhìn tôi, nói: "Lần này vẫn phải đa tạ cậu, nếu không thì e là nhóm giáo sư Dương gặp nguy hiểm rồi!" Tôi khẽ gật đầu, khách khí đáp: "Giáo sư Chu quá lời rồi, làm những việc trong khả năng của mình vì Đại Việt là nghĩa vụ tôi nên làm!" Vốn dĩ tôi tưởng giáo sư Chu thật sự đang khách khí với mình.

Nhưng không ngờ, câu nói tiếp theo của ông lại khiến tôi không kịp trở tay.

"Cho nên này tiểu Diệp, gian phòng chủ mộ rốt cuộc nằm ở đâu, cậu tiết lộ cho tôi một chút đi, chứ cứ đợi thế này sốt ruột chết mất!" Diệp Kiêu: "???" Cùng lúc đó, đội khảo cổ dưới mộ đang đi trong đường hầm, đột nhiên cả đội dừng lại.

Giáo sư Dương thấy vậy, liền đi lên phía trước quan sát.

"Có chuyện gì thế?" Đội trưởng đội bảo vệ lập tức trả lời: "Phía trước có một đoạn cầu thang!" Việc cầu thang quỷ dị xuất hiện trong đường hầm này quả thực khiến mọi người trong đội khảo cổ không khỏi cảnh giác.

Họ cũng không phải chỉ xuống mộ lần một lần hai.

Qua nhiều năm kinh nghiệm, họ đã đúc kết được một số bài học!

Thường thì khi mọi cảnh vật và tình huống không có gì thay đổi là lúc an toàn nhất.

Chương 173

Nhưng một khi phát sinh những biến hóa bất thường, thì nguy hiểm đã không còn xa bạn nữa.

Kinh nghiệm này áp dụng vào lúc này hoàn toàn phù hợp.

Nói cách khác, trên những bậc thang trước mắt, rất có thể đang tiềm tàng một loại nguy hiểm nào đó.

Giáo sư Dương thấy cảnh này, cũng lập tức cho đội dừng lại, đồng thời liên lạc với phòng hội thảo.

Đáp án mà giáo sư Chu đưa ra là: "Có thể đi qua, nhưng cố gắng đi sát vách tường để tránh xảy ra sự cố!" Nói xong, giáo sư Chu nhìn về phía Diệp Kiêu bên cạnh, hỏi: "Còn có chỗ nào cần chú ý không, tiểu Diệp?" Diệp Kiêu: "....." Nhìn vào ánh mắt tôi, giáo sư Chu lại như không hề hay biết gì.

Một lúc lâu sau, tôi mới chậm rãi lên tiếng: "Tạm thời chắc là không có nguy hiểm đâu!" Lời này vừa nói ra, không chỉ giáo sư Chu mà cả khán giả phòng livestream lẫn đội khảo cổ dưới mộ đều yên tâm hơn hẳn.

Mọi người chia thành hai hàng, đi dọc theo hai bên bậc thang, từng bước một bước lên.

Có tổng cộng mười hai bậc thang đá xanh, khi bước lên đến đỉnh vẫn không phát hiện ra nguy hiểm gì.

Mọi người đều trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

Sau khi đứng vững, mọi người định thần nhìn lại, mắt ai nấy đều sáng bừng lên.

Nhờ ánh lửa chập chờn của đuốc, họ phát hiện hai bên đường

hầm trên bậc thang này được vẽ đầy những bức bích họa!

Các nhà khảo cổ có mặt đều tỏ vẻ kích động, sau đó có chút không khống chế được bản thân, muốn tiến lên xem xét.

Tuy nhiên đúng lúc này, tại đại sảnh hội thảo, giáo sư Chu nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên.

Nhưng bất thình lình, giáo sư Chu theo bản năng liếc nhìn Diệp Kiêu một cái.

Cái liếc mắt này lại khiến đồng tử của giáo sư Chu co rụt lại, tim đập thịch một cái.

Bởi vì ông thấy Diệp Kiêu đột ngột nhíu mày một cái!

Tuy bình thường nhíu mày chỉ là một biểu cảm hết sức bình thường.

Nhưng đặt vào hoàn cảnh này, nó lại có phần đáng để suy ngẫm!

"Chẳng lẽ là... có cơ quan?" Suy nghĩ xoay chuyển trong nháy mắt, giáo sư Chu lập tức xác nhận ý nghĩ của mình.

Ngay lập tức, ông không hề do dự, trực tiếp nhấn nút trên tai nghe, nói nhanh: "Dừng lại!

Tất cả dừng lại!

Đừng cử động!" Tiếng nói gấp gáp này khiến mọi người dưới mộ đều giật nảy mình.

Nhưng trong giọng nói của giáo sư Chu chứa đựng sự vội vàng và lo lắng vô cùng, bất cứ ai nghe thấy cũng không dám nhúc nhích thêm một phân.

Ngay lập tức, đội khảo cổ dưới mộ ai nấy đều như tượng gỗ, hai chân như bị đóng đinh tại chỗ, không dám động đậy.

Giáo sư Dương càng bị dọa cho mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, run rẩy nhấn nút tai nghe, run giọng hỏi: "Sao thế lão Chu, ông phát hiện ra vấn đề gì à?" Giọng của giáo sư Chu không truyền đến từ tai nghe nữa.

Sự tĩnh lặng quỷ dị đến đáng sợ này khiến tim gan ai nấy đều treo ngược cành cây.

Nhưng khi không nghe thấy tiếng của giáo sư Chu, không một ai dám cử động.

Bởi vì không ai biết bước chân tiếp theo của mình có dẫm phải một viên gạch xanh lỏng lẻo nào không.

Và viên gạch lỏng lẻo đó chính là nơi đặt cơ quan có thể lấy mạng cả đám!

Không ai dám đánh cược, cũng không ai có thể đánh cược.

Dù sao thì mạng cũng chỉ có một.

Cùng lúc đó, tại đại sảnh hội thảo của sở chỉ huy tổng bộ, các chuyên gia nghe thấy giọng của giáo sư Chu cũng đều trở nên căng thẳng.

Một số chuyên gia không giữ được bình tĩnh đã bật dậy khỏi chỗ ngồi.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào màn hình livestream, đến mắt cũng không dám chớp.

Lúc này, cả đại sảnh ngoài tiếng thở ra thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Giáo sư Chu lúc này cũng có chút căng thẳng nhìn về phía tôi, hỏi: "Tiểu Diệp, cậu phát hiện ra điều gì rồi?" Lúc này, trong đầu tôi đang suy nghĩ về một vấn đề, đột nhiên nghe thấy câu hỏi này cũng hơi

ngẩn ra.

Tôi có chút ngơ ngác quay đầu nhìn giáo sư Chu, khó hiểu hỏi: "Phát hiện ra cái gì?

Cái gì mà phát hiện ra cái gì cơ?" Nghe vậy, giáo sư Chu không khỏi sốt ruột: "Tiểu Diệp à, đây là chuyện liên quan đến mạng người đấy!

Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp!" Giáo sư Chu nói vậy, vẻ mặt càng lúc càng lo lắng.

Nhưng tình trạng này của giáo sư Chu lại khiến tôi càng thêm khó hiểu.

"Giáo sư Chu bị làm sao thế nhỉ?" Tôi thầm phàn nàn trong lòng, sau đó lại nhìn giáo sư Chu, hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì thế giáo sư Chu?

Ông có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi!" Nghe vậy, giáo sư Chu liền nghiến răng, liếc nhìn một lượt các chuyên gia xung quanh.

Sau một hồi suy tính, giáo sư Chu chớp mắt hai cái, rồi chậm rãi lại gần tôi, nói nhỏ vào tai: "Vừa nãy tôi thấy sắc mặt cậu không đúng, có phải cậu từng đến đây rồi, nên nhớ ra ở đây có nguy hiểm gì không?" Diệp Kiêu: "???" Nghe đến đây, tôi mới vỡ lẽ.

Hóa ra sự thay đổi sắc mặt vừa nãy của mình đã khiến giáo sư Chu tưởng rằng trong đường hầm này có nguy hiểm.

Cho nên ông mới không dám để đội khảo cổ hành động thiếu suy nghĩ.

Giáo sư Chu nói những lời vừa rồi cũng là vì tưởng tôi không muốn lộ diện, nên mới không dám nói ra những nguy hiểm tồn tại trong mộ đạo.

“Hay thật, lão già này nhất quyết tin rằng mình đã từng đến ngôi mộ này rồi sao?” Tôi thầm nghĩ.

Tôi quay sang giáo sư Chu, định giải thích.

Giáo sư Chu lại nhìn trước ngó sau, rồi lại ghé sát tai tôi nói khẽ: “Cậu yên tâm!

Cho dù thật sự bị lộ, nể tình cậu đã chỉ điểm, tôi cũng sẽ xin lập công giảm hình phạt cho cậu!” Diệp Kiêu: “.....” “Cái gì cơ?

Cái gì mà cái gì cơ?” Tôi lập tức không bằng lòng, trực tiếp nói một cách chính trực: “Diệp Kiêu tôi một đời hành sự đường đường chính chính!

Tôi tuyệt đối không bao giờ làm những chuyện trộm gà bắt chó đó!” “Giáo sư Chu ông cũng đừng suy đoán lung tung, tôi thật sự chỉ là một biên kịch bình thường thôi!” Thấy vẻ mặt nghiêm túc của tôi, giáo sư Chu không khỏi có chút đờ người.

Những chuyên gia khác tuy không rõ sự tình nhưng nghe thấy những lời này, khóe miệng lại vô tình hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Phản ứng lại, giáo sư Chu trầm tư hồi lâu, sau đó lại nhìn tôi, nói: “Tôi đương nhiên tin tưởng nhân phẩm của tiểu Diệp, chắc chắn là một thanh niên chính trực rồi...” Nghe vậy, tôi thầm nghĩ: “Thế mới đúng chứ!” Nhưng ngay sau đó, giáo sư Chu lại hỏi: “Vậy lúc trước khi cậu đến đây, ở đây rốt cuộc có cơ quan nào không?” Diệp Kiêu: “.....” Nhìn dáng vẻ của giáo sư Chu, tôi hít một hơi thật sâu.

Đồng thời trong lòng điên cuồng niệm chú: “Phải tôn trọng người già, phải tôn trọng người già...” Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cuối cùng cũng nhận ra mùi vị lạ.

Chương 174

Ngay lập tức, cả phòng livestream bùng nổ bình luận, khán giả cười rộ lên điên cuồng.

“Tôi cười chết mất!

Ai cứu tôi với?” “Không xong rồi không xong rồi, xin hỏi đây là livestream khảo cổ hay livestream tấu hài vậy?

Tôi cười đến đau cả bụng rồi!” “Ha ha ha ha!

Tôi chịu hết nổi rồi!

Cười ra cả nước mắt luôn!” “Giáo sư Chu đúng là kiểu, không tống được Diệp đạo vào tù là không cam tâm mà!” “Chậc chậc chậc!

Ta và cái ác không đội trời chung!

Giáo sư Chu đã thể hiện hoàn hảo câu nói này!” Tại đại sảnh hội thảo của sở chỉ huy tổng bộ, sau vài hơi thở sâu, cảm xúc của tôi đã bình tĩnh trở lại.

Nụ cười lại nở trên môi, tôi nhìn giáo sư Chu giải thích: “Thứ nhất, giáo sư Chu, tôi chưa từng đến địa cung này!

Xin ông đừng tin vào những tin đồn thất thiệt bên ngoài!” “Thứ hai, theo tôi thấy, trong đường hầm này không hề... chắc là không hề tồn tại nguy hiểm đâu!” Giáo sư Chu nghe vậy, liền nói một cách cực kỳ “không nể nang”: “Không có nguy hiểm chứ gì, thế thì tôi biết rồi!” Nói đoạn, giáo sư Chu nhấn nút trên tai nghe, thông báo: “Có thể tự do hành động, tiểu Diệp nói trong đường hầm này không có nguy hiểm!” Diệp Kiêu: “.....” Sau khi câu nói này dứt, đội khảo cổ dưới mộ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sợi dây thần kinh căng như dây đàn cuối cùng cũng được thả lỏng

vào lúc này.

Đến lúc hoàn hồn, mọi người mới kinh hãi nhận ra.

Sau lưng áo mình đã sớm ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Giáo sư Dương thở phào một hơi dài, cũng có chút sợ hãi nói: "Nếu tiểu Diệp nói không có nguy hiểm, vậy thì ở đây chắc chắn không có nguy hiểm rồi!

Nội dung trên bích họa này cực kỳ quan trọng, không được mang đuốc lại gần!" Nói rồi, giáo sư Dương dập tắt đuốc, chạy đến bên bức bích họa bắt đầu quan sát.

Cùng lúc đó, trong đại sảnh hội thảo, giáo sư Chu nhìn những bức bích họa dày đặc trên tường, lại quay sang nhìn tôi.

Ông có chút thắc mắc hỏi: "Tiểu Diệp à, nếu ở đây không có nguy hiểm, vậy sao vừa nãy sắc mặt cậu lại thay đổi như thế?" Câu hỏi này khiến các chuyên gia có mặt đều nghi hoặc nhìn tôi.

Sau một lát suy nghĩ, tôi lại lên tiếng: "Nếu tôi không đoán sai thì đoạn hành lang này chắc là dẫn đến tầng ba của tàng bảo các!" "Và những gì ghi lại trên bích họa chắc hẳn có liên quan đến các vật phẩm trong tàng bảo các!" "Nên biết rằng, những bảo vật xứng đáng được Gia Tĩnh Đế dùng những bức bích họa hoành tráng như thế này để ghi chép lại, chắc chắn không phải vật tầm thường!" Sau khi nói xong, tôi lại dán chặt mắt vào màn hình livestream.

Lúc này, giáo sư Chu nghe thấy lời tôi nói cũng lập tức rơi vào trầm tư.

Sau đó ông phản ứng lại, vẻ mặt lộ rõ sự kích động.

"Cậu nói là...

ở tầng ba tàng bảo các, chắc chắn sẽ có bảo vật còn trân quý hơn

cả 《Vĩnh Lạc đại điển》??" Tôi khẽ gật đầu, trả lời: "Không sai, ít nhất là trong mắt Gia Tĩnh Đế, nó sẽ trân quý hơn cả 《Vĩnh Lạc đại điển》!" Ngay lập tức, không chỉ giáo sư Chu mà các chuyên gia khác, ngay cả khán giả phòng livestream cũng trở nên vô cùng kích động.

Và bình luận trong phòng livestream cũng bùng nổ một lần nữa!

"Bảo vật trân quý hơn?

Còn có bảo vật trân quý hơn cả 《Vĩnh Lạc đại điển》 sao?" "Cổ vật đỉnh cấp nhất đương nhiên là cổ vật cấp trấn quốc, 《Vĩnh Lạc đại điển》 hiển nhiên nằm trong số đó!

Trân quý hơn cả 《Vĩnh Lạc đại điển》... thật khó tưởng tượng!" "Gia Tĩnh Đế này rốt cuộc đã giấu bao nhiêu bảo bối vậy!" "Lầu trên ơi, tôi nghe giọng điệu của bạn có gì đó không đúng nhé?

Có phải bạn đang định làm gì không đấy?" "Ai có thông tin liên lạc của Diệp đạo không, tôi cũng muốn bái Diệp đạo làm sư phụ!

Theo Diệp đạo học tập phong thủy bí thuật!" Dưới mộ, tất cả các chuyên gia khảo cổ đều quây quanh hai bên tường, vô cùng kích động quan sát các bức bích họa.

Màu sắc của bích họa rất tươi tắn, dù đã qua hàng trăm năm vẫn không hề có dấu hiệu phai mờ.

Thổi đi lớp bụi trên tranh, những sắc màu rực rỡ lại hiện ra trước mắt mọi người.

Điều này khiến tất cả các thành viên đội khảo cổ đều nhìn đến ngây người!

Mọi người đều lặng lẽ chờ đợi.

Một lúc lâu sau, giáo sư Dương xem xong tất cả bích họa, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, chân mày ông lại không hiểu sao mà nhíu lại.

Giáo sư Chu nhạy bén phát hiện ra điều bất ổn.

Ông vội vàng nhấn nút tai nghe hỏi: "Lão Dương, có chuyện gì vậy?

Sao mặt mày ủ dột thế?" Giáo sư Dương không trả lời ngay, mà quay người đi thật nhanh, quét mắt nhìn qua tất cả các bức bích họa một lần nữa.

Trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Chậc!

Thật là kỳ quái..." Giáo sư Chu có chút không kiềm chế được nữa.

Những lời tôi vừa nói đã khơi dậy hứng thú của ông.

Hiện giờ thấy dáng vẻ này của giáo sư Dương, giáo sư Chu thậm chí hận không thể tự mình xé toạc màn hình, đi vào trong đường hầm để tự mình kiểm tra.

Ngay lập tức, giáo sư Chu sốt sắng hỏi: "Rốt cuộc là sao?

Lão Dương ông nói một câu đi chứ!" Cho đến lúc này, giáo sư Dương dường như mới như sực tỉnh, vội vàng trả lời: "Nội dung trên bích họa này có chút quá đỗi cổ quái!" Nói rồi, giáo sư Dương dẫn theo thợ quay phim đến trước bức bích họa đầu tiên.

Thợ quay phim vội vàng hướng ống kính vào bức tranh.

Bức bích họa này khắc cảnh vạn người quỳ lạy.

Giáo sư Dương suy tư nói: "Ở đây có tổng cộng hai mươi tư bức bích họa, nội dung các bức họa liên kết chặt chẽ với nhau, giống như đang kể một câu chuyện hoàn chỉnh!" "Nhưng... tôi cứ mãi không nghĩ thông một điểm!" Nói đoạn, giáo sư Dương ngẩng đầu nhìn bức bích họa đầu tiên, tiếp lời: "Bức bích họa đầu tiên này miêu tả cảnh vạn người quỳ lạy, đối tượng được quỳ lạy chắc hẳn là Gia Tĩnh Đế!"

“Nội dung bức tranh này là để phô trương thiên uy của Gia Tĩnh Đế!” Sau khi giải thích xong nội dung bức thứ nhất, giáo sư Dương dẫn thợ quay phim chuyển sang bức thứ hai.

Bức họa này vẽ một cung điện nguy nga tráng lệ.

Nhìn kiểu dáng cung điện đó, có phần tương tự với... hình dáng bên ngoài của cung điện này.

“Bức bích họa này khắc họa chắc hẳn chính là cung điện mà chúng ta đang đứng!

Có nghĩa là câu chuyện này... diễn ra tại chính nơi đây!” Tiếp theo là bức thứ ba, thứ tư...

Những bức họa này đều khắc họa tâm nguyện trường sinh phi tiên bất hủ của Gia Tĩnh Đế.

Chương 175

Chủ đề của chúng đa phần là về chuyện này.

Và nơi câu chuyện thực sự bắt đầu là từ bức bích họa thứ mười hai!

Bức họa này khắc một con chân long năm vuốt với thân hình to lớn đang gầm thét về phía cung điện trước mắt.

Trước cung điện có một người dáng người cao lớn, thân hình vạm vỡ, mặc kim bào.

Bên cạnh có vô số người vây quanh.

Nhìn vẻ sang trọng quý phái đó, chắc hẳn là Gia Tĩnh Đế.

Ngoại trừ Gia Tĩnh Đế, tất cả những người khác khi nhìn thấy con cự long này đều có vẻ mặt kinh hãi và hoảng loạn.

Rõ ràng là, nội dung bức họa này kể về việc Gia Tĩnh Đế xây dựng lăng tẩm của mình, nhưng không ngờ lại chọc giận con cự long dưới giếng này.

Chân long đến hỏi tội, tất cả mọi người đều kinh hoàng thất sắc.

Bức bích họa tiếp theo khắc họa cảnh chân long bay vút lên trời.

Chỉ có điều, cả thân hình đồ sộ của chân long lại nằm phủ phục bên vách núi, rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Nhìn kỹ lại, có thể thấy trên bốn cái chân rồng đều bị xích bởi một sợi dây xích dày đặc!

Cảnh tượng này không khỏi khiến mọi người có mặt đều cảm thấy rùng mình!

Rõ ràng, bức họa này nói về việc chân long muốn bay lên để hỏi

tội Gia Tĩnh Đế kẻ đã khai phá địa cung ở đây.

Nhưng đáng tiếc chân rồng đều đã bị xích lại, hoàn toàn không thể phát lực.

Và trên bức họa thứ mười bốn, một bóng hình mới xuất hiện.

Bích họa không khắc khuôn mặt, chỉ có bóng lưng một người mặc áo lam đeo kiếm.

Người đó chắn trước con cự long, bảo vệ Gia Tĩnh Đế ở phía sau.

Chỉ một người một kiếm quyết đấu với cự long.

Không ai biết rằng khi nhìn thấy bóng hình áo lam này, đồng tử của tôi cũng không khỏi co rụt lại.

Khoảnh khắc này, những phỏng đoán trước đó của tôi cuối cùng đã được chứng thực.

Nếu tôi đoán không lầm, bóng hình áo lam này chính là Lam đạo nhân bên cạnh Thế Tông hoàng đế, người còn được gọi là Lam thần tiên!

Và người cầm phù kiếm đơn đấu với cự long cũng chính là Lam đạo nhân.

Nói cách khác, Lam đạo nhân không hề bị tống giam hay bị Gia Tĩnh Đế xử tử.

Ngược lại, ông ta đã được bí mật đưa xuống lòng đất chỉ để hoàn thành đại nguyện phi thăng của Gia Tĩnh Đế.

Từ đó xây dựng nên địa cung này.

Nó cũng ứng với Tiên Thiên Bát Quái, đưa trận pháp Bát Quái hoàn toàn hòa nhập vào địa cung này.

“Thủ đoạn thật cao minh!” Tôi không khỏi thầm cảm thán trong

lòng.

Những bức bích họa tiếp theo kể về cảnh chiến đấu giữa Lam đạo nhân và con cự long này.

Cho đến bức bích họa thứ mười tám.

Máu chảy lênh láng ngàn dặm, ngập cả thung lũng.

Một xác rồng khổng lồ đã mất hết sinh khí, nằm lặng lẽ trong vũng máu.

Và người đứng trên xác rồng chính là vị Lam đạo nhân kia.

Có thể thấy, Lam đạo nhân đã giết chết chân long, máu chảy thành sông.

Bức bích họa tiếp theo, Lam đạo nhân cầm phù kiếm chặt đầu rồng dâng lên Gia Tĩnh Đế, Gia Tĩnh Đế vui mừng khôn xiết!

Những bức họa còn lại sau đó không có thông tin gì hữu dụng lắm.

Trên đó đều khắc cảnh Gia Tĩnh Đế sau khi chém chết nghiệt long thì đại khí vận quấn thân, đúng là chân long thiên tử.

Rồi lại đến cảnh vạn quốc triều bái, cưỡi mây đạp gió phi thăng.

Nhưng sau khi xem xong những bức bích họa này, cả đại sảnh hội thảo lẫn phòng livestream đều trở nên im lặng.

Trong phút chốc, dường như cả thế giới đều tĩnh lặng lại.

Trong đại sảnh hội thảo, bao gồm cả giáo sư Chu, tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc và nghi hoặc.

Nội dung những bức bích họa này quá đỗi quỷ dị, ngay cả họ cũng hoàn toàn không thể đoán được là thật hay giả, và có ẩn ý gì trong đó.

Ngược lại, khán giả phòng livestream sau khi hoàn hồn, cả phòng

như bị ném một quả bom, bùng nổ dữ dội!

Bình luận trong phòng livestream như thác lũ vỡ đê, cuồn cuộn tràn ngập màn hình.

“Nếu tôi đoán không lầm thì tầng tàng bảo các này đặt... xác rồng??” “Vãi!

Cái này sao giống như đang xem Sơn Hải Kinh vậy?

Đây là thật hay giả thế?” “Bóng hình áo lam kia là ai mà một tay một kiếm có thể chém chết cự long, đỉnh quá vậy!” “Nói vậy là trong tầng ba của tàng bảo các này có một cái xác rồng sao??

Trời đất ơi!” “Trên thế giới này thực sự có rồng sao?

Thật là khó tin quá!” Trong phòng livestream, khán giả bàn tán rôm rả về nội dung khắc trên bích họa.

Mọi người đều đang thảo luận về thông tin xác rồng, cả phòng livestream sôi sục.

Tuy nhiên lúc này, trong đại sảnh hội thảo lại là một khoảng lặng.

Tất cả các chuyên gia đều rơi vào trầm tư sâu sắc, trong ánh mắt lộ rõ vẻ nghi hoặc nồng đậm.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, các chuyên gia đều có chút ngẩn ngơ.

Họ không biết nội dung khắc trên bích họa này rốt cuộc là thật hay giả.

Nhưng dân tộc Đại Việt tự nhận là con rồng cháu tiên đã hàng nghìn năm nay.

Chương 176

Những truyền thuyết và giai thoại về "rồng" cũng nhiều vô kể.

Mọi người đều vô cùng hướng tới loài sinh vật thần bí này trong truyền thuyết.

Nhưng... chưa ai thực sự nhìn thấy rồng tồn tại cả.

Nhưng hiện tại, xác rồng khắc trên bích họa lại là minh chứng rõ ràng cho sự tồn tại của rồng.

Hơn nữa rất có thể xác rồng đang tồn tại trong đại điện trước mắt.

Câu hỏi gây tranh cãi hàng nghìn năm, cũng như những truyền thuyết về "rồng" được dân chúng Đại Việt lưu truyền nghìn năm qua, sắp được chứng thực vào lúc này.

Nhưng đột nhiên, mọi người lại có chút do dự.

Không ai thực sự biết rồng có thực sự tồn tại trên đời hay không.

Họ đều sợ rằng nếu thực sự biết rồng tồn tại, nó sẽ thay đổi nhận thức của tất cả mọi người, đồng thời cũng sẽ mở ra một cánh cửa đến với những điều chưa biết.

Muốn đảo lộn nhận thức của con người là một việc cần lòng dũng cảm cực kỳ lớn.

Dưới mộ, giáo sư Dương đi tới đi lui quan sát từng bức bích họa, trong ánh mắt lóe lên những tia sáng kỳ lạ.

Một lúc sau, giáo sư Dương như tự nói với chính mình, có chút nghi hoặc nói: "Tuy rằng những gì khắc trên bích họa đa phần là do Gia Tĩnh Đế ảo tưởng suy đoán." "Nhưng... nếu những thứ khắc trên bích họa có liên quan đến đồ vật trong tàng bảo các này, thì nội dung

trên bích họa cũng phải là thật!" "Chẳng lẽ Gia Tĩnh Đế thực sự từng chém chết nghiệt long sao?" Giáo sư Dương không biết, suy nghĩ trong đầu không ngừng xoay chuyển nhưng vẫn chưa tìm được đáp án.

Trong phòng hội thảo, các chuyên gia cũng không dám nói bừa.

Những lời giáo sư Dương nói cũng chính là điều họ đang thắc mắc.

Đúng lúc này, giọng nói của tôi lại vang lên: "Là thật hay giả, cứ vào xem là biết!

Việc gì phải đứng đây đau đầu nhức óc?" Những lời này cũng được truyền đến tai giáo sư Dương và mọi người dưới mộ.

Ngay lập tức, giáo sư Dương không hề do dự, trực tiếp nói: "Không sai, đã qua được đoạn cầu thang thứ nhất thì khoảng cách đến tầng ba tàng bảo các chắc không còn xa nữa!" "Chúng ta tiếp tục tiến lên!" Nói đoạn, giáo sư Dương dẫn đầu đội bảo vệ và đội khảo cổ tiếp tục tiến sâu vào đường hầm.

Mọi người đều nín thở tập trung nhìn vào phòng livestream.

Thậm chí đến mắt cũng không nỡ chớp lấy một cái.

Sợ rằng chỉ vì chớp mắt một cái mà bỏ lỡ điều gì đó.

Trong phút chốc, cả phòng livestream lẫn đại sảnh hội thảo đều trở nên yên tĩnh vô cùng.

Một lúc lâu sau, đội khảo cổ băng qua đường hầm dài dằng dặc, cuối cùng cũng đến trước đoạn cầu thang thứ hai.

Lần này, mọi người không hề do dự, lập tức rảo bước đi lên cầu thang.

Và sau bậc thang đó chính là một tấm màn che!

Mang theo tâm trạng vô cùng kích động nhưng cũng không kém phần lo lắng, bồn chồn, giáo sư Dương trước sự chứng kiến của hàng vạn người dân Đại Việt... chậm rãi mở tấm màn che phía trên bậc thang ra.

Một màu đen kịt, giơ tay không thấy năm ngón.

Tuy nhiên chính trong cái bóng tối đen như mực đó mới càng khiến con người ta nảy sinh một loại tâm lý kỳ lạ.

Là sợ hãi, hay là... mong đợi?

Khó mà nói rõ được.

Nhưng giáo sư Dương cuối cùng cũng cầm đuốc lên, tìm thấy các giá nến trên tường đại điện, dùng đuốc châm lửa.

Theo một giá nến được thắp sáng, các giá nến trong đại điện lần lượt được châm lên.

Cả đại điện lập tức sáng rực ánh đèn!

Tuy nhiên ngay khoảnh khắc ánh đèn trong đại điện bừng sáng, tất cả mọi người đều sững sờ.

Khoảnh khắc này, dường như cả Đại Việt... không!

Là cả thế giới đều trở nên tĩnh lặng.

Cứ như thể thời gian ngừng trôi, cố định tất cả mọi người lại vậy.

Bởi vì ở chính giữa đại điện này, sừng sững một khối xương đầu vô cùng to lớn.

Khối xương đầu này cao bằng tòa nhà ba tầng.

Trong cái mõm dài đầy rẫy những chiếc răng nhọn hoắt, trắng hếu.

Nhìn tổng thể thôi đã thấy rùng mình.

Nhưng điều khiến người ta chấn động nhất chính là đôi sừng dễ nhận biết nhất trên khối xương đầu khổng lồ này.

Phải nói rằng nó quá đỗi thần kỳ.

Không khác gì hình vẽ mà tổ tiên để lại, đôi sừng này có hình dáng giống sừng hươu nhưng lại cực kỳ dài.

Hoàn toàn chính là sừng rồng!

Và khối xương đầu trắng hếu khổng lồ này chính là xương đầu rồng!

Sự xuất hiện của bộ xương rồng này đã giải quyết mọi nghi vấn trong lòng mọi người.

Đúng vậy, nội dung trên những bức bích họa trước đó đều là thật.

Những truyền thuyết về Tỏa Long Tỉnh cũng đều là thật.

Những gì tôi nói về truyền thuyết Lưu Bá Ôn trấn áp nghiệt long ở Tỏa Long Tỉnh cũng đã được chứng thực vào lúc này.

Mọi chuyện đều đã có lời giải.

Đúng vậy, khi kinh thành bị nạn lụt năm xưa, thực sự là do một con nghiệt long làm mưa làm gió.

Chương 177

Và người nhận lệnh đi thảo phạt nghiệt long chính là Lưu Bá Ôn và Diêu Quảng Hiếu.

Nghiệt long... cũng thực sự bị trấn áp dưới đáy giếng.

Vì vậy tất cả những điều này đều đã thực sự xảy ra.

Con nghiệt long này cũng thực sự bị Lưu Bá Ôn và Diêu Quảng Hiếu nhốt dưới đáy giếng.

Và sau đó, lý do Lưu Bá Ôn dùng xiềng xích trói mình, tự nhốt mình dưới Tỏa Long Tỉnh chính là vì...

Lưu Bá Ôn nhận thấy nghiệt long có dấu hiệu thoát ra, trong lòng không yên tâm.

Cho nên đã dùng mộ giả để đánh lừa người đời, thực chất là lấy thân mình trấn áp nghiệt long dưới đáy giếng.

Và con nghiệt long này sau khi sống hàng trăm năm đã gặp phải Gia Tĩnh Đế.

Chuyện sau đó chính là những gì được khắc họa trên bích họa.

Lưu Bá Ôn cho rằng ngay cả nghiệt long cũng mang trong mình khí vận của trời đất, giết nó chắc chắn sẽ mang lại nhân quả, tổn hại đến khí vận của Đại Minh.

Vì vậy Lưu Bá Ôn chỉ trấn, chỉ nhốt, chứ không giết nghiệt long.

Nhưng đời sau, Gia Tĩnh Đế lại không quản nhiều đến thế.

Ngươi đã muốn ngăn cản ta trường sinh, ngăn cản ta phi tiên, vậy thì ta chỉ còn cách giết ngươi thôi!

Cho nên Gia Tĩnh Đế mới phái Lam đạo nhân đến tiêu diệt con

nghiệt long trước mắt này.

Chặt đầu rồng đưa vào điện, coi đó như một vinh dự để cùng phi thăng lên thiên giới.

Trong phút chốc, các chuyên gia có mặt có cảm giác như không thở nổi.

Họ đều không kìm được mà nhìn vào phòng livestream, trong ánh mắt lộ rõ vẻ chấn động khôn cùng.

Ngay lúc này, trong lòng mọi người có lẽ đều vang lên cùng một câu nói: "Trên thế giới này... thực sự có rồng tồn tại!" Vẻ mặt các chuyên gia cũng y hệt nhau.

Trong lòng càng dấy lên những làn sóng dữ dội.

Khán giả phòng livestream sau khi phản ứng lại cũng lập tức xôn xao.

Cả phòng livestream như bị ném một quả bom, lập tức bùng nổ dữ dội.

"Trời đất ơi...

Đây, đây là xương rồng!

Đây thực sự là xương rồng!" "Thật là khó tin quá!

Trên thế giới này thực sự có chân long sao!" "Tổ tiên không lừa ta!

Sinh vật không tồn tại quả nhiên sẽ không được đưa vào mười hai con giáp!

Chân long thực sự tồn tại!" "Kích động quá đi mất!

Trời ơi!" "Quả nhiên rồng là có thật!

Những truyền thuyết đó đều là thật!

Biết được tin này rồi thì tôi có chết cũng không hối tiếc!" Trong

phòng livestream là một làn sóng nhiệt liệt.

Mọi người đều bàn tán về bộ xương rồng này.

Dưới mộ, nhóm giáo sư Dương vẫn đứng bên cửa, chưa dám bước vào trong đại điện.

Vẻ mặt ai nấy đều có chút ngây dại, chỉ biết ngơ ngẩn nhìn khối xương đầu rồng trong đại điện.

Trong đại sảnh hội thảo, giáo sư Chu cuối cùng cũng phản ứng lại.

Ngay lập tức ông nhấn nút tai nghe nói: "Mau vào kiểm tra xương rồng đi, xem đây là thật hay giả!" Lúc này, tim ai nấy đều đập thình thịch, mặt mũi đỏ bừng vì kích động.

Đội khảo cổ nghe vậy cũng không hề do dự.

Giáo sư Dương trực tiếp dẫn mọi người tiến vào trong đại điện.

Đại điện này ngoài giá nến và bộ xương rồng ở giữa thì không còn vật gì khác!

Nhưng chỉ riêng khối xương đầu rồng này thôi đã đủ để khiến cả thiên hạ phải chấn động sâu sắc.

Đội khảo cổ chậm rãi tiến về phía giữa đại điện.

Nhưng càng lại gần xương rồng, tim ai nấy đều đập càng nhanh.

Thậm chí khi đến khoảng cách cách xương rồng hai mét, họ đã có thể nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập và nặng nề.

Tiến thêm một bước nữa, tim họ như muốn nổ tung, cảm nhận được một áp lực cực lớn.

Giáo sư Dương đi đầu tiên càng thấy khó thở, lập tức choáng váng không đứng vững.

Ngay khi giáo sư Dương sắp ngã xuống, tôi vội vàng chộp lấy tai nghe nói: "Đừng tiến thêm bước nào nữa!

Tất cả lùi lại!

Lùi ra xa ba mét!

Mau lên!" Câu nói này vừa thốt ra, cho dù đội khảo cổ có phản ứng chậm chạp đến đâu cũng nhận ra được điều bí ẩn ẩn giấu bên trong bộ xương rồng này.

Vì vậy ngay lập tức, hai người bảo vệ phía sau giáo sư Dương đã đỡ lấy ông và đưa ông rời khỏi nơi đó.

Cho đến khi lùi ra xa bộ xương rồng ba mét, nhịp tim của mọi người mới trở lại bình thường.

Cảm giác khó thở cũng không còn nữa.

Khoảnh khắc này, cứ như thể họ vừa từ vùng cao nguyên thiếu dưỡng khí trở về mực nước biển, hơi thở cuối cùng cũng đã bình thường trở lại.

Ai nấy đều cảm thấy đầu óc choáng váng.

Cứ như có hàng vạn ngôi sao đang xoay vòng trước mắt, tối sầm lại.

Chương 178

Phải mất một lúc lâu, đội khảo cổ mới hồi phục lại được.

Mọi người đều thở dốc dữ dội, hồi lâu không nói nên lời.

Giáo sư Chu thấy đội khảo cổ như vậy, trong phút chốc cũng vô cùng lo lắng.

Ông vội vàng nhìn sang tôi hỏi: "Tiểu Diệp à!

Rốt cuộc là sao thế?

Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Đồng thời, những chuyên gia khác cũng nhìn về phía tôi với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Chuyện này thực sự là quá đỗi hoang đường và kỳ lạ.

Chỉ là tiếp cận bộ xương rồng thôi mà lại xuất hiện những triệu chứng nghiêm trọng như vậy.

Chẳng lẽ bên trong bộ xương rồng này còn ẩn giấu nguy hiểm gì sao?

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của tôi lại khiến hơi thở của mọi người hơi khựng lại.

"Vừa nãy nếu họ tiến thêm một bước nữa thì tim phổi sẽ nổ tung, thất khiếu chảy máu mà chết!" "Cái gì??" Đồng tử giáo sư Chu lập tức giãn ra, kinh hãi kêu lên.

Lúc này đây, lời tôi nói không ai dám coi là chuyện giật gân nữa.

Nhưng mà... những gì tôi nói có phải là quá nghiêm trọng rồi không?

Các chuyên gia sau khi trấn tĩnh lại từ cơn chấn động, đã cố gắng đè nén làn sóng dữ dội trong lòng.

Cả đại sảnh như bị ném một quả bom, bùng nổ dữ dội.

Tất cả các chuyên gia bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Cái gì?

Tiến thêm một bước nữa là tim phổi nổ tung sao?

Chuyện này... là thật hay giả?” “Nhìn không giống như dọa người đâu!

Bây giờ họ đều đã thành ra thế kia rồi, nếu tiến thêm một bước nữa thì chuyện gì sẽ xảy ra, không ai lường trước được đâu!” “Khối xương đầu rồng đã chết này... chẳng lẽ thực sự có uy lực lớn đến thế sao?” Trong phút chốc, các chuyên gia không khỏi bàn tán xôn xao.

Lúc này, khán giả phòng livestream nghe thấy lời tôi nói lại càng như bị sét đánh, não bộ hơi đình trệ.

Một lúc sau khi mọi người phản ứng lại, cả phòng livestream lập tức dâng lên một làn sóng dữ dội tràn ngập màn hình.

“Trời ơi...

Diệp đạo nói nghe đáng sợ quá đi mất!” “Không thể nào?

Chuyện này là do bộ xương rồng sao?

Sao lại đáng sợ đến thế?” “Chỉ là một bộ xương thôi mà, sao có thể có uy lực như vậy được?” “Sao lại không thể?

Đây là xương đầu rồng đấy!

Xương rồng!

Ngay cả rồng cũng đã được phát hiện rồi thì trên đời này còn gì là không thể nữa?” “Thật là quá nguy hiểm!

Con rồng này lại có uy lực lớn đến thế!

Lúc còn sống nó phải mạnh đến mức nào chứ!

Còn bóng hình áo lam kia rốt cuộc đã tiêu diệt con rồng này như thế nào?" Trong phòng livestream cũng không ngừng vang lên những tiếng bàn tán.

Dưới mộ, đội khảo cổ lúc này cuối cùng cũng đã lấy lại sức.

Nhìn gương mặt trắng bệch dần lấy lại chút sắc máu, giáo sư Chu vội vàng nhấn nút tai nghe, sốt sắng hỏi: "Sao thế lão Dương, các ông vừa xảy ra chuyện gì vậy?

Sao tự nhiên lại thành ra thế này?" Giáo sư Dương thở hắt ra, sau vài hơi thở sâu liên tục, sắc mặt nhợt nhạt cuối cùng cũng có chút hồng hào.

Sau đó giáo sư Dương trả lời: "Tôi không biết, vừa mới lại gần xương rồng, nhịp tim đã đập ngày càng nhanh!" "Đến cuối cùng thậm chí còn khó thở, đầu óc choáng váng, nếu vừa nãy Diệp Kiêu không kịp thời nhắc nhở thì e là bây giờ tôi đã mất đi ý thức rồi!" Giọng giáo sư Dương đứt quãng, hơi thở cũng yếu ớt không ra hơi.

Rõ ràng là vừa rồi ông đã trải qua một áp lực cực lớn, dẫn đến trạng thái hiện tại bất thường.

Giáo sư Chu thấy vậy cũng vội vàng hỏi các thành viên khác: "Còn những người khác thì sao, vẫn ổn chứ?

Có chuyện gì xảy ra không?" Những thành viên còn lại so với giáo sư Dương thì ở vị trí xa xương rồng hơn.

Cho nên cảm giác bị xương rồng áp chế cũng không mạnh mẽ đến thế.

Chỉ có một số triệu chứng nhưng không nghiêm trọng như giáo sư Dương.

Sau khi nắm rõ tình hình, giáo sư Chu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không có thương vong về người, đó là tin tốt nhất đối với họ rồi.

Tuy nhiên chuyện này vẫn khiến giáo sư Chu có chút thắc mắc.

Bộ xương rồng đã chết hàng trăm năm sao vẫn còn uy lực lớn đến thế, khiến nhóm giáo sư Dương phải chịu áp lực khổng lồ như vậy?

Chẳng lẽ bên trong bộ xương rồng này còn ẩn chứa bí mật gì sao?

Giáo sư Chu không đoán ra được, nên ông quay sang nhìn tôi.

Họ không biết không có nghĩa là không có ai biết.

Nhìn thần thái, cử chỉ, lời nói vừa rồi của Diệp Kiêu, rõ ràng là cậu ấy biết rõ sự lợi hại của bộ xương rồng này.

Có lẽ lúc này, trong đại sảnh này, người có thể biết rõ tình hình thực sự của xương rồng chỉ có mình Diệp Kiêu mà thôi.

Ngay lập tức, giáo sư Chu liền hỏi: "Tiểu Diệp à, trong bộ xương rồng này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì vậy?" "Tại sao vừa rồi họ chỉ cần tiến thêm một bước nữa là tim phổi nổ tung, thất khiếu chảy máu mà chết?" Câu hỏi này khiến mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

Khán giả phòng livestream cũng ngừng gửi bình luận, tất cả đều hướng về phía tôi.

Câu hỏi này hiện giờ cũng đang làm khó tất cả mọi người.

Chương 179

Nhưng tôi không trả lời ngay.

Tôi nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, nhìn khối xương đầu rồng khổng lồ kia, ánh mắt không ngừng dao động.

Một lúc lâu sau, tôi mới chậm rãi mở lời: "Đây... chính là xương của chân long!" Thực ra khi mọi người lại gần xương rồng và gặp sự cố, những người trước màn hình trong phòng hội thảo vốn còn nghi ngờ về tính chân thực của bộ xương rồng này đã biến mất chín phần mười.

Nếu là xương rồng giả, sao có thể có uy lực trấn áp như vậy.

Tuy nhiên nghe tôi xác nhận, trong lòng mọi người cũng không khỏi dậy sóng.

Giáo sư Chu nghe vậy cũng nhìn lại vào màn hình lớn một lần nữa.

Ông lẩm bẩm hỏi: "Chân long?

Sao cậu biết được?" Tôi hít một hơi thật sâu, chậm rãi thốt ra ba chữ: "Dựa vào bích họa!" Giáo sư Chu không khỏi thắc mắc: "Bích họa?" "Không sai, chính là bức bích họa vừa rồi!" Tôi nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: "Bích họa quả thực rất tinh xảo, nhưng những gì người xưa muốn thể hiện và những gì chúng ta hiểu được chắc chắn sẽ có chút sai lệch!" "Trong bức họa Gia Tĩnh Đế đối đầu với cự long, chúng ta lầm tưởng rằng quần thần đang hoảng loạn!" "Thực ra không phải vậy, đáng lẽ phải là quần thần bị chân long áp chế, biểu cảm trên mặt họ chắc cũng giống như nhóm giáo sư Dương vừa rồi thôi!" "Đây cũng là phỏng đoán của tôi!

Nhưng hiện tại xem ra phỏng đoán của tôi không sai!" Lời tôi vừa dứt, phòng hội thảo bỗng trở nên yên tĩnh.

Mọi người đều rơi vào trầm tư.

Ngẫm lại thì nội dung trên bích họa đúng là đã bị họ hiểu theo ý nghĩ chủ quan từ trước.

Hiện tại xem ra những gì tôi nói mới là có khả năng nhất.

Đột nhiên giáo sư Chu như sực nhớ ra điều gì, vội vàng hỏi tiếp: "Nhưng mà trên bức họa đó, tại sao Gia Tĩnh Đế lại không có một chút thay đổi sắc mặt nào?" Nghe vậy, tôi nhìn giáo sư Chu với vẻ mặt hơi cổ quái.

Một lúc lâu sau tôi mới chậm rãi trả lời: "Gia Tĩnh Đế cũng chỉ là thân xác phàm trần, đương nhiên cũng khó lòng chống lại uy nghiêm của chân long.

Có lẽ lúc đó ông ta đã ngất đi rồi!" "Chỉ là cho dù lúc đó Gia Tĩnh Đế có ngất đi thì ông nghĩ trên bích họa có người nào dám vẽ cảnh hoàng đế thất thố ra không?" Sau khi nói xong, giáo sư Chu bỗng ngẩn người ra.

Diệp Kiêu nói không sai.

Những bức bích họa này, thậm chí cả địa cung này đều thuộc về Gia Tĩnh Đế.

Gia Tĩnh Đế đương nhiên sẽ không để những bức bích họa làm tổn hại đến hình ảnh của mình được khắc lên tường.

Theo lý mà nói thì chuyện này rất dễ hiểu.

Chỉ là vừa nãy không hiểu sao ông lại buột miệng hỏi ra.

Trong phút chốc, giáo sư Chu nhướn mày.

Ông biết rằng đầu óc mình đã có chút hỗn loạn.

Từ thanh đồng cổ thi và cổ trùng màu đen, những thứ vượt qua sức mạnh tự nhiên này đã khiến ông có cảm giác bàng hoàng.

Giờ đây phát hiện ra xương chân long lại càng khiến đầu óc ông thêm rối bời.

Nhìn thấy quá nhiều thứ vượt qua nhận thức khiến giáo sư Chu có cảm giác khó mà kiểm soát được.

Trong phút chốc, giáo sư Chu nhíu chặt mày, nhắm nghiền hai mắt.

Đồng thời hai tay khẽ xoa thái dương, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ông biết nếu cứ tiếp tục trạng thái này thì chắc chắn sẽ không thể làm việc chu toàn được.

Vì vậy, giáo sư Chu hiện tại cần phải ổn định tâm thần lại.

Tuy nhiên cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream lại không nhịn được mà náo nhiệt trở lại.

“Hay thật, sao tôi cứ thấy có gì đó không đúng nhỉ?” “Đúng thế...

Sao tôi cứ cảm thấy địa vị của giáo sư Chu và Diệp Kiêu dường như đã hoán đổi cho nhau rồi!” “Đúng, tôi cũng có cảm giác đó, cứ như Diệp đạo mới là giáo sư đang dạy dỗ học sinh của mình vậy!” “Hay thật, các bạn là quỷ sao?

Giáo sư Chu là hóa thạch sống của giới khảo cổ đấy!

Nhưng mà đừng nói nữa, giống thật!” “Sau này mọi người khách khí chút nhé, chúng ta có khi còn phải gọi một tiếng ‘giáo sư Diệp’ đấy!

Ha ha ha ha!” Trong hầm mộ, Giáo sư Dương và những người khác dần hồi phục lại, họ cũng vội vàng phóng tầm mắt về phía

xương rồng trong đại điện.

Ngay lập tức, trong mắt mọi người đều không giấu nổi vẻ chấn kinh.

Trong đại sảnh vang lên một loạt tiếng nuốt nước bọt ực ực.

Cảm giác áp bách cực độ khó chịu lúc nãy, họ đã cảm nhận được một cách chân thực nhất.

Trong khoảnh khắc đó, Giáo sư Dương thậm chí đã nghĩ rằng mình sắp bước chân vào cửa tử.

Cho đến tận bây giờ khi hồi tưởng lại, lưng ông vẫn còn đổ mồ hôi lạnh.

Nếu không nhờ Diệp Kiêu kịp thời nhắc nhở, e rằng mạng của ông đã bỏ lại nơi này rồi.

Tuy nhiên, đột nhiên một tiếng "tách" cực nhỏ, tưởng chừng như không tồn tại trong ảo mộng, bất chợt truyền vào tai mọi người.

Trong khoảnh khắc này, mọi người giống như rơi vào ảo cảnh, tâm thần không khỏi chấn động mạnh.

Giáo sư Dương vội vàng bò dậy, quay sang nhìn xương đầu rồng trong đại sảnh, run giọng hỏi: "Mọi người... mọi người có nghe thấy gì không?" Các thành viên khảo cổ khác cùng đội vệ sĩ lúc này sắc mặt cũng y hệt Giáo sư Dương, đều đầy vẻ kinh hãi.

Nghe thấy lời Giáo sư Dương, họ lập tức gật đầu lia lịa: "Nghe... nghe thấy rồi!" Trong phòng hội thảo, Giáo sư Chu nhìn Giáo sư Dương đột nhiên đứng bật dậy với sắc mặt biến hóa kịch liệt, cũng không khỏi nảy sinh nghi hoặc.

Ngay sau đó, Giáo sư Chu nhấn nút tai nghe hỏi: "Sao vậy?

Lại xảy ra chuyện gì nữa?" Nghe thấy tiếng gọi, Giáo sư Dương

khó khăn nuốt nước bọt, vội vàng trả lời: “Chúng tôi vừa rồi đã nghe thấy một tiếng... tiếng nước nhỏ xuống!” Nghe thấy câu này, phản ứng đầu tiên của Giáo sư Chu là “mộ bị rò nước rồi”!

Nhưng ngay sau đó, ông liền bác bỏ ý nghĩ này.

Phải biết rằng, ngôi mộ này đã nằm dưới lòng đất bốn năm trăm năm, trải qua bao nhiêu trận động đất, hồng thủy, thiên tai.

Thế nhưng suốt dọc đường đi qua, họ vẫn không hề phát hiện bất kỳ sự bất thường nào.

Ngoại trừ khả năng có mèo rừng chui vào mộ từ lỗ hổng của những kẻ đào trộm, thì không có phát hiện nào khác.

Trong toàn bộ ngôi mộ, ngay cả một chút hơi ẩm cũng không thấy, lấy đâu ra hiện tượng rò nước?

Chương 180

Ngay lập tức, Giáo sư Chu hỏi lại: "Tiếng nước nhỏ?

Sao có thể chứ?

Cổ mộ được bảo tồn hoàn hảo hiếm thấy trên đời, sao có thể xuất hiện hiện tượng rò nước được?" Nói đoạn, Giáo sư Chu lại hướng mắt về phía phòng trực tiếp với vẻ nghi hoặc nồng đậm.

Lúc này, Giáo sư Dương cùng cả đội khảo cổ đang đi tới đi lui trong đại điện.

Nhưng dù đi thế nào, họ vẫn giữ khoảng cách với bộ xương đầu rồng ít nhất ba mét.

Đồng thời, Giáo sư Dương nhấn tai nghe trả lời Giáo sư Chu: "Tôi cũng không rõ, đúng là có chút kỳ lạ!" Nghe thấy tiếng động, Diệp Kiêu cũng hoàn hồn, chuyển tầm mắt sang màn hình lớn của phòng trực tiếp.

"Tiếng nước nhỏ sao?" Diệp Kiêu hơi nhíu mày, lẩm bẩm tự nhủ.

Giáo sư Chu ngồi ngay bên cạnh, đương nhiên cũng nghe thấy lời lẩm bẩm của Diệp Kiêu.

Ông lập tức quay sang hỏi: "Tiểu Diệp, cháu có ý kiến gì về việc này không?" Diệp Kiêu không trả lời, vẫn nhíu mày trầm tư.

Nhưng đột nhiên, trong đầu Diệp Kiêu như có một luồng điện xẹt qua, dường như anh đã nhớ ra điều gì đó, quay sang hỏi Giáo sư Chu bên cạnh: "Giáo sư, hiện tại là mấy giờ rồi ạ?" Giáo sư Chu thấy phản ứng lớn như vậy của Diệp Kiêu thì hơi sững người.

Sau đó ông nhìn đồng hồ trên tay, không hiểu sao lại đáp: "Vừa qua mười hai giờ rồi, sao thế?

Có vấn đề gì à?" Diệp Kiêu mở to mắt nhìn vào phòng trực tiếp, rồi từ miệng anh thốt ra hai chữ: "Long Tiên..." Giáo sư Chu nhướng mày, lặp lại lời Diệp Kiêu với vẻ thắc mắc: "Long Tiên?" Diệp Kiêu chậm rãi gật đầu, nói: "Mười hai giờ là lúc ngày và đêm thực sự giao thoa, trong Bát quái đây chính là thời điểm tinh hoa của nhật nguyệt tinh tú trong một ngày nồng hậu nhất!" "Long cốt đắc thiên độc hậu, hội tụ tinh hoa nhật nguyệt!

Tinh khí hội tụ vào lúc đậm đặc nhất trong ngày sẽ sinh ra cái gọi là 'Long Tiên'!" Vừa dứt lời, khán giả có mặt tại đó đều không khỏi chấn kinh.

Trong mắt mọi người hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Đồng tử của Giáo sư Chu co rụt lại, ông nhìn Diệp Kiêu đầy ngỡ ngàng.

Phải mất một lúc lâu sau, Giáo sư Chu mới phản ứng lại được, ông hỏi: "Long Tiên...

đây mới là Long Tiên thực sự sao?" Diệp Kiêu khẽ gật đầu nói: "Đúng vậy, loại Long Diên Hương thấy trên thị trường thực chất chỉ là chất bài tiết của cá nhà táng mà thôi!" "Còn Long Tiên thực sự chính là thứ được nhỏ ra từ long cốt trước mắt này!" "Mỗi ngày một giọt, mỗi ngày một lần tan biến!

Nếu không kịp thời thu thập, tinh hoa của Long Tiên rốt cuộc cũng sẽ trở về với đất trời!" Diệp Kiêu nói xong, trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ: "Trong đại điện này liệu có một con sóc nhỏ màu tím không nhỉ?" Suy nghĩ một lát, cuối cùng Diệp Kiêu vẫn không nói ra.

Thế giới này có quá nhiều sự trùng hợp.

Nếu anh thực sự nói ra chuyện con sóc nhỏ màu tím, lỡ như có chuyện gì xảy ra, ước chừng dù anh không đi vào cũng sẽ bị các bộ

phận liên quan cưỡng chế bắt giữ để thẩm vấn.

Diệp Kiêu không muốn trải qua cảnh "lệ rơi sau song sắt" một lần nữa.

Vì vậy, Diệp Kiêu kiềm chế sự tò mò trong lòng, chỉ đưa mắt nhìn tới nhìn lui trong phòng trực tiếp.

Lúc này, cả phòng trực tiếp lại một lần nữa sôi sục vì lời nói của Diệp Kiêu.

"Long Tiên, tinh hoa của đất trời là Long Tiên!

Trên đời này thực sự có thứ đó sao!!!" "Trời ơi, tối nay chắc chắn là một đêm không ngủ rồi!

Tôi đã dự đoán trước là mình sẽ không tài nào chợp mắt được!" "Chuyện này thực sự quá chấn động!

Chấn động cả năm luôn ấy!" "Đã xảy ra quá nhiều chuyện đảo lộn nhận thức của tôi rồi!

Tôi phải bình tĩnh lại đã!" "Tôi cảm thấy hình như mình không còn nhận ra thế giới này nữa!

Chậc... thế giới quan hơi bị sụp đổ rồi!" Tại trụ sở chỉ huy, trong sảnh hội thảo, Giáo sư Chu sau khi nghe những lời Diệp Kiêu nói, trong lòng cũng dâng lên từng đợt sóng cuộn trào khó lòng bình lặng.

Cuối cùng, một lát sau, Giáo sư Chu mới hoàn hồn, quay sang hỏi Diệp Kiêu: "Vậy...

Long Tiên có tác dụng gì?" Diệp Kiêu suy nghĩ một chút rồi đáp: "Cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm!

Theo ghi chép, Long Tiên có công hiệu kéo dài tuổi thọ, giữ mãi thanh xuân!" "Theo quan điểm của Đạo gia, Long Tiên còn là hiệu dụng then chốt để luyện chế đan dược, dùng để đột phá Kim Đan!"

“Cho nên, đây thực sự mới là nguyên nhân Gia Tĩnh Đế muốn trảm long!” Sau khi Diệp Kiêu nói xong, các chuyên gia có mặt lập tức rơi vào trầm tư.

Lúc này, đôi mày của Diệp Kiêu lại bất giác hơi nhíu lại lần nữa.

Vừa rồi sau khi nói ra tác dụng của Long Tiên, trực giác mách bảo Diệp Kiêu hình như có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng... suy nghĩ giống như dòng nước, muốn nắm bắt nó nhưng rốt cuộc nó vẫn cứ trôi qua kẽ tay!

Suy nghĩ một lát nhưng thực sự không tìm thấy điểm mấu chốt, Diệp Kiêu đành từ bỏ suy nghĩ, quay lại nhìn vào phòng trực tiếp.

Dưới hầm mộ, đội khảo cổ đứng quanh bộ xương rồng khổng lồ quan sát một lát.

Nhưng vì lý do không thể tiếp cận, đội khảo cổ cũng không dừng lại lâu hơn, chỉ lưu lại một số tư liệu nhiếp ảnh và hình ảnh, sau đó rời khỏi đại điện này, tiếp tục tiến vào hành lang đen kịt.

Cùng lúc đó, vì lần này phát hiện ra xương rồng thực sự nên trên mạng cũng dấy lên những cơn sóng dữ dội!

Trong sảnh hội thảo, điện thoại của mọi người lại bắt đầu rung “ong ong ong” liên hồi.

Cầm lên xem, quả nhiên là đủ loại thông báo đẩy từ các kênh truyền thông lá cải.

Tin tức Chim Cánh Cụt: 【Kinh hiện xương rồng trong lăng mộ đế vương!

Đội khảo cổ đứng giữa lằn ranh sinh tử!

Chi tiết xin nhấn vào →】 Bộ phận Chấn Kinh UC: 【Chấn kinh!

Chân rồng gây chấn động hiện thế!

Thần dân Đại Việt chúng ta quả nhiên là truyền nhân của rồng!】 Vi Bác Cựu Lãng: 【Xương đầu rồng xuất hiện!

Chân rồng có lẽ sắp lộ diện trước thế giới!

Bí ẩn về chân rồng ẩn giấu hàng trăm năm cuối cùng cũng sắp được giải khai...】 Điểm Xem Ngày Mai: 【Bí ẩn Tỏa Long Tỉnh cuối cùng đã được giải đáp!

Phát hiện xương rồng khổng lồ cực kỳ nguy hiểm trong mộ, uy hiếp sau hàng trăm năm vẫn còn đó!】 Điện thoại của tất cả mọi người đã bị những thông báo đẩy của các kênh truyền thông bẩn này chiếm lĩnh.

Rõ ràng, những kênh này cũng nhắm vào sức nóng của cuộc khảo cổ Tỏa Long Tỉnh lần này, thi nhau công bố bí mật chân rồng lộ diện.

Đồng thời, các tài khoản lớn trên Vi Bác, dù là chủ kênh khoa học hay các chủ kênh khác, đều lần lượt chuyển tiếp các tin tức liên quan.

Trong nháy mắt, chủ đề về việc "Chân rồng lộ diện" lan truyền xôn xao trên mạng.

Trong phút chốc, một cơn sốt chưa từng có dâng cao trên internet.

Ngay cả khi đã quá mười hai giờ đêm, toàn bộ mạng xã hội thậm chí còn náo nhiệt hơn cả ban ngày, hoàn toàn không có cảm giác đêm đã khuya.

Chương 181

“Chân rồng lộ diện?

Xì, mấy lời lừa trẻ con này mà các người cũng tin à?

Tấu hài à?

Lại là kênh lá cải nào đang dắt mũi đấy?

Anh em xông lên ném đá nó đi!” “Lầu trên đúng là ếch ngồi đáy giếng!

Chúng ta đừng chấp hạng người này!” “Tôi đã xem trực tiếp rồi, bộ xương rồng đó thực sự quái dị lắm, Giáo sư Dương vừa đến gần xương rồng là suýt ngất xỉu!

Nếu không nhờ Diệp Kiêu kịp thời nhắc nhở, ước chừng Giáo sư Dương đã...” “Lại là Diệp Kiêu à?

Chẳng lẽ việc chân rồng xuất hiện lần này lại có liên quan đến Diệp Kiêu sao?” “Chứ còn gì nữa!

Con rồng này đã hóa thành xương mà uy lực vẫn kinh người như thế!

Nếu không nhờ Diệp Kiêu nhắc nhở kịp thời, Giáo sư Dương và những người khác chỉ cần tiến thêm một bước nữa thôi là sẽ vỡ tim phổi, thất khiếu chảy máu mà chết đấy!” Các cư dân mạng tranh cãi không ngớt trên internet.

Một bộ phận cho rằng tin tức này chỉ là các kênh lá cải đang dắt mũi, căn bản không thể tin nổi.

Bộ phận khác tin tưởng thì bắt đầu tranh cãi với những người kia.

Trong chốc lát, trên mạng cực kỳ náo nhiệt.

Tuy nhiên, rốt cuộc sức nóng cuồng nhiệt này cuối cùng đều chuyển hướng về phòng trực tiếp khảo cổ.

Ngay lập tức, độ nóng của phòng trực tiếp lại tăng vọt lên một đoạn lớn.

Số người xem trực tiếp cũng tăng vọt, đạt đến một con số cực kỳ khủng khiếp.

Những dòng bình luận tràn ngập phòng trực tiếp vì lượng người xem đổ xô vào, khiến màn hình bị lấp kín hoàn toàn.

"Vãi thật, nhiệt độ phòng trực tiếp này là giả hay sao thế?

Cảm giác còn hot hơn cả chương trình Đêm hội mùa xuân ấy chứ?" "Lầu trên nói thế là không nghiêm túc rồi!

Trước đó có thể tuyệt đối không hot bằng Đêm hội mùa xuân, nhưng bây giờ thì chưa chắc đâu nhé!" "Trời ơi!

Sao mà đông người thế này?

Đều đến xem xương rồng hết à?" "Không phải!

Tôi đến xem xem Diệp biên kịch có bị tống vào tù không thôi!" "Nhanh nhanh nhanh, đến bước nào rồi?

Diệp biên kịch bị nhốt vào phòng tối chưa?

Hiệu suất làm việc của mấy anh cảnh sát này thấp quá đấy!" Diệp Kiêu nhìn sức nóng bùng nổ của phòng trực tiếp, cũng vội vàng tương tác với người hâm mộ: "Các fan cũ của phòng trực tiếp đừng nói lung tung nhé, đừng làm các fan mới hiểu lầm!

Các bạn mới cũng đừng tin vào những lời đồn thổi trên mạng, tôi là một biên kịch đoàng hoàng, xin cảm ơn!" Lời này vừa thốt ra, phòng trực tiếp lập tức vang lên một tràng tiếng "xì".

Khán giả đều cuồng nhiệt hò hét.

Còn Diệp Kiêu thì chọn cách phớt lờ hoàn toàn, tiếp tục nhìn vào màn hình trực tiếp.

Dưới hầm mộ, các thành viên đội khảo cổ đang di chuyển trong đường hầm.

Trước đó, để ngăn chặn xác cổ đồng xanh và cổ trùng đen, bức tường lửa đã tiêu tốn hai phần ba lượng dầu hỏa.

Ban đầu, mỗi người có thể đốt đuốc trong hơn ba giờ, nhưng hiện tại thời gian đốt đuốc chỉ còn chưa đầy một giờ.

Để tiết kiệm nguồn sáng, trừ khi vạn bất đắc dĩ, đèn pin tuyệt đối không được sử dụng.

Họ chỉ có thể giảm bớt số lượng đuốc đang cháy.

Ngoài việc đầu đội và cuối đội mỗi bên đốt ba cây đuốc, giữa đội ngũ cũng chỉ được đốt một cây đuốc.

Lượng đuốc sử dụng bỗng chốc giảm đi hơn một nửa.

Nhìn xung quanh đột ngột trở nên mờ tối, các thành viên đội khảo cổ ban đầu vẫn còn chưa quen.

Nhưng không còn cách nào khác, nếu bây giờ không tiết kiệm những nguồn sáng này, khi dầu hỏa và điện năng cạn kiệt, họ sẽ thực sự rơi vào bóng tối hoàn toàn.

Vì vậy, rất nhanh sau đó, đội khảo cổ đã thích ứng với ánh sáng mờ ảo, bắt đầu di chuyển nhanh chóng trong đường hầm.

Không lâu sau, khi đội khảo cổ bước lên những bậc thang và đi qua một góc cua, trước mắt họ bỗng hiện lên một tia sáng.

Nhìn kỹ lại, đó lại là một đại điện đang tỏa ra ánh nến le lói.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ nhìn.

“Trường minh đăng...” Giáo sư Dương bất giác lẩm bẩm.

Đây đã là nơi thứ hai họ bắt gặp trường minh đăng.

Trước đó khi vừa bước vào đại điện, họ cũng đã nhìn thấy trong “Lăng Tiêu Điện”.

Thứ ánh sáng gây chấn động vô cùng này có thể cháy hàng ngàn năm mà không tắt, khiến người ta chỉ cần nhìn vào là trào dâng một cảm giác kỳ lạ.

Đúng lúc này, một thành viên đội khảo cổ đã hoàn hồn, cũng nuốt nước bọt, lắp bắp nói: “Phía trước chắc hẳn chính là...” Anh ta không nói tiếp, nhưng ai cũng hiểu.

Nơi có trường minh đăng cháy rực đương nhiên sẽ không phải là một đại điện bình thường.

Và phía trước, có lẽ chính là tầng thứ tư của tòa đại điện tinh mỹ này.

Cũng chính là tầng thứ tư của tàng bảo các.

Mọi người đều không khỏi nuốt nước bọt thật sâu.

Phải biết rằng, từ tầng thứ nhất đến tầng thứ ba của tàng bảo các, những vật khí thần kỳ và quý báu đặt trong đó đều khiến mọi người phải sáng mắt lên.

Nhìn đại điện đốt trường minh đăng mấy trăm năm chưa tắt, khán giả trước màn hình cũng không khỏi nảy sinh một chút nghi hoặc.

“Trong đó... liệu có bày biện vật gì quý giá và kỳ lạ hơn cả long cốt không?” Với sự nghi hoặc đó, đội khảo cổ nhanh chóng tiến bước trong đường hầm, đi về phía cung điện cuối con đường.

Cho đến khi tới trước cửa đại điện.

Theo sau khung hình của thợ quay phim dừng lại, khán giả trong

phòng trực tiếp cuối cùng cũng thấy được diện mạo thực sự của tòa đại điện này.

Chương 182

Khác hẳn với tưởng tượng của họ về diện mạo của đại điện tàng bảo tầng thứ tư!

Ngược lại, tòa đại điện này trông cực kỳ giản dị.

Không hề lộng lẫy, cũng không có vàng bạc ngọc ngà điêu khắc.

Trong đại điện, ngoại trừ những ngọn trường minh đăng có thể coi là nổi bật một chút, thì không còn gì khiến người ta phải sáng mắt kinh ngạc.

Trái lại, ở chính giữa đại điện, trên bệ đá có đặt những chiếc hộp gỗ gấm, khiến người ta không khỏi nảy sinh vài phần tò mò.

Nhìn tầng đại điện thứ tư có chút cổ quái này, các thành viên khảo cổ đều nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Giáo sư Dương cũng đứng trước cửa đại điện, không dám có bất kỳ động tác nào.

"Đại điện này có chút quỷ dị!" Giáo sư Dương chậm rãi nói, ánh mắt đảo qua đảo lại tìm kiếm trong đại điện.

Ngược lại, một thành viên khảo cổ không khỏi thắc mắc: "Nơi này... thực sự là tầng thứ tư của tàng bảo các sao?

Nhìn chẳng giống chút nào!" Câu này vừa nói ra, các học giả khảo cổ có mặt đều gật đầu liên tục, trong lòng có cùng cảm nhận!

Giáo sư Dương không nói gì.

Sau một hồi trầm ngâm, ông vẫn chọn liên lạc với phòng hội thảo trên mặt đất trước, đảm bảo vạn vô nhất thất rồi mới vào đại điện.

"Lão Chu à, đại điện này dường như có chút cổ quái, liệu có phải

là đại điện dùng để đánh lạc hướng không?" Nói đoạn, Giáo sư Dương nghiêng người vào trong đại điện, cẩn thận quan sát hai bên sau cánh cửa xem có ẩn giấu cơ quan nào không.

Sau khi phát hiện các góc khuất không có gì, ông mới thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Còn Giáo sư Chu sau khi nhận được yêu cầu, trầm ngâm một lát rồi đưa ra câu trả lời: "Hãy sử dụng robot siêu nhỏ để thăm dò một chút đã, tòa đại điện này quả thực có chút không bình thường." Giáo sư Dương và những người khác nghe vậy, không hề do dự, lấy robot siêu nhỏ ra rồi điều khiển robot tiến vào đại điện để thăm dò.

Rất nhanh, robot siêu nhỏ dưới sự điều khiển của Giáo sư Dương bắt đầu thăm dò cơ quan trong đại điện.

Đột nhiên, "tít tít tít..." robot phát ra một hồi cảnh báo dữ dội.

Một chuỗi âm thanh chói tai nghe đặc biệt nhức óc trong đại điện.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt của mọi người trong đội khảo cổ cũng như các chuyên gia trong phòng thảo luận đều biến đổi.

Trong đại điện này... thực sự có tồn tại cơ quan!

"Lão Dương, mọi người hãy lui ra trước đi, cẩn thận kẻo bị cơ quan gây thương tích!" Giáo sư Chu ngay khi nghe thấy tiếng cảnh báo vang lên đã lập tức nhấn nút tai nghe để nhắc nhở.

Giáo sư Dương và những người khác hoàn hồn, cũng vội vàng hô hào đội khảo cổ lùi về phía đường hầm phía sau.

Nhìn lại đội ngũ khảo cổ, ai nấy đều lộ rõ vẻ căng thẳng.

Suốt dọc đường đi, những cơ quan khiến người ta không kịp trở tay hoặc là đã hỏng hóc, hoặc là đã bị kích hoạt, họ chưa từng gặp phải lần nào.

Cơ quan duy nhất họ chạm trán là Bát Quái trận, một loại cơ quan không hề có lực sát thương.

Mà hiện tại, khi họ sắp tiến gần đến hầm mộ chính, loại cơ quan khó đề phòng này rốt cuộc lại xuất hiện lần nữa.

Mọi người đều mang vẻ mặt căng thẳng, dán mắt vào màn hình phòng trực tiếp.

Đám chuyên gia ở sảnh hội thảo thậm chí không nỡ chớp mắt lấy một cái.

Chỉ khi nhìn rõ hình thức cơ quan của ngôi mộ lớn này, họ mới có thể tìm ra cách phá giải cơ quan, cũng như tích lũy thêm kinh nghiệm cho những cơ quan gặp phải sau này.

Vì vậy, trọng trách kích hoạt cơ quan này đã đè nặng lên vai con robot kia.

Khán giả trong phòng trực tiếp khi nhìn thấy sắc mặt của đội khảo cổ cũng bất giác trở nên căng thẳng theo.

"Tiếng cảnh báo này có nghĩa là trong đó có cơ quan phải không?" "Đúng thế, cái gì đến cũng phải đến!

Sơ sẩy một chút thôi là muôn đời tan xác ngay!" "Tiếng cảnh báo là từ máy dò, nó phát hiện dưới mặt đất có tồn tại xích sắt, tức là bộ phận cấu thành cơ quan!" "Giỏi thật, lầu trên am hiểu phết nhỉ?

Cũng là dân khảo cổ à?" "Tôi từng nghe giáo sư giảng một lần trên lớp, đây là âm thanh mà họ sợ nhất đấy!" Robot siêu nhỏ tuy không nhẹ nhưng tuyệt đối không bằng trọng lượng cơ thể người.

Cho nên có rất nhiều cơ quan mà những robot này thực sự không thể kích hoạt, nó chỉ có tác dụng phát hiện cảnh báo.

Còn việc thực sự loại bỏ cơ quan thì cần họ dùng phương pháp

khác để giải trừ.

Khâu này thường là khâu có người chết nhiều nhất.

Vì vậy đó cũng là âm thanh mà tất cả các đội khảo cổ đều sợ nhất.

Giáo sư Dương điều khiển robot thăm dò tới lui trong đại sảnh.

Thợ quay phim truyền hình ảnh mà robot chụp được vào phòng trực tiếp.

Sau khi phát hiện ra cơ quan, Giáo sư Dương cũng vội vàng điều khiển robot tìm kiếm vị trí của cơ quan ở khu vực này.

Cuối cùng xác định được, cơ quan này dường như nằm quanh bệ đá ở giữa đại điện.

Nghĩa là chỉ cần họ tiến lại gần bệ đá đó, chắc chắn sẽ kích hoạt cơ quan.

Khi đó sinh tử khó lường.

Giáo sư Dương cau chặt mày, điều chỉnh góc quay của robot siêu nhỏ tới lui.

Từ mặt đất cho đến tận bệ đá, nhưng vẫn mãi không tìm thấy điểm mấu chốt để kích hoạt cơ quan nằm ở đâu.

Nhất thời, Giáo sư Dương không khỏi có chút nản lòng!

"Cơ quan này làm quá kín kẽ, không tìm thấy bất kỳ manh mối nào cả!" Câu nói này của Giáo sư Dương vừa là nói cho chính mình nghe, vừa là nói cho mọi người ở phòng hội thảo trên mặt đất.

Giáo sư Chu và những người khác đương nhiên cũng thấy được hình ảnh robot quay lại.

Hiện tại, mọi người trong phòng hội thảo đang lợi dụng hình ảnh quét truyền về thiết bị đầu cuối để tiến hành dựng mô hình, tháo dỡ và

tái cấu trúc.

Việc này đương nhiên do những người có chuyên môn thực hiện phân tích.

Bên cạnh đại sảnh, trước máy tính là một người đàn ông trung niên đầu hơi hói đang gõ lạch cạch cái gì đó trên bàn phím.

Tất cả các chuyên gia đều vây quanh người đàn ông này, nhìn với vẻ đầy kỳ vọng.

Người trung niên này cũng là nhân viên hàng đầu của Viện nghiên cứu Đại Việt.

Chương 183

Lần này robot siêu nhỏ chính là sản phẩm mới do đội ngũ của ông ta thiết kế và cải tiến lại.

Sau khi trải qua nhiều lần thử nghiệm thực tế, họ quyết định lần đầu tiên sử dụng chính thức nó trong cuộc hành động khảo cổ này.

Các chuyên gia có mặt đương nhiên là nửa tin nửa ngờ.

Giáo sư Chu làm khảo cổ mấy chục năm, đây cũng là lần đầu tiên ông thấy cái món đồ mới lạ này.

Đợi đến khi người trung niên ngừng gõ, sau đó ngón trỏ nhấn mạnh vào phím Enter, Giáo sư Chu cũng vội vàng hỏi: "Cái robot này của anh sau khi cải tiến thực sự thần kỳ như vậy sao?

Nghe nói có thể, có thể..." Nhưng nói đến đây, Giáo sư Chu lại không nhớ ra nổi.

Đám làm nghiên cứu khoa học này, động một tí là lôi một đống thuật ngữ khó hiểu ra đắp lên.

Cố làm cho một thứ đơn giản trở nên phức tạp khiến ai nghe cũng không hiểu gì, cứ như đang ở trên mây vậy.

Điểm này chính là điều khiến Giáo sư Chu khá phản cảm.

Vì vậy, trong lòng Giáo sư Chu vẫn còn đôi chút nghi ngờ đối với con robot này.

Nhưng ngay sau đó, người trung niên dường như không nghe thấy lời hỏi của Giáo sư Chu, đôi mắt ông ta vừa kinh hỉ vừa chờ đợi nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính.

Trong miệng không khỏi có chút kích động nói: "Được rồi, sắp

được rồi!" Diệp Kiêu có liếc qua tình hình bên này một cái, nhưng anh không phải là người ham hố náo nhiệt.

Cộng thêm việc nhìn người trung niên này đã biết ngay là loại người suốt ngày làm nghiên cứu khoa học đến mức khô khan cứng nhắc, Diệp Kiêu không muốn chuốc lấy xui xẻo.

Thế nên anh chỉ ngồi yên tại chỗ, tĩnh tâm chờ tin tốt là được.

Nếu cái đống công nghệ cao kia của họ thực sự có tác dụng thì đương nhiên là chuyện vui cho cả đôi bên.

Nghĩ vậy, Diệp Kiêu lại hướng mắt về phía phòng trực tiếp.

Ở đằng xa, Giáo sư Chu nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính dày đặc những ngôn ngữ lập trình cùng các sơ đồ ô vuông khó hiểu.

Ông không khỏi đẩy gọng kính trên sống mũi.

"Cái thứ này... thực sự có thể tìm thấy cơ quan sao?" Giáo sư Chu nghi hoặc tự lẩm bẩm.

Nhưng lần này, người trung niên đã nghe thấy lời Giáo sư Chu, lập tức nhướng mày nói: "Đây là kỹ thuật quét 3D mới nhất!

Thực chất ban đầu nó được đưa vào sử dụng trong khai thác tài nguyên, khảo sát địa chất, cũng như các lĩnh vực vùng biển.

Ở những lĩnh vực đó, kỹ thuật này đã đóng góp to lớn, dùng để quét một cái cơ quan thôi thì còn hơn cả mức cần thiết!" Nói đoạn, người trung niên cười "hà hà", lại hướng mắt vào máy tính.

Sau đó ông ta lên tiếng lần nữa: "Yên tâm đi, đợi thêm khoảng hai phút nữa, sau khi mô hình được phân tích xong là sẽ có đáp án ngay thôi!" Lần này không ai hỏi thêm gì nữa.

Giáo sư Chu cũng hơi nhíu mày, ngồi lại bàn hội nghị, không hỏi thêm lời nào.

Dưới hầm mộ, Giáo sư Dương thấy trong mic im lặng đã lâu, cũng không khỏi hỏi: "Sao rồi, con robot đó đã có kết quả chưa?" Giáo sư Chu trả lời: "Đừng gấp, chắc sắp rồi!

Kiên nhẫn đợi thêm chút nữa." Hai phút sau, người trung niên nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, đôi mắt dần mở to.

Cuối cùng, khi tất cả các mô hình trên máy tính đã được tháo dỡ xong và định hình vào khoảnh khắc đó.

Khóe miệng người trung niên nhếch lên, lộ ra một nụ cười: "Tìm thấy cơ quan rồi!" "....." Trong đại sảnh lúc đầu rơi vào một khoảng lặng yên tĩnh.

Ngay sau đó, khi ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía người trung niên, đại sảnh lập tức ồ lên kinh ngạc.

Tất cả các chuyên gia lại một lần nữa hội tụ trước máy tính, tò mò nhìn chằm chằm vào màn hình.

"Cơ quan... thực sự tìm thấy nhanh như vậy sao?" "Để tôi xem, để tôi xem nào, cơ quan nằm ở vị trí nào?" "Không hổ danh là công nghệ cao, tìm cơ quan nhanh thật đấy!" Tất cả các chuyên gia đang bàn tán xôn xao.

Nhưng khi nhìn thấy màn hình máy tính tràn ngập những mô hình xanh đỏ tím vàng, các chuyên gia có mặt không khỏi im lặng.

Họ hiểu biết rất nhiều về khảo cổ và lịch sử, nhưng đối với những món đồ mới mẻ này, các chuyên gia thực sự có chút mù mịt.

Chỉ có thể hỏi người trung niên: "Cái máy quét này làm thế nào mà quét ra được vị trí cơ quan vậy?" Tuy nhiên, người trung niên dường như không nghe thấy, quay sang nhìn vào phòng trực tiếp nói: "Vị trí của cơ quan chắc hẳn nằm ở một phiến đá bên cạnh bệ đá." Trong lúc nói chuyện, người trung niên đưa mắt tìm kiếm khắp đại sảnh.

Khi nhìn thấy Giáo sư Chu trong đám người, ông ta lập tức dùng giọng ra lệnh nói với Giáo sư Chu: "Ông liên lạc với các đồng chí bên dưới đi, bảo họ dùng cánh tay máy của robot siêu nhỏ kích hoạt cơ quan một chút!

Cánh tay máy này trên cơ sở cũ đã được chúng tôi tăng thêm áp lực, xác suất kích hoạt cơ quan sẽ cao hơn!" Nói xong, người trung niên lại quay sang nhìn vào chiếc máy tính trước mặt.

Nghe giọng điệu ra lệnh này, với tuổi tác và địa vị như Giáo sư Chu, trong lòng đương nhiên có chút không thoải mái.

Thêm vào đó, thái độ kiêu ngạo, hờ hững với mọi người của người này càng khiến Giáo sư Chu bực bội.

Nhưng nghĩ lại, dẫu sao cũng là nhân viên nghiên cứu quanh năm vùi đầu trong phòng thí nghiệm, thời gian giao tiếp với thế giới bên ngoài có hạn.

Hơn nữa sản phẩm lần này cũng chính là vì sự nghiệp khảo cổ của họ mà đến.

Nếu đã tìm được cơ quan, giúp đội khảo cổ bớt hy sinh đi vài người thì Giáo sư Chu cũng không nói gì.

Ông quay người nhấn nút trên tai nghe, chuyển lời của người trung niên lúc nãy cho Giáo sư Dương.

Giáo sư Dương và những người khác nghe xong, vội vàng bắt đầu điều khiển cánh tay máy của robot siêu nhỏ, bắt đầu tìm kiếm cơ quan trên bệ đá.

Cùng lúc đó, không khí trong sảnh hội thảo lại có chút quỷ dị.

Giọng điệu người trung niên nói với Giáo sư Chu lúc nãy, những người đứng nghe bên cạnh đều thấy không lọt tai.

Ngay lập tức, người trợ lý bên cạnh Giáo sư Chu định lên tiếng phản bác vài câu nhưng đã bị Giáo sư Chu kịp thời ngăn lại.

Cảnh này lọt vào mắt của mấy thành viên đội khảo cổ đứng gần đó, nhưng họ cũng không lên tiếng.

Mấy vị chuyên gia khác thấy Giáo sư Chu như vậy, ánh mắt cũng không khỏi ngưng lại, đôi mày lập tức nhíu chặt.

Họ muốn phát tác nhưng thấy Giáo sư Chu không nói gì, nên tự nhiên cũng không lên tiếng.

Chỉ mong sao con robot siêu nhỏ này thực sự có tác dụng.

Sau khi họ nghỉ hưu, công việc của các chuyên gia trẻ trong giới khảo cổ cũng sẽ bớt đi nhiều khó khăn.

Dưới hầm mộ, mọi chuyện tiến triển thuận lợi ngoài dự đoán.

Khi Giáo sư Dương điều khiển cánh tay máy thử đến viên gạch xanh thứ ba bên cạnh bệ đá thì đã kích hoạt cơ quan thành công.

Khoảnh khắc viên gạch xanh lún xuống, trong đại điện rộng thênh thang đột nhiên lóe lên hai đạo hàn quang rợn người.

Chương 184

Chỉ nghe thấy hai tiếng "vút", "vút", sau khi hàn quang xẹt qua trong nháy mắt, tiếng kim loại va chạm cực kỳ thanh thúy vang lên, hai luồng hàn quang đâm sầm vào nhau, rơi xuống phiến đá xanh trước bệ đá.

Chúng rơi ngay trước ống kính của robot siêu nhỏ.

Và hiện ra trong ống kính chính là hai phiến đoản đao sắc lẹm hình lá liễu (Liễu diệp phi đao).

Trên đó còn dấu vết của việc được bắn ra từ các khe hở cơ quan.

Tất cả chuyên gia có mặt đều có thể nhận ra ngay lập tức.

Thế là trong nháy mắt, cả sảnh hội thảo vang lên một loạt tiếng hít hà khí lạnh.

Ngay sau đó, đám chuyên gia lại một lần nữa tranh nhau bàn tán xôn xao.

"Nếu có người đứng lên đó, e là lúc này đã da bong thịt tróc, máu chảy không ngừng rồi!" "Đúng thế, mấy trăm năm trôi qua rồi, gian phòng cơ quan này rõ ràng là cực kỳ khô ráo, đao vẫn còn sáng loáng như vậy!" "Chỉ có thể cảm thán trí tuệ của người xưa mà thôi!" Vì không phải là các thành viên đội khảo cổ đích thân mạo hiểm nên các chuyên gia tại hiện trường đều nhẹ nhõm hơn nhiều, lần lượt bàn tán trong đại sảnh.

Chỉ có điều, khi tiếng bàn tán của họ còn chưa dứt, sau hai thanh đoản đao vừa rồi, từ trong những bức tường xung quanh lại bắn ra vô số lưỡng đạo đoản đao sắc lẹm.

Trong nháy mắt, tiếng kim loại va chạm "đinh đinh đang đang"

vang lên không dứt.

Tiếng động này vang vọng trong phòng trực tiếp suốt gần một phút đồng hồ mới rốt cuộc dần dần dừng lại!

Nhìn những phiến đao quỷ dị đầy rẫy trên mặt đất, ai nấy đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Quả nhiên, một khi đã có cơ quan thì lực sát thương chắc chắn là cực kỳ lớn.

So với mộ trước, mộ sau quả nhiên nguy hiểm hơn nhiều!

Các chuyên gia có mặt không khỏi nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng trực tiếp nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi lần lượt reo hò.

"Giỏi thật, may mà có cái máy này, không thì ước chừng cả đội đã tan xác rồi!" "Diệp biên kịch nói quả nhiên không sai, uy lực cơ quan trong ngôi mộ này đúng là quá khủng khiếp!" "Còn dám nhắc đến anh ta à?

Chỉ biết hám danh chuộc lợi, mượn chuyện này để câu fame thôi!

Nếu thực sự là kẻ trộm mộ thì đã vào tù từ lâu rồi!" "Đúng đấy, kỷ lục nào rồi?

Có phải là trước công nguyên đâu?

Còn dùng cái bộ cũ rích đó làm gì?

Bây giờ là thời đại do công nghệ cao làm chủ rồi!" "Tôi nói mấy người lầu trên ấy, có cần thiết phải vừa tung hô cái này vừa dìm cái kia xuống không?

Phát bình luận thì dùng cái não chút được không?" Nhìn thấy trong phòng trực tiếp sắp nổ ra một trận đại chiến, một bên kiên định với

việc "đập tan mọi ma quỷ thần thánh", công nghệ mới là sức mạnh sáng tạo, còn bên kia lại thấy lý luận của "Diệp biên kịch" đáng tin cậy hơn.

Nhưng ngay lúc này, dẫu sao robot siêu nhỏ cũng đã giúp đội khảo cổ vượt qua cơ quan, nên những người tin tưởng Diệp Kiêu tự nhiên là đang yếu thế.

Nhìn trong phòng trực tiếp đang ra sức tuyên truyền sức mạnh của công nghệ, so với sự mê tín phong kiến như thế nào như thế nào, Diệp Kiêu bỗng dưng "xì" một tiếng cười khẩy.

Thực ra Diệp Kiêu không hề khinh thường ý nghĩ của những người này.

Chỉ là khi thấy họ tung hô công nghệ, anh chợt nhớ lại cảnh những người này sợ hãi đến mất mật khi xác cổ đồng xanh xuất hiện.

Nhất thời anh thấy có chút buồn cười nên mới không nhịn được.

Mà tiếng cười khẩy này của Diệp Kiêu tuy không lớn lắm nhưng cũng đủ để tất cả những người có mặt nghe rõ mồn một.

Không may là... người trung niên kia lúc này đang thao thao bất tuyệt giảng giải về kỹ thuật cải tiến con robot này cho các thành viên đội khảo cổ.

Đột nhiên nghe thấy tiếng cười khẩy đó, đôi mày lập tức nhíu chặt lại, sắc mặt cũng thoáng hiện lên một tia xanh mét.

Ông ta quay đầu, âm trầm nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu.

Định nói gì đó, nhưng Diệp Kiêu đã thản nhiên lên tiếng trước.

"Không không không, mọi người cứ tiếp tục đi!

Tôi không có ý xúc phạm gì đâu!" Diệp Kiêu xua tay với mọi người trong đội khảo cổ, nói với vẻ hơi có lỗi.

Nói xong, Diệp Kiêu lại tiếp tục quay sang nhìn vào phòng trực tiếp, xem bình luận và bắt đầu tương tác với người hâm mộ.

Những chuyên gia khác thấy đó là Diệp Kiêu nên không thấy có gì bất ổn, cũng không nói gì thêm.

Nhưng... trong lòng vị trung niên này lại bốc lên một ngọn lửa giận vô cớ.

Theo ông ta thấy, người này rõ ràng là đang giễu cợt.

Có lẽ là giễu cợt lời giảng của ông ta, cũng có thể là giễu cợt thành quả nghiên cứu khoa học của ông ta.

Tóm lại, trong tiếng cười khẩy đó chứa đựng rất nhiều sự bất kính.

Sau đó, lời nói của Diệp Kiêu trông có vẻ như đang xin lỗi nhưng thực chất là có chút hờ hững, càng khiến người trung niên nổi giận lôi đình.

Đây đâu phải là xin lỗi, rõ ràng là khinh thường ra mặt!

Ngay lập tức, người trung niên nheo mắt lại, trầm giọng nói: "Đây chính là hậu bối trong giới khảo cổ của các người sao?

Lại không biết lễ nghĩa như vậy?" Một chuyên gia khảo cổ bên cạnh nghe vậy, đôi mày bất giác nhíu lại, rồi nói: "Vị Diệp tiên sinh này không phải là giáo sư khảo cổ, mà là người chúng tôi đặc biệt mời đến... một vị biên kịch!" Nói đến cuối, vị chuyên gia khảo cổ cũng không khỏi nhìn trái nhìn phải, bất đắc dĩ chỉ có thể nói Diệp Kiêu là biên kịch.

Người trung niên nghe vậy thì hơi sững người: "Biên kịch sao?" Ngay lập tức, người trung niên không nhớ ra Diệp Kiêu là ai.

Nhưng sau khi phản ứng lại, trong lòng người trung niên không

khỏi nghĩ: “Chính là tên trộm mộ đó sao?” Người trung niên này ở lì trong viện nghiên cứu lâu ngày, tuy rằng từ đầu cuộc họp đã có mặt trong phòng hội thảo, nhưng ông ta không tham gia thảo luận mà luôn ở phòng bên cạnh làm thí nghiệm, cũng như lập trình và điều chỉnh các loại máy móc.

Vì vậy đối với thông tin về Diệp Kiêu, ông ta cũng chỉ nghe trợ lý nói qua vài câu mà thôi.

Ông ta vốn không mấy hứng thú với những chuyện này.

Lúc này nhớ lại chuyện đó, cũng không làm cho cách nhìn của người trung niên đối với Diệp Kiêu thay đổi.

Trái lại, vì thân phận của Diệp Kiêu mà ông ta càng thêm khinh thường thái độ bất kính lúc nãy của anh.

“Đã ngay cả nhân viên nghiên cứu cũng không tính là, vậy tôi không có gì để tranh luận với cậu cả!” “Tuy nhiên cậu vừa rồi dám giễu cợt thành quả nghiên cứu khoa học của tôi, cậu phải xin lỗi tôi!” Nhìn thấy cảnh này, những chuyên gia khác có mặt đều có chút ngơ ngác.

Ngay từ đầu họ cũng không phản ứng kịp việc người trung niên trước mắt này lại đột ngột đi tìm rắc rối với Diệp Kiêu.

Chương 185

Nhìn lại Diệp Kiêu bên cạnh, lúc này anh thậm chí còn không hề hay biết những lời của người trung niên là đang nói với mình.

Anh vẫn chăm chú nhìn vào phòng trực tiếp, chào hỏi các fan.

Người trung niên thấy bộ dạng này của Diệp Kiêu thì nghĩ rằng anh đang phớt lờ mình.

Ngay lập tức, mặt người trung niên xanh mét, giận dữ quát: "Diệp Kiêu!

Cậu dám phớt lờ tôi sao?" Cho đến lúc này, khi người trung niên hét to tên mình, Diệp Kiêu mới rốt cuộc hiểu ra.

Hóa ra người này vừa nãy thực sự là đang nói về mình sao???

Diệp Kiêu nhướng mày, không chọn cách trả lời người trung niên.

Nói thật, trong lòng Diệp Kiêu cũng có chút ngơ ngác, anh căn bản không biết mình đã đắc tội với người trung niên này như thế nào.

Nếu bảo là vì tiếng cười khẩy lúc nãy, thì Diệp Kiêu cũng đã xin lỗi rồi, và cũng đã nói rõ rồi.

Người này không lẽ... bụng dạ hẹp hòi đến thế sao?

Nhìn người trung niên đang đùng đùng nổi giận trước mắt, Diệp Kiêu không nói gì nhiều, cũng không trả lời lời của ông ta.

Cứ lặng lẽ ngồi bên bàn hội nghị, xem người trung niên này muốn nói cái gì.

Ở đằng xa, người trung niên thấy bộ dạng đó của Diệp Kiêu thì tức nổ đom đóm mắt, lập tức nói: "Nếu cậu có ý kiến gì với thành quả nghiên cứu của tôi thì nên nói ra trước mặt, chứ đừng có nói ra nói

vào sau lưng!" Nói đoạn, người trung niên nhìn về phía Diệp Kiêu, ngọn lửa giận trong mắt dường như đã hóa thành thực chất.

Mấy chuyên gia khảo cổ bên cạnh lúc này cũng cuối cùng phản ứng lại được.

Ngay lập tức, hai chuyên gia đứng gần đó không ngừng giải thích và xin lỗi hộ cho người trung niên: "Cậu ấy còn trẻ chưa hiểu chuyện!

Anh rộng lượng bỏ qua cho!" "Vừa nãy đã xin lỗi rồi mà!

Trừng phạt nhẹ chút là được rồi, hiện tại đội khảo cổ vẫn còn ở dưới mộ đấy!" Hai vị chuyên gia khẽ giữ lấy cánh tay người trung niên, khuyên can.

Nhưng người trung niên nghe vậy, sắc mặt lại càng thêm khó coi, rồi giận dữ nói: "Xin lỗi rồi sao?

Vậy thì bảo cậu ta xin lỗi lại lần nữa!" "Cậu ta không xin lỗi thì cứ để đội khảo cổ của các người đợi dưới mộ đi, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả!" Người trung niên hùng hổ dọa người, thậm chí không màng đến sự an nguy của đội khảo cổ dưới mộ.

Việc Diệp Kiêu im lặng lúc này rõ ràng là có chút không hợp thời điểm.

Nhưng khi Diệp Kiêu còn chưa kịp mở miệng, giọng nói của Giáo sư Chu đã bất ngờ vang lên: "Ông ấy nói đúng đấy!

Hành động khảo cổ cũng như cuộc hội thảo này của chúng tôi không có nhiều liên quan đến vị này đâu!" "Cho nên..." Ánh mắt Giáo sư Chu không còn vẻ hiền từ nữa, mà mang một thứ uy nghiêm không lời.

Ông liếc nhìn người trung niên một cái, nói: "Hãy đuổi ông ta và cái gọi là... công nghệ cao của ông ta ra ngoài đi!" "Tôi sẽ đích thân giải thích với cấp trên!" Giáo sư Chu tuy già nhưng giọng nói vẫn hào

sảng, không thể nghi ngờ.

Ngay lập tức, bảo vệ ở cửa phòng hội thảo đi vào, trực tiếp định lôi người trung niên ra ngoài.

Người trung niên này chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, tức đến mức bốc hỏa.

Diệp Kiêu thấy Giáo sư Chu đã đuổi người này đi rồi nên cũng không cần anh phải ra mặt nữa.

Anh liền ngồi xuống, coi như vừa rồi nghe thấy tiếng chó sủa, giờ đã bị bảo vệ đuổi đi.

Nhưng người trung niên lúc này đã tức điên người, lồng ngực phập phồng dữ dội, vậy mà lại tiếp tục lớn tiếng chửi bới: "Dám đuổi tôi ra ngoài, đội khảo cổ vẫn còn ở dưới mộ cơ mà?

Các người không muốn để họ sống sót nữa phải không?" Diệp Kiêu nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng càng thêm bội phục lòng dũng cảm của người trung niên này.

"Đây là đang phát sóng trực tiếp toàn quốc đấy, người này không phải quá gan dạ thì cũng là não có vấn đề." Tuy nhiên, Diệp Kiêu vừa mới thầm mỉa mai xong, giọng điệu của người trung niên bỗng nhiên chuyển sang anh: "Lại còn mời một tên trộm mộ đến làm người dẫn đường, còn hoa mỹ gọi là biên kịch!

Nhổ vào!

Cậu có thể tìm thấy cơ quan hiệu quả như vậy không?" "Cái mưu hèn kế bẩn của đám thổ phu tử các người đều chỉ là trò mèo thôi!" Sau khi những lời này được nói ra, đôi mắt Diệp Kiêu bỗng nheo lại.

Những chuyên gia khác cũng lập tức nhìn về phía người trung niên, ánh mắt ẩn hiện lửa giận.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng từ "thổ phu tử" thôi đã gần như chửi rủa tất cả những người có mặt ở đây rồi.

Đúng lúc có người trong đội khảo cổ định tranh luận điều gì đó, Diệp Kiêu vốn vẫn luôn ngồi lười biếng trên ghế đột ngột lên tiếng: "Thế sao?

Chúng tôi đều là trò mèo, vậy xin hỏi ông là ai?" Người trung niên cười khinh bỉ, sau đó nói: "Thế còn phải hỏi, đây là thành quả nghiên cứu khoa học mới nhất!" Diệp Kiêu nghe vậy, hơi lắc đầu, "Đến cả cơ quan mà cũng không thể phát hiện ra... xem ra thành quả nghiên cứu khoa học này cũng chẳng có tác dụng gì lớn!" Câu nói này thốt ra, cả sảnh hội thảo lập tức im phăng phắc.

Ngay cả khán giả trong phòng trực tiếp cũng đột nhiên có chút ngẩn ngơ.

Trong chốc lát, ánh mắt của mọi người đều tập trung dồn dập vào Diệp Kiêu.

Người trung niên càng nhướng mạnh đôi mày, cả người tức giận đến mức run rẩy.

"Không tìm thấy cơ quan sao?" Ông ta lạnh lùng nhìn Diệp Kiêu, hừ lạnh một tiếng qua kẽ răng: "Tôi thấy cậu đã bị mờ mắt rồi!" Người trung niên mặt xanh mét, nhìn về phía Giáo sư Chu bên cạnh nói: "Đây chính là người mà phòng hội thảo của các người tìm đến sao?

Xem ra cũng chỉ biết mở mắt nói mò!" Đúng là vừa rồi người trung niên đã sử dụng kỹ thuật đặc biệt để thăm dò cơ quan trong đại điện.

Hiện giờ trong cả tòa đại điện, vô số thanh Liễu diệp phi đao đang nằm la liệt trên mặt đất, trông cực kỳ đáng sợ.

Thế nhưng hiện tại, Diệp Kiêu lại đột ngột nói ông ta "không thể thăm dò ra cơ quan"?

Không chỉ riêng người trung niên, mà ngay cả nhiều chuyên gia bên cạnh cũng không khỏi nảy sinh những nghi hoặc nhỏ nhặt trong lòng.

Trái lại, Giáo sư Chu bên cạnh nhíu chặt mày, nhìn Diệp Kiêu với vẻ hơi hồ nghi.

Trong đầu ông không biết đang suy nghĩ điều gì.

Còn lúc này trong phòng trực tiếp, một số khán giả không ủng hộ Diệp Kiêu cũng bị những lời này của anh châm ngòi, cả phòng trực tiếp lập tức bùng nổ.

"Diệp Kiêu này vừa nhìn đã biết là tâm thần rồi!

Bắt đầu nói năng lung tung rồi!" "Đúng thế, cơ quan trong đại điện này rõ ràng đã bị phá giải rồi!

Anh ta ở đây làm trò cười cho thiên hạ chắc?" "Quá rõ ràng!

Diệp Kiêu bắt đầu đố kỵ rồi, sợ là lát nữa không có cơ hội thể hiện mình!" "Đúng rồi đấy, hạng người nào thì nên ở chỗ đó, đồ hám danh chuộc lợi!" "Nếu thực sự là trộm mộ, tôi không tin chính quyền lại để anh ta ở đây!" Trong nhất thời, tin đồn ác ý bắt đầu lan truyền trong phòng trực tiếp.

Và một số khán giả vốn ủng hộ Diệp Kiêu sau khi nghe những lời này cũng không dám phản bác nữa.

Dẫu sao, vừa rồi robot siêu nhỏ quả thực đã tìm thấy vị trí cơ quan, và quả thực cũng đã phá giải được nó.

Chương 186

Hiện giờ Diệp Kiêu lại đột ngột nói thứ đó không phát hiện được cơ quan, quả thật khiến mọi người khó mà hiểu nổi.

Tại trụ sở chỉ huy, trong sảnh hội thảo, Diệp Kiêu từ đầu đến cuối căn bản không thèm nhìn thẳng người trung niên lấy một lần.

Lúc này, ánh mắt của anh vẫn đặt vào màn hình lớn của phòng trực tiếp.

Đối mặt với những lời phỉ báng và sỉ nhục của người trung niên bên cạnh, Diệp Kiêu không thấy có vấn đề gì.

Hay nói cách khác, anh thực sự không muốn tranh luận với người này.

Theo Diệp Kiêu thấy, sự thật luôn thắng cuộc hùng biện!

Và ngay lúc Diệp Kiêu đang tương tác với fan trong phòng trực tiếp vừa nãy, anh đã phát hiện ra một chút manh mối trong đại điện.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ vì cơ quan đã được kích hoạt nên coi như đã phá giải xong.

Dù chưa có lệnh của Giáo sư Chu ở phòng hội thảo, họ vẫn tiến đến trước đại điện để quan sát, chỉ là vẫn chưa bước vào trong mà thôi.

Và ngay khi máy quay của thợ quay phim ghi lại cảnh tượng bên trong đại điện, Diệp Kiêu đã phát hiện ra điểm không ổn.

Ngay lập tức, Diệp Kiêu không thèm quay đầu lại mà nói: “Tôi biết, cái gọi là kiến trúc mô phỏng quét 3D của ông chẳng qua là mô phỏng hóa những vật thể cụ thể!” “Sau đó thông qua việc tháo dỡ và tái cấu trúc mô hình để kiểm tra xem bên trong có sự tồn tại của các

vết đứt gãy hay không!

Vết đứt gãy sẽ dẫn đến tình trạng bất thường trong mô hình!" "Mô hình bất thường nghĩa là khu vực đó bên dưới không phải là khối đặc!

Điều đó cũng có nghĩa là có sự hiện diện của cơ quan!" "Các ông dựa vào cái đó để xác định xem cơ quan có tồn tại hay không!" Trước khi xuyên không, Diệp Kiêu dù nói là không mấy hứng thú với những thứ này, nhưng dù sao cũng là người có học thức, không thể không biết những nguyên lý đơn giản này.

Lúc này, anh liền thuận miệng nói ra.

Sau khi Diệp Kiêu nói xong những lời này, các chuyên gia có mặt cũng không khỏi sững sờ một chút.

Sau đó theo bản năng, tất cả đều quay sang nhìn người trung niên.

Lúc này, sắc mặt của người trung niên không thể nào đặc sắc hơn được nữa.

Ban đầu ông ta cứ nghĩ Diệp Kiêu thô kệch, chắc chắn sẽ không biết nguyên lý ứng dụng của loại kỹ thuật mới này.

Nhưng không ngờ Diệp Kiêu lại thuận miệng nói ra được ngay.

Dù đây không phải là nguyên lý quá cao siêu, nhưng nếu chưa từng tìm hiểu qua thì người ngoài nghề không thể nhìn ra được.

Vì vậy trong phút chốc, sắc mặt của người trung niên nhìn Diệp Kiêu đã có chút thay đổi.

Ban đầu ông ta cứ nghĩ Diệp Kiêu chỉ là một kẻ lông bông không biết gì, giờ xem ra có vẻ không phải như vậy.

Tuy nhiên ngay sau đó, người trung niên như nhớ ra điều gì, lại lên tiếng lần nữa: "Nếu cậu đã biết rõ, vậy tại sao lại còn phỉ báng nó?

Cơ quan trong đại điện này rõ ràng đã bị phá giải rồi!" Diệp Kiêu

định lên tiếng, nhưng giọng của Giáo sư Dương dưới mộ đột nhiên truyền đến.

"Lão Chu à!

Chúng tôi có thể vào đại điện được chưa?

Cơ quan đều đã bị phá giải cả rồi!" Thú thực, hiện giờ Giáo sư Dương rất tò mò về những chiếc hộp gỗ gấm trên bệ đá, trong đó có lẽ ẩn chứa một đoạn bí mật lịch sử nào đó.

Tuy nhiên Giáo sư Chu nghe vậy, đôi mày lập tức nhíu chặt lại!

Ngay sau đó, ông dường như sực nhớ ra điều gì, trực tiếp nhấn nút trên tai nghe nói: "Nghỉ ngơi tại chỗ, chờ lệnh!" Nói xong, đồng tử Giáo sư Chu hơi co lại, ông quay sang nhìn Diệp Kiêu với vẻ như đang hỏi ý kiến.

Đối diện với ánh mắt của Giáo sư Chu, Diệp Kiêu hơi ngẩn ra một chút rồi mỉm cười gật đầu.

Cảnh này khiến người trung niên bên cạnh tức điên lên!

Ông ta định mở miệng nói vài lời khó nghe, nhưng Diệp Kiêu đã đột ngột lên tiếng trước.

"Nếu đó không phải là cơ quan trên mặt phẳng, liệu ông có thể nhận ra không?" "Nếu cơ quan được thiết kế quá tinh vi và nhỏ bé, dẫn đến việc mô hình quét của ông không xuất hiện lỗ hổng, thì ông sẽ tính sao?" "Hơn nữa, nếu gặp phải loại cơ quan như 'Đăng Thiên Lộ', ông sẽ giải thích thế nào?" Ba câu hỏi sắc bén này trực tiếp khiến người trung niên đứng hình.

Ngay lập tức không biết phải trả lời ra sao, miệng cứ lắp bắp nửa ngày mà không phản ứng gì được.

Diệp Kiêu khẽ lắc đầu, trả lời thay cho ông ta: "Những thứ này,

robot siêu nhỏ của ông đều chẳng có tác dụng gì cả!

Thậm chí có thể nói là một gánh nặng!" "Chỉ trong một số trường hợp nhất định, ví dụ như các ông biết chắc nơi này có thể tồn tại cơ quan, và bên trong đại điện lại trống trải bằng phẳng, thì nó mới phát huy tác dụng!" "Đối mặt với những cơ quan phức tạp trong công tác khảo cổ, cần nhiều hơn kinh nghiệm của con người để phá giải!" Nói đoạn, Diệp Kiêu chỉ vào đại điện này trong phòng trực tiếp, lại lên tiếng: "Và trong đại điện này, không chỉ tồn tại một loại cơ quan!" "Và sự tồn tại của loại cơ quan khác, tôi tin rằng cho dù ông quét toàn bộ đại điện này một lượt, cũng chưa chắc đã tìm thấy được!" Những lời này của Diệp Kiêu vừa dứt, hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Mọi người đều ngẩn ngơ nhìn Diệp Kiêu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chấn kinh.

"Trong đại điện này... vẫn còn cơ quan sao?" Trong phút chốc, cả sảnh hội thảo vang lên những tiếng nuốt nước bọt ực ực.

Và vừa rồi, những gì Giáo sư Chu nghĩ cũng vừa vặn trùng khớp với những gì Diệp Kiêu nói hiện tại.

Diệp Kiêu không thèm nói nhảm với người trung niên nữa, quay thẳng sang phía Giáo sư Chu bên cạnh nói: "Trong ba tòa tàng bảo các khác, tầng một và tầng hai không có cơ quan!" "Long cốt ở tầng ba tự mang lại cảm giác áp bách cực lớn, người phàm không thể tiếp cận cũng không thể lấy trộm, thiết lập cơ quan cũng là chuyện thừa thãi!" "Còn ở tầng bốn, trong đại điện chỉ đặt duy nhất một cái hộp gỗ này, nhưng không nghi ngờ gì nữa, thứ đặt trong đó chắc chắn là thứ quý giá nhất của Gia Tĩnh Đế." "Tuy nói cơ quan Liễu diệp phi đao quả thực đáng sợ, nhưng chỉ cần phòng hộ tốt thì cũng cực kỳ dễ dàng né tránh!" "So với trong mộ đạo, các tiền bối phái Công Thâu đã giúp chúng ta vượt qua vô số cơ quan, thì cơ quan ở đây dường như có

chút... quá ít!" Đây đúng là quan điểm của Diệp Kiêu.

Phải biết rằng lúc trước trong mộ đạo đã có loại cơ quan Liễu diệp phi đao này.

Tuy rằng đã được nâng cấp lên, uy lực chắc chắn sẽ lớn hơn một chút.

Nhưng... trong mộ đạo có vô số cơ quan, cứ cách khoảng mười bước là lại có một cơ quan nhỏ!

Thế mà khi đến đại điện này, tuy cơ quan Liễu diệp phi đao có lực sát thương lớn, nhưng không phải là loại cơ quan cực kỳ tinh vi.

Tàng bảo các ở tầng thứ tư, theo Diệp Kiêu thấy tuyệt đối sẽ không chỉ có những thiết lập cơ quan đơn giản như vậy.

Cho nên bên trong chắc chắn vẫn còn tồn tại những cơ quan khác đáng sợ hơn nhiều.

Nói đoạn, Diệp Kiêu lại hướng mắt về phía phòng trực tiếp, lên tiếng: "Trong đại điện này trường minh đăng có màu vàng mờ tối, mọi người nhìn không rõ cũng là chuyện bình thường!" "Nếu đổi thành ánh sáng trắng của đèn pin, mọi người chắc hẳn sẽ thấy được trên mặt đất của đại điện này có tồn tại thứ gì đó!" Những người có mặt nghe vậy đều lộ vẻ nghi hoặc.

Còn Giáo sư Chu nghe xong không hề do dự, trực tiếp chuyển lời của Diệp Kiêu tới tai Giáo sư Dương và những người khác.

Ngay lập tức, Giáo sư Dương và những người dưới mộ lấy đèn pin ra.

Bật công tắc, quầng sáng trắng soi rọi vào trong đại điện.

Họ rọi tới rọi lui trong đại điện một lúc lâu nhưng dường như không phát hiện ra điều gì.

Những người có mặt lại một lần nữa hướng ánh mắt nghi hoặc về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu chỉ vào màn hình, lên tiếng lần nữa: "Nhìn kỹ trên tường ấy!" Giáo sư Dương và những người khác lại cầm đèn pin lên, rọi quầng sáng vào những bức tường trong đại điện.

Chương 187

Lúc đầu nhìn qua dường như không phát hiện có gì bất thường.

Nhưng đột nhiên, một sợi quang tuyến tinh khôi quen thuộc, lấp lánh sắc trắng lọt vào mắt Giáo sư Dương.

Trong nháy mắt, tay Giáo sư Dương run bắn lên.

Trên bức tường này đúng là có uẩn khúc.

Nhìn kỹ lại, Giáo sư Dương bỗng nhiên phát hiện ra, trong những hoa văn không mấy nổi bật trên tường thực ra không chỉ kẹp một sợi tơ.

Hình như cả một hàng dài đều có ngân ti kẹp trong đó.

Giáo sư Dương lập tức thông báo phát hiện này cho Giáo sư Chu ở phòng hội thảo.

Sau đó ông nhìn sâu vào đại điện này một cái, rồi chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Ông dẫn cả đội khảo cổ lùi lại phía sau, lui về trong đường hầm.

Đã phát hiện ra cơ quan trong đại điện, ai cũng quý mạng nên không ai dám khinh suất hành động.

Chỉ có thể chờ đợi mệnh lệnh từ phòng hội thảo hạ xuống.

Lúc này, Giáo sư Chu nhìn về phía Diệp Kiêu, có chút nghi hoặc hỏi: “Tiểu Diệp à, những sợi tơ trên tường đó là cơ quan gì vậy?” Diệp Kiêu suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Đây chắc hẳn là Địa Lung!

Thường được thiết kế bằng ngân tuyến!” “Cả tòa đại điện này được thiết kế thành một cái lồng cơ quan, hễ có người bước vào là những sợi tơ này sẽ bật ra, nhốt người vào trong đó!” “Nếu không

may mắn, có lẽ sẽ bị những sợi tơ căng cứng đó trực tiếp...” Nói đoạn, Diệp Kiêu chụm tay lại đặt ở cổ, cứa mạnh một cái.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, ai nấy đều không khỏi rùng mình.

Ngay sau đó, Diệp Kiêu lại hướng mắt vào phòng trực tiếp, lên tiếng lần nữa: “Và những thanh Liễu diệp phi đao này phối hợp với cơ quan Địa Lung cũng chỉ là cơ quan hỗ trợ mà thôi!” “Nhốt người vào trong Địa Lung khiến hành động bất tiện, sau đó dùng Liễu diệp phi đao để giết sạch!

Khiến người ta không kịp đề phòng!” “Cơ quan tinh vi tuyệt luân, quỹ đạo bay của Liễu diệp phi đao đều được tính toán kỹ lưỡng, tuyệt đối không có khả năng làm đứt sợi tơ của Địa Lung!

Người thiết lập cơ quan này cũng đúng là một kỳ nhân!” Diệp Kiêu vừa dứt lời, cả phòng hội thảo lập tức xôn xao.

Mọi người đều không khỏi hướng mắt nhìn vào đại điện, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Đúng là loại cơ quan tinh vi tuyệt luân thế này, từ trước đến nay họ cũng chỉ mới thấy đếm trên đầu ngón tay.

Khán giả trong phòng trực tiếp lúc này cũng thi nhau sôi sục.

“Vãi thật, thật hay giả vậy?

Trên đời này lại có loại cơ quan đáng sợ như thế sao?” “Tê!

Không thể không cảm thán trí tuệ của nhân dân lao động thời cổ đại, khiến người ta kinh ngạc thật đấy!” “Nhưng may thật, may mà kịp thời phát hiện ra cơ quan này!

Không thì ước chừng... chậc chậc chậc!” “Sao tôi cứ thấy người này như đang nói bừa ấy nhỉ?

Cơ quan này xịn thế sao lúc robot đi vào lại không kiểm tra ra?”

“Tôi cũng thấy hình như Diệp Kiêu nói có hơi quá lời, nghe cứ rợn cả người!” Ngay lập tức, phòng livestream trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Nhìn những dòng đạn mạc hiện lên, các chuyên gia trong đại sảnh cũng không khỏi sững sờ, rồi tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Diệp Kiêu.

Người đàn ông trung niên mặt mày xanh mét, trầm giọng nói: “Đúng thế, tại sao robot đi vào trong mà không hề kích hoạt cơ quan nào trong đại điện?

Không phải có ai đó đang nói quá lên để cố ý dẫn dắt mọi người đấy chứ?” Tuy nhiên, sau câu nói đó, Diệp Kiêu không hề tỏ ra bối rối hay cố gắng giải thích gượng ép như hắn tưởng.

Ngược lại, Diệp Kiêu nhìn người đàn ông trung niên bằng ánh mắt như nhìn một “kẻ ngốc”.

Cũng phải thôi, cần biết rằng loại cơ quan này nguy hiểm khôn lường, sơ sảy là mất mạng như chơi.

Nói suông thì không sao, nhưng trong tình thế hiện tại... tầng thứ tư Tàng Bảo Các này chắc chắn phải vào.

Cho nên theo Diệp Kiêu, nếu anh thực sự nói quá lên ở phương diện này thì đúng là điên rồ.

Diệp Kiêu nhìn người đàn ông trung niên với nụ cười nửa miệng, nói tiếp: “Dù thế nào đi nữa, robot và cơ thể con người vẫn có sự khác biệt!

Đối với loại cơ quan cảm ứng trọng lực, tôi muốn hỏi robot làm sao mà phá giải được?” Nói đoạn, Diệp Kiêu thu lại nụ cười, nhìn vào màn hình livestream, thản nhiên nói: “Chỉ cần một viên đạn là có thể kiểm chứng ngay!” Ánh mắt giáo sư Chu sáng lên, lập tức quay sang nhìn màn hình.

Ông nhấn nút trên tai nghe, nói gì đó với đội khảo cổ dưới mộ, khóe miệng không nén được một nụ cười.

Lúc này, giáo sư Dương và những người khác dưới mộ nghe vậy thì không khỏi khẽ cau mày, vẻ mặt lộ rõ sự nghi hoặc.

Nhưng mọi người cũng không do dự, đội trưởng đội bảo vệ cầm súng tiến lên, đứng cách cửa đại điện vài mét rồi mở khóa an toàn.

Tiếp đó, "Đoàng!" một tiếng súng đanh gọn vang lên.

Viên đạn bắn vào sàn nhà trong đại điện.

Dường như... không có gì thay đổi?

Trong đại sảnh hội thảo, đa số mọi người vẫn ngơ ngác, sững sờ nhìn cảnh tượng này.

Cả căn phòng chìm vào im lặng.

Ngược lại, khán giả trong phòng livestream không kìm được tính nóng nảy, bắt đầu oanh tạc trên màn hình: "Hay thật, cơ quan đâu?

Đùa à?"; "Tôi đang nghĩ, loại người này rốt cuộc đến hội thảo làm gì?"; "Đúng thế, rõ ràng mình làm sai mà cứ phải đổ lỗi cho người khác!"; "Haizz...

Tôi thấy trên mạng nổi tiếng nên mới vào xem, cứ tưởng là kỳ nhân phương nào chứ!"; "Toàn là do các tài khoản marketing thổi phồng thôi, thời đại hiện đại rồi mà còn tin mấy cái cổ hủ đó?

Không hiệu quả đâu!"...

Đội khảo cổ dưới mộ đứng ngây người ở lối vào đường hầm.

Nhìn đại điện dường như không có gì thay đổi, ánh mắt họ càng thêm nghi ngờ.

Nhưng đột ngột, một luồng gió lạnh buốt lướt qua mặt.

Luồng gió nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn nhưng khiến tất cả mọi người cứng đờ cả người.

Giáo sư Dương đứng ở đầu hàng trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn vào trong đại điện.

Ngay sau đó, một cảnh tượng không ai ngờ tới đã xảy ra.

Giáo sư Dương như phát hiện ra điều gì, vội vàng tiến về phía đại điện.

Chương 188

Các thành viên đội khảo cổ và bảo vệ cũng bám sát theo sau.

Đến cửa đại điện, giáo sư Dương bỗng đứng khựng lại như khúc gỗ.

Nhiếp ảnh gia ở phía sau chỉ có thể chụp được bóng lưng của ông.

Khán giả thấy giáo sư Dương đứng hình cũng không khỏi thắc mắc.

Các thành viên đội khảo cổ bên cạnh cũng cau mày, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Một lát sau, khi các thành viên khảo cổ đều đã đến cửa đại điện và nhìn kỹ, ánh mắt của mọi người đều giống hệt giáo sư Dương, không khác một chút nào.

Tất cả đều chết lặng.

Nhiếp ảnh gia cũng ngẩn ra một lúc, rồi vội vàng điều chỉnh tiêu cự máy ảnh.

Khán giả đầy rẫy nghi hoặc nhìn cảnh tượng này.

Sau khi màn hình mờ đi một chút rồi rõ nét trở lại, tất cả mọi người đều đứng hình.

Trong đại điện này, cứ như một tổ nhện khổng lồ, khắp nơi chằng chịt những sợi tơ bạc mảnh đến mức khó lòng nhận ra.

Mỗi sợi tơ bạc đều lấp lánh hàn quang, khiến người ta nhìn thôi cũng phải run rẩy.

Trong đường hầm lúc này, ngoài tiếng thở dốc dồn dập là tiếng nuốt nước bọt đầy sợ hãi.

Những sợi tơ bạc mảnh này cực kỳ khó phát hiện.

Nếu họ cứ thế đi vào mà không phòng bị gì, những sợi tơ này căng ra trong nháy mắt có thể chém bay nửa cái đầu của tất cả bọn họ!

Nghĩ đến cảnh đó, mồ hôi lạnh của mọi người chảy ròng ròng sau lưng.

Tại đại sảnh hội thảo, sau phút im lặng ban đầu, mọi người đều bừng tỉnh.

Ngay sau đó, cả đại sảnh như bị ném một quả bom, nổ tung lên.

"Sợi tơ này chính là 'Địa Lung' mà Tiểu Diệp nói sao?"; "Cái này mà quét qua người thì chắc đầu lìa khỏi cổ luôn quá!"; "Trời ơi, thật là khủng khiếp, không thể tưởng tượng nổi!"...

Tiếng bàn tán xôn xao vang lên khắp đại sảnh.

Người đàn ông trung niên đứng trước bàn máy tính cũng há hốc mồm, dường như không thể tin vào những gì đang diễn ra.

Hắn lẩm bẩm: "Làm sao có thể, làm sao có thể như vậy được..." Diệp Kiêu nhướng mày, nói với hắn: "Loại cơ quan nhìn có vẻ tinh diệu nhưng thực chất lại tinh giản thế này, sợ là thiết bị của ông chẳng có tác dụng gì đâu nhỉ?" Diệp Kiêu nói xong lại quay sang phía màn hình livestream.

Anh định nói gì đó nhưng người đàn ông trung niên vẫn chưa phục: "Vừa nãy rõ ràng đã quét qua rồi, nhưng mà..." Lời hắn chưa dứt thì chuông điện thoại trong túi bỗng reo vang.

Hắn biến sắc, lấy điện thoại ra.

Nhìn thấy tên người gọi, mặt hắn tái mét, run rẩy nghe máy: "Viện...

Viện trưởng..." Ngờ đâu lời chưa kịp nói hết, đầu dây bên kia đã

mắng xối xả một trận.

Người đàn ông trung niên chỉ biết liên tục gật đầu, không dám cãi lại một câu.

Diệp Kiêu đứng bên cạnh chứng kiến, chỉ lẩm bẩm một câu: "Thiên tác nghiệt do khả thứ, tự tác nghiệt bất khả hoạt... chậc chậc!" Ở đây dù sao cũng là hiện trường livestream, người dân cả nước đang theo dõi, sức ảnh hưởng là cực kỳ lớn.

Những nhân vật cấp cao chắc chắn sẽ quan tâm.

Trước đó họ không lên tiếng là để xem robot này có tác dụng gì không.

Đáp án thì Diệp Kiêu đã đưa ra bằng hành động thực tế rồi.

Nếu chuyện chỉ dừng lại ở đây thì tốt, nhưng rõ ràng người đàn ông trung niên này đã quá u mê vào các thiết bị nghiên cứu của mình, mang theo sự tự tin tuyệt đối nên chắc chắn là không phục.

Để tránh xảy ra những bê bối lớn hơn, ban tổ chức livestream chắc chắn phải gọi điện cho cấp trên của hắn!

Thế là mới có trận mắng chửi này.

Người đàn ông trung niên run rẩy cầm điện thoại, khi đầu dây bên kia cúp máy, hắn rùng mình một cái.

Giáo sư Chu lạnh lùng nhìn cảnh này, lên tiếng: "Có cần giúp gì không?" Nói đoạn, các bảo vệ đã chờ sẵn liền tiến lên, định vứt người đàn ông trung niên ra ngoài.

Những bảo vệ này cũng có suy nghĩ riêng, Diệp Kiêu ở đây đã cứu đội khảo cổ bao nhiêu lần rồi, mặc dù thân phận còn gây tranh cãi nhưng người ta cứu người là thật.

Kẻ này lại bất kính với Diệp Kiêu, họ đương nhiên chẳng nể nang

gì, định vứt đồ đạc của hắn ra khỏi cửa luôn.

Hắn ta đáp: "Không phiền các người!" rồi bắt đầu thu dọn thiết bị rời khỏi đại sảnh.

Giáo sư Chu ra hiệu cho bảo vệ, họ mới gật đầu rồi lùi lại.

Cho đến khi người đàn ông trung niên rời khỏi đại sảnh, màn kịch này mới thực sự kết thúc.

Giáo sư Chu nhìn theo bóng lưng hắn, chậm rãi lắc đầu: "Chậc, cho dù không bị đuổi khỏi viện nghiên cứu thì cả đời này cũng chỉ có thể làm một nhân viên nghiên cứu quèn mà thôi!" Sau đó, mọi người lại quay về vị trí, ánh mắt hướng về phía livestream.

Khán giả thấy cảnh này cũng bắt đầu náo nhiệt trở lại.

Những người hâm mộ vừa rồi bị đám anti-fan lấn lướt giờ lại vùng lên đối đầu.

Nhưng lạ là sau khi màn kịch kết thúc, đám anti-fan dường như đã biến mất tăm, thay vào đó là vô số "fan 10 năm" của Diệp Kiêu hiện ra!

"Fan 10 năm của Diệp Kiêu xin phép có mặt, tôi đến không muộn chứ?"; "Cái gì?

Fan 10 năm?

Diệp đảo ra mắt sớm thế sao?

Sao tôi không biết nhỉ?"; "Hay lắm, đám anti-fan lúc nãy đâu rồi?

Những kẻ bảo Diệp Kiêu là giả đâu?

Ra đây xem mặt có đau không!"; "Không tìm thấy đám hater đó đâu, mặt bị tát sưng đến mẹ nhìn không ra rồi, làm sao tìm được?"; "Cảm giác fan của Diệp đảo tự nhiên tăng vọt, mà nhiều cái ID nhìn quen lắm!"...

Dưới mộ, giáo sư Dương và những người khác đứng trước đại điện mà lòng bồn chồn không dám bước vào.

Những sợi tơ bạc lấp lánh hàn quang này thực sự khiến người ta run sợ.

Chỉ sợ bước vào một bước, cổ sẽ bị sợi tơ bạc cứt ngang một cách không tiếng động, lấy đi mạng sống của họ.

Đúng lúc này, giọng Diệp Kiêu lại vang lên: "Cách giải 'Địa Lung' nói ra cũng đơn giản!

Chương 189

Chỉ cần cắt đứt một sợi tơ, những sợi tơ còn lại sẽ không thể tái kích hoạt được nữa!

Tuy nhiên vì đã kích hoạt tơ bạc nên chúng chỉ có thể treo lơ lửng giữa không trung, đi vào sẽ hơi phiền phức một chút!" Nghe vậy, đội khảo cổ không hề do dự, lập tức cắt đứt sợi tơ bạc gần nhất.

Phiền phức là cái gì chứ?

Có quan trọng bằng mạng sống không?

Chắc chắn là không.

Cho nên giáo sư Dương nghĩ, họ thà chọn phiền phức còn hơn.

Sau khi cắt đứt một sợi tơ, giáo sư Dương cùng đội khảo cổ vội vã tiến vào đại điện.

Quả nhiên, những sợi tơ này không còn biến động gì nữa.

Mọi người đi vào mà không gặp thêm trắc trở nào.

Tuy nhiên khi vượt qua được mớ tơ bạc chằng chịt để đến bên cạnh bệ đá, ai nấy đều mồ hôi đầm đìa, lồng ngực phập phồng thở dốc.

Nhưng khi nhìn thấy chiếc hộp gỗ gấm này, trên mặt mọi người đều lộ vẻ an tâm.

Tiếp đó, giáo sư Dương xin chỉ thị của hội thảo.

Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, sau khi nhận được cái gật đầu xác nhận thì mới phê chuẩn yêu cầu.

Giáo sư Dương đeo khẩu trang và găng tay y tế đã chuẩn bị sẵn, rồi đặt tay lên chiếc hộp.

Mọi người nín thở dõi theo từng cử động của ông, đều muốn thấy bên trong hộp gỗ gấm này chứa loại bảo vật hiếm có gì.

Khoảnh khắc này, dường như cả thế giới đều im lặng, ngay cả khán giả cũng hiếm khi không chat dòng nào.

Mọi ánh mắt lúc này đều tập trung vào một chỗ.

Giáo sư Dương chậm rãi giữ lấy nắp hộp gỗ, định dùng lực mở ra.

Tuy nhiên một cảnh tượng ngượng ngùng đã xảy ra... chiếc hộp này không hề sứt mẻ lấy một li.

Giáo sư Dương hơi thắc mắc, ông nhìn cậu học trò bên cạnh rồi cẩn thận nhấc chiếc hộp lên.

Dù đã trải qua hàng trăm năm mà không hề mục nát, trên gỗ tuy không có trang trí đặc biệt nhưng vẫn tỏa ra hương thơm thoang thoảng, chắc chắn không phải loại gỗ tầm thường.

Giáo sư Dương lại dùng lực nhưng nắp hộp vẫn đứng im.

Lúc này ông mới thực sự thấy lạ, lật hộp lên thì phát hiện chiếc hộp này đã bị khóa!

Mà lỗ khóa lại nằm ở dưới đáy hộp.

Giáo sư Dương chợt hiểu ra, ông nhấn nút tai nghe nói: "Hộp này bị khóa rồi, nhưng trên bệ đá không thấy chìa khóa đâu!" Nói đoạn, giáo sư Dương hô hào mọi người bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Khán giả lúc này cũng than vãn không thôi.

Khó khăn lắm mới tìm được tầng thứ tư Tàng Bảo Các, vậy mà bảo vật duy nhất lại bị khóa lại.

Cảm giác này cực kỳ khó chịu, giống như thấy một cô gái dáng chuẩn nhưng lại mặc chiếc áo choàng rộng thùng thình, khiến người

ta ngứa ngáy không yên.

Dưới mộ, sau khi tìm kiếm nửa ngày trong đại điện, xác định không có chỗ nào giấu chìa khóa, giáo sư Dương đành bỏ cuộc.

Ông cẩn thận cất chiếc hộp gỗ vào người.

Tiếp đó, mọi người kiểm tra đại điện một lát nhưng không phát hiện lối ra nào khác.

Đội khảo cổ không khỏi nghi hoặc, giáo sư Dương hỏi hội thảo: "Đại điện không có lối ra khác, chúng ta nên đi đường nào tiếp theo?

Quay lại đường cũ sao?" Nhắc đến việc quay lại đường cũ, ai nấy đều rùng mình một cái.

Mặc dù phía sau có Thanh Đồng Cổ Thi và đám cổ trùng đen đang đánh nhau, nhưng đã lâu như vậy rồi không biết bên nào thắng.

Nếu bên nào thắng thì chắc chắn sẽ rảnh tay để truy đuổi họ, quay lại đường cũ chẳng khác nào nạp mạng.

Giáo sư Chu sau khi nhận được yêu cầu liền phản hồi: "Các anh tìm kỹ trong đại sảnh một lần nữa xem có cơ quan lối ra nào không!" Nói xong giáo sư Chu lại quay sang Diệp Kiêu gọi: "Tiểu Diệp!" Diệp Kiêu bấy giờ mới sực tỉnh hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Giáo sư Chu định nói gì đó, nhưng trong đội khảo cổ dưới mộ bỗng dưng trở nên hỗn loạn...

"Tiểu Lý, cậu sao thế Tiểu Lý?" Trong tiếng đám đông xôn xao, một thành viên đội bảo vệ đang ngã gục dưới đất, mặt mày trắng bệch.

Không biết từ lúc nào, thành viên tên Tiểu Lý này đã mồ hôi đầm đìa, giống như bị mất nước kiệt sức, nằm trên đất hơi thở yếu ớt.

Đội trưởng đội bảo vệ cau mày nhìn Tiểu Lý, ánh mắt đầy vẻ lo

lắng.

“Giáo sư Dương, giáo sư Dương!” Đội trưởng gọi giáo sư Dương lại xem xét tình trạng của Tiểu Lý.

Giáo sư Dương ở dưới mộ nhiều năm nên cũng hiểu biết về các trường hợp bệnh lý thường gặp, cứ ngỡ ông sẽ biết điều gì đó nhưng khi đến trước mặt Tiểu Lý, ông cũng phải cau mày.

Tiểu Lý đổ mồ hôi hột khắp người, áo khoác dường như ướt sũng, mặt trắng bệch như tờ giấy, không một chút máu, nhìn mà phát sợ.

Đội trưởng đội bảo vệ thấy giáo sư Dương cau mày, lòng cũng trĩu nặng: “Giáo sư Dương, cậu ấy... cậu ấy bị làm sao vậy?” Lúc này Tiểu Lý dường như đã mất ý thức, mắt nhắm nghiền, miệng lẩm bẩm điều gì đó.

Giáo sư Dương sờ trán rồi nắm lòng bàn tay, mãi sau mới nghi hoặc lên tiếng: “Chậc... không đúng lắm!” Ông cau mày nói tiếp: “Toàn thân đổ mồ hôi hư, mất nước nghiêm trọng!

Có chút giống trạng thái bị say nắng!” Nghe vậy, mọi người đều ngẩn ra.

Đúng là bây giờ đang mùa hè, nói say nắng cũng có khả năng.

Đội trưởng đề nghị: “Chúng tôi có mang theo thuốc, để tôi đi lấy.” Hắn định đứng dậy thì bị giáo sư Dương ngăn lại: “Chỉ là trông giống thôi, nhưng trán và lòng bàn tay của cậu ta lạnh toát, triệu chứng này trái ngược với say nắng!

Khi chưa tìm ra nguyên nhân cụ thể thì không được dùng thuốc, cứ cho cậu ta uống ít nước đã, nếu cứ ra mồ hôi thế này thì sẽ mất nước thật mất!” Nói xong giáo sư Dương dặn dò thêm vài câu rồi liên lạc với giáo sư Chu: “Triệu chứng của người này rất kỳ lạ, mồ hôi đổ

không ngừng nhưng trán và tay lại lạnh ngắt, các ông xem thử đó là triệu chứng gì!" Giáo sư Chu nghe vậy vội vàng dặn dò trợ lý vài câu rồi lại quay sang nhìn vào livestream.

Rõ ràng ông cũng rất lo lắng cho những biến cố dưới mộ.

Lúc này Diệp Kiêu không quá chú ý đến livestream.

Anh không phải bác sĩ, thành viên đội bị thương hay mắc bệnh thì anh cũng chịu chết.

Nhưng nghĩ lại thì họ chuẩn bị đầy đủ trang bị, thuốc men chắc chắn không thiếu, có thuốc rồi chắc sẽ không sao.

Cho nên Diệp Kiêu vẫn đang tương tác với khán giả bên cạnh.

Chương 190

Tuy nhiên, tình hình của Tiểu Lý dưới mộ ngày càng nghiêm trọng.

Dù đã dùng cách của giáo sư Dương là cho uống rất nhiều nước, nhưng không hiểu sao nước vừa vào người, mồ hôi Tiểu Lý lại đổ ra dữ dội hơn, cứ như là nước chảy chứ không phải mồ hôi nữa!

Ý thức của cậu ta bắt đầu mơ hồ, miệng mấp máy như đang nói gì đó nhưng không phát ra âm thanh, toàn thân không ngừng co giật.

Cuối cùng, giáo sư Dương nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, ông liên lạc với giáo sư Chu: "Triệu chứng này lạ lắm, không đơn giản là đổ mồ hôi hư đâu, cậu ta đang co giật kìa!

Nghiêm trọng quá, cứ đà này thì dù có cho uống hết nước của cả đội cũng vô ích!" Giáo sư Dương bắt đầu thấy đau đầu, loại triệu chứng quái dị này ông chưa từng gặp bao giờ.

Tại hội thảo, trợ lý của giáo sư Chu cũng đã quay lại với vẻ mặt đầy nghi hoặc, rõ ràng là không tìm ra kết quả cho loại triệu chứng này.

Giáo sư Chu đành thông báo cho giáo sư Dương: "Chúng tôi đã đi hỏi rồi nhưng không có kết quả về triệu chứng này!" Giáo sư Dương nghe xong liền cau mày.

Đội trưởng đội bảo vệ đứng bên cạnh cũng nghe thấy, hắn nhìn Tiểu Lý đã rơi vào hôn mê: "Giáo sư Dương, Tiểu Lý ngất rồi, cứ thế này thì không xong mất!" Giáo sư Dương cũng khó xử: "Bây giờ vẫn chưa rõ triệu chứng nên không thể phán đoán loại thuốc cần dùng!

Nếu dùng bừa bãi... sợ là sẽ phản tác dụng!" Nói đoạn, ông đút

cho Tiểu Lý ít nước nhạt rồi nói tiếp: “Bây giờ chúng ta chỉ có thể giữ cho cậu ta không bị mất nước, còn lại phải dựa vào chính bản thân cậu ta thôi!” Nhìn cảnh này, ai nấy đều lo lắng vì họ cùng vào một ngôi mộ, mà giờ chỉ có Tiểu Lý bị, không biết những người khác có bị như vậy không.

Giáo sư Dương sực nhớ ra điều gì đó: “Có lẽ bị nhiễm loại vi khuẩn nào đó!

Những người còn lại nếu thấy có triệu chứng gì phải nói ngay, không được giấu!” Các thành viên gật đầu vâng lệnh.

Thấy vậy, giáo sư Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà hiện tại mới chỉ có một trường hợp, nếu không thì rắc rối to.

Ông gọi một thành viên lại chăm sóc Tiểu Lý, còn mình thì lấy túi cấp cứu ra kiểm tra.

Lần này xuống mộ họ mang theo nhiều loại thuốc kháng viêm, nếu là nhiễm khuẩn thì chắc chắn có tác dụng.

Nhưng bây giờ họ còn không biết nguyên nhân dẫn đến triệu chứng này là gì nên chẳng biết dùng loại nào.

Nhìn đống thuốc xanh đỏ trong tay, ông chỉ đành lấy ra một bình thuốc không kê đơn để thử xem có làm dịu được tình trạng của Tiểu Lý không.

Sau khi uống vài viên thuốc, lòng mọi người cũng bớt căng thẳng hơn lúc nãy.

Giáo sư Dương nhìn kỹ Tiểu Lý một lượt rồi quay sang hỏi đội trưởng bảo vệ: “Tiểu Lý có bị thương không?” Đội trưởng lập tức kiểm tra khắp người nhưng lật đi lật lại cũng không thấy vết thương nào.

Điều này càng làm giáo sư Dương thắc mắc: “Không có vết

thương?

Vậy thì vi khuẩn xâm nhập từ đâu?" Ông vội liên lạc với giáo sư Chu: "Trên người Tiểu Lý không có vết thương nào cả!

Triệu chứng nhiễm khuẩn này lạ thật!" Giáo sư Chu phỏng đoán: "Có lẽ là nhiễm qua đường hô hấp?" Nhưng lời này lập tức bị giáo sư Dương bác bỏ: "Không thể nào, tất cả chúng ta đều ở cùng nhau, nếu là nhiễm qua đường hô hấp thì tại sao chúng tôi lại không sao?" Hiển nhiên giả thuyết này không đứng vững, cả hai giáo sư đều rơi vào trầm tư.

Đúng lúc này, Tiểu Lý đang hôn mê bỗng tỉnh lại, nhưng cậu ta rất yếu, nói chuyện không ra hơi, dường như nghe thấy lời giáo sư Dương nên đứt quãng nói: "Thanh đồng...

Thanh đồng cổ thi, tôi chạm vào..." Nhưng Tiểu Lý chưa nói hết câu đã lại ngất đi.

Khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người đều sững sờ.

"Thanh đồng cổ thi?

Liên quan gì đến Thanh đồng cổ thi?" Giáo sư Dương lẩm bẩm một mình.

Đúng lúc này, Diệp Kiêu nghe thấy bốn chữ "Thanh đồng cổ thi" liền cảnh giác ngẩng đầu lên.

Khi nghe Tiểu Lý nói hai chữ "chạm vào", anh mới chợt hiểu ra Tiểu Lý không phải bị "bệnh"!

"Cậu ta chạm vào Thanh đồng cổ thi?" Diệp Kiêu đứng phắt dậy, hỏi lớn.

Giọng nói nghiêm túc chưa từng có khiến giáo sư Chu cũng phải rùng mình.

“Hả?” Giáo sư Chu ngẩn người một lúc rồi bỗng phản ứng lại: “Thanh đồng cổ thi?

Lúc Thanh đồng cổ thi bái môn, cậu ta đã chạm vào sao?” Giáo sư Chu nhớ lại, đúng lúc Thanh đồng cổ thi bái môn, đội bảo vệ đã dùng báng súng đập vào tay nó.

Lúc đó Diệp Kiêu còn nhắc nhở họ đừng chạm vào xác chết.

“Chẳng lẽ là...” Mắt giáo sư Chu trợn tròn, ông nhìn Diệp Kiêu không thể tin nổi: “Cậu nói là triệu chứng này là do Thanh đồng cổ thi gây ra?” Giáo sư Chu lập tức mở tai nghe, truyền cuộc đối thoại giữa ông và Diệp Kiêu xuống dưới mộ.

Diệp Kiêu nghiêm trọng gật đầu: “Cậu ta đã trúng thi độc trên người Thanh đồng cổ thi rồi, rắc rối to đây!” Mọi người nghe vậy đều bàng hoàng, ngơ ngác hỏi lại: “Thi độc?” Diệp Kiêu gật đầu giải thích: “Cái xác đó sở dĩ trắng bệch như vậy, không có lấy một vết hắc ban là vì có thi độc bám trên đó!

Loại thi độc này cực kỳ hung hãn, người trúng độc... cũng sẽ bị cái xác đó đồng hóa!” Giáo sư Chu phản ứng đầu tiên, vội hỏi: “Vậy... vậy Tiểu Lý còn cứu được không?” Nói câu này, giáo sư Chu cảm thấy hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Diệp Kiêu hạ mắt, trầm giọng: “Có lẽ lúc mới chạm vào thì còn cứu được, nhưng bây giờ...” Diệp Kiêu không nói tiếp nhưng ai cũng hiểu.

Nếu lúc đó Tiểu Lý báo ngay thì có lẽ còn cứu được, nhưng cậu ta không nói, đến khi độc phát tác mọi người mới biết.

“Hơn nữa, thi độc không có thuốc giải!” Trong lúc mọi người hoảng loạn nhất, Diệp Kiêu lại bồi thêm một câu tuyệt vọng nhất.

Cả đại sảnh chìm vào im lặng.

Đột nhiên Diệp Kiêu sực nhớ ra điều gì, vội nói: “Nhanh, bảo họ tránh xa Tiểu Lý ra!

Cậu ta mà tỉnh lại lần nữa là biến thành cương thi đấy!” Nghe vậy, đội khảo cổ dưới mộ lập tức lùi lại vài bước.

Đội bảo vệ dù đau lòng nhưng cũng giơ súng nhắm vào Tiểu Lý, đồng thời lùi lại thật nhanh.

Nhìn Tiểu Lý đã ngừng co giật, Diệp Kiêu chậm rãi nói: “Cậu ta sắp... tỉnh lại rồi!” Đội trưởng đội bảo vệ nghiến chặt răng để nước mắt không trào ra, đồng thời giơ súng nhắm chuẩn Tiểu Lý...

“Đoàng!” Ngay khoảnh khắc Tiểu Lý mở miệng, lộ ra hàm răng già cỗi, một tiếng súng vang lên chói tai.

Trên thái dương của Tiểu Lý xuất hiện một lỗ đạn đẫm máu.

Không có lời nào khác, chỉ có sự im lặng đau thương.

Không ai nói thêm câu gì, đội bảo vệ đặt thi thể Tiểu Lý bên cạnh bệ đá, thu dọn đồ đạc rồi tiếp tục lên đường.

Không khí trầm mặc và đau buồn lan tỏa khắp đội.

Đi suốt một quãng đường không ai nói lời nào...

Đội khảo cổ vẫn đi ngược trở lại, lý do là...

Diệp Kiêu bảo thế.

Chương 191

Đúng vậy, Diệp Kiêu đã bảo họ phải quay lại lối cũ, trở ra ngoài cung điện!

Vì vậy, đội khảo cổ chỉ suy nghĩ một lát rồi quyết định quay lại.

Tại đại sảnh hội thảo, giáo sư Chu đầy nghi hoặc nhìn Diệp Kiêu hỏi: "Đường phía sau có cổ thi và cổ trùng, quay lại chẳng phải quá nguy hiểm sao?" Câu hỏi này cũng là thắc mắc của tất cả các chuyên gia có mặt.

Tuy nhiên Diệp Kiêu không trả lời ngay mà nhìn vào livestream.

Sau một lúc trầm ngâm, anh bỗng hỏi ngược lại: "Mọi người có bao giờ nghĩ xem, tại sao con Thanh đồng cổ thi đó thoát khỏi đáy nước mà lại xuất hiện ở đây không?

Đường lên trời đã nát, sau Bát Quái Trận thì 'Tiểu Tây Thiên' cũng rơi xuống vực sâu, vậy con Thanh đồng cổ thi đó qua đây bằng cách nào?" Hai câu hỏi của Diệp Kiêu khiến mọi người sững sờ.

Cả đại sảnh im phăng phắc, ai nấy đều nhíu mày suy nghĩ về vấn đề này.

Giáo sư Chu cũng "chậc" một tiếng, nhìn Diệp Kiêu với vẻ nghi hoặc: "Ý cậu là... có thể còn có con đường khác để vào đây?" Khi giáo sư Chu nói ra điều này, những khán giả khác cũng đã nghĩ đến kết quả đó.

Ngay lập tức, mắt mọi người sáng lên.

Nếu thực sự còn đường khác... thì đó có thể chính là đường sống cho đội khảo cổ!

Các chuyên gia nghĩ đến đây đều lộ vẻ vui mừng.

Thấy Diệp Kiêu khẽ gật đầu, giáo sư Chu cũng không nén được nụ cười: "Vẫn là Tiểu Diệp suy nghĩ thấu đáo!" Diệp Kiêu cười nhẹ, định khiêm tốn một câu thì giọng giáo sư Chu lại vang lên: "Có phải các cậu từng đào đạo động ở đây không?" Giáo sư Chu ghé sát tai Diệp Kiêu hỏi nhỏ.

Diệp Kiêu: "???" "Chuyện nọ xọ chuyện kia thế giáo sư?

Tôi đã nói với ông là trước đây tôi chưa từng đến đây, làm sao tôi đào đạo động được!" Diệp Kiêu nói xong bỗng thấy hiện trường im lặng lạ thường.

Trên mặt mọi người đều treo nụ cười quái dị nhìn anh, rõ ràng là họ hiểu sai ý rồi.

Khán giả trong livestream cũng không nhịn được cười: "Ha ha ha, giáo sư Chu đúng là biết đùa!"; "Cười chết mất, giáo sư Chu vẫn không muốn tha cho Diệp đảo!"; "Khổ thân Diệp đảo của tôi, hở ra là bị giáo sư Chu đâm sau lưng, hu hu!"; "Không sao, cùng lắm mấy năm sau lại là một trang nam tử, ra tù lại đóng tiếp!

Chúng tôi đợi anh!"...

Diệp Kiêu nhìn đạn mạc trong livestream mà cạn lời.

Anh nghiêm mặt, nghiêm túc nói: "Gạt bỏ sự thật sang một bên, đúng là tôi có nghi vấn từng đến đây!

Nhưng mà!

Có khả năng nào là tôi chỉ đọc nhiều tài liệu nên mới biết rõ như vậy không?

Mọi người thấy đúng không?" Nhưng lời này vừa thốt ra, livestream lại bùng lên một làn sóng đạn mạc khiến Diệp Kiêu không kịp trở tay: "Hay thật, gạt bỏ sự thật sang một bên thì còn bàn bạc gì nữa?"; "Gạt bỏ sự thật đi thì Diệp đảo có thể là nhà khảo cổ học lắm

chứ?"; "Ha ha ha cười chết mất!

Câu 'gạt bỏ sự thật sang một bên' mà cũng nói ra được!

Sự thật là Diệp đảo từng đến đây chứ gì?"; "Đọc nhiều tài liệu mà làm được thế này sao?"; "Trời ơi, Diệp đảo coi chúng ta là kẻ ngốc à!

Đội khảo cổ không đọc nhiều tài liệu chắc?

Sao họ không giỏi thế đi?"...

Tiếng bàn tán vang dội cả phòng livestream.

Nhìn chàng trai tuấn tú đang cười có chút "đểu" trên màn hình, mọi người cũng dở khóc dở cười.

Dưới mộ, đội bảo vệ hộ tống đội khảo cổ đi qua vài tầng bậc thang và Tàng Bảo Các tầng ba, cuối cùng cũng đến đoạn đường hầm có mật thất.

Nhưng khoảnh khắc đi qua góc cua, tất cả đều chết lặng.

Nhiệt độ xung quanh dường như giảm mạnh, ai nấy đều cảm thấy lạnh thấu xương.

Chỉ thấy từ xa, cánh cửa bí mật vốn được đóng chặt và kiên cố giờ đã biến thành một đống đổ nát!!!

Cánh cửa này dường như bị ai đó dùng sức mạnh cơ bắp phá vỡ, những mảnh gạch vụn vỡ tan tành nằm rải rác.

Nhìn cảnh tượng đó, người ta không khỏi rùng mình.

Đội khảo cổ bàng hoàng mất một lúc lâu, cho đến khi giáo sư Dương phản ứng lại, run rẩy nói: "Cửa mật thất này... bị phá từ khi nào vậy???" Livestream lại như bị ném bom, nổ tung: "Cửa bị mở rồi?

Trời ơi!!!"; "Xong rồi!

Thanh đồng cổ thi và cổ trùng đen đánh xong rồi à?"; "Ai mở cửa

vậy?

Cổ thi hay cổ trùng?

Chúng hiện đang ở đâu?"; "Lần này tiêu đời thật rồi!

Nếu chúng xông vào mật thất thì không ai sống sót nổi đâu!!!"; "Phải làm sao bây giờ?

Hay là chạy đi?

Chứ không là không trụ vững nổi đâu!"...

Khán giả lo lắng nhìn đội khảo cổ.

Cùng lúc đó tại đại sảnh hội thảo, đồng tử các chuyên gia cũng co rút lại.

Tính toán đủ đường nhưng họ không ngờ Thanh đồng cổ thi và cổ trùng đen lại có thể phá vỡ cánh cửa mật thất này.

Quan trọng nhất là... bây giờ không biết chúng đang ở đâu!!!

Tất cả đều rơi vào tình trạng hoảng loạn tột độ.

Dưới mộ, đường hầm im phăng phắc, chỉ nghe thấy tiếng nuốt nước bọt căng thẳng của đội khảo cổ.

Đây không phải chuyện đùa, dù là cổ trùng đen hay Thanh đồng cổ thi, cả hai đều có thể quét sạch họ trong nháy mắt, đụng độ chắc chắn là chết không có chỗ chôn!

Giáo sư Dương run rẩy định nhấn nút tai nghe để hỏi tình hình.

Tuy nhiên đúng lúc này...

Tay giáo sư Dương khựng lại, rồi cả người ông cứng đờ.

Chương 192

Những người khác cũng vậy, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà lạnh toát cả người!

Hóa ra, ở cuối đường hầm, ngay trước cánh cửa mật thất bị phá vỡ, từ lúc nào đã xuất hiện một bóng dáng cao lớn!

Dù trong bóng tối, mọi người vẫn có thể thấy rõ đường nét của bóng hình đó!

Mặc áo giáp, tay cầm một ngọn trường thương đầy sát khí, khiến người ta nhìn thôi đã thấy khiếp đảm!

Lần này không cần ai nhắc nhở, nỗi sợ hãi tích tụ bấy lâu trong lòng giáo sư Dương bộc phát ra: "Chạy đi!!!" Tiếng hét vang dội khiến mọi người bừng tỉnh.

Không ai do dự, tất cả quay đầu chạy thục mạng, không màng đến gì khác.

Đội bảo vệ đi sau giáo sư Chu và những người khác, vừa chạy vừa quay đầu nhìn, tay lăm lăm khẩu súng.

Đúng lúc này, giọng Diệp Kiêu vang lên trong tai nghe: "Chạy đến tầng ba Tàng Bảo Các, chỗ có Long Cốt!" Nghe vậy, đội khảo cổ không kịp nghĩ ngợi, cứ thế chạy như điên trong đường hầm, chỉ sợ bị Thanh đồng cổ thi đuổi kịp.

Khán giả thấy cảnh này cũng đứng hình, rồi livestream lại bùng nổ: "Trời ơi!

Là Thanh đồng cổ thi!

Nó kìa!"; "Nó giết chết cổ trùng đen rồi sao?

Nên mới đứng đây chờ giáo sư Dương?"; "Tôi không chịu nổi nữa, chắc tôi đau tim mất!"; "Bị nó chặn trong đường hầm thế này thì chắc chắn không ra ngoài được rồi!"; "Lần này là... toàn quân bị diệt thật rồi!"...

Tại hội thảo, giáo sư Chu giờ đây đã rất nhạy bén.

Khi thấy cánh cửa mật thất bị phá, ông đã nghĩ ra điều gì đó.

Khi Thanh đồng cổ thi xuất hiện, không đợi Diệp Kiêu lên tiếng, ông đã tự giác giao tai nghe cho anh, trao toàn quyền chỉ huy.

Diệp Kiêu thản nhiên nhận lấy tai nghe, bắt đầu ra lệnh.

Nói xong, anh cũng nghiêm trọng nhìn vào màn hình: "Chỉ hy vọng... uy lực của Long Cốt có tác dụng với con cổ thi này thôi!" Diệp Kiêu lẩm bẩm.

Giáo sư Chu nghe vậy cũng nhướng mày, dường như ông đã nghĩ ra điều gì nhưng không nói ra, chỉ im lặng theo dõi.

Dưới mộ, đội khảo cổ bỗng nghe thấy tiếng "đùng đùng đùng" dồn dập.

Quả nhiên con Thanh đồng cổ thi đã đuổi tới nơi.

Tiếng động như hồi chuông báo tử khiến ai nấy đều da gà nổi đầy người.

Mọi người nghiến răng, bước chân càng thêm nhanh hơn.

Qua góc cua, những bậc thang hiện ra trước mắt, ai nấy đều thấy tia hy vọng.

Qua hai tầng bậc thang và hành lang bích họa này là sẽ đến đại điện chứa Long Cốt!

Đội khảo cổ vội vã leo lên, qua góc cua lên thêm một tầng nữa là đến hành lang bích họa.

Phía sau, tiếng bước chân "đùng đùng đùng" vẫn bám sát, khiến họ không dám dừng lại thở lấy một hơi.

Vượt qua hành lang 24 bức bích họa, cuối cùng họ cũng đến được đại điện Long Cốt.

Trong đại sảnh hội thảo, ai nấy đều căng thẳng tột độ.

Nhìn bóng dáng đội khảo cổ, mọi người thầm cầu nguyện: "Nhanh lên, chạy nhanh lên nữa đi!" Khi tất cả đã chạy vào trong đại điện chứa Long Cốt, các chuyên gia mới thở phào một hơi.

Họ cứ tưởng Diệp Kiêu bảo đội khảo cổ chạy vào đây là vì Long Cốt có thể đối phó với Thanh đồng cổ thi.

Nhưng thực tế... ngay cả Diệp Kiêu cũng không chắc chắn uy áp của Long Cốt có tác dụng với nó hay không.

Nhưng nghĩ lại, Thanh đồng cổ thi vốn là "Cao Lượng", mà Cao Lượng lại bị Nghiệt Long giết chết, cho nên dù đã chết thì nó vẫn sẽ có một chút kiêng dè với thứ đã giết mình.

Nhưng con Thanh đồng cổ thi này hình thành quá quỷ dị, ngay cả Diệp Kiêu cũng không nắm chắc.

Dưới mộ, giáo sư Dương dù hoảng loạn nhưng vẫn nhớ lời Diệp Kiêu về "phạm vi ba mét".

Họ không dám lại gần Long Cốt, chỉ âm thầm đi vòng qua, đứng ở sâu trong đại điện, cách xa cửa chính nhất.

Mọi người nín thở chờ đợi.

Một lúc sau, khi bóng dáng khổng lồ xuất hiện ở cửa đại điện, hơi thở của mọi người như ngừng lại.

Lúc này họ cách con cổ thi không đầy mười mét!

Đây là lần đầu tiên họ đối diện trực tiếp với nó ở khoảng cách gần

như thế.

Ai nấy đều nín thở, người run bần bật nhìn cảnh tượng này với nỗi sợ hãi tột độ.

Con cổ thi cầm trường thương, dường như coi đội khảo cổ là lũ cừu chờ mổ thịt, chậm rãi tiến lên.

Khi còn cách Long Cốt ở giữa điện khoảng hai mét, nó bỗng dừng lại như phát hiện ra điều gì.

Đôi mắt sâu hoắm vốn đang nhìn chằm chằm đội khảo cổ bỗng chuyển hướng sang bộ xương rồng trắng hếu.

Tim của mọi người lúc này như vọt lên đến cổ họng.

Đứng tại chỗ, họ có thể nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại nằm ngoài dự tính của tất cả.

Không biết vì sao, sau khi nhìn thấy Long Cốt, Thanh đồng cổ thi không dời mắt đi được nữa.

Nó không nhìn đội khảo cổ nữa mà chỉ nhìn chằm chằm vào Long Cốt.

Một lát sau, nó chậm rãi bước tới một bước, rồi bước thứ hai.

Khi chỉ còn cách Long Cốt một mét, toàn thân nó run lên bần bật.

Nó "phanh" một tiếng cắm trường thương xuống đất, chân phải bước lên hai bước lấy thế, tay trái vung trường thương đâm mạnh vào Long Cốt.

Thấy cảnh này, mọi người đều trợn tròn mắt.

Tuy nhiên, khi đầu thương chỉ còn cách Long Cốt ba tấc thì dường như chạm phải một tấm thép, không thể tiến thêm nửa bước.

Chương 193

Con Thanh đồng cổ thi đã áp sát Long Cốt cũng như bị đóng đinh tại chỗ, không cử động được chút nào, cứ như mọi thứ bị nhấn nút tạm dừng vậy.

Đội khảo cổ sững sờ, đại sảnh hội thảo cũng im lặng như tờ.

Ai nấy đều ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Chỉ có Diệp Kiêu ngồi ở đầu bàn hội nghị là nhếch môi cười, thở phào một hơi dài.

Anh không nói nhiều, cầm tai nghe giục: "Nhân lúc này!

Chạy mau!" Năm chữ ngắn ngủi vang lên như sấm nổ bên tai đội khảo cổ.

Họ rùng mình một cái, cũng hiểu mang máng chuyện gì đang xảy ra.

Có lẽ con Thanh đồng cổ thi này cũng bị uy áp của Long Cốt khắc chế.

Vì vậy, giáo sư Dương cùng mọi người nghiến răng, đôi chân dù đang bủn rủn cũng cố chạy vòng qua Long Cốt hướng ra ngoài điện.

Khi chạy ra khỏi điện, họ vẫn không quên ngoái lại nhìn một cái.

Thấy con cổ thi vẫn đứng im bất động, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Định thả lỏng một chút thì giọng Diệp Kiêu lại vang lên: "Đừng có chủ quan, con cổ thi này không biết lúc nào sẽ hồi phục đâu, mau chạy ra khỏi cung điện này đi!" Nghe vậy, đội khảo cổ không do dự, vắt

chân lên cổ chạy trốn trong đường hầm.

Khi chạy qua cánh cửa bí mật bị đập nát, ai nấy đều rùng mình.

Trên tường bên ngoài cửa có dán một lớp da người rách nát, những vũng nước đen từ từ chảy xuống, lẫn trong đó là những con bọ đen đang nhảy nhót.

Cảnh tượng này khiến vô số khán giả trước màn hình nôn thốc nôn tháo.

Đội khảo cổ cũng thấy lợm giọng, nếu không phải phía sau có con cổ thi đang đuổi thì chắc họ cũng đứng lại nôn một trận cho nhẹ người.

Họ chỉ liếc nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, chạy thật nhanh trong đường hầm dài dằng dặc.

Không lâu sau, họ đi qua đại điện tầng một Tàng Bảo Các.

Giáo sư Dương vẫn chưa thôi tiếc nuối, khi đi qua tầng một ông còn ngoái nhìn lên tầng hai một cái sâu sắc, rồi mới vội vã chạy qua.

Một lúc lâu sau, đội khảo cổ đã đến hành lang trước phòng luyện đan.

Đi qua "Lăng Tiêu Điện" với những ngọn trường minh đăng, cuối cùng họ cũng đến trước vực thẳm đen ngòm.

"Tiểu Diệp, chúng ta nên đi đâu tiếp theo?

Đi qua cầu treo sao?" Giáo sư Dương nhấn tai nghe hỏi.

Các chuyên gia trong đại sảnh cũng nhìn Diệp Kiêu đầy nghi hoặc.

Nhưng lúc này, Diệp Kiêu lại đưa ra một mệnh lệnh khiến tất cả chấn kinh: "Đóng cọc, buộc dây leo núi, xuống vực!" Giọng Diệp Kiêu cực kỳ nghiêm túc, đầy uy lực không thể nghi ngờ.

Đội khảo cổ nhìn cây cầu treo lung lay sắp đổ, rồi nhìn xuống vực thẳm đen ngòm bên dưới mà do dự.

Tất cả ánh mắt đều hướng về giáo sư Dương chờ ông quyết định.

Giáo sư Dương nghiến răng, nhìn lại đại điện phía sau.

Ai cũng biết con Thanh đồng cổ thi có thể xông ra bất cứ lúc nào.

Sau một hồi đắn đo, ông hạ lệnh: "Xuống vực!" Ngay lập tức đội bảo vệ bắt đầu đóng cọc, không hề do dự.

Họ khác với đội khảo cổ, qua mấy lần lâm nguy họ đã tin tưởng tuyệt đối vào năng lực của Diệp Kiêu.

Vì không thể đối phó với những nguy hiểm trong mộ và cũng chẳng biết gì về nó, nên họ phó mặc mạng sống cho Diệp Kiêu!

Diệp Kiêu bảo sao họ làm vậy, chỉ có đội khảo cổ thi thoảng vẫn còn lo ngại riêng.

Một lát sau, đội bảo vệ đã thả dây leo núi xuống, các thành viên cũng đã thắt dây an toàn xong.

Theo lệnh của Diệp Kiêu, mọi người lần lượt xuống vực.

Ai nấy đều thấp thỏm nhìn lên trên, chỉ sợ có một cái đầu đội mũ giáp rỉ sét thò ra từ đỉnh vực.

Diệp Kiêu lên tiếng nhắc nhở: "Đừng quan tâm chuyện khác, cứ tụt xuống thật nhanh!

Mau!" Bây giờ thời gian là vàng bạc, mỗi lần ngẩng lên nhìn là mất đi một chút thời gian.

Đối với đội khảo cổ chưa thoát khỏi sự truy kích của cổ thi, đây là tình thế bất lợi.

Nghe vậy, họ tập trung bám dây leo núi, từ từ tụt xuống đáy vực.

Tại đại sảnh hội thảo, giáo sư Chu vẫn nhíu mày: "Chúng ta không biết gì về tình hình dưới đáy vực, cứ thế đi xuống thì nguy hiểm lắm!" Ông nhìn Diệp Kiêu: "Dây leo núi không biết đã chạm đáy chưa, đây là một canh bạc!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không có đường lui, lui lại chỉ có đường chết!

Muốn sống thì đội khảo cổ phải mạo hiểm một phen thôi!" Giáo sư Chu định nói thêm gì đó nhưng Diệp Kiêu đã hỏi trước: "Mọi người có bao giờ nghĩ tại sao dấu vết của tiền bối Công Thâu đến đây là hoàn toàn biến mất không?" Câu hỏi của Diệp Kiêu khiến mọi người sững sờ, rồi dường như sực nhớ ra điều gì, mắt họ sáng lên.

"Cậu nói là...

ở đây có thể có lối ra khác mà tiền bối Công Thâu đã tìm thấy?" Giáo sư Chu ngẩn người rồi nói tiếp: "Lối ra đó có lẽ nằm ở dưới đáy vực?" Diệp Kiêu gật đầu: "Lý do Thanh đồng cổ thi mấy lần tìm thấy đội khảo cổ cũng chính là nhờ con đường dưới đáy vực này!" Đến lúc này, mọi người mới vỡ lẽ, thầm cảm thán: "Hóa ra là vậy!" Nhưng đúng lúc này, dưới mộ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không biết vì sao, càng xuống dưới thì mùi tanh hôi càng nồng nặc.

Đến cuối cùng, dù có đeo mặt nạ phòng độc thì họ vẫn không chống lại nổi mùi hương đó.

Giáo sư Dương thắc mắc: "Mùi tanh này ngày càng nồng!

Phía dưới có phải là..." Ông im bặt, vì sợ nói ra sẽ khiến mọi người hoảng loạn.

Diệp Kiêu nhướng mày: "Chắc không có chuyện gì đâu, đều chết mấy trăm năm rồi!" Câu nói này khiến mọi người ngơ ngác: "Chết mấy trăm năm?"; "Cái gì chết mấy trăm năm?".

Trong đại sảnh, các chuyên gia nhìn nhau không hiểu ý Diệp Kiêu.

Đội khảo cổ cũng mù mịt, nhưng vì Diệp Kiêu đã nói vậy nên họ cứ tiếp tục tụt xuống.

Một lúc sau, đội trưởng bảo vệ tụt xuống trước cảm thấy chân chạm phải thứ gì đó cứng cứng.

Hắn dò dẫm một lát, thấy đủ sức chịu tải liền buông dây ra, hét lên: "Chạm đất rồi, phía dưới có chỗ đứng!" Hắn vội châm đuốc lên.

Do dầu còn ít nên lửa hơi yếu, không xua tan nổi bóng tối vô tận dưới vực sâu nhưng cũng đủ để hắn thấy dưới chân là loại đá màu trắng, mảng khá lớn.

Sau khi xác định nó vững chắc, hắn đón giáo sư Dương và những người khác xuống.

Một lúc lâu sau, cả đội khảo cổ đã đứng trên mảng đá trắng này.

Chương 194

Giáo sư Dương vội vàng bật đèn pin kiểm tra xung quanh.

Nhưng khi ánh đèn pin bật sáng, não bộ của tất cả mọi người như ngừng hoạt động.

Đồng tử khán giả cũng co rút lại, nín thở.

Cả thế giới như im lặng.

Dưới ánh đèn pin, cả đáy vực hiện lên một màu đỏ quỷ dị.

Ma mị, rùng rợn, vô cùng quái đản!

Trước mắt họ dường như là một dòng sông máu đã lặng lẽ chảy dưới vực sâu này suốt hàng trăm năm, khiến ai nhìn cũng phải lạnh sống lưng, da đầu tê dại.

Nhìn lại nơi họ đang đứng, mảng đá trắng đó không phải đá như đội trưởng tưởng, mà là một đoạn xương sống.

Chính xác là một đoạn xương sống khổng lồ nhô lên khỏi dòng sông máu.

Đoạn xương trắng này lớn đến mức chỉ một đoạn nhỏ lộ ra đã đủ chỗ cho tám mươi, một trăm người đứng.

Điều này khiến người ta liên tưởng đến một bức bích họa: máu chảy đầy hẻm núi, một xác rồng không đầu nằm im trong vũng máu.

Ai nấy đều lạnh toát chân, dựng tóc gáy.

Một lúc lâu sau, khán giả mới phản ứng lại, livestream bùng nổ như vỡ đê: "Trời ơi!

Đây chẳng phải cảnh tượng trong bức bích họa sao?"; "Bích họa... bích họa là thật!

Đây đúng là núi thây biển máu!

Thật quá khủng khiếp!"; "Tôi cảm giác tim mình sắp nhảy ra ngoài rồi!"; "Đạo sĩ áo lam đó rốt cuộc là nhân vật phương nào mà lại đồ long thật vậy?

Thế giới này điên rồi sao?"...

Những lời bình luận như vậy tràn ngập livestream.

Mọi người không ngừng kinh hô, cảm thán.

Một đoạn xương rồng hoàn chỉnh hiện ra trước mắt, tương đương với việc xác nhận sự tồn tại của "Chân Long" trước công chúng.

Cả Đại Việt dường như đều chấn động...

Tại đại sảnh hội thảo, các chuyên gia bừng tỉnh, vang lên tiếng thở phào.

Cảnh tượng vừa rồi gây chấn động thị giác quá mạnh khiến bây giờ họ mới phản ứng lại được.

Giáo sư Chu nhìn màn hình lớn, không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Ông quay sang hỏi Diệp Kiêu: "Đây chính là... xương rồng sao?" Diệp Kiêu khẽ gật đầu.

Đến lúc này, mọi người có mặt tại hiện trường cũng như khán giả trước màn ảnh cuối cùng cũng hiểu được ẩn ý trong câu nói của anh. "Hắn đã chết từ mấy trăm năm trước..." Xem ra từ "hắn" này chính là ám chỉ con Chân Long đã chết ở nơi đây.

Ngay lập tức, cả phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ. "Vãi thật!

Diệp biên kịch đã sớm biết bên dưới này có xương rồng rồi sao?" "Không lẽ nào, Diệp đại thần thực sự từng đến nơi này rồi, nên mới biết rõ như lòng bàn tay vậy?" "Chắc chắn là vậy rồi!

Anh ấy hiểu biết về ngôi mộ cổ này quá mức sâu sắc!" "Diệp đại thần, anh vào đoàn khảo cổ luôn đi, cứ đứng ngoài thế này mất vui lắm!" "Chậc chậc, cái này chẳng phải bằng chứng thép sao?

Diệp đại thần coi như tự mình thừa nhận rồi còn gì!" Diệp Kiêu nhìn đống bình luận dày đặc trên màn hình, dường như ai cũng đang khuyên anh "hãy vào đi".

Lúc này, Diệp Kiêu chỉ vào màn hình, nở một nụ cười thần bí: "Lúc Tỏa Long Tỉnh mới bắt đầu biến dị, mọi người có biết tại sao lại phun ra mùi tanh tưởi không?

Khi dời quan tài đồng đi, tại sao trong hải nhãn lại đột nhiên nổi lên những bọt máu quái dị?

Tất cả những điều đó không phải ngẫu nhiên!

Thêm vào đó là những suy đoán không ngừng của dân gian về Tỏa Long Tỉnh suốt ngàn năm qua, cùng với bức bích họa lúc nãy!

Cho nên tôi mới khẳng định, trong đây chắc chắn tồn tại xương rồng, và cả dòng sông máu rồng chảy đầy hẻm núi này!" Sau khi Diệp Kiêu nói xong, cả đại sảnh trong chốc lát trở nên yên tĩnh vô cùng.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng không khỏi ngây người.

Diệp Kiêu nhìn vào màn hình, bùi ngùi cảm thán: "Máu rồng ngàn năm không cạn, thật là kỳ diệu!" Dưới mộ, sau cơn kinh hoàng ban đầu, mọi người trong đội khảo cổ cũng dần định thần lại.

Họ phải tốn rất nhiều sức lực mới ổn định được tâm trí, chấp nhận sự thật rằng mình đang đứng trên đống xương trắng và biển máu rồng.

Đội khảo cổ cuối cùng cũng lấy hết can đảm, bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Thực tế, cảnh vật ở đây cũng không khác mấy so với những gì họ thấy lúc đầu.

Xung quanh, ngoại trừ đoạn xương trắng dưới chân họ ra thì chẳng còn gì khác.

Tất cả những gì lọt vào mắt chỉ là một màu đỏ rực.

Và đoạn xương trắng này giống như một hòn đảo cô độc giữa sắc đỏ đậm đặc ấy.

Đội khảo cổ lúc này mới nhận ra... họ dường như đã bị kẹt trên "hòn đảo cô đơn" này!

Ngay lập tức, giáo sư Dương nhấn nút trên tai nghe, bắt đầu liên lạc với hội thảo trên mặt đất: "Chúng tôi hiện giờ... hiện giờ phải đi thế nào đây?" Nói rồi, giáo sư Dương nhìn quanh một lượt.

Ngoại trừ vách đá dốc đứng, chỉ còn lại dòng máu rồng đỏ thẫm.

Giáo sư Dương lại lên tiếng: "Xung quanh toàn là máu rồng, chỗ xương rồng chúng tôi đang đứng không có bất kỳ con đường nào dẫn đi nơi khác cả!

Hiện giờ chúng tôi chỉ còn một con đường duy nhất, đó là quay trở lại vách núi!" Câu nói này vừa dứt, tim của tất cả mọi người, bao gồm cả các thành viên đội khảo cổ, đều chìm xuống đáy vực.

Ban đầu họ cứ ngỡ con đường dưới đáy vực này là lối thoát cuối cùng.

Kết quả không ai ngờ tới, đáy vực lại là một khung cảnh như thế này.

Chương 195

Trong đội ngũ, đã có người bủn rủn tay chân ngồi bệt xuống đống xương trắng, ánh mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Rõ ràng, họ đã không còn đường để đi.

Giáo sư Chu cũng rơi vào trầm mặc, ông nhíu chặt mày, nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Các chuyên gia khác trong đại sảnh lúc này cũng hít sâu một hơi, bắt đầu thảo luận riêng.

Nhưng sau một hồi lâu, ánh mắt của mọi người lại tập trung hết lên người Diệp Kiêu.

Họ dường như đã thành thói quen, vào những lúc then chốt, những lúc tuyệt vọng nhất, họ đều đặt mọi hy vọng lên người Diệp Kiêu.

Bởi vì Diệp Kiêu luôn có thể tìm thấy một tia hy vọng mỏng manh trong cảnh hiểm nghèo nhất.

Và lúc này, mọi người cũng hy vọng điều tương tự.

Trong đầu Diệp Kiêu cũng đang suy nghĩ không ngừng.

Tư duy xoay chuyển ngàn lần, anh hồi tưởng lại tất cả các chi tiết.

Anh không thực sự từng đến ngôi mộ lớn này, nên anh cũng không biết rõ con đường dưới vách núi này nằm ở đâu.

Chỉ là Diệp Kiêu lờ mờ cảm thấy, dường như mình đã bỏ lỡ điều gì đó.

Giờ đây nhớ lại, trí não của anh vẫn còn đôi chút hỗn loạn, dường như mãi vẫn không nắm bắt được điểm mấu chốt.

Nhất thời, Diệp Kiêu cảm thấy hơi phiền muộn.

Anh lật lòng bàn tay, chiếc Xích Tâm Đồng Linh trong không gian hệ thống lập tức xuất hiện.

Anh cầm lấy chuông đồng, khẽ lắc nhẹ một cái không tiếng động.

Ngay lập tức, một tiếng chuông trong trẻo như tiếng nước chảy vang lên bên tai Diệp Kiêu.

Trong khoảnh khắc đó, đại não anh bỗng tỉnh táo hơn nhiều.

Những suy nghĩ hỗn loạn cuối cùng đã trở nên rõ ràng, những manh mối chồng chéo cũng được gỡ rối.

Hình ảnh đọng lại trong đầu Diệp Kiêu lúc này chính là cảnh tượng bọt khí màu huyết sắc phun ra từ hải nhãn.

Anh nghĩ... anh có lẽ đã biết vị trí của lối ra.

Ngay khi Diệp Kiêu định lên tiếng thông báo cho mọi người, dưới mộ lại xảy ra một sự kiện đột ngột.

Đội khảo cổ đang kiểm kê vật tư trên xương rồng để đảm bảo phân phối hợp lý.

Nhưng đúng lúc này, một cỗ quan tài quái dị thuận theo dòng sông máu từ từ trôi tới.

Khoảnh khắc này, dường như thời gian ngừng trôi.

Đội khảo cổ nhìn cỗ quan tài đột nhiên xuất hiện, vốn dĩ họ thường xuyên tiếp xúc với quan tài nên lẽ ra phải thấy bình thường, nhưng lúc này ai nấy đều nín thở.

Trong đại sảnh, các chuyên gia nhìn thấy cỗ quan tài, sau lưng cũng lạnh toát.

Sắc mặt mọi người hiện rõ vẻ kinh hãi.

Khoảnh khắc này, dường như thế giới trở nên tĩnh lặng hẳn đi.

Ngược lại, khán giả trong phòng trực tiếp phản ứng nhanh nhất, cả phòng livestream lập tức bùng nổ. "Trên sông máu này... sao lại có một cỗ quan tài trôi nổi thế kia?" "Đây là quan tài của ai, tại sao lại trôi trên sông máu?" "Đáng sợ quá!

Không phải là cương thi kéo đến đấy chứ?

Trời ơi!" "Lầu trên đừng có nói bậy!

Nếu là cương thi thật thì tiêu đời rồi!

Hu hu!" Dưới mộ, cỗ quan tài cực kỳ yên tĩnh, từ trong bóng tối từ từ trôi về phía mọi người.

Khi nó lại gần, đội khảo cổ cuối cùng cũng nhìn rõ hình dáng của nó.

Nhưng chính lúc này, da đầu mọi người lại một lần nữa tê dại.

Cỗ quan tài này... không có nắp!

Và cái nhìn thoáng qua người nằm trong quan tài khiến hơi thở của tất cả mọi người nghẹn lại.

Bởi vì, người được táng trong quan tài này... mặc áo xanh!

Ngay lập tức, phòng trực tiếp lại bùng nổ, những bình luận như triều dâng ngập tràn màn hình. "Đây là... bóng người mặc áo xanh chém rồng sao?" "Trời ạ!

Không lẽ nào?

Thứ đang trôi trên sông máu thực sự là người áo xanh đó sao!" "Vị này chính là người chém rồng à?

Liệu ông ấy có còn sống không?" "Đúng thế!

Một nhân vật ngầu như vậy, sao có thể chết được?" Khán giả bàn tán xôn xao.

Đội khảo cổ dưới mộ cũng không rảnh rỗi.

Sau khi nén xuống cơn sóng lòng dữ dội, họ vội vàng dùng dụng cụ kéo cỗ quan tài đang trôi dạt lại gần.

Khi nó dần tiếp cận, nhịp tim của mọi người cũng đập nhanh hơn.

Tiếng thình thịch như vang vọng ngay sát bên tai.

Cuối cùng, khi quan tài đến gần, họ mới nhìn rõ: người trong quan tài đã mục rữa thành một bộ xương trắng, chỉ còn bộ đạo bào màu xanh rách nát là còn sót lại.

Chương 196

Giáo sư Dương quỳ xuống, đeo găng tay vào bắt đầu kiểm tra.

Ông cẩn thận không động vào bộ xương, mà xem xét xem trên quan tài có bích họa hay khắc chữ gì không.

Tuy nhiên, trên quan tài không có bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Tiếp đó, giáo sư Dương dời tầm mắt vào bên trong quan tài.

Nhưng ngoài dự đoán, đồ vật bên trong dường như cũng cực kỳ ít ỏi.

Nhìn sơ qua, ngoại trừ một thanh kiếm sắc lẹm tỏa ra hàn quang, dường như chẳng còn gì khác.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy thanh kiếm này, khán giả lại một lần nữa chấn động.

Sự xuất hiện của thanh kiếm đã minh chứng rằng người nằm trong quan tài chính là vị đã chém chết cự long.

Phòng trực tiếp lại nổ tung. "Thanh kiếm này... trời ơi, bằng chứng thép đây rồi!" "Không sai, chắc chắn là vị áo xanh chém rồng đó!" "Thanh kiếm này xuất hiện là chuẩn rồi, không ngờ thời Đại Việt cổ đại lại thực sự có thần nhân như vậy!" "Thần nhân chém rồng!

Tại sao lại được chôn cất ở nơi thế này?" "Đúng rồi, có ai biết thân phận của bóng người áo xanh này là ai không?" Tại trung tâm chỉ huy, các chuyên gia bao gồm cả giáo sư Chu khi nhìn thấy thanh thiết kiếm hàn quang lấp lánh kia cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Rõ ràng, họ vẫn luôn canh cánh trong lòng về nội dung của hai mươi bốn bức bích họa.

Giờ thấy thanh kiếm này, họ cơ bản đã xác định được chủ nhân của nó chính là người áo xanh chém rồng năm xưa.

Nhưng đồng thời, một sự nghi hoặc lại trỗi dậy trong lòng mọi người: Thân phận thật sự của người áo xanh này là ai?

Giáo sư Chu lập tức quay đầu nhìn về phía một nhà sử học trong đại sảnh.

Đây là người được điều động tạm thời, một chuyên gia đã nghiên cứu sử nhà Minh nhiều năm và cực kỳ am hiểu, đó chính là giáo sư Âu Dương - người được coi là "hóa thạch sống" của giới sử học! "Giáo sư Âu Dương, về thân phận của bóng người áo xanh này, ông có suy đoán gì không?" Giáo sư Chu hỏi.

Giáo sư Âu Dương không trả lời ngay mà cau mày suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chậm rãi lắc đầu.

Ông nhìn vào màn hình trực tiếp, sau đó từ từ lên tiếng: "Lịch sử Đại Việt của chúng ta bị đứt gãy đã lâu, tuy rằng lịch sử về Gia Tĩnh Đế có được ghi chép lại, nhưng những người bên cạnh ông ta lại không thấy có ghi chú đặc biệt nào về một năng nhân mặc áo xanh cả!

Tuy nhiên, người này đã có thể chém rồng thì chắc hẳn là một kỳ nhân, theo lý mà nói thì không nên bị Gia Tĩnh Đế che giấu khỏi lịch sử mới phải!" Nói đoạn, giáo sư Âu Dương lại nhíu chặt mày.

Mọi người cũng đã hiểu ý ông.

Rõ ràng, giáo sư Âu Dương cũng không biết rõ về thân phận của người áo xanh này.

Thậm chí trong lịch sử nhà Minh, cũng chưa từng có ai có đặc điểm phù hợp để đưa ra giả thuyết.

Trong hiểu biết của giáo sư Âu Dương về sử Minh, những đạo nhân nổi danh thời bấy giờ cơ bản đều là phường hữu danh vô thực,

xu nịnh.

Chẳng qua là lũ gian nhân lợi dụng tà môn ngoại đạo để lừa gạt Gia Tĩnh Đế luyện linh đan trường sinh.

Một đạo nhân có thể chém rồng... trong thời gian ngắn giáo sư Âu Dương thật sự không nghĩ ra ai.

Mọi người nghe xong cũng cảm thấy thất vọng vô cùng.

Dẫu sao ở Đại Việt, người am hiểu đoạn sử Minh này nhất chính là giáo sư Âu Dương.

Nếu ngay cả ông cũng không biết người này là ai, thì có lẽ trên đời này chẳng còn mấy người biết được nữa.

Giáo sư Chu chậm rãi lắc đầu, cười khổ: "Xem ra thân phận của người này lại trở thành một bí ẩn rồi!" Nói xong, giáo sư Chu lại hướng ánh mắt về phía màn hình trực tiếp với vẻ đầy nuối tiếc.

Nhưng ngay khi mọi người đều nghĩ như vậy và cảm thấy nản lòng, giọng nói của Diệp Kiêu đột ngột vang lên: "Người này có lẽ chính là đạo sĩ Lam Đạo Hạnh bên cạnh Gia Tĩnh Đế, cũng có người gọi ông ta là Lam đạo nhân hoặc là...

Lam thần tiên!" Câu nói ngắn gọn này lập tức khiến cả đại sảnh im phăng phắc.

Ánh mắt của tất cả mọi người ngay lập tức đổ dồn về phía Diệp Kiêu.

Sự xuất hiện của cái tên này khiến các chuyên gia, bao gồm cả giáo sư Âu Dương, đều sáng rực mắt lên.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt vui mừng của họ lại trở nên nghi hoặc, chân mày cũng nhíu lại.

Những người ở đây ai nấy đều có chút hiểu biết về sử Minh,

nhưng cái tên Lam Đạo Hạnh này, dù họ có lục tìm thế nào trong trí nhớ cũng không thấy kết quả!

Nhất thời, mọi người đều nhìn Diệp Kiêu với vẻ nghi ngờ.

Diệp Kiêu nhận ra những ánh mắt đó, anh khẽ mỉm cười: "Vị Lam Đạo Hạnh này có liên quan đến Từ Giai, là một đạo nhân được Từ Giai tiến cử lên kinh thành, chủ trương Thiên Cơ Các quan sát thiên tượng để dự đoán cát hung, vị trí chắc hẳn là...

Quốc sư!" Nói đến đây, như sực nhớ ra điều gì, Diệp Kiêu bổi thêm: "Đúng rồi, trận bát quái đồ sừng sững lúc trước có lẽ cũng chính là tác phẩm của người này!" Khoảnh khắc này, thời gian trong đại sảnh như ngưng đọng.

Mọi người ai nấy đều há hốc mồm, đứng ngây ra nhìn Diệp Kiêu với vẻ mặt kinh chấn.

Cái tên Lam Đạo Hạnh này họ chưa từng nghe thấy dù đã đọc qua bao nhiêu sách sử.

Nhưng giờ đây qua lời Diệp Kiêu, hình ảnh Lam đạo nhân dường như hiện lên trước mắt họ: một bộ đạo bào xanh, tay cầm phù kiếm, tóc dài bay trong gió, một mình một kiếm chém giết nghiệt long.

Hình ảnh đó hiện lên trong tâm trí mọi người khiến họ không khỏi ngẩn ngơ.

Đúng lúc này, giáo sư Âu Dương đột nhiên như nhớ ra điều gì đó.

Nếp nhăn chữ "Xuyên" trên trán ông giãn ra, thay vào đó là vẻ mặt mừng rỡ điên cuồng: "Lẽ nào là...

Lam Vong Sinh???" Ngay lập tức, giáo sư Âu Dương trợn tròn mắt, đột ngột nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu.

Ông không ngừng lầm bầm: "Sao mình lại không nghĩ ra cơ chứ,

chính là ông ấy!

Chính là ông ấy..." Nói rồi, giáo sư Âu Dương càng thêm kích động, dường như sắp không kiềm chế được mà nhảy cẫng lên.

Giáo sư Chu đứng bên cạnh có chút khó hiểu nhìn giáo sư Âu Dương, hỏi: "Sao vậy, giáo sư Âu Dương lẽ nào đã nhớ ra điều gì rồi?" Câu hỏi này cũng lập tức thu hút sự chú ý của những người còn lại về phía giáo sư Âu Dương, ngay cả Diệp Kiêu cũng tò mò nhìn sang.

Trước khi xuyên không, Lam đạo nhân mà anh biết cũng vô cùng bí ẩn, ngoại trừ cái tên Lam Đạo Hạnh, các thông tin khác đều rất ít ỏi, năm sinh năm mất đều không rõ.

Diệp Kiêu cũng chỉ từ những manh mối vụn vặt mà suy đoán ra thân phận thực sự của vị cao nhân chém rồng này!

Chẳng lẽ giáo sư Âu Dương này biết gì đó sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu không khỏi có chút căng thẳng.

Vạn nhất giữa hai bên có sự mâu thuẫn thì e rằng sẽ khó mà giải thích.

Chương 197

Lúc này, giáo sư Âu Dương đã bình tĩnh lại đôi chút, nhưng sắc mặt vẫn còn vẻ kích động: "Sử sách đã bị vùi lấp, trong một bài văn mà Từ Giai để lại có nhắc đến việc mình đã tiến cử một người bạn cũ lên kinh thành!

Và tên của người bạn này chắc chắn chính là...

Lam Đạo Hạnh!

Còn Lam Vong Sinh có lẽ chỉ là tự của ông ấy!" Sau khi nghe xong, mọi người mới vỡ lẽ.

Hóa ra là giáo sư Âu Dương nhớ ra vài ghi chép liên quan đến cái tên Lam Đạo Hạnh nên mới kích động như vậy.

Thật không ngờ thời nhà Minh lại có một đạo sĩ lợi hại đến thế.

Sau đó, mọi người lại dồn ánh mắt về phía Diệp Kiêu, vẻ kinh ngạc hiện rõ mồn một.

Lời của giáo sư Âu Dương đã hoàn toàn chứng thực cho đoạn lịch sử mà Diệp Kiêu vừa kể.

Nhất thời, mọi người lại nảy sinh nghi hoặc: Những lịch sử này vốn không được ghi chép lại, tại sao Diệp Kiêu lại biết tường tận đến thế?

Nghĩ vậy, đông đảo chuyên gia có mặt đều nhìn Diệp Kiêu với ánh mắt hồ nghi.

Diệp Kiêu nhận ra những ánh mắt đó, anh khẽ nhướng mày, hiểu ngay vấn đề nên thong thả đáp: "À cái đó... tình cờ biết được thôi, tình cờ thôi..." Khán giả trong phòng trực tiếp lại một phen cười ngất, còn các chuyên gia thì không khỏi trợn mắt, khóe miệng giật giật.

Lúc này dưới mộ, đội khảo cổ sau khi kiểm tra một hồi cũng đột nhiên có phát hiện. "Trên rìa cỗ quan tài này có dấu vết bị nạy, rõ ràng đây không phải là cỗ quan tài vốn đã được mở sẵn!" Giáo sư Dương chỉ vào một vị trí bên rìa quan tài, cau mày nói.

Các thành viên khác cũng nhìn theo, thấy trên rìa có những vết xước nhỏ và một vết lõm nhẹ.

Quả nhiên là dấu vết nạy!

Giáo sư Dương vội vàng thông báo phát hiện này cho giáo sư Chu ở trung tâm chỉ huy.

Sắc mặt giáo sư Chu cũng đột ngột thay đổi, trở nên vô cùng nghiêm trọng: "Đến giờ chúng ta vẫn chưa tìm thấy mộ thất chính, xem ra rất có thể đã có người nhanh chân đến trước chúng ta!" Nói rồi, giáo sư Chu bỗng thấy thắc mắc, ông nhìn vào màn hình livestream vẻ không hiểu: "Nếu có người nạy nắp quan tài lấy đi vàng bạc châu báu... vậy người đó...

đã đi đâu rồi?" Câu hỏi này cũng chính là thắc mắc của các chuyên gia khác.

Sau khi nhận ra cỗ quan tài bị trộm, họ cũng không khỏi nghi ngờ.

Dưới mộ, giáo sư Dương lúc này cũng nhíu chặt mày, nhìn những dấu nạy trên nắp quan tài, không ngừng suy nghĩ.

Một lát sau, giáo sư Dương bỗng lên tiếng: "Mọi người nói xem, liệu bọn họ có..." Nói rồi, giáo sư Dương nhìn các thành viên bên cạnh, đưa ngón tay chỉ xuống phía dưới họ.

Thành viên đó ngẩn người, sau đó cũng phản ứng lại.

Ý giáo sư Dương là đám mộ tặc kia có khả năng đã chìm xuống dòng sông máu này nên mới không thấy tăm hơi!

Nghĩ đến khả năng này, mắt giáo sư Dương sáng lên, lập tức báo cáo suy nghĩ của mình cho giáo sư Chu.

Dẫu sao, nếu tên mộ tặc đó không chạy thoát được thì có nghĩa là những cổ vật đó vẫn còn nằm dưới đáy sông máu.

Đến lúc đó cử đội lặn xuống vớt thì vẫn có khả năng cứu vãn được.

Giáo sư Chu nghe vậy, sắc mặt không có gì thay đổi, vẫn mang vẻ ưu sầu khó nói.

Bởi vì dưới mộ lúc này, giáo sư Dương và những người khác vẫn đang mắc kẹt trong nguy hiểm, khó lòng thoát ra.

Sau khi suy nghĩ một lát, giáo sư Chu dường như đã hạ quyết tâm, ông nhấn nút nói: "Các anh kiểm kê lại vật tư đi, nhất định phải dùng tiết kiệm một chút, tôi sẽ cử đội cứu hộ xuống ngay!" Đây là quyết định sau khi giáo sư Chu đã suy nghĩ kỹ càng.

Lúc này không còn cách nào khác, họ chỉ có thể đặt cược một phen.

Cược xem họ có thể cầm cự được đến lúc đội cứu hộ tới hay không, cược xem đội cứu hộ có thể đến được vị trí của họ một cách an toàn hay không.

Nhưng không còn cách nào, vì bao nhiêu mạng người như vậy, giáo sư Chu buộc phải cược.

Vì vậy, giáo sư Chu chuẩn bị ra lệnh cho đội cứu hộ xuống giếng.

Nhưng đột nhiên, giọng nói của Diệp Kiêu vang lên: "Không cần đội cứu hộ đâu!" Bước chân của giáo sư Chu khựng lại, ông quay người nhìn Diệp Kiêu với vẻ ngẩn ngơ.

Sau đó, cả người ông run lên, mắt sáng rực: "Tiểu Diệp, cậu..."

Giáo sư Chu kích động đến mức không nói nên lời.

Diệp Kiêu hiểu ý ông, khẽ gật đầu nói: "Nếu tôi đoán không lầm, người mộ tặc đã nạy nắp quan tài mà mọi người nói chính là vị tiền bối họ Công Thâu kia!" Nói rồi, Diệp Kiêu nhìn vào màn hình trực tiếp, đột ngột hỏi ngược lại: "Dòng sông máu này ở đây không biết bao nhiêu năm tháng nhưng chưa từng chảy ra ngoài, chứng tỏ nơi này chắc chắn là không gian khép kín!

Nhưng mọi người đã nghĩ qua chưa, nếu là không gian khép kín, tại sao cỗ quan tài đồng trôi trên sông máu lại có thể tự dưng di chuyển?" Câu hỏi này của Diệp Kiêu thực sự đã làm khó các chuyên gia.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều đờ người ra.

Dường như từ khi nhìn thấy cỗ quan tài đồng này, sự chú ý của họ chỉ đổ dồn vào bên trong quan tài và kẻ gọi là "mộ tặc" kia.

Họ chưa từng nghĩ theo hướng mà Diệp Kiêu vừa nêu.

Giờ đây khi Diệp Kiêu chỉ ra, họ mới sực nhớ tới.

Đám chuyên gia có mặt đều đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Giáo sư Chu càng thêm mừng rỡ nhìn Diệp Kiêu, thốt ra câu trả lời: "Cậu muốn nói là... có lối ra?" Ba chữ ngắn ngủi đó đại diện cho hy vọng sống của mười mấy con người trong đội khảo cổ.

Ngay lập tức, sự chú ý của mọi người đều bị thu hút.

Diệp Kiêu khẽ gật đầu: "Chắc hẳn vị tiền bối kia sau khi xuống đáy vực cũng đã phát hiện ra điều này!

Nhưng vì không có phương tiện nên đành phải nạy nắp quan tài, dùng nắp quan tài làm thuyền để trôi đi." Sau khi nghe xong, các chuyên gia đều vỡ lẽ!

Nghĩa là, chỉ cần đội khảo cổ thuận theo con "thuyền" này, tức là cỗ quan tài này mà trôi đi, thì sẽ tìm thấy lối ra!

Nghĩ đến đây, mắt ai nấy đều sáng bừng.

Giáo sư Chu cũng mừng rỡ nhìn vào màn hình trực tiếp, vừa định báo tin này cho giáo sư Dương dưới mộ thì động tác bỗng khựng lại.

Bởi vì cỗ quan tài này... dường như không chở hết được bấy nhiêu người!

Sau đó, giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu với vẻ ái ngại: "Cỗ quan tài này nhỏ quá, năm xưa tiền bối họ Công Thâu chỉ có một mình, một cái nắp quan tài là đủ.

Nhưng hiện giờ đội khảo cổ có mười mấy người, e là cỗ quan tài bằng đồng này khó lòng chịu tải nổi!" Nói đoạn, giáo sư Chu lại cau mày, tỏ vẻ khá đau đầu.

Chương 198

Nhưng khi nhìn sang Diệp Kiêu, ông bỗng thấy anh dường như không còn lo lắng về chuyện này nữa, mà chỉ chăm chú nhìn vào màn hình trực tiếp như đang chờ đợi điều gì đó...

Một lát sau, Diệp Kiêu mới khẽ nói: "Đến rồi!" Giáo sư Chu ngơ ngác không hiểu gì, nhìn vào màn hình.

Chỉ thấy trên dòng sông đỏ như máu, một cái nắp quan tài đúc bằng đồng lắng lặng từ xa trôi đến gần đội khảo cổ.

Rõ ràng, đây chính là cái nắp quan tài mà vị tiền bối năm xưa đã dùng để thoát thân.

Thấy cảnh này, đội khảo cổ ai nấy đều sáng mắt ra, vội vàng cuống cuồng kéo cái nắp quan tài lại gần.

Giáo sư Chu đã thông báo cách thức mà Diệp Kiêu chỉ dẫn cho mọi người.

Biết được đường thoát thân, trong mắt đội khảo cổ lúc này lại ánh lên tia sáng.

Chỉ có giáo sư Dương là vẻ mặt đầy ai oán thở dài, miệng lẩm bẩm: "Tội lỗi... tội lỗi..." rồi bước chân vào trong quan tài.

Bộ xương khô, quần áo và bảo kiếm trong quan tài đều đã được bảo quản cẩn thận.

Vì thế đội khảo cổ cũng không còn e ngại nhiều, lần lượt leo lên hai cỗ vật bằng đồng.

Thực lòng mà nói, trải nghiệm kỳ lạ khi dùng quan tài trôi trên sông máu này có lẽ là độc nhất vô nhị trên đời.

Nhưng đội khảo cổ chẳng còn tâm trí đâu mà cảm nhận cái dư vị ấy.

Ai nấy đều căng thẳng, kẻ thì nửa quỳ trong quan tài, người thì ngồi bệt trên nắp quan tài, chỉ sợ lại phát sinh chuyện gì.

Chẳng ai muốn rơi xuống dòng sông máu tanh rình quái dị này cả.

Theo dòng sông máu từ từ trôi đi, mọi người chợt nhận ra hẻm núi này... dường như càng đi tới càng hẹp lại!

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, hẻm núi phía trước có chiều rộng chỉ vừa đủ cho một cỗ quan tài đi qua.

Hai bên vách đá sắc lẹm như lưỡi dao, dựng đứng cheo leo.

Đội khảo cổ chỉ nhìn thôi đã thấy tim đập chân run.

Thật may là tuy nguy hiểm nhưng không xảy ra sự cố gì, khi đi qua hẻm núi nhỏ hẹp, tốc độ dòng sông máu đột ngột tăng nhanh, thực sự khiến những người đang ngồi trên nắp quan tài một phen khiếp vía.

Nhưng may mà ai nấy đều bám chặt vào thành quan tài, tay tuy dính chút máu tanh nhưng vẫn tốt hơn là cả người bị ướt sũng.

Sau khi qua khỏi hẻm núi, phía sau tuy vẫn là dòng sông máu không thấy điểm dừng nhưng tầm nhìn đã trở nên thoáng đạt hơn.

Không gian bên trong rất rộng lớn, rộng đến mức khiến người ta cảm thấy có chút quái dị.

Bên trong im phăng phắc, ngoại trừ tiếng thở của đội khảo cổ thì không còn âm thanh nào khác.

Mọi người căng thẳng bật đèn pin ở chế độ sáng nhất, liên tục soi rọi trên dòng sông máu này.

Nhưng đột nhiên, một tiếng "đùng" trầm đục vang lên, cỗ quan tài phía trước bỗng dừng lại.

Những người trên nắp quan tài phía sau thấy vậy cũng lập tức bám vào quan tài dừng lại theo. "Có chuyện gì vậy?

Sao tự nhiên lại dừng lại?" Đội trưởng đội bảo vệ trên nắp quan tài đột ngột hỏi.

Trong quan tài, giáo sư Dương cau mày kiểm tra mới phát hiện ra một đoạn xích sắt thô như thùng nước đã chắn đường đi của họ.

Chỉ thấy sợi xích này treo lơ lửng trên không trung, một nửa chìm trong máu rồng, nửa còn lại kéo dài lên phía trên.

Giáo sư Dương vừa dùng đèn pin soi theo sợi xích nhìn lên, vừa trả lời: "Không có gì, là một đoạn xích sắt chắn đường thôi!" Vòng sáng đèn pin lúc này đã lên tới tận đỉnh.

Sau khi nhìn rõ đầu kia của sợi xích là vật gì, ngay cả giáo sư Dương cũng không khỏi sững sờ.

Đầu sợi xích sắt thô như thùng nước đó được khảm sâu vào vách núi cheo leo, dường như đã hòa làm một với vách đá.

Còn đầu kia của sợi xích thì lặn sâu vào trong dòng sông máu. "Lẽ nào đây là... xích sắt khóa rồng?" Mọi người có mặt nhìn nhau, ai nấy đều không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Họ không quên rằng trên hai mươi bốn bức bích họa kia, con cự long bị chém chết đó đã bị xích sắt khóa chặt bốn chân rồng.

Nhưng ngay khi tâm thần mọi người đang chấn động, giọng nói của Diệp Kiêu đột nhiên vang lên: "Nếu tôi đoán không lầm, lối ra chắc hẳn là thông với hải nhãn, mọi người có thể tìm kiếm quanh đó xem sao!" Sau khi Diệp Kiêu nói xong, các thành viên đội khảo cổ đều sực tỉnh.

Trước khi vào hải nhãn, họ từng thấy một đám bọt máu lớn trào ra từ đó.

Lúc đó không nghĩ ngợi gì, giờ nghĩ lại đám bọt máu đó chắc hẳn chính là máu ở đây.

Nhất thời, mắt ai nấy đều sáng lên, lập tức chèo lái vật trôi trên sông máu bắt đầu tìm kiếm.

Luồng sáng đèn pin liên tục quét đi quét lại trên mặt sông máu.

Đột nhiên, từ phía trước có tiếng truyền lại: "Ở đây này, tôi tìm thấy rồi, tìm thấy rồi!" Trong quan tài, một thành viên ngồi ở phía trước nhất kích động đến mức chân tay lúng túng, dùng đèn pin chỉ vào một vị trí giữa dòng sông máu, gào thét trong sung sướng.

Sự chú ý của tất cả mọi người bị thu hút về đó.

Phóng mắt nhìn theo, chỉ thấy giữa dòng sông máu xuất hiện một cái vòng xoáy lớn, máu rồng không ngừng chảy vào trong đó.

Cái vòng xoáy này trông như cái miệng khổng lồ của vực sâu, mang lại cho người ta ảo giác như thể nó có thể nuốt chửng tất cả mọi thứ vào trong.

Nhất thời, đội khảo cổ cảm thấy rợn tóc gáy.

Tại trung tâm chỉ huy, đại sảnh hội thảo lúc này không hề có tiếng hò reo mừng rỡ vì tìm thấy lối ra.

Các chuyên gia nhìn chằm chằm vào cái vòng xoáy khổng lồ như miệng vực trên màn hình, ai nấy đều không khỏi kinh hãi.

Giáo sư Chu càng kinh ngạc hơn, ông quay sang hỏi Diệp Kiêu: "Đây...

đây chính là lối ra sao?" Trong lời nói của giáo sư Chu đầy vẻ nghi hoặc, rõ ràng ông cũng thấy sờ sợ trước cái vòng xoáy khổng lồ trước mắt.

Thấy vậy, Diệp Kiêu khẽ nhếch môi, trả lời một câu không mấy

liên quan: "Quả nhiên!

Sự xuất hiện của vòng xoáy này đủ để giải thích nhiều điều!" Không đợi mọi người hỏi thêm, Diệp Kiêu quay người chỉ vào vòng xoáy khổng lồ trên màn hình, giải thích: "Cỗ quan tài và nắp quan tài có thể trôi được chắc chắn là do dòng sông máu đang chuyển động!

Nhưng chúng ta biết rằng, chất lỏng chuyển động là do áp lực và trọng lực, nên mới có hiện tượng chảy từ nơi áp suất cao về nơi áp suất thấp, từ cao xuống thấp!

Chương 199

Nhưng dòng sông máu này lại hình thành một trạng thái lưu chuyển khép kín độc lập, khiến quan tài và nắp quan tài có thể trôi đi trôi lại trong đó!

Giờ thấy cái vòng xoáy này mới có thể giải thích tại sao dòng sông máu này lại hình thành lưu chuyển khép kín, và nó cũng chứng minh rằng vòng xoáy này chính là lối ra!" Sau khi lời giải thích này dứt, đại sảnh hội thảo chìm vào im lặng.

Mọi người đều nửa hiểu nửa không, đang không ngừng suy nghĩ.

Thực tế, những lời Diệp Kiêu nói không khó hiểu.

Trước khi tìm thấy vòng xoáy, chỉ cần coi dòng sông máu này như một dạng "cầu thang Penrose".

Việc lưu chuyển vô hạn mà không cần trọng lực hay áp lực quả thực là vượt xa nhận thức thông thường.

Nhưng giờ đây, khi vòng xoáy xuất hiện, nghĩa là dòng sông máu này không thực sự là một vòng lặp kín như cầu thang Penrose.

Áp suất tại vòng xoáy nhỏ hơn bên ngoài rất nhiều.

Và sở dĩ dòng sông máu này hình thành được vòng lặp là nhờ vào vòng xoáy này và hải nhãn trong mạch nước ngầm.

Hai thứ này thông với nhau, nên dòng sông máu mới có thể tạo thành dòng chảy hồi lưu, tạo ra hiện tượng chuyển động quái dị giống như cầu thang Penrose!

Vì hai hải nhãn có điểm thông nhau nên rõ ràng, thông qua hải nhãn này tự nhiên có thể xuyên qua hải nhãn phía trên để quay trở lại mạch nước ngầm!

Nghĩ đến đây, mọi người đã hoàn toàn hiểu ý của Diệp Kiêu.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Ban đầu họ không hề ý thức được vấn đề này, cũng không nghĩ theo hướng đó.

Nhưng Diệp Kiêu đã nghĩ ra và nêu lên vấn đề.

Ngay lập tức, cả phòng livestream bùng nổ! "Trời ơi!

Diệp biên kịch đang nói cái gì vậy?

Tôi nghe mà lú luôn!" "Tôi cũng hơi lú, tuy không hiểu anh ấy đang nói gì nhưng cảm giác đỉnh vãi chưởng!" "Anh ấy đang giảng về 'hành lang vô hạn' đấy, đúng là Diệp thần có khác, giờ xem ai còn dám bảo anh ấy không chuyên nghiệp nữa nào!" "Kiến thức chuyên môn thế này mà ai bảo 'không chuyên nghiệp' là tôi tới công chuyện với kẻ đó luôn!" "Đúng là Diệp thần của tôi!

Lý thuyết hay thực hành đều tinh thông cả!" Tại trung tâm chỉ huy, sau khi giải thích xong, Diệp Kiêu không chút do dự, lập tức thông báo cho đội khảo cổ dưới mộ, bảo họ lại gần vòng xoáy đó để kiểm tra!

Tuy mọi người trong đội khảo cổ đều khá hoảng hốt nhưng chẳng còn cách nào khác, vì đây là lối thoát duy nhất của ngôi mộ lớn này.

Dù trong lòng có sợ hãi thì cũng đến lúc phải đối mặt.

Giáo sư Dương nghiến răng, hạ lệnh ngừng chèo lái, để mặc cỗ quan tài chở mọi người từ từ trôi về phía vòng xoáy.

Khi quan tài dần áp sát vòng xoáy, tâm trạng đội khảo cổ cũng dần thắt lại.

Mọi người nín thở ngưng thần, lặng lẽ nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, không dám thở mạnh.

Cho đến khi quan tài đến mép vòng xoáy, họ mới vội vàng chèo lái

để kiểm soát thân thuyền.

Một cỗ quan tài, một cái nắp quan tài cứ thế dừng lại bên cạnh vòng xoáy.

May mà tốc độ dòng chảy của vòng xoáy này nhỏ, nếu không họ đã bị cuốn vào trong từ lâu rồi.

Giáo sư Dương đi tới phía trước quan tài, bật đèn pin bắt đầu quan sát sâu bên trong vòng xoáy.

Ánh đèn pin xua tan bóng tối bên trong.

Thình lình, mọi người dường như nhìn thấy trong đó có một... khuôn mặt!!!

Chỉ mới nhìn một cái, giáo sư Dương đã vội vàng thu lại ánh mắt, dời đèn pin sang chỗ khác.

Mọi người bắt đầu trở nên căng thẳng.

Giáo sư Chu cũng vội vàng liên lạc với giáo sư Dương, hỏi: "Lão Dương!

Lão Dương sao thế?

Anh nhìn thấy cái gì vậy?" Một khoảng lặng không có lời hồi đáp.

Tiếng thở của giáo sư Dương ngày càng nặng nề, ông đã sợ đến mức vã mồ hôi lạnh. "Tôi... tôi nhìn thấy một người, không!

Không phải, tôi nhìn thấy một khuôn mặt!" Giọng giáo sư Dương đã run rẩy.

Anh thợ quay phim cầm máy ảnh cũng rùng mình một cái, ống kính cũng quái dị lắc lư theo.

Kéo theo đó là khán giả trong phòng trực tiếp, sắc mặt ai nấy đều trở nên tái nhợt.

Trong dòng sông máu quái dị... lại xuất hiện một khuôn mặt??

Chẳng lẽ còn có người sống trong vòng xoáy này suốt hàng ngàn năm sao?

Ngay lập tức, phòng trực tiếp lại xôn xao bàn tán.

Trong khi đó, trong đầu Diệp Kiêu lại vang lên âm thanh kim loại nặng nề bấy lâu không nghe thấy! 【 Đinh!

Đội khảo cổ đã vào mộ thất chính, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn hai! 】 【 Đinh!

Phần thưởng nhiệm vụ chỉ điểm: Thiên Quan Đồng Ấn! 】 Nghe thấy âm thanh trong đầu, Diệp Kiêu bỗng ngẩn người. "Thiên Quan Đồng Ấn?

Chính là Phát Khâu Linh Quan Thiên Ấn!

Đây đúng là một món đồ tốt!" Diệp Kiêu nhìn vào các tùy chọn ảo xuất hiện trước mắt.

Chương 200

Tương truyền Thiên Quan Đồng Ấn có: "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!".

Khi xuống mộ, Thiên Quan Đồng Ấn còn có thể khiến trăm tà tránh lui, là thần khí đổ đấu ngang hàng với bùa Mô Kim.

Diệp Kiêu thầm nghĩ: "Hệ thống còn có đồ tốt thế này sao?".

Nghĩ vậy, khóe môi Diệp Kiêu bất giác nở một nụ cười.

Tuy nhiên, nụ cười này lại khiến giáo sư Chu đang đứng bên cạnh nhìn anh cảm thấy sống lưng lạnh toát. "Đây...

đây là tình huống gì vậy?

Diệp Kiêu cười sao?

Hay là bị trúng tà rồi?" Giáo sư Chu nuốt nước bọt cái "ực", sau đó cẩn thận đưa tay vỗ nhẹ vào vai Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, cậu... cậu sao thế?" Bị giáo sư Chu vỗ một cái, Diệp Kiêu bỗng sực tỉnh.

Anh cất Thiên Quan Đồng Ấn vào không gian lưu trữ của hệ thống, quay đầu nhìn giáo sư Chu: "Giáo sư Chu, chúng ta đã tìm thấy di thể của Gia Tĩnh Đế rồi!" Giáo sư Chu nghe vậy thì ngẩn người ra một lúc, sau đó không hiểu chuyện gì hỏi: "Di thể Gia Tĩnh Đế?

Ở đâu cơ..." Nhưng lời vừa dứt, giáo sư Chu đã nhận ra điều gì đó, đồng tử đột ngột co lại. "Cậu muốn nói là..." Giáo sư Chu ấp úng, hàm râu trắng dưới cằm cũng run rẩy.

Ông đưa bàn tay run rẩy chỉ vào màn hình, run giọng hỏi: "Cậu muốn nói là... trong cái vòng xoáy này?" Diệp Kiêu mỉm cười gật đầu, sau đó nhấn nút tai nghe: "Trong vòng xoáy này chính là điểm dừng cuối cùng trong chuyến 'Thiên Lăng' lần này của chúng ta, quan tài

chính của Gia Tĩnh Đế!" Nghe thấy những lời này, đội khảo cổ dưới mộ đều sững sờ.

Sau đó họ chợt nhận ra khuôn mặt họ nhìn thấy bên trong chính là...

Gia Tĩnh Đế!

Ngay lập tức, giáo sư Dương không còn màng đến nỗi sợ hãi trong lòng, trực tiếp soi đèn pin vào bên trong vòng xoáy.

Lúc này, mọi người mới thấy rõ cảnh tượng thực sự bên trong đó.

Giữa vòng xoáy, vô số thanh xà ngang được dựng lên, chúng chống đỡ, tạo thành vô số hình chữ "Tỉnh".

Dòng máu rồng đỏ rực xuyên qua các xà ngang, chảy sâu vào bóng tối phía dưới.

Ở chính giữa những thanh xà thô chắc đó là một thi thể nằm yên tĩnh.

Thi thể đã được xử lý chống thối rữa một cách tỉ mỉ, dù đã trải qua mấy trăm năm vẫn giống như người sống.

Và khuôn mặt giáo sư Dương nhìn thấy lúc nãy chính là khuôn mặt của thi thể này.

Thi thể mặc một chiếc bào vàng, trên áo thêu những con rồng vàng năm vuốt bằng chỉ tơ màu đen đỏ xen kẽ, vô cùng sang trọng và quý phái.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là Gia Tĩnh Đế!

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Kiêu lại vang lên: "Thực ra, nhìn thấy quan tài của Lam Đạo Hạnh trôi trên máu rồng là đã có thể đoán

được di thể của Gia Tĩnh Đế ở đây rồi.

Một đạo sĩ có thể chém rồng không chỉ bảo vệ Gia Tĩnh Đế khi còn sống mà sau khi chết còn phải theo vua xuống tận Cửu U, lên đến Thiên Đình!" Diệp Kiêu nói vậy nhưng thực tế là sau khi con cự long trấn giữ hải nhãn này bị giết, nơi này đáng lẽ phải thông với bên ngoài.

Hải nhãn trong mạch nước ngầm đã bị "Cao Lượng" trấn giữ từ những năm Hồng Vũ.

Còn hải nhãn trong dòng sông máu này, sở dĩ có nghiệt long bị khóa ở đây và Lưu Bá Ôn bị treo lơ lửng phía trên là để trấn giữ nó.

Nhưng Gia Tĩnh Đế đã giết nghiệt long, việc trấn giữ hải nhãn chắc chắn sẽ có sơ hở.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu chợt nhớ tới một trận thủy tai kỳ quái được ghi lại trong cuốn "Ứng Thiên Phủ Chí" mà anh từng vô tình đọc ở kiếp trước...

Khi đó, khu vực trung và hạ lưu sông Hoàng Hà, cụ thể là phủ Tế Nam, bị vỡ đê, sóng lớn ngập trời.

Trận lũ lụt đến quá đột ngột, không ai lường trước được.

Bởi vì lúc đó, phủ Tế Nam không hề có mưa liên miên, bầu trời quang đãng nhưng đến tối bỗng nhiên sấm chớp đùng đùng.

Lúc đó mọi người đều nhìn thấy sóng lớn cuồn cuộn trên sông Hoàng Hà, tưởng rằng lũ lụt sẽ nhấn chìm nhà cửa.

Rất nhiều người hốt hoảng chạy về nhà thu dọn đồ đạc để chạy nạn... còn nhiều người hơn nữa thì ôm nhau khóc, chờ đợi cái chết ập đến!

Ngay cả vị phủ doãn địa phương cũng lo lắng đến phát ốm, ngồi

thẫn thờ suốt cả đêm.

Nhưng đến ngày thứ hai... cảnh tượng lũ lụt nhấn chìm nhà cửa, thiên tai khắp nơi như tưởng tượng đã không xảy ra.

Sông Hoàng Hà bị vỡ đê tuy sóng lớn ngập trời nhưng lũ lại không tràn lên bờ.

Nhưng vì không ai dám lại gần sông Hoàng Hà nên cũng không ai biết nguyên nhân vì sao.

Sau đó, một chuyện quái dị hơn đã xảy ra.

Khi vị phủ doãn này báo cáo sự việc kỳ lạ lên trên thì mới tình cờ biết được ngay đêm hôm đó, kinh thành bị ngập lụt lớn.

Trận lũ lẽ ra phải xuất hiện ở phủ Tế Nam lại xuất hiện ở kinh thành.

Sự kiện "lũ lụt trôi dạt" này cho đến nay vẫn không ai giải thích được.

Nhưng hiện giờ, theo góc nhìn của Diệp Kiêu, đó là bởi vì khi đó Gia Tĩnh Đế hạ lệnh cho Lam Đạo Hạnh giết chết nghiệt long, hải nhãn không người trấn giữ khiến lũ lụt mất kiểm soát dẫn đến ngập lụt ở kinh thành.

Còn việc vỡ đê sông Hoàng Hà chắc hẳn cũng có liên quan mật thiết đến hải nhãn này.

Nghĩa là... hải nhãn trong dòng sông máu này chắc chắn có thể thông đến phủ Tế Nam cách đó hàng trăm cây số.

Chính vì thế nước sông Hoàng Hà chảy ngược mới dẫn đến ngập lụt ở kinh thành, tức là vụ "lũ lụt trôi dạt".

Cho nên để bình định thủy hoạn, cần phải có người có mệnh cách đủ lớn mới có thể trấn giữ hải nhãn này.

Ban đầu chắc hẳn là Lam Đạo Hạnh trấn giữ.

Sau khi Gia Tĩnh Đế băng hà, di thể của ông được đặt trong hải nhãn, dùng "thân chân long" để trấn giữ nó.

Chương 201

Nhờ vậy, hải nhãn này cuối cùng mới được bình yên.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn lên màn hình.

Đội khảo cổ do giáo sư Dương dẫn đầu đã lần lượt leo xuống các xà ngang.

Di thể các đế vương cổ kim luôn là thứ khiến đội khảo cổ cảm thấy hứng thú nhất.

Chỉ riêng bộ long bào này, nếu được gỡ nguyên vẹn khỏi thi thể, tùy theo mức độ bảo tồn có thể được xếp hạng là cổ vật cấp một.

Đây đều là những di sản văn hóa cổ đại, có ý nghĩa to lớn đối với nghiên cứu lịch sử.

Vì vậy, các thành viên đội khảo cổ vây quanh thi thể, ai nấy đều hào hứng quan sát, không ngớt lời khen ngợi mức độ bảo tồn hoàn hảo của bộ long bào Gia Tĩnh Đế.

Bỗng nhiên, có tiếng nói truyền đến: "Giáo sư xem kìa, trong họng ông ấy hình như có vật gì đó!" Một thành viên trong đội đang quỳ trên xà ngang kinh ngạc thốt lên.

Giáo sư Dương nghe vậy vội vàng đi tới chỗ đầu thi thể, nhìn vào cổ "Gia Tĩnh Đế".

Ngay lập tức, mắt giáo sư Dương sáng lên: "Khi vương công quý tộc ngày xưa hạ táng, thường có ngọc áp lưỡi, còn gọi là ngọc hàm, là biểu tượng của chế độ tang lễ thi hài cổ.

Người xưa tin rằng ngậm vàng ngọc trong miệng có thể khiến thi thể người chết không bị thối rữa." Nói rồi, giáo sư Dương rất thuần thục đeo găng tay vào, đưa ngón trỏ và ngón giữa vào miệng thi thể,

gắp ra một viên ngọc.

Khi viên ngọc được đặt trong lòng bàn tay giáo sư Dương, mọi người nhìn kỹ thì không khỏi ngẩn ngơ. "Chìa khóa ngọc??

Tại sao lại là chìa khóa ngọc?" Giáo sư Dương đờ người ra.

Theo ông, nếu Gia Tĩnh Đế muốn trường sinh thì trong miệng phải ngậm một con ve sầu bằng ngọc mới là hợp lý nhất.

Ve sầu tượng trưng cho việc thoát xác, tức là tái sinh, hoàn toàn phù hợp với nguyện vọng của Gia Tĩnh Đế.

Nhưng... chìa khóa ngọc này đại diện cho cái gì?

Không chỉ nhóm giáo sư Dương mà ngay cả giáo sư Chu và các chuyên gia trong hội thảo cũng đều ngơ ngác.

Diệp Kiêu nhìn chằm chằm vào chiếc chìa khóa ngọc, đột ngột lên tiếng: "Mọi người còn nhớ chiếc hộp gỗ cẩm ở tầng bốn Tàng Bảo Các không?" Chỉ một câu nói này thôi đã khiến mọi người vỡ lẽ.

Giáo sư Dương vội vàng gọi các thành viên lấy chiếc hộp gỗ từ tầng bốn ra, tra chìa khóa ngọc vào ổ khóa cơ quan phía dưới. "Cạch cạch!" Hai tiếng giòn giã vang lên, chìa khóa ngọc đã hoàn toàn lọt vào ổ khóa.

Đồng tử giáo sư Dương hơi giãn ra, ông nín thở bắt đầu xoay chìa khóa.

Trong nháy mắt, chỉ nghe thấy hai tiếng "tách tách", chiếc hộp gỗ cẩm mở ra.

Mọi người đều lộ vẻ mặt mừng rỡ, nhìn chằm chằm vào chiếc hộp trên tay giáo sư Dương.

Cùng với sự mong đợi mãnh liệt của tất cả mọi người, chiếc hộp gỗ cẩm từ từ được mở ra.

Không có ánh kim quang lấp lánh như mọi người vẫn tưởng, cũng không tỏa ra hào quang kỳ lạ nào.

Điều khiến tất cả thất vọng là trong hộp chỉ có một viên thuốc tròn trịa, trong suốt.

Giáo sư Dương ngạc nhiên thốt lên: "Chỉ là một... viên thuốc thôi sao??" Giáo sư Chu nhìn cảnh này, chân mày đã nhíu thành hình chữ "Xuyên".

Ông có chút ngẩn ngơ nhìn Diệp Kiêu hỏi: "Tại sao trong hộp này... chỉ là một viên thuốc?" Đó có lẽ cũng là thắc mắc chung của mọi người lúc này.

Ba tầng đầu của Tàng Bảo Các đều khiến đội khảo cổ mở mang tầm mắt.

Theo lý mà nói, những thứ để ở tầng bốn phải khiến người ta kinh ngạc hơn mới đúng.

Đúng lúc này, Diệp Kiêu bỗng lên tiếng: "Còn nhớ hai phương sĩ luyện đan trong đan phòng không?

Có lẽ họ chính là những người đã luyện chế ra viên Long Tiên Trường Sinh Đan này!

Chẳng qua Gia Tĩnh Đế chết quá đột ngột nên chưa kịp uống nó.

Và ngọc rất dễ bị mài mòn, sau một lần mở khóa sẽ bị hỏng và không thể dùng lại được!

Việc chế tác chìa khóa bằng ngọc có ngụ ý rất đơn giản!

Nghĩa là chiếc hộp đựng linh đan trường sinh này chỉ có Gia Tĩnh Đế mới có thể mở được!

Và người có được trường sinh cũng không ai khác ngoài ông ta!" Nghe đến đây, tất cả mọi người có mặt đều đã hiểu rõ.

Chẳng trách viên thuốc này lại đặc biệt như vậy, trắng ngần như ngọc.

Hóa ra nó được luyện từ dịch rồng chảy ra từ xương đầu rồng. "Vậy... vậy viên thuốc luyện từ dịch rồng này liệu có thực sự có tác dụng trường sinh không?" Trong hải nhãn, một thành viên sáng mắt lên hỏi.

Những người khác nghe vậy cũng nín thở.

Dẫu sao Chân Long cũng đã xuất hiện, mọi người cũng nhờ đó mà nhìn thấy dịch rồng thực sự.

Những giọt dịch chảy ra từ xương rồng trông trong vắt như rượu quý ngọc lộ, dù chỉ nhìn thôi mọi người cũng cảm nhận được sự thần kỳ của nó!

Chưa kể từ cổ chí kim, chuyện luyện đan luôn mang màu sắc thần thoại.

Biết đâu viên thuốc này... thực sự có tác dụng trường sinh ở một mức độ nào đó thì sao?

Thấy cảnh này, đôi mắt của những người có mặt đều đỏ lên không kiềm chế được, ai nấy đều thở dốc nhìn chằm chằm vào viên thuốc trong suốt trong hộp.

Diệp Kiêu đứng trong đại sảnh cũng thấy rõ sự thay đổi sắc mặt của những người này.

Anh thầm nghĩ: "Quả nhiên, trước một cơ hội trường sinh bày ra ngay trước mắt, không ai có thể thực sự kiểm soát được dục vọng trong lòng mình!" Nghĩ vậy, Diệp Kiêu khẽ lắc đầu.

Khán giả trong phòng trực tiếp lúc này cũng không kiềm chế được mà xôn xao hẳn lên. "Trời ơi, đan dược luyện từ dịch rồng?

Chương 202

Thực sự có thứ giúp con người trường sinh sao?" "Xì, nhìn là biết giả rồi!

Nếu thực sự luyện được trường sinh đan thì Gia Tĩnh Đế sao có thể chết được?" "Thật điên rồ!

Không ngờ truyền thuyết về trường sinh đan lại thực sự được Gia Tĩnh Đế luyện thành!" "Lẽ nào uống viên thuốc này vào là có thể trẻ mãi không già, trường sinh bất tử sao?" "Tôi không tin mấy thứ này, con người chết đi là do tế bào trong cơ thể cạn kiệt, không thể tái sinh, đó là quy luật tự nhiên!

Làm sao có thần dược như thế được?" Dưới mộ, lúc này gần như ánh mắt của mọi người đều dán chặt vào viên đan dược trong hộp gỗ trên tay giáo sư Dương.

Nhưng đột nhiên, dường như có một làn gió nhẹ thổi qua.

Viên đan dược trường sinh trong hộp như một làn khói thoảng qua, hóa thành một đống tro bụi rồi bay đi mất.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều ngẩn ra. "Đây...

đây là tình huống gì vậy?" Giáo sư Dương bỗng đứng bật dậy, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Các chuyên gia khác sắc mặt cũng thay đổi thất thường, lúc xanh lúc trắng.

Sau đó, mọi người dụi mắt nhìn lại vào trong hộp nhưng vẫn không thấy tung tích của Long Tiên Đan đâu nữa. "Đừng tìm nữa, Long Tiên Đan đã hóa thành tro bụi và tan biến rồi!

Viên đan dược đó cũng giống như sự trường sinh vậy, đều là

những thứ hư vô mờ mịt, chỉ có hại chứ không có lợi!" Giọng của Diệp Kiêu bỗng vang lên qua tai nghe.

Trong khoảnh khắc, mọi người có mặt như vừa bừng tỉnh sau một giấc mộng, vẻ mặt bất thường lúc nãy biến mất tăm, thay vào đó là sự ngơ ngác.

Thấy vậy, Diệp Kiêu mỉm cười nói: "Làm gì có Long Tiên Đan nào, xem ra tầng thứ tư của Tàng Bảo Các này cũng chỉ là một trò lừa mà thôi!" Đội khảo cổ vẫn còn ngơ ngác, hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Trong hội thảo, giáo sư Chu và các chuyên gia khác cũng ngơ ngác không kém. "Tiểu Diệp à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Những lời cậu vừa nói có ý nghĩa gì?" Giáo sư Chu thắc mắc, những lời của Diệp Kiêu khiến ông thấy mơ hồ.

Các chuyên gia khác cũng nhìn Diệp Kiêu với vẻ nghi hoặc.

Diệp Kiêu chậm rãi lắc đầu, sau đó nói tiếp: "Trong chiếc hộp đó không phải là trường sinh đan, cũng chẳng phải Long Tiên Đan gì cả!

Trong mùi hương thuốc tỏa ra ngay khi chiếc hộp được mở ra có chứa ba phần mê hương!

Nếu lúc nãy tôi không lên tiếng thì những người đó có lẽ đã bị mê hương làm ảnh hưởng đến tâm trí, lao vào đánh nhau vì viên trường sinh đan đó rồi!" Nghe thấy lời này, sắc mặt của tất cả mọi người, kể cả giáo sư Chu, đều thay đổi đột ngột.

Họ nhìn vào màn hình lớn, thấy đội khảo cổ ai nấy đều có vẻ hổ thẹn, cúi đầu xuống.

Lúc này, giáo sư Chu không thể kìm nén được sự kinh ngạc, đồng tử co rụt lại. "Gia Tĩnh Đế này... lại có mưu tính thâm sâu đến thế sao?" Giáo sư Chu cảm thấy lạnh người, như thể cả cơ thể bị một

luồng khí lạnh bao trùm lấy.

Ngôi mộ "Thiên Đình" này dù có vĩ đại huy hoàng đến đâu thì những nguy hiểm ẩn giấu bên trong cũng thật khó lường!

Nếu không có Diệp Kiêu... e rằng dù có bao nhiêu đội khảo cổ vào trong thì kết cục cũng chỉ có một, đó là cái chết!

Nghĩ đến đây, giáo sư Chu lại nhìn Diệp Kiêu một cách sâu sắc, hỏi: "Vậy tiếp theo, đội khảo cổ phải làm gì để thoát ra ngoài?" Diệp Kiêu từ từ nhìn vào màn hình lớn, suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: "Tôi có lẽ... chỉ có năm phần nắm chắc!" Các chuyên gia trong hội thảo nghe vậy đều hít một hơi khí lạnh. "Ngay cả Diệp Kiêu... cũng chỉ có năm phần nắm chắc sao?" Mọi người thầm than trong lòng.

Chỉ có giáo sư Chu ngồi ở vị trí đầu bàn là vẫn bình tĩnh.

Sau một hồi suy ngẫm, giáo sư Chu nghiến răng quyết định: "Năm phần không phải là thấp, nói đi, phải làm thế nào?" Diệp Kiêu nhìn giáo sư Chu với vẻ ngạc nhiên.

Anh cứ tưởng với tính cách hay do dự của những người này, có khi phải thảo luận cả buổi mới đồng ý với con số năm phần.

Không ngờ...

Giáo sư Chu thấy vẻ mặt của Diệp Kiêu thì lắc đầu cười khổ: "Trước đây khi xuống mộ, nếu chúng tôi có năm phần nắm chắc mạng sống để đi ra đã được coi là kỳ tích rồi!

Sao dám đòi hỏi nhiều hơn!" Giáo sư Dương dưới mộ nghe thấy lời Diệp Kiêu nói thì mắt cũng sáng lên! "Năm phần là cao rồi!

Dù sao ở lại đây cũng chẳng sống được, chi bằng cứ đánh cược một phen!" Nhìn thấy vẻ kiên định của giáo sư Chu và giáo sư Dương, Diệp Kiêu khẽ gật đầu.

Anh lại nhấn nút tai nghe, nói với giáo sư Dương: "Đã vậy thì làm phiền giáo sư Dương chờ một lát." Sau đó, Diệp Kiêu quay sang giáo sư Chu, trầm ngâm một lát rồi nói: "Giáo sư, phiền ông chuẩn bị bộ đồ lặn cho tất cả mọi người." Không đợi giáo sư Chu hỏi, Diệp Kiêu giải thích luôn: "Ở đây có một hải nhãn, vậy thì đầu kia của dòng sông máu chắc chắn cũng có một hải nhãn!

Chúng ta hiện giờ chỉ có thể đánh cược rằng hải nhãn trong mạch nước ngầm này thông với một hải nhãn nào đó trong dòng sông máu!" Giáo sư Chu nghe vậy thì sắc mặt hơi thay đổi.

Sau đó, như sực nhớ ra điều gì, ông trợn tròn mắt: "Cậu định..." Diệp Kiêu gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Có được sự xác nhận, giáo sư Chu không do dự nữa, vội vàng chỉ huy nhân viên làm việc theo yêu cầu của Diệp Kiêu.

Rất nhanh sau đó, dựa theo số lượng người trong đội khảo cổ, giáo sư Chu đã chuẩn bị đủ trang bị lặn cho mỗi người. "Tiểu Diệp, trang bị lặn đã sẵn sàng, tiếp theo..." Diệp Kiêu gật đầu, tiếp lời giáo sư Chu: "Vậy thì hãy ném tất cả trang bị lặn này vào miệng hải nhãn của mạch nước ngầm đi!

Họ có thoát ra được hay không đều phụ thuộc vào lần này cả!" Giáo sư Chu gật đầu, sau đó làm theo lời Diệp Kiêu.

Đến lúc này, những chuyên gia và khán giả vốn đang ngơ ngác mới đột nhiên hiểu ra.

Trang bị lặn của đội khảo cổ đã bị vứt bỏ từ lúc đi trên "Đường Lên Trời".

Giờ đây, Diệp Kiêu đang đánh cược xem hải nhãn trong mạch nước ngầm có thông với hải nhãn trong sông máu hay không.

Nếu thông nhau... thì trang bị lặn có thể từ mạch nước ngầm trôi

đến sông máu, cung cấp cho mọi người trong đội khảo cổ!

Lúc này, cả đội khảo cổ có thể dựa vào những trang bị lặn này để từ hải nhãn quay trở về ám hà.

Đây... chính là phương pháp thoát thân duy nhất của họ.

Chương 203

Trong nhất thời, tất cả mọi người đều không khỏi nắm chặt nắm đấm, âm thầm đổ mồ hôi hột.

Đồng thời trong lòng họ cũng không ngừng cầu nguyện, hy vọng huyết hà này và hải nhãn trong ám hà có tương thông với nhau!

Một lát sau, dưới sự giám sát trực tiếp của giáo sư Chu, trang bị lặn đã được thả xuống từ phía ám hà thành công.

Còn Diệp Kiêu cũng trong thời gian này đã thông báo kế hoạch của mình cho mọi người trong đội khảo cổ.

Vì vậy, tất cả thành viên đội khảo cổ đều ngồi trên xà ngang trong hải nhãn, tĩnh lặng chờ đợi trang bị đến.

Bao gồm cả tất cả khán giả trong phòng phát trực tiếp, mọi người đều tĩnh tâm chờ đợi.

Tuy nhiên, mười phút trôi qua, hai mươi phút trôi qua... cho đến tận nửa tiếng đồng hồ trôi qua!

Huyết hà vẫn không có gì thay đổi, thủy chung vẫn phong bình lãng tĩnh!

Giữa lông mày giáo sư Chu đã nhíu chặt thành hình chữ "Xuyên", không khỏi lo lắng nói: "Chẳng lẽ hai nơi ám hà này... không hề tương thông?" Những người còn lại có mặt ở đó cũng đầy vẻ lo lắng, sốt ruột vô cùng.

Ngược lại, Diệp Kiêu chậm rãi lắc đầu, nói: "Không!

Tuyệt đối không thể nào!" Diệp Kiêu hơi trầm ngâm, sau đó tiếp tục: "Mọi người quên rồi sao?

Khi quan quách bằng đồng dưới ám hà bị dời đi, trong hải nhãn từng xuất hiện bọt máu!

Điều đó chứng minh hai nơi hải nhãn này chắc chắn tương thông!

Chỉ có điều..." Nhưng nói đến đây, Diệp Kiêu bỗng khựng lại, một lần nữa rơi vào trầm tư.

Giáo sư Chu ở bên cạnh thấy vậy, nhất thời có chút cuống lên: "Chỉ có điều cái gì?

Chỉ có điều cái gì cơ?" Giáo sư Chu hỏi, vẻ mặt đầy sự lo lắng.

Diệp Kiêu không vội vã, anh hướng mắt nhìn vào màn hình phòng trực tiếp, lại nói tiếp: "Ở đây tổng cộng có bốn nơi hải nhãn, một nơi ở ám hà, hai nơi chia ra ở hai đầu huyết hà, còn một nơi nữa... chính là ở lưu vực Tế Nam thuộc hạ lưu sông Hoàng Hà!

Bốn cái hải nhãn này chia thành hai cặp, đều có sự tương thông với nhau!

Nghĩa là, bất kể là đội nào trong hải nhãn, cũng đều có hai tuyền nhãn tương thông khác!

Có khả năng trang bị thả vào hải nhãn đã không đến huyết hà, mà lại...

đến lưu vực sông Hoàng Hà rồi!" Sau khi Diệp Kiêu nói xong, hiện trường lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Kiêu, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Trong nhất thời, trong đầu mọi người đều nảy ra một câu hỏi: "Đến cả việc lưu vực sông Hoàng Hà có một hải nhãn tương thông... mà anh ta cũng biết?" Ngay cả phòng phát trực tiếp cũng đột nhiên trở nên kịch liệt, khán giả điên cuồng gửi bình luận. "Giỏi thật, cái này có

hợp lý không vậy?

Diệp đạo hiểu rõ ngôi đại mộ này đến mức nào chứ?!" "Đến cả việc hải nhãn nơi này thông với lưu vực sông Hoàng Hà mà cũng biết sao?" "Đội khảo cổ trước khi xuống mộ đã dùng đủ loại thiết bị để thăm dò đo đạc rồi, cũng có phát hiện hải nhãn thông với Hoàng Hà đâu?" "Cái này... chắc là trước khi xuống mộ, mấy người Diệp Kiêu đã chuẩn bị kỹ bài vở rồi, nên mới biết chi tiết như vậy!" "Cái từ 'trước khi' này dùng linh tính thật đấy!".

Tại trụ sở chỉ huy, trong đại sảnh hội nghị, nhìn thấy cảnh này, Diệp Kiêu không khỏi lại rơi vào trầm tư. "Nửa tiếng đồng hồ... những trang bị này tuyệt đối có thể xuống tới địa hạ rồi!

Hiện giờ vẫn chưa tới, xem ra đúng là đã đi qua một nhánh phân lưu khác của ám hà, tiến vào lưu vực sông Hoàng Hà!" Sau đó, Diệp Kiêu ngẩng đầu, hướng mắt nhìn về phía màn hình lớn ở trung tâm: "Hải nhãn trong ám hà này lần lượt thông hướng lưu vực Hoàng Hà, cũng như một nơi hải nhãn trong huyết hà!

Xác suất năm mươi phần trăm cũng không phải là thấp, hãy thả thêm một phần trang bị nữa đi, giáo sư Chu!" Nói xong, Diệp Kiêu quay đầu nhìn về phía giáo sư Chu bên cạnh.

Cho đến lúc này, giáo sư Chu mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, đột nhiên hồi thần.

Ngay sau đó ông cũng không dám do dự chút nào, trực tiếp rời khỏi đại sảnh để tự mình giám sát việc thả trang bị.

Một lát sau, giáo sư Chu quay lại đại sảnh.

Trang bị lặn hiển nhiên đã một lần nữa được thả vào tuyền nhãn, chỉ là không biết lần này... trang bị có thể đến được tay đội khảo cổ trong huyết hà hay không.

Sau khi trở lại đại sảnh, giáo sư Chu cũng vội vàng hỏi Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp à, cậu vừa nói ám hà này thông tới lưu vực sông Hoàng Hà là chuyện thế nào?" Câu hỏi này vừa thốt ra, các chuyên gia còn lại có mặt ở đó cũng lập tức nhìn về phía Diệp Kiêu, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc nồng đậm.

Diệp Kiêu chỉ suy nghĩ một chút, rồi đem điển tích "Hồng thủy phiêu di" năm đó ở lưu vực sông Hoàng Hà kể cho mọi người nghe.

Chuyện này vốn có ghi chép rõ ràng trong các điển tịch lịch sử, không hề thuộc vào giai đoạn bị đứt gãy.

Sau khi Diệp Kiêu nói xong phần ghi chép này cùng với những suy nghĩ của mình, giáo sư Âu Dương không tài nào giữ được bình tĩnh nữa.

Khoảnh khắc này, ông kích động đến mức chòm râu trên mặt run rẩy điên cuồng.

Trong miệng càng giống như phát điên, giọng nói run rẩy không ngừng lẩm bẩm: "Hóa ra là thế, hóa ra là thế, hóa ra là thế..." Mãi một lúc lâu sau, vị chuyên gia được coi như hóa thạch sống của giới lịch sử này đã lệ rơi đầy mặt!

Ông đột ngột ngẩng đầu, hướng ánh mắt về phía Diệp Kiêu: "Một nan đề thiên cổ từng làm khó tất cả các nhà lịch sử học và địa chất học, hôm nay cuối cùng...

đã được giải khai rồi!!!" Khoảnh khắc này, ánh mắt giáo sư Âu Dương nhìn Diệp Kiêu đã có chút thay đổi.

Diệp Kiêu cũng khiêm tốn nói: "Tôi cũng chỉ là tình cờ nhớ ra, thông qua liên tưởng mà nảy sinh suy đoán của mình thôi!" Nào ngờ giáo sư Âu Dương vẫn không ngừng lẩm bẩm, liên tục lắc đầu nói: "Không... không... không đơn giản như vậy đâu..." Ngay sau đó, ông

quay người rời khỏi đại sảnh hội nghị, như thể đi tìm kiếm thứ gì đó!

Ngược lại, giáo sư Chu ở bên cạnh có chút khó hiểu, ông quay sang hỏi Diệp Kiêu: "Nhưng hải nhãn trong ám hà này không phải là liên thông đến 'Thông Thiên Lộ' của tòa thiên lăng này sao?" Những lời này cũng chính là thắc mắc của tất cả mọi người.

Đúng vậy, khi đó đội khảo cổ từ ám hà tiến vào hải nhãn, nơi họ đến chính là Thông Thiên Lộ!

Cho nên nói hải nhãn trong ám hà dẫn đến hai nơi, dường như có chút mâu thuẫn!

Diệp Kiêu nghe vậy không khỏi mỉm cười, vừa định mở miệng giải thích thì bị một giọng nói khác ngắt lời: "Bởi vì nơi hải nhãn này không phải trực tiếp liên thông đến lưu vực sông Hoàng Hà!" Giọng nói này đột nhiên vang lên, mọi người đều dời mắt về phía cửa đại sảnh hội nghị.

Chỉ thấy giáo sư Âu Dương đang ôm một cuốn sách, vẻ mặt kích động đến mức đỏ bừng.

Chương 204

"Giáo sư Âu Dương?" Có người trong đại sảnh nghi hoặc lên tiếng.

Giáo sư Âu Dương khẽ gật đầu, sau đó hướng mắt nhìn Diệp Kiêu, tiếp tục nói: "Năm xưa khi thủy lợi kinh thành vừa xây xong không lâu, lại gặp phải trận đại thủy trăm năm có một, chính là do hai nơi hải nhãn này làm loạn!

Sở dĩ Hoàng Hà ở phủ Tế Nam không bị vỡ đê là vì nước lũ đã tràn vào hải nhãn, dẫn đến mực nước ám hà dâng cao tột độ.

Cuối cùng mới dẫn đến nạn lụt ở kinh thành.

Nhưng mà... tại sao nước lũ đột nhiên lại tràn vào hải nhãn?" Khi giáo sư Âu Dương nói những lời này, ánh mắt ông thủy chung vẫn nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu, không hề rời mắt nửa khắc.

Diệp Kiêu trầm ngâm một lúc, cuối cùng thở hắt ra một hơi dài, trầm giọng lên tiếng: "Nếu đã nói đến đây thì tôi cũng không ngại nói thêm một câu!

Trận lụt kinh thành năm đó, không ngoài dự kiến chính là lúc Lam Đạo Hạnh chém giết nghiệt long!

Cho nên... thi thể Gia Tĩnh đế trên xà ngang này tuyệt đối đừng di động, nếu không kinh thành định sẽ lại xảy ra nạn lụt lần nữa!" Giáo sư Chu cùng một nhóm chuyên gia nghe vậy đều ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu Diệp Kiêu đang nói gì.

Chỉ thấy vẻ mặt Diệp Kiêu khá nghiêm túc nên mọi người cũng không hỏi nhiều.

Dưới mộ, đột nhiên những chiếc đèn pin trong tay đội khảo cổ

đang ngồi trên xà ngang lần lượt tắt lịm.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều chìm vào bóng tối.

Giáo sư Dương vội vàng chỉ huy đội khảo cổ thắp đuốc lên, ánh sáng mới lại xuất hiện. "Hô, hù chết tôi rồi!

May mà còn có dầu hỏa dự phòng!" Trong đội ngũ, ai nấy đều vỗ ngực tự trấn an.

Giáo sư Dương nhìn thùng dầu hỏa đã cạn đáy, không khỏi chậm rãi thở dài: "Hiện giờ dầu hỏa không còn nhiều, cùng lắm chỉ duy trì thêm được nửa tiếng nữa thôi!" Mặc dù họ đã giảm số đuốc xuống còn hai cây, chỉ cần đủ ánh sáng là được, nhưng dầu hỏa vẫn có chút cung không đủ cầu. "Cầu mong trang bị có thể sớm tới một chút!" Giáo sư Dương thầm thở dài trong lòng.

Sau đó, để giết thời gian, giáo sư Dương lại lấy chiếc hộp gỗ gấm đã mở sẵn ra.

Chiếc hộp gỗ gấm này chắc được làm từ loại gỗ hoàng mộc thượng hạng, bên ngoài phủ một lớp sơn mài tinh xảo.

Còn bên trong, nơi từng chứa đan dược, là một lớp lụa tơ tằm thượng hạng.

Giáo sư Dương quan sát những hoa văn trên tấm lụa, đột nhiên phát hiện có điều không đúng. "Suỵt!

Không đúng, hoa văn trên tấm lụa này... hình như có đánh dấu thứ gì đó?" Tiếng hô bất ngờ của giáo sư Dương lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. "Sao vậy, giáo sư Dương?" Diệp Kiêu ấn nút trên tai nghe, không khỏi hỏi.

Giáo sư Dương không trả lời ngay.

Ông nhanh tay lấy lớp bông gòn trong hộp gấm ra, cẩn thận bóc

tách tấm lụa tơ tằm lót đan dược ra ngoài.

Cho đến khoảnh khắc này, mắt giáo sư Dương đột nhiên trợn tròn, hơi thở cũng không khỏi nghẹn lại! "Hít...

đây, đây là bản đồ!

Còn là... bản đồ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nữa!" Nhiếp ảnh gia hướng ống kính camera vào tấm bản đồ lụa trong tay giáo sư Dương, nhưng vẻ mặt lại đầy vẻ nghi hoặc.

Bởi vì những thứ đánh dấu trên bản đồ này, anh ta căn bản không hiểu nổi.

Chỉ có những người thường xuyên nghiên cứu giai đoạn lịch sử này mới hiểu được con lạc đà trắng thêu trên đó rốt cuộc đại diện cho điều gì!

Nhất thời, tất cả các chuyên gia có mặt đều không kiềm chế được nữa.

Ai nấy đều kích động xúm lại gần, mắt đỏ bừng lên.

Ngược lại, Diệp Kiêu và các giáo sư chuyên gia đang vô cùng kích động xung quanh tỏ ra hoàn toàn khác biệt. "Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn trong truyền thuyết chứa vô số châu báu, Gia Tĩnh đế vì luyện đan mà khiến nội kho quốc khố thâm hụt quanh năm, nuôi dưỡng nhiều phương sĩ phong thủy như vậy, không có ý đồ với nó thì chắc chắn là không thể nào!" Rất hiển nhiên, Diệp Kiêu đã sớm liệu tới việc Gia Tĩnh đế có ý đồ với kho báu Thành Cát Tư Hãn lừng lẫy trong lịch sử này.

Chỉ có điều khiến Diệp Kiêu không ngờ tới là Gia Tĩnh đế dường như đã xác định được vị trí lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, thậm chí còn vẽ xong cả bản đồ! "Đám người Gia Tĩnh đế nuôi quả nhiên cũng không phải phường vô dụng, vẫn có vài nhân vật có tài thực học!"

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu khẽ gật đầu, một lần nữa nhìn về phía màn hình lớn ở trung tâm.

Trên màn hình chính là hình ảnh tấm lụa thêu.

Đối với một người mù tịt về bản đồ như Diệp Kiêu, anh chỉ ghi nhớ sơ qua tấm bản đồ này rồi không quan tâm nữa.

Những chuyên gia còn lại thì đã sớm vẽ lại bản đồ và bắt đầu nghiên cứu với vẻ mặt đầy kích động.

Một lúc sau, giáo sư Chu mới cau mày mở lời: "Trên bản đồ này không hề đánh dấu vị trí thực sự của lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!

Lạc đà trắng chắc chỉ đại diện cho một minh hiệu Mông Cổ nào đó năm xưa thôi!

Vị trí cụ thể vẫn cần phải được chứng minh rồi mới có thể đưa ra kết luận!" Nói đến đây, chuyện về lăng mộ Thành Cát Tư Hãn cũng coi như được gác lại.

Rõ ràng là tất cả mọi người, kể cả giáo sư Chu, đều không muốn thảo luận thêm về chuyện này.

Nhưng như vậy thì khán giả trong phòng trực tiếp không đồng ý, họ liên tục gửi bình luận. "Đậu xanh!

Không thể nào, lão đầu này chắc chắn đang lừa chúng ta!" "Lúc nói chuyện ánh mắt lấm lét, không dám nhìn thẳng, chắc chắn là nói dối rồi!" "Tôi biết ngay mà, giáo sư Chu chắc chắn không thật thà, trên bản đồ này tuyệt đối có uẩn khúc!" "Di ~ mùi vị giấu đầu hở đuôi nồng nặc quá!

Chiêu này Diệp đạo dùng chán rồi mà ông vẫn dùng, thật là!" "Xem ra không chạy đi đâu được rồi, trên đó rất có khả năng đánh dấu vị trí chính xác của lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!".

Nhất thời, cả phòng trực tiếp như vỡ đê, bùng nổ điên cuồng.

Giáo sư Chu cùng các chuyên gia cũng dường như đã hạ quyết tâm không bàn luận chuyện này nữa, nên họ trực tiếp phớt lờ những bình luận đó, tuyệt khẩu không nhắc đến chuyện bản đồ.

Đúng lúc này, ở dưới mộ, giữa tuyền nhãn huyết hà tĩnh lặng, một tiếng rơi xuống nước cực kỳ rõ ràng truyền vào tai mọi người.

Mắt ai nấy đều sáng lên, vẻ vui mừng hiện rõ trên mặt.

Chương 205

"Trang bị... tới rồi!" Đội khảo cổ đang nằm nghỉ hồi phục thể lực trên xà ngang lúc này cũng đồng loạt đứng dậy, hướng mắt nhìn về phía xa trong huyết hà!

Thứ mà mọi người mong đợi đã đến!

Trong phút chốc, dường như cả thế giới đều trở nên yên tĩnh hơn hẳn.

Mọi người nín thở ngưng thần, tĩnh lặng chờ đợi trang bị đến.

Lại một lúc lâu trôi qua... nhưng trong huyết hà vẫn không thấy dấu vết của trang bị.

Nhất thời, các chuyên gia trong hội nghị và khán giả, trái tim ai nấy đều dần chìm xuống. "Xem ra trang bị không tới được rồi!" Giáo sư Chu không giấu nổi vẻ thất vọng trên mặt, u ám nói: "Tiểu Vương, đi chuẩn bị một bộ trang bị nữa để thả xuống ám hà!

Chúng ta nhất định phải gửi được trang bị đến tay giáo sư Dương!" Tiểu Vương đáp một tiếng, định rời khỏi đại sảnh để đi chuẩn bị trang bị lặn.

Nhưng đột nhiên, "Khoan đã!" Giọng nói của Diệp Kiêu vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người. "Tiếng nước chảy trong ám hà có gì đó bất thường... trang bị đến rồi!" Diệp Kiêu vểnh tai nghe một lúc, mắt chợt sáng lên.

Sau khi xác nhận lại lần nữa, Diệp Kiêu càng khẳng định kết luận của mình, anh lập tức nói: "Đừng quản tiêu hao dầu hỏa nữa, thắp tất cả đuốc lên!

Nhanh!" Mặc dù mấy người giáo sư Dương đang đứng trên xà

ngang thực tế không nghe thấy tiếng nước chảy bất thường mà Diệp Kiêu nói, nhưng vì Diệp Kiêu đã nói như vậy, mọi người cũng không dám do dự.

Dưới sự sắp xếp của giáo sư Dương, đội khảo cổ nhanh chóng thắp sáng tất cả các ngọn đuốc.

Trong nháy mắt, cả hải nhãn rực rỡ ánh đèn.

Mấy người giáo sư Dương đứng trên xà ngang, nhìn về hướng họ vừa tới trong huyết hà, có thể nói là trông mòn con mắt!

Nhưng phải đợi rất lâu cũng không thấy trang bị trôi tới trên huyết hà.

Lúc này, giáo sư Dương có chút nghi hoặc hỏi: "Có phải... tiểu Diệp cậu nghe nhầm không?

Không thấy trang bị nào tới cả?" Trong đại sảnh, giáo sư Chu cùng các chuyên gia cũng đầy vẻ nghi hoặc, đồng loạt nhìn về phía Diệp Kiêu.

Tuy nhiên, Diệp Kiêu chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói: "Tôi không thể nghe nhầm được, chờ thêm chút nữa!" Vừa rồi, Diệp Kiêu thực sự nghe thấy tiếng dòng chảy trong ám hà xuất hiện một chút thay đổi.

Theo anh, nếu trang bị không tới được huyết hà thì tiếng nước chảy không thể đột ngột thay đổi như vậy.

Cho nên, Diệp Kiêu rất khẳng định là trang bị đã đến.

Thấy vẻ mặt cực kỳ chắc chắn của Diệp Kiêu, giáo sư Chu cũng vội vàng gọi Tiểu Vương lại, trước tiên cứ tĩnh quan kỳ biến.

Mấy người giáo sư Dương đứng trên xà ngang cũng đầy vẻ hy vọng nhìn về phía xa của ám hà.

Đột nhiên, "Đùng!" Trong ám hà đột ngột vang lên một tiếng va chạm.

Tuy tiếng động không lớn nhưng hầu như tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy rõ ràng.

Trong nháy mắt, giáo sư Dương cùng đội khảo cổ đều lộ vẻ vui mừng rạng rỡ. "Tiếng va chạm này... là tiếng trang bị va vào xích sắt!" Giáo sư Dương vui mừng nói.

Những người còn lại cũng nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ kích động khó tả.

Còn trong đại sảnh hội nghị, mọi người khi nghe thấy tiếng va chạm này, vẻ mặt cũng đột nhiên trở nên vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, tất cả đều quay sang nhìn Diệp Kiêu, vẻ mặt đầy sự kinh ngạc khó tin! "Sự bất thường của tiếng dòng chảy này... làm sao cậu nhận ra được?" Giáo sư Chu bàng hoàng quay đầu nhìn Diệp Kiêu, những nếp nhăn trên mặt cũng vì quá kinh ngạc mà trở nên hơi méo mó.

Trong một khoảnh khắc, họ thậm chí còn có cảm giác nghẹt thở.

Nào ngờ Diệp Kiêu lại nhún vai vẻ không quan tâm, thản nhiên nói: "Chắc là do ông trời ưu ái thôi!

Tôi bẩm sinh đã có ngũ quan linh mẫn rồi!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, nhất thời ai nấy đều không khỏi ngẩn ngơ.

Khán giả trong phòng trực tiếp lại càng sôi sục, bình luận nổ ra như sấm! "Đậu xanh!

Diệp đạo nói câu này nghe hơi phô trương đấy!" "Tôi cũng muốn có đặc dị công năng như vậy, hu hu!

Ông trời ơi người cũng cho con một miếng cơm đi!

Cầu xin người!" "Thôi đi, cái này cũng phải xem nhân phẩm nữa cơ?" "Nhân phẩm của Diệp đạo thật khiến người ta ghen tị, ông trời trực tiếp nhét cơm vào miệng luôn!" "Diệp đạo à, chúng ta thương lượng chút được không?

Đừng có phô trương nữa, đau lòng lắm!".

Tại trụ sở chỉ huy, trong đại sảnh hội nghị, các chuyên gia có mặt đều khóe miệng giật giật, điên cuồng đảo mắt trắng.

Giáo sư Chu ở bên cạnh tuy nở nụ cười hòa ái nhưng trong lòng chắc cũng đã mắng thầm Diệp Kiêu tám trăm lần.

Thế nên mọi người đều rất ăn ý, không ai thèm đáp lời Diệp Kiêu nữa.

Giáo sư Chu cũng dời mắt về phía màn hình trực tiếp, hỏi giáo sư Dương: "Thế nào, trang bị đến chưa?" Tuy nhiên, chưa đợi nhóm giáo sư Dương trả lời, trên màn hình, trong huyết hà bỗng nhiên xuất hiện một gói hàng buộc phao cứu sinh.

Nhìn thấy gói hàng này, vẻ mặt giáo sư Chu cũng lập tức vui mừng rạng rỡ: "Trang bị cuối cùng cũng đến rồi!".

Một lát sau, nhóm giáo sư Dương đã lấy được gói hàng chứa trang bị lặn từ trong huyết hà một cách thành công.

Mỗi người trong đội khảo cổ được chia một bộ trang bị lặn, sau khi mặc vào, tất cả đều đứng trên xà ngang.

Nhìn cái hải nhãn đen ngòm trước mắt như miệng khổng lồ của vực sâu, trong lòng ai nấy đều không khỏi rùng mình một cái! "Tiểu Diệp à, cậu có chắc nhảy vào hải nhãn sẽ giúp chúng tôi sống sót đi ra... chứ không phải chết bờ chết bụi không?" Giọng giáo sư Dương hơi run rẩy, liếc nhìn cái hải nhãn sâu thẳm một cái rồi vội nhắm nghiền mắt lại.

Chương 206

Vừa nãy đứng trên xà ngang, sự chú ý bị thi thể Gia Tĩnh đế, chiếc hộp và bản đồ thu hút nên không cảm thấy vực sâu này đáng sợ đến thế.

Nhưng cho đến hiện giờ khi cần phải nhảy vào hải nhãn, mọi người mới đột nhiên cảm thấy sợ hãi rùng mình.

Diệp Kiêu nhìn khán giả trong phòng trực tiếp, cũng không khỏi cười nói: "Yên tâm đi, mọi người nhảy vào trong hải nhãn, hoặc là sẽ quay lại trên phiến đá bạch ngọc, hoặc là sẽ quay lại trong ám hà!

Dù sao thì cả hai kết quả này, mọi người đều có thể sống sót!" Nói đoạn, trong lòng Diệp Kiêu cũng không khỏi lầm bầm: "Dù sao cũng đã xuống một lần rồi, sao bây giờ lại trở nên nhát gan thế này?" Giáo sư Chu cũng đầy vẻ lo lắng.

Tuy nhiên, sau khi nghe lời Diệp Kiêu, ông cũng nghiến răng thật chặt, nói với nhóm giáo sư Dương: "Chúng ta suốt chặng đường này đã trải qua biết bao nhiêu gian nan hiểm trở, nếu không có Diệp Kiêu giúp hóa giải, phỏng chừng đã sớm mạng vong từ lâu!

Cho nên bây giờ, đã là Diệp Kiêu suy đoán nơi này có thể thoát thân thì chúng ta nên tin tưởng cậu ấy!

Cố lên!" Nói đến cuối, giáo sư Dương còn cổ vũ cho mọi người trong đội khảo cổ một phen.

Nhóm giáo sư Dương đứng trên xà ngang cũng lần lượt nhìn nhau, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kiên định. "Tôi nhảy trước, tiểu Lương tiểu Phong hai cậu bọc hậu!" Đội trưởng đội bảo an thần sắc kiên định nói.

Các thành viên còn lại nghe vậy đều trọng trọng đáp một tiếng.

Ngay sau đó...

đội trưởng đội bảo an tung người nhảy xuống hải nhãn.

Nhóm giáo sư Dương thấy đội trưởng nhảy xuống cũng lần lượt nhảy vào theo.

Thời gian chờ đợi trôi qua thật chậm chạp.

Mọi người trong đội khảo cổ không biết đã trôi nổi bao lâu trong hải nhãn, cuối cùng cũng từ hải nhãn quay trở về ám hà và được đội cứu hộ cứu lên.

Vừa ra ngoài, mọi người lập tức được đưa vào phòng khử trùng.

Sau khi rời khỏi phòng khử trùng, mọi người nghỉ ngơi một chút thì bác sĩ tâm lý lại ghé thăm.

Trong ngôi mộ "Thiên Đình" này, đã xảy ra quá nhiều chuyện ly kỳ khó tin.

Để đảm bảo an toàn cho đội khảo cổ, họ phải thực hiện một cuộc kiểm tra thân tâm toàn diện và chi tiết.

Trước đó, báo cáo nhiệm vụ hay gì đó đều không quan trọng.

Trong cái rủi có cái may.

Ngoại trừ giáo sư Dương, đội trưởng đội bảo an cùng hai nhân viên bảo an khác, tinh thần của các thành viên còn lại về cơ bản đều đã xuất hiện một chút bất ổn.

Để ngăn chặn tình trạng này lan rộng, họ đều được khẩn cấp đưa tới bệnh viện tâm lý có uy tín.

Còn nhóm giáo sư Dương thì bắt đầu phối hợp với hội nghị để thực hiện báo cáo nhiệm vụ chi tiết.

Về phần Diệp Kiêu, sau khi nhiệm vụ kết thúc, anh vội vã lấy một cái cớ để chuồn mất, giáo sư Chu rốt cuộc vẫn không giữ anh lại được. "Hô... buồn ngủ quá đi mất, trời sắp sáng rồi phải không?" Nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ đang dần mờ sáng, Diệp Kiêu ngã vật xuống giường.

Thật lòng mà nói, sau khi có Kỳ Lân cổ huyết, việc chỉ điểm liên tục gần một ngày một đêm không hề khiến Diệp Kiêu cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Đúng lúc Diệp Kiêu đang cảm thán Kỳ Lân cổ huyết đúng là thứ tốt, là vật bất ly thân khi thức đêm, thì giọng nói của hệ thống đột ngột vang lên. 【Ting!

Đội khảo cổ đã thành công tìm được chủ nhân ngôi mộ, ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chỉ điểm giai đoạn hai!】 【Chúc mừng nhận được phần thưởng: Lục hào quy xác! (Có thể kết hợp sử dụng với thiên địa đồng tiền!)】 【Ting!

Đội khảo cổ đã thành công thoát khỏi cổ mộ, chúc mừng ký chủ đã hoàn thành tất cả nhiệm vụ chỉ điểm lần này!】 【Chúc mừng nhận được phần thưởng: Thiên quan đồng ấn!

Thiên cơ la bàn!

Song chỉ tham động!】.

Khi giọng nói của hệ thống trong đầu dứt hẳn, trước mặt Diệp Kiêu đã xuất hiện các vật phẩm phần thưởng của hệ thống: một cái mai rùa cũ kỹ, sứt một góc.

Trên đó chi chít những đường vân tinh xảo, xem ra cũng có chút bí ẩn.

Còn có một cái ấn đồng hình vuông, khắc tám chữ "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Nghĩ bụng đây chắc là Thiên quan đồng ấn có thể xua đuổi tà ma, tránh hung họa, khiến bách quỷ phải lùi bước!

Còn cái có đầy rẫy các ký hiệu và đánh dấu nhiều phương vị kia chính là Thiên cơ la bàn mà hệ thống ban thưởng.

Nghe nói đây là cái la bàn mà Khâu Xử Cơ, người sáng lập Toàn Chân giáo thời Kim Đại Nguyên Sơ từng sử dụng.

Trên đó khắc ba mươi sáu thiên can, bảy mươi hai địa chi, mười hai canh giờ, bát quái tứ tượng vân vân.

Khi la bàn đóng lại, phía trên để lộ ra một hình ảnh các chòm sao cực kỳ tinh mỹ!

Chỉ có điều... hình ảnh tinh tú này, ngay cả Diệp Kiêu cũng có chút nhìn không hiểu.

Về phần phần thưởng cuối cùng...

Diệp Kiêu giơ tay phải của mình lên, chợt phát hiện ngón trỏ và ngón giữa tay phải dài ra rõ rệt.

Hơn nữa anh có thể cảm nhận rõ ràng trong hai ngón tay này ẩn chứa một sức mạnh bùng nổ.

Chỉ cần anh muốn, ngay cả việc dùng hai ngón tay bóp nát đá xanh cũng không phải chuyện gì to tát! "Nhưng mà... xem ra cái hệ thống này quyết tâm muốn mình làm một gã đổ đấu rồi!" Diệp Kiêu "hì hì" một tiếng, vẫn quyết định đi bước nào hay bước đó, những cái khác anh cũng không nghĩ quá nhiều.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Kiêu không muốn xuất đầu lộ diện nữa.

Hiện giờ trên mạng, sự nổi tiếng của anh bị thổi phồng quá mức náo nhiệt, điều này cũng khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút bất lực.

E rằng nỗi khổ khi quá đẹp trai chỉ có mình anh biết.

Vì vậy Diệp Kiêu định đợi đợt nóng sốt này qua đi rồi mới dần dần lộ diện.

Nếu không Diệp Kiêu cũng không chắc cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Chương 207

Trong mấy ngày nay, Diệp Kiêu thủy chung đều ở lì trong nhà.

Những lúc rảnh rỗi thì nghiên cứu 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, hoặc xem 《Chu Dịch》 để học bói toán lục hào.

Ngoại trừ giáo sư Chu và đạo diễn Trương thỉnh thoảng gọi điện tới, thời gian còn lại Diệp Kiêu đều ở nhà. "Xoạt..." "Xoạt..." "Xoạt..." Diệp Kiêu bỏ thiên địa đồng tiền vào trong mai rùa lục hào, nhẹ nhàng lắc ba cái.

Sau đó khẽ vung tay, sáu đồng tiền thiên địa vãi xuống đất trước mặt.

Diệp Kiêu tùy ý liếc mắt một cái, lông mày liền nhướng lên. "Âm hào quá mức...

đây là thiên tai chưa dứt sao?" "Chính Bắc phương... vị trí Khảm thuộc Thủy, thủy tai?" Diệp Kiêu xoa cằm, rơi vào trầm tư.

Mấy ngày sau, chính thức tuyên bố sẽ thám hiểm Tỏa Long Tỉnh lần nữa.

Chỉ có điều lần này, nhiệm vụ chủ yếu của đội khảo cổ là mang thi thể của những người bạn đồng hành đã hy sinh về.

Ngoài ra còn một số công việc đo đạc ngôi đại mộ này cũng như thực hiện các đánh dấu.

Những nơi như "Thông Thiên Lộ", họ cần lắp đặt dây cáp điện để chuẩn bị cho các đội khảo cổ sau này vào dọn dẹp.

Tuy nhiên, ngay trong đêm nhóm người này tiến vào, một tiếng sấm kinh thiên động địa đã làm Diệp Kiêu đang ngủ nông bừng tỉnh.

Diệp Kiêu nhìn bầu trời sáng rực như ban ngày, lẩm bẩm: "Haizz... không thử một lần thì các ông rốt cuộc vẫn không tin!" Quả nhiên, ngay đêm đó, các đường lớn ngõ nhỏ ở kinh thành đã ngập lụt, nước lũ cao tới tận đầu gối.

Nhưng điều lạ là đêm đó tuy sấm chớp đùng đùng nhưng căn bản không hề có mưa.

Nước lũ này từ đâu tới?

Nhất thời, có người nhớ lại điển tích 【Hồng thủy phiêu di】 mà Diệp Kiêu từng nói khi phát trực tiếp.

Ngay lập tức, cả mạng xã hội lại một lần nữa bùng nổ. "Đậu xanh, đêm qua kinh thành không mưa, vậy mà sáng ra dậy đã thấy ngập lụt, trời đất ơi!" "Tôi bị kẹt trong nhà không ra ngoài được luôn!

Từ khi tôi sinh ra đến giờ mấy chục năm rồi, đây là lần đầu tiên thấy kinh thành ngập lớn như vậy!" "Đậu!

Rốt cuộc là tình huống gì thế này?

Thủy lợi kinh thành chỉ trong một đêm bị sét đánh hỏng hết rồi à?" "E rằng không đơn giản như vậy đâu...

Mọi người quên câu chuyện 【Hồng thủy phiêu di】 mà Diệp đạo từng kể rồi sao?" "Ý bạn là... là nước lũ đã dịch chuyển tới sao?".

Quả nhiên, cùng với một đoạn video đang gây sốt trên mạng đã chứng minh những gì Diệp Kiêu nói.

Đêm đó, tại hạ lưu sông Hoàng Hà, sóng lớn ngất trời, nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn bùn cát như con giao mãng hung tợn đang không ngừng cuộn trào trong lòng sông.

Chỉ nhìn một cái thôi cũng khiến người ta rùng mình kinh hãi, cảm giác như mình sắp bị nuốt chửng vậy.

Tuy nhiên đột nhiên, dòng nước sông Hoàng Hà đang hung hãn chảy xiết bỗng trở nên yên tĩnh.

Trên mặt sông xuất hiện một cái xoáy nước khổng lồ, như thể đã nuốt chửng con rồng vàng đang gào thét cuộn trào kia.

Cuối cùng khiến dòng nước sông Hoàng Hà đang bôn dũng gào thét lại trở nên bình tĩnh trở lại.

Đoạn video dài khoảng hơn năm phút này vừa được đăng tải đã tạo nên một làn sóng chấn động trên mạng.

Đúng như những gì Diệp Kiêu đã nói.

Dòng nước sông Hoàng Hà bôn dũng gào thét này... thực sự đã từ hạ lưu sông Hoàng Hà dịch chuyển tới kinh thành rồi!

Nhất thời, chuyện này gần như trở thành đề tài bàn tán xôn xao của tất cả cư dân mạng.

Mọi người đều đang điên cuồng bàn luận xem liệu trận lụt ở kinh thành lần này có liên quan đến sự hung hãn của sông Hoàng Hà hay không.

Còn phía chính quyền cũng không biết là nghe được tin tức gì mà lại một lần nữa phái người vào trong đại mộ.

Ngày thứ hai, nạn lụt dữ dội ở kinh thành dần tan đi, để lại những con phố tan hoang.

Diệp Kiêu tay bưng nửa ly Whisky, lười biếng tựa vào ghế sofa ngoài ban công, nhìn cảnh tượng tan hoang bên ngoài cửa sổ cũng mất hết hứng thú thưởng ngoạn. "Haizz...

đã bảo các người đừng động vào thi thể Gia Tĩnh đế rồi mà cứ nhất định phải động!

Cứ phải đợi sự cố xảy ra các người mới biết mức độ nghiêm

trọng của sự việc!" Diệp Kiêu nói đoạn chậm rãi lắc đầu, quay người đi vào trong phòng.

Đúng lúc này...

điện thoại của Diệp Kiêu đột nhiên reo lên. "Nếu không có gì bất ngờ thì chắc là giáo sư Chu rồi?" Diệp Kiêu cầm điện thoại lên nhìn, quả nhiên không ngoài dự liệu, đúng là giáo sư Chu gọi tới.

Nhận cuộc gọi, chưa kịp để Diệp Kiêu lên tiếng, giọng nói lo lắng của giáo sư Chu ở đầu dây bên kia đã vang lên. "Tiểu Diệp à, chuyện này... chuyện này rốt cuộc là sao, trận lụt lần này tới quá đột ngột!" Diệp Kiêu nghe vậy nhướng mày, cố tình nói với vẻ hững hờ: "Hửm?

Nạn lụt sao?

Chuyện này chẳng phải nên tìm chuyên gia khí tượng sao?

Sao lại gọi điện cho tôi làm gì?" Giáo sư Chu nghe vậy lập tức tạ lỗi: "Tôi biết, là chúng tôi lỗ mãng, không nghe lời cậu nên mới gây ra họa lớn!

Nhưng mà hiện giờ... trận lụt này rốt cuộc là tình huống thế nào?

Chẳng lẽ đúng như lời cậu nói, nước lũ đã dịch chuyển sao?" Diệp Kiêu chậm rãi lắc đầu, sau đó giải thích: "Trước khi Gia Tĩnh đế ra lệnh cho Lam Đạo Hạnh giết nghiệt long, vẫn luôn là con nghiệt long đó trấn thủ hải nhãn Bắc Tân Kiều nên nước sông Hoàng Hà mới không chảy ngược vào!

Chương 208

Sau khi nghiệt long chết, đầu tiên là Lam Đạo Hạnh trấn thủ hải nhãn, sau đó Gia Tĩnh đế lấy thân chân long ra trấn thủ nên hải nhãn Bắc Tân Kiều mới không xảy ra sự cố!

Nhưng các người giỏi thật đấy, trực tiếp mang thi thể Gia Tĩnh đế đi mất, hải nhãn mất đi vật trấn thủ, nước sông Hoàng Hà đương nhiên sẽ chực chờ tràn vào!" Nghe những lời này của Diệp Kiêu, trong lòng giáo sư Chu đã dâng lên một nỗi đắng cay.

Ông chỉ biết cười khổ lắc đầu, nói một câu "Tôi hiểu rồi" rồi cúp máy.

Trải qua lần này, dù trước đó có không mấy tin tưởng vào phong thủy bát quái trong miệng Diệp Kiêu đến đâu, các chuyên gia này cũng không thể không coi trọng!

Giáo sư Chu đã triệu tập vô số chuyên gia của hiệp hội khảo cổ, thảo luận trong phòng họp suốt gần sáu tiếng đồng hồ.

Khi cánh cửa phòng họp mở ra lần nữa, giáo sư Chu đã nóng lòng rút điện thoại ra, một lần nữa gọi cho Diệp Kiêu. "Alô?

Lại chuyện gì nữa đây?

Đừng có hỏi tôi làm thế nào mới có thể mang thi thể Gia Tĩnh đế đi mà không gây ra lũ lụt!

Trừ phi các người xích được một con chân long tới!" Vừa nhận điện thoại, Diệp Kiêu đã bực bội nói.

Nhưng giáo sư Chu nghe vậy thì khẽ ho hai tiếng, vẻ mặt có chút ngượng nghịu: "Cái đó... không phải như vậy đâu!

Lần này tìm cậu là có việc trọng đại muốn thương lượng!

Hay là chúng ta gặp mặt nói chuyện trực tiếp nhé?" Diệp Kiêu nghe thấy vậy, đôi mắt lập tức nheo lại.

Anh không trả lời ngay, cầm cái mai rùa bên cạnh lên lắc lắc, gieo sáu đồng tiền ra.

Nhìn chằm chằm vào những đồng tiền rơi vãi trên bàn một lúc lâu, Diệp Kiêu cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng: "Được, gặp nhau ở đâu?" "Hiệp hội Khảo cổ Kinh Đô..." Diệp Kiêu thu dọn một chút rồi lái xe ra ngoài hướng về Hiệp hội Khảo cổ Kinh Đô.

Còn sáu đồng tiền trên bàn gieo ba lần liên tiếp đều là mặt sấp nằm chồng lên nhau.

Đây rõ ràng là cực âm trong âm hào, cũng chính là điềm đại hung!

Tới Hiệp hội Khảo cổ, giáo sư Chu đã đích thân tiếp đón Diệp Kiêu.

Trong hiệp hội có rất nhiều lão chuyên gia tóc đã bạc nửa đầu, ai nấy đều nhìn anh chằm chằm như đang nhìn một món đồ lạ lẫm, khiến Diệp Kiêu cảm thấy rất không tự nhiên. "Đều là một đám mọt sách, nghiên cứu khảo cổ cả nửa đời người rồi, đừng để bụng nhé!" Giáo sư Chu đương nhiên là đang nói về chuyện vừa rồi.

Nhưng Diệp Kiêu cũng không phải người hẹp hòi nên trực tiếp xua tay, ý bảo không có gì to tát.

Ngay sau đó, giáo sư Chu đóng cửa văn phòng lại, lấy từ trong két sắt ra một thứ khiến đôi mắt Diệp Kiêu đột nhiên nheo lại.

Trong tay giáo sư Chu chính là tấm lụa trắng ghi lại vị trí lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nằm trong chiếc hộp gỗ gấm đó! "Tấm bạch thư này quả nhiên có huyền cơ!" Diệp Kiêu thầm nghĩ.

Đáng tiếc là tuy anh đã ghi nhớ tấm bản đồ này nhưng sau khi về nhà, dù tra cứu tư liệu thế nào anh cũng không hiểu nổi tấm bản đồ

đó.

Hiện giờ giáo sư Chu hẹn gặp anh vì tấm bản đồ này, rõ ràng là vì việc nghiên cứu bản đồ đã có tiến triển.

Quả nhiên, câu nói đầu tiên của giáo sư Chu sau khi lấy tấm bản đồ ra là: "Chúng tôi đã nghiên cứu suốt mấy ngày đêm, sử dụng định vị vệ tinh để phục dựng, cuối cùng đã tìm được nơi được đánh dấu trên bức hình này!

Theo xác nhận lặp đi lặp lại của nhiều nhân viên nghiên cứu của chúng tôi, khả năng nơi này có lăng mộ Thành Cát Tư Hãn là cực kỳ cao!

Vì vậy, chúng tôi có lẽ sẽ sớm lên đường tới nơi này để tìm kiếm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!

Ý của cấp trên là lần này cũng sẽ tiến hành phát trực tiếp qua vệ tinh, ghi lại toàn bộ quá trình tìm kiếm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!" Nói đến đây, giáo sư Chu khựng lại một chút, rồi nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu, lại tiếp tục nói: "Có cậu đi cùng, sự nắm chắc của chúng tôi sẽ lớn hơn một chút!" Diệp Kiêu ngẩn người.

Thực ra anh cũng muốn đi xem lăng mộ của con người có cuộc đời đầy huyền thoại, đến mức cả lăng mộ sau khi chết cũng vô cùng bí ẩn này.

Nhưng mà...

Diệp Kiêu vẫn thấy thời gian này mình đang quá nổi bật, đó không hẳn là điều tốt.

Cộng thêm quẻ âm hào trước khi tới đây luôn khiến Diệp Kiêu thấy lấn cấn trong lòng. "Tôi thấy..." Vì vậy cuối cùng, Diệp Kiêu vẫn định từ chối.

Nhưng lời vừa ra đến miệng, giọng nói của hệ thống trong đầu

bỗng vang lên. 【Ting!

Phát hiện ký chủ đang đối mặt với một quyết định trọng đại, hệ thống đang tự động tạo ra các lựa chọn!】 【Lựa chọn 1: Tiếp tục ở lì trong nhà!

Phần thưởng: Một thùng nước ngọt giải khát!】 【Lựa chọn 2: Tham gia khảo cổ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!

Phần thưởng: Một thanh Hắc kim cổ đao!】 【Mời ký chủ lựa chọn!】.

Khi giọng nói trong đầu dứt hẳn, sắc mặt Diệp Kiêu đột nhiên thay đổi.

Giáo sư Chu ngồi đối diện thấy Diệp Kiêu có biểu hiện bất thường cũng không khỏi thở dài một tiếng, nói: "Tôi biết, lần này lại làm phiền cậu đúng là có chút không hay cho lắm!

Nhưng mà..." Diệp Kiêu nở một nụ cười, chưa đợi giáo sư Chu nói xong đã trực tiếp ngắt lời: "Nếu tôi đi... thì có lợi ích gì không?" Nghe thấy câu này, mắt giáo sư Chu đột nhiên sáng bừng lên.

Nhưng ngay sau đó, ông lại xìu xuống. "Cuộc khảo cổ lần này của chúng tôi tuy có tổ chức nhưng phần lớn đều là tự nguyện tham gia, chỉ có một ít phụ cấp kinh phí thông thường thôi!

Nếu cậu đi, tôi sẽ đưa cả phần phụ cấp của tôi cho cậu!" Giáo sư Chu cân nhắc nói.

Nhưng Diệp Kiêu lại đột nhiên xua tay nói: "Tôi không thiếu tiền, lần này đi tới lăng mộ Thành Cát Tư Hãn cũng không phải vì tiền..." Khựng lại một chút, Diệp Kiêu lại ngẩng đầu nhìn giáo sư Chu: "Có thể đưa tôi vào danh sách của Hiệp hội Khảo cổ không?

Kiểu như treo một chức danh hờ ấy!" Giáo sư Chu nghe vậy thì sững sờ, mãi một lúc lâu không nói nên lời. "Sao vậy?

Không được à?" Diệp Kiêu hỏi một câu.

Lúc này giáo sư Chu mới phản ứng lại, lập tức mừng rỡ nói: "Cậu sẵn lòng gia nhập Hiệp hội Khảo cổ?

Thật sao?" Diệp Kiêu lập tức đưa một tay ra ngăn giáo sư Chu đang kích động lại: "Chỉ là treo một chức danh hờ thôi, tôi không phải đến hiệp hội của các ông làm việc đâu nhé!" "Không vấn đề gì!

Tôi đi làm ngay đây!" Nói xong, giáo sư Chu vội vàng đi ra ngoài, bỏ lại Diệp Kiêu một mình trong văn phòng.

Một lát sau, giáo sư Chu cầm trong tay một chiếc huy chương cùng một tờ giấy chứng nhận có đóng dấu đỏ, vội vã chạy trở lại.

Chương 209

"Này, đây là chứng nhận gia nhập Hiệp hội Khảo cổ, còn đây là huy chương!" Giáo sư Chu đặt những thứ đó trước mặt Diệp Kiêu, rồi nói tiếp: "Thân phận hay gì đó thì để lần sau có rảnh bổ sung sau cũng không muộn!" Nhìn tốc độ làm việc thoăn thoắt của giáo sư Chu, Diệp Kiêu cũng vô cùng hài lòng. "Được, vậy tôi về nhà đợi tin tức trước, đến lúc đó ông hãy gọi điện cho tôi!" Giáo sư Chu liên tục gật đầu.

Về đến nhà, Diệp Kiêu đầu tiên thu lại sáu đồng tiền đang nằm chồng lên nhau dự báo "điềm đại hung".

Sau đó anh lấy huy chương Hiệp hội Khảo cổ ra, chụp một bức ảnh đăng lên Weibo.

Đồng thời kèm theo dòng trạng thái: "Thấy thời gian này trên mạng lời ra tiếng vào quá nhiều, tôi cũng cảm thấy vô cùng bất lực.

Tôi tin rằng chính nghĩa chắc chắn sẽ được làm sáng tỏ, và mọi hiểu lầm về tôi sẽ được gỡ bỏ!

Tôi là một thành viên của Hiệp hội Khảo cổ Đại Việt, biết một chút về cổ mộ thì có gì lạ đâu?

Có gì lạ đâu nào?

Chẳng phải điều đó rất hợp lý sao?

Đúng không?

Đây đều là những việc tôi nên làm!".

Một bức ảnh cùng một đoạn văn ngắn ngủi này lại một lần nữa tạo nên một cơn địa chấn trên mạng xã hội.

Chỉ trong vòng mấy chục phút, bài đăng Weibo này của Diệp Kiêu đã thành công leo lên top 3 tìm kiếm.

Tuy nhiên... phong cách bình luận có chút kỳ quái. "Truyền nhân của gia tộc đổ đấu đã bị chiêu an?" "Diệp Kiêu bị Hiệp hội Khảo cổ chiêu an!" "Nhân viên làm việc dưới lòng đất không chính quy đã được vào biên chế!".

Vân vân và vân vân...

Loạt chủ đề nóng hổi này, ba câu thì không rời một từ "chiêu an", hai câu tất có một từ "vào biên chế"!

Khiến Diệp Kiêu xem mà thấy phiền lòng. "Giỏi thật, đây rõ ràng là tự chứng minh trong sạch, sao lại thành bị chiêu an rồi?" Diệp Kiêu nghĩ suốt một đêm cũng hoàn toàn không hiểu nổi.

Lại qua hai ngày, giáo sư Chu gọi điện tới, Diệp Kiêu cũng theo đội khảo cổ xuất phát lần nữa, bước lên hành trình tìm kiếm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn lần này.

Diệp Kiêu đi cùng giáo sư Chu và những người khác, lên chuyến tàu hỏa màu xanh đi đến hoang mạc Ordos ở Nội Mông.

Sau một ngày một đêm di chuyển, mọi người mới tới được Ordos ngoại mông thành công.

Do giáo sư Chu dẫn đội, mọi người trước tiên đi tới nơi quân đội địa phương đóng quân.

Theo lời giáo sư Chu, vì hành động lần này liên quan đến lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, chuyện vô cùng trọng đại.

Một khi bắt đầu phát trực tiếp, gần như cả thế giới sẽ chú ý đến cuộc khảo cổ khai quật lần này.

Cho nên sau khi mọi người tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn,

nơi đó sẽ do quân đội đóng quân canh giữ để đề phòng những kẻ có ý đồ xấu với lăng mộ.

Và đội bảo vệ cho đội khảo cổ lần này cũng chính là những quân nhân được phái tới từ trong quân đội.

Sau khi giáo sư Chu nộp giấy chứng nhận, mọi người được sắp xếp ở lại khu tiếp tân để chờ sự sắp xếp của cấp trên.

Sau một đêm nghỉ ngơi lấy sức, sáng sớm ngày thứ hai, doanh trại quân đội đã chia ra hai tiểu đội chiến sĩ, dẫn theo đội khảo cổ hùng hổ tiến vào hoang mạc Ordos.

Đến đêm, mọi người hạ trại tại chỗ. "Điểm dừng chân đầu tiên của chúng ta là hang đá Ai Sa!

Chính là chỗ này..." Giáo sư Chu chỉ vào một nơi được đánh dấu là hang đá Ai Sa trên bản đồ vệ tinh.

Sau đó, giáo sư Chu như đang hồi tưởng lại, ông hướng mắt nhìn ra xa, rồi nói tiếp: "Trước đây để tìm kiếm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, chúng tôi từng đóng quân ở đó vài tháng, những tháng đó chuyện kỳ quái xảy ra liên tục.

Rất nhiều chuyện cho đến tận bây giờ chúng tôi dùng khoa học cũng hoàn toàn không thể giải thích nổi!" Diệp Kiêu cùng nhóm nhân viên đội khảo cổ và hai tiểu đội trưởng chiến sĩ đều quây quần bên đống lửa.

Nghe giáo sư Chu nói vậy, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ tò mò. "Giáo sư Chu, là những chuyện kỳ quái khó giải thích gì vậy ạ?

Thầy có thể kể cho chúng em nghe được không?" Trong đội ngũ, một người trẻ tuổi nhất, đeo kính, môi mỏng lên tiếng.

Anh ta là học sinh của giáo sư Chu, tên là Miêu Phong.

Mọi người trong đội khảo cổ đều thích gọi anh ta là tiểu Phong.

Nhưng không chỉ có Miêu Phong, mà gần như tất cả mọi người đều nhìn giáo sư Chu với vẻ kinh ngạc, như thể đang nóng lòng muốn biết những chuyện khó giải thích mà giáo sư Chu nói rốt cuộc là gì.

Giáo sư Chu trầm ngâm một lúc, cuối cùng chậm rãi thở dài, kể lại tỉ mỉ: "Khi đó, hang đá Ai Sa dường như đang ở trong một mùa gió hiếm gặp..." Bản thân hang đá Ai Sa đã là một nơi đầy rẫy những truyền thuyết quỷ dị.

Nhưng giáo sư Chu và giáo sư Dương cùng đội khảo cổ của họ lúc bấy giờ đều là những chàng trai trẻ tuổi.

Họ được tiếp xúc với giáo dục từ nhỏ khiến họ cảm thấy mọi sự mê tín đều là hủ tục văn hóa, đối với thuyết quỷ thần luôn luôn khinh thường.

Nhưng cho đến khi tới hang đá Ai Sa, đám thanh niên cao ngạo này mới biết thế nào là trời cao đất dày.

Lúc hang đá Ai Sa mới được phát hiện, quốc gia định khai quật nó như một di tích hang đá, khu danh lam di tích.

Nhưng ngay trong quá trình khai quật ban đầu, những chuyện kỳ quái đã thường xuyên xảy ra.

Đầu tiên là "Sa mạc ăn thịt người".

Trong đội ngũ chuyên gia đang tập trung khai quật giữa các di tích hang đá, các thành viên cứ thế giảm dần một cách kỳ lạ.

Ban đầu họ tưởng rằng trong hoang mạc Ordos có những kẻ kiểu như thổ phỉ.

Cấp trên của Đại Việt vội vàng điều động bộ đội đóng quân gần đó tới để cùng phối hợp phòng thủ.

Khi đó có tới tận hai trung đội chiến sĩ ngày đêm không nghỉ đứng gác tuần tra, bảo vệ đội khảo cổ khai quật hang đá Ai Sa.

Ban đầu... dường như không còn xảy ra tình trạng thiếu người nữa.

Nhưng cho đến lần đó... có người trong khi đang đào hang đá đã tận mắt nhìn thấy dưới lớp cát có thứ gì đó lôi một chiến sĩ đang đứng gác tuần tra xuống lòng đất một cách thô bạo.

Chương 210

Và chiến sĩ đó thậm chí còn không có cơ hội rên rỉ hay phản kháng, chỉ trong nháy mắt đã biến mất ngay trước mặt vị chuyên gia đó.

Chuyện này vừa xảy ra, cả đội ngũ chuyên gia đều rơi vào hoảng loạn.

Nhưng sau khi mời các chuyên gia tới thăm dò thì dường như phát hiện dưới lớp cát này có rất nhiều khoảng trống.

Nghĩa là lớp cát này bị rỗng ở giữa, rất dễ tạo ra hiện tượng cát lún sụt lở.

Vì vậy lời giải thích đưa ra là vị chiến sĩ đó đã bị cát lún nuốt chửng vào trong sa mạc.

Nhưng chuyện này xảy ra chưa được bao lâu thì ngày càng có nhiều người biến mất một cách bí ẩn, vốn là một trung đội chiến sĩ mà chỉ sau một đêm tuần tra đã biến mất hơn mười người.

Đội ngũ chuyên gia thăm dò cũng liên tục mất tích, cuối cùng đội ngũ hơn hai mươi chuyên gia cùng hàng chục nhân viên ngoài biên chế, khi rời khỏi hang đá Ai Sa chỉ còn lại không tới ba mươi người.

Và trong số ba mươi người còn lại đó, rất nhiều người đã mắc các bệnh tâm lý nặng nhẹ khác nhau, được khẩn cấp đưa tới viện dưỡng lão địa phương để điều trị.

Sau sự việc này, cấp trên không hề huy động lực lượng lớn để muốn làm rõ chuyện ở hang đá Ai Sa, mà trực tiếp phong tỏa mọi chuyện đã xảy ra ở đó để tránh rò rỉ ra ngoài.

Sau đó rút hết tất cả nhân viên ở hang đá Ai Sa, nơi này cũng hoàn toàn trở thành một vùng đất không người.

Còn lúc giáo sư Chu dẫn đội khảo cổ tới địa điểm này tính đến nay cũng đã khoảng gần hai mươi năm.

Khi đó ông và nhóm giáo sư Dương đều đã là những nhân vật kiệt xuất đang dần lộ diện trong giới khảo cổ.

Sau khi tới vùng hang đá Ai Sa này, mọi chuyện cũng y hệt như đội khảo cổ trước đó.

Ban đầu cũng rất yên bình, không có chuyện gì xảy ra.

Cho đến một đêm nọ...

Theo lời giáo sư Chu, đêm đó ông cùng một thành viên khác trong đội đứng gác bên ngoài lều.

Để đảm bảo an toàn, lều của họ dựng ngay cạnh chiếc xe bán tải chở trang bị, đề phòng có kẻ qua đường nảy sinh ý đồ xấu.

Giáo sư Chu kể, ông vẫn nhớ đêm đó bầu trời sao rất sáng, thậm chí... sáng đến mức khiến người ta có chút phát lạnh.

Đang gác được nửa chừng, thành viên kia định đi tiểu tiện.

Tuy nhiên chuyến đi này đã một đi không trở lại.

Giáo sư Chu ngồi bên đống lửa, đợi mãi không thấy người kia quay lại.

Ông sinh lòng nghi hoặc, gọi hai tiếng không thấy hồi đáp nên định đi tìm.

Nhưng vừa mới đứng dậy, thành viên kia đã đột ngột nhảy ra từ sau lều, thực sự làm giáo sư Chu giật mình một phen.

Thành viên kia thấy mình đã lừa được liền đứng tại chỗ ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Giáo sư Chu định xông lên cho anh ta "tặng" hai đấm, nhưng đúng

lúc này... tai nạn xảy ra.

Thành viên kia đột nhiên toàn thân bắt đầu co giật.

Giống như truyền thuyết nói là "cười đến mức co giật" vậy, khiến giáo sư Chu sinh lòng nghi hoặc.

Vốn tưởng thành viên này vẫn đang đùa dai nên giáo sư Chu đứng tại chỗ không mắc mưu.

Nhưng khi thành viên kia mặt mày tái mét, môi tím ngắt, toàn thân cứng đờ ngã gục xuống đất thì giáo sư Chu có chút hoảng sợ.

Dưới ánh trăng, ông thậm chí đã có thể nhìn thấy mắt của thành viên này đã hoàn toàn bị tròng trắng chiếm lấy.

Đó là do nỗi đau đớn kịch liệt dẫn đến việc nhãn cầu bị trợn ngược không bình thường!

Lúc đó giáo sư Chu sợ khiếp vía, không dám tiến lên kiểm tra tình hình, mà trước tiên chạy vào trong lều gọi mọi người dậy.

Khi ra ngoài lều, cơ thể thành viên kia đã ngừng co giật, và cũng đã ngừng thở.

Ngay lập tức, cơn buồn ngủ của tất cả mọi người đều tan biến sạch sành sanh!.

Nhưng không ai biết người đội viên đó rốt cuộc đã biến thành như thế nào.

Dù sao lúc nãy giáo sư Chu và anh ta cũng chỉ đứng đối diện nhau, cách nhau chưa đầy một hai mét.

Ngay cả giáo sư Chu cũng không rõ, thì họ làm sao biết được.

Sau đó, đúng lúc mọi người định thu dọn thi thể người đội viên rồi mới tính tiếp thì sự cố lại xảy ra.

Bên dưới lớp cát, dường như có sinh vật khổng lồ nào đó đang không ngừng luồn lách.

Những sinh vật này đến từ tứ phương tám hướng, như muốn bao vây lấy mọi người để xâu xé.

Chỉ trong chớp mắt, gần như tất cả đều bị dọa cho mất mật.

Nhưng may thay, để đề phòng bị sinh vật dưới cát tấn công, mọi người đều vội vàng nhảy lên xe bán tải.

Giáo sư Chu và giáo sư Dương lúc đó ngồi ở ghế lái và ghế phụ.

Trong lòng mọi người lúc ấy chỉ có một ý nghĩ duy nhất là chạy khỏi nơi này!

Thế là giáo sư Chu lập tức nổ máy, chuẩn bị lái xe rời đi.

Nhưng vừa mới khởi động, thân xe như bị dã thú va chạm, lắc lư không ngừng và phát ra những tiếng "rầm rầm rầm".

Và chính lúc đó, giáo sư Chu đã nhìn thấy một cảnh tượng mà cả đời ông không thể nào quên.

Tuy chỉ là thoáng qua trong lúc vội vã, nhưng giáo sư Chu cả đời không dám quên.

Đó là một loại sinh vật toàn thân đỏ như máu, không gọi tên được.

Giáo sư Chu chỉ nhớ rằng sinh vật đó to như cái thùng nước, sức mạnh vô cùng.

Trong cơn hoảng loạn, giáo sư Chu nhấn ga định lái xe rời khỏi đó.

Nhưng... họa vô đơn chí, xe bán tải bị sa lầy trong cát.

Dù giáo sư Chu có đạp lút ga thế nào, chiếc xe vẫn bị kẹt cứng không thể thoát ra.

Chương 211

Khoảnh khắc ấy, mọi người đều nghĩ mình có lẽ sẽ giống như người đội viên kia, sắp phải bỏ mạng giữa sa mạc này.

Nhưng đúng lúc này, giáo sư Chu và giáo sư Dương lại nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ thần kỳ.

Trên một cồn cát phía trước xe bán tải, dưới ánh trăng chiếu rọi, một con lạc đà trắng tuyết tỏa ra ánh sáng thánh khiết xuất hiện!

Giáo sư Chu và giáo sư Dương lúc đó đã cuống cuồng cả lên, đâu còn nghĩ được nhiều.

Ông lập tức xoay vô lăng, hướng về phía con lạc đà trắng trên sườn núi xa xa mà nhấn mạnh ga.

Trong nháy mắt, chiếc xe thoát khỏi vũng lầy.

Giáo sư Chu lái xe điên cuồng chạy giữa hoang mạc, cho đến khi xe hết dầu, ngừng hoạt động thì mọi người mới dừng lại.

Sáng sớm hôm sau, giáo sư Chu đưa đoàn khảo cổ đến doanh trại quân đội đóng ở biên giới hoang mạc Ordos, báo cáo sự việc với người phụ trách tại đó.

Sau khi được cấp trên đồng ý, quân đội đã cử một tiểu đội chiến sĩ cùng một chiếc xe tải quân dụng đưa họ quay lại hang đá Aizai.

Nhưng thi thể... lều trại...

đều biến mất.

Những đồ đạc họ để lại, từ trang bị đến dụng cụ sinh hoạt đều biến mất không dấu vết.

Thứ duy nhất còn sót lại tại hiện trường chỉ là một đống lửa đã

tàn và một đống đổ nát hoang tàn.

Sau khi sự việc kết thúc, tất cả họ đều bị đình chỉ công tác để điều tra, mãi lâu sau mới được khôi phục thân phận.

Và chuyện này cũng trở thành một nút thắt không thể xóa nhòa trong lòng giáo sư Chu và giáo sư Dương.

Giọng nói của giáo sư Chu vừa dứt, nhìn đống lửa trước mắt thỉnh thoảng lại bắn ra tia lửa tí tách, sau lưng mọi người đều dâng lên một luồng khí lạnh.

Biểu cảm trên khuôn mặt họ cũng trở nên không bình thường.

Vẻ mặt giáo sư Chu thay đổi, trở nên nghiêm túc hẳn.

Ông nhìn quanh một lượt rồi chậm rãi nói: "Tôi biết, chuyến khảo cổ lần này tất nhiên là đầy rẫy nguy cơ, có thể mất mạng bất cứ lúc nào!

Đêm nay là trạm cuối cùng trước khi tiến vào hang đá Aizai!

Bây giờ ai muốn rời đi, tôi sẽ không trách các bạn!" Nhưng kỳ lạ là sau khi câu nói này thốt ra, biểu cảm trên mặt mọi người đồng loạt trở nên kiên định vô cùng. "Thầy yên tâm đi!

Có thể đến đây tìm kiếm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn là chuyện may mắn nhất đời em!

Dù phía trước có bao nhiêu gian nan hiểm trở cũng không ngăn được chúng em!" Miêu Phong nắm chặt nắm đấm, ánh mắt rực cháy.

Những người còn lại cũng gật đầu mạnh mẽ.

Giáo sư Chu nhìn quanh một lượt, nằm ngoài dự đoán, không một ai lựa chọn bỏ cuộc.

Nhất thời, giáo sư Chu cũng không nhịn được mà thở phào nhẹ nhõm, mặt lộ vẻ an lòng.

Cùng lúc đó, Diệp Kiêu ngồi một bên nghe xong câu chuyện cũng không khỏi rơi vào trầm tư.

Lịch sử thế giới này so với Trái Đất tồn tại vô số đoạn đứt gãy chưa được lấp đầy.

Diệp Kiêu cũng nhạy bén nhận ra, loại sinh vật màu đỏ quái dị kia rất có thể chính là Sâu máu Mông Cổ trong truyền thuyết của Trái Đất kiếp trước.

Mà tìm được Sâu máu Mông Cổ thì coi như đã tìm được lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Bởi vì Sâu máu Mông Cổ tồn tại là để canh giữ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn! "Xem ra lần này chắc chắn sẽ không uổng công rồi!" Diệp Kiêu mỉm cười, thầm nhủ trong lòng.

Ngay lập tức, Diệp Kiêu trở về lều, cất gọn ba lô mang theo rồi chuẩn bị nghỉ ngơi.

Diệp Kiêu không quên quẻ bói đã gieo trước khi lên đường.

Cực âm chi hào, điềm báo đại hung!

Cho nên tôi phải chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào, với trang bị đầy đủ nhất để đón nhận nguy hiểm sắp tới. "Sâu máu Mông Cổ... cuối cùng cũng có thể thấy được diện mạo thật sự rồi!" Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, đoàn khảo cổ đã không đợi được nữa mà thức dậy, sau khi thu dọn đơn giản xong lại tiếp tục lên đường.

Nơi này cách hang đá Aizai còn gần ba trăm cây số, cần khoảng hơn ba tiếng đồng hồ di chuyển.

Vì vậy khi mặt trời vừa lên cao, trong tầm mắt mọi người đã xuất hiện bóng dáng của hang đá Aizai. "Mau nhìn xem...

đó chính là hang đá Aizai!" Không biết ai đã hét lên một tiếng, thu

hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Chỉ thấy trên đường chân trời phía trước, sừng sững vô số tháp đá gần như đã bị phong hóa bởi gió cát, cùng một số kiến trúc có hình thù kỳ dị.

Nhìn thấy cảnh này, mắt ai nấy đều sáng lên. "Chúng ta đến nơi rồi, đến hang đá Aizai rồi!" Khi xe tải đến gần hang đá, mọi người đều nôn nóng xuống xe để thưởng ngoạn phong cảnh đại mạc còn sót lại trong di tích này.

Dường như những xác chết quái dị mà giáo sư Chu kể tối qua không làm họ bận tâm lắm, tất cả đều bị quẳng ra sau đầu.

Sau hai mươi năm, giáo sư Chu mới trở lại chốn cũ.

Ông không khỏi có chút bồi hồi.

Ông nhìn những tháp đá san sát và một số kiến trúc mái vòm.

Ngoài việc dấu vết phong hóa ngày càng nghiêm trọng, hang đá Aizai trong ký ức của ông dường như không có gì thay đổi. "Giáo sư Chu, trong hang đá Aizai này có manh mối về lăng mộ Thành Cát Tư Hãn sao?" Trong đội, Miêu Phong nhìn những tháp đá phía trước, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

Giáo sư Chu nghe vậy, liền chỉ về phía xa sau những tháp đá, nói: "Đây mới chỉ là bên ngoài hang đá Aizai thôi, đây là nơi năm xưa Thành Cát Tư Hãn từng hoạt động khi đánh Tây Hạ, cũng là nơi tế lễ Thành Cát Tư Hãn!

Ngọn núi nhỏ màu đỏ phía xa kia mới là nơi chúng ta thực sự cần đến!" Ngay lập tức, giáo sư Chu gọi một người đội viên bên cạnh lại và bảo: "Chúng ta nghỉ ngơi một lát, sau đó mang theo trang bị chuẩn bị tiến về ngọn núi nhỏ đằng kia!

Phía trước có nhiều khoảng trống dưới lớp cát, xe tải quân dụng

tạm thời đừng lái lên phía trước!" Hai tiểu đội chiến sĩ gật đầu, phân công người trông coi xe, những người còn lại đi theo giáo sư Chu đến ngọn núi nhỏ màu đỏ phía xa.

Chương 212

Một lúc sau, mọi người đã đến trước ngọn núi nhỏ màu đỏ.

Trước mặt họ là một vách đá dựng đứng của ngọn núi, vô cùng hiểm trở.

Trên núi có những hang đá lớn nhỏ, quy mô khác nhau.

Nhìn cảnh tượng hùng vĩ trên vách đá này, các chuyên gia khảo cổ có mặt đều không khỏi trầm trồ.

Giáo sư Chu thì hành động rất nhanh, trực tiếp chỉ đạo mọi người bố trí dây thừng leo núi an toàn.

Mục tiêu của họ chính là tiến vào hang đá Aizai - di sản Phật giáo này!

Một lát sau, dưới sự hợp tác của các chiến sĩ, trên hang đá lớn nhất vách núi, hai sợi dây leo núi và dây an toàn được thả thẳng xuống.

Trên vách đá đỏ này có tổng cộng sáu mươi bốn hang đá lớn nhỏ khác nhau.

Và nơi họ định đến chính là hang đá ở giữa và lớn nhất, chứa đựng nhiều thông tin nhất.

Những hang còn lại đa phần là nơi tăng lữ tế lễ, không liên quan nhiều đến mục tiêu tìm mộ Thành Cát Tư Hãn của họ.

Men theo dây leo núi, đoàn khảo cổ lần lượt leo lên.

Rất nhanh, bao gồm cả các chiến sĩ, mọi người đều đã lên tới bên trong điện Phật lớn nhất này.

Trước điện Phật có một cánh cửa sắt dày đang khép hờ, cùng một

số dấu vết không thể xóa nhòa từ lần khai quật đầu tiên của đoàn khảo cổ.

Trong hang động thậm chí còn có thể thấy những chiếc bàn chải phủ đầy lớp bụi dày và những chiếc khăn rách rưới không rõ màu sắc. "Họ đã đi quá vội vàng!" Giáo sư Chu nhíu mày, nhặt một bản bản đồ dưới đất lên, nhẹ nhàng thổi đi bụi bẩn rồi nói. "Ngay cả một số công cụ làm việc cũng không kịp cất giữ mà vứt lại đây!

Xem ra lúc đó thực sự đã xảy ra chuyện quái dị!

Thậm chí... rất có thể có sự khác biệt lớn so với những gì chúng ta biết!" Giáo sư Chu nhìn quanh đoàn khảo cổ một lượt, xác định không thiếu ai rồi mới dẫn mọi người tiến vào trong hang đá.

Thật bất ngờ, bên trong hang đá lại mát mẻ lạ thường.

Bước vào đây như thể bước vào một thế giới khác, nhiệt độ khác biệt rõ rệt với không khí khô nóng đến mức méo mó bên ngoài hoang mạc.

Trên đường đi, mọi người thấy trên vách hang có vô số bức bích họa tinh mỹ.

Dù đã trải qua gần ngàn năm nhưng chúng vẫn chưa bị mục nát hoàn toàn, màu sắc vẫn còn rực rỡ.

Từ tranh Thiên Thủ Thiên Nhãn Quan Thế Âm, đến Cửu Phật Luận Đạo, Phật Tổ Giảng Kinh, tất cả đều được khắc họa sống động như thật.

Thậm chí còn có những bức bích họa mật tông nam nữ song tu từ một nam một nữ đến năm nam một nữ, đường nét và màu sắc đều tinh tế vô cùng.

Diệp Kiêu lặng lẽ liếc nhìn, trong đầu chợt nhớ tới kết quả bói toán bằng mai rùa lúc trước. "Đúng là... 'điềm báo đại hung' mà!" Diệp

Kiêu thầm tặc lưỡi.

Vô số bích họa ở đây, cùng với những tháp đá điêu khắc trên tường, những vị khổ tăng ngồi thiền, còn có các dòng chữ Hồi Cốt, Mông Cổ, Phạn văn, Tạng văn trên tường đều có giá trị lịch sử, văn hóa và nghệ thuật cực cao.

Nếu bóc những mảng đá này mang ra thị trường đen bên ngoài bán, bất kỳ mảng nào cũng chắc chắn có giá trên trời.

Đáng tiếc, giáo sư Chu - người vốn tràn đầy nhiệt huyết với khảo cổ - lần này lại như đổi tính.

Ông dường như không mấy mặn mà với những thứ trên bích họa kia, thậm chí nhìn một cái cũng thấy lãng phí thời gian.

Vừa vào hang đá, ông đã dẫn người đi xuyên qua đó một cách đầy mục đích, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Một lát sau, mọi người xuyên qua hang đá này, đến trước một cầu thang đá được khắc trên vách đá bên trong. "Leo lên đây, ngôi chùa phía trên chính là nơi Thành Cát Tư Hãn từng ở!

Cũng là nơi quý tộc Mông Cổ sau này đến tế bái ông ấy!

Đáng tiếc, vì chuyện đó mà nơi này cũng hoàn toàn hoang tàn!" Giáo sư Chu tự lẩm bẩm, đồng thời thử độ chắc chắn của cầu thang đá xem có chịu nổi trọng lượng người không.

Một lát sau, không chút do dự, ông bước lên bậc thang, từng bước leo lên đài cao.

Hai chiến sĩ theo sát phía sau để bảo vệ an toàn cho ông.

Cuối cùng, giáo sư Chu lên tới bậc thang cuối cùng, đẩy cánh cửa gỗ được che đậy đơn giản phía trên ra.

Một mùi bụi bặm và mục nát nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

Lát sau, bao gồm cả các chiến sĩ, tất cả mọi người đều đã lên hết cầu thang đá, đến điện Phật phía trên.

Khác với những gì mọi người tưởng tượng, điện Phật này không hề lung linh tráng lệ.

Ngoài mấy bức bích họa trên tường đại điện, cùng sáu bức tượng đá kích thước bằng người thật trước vách tường và một bàn thờ ra, dường như không còn gì khác. "Sáu bức tượng đá này chắc là Thành Cát Tư Hãn, vợ ông ấy và bốn người con trai nhỉ?" Diệp Kiêu nhìn những bức tượng đá, đoán thầm.

Về Thành Cát Tư Hãn - vị vương Mông Cổ huyền thoại này, Diệp Kiêu ở kiếp trước cũng có hiểu biết đôi chút.

Truyền thuyết kể rằng khi Thành Cát Tư Hãn đi săn, vì tuổi già sức yếu cộng thêm bệnh tật, ông không may ngã ngựa và bị ngựa giẫm đến mức thổ huyết mà chết.

Những bức tượng này là do chùa chiền địa phương tạc ra để quý tộc Mông Cổ đến tế bái.

Tuy nhiên, giáo sư Chu dường như không có hứng thú với những bức tượng đá này.

Ông đi tới đi lui tìm kiếm trong đại điện, rồi mắt bỗng sáng lên.

Ông dừng lại trước một bức bích họa, cẩn thận lấy từ trong ba lô ra một mảnh vải lụa trắng.

Đồng tử Diệp Kiêu co lại.

Mảnh vải trắng này chính là thứ nằm trong hộp gỗ cẩm, ghi chép manh mối lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Bước tới bên cạnh giáo sư Chu, Diệp Kiêu nhìn bức bích họa trên tường, cũng không khỏi sững sờ. "Trên bức bích họa này..." Diệp

Kiêu hỏi như để xác nhận.

Giáo sư Chu ở bên cạnh sớm đã lộ vẻ hân hoan, vui mừng nói: "Trước khi tới đây, tôi đã tìm gặp một giáo sư từng tham gia khai quật ở đây trước đó.

Chương 213

Chính ông ấy đã nói với tôi rằng trong điện Phật này có lưu giữ một bức bích họa ghi lại việc an táng Thành Cát Tư Hãn.

Chỉ là lúc đó họ rời đi vội vã, chưa kịp mang theo thứ gì, thậm chí nhiều công cụ lúc đó vẫn còn để lại đây!

Bây giờ chúng ta đúng là được hưởng thành quả của tiền nhân rồi!" Nói đoạn, giáo sư Chu trải mảnh vải trắng ra, bắt đầu so đối với các hình vẽ trên bích họa.

Bức bích họa này có cấu trúc hình thang, hai tầng trên cùng vẽ núi non, sông ngòi, bình nguyên, và ở vị trí nổi bật có cảnh hai quân đối lũy, chém giết kịch liệt!

Chắc hẳn là diễn tả cảnh Thành Cát Tư Hãn dẫn quân đánh trận.

Đoạn bích họa phía trên vẽ hai cái lều Mông Cổ màu trắng, đỉnh nhọn cao vút, bên trái có một ngôi chùa, một cung điện, trong cung điện có một phu nhân như đang cúi đầu khóc nức nở.

Đây là hình ảnh biểu thị việc Thành Cát Tư Hãn qua đời, phu nhân Dã Toại đi cùng vô cùng đau buồn.

Lên cao hơn nữa, ở đỉnh cao nhất của bức bích họa hình thang này, những thứ được vẽ mới thật sự đáng suy ngẫm...

Trên bích họa là cảnh mọi người quỳ lạy bên một con sông dài, hướng về phía trước.

Và trước mặt mọi người là một con lạc đà hai bướu màu trắng, cao lớn tuấn tú.

Con sông ngầm này chính là điểm khiến mọi người thấy kỳ lạ.

Cần biết rằng đây là đại hoang mạc phía bắc Vạn Lý Trường Thành, trăm dặm không bóng người.

Đừng nói là sông, ngay cả một cái giếng nước cũng không tìm thấy.

Con sông dài đột ngột xuất hiện ở đây thực sự khiến các chuyên gia khảo cổ lúc bấy giờ nghi hoặc.

Khi đó, mọi người đều nghĩ đây chỉ là một phong tục quỳ bái địa phương thôi.

Nhưng giáo sư Chu kết hợp với con lạc đà trắng nhìn thấy dưới ánh trăng năm xưa, cùng với mảnh lụa trắng trong tay, cuối cùng cũng tìm ra chút manh mối. "Đây...

đường kẻ đen trên tấm lụa này..." Giáo sư Chu đột nhiên trở nên kích động, râu trên mặt cũng run run.

Ông chỉ vào một đường chỉ đen được thêu trên tấm lụa, không kìm được nói: "Đường chỉ này chắc chắn chính là... con sông được nhắc tới trên bích họa!

Chỉ cần tìm thấy con sông này, chúng ta sẽ tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!" Giọng giáo sư Chu vì kích động mà tăng lên không ít tông.

Tất cả những người có mặt đều nghe thấy, liền chạy đến bên cạnh giáo sư Chu. "Thầy ơi, tìm thấy manh mối rồi ạ?" Miêu Phong đến bên cạnh giáo sư Chu đầu tiên, nôn nóng hỏi.

Giáo sư Chu gật đầu, chỉ vào con sông trên bích họa, rồi chỉ vào tấm lụa trắng trong tay: "Tìm thấy rồi!

Lúc trước chúng ta nghiên cứu mãi, đưa ra bao nhiêu giả thuyết, không ngờ đường chỉ đen trên tấm lụa trắng này lại là một con sông!

Điều này chứng tỏ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn được xây dựng bên cạnh một con sông nào đó!" Giọng giáo sư Chu bắt đầu run rẩy.

Những nhân viên khảo cổ khác nghe vậy cũng mừng rỡ ra mặt.

Nhưng ngay sau đó, mọi người sực tỉnh lại. "Đợi đã... không đúng!

Nơi này là hoang mạc không bóng người hàng trăm dặm, làm sao có sông được?" Câu hỏi này vừa đưa ra, tất cả đều rơi vào trầm mặc sâu sắc.

Ngay cả giáo sư Chu cũng khựng lại, trầm tư.

Ngược lại Diệp Kiêu xoa cằm, trong đầu đã có chút manh mối! "Nơi này tuy là sa mạc, nhưng nói có sông... cũng không phải là không thể!" Câu nói của Diệp Kiêu như một tiếng sét đánh ngang tai.

Mọi người có mặt, bao gồm cả giáo sư Chu, đều đồng loạt quay ngoắt ánh mắt về phía tôi. "Tiểu Diệp, câu này của cậu... có ý gì?" Mắt giáo sư Chu sáng lên, liền hỏi.

Tôi cũng không vòng vo, trực tiếp nói ra những gì mình biết: "Tôi nhớ năm xưa Thành Cát Tư Hãn đến đây là để chinh chiến với một cổ quốc nằm sâu trong hoang mạc Ordos.

Những gì bích họa miêu tả chắc hẳn là cảnh giao chiến giữa Thành Cát Tư Hãn và cổ quốc Tây Hạ!

Và sau khi kết thúc cuộc chiến với Tây Hạ, Thành Cát Tư Hãn chắc đã trở lại đây, chuẩn bị chinh chiến với một cổ quốc sâu trong hoang mạc Ordos!

Dù cổ quốc này có tồn tại hay không, thì lúc đó Thành Cát Tư Hãn thực sự đã dẫn quân tiến sâu vào hoang mạc Ordos!

Chuyện này từng có ghi chép!

Hơn nữa Thành Cát Tư Hãn... còn bị thương trong trận chiến đó, nên mới lui về hang đá Aizai dưỡng thương.

Còn việc sâu trong hoang mạc Ordos có tồn tại di tích cổ quốc đó hay không thì tạm thời không bàn tới!

Chỉ riêng việc chiến mã của quân đội Thành Cát Tư Hãn sử dụng, lượng nước uống mỗi ngày đã là khổng lồ, huống chi là đội quân giỏi đánh chớp nhoáng!

Yêu cầu về nước uống cho chiến mã lại càng cao.

Cho nên tóm lại... việc trong sa mạc có một con sông để cho ngựa uống nước... cũng không phải là không có khả năng!" Sau khi tôi nói xong, cả điện Phật im phăng phắc.

Mọi người đều há hốc mồm nhìn tôi, vẻ kinh ngạc không hề che giấu.

Ngược lại giáo sư Chu đã có chút khả năng miễn dịch với những phát ngôn gây sốc của tôi nên nhanh chóng phản ứng lại.

Sau khi suy nghĩ một lát, ông cẩn thận hỏi: "Ờ... trong lịch sử Mông Cổ, ghi chép về Thành Cát Tư Hãn có nhiều chỗ để trống!

Tôi không nhớ có ghi chép nào nói Thành Cát Tư Hãn từng tiến sâu vào hoang mạc Ordos cả?" Giáo sư Chu lục lọi trong đầu một lát nhưng vẫn không tìm thấy ghi chép liên quan.

Chương 214

Thế là ông nhìn tôi đầy nghi hoặc.

Những người còn lại cũng vậy, khuôn mặt đầy vẻ thắc mắc.

Rõ ràng là họ cũng không thể nhớ ra đoạn lịch sử này của Thành Cát Tư Hãn.

Thấy ánh mắt nghi ngờ của họ, tôi cũng có chút muốn đập đầu vào tường.

Thôi xong, tôi biết lịch sử thế giới này đứt gãy nhiều, nhưng tôi không ngờ nó lại nghiêm trọng đến thế.

Ngay cả ghi chép về vị vua đánh chiếm thiên hạ trên lưng ngựa như Thành Cát Tư Hãn cũng ít ỏi vậy sao.

Thế là tôi khựng lại, rồi ho khẽ hai tiếng giải thích: "Cái đó... tôi tình cờ đọc được trong cổ tịch...

đọc được thôi..." Tôi lại lôi cái cớ này ra dùng.

Nghe thấy câu này, mọi người đều tỏ vẻ "đã hiểu", nhìn nhau mỉm cười. "Hay lắm, lại là nó!" Giáo sư Chu cũng coi như mình chưa từng hỏi, cũng không nghe thấy tôi trả lời.

Ông chỉ âm thầm ghi nhớ lời tôi vào lòng, rồi quay sang nhìn bức bích họa hình thang trên tường. "Bỏ đi, không nghĩ nhiều nữa, cứ rập bản bức bích họa này lại đã, về nghiên cứu sau!

Đến lúc đó tôi sẽ xin phép cấp trên cung cấp bản đồ vệ tinh thực tế khu vực này, xem có thể tìm thấy con sông giấu trong sa mạc không!" Nói đoạn, giáo sư Chu nhìn tôi sâu sắc, rồi dẫn mọi người bắt tay vào rập bản bức bích họa.

Một lát sau, mọi chuyện đã ổn thỏa.

Giáo sư Chu nhìn đồng hồ, đã gần hai giờ chiều!

Ngay lập tức, mọi người không nán lại lâu nữa, chuẩn bị quay về xe tải quân dụng.

Tuy nhiên...

Khi mọi người vừa trở lại vách đá, từ phía xa, theo một tiếng kêu vang dội kéo dài, bầu trời phía xa bỗng nghe "đoàng" một tiếng, như có thứ gì đó nổ tung.

Thấy cảnh này, trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác thì sắc mặt các chiến sĩ đột nhiên biến đổi. "Tín hiệu cầu cứu!

Hỏng rồi, nhóm Ba Căn gặp nguy hiểm rồi!" Ba Căn chính là một trong những chiến sĩ ở lại canh giữ xe bán tải.

Bây giờ tín hiệu bùng lên, họ chắc chắn đã gặp phải mối nguy hiểm khó lường nào đó!

Ngay lập tức, một người tiểu đội trưởng hỏa tốc ra lệnh: "Mục Lực, Đồ Khôn!

Hai cậu ở lại bảo vệ giáo sư Chu và mọi người, chúng tôi đi xem tình hình thế nào trước!" Lập tức, hai vị tiểu đội trưởng dẫn các chiến sĩ còn lại men theo thang dây tụt xuống nhanh chóng, rồi tức tốc chạy về phía xe tải quân dụng.

Đoàn khảo cổ cũng không chút do dự, vội vàng theo dây leo núi xuống, nhanh chóng đuổi theo.

Tuy nhiên, khi mọi người chạy được nửa đường, tiếng súng "đoàng đoàng đoàng" đột nhiên vang lên liên tiếp từ phía xa.

Đồng tử giáo sư Chu co lại, mặt lộ vẻ kinh hãi không tự nhiên: "Không xong rồi!

Họ chắc là đã đụng phải loại sinh vật quỷ dị màu đỏ kia rồi!" Khoảnh khắc ấy, lưng ai nấy đều lạnh toát, mồ hôi lạnh vã ra như tắm.

Thật sao, dù đã qua hai mươi năm, loại sinh vật màu đỏ quái dị kia vẫn xuất hiện! "Mau lên!

Chúng ta phải nhanh hơn nữa!

Đi thôi!" Lập tức, Mục Lực và Đồ Khôn dẫn đầu, đưa đoàn khảo cổ chạy với tốc độ nhanh nhất về phía chiếc xe tải đang đỗ.

Lúc này, không ai phát hiện ra Diệp Kiêu đứng giữa đội ngũ nhưng vẻ mặt lại đầy hoài nghi...

Một lát sau, mọi người trở lại trước tháp đá nơi đỗ xe tải.

Tuy nhiên cảnh tượng trước mắt khiến ai nấy đều cảm thấy một luồng khí lạnh xông lên sống lưng.

Khu vực bãi cát vốn bằng phẳng này giờ đây ở giữa đã sụp xuống một cái hố một cách cực kỳ bất thường.

Và trong hố cát sụt lún đó, lộ ra vài cánh tay chân đứt lìa mặc quân phục, trên lớp da lộ ra hiện lên một màu trắng bệch cực kỳ không bình thường.

Mục Lực và Đồ Khôn thấy vậy thì mặt biến sắc, liên tục gọi tên hai vị tiểu đội trưởng và những chiến sĩ khác vào hố cát.

Nhưng qua hồi lâu... không hề có bất kỳ phản hồi nào.

Mấy chiến sĩ vừa ở lại cảnh giới và cả những người đội trưởng quay lại trước đó đều mất tích không dấu vết!

Diệp Kiêu đứng giữa đội, mặt cũng đầy hoài nghi.

Nhưng bất chợt, tôi như cảm nhận được điều gì đó mà nhìn sang một bên.

Đột nhiên thấy trong góc khuất của đội, một người đội viên âm thầm ngồi xuống, nhặt thứ gì đó dưới chân lên.

Sau đó giấu thứ đó vào túi áo.

Chuỗi hành động này cực kỳ trơn tru, không có một động tác thừa.

Nếu không phải ngũ cảm của Diệp Kiêu nhạy bén thì căn bản không thể phát hiện ra hành động của người này.

Tôi tỏ ra như không có chuyện gì mà quay đầu đi, coi như không thấy gì, chỉ có đôi mắt khẽ nheo lại. "Người này... có vấn đề!" Nhưng chưa kịp để Diệp Kiêu suy nghĩ kỹ, mọi người đột nhiên cảm thấy lớp cát dưới chân đang rung chuyển.

Nhìn sang xung quanh, thấy bên dưới lớp cát dường như có thứ gì đó đang không ngừng luồn lách, nhanh chóng bao vây mọi người vào giữa.

Hơn nữa những thứ đang luồn lách đó có tốc độ cực nhanh. "Không xong rồi!

Là loại sinh vật màu đỏ đó!" Giáo sư Chu thấy cảnh này, cảm giác quen thuộc lập tức ùa về.

Ngay lập tức, tim ông vọt lên tận cổ họng, ông quay đầu nhìn về phía hai chiếc xe tải quân dụng đằng xa.

Chương 215

Một chiếc có một bánh bị sụp xuống hố cát, cơ bản không dùng được nữa!

Thế là ông hô lớn: "Mau!

Lên xe tải!

Mau lên!" Sự hoảng loạn hiện rõ trên mặt, bóng ma cái chết bao trùm lên từng người.

Tuy bây giờ là hai giờ chiều, lúc nóng nhất trong sa mạc, nhưng hơi lạnh cứ không ngừng bốc lên từ lòng bàn chân mọi người.

Không ai dám do dự, tất cả đều vắt chân lên cổ mà chạy về phía chiếc xe tải ở bên kia hố cát.

Nhưng...

ở giữa hố cát bước thấp bước cao, tốc độ của con người sao có thể bì lại những sinh vật đang luồn lách nhanh nhẹn dưới cát.

Rất nhanh, những sinh vật này đã ập đến gần.

Lớp cát đang luồn lách đột nhiên nổ tung, một con sâu thông thể đỏ như máu, to như cái thùng nước đột nhiên lao ra.

Chỉ thoáng nhìn qua thôi đã khiến ai nấy đều tê dại da đầu.

Con sâu đỏ máu này há to cái miệng đầy răng sắc nhọn, dịch nhầy chảy ròng ròng định lao tới cắn giáo sư Chu ở cuối đội.

Như thể muốn nuốt chửng ông vào bụng. "Đoàng...

đoàng đoàng đoàng..." Tiếng súng đột ngột vang lên, Mục Lực và Đồ Khôn cùng giơ súng, nổ súng ngăn chặn con sâu đỏ tiến công ngay trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc.

Những viên đạn nhọn bắn trúng thân con sâu, nó lập tức phát ra một tiếng gào thét nhọn hoắt như tiếng kim loại va chạm.

Những người ở gần lập tức bị chảy máu tai, đầu óc choáng váng, tai ù đi không dứt.

Giáo sư Chu tuổi già sức yếu, bị cú kích động này suýt nữa ngã nhào ra đất.

Thấy vậy, Diệp Kiêu lật tay một cái, một chiếc chuông cổ phác xuất hiện.

Tôi lắc mạnh hai cái, tiếng chuông vang lên như tiếng nước chảy xua tan cảm giác khó chịu của mọi người. "Mau!

Mau chạy về phía xe tải!" Diệp Kiêu hét lớn một tiếng, gọi tỉnh những người đang ngơ ngác.

Mọi người ngoái đầu nhìn con sâu đỏ máu khổng lồ phía sau, chân không dám dừng lại một giây nào.

Ai nấy đều nghiến răng chạy về phía xe bán tải đằng xa.

Họ chỉ cách xe chưa đầy mười mét, nhưng lúc này con đường đó như bị ngăn cách bởi một vực thẳm, cực kỳ khó vượt qua.

Ở cuối đội, Mục Lực và Đồ Khôn mắt đỏ ngầu, lỗ tai chảy ra những sợi máu tươi.

Hai người vừa lùi lại có trật tự, vừa tấn công con sâu khổng lồ quái dị phía trước, đạn bắn ra nhịp nhàng.

Và ngay lúc đó, cách hai người không xa, một cồn cát đang di chuyển nhanh cũng ập tới trước mặt họ.

Cồn cát nổ tung, bên dưới lớp cát lại lao ra một con sâu đỏ máu khổng lồ khác.

Nó lúc lắc cái miệng sắc nhọn, lao thẳng về phía Mục Lực và Đồ

Khôn, định bụng nuốt chửng hai người.

Phía bên này, khi Mục Lực và Đồ Khôn phát hiện ra con sâu này, muốn quay lại tấn công thì đã muộn.

Con sâu nhảy vọt lên cao, thân hình khổng lồ che khuất cả mặt trời trên cao, chỉ để lại một mảng bóng tối.

Nó như bóng ma của cái chết khiến cả Mục Lực và Đồ Khôn đều rùng mình kinh hãi.

Giáo sư Chu đang chạy phía trước như cảm nhận được điều gì đó liền quay đầu lại, thấy cảnh này thì trợn mắt gào lên: "Không!" Nhưng tất cả đã muộn, Đồ Khôn sắp trở thành thức ăn trong bụng con sâu đáng sợ kia.

Mọi người đều tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Ngay cả Đồ Khôn cũng không kịp phản ứng gì, anh ta thậm chí đã ngửi thấy mùi tanh tưởi phả ra từ miệng con sâu. "Tiểu đội trưởng, tôi đến với anh đây..." Đó chắc hẳn là ý nghĩ cuối cùng trong lòng Đồ Khôn.

Anh ta cũng sắp từ từ nhắm mắt... và cái nhắm mắt này dường như sẽ không bao giờ mở ra nữa.

Nhưng ngay giây tiếp theo, khi Đồ Khôn sắp nhắm mắt chờ chết, trước mắt bỗng lóe lên một ánh đao màu đen mực.

Đồ Khôn bừng tỉnh, đồng tử co rút mạnh mẽ!

Con sâu đỏ đang lao tới trước mặt bỗng ngừng lại, rơi phịch xuống bãi cát.

Cái miệng và thân hình to như thùng nước của nó đã bị tách rời!

Vết cắt cực kỳ gọn gàng.

Trong chớp mắt, Đồ Khôn chỉ thấy trước mắt như có một bóng

người lướt qua, rồi tiếng súng cũng đột ngột dừng lại.

Cùng với tiếng súng dừng lại là tiếng gào thét của con sâu đỏ máu còn lại.

Nhìn lại, cả hai con sâu đỏ máu đều đã đầu thân tách biệt, nội tạng và máu chảy đầy đất, bẩn thỉu không chịu nổi!

Một bên, Diệp Kiêu đứng đó, vung mạnh thanh trường đao đen trên tay để giũ sạch những vết máu bẩn thỉu, rồi trong nháy mắt tra đao vào bao.

Làm xong tất cả, Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn mọi người đang ngẩn ngơ, vội quát: "Còn đứng đó làm gì, mau lên xe đi!" Rồi tôi lại quay nhìn sang bãi cát bên cạnh.

Những cồn cát đang di chuyển nhanh xung quanh ngày càng nhiều, nếu không rời khỏi đây ngay, e rằng họ sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Đoàn khảo cổ nghe tiếng Diệp Kiêu mới bừng tỉnh như vừa qua cơn mơ.

Thấy xung quanh ngày càng nhiều cồn cát, ai nấy đều cảm thấy khí lạnh xông lên sống lưng, da đầu tê dại.

Họ không màng gì nữa, cuống cuồng chạy về phía xe tải phía trước.

Rất nhanh, dưới sự giúp đỡ của Diệp Kiêu, Mục Lực và Đồ Khôn, đoàn khảo cổ đã lên được xe tải.

Để đảm bảo an toàn, Đồ Khôn ở lại thùng xe đề phòng bất trắc.

Mục Lực và Diệp Kiêu ngồi ở ghế lái và ghế phụ, chuẩn bị lái xe chạy trốn.

Chương 216

Tuy nhiên, Mục Lực còn chưa kịp nổ máy, thùng xe đã "rầm" một tiếng và bắt đầu rung lắc dữ dội.

Vô số Sâu máu Mông Cổ xung quanh đã áp sát xe và bắt đầu tấn công.

Tâm trí hoảng loạn cộng với thân xe rung lắc khiến Mục Lực mãi không sao tra được chìa khóa vào ổ.

Anh ta cuống đến mức mồ hôi vã ra như tắm. "Nếu không rời khỏi đây ngay, đợi bọn sâu hội tụ ngày càng nhiều, nơi này sẽ lại biến thành hố cát, lúc đó không ai thoát được đâu!" Nghe câu này, mặt Mục Lực tái mét.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, anh ta đã cắm được chìa khóa vào ổ.

Mục Lực hét lớn một tiếng, vặn mạnh chìa khóa, nổ máy thành công.

Theo cảnh vật xung quanh dần lùi lại, chiếc xe tải cũng nhanh chóng chuyển động, từ từ tiến về phía trước.

Những cú va chạm vào thân xe ngày càng ít đi.

Xe tải cuối cùng cũng có thể chạy ổn định giữa sa mạc.

Thấy đã thoát khỏi vòng vây, Mục Lực mừng rỡ, cứ tưởng họ sắp thoát nạn rồi.

Nhưng ngay lúc đó, giọng Diệp Kiêu lại vang lên: "Chuyển hướng khác đi!" Mục Lực hơi khựng lại, rồi bỗng thấy phía trước không biết từ bao giờ đã xuất hiện vô số cồn cát.

Chúng đang lao điên cuồng về phía chiếc xe.

Đồng tử Mục Lực co lại, vội vàng xoay vô lăng, thay đổi hướng chạy.

Cho đến khi qua gương chiếu hậu thấy những cồn cát đó ngày càng xa, Mục Lực mới thở phào nhẹ nhõm.

Xe tải chạy giữa sa mạc, cứ thế lao đi.

Không biết đã trôi qua bao lâu, từ thùng xe phía sau đột nhiên vang lên những tiếng ồn ào.

Mục Lực vội vàng phanh xe, xác nhận xung quanh không còn cồn cát quái dị nào nữa mới xuống xe ra phía sau xem tình hình.

Diệp Kiêu xuống xe trước, nhìn mặt trời đang dần lặn về phía tây, sau đó mới trở lại thùng xe phía sau. "Có chuyện gì vậy?" Thấy vẻ mặt ai nấy đều không mấy tốt đẹp, tôi lên tiếng hỏi.

Giáo sư Chu đặt bản đồ vệ tinh vào tay Diệp Kiêu, chỉ vào chấm đỏ nhỏ trên đó và nói: "Bản đồ vệ tinh hình như mất tác dụng rồi, chấm đỏ trên này mãi không di chuyển!" Tôi nhận bản đồ, nhíu mày quan sát một lúc rồi đưa lại cho giáo sư Chu, sau đó bước ra khỏi thùng xe.

Tôi lấy la bàn từ "ba lô" ra, la bàn vẫn chỉ đúng hướng, không hề lệch một phân.

Suy nghĩ một lát, tôi trở lại thùng xe.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của mọi người, tôi chậm rãi giải thích: "Chúng ta hiện tại... có lẽ đã vào sâu trong hoang mạc Ordos, nơi này chắc là vùng vệ tinh chưa từng khảo sát qua.

Cho nên không phải bản đồ mất tác dụng, mà là chúng ta đã lạc vào khu không người của hoang mạc Ordos!" Bên ngoài thùng xe, gió

cát mịt mù, hoàng hôn cô độc.

Không khí nóng hầm hập vẫn không ngừng uốn lượn.

Bên trong thùng xe, bầu không khí dần trở nên lạnh lẽo.

Mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng, sắc mặt dần trở nên khó coi. "Chúng ta...

đã vào sâu trong hoang mạc Ordos sao?" Giáo sư Chu như muốn xác nhận lại mà nhìn về phía Mục Lực.

Mục Lực cúi đầu, nhíu mày nói: "Lúc trước để cắt đuôi bọn sâu đó, chúng tôi đã lái xe không biết bao lâu.

Sau khi thoát khỏi sự truy đuổi, chúng tôi lại chạy thêm gần bốn mươi phút nữa, hiện tại đang ở đâu tôi cũng không rõ!" Nghe vậy, Diệp Kiêu nói tiếp: "Trong khung cảnh đơn điệu của sa mạc, cộng với sự kích thích của adrenaline, cảm nhận của con người về thời gian, khoảng cách và phương hướng sẽ bị mờ nhạt đi rất nhiều!

Có thể anh chỉ cảm thấy mới trôi qua nửa tiếng, nhưng thực tế đã chạy được hơn một tiếng rồi cũng nên!" Đây là điều mà một lão hướng đạo được mệnh danh là "bản đồ sống sa mạc" đã nói với tôi khi tôi đi du lịch Sahara năm xưa.

Diệp Kiêu vẫn nhớ đến tận bây giờ.

Đoàn khảo cổ nghe xong lời này, tim cũng dần chìm xuống đáy vực. "Bây giờ phải làm sao đây?

Chúng ta phải nhanh chóng quay về doanh trại!

Tiểu đội trưởng và các chiến hữu gặp nạn không biết sống chết thế nào, chúng ta phải mau gọi quân đội đến cứu!" Đồ Khôn mặt mày nghiêm trọng, lo lắng nói.

Giáo sư Chu cũng nhíu chặt lông mày, rơi vào trầm tư.

Một lát sau, ông ngẩng đầu lên, bất lực nói: "Bây giờ cũng không có cách nào tốt hơn, chúng ta xem xét sắp xếp lại nhu yếu phẩm, đêm nay nghỉ lại đây một đêm, mai lúc mặt trời mọc rồi tính đường về doanh trại!" Giáo sư Chu vừa dứt lời, mọi người đã bắt đầu hành động.

Vì chuyến này đi họ không định ở lâu trong sa mạc nên nhu yếu phẩm chuẩn bị không nhiều.

Cộng thêm việc tiêu hao dọc đường, hiện tại chỉ còn đủ dùng khoảng hai ba ngày.

Hơn nữa... có một tin xấu là xe tải sắp hết dầu!

Tin này chỉ có giáo sư Chu, Diệp Kiêu, Mục Lực và Đồ Khôn biết.

Để tránh gây hoảng loạn, giáo sư Chu không định nói cho mọi người biết ngay.

Trong khi mọi người đang hăng hái dựng trại, Mục Lực bảo vệ giáo sư Chu đi xung quanh tìm xem có chỗ nào có sóng vệ tinh không.

Cho đến khi trời sập tối, giáo sư Chu và Mục Lực mới mướt mồ hôi trở về doanh trại.

Rõ ràng, sự việc tiến triển không thuận lợi, không tìm thấy nơi nào có sóng.

Nghĩa là họ hiện tại vẫn bị kẹt trong sa mạc này, không tìm thấy lối ra.

Lúc này, Diệp Kiêu ngồi bên đống lửa, chăm chú nhìn đống lửa mà thẫn thờ, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Giáo sư Chu để tránh làm phiền tôi, liền cùng Mục Lực đi tới bên cạnh xe tải.

Ông nhìn mọi người đang bận rộn đằng xa, nhỏ giọng hỏi: "Dầu

trong xe còn trụ được bao lâu?" "Tôi cũng không chắc, có lẽ tối đa chỉ đủ để chúng ta quay lại hang đá Aizai!" Mục Lực suy nghĩ một lát rồi chậm rãi đáp.

Rõ ràng, ngay cả Mục Lực lúc này cũng không biết số dầu còn lại trong bình có thể cầm cự được bao lâu.

Giáo sư Chu nghe vậy lại rơi vào im lặng.

Chương 217

Chuyến đi này họ chỉ tìm thấy một chút manh mối về lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, mà nói trắng ra, manh mối đó có cũng như không.

Không chỉ vậy, dọc đường còn gặp phải loại sâu quỷ dị tấn công, thậm chí giờ còn đang lạc lối giữa hoang mạc.

Hiện tại đoàn khảo cổ tiến thoái lưỡng nan, ngay cả giáo sư Chu cũng nảy sinh cảm giác bất lực.

Ông buông thõng cánh tay, thở dài: "Thôi, giờ chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy thôi!" Trở lại doanh trại, sau khi mọi người ăn xong bữa tối, màn đêm đã buông xuống.

Trên bầu trời đầy sao lấp lánh, khiến đêm tối tĩnh lặng có thêm chút phong vị.

Đêm sa mạc nhiệt độ rất thấp, nhưng may mà mọi người có mang theo áo ấm, ăn xong liền quấn áo ấm ngồi bên đống lửa sưởi ấm trò chuyện.

Diệp Kiêu vốn không thích những dịp như thế này, nhưng không nỡ từ chối lời mời nhiệt tình của giáo sư Chu nên đành bước ra khỏi lều, ngồi sưởi ấm cùng mọi người.

Tôi vừa ngồi xuống, ánh mắt mọi người đã đồng loạt đổ dồn về phía này.

Giờ đã ăn no, nhớ lại khoảnh khắc kinh hồn bạt vía ở hang đá Aizai ban ngày, ai nấy đều vẫn còn thấy sợ hãi.

Dù sao thì loại sâu đỏ máu đáng sợ như vậy, họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cộng thêm hai nhát đao đẹp mắt của Diệp Kiêu ban nãy thực sự

khiến mọi người đều tò mò về loại sinh vật quỷ dị này. "Anh Diệp, con sâu màu đỏ ban ngày là sinh vật gì vậy ạ?" Miêu Phong đưa cho Diệp Kiêu một chai nước, rồi sợ hãi hỏi.

Tôi nhận lấy nước, uống một ngụm rồi dưới ánh mắt mong đợi của mọi người mà chậm rãi kể: "Tôi từng đọc trong một cuốn cổ tịch, truyền thuyết kể rằng bên cạnh lăng mộ Thành Cát Tư Hãn có một loại quỷ dữ màu đỏ lang thang giữa địa ngục và nhân gian để canh giữ lăng mộ qua nhiều đời!

Họ gọi nó là Sâu Tử Thần, chắc hẳn chính là loại chúng ta gặp ban ngày!" Diệp Kiêu vừa nói xong, mặt mọi người đều tái mét. "Kết nối địa ngục... và nhân gian?

Thật hay giả vậy?" Có người run giọng hỏi.

Dù mọi người ở đây đều là những nhà nghiên cứu khoa học, nhưng không ai lên tiếng bác bỏ câu nói mang hơi hướng mê tín dị đoan này.

Tôi mỉm cười, lắc đầu rồi nói tiếp: "Cái gì mà kết nối địa ngục với nhân gian, giả đấy!

Tôi đã tra tài liệu, loại Sâu Tử Thần này chắc là một loại sâu cát thôi!

Lớp da của nó chứa kịch độc, chạm vào da là sẽ trúng độc mà chết!

Chắc lại là một loại động vật bị thần thánh hóa thôi!" Câu nói kết thúc, hiện trường im phăng phắc.

Mọi người đều tỏ vẻ vỡ lẽ, gật đầu suy ngẫm.

Một lát sau, giáo sư Chu chậm rãi hỏi: "Tại sao lại nói...

Sâu Tử Thần này canh giữ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn?

Có thuyết pháp gì không?" "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng chắc là có vài phần tin cậy!

Hang đá Aizai là nơi Thành Cát Tư Hãn từng ở, những con Sâu Tử Thần này chắc là do ông ấy nuôi dưỡng lúc đó để bảo vệ hang đá khỏi bị tấn công!

Vì vậy, việc chúng xuất hiện quanh lăng mộ ông ấy chắc cũng chỉ là một biện pháp chống trộm mộ thôi!" Diệp Kiêu suy nghĩ một lát rồi nói ra nhận định của mình.

Nhưng lời này vừa thốt ra, mọi người đều cúi đầu, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

Nếu loại sinh vật này thực sự canh giữ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, thì dù sau này họ có tìm thấy mộ thật, e rằng muốn vào trong cũng vô cùng khó khăn.

Diệp Kiêu ngả người nằm xuống bãi cát, mắt nhìn lên những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời.

Cho đến lúc này, tôi mới chợt nhận ra kể từ khi đến thế giới này, dường như tôi vẫn chưa được ngắm nhìn bầu trời sao của nơi này một cách tử tế.

Không biết so với bầu trời sao ở Trái Đất có gì khác biệt không.

Nhìn những ngôi sao tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, tạo thành một bức tranh đêm hoàn mỹ, Diệp Kiêu không khỏi cảm thán.

Nhớ lần trước tôi thấy một bức tranh đẹp thế này dường như là khi đi du lịch Sahara.

Lúc đó, bầu trời sao dường như cũng đẹp thế này...

Một luồng gió lạnh thổi qua, giữa sa mạc khô cằn càng khiến người ta cảm thấy rùng mình, nổi cả da gà.

Nhưng đột nhiên, đồng tử Diệp Kiêu co lại, sắc mặt thay đổi hẳn.

Tôi bật dậy, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào các vì sao trên bầu trời đêm, miệng lầm bầm! "Thiên tinh liên châu, ẩn chứa thế thủ thủ!

Đây là... thiên tai?" Mặc kệ ánh mắt ngơ ngác của mọi người, Diệp Kiêu quay vào lều, lấy ra mai rùa lục hào và tiền đồng thiên địa.

Sau ba tiếng "lạch cạch", tiền đồng rơi xuống đất. "Tê!

Lại là âm hào!" Nhìn lại, có hai đồng tiền chồng lên nhau, nằm ở vị trí Tốn phía tây nam.

Hai đồng tiền khác hướng xuống, xác định quẻ tượng âm hào, còn hai đồng hơi chồng lên nhau khác nằm ở vị trí trung hòa, chính là trung hòa Thổ trong ngũ hành bát quái!

Diệp Kiêu chậm rãi ngẩng đầu, lẩm bẩm: "Thiên tai sắp đến, phong thổ đoạt mạng... bão cát sắp tới rồi!" Diệp Kiêu quay người ra khỏi lều, nhìn đoàn khảo cổ vẫn đang ngồi quanh đống lửa trò chuyện vui vẻ, tôi trầm giọng nói: "Chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức, xuất phát về hướng đông bắc!" Cảm nhận luồng gió lạnh thổi tới từ hướng tây nam, nó đã minh chứng cho quẻ tượng của tôi.

Tuy nhiên, tôi nói xong nửa ngày trời mà mọi người vẫn chưa có dấu hiệu muốn hành động.

Giáo sư Chu nhìn tôi với vẻ mặt đầy nghi hoặc, hỏi: "Tiểu Diệp à, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Sao tự nhiên lại muốn xuất phát rồi?" Những người khác cũng ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Diệp Kiêu nhìn lại bầu trời đêm, vị trí tam tinh liên châu ngày càng gần Thái Âm, đợi đến khi tam tinh hoàn toàn nằm dưới Thái Âm, họ có muốn chạy cũng không chạy thoát!

Ngay lập tức, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Không kịp giải thích đâu, bão cát sắp tới rồi, chúng ta phải rời khỏi đây ngay bây giờ!" Nói xong, Diệp Kiêu quay vào lều, bắt đầu thu dọn đồ đạc cá nhân.

Nhưng mọi người ngồi bên đống lửa vẫn nhìn nhau ngơ ngác, mặt đầy vẻ mịt mù. "Bão cát?

Đêm nay thời tiết đẹp thế này, sao có thể có bão cát được?" Trong đội có người đưa ra nghi vấn.

Chương 218

Rõ ràng, nhiều người cảm thấy cái gọi là bão cát chỉ là chuyện vô căn cứ.

Ngược lại Mục Lực và Đồ Khôn khi nghe thấy ba chữ "bão cát" thì sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Luồng gió lạnh bất chợt này quả thực có chút kỳ quái, khiến người ta có cảm giác bồn chồn khó tả. "Tôi nghĩ chúng ta cứ nghe theo Diệp Kiêu, rời khỏi đây trước đã rồi tính!" Mục Lực đề nghị, Đồ Khôn bên cạnh cũng gật đầu mạnh mẽ.

Họ đóng quân lâu năm trong sa mạc nên cũng không ít lần chứng kiến thời tiết sa mạc.

Có lẽ trước khi Diệp Kiêu nói có bão cát, họ còn chưa nhận ra nhiều.

Nhưng bây giờ mà vẫn không nhận ra thì thật là vô lý.

Giáo sư Chu ở bên cạnh thì rơi vào trầm tư.

Dù ông không biết làm sao Diệp Kiêu nhìn ra được sắp có bão cát, nhưng sau bao nhiêu chuyện đã trải qua, lời nói của Diệp Kiêu trong lòng ông giờ đây chẳng khác nào "thánh chỉ".

Thế là giáo sư Chu lên tiếng: "Nhanh nhanh nhanh, mọi người mau thu dọn doanh trại, chuyển trang bị lên xe!

Hành động nhanh lên, chúng ta phải xuất phát ngay lập tức!" Nói xong, giáo sư Chu cũng gia nhập vào đội ngũ bận rộn.

Những nhà khảo cổ còn lại thấy vậy, dù vẫn còn mơ hồ nhưng cũng bắt đầu tham gia vào cuộc di tản.

Trời tảng sáng, nhưng chiếc xe tải chở nhóm Giáo sư Chu vẫn chìm trong bóng tối.

Không vì gì khác, phía sau họ là trận bão cát mù trời đang cuộn tới, che lấp cả ánh nắng sớm mai.

Cơn bão như một con mãnh thú bằng cát khổng lồ, điên cuồng lao về phía đám người Diệp Kiêu.

So với con quái vật cát bụi tung hoành giữa trời đất kia, chiếc xe tải của họ chẳng khác nào một con kiến đứng trước một con voi.

Tiếng gió rít lên "u u" như tiếng gào thét của dã thú.

Từng luồng gió mạnh kèm theo cát đập vào cửa kính xe, tạo nên những tiếng "tích lí ba lạp" chói tai, khiến người ta không khỏi lo sợ kính xe liệu có chịu nổi sức ép này không.

Trong xe, mọi người chìm vào im lặng sâu sắc, nỗi sợ hãi thầm lặng lan nhanh như cỏ dại.

Trong lòng ai nấy đều tràn ngập sự kinh hoàng.

Mới đêm qua, họ còn chẳng mảy may để tâm đến lời cảnh báo về bão cát của Diệp Kiêu.

Nhưng ngay khi họ vừa rời đi không lâu, luồng cuồng phong bên ngoài đột nhiên ập đến, thậm chí thổi tung cả tấm bạt che nóc xe.

Đến lúc này, mọi người mới bừng tỉnh: Hóa ra lời Diệp Kiêu nói về bão cát là thật!

Cả đêm qua, họ đã phải chạy đua sinh tử với gió lốc, Mục Lực đạp ga không dám lỏng chân lấy một khắc.

Xe chạy trong hoang mạc bao lâu không rõ, nhưng vẫn không sao cắt đuôi được trận cuồng phong điên cuồng phía sau. "Đây là tín hiệu mùa gió của hoang mạc Ordos đã đến!

Là... là ông trời đang thị uy với chúng ta, cảnh báo rằng tuyệt đối không được vào sa mạc trong mùa gió!" Mục Lực lộ vẻ hoảng hốt, không ngừng quan sát cơn bão qua gương chiếu hậu.

Nhưng vì bão cát quá lớn, ngay cả đường phía trước còn chẳng nhìn rõ, nói gì đến phía sau.

Diệp Kiêu ngồi ở ghế phụ, nghe vậy thì tâm thần khẽ động: "Cậu vừa nói gì?

Mùa gió ở hoang mạc Ordos đã bắt đầu rồi sao?" Mục Lực nhìn Diệp Kiêu, gật đầu mạnh rồi hét lớn: "Đúng thế!

Sa mạc mùa này như dã thú ăn thịt người, ngay cả quân đội chúng tôi cũng không dám vào!

Cứ tưởng phải một tháng nữa mùa gió mới tới, không ngờ năm nay lại sớm thế!" Nói đoạn, Mục Lực vươn người về phía trước, gần như dán sát mặt vào kính chắn gió để cố nhìn đường.

Đột nhiên, thân xe rung lắc dữ dội rồi hoàn toàn mất đi động lực.

Mục Lực đập mạnh tay xuống vô lăng, bực bội quát: "Hỏng rồi, xe hết xăng!

Chúng ta phải xuống xe đi bộ thôi!" Dứt lời, Mục Lực lấy khăn bịt kín mũi miệng rồi chậm rãi xuống xe.

Ngay khoảnh khắc mở cửa, luồng cuồng phong thổi tới suýt chút nữa đã cuốn phăng anh ta đi.

Nếu không kịp bám chắc vào tay cầm cửa xe, có lẽ cả người đã bị thổi bay.

Trời đất tối sầm, tiếng gió hú bên tai khiến người ta có cảm giác như đang lạc vào địa ngục Tu La.

Mục Lực đi tới thùng xe phía sau, khàn giọng gào lớn để át tiếng

gió: "Xe... hết xăng rồi!

Chúng ta phải đi bộ, đeo khẩu trang vào rồi đi mau!" Nghe ba chữ "xe hết xăng", mặt ai nấy đều trắng bệch.

Giáo sư Chu và Đồ Khôn nhìn nhau, cuối cùng đành đeo khẩu trang rời thùng xe.

Có vài thành viên đội khảo cổ định bám lại trong xe thì bị Mục Lực kéo xộc ra: "Ở lại đây là sẽ bị chôn sống đấy!" Nghe đến từ "chôn sống", không ai dám chần chừ nữa, vội vàng lấy quần áo bịt mũi miệng nhảy xuống.

Mọi người cúi thấp người, khó khăn bước từng bước ngược gió.

Cát sỏi cuốn theo gió đập vào mặt đau rát như dao cắt.

Chỉ việc chống chọi với sức gió để không bị thổi bay đã ngốn mất phân nửa thể lực của họ, chưa nói đến chuyện đi bộ trên cát.

Sau gần nửa tiếng, cả đoàn mới đi được chưa đầy một cây số.

Trận bão cát phía sau ngày càng áp sát, tưởng như có thể nuốt chửng họ bất cứ lúc nào.

Nhìn cảnh tượng đó, những người đã kiệt sức không khỏi nảy sinh cảm giác tuyệt vọng nồng nặc.

Diệp Kiêu đi đầu hàng, giơ tay che trán, cố gắng phóng tầm mắt ra xa giữa bụi cát mịt mù để tìm nơi trú ẩn.

Đột nhiên, trong tầm mắt anh hiện lên những công trình kiến trúc lưa thưa.

Diệp Kiêu lập tức trèo lên một cồn cát cao hơn để quan sát.

Quả nhiên, phía trước không xa có vài công trình kỳ lạ đứng sừng sững.

Hiện tại bão cát đã cận kề, nếu không tìm được chỗ thoát thân, tất cả chỉ có nước bị chôn sống.

Bất kể những kiến trúc đó là gì, họ cũng phải chạy tới đó.

Chương 219

Đó là chiếc phao cứu sinh cuối cùng!

Diệp Kiêu quay lại đội ngũ.

Giáo sư Chu và những người khác đã kiệt sức, đang ngồi bệt dưới đất thở dốc và uống nước hồi sức. "Phía trước... có kiến trúc!

Chúng ta phải nhanh chóng tới đó!" Diệp Kiêu nâng cao tông giọng để mọi người đều nghe thấy.

Giáo sư Chu gượng đứng dậy, giọng già nua vang lên: "Mọi người cố gắng lên, chúng ta dốc sức chạy tới đó, nhất định sẽ sống sót!" Sau màn khích lệ, mọi người thu dọn trang bị, tiếp tục hướng về phía cụm kiến trúc xa xa.

Giữa mịt mù bão cát, ở khoảng cách này họ chỉ thấy được đường nét đại khái chứ không rõ đó là cái gì.

Mãi đến khi tiếp cận những bức tượng này, mọi người mới dần nhận ra. "Hỏng rồi... là Tế Sát Dương!" Nhìn rõ kiến trúc phía trước, sắc mặt Đồ Khôn thay đổi liên tục, rồi đột nhiên quỳ sụp xuống đất, ôm mặt khóc nức nở.

Thấy Đồ Khôn có biểu hiện lạ, mọi người đều ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Giáo sư Chu bước tới bên cạnh Mục Lực, thắc mắc hỏi: "Tế Sát Dương là gì?" Mục Lực cũng mang bộ mặt nặng nề, thở dài: "Tế Sát Dương là kiến trúc đặc hữu trong sa mạc, thường là người địa phương khi gặp thiên tai không thể tránh khỏi mới lập ra để cầu xin thần linh che chở.

Gặp phải Tế Sát Dương... chúng ta chỉ còn nước phó mặc cho ý

trời!" Nói xong, Mục Lực lộ rõ vẻ tuyệt vọng.

Nghĩa là nơi này chẳng giúp ích gì cho tình cảnh hiện tại của họ.

Hy vọng cuối cùng sụp đổ, tâm tro ý lạnh bao trùm tất cả.

Bóng tối của cái chết vây lấy mọi người, nỗi hoảng sợ âm thầm gặm nhấm tâm trí họ.

Chỉ có tâm cảnh của Diệp Kiêu là không thay đổi gì nhiều.

Anh quay lại bảo mọi người: "Đừng quản nhiều thế nữa, chúng ta cứ lên tế đài trước đã!" Dứt lời, Diệp Kiêu nhanh bước về phía Tế Sát Dương.

Nhóm khảo cổ thở dài rồi cũng lặng lẽ đi theo.

Lại gần mới thấy rõ toàn mạo của nơi này.

Thực chất nó chỉ là vài phiến đá xếp chồng lên nhau thành hình tế đài.

Hai bên tế đài có những cột đá cao, do bị phong hóa nặng nề nên nhìn như gắn liền thành một khối.

Bởi vậy nhìn từ xa mới trông giống một công trình kiến trúc.

Nhìn thấy sự đơn sơ của Tế Sát Dương, chút hy vọng mỏng manh cuối cùng trong lòng mọi người hoàn toàn tan biến.

Quay đầu nhìn trận bão cát đang ầm ầm kéo đến, sự tuyệt vọng bao trùm tất cả. "Xong rồi!

Phen này thật sự không tránh khỏi rồi!" "Bão cát hung mãnh quá, lẽ nào chúng ta chỉ có thể ngồi chờ chết sao?" Vài thành viên quỳ xuống đất khóc lóc.

Đồ Khôn tuy là chiến sĩ nhưng cũng là người Mông Cổ chính gốc, từ nhỏ đã nghe quá nhiều truyền thuyết thần quái, lúc này anh ta không

ngừng bái lạy trước tế đài.

Mọi người đứng chết trân tại chỗ, không ai ngăn cản anh ta.

Diệp Kiêu lấy Thiên Cơ La Bàn từ trong ba lô ra, bắt đầu xoay chuyển quan sát.

Về truyền thuyết Tế Sát Dương trong hoang mạc, Diệp Kiêu từng nghe qua ở Sahara, dù địa khu khác nhau nhưng có vẻ bản của Đồ Khôn kể hơi khác với bản anh biết.

Thời cổ đại, vùng sa mạc man hoang có nhiều cổ quốc xưng vương.

Các nước này thường xuyên tranh giành tài nguyên, lãnh thổ, chiến tranh liên miên, triều đại thay đổi xoành xoạch.

Khi các quốc vương qua đời, họ thường được chôn cất tại chỗ trong sa mạc với vô số vàng bạc ngọc khí.

Từ đó nảy sinh một nghề gọi là "Sa Háo Tử" (Chuột Sa Mạc).

Những người này thường là dân địa phương, mỗi khi vào sa mạc họ mang theo một con cừu và vài con lạc đà.

Nhưng khi trở về, con cừu thường biến mất, còn lạc đà thì thồ những bao tải căng phồng.

Lúc đi, bao tải đựng muối và nước, nhưng lúc về nếu vẫn căng phồng thì đó chắc chắn là vàng bạc ngọc khí lấy từ các lăng mộ.

Những kẻ này biết cách tìm mộ huyệt xung quanh các di tích.

Để đánh dấu lối vào hầm mộ và tế bái thần linh, họ dựng lên một Tế Sát Dương.

Họ buộc một con cừu sống tại đó rồi rời đi, ba ngày sau quay lại.

Nếu con cừu đã chết hoặc biến mất, nghĩa là thần linh đã chấp

nhận lễ vật, họ có thể vào mộ lấy đồ.

Nếu con cừu còn sống, nghĩa là thần linh không nhận lễ tế, họ không được xuống mộ, nếu không sẽ chết chắc.

Khi đó, "Sa Háo Tử" sẽ giết con cừu ngay tại chỗ để tạ tội rồi bỏ đi không bao giờ quay lại.

Hiện tại bão cát quá dữ dội, che trời lấp đất, Diệp Kiêu không thể quan sát thiên tượng hay địa thế, chỉ có thể dựa vào la bàn để xác định xem bên dưới có thực sự tồn tại mộ huyệt hay không.

La bàn xoay chuyển một lát rồi đột nhiên chỉ thẳng về hướng Tế Sát Dương.

Diệp Kiêu nhếch môi cười: "Trời không tuyệt đường sống của con người!" Anh cất la bàn, chạy đến trước Tế Sát Dương, rút xẻng công binh ra bắt đầu đào bới.

Đất cát bay mù mịt.

Nhóm khảo cổ nhìn hành động của Diệp Kiêu với vẻ đầy thắc mắc.

Một lát sau, tiếng xẻng vang lên một tiếng "keng" khô khốc, dường như đã chạm phải vật gì đó cứng.

Diệp Kiêu đào lên, quả nhiên là một khúc xương!

Đào sâu thêm chút nữa, một bộ xương động vật hoàn chỉnh hiện ra.

Dù bị chôn vùi nhiều năm nhưng nhờ khí hậu khô hạn của sa mạc, bộ xương vẫn còn cực kỳ nguyên vẹn.

Diệp Kiêu nhận ra ngay đó là xương cừu.

Chương 220

"Quả nhiên!" Diệp Kiêu thầm nhủ rồi quay lại hét lớn: "Mọi người cùng đào với tôi, nhanh lên!

Bên dưới có mộ!

Chúng ta chỉ cần vào được trong mộ là tránh được bão cát!" Nói xong, anh lại điên cuồng đào bới dưới chân tế đài.

Giáo sư Chu, Mục Lực, Đồ Khôn nhìn nhau rồi nghiến răng quyết định: "Đào đi, còn nước còn tát!

Cùng lắm là tự đào mộ cho mình thôi, nằm cho yên ổn!" Mục Lực nhổ nước miếng vào lòng bàn tay, xoa mạnh rồi rút xẻng ra đào cùng Diệp Kiêu.

Những người còn lại dù chưa hiểu mô tê gì nhưng nghe nói có thể tránh bão cát nên cũng xúm vào làm.

Chẳng mấy chốc, khi đào sâu xuống khoảng nửa mét, một phiến đá xanh lộ ra. "Dưới này có mộ thật!" Mục Lực hưng phấn reo lên.

Ánh mắt mọi người đều sáng rực khi thấy phiến đá.

Mục Lực liếc nhìn Diệp Kiêu vẫn đang bình thản, dường như anh đã chắc chắn từ trước.

Anh ta nuốt nước bọt, trong lòng càng thêm kính sợ Diệp Kiêu.

Khi phiến đá hiện ra hoàn toàn, Diệp Kiêu ngăn Mục Lực lại, áp tai xuống đá gõ nhẹ rồi chỉ điểm: "Chính là chỗ này!

Cậy phiến đá này lên!" Anh cắm xẻng vào khe hở, dùng sức bẩy mạnh, phiến đá bật lên.

Bên dưới là một lớp gạch vuông, dỡ hết gạch ra thì lộ ra một

thanh xà ngang.

Diệp Kiêu, Mục Lực và Đồ Khôn tiếp tục đào cho đến khi lộ ra một lối vào hầm mộ đen ngòm.

Xong xuôi, Diệp Kiêu nhìn lại trận bão cát phía sau, gió mạnh đang gào thét như muốn xé xác mọi người, không khí trở nên ngột ngạt.

Anh ném trang bị xuống hầm rồi nhảy vào trước.

Giáo sư Chu và những người khác cũng lần lượt nối gót.

Bên trong hầm mộ, tiếng gió hú bên ngoài cuối cùng đã bị ngăn cách.

Mọi người tựa lưng vào tường, tháo khẩu trang và khăn quàng cổ ra thở dốc.

Phải mất một lúc lâu, tiếng thở mới dần bình ổn lại.

Lúc này, mọi người mới quay sang nhìn Diệp Kiêu với ánh mắt kỳ lạ. "Tiểu Diệp này, sao cậu biết dưới này có hầm mộ?" Giáo sư Chu ho hắng vài tiếng hỏi.

Diệp Kiêu đành phải kể lại câu chuyện về đám "Sa Háo Tử".

Nghe xong, ai nấy đều bàng hoàng.

Nếu không có Diệp Kiêu kể, có lẽ cả đời họ cũng không biết đến mảng tối này trong nghề khảo cổ sa mạc. "Phiến đá và xà ngang phía trên nhìn qua là biết từng bị cạy lên rồi, nếu không chúng ta cũng chẳng vào dễ dàng thế đâu!" Diệp Kiêu chỉ lên trên nói.

Mọi người bấy giờ mới vỡ lẽ.

Đột nhiên, một luồng gió mạnh thổi qua miệng hầm, phát ra tiếng hú vang như quỷ khóc sói gào khiến người ta rùng mình.

Cát mịn bắt đầu chảy xuống hầm như thác. "Chúng ta phải nhanh

chóng rời khỏi đây, nếu hầm này không đủ kiên cố thì khi bão cát ập đến chúng ta cũng khó thoát cảnh bị chôn sống." Diệp Kiêu cảnh báo.

Mọi người nghe vậy vội đứng dậy, bật đèn pin chậm rãi tiến sâu vào trong.

Diệp Kiêu và Giáo sư Chu tự nhiên đi ở cuối đội ngũ.

Giáo sư Chu bất ngờ ghé tai Diệp Kiêu, thì thầm: "Mấy động tác vừa rồi của cậu thuần thục quá, trước đây hay làm thế này lắm hả?" Diệp Kiêu: "???" Thôi xong, chẳng lẽ mình lại đi càng xa trên con đường bị hiểu lầm này sao?

Phen này đúng là tình ngay lý gian.

Anh khẽ lắc đầu rồi đuổi theo đội ngũ.

Đường hầm khá hẹp và quy mô không lớn.

Hai phòng phụ (nhĩ thất) có rất ít đồ tùy táng, có vẻ đã bị lấy đi một phần.

Các học giả khảo cổ nhìn cảnh tượng này mà đau lòng thở dài.

Giáo sư Chu kín đáo liếc nhìn Diệp Kiêu rồi bước tới bên quan tài trong phòng phụ.

Cả hai chiếc quan tài đều có dấu vết bị cạy phá, rõ ràng đã bị đám "Sa Háo Tử" vét sạch.

Nhóm giáo sư không có ý định mở quan tài mà chỉ quan sát các hình khắc bên trên để đoán định danh tính chủ nhân.

Một lát sau, họ đều thất vọng lắc đầu. "Trên quan tài chủ yếu là các hình khắc đồ đằng, không có tài liệu văn tự hoàn chỉnh nào, tôi cũng không xác định được đây là quốc gia nào!" Nhưng rồi Giáo sư Chu thắc mắc: "Lạ thật, tìm thấy hai phòng phụ rồi thì phòng chính (chủ mộ thất) không nên ở xa mới phải?

Sao lại không thấy đâu?" Toàn bộ mộ đạo là một hành lang vòng tròn, chỉ có hai phòng phụ này, còn phòng chính thì mất hút.

Diệp Kiêu dùng ngón trỏ và ngón giữa miết dọc bức tường để cảm ứng, nhưng mãi không thấy dấu vết cơ quan nào. "Tường hành lang đều là đá xanh, không có dấu hiệu của cửa ngầm!" Nghe Diệp Kiêu nói, Giáo sư Chu càng nhíu mày suy nghĩ.

Dù không quá rành văn hóa Mông Cổ nhưng thông thường loại mộ nhỏ này dành cho người có thân phận không quá cao, quy mô hai phòng phụ một phòng chính đã là cao nhất rồi.

Vậy mà giờ không tìm thấy phòng chính, chắc chắn nó đã bị giấu đi!

Giáo sư Chu huy động mọi người, kể cả Mục Lực và Đồ Khôn, đi tìm khắp các góc nhưng vẫn vô vọng.

Diệp Kiêu cũng tìm mãi không ra, nhưng rồi ánh mắt anh dừng lại ở một chiếc quan tài đồng. "Cơ quan nằm trong quan tài!" Dứt lời, Diệp Kiêu cắm xẻng công binh vào khe nắp quan tài đá, dùng lực mạnh khiến nắp quan văng ra ngoài.

Giáo sư Chu xót xa nhìn nắp quan tài rơi dưới đất, nhưng rồi cảnh tượng bên trong lập tức thu hút sự chú ý của ông.

Trong quan tài đá có hai hình người nhỏ.

Nhìn qua tưởng là búp bê, nhưng Giáo sư Chu nhận ra ngay đó là người thật!

Bởi vì...

Chương 221

"Trên người chúng có vết thủy ngân!" Sắc mặt ông biến đổi, vội hô: "Mau bịt mũi miệng lại, hít phải độc thủy ngân là phiền phức đấy!" Mọi người vội vàng đeo khẩu trang.

Diệp Kiêu nghi hoặc nhìn vào trong.

Hai hài nhi này quá nhỏ, chỉ lớn hơn bàn tay người lớn một chút, trông như thai nhi sinh non. "Nhỏ thế này sao?

Cảm giác như chưa thành hình nữa!" Một thành viên thốt lên.

Giáo sư Chu nặng nề thở dài: "Nếu phòng phụ bên kia chôn cất vợ của chủ mộ thì có thể giải thích được.

Đây là một phòng bồi táng!" Miêu Phong thắc mắc: "Sao hai phòng phụ này lại là phòng bồi táng được?" Giáo sư Chu gật đầu giải thích: "Trong sa mạc thời đó có nhiều quốc gia với phong tục kỳ lạ.

Có nơi quy định khi người chồng chết, người vợ phải chết theo, trừ khi đang mang thai.

Nhưng nếu đứa trẻ sinh ra là thai chết lưu thì cả mẹ lẫn con đều phải bồi táng!

Phòng phụ kia chắc là vợ chủ mộ, còn hai đứa nhỏ này là thai chết lưu!" Mọi người im lặng.

Dù Đại Việt từ thời Bách Gia Tranh Minh đã bãi bỏ tục bồi táng người sống, nhưng những vùng man hoang vẫn tồn tại hủ tục này.

Giáo sư Chu đeo găng tay, nhấc hai cái xác thai nhi chứa đầy thủy ngân ra, khẽ lắc đầu: "Cầu cho họ đầu thai vào kiếp tốt hơn." Khi nhấn cơ quan ở đáy quan tài, phiến đá đáy quan trượt ra, lộ ra một cầu thang dài dẫn xuống dưới.

Nhóm Diệp Kiêu tiến vào trong.

Phòng chính vẫn nhỏ hẹp, giữa phòng là một quan tài đá lớn vuông vức, trên bốn bức tường đầy hình vẽ và những văn tự mà Diệp Kiêu không hiểu. "Đây là văn tự Mông Cổ Hồi Cốt!

Nơi này chôn cất một vị tộc trưởng bộ lạc Mông Cổ tên là Arhan.

Ông ta là tộc trưởng một bộ lạc khá lớn nhưng đã tử trận khi giao chiến.

Ở đây có ghi chép chi tiết về trận chiến đó..." Nói đoạn, Giáo sư Chu nhìn sang bức bích họa tiếp theo.

Nhưng vừa nhìn thấy, đồng tử ông co rút lại như bị sét đánh! "Cái này... cái này là..." Trong giây lát, ông thậm chí không nói nên lời, chỉ run rẩy chỉ vào bức họa, mặt đầy vẻ kích động. "Sao thế giáo sư?

Có chuyện gì vậy?" Miêu Phong lo lắng hỏi.

Nhưng khi nhìn theo hướng chỉ, anh ta cũng trợn tròn mắt, không thể tin nổi: "Đây chẳng phải là bức bích họa trong phật điện ở hang đá Aesop sao?" Đầu não Giáo sư Chu trở nên hỗn loạn.

Diệp Kiêu bước tới quan sát kỹ.

Đây chính là bức họa thứ hai trong chuỗi bích họa hình thang ở phật điện kia.

Trên họa là một dòng sông, quân mã hai bên cầm loan đao, thương giáo chiến đấu kịch liệt.

Dù chỉ là những nét vẽ nhưng mọi người vẫn cảm nhận được sự thảm khốc của trận chiến.

Diệp Kiêu nhìn một hồi rồi nhận xét: "Đây không phải bức bích họa trong phật điện, có rất nhiều điểm khác biệt!

Nhưng... trận chiến cuối cùng trong đời Thành Cát Tư Hãn chính

là đánh với chủ nhân ngôi mộ này!

Trong trận đó, Thành Cát Tư Hãn cũng bị trọng thương, cộng thêm bệnh tật nên đã qua đời không lâu sau đó!" Anh quay sang hỏi Giáo sư Chu vẫn còn đang ngẩn ngơ: "Giáo sư, dòng sông này có ghi tên không?" Giáo sư Chu bừng tỉnh: "À...

để tôi xem... hình như gọi là... sông Niemu-thiep?" "Cái gì???" Khi ba chữ "Niemu-thiep" vang lên, tiếng kêu kinh hãi của Đồ Khôn vang lên phía sau.

Anh ta mặt cắt không còn giọt máu, thở gấp: "Đó là...

đó là Sông Ma!

Dòng sông chôn vùi vạn vong hồn, bất cứ ai nhìn thấy sông Niemu-thiep đều sẽ đột tử!

Truyền thuyết kể rằng họ bị cô hồn dã quỷ bắt hồn đi!

Không ngờ...

điều đó là thật!" Đây rõ ràng là truyền thuyết của dân địa phương Ordos.

Giáo sư Chu trầm ngâm hỏi: "Tại sao lại nói nhìn thấy dòng sông này sẽ bị bắt hồn?

Đã có ai thực sự thấy dòng sông ngầm này chưa?" Đồ Khôn nuốt nước bọt đầy sợ hãi: "Dòng sông này lúc ẩn lúc hiện, không ai tìm thấy dấu vết của nó trừ khi... trừ khi nó muốn cho ông thấy!

Hồi tôi còn nhỏ, có một ông lão trong minh chúng tôi từng cưỡi lạc đà vào sa mạc và thấy dòng sông này.

Về nhà ông ấy cứ lảm nhảm thần hồn nát thần tính rồi không lâu sau thì chết!

Mọi người tuyệt đối đừng đi tìm Sông Ma, nếu chọc giận nó,

chúng ta cũng bị bắt hồn đấy!" Cả ngôi mộ chìm vào tĩnh lặng.

Diệp Kiêu và Giáo sư Chu suy nghĩ về điều Đồ Khôn nói.

Chuyện "Sông Ma" bắt hồn thì họ chắc chắn không tin.

Việc dòng sông lúc ẩn lúc hiện hẳn có nguyên nhân địa lý, còn ông lão kia chết có lẽ do quá ám ảnh và sợ hãi, cộng thêm tuổi già sức yếu nên không chịu nổi áp lực tâm lý.

Những chuyện bị dọa chết vì truyền thuyết ma quỷ này đã được chứng thực nhiều lần, lần này chắc cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, họ cũng chưa có manh mối gì vì chưa tận mắt thấy dòng sông này.

Cuối cùng mọi người không tranh luận thêm nữa.

Giáo sư Chu lại chú ý vào bức tường đá.

Đột nhiên ông reo lên đầy kinh ngạc: "Đợi đã!

Chủ nhân ngôi mộ này...

Chương 222

dường như cũng được chôn bên cạnh sông Niemu-thiep giống Thành Cát Tư Hãn!" Sau khi giải mã từng chữ trên bích họa, Giáo sư Chu kích động run rẩy: "Nghĩa là chúng ta hiện đang ở ngay gần sông ngầm Niemu-thiep!" Lần này, không chỉ giáo sư mà các học giả khác cũng vô cùng phấn khích. "Thật rồi!

Chúng ta vô tình đã tìm đến được sông Niemu-thiep, nơi đặt lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!" Miêu Phong sướng đến mức muốn nhảy dựng lên.

Nghĩ lại hai ngày qua họ liên tục chạy đua với cái chết, giờ tìm thấy manh mối then chốt nhất, ai nấy đều ôm nhau khóc vì vui mừng.

Trong đội chỉ có ba người đứng ngoài cuộc vui.

Một là Diệp Kiêu, một là Đồ Khôn đang quỳ lạy lầm rầm khấn vái, và người cuối cùng là kẻ đã bị Diệp Kiêu chú ý từ trước.

Hắn ta giấu tay sau lưng, làm gì đó một lúc rồi mới quay lại chia vui cùng mọi người.

Diệp Kiêu nheo mắt.

Ngay từ lúc ở hang đá Aesop, trực giác đã bảo anh kẻ này có vấn đề.

Hành động vừa rồi càng khẳng định suy đoán đó. "Để xem ngươi định làm trò gì!" Diệp Kiêu không muốn đánh rắn động cỏ nên giả vờ như không thấy.

Bên ngoài bão cát vẫn gào rít.

Sau khi rời khỏi phòng mộ, mọi người ngồi nghỉ ngơi ở hành lang.

Chạy trốn suốt một ngày một đêm, ngay cả người sắt cũng chịu không thấu.

Giáo sư Chu cũng đã tới giới hạn.

Diệp Kiêu, Mục Lực và Đồ Khôn phân chia ca trực rồi tất cả lăn ra ngủ.

Đêm xuống, mọi người mới uể oải tỉnh dậy.

Giáo sư Chu dụi mắt, giật mình thấy Diệp Kiêu đã biến mất.

Mục Lực và Đồ Khôn vẫn đang ngủ say sưa.

Ông nhẹ nhàng đứng dậy, đi tìm quanh mộ đạo một lượt rồi tiến ra cửa hầm.

Tiếng gió bên ngoài đã tắt.

Miệng hầm gần như bị cát vùi lấp, nhưng giữa đống cát có những dấu chân. "Chắc Diệp Kiêu ra ngoài rồi?" Giáo sư Chu thử trèo lên nhưng thất bại vài lần.

Đúng lúc định bỏ cuộc thì một bàn tay thò xuống kéo ông lên.

Quả nhiên là Diệp Kiêu.

Dưới ánh trăng, bãi cát vàng bao la lấp lánh như mặt biển.

Có khoảnh khắc Giáo sư Chu ngỡ mình đang đứng trước đại dương. "Bão cát dừng rồi!" Ông cười khà khà rồi ngồi bệt xuống cát.

Diệp Kiêu nói: "Gió đã ngừng từ năm tiếng trước rồi, mọi người ngủ tận chín tiếng đấy!" Anh chỉ về một hướng xa xăm: "Sông Niemu-thiep đã xuất hiện!" Giáo sư Chu ngẩn người ra một lúc, ngoáy tai hỏi lại: "Cậu... cậu nói gì cơ?" "Sông Niemu-thiep xuất hiện rồi!" Diệp Kiêu lặp lại.

Lần này Giáo sư Chu nghe rõ mồn một.

Ông máy móc quay đầu nhìn theo hướng tay Diệp Kiêu.

Dưới ánh trăng thanh lạnh, phía trước dường như chỉ là một cồn cát.

Nhưng rồi ông như phát điên, chạy thục mạng về phía cồn cát đó, dù vấp ngã mấy lần vẫn lồm cồm bò dậy chạy tiếp.

Khi đứng trên đỉnh cồn cát, ông trợn tròn mắt không tin nổi vào cảnh tượng trước mắt: Một dòng sông xinh đẹp như dải lụa bạc đang lặng lẽ chảy giữa sa mạc. "Đây là...

đây là sông Niemu-thiep sao?" Giáo sư Chu dụi mắt xác nhận không phải mơ rồi quay sang hỏi Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu bước tới bên cạnh, gật đầu giải thích: "Sau trận bão cát, dòng sông lộ ra.

Ban đầu nước rất lạnh, hẳn là sông ngầm!

Có lẽ mùa gió đến sớm đã khiến dòng sông ngầm này trồi lên mặt đất.

Theo tôi thấy, dòng sông này chỉ lộ ra vào mùa gió, thời gian còn lại nó nằm dưới lòng đất.

Chúng ta phải tăng tốc thôi, không biết khi nào nó lại biến mất, nếu mất dấu nó thì không bao giờ tìm thấy lăng Thành Cát Tư Hãn nữa!" Giáo sư Chu nhìn dòng sông lấp lánh, trầm ngâm hồi lâu rồi quyết định: "Cậu nói đúng, chúng ta đã lãng phí hai ngày rồi, đêm nay xuất phát ngay!" Cả hai quay lại gọi mọi người dậy.

Nghe tin Sông Ma xuất hiện, ai nấy đều hưng phấn vô cùng.

Họ nhanh chóng thu dọn đồ đạc, bò ra khỏi hầm mộ.

Đứng trên đỉnh đồi nhìn dòng sông chảy lặng lẽ, sắc mặt mọi người đều thay đổi kinh ngạc. "Sông ngầm Niemu-thiep... thực sự

xuất hiện rồi!" Miêu Phong há hốc mồm.

Đồ Khôn thì vừa thấy sông đã quỳ sụp xuống dập đầu tạ tội.

Cảnh tượng quá đột ngột khiến họ cảm thấy như đang mơ, nhưng nước sông lành lạnh trên tay đã chứng minh tất cả. "Giáo sư, tìm thấy sông rồi, giờ chúng ta đi hướng nào?" Miêu Phong thắc mắc.

Dòng sông dài dằng dặc, lăng mộ nằm ở đoạn nào thì không ai biết.

Mọi người lại rơi vào trầm tư.

Đúng lúc đó Diệp Kiêu lên tiếng: "Tìm thấy sông là đã gần lăng mộ lắm rồi.

Chúng ta cứ đi dọc theo dòng sông, tìm kiếm dấu vết dọc đường, kiểu gì cũng thấy." Diệp Kiêu không nói hết ý.

Thực ra theo truyền thuyết anh biết, nơi Thành Cát Tư Hãn yên nghỉ thường là một ốc đảo, hoặc ít nhất là một ốc đảo đã hoang phế.

Thêm nữa, quanh lăng mộ có Tử Vong Nhuyễn Trùng (Sâu chết chóc) canh giữ.

Chương 223

Nếu họ bị chúng tấn công, nghĩa là đã tìm đúng chỗ.

Tất nhiên, cái giá phải trả cho phương pháp này có thể rất đắt.

Đoàn người lên đường dọc theo bờ sông, Mục Lực và Đồ Khôn đi bọc hậu, Diệp Kiêu và Giáo sư Chu dẫn đầu.

Trời đầy sao, ánh trăng thanh lãnh chiếu xuống sa mạc đầy rẫy hiểm nguy.

Trên đường đi, vô số rắn chuông, bọ cạp và thằn lằn sặc sỡ bò qua bò lại.

Nếu không phải vội vàng, chẳng ai dại gì mà đi trong sa mạc vào ban đêm.

Đột nhiên Diệp Kiêu cảm thấy điều gì đó, anh quay lại nhìn về phía sau đội ngũ rồi giơ tay: "Dừng lại!" Đoàn người dừng bước.

Diệp Kiêu ngồi xuống, lấy trong ba lô ra mai rùa lục hào và mấy đồng tiền cổ. "Tiểu Diệp, cậu định làm gì thế?" Giáo sư Chu ngơ ngác hỏi.

Những người khác cũng vây lại xem. "Cậu định bói toán à?" Mục Lực hỏi. "Phải!" Diệp Kiêu gật đầu, bắt đầu lắc mai rùa, tiếng đồng tiền va chạm nghe "lạch cạch". "Không chỉ là bói cát hung, mà còn để... tìm ra kẻ đang muốn làm hại chúng ta!" Nói đoạn, anh đưa mắt nhìn thẳng vào đội ngũ.

Mọi người vẫn đang ngơ ngác, nhưng có một người vừa nghe câu đó đã lộ vẻ kinh hoàng, định lùi ra sau trốn. "Xoảng!" Những đồng tiền rơi xuống cát.

Diệp Kiêu chỉ liếc qua một cái rồi phán: "Hào thứ ba bị lật, là

điểm cực âm!

Đồng tiền cuối cùng chỉ về hướng Đông.

Đông là quẻ Ly, Ly là Hỏa!

Kẻ muốn hại chúng ta đang ở ngay trong đội, và tên của hắn có liên quan đến Lửa (Hỏa)!" Màn trình diễn này khiến mọi người hoàn toàn ngớ ngẩn. "Tiểu Diệp, cậu nói thế là ý gì?" Giáo sư Chu hỏi, nhưng Diệp Kiêu đã tiến tới nhìn trừng trừng vào một người: "Hứa Thước!

Anh không có gì muốn giải thích với mọi người sao?" Trong đội chỉ có một người tên mang chữ "Hỏa" (như bộ Hỏa trong chữ "Thước").

Tất cả ánh mắt lập tức đổ dồn về phía Hứa Thước đang run rẩy.

Diệp Kiêu bước tới ép sát, Hứa Thước hoảng sợ lùi lại.

Giáo sư Chu thấy thái độ bất thường của học trò mình thì sững sờ, rồi nghiêm mặt nói: "Hứa Thước, rốt cuộc là chuyện gì, hãy giải thích cho rõ ràng!" Hứa Thước trở thành tâm điểm chỉ trích.

Dù có phản ứng chậm đến đâu, mọi người cũng nhận ra anh ta có vấn đề, chỉ là chưa biết anh ta đã làm gì.

Thấy giáo sư lên tiếng, Hứa Thước cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn cố cãi chày cãi cối: "Em...

Giáo sư, em có làm gì đâu?

Thầy thực sự tin lời nói xằng bậy của hắn sao?

Bói toán cái gì chứ, toàn là mê tín dị đoan!" Hắn chỉ tay vào Diệp Kiêu, mặt mũi vặn vẹo.

Không ai đáp lời, tất cả chỉ im lặng nhìn hắn.

Một lúc sau, Giáo sư Chu thở dài ngao ngán: "Hứa Thước... anh thực sự khiến tôi quá thất vọng!" Nghe đến đây, Hứa Thước đột nhiên trở nên điên cuồng.

Hắn chỉ vào giáo sư, nghiến răng hét lên: "Thất vọng?

Ông nói tôi làm ông thất vọng?

Ai cũng có quyền nói câu đó, duy chỉ có ông là không!

Việc gì tôi cũng làm tốt nhất, cuộc khảo cổ nào tôi cũng đi theo ông!

Thậm chí vì hít phải độc khí trong mộ mà khứu giác của tôi bị hỏng, tôi cũng không một lời oán thán!

Vậy mà ông đối xử với tôi thế nào?" Hắn run rẩy, mặt đỏ bừng gào thét: "Ông thừa biết tôi đã chuẩn bị thâu đêm suốt sáng cho vị trí Phó chủ tịch hiệp hội, tôi đã dốc hết sức mình!

Chỉ thiếu một phiếu, đúng một phiếu thôi!

Vậy mà ông lại bầu lá phiếu quyết định đó cho kẻ khác!

Mọi nỗ lực của tôi ông đều coi như không thấy!" Nói đoạn, Hứa Thước hít một hơi sâu, đột nhiên bình tĩnh lại rồi cười lớn: "Nhưng giờ không quan trọng nữa rồi!

Tập đoàn đạo mộ Hỏa Đạo đã liên lạc với tôi, họ đang trên đường tới đây!

Các người... không một ai chạy thoát được đâu!

Ha ha ha ha..." Giáo sư Chu tái mặt, tức đến mức không nói nên lời.

Các học giả khác cũng phẫn nộ mắng nhiếc: "Hứa Thước, anh điên rồi!

Sao anh dám cấu kết với bọn đạo mộ!", "Anh đối xử với thầy như thế sao?

Công ơn dạy dỗ của thầy anh để đâu?", "Hứa Thước, anh không hiểu nỗi khổ tâm của thầy rồi!

Thầy đã nói với chúng tôi là sau nhiệm vụ này thầy sẽ nghỉ hưu và tiến cử anh lên vị trí ở Hiệp hội khảo cổ!

Anh làm thầy đau lòng quá!" Nghe đến đó, Hứa Thước sững sờ, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Giáo sư Chu vì quá tức giận mà choáng váng, Miêu Phong vội đỡ lấy ông.

Giáo sư chỉ tay vào Hứa Thước đầy thất vọng: "Anh... anh... tôi đúng là nhìn nhầm người rồi..." Nói xong, ông ngất đi.

Chỉ còn Hứa Thước đứng đó, sắc mặt thay đổi thất thường.

Chương 224

Đúng lúc này, từ xa có vài luồng ánh sáng quét tới phía họ.

Tiếng động cơ ô tô gầm rú từ xa đến gần rồi dừng ngay trước mặt cả nhóm. "Ha ha ha!

Hóa ra đều ở đây cả sao?

Làm tao mất công tìm mãi!" Xe chưa dừng hẳn, một gã đàn ông râu quai nón, da đen bóng đã nhảy xuống từ ghế phụ. "Đại ca Ca Ngõa, lần này đa tạ thằng nhóc kia nhé!" Mấy tên phía sau lần lượt bước xuống, kẻ ôm súng săn, người cầm AK.

Thấy chúng, Mục Lực đỏ mắt hét lên: "Các người đã làm gì anh đội trưởng và mọi người rồi?" Hóa ra nhiều tên trong đám đạo mộ này đang mặc quân phục.

Nhưng bộ quân phục đó mặc trên người Mục Lực thì oai hùng, còn khoác lên đám này trông thật lố lăng.

Diệp Kiêu vội giữ Mục Lực lại.

Gã râu quai nón tên Ca Ngõa nghe vậy thì cười nhăn nhở: "À, mấy thằng sắp chết đó hả?

Tao tặng mỗi thằng vài phát đạn rồi vứt giữa sa mạc, giờ chắc bị kiến hành quân rỉa sạch rồi nhỉ?" Hắn quay lại hỏi đám đàn em: "Vui phết, bẻ vài cái tay chân là phế luôn, đúng không?" Đám lâu la cười rộ lên đắc chí.

Đồ Khôn và Mục Lực sôi máu định lao lên liều chết, nhưng chúng đều có súng, hai nắm đấm không chọi lại được.

Miêu Phong giữ chặt hai người lại.

Ca Ngõa lộ vẻ hung tợn, quát: "Tước súng của chúng nó cho tao!" Mấy tên lâu la tiến tới thu súng của Mục Lực và Đồ Khôn.

Ca Ngõa nói thêm: "Tao khuyên chúng mày đừng lộn xộn, không súng tao cướp cò, có đứa chết thì mất vui.

Tao vốn ghét thấy máu me lắm!" "Đồ cầm thú!" Mục Lực nghiến răng chửi.

Ca Ngõa cầm súng của họ lên xem xét: "Chà, hàng quân dụng, còn có số hiệu cơ à?" Xem một hồi, hắn ném súng cho đàn em: "Xử lý đi!" Diệp Kiêu đứng giữa đội ngũ, lạnh nhạt quan sát mọi chuyện.

Anh không hề hoảng sợ, vì nếu anh ra tay thì không một tên nào ở đây sống sót nổi.

Nhưng để tìm lăng Thành Cát Tư Hãn, có lẽ vẫn cần sự "giúp đỡ" của đám này.

Ca Ngõa vẫy Hứa Thước lại: "Cái thằng nhát chết kia nhìn cái gì?

Lại đây mau!" Hứa Thước vừa tới gần đã bị Ca Ngõa tát một cái đau điếng vào vai: "Lần này làm tốt đấy, nếu tìm thấy lăng mộ, kho báu không thiếu phần mày đâu!" Nhóm khảo cổ nhìn quân phản bội và đám đạo mộ đắc ý mà đầy phẫn uất nhưng đành bất lực trước họng súng.

Đúng lúc đó, cửa một chiếc xe ở giữa đoàn mở ra.

Một người phụ nữ quấn kín mít từ đầu đến chân nhưng vẫn lộ ra thân hình nóng bỏng bước xuống. "Có nhanh lên không hả, biết tia tử ngoại của ánh trăng mạnh lắm không?

Còn bắt tôi phải giục nữa!" Vừa xuống xe, cô ta đã lườm một cái bực bội.

Kỳ lạ là đám đạo mộ hung đồ này không hề tức giận, ngược lại

còn tỏ ra cực kỳ tôn kính cô ta.

Ca Ngõa vội vã hô hào: "Không nghe Lệ tỷ nói gì à?

Nhanh tay lên, trói hết bọn chúng lại mang đi!" "Đã bảo bao nhiêu lần rồi hả Ca Ngõa, phải gọi tên tiếng Anh của tôi, gọi Lệ tỷ nghe quê mùa chết đi được!" "Vâng, vâng, thưa Lệ tỷ!" Chẳng mấy chốc, cả đội khảo cổ bị trói quặt tay sau lưng, tống lên thùng xe bán tải với hai tên lính canh giữ.

Đoàn xe nhanh chóng lao đi theo hướng Diệp Kiêu đã chỉ.

Khi trời hửng sáng, đoàn xe mới dừng lại.

Nhóm Diệp Kiêu vẫn bị trói trên thùng xe, còn đám Ca Ngõa thì đốt lửa ngồi sưởi ấm và ngáp ngắn ngáp dài.

Chỉ có một tên đứng gác gần xe.

Nhân cơ hội này, Diệp Kiêu thì thầm với Giáo sư Chu đã tỉnh lại: "Tiểu Diệp, giờ chúng ta làm sao đây?" "Cứ lặng lẽ quan sát tình hình đi ạ, ngồi xe dù sao cũng nhanh hơn đi bộ!" Nói xong, trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, Diệp Kiêu vươn vai ngáp một cái đầy thong dong. "Cậu... không phải bị trói sao?" Giáo sư Chu trợn mắt. "À!" Diệp Kiêu như sực nhớ ra, anh cầm sợi dây thừng vốn đã lỏng lẻo vòng ra sau lưng: "Yên tâm đi ạ, đám này ngoại trừ người phụ nữ kia hơi lạ ra, những kẻ còn lại không làm nên trò trống gì đâu!" Nói xong, Diệp Kiêu lại nằm xuống thùng xe nhắm mắt dưỡng thần.

Giáo sư Chu, Miêu Phong và những người khác nhìn nhau, mặt mũi biến đổi khôn lường.

Một lát sau, giáo sư lại lay Diệp Kiêu dậy, hỏi: "Tiểu Diệp, cậu có thể bói cho chúng ta một quẻ, xem xem cát hung thế nào được không?" "Đúng đấy, nếu là hung nhiều cát ít thì tôi còn kịp để lại di chúc!" "Cần gì bói, nhìn cảnh này là bắt đầu viết di chúc được rồi đấy!" Diệp

Kiêu ngẩng đầu nhìn mọi người đang kỳ vọng, bèn buông một câu: "Bói toán gì chứ, toàn là lừa người thôi!" Mục Lực không tin: "Thế sao cậu bói ra thằng phản bội Hứa Thước được?

Sao lại là lừa người?" Diệp Kiêu xua tay: "Mai rùa với đồng tiền đó là đồ lưu niệm thôi, mấy lời lúc bói là tôi nói bừa đấy.

Thằng cha đó lén giấu một vỏ đạn AK rồi lén liên lạc với đám này bị tôi bắt gặp nên tôi cố tình nói thế thôi!" Dứt lời, anh lại xoay người dựa vào thành xe ngủ tiếp.

Giáo sư Chu cau mày: "Vậy lúc trên cồn cát, cậu giục mọi người đi nhanh không phải vì sợ sông ngầm biến mất mà vì Hứa Thước?" "Cả hai ạ!" Diệp Kiêu đáp bừa một câu rồi im lặng hẳn.

Trong xe rơi vào im lặng, mọi người nhìn nhau trân trối.

Đúng lúc đó, một tên lâu la từ đống lửa đi tới, quát: "Thằng tên Diệp gì đó, với lão già họ Chu kia, hai đứa đi theo tao!" Hắn gọi hồi lâu không ai đứng dậy, bèn nổ một phát súng chỉ thiên, hầm hố quát: "Làm gì thế hả?

Tai điếc à?" Nói rồi hắn lấy báng súng đập mạnh vào thành xe.

Diệp Kiêu nhìn hắn, khóe môi khẽ nhếch lên nụ cười: "À, tôi thì đúng là họ Diệp, nhưng tôi không phải Diệp-gì-đó, tôi tên Diệp Kiêu.

Không biết có phải anh tìm tôi không?" Diệp Kiêu vừa cười, sinh tử khó lường!

Tên tiểu lâu la mất kiên nhẫn quát: “Bớt nói nhảm đi, mau cút xuống cho lão tử, để súng cướp cò là không xong đâu!” Nói đoạn, hắn tiến đến trước mặt Diệp Kiêu, định túm lấy cổ áo anh để lôi thẳng từ trong xe xuống.

Ai ngờ chưa đợi hắn tới gần, Diệp Kiêu đã đột ngột đứng dậy, tung người nhảy xuống xe.

Ngay sau đó...

“A, chân tôi!” Một tiếng gào thét thê lương đến cực điểm vang lên.

Thật trùng hợp, khi Diệp Kiêu đáp đất, anh giẫm không lệch một li vào đúng bàn chân tên lâu la kia, khiến hắn đau đến trào nước mắt.

Tên lâu la ôm chân kêu gào không dứt.

Diệp Kiêu cười nói: “Ái chà, ngại quá ngại quá, tôi không cố ý đâu!” “Ngươi... rõ ràng là cố ý...!” Tên lâu la vì đau mà mặt mũi đỏ gay, nói không thành tiếng.

Diệp Kiêu chỉ cười cho qua, không thèm nhìn hắn nữa.

Một lát sau, Diệp Kiêu và giáo sư Chu đã ngồi bên đống lửa.

Chương 225

Lúc này, quanh đống lửa ngoài người phụ nữ được gọi là "Lệ tỷ", gã râu quai nón Hoàng Lão Tam và Hứa Thước ra, chỉ còn lại Diệp Kiêu và giáo sư Chu.

"Đến đây nào, sao lại tiếp đãi khách quý như vậy, mau cởi trói cho Chu đại giáo sư của chúng ta mau, nhanh lên!" Hoàng Lão Tam định gọi người làm nhưng dường như thấy không ổn, gã đích thân tiến lên cởi trói cho giáo sư Chu.

Sau khi được tự do, giáo sư Chu đứng dậy cử động cánh tay, ánh mắt vẫn nhìn thẳng không thèm liếc ngang dọc.

Hoàng Lão Tam quay sang nhìn Diệp Kiêu, cười đầy thâm hiểm: "Vị Diệp huynh đệ này thì xin lỗi nhé, biết cậu là người có võ nên đành để cậu chịu thiệt thòi một chút!" Diệp Kiêu cười đáp: "Không sao, nên làm thế mà!" Hoàng Lão Tam lập tức cười lớn: "Ha ha ha, vẫn là Diệp huynh đệ hiểu chuyện!

Cậu không biết đâu, mấy kẻ trước đó chính là vì không phối hợp nên tôi mới mượn tạm tay chân của tụi nó đấy!

Nhưng với người biết điều như Diệp huynh đệ đây, tôi sao nỡ lòng nào làm thế, đúng không?

Ha ha ha!" Giáo sư Chu hừ lạnh một tiếng, vẫn không nói gì.

Thấy không ai đáp lời, Hoàng Lão Tam cũng thôi không tự nói một mình nữa, mặt gã vẫn treo nụ cười bỉ ổi nhìn về phía giáo sư Chu: "Giáo sư à, nếu đã vậy thì tôi không vòng vo nữa, chúng ta đi thẳng vào vấn đề nhé!

Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn...

ở đâu?" Nói đến cuối, Hoàng Lão Tam nheo mắt lại, như một con sói già sẵn sàng vồ tới cắn người, đầy vẻ hung ác.

Giáo sư Chu vẫn im lặng.

Ông có vô số bạn thân và đồng nghiệp đã bỏ mạng dưới tay lũ tội phạm này, ông tuyệt đối không bao giờ quên mối thù sâu nặng đó.

Hoàng Lão Tam thấy giáo sư Chu không phản ứng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười dữ tợn, liếc mắt ra hiệu cho tên lâu la bên cạnh.

Tên đó xách súng định tiến tới.

Đúng lúc này, Diệp Kiêu đột ngột lên tiếng: "Các người muốn tìm lăng Thành Cát Tư Hãn...

đúng không Lệ tỷ?" Trong năm người bên đống lửa, chỉ có người phụ nữ được Hoàng Lão Tam gọi là "Lệ tỷ" là vẫn thong dong nướng lửa, tựa như chẳng hề quan tâm đến Diệp Kiêu và giáo sư Chu.

Nhưng Diệp Kiêu có thể cảm nhận được ánh mắt của ả vẫn luôn âm thầm quan sát hai người họ.

Vì vậy, khi nói lời này, ánh mắt anh vẫn dán chặt vào Lệ tỷ trước mặt.

Hoàng Lão Tam và Lệ tỷ nghe vậy đều ngẩn ra một chút.

Sau khi liếc nhìn nhau, cả hai cùng bật cười.

Sau tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc, Lệ tỷ cuối cùng cũng bắt đầu nhìn thẳng vào Diệp Kiêu.

Sau đó, một giọng nói cố ý nũng nịu vang lên: "Ghét thật, gọi Lệ tỷ cái gì chứ, gọi tên tiếng Anh của người ta là Selina đi~" Nói rồi, Selina cúi thấp người xuống, vòng một đầy đặn trước ngực càng thêm phần "vĩ đại", ứng nghiệm đúng cái quẻ "đại hung chi triệu" (điềm

báo ngực lớn/điềm đại hung) mà Diệp Kiêu đã bốc trước khi đi!

Nhưng lúc này, Diệp Kiêu chẳng mảy may hứng thú với cảnh tượng đó.

Bởi anh phát hiện khi Selina nói câu này, gã Hoàng Lão Tam bên cạnh khẽ rùng mình một cái.

Không phải vì giọng nói đó, mà là một cảm giác... lạnh thấu xương.

Diệp Kiêu lập tức mỉm cười: "Chị Selina... tôi biết cách tìm lăng Thành Cát Tư Hãn!" Tiếng cười của Selina lại vang lên: "Cậu em này không chỉ đẹp trai mà miệng lưỡi cũng ngọt thật đấy~" Tiếp đó, ả lại nũng nịu: "Hay là tối nay đến lều của chị, chúng ta cùng 'đàm đạo' kỹ hơn về chuyện lăng Thành Cát Tư Hãn nhé?" Diệp Kiêu nhìn chằm chằm vào chiếc áo choàng kín mít kia, tưởng tượng xem dưới lớp vải che kín gần như toàn bộ cơ thể trừ đôi mắt, diện mạo của Selina rốt cuộc ra sao.

"Bị bỏng?

Bị sẹo?

Vết bớt?

Hay là lang ben?" Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu không nhịn được nuốt nước bọt, rùng mình một cái.

Selina như đọc được suy nghĩ của Diệp Kiêu, lại nũng nịu: "Muốn xem à...

Vào lều đi, chị cho em xem cho đã~" Diệp Kiêu mỉm cười từ chối.

Dù dáng người ả cũng ổn đấy, nhưng anh không phải hạng người háo sắc tùy tiện.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Diệp Kiêu nói tiếp: "Lúc trước tôi chưa

nói, nhưng tôi thực sự có phương pháp tìm thấy lăng Thành Cát Tư Hãn!

Hay nói đúng hơn... trên thế giới này, e là chỉ có tôi mới biết cách tìm ra nó!" Đùa à, lịch sử của thế giới này bị đứt gãy nghiêm trọng như vậy, rất nhiều việc không thể khảo chứng được, huống hồ là lăng Thành Cát Tư Hãn thần bí khiến bao người tốn công vô ích.

Nếu không nhờ có ký ức từ kiếp trước, Diệp Kiêu chắc chắn cũng đành chịu.

Hoàng Lão Tam nheo mắt nhìn Diệp Kiêu một hồi, anh cũng thản nhiên nhìn thẳng vào gã.

Lát sau, gã cười lạnh, quay sang hỏi ý kiến Hứa Thước đang đứng bên cạnh.

Hứa Thước gật đầu.

Lập tức, sắc mặt Hoàng Lão Tam thay đổi, gã cười lớn nhìn Diệp Kiêu: "Lão đệ à, tôi biết ngay là cậu làm được mà!

Ha ha ha!" Nói rồi, Hoàng Lão Tam vỗ vai Diệp Kiêu, đồng thời dùng năm ngón tay bóp mạnh đầy đe dọa.

Diệp Kiêu sắc mặt không đổi, khiến đôi mắt Hoàng Lão Tam thoáng hiện vẻ kinh ngạc rồi mới trở lại bình thường.

"Thế này nhé Diệp tiểu đệ, chúng ta làm một cuộc giao dịch thì sao?" "Giao dịch gì?" "Cậu giúp chúng tôi tìm lăng Thành Cát Tư Hãn, tôi sẽ thả hết đám người này ra!

Dù sao sau khi mở được mộ và lấy được kho báu, chúng tôi cũng sẽ lái xe ra nước ngoài ngay.

Lúc đó đi hay ở... tùy các người chọn!" Nghe vậy, Diệp Kiêu ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ.

Ở bên cạnh, giáo sư Chu hừ lạnh, gay gắt nói: "Đừng có đồng ý với hắn.

Đừng nói đến việc bọn chúng có giữ lời hay không, kho báu trong lăng mộ là tài sản của Đại Việt, không được phép tuồn ra nước ngoài!" Nghe câu này, Hoàng Lão Tam nổi giận, đứng bật dậy mắng: "Cái lão già này, cho ông mặt mũi mà còn..." Nhưng lời chưa dứt, giọng Diệp Kiêu đã vang lên: "Tôi có thể đồng ý với các người!

Nhưng... tôi có một điều kiện!" Diệp Kiêu mỉm cười, ánh mắt chậm rãi dời từ Hoàng Lão Tam sang người Selina: "Đợi sau khi mở được lăng Thành Cát Tư Hãn, tôi cũng muốn chia một phần kho báu!" Hoàng Lão Tam ngẩn ra, lập tức cười hô hố: "Không thành vấn đề huynh đệ ơi, lăng Thành Cát Tư Hãn đầy rẫy vàng bạc ngọc ngà, dù cậu không lấy thì chúng tôi cũng chẳng lấy hết được!

Ha ha ha ha!" Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu với vẻ mặt không thể tin nổi: "Cậu vậy mà...

Diệp Kiêu, tôi thật sự đã nhìn lầm cậu rồi!" Ngay lập tức, Hoàng Lão Tam ra hiệu, tên lâu la bên cạnh vội tiến lên trói giáo sư Chu lại lần nữa, quẳng vào trong thùng xe.

Diệp Kiêu mỉm cười, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hoàng Lão Tam và Selina, anh đưa đôi tay đang bị trói phía sau ra phía trước.

Chương 226

"Ngại quá, trói chặt quá hơi đau, nên tôi tự cởi ra rồi!" Diệp Kiêu cười hì hì, trông cực kỳ vô hại.

Selina và Hoàng Lão Tam thấy cảnh đó đều biến sắc.

Một lúc lâu sau, Hoàng Lão Tam mới cười gượng gạo: "Chuyện nhỏ ấy mà, Diệp huynh đệ đã đồng ý thì chúng ta là người một nhà rồi!

Đối với kẻ không phối hợp thì có cách của kẻ không phối hợp, còn với người nhà, chúng tôi cũng có cách đãi ngộ riêng!" Nói đoạn, Hoàng Lão Tam hô một tiếng.

Tên lâu la lập tức bưng nước và thức ăn đến đặt trước mặt Diệp Kiêu.

"Bôn ba cả tối rồi, Diệp huynh đệ cũng vất vả rồi!

Nào nào đừng khách sáo, ăn no bụng cái đã!" Diệp Kiêu nheo mắt nhìn chằm chằm Hoàng Lão Tam một lúc lâu mà không hề động đũa.

Hồi lâu sau, Hoàng Lão Tam cười mà như không cười: "Sao thế?

Diệp huynh đệ không nể mặt à?

Hay là sợ Hoàng Lão Tam tôi bỏ độc vào đây?" Nói đến cuối, đôi mắt gã nheo lại đầy nguy hiểm, giọng nói cũng trầm xuống.

Diệp Kiêu cười cười, đáp: "Sao có thể chứ, tôi đương nhiên tin tưởng nhân phẩm của Hoàng đại ca!" Nói đoạn, Diệp Kiêu nhận lấy nước và thức ăn, ăn như gió cuốn mây tan một hơi sạch sưa.

Thấy cảnh này, vẻ âm trầm trên mặt Hoàng Lão Tam mới tan biến, gã lại cười lớn: "Tốt!

Sảng khoái lắm!" Kế đó gã nhìn Diệp Kiêu, chậm rãi nói: "Ăn no uống đủ rồi... vậy chúng ta cũng nên bàn chuyện chính thôi chứ nhỉ?

Vị trí lăng Thành Cát Tư Hãn rốt cuộc ở đâu?" Hoàng Lão Tam hỏi, đôi mắt xoáy vào Diệp Kiêu.

Lúc này, Diệp Kiêu cảm nhận rõ rệt ánh mắt của những người xung quanh đều đang đổ dồn vào mình.

Suy tính một hồi, Diệp Kiêu mỉm cười nói: "Ban ngày không tìm được lăng Thành Cát Tư Hãn đâu, có lẽ chỉ ban đêm mới tìm thấy được!" "Ban đêm sao?" Hoàng Lão Tam lập tức nheo mắt.

Selina đứng bên cạnh cũng dán chặt mắt vào Diệp Kiêu rồi mới từ từ dời đi.

Không khí xung quanh dường như bớt căng thẳng hơn một chút.

Diệp Kiêu nhận ra sự bất thường này, lập tức biết mình đã đoán đúng, bọn chúng chắc chắn cũng đã tìm ra được manh mối gì đó.

Nếu không, chỉ cần lời nói của anh có vấn đề, bữa cơm vừa rồi hẳn là bữa cơm cuối cùng của anh rồi!

Diệp Kiêu giả vờ nhẹ nhõm mỉm cười, gật đầu nói tiếp: "Thành Cát Tư Hãn qua đời tại vùng Ách Đa Tư thuộc Nội Mông, thời gian tử vong là vào mùa hè.

Theo tập tục của Nội Mông thời đó, người chết thì phải theo ý trời, chết ở đâu chôn ở đó!

Hơn nữa lúc ấy là mùa hè, sa mạc nóng bức vô cùng, thi thể Thành Cát Tư Hãn không thể để lâu, không thể đưa về Thăng Long được.

Vì vậy...

địa điểm hạ táng chỉ có thể là trong hoang mạc Ách Đa Tư!" Đến đây, Hoàng Lão Tam tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

Những thông tin này gã đều biết, Diệp Kiêu nói mấy thứ này chẳng khác gì lời nhảm nhí.

Hoàng Lão Tam định ngắt lời nhưng bị Selina ngăn lại.

Thấy vậy gã mới chịu im lặng.

Chi tiết này được Diệp Kiêu ghi tạc trong lòng.

Anh tiếp tục: "Nhưng các người có biết...

Thành Cát Tư Hãn đã được hạ táng như thế nào không?" Câu hỏi này khiến đám người xung quanh, kể cả Hoàng Lão Tam, đều trố mắt nhìn nhau, hoàn toàn mù tịt.

Diệp Kiêu không úp mở nữa: "Quý tộc Mông Cổ thời đó có một phương thức hạ táng đặc biệt!

Họ không giống người ở Thăng Long, vốn coi trọng hậu táng, hạ táng phải long trọng và phải đắp mộ cao.

Người Nội Mông sau khi xây xong lăng mộ sẽ lấp đất bằng phẳng ngay lập tức.

Sau khi dùng quân đội và chiến mã dẫm đạp cho bằng phẳng, họ sẽ gieo cỏ lên trên, đợi đến năm sau cỏ mọc tốt thì mảnh đất đó sẽ trở lại bình thường!

Hơn nữa khi đó, họ sẽ dắt một cặp lạc đà mẹ con đến đây.

Họ sẽ giết lạc đà con ngay trước mặt lạc đà mẹ, để máu nó thấm vào lòng đất!

Lạc đà mẹ sẽ nhớ mãi nơi con mình chết, hễ đến đây là sẽ đau buồn phủ phục xuống.

Như vậy, chỉ cần thông qua lạc đà mẹ là có thể tìm ra lăng Thành Cát Tư Hãn!" Diệp Kiêu dứt lời, mọi người xung quanh đều đắm chìm vào câu chuyện vừa rồi.

Tỉnh táo lại, Hoàng Lão Tam vội vàng hỏi: "Vậy... vậy con lạc đà đó giờ phải tìm ở đâu?" Nghe vậy, Diệp Kiêu nhìn gã như nhìn một thằng ngốc.

Hoàng Lão Tam hỏi xong cũng muốn tự tát vào mặt mình một cái.

Khỉ thật, lạc đà chứ có phải rùa đâu, sống từ thời Nguyên tới giờ chẳng phải thành tinh rồi sao?

Gã lại hỏi tiếp: "Vậy chuyện đó liên quan gì đến việc chúng ta tìm lăng mộ hiện giờ?

Rốt cuộc tìm kiểu gì, đừng có úp úp mở mở nữa, nói mau!" Diệp Kiêu mỉm cười liếc nhìn Selina.

Tiếng cười lanh lảnh của Selina đột ngột vang lên khiến Hoàng Lão Tam rùng mình.

"Cậu em thông minh thật đấy, chị... thích rồi đấy~" Nói rồi, từ dưới lớp áo choàng, một cánh tay trắng như ngọc vươn ra định vuốt ve mặt Diệp Kiêu.

Anh rùng mình một cái, lặng lẽ tránh né.

Ai ngờ Selina thấy vậy lại cười càng phóng đãng hơn.

Ả đứng dậy dặn dò một câu: "Chăm sóc cậu em này cho tốt, nghe rõ chưa?" Giọng nói của Selina như thuốc độc ngấm vào tận xương tủy, nhưng không kẻ nào có mặt ở đó dám nảy sinh ý nghĩ xằng bậy, tất cả đều run rẩy vâng dạ.

Selina và Hoàng Lão Tam quay trở lại xe.

"Lệ tỷ, thằng nhóc đó đang đánh đố gì thế?

Sao tôi nghe chẳng hiểu gì cả?" Vừa lên xe, Hoàng Lão Tam đã không nhịn được hỏi.

Sau câu hỏi của gã, trong xe im lặng một hồi lâu.

Chương 227

Ngay sau đó, giọng nói lạnh lùng hoàn toàn khác biệt của Selina vang lên: "Nghỉ ngơi đi, đoàn xe cứ lần theo sông ngầm Ni Mộc Thiếp mà tìm, lăng Thành Cát Tư Hãn hẳn nằm ở một ốc đảo ven sông đó.

Tìm thấy mộ rồi... thì thịt sạch hết đám kia đi!" Khi nói đến ba chữ cuối, sự lạnh lẽo phát ra từ Selina gần như đông đặc lại, khiến Hoàng Lão Tam ngồi cạnh cũng phải run cầm cập.

Gã vẫn còn nhớ như in mấy người hôm qua... tứ chi bị người đàn bà như ác quỷ này bẻ gãy, xé rời sống ra sao.

Giữa sa mạc nóng hầm hập mà gã vẫn cảm thấy lạnh thấu xương.

Hoàng Lão Tam vâng dạ một tiếng, không dám ở lại xe thêm giây nào, chạy thục mạng xuống đất.

Gã trò chuyện xã giao vài câu với Diệp Kiêu, thấy không moi thêm được gì đành bỏ cuộc.

Cuối cùng, gã xếp Diệp Kiêu ngồi trên chiếc xe dẫn đầu.

Trên xe ngoài tài xế chỉ còn lại mình anh.

Có lẽ thấy dây thừng chẳng ích gì nên bọn chúng cũng không thèm trói anh nữa.

Giữa sa mạc, đoàn xe lần theo sông ngầm Ni Mộc Thiếp chạy suốt cả ngày, trời cũng dần tối.

"Lệ tỷ bảo đêm nay cắm trại ở đây, tất cả mau làm việc đi!

Đừng để Lệ tỷ phải đợi lâu!" Mọi người đồng thanh vâng dạ rồi nhanh chóng bận rộn.

Đám giáo sư Chu vẫn bị trói và vứt trên xe.

Còn Diệp Kiêu, Selina, Hoàng Lão Tam và Hứa Thước thì ngồi quanh đống lửa.

Một lát sau, Selina cuối cùng cũng lên tiếng hỏi Diệp Kiêu: "Cậu em này, em nghĩ xem... ngày mai chúng ta có tìm thấy lăng Thành Cát Tư Hãn không?" Nói rồi, ả còn liếc mắt đưa tình với anh.

Diệp Kiêu không trả lời ngay, anh quan sát các vì sao trên trời một lúc lâu rồi mới đáp: "Sao sáng đầy trời, ngày mai hẳn là một ngày đẹp trời!

Chị Selina phúc lớn mạng lớn, chắc chắn sẽ tìm thấy thôi!" Selina cười gật đầu, rướn người về phía Diệp Kiêu, hơi thở phả ra đầy mùi hương mê hoặc.

Ả nhìn anh một lúc rồi khẽ khàng: "Khéo mồm thật đấy!

Thế nếu... ngày mai không tìm thấy, chị sẽ bắt đầu giết người đấy nhé~ Mỗi ngày giết... một đứa thôi!

Cho đến khi tìm thấy thì thôi!" Diệp Kiêu cười cười không đáp.

Selina vẫn dán mắt vào anh không rời: "Cậu em này khôi ngô thật, nhìn hoài không chán~ Vào lều của chị đi, chúng ta... tâm sự thâu đêm." Lúc này, lều của Selina đã cơ bản dựng xong.

Ả đứng dậy, uốn éo thân hình đầy gợi cảm từng bước đi về phía lều.

Diệp Kiêu định từ chối theo bản năng, nhưng Selina như có mắt sau lưng, ả lập tức quay đầu lại nói: "Chị không có thương lượng với em đâu, chị đang thông báo đấy!" Nói rồi ả tiếp tục bước đi.

Hoàng Lão Tam bên cạnh lo ngại Diệp Kiêu là cao thủ võ thuật, sợ Selina không đối phó nổi, gã định lên tiếng ngăn cản: "Lệ tỷ, chuyện này e là..." Tuy nhiên lời chưa dứt, Selina đã đột ngột quay lại trừng mắt nhìn gã, khiến gã im bặt.

Diệp Kiêu nhún vai, thản nhiên đi theo ả vào lều.

Vừa vào đến nơi, Selina đã bất ngờ túm lấy cổ áo Diệp Kiêu, ép sát tới!

"Suỵt!

Đừng nói gì nhé, nếu không em sẽ..." Nói rồi, ả đưa bàn tay mềm mại như ngọc vươn tới, tựa như một con rắn độc trơn tuột!

Diệp Kiêu rùng mình một cái, gần như phản xạ có điều kiện nắm chặt lấy tay Selina, sau đó xoay người, bẻ quặt đôi tay trắng muốt của ả ra sau lưng.

Thế trận đảo ngược trong chớp mắt!

Hiện tại, Selina đang trong tư thế bị ép nằm sấp xuống.

"A!!!" Có lẽ do bị đau, Selina lập tức thốt lên một tiếng kêu rên kiều mị đầy đau đớn, tiếng vang vọng khắp cả doanh trại.

Ngay cả Hoàng Lão Tam và hầu hết mọi người đều lập tức nhìn về phía lều của Selina, không khỏi nuốt nước bọt ừng ực.

"Trời đất ơi, sao mà nhanh thế... dũng mãnh thật!" Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy khô cổ bỏng họng.

Có hai tên lâu la đứng cạnh nhau, vừa chảy nước miếng vừa chép miệng: "Dáng người của Lệ tỷ kìa, chậc chậc, chẳng kém gì cô góa phụ ở làng tôi ngày xưa, nếu tôi mà được nếm thử..." Đang nhắm mắt mơ tưởng thì tên bên cạnh đã mắng: "Nếu không muốn cái 'của quý' của ông bị vứt đi thì lo mà làm việc đi!

Sau này có tiền rồi, thiếu gì em út tự tìm đến?" Nghe vậy, tên lâu la đang mơ tưởng kia dường như nghĩ đến chuyện gì đáng sợ, lập tức rùng mình một cái: "Thôi thôi không nghĩ nữa, làm việc mau!" Lúc này trong lều, sau khi bị Diệp Kiêu khống chế, Selina cũng phản kháng

theo bản năng.

Nhưng sau hai lần vùng vẫy không thoát, ả lại bật cười lanh lảnh: "Chà chà, sao cậu em lại vội vàng hơn cả chị thế này!

Nào, thả chị ra, chị sẽ giúp em cảm thấy thật 'thoải mái'!" Diệp Kiêu chép miệng một cái: "Chị Selina à, thực ra tôi thích mình chủ động hơn, chị mà chủ động quá là dễ mất hứng lắm đấy!" Lần này Selina không giữ nổi bình tĩnh nữa, khuôn mặt ẩn sau lớp mạng che mặt thoáng hiện vẻ hoảng loạn.

Ả cố gắng vùng ra thêm hai cái nhưng không được, đành cười gượng: "Được, đều nghe theo em hết, nhưng em làm chị đau quá, có thể thả chị ra trước không nào~" Tay kia của Diệp Kiêu lướt qua eo Selina, khiến cơ thể ả khẽ run lên.

Diệp Kiêu thản nhiên lùi lại vài bước, giữ khoảng cách với ả.

Muốn biết thể chất hay võ lực của một người ra sao, có thể nhận thấy qua nhiều điểm.

Nhưng Selina đã che giấu quá kỹ, Diệp Kiêu chỉ có thể cảm nhận qua eo ả.

Cái lướt tay tưởng như vô tình vừa rồi đã cho anh biết nhiều điều.

Eo của Selina rất dẻo dai và săn chắc, trông thì mềm mại nhưng Diệp Kiêu cảm nhận được sức mạnh cực lớn ẩn chứa bên trong.

Nếu không phải luyện võ lâu năm thì không thể có được sự cứng cáp như vậy.

Dù Selina che giấu cái rùng mình rất tốt nhưng không qua mắt được Diệp Kiêu.

Quả nhiên, khi Selina định thần lại thấy Diệp Kiêu đã lùi xa, đôi mắt ả thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Dù chỉ xuất hiện trong chớp mắt nhưng vẫn bị Diệp Kiêu bắt trọn.

“Chị Selina, tôi nghĩ chúng ta nên đi thẳng vào vấn đề đi.” Diệp Kiêu thản nhiên nói.

Chương 228

Selina chớp mắt vài cái, nắn cánh tay hơi mỏi, nũng nịu: "Sao mà vội thế, em làm người ta đau rồi này, không lại đây xoa cho chị một chút à~" Diệp Kiêu không đáp lại.

Mỹ nhân kế sao?

Còn non lắm!

Một lúc sau, thấy Diệp Kiêu không có bất kỳ phản ứng nào, Selina cảm thấy tẻ nhạt.

Ả lười biếng tựa vào giường, thản nhiên gỡ bỏ mạng che mặt.

Khi mạng che mặt được tháo ra, Diệp Kiêu lập tức dán mắt vào khuôn mặt của Selina.

Phải công nhận rằng... rất đẹp!

Da trắng như tuyết, mịn màng như mỡ đông.

Môi đỏ răng trắng, đôi mắt đầy mê hoặc.

Nếu không có vết sẹo dài khoảng một thốn trên má phải thì có lẽ ả chẳng kém cạnh gì những diễn viên hạng A mà anh từng hợp tác.

Sau khi tháo mạng che mặt, Selina vẫn luôn nhìn chằm chằm Diệp Kiêu không rời mắt.

Một lát sau, ả lại nhếch môi cười nhạt.

Vết sẹo bên má dưới tác động của nụ cười trông có phần dữ tợn.

"Cậu em thấy diện mạo này của chị mà không sợ sao?" Selina mỉm cười hỏi.

Diệp Kiêu lắc đầu, sắc mặt bình thản.

Ánh mắt anh từ đầu đến cuối vẫn luôn tĩnh lặng như mặt nước hồ thu.

Anh biết, nếu trong mắt mình chỉ cần hiện lên một chút sợ hãi hay chán ghét, người đàn bà này có thể sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà ra tay giết người ngay lập tức.

Bản thân anh thì không sợ, nhưng đám giáo sư Chu trên xe e là sẽ gặp họa.

Selina thu lại nụ cười, khẽ lắc đầu thở dài: "Đàn ông các người thật chỉ giỏi lừa gạt!

Đàn ông bình thường nhìn thấy vết sẹo này của tôi, e là cái 'thứ kia' đã mềm nhũn ra rồi." Diệp Kiêu nhướng mày, mỉm cười: "Hay là... thử xem?" Nghe vậy, Selina hơi ngẩn ra, rồi che miệng cười lanh lảnh.

Lát sau ả thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: "Nếu ban đầu... hắn ta cũng giống như em, thì tôi đã không tức giận, có lẽ giờ chúng tôi đang sống rất tốt đẹp rồi." Selina đờ đẫn nhìn về phía xa, như đang hồi tưởng lại quá khứ.

Ả là trẻ mồ côi, bị bỏ rơi trên cây cầu đầu làng vào một ngày tuyết rơi tầm tã.

Chỉ vì là thân con gái mà cha mẹ ả nhẫn tâm vứt bỏ.

Một người phụ nữ góa phụ họ Lưu ở đầu làng đã phát hiện và bế ả về nuôi.

Dưới sự chăm sóc tận tình của góa phụ Lưu, Selina lớn lên từng ngày.

Việc bà Lưu nhặt ả về nuôi bị người trong làng chỉ trích là tác phong không đoan chính, lăng nhăng với đàn ông bên ngoài, nói ả là đứa con hoang.

Mỗi lần ả cùng bà Lưu đi trong làng, người ta thấy đều nhổ nước bọt hoặc lánh xa như tránh tà.

Những điều đó một mình bà Lưu gánh chịu, chưa bao giờ đi tranh cãi với ai.

Hơn nữa, bà thực sự coi ả như con đẻ mà nuôi nấng.

Nhưng một đêm nọ...

Con trai trưởng làng uống rượu say khướt chạy đến nhà ả chỉ trích bà Lưu làm bại hoại gia phong, làm nhục mặt cả làng, khiến người trong làng đi đâu cũng không ngẩng đầu lên được.

Bà Lưu im lặng nghe hắn chửi rủa.

Lúc đó, để bảo vệ ả, bà đã nhốt ả trong phòng trong, bảo ả không được ra ngoài.

Ả im lặng nghe con trai trưởng làng mắng chửi, từ chuyện bại hoại gia phong đến chuyện lăng nhăng.

Những lời mắng nhiếc ngày càng thô tục khó nghe.

Cho đến cuối cùng, tiếng mắng nhạt dần, thay vào đó là những tiếng va chạm mạnh và tiếng cầu xin, tiếng khóc của bà Lưu.

Rất lâu sau con trai trưởng làng mới đi khuất.

Bà Lưu mở cửa phòng trong bế ả ra.

Đến giờ ả vẫn nhớ đôi mắt đỏ hoe sưng húp của bà, nhưng bà vẫn cố gượng cười hỏi ả: "Có đói không, để mẹ nấu cho con bát mì sợi nhé!" Lúc đó ả còn nhỏ, không biết chuyện gì đã xảy ra, vừa nghe được ăn mì là gật đầu cười tít mắt.

Đêm đó, bà Lưu nấu cho ả bát mì, còn phá lệ cho thêm hai quả trứng gà.

Đó là bát mì ngon nhất ả từng được ăn, cũng là bát mì cuối cùng.

Đêm đó bà Lưu ôm ả ngủ, nhưng khi tỉnh dậy, ả không bao giờ thấy bà nữa.

Mấy ngày sau, người ta tìm thấy xác bà ở hạ lưu con sông đầu làng.

Lúc đó bà Lưu đã bị ngâm nước đến trương phình, biến dạng hoàn toàn.

Thợ vớt xác trong làng dùng vải trắng quấn chặt bà lại, vứt vào giữa sân nhà ả.

Tiện tay còn lấy đi của ả một bao mì lớn, nói là công lao báo thù.

Mấy ngày sau đó xác bà Lưu vẫn nằm lăn lóc giữa sân, đến khi bốc mùi hôi thối cũng chẳng ai thèm ngó ngàng.

Chính ả đã phải quỳ lạy van xin khắp xã, đem hết gạo trắng mì trắng trứng gà trong nhà ra cho người ta, mới tìm được một nhà đồng ý giúp bà Lưu hạ táng.

Năm đó...

ả mới năm tuổi.

Sau đó ả bị người trong làng đuổi đi.

Ả lại trở thành kẻ mồ côi, vừa đi ăn xin vừa lang thang khắp nơi.

Trong một năm đó, ả từng bị bọn buôn người bắt cóc, từng bị người qua đường chê bẩn thỉu mà đá văng đi.

Chương 229

Ả từng phải tranh giành thức ăn với chó hoang trong bãi rác.

Giữa mùa đông giá rét, ả khoác trên mình tấm vải bẩn rách nát, cùng đám trẻ ăn xin chen chúc dưới gầm cầu, đôi tay đôi chân nhỏ bé sưng vù vì lạnh.

Rất nhiều đứa trẻ dưới gầm cầu đã không vượt qua nổi mùa đông năm đó, chỉ có ả và một đứa trẻ khác tên Lan Lan sống sót.

Mùa xuân đến, vận may của ả cũng tới.

Ả vẫn nhớ như in người đàn ông mặc comple bảnh bao, quần áo sạch sẽ hơn cả mặt ả đưa tay ra dắt ả đi, không hề chê bai sự bẩn thỉu trên người ả.

Nụ cười của người đàn ông đó dưới ánh mặt trời khiến ả thấy ấm áp lạ kỳ.

Thế là ả và Lan Lan được người đàn ông đó đưa về một ngôi nhà lớn ấm áp.

Lúc đó ả chỉ thấy nơi này thật đẹp, thậm chí còn to hơn cả nhà trưởng làng.

Nhưng ả không biết rằng, nơi này thực chất chẳng khác gì địa ngục, cũng là nơi ả tái sinh.

Ngoài ả và Lan Lan ra còn có vô số đứa trẻ ăn xin tầm tuổi họ.

Sau khi được ăn no mặc ấm, đám trẻ bắt đầu học võ thuật chiến đấu dưới sự dạy dỗ của một người đàn ông trong ngôi nhà này.

Chỉ cần sơ sẩy một chút là lằn roi sẽ quất xuống không thương tiếc.

Nếu khóc, nếu kêu đau thì roi sẽ càng quất mạnh hơn.

Có nhiều đứa bị đánh đến mức lăn lộn trên đất, người đầy máu rồi nằm im không động đậy.

Sau đó chúng biến mất, và có những gương mặt mới được đưa vào thay thế.

Sau này Selina mới biết những đứa trẻ đó đã chết.

Cũng giống như mẹ Lưu của ả, giống như những đứa trẻ chết cóng dưới gầm cầu, tất cả đều chết rồi!

Ả không muốn chết, vì vậy khi roi quất lên người, dù đau đến mức cắn rách môi ả cũng tuyệt đối không kêu lấy một tiếng.

Dần dần ả lớn lên và có cái tên là Lệ Lệ.

Một cái tên đơn giản nhưng ả rất vui, vì mẹ Lưu ngày xưa cũng gọi ả như thế.

Sau này ả thực hiện nhiệm vụ đầu tiên.

Gã giáo quan hung tợn bảo ả phải giết sạch những người xung quanh, vì chỉ có như vậy ả mới được sống.

Việc đầu tiên ả làm là cắt đứt cổ họng gã giáo quan đó.

Những đứa trẻ ăn xin cùng luyện tập bao năm cũng bị ả giết sạch, ngoại trừ Lan Lan – người đã cùng ả vượt qua mùa đông năm ấy.

Nhiệm vụ hoàn thành, sau mười mấy năm ả mới được gặp lại người đàn ông luôn xuất hiện trong mơ, nguồn động lực sống của ả.

Nụ cười của ông ta vẫn ấm áp như xưa.

Ngay cả khi ông ta ôm ả trên giường, giày vò ả như dã thú khiến ả đau đớn tột cùng, ả vẫn thấy nụ cười đó thật ấm áp.

Sau đó ả ngây thơ nghĩ rằng sau khi đã trao thân cho người đàn ông

này, ả sẽ mãi mãi thuộc về ông ta!

Dù ông ta có bảo ả dùng cơ thể mình để tiếp cận bất kỳ ai hay giết bất kỳ ai, ả đều không lời oán thán.

Cho đến một lần ả làm nhiệm vụ trở về, ả nhìn qua khe cửa thấy Lan Lan – người bạn năm xưa – đang nằm dưới thân người đàn ông đó với ánh mắt mê ly, sung sướng kêu gào thảm thiết.

Lúc đó ả đã muốn giết Lan Lan!

Nhưng vì người đàn ông kia ngăn cản nên ả tạm tha.

Vết sẹo trên mặt ả sau này cũng là do Lan Lan gây ra.

Đáng tiếc, kỹ năng ám sát của Lan Lan so với ả vẫn còn kém xa.

Dù mặt bị rạch một đường nhưng Lan Lan đã phải trả giá bằng mạng sống.

Sau đó vết thương trên mặt ả lành lại, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp đã để lại một vết sẹo.

Dù người đàn ông đó không trách phạt nhưng ả cảm nhận rõ ông ta đang xa lánh ả, cố ý lạnh nhạt với ả.

Vì vậy ả liều mạng hoàn thành tốt mọi nhiệm vụ, dù ông ta có bảo ả đi ngủ với bất kỳ ai, giết bất kỳ ai ả đều không một lời oán trách, và nhiệm vụ nào ả cũng hoàn thành xuất sắc.

Nhưng người đàn ông đó vẫn không thèm nhìn ả thêm một lần nào nữa, cũng không bao giờ dịu dàng ôm ả lên giường hay giày vò ả như dã thú nữa.

Ả mất hết tất cả, mất đi cả nơi thuộc về, nên ả đã chất vấn người đàn ông đó.

Nhưng đổi lại chỉ là sự khinh bỉ.

Người đàn ông đó chỉ vào vết sẹo trên mặt ả mà nói: "Vết sẹo này làm tao buồn nôn, cái mặt của mày làm tao buồn nôn, cả cái thân xác này của mày cũng làm tao buồn nôn!

Mày bị bao nhiêu thằng đàn ông ngủ rồi, tao thấy bẩn thỉu!" Nghe xong những lời đó ả đã cười, ả cười rất lớn nhưng đầy bi lương.

Cuối cùng ả đã giết chết người đàn ông đó, băm xác hắn thành vô số đoạn rồi ném từng khúc vào cống thoát nước.

Tất cả những người trong ngôi nhà đó cuối cùng cũng đều phải chết, không một ai sống sót.

Giết người xong ả bỏ đi, ả quay về ngôi làng năm xưa.

Người trong làng chào đón ả nồng nhiệt vì không biết ả chính là cô bé bị xua đuổi năm nào.

Lúc đó, con trai trưởng làng năm xưa đã lên làm trưởng làng.

Đêm hôm đó, ngoại trừ thợ vớt xác và gia đình đã giúp thu xác cho mẹ Lưu, tất cả những người khác trong làng đều chết sạch trong một đêm, mỗi người đều bị một đao chí mạng.

Tên trưởng làng hiện tại – tức là con trai trưởng làng năm xưa – chết thê thảm nhất.

Bộ phận sinh dục bị cắt sống, lưỡi cũng bị cắt rời, tứ chi bị phanh thây thành từng mảnh.

Ả cũng tra hỏi ra được rằng năm đó chính gia đình trưởng làng là những người đầu tiên tung tin đồn góa phụ Lưu lăng nhăng và vứt ả đầu cầu.

Khi người ta phát hiện ra nhà trưởng làng thì trong nhà đã máu chảy thành sông, cả nhà nằm ngay ngắn trong chuồng lợn, thi thể bị lợn gặm nham nhở không còn hình thù.

Xong việc ả cao chạy xa bay.

Những năm qua ả trải qua nhiều chuyện và hiểu ra nhiều điều.

Ả không còn là cô gái năm xưa chỉ biết giết người vì sinh tồn hay trả thù nữa.

Chương 230

Ả có thứ mình muốn, có mong đợi được sống tiếp, nhưng duy nhất là không còn nơi nào để thuộc về nữa.

Dường như nhận ra mình đã thả hồn đi quá xa, Selina cuối cùng cũng định thần lại, quay sang nhìn Diệp Kiêu.

"Cậu biết tại sao tôi nhất định phải tìm thấy lăng Thành Cát Tư Hãn không?" Diệp Kiêu lắc đầu.

Anh không muốn bình phẩm gì về quá khứ của ả, kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận.

Selina tiện tay lấy một cuốn nhật ký từ trong ba lô ném cho Diệp Kiêu rồi nói: "Nước ngoài có ghi chép về Thành Cát Tư Hãn.

Trận chiến cuối cùng của ông ta là với một bộ lạc quý tộc tên là Khách Lỗ Đặc.

Không lâu sau trận chiến này Thành Cát Tư Hãn qua đời, và bộ lạc Khách Lỗ Đặc cũng bị diệt vong ngay sau đó!

Nhưng vào thời điểm đó, bộ lạc Khách Lỗ Đặc từng ghi chép về một món bảo vật.

Đó là một chiếc đèn cung đình không cần bất kỳ năng lượng nào vẫn có thể tỏa sáng vô tận.

Nghe nói khi đội quân u linh của bộ lạc Khách Lỗ Đặc tìm thấy món bảo vật này, nó vẫn đang tỏa ra ánh sáng yếu ớt dưới lòng đất.

Chỉ cần ước nguyện trước chiếc đèn này, nó có thể giúp người ta thực hiện bất kỳ mong muốn nào!" Nghe Selina nói xong, Diệp Kiêu sững người.

“Câu chuyện này... sao nghe quen vậy nhỉ?” Không nhận ra sự bất thường của Diệp Kiêu, Selina nói tiếp: “Đội quân u linh của bộ lạc Khách Lỗ Đặc là một đội quân chuyên đào mộ tìm bảo vật.

Chiếc đèn thần kỳ này chính là thứ họ tìm thấy trong quan tài của một vị vua cổ quốc.

Cổ quốc này nằm giữa sa mạc, cũng từng là một quốc gia vô cùng huy hoàng và có nhiều ghi chép để lại!

Vị vua đó đã dựa vào chiếc đèn này để tạo nên một thời thịnh thế huy hoàng!

Tôi không có yêu cầu gì cao sang, chỉ cần xóa bỏ vết sẹo trên mặt mình là được rồi!” Selina soi gương một lúc rồi đột ngột ném chiếc gương xuống đất.

Diệp Kiêu im lặng nghe, trong lòng không tán thành.

Một khi con người phát hiện ra mình không cần bỏ công sức hoặc bỏ ra rất ít mà có thể đạt được sự thỏa mãn lớn lao thì dục vọng sẽ tăng nhanh chóng mặt, không bao giờ có điểm dừng.

Điều này từ cổ chí kim vẫn luôn như vậy.

Vì thế Diệp Kiêu không tin rằng sau khi lấy được đèn, Selina chỉ dùng nó để xóa sẹo.

Selina liếc nhìn Diệp Kiêu, mỉm cười hỏi: “Không tin à?” Diệp Kiêu khẽ lắc đầu, nói: “Nếu chiếc đèn này thần kỳ như vậy, tại sao tất cả những người sở hữu nó đều phải chết?” Nghe vậy, sắc mặt Selina biến đổi liên tục như thể đang nhớ lại điều gì đó.

Sau đó ả cười rạng rỡ, nói tiếp: “Tôi không sợ chết đâu cậu em à, chỉ sợ trước khi chết... chưa được mặn nồng với một người đàn ông đẹp trai như em thôi!

Vậy nên... thỏa mãn nguyện vọng này cho chị đi nào~" Selina nháy mắt đưa tình với Diệp Kiêu.

Anh phớt lờ hoàn toàn, không nói một lời nào mà lẳng lặng rời khỏi lều.

Vừa ra khỏi lều, Diệp Kiêu chợt nhận ra dường như mọi người xung quanh đều đang nhìn mình với ánh mắt cực kỳ quái đản.

Ngay lập tức anh hiểu ra và chọn cách phớt lờ.

"Diệp huynh đệ!" Nghe tiếng gọi, Diệp Kiêu quay đầu lại, Hoàng Lão Tam vỗ vai anh một cái, tay kia giơ ngón cái lên cười hì hì: "Cừ thật đấy huynh đệ, thế này cũng phải gần một tiếng đồng hồ rồi nhỉ?

Không tồi, không tồi chút nào!

Nhưng nghe huynh đệ khuyên một câu, loại đàn bà này nên bớt dây vào, nếu không... chậc chậc chậc!" Nói đoạn, Hoàng Lão Tam lộ ra hàm răng vàng khè cười một cách bỉ ổi.

Diệp Kiêu thầm nghĩ trong lòng: "Một tiếng thì đã là gì, nếu tôi muốn thì hai tiếng cũng chẳng vấn đề!" Nhưng ngoài mặt anh vẫn mỉm cười hỏi: "Tôi ngủ ở lều nào?" Hoàng Lão Tam chỉ tay vào một chiếc lều trong doanh trại: "Kìa, gian đó đấy!

Nghỉ ngơi cho khỏe, không thì mai lấy đâu ra tinh thần mà đi đường!

Ha ha ha!" Tiếng cười của Hoàng Lão Tam vang động cả một vùng.

Sáng hôm sau, gió thổi có phần kỳ quái.

Mọi người thức dậy cơ bản đều bị tiếng gió rít làm tỉnh giấc.

Tuy chưa đến mức bão cát nhưng ngay cả khi mặt trời mới mọc, bầu trời cũng bị cát bụi che phủ phần lớn ánh sáng.

Cả vùng sa mạc trông như thể lúc hoàng hôn sắp đến.

Để tránh gặp bão cát, đoàn xe nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Diệp Kiêu vẫn ngồi trên chiếc xe dẫn đầu.

Đoàn xe chạy trong sa mạc rất lâu, dù đã đến giữa trưa nhưng bầu trời vẫn một màu xám xịt, cát vàng mù mịt che lấp cả bầu trời.

Nhìn cảnh tượng này ai nấy đều lo âu phiền muộn, vì đây chính là sự nguy hiểm của mùa gió ở sa mạc.

Bạn sẽ không bao giờ biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ một cơn cuồng phong đột ngột sẽ cuốn theo cát bụi, vùi lấp bạn trong hố cát khiến bạn ngạt thở mà chết.

Suốt dọc đường mọi người đều thấp thỏm nhìn bầu trời bên ngoài vì sợ bão cát nổi lên.

Bão cát giống như tiếng gầm của sa mạc, đặc biệt dữ dội vào mùa gió.

Cả đoàn xe này mà bị bão cát cuốn đi thì coi như mạng sống chấm hết.

Không biết bao lâu sau, từ bộ đàm của tài xế phía trước đột nhiên vang lên một giọng nói đầy lo lắng: “Phía sau có bão cát, tăng tốc ngay!

Nhanh lên!” Nghe thấy vậy, cả hai đều nhìn qua gương chiếu hậu.

Phía sau, cát vàng mù trời đang cuồn cuộn đổ tới, che kín cả bầu trời.

Cơn bão cát khổng lồ này như một cái miệng khổng lồ muốn nuốt chửng cả bầu trời, mọi thứ đều chìm vào bóng tối.

Trên đường đi, dù là những cây hồ dương hay xương rồng trông thấy đều bị bão cát hung dữ cuốn phăng đi.

Tin chắc rằng chẳng bao lâu nữa, đoàn xe của họ cũng sẽ giống như những cây hồ dương và xương rồng kia, bị bão cát nuốt chửng không thương tiếc.

Tài xế lúc này đã hoảng loạn, hắn điên cuồng nhấn ga, tốc độ xe lập tức tăng từ 70 lên 100km/h.

Trên đường sa mạc như thế này, tốc độ 100km/h đã là cực hạn.

Chương 231

Tuy nhiên so với cơn bão cát cuồng bạo kia, đoàn xe của họ nhỏ bé như những con kiến, bão cát có thể nuốt chửng họ bất cứ lúc nào.

Diệp Kiêu không chần chừ, lập tức lấy la bàn từ trong ba lô ra.

Chỉ thấy kim la bàn đang chỉ thẳng về hướng "Chấn".

"Chấn thuộc Mộc... hướng Chấn có cây!

Là ốc đảo!!!" Diệp Kiêu nhếch môi cười, anh nhìn tài xế phía trước nói: "Chạy về hướng Đông, ốc đảo ở phía Đông, nhanh lên!" Nhưng tên tài xế không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng, vẫn khăng khăng chạy theo hướng cũ.

Diệp Kiêu thấy vậy lập tức giật lấy bộ đàm, nhấn nút: "Đoàn xe chạy về hướng Đông, phía Đông có ốc đảo!" Nói xong Diệp Kiêu ném bộ đàm sang ghế phụ.

Tên tài xế định nói gì đó thì từ bộ đàm vang lên giọng nói của Selina: "Tất cả chạy về hướng Đông!

Nhanh lên!" Nghe vậy, tên tài xế liếc xéo Diệp Kiêu một cái rồi bẻ lái chạy về hướng Đông.

Một lúc lâu sau, bão cát phía sau không hề lùi xa mà trái lại vì mọi người chuyển hướng, nó càng nhanh chóng đuổi theo sát nút.

Đoàn xe chạy về hướng Đông đã mười mấy phút nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng ốc đảo nào.

Đúng lúc này, từ bộ đàm vang lên giọng của Hoàng Lão Tam: "Diệp huynh đệ, bão cát sắp đuổi đến mông rồi, ốc đảo đâu không thấy?

Cậu không lừa chúng tôi đấy chứ?" Diệp Kiêu không nói gì, chỉ im lặng nhìn la bàn trong tay.

Anh biết chỉ cần la bàn không hỏng thì chắc chắn nó sẽ không chỉ sai.

Thêm vài phút nữa trôi qua, khi đoàn xe vượt qua một cồn cát, một ốc đảo bất ngờ hiện ra trước mắt mọi người.

Sau một hành trình dài chỉ thấy cát vàng mù mịt, bất cứ màu sắc nào khác xuất hiện giữa biển cát đều vô cùng nổi bật.

Hoàng Lão Tam phấn khích hét lên trong bộ đàm: "Nhanh, nhanh lên!

Tăng tốc hết mức, chạy vào ốc đảo phía trước mau!" Nghe vậy, ai nấy đều đạp lút ga.

Nếu trước đó họ còn lo sợ bị lật xe thì giờ thấy ốc đảo rồi, chẳng ai còn sợ hãi nữa, tất cả đều điên cuồng lái những chiếc xe bán tải lao nhanh về phía ốc đảo.

Chẳng mấy chốc mọi người đã nhìn rõ đường nét của ốc đảo, đoàn xe cách đó không quá một trăm mét!

Chỉ cần trốn vào đó là có cơ hội lớn thoát khỏi cơn bão cát này.

Hơn nữa, ốc đảo này cơ bản đại diện cho vị trí lăng Thành Cát Tư Hãn.

Mọi người không phấn khích sao được, ngay cả Selina cũng khó lòng kiềm chế được niềm vui trong lòng.

Chỉ có Diệp Kiêu dẫn đầu đoàn xe là nheo mắt lại, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, anh thầm nhủ: "Đến rồi!" Gần như cùng lúc, chiếc xe của Diệp Kiêu như bị một lực va chạm dữ dội, đầu xe bốc lên cao.

Thấy xe sắp lật, Diệp Kiêu nhanh chóng mở cửa nhảy ra ngoài, hạ

cánh an toàn trên bãi cát.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh đã tuốt khỏi bao.

Chiếc xe thứ hai chạy sau cũng bị chiếc xe thứ nhất bị hất tung va trúng, kính chắn gió và buồng lái bị bẹp dúm, tài xế chết ngay tại chỗ.

Cả đoàn xe dừng khựng lại.

Selina, Hoàng Lão Tam và đám lâu la lập tức nhảy xuống xe.

"Có chuyện gì thế này???" Hoàng Lão Tam vừa xuống xe đã cảm thấy cát vàng như dao cắt cứa vào mặt đau điếng.

Gã lập tức đeo khẩu trang, che kín mít từ đầu đến chân.

Mọi người định đội bão cát tiến lên xem xét tình hình ở hai chiếc xe dẫn đầu thì bị Selina ngăn lại.

"Đừng để ý đến bọn chúng, tiến thẳng vào ốc đảo!" Lúc này trong mắt ả chỉ có ốc đảo, chỉ có lăng Thành Cát Tư Hãn, chỉ có... chiếc đèn cung đình có thể thực hiện mong ước của con người kia.

Nghe vậy, Hoàng Lão Tam định nói gì đó nhưng thấy Selina đã lên xe trở lại nên gã đành thôi.

Gã ra lệnh cho đám lâu la ở đoàn xe phía trước khẩn trương lái xe vào ốc đảo.

Nhưng khi gã nhìn về phía trước, gã phát hiện đã có mấy tên lâu la nhảy xuống xe đang nằm trên đất, cơ thể co giật liên hồi.

Hoàng Lão Tam trợn tròn mắt, vội chạy về xe lấy súng, đồng thời điên cuồng gọi tên mấy tên đó trong bộ đàm.

Nhưng mãi không thấy phản hồi, thi thể của mấy tên đó như bị lún vào cát lún, đang từ từ bị kéo vào trong lớp cát.

Hoàng Lão Tam lập tức nhận ra chuyện này không hề đơn giản, gã

vội chuyển kênh bộ đàm, hớt hải nói: "Lệ tỷ, không ổn rồi, chỗ này có gì đó kỳ quái!

Mấy anh em lái xe phía trước chết hết trong tích tắc rồi!!!" Selina lập tức xuống xe lần nữa.

Sau khi nắm rõ tình hình, ả nheo mắt tìm kiếm trong đám đông.

Cuối cùng ánh mắt ả dừng lại trên người Diệp Kiêu.

"Hoàng Lão Tam, bắt lão già họ Chu qua đây." Nói đoạn, Selina rút từ thắt lưng ra một con dao găm sắc lẹm nắm chặt trong tay.

Lúc này Diệp Kiêu ở phía xa đang cầm Hắc Kim Cổ Đao, cảnh giác quan sát xung quanh.

Dù giữa bão cát mù mịt, anh vẫn nghe thấy tiếng "o o" bên dưới lớp cát.

Diệp Kiêu nhận ra ở đây có rất nhiều Huyết nhuyễn trùng, ít nhất là nhiều hơn ở hang đá Ai Tắc rất nhiều.

Hơn nữa mỗi con đều to béo hơn hẳn đám ở hang đá đó!

Trong tầm mắt anh có thể thấy rõ vô số đống cát đang đùn lên từ phía ốc đảo, nhanh chóng áp sát.

Đúng lúc đó, từ bộ đàm vang lên giọng nói: "Cậu em à, em có vẻ không trung thực lắm nhỉ~" Nghe thấy vậy, Diệp Kiêu vội quay đầu lại, anh thấy con dao găm sắc lẹm của Hoàng Lão Tam đang kề sát cổ giáo sư Chu.

Diệp Kiêu nheo mắt, chậm rãi đi về phía Selina.

"Chuyện này là ý gì?" Anh hỏi.

Selina mỉm cười, dùng dao găm vỗ vỗ vào mặt giáo sư Chu hai cái rồi nói: "Trước khi đến đây em đâu có bảo là sẽ xảy ra chuyện này!

Vì sự không trung thực của em, chị quyết định cho em một hình phạt.

Hoàng Lão Tam...” Ả định ra lệnh cho Hoàng Lão Tam cắt cổ giáo sư Chu.

Hoàng Lão Tam cũng cười tàn ác, chuẩn bị ra tay.

Chương 232

Diệp Kiêu ngăn lại: "Đợi đã!

Tôi cũng là lần đầu tiên đến đây, hoàn toàn mù tịt.

Xảy ra chuyện thế này mà lại đổ lỗi lên đầu tôi thì có vẻ không công bằng nhỉ?" Nói đoạn Diệp Kiêu từ từ tiến lại gần Selina.

Khi khoảng cách đã gần đủ, Diệp Kiêu khẽ nhếch môi, dừng bước.

Selina lại cười: "Vậy thì đó là sai sót của em rồi, mà sai sót... thì phải chịu phạt thôi!" Ả ra hiệu cho Hoàng Lão Tam đứng cạnh ra tay với giáo sư Chu.

Giáo sư Chu hừ lạnh một tiếng, nét mặt không hề biến sắc.

Nhưng đúng lúc đó, mọi người chợt nhận ra mình bị một bóng đen bao trùm lấy.

Selina cảnh giác ngẩng đầu lên, khóe mắt chợt thấy một vệt màu đỏ.

Sự cảnh giác của một sát thủ lâu năm khiến ả lập tức lăn người sang một bên né tránh.

Vệt đỏ đó chính là một con Huyết nhuyễn trùng khổng lồ!!!

Hoàng Lão Tam khi ngẩng đầu lên lập tức trợn tròn mắt, cả người đứng hình tại chỗ.

Con nhuyễn trùng này Hứa Thước đã kể cho gã nghe nhưng lúc đó gã không để tâm.

Giờ tận mắt chứng kiến, đầu óc Hoàng Lão Tam trống rỗng hoàn toàn, ngay cả dao trong tay cũng ngừng cử động, cả người cứng đờ.

Gã thậm chí có thể thấy rõ những vòng răng cưa gớm ghiếc trên đầu con Huyết nhuyễn trùng đang nhỏ xuống những vệt dịch nhầy lờ đờ.

Cùng lúc đó tiếng súng nổ vang.

Những tên lâu la xung quanh sau khi định thần lại cũng vội vã bóp cò, không ngần ngại nã đạn về phía con Huyết nhuyễn trùng.

Tiếng súng khiến Hoàng Lão Tam giật mình tỉnh lại.

Bản năng sinh tồn trỗi dậy, gã đẩy mạnh giáo sư Chu về phía con Huyết nhuyễn trùng, còn mình thì quay đầu chạy thục mạng.

Huyết nhuyễn trùng chạm vào là chết!

Giáo sư Chu nếu chạm phải con quái vật ngay sát sườn kia thì chắc chắn không sống quá ba giây!

Hiện tại giáo sư Chu chỉ cách con Huyết nhuyễn trùng một bước chân, cả người ông vì cú đẩy của Hoàng Lão Tam mà lao nhanh về phía nó!

Ở phía xa, ngay khi Huyết nhuyễn trùng xuất hiện, Diệp Kiêu đã lập tức lao tới.

Với tốc độ tối đa của mình, khoảng cách đó anh chỉ mất một giây là tới nơi.

Nhưng không ai ngờ Hoàng Lão Tam lại làm trò bẩn thỉu đó.

Lúc này dù Diệp Kiêu có lao đến trước mặt cũng đã muộn rồi!

Giáo sư Chu sắp ngã vào con Huyết nhuyễn trùng khổng lồ.

Một khi đã chạm vào nó thì ngay cả Diệp Kiêu cũng không cứu nổi.

Nhóm Miêu Phong, Mục Lực và Đồ Khôn đứng sau chứng kiến

cảnh đó đều trợn tròn mắt, đồng thanh hét lên: "Đừng mà!!!" Nhưng đã muộn, họ không còn cách nào khác, chỉ biết trơ mắt nhìn giáo sư Chu lao vào cái chết.

Trong mắt mọi người đều hiện lên vẻ tuyệt vọng vô cùng.

Lúc này thời gian như chậm lại, ngay cả giáo sư Chu cũng nhắm nghiền mắt chờ đợi cái chết, ông biết mình chắc chắn sẽ hy sinh.

Hầu như tất cả những ai chứng kiến cảnh đó đều nghĩ rằng giáo sư Chu đã cầm chắc cái chết.

Nhưng bước ngoặt đã xuất hiện!

Một bóng người đột ngột lao tới, vào khoảnh khắc cuối cùng đã vươn hai tay đẩy mạnh giáo sư Chu ra.

Giáo sư Chu cảm thấy một lực đẩy cực lớn truyền tới, cả người ông bay ngược ra ngoài.

Mở mắt ra, ông thấy con Huyết nhuyễn trùng màu đỏ kinh tởm kia đang rời xa mình.

Không!

Phải nói là ông đang nhanh chóng lùi xa khỏi nó.

Liếc mắt nhìn sang, một khuôn mặt quen thuộc đầy vẻ quyết tuyệt hiện ra trong tầm mắt.

"Giáo sư, con xin lỗi..." Người đẩy giáo sư Chu ra chính là Hứa Thước!

Lúc này sự hối hận hiện rõ trên mặt Hứa Thước, nước mắt đong đầy đôi mắt anh ta.

Khi bọn họ nói cho anh ta biết sự thật, sự đố kỵ và hận thù đã che mờ lý trí của Hứa Thước khiến anh ta làm ra những chuyện sai trái.

Cho đến lúc này anh ta mới thực sự nhận ra mình đã sai quá sai rồi!

Cú đẩy này chính là sự hối hận muộn màng của anh ta.

Ba chữ đó cũng là điều Hứa Thước muốn nói nhất với giáo sư Chu suốt hai ngày qua, nhưng mãi đến giờ anh ta mới có cơ hội.

Cú đẩy đó giúp giáo sư Chu thoát khỏi con Huyết nhuyễn trùng, ông đã được cứu.

Còn Hứa Thước, lời "xin lỗi" còn chưa nói hết câu đã bị cái miệng khổng lồ gớm ghiếc của con Huyết nhuyễn trùng nuốt gọn vào bụng.

Huyết nhuyễn trùng quanh năm di chuyển dưới cát nên lớp da của nó đã được mài giũa cực kỳ cứng rắn, ngay cả đạn của đám mộ tặc cũng không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho nó.

Sau khi nuốt gọn Hứa Thước, con quái vật rít lên một tiếng dài rồi lại nhắm chuẩn vào mấy tên lâu la gần nhất.

Chứng kiến cảnh tượng đó, ai nấy đều hồn xiêu phách lạc.

Họ hoàn toàn không ngờ vũ khí hiện đại lại không có tác dụng gì với sinh vật quái dị này.

Nhất thời, khi thấy cái miệng gớm ghiếc của con quái vật hướng về phía mình, ai nấy đều sởn gai ốc, tim đập thình thịch.

Tất cả vứt súng bỏ chạy toán loạn.

Huyết nhuyễn trùng rít lên một tiếng rồi cái thân hình đồ sộ của nó lại chui tọt xuống dưới lòng cát.

Lúc này Diệp Kiêu đã tới bên cạnh giáo sư Chu.

Anh đỡ ông dậy rồi vung dao cắt đứt dây thừng trói ông.

Chương 233

“Mau lên xe trốn đi!” Ngay lập tức, thân hình anh lại lóe lên, một lần nữa lao vút đi.

Trong nháy mắt, Diệp Kiêu đã đến bên cạnh Hoàng Lão Tam đang hoảng loạn tháo chạy.

“Anh Diệp, cứu tôi với, cứu...” Hoàng Lão Tam thấy Diệp Kiêu đến thì mặt mày rạng rỡ, tưởng rằng anh đến cứu mình.

Nhưng lời chưa nói hết, vẻ vui mừng trên mặt hắn đã cứng đờ.

Hoàng Lão Tam điên cuồng dùng hai tay bịt lấy cổ, nhưng máu vẫn tuôn ra không ngừng, không cách nào chặn lại được.

Diệp Kiêu không phí lời với hắn, trực tiếp vung dao cắt đứt yết hầu của Hoàng Lão Tam.

Ngay sau đó, anh không chút do dự, tiến thẳng đến chiếc xe bán tải cuối cùng, giải cứu cho Miêu Phong, Mục Lực và Đồ Khôn.

“Nhanh lên, tất cả đi theo tôi, chúng ta phải chạy tới khu ốc đảo kia ngay lập tức.” Mọi người cử động những khớp xương đã cứng đờ vì bị trói, không chút chần chừ nhảy xuống xe, chạy theo Diệp Kiêu về phía xa.

Lúc này, phía trước có huyết nhuyễn trùng, phía sau có bão cát.

Có thể nói là trước có sói, sau có hổ.

Ở giữa còn có đám mộ tặc với súng trên tay có thể lấy mạng họ bất cứ lúc nào.

Nhưng không còn cách nào khác, họ buộc phải đưa ra lựa chọn.

Hoặc là bị bão cát cuốn đi, chết ngạt; hoặc là mạo hiểm đối mặt

với huyết nhuyễn trùng để đến ốc đảo.

Sau khi cân nhắc, Diệp Kiêu chọn phương án thứ hai.

Lúc này, đã có sáu con huyết nhuyễn trùng áp sát đoàn xe, điên cuồng đuổi theo những tên mộ tặc đang chạy tán loạn.

Đám huyết nhuyễn trùng này không biết đã bị bỏ đói bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới có cơ hội no bụng nên đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Tuy nhiên, điều này lại khiến việc đến ốc đảo của nhóm Diệp Kiêu trở nên khó khăn hơn vài phần.

Diệp Kiêu đã tìm thấy giáo sư Chu, ông cùng một nhóm người đang nấp sau hai chiếc xe bán tải hỏng.

Anh đang chờ đợi một cơ hội.

"Tiểu Diệp, tôi thấy mấy con huyết nhuyễn trùng này hình như đều từ phía ốc đảo bò qua, chúng ta chắc chắn phải đến đó sao?" Giáo sư Chu nuốt nước miếng hỏi.

Ở phía bên kia, Mục Lực cũng không nhịn được lên tiếng: "Chúng ta hiện tại cách ốc đảo hơn một trăm mét, dù tôi và Đồ Khôn có chạy hết sức cũng mất khoảng mười giây." "Huống hồ là giáo sư Chu và những người khác, việc này quá mạo hiểm!" Nghe vậy, trên mặt mọi người đều lộ vẻ lo lắng.

Tuy nhiên, Diệp Kiêu lại khẽ lắc đầu.

"Đám huyết nhuyễn trùng này đến từ phía ốc đảo, điều đó chứng tỏ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nằm ngay trong đó!" "Hiện giờ có đám mộ tặc thu hút sự chú ý của chúng, tìm cơ hội chạy tới ốc đảo chắc sẽ không quá khó khăn." Nghe anh nói vậy, mọi người cũng không định bàn tán gì thêm.

Nhưng vẻ sợ hãi và lo lắng trên mặt vẫn lộ rõ suy nghĩ trong lòng họ.

Rõ ràng, họ đã nhận thức sâu sắc về sự đáng sợ của lũ huyết nhuyễn trùng này.

Đặc biệt là giáo sư Chu, vừa rồi suýt chút nữa đã "tiếp xúc thân mật" với chúng, ông thậm chí còn ngửi thấy mùi máu tanh tưởi đến buồn nôn phát ra từ cơ thể chúng.

Đến tận bây giờ, ông vẫn còn thấy lợm giọng.

Thấy sắc mặt mọi người không tự nhiên, Diệp Kiêu mỉm cười nói: "Yên tâm đi, có tôi ở đây!" Sau đó, anh quay đầu quan sát lũ huyết nhuyễn trùng ở đằng xa.

Nhóm người đứng im tại chỗ, lũ huyết nhuyễn trùng dường như hoàn toàn không phát hiện ra họ, vẫn mải mê truy đuổi đám mộ tặc.

Tiếng súng nổ vang khắp nơi, ngay cả tiếng gió rít của bão cát cũng không át được.

Quan sát một lúc, Diệp Kiêu đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Chị Lệ... biến mất rồi!

Vừa rồi tình thế cấp bách, Diệp Kiêu ngoài việc tiện tay giải quyết Hoàng Lão Tam thì không chú ý đến những người còn lại.

Kể cả lúc sau đi cởi trói cho mọi người rồi đưa họ đến đây ẩn nấp, suốt quá trình anh đều không thấy bóng dáng chị Lệ.

Dường như ngay từ khi huyết nhuyễn trùng xuất hiện, chị ta đã hoàn toàn biến mất.

Tìm kiếm xung quanh một lát không thấy, Diệp Kiêu đành bỏ qua.

Anh nhìn về phía cơn bão cát mù trời ở đằng xa, dường như nó đã không còn cách họ bao xa nữa.

Những luồng gió lốc cuốn theo cát sỏi đập vào mặt đau như dao cắt.

Lớp cát trên mặt đất dường như cũng không chịu nổi áp lực của cuồng phong mà bắt đầu bong tróc từng lớp.

Họ thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng lớp cát dưới chân đang rung chuyển.

Nhận ra tình hình này, khóe miệng Diệp Kiêu cuối cùng cũng khẽ nhếch lên.

"Mọi người chuẩn bị, khi nào tôi bảo chạy thì bắt đầu chạy!" "Cứ nhắm hướng ốc đảo mà chạy, đừng để bị tụt lại!" Nói xong, Diệp Kiêu hướng mắt về phía ốc đảo, anh đang tập trung cảm nhận sự rung động dưới chân.

Đúng lúc này, mọi người nhìn thấy rõ ràng ở khu vực gần ốc đảo, mặt đất nhô lên vô số ụ cát.

Đã trải qua một lần, họ tự nhiên biết đó chính là quỹ đạo di chuyển của huyết nhuyễn trùng.

Một ụ cát đại diện cho một con.

Nhưng hiện tại, với số lượng ụ cát nhiều như vậy, ít nhất cũng phải có hàng trăm con huyết nhuyễn trùng!

Bắt họ phải vượt qua sự phong tỏa của hàng trăm con quái vật đó để xông tới ốc đảo thì chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Ngay lập tức, giáo sư Chu hoảng hốt: "Cái đó... tiểu Diệp, hay là chúng ta nghĩ cách khác, hoặc tìm chiếc xe nào đó lái đi?" "Không phải chúng tôi không tin cậu, mà là lũ này đông quá, chúng ta..." Từ khi nhìn thấy nhiều huyết nhuyễn trùng như vậy, giáo sư Chu đã bắt đầu quýnh quáng.

Những người khác cũng liên tục gật đầu.

Lũ huyết nhuyễn trùng đằng xa quá hung tàn, cứ một miếng là nuốt gọn một tên mộ tặc.

Cái miệng nồng nặc dịch nhầy và đầy răng nanh của chúng thực sự là một cơn ác mộng khiến họ khó lòng kìm nén sự sợ hãi.

Nhưng điều họ không ngờ tới là Diệp Kiêu lại thong thả nói: "Không sao, lũ huyết nhuyễn trùng này không đáng ngại!" "Chúng ta chỉ cần từ từ đi qua là được, đừng chạy!" "Làm theo lời tôi nói chắc chắn không vấn đề gì, nhưng hiện giờ không kịp giải thích nhiều đâu!" "Đi thôi!" Nói xong, Diệp Kiêu thản nhiên bước ra ngoài, dường như hoàn toàn không hề sợ hãi lũ quái vật đằng xa.

Những người phía sau nhìn nhau ngơ ngác.

Nhưng thấy Diệp Kiêu đã đi rồi, họ cũng nghiến răng hạ quyết tâm: "Liều vậy!" Thế là họ học theo Diệp Kiêu, từng bước một đi về phía ốc đảo.

Chương 234

Dù là đi chậm thì đến đó cũng chỉ mất khoảng một phút.

Nhưng phải biết rằng, tốc độ của lũ huyết nhuyễn trùng này rất nhanh.

Dưới lớp cát, khoảng cách một trăm mét chúng chỉ cần vài giây là tới nơi.

Một khi bị phát hiện, không ai trong số họ thoát được.

Không phải họ không tin Diệp Kiêu, họ biết anh có thể đối phó với chúng.

Nhưng một người chọi với hàng trăm con, họ không ngây thơ đến mức nghĩ anh có thể cân hết.

Vì vậy, tim ai nấy đều treo ngược cành cây, lo sợ tai họa đột ngột ập đến.

Trong phút chốc, dây thần kinh của mọi người đều căng như dây đàn.

Mọi người đều di chuyển theo nhịp độ của Diệp Kiêu, không dám sai sót một bước.

Nhưng khi liếc nhìn xung quanh, họ không khỏi rùng mình khi thấy những ụ cát nhô lên của lũ huyết nhuyễn trùng đang lao vun vút dưới chân mình.

Tim họ đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tuy nhiên, sau một lúc, họ kinh ngạc nhận ra rằng dù lũ huyết nhuyễn trùng lướt qua ngay bên cạnh, chúng cũng không hề tấn công.

Cứ như thể... chúng coi họ là không khí vậy.

Lâu dần, nỗi sợ hãi ban đầu tan biến, họ bắt đầu bạo dạn hơn.

"Mấy con này dường như không có ý định tấn công chúng ta nhỉ?" Miêu Phong nhìn một con huyết nhuyễn trùng vừa lướt qua không xa, khẽ nói.

Mục Lực cũng nén cơn phấn khích: "Chuyện này là sao vậy?

Vừa nãy nó lướt qua sát tôi, tôi suýt nữa đã nổ súng rồi!" Lời này lập tức nhận được sự đồng tình của người khác: "Đúng thế, đúng thế, thật là kinh hiểm!" Mọi người dần gan lỳ hơn, vừa chậm rãi tiến về phía ốc đảo vừa trò chuyện nhẹ nhàng.

Phát hiện này khiến ai nấy đều vô cùng phấn khích.

Nhưng đột ngột, Diệp Kiêu đi đầu hàng bỗng dừng bước.

Thấy cảnh này, tim mọi người như hẫng một nhịp, vội vàng dừng lại.

Giáo sư Chu ở ngay cạnh thu cổ lại, cố lấy can đảm hỏi: "Sao vậy tiểu Diệp?

Có chuyện gì xảy ra à?" Diệp Kiêu quan sát hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: "Phía trước là khu vực lũ nhuyễn trùng tập trung dày đặc nhất, chúng ta phải tập trung tinh thần cao độ!" "Tuy hiện tại chúng không cảm ứng được chúng ta, nhưng nếu xảy ra sơ suất... chúng sẽ bầy đàn lao vào tấn công đấy!" Nói rồi, Diệp Kiêu siết chặt thanh Hắc Kim cổ đao trong tay, bước chân chậm lại.

Mọi người lại tiếp tục nhích từng bước về phía xa.

Đi được vài bước, họ phát hiện có gì đó không ổn.

Ngay phía trước, lũ nhuyễn trùng dường như cảm nhận được điều gì đó, đột ngột nhô lên khỏi lớp cát.

Một loạt ụ cát lập tức xuất hiện trước mặt.

Trong nháy mắt, tất cả đều căng thẳng tột độ, bước chân cũng dừng lại theo Diệp Kiêu.

"Không ổn, cứ thế này chúng ta chắc chắn sẽ bị phát hiện, không qua được đâu!" Diệp Kiêu đứng yên tại chỗ, mắt khẽ nheo lại nhìn những ụ cát nhô lên phía xa, dường như đang suy tính điều gì đó.

Nghe câu này, mọi người đều hoảng hốt.

"Không qua được?

Vậy giờ phải làm sao, chẳng lẽ chúng ta bị kẹt ở đây?" "Xong rồi, đợi đến lúc lũ huyết nhuyễn trùng đó phản ứng lại, tất cả chúng ta đều phải chết ở đây mất!" Mọi người lo lắng nhìn về phía xa, sắc mặt trắng bệch.

Miêu Phong ở bên cạnh run rẩy hỏi: "Vậy giờ phải làm sao?

Hay là... chúng ta quay lại đường cũ?" Thật lòng mà nói, đây là suy nghĩ của hầu hết mọi người lúc này.

Quay lại đường cũ ít nhất còn giữ được mạng.

Chứ nếu xông bừa, bị phát hiện thì chắc chắn cả đội sẽ bị tiêu diệt, làm mồi cho lũ nhuyễn trùng.

Hơn nữa nếu quay lại, họ còn có thể dùng xe bán tải để tránh né đòn tấn công.

Vì vậy, gần như ai cũng tán thành ý kiến của Miêu Phong.

Nhưng Diệp Kiêu lắc đầu: "Không được, giờ mà quay lại, dù tránh được lũ nhuyễn trùng thì cũng không thoát được bão cát phía sau!" "Trốn trong xe bán tải, bão cát ập đến sẽ khiến xe bị vùi lấp dưới lớp cát sâu hàng chục mét!" "Lúc đó tất cả chúng ta sẽ bị chôn sống!" "Giờ không còn đường lùi nữa, chỉ có thể tìm cách lên được ốc đảo phía trước thôi." Nghe vậy, tất cả rơi vào sự im lặng sâu sắc.

Nhìn vô số con huyết nhuyễn trùng đang di chuyển dưới lớp cát, lòng họ chỉ thấy một nỗi kinh hoàng.

"Vậy... vậy giờ tính sao?

Lũ này gần như bao vây cả ốc đảo rồi, chúng ta không cách nào đi vòng qua chúng được!" Giáo sư Chu sốt sắng hỏi.

Mọi ánh mắt lúc này đều đổ dồn về phía Diệp Kiêu.

Hiện tại, anh là hy vọng duy nhất của họ.

Diệp Kiêu trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng: "Tôi sẽ dẫn dụ chúng đi, mọi người cứ giữ nguyên nhịp bước như cũ, đi thẳng về phía ốc đảo!" "Nhớ kỹ, không được chạy, nhịp bước không được quá nhanh!

Nếu không sẽ gây chú ý cho chúng đấy!" Nghe vậy, gương mặt ai nấy đều hiện rõ vẻ lo lắng.

Giáo sư Chu định ngăn Diệp Kiêu mạo hiểm: "Nhưng mà..." Nhưng chưa kịp nói hết câu, Diệp Kiêu đã cắt lời: "Giờ không có thời gian nói nhảm đâu, đây là cách duy nhất!" "Yên tâm đi, lũ này không làm gì được tôi đâu, mọi người cứ yên tâm mà đi!" Nói xong, Diệp Kiêu dùng bộ pháp cực kỳ nhẹ nhàng, nhanh chóng giãn khoảng cách với mọi người.

Khi đã cách một đoạn nhất định, anh đột ngột chạy vút đi theo hướng ngược lại với cả nhóm.

Ngay khoảnh khắc Diệp Kiêu chạy đi, mọi người thấy rõ lũ huyết nhuyễn trùng khựng lại một nhịp, sau đó đồng loạt chuyển hướng về phía anh.

Chỉ trong tích tắc, những luồng sóng ngầm dưới lớp cát chuyển động dữ dội.

Toàn bộ huyết nhuyễn trùng đều điên cuồng đuổi theo Diệp Kiêu.

Chứng kiến cảnh đó, ai nấy đều cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Hàng trăm con quái vật đáng sợ cùng lúc bủa vây một mình anh.

Chương 235

“Nhiều như vậy...

Diệp Kiêu có gặp nguy hiểm không?” Giáo sư Chu nhìn theo Diệp Kiêu một hồi lâu rồi nghiến răng nói: “Đi thôi!

Chúng ta phải trân trọng thời gian mà tiểu Diệp đã tranh thủ cho chúng ta, nhanh lên!” Mọi người duy trì nhịp bước cũ, từng bước tiến sát về phía ốc đảo.

Hiện tại họ chỉ còn cách đó khoảng hai mươi mét.

Trong khi đó, Diệp Kiêu đã trở thành một chấm đen nhỏ bé giữa màn cát vàng mù mịt, mắt thường gần như không còn thấy rõ.

Phía trước họ giờ gần như không còn huyết nhuyễn trùng, chỉ có vài con còn sót lại đang lảng vảng bên dưới nhưng hoàn toàn không nhận ra sự hiện diện của họ.

Giáo sư Chu dẫn đoàn người nhanh chóng vượt qua khoảng cách ngắn ngủi đó.

Thật kỳ diệu, tất cả đều đặt chân lên ốc đảo an toàn.

Sau khi lên tới nơi, họ vẫn thận trọng từng bước đi sâu vào bên trong.

Cho đến khi đã cách xa bãi cát đầy huyết nhuyễn trùng, mọi người mới mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, thở dốc.

Đến lúc này, họ mới nhận ra quần áo mình đã ướt đẫm mồ hôi.

Cát mịn dính bết vào người khiến họ vô cùng khó chịu.

Tuy nhiên, không ai để tâm đến chuyện đó, tất cả đều hướng mắt về phía bão cát mờ mịt, tìm kiếm bóng dáng người đàn ông kia.

Thế nhưng, Diệp Kiêu đã sớm biến mất trong màn bão cát.

Sự lo lắng bao trùm lấy gương mặt mọi người.

Cùng lúc đó, Diệp Kiêu lộn ngược tay, một tia đao sắc lạnh lóe lên.

Trong chớp mắt, một con huyết nhuyễn trùng khổng lồ vừa lao ra khỏi lớp cát đã bị chém làm đôi.

Sau nhát chém đó, anh lại nhanh chóng né đi chỗ khác.

"Chắc là đủ rồi đấy nhỉ?" Diệp Kiêu dừng lại, coi đám huyết nhuyễn trùng đang lao tới như không khí.

Anh phóng tầm mắt xuyên qua màn cát vàng.

Xác định nhóm giáo sư Chu đã lên được ốc đảo, anh mỉm cười, định tăng tốc hết cỡ để cắt đuôi lũ quái vật.

Đúng lúc này, một tiếng súng bất ngờ nổ vang khiến Diệp Kiêu sực tỉnh.

Anh quay đầu lại thì thấy chị Lệ, người đã biến mất từ lâu.

Phát súng vừa rồi là do chị ta bắn vào con huyết nhuyễn trùng đang lao tới.

"Đứng ngây ra đó làm gì, mau qua đây!" Diệp Kiêu nheo mắt nhìn chị Lệ một lát, cuối cùng quyết định xem chị ta định giở trò gì.

Chị Lệ đang ngồi ở ghế lái một chiếc xe bán tải, Diệp Kiêu trực tiếp mở cửa ghế phụ chui vào.

"Chị Lệ, thế này là sao?" "Đừng nói nhảm, chị biết chú mày đối phó được lũ nhuyễn trùng này, nhưng đông thế kia một mình chú không xuể đâu!" Chị Lệ mạnh tay xoay vô lăng, tránh được cú tông của một con nhuyễn trùng.

Chị ta nói tiếp: “Trên xe có bôi bột ngải cứu, lũ này sợ mùi đó lắm!” “Nhưng bão cát sắp tới rồi, dưới áp lực gió lớn, bột ngải cứu cơ bản không còn tác dụng mấy.” “Sống được hay không chỉ còn trông vào ý trời thôi!” Diệp Kiêu vẫn dán mắt vào chị Lệ không rời nửa phân.

Chị Lệ liếc anh một cái rồi cười: “Sao?

Hôm đó ở trong lều nhìn vẫn chưa chán à?” Diệp Kiêu miễn dịch với lời trêu chọc, hỏi thẳng: “Tại sao chị lại cứu tôi?” Nghe vậy, chị Lệ bật cười lớn hơn.

Mãi một lúc sau mới bình tâm lại, chị ta nói: “Ừm... vì chị thích ánh mắt của chú mày!

Thích kiểu trai trẻ bản lĩnh như chú, lý do đó đủ chưa?” “Bất cứ ai gặp tôi, khi nhìn vết sẹo trên mặt tôi đều ít nhiều lộ vẻ ghê tởm hoặc kinh hãi.” “Ngay cả Hoàng Lão Tam và đám đàn em của hắn cũng vậy.” “Nhưng đêm hôm đó, tôi không thấy bất kỳ cảm xúc nào như thế trong mắt chú, và đó không phải là ánh mắt ngụy trang!” “Cả đời tôi giết người quá nhiều, không ngờ đến cuối cùng muốn cứu một người cũng không xong!” Nói xong, chị Lệ lại tự giễu cười một hồi.

Diệp Kiêu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cơn bão cát hung hãn đang cuốn theo màn bụi mù mịt, lao nhanh về phía chiếc xe của họ.

Chẳng bao lâu nữa, cả hai sẽ bị cuốn vào đó, vạn kiếp bất phục.

Phía sau, vô số huyết nhuyễn trùng vẫn điên cuồng bám đuổi.

Ngay lập tức, Diệp Kiêu bảo: “Dừng xe!” Chị Lệ tưởng mình nghe nhầm, quay sang nhìn anh: “Chú nói gì?” Diệp Kiêu lặp lại lần nữa.

Sắc mặt chị Lệ lập tức thay đổi.

“Chú điên à?

Giờ mà xuống xe thì khác gì nộp mạng?” Diệp Kiêu không nói gì, chỉ rút thanh Hắc Kim cổ đao ra, thản nhiên đáp: “Tin tôi đi, dừng xe.” Chị Lệ nhìn chằm chằm vào mặt Diệp Kiêu một hồi lâu rồi đạp phanh, tiếng lốp xe rít lên trên cát.

Diệp Kiêu tung người xuống xe, đóng cửa lại.

Phía sau, hai con huyết nhuyễn trùng khổng lồ đầu tiên lao ra khỏi cát, gần như chỉ trong một nhịp thở đã bị Diệp Kiêu chém đứt làm hai đoạn.

Máu bắn tung tóe nhuộm đỏ cửa kính sau xe, mờ mịt một mảng.

Chị Lệ hoàn toàn sững sờ.

Bên ngoài, sau khi chém thêm vài con nữa, Diệp Kiêu vòng sang ghế lái.

“Xuống xe đi, không chạy nhanh là bị bão cát cuốn đấy!” Lúc này, Diệp Kiêu đã cảm nhận được sức xé toạc mãnh liệt của bão cát.

Nơi này không thể nán lại lâu, phải rời đi ngay lập tức.

Nếu bị bão cát cuốn vào, ngay cả anh cũng không dám đảm bảo mình sẽ bình an vô sự.

Khi chị Lệ vừa bước xuống xe, chị ta lập tức cảm nhận được sức hút khủng khiếp của bão cát, cả người suýt bị gió cuốn đi.

Diệp Kiêu nắm chặt lấy tay chị ta: “Không còn nhiều thời gian đâu, phải rời khỏi đây ngay!” Nói rồi, không đợi chị ta phản ứng, anh kéo chị Lệ chạy vút về phía ốc đảo.

Chị Lệ vẫn chưa hết bàng hoàng trước cảnh tượng Diệp Kiêu một đao chém đôi hai con huyết nhuyễn trùng khi nãy.

Mãi đến giờ chị ta vẫn chưa kịp định thần.

Phải biết rằng, đám lâu la của Hoàng Lão Tam có súng trong tay, nhưng đạn bắn vào chúng chỉ như gãi ngứa, không hề có tác dụng.

Ngay cả đạn cũng không làm gì được, vậy mà Diệp Kiêu lại chém chúng đứt đôi chỉ bằng một nhát dao?

Chị Lệ không thể hiểu nổi, cũng không dùng kiến thức bình thường để giải thích được chuyện này.

Chương 236

Trong giây lát, chị ta chỉ cảm nhận được tiếng gió rít bên tai và cảnh vật xung quanh lùi lại nhanh chóng.

Lũ huyết nhuyễn trùng phía sau bị bỏ xa, hoàn toàn không đuổi kịp.

Chỉ trong chốc lát, Diệp Kiêu đã đặt chân lên đất ốc đảo.

Anh buông chị Lệ ra, sắc mặt vẫn bình thản, thậm chí không hề thở dốc sau khi vận động mạnh.

Nhóm giáo sư Chu nhanh chóng vây lại hỏi han: "Cậu không sao chứ tiểu Diệp?" Diệp Kiêu khẽ lắc đầu: "Yên tâm đi, lũ nhuyễn trùng đó không làm gì được tôi đâu!" "Giờ chúng ta phải nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp, bão cát sắp tới rồi!" Mọi người đồng thanh gật đầu.

Đến lúc này, họ mới chú ý đến chị Lệ ở phía sau.

Trước đó chị ta luôn che mặt, nên mọi người chưa từng thấy diện mạo thật.

"Đây là... chị Lệ trong đội khảo cổ sao?" Miêu Phong đột nhiên nhận ra.

Mọi người lập tức bày ra tư thế như gặp đại địch, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Tiểu Diệp, sao cậu lại đưa cô ta tới đây?

Vừa nãy cô ta còn muốn lấy mạng giáo sư Chu đấy!" "Hơn nữa, lớp trưởng và những người khác cũng chết dưới tay bọn chúng..." Mục Lực nhìn chị Lệ, mắt đỏ hoe, định lao lên liều mạng.

Chị Lệ nhếch mép cười khinh bỉ, chẳng buồn để ý đến Mục Lực.

Giáo sư Chu ở bên cạnh ngăn anh ta lại, liếc nhìn chị Lệ rồi hỏi:

“Bình tĩnh đã, tiểu Diệp làm vậy chắc chắn là có lý do riêng!” Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệp Kiêu.

Anh đáp: “Cô ta đã cứu tôi một mạng, tôi cũng cứu cô ta một mạng, coi như huề!” Chị Lệ nghe vậy đột nhiên bật cười.

“Cậu em thật biết đùa, dù lúc đó chị không nổ súng thì chắc cậu cũng chẳng gặp chuyện gì.” “Chị không cứu cậu, mà là cậu em đây cứu chị mới đúng!” “Chị đây chẳng có gì báo đáp, hay là... lấy thân đền đáp nhé?” Nói rồi, chị Lệ định tiến sát lại gần.

Diệp Kiêu thản nhiên lùi sang một bên, hoàn toàn phớt lờ lời trêu chọc, anh nhìn về một góc của ốc đảo.

“Chúng ta đi lên chỗ cao, mỏm núi đá đằng kia chắc có hang động, đêm nay trú tạm ở đó!” Nói xong, anh dẫn mọi người đi sâu vào ốc đảo.

Lúc này sức hút của cơn bão đã rất lớn, không ai dám chần chừ, vội vã theo chân anh vào sâu bên trong.

Một lát sau, cả nhóm ngồi vây quanh đống lửa trong hang đá.

Cửa hang được chặn bằng những tảng đá lớn, gần như không thấy ánh sáng bên ngoài.

Chỉ nghe thấy tiếng gió rít “u u” như tiếng khóc than vọng vào, khiến ai nấy đều rợn tóc gáy.

Bột ngải cứu mà chị Lệ dùng để ngăn huyết nhuyễn trùng cuối cùng cũng phát huy tác dụng.

Khi rắc vào đống lửa và các ngóc ngách trong hang, từng đàn bọ cạp bắt đầu bò ra ngoài, thậm chí còn có một hai con rắn chuông.

Sau khi bị Mục Lực và Đồ Khôn tóm gọn, hai con rắn to bằng cổ tay người lớn đã trở thành món ăn ngon lành trên đống lửa.

Chị Lệ ngồi một mình ở góc hang, hoàn toàn bị mọi người cô lập.

Một lúc sau thịt rắn đã chín, Diệp Kiêu dùng một que gỗ xiên một miếng đưa cho chị Lệ ở trong góc: "Ăn đi." Chị Lệ nhìn miếng thịt, nhận lấy rồi không quên trêu chọc một câu: "Cậu em đối xử với chị tốt thật đấy!" Thấy Diệp Kiêu chạy biến đi như trốn chạy, chị Lệ che miệng cười lớn.

Anh lại đi tới cửa hang, nhìn qua khe đá.

Bên ngoài trời đã tối mịt, không một tia sáng.

Không phải vì thời gian... mà là bão cát đã ập đến!

Những cây hồ dương và thực vật bên ngoài đều bị bão cát giày xéo, xé toạc cho đến khi nát vụn.

Bão cát giống như một cỗ máy xay thịt khổng lồ, nghiền nát mọi thứ nó chạm tới thành tro bụi.

Nhưng trong hang và ngoài hang lại như hai thế giới khác biệt.

Trải qua một thời gian dài bôn ba giữa lằn ranh sinh tử, hơi ấm từ đống lửa khiến mọi người dần cảm thấy mệt mỏi.

Chẳng mấy chốc, họ lịm đi, mi mắt nặng trĩu khép lại.

Mặc kệ cuồng phong gào thét bên ngoài, trong hang mọi người vẫn ngủ rất ngon.

Diệp Kiêu không hề buồn ngủ, anh tĩnh lặng chờ đợi bão cát qua đi.

Vì anh có linh cảm, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nằm ngay gần đây thôi...

Không biết đã qua bao lâu, mọi người trong hang uể oải tỉnh dậy.

Cơn bão dữ dội bên ngoài cuối cùng cũng đã tắt lịm, tiếng gió hú

cũng không còn.

Nhìn ra ngoài, trăng thanh gió mát.

Diệp Kiêu đang ngồi trên một tảng đá lớn ngoài cửa hang, lặng lẽ nhìn ốc đảo sau trận cuồng phong tẩy lễ.

Tất cả đều bị hủy diệt.

Từ hoa cỏ, cây cối đến những tảng đá vỡ vụn trên đỉnh, tất cả đều bị xé nát.

Cả ốc đảo trông như một bãi hoang tàn.

Mọi người bước ra cửa hang, sững sờ trước cảnh tượng khác hẳn với vẻ đẹp trong trí nhớ của họ.

"Bão cát...

đã qua rồi sao?" Giáo sư Chu ngơ ngác hỏi.

Diệp Kiêu gật đầu.

Cả nhóm bước ra ngoài hang, cảm nhận cái lạnh của sa mạc ban đêm, ai nấy đều rùng mình.

Sau khi mặc thêm áo ấm, cái lạnh mới vơi bớt phần nào.

Nhìn ốc đảo đổ nát, họ không khỏi cảm thán.

"Thiên tai... quả thực đáng sợ!" Mục Lực liếc nhìn chị Lệ đầy lạnh lùng, trầm giọng: "Đáng sợ đến mấy cũng không bằng lòng người!" Câu nói này rõ ràng nhắm vào chị Lệ.

Chương 237

Chị ta cũng hiểu ý nên mỉm cười khẽ đáp: "Cậu em à, nếu hận chị thì cứ trực tiếp ra tay chém giết, không cần phải bóng gió như thế!" "Chị đây sẽ không trách cậu đâu ~" Mục Lực nghe vậy nheo mắt, định rút con dao găm bên hông ra nhưng bị Diệp Kiêu ngăn lại.

"Mọi người chuẩn bị một chút, chúng ta đi tìm mộ Thành Cát Tư Hãn, lối vào chắc nằm quanh đây thôi!" Nói xong, Diệp Kiêu nhảy xuống khỏi tảng đá lớn.

Một lát sau, cả nhóm lên đến đỉnh một gò đất nhỏ.

Đây là điểm cao duy nhất còn sót lại của ốc đảo.

Do bão cát, cây cối đều đã bị quật gãy ngang thân, đứng từ đây có thể quan sát toàn cảnh ốc đảo mà không bị che chắn.

Sau khi quan sát một vòng, Diệp Kiêu lập tức xác định được một hướng.

Anh chỉ tay về phía một gò đất thấp phía xa: "Tới đó đi!" Cả đội bắt đầu xuất phát.

Trên đường đi, giáo sư Chu nhiều lần nhìn Diệp Kiêu như muốn nói lại thôi.

"Giáo sư, ông có gì muốn nói thì cứ nói đi." Cuối cùng, Diệp Kiêu không chịu nổi nữa nên lên tiếng.

Nghe vậy, giáo sư Chu mới hỏi: "Tiểu Diệp này, tại sao lũ huyết nhuyễn trùng không tấn công chúng ta?

Ngược lại chúng chỉ đuổi theo đám mộ tặc kia?" "Lúc ở hang đá Etse, lũ nhuyễn trùng này truy đuổi chúng ta gắt lắm mà!" Mọi người trong đoàn cũng đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Chị Lệ vì lúc đó nấp trong xe rồi lái xe chạy mất nên không biết chuyện gì đã xảy ra với đội khảo cổ.

Nghe vậy, chị ta cũng tò mò nhìn Diệp Kiêu.

Tất cả đều đầy vẻ thắc mắc, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Diệp Kiêu mỉm cười hỏi ngược lại: "Mọi người có biết lũ huyết nhuyễn trùng xác định vị trí và tấn công bằng cách nào không?" Mọi người đều chìm vào suy tư.

Không đợi họ trả lời, Diệp Kiêu nói tiếp: "Loài này sống dưới lòng đất quanh năm, thị lực đã thoái hóa gần hết, không thể dùng mắt để xác định mục tiêu!" "Khứu giác của chúng cũng không nhạy bén, đó cũng không phải là cách chúng định vị con mồi!" "Thứ giúp chúng khóa mục tiêu thực chất là một loại cảm ứng!" Mọi người ngẩn người: "Cảm ứng?" "Đúng vậy, chính là cảm ứng." "Lũ này dựa vào sự cảm ứng rung động của lớp cát để xác định vị trí mục tiêu." "Chúng cũng có thể cảm ứng lẫn nhau để phân biệt đâu là đồng loại, đâu là kẻ địch hay con mồi!" "Khi bão cát đến, lớp cát rung chuyển mạnh vì gió lốc, điều này đã làm nhiễu loạn khả năng cảm ứng của chúng!" "Chúng ta đi trên mặt đất, chỉ cần di chuyển theo nhịp rung của cát là sẽ không bị chúng phát hiện." Đến đây, mọi người mới vỡ lẽ.

Trong lòng ai nấy đều thầm thốt lên: "Hóa ra là vậy!" Nhìn Diệp Kiêu lần nữa, ánh mắt mọi người đã hoàn toàn thay đổi.

Ngay cả những thành viên mới gia nhập, từng cho rằng anh chỉ giỏi nói hươu nói vượn, nay cũng đã thay đổi định kiến.

"Đúng là tiểu Diệp, quan sát tinh tế thật đấy!" Có người trong đội khen ngợi.

Giáo sư Chu cũng mỉm cười: "Đây chắc không chỉ là nhờ quan sát,

mà phần lớn là dựa vào kinh nghiệm trước đây nhỉ?" Nói rồi, ông quay sang Diệp Kiêu hỏi: "Có đúng không tiểu Diệp?" Diệp Kiêu: "..." Vu khống, đây rõ ràng là vu khống trắng trợn!

Anh xua tay giải thích: "Kinh nghiệm gì chứ, đều nhờ đôi mắt tinh tường hay quan sát của tôi thôi!" "Thế nên sau này gặp nguy hiểm mọi người đừng có hoảng loạn, phải bình tĩnh suy nghĩ để tìm ra gốc rễ vấn đề." "Có như vậy mới tìm thấy tia sống trong hiểm cảnh!" "Nhớ kỹ đấy nhé!" Nghe đến đây, hiện trường bỗng chốc im bặt.

Kể cả giáo sư Chu, hầu hết các chuyên gia có mặt đều đờ người ra, sắc mặt thay đổi liên tục.

Chà, cảm giác này hơi kỳ lạ nha?

Họ nhìn nhau, trong đầu cùng hiện lên một câu hỏi: "Chúng ta... vừa mới bị giáo dục đấy à?" Sắc mặt giáo sư Chu cứng đờ, nhất thời không phản ứng kịp.

Chỉ có chị Lệ là ôm bụng cười ngặt nghẽo, mãi mới lấy lại hơi, chỉ tay vào nhóm giáo sư Dương mà nói: "Đám giáo sư đàng hoàng như các ông mà lại bị... bị một cậu nhóc giáo huấn cho, ha ha ha!" "Chuyện này mà truyền ra ngoài thì các ông còn mặt mũi nào nữa?" Nghe vậy, vốn dĩ định im lặng cho qua chuyện, nhưng giờ ai nấy đều đỏ bừng mặt.

Không khí trở nên vô cùng gượng gạo.

Mọi người cúi gầm mặt, giả vờ chuyên tâm nhìn xuống đất.

Miêu Phong cũng là lần đầu thấy các giáo sư có biểu cảm như vậy, bèn che miệng cười thầm.

Bị giáo sư Chu bắt gặp, ông lập tức trưng ra nụ cười hiền từ nhìn Miêu Phong: "Miêu Phong à, thầy hơi đau lưng, mấy cái máy móc này em cầm giúp thầy nhé!" Nói xong, ông đưa đống khí tài nặng nề sang

cho anh ta.

Vốn đã mang trang bị trên lưng, Miêu Phong đón lấy đống máy móc mà mặt méo xệch, suýt thì ngã chúi về phía trước.

Anh ta thầm trách mình không nên cười thầm.

À không, là không nên để giáo sư thấy mình cười thầm mới đúng.

Một lúc sau, tiếng ho khan lấp liếm sự ngượng ngùng của nhóm giáo sư mới dừng lại, không khí trở lại bình thường.

Cả nhóm đã đến trước gò đất.

Gò đất trọc lốc, không có lấy một cọng cỏ.

Nhưng kỳ lạ là dù vừa trải qua cơn bão kinh hoàng, nó dường như không hề hấn gì.

Có lẽ đây là nơi duy nhất ở ốc đảo không bị bão cát ảnh hưởng.

"Gò đất này có vẻ chẳng có gì đặc biệt nhỉ?" Đứng dưới chân gò, mọi người dùng đèn pin soi qua soi lại nhưng không thấy gì lạ.

Nói lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nằm dưới đây thì quả thực khó tin.

Nhưng Diệp Kiêu mỉm cười: "Cứ lên trên xem thử đã!" Nói rồi, anh nhẹ nhàng nhún chân, vài bước đã lên tới đỉnh gò.

Chị Lệ thấy vậy nheo mắt lại như nhớ ra điều gì đó, rồi cũng nhanh chóng leo lên.

Nhóm giáo sư Chu không chút do dự cũng leo theo.

Gò đất không lớn, nơi cao nhất cũng chỉ khoảng bốn năm mét.

Nhìn từ mặt trước thì đúng là không có gì đặc sắc.

Nhưng khi lên đến đỉnh, nhìn về phía mặt sau đối diện với ánh trăng, tất cả đều trợn tròn mắt.

“Cái... cái gì thế này?” Ai nấy đều há hốc mồm kinh ngạc.

Mặt sau gò đất, nơi ánh trăng chiếu rọi, lại sáng bóng như mặt gương, tỏa ra những tia sáng lấp lánh.

Ánh sáng tuy yếu nhưng giữa màn đêm đen kịt lại vô cùng nổi bật.

Mọi người tắt đèn pin đi.

Lớp cát trước mắt như được khảm đầy kim cương, dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng lung linh huyền ảo.

Chứng kiến cảnh tượng này, ai nấy đều sững sờ.

“Đây...

đây là chuyện gì?” Miêu Phong không kìm được thốt lên.

Chương 238

Chỉ có Diệp Kiêu và chị Lệ vẫn bình tĩnh, trong lòng thầm nghĩ: "Quả nhiên là vậy!" Đúng lúc đó, một cảnh tượng còn kinh ngạc hơn nữa xuất hiện!

Xung quanh bỗng vang lên những tiếng "sạt sạt" rõ mồn một, khiến ai nấy đều rợn tóc gáy.

"Tiếng gì vậy?" Tiếng động nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người.

Mục Lực và Đồ Khôn đồng loạt lên đạn, cảnh giác nhìn quanh.

"Không chắc chắn lắm, có thể là rắn chuông!" Quả thực, âm thanh này khá giống tiếng rung đuôi của rắn chuông, nhưng nghe kỹ thì lại có điểm khác biệt.

Tiếng "sạt sạt" ngày càng mạnh và rõ hơn, như thể có hàng vạn con rắn chuông đang ẩn dưới lớp cát, vừa rung đuôi vừa bò về phía họ.

Trong phút chốc, nỗi sợ hãi bao trùm lấy cả nhóm.

Họ cảm giác như mình đang bị bầy rắn bao vây.

"Không lẽ... hai con rắn chuông chúng ta vừa ăn là đại ca của bọn chúng?" "Giờ đàn em của chúng...

đến trả thù cho đại ca à?" Miêu Phong run rẩy nói, tay cầm đèn pin quét loạn xạ xung quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng con rắn nào.

Ở phía khác, nhóm giáo sư Chu cũng không phủ nhận giả thuyết của Miêu Phong, họ lo lắng dùng đèn soi tìm dấu vết bầy rắn nhưng vẫn bặt vô tín hiệu.

“Lúc đó tôi cứ nghĩ khí hậu sa mạc nóng bức, huyết thanh khó bảo quản!” “Nhưng giờ xem ra, đi sa mạc mang theo huyết thanh kháng độc rắn là cực kỳ cần thiết!” Giọng giáo sư Chu run rẩy vì sợ hãi.

Đúng lúc này, chị Lệ thong thả buông một câu: “Mấy người này...

đều là lũ ngốc à?” Diệp Kiêu mỉm cười, không phủ nhận.

Nghe vậy, mọi người đều quay sang nhìn chị Lệ đầy giận dữ.

Nhưng khi thấy vẻ mặt điềm tĩnh đến lạ thường của Diệp Kiêu và chị ta, họ lại ngẩn người.

“Anh Diệp, mau nghĩ cách đi, chúng ta bị bầy rắn bao vây rồi!” “Rắn chuông cực độc đấy!” Miêu Phong sốt sắng, mồ hôi hột chảy ròng ròng trên mặt.

Ngay từ khi ở trong hang, mọi người đã biết Miêu Phong rất sợ rắn.

Thế nên chị Lệ mới trêu: “Bị bao vây rồi thì còn cách nào đâu?” “Hùng hoàng không mang, bột ngải cứu cũng dùng hết rồi, ôi, chỉ còn nước chờ chết thôi!” Nghe xong câu này, mặt Miêu Phong tái mét, chân bủn rủn suýt ngã quỵ.

May có Mục Lực đỡ kịp, nếu không anh ta đã lăn xuống gò.

“Được rồi, bầy rắn chuông gì chứ, cô ta lừa anh đấy!” Diệp Kiêu liếc chị Lệ một cái rồi nói.

“Tiếng sạt sạt này không phải từ rắn, mà là do lớp cát ở đây phát ra!” Nghe vậy, cả nhóm, bao gồm cả Miêu Phong đều sững sờ.

“Không phải rắn sao?” Giáo sư Chu phản ứng nhanh nhất, vội hỏi lại.

Diệp Kiêu gật đầu: “Đúng vậy, gò đất này chính là Hưởng Sa Loan (Vịnh Cát Hát) trong truyền thuyết.

Tiếng sạt sạt là do lớp cát rung động tạo thành." "Cái gọi là 'cát hát như núi gầm, trời vang tiếng sấm' chính là nói về Hưởng Sa Loan này!" Nỗi sợ hãi dần tan biến.

Mọi người bán tín bán nghi nhìn gò đất đang lấp lánh ánh sáng: "Ý cậu là tiếng động đó do cát rung động mà có?" Diệp Kiêu gật đầu xác nhận.

Đến lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Miêu Phong vẫn còn sợ hãi: "May quá, không phải rắn!" Đúng lúc đó, giáo sư Chu vả nhẹ vào đầu Miêu Phong một cái, mắng: "Rắn cái gì mà rắn, đừng nói bậy!" Miêu Phong xoa đầu, không dám nói thêm gì nữa.

Trong phút chốc, rắn chuông trở thành chủ đề cấm kỵ của cả nhóm.

Họ thầm mừng là vẫn chưa tìm thấy lăng mộ và chưa mở sóng trực tiếp vệ tinh, nếu không thì đúng là... bị "xử tử" công khai trước mặt khán giả mất rồi.

Ở bên cạnh, Diệp Kiêu quay sang nhìn chị Lệ, có chút ngạc nhiên hỏi: "Cô cũng biết về Hưởng Sa Loan à?" Đây là điều Diệp Kiêu không ngờ tới.

Đám giáo sư ở đây đã nghiên cứu bao nhiêu tài liệu về lăng mộ Thành Cát Tư Hãn mà còn không biết về huyết nhuyễn trùng và Hưởng Sa Loan.

Vậy mà chị Lệ không chỉ biết dùng bột ngải cứu để chặn nhuyễn trùng mà còn biết cả về hiện tượng cát hát này.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy khó hiểu.

Chị Lệ thong dong đáp: "Cậu tưởng chỉ có mấy người mới biết tìm hiểu tài liệu trước khi đi à?" "Tôi cũng thu thập không ít tư liệu

liên quan đấy." "Sự tò mò của người nước ngoài về nhân vật huyền thoại Thành Cát Tư Hãn thậm chí còn mãnh liệt hơn người Đại Việt các cậu nhiều." "Vì thế từ xưa đến nay, có rất nhiều nhà thám hiểm hay mộ tặc đã lấy danh nghĩa thám hiểm để vào Đại Việt, tiến vào hoang mạc Ordos." "Đầu thế kỷ 20, một nhà thám hiểm tên là Kozlov từng tiến vào hoang mạc Ordos của Mông Cổ để tìm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn." "Trải qua bao gian nan, ông ta đã tìm thấy ốc đảo này và cả Hưởng Sa Loan nữa." "Tất cả những điều đó đều được ghi lại trong nhật ký thám hiểm của ông ta." "Chỉ đáng tiếc là dù đã đến tận đây, chỉ còn cách lăng mộ một bước chân, ông ta vẫn không tìm thấy lối vào." "Bản thân ông ta lúc đó cũng không biết đây chính là nơi tọa lạc của lăng mộ!" Nghe xong, Diệp Kiêu cũng nhớ lại sự kiện đó.

Anh mỉm cười nói: "Hóa ra là vậy, hèn gì lúc đó các người lại dễ dàng tin lời tôi nói như thế, tôi cứ tưởng các người dễ lừa lắm cơ." Chị Lệ nghe xong cũng bật cười.

"Nếu lúc đó lời cậu nói có một chút gì không khớp với kiến thức của tôi, tôi đã không để các người sống rồi!" "Tất nhiên, lúc đó tôi không biết là mình đánh không lại cậu." Chị Lệ nhướng mày, nhìn Diệp Kiêu bằng ánh mắt "tình tứ", nháy mắt một cái rồi nói tiếp: "Ngay cả hai cậu tên Mục và tên Đồ trong đội của cậu cũng không phải đối thủ của tôi." "Ngoại trừ cậu ra, chưa ai có thể khống chế tôi từ phía sau mà tôi không tài nào thoát ra được!" "Hôm nào... chị em mình lại thử lại chút nhé ~" Diệp Kiêu thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ "mụ này lại giở trò rồi", bèn phớt lờ lời mời gọi của chị ta.

Anh thản nhiên nói: "Mục Lực và Đồ Khôn là người Mông Cổ, họ không họ Mục hay họ Đồ, đó chỉ là tên của họ thôi!" Nghe xong câu này, chị Lệ sững sờ tại chỗ, sắc mặt dần trở nên méo mó vì ngượng.

Đúng lúc này, vầng trăng tròn treo trên bầu trời cuối cùng cũng lên đến đỉnh điểm.

Đồng thời, vầng trăng cũng trở nên tròn trịa hoàn hảo, như một chiếc đĩa ngọc tinh xảo tỏa ra những tia sáng bàng bạc dịu nhẹ.

Dưới ánh trăng, những viên sỏi như kim cương trên gò Hưởng Sa Loan tỏa sáng rực rỡ hơn bao giờ hết.

Chứng kiến cảnh này, mọi người đều cảm thấy kỳ diệu.

"Tê!

Cảm giác chỗ đó có gì đó khác lạ rồi!" Miêu Phong rụt cổ lại, đột ngột lên tiếng.

Không chỉ anh ta, những người khác cũng cảm nhận được sự kỳ lạ này.

Chỉ trong nháy mắt, phía trước Hưởng Sa Loan, giữa màn ánh sáng lung linh như kim cương, bất ngờ xuất hiện bóng dáng một con lạc đà trắng đang phủ phục trên mặt đất.

Gần như ngay lập tức, con lạc đà trắng hiện rõ mồn một trước mắt mọi người.

Dưới ánh trăng thanh khiết, toàn thân con lạc đà tỏa ra hào quang lấp lánh, trông vô cùng linh thiêng, như thể một sinh vật từ trên trời giáng xuống.

Chứng kiến cảnh này, ai nấy đều dụi mắt, tưởng mình bị ảo giác.

Nhưng khi nhìn lại, cảnh tượng vẫn không hề thay đổi.

Con lạc đà đó thực sự tồn tại.

Mọi người đều trợn tròn mắt, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Con lạc đà trắng chậm rãi đứng dậy dưới ánh trăng thánh khiết, thong thả dạo bước trên Hưởng Sa Loan.

Chương 239

“Lạc... lạc đà trắng...” Giáo sư Chu nuốt nước miếng, vội vàng ra hiệu cho Miêu Phong bên cạnh, hối thúc: “Nhanh, còn ngây ra đó làm gì, mau chụp ảnh ghi lại đi!” Sau đó, ông quay lại nhìn con lạc đà đang tản bộ, môi run rẩy.

“Đúng là nó...

đúng là lạc đà trắng rồi!

Tôi tìm thấy nó rồi, tìm thấy nó rồi...” “Vẫn y hệt như lần đó, nó không hề thay đổi chút nào, vẫn thanh khiết và tuyệt đẹp như vậy!” Ngay lập tức, các chuyên gia bắt đầu ghi chép lia lịa.

Diệp Kiêu quay sang hỏi chị Lệ: “Con lạc đà trắng này... trong nhật ký thám hiểm có nhắc tới không?” Chị Lệ cũng đang đầy thắc mắc, lắc đầu ngập ngừng: “Dường như... không có ghi chép nào liên quan cả.” Diệp Kiêu nghe vậy lại quay sang, dán mắt vào con lạc đà dưới chân gò đất.

“Sự xuất hiện của lạc đà trắng chắc chắn cần một thời điểm nhất định.” Nói rồi, Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn treo cao.

Giáo sư Chu nghe thấy lời anh thì tiếp lời: “Lần trước chúng tôi thấy lạc đà trắng cũng là vào đêm trăng tròn như hôm nay.” “Liệu có phải là...” Ông nhìn Diệp Kiêu như muốn hỏi ý kiến.

Diệp Kiêu suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Theo tôi suy đoán, những viên sỏi như kim cương kia có lẽ là một loại khoáng chất có từ tính.” “Có thể trong một điều kiện môi trường nhất định nào đó, nó đã lưu giữ lại hình ảnh con lạc đà này giống như băng từ vậy.” “Chỉ khi vào ngày trăng tròn, ánh trăng đạt tới một cường độ nhất định mới tạo ra hiệu ứng trình chiếu trên màn đêm đen, hiện rõ hình ảnh con lạc đà

trắng!" Mọi người nghe xong đều trầm ngâm gật đầu.

Diệp Kiêu như chợt nhớ ra điều gì đó, nói tiếp: "Tôi từng nói, khi quý tộc Mông Cổ hạ táng, họ sẽ dẫn một cặp lạc đà mẹ con tới nơi chôn cất, rồi giết con lạc đà con ngay trước mặt mẹ nó." "Như vậy, khi con cháu muốn đến tế bái, họ chỉ cần dắt lạc đà mẹ tới đây.

Lạc đà mẹ nhớ nơi con mình chết sẽ đau đớn kêu vang." "Có lẽ con lạc đà trắng này... chính là con lạc đà mẹ năm xưa!" Nghe xong câu này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, đồng loạt hướng nhìn về phía con lạc đà trắng.

Gương mặt giáo sư Chu lập tức chuyển sang vẻ vui mừng khôn xiết.

"Ý cậu là... lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nằm ngay dưới gò đất này???" Trong phút chốc, tất cả không kìm nén được sự phấn khích, đồng loạt nhìn về phía Diệp Kiêu.

Anh nheo mắt quan sát con lạc đà một lúc rồi khẽ gật đầu: "Mọi người nhìn kìa!" Anh chỉ về phía con lạc đà trắng đang thong thả bước đi: "Nó trông có vẻ đang dạo bước tùy ý, nhưng thực chất là đang đi vòng quanh một điểm cố định." "Có lẽ cơ duyên để mở lăng mộ nằm ngay tại đó!" Mọi người nghe vậy càng thêm phấn khích.

Tay ai nấy đều run rẩy vì không kìm lòng được: "Vậy... vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau đi tìm lối vào lăng mộ thôi!" Diệp Kiêu khẽ gật đầu, dẫn mọi người nhanh chóng xuống gò đất, tiến đến trước mặt con lạc đà trắng.

Miêu Phong thử đưa tay chạm vào nó khi nó chỉ cách mình trong gang tấc.

Nhưng không ngoài dự đoán, tay anh xuyên thấu qua con lạc đà, còn nó thì dường như không hề nhận ra sự hiện diện của họ, vẫn tiếp

tục đi vòng quanh một điểm trên Hưởng Sa Loan.

Diệp Kiêu nhìn vào trung tâm nơi nó đang đi vòng quanh, nói: "Đây chắc chắn là nơi con lạc đà con bị giết năm xưa." "Cũng có khả năng... chính là lối vào lăng mộ!" Ngay lập tức, Diệp Kiêu rút la bàn ra, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trời.

Lúc này, màn đêm điểm xuyết vô số vì sao lấp lánh, tạo nên một bức tranh tinh không tuyệt mỹ.

Người bình thường có lẽ chỉ thấy vẻ đẹp đó, nhưng trong mắt Diệp Kiêu thì lại khác.

"Song tinh bão nguyệt, trình tụ hợp chi thế!

Tụ thiên địa linh khí, hợp mạn thiên tinh huy!" (Hai sao ôm trăng, tạo thế hội tụ!

Gom linh khí đất trời, hợp ánh sáng ngàn sao!) "Đây là... một hiện tượng tinh tượng cực kỳ hiếm gặp!" "Nơi này chắc chắn có đại mộ!!!" Dù đoạn đầu mọi người nghe không hiểu lắm, nhưng câu cuối cùng thì ai cũng rõ.

Nghĩa là suy đoán của Diệp Kiêu về lăng mộ Thành Cát Tư Hãn là chính xác, nơi này thực sự có đại mộ.

Mọi người lại một phen phấn khích tột độ.

"Vậy... vậy giờ chúng ta phải tìm lối vào lăng mộ như thế nào?" Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu đầy kỳ vọng.

Những người khác cũng đồng loạt hướng ánh mắt tràn đầy hy vọng về phía anh.

Ở đây chỉ có Diệp Kiêu hiểu về tinh tượng và tinh thông kỳ môn bát quái.

Nếu nói có ai tìm được lối vào, thì chỉ có thể là anh.

Ngay sau đó, Diệp Kiêu tiến vào vị trí trung tâm nơi con lạc đà trắng đi vòng quanh, chăm chú quan sát những hạt sỏi nhỏ trên mặt đất.

Một lúc lâu sau, anh ngẩng đầu lên với vẻ mặt nghiêm nghị: "Chỗ này... không đơn giản đâu!" Mọi người vội vã hỏi có chuyện gì.

Diệp Kiêu chỉ xuống mặt đất: "Cấu trúc của Hưởng Sa Loan này rất đặc biệt, nếu chúng ta cưỡng ép đào bới, mặt đất sẽ tạo ra những cái bẫy cát lún, chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình!" "Phải tìm được cơ quan lối vào năm xưa mới được!" "Nhưng lối vào lăng mộ vô cùng bí ẩn, rất khó tìm, e rằng phải tốn thêm chút thời gian!" Nghe vậy, mọi người không phản ứng quá gay gắt.

Bởi họ đã chuẩn bị tâm lý cho sự nguy hiểm của lăng mộ này từ trước.

Thêm nữa, suốt quãng đường vừa qua đã trải qua biết bao nhiêu lần sinh tử, nên họ đã dạn dày hơn nhiều.

Giáo sư Chu nói: "Vậy chúng tôi có thể giúp gì không?

Đã đến tận đây rồi, chắc chắn sẽ có cách vào thôi!" Những người khác cũng đồng tình.

Diệp Kiêu gật đầu: "Việc này tôi cần phải suy nghĩ thêm, mở lăng mộ Thành Cát Tư Hãn cần phải hết sức thận trọng." Nói rồi, anh bắt đầu quan sát địa thế xung quanh, tìm kiếm tia hy vọng để mở ra lăng mộ.

Thế là tất cả mọi người bắt đầu tỏa ra tìm kiếm quanh gò đất, hy vọng tìm thấy manh mối về lối vào.

Ở phía khác, chị Lệ nhìn vào gò đất, nhíu mày như đang cố nhớ lại điều gì đó.

Một lúc sau, khi mọi người vẫn đang nỗ lực tìm kiếm, mắt chị Lệ

bỗng sáng lên.

Chị ta quay sang Diệp Kiêu nói: “Tôi nhớ ra rồi, trong nhật ký thám hiểm của Kozlov có nhắc tới một chuyện kỳ quái mà ông ta gặp phải ở Hưởng Sa Loan này!” Nghe thấy thế, dù không mấy thiện cảm với chị Lệ nhưng mọi người vẫn vây quanh lại.

Diệp Kiêu hỏi: “Chuyện gì vậy?” “Khi Kozlov đến đây, ông ta đã gặp một chuyện rất quỷ dị!” “Ban đầu trên Hưởng Sa Loan này dường như có một tấm bia đá.” “Dù trên bia không có chữ nhưng ông ta cảm thấy đó là một báu vật hiếm có nên đã định đào nó lên!” “Nhưng khi mới đào được một nửa, Kozlov đi nghỉ ngơi, lúc quay lại thì phát hiện tấm bia đá đã biến mất!” “Vì thế sau đó ông ta cảm thấy nơi này rất tà môn, không dám đào tiếp nữa vì cho rằng mảnh đất này 'biết đi'!” “Chuyện này chỉ được nhắc qua một chút trong nhật ký, nên mãi tôi mới nhớ ra!” Nghe thấy những lời đó, mọi người đều cau mày, vẻ mặt như đang suy tư điều gì.

Diệp Kiêu cũng không nhịn được mà nhìn xuống bãi cát dưới chân, hỏi: “Bia đá?

Bia đá có hình dạng gì?” Lệ Tả nghe vậy bỗng nhiên bật cười: “Chà!

Trí nhớ dường như có chút mơ hồ rồi, hay là... em trai hôn chị một cái, chị sẽ nhớ ra ngay?” Vừa nói, Lệ Tả vừa chỉ vào má mình, ghé sát về phía Diệp Kiêu.

Miêu Phong đứng bên cạnh chứng kiến cảnh này, khóe miệng khẽ giật giật: “Hay là anh Diệp, anh...

Chương 240

hy sinh một chút đi?" Diệp Kiêu dĩ nhiên trực tiếp chọn cách phớt lờ, anh nhàn nhạt nói: "Nếu cô không muốn tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, thì cứ coi như tôi chưa nói gì!" Thấy vậy, Lệ Tả lập tức thu lại nụ cười, dậm chân nói: "Thật là mất hứng." Đoạn, cô ta hậm hực nói tiếp: "Đó là một tấm bia không chữ, trên đó khắc một loại phù hiệu quái dị, lúc đó anh ta chỉ lo đào bia đá nên quên không in dập phù hiệu lại!" "Đúng rồi, bia đá này cũng không phải lúc nào cũng ở đây.

Hình như nó đột nhiên xuất hiện, rồi lại đột nhiên biến mất." Diệp Kiêu nghe xong, đưa tay xoa cằm bắt đầu suy ngẫm.

Còn Lệ Tả thì mỉm cười, đặt tay lên vai Miêu Phong.

Miêu Phong lập tức đờ người ra.

"Cậu em này, vừa rồi cậu nói...

để ai hy sinh cơ?" Miêu Phong nuốt nước bọt một cái rõ to, sau đó âm thầm né khỏi tay Lệ Tả, chạy đến nấp sau lưng giáo sư Chu, không dám hó hé gì nữa.

Giáo sư Chu cũng chỉ liếc xéo Lệ Tả một cái, hừ lạnh một tiếng.

Thấy vậy, Lệ Tả cũng không để tâm, khóe miệng vẫn giữ nụ cười mỉm.

Lúc này, Diệp Kiêu cũng nhớ ra điều gì đó.

Anh quay đầu nhìn xung quanh gò đất, nói: "Tấm bia đó không phải là bia không chữ, thứ khắc trên đó là Kim văn đặc biệt!

Trong Kim văn có một loại văn tự đặc thù, hàm nghĩa của nó không giống với văn tự thông thường, chúng đại diện cho một loại đồ đằng.

Ngoài đồ đẳng sói, đồ đẳng đại bàng, đồ đẳng gấu, còn có nhiều loại đồ đẳng khác nữa!

Ý nghĩa của các đồ đẳng này cũng khác nhau.

Cho nên tôi khẳng định... bia đá dưới gò đất này chắc chắn không chỉ có một khối!" Lập tức, Diệp Kiêu lấy la bàn từ trong túi ra.

Nơi này từ trường hỗn loạn, la bàn không có tác dụng gì mấy.

Nhưng Diệp Kiêu lại giơ cao la bàn, hướng quẻ Khảm của la bàn về phía mặt trăng trên bầu trời.

Mặt trăng thuộc âm, cũng thuộc thủy.

Trong tình huống đặc thù, sau khi la bàn mất tác dụng, cũng có thể dựa vào thuộc tính tinh tượng trên bầu trời để làm chỉ dẫn phương hướng.

Sau khi căn chỉnh quẻ Khảm, Diệp Kiêu lập tức nhảy xuống gò đất.

Anh tìm một bãi cát bằng phẳng, hướng quẻ Cấn về phía gò đất.

Thầm ghi nhớ hai phương vị vừa rồi, Diệp Kiêu một lần nữa trở lại đỉnh gò, cảm nhận kỹ hướng gió.

Sau đó lại xoay la bàn, hướng vị trí quẻ Tốn về phía gió thổi tới.

Vạn vật thế gian, vạn biến không rời gốc rễ.

Mọi thứ đều không nằm ngoài thuyết Âm Dương Bát Quái.

Những gì thuộc về thế gian cũng đều không rời khỏi Bát Quái Tứ Tượng.

Thiên viên địa phương, lấy đất làm gốc, lấy trời làm dẫn, có thể hiểu thấu mọi điều huyền diệu trong thiên hạ.

Đây chính là bí ẩn của Thiên Tự Quyển được ghi chép trong

《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.

Vì vậy, Diệp Kiêu cầm ngang la bàn trong tay, chậm rãi bước đi xung quanh gò đất.

Trong phút chốc, mọi thứ xung quanh dường như đều tĩnh lặng lại.

Miêu Phong nhìn thấy cảnh này, vừa định mở miệng hỏi giáo sư Chu xem Diệp Kiêu đang làm gì, nhưng chưa kịp nói đã bị giáo sư Chu ngăn lại.

Ông ra dấu im lặng, Miêu Phong liền không dám nói nữa.

Lệ Tả cũng nhận ra có điều không đơn giản, cô ta hơi nheo mắt, nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu không rời nửa bước.

Một lúc sau, Diệp Kiêu cuối cùng cũng dừng bước.

Ba phương vị anh vừa ghi nhớ lúc này vừa vặn khớp chính xác với tiêu điểm trên la bàn, không sai một ly một tí nào.

Cổ nhân có câu Tam túc đỉnh lập, bình định càn khôn.

Trong Thiên tự quyển cũng ghi chép Tam cực tiện khả phá vọng (ba điểm cực có thể phá vỡ ảo ảnh).

Và bây giờ, phương pháp Diệp Kiêu sử dụng chính là nó.

Sau khi xác định được ba phương vị, mọi sương mù che giấu phương hướng đều sẽ bị phá bỏ.

Khi đã xác định xong, Diệp Kiêu dời mắt về vị trí mình đang đứng, sau đó bước ra một bước.

Một giây... hai giây... không có động tĩnh gì.

Ngay khi mọi người tưởng chừng như sắp thất vọng, đột nhiên, vị trí Diệp Kiêu vừa đứng bỗng như cát lún, lớp cát từ từ sụt xuống.

Tiếp đó, một khối bia đá hình vuông cuối cùng cũng lộ ra từ dưới lớp cát.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều sững sờ!

Miêu Phong suýt chút nữa không kìm được mà kêu lên, định chạy đến chỗ bia đá để xem cho rõ.

Nhưng sực nhớ ra, cậu ta lại ngậm miệng lại vì sợ làm phiền Diệp Kiêu.

Những người còn lại cũng đa phần đều như vậy, những nếp nhăn trên mặt vì xúc động mà run rẩy điên cuồng.

Nhưng không ai dám phát ra dù chỉ một tiếng động nhỏ.

Còn Diệp Kiêu vẫn bước đi xung quanh gò đất với những bước chân quỷ dị.

Lúc thì tiến hai bước, lúc lại lùi một bước.

Nhưng mỗi khi Diệp Kiêu đứng vững và nhẹ nhàng dẫm lên một cái, thì nơi anh vừa đứng chắc chắn sẽ hiện lên một khối bia đá hình vuông!

Cảnh tượng này khiến tâm tình mọi người sục sôi.

Ngay cả Lệ Tả khi thấy vậy, trong lòng cũng không khỏi dấy lên sóng to gió lớn.

Một hồi lâu sau, Diệp Kiêu đã đi hết một vòng quanh gò đất, và một vòng gồm mười sáu tấm bia đá cũng cuối cùng đã trồi lên hết khỏi mặt đất.

Chương 241

Sau khi mười sáu tấm bia này xuất hiện, trên đỉnh gò đất, nơi mọi người đang đứng bỗng nhiên bắt đầu có những luồng ám lưu cuộn trào!

Nhận thấy tình hình này, mọi người lần lượt tản ra, tránh xa khu vực cát lún đó.

Nhưng khi lớp cát trên mặt đất tuôn ra, một khối đá khổng lồ đen như mực bỗng trồi lên từ đỉnh gò.

Ngay lập tức, mắt ai nấy đều sáng rực, vẻ mặt đầy phấn khích.

Không thể kìm nén sự xúc động trong lòng, họ chạy đến bên cạnh Diệp Kiêu, hỏi dồn dập xem chuyện gì đang xảy ra.

"Cậu giỏi thật đấy Diệp Kiêu, thế mà cũng tìm ra được!" "Vừa rồi cậu dùng phương pháp gì vậy, những loại quặng như tinh toản này chẳng phải chứa từ lực sao, la bàn đáng lẽ phải mất tác dụng chứ?" "Đỉnh quá!

Tôi nhìn mà ngẩn cả người ra luôn rồi!" Trong nhất thời, mọi người tranh nhau nói, vây quanh Diệp Kiêu đến mức nước chảy không lọt.

Cuối cùng, vẫn là giáo sư Chu tách mọi người ra mới giải vây được cho anh.

Giáo sư Chu hậm hực nhìn những vị giáo sư khác, nói: "Mấy người làm cái gì thế, cứ như nhà quê ra tỉnh ấy, chẳng có chút kiến thức nào cả!" Đoạn, giáo sư Chu quay sang nhìn Diệp Kiêu: "Diệp Kiêu, vừa rồi cậu dùng... rốt cuộc là phương pháp gì thế, thật sự quá lợi hại, có thể dạy tôi một chút được không?" "Đây chính là Phân kim

định huyệt mà giới các cậu hay nói đúng không?" Diệp Kiêu: "???..." "Cái này và Phân kim định huyệt là hai chuyện khác nhau!" Diệp Kiêu lắc đầu, chỉ tay lên mặt trăng nói: "Đây là một loại Quan tinh phong thủy bí thuật, lợi dụng mọi thứ trên thế gian để định ra phương vị Càn Khôn, từ đó tìm ra phương vị Bát Quái chính xác!" Giáo sư Chu nghe vậy, lẩm bẩm: "Quan tinh phong thủy bí thuật... tôi có thể học được không?" Diệp Kiêu nhìn vẻ mặt mắt sáng rực của giáo sư Chu, không khỏi nói: "Với thiên tư tuyệt thế của tôi mà cũng phải học... rất lâu đó!

Cho nên, ông chắc là không có cửa đâu, vả lại đây là bí kíp gia truyền của chúng tôi, không thể truyền ra ngoài!" Thật ra nói thẳng ra là, cái Tam cực phá vọng pháp trong Thiên tự quyển này, Diệp Kiêu trước đây chưa từng nghiên cứu hay tìm hiểu qua.

Sau khi Hệ thống đưa cho anh, nó cứ lặng lẽ nằm trong đầu anh thôi.

Vừa rồi Diệp Kiêu nghĩ tới là lấy ra dùng luôn, căn bản không cần học.

Nói thế chẳng qua là để giáo sư Chu thấy khó mà lui thôi.

Quả nhiên, giáo sư Chu nghe xong liền thở dài thất vọng, lộ vẻ đầy tiếc nuối: "Thôi được rồi, thôi được rồi!" Sau đó, sự chú ý của ông lại bị thu hút bởi bia đá trước mặt và khối đá khổng lồ trên đỉnh gò.

Quan sát kỹ lại, quả nhiên đúng như lời Diệp Kiêu nói.

Trên đó đúng là một loại Kim văn tượng trưng cho đồ đằng.

Có văn hình đại bàng, đại diện cho sự uy nghiêm.

Có văn hình sói, đại diện cho sự đoàn kết.

Có văn hình gấu, đại diện cho sức mạnh.

Cũng có những đồ đằng tương tự trâu, dê, ngựa, đại diện cho sự kiên trì, cống hiến và tốc độ.

Dĩ nhiên, cũng có cả những mong ước tốt đẹp cho tương lai của người Kim thời đó.

Còn khối đá khổng lồ trên đỉnh núi này, dường như thực sự chỉ là một khối ngọc thạch đơn giản bình thường, không thấy có điểm gì đặc biệt.

Quan sát một hồi, sau khi xác định khối đá này không có gì lạ, mọi người lại hướng ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu tiến đến trước khối đá, quan sát kỹ một lúc rồi khóe miệng bỗng nhếch lên.

"Mọi người, thời khắc chứng kiến kỳ tích đã đến!" Nghe thấy câu này, ai nấy đều không giấu nổi niềm vui sướng trong lòng, tràn đầy hy vọng nhìn về phía khối đá.

Chỉ thấy Diệp Kiêu đưa tay ra, nhấn nhẹ lên khối đá khổng lồ đó.

"Ầm ầm ầm..." Đột nhiên, một tràng âm thanh kịch liệt vang lên.

Trên khối đá trước mặt, bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa đá mở rộng!

Bên trong cửa đá là một khoảng không thăm thẳm.

"Cái... cái này là..." Sự xúc động trong lòng giáo sư Chu đã lên đến đỉnh điểm, toàn thân ông run rẩy không ngừng, miệng lắp bắp không thành lời.

Ngoài ra, các vị chuyên gia khác cũng đều phấn khích nhìn về phía khối đá.

Trong thoáng chốc, mọi người đều cảm thấy như mình bị mất tiếng, chỉ biết nhìn chằm chằm vào lối vào trước mắt, xúc động không

nói nên lời.

Chỉ có những giọt nước mắt tuôn rơi trên gương mặt già nua mới minh chứng được nội tâm họ đang kích động đến nhường nào!

Lệ Tả đứng bên cạnh nhìn cánh cửa đá này, không nhịn được cười, đưa tay định nâng cằm Diệp Kiêu.

Nhưng Diệp Kiêu thản nhiên lùi lại nửa bước, khiến tay Lệ Tả hụt hẫng trong không trung.

“Cô Lệ, xin hãy tự trọng!” Lệ Tả lập tức phát ra tiếng cười như chuông bạc, lát sau mới nói: "Cậu em, đúng là có bản lĩnh thật đấy, khiến chị phải nhìn bằng cặp mắt khác rồi nha!" Diệp Kiêu ngoảnh mặt đi, không thèm để ý đến Lệ Tả.

Nhưng cô ta lại nói tiếp: “Thật đáng tiếc, nếu em nhận người quen với chị sớm hơn một chút, có lẽ đã được hưởng những ngày vui vẻ như thần tiên rồi.

Đáng tiếc quá... chị rất thích em đấy ~” Nói rồi, Lệ Tả lại che mạng lên mặt, đồng thời tay vuốt ve vạt áo...

Diệp Kiêu chỉ nghe thấy một tiếng “tách” cực nhỏ và thanh thúy, Lệ Tả lại cười.

“Mệt thì ngủ một lát đi, còn cả... các ngươi nữa!” Đột nhiên, mọi người đều ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng ẩn hiện.

Diệp Kiêu đứng gần nhất, dĩ nhiên là người đầu tiên chịu ảnh hưởng.

Ngay lập tức, trước mắt mọi người bắt đầu trở nên mờ ảo, mí mắt trên dưới đánh nhau điên cuồng.

Trong nháy mắt, giáo sư Chu, Miêu Phong và những người vừa mới kích động tột độ đều ngất đi.

Ngay cả Mục Lực và Đồ Khôn đứng bên cạnh cũng cảm thấy đầu óc choáng váng, rồi sau đó lịm đi không biết gì nữa.

Diệp Kiêu cũng ôm đầu, nhìn Lệ Tả với ánh mắt khó tin, rồi nhắm nghiền mắt lại, ngã nhào xuống đất.

Lệ Tả cười khẽ, đi tới trước mặt Diệp Kiêu rồi ngồi xổm xuống.

Đôi bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo nhẹ nhàng lướt qua má Diệp Kiêu, cô ta cười nói: "Cậu nhỏ này, còn bày đặt giữ giá, để chị sờ một cái thì đã sao, có mất miếng thịt nào đâu." Sau đó, Lệ Tả lấy ba lô của Diệp Kiêu ra lục lọi nửa ngày, cuối cùng bực bội nói: "Chuyện gì thế này, thanh kiếm và cái la bàn vừa nãy của hắn chẳng phải đều để trong ba lô sao?

Sao không thấy đâu nhỉ?" Lục soát người Diệp Kiêu thêm một lượt, thấy quả thực không tìm được la bàn và Hắc Kim Cổ Đao, cô ta đành bỏ cuộc.

Sau đó, Lệ Tả thu dọn ba lô của vài người, lấy ra một số trang bị từ đó, rồi quay người đi theo cánh cửa của khối đá lớn, chậm rãi tiến vào lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Ngay sau khi Lệ Tả vào trong, Diệp Kiêu bỗng mở choàng mắt.

Chương 242

Anh chậm rãi lắc đầu, cười nói: “Hóa ra là muốn trộm trang bị...” Cái gọi là “bỏ trang bị vào ba lô” và “lấy trang bị ra từ ba lô” của anh chỉ là giả tượng mà thôi.

Trang bị của anh luôn được lưu trữ trong không gian Hệ thống.

Đoạn, Diệp Kiêu ý niệm vừa động, một chiếc chuông màu đỏ sẫm cổ kính bỗng hiện ra trong tay.

Anh nhẹ nhàng lắc hai cái, âm thanh êm dịu như tiếng suối chảy lập tức vang lên.

Giáo sư Chu và những người đang nằm ngủ say trên đất cuối cùng cũng lờ mờ tỉnh lại.

“Chuyện... chuyện gì đã xảy ra vậy?” Việc đầu tiên sau khi tỉnh dậy, giáo sư Chu liền hỏi.

Miêu Phong đứng bên cạnh cũng ôm cái đầu như sắp nổ tung, ngơ ngác nói: “Sao em thấy đầu mình như muốn nổ tung ra thế này!” Diệp Kiêu nhìn mọi người đang ngơ ngác, nhàn nhạt nói: "Chúng ta đều trúng kế của Lệ Tả rồi, bị cô ta dùng thuốc mê làm bất tỉnh." Nghe thấy vậy, mọi người cuối cùng cũng nhớ ra.

Lập tức, tất cả đều hướng mắt về phía khối đá trên đỉnh gò.

Thấy cửa đá vẫn đang mở rộng, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng giáo sư Chu vẫn không ngừng mắng mỏ: “Tôi biết ngay mà, hạng người bất lương này lúc nào cũng không từ thủ đoạn!

Bây giờ cô ta đã vào mộ trước chúng ta một bước, chúng ta cũng không được chậm trễ nữa, mau xuống mộ thôi!” Sau đó, giáo sư Chu quay sang dặn dò Miêu Phong: “Cậu mau chóng gửi định vị vệ tinh

của chúng ta cho quân đội địa phương.

Sau khi liên lạc được với họ, bảo họ cử chi viện đến gấp!" Miêu Phong gật đầu một tiếng, lập tức đi bận rộn chuẩn bị.

Còn giáo sư Chu thì mở một chiếc vali mật mã bằng nhôm bên cạnh ra, nói: "Bây giờ bắt đầu lắp ráp thiết bị livestream.

Chúng ta không kịp chờ tổ chức chi viện đâu, phải xuống mộ trước để ngăn cản người phụ nữ điên đó!" Mọi người đều gật đầu, sau đó cùng giáo sư Chu lắp ráp thiết bị livestream mang theo.

Thiết bị này đã được cài đặt sẵn kênh vệ tinh, chỉ cần mở lên là có thể tự động kết nối, truyền hình ảnh quay được về thiết bị đầu cuối để tiến hành livestream.

Đến lúc này, Diệp Kiêu thường là người rảnh rỗi nhất.

Anh ngồi tựa vào khối đá lớn, thong thả ngắm nhìn mọi người bên dưới đang bận rộn sục sôi.

Nhưng rồi, như sực nhớ ra điều gì, Diệp Kiêu lấy từ trong người ra một cái mai rùa và sáu đồng tiền xu.

"Rảnh rỗi sinh nông nổi, bói một quẻ xem sao!" "Xoảng" "Xoảng" "Xoảng" Sau ba lần lắc, sáu đồng tiền xu lập tức rơi xuống bãi cát trước mặt.

Nhìn kỹ lại, sáu đồng tiền xu vậy mà... tất cả đều là mặt ngửa, và không có đồng nào chồng lên nhau!

Ngay lập tức, Diệp Kiêu trợn tròn mắt.

"Cực Dương Hào!

Đại Cát!

Lần xuống mộ này lại là đại cát sao???" Khóe miệng Diệp Kiêu suýt nữa thì nhếch lên điên cuồng.

Nhưng rồi, như nhận ra điều gì, đồng tử anh hơi co lại.

“Khoan đã, không đúng!

Phương vị của đồng tiền đại cát này đáng lẽ phải ở... vị trí Càn chứ!

Sao có thể đều nằm ở vị trí Khôn được!” Diệp Kiêu đối chiếu phương vị, tùy ý vẽ vài đường trên mặt đất tạo thành sơ đồ Ngũ Hành Bát Quái.

Sau đó, anh cau mày.

“Ngược rồi... ngược rồi... sao lại ở vị trí Khôn chứ?

Càn Khôn đảo lộn rồi sao?” Nhưng bất chợt, Diệp Kiêu như nhớ ra điều gì, đôi mắt bỗng giãn to: “Chẳng lẽ là... vật cực tất phản?

Thứ tự Càn Khôn bị đảo chuyển, cũng dẫn đến việc Dương hào và Âm hào thay đổi!

Vậy thì Cực Dương Hào... sẽ biến thành Cực Âm Hào...

Lần xuống mộ này là...

Cực Hung!!!

Hơn nữa Khôn thuộc Âm Thổ, mảnh đất này cũng đã sớm trở thành đất cực hung, căn bản không phải nơi dành cho người sống!!!” Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu thầm nhủ: “Hỏng bét!” Nếu quẻ tượng và cách giải của anh lần này không sai, thì chuyến đi lăng mộ Thành Cát Tư Hãn này của họ... e rằng lành ít dữ nhiều rồi!

Bỗng nhiên, Diệp Kiêu như cảm nhận được điều gì liền quay đầu lại.

Thấy giáo sư Chu đang từng bước đi về phía mình.

Nhìn thấy sáu đồng tiền xu Diệp Kiêu bày trên đất, giáo sư Chu

cười nói: “Đây là phương pháp Lục hào trắc cát hung à?

Thế nào, chuyến đi lăng mộ Thành Cát Tư Hãn lần này của chúng ta là đại cát hay đại hung?” Diệp Kiêu thản nhiên xóa bỏ những phương vị Ngũ Hành vừa vẽ, sau đó nói: “Sáu đồng tiền ngửa mặt, không chồng lên nhau, dĩ nhiên là đại cát!” Giáo sư Chu nghe vậy, lập tức cười rộ lên.

“Tốt!

Tốt!

Vậy tôi chúc mọi người... khải hoàn trở về!!!

Sau khi về, tôi sẽ mời mọi người đi ăn tại nhà hàng tốt nhất bên bờ Tây Hồ!

Món cá chép chua ngọt ở đó đúng là tuyệt phẩm!

Còn cả thịt Đông Pha, canh cá Tống tẩu, cua say, cá quế tùng tử nữa...” “Giáo sư đừng nói nữa, em chảy nước miếng rồi đây!

Chỉ cần được về, bánh bao quái, sinh tiên gì đó, em sẽ ăn cho no lửng dạ mỗi ngày!” “Đúng đấy giáo sư, em bị ông nói mà đói bụng luôn rồi!

Chương 243

Em muốn về ăn cừu nướng nguyên con!" Các thành viên lần lượt lên tiếng trách móc hành vi "đáng ghét" của giáo sư.

Diệp Kiêu cũng thầm đảo mắt, sắp xuống mộ rồi mà giáo sư lại dẫn đầu mọi người dựng cờ hy sinh thế này?

Chẳng mấy chốc, thiết bị livestream đã lắp đặt xong và kết nối thành công với kênh vệ tinh.

Ngay khi phòng livestream vừa mở, hàng vạn khán giả đã ùa vào.

Nếu không phải vì không thông báo trước và hiện tại đang là đêm khuya, e rằng lượng khán giả lần này còn phải thêm vài số không phía sau.

Trong phút chốc, vô số bình luận đã lấp đầy màn hình.

"Vãi, cuối cùng cũng lên sóng rồi, tôi mong chờ mãi!" "May mà không phải chờ đến thiên thu, thanh xuân trở lại rồi!

Cuối cùng đã tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn rồi sao?" "Oa oa oa hồi hộp quá, nói mau nói mau, giáo sư mọi người thực sự tìm thấy rồi hả?" "May mà mình chưa ngủ huhu, không thì lỡ mất cảnh tượng chấn động này rồi, huhu!" "Mau xuất hiện đi, Diệp đảo của tôi đâu?

Diệp đảo đâu rồi?" Lượng bình luận hung hãn trong phòng livestream hầu hết đều nhắm vào lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Giáo sư Chu mỉm cười nói: "Đúng vậy, các bạn khán giả thân mến, chúng tôi đã không phụ lòng mong đợi!

Lối vào lăng mộ Thành Cát Tư Hãn hiện đang ở ngay trước mắt chúng ta!!!" Nói đoạn, giáo sư Chu cầm thiết bị livestream hướng về phía khối đá khổng lồ trên đỉnh gò!

Khán giả trong phòng sau khi được xác nhận thì lập tức bùng nổ.

Đồng thời, giáo sư Chu nói tiếp: "Phải nói rằng, thực ra lần này có thể tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, phần lớn là nhờ sự giúp đỡ của Diệp Kiêu!

Nếu không có cậu ấy, có lẽ chúng tôi đã bỏ mạng giữa sa mạc từ lâu rồi!" Nói rồi, giáo sư Chu quay lại nhìn Diệp Kiêu: "Diệp Kiêu, mau lại đây, khán giả trong phòng livestream đều muốn chào cậu kìa!" Thật lòng mà nói, Diệp Kiêu rất muốn từ chối!

Nhưng giáo sư Chu đã đưa cả tai nghe và camera tới trước mặt anh rồi.

Vì vậy, Diệp Kiêu đành gượng cười một cái, chào hỏi khán giả.

Ngay lập tức, phòng livestream lại bùng nổ thêm lần nữa.

"Oa!

Diệp đảo đúng là bị chiêu hàng rồi, mà còn thực sự tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nữa!" "Không hổ là Diệp bảo của tôi, đỉnh quá!" "Đẹp trai quá anh Diệp ơi, nụ cười này làm em mất ngủ luôn rồi, mê quá đi!" "Khoa học phổ thông gì đó tôi thấy chẳng có gì hay, nhưng Diệp Kiêu thì... lại là chuyện khác!" "Anh Diệp đỉnh quá!

Vậy mà thực sự tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn luôn!" Sau khi chào hỏi xong, Miêu Phong đi tới bên cạnh giáo sư Chu, nói: "Giáo sư, em đã liên lạc được với căn cứ quân sự rồi, họ đang trên đường đến đây." Giáo sư Chu nghe vậy vội hỏi: "Vậy cậu có báo cho họ về nguy cơ của Hóa cốt trùng không?" Miêu Phong cười đáp: "Yên tâm đi giáo sư, chỉ huy địa phương nói với em là họ đã cử xe bọc thép và xe tăng hành quân sa mạc đến rồi, à còn cả trực thăng nữa!" Giáo sư Chu gật đầu, nói tiếp: "Chúng ta không có thời gian trì hoãn nữa, người phụ nữ điên kia đã xuống mộ rồi, không chừng dưới mộ sẽ bị cô ta

phá hoại cái gì đó!

Bây giờ, mọi người mau gom trang bị, xuống mộ!!!" Tất cả các chuyên gia có mặt đều gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, dưới sự chứng kiến của vạn người trong phòng livestream, mọi người lần lượt đi qua cửa đá để vào dưới mộ.

Dưới mộ tối đen và lạnh lẽo.

Vừa bước vào, mọi người đã cảm nhận được một luồng hơi lạnh xuyên qua lớp áo khoác, xộc thẳng vào da thịt, khiến ai nấy đều rùng mình một cái rõ mạnh.

"Suỵt!

Dưới mộ này... lạnh thật đấy!" Miêu Phong run cầm cập, giọng nói cũng bị đóng băng đến mức run rẩy.

Những người còn lại cũng đồng cảm sâu sắc, liên tục gật đầu.

Lập tức, mọi người lại lôi thêm quần áo từ trong ba lô ra khoác lên người.

Còn Diệp Kiêu, ngay khoảnh khắc bước xuống mộ, đôi mày anh đã nhíu chặt lại.

Đúng như quẻ tượng đã hiển thị, bên dưới này quả nhiên là Âm Thổ, âm khí vô cùng nặng nề.

Luồng hơi lạnh này không phải thực sự do nhiệt độ quá thấp, mà là do sự hiện diện của luồng âm khí này.

Vì vậy, Diệp Kiêu lập tức lấy Thiên Quan Đồng Ấn ra mang theo bên mình.

Thiên Quan Đồng Ấn có thể chống lại âm tà hiệu quả, có tác dụng xua đuổi âm khí rõ rệt.

Khi Thiên Quan Đồng Ấn vừa được lấy ra, mọi người cũng vừa vặn mặc thêm quần áo xong.

“Phù, dễ chịu rồi!

Cuối cùng cũng không thấy lạnh nữa.” Họ còn tưởng là do mặc thêm quần áo có hiệu quả, nhưng thực chất là Thiên Quan Đồng Ấn đã xua tan âm khí xung quanh mọi người.

Ngay lúc này, trong đầu Diệp Kiêu lại vang lên một giọng nói. 【 Đinh!

Chúc mừng ký chủ tìm thấy lăng mộ truyền kỳ thành công, phần thưởng nhiệm vụ được nâng cấp! 】【 Đinh!

Nhiệm vụ giai đoạn đã kích hoạt! 】【 Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn đầu tiên, vào mộ thành công!

Nhận phần thưởng: Phát Khâu Chỉ!

Văn Hương Ngọc! 】 Khi giọng nói dứt hẳn, Diệp Kiêu cảm nhận được trên hai ngón tay của bàn tay phải bỗng trào dâng một luồng sức mạnh kỳ lạ.

Diệp Kiêu vuốt ve ngón trỏ và ngón giữa dài thêm hẳn một tấc, sắc mặt lộ vẻ kỳ quặc.

Còn phần thưởng khác là Văn Hương Ngọc, cũng được Diệp Kiêu lấy ra từ không gian hệ thống rồi bỏ vào túi áo.

Loại Văn Hương Ngọc này có thể tỏa ra mùi hương kỳ lạ, có tác dụng khắc chế rõ rệt đối với độc trùng trong mộ cũng như một số tà túy.

Những người xung quanh cũng ngay lập tức ngửi thấy một mùi hương lạ lùng.

Trong phút chốc, dường như não bộ của mọi người cũng trở nên

tỉnh táo thêm vài phần.

"Mùi hương thật đặc biệt, mùi này từ đâu ra thế?" Miêu Phong đứng cạnh bỗng lên tiếng.

Giáo sư Chu cũng không ngừng hít hà, cuối cùng hướng ánh mắt về phía Diệp Kiêu: "Mùi này có chút quen thuộc, hơi giống Văn Hương Ngọc nhỉ?" Diệp Kiêu gật đầu, rồi nói: "Đúng là Văn Hương Ngọc, tôi sợ bên dưới này có độc trùng, dù sao trong sa mạc độc trùng cũng khá nhiều!" Giáo sư Chu định hỏi tiếp, nhưng ngay lúc đó, Mục Lực và Đồ Khôn từ đường hầm phía trước quay lại.

"Đã phát hiện dấu vết của người phụ nữ đó ở phía trước!" Nghe vậy, giáo sư Chu đành thôi, chuyển hướng nhìn về phía trước và nói: "Vậy đi thôi, mất nhiều thời gian quá rồi!" Lập tức, cả nhóm nhanh chóng đi theo đường hầm do con người đào đắp, xây bằng gạch đá, di chuyển nhanh trong mộ.

Một lát sau, trên suốt quãng đường, sắc mặt Diệp Kiêu vẫn luôn không hề thoải mái.

Chương 244

Bởi vì anh có thể cảm nhận được, âm khí ở cửa thông đạo và âm khí sâu trong mộ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Càng đi vào trong, âm khí càng lúc càng nặng.

Hơn nữa, cả ngôi mộ này đều khiến Diệp Kiêu cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Anh cảm nhận được âm khí sâu trong ngôi mộ này khiến anh thấy hết sức bất thường.

Đó là một loại âm khí phảng phất hơi thở tử vong nồng nặc, không phải là âm khí thuần túy.

Cứ như thể... có quái vật nào đó từ địa ngục bò lên, mang theo hơi thở tử vong nồng đậm của địa ngục vào trong mộ.

Tóm lại, tất cả những điều này đều ứng với quẻ tượng trước khi xuống mộ của Diệp Kiêu.

"Hy vọng chỉ là do tâm lý của tôi thôi!" Diệp Kiêu thầm nhủ trong lòng.

Nhưng đột nhiên, một tiếng "sột soạt" cực nhỏ bỗng khiến Diệp Kiêu giật mình tỉnh táo.

Diệp Kiêu, vốn đứng đầu hàng, lập tức giơ tay phải lên ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Thấy cảnh này, ai nấy đều không nén nổi lo lắng.

Miêu Phong định hỏi có chuyện gì, nhưng giáo sư Chu đứng bên cạnh vội giữ cậu ta lại, ra dấu im lặng.

Còn Diệp Kiêu thì vẫn tập trung lắng nghe, xác định xem tiếng sột

soạt vừa rồi có thực sự tồn tại hay không.

Nghe kỹ lại lần nữa...

"Sột soạt..." "Sột soạt..." Vẫn là âm thanh cực kỳ quỷ dị đó, cứ như thể có sinh vật nào đó đang cọ xát trên tường.

"Có tình huống!" Nghe thấy ba chữ này, sắc mặt mọi người lập tức trở nên kinh hãi tột độ.

"Cái gì???" Tất cả mọi người theo bản năng lùi lại nửa bước, đồng thời soi đèn pin về phía hầm mộ trước mặt.

Tuy nhiên, ở cuối luồng sáng vẫn là một vùng đen kịt, không phát hiện được gì.

"Sao thế Diệp Kiêu, lại có phát hiện gì à?" Giáo sư Chu run giọng hỏi.

Diệp Kiêu suy nghĩ hồi lâu, rồi nói: "Trong mộ này... có vật sống!" Mọi người nghe thấy ba chữ cuối cùng thì đều ngẩn người ra một chút.

Đợi đến khi hiểu ra ý tứ trong lời nói của Diệp Kiêu, tất cả đều như bị sét đánh, ngay cả hơi thở cũng ngưng trệ trong chốc lát.

"Vật... vật sống?!" Giáo sư Chu nuốt nước bọt cái ực, sắc mặt dần trở nên khó coi.

"Vật sống gì???" Mọi người đều hoang mang nhìn sâu vào hầm mộ, tim cũng đập thình thịch liên hồi như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bên cạnh, Diệp Kiêu lại khẽ lắc đầu, tỏ ý không rõ lắm.

Sau đó, Diệp Kiêu chuẩn bị bước tới phía trước để thám thính tình hình, nhưng bị giáo sư Chu giữ chặt lại.

"Cậu có chắc... không phải là thứ 'đại tống tử' (cương thi) gì đó không?" Diệp Kiêu chậm rãi lắc đầu, nói: "Chắc là vật sống, có sinh

mệnh!

Có lẽ rơi vào mộ từ một bãi cát lún nào đó cũng nên!" "Chúng ta cứ lên xem thử đi, xem là biết ngay!" Thấy Diệp Kiêu có vẻ không mấy bận tâm, mọi người đều không khỏi nảy sinh cảm giác hoài nghi nhân sinh.

Giỏi thật, cậu định đẩy chúng tôi vào hố lửa sao?

Phát hiện trong mộ có vật sống mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy là nghiêm túc đấy chứ?

Trong nhất thời, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Tuy nhiên, thấy Diệp Kiêu đã chậm rãi bước đi trong đường hầm, họ cũng không hề do dự mà vội vã bám theo.

So với việc đi tìm hiểu về vật sống kia, rõ ràng mọi người còn sợ bị Diệp Kiêu bỏ lại trong hầm mộ này hơn!

Một lát sau, khi cả nhóm đi vòng qua một khúc cua để tới một đoạn hầm mới, bất chợt...

Mọi người chỉ thấy "vút" một tiếng, một bóng đen bỗng nhiên lướt qua trước mắt.

Trong tích tắc, bước chân của tất cả mọi người đều khựng lại.

Một luồng khí lạnh chạy dọc theo sống lưng lên thẳng đỉnh đầu, khiến da đầu ai nấy đều tê dại.

"Vừa... vừa rồi là cái gì thế?" Giáo sư Chu nuốt nước bọt một cái rõ mạnh, trán đã lấm tấm những giọt mồ hôi li ti.

Diệp Kiêu "ồ" một tiếng, rồi nói: "Chắc chính là vật sống mà tôi vừa nói đấy." Miêu Phong nhìn Diệp Kiêu, hít sâu một hơi, run rẩy hỏi: "Cái đó... vút một cái là biến mất luôn sao???" Diệp Kiêu gật đầu, thản nhiên "ừ" một tiếng.

Ngay lập tức, sự kinh hãi bò đầy trên mặt, mọi người đều cảm thấy nổi da gà da vịt khắp người.

"Tôi... tôi nghĩ hay là, hay là chúng ta cứ lên trên trước, chờ... chờ chi viện đi!" Miêu Phong rụt cổ lại, vừa nói vừa định nhấc đôi chân nặng nề để lùi lại.

Nhưng cậu ta chợt nhận ra đôi chân mình dường như...

đã mất cảm giác, cậu ta căn bản không điều khiển nổi đôi chân mình nữa.

Còn những người khác tuy không nói gì, nhưng đôi bàn tay run rẩy dữ dội đã thể hiện rõ sự kinh hoàng trong lòng họ.

Họ cũng muốn lùi lại, nhưng tất cả đều phát hiện ra mình cũng giống Miêu Phong, đôi chân không còn nghe lời mà nhũn ra, dù thế nào cũng không bước đi nổi.

Lúc này, bình luận trong phòng livestream cũng bùng nổ ngay lập tức.

"Tôi thừa nhận là tôi có chút hối hận khi vào xem rồi, vừa vào đã dọa tôi sợ không dám ngủ!" "Ban đầu tôi... ban đầu tôi định xem một lát rồi đi ngủ, giờ thì thức trắng luôn rồi, lưng toàn mồ hôi lạnh!" "Ai mà chịu nổi chứ, cứ như đang xem phim kinh dị thực tế vậy!" "Tôi hoảng quá, cái thứ vừa vút qua là cái gì thế?

Chuột cống khổng lồ à?" "Diệp đảo rốt cuộc làm bằng gì vậy?

Chương 245

Sao biểu cảm của anh ấy không giống những người khác, chẳng lẽ anh ấy không biết sợ là gì sao?" Phòng livestream gần như bị bao phủ hoàn toàn bởi sự hoảng loạn chỉ trong tích tắc.

Và khi camera hướng về phía Diệp Kiêu, khán giả lại một lần nữa không ngừng xôn xao.

Bởi vì lúc này, sắc mặt Diệp Kiêu vô cùng bình thản, trái ngược hoàn toàn với giáo sư Chu và những người khác.

Cảnh tượng này khiến khán giả phòng livestream không khỏi hoài nghi nhân sinh.

Trong lòng hầu hết người xem đều nảy sinh một câu hỏi: "Diệp Kiêu thực sự biết sợ là gì không?" Dưới mộ, Diệp Kiêu lắng nghe thêm một lát rồi thản nhiên nói: "Không có gì phải sợ cả!" "Thứ vừa rồi chắc là hồ lang (chó rừng), sinh vật chuyên tìm thức ăn trong mộ." "Trong thần thoại Ai Cập cổ đại, vị thần cai quản cái chết và tang lễ Anubis chính là được sáng tạo dựa trên nguyên mẫu này!" "Âm thanh tôi nghe thấy lúc nãy chắc là tiếng hồ lang đang ăn thịt thối trong hố bồi táng." Đoạn, Diệp Kiêu quay sang nhìn vẻ mặt căng thẳng của mọi người, cười nói tiếp: "Yên tâm đi, hồ lang có thân hình nhỏ thon, ngay cả đàn ông trưởng thành bình thường cũng đánh không lại, hơn nữa chúng cực kỳ sợ người!" Nghe những lời này, tảng đá đè nặng trong lòng mọi người cuối cùng cũng được trút bỏ.

Ai nấy đều vỗ ngực thở phào, trên mặt vẫn còn vẻ hãi hùng.

"Phù... tôi cứ tưởng quái vật gì cơ, hú vía!" Miêu Phong run giọng nói.

Tiếp đó, giáo sư Chu cũng nói: "Tôi biết, ở nhiều lăng mộ vùng sa

mạc thường có loại hồ lang này xuất hiện!" "Loại hồ lang này có rất nhiều thiên địch, tính tình nhát gan, chủ yếu ăn thịt thối, thường chui vào mộ qua các lỗ hổng của kẻ trộm mộ để ăn thịt thối trong hố bồi táng!" "Ở đây có hồ lang xuất hiện, chứng tỏ bên cạnh chắc chắn sẽ có hố bồi táng!" Mọi người nghe vậy cũng khẽ gật đầu.

Nhưng rồi, Mục Lực không khỏi lên tiếng hỏi: "Chẳng lẽ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn đã xuất hiện lỗ hổng trộm mộ rồi sao?

Hay là đã bị ai đó nhanh chân đến trước?" Giáo sư Chu cũng lắc đầu đáp: "Tạm thời chưa rõ." "Có lẽ vì ngôi mộ đã quá lâu đời, một số chỗ bị sụp đổ nên lũ động vật này mới có cơ hội lẻn vào!" Nhưng ngay lúc đó, Diệp Kiêu đột nhiên lại lên tiếng: "Chúng đến rồi!" Nghe thấy vậy, mọi người sững sờ.

"Đến rồi?

Con hồ lang đó quay lại à?" Giáo sư Chu quay sang hỏi Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu khẽ gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu.

Giáo sư Chu bị hành động này làm cho lúng túng, vừa định hỏi thì Diệp Kiêu đã nói: "Tôi nói là 'chúng', vì không chỉ có một con hồ lang lúc nãy đâu." "Chúng???" Tất cả mọi người có mặt đều ngẩn ra, nhất thời chưa phản ứng kịp ý nghĩa trong lời nói của Diệp Kiêu.

Nhưng sau khi nhìn nhau một cái, da đầu ai nấy đều nổ tung, sự kinh hoàng lại một lần nữa bò lên mặt.

"Hồ lang không phải là động vật sống đơn độc sao?

Sao lại có cả đàn được???" Diệp Kiêu nhún vai tỏ ý không biết.

Ngay sau đó, những tiếng móng vuốt động vật nện xuống đất rõ mồn một bỗng vang vọng trong hầm mộ bên trái.

Âm thanh dày đặc và hỗn loạn.

Đúng như lời Diệp Kiêu nói... cái bóng đen lướt qua lúc nãy chính là con hổ lang trong hầm mộ, và nó thực sự đã đi gọi đồng bọn đến!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người có mặt đều hoảng hốt.

"Phải làm sao đây Diệp Kiêu, chúng ta mau đi thôi?" Giáo sư Chu mồ hôi nhễ nhại nói, "Lũ hổ lang này sống dựa vào việc ăn thịt thối, nhưng nếu chúng đói quá thì khó bảo đảm là sẽ không ăn thịt người đâu!" Vì sự an toàn của mọi người, giáo sư Chu tỏ ra hết sức lo lắng.

Những người khác cũng hoảng loạn không kém, ai nấy đều muốn tránh xa bầy thú dữ trong hầm mộ này.

Phía sau, Mục Lực và Đồ Khôn cầm súng tiến lên phía trước.

"Yên tâm đi giáo sư Chu, có chúng tôi ở đây, lũ thú dữ này không dám làm hại mọi người đâu!" Nói rồi, hai người lần lượt mở khóa an toàn của vũ khí, cùng chĩa về phía hầm mộ trước mặt.

"Mọi người rút trước đi giáo sư, hai chúng tôi sẽ đoạn hậu!" Giáo sư Chu do dự một lát, cuối cùng vẫn nói: "Vậy hai cậu... cẩn thận nhé, nếu không địch lại thì phải rút ngay đấy!" Mục Lực và Đồ Khôn liên tục gật đầu.

Dứt lời, hai người vừa nhắm súng về phía đường hầm trước mặt, vừa chậm rãi lùi lại phía sau.

Ở phía sau, nhóm giáo sư Chu đang nhanh chóng rút lui.

Chẳng mấy chốc, những âm thanh hỗn loạn trong hầm mộ cuối cùng cũng càng lúc càng gần.

Và đàn hổ lang đó cuối cùng cũng xuất hiện trong hầm mộ trước mặt mọi người.

Chỉ mới thoáng nhìn thấy, ai nấy đều hoảng loạn thần trí.

Trong bóng tối, đôi mắt lũ hổ lang đã trở nên xanh lè, như thể là

bầy sói già đang đói phát điên.

Chúng hận không thể một miếng nuốt chửng cả nhóm giáo sư Chu.

Cần phải biết rằng, thú dữ đang đứng trước ngưỡng cửa sinh tử vì thiếu thức ăn là đáng sợ nhất!

Chúng có thể bất chấp tất cả vì miếng ăn.

Chỉ có một ý niệm duy nhất là tìm thấy thức ăn để sống sót.

Lúc này, lửa hay đạn dược căn bản đều không có tác dụng.

Dù đồng bọn có chết bao nhiêu đi chăng nữa, những con còn lại vẫn sẽ lao tới con mồi trước mắt hết lớp này đến lớp khác.

Đó là lý do tại sao trên thảo nguyên, bầy sói đói dám thách thức cả sư tử!

Và ở đây cũng vậy.

Nhìn thấy Mục Lực, giáo sư Chu và những người khác, lũ hồ lang đều phát ra những tiếng gầm gừ trầm thấp.

Móng trước cào xuống đất, như những thợ săn đang chờ thời cơ hành động.

Chỉ riêng hàm răng chó sắc nhọn kia cũng đủ khiến người ta rùng mình kinh hãi.

"Rút mau!

Rút mau!" Mục Lực và Đồ Khôn ở phía trước hét lớn, hối thúc nhóm giáo sư Chu nhanh chóng rời khỏi hầm mộ.

Đồng thời Mục Lực cũng nổ súng.

Anh cố gắng dùng tiếng súng và ánh lửa để hù dọa đàn hồ lang này.

“Đoàng!!!” Một tiếng súng vang dội trong hầm mộ, khiến người ta cảm thấy điếc cả tai.

Nhưng thật thất vọng, tiếng súng và ánh lửa bùng lên không làm lũ hồ lang này chùn bước.

Thậm chí con hồ lang dẫn đầu còn thè cái lưỡi đỏ hỏn liếm mép, bỗng nhiên ngẩng cao đầu hú lên một tiếng dài như ra hiệu.

Trong tích tắc, một đàn hồ lang đen kịt lập tức lấp kín cả đường hầm, điên cuồng lao về phía Mục Lực và Đồ Khôn.

Chứng kiến cảnh này, nhóm giáo sư Chu ở phía sau ai nấy đều đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, sắc mặt tái nhợt hẳn đi.

Mục Lực và Đồ Khôn liên tục nổ súng.

Chương 246

“Đoàng đoàng đoàng...” “Tằng tằng tằng...” Ánh lửa từ nòng súng soi sáng cả đường hầm, đạn trút ra như mưa không tiếc rẻ về phía đàn hồ lang đang lao tới.

Mỗi khi một viên đạn găm vào thân mình con hồ lang, một đóa hoa máu đỏ tươi lại bùng lên.

Những con hồ lang ngã xuống hoặc là rên rỉ thảm thiết, hoặc là bất chấp tính mạng bò dậy lao tiếp về phía Mục Lực và Đồ Khôn.

“Giáo sư, mau!

Chạy mau!” “Lũ hồ lang này đông quá, chúng tôi không cầm cự được lâu đâu!” Mục Lực hét lên, mồ hôi nhễ nhại.

Nhóm giáo sư Chu ở phía sau lúc này mới giật mình tỉnh táo lại, nhưng lưng áo họ cũng đã sớm ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Nghe thấy câu nói đó, họ vội vã dùng đôi chân có phần bủn rủn để dốc sức chạy về phía cuối hầm mộ.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này cũng không khỏi hoảng hốt.

“Chuyện này là sao, trong hầm mộ sao lại có nhiều hồ lang thế này, thật kinh khủng!” “Lũ hồ lang này không cần mạng nữa à?

Ngay cả súng mà chúng cũng không sợ sao?” “Lũ hồ lang này ở dưới mộ lâu như vậy, chắc chưa biết tin tức thành lập quốc gia nên thành tinh rồi cũng nên?” “Tôi lo quá, giờ phải làm sao đây?

Mục Lực và Đồ Khôn không trụ vững được đâu!

Đến lúc đó lũ hồ lang này...” “Chạy đi, mau chạy đi!

Nếu bị lũ hồ lang này đuổi kịp thì thực sự xong đời rồi!" Trong chốc lát, bầu không khí hoảng loạn bao trùm phòng livestream.

Những khán giả đang theo dõi trước màn hình ai nấy đều thắt tim, đổ mồ hôi hột.

Dưới mộ, Mục Lực và Đồ Khôn vừa lùi lại vừa nổ súng vào đàn hồ lang trước mặt.

Chỉ dựa vào hỏa lực của hai người, họ đã tạm thời kìm chân được hàng chục con hồ lang trước mặt.

Mọi người đang rút lui một cách trật tự.

Tuy nhiên, đúng lúc này, ánh lửa trong hầm mộ bỗng nhiên tắt lịm, tiếng súng cũng ngừng bặt theo.

Mục Lực và Đồ Khôn vào đúng lúc này... lại hết đạn!!!

Lập tức, hai người dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng rút băng đạn ở thắt lưng ra để thay cho băng đạn rỗng.

Với những người được huấn luyện đặc biệt như họ, việc thay băng đạn cộng với thao tác lên đạn chỉ mất tối đa khoảng một giây.

Nhưng hiện tại, đừng nói là một giây, ngay cả nửa giây rảnh rỗi cũng là điều xa xỉ.

Không còn hỏa lực áp chế, đàn hồ lang trước mặt lập tức chớp thời cơ lao thẳng về phía Mục Lực và Đồ Khôn.

Giữa không trung, chúng thậm chí đã nhe nanh múa vuốt, bộ răng chó sẵn sàng cắn đứt cổ họng hai người bất cứ lúc nào.

"Chết tiệt!

Liều thôi!" Thấy vậy, Mục Lực và Đồ Khôn biết rõ dù mình có thay được băng đạn cũng không kịp lên đạn nhắm bắn nữa.

Họ đành ném luôn băng đạn vào đàn hồ lang giữa không trung, rồi vung khẩu súng trong tay lên như gậy gộc.

Hai con hồ lang áp sát, cái miệng rộng nhe răng cắn thẳng vào báng súng, tiếng răng va vào súng kêu răng rắc.

Mục Lực và Đồ Khôn tung một cú đá trời giáng vào eo lũ hồ lang.

Chúng đau đớn buông miệng, bị hai người đá văng ra xa.

Dù là sói hay chó, chúng đều có đặc điểm đầu đồng, chân sắt, eo bún, câu nói này quả không sai.

Vừa đá văng hai con này xong, những con phía sau đã nối gót lao tới, chớp mắt đã đến trước mặt.

Mục Lực và Đồ Khôn còn chưa kịp đứng vững, cái miệng đỏ lòm của lũ hồ lang đã sát ngay trước mắt.

Hai người chỉ còn biết dốc sức giơ súng lên, cố gắng che chắn những bộ phận yếu hại như cổ họng.

Nhưng bỗng nhiên, "Vút vút!" Hai người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy hai luồng đao quang đen nhánh xẹt qua trước mắt.

Trong tích tắc, máu tươi tanh nồng phun ra xối xả, hai con hồ lang lao tới cũng lập tức đầu một nơi thân một nẻo.

Chứng kiến cảnh tượng này, hai người không nén nổi lùi lại vài bước, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Quay đầu lại, họ thấy Diệp Kiêu đang cầm Hắc Kim Cổ Đao, đứng ngay sau lưng họ chỉ một gang tay.

"Anh Diệp?" Cả hai đồng thanh hỏi trong nghi hoặc.

Diệp Kiêu mỉm cười gật đầu, vỗ vai hai người và nói: "Tiếp theo, cứ giao cho tôi!" Thấy cảnh này, gần như ai nấy đều sững sờ.

Ngay cả nhóm giáo sư Chu ở phía sau cũng ngẩn người tại chỗ.

Trong đường hầm chật hẹp này, một người một đao mà muốn đối chọi với hàng chục con hồ lang, chuyện này có vẻ... không khả thi cho lắm?

Trong mắt mọi người gần như đều tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Lúc này, lũ hồ lang phía sau lại một lần nữa nhe hàm răng già lởm chởm, hung tợn lao mạnh về phía ba người.

Mục Lực và Đồ Khôn thấy vậy, đều rút dao quân dụng bên hông ra, định bước tới liều mạng với lũ hồ lang.

Nhưng rồi, tay Diệp Kiêu lại đặt lên vai hai người.

"Để tôi!" Mục Lực và Đồ Khôn không khỏi do dự.

Tuy nhiên Diệp Kiêu không hề do dự chút nào, trực tiếp bước lên phía trước đứng trước mặt hai người.

Nhưng hành động tiếp theo của Diệp Kiêu lại khiến mọi người kinh ngạc vô cùng.

Chỉ thấy Diệp Kiêu vậy mà trực tiếp thu Hắc Kim Cổ Đao vào vỏ!

Chẳng lẽ Diệp Kiêu định tay không đánh lại bầy hồ lang này sao?

Gần như trong đầu tất cả mọi người đều nảy ra nghi vấn này trong tích tắc.

Ngay sau đó, hai con hồ lang đi đầu đã nhảy vọt lên cao, nhe hàm răng già lởm chởm lao vào cắn xé cổ Diệp Kiêu, với ý đồ cắn đứt cổ họng anh ngay lập tức.

Mọi người thấy vậy đều bàng hoàng, sắc mặt trong phút chốc tái nhợt hẳn đi, tim cũng "thình thịch" một tiếng.

Chương 247

Giáo sư Chu ở phía sau trong lúc cấp bách đã hét lên: "Diệp Kiêu!!!" Ngay khoảnh khắc đó, gần như ai cũng tin rằng Diệp Kiêu lần này chắc chắn sẽ mất mạng.

Bởi vì hai con hổ lang đã sát ngay trước mặt anh, mà anh lại không hề có dấu hiệu tấn công hay né tránh.

Thậm chí Mục Lực và Đồ Khôn lúc này cũng không kịp phản ứng.

Mọi người đều trợn tròn mắt, nghĩ rằng Diệp Kiêu khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Khán giả trong phòng livestream cũng đồng loạt hít một hơi lạnh, mắt như sắp rách ra, tuyệt vọng điên cuồng bình luận.

"Xong rồi, Diệp đảo bỏ cuộc rồi sao?

Mau tránh đi chứ!" "Phải làm sao đây, ai cứu anh ấy với, bị hai con sói cắn đứt cổ là xong đời luôn!" "Diệp đảo chạy mau đi!!!" "Tại sao chứ, anh ấy bị mê hoặc rồi sao?

Sao lại thành ra thế này?" "Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ai nói cho tôi biết với?" "Đừng mà anh Diệp!

Mau tránh đi!" Vào giây phút đó, thời gian như ngừng trôi.

Không ai biết tại sao Diệp Kiêu lại đột nhiên làm vậy.

Nhưng gần như ai cũng dự đoán được cảnh tượng tiếp theo: hai con hổ lang lao tới, ngoạm đứt cuống họng Diệp Kiêu, máu tươi bắn tung tóe...

Mọi người đều kinh hãi trợn tròn mắt.

Tuy nhiên...

Một chuyện ngoài dự kiến của tất cả mọi người đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy hai con hồ lang lao tới đầu tiên dường như đã nhìn thấy điều gì đó cực kỳ kinh khủng.

Cái eo của chúng vặn xoắn giữa không trung, vậy mà khi chưa kịp chạm tới người Diệp Kiêu đã trực tiếp dừng khựng lại và rơi từ trên không xuống đất ngay trước mặt anh.

Khoảnh khắc ấy, gần như ai cũng ngẩn người ra, căn bản không nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra.

Và đúng lúc này, hai con hồ lang lao tới ban nãy vậy mà trực tiếp cụp đuôi, "rên rỉ" lùi lại vào bầy.

Con hồ lang đầu đàn ở phía sau cũng cuối cùng cũng cúi thấp cái đầu vốn đang ngẩng cao.

"Cút!!!" Diệp Kiêu đột nhiên quát lớn, một luồng uy thế vô hình tức khắc lan tỏa.

Con sói đầu đàn vốn đang uy nghiêm bỗng chốc mất sạch nhuệ khí, giờ đây run rẩy như một tên tay sai bị sai bảo, phát ra tiếng rên rỉ kéo dài.

Đồng thời, nó cũng cụp chiếc đuôi vốn đang dựng cao xuống.

Cả đàn cáo sói không còn chút ham muốn tấn công nào như trước, đồng loạt lùi lại rồi biến mất trong hầm mộ.

Chứng kiến cảnh này, mọi người đều ngẩn ngơ.

Thậm chí có người còn tưởng mình gặp ảo giác, vội vàng dụi mắt.

Nhìn lại lần nữa, đàn cáo sói rõ ràng đã cụp đuôi chạy mất.

Dù có dụi mắt bao nhiêu lần thì cảnh tượng trước mắt vẫn không thay đổi.

Diệp Kiêu vẫn đứng thẳng tắp giữa lối đi, còn lũ cáo sói đã chạy sạch không còn một bóng.

Ngay lập tức, phòng livestream nổ tung, khán giả điên cuồng gửi bình luận: "Trời ơi, chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Mắt tôi có vấn đề à?", "Tôi phát điên mất, thế giới quan của tôi sụp đổ rồi, đó có phải là Haki Bá Vương không?

Diệp Kiêu đến từ thế giới Hải Tặc hả?", "Quá đỉnh, anh Diệp đang diễn thật đấy à?

Lũ cáo sói đó thật sự cút hết rồi!", "Ngầu bá cháy luôn trời ơi, chỉ một chữ thôi mà khiến lũ cáo sói chạy trối chết!

Ngầu xỉu!", "Đây là Diệp đại ca sao?

Quá trâu bò luôn!

Không thể tin được anh ấy làm thế nào nữa!"...

Trong phút chốc, khán giả bàn tán xôn xao.

Người thì bảo Diệp Kiêu dùng Haki Bá Vương, người lại nói anh khai mở lãnh địa dọa sợ lũ cáo sói.

Nói chung, giả thuyết nào cũng cực kỳ phi lý.

Nhưng thực tế, nguyên nhân không phải vậy.

Vừa rồi Diệp Kiêu chỉ đột nhiên nảy ra ý định thử xem Kỳ Lân Cổ Huyết có uy lực gì với đám dã thú này không.

Quả nhiên, Kỳ Lân là thần thú thượng cổ, sự áp chế huyết mạch khắc sâu trong xương tủy khiến đám thú tạp nham này không dám tiến lên nửa bước, chỉ biết cụp đuôi bỏ chạy.

Tất nhiên, đây có thể coi là một loại kỹ năng bị động, cũng là cách tốt nhất để dọn dẹp đám tôm tép nhỏ nhặt nhưng khó nhằn này.

Lúc này, Giáo sư Chu cùng mọi người ở phía sau đã vây quanh.

Cho đến lúc này, Mục Lực và Đồ Khôn mới thoát khỏi cơn chấn kinh tột độ.

Hai người xoa xoa khuôn mặt đã cứng đờ vì kinh ngạc, cảm thấy không thể tin nổi, vội hỏi: "Cậu vừa rồi... làm thế nào vậy?", "Đúng đó, đám cáo sói đó thật sự nghe lời cậu, bảo cút là cút luôn?".

Giáo sư Chu và những người khác cũng nhìn Diệp Kiêu như nhìn sinh vật ngoài hành tinh, tò mò săm soi từ trên xuống dưới, cứ như muốn đưa anh lên bàn phẫu thuật để nghiên cứu suốt ba ngày ba đêm vậy.

Diệp Kiêu cười không tự nhiên, đáp: "Hại, có gì đâu!

Chắc là chúng thấy tôi đẹp trai quá nên không nỡ ăn thịt, thế là chạy thôi?

Chuyện này thường xuyên xảy ra mà, không có gì to tát đâu!".

Diệp Kiêu nói cực kỳ thản nhiên, như thể chẳng hề bận tâm đến chuyện vừa rồi.

Tuy nhiên, những người khác nghe xong thì nghẹn họng, mặt đỏ bừng.

Ai nấy đều giật khóe miệng, trợn trắng mắt.

Thấy cậu đẹp trai nên không nỡ ăn?

Được lắm, trong mắt lũ cáo sói đó, cậu chỉ là một tảng thịt thôi nhé!

Chương 248

Bịp bợm cũng phải có giới hạn chứ?

Coi chúng tôi là kẻ ngốc hả?

Nhìn ánh mắt của mọi người, Diệp Kiêu khẽ cười rồi nói: "Chuyện nhỏ thôi mà, mọi người cứ làm quá lên!

Đám cáo sói chạy rồi thì chúng ta mau đi thôi, còn bao nhiêu văn vật đang đợi được bảo vệ kìa!".

Nói đoạn, Diệp Kiêu tiên phong đi xuyên qua đoạn đường hầm, dẫn đầu đội ngũ.

Thấy vậy, mọi người nhìn nhau rồi nhanh chóng đuổi theo anh.

Ai cũng cố gắng chen chúc lại gần Diệp Kiêu, không dám rời xa dù nửa bước.

Dường như cứ cách xa anh một bước là cái chết lại gần thêm một phân.

Chẳng ai nhường ai, thế là cả đoàn chen chúc thành một khối, rầm rộ lên đường.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này thì không nhịn được cười: "Ha ha ha!

Mấy người này hài quá, chắc họ tưởng Diệp Kiêu có siêu năng lực thật rồi!", "Cười chết mất, anh Diệp lại bảo là mình đẹp trai nên dọa chạy lũ sói, thật là quá đáng!", "Tôi chỉ có thể nói là chưa từng thấy ai mặt dày như vậy!", "Nhưng mà... không lẽ anh Diệp có thể nói chuyện với lũ sói sao?", "Cảm giác này cũng có khả năng đấy, nước ngoài từng có ghi chép về những người có cấu tạo ngôn ngữ đặc thù có thể giao tiếp với động vật mà!"...

Phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ.

Trong lúc đó, dưới hầm mộ, mọi người đang đi trong hầm tối thì đột nhiên có biến cố.

“Ầm ầm ầm!!!”.

Ngay khoảnh khắc đó, dường như cả ngôi mộ đang rung chuyển, phát ra những tiếng động chói tai.

Cứ như thể mọi người đang ở tâm điểm của một trận động đất 12 độ richter.

Cả mộ thất rung lắc dữ dội khiến nhóm Giáo sư Chu đứng không vững, ngã nhào xuống đất.

Phải mất một lúc lâu, cơn rung chấn kịch liệt mới dừng lại.

Lúc này, nhóm Giáo sư Chu ai nấy đều choáng váng đầu óc.

Phải hồi lâu sau họ mới tỉnh táo lại được.

Việc đầu tiên khi tỉnh lại, Giáo sư Chu mơ màng hỏi: “Sao thế này, có chuyện gì xảy ra vậy?”.

Miêu Phong cũng cố gắng đứng dậy, đỡ Giáo sư Chu dậy.

“Hay là...

động đất ạ!

Hoặc là núi lửa phun trào chăng!”.

Lúc này, Mục Lực và Đồ Khôn cũng đã hồi phục, vội vàng đỡ các giáo sư khác đang nằm dưới đất.

Giáo sư Chu nói tiếp: “Vậy chúng ta phải nhanh lên, vô số văn vật ở đây đang đợi chúng ta khai quật và bảo vệ!”.

Nói xong, Giáo sư Chu định bước tiếp trong đường hầm, sắc mặt vẫn còn hơi tái.

Ông đã đỡ hơn nhưng chưa hoàn toàn bình phục.

Ở bên cạnh, Diệp Kiêu vốn im lặng từ nãy giờ đột nhiên lên tiếng: "Ngôi mộ này... có gì đó không ổn".

Nghe vậy, tất cả mọi người đều quay lại nhìn anh.

Mỗi lần Diệp Kiêu thấy không ổn là y như rằng nguy hiểm đã ở rất gần.

Mọi người nghe xong thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, run rẩy hỏi: "Sao... sao vậy?".

Nhưng Diệp Kiêu lắc đầu, dặn dò: "Tạm thời đừng cử động, tất cả không được nói chuyện.

Chỉ dùng ánh sáng lạnh của đèn pin thôi, tuyệt đối không được dùng hỏa chiết tử hay bất cứ thứ gì phát ra nhiệt!".

Theo trực giác của Diệp Kiêu, những sinh vật tồn tại trong những ngôi mộ âm u thế này thường có khứu giác, thính giác và thị giác không quá nhạy bén, trừ một điểm duy nhất: khả năng cảm nhận nhiệt độ của chúng cực kỳ chính xác.

Một khi nhiệt độ đạt đến mức độ nhất định, nguồn nhiệt đó sẽ trở thành mục tiêu săn mồi của chúng.

Tất nhiên, nếu chỉ dựa vào thân nhiệt con người, miễn là không đối mặt trực tiếp thì chúng cơ bản không cảm ứng được.

Vì vậy, Diệp Kiêu mới đặc biệt dặn mọi người không dùng lửa để tránh thu hút sự chú ý của những sinh vật quái dị trong mộ.

Sau đó, mọi người nín thở đứng im tại chỗ.

Mãi lâu sau, Diệp Kiêu mới lên tiếng: "Tạm ổn rồi, chúng ta tiếp tục xuất phát thôi!".

Đến lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, run rẩy đi theo

sau Diệp Kiêu, chậm rãi tiến sâu vào hang động.

Ai nấy đều cẩn thận, cố gắng không gây ra tiếng động lớn.

Nhưng khi mọi người rẽ qua một góc cua, luồng sáng đèn pin soi sáng mặt đất phía trước, tất cả đều chết đứng tại chỗ, toàn thân lạnh toát.

Chỉ thấy trên mặt đất phía trước, đàn cáo sói vừa bị Diệp Kiêu dọa chạy lúc nãy, giờ đây đang nằm la liệt trên sàn hầm!

Hơn nữa, dù lũ sói này có đói khát thế nào thì lúc nãy chúng vẫn chưa đến mức chỉ còn da bọc xương.

Nhưng bây giờ, những xác sói nằm dưới đất chỉ còn lại da và xương!

Cứ như thể bị ma cà rồng hút cạn máu thịt vậy!

Cảnh tượng đó khiến người ta nhìn vào là thấy lạnh sống lưng, không khỏi rùng mình sợ hãi.

“Chuyện... chuyện này là sao vậy???”.

Giáo sư Chu hít một hơi lạnh, cảm thấy da đầu tê dại, run rẩy hỏi.

Những vị giáo sư khác cũng lạnh cả sống lưng, trợn tròn mắt, không dám nói lời nào.

Chương 249

Những người ở đây cả đời bôn ba dưới hầm mộ, nhưng cảnh tượng quái dị như thế này thì đúng là lần đầu họ thấy.

Vì vậy, chẳng ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Kiêu cũng khẽ nhíu mày, dùng đèn pin soi từng xác sói dưới đất để quan sát kỹ lưỡng.

Một lát sau, anh lên tiếng: "Những con sói này bị hút cạn máu, hơn nữa tất cả đều bị hút... cùng một lúc!".

Nghe vậy, mọi người càng thêm kinh hãi, ai nấy đều trợn mắt vì không thể tin nổi.

Sinh vật nào mà lại có thể hút cạn máu mấy chục con cáo sói cùng một lúc chứ?

Họ không dám nghĩ, cũng không thể tưởng tượng được.

Trong nhận thức của họ, trên thế giới này không nên tồn tại loại sinh vật như vậy.

Cùng lúc đó, khán giả trên livestream nghe thấy lời Diệp Kiêu cũng điên cuồng bình luận: "Cái gì???

Hút cạn máu mấy chục con sói cùng lúc?

Anh không đùa đấy chứ?", "Trời ơi, tôi điên mất, trong mộ Thành Cát Tư Hãn này rốt cuộc có thứ quái quỷ gì vậy?", "Cảm giác ngôi mộ này còn khủng khiếp hơn cả Thiên Lăng trước đó!", "Tôi không dám xem nữa...

Giờ cứ nhắm mắt lại là đầu óc toàn mấy thứ linh tinh, không dám ngủ luôn!"...

Trong phút chốc, bầu không khí hoảng loạn trên livestream đạt đến đỉnh điểm.

Dưới hầm mộ, đội khảo cổ ai nấy đều run cầm cập, không dám tiến thêm bước nào.

Họ nhao nhao nói: "Ngôi mộ này quái dị quá!

Hay là chúng ta lên trên trước, đợi đội cứu viện đến rồi khai quật trực tiếp đi!", "Đúng đó, sự rung chuyển vừa rồi dù nói là động đất nhưng thực ra rất khác!

Cứ như có thứ gì đó đang làm rung chuyển cả địa cung vậy!", "Tôi thấy ngày càng lạnh, nhưng mồ hôi lạnh cứ chảy ròng ròng phía sau lưng!"...

Ngay lập tức, hầu như tất cả mọi người đều muốn rút lui, muốn đợi đội cứu viện và hỗ trợ đến để khai quật lộ thiên ngôi mộ này.

Không phải vì họ nhát gan.

Những người ở đây đã làm việc với hầm mộ hàng chục năm, bảo họ sợ xác chết là điều không thể.

Nhưng họ vào mộ chưa đầy nửa tiếng mà chuyện quái lạ cứ liên tục xảy ra.

Mọi người thậm chí có thể dự đoán được phía sau sẽ còn những sinh vật đáng sợ hơn nữa đang chờ đợi.

Vì vậy, ai nấy đều nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng đúng lúc này, Diệp Kiêu dường như phát hiện ra điều gì, đột nhiên tách khỏi đội ngũ tiến về phía đống xác sói.

Thấy cảnh này, mọi người vội vàng gọi Diệp Kiêu, muốn anh quay lại ngay.

Nhưng Diệp Kiêu phớt lờ, chạy thẳng đến một nơi nào đó trong

đường hầm.

Mọi người đều lo lắng hiện rõ trên mặt.

Nhưng chỉ lát sau, Diệp Kiêu đã bình an quay lại, trên tay anh là một chiếc hỏa chiết tử đã tắt ngấm.

Giáo sư Chu nhíu mày, tiến lại gần kiểm tra.

"Ơ?

Đây chẳng phải là hỏa chiết tử của bên hậu cần sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?".

Nhưng lời vừa dứt, mọi người đều trợn tròn mắt, nhìn nhau kinh ngạc.

"Là người đàn bà điên đó!".

Giáo sư Chu nói.

Diệp Kiêu khẽ nheo mắt, tiếp lời: "Trong mộ này có một loại sinh vật đáng sợ cực kỳ nhạy bén với nhiệt độ, cơn rung động lúc nãy chắc chắn có liên quan đến cái hỏa chiết tử này?".

Miêu Phong nghe vậy cũng vội tiếp lời: "Anh nói là... vì chị Lệ đốt hỏa chiết tử nên bị sinh vật khủng khiếp kia phát hiện, thế là nó tấn công đám cáo sói này?".

Diệp Kiêu khẽ gật đầu: "Đúng vậy, nhưng tôi không thấy xác chị Lệ, nghĩa là chị ta vẫn chưa chết!

Tôi không biết tại sao chị ta lại đốt lửa, nhưng giờ chúng ta phải tìm và ngăn chị ta lại!

Nếu không... sức mạnh của con quái vật lúc nãy mọi người đã thấy rồi, nếu nó làm thêm lần nữa, ngôi mộ này rất có thể sẽ sụp đổ hoàn toàn!".

Nghe đến đây, mọi người có chút do dự.

Họ thực sự rất sợ những điều quái dị và sự tấn công của sinh vật đáng sợ kia.

Nhưng họ còn sợ một điều hơn thế: sợ ngôi mộ này sụp đổ, bị hủy hoại ngay trước mắt mình.

Nếu mộ sụp, cuộc đời huyền thoại của Thành Cát Tư Hãn sẽ thực sự bị chôn vùi vĩnh viễn dưới lòng đất, không bao giờ thấy ánh mặt trời nữa!

Vì thế...

đây là thời điểm phải đưa ra lựa chọn!

Sắc mặt mọi người thay đổi liên tục, ai nấy nhìn nhau không nói lời nào.

Một lúc lâu sau, Miêu Phong đột nhiên lên tiếng: "Anh Diệp, em nguyện ý đi cùng anh để ngăn chị ta, cứu lấy ngôi mộ và lịch sử trong này!

Trên đời này luôn có những thứ quan trọng hơn cả mạng sống, em không sợ!".

Nói rồi, Miêu Phong đứng bên cạnh Diệp Kiêu với vẻ mặt kiên định.

Dù Miêu Phong chỉ mới ngoài hai mươi, trong lòng đầy rẫy lo âu về ngôi mộ này, nhưng đức tin mà cậu kiên trì không cho phép cậu lùi bước.

Nghe thấy lời này, Giáo sư Chu và những người phía sau đều ngẩn người tại chỗ.

Một lúc lâu sau, Giáo sư Chu cười lớn nói: "Lão lú lẫn rồi, đúng là lão lú lẫn rồi!

Chương 250

Đến lúc này mà còn do dự, thậm chí không bằng lòng dũng cảm của một đứa trẻ!

Nửa đời người này... coi như sống hoài rồi!".

Nói xong, Giáo sư Chu vỗ vai Miêu Phong: "Tốt lắm, có lẽ trước đây ta đã nhìn lầm, nhưng cháu... ta tin cháu nhất định sẽ không làm ta thất vọng!".

Miêu Phong kiên định gật đầu.

Nhưng sau đó, Giáo sư Chu lại lên tiếng: "Nhưng cháu phải biết rằng, dù là cổ vật hay bảo vật thì cũng không quan trọng bằng tính mạng!".

Nói đoạn, Giáo sư Chu vỗ vai Miêu Phong, quay sang bảo Đồ Khôn: "Đồ Khôn, cậu đưa Miêu Phong lên trước đi, chuyến mạo hiểm này cứ để đám già chúng tôi gánh vác!".

Những nhà khảo cổ phía sau cũng kiên định gật đầu, ánh mắt không còn vẻ dao động như trước nữa.

Đồ Khôn do dự một chút nhưng vẫn đồng ý với Giáo sư Chu, định tiến lên.

Nhưng Miêu Phong từ chối: "Giáo sư, một khi em đã chọn đến đây, nếu giờ em lùi bước thì nỗi hối hận này sẽ theo em cả đời!

Vì vậy em cũng muốn đi cùng mọi người, em cũng muốn trở thành một nhà khảo cổ học vĩ đại dùng mạng sống bảo vệ văn vật!

Em tin mình có thể làm được!".

Mặc dù Miêu Phong vẫn còn run rẩy, đôi chân không ngừng run vì

sợ hãi, nhưng lời cậu nói ra không ai dám cười nhạo.

Giáo sư Chu vốn định ngăn cản Miêu Phong nhưng lời đến cửa miệng lại chẳng thể thốt ra.

Khoảnh khắc này, ông chợt nhớ đến Hứa Thước.

Ông rưng rưng nước mắt: "Được...

đứa trẻ ngoan!

Khá lắm!

Vậy chúng ta tiếp tục đi thôi!".

Ngay sau đó, mọi người băng qua đống xác sói la liệt, tiếp tục tiến bước trong hầm mộ.

Khi đi ngang qua xác sói, họ thấy trên những viên gạch đá hai bên có vô số vết cào xé cực kỳ hung tợn và đáng sợ.

Rõ ràng là do sinh vật quái dị kia gây ra.

Thấy cảnh này, ai nấy đều cảm thấy sởn gai ốc.

Nhưng lần này, không ai nói lời lùi bước nữa.

Dù chân run, bước đi chậm chạp nhưng tất cả đều kiên định tiến về phía trước từng bước một!

Một lát sau, sau khi xuyên qua một đoạn hầm nhỏ hẹp gồ ghề, trước mắt mọi người đột nhiên xuất hiện một cái hố lớn.

Trong hố đầy những đống xương trắng, hoặc những khối thịt đã hòa lẫn với bùn đất, hóa thành màu đen như than.

"Đây chắc hẳn là hố tùy táng trong ngôi mộ này".

Giáo sư Chu nói.

Dưới hố không chỉ có hài cốt mà còn vô số bình gốm, đồ sắt và đồ đồng.

Mọi người xuống hố, lấy bàn chải ra không ngừng tìm kiếm.

Trong đó phần lớn là các vò đồng nấu ăn hoặc hài cốt chiếm đa số.

Sau khi quan sát một lúc, Giáo sư Chu lên tiếng: "Đây phần lớn là những vật dụng dùng để nấu ngũ cốc khi hành quân đánh trận thời cổ đại, dùng làm đồ tùy táng cho Thành Cát Tư Hãn thì không còn gì hợp hơn!".

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đeo khẩu trang và găng tay.

Tay cầm bàn chải cẩn thận lau sạch bùn đất trên đồ đồng và bình gốm, để lộ ra lớp gỉ màu hồng đặc trưng của đồ đồng.

"Cẩn thận, tốt nhất đừng để da chạm vào lớp gỉ hồng này, nếu không dễ bị trúng độc đấy!".

Giáo sư Chu nhắc nhở Miêu Phong.

Miêu Phong lập tức gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, Giáo sư Chu lại tập trung toàn bộ tinh thần, bắt đầu khai quật món đồ đồng trước mắt.

Chẳng mấy chốc, một chiếc vò đồng hoàn chỉnh đã lộ ra.

Mọi người thấy vậy liền vây lại.

"Trời ơi, vào thời Thành Cát Tư Hãn mà còn nhiều đồ đồng bảo tồn hoàn chỉnh thế này, thật sự là hiếm thấy!".

Một giáo sư không kìm được lên tiếng.

Giáo sư Chu cũng gật đầu: "Năm đó Thành Cát Tư Hãn xâm lược Thăng Long, đã vơ vét không ít mỹ ngọc, đồ đồng và các loại bảo vật quý giá từ Thăng Long.

Mông Cổ thời đó không có kỹ thuật luyện đồng đẹp thế này đâu".

Nói xong, Giáo sư Chu cẩn thận cầm lấy nắp vò đồng, từ từ mở

ra!

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc mở ra, tất cả mọi người đều sững sờ.

Bên trong món đồ đồng kia vẫn còn một bát cháo ngũ cốc chưa hề bị thối rữa.

Cứ như vừa mới nấu xong, chỉ là thiếu hơi ấm mà thôi.

Mọi người trợn tròn mắt, vẻ mặt đột ngột trở nên vui mừng khôn xiết.

“Món đồ đồng này giá trị chắc chắn còn khủng khiếp hơn chúng ta tưởng!

Chỉ có nắp và thân vò đồng khớp hoàn mỹ, niêm phong cực tốt mới có thể đảm bảo thứ bên trong nghìn năm không thối rữa!

Kỹ thuật luyện đồng của Đại Việt chúng ta thời đó đã hoàn toàn vượt xa thế giới cả mấy trăm năm!”.

Mọi người có mặt, bao gồm cả Miêu Phong, đều không giấu nổi vẻ kích động.

Tuy nhiên, chỉ vài giây sau, bát cháo ngũ cốc bên trong vò đồng bỗng nhiên bắt đầu thối rữa.

Chương 251

Như thể bị mục nát hoàn toàn, chỉ trong vài giây nó đã biến thành một đống chất lỏng đen ngòm sền sệt, bên trên đầy những sợi nấm.

Giáo sư Chu thấy vậy không khỏi tiếc nuối: "Nhiều thứ trong mộ là như vậy, hễ gặp không khí là sẽ bị oxy hóa!

Những thứ từ nghìn năm trước được giữ đến nay đã là kỳ tích rồi!

Cộng thêm việc đám mộ tặc cố ý phá hoại, những thứ có thể giữ lại được quả thực không nhiều!".

Nói xong, Giáo sư Chu cẩn thận đậy nắp vò đồng lại, đặt vào hố tùy táng.

Ở bên cạnh, Miêu Phong cũng cẩn thận mở một bình gốm bị chôn một nửa trong bùn.

Nhưng ngay khi vừa mở ra, cả hố xác bỗng chốc tràn ngập hương rượu nồng nàn, mùi thơm say đắm lòng người này khiến ai nấy đều có cảm giác lâng lâng.

Mọi người dồn sự chú ý vào bình gốm, thấy bên trong chứa một nửa thứ chất lỏng trong vắt như pha lê, chính là rượu ủ từ thời cổ đại được lưu giữ đến tận bây giờ!

"Mùi vị của rượu thì tạm thời không bàn tới, nhưng rượu này vẫn có thể uống được".

Giáo sư Chu cười ha hả vỗ vai Miêu Phong rồi nói: "Hay là cháu nếm thử một ngụm?".

Miêu Phong vội vàng xua tay lắc đầu, lùi lại phía sau, cả cơ thể đều tỏ vẻ từ chối.

Giáo sư Chu cười lớn: “Đậy lại trước đi, đến lúc chúng ta khai quật xong, lấy rượu này ra ta sẽ để lại cho cháu một ngụm!”.

Không dám chần chừ, Miêu Phong vội vàng đậy nắp bình gốm lại.

Mọi người cũng rời khỏi hố tùy táng sau đó.

“Ngôi mộ này có giá trị khảo cổ rất lớn, một cái hố tùy táng có thể phản ánh ẩm thực, cách dùng rượu cũng như các vật dụng nghi lễ của họ thời bấy giờ.

Nhưng thông tin quan trọng hơn, ngoài các phòng tùy táng và mộ thất chính, thường nằm ở các bức bích họa trong mộ!

Đáng tiếc là chúng ta vào đây lâu như vậy vẫn chưa thấy bức bích họa nào!”.

Lúc này, Miêu Phong không nhịn được thắc mắc: “Năm đó Thành Cát Tư Hãn hạ táng vội vàng, liệu có khi nào trong mộ không có bích họa không?”.

Giáo sư Chu lắc đầu tỏ ý không biết.

Họ hiểu biết quá ít về lịch sử thời Thành Cát Tư Hãn, chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy.

Ngay sau đó, mọi người lại tiếp tục đi trong hầm mộ, trên đường đi đều thu thập và ghi chép những thông tin liên quan.

Tuy nhiên đột nhiên, mọi người thấy phía trước đường hầm hiện ra hai bức tượng sói đá.

Hai con sói cao đến tận thắt lưng mọi người, cao lớn uy mãnh và sống động như thật, nhìn qua là biết được tạc bởi những bậc thầy điêu khắc chuyên nghiệp.

Phía sau hai con sói này là một cánh cửa đá đóng chặt.

“Đây là... cửa đá?”.

Giáo sư Chu quan sát một lát rồi khẳng định: "Quả nhiên, sau khi qua hố tùy táng thì phòng tùy táng chắc không còn xa nữa!

Sau cánh cửa đá này chắc hẳn là một phòng tùy táng!

Có điều...".

Giáo sư Chu dùng đèn pin soi vào, mắt ghé sát khe cửa đá quan sát hồi lâu, lông mày ngày càng nhíu chặt.

"Sau cánh cửa này có đá tự lai chặn rồi, e là không dễ vào đâu!".

Những chuyên gia khác nghe vậy đều cảm thấy đau đầu.

Diệp Kiêu cũng nhanh chóng tiến đến trước cửa đá, nhìn qua khe cửa quan sát một lúc, cuối cùng xác định sau cửa là đá tự lai.

"Giờ phải làm sao đây, chúng ta không mang theo dụng cụ chuyên dụng mà!".

Giáo sư Chu khẽ nhíu mày.

Đá tự lai là một thủ đoạn chống trộm khá phổ biến trong mộ, thường được dùng để chặn cửa đá không cho mộ tặc xâm nhập.

Phía sau cửa đá trong thạch thất có một rãnh lõm xuống, phần đáy của đá tự lai sẽ được đặt trong rãnh đó, còn đầu kia sẽ tựa vào rãnh trên cửa đá.

Khi cửa đóng lại, tảng đá sẽ từ từ nghiêng xuống cho đến khi khớp vào khe trên cửa đá, tạo thành một cái chốt vững chắc.

Đây là thủ đoạn chống trộm khiến các mộ tặc và chuyên gia đau đầu nhất.

Như trong lăng mộ Minh Thập Tam Đế ở kinh thành trước kia, cửa phòng mộ chính của Vĩnh Lăng cũng dùng loại đá tự lai này.

Loại đá đó được vận chuyển từ núi Thương Sơn cách xa vạn

dặm, mất ba năm mài giũa mới thành.

Chỉ riêng một khối đá tự lai đã nặng hàng nghìn cân.

Khi đó, để mở được cánh cửa lăng mộ này, chính quyền Đại Việt đã triệu tập vô số chuyên gia khảo cổ.

Những chuyên gia hàng đầu Đại Việt đã tốn bao công sức, bận rộn nửa tháng trời mà vẫn không mở được.

Cuối cùng, cực chẳng đã phải mời một lão mộ tặc họ Diêu, được coi là bậc thầy trong giới.

Kết quả là ông ta chỉ dùng một sợi dây sắt mảnh làm thành cái "móc", thế là nhẹ nhàng đẩy được tảng đá tự lai ra.

Từ đó, các nhà khảo cổ Đại Việt bắt đầu học theo phương pháp này, chuyên dùng "móc" để đối phó với đá tự lai trong mộ, lần nào cũng thành công.

Đáng tiếc là lần này họ lại không mang theo!

Ngay lập tức, mọi người đều ủ rũ trước cửa đá, vẻ mặt vô cùng hối hận.

Khán giả xem livestream thấy vậy cũng sốt ruột thay, bình luận liên tục: "Sao thế, có chuyện gì vậy?

Thứ gì chưa mang theo cơ?", "Hình như là cái móc, chuyên dùng để trị đá tự lai trong khảo cổ ấy", "Đúng vậy, nếu không có cái móc, sau cửa có đá tự lai chặn thì chắc chắn không mở được!", "Vậy giờ làm sao, khó khăn lắm mới tìm thấy phòng tùy táng mà lại không vào được à?", "Không chỉ vậy đâu!

Nếu ở đây có đá tự lai thì các phòng mộ khác chắc chắn cũng có, nhóm Giáo sư Chu sẽ chẳng vào được phòng nào hết!"...

Dưới hầm mộ, đúng như khán giả dự đoán, Giáo sư Chu nhìn tảng

đá tự lai sau cửa, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Nếu phòng tùy táng này có đá tự lai thì các phòng phía sau, thậm chí là mộ thất chính chắc chắn cũng sẽ có đá tự lai chặn cửa!

Không có móc, chúng ta không vào được đâu”.

Các chuyên gia khác cũng hiểu rõ điều này, ai nấy đều vò đầu bứt tai, vẻ mặt đầy khó xử.

Chương 252

Cửa đá không vào được, chẳng lẽ họ thực sự đi công cốc một chuyến sao?

Nhóm chuyên gia khổ sở nhìn chằm chằm cánh cửa trước mắt, chỉ biết dậm chân tại chỗ vì sốt ruột.

Ở bên cạnh, Diệp Kiêu vẫn luôn quan sát cánh cửa đá trước mặt.

Anh đang quan sát độ dày của cửa.

Tất nhiên, Diệp Kiêu không định dùng Hắc Kim Cổ Đao để chém cửa, vì động tĩnh như vậy quá lớn.

Anh đang dùng Phát Khâu Chỉ của mình để đo độ dày của cánh cửa đá này.

Diệp Kiêu đương nhiên cũng hiểu nguyên lý của đá tự lai.

Mà có đá tự lai nghĩa là trên cửa chắc chắn sẽ có rãnh để tảng đá khớp vào, đó chính là điểm yếu của cửa đá.

Diệp Kiêu dùng đèn pin áp sát cửa, tìm kiếm từng tấc một.

Cuối cùng anh cũng tìm thấy khe rãnh trên cửa đá.

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, nói: "Tìm thấy rồi!".

Mọi người đang vò đầu bứt tai suy nghĩ bỗng nghe thấy lời này, tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Kiêu.

Chỉ thấy Diệp Kiêu đột ngột duỗi hai ngón tay trỏ và giữa thon dài ra, đâm thẳng vào khe cửa đá.

Ngay lập tức, vụn đá trên cửa bay tứ tung.

Tiếp đó, Diệp Kiêu dùng lực đẩy mạnh về phía trước!

Một giây trôi qua...

Hai giây trôi qua...

Mọi người còn đang ngơ ngác thì bỗng nghe thấy tiếng "ầm" một cái, như có vật nặng gì đó đổ xuống đất.

Đợi đến khi mọi người phản ứng lại, ai nấy đều trợn tròn mắt, vẻ mặt tràn đầy sự kinh ngạc không thể tin nổi.

"Tiểu Diệp... cậu, cậu vừa rồi...".

Diệp Kiêu nghe tiếng quay đầu lại cười khẽ.

Sau đó hai tay anh đẩy mạnh cánh cửa đá, cánh cửa liền mở ra mà không gặp bất cứ trở ngại nào!

Lúc này, lòng mọi người dậy sóng dữ dội.

Giáo sư Chu càng kinh hãi chạy đến trước mặt Diệp Kiêu, nắm lấy tay phải anh quan sát kỹ lưỡng.

Vừa rồi đâm vào khe cửa khiến vụn đá bắn ra, dùng hai ngón tay đẩy tảng đá tự lai nặng hàng trăm cân mà đôi tay vẫn nhẵn nhụi như ngọc, không một vết xước!

Giáo sư Chu bị chấn động sâu sắc.

"Đây...

đây là...".

Diệp Kiêu thản nhiên rút tay lại, cười nói: "À, đây là tuyệt học gia truyền, gia tộc tôi là... thế gia cổ võ, đúng rồi, thế gia cổ võ!".

Giáo sư Chu định nói gì đó nhưng lại thôi, lời định nói bị ông nuốt ngược vào trong.

Còn những người khác vẫn đang chìm trong cơn chấn kinh cực độ, hoàn toàn không tin nổi vào những gì vừa xảy ra.

Đáng tiếc là dù họ có dụi mắt thế nào thì tảng đá tự lai đã bị Diệp Kiêu đẩy ra, và cánh cửa đá trước mặt đã mở toang.

Cùng lúc đó, phòng livestream cũng bùng nổ!

"Vãi thật!

Đây còn là sức người không vậy?

Anh Diệp làm thế nào được thế???", "Khe cửa này cùng lắm chỉ hai ba milimet, nhìn thấy đá tự lai bên trong đã khó rồi, sao anh ấy đâm ngón tay vào được?", "Tôi bắt đầu nghi ngờ nhân sinh rồi, thật đấy!

Không biết phải diễn tả tâm trạng bây giờ thế nào nữa!", "Đá tự lai sau cửa ít cũng phải vài trăm cân, sao có thể dùng hai ngón tay mà đẩy bay được chứ?"...

Dưới hầm mộ, các chuyên gia khảo cổ cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái sững sờ.

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệp Kiêu, vẻ mặt đầy sự khó tin.

Ánh mắt mỗi người cứ như đang nhìn một con quái vật vậy.

Hơn nữa ý định muốn đưa Diệp Kiêu lên bàn mổ để nghiên cứu suốt ba ngày ba đêm của họ lại càng thêm kiên định!

Diệp Kiêu cũng nhận thấy ánh mắt của mọi người có gì đó không ổn, liền cười hì hì: "Cái đó, cửa mở rồi, không vào ngay là nguội mất đấy, khảo cổ cũng phải tranh thủ lúc còn nóng chứ, chúng ta mau vào thôi!".

Nói xong, Diệp Kiêu soi đèn pin vào phòng mộ, tiên phong bước vào.

Để lại Giáo sư Chu cùng nhóm chuyên gia ngơ ngác nhìn nhau.

Được lắm, khảo cổ mà cũng phải tranh thủ lúc còn nóng?

Cách nói này đúng là mới mẻ, lần đầu nghe thấy luôn!

Nhưng thấy Diệp Kiêu đã vào, mọi người cũng vội vàng theo sau, lần lượt tiến vào phòng tùy táng.

Lúc này, dù đã đêm khuya nhưng trong một cung điện cổ kính, một thanh niên có vẻ ngoài trẻ trung đang ngồi trên ghế thái sư, dán mắt vào màn hình.

Trên màn hình chính là buổi livestream của Diệp Kiêu và Giáo sư Chu!

Người đàn ông này mân mê chiếc vòng bạc trên cổ tay, hoa văn trên vòng cực kỳ tinh xảo và hiếm thấy.

Đột ngột, dường như nhìn thấy điều gì đó, động tác của anh ta dừng hẳn lại.

“Phát Khâu Chỉ... cũng là người Trương gia sao?”.

Anh ta nheo mắt, hồi lâu sau mới bình thường trở lại.

Chương 253

Lúc này, nếu có ai ở đây chắc chắn sẽ thấy được trong đôi mắt người này chứa đựng sự phong sương và vô số câu chuyện.

Tuổi tác hiện lên qua đôi mắt ấy hoàn toàn không tương xứng với diện mạo trẻ trung kia!

"Chẳng lẽ... anh ấy đã thất bại sao?

Không thể bước ra khỏi cánh cửa đó sao?"...

Dưới hầm mộ, mọi người lần lượt bước vào phòng tùy táng.

Họ phát hiện trong phòng ngoài một số đồ lễ và tượng gốm hình dê, ngựa tùy táng ra thì chỉ còn một cỗ quan tài đá nằm ở giữa thạch thất.

Trên bức tường xung quanh có vài bức bích họa, nhưng trên đó đều khắc họa những cảnh tượng chiến tranh.

"Đây chắc hẳn là một vị tướng dưới trướng Thành Cát Tư Hãn, sau khi chết được tùy táng theo ông ấy!".

Sau khi quan sát bích họa, Giáo sư Chu chậm rãi lên tiếng.

Ở bên cạnh, Diệp Kiêu vẫn luôn quan sát những đồ tùy táng trong mộ.

Đúng như lời Giáo sư Chu nói, đồ tùy táng ở đây ngoài những món đồ lễ cần thiết cho việc hạ táng và đồ gốm sứ ra thì nhiều nhất chính là đủ loại binh khí.

Có đao cong Mông Cổ, có gậy răng sói, có đại rìu và cũng có đại đao, trông vô cùng bắt mắt.

Diệp Kiêu tiến lại gần giá vũ khí, thuận tay nhấc chiếc rìu khổng

lồ kia lên, ước lượng trọng lượng trong tay.

"Suỵt!

Chiếc rìu này chắc cũng phải nặng hơn năm trăm cân chứ?".

Chiếc rìu trước mắt đầy vết gỉ sét, không thể nhìn ra được làm từ chất liệu gì.

Nhưng cán rìu dài tới bảy thước và đầu rìu khổng lồ vẫn đầy những dấu vết chinh chiến lạnh lùng.

Tuy nhiên, dù chiếc rìu này nặng hơn năm trăm cân nhưng trong tay Diệp Kiêu, nó nhẹ tựa hư không.

Phải biết rằng, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh, người bình thường có dùng hết sức cũng không thể nhấc lên nổi, vậy mà trong tay anh vẫn có thể vung vẩy tự nhiên.

Đủ thấy sau khi có Kỳ Lân Cổ Huyết, lực cánh tay của Diệp Kiêu đã trở nên vô cùng phi thường.

Lúc này, một chuyên gia trong đội thấy Diệp Kiêu tùy tiện cầm chiếc rìu lên, liền vội vàng hớt hải chạy lại.

"U u u u...

Cẩn thận chút, cẩn thận, đây đều là văn vật cả đấy!".

Vị chuyên gia này tên là Phó Ngọc Sinh, Phó giáo sư, được Giáo sư Chu đặc biệt điều từ đội khảo cổ kinh thành tới, thời trẻ từng làm việc cùng đội với Giáo sư Dương.

Ông đã nghiên cứu về lịch sử Thành Cát Tư Hãn nửa đời người, có con mắt tinh tường mà người thường khó lòng hiểu được.

Lúc này thấy Diệp Kiêu tùy ý cầm văn vật lên, bệnh nghề nghiệp của ông lập tức trỗi dậy.

“Chà!

Chất liệu này... hình như hơi hiếm thấy nha?”.

Ngay lập tức, toàn bộ sự chú ý của Phó giáo sư đều bị chiếc rìu trong tay Diệp Kiêu thu hút.

Ông nhanh chóng đeo găng tay, cầm kính lúp lên nói: “Nào, đưa chiếc rìu đây cho tôi xem”.

Nghe vậy, Diệp Kiêu nhìn Phó giáo sư một lúc rồi hỏi: “Chiếc rìu này khá nặng, hay là tôi để lại lên giá vũ khí nhé?”.

Nói xong, Diệp Kiêu định đặt chiếc rìu lại giá để Phó giáo sư quan sát.

Nhưng Phó giáo sư thấy Diệp Kiêu cầm chiếc rìu nhẹ nhàng như vậy, tự nhiên cho rằng nó không nặng lắm.

Ông cười nói: “Yên tâm đi, xương cốt của dân khảo cổ chúng tôi không yếu như cậu tưởng đâu!”.

Nói đoạn, Phó giáo sư đưa tay ra định đón lấy chiếc rìu từ tay Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu hỏi lại lần nữa: “Ông chắc chứ?”.

Phó giáo sư gật đầu, cười lần nữa: “Yên tâm đi, tôi chắc chắn!”.

Lời đã nói đến nước này, Diệp Kiêu đương nhiên không thể từ chối, đành đặt chiếc rìu vào tay Phó giáo sư.

Chờ Phó giáo sư dùng cả hai tay nắm chặt lấy rìu, Diệp Kiêu mới nói: “Vậy tôi... buông tay nhé?”.

Vũ khí này cầm vào thấy lạnh toát, hoàn toàn khác với các loại vũ khí bằng đồng thông thường hay đồ sắt đời sau.

Chỉ qua cảm giác cầm nắm đã có thể thấy điểm khác biệt.

Phó giáo sư nghĩ thầm, chất liệu vũ khí này chắc hẳn là một loại kim loại luyện kim đặc thù thời cổ đại, liền nói: "Yên tâm đi...".

Tuy nhiên, ngay khi ông vừa thốt ra chữ "đi", Diệp Kiêu lập tức buông cả hai tay.

Phó giáo sư chỉ cảm thấy đôi tay mình như bị ai đó lôi tuột xuống dưới.

Ngay khi Diệp Kiêu buông tay, chiếc rìu liền mất kiểm soát rơi xuống, và Phó giáo sư suýt chút nữa bị chiếc rìu đang rơi lôi ngã nhào theo.

May mà Diệp Kiêu nhanh tay nhanh mắt, một tay tóm chặt lấy rìu, tay kia đỡ lấy Phó giáo sư đang lảo đảo.

Khi Phó giáo sư hoàn hồn sau cơn kinh hãi, thấy Diệp Kiêu cầm chiếc rìu nhẹ nhàng như không, ông bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Cái sức nặng mà mình vừa cảm nhận được, chẳng lẽ là... giả sao???

Ngay lập tức, Phó giáo sư muốn thử lại trọng lượng chiếc rìu lần nữa.

Nhưng lần này cũng vậy, ông để một đầu rìu chạm đất, một đầu vác lên vai.

Mặt ông đỏ gay như gấc nhưng vẫn không thể vác chiếc rìu được quá ba giây.

Cảm giác như có một tảng đá khổng lồ đè lên vai, khiến người ta không thở nổi.

Chương 254

Sau khi Diệp Kiêu lấy chiếc rìu đi, Phó giáo sư mới có thể thở hổn hển.

Cảnh tượng này cũng vừa vặn lọt vào mắt Giáo sư Chu và những người khác!

Khi thấy chiếc rìu trong tay Diệp Kiêu nhẹ như lông hồng, một tay có thể vung vẩy tùy ý, Giáo sư Chu liền cười trêu: "Lão Phó già rồi nên người cũng yếu đi rồi đấy.", "Đúng đó lão Phó, chúng ta mới không gặp bao lâu mà xương cốt ông đã nhũn ra thế này rồi à?", "Bình thường phải năng tập thể dục như tôi này, không thể cứ ru rú trong thư phòng mãi được!", "Phải đấy, khán giả cả nước đang xem, ông thế này thì mất mặt quá!"...

Mấy vị giáo sư có mối quan hệ khá tốt nên thường xuyên đùa giỡn.

Thấy bộ dạng của Phó giáo sư, Giáo sư Chu và những người khác không nhịn được cười trêu chọc.

Còn Phó giáo sư lúc này chỉ biết thở dốc, không thốt nên lời, chỉ đành bất lực xua tay liên tục với họ.

Giáo sư Chu thấy vậy liền nổi hứng thú.

"Nhưng mà phải nói thật, chất liệu luyện kim của chiếc rìu này có vẻ hơi khác lạ.

So với những binh khí chúng ta từng thấy trước đây dường như có sự khác biệt rất lớn!".

Giáo sư Chu cũng giống như Phó giáo sư lúc nãy, sự chú ý đều bị chất liệu chiếc rìu thu hút.

Sau đó, Giáo sư Chu lặp lại y hệt hành động của Phó giáo sư, bảo Diệp Kiêu: "Nào, đưa chiếc rìu đây cho tôi xem!".

Diệp Kiêu lần này không khuyên ngăn nữa, một tay đưa thẳng chiếc rìu ra trước.

"Lão Phó, bình thường phải năng...".

Giáo sư Chu vừa định đón lấy chiếc rìu vừa quay đầu cười nói với Phó giáo sư.

Nhưng chưa kịp dứt lời, sắc mặt ông bỗng thay đổi đột ngột.

Chỉ trong nháy mắt, cả người Giáo sư Chu bị chiếc rìu kéo tuột xuống, cơ thể suýt nữa bị kéo ngã theo.

Trong khoảnh khắc, Giáo sư Chu ngẩn ngơ.

Chiếc rìu trong tay Diệp Kiêu nhẹ tênh, vậy mà trong tay ông lại nặng như núi Thái Sơn.

Trong lòng Giáo sư Chu không khỏi nảy ra một câu hỏi: Chúng ta đang cầm cùng một chiếc rìu sao?

Dù được Diệp Kiêu kịp thời đỡ lấy nhưng Giáo sư Chu vẫn không khỏi nghi ngờ nhân sinh.

Nhìn lại Diệp Kiêu, ông thấy anh vẫn một tay cầm chiếc rìu thong dong như đang cầm món đồ chơi nhựa của trẻ con.

Thấy cảnh này, ai nấy đều sững sờ.

Sau đó, họ nửa tin nửa ngờ nhìn Phó giáo sư và Giáo sư Chu, không nhịn được hỏi: "Thật hay giả vậy, chiếc rìu này nặng thế sao?

Hai ông không phải đang diễn kịch đấy chứ?".

Với thái độ đó, hầu như tất cả các giáo sư đều bước tới thử một phen.

Kết quả là không một ai có thể cầm chiếc rìu trụ quá một giây.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ hoàn toàn.

Nhìn Diệp Kiêu tay cầm chiếc rìu với vẻ mặt bình thản như không, họ không khỏi nghi hoặc.

Trời ạ, đây còn là người không?

Chiếc rìu nặng thế này mà vung vẩy như đồ chơi à?

Đùa chắc?

Phải hồi lâu sau, Giáo sư Chu mới lấy lại được bình tĩnh, liền nói: "Chiếc rìu này...

ít nhất cũng phải nặng vài trăm cân chứ?".

Mọi người cũng xoa xoa cổ tay đau mỏi, không khỏi nhìn về phía Diệp Kiêu.

Nào ngờ Diệp Kiêu thản nhiên gật đầu đáp: "Đúng vậy, khoảng hơn năm trăm cân".

Nghe vậy, mọi người nuốt nước bọt, nhìn chiếc rìu trong tay Diệp Kiêu với vẻ không thể tin nổi.

"Vậy cậu...".

Nhận ra mọi người đều nhìn vào tay mình, Diệp Kiêu cũng nhún vai nói: "Biết sao được, trời sinh sức mạnh phi thường, tôi cũng phiền lòng lắm!".

Câu nói này khiến tất cả đều rơi vào im lặng.

Trời sinh sức mạnh phi thường?

Phục rồi, coi như cậu giỏi!

Chúng tôi đều là phế vật hết!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng trở nên sôi sục,

thi nhau bình luận: "Tôi cứ cảm giác họ đang diễn kịch, năm sáu trăm cân mà Diệp Kiêu cứ thế cầm lên tùy ý à?", "Trời ơi, đến giờ tôi vẫn chưa phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra nữa.", "Diệp Kiêu không phải là lực sĩ Tá Lĩnh trong truyền thuyết đấy chứ?

Những người trời sinh sức mạnh như Lý Nguyên Bá, Lữ Bố, Hạng Vũ dường như đều là truyền nhân của Tá Lĩnh!", "Sức của Diệp Kiêu lớn thế thật sao?

Tôi cứ cảm giác các bạn đang lừa tôi ấy!", "Nhìn bộ dạng của mấy vị chuyên gia thì không giống đóng kịch đâu, chiếc rìu chắc là nặng thật, còn vẻ thong dong của anh Diệp có phải là diễn hay không thì... không biết được!"...

Dưới hầm mộ, sau một đoạn kịch nhỏ này, mọi người lại dồn sự chú ý vào chiếc rìu.

Diệp Kiêu đã đặt chiếc rìu trở lại giá vũ khí.

Các chuyên gia vây quanh chiếc rìu, dùng kính lúp không ngừng quan sát.

"Lớp gỉ sét trên này... dường như hơi giống gỉ hồng, nhưng chất liệu lại nặng hơn đồng rất nhiều!".

Một lúc sau, Giáo sư Chu lên tiếng.

Gỉ hồng là lớp gỉ đặc trưng của đồ đồng trong mộ sau khi trải qua hàng nghìn năm trường kỳ.

Theo những gì Giáo sư Chu nói thì chiếc rìu trước mắt sinh ra lớp gỉ hồng dường như là chất liệu đồng.

Nhưng thực tế, mật độ của đồng nhỏ hơn thép rất nhiều, dẫn đến việc đồ đồng thực tế không nặng lắm.

Nhưng chiếc rìu trước mắt này lại nặng vượt quá trí tưởng tượng

của mọi người.

Chương 255

Quan sát hồi lâu, Phó giáo sư cũng lên tiếng: “Chắc hẳn là một loại chất liệu khá giống với đồng, nhưng kỹ thuật luyện kim có lẽ khác biệt.”, “Kỹ thuật và phương pháp luyện kim có vai trò không thể bỏ qua đối với hình thái của một loại quặng liệu.

Vì thế tôi nghĩ...

đây chắc hẳn là một loại kỹ thuật luyện kim mà chúng ta chưa từng phát hiện ra!”.

Ý kiến của Phó giáo sư nhận được sự đồng tình của mọi người, bởi sự xuất hiện đột ngột của chiếc rìu này quả thực khiến họ cảm thấy kỳ lạ.

Bao nhiêu nhà khảo cổ chuyên nghiệp ở đây mà chẳng ai biết được lai lịch của chiếc rìu đồng này.

Nhưng lúc đó, Miêu Phong đột nhiên lên tiếng nhỏ nhẹ: “Thầy ơi, sao em nhìn chiếc rìu này thấy quen thuộc thế nhỉ?”.

Câu nói này khiến lông mày Giáo sư Chu nhíu lại.

Ông nhìn chiếc rìu, suy ngẫm hồi lâu rồi cũng chậm rãi nói: “Chà, nghe cháu nói vậy ta cũng thấy chiếc rìu này hơi quen mắt”.

Trong phút chốc, mọi người nhìn chiếc rìu này dường như đều có cảm giác quen thuộc.

Ngay khi mọi người tưởng rằng lai lịch của chiếc rìu sắp được hé lộ thì họ suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không thể nào giải đáp được, cuối cùng đành bỏ cuộc.

“Thôi vậy, để sau này đợi đội ngũ tiếp theo đến rồi dùng thiết bị chuyên nghiệp kiểm tra vậy”.

Nói xong, mọi người định rời khỏi chiếc rìu để đi quan sát quan tài đá ở giữa thạch thất.

Nhưng đúng lúc này, Diệp Kiêu chậm rãi bước tới trước chiếc rìu, đột ngột lên tiếng: "Đây là rìu đồng, là...

đồ đồng Tam Đại!".

Mọi người vốn đã quay đi định tiến về phía quan tài nhưng lời này của Diệp Kiêu khiến bước chân của ai nấy đều khựng lại như bị đổ chì, tất cả đứng sững tại chỗ.

Giáo sư Chu càng không thể tin nổi quay người lại, ánh mắt đầy sự chấn kinh: "Cậu vừa rồi... cậu vừa nói cái gì???".

Diệp Kiêu chỉ vào chiếc rìu đồng trên giá rồi nói tiếp: "Đây chắc hẳn là binh khí bằng đồng sớm nhất của nhà Hạ, hoàn toàn khác với đồ đồng thời Chiến Quốc hay Tây Kinh đời sau!

Chỉ có đồ đồng nhà Hạ trong Tam Đại mới có loại binh khí bằng đồng đặc thù thế này!".

Khắc này, không chỉ Giáo sư Chu mà tất cả các chuyên gia đều lộ vẻ mặt không thể tin nổi.

Vẻ mặt mọi người lúc này vô cùng kích động và chấn kinh, thậm chí những nếp nhăn trên mặt cũng rung rung.

Tất cả đều vây quanh chiếc rìu đồng, mặt đỏ bừng lên!

"Đồ đồng nhà Hạ, là đồ đồng nhà Hạ...".

Nhờ Diệp Kiêu nhắc nhở, mọi người cuối cùng cũng hiểu ra tại sao họ lại thấy chiếc rìu đồng này quen mắt đến vậy.

Đây là bảo vật vô giá!

Nhà Hạ thuộc thời kỳ hậu đồ đá mới, cũng là thời kỳ sơ khai của thời đại đồ đồng.

Khi đó kỹ thuật luyện đồng chưa chín muồi, nên đồ đồng khai quật được từ thời nhà Hạ có thể nói là cực kỳ hiếm hoi.

Phải biết rằng, đỉnh Tư Mẫu Mậu và bình Tứ Dương Phương Tôn khai quật từ cuối thời Thương đều được liệt vào hàng "quốc bảo trọng khí", là báu vật trấn quốc!

Nếu thuộc về thời nhà Hạ sớm hơn... thì giá trị của món đồ đồng này chắc chắn còn vượt xa hai món trên!

Trong phút chốc, trên mặt mọi người đều lộ rõ vẻ cuồng nhiệt.

Chính vì họ là những nhà khảo cổ nên họ quá hiểu rõ giá trị của món đồ đồng này, vì thế họ càng không thể kìm nén được cảm xúc.

Đừng nói là đỉnh Tư Mẫu Mậu, ngay cả bộ 《Vĩnh Lạc Đại Điển》 khai quật được ở Thiên Lăng cũng hoàn toàn không thể so sánh với món đồ đồng này!

Và khi Giáo sư Chu nhìn lại Diệp Kiêu, ánh mắt ông cuối cùng cũng thay đổi.

Dù thế nào ông cũng không ngờ được trong một phòng tùy táng bình thường thế này lại tồn tại một bảo vật bằng đồng vô cùng quý giá như vậy.

Nếu không nhờ Diệp Kiêu nhắc nhở, e rằng họ đã lướt qua chiếc rìu này mất rồi.

"Tiểu Diệp, cậu thực sự là... làm ta quá bất ngờ, không ngờ cậu lại có thể nhận ra đây là binh khí bằng đồng nhà Hạ!", "Nếu không có cậu... e rằng chúng ta đã bỏ lỡ báu vật này rồi!".

Sau lời nói của Giáo sư Chu, ánh mắt kích động của mọi người cũng hướng về phía Diệp Kiêu, mặt đỏ bừng, cảm xúc khó lòng bình phục.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng không kìm được kích động, thi nhau bình luận: "Vãi thật!

Là binh khí bằng đồng nhà Hạ sao?

Thật hay giả vậy?", "Đồ đồng cỡ lớn khai quật được từ nhà Hạ có thể nói là hiếm của hiếm, lần này lại có phát hiện chấn động thế sao?", "Không ngờ anh Diệp lại am hiểu về đồ đồng nhà Hạ như vậy, trời ơi!", "Không thể tin nổi, thật là khó tin!

Đây là lần đầu tiên phát hiện ra loại binh khí như rìu đồng đấy!", "Quá đỉnh, thật sự quá đỉnh luôn!"...

Dưới hầm mộ, sau cơn kích động ban đầu, Giáo sư Chu và mọi người cũng dần bình tĩnh lại.

Nhưng nghĩ đến việc lúc nãy Diệp Kiêu và mấy người họ tùy tiện nhấc món báu vật này lên ước lượng, họ lại thấy đau lòng vô cùng.

Nếu phát hiện sớm hơn, họ đã sớm cung phụng chiếc rìu đồng này rồi.

Giờ nghĩ lại, mọi người chỉ biết dậm chân thở dài.

"Một lát nữa sau khi rời khỏi thạch thất này, toàn bộ thạch thất phải được phong tỏa lại bằng đá tự lai.", "Đợi đến khi đội ngũ tiếp theo tới đây, chuẩn bị xong các biện pháp bảo tồn rồi mới đưa món đồ đồng này ra ngoài.", "Nếu không để tiếp xúc với ánh mặt trời, đồ đồng rất dễ bị oxy hóa".

Giáo sư Chu nói.

Đương nhiên đây là phương pháp tốt nhất tính đến thời điểm hiện tại, nên mọi người đều đồng loạt gật đầu.

Nhưng cùng lúc đó, Miêu Phong đột ngột lên tiếng hỏi: "Tại sao trong mộ Thành Cát Tư Hãn lại xuất hiện đồ đồng nhà Hạ ạ?", "Lúc

nãy chúng ta cũng phát hiện có vò đồng trong hố xác.", "Chẳng phải đồ đồng đời sau đều đã bị đồ sắt thay thế rồi sao?".

Nghe vậy, Phó giáo sư liền cười giải thích: "Thành Cát Tư Hãn cả đời chinh chiến khắp nơi, vó ngựa của ông ta hầu như đã dẫm nát cả dải đất Cửu Châu!", "Chinh chiến liên miên, nhiều đồ dùng hay tài bảo của họ đều là cướp bóc được từ những nơi đi qua.

Thời đó giá trị của đồ đồng đã được mọi người biết đến rộng rãi, nên cũng có nhiều danh sĩ thích sưu tầm đồ đồng.

Vì vậy họ có được món đồ đồng này cũng không có gì lạ".

Câu nói này khiến mọi người đều khẽ gật đầu.

Chương 256

Miêu Phong cũng gật đầu vỡ lẽ, sau đó dường như nhớ ra điều gì, lại hỏi: "Đồ đồng thường khá nhẹ, tại sao đồ đồng nhà Hạ lại nặng thế này ạ?".

Giáo sư Chu cũng cười theo, vỗ vai Miêu Phong rồi giải thích: "Nhà Hạ thuộc thời kỳ đầu của thời đại đồ đồng, kỹ thuật đúc đồ đồng chưa hoàn thiện.", "Dù ghi chép không nhiều, nhưng từ đồ đồng thời Thương có thể thấy hàm lượng chì trong đó cao tới khoảng hai mươi phần trăm!", "Có lẽ vì kỹ thuật luyện kim thời nhà Hạ chưa hoàn thiện nên mới dẫn đến việc đồ đồng thời đó nặng hơn nhiều so với đời sau".

Diệp Kiêu cũng tiếp lời bổ sung: "Hơn nữa phải biết rằng, đồ đồng khi mới đúc xong có màu vàng kim, chỉ sau thời gian dài nằm trong mộ mới sinh ra gỉ xanh thôi!", "Vì vậy thời đó, loại đồ đồng này phần lớn là đồ lễ, ngoài đồ đựng rượu hay đỉnh nấu nướng ra, những thứ khác có thể coi là đồ trang trí.", "Có lẽ chiếc rìu đồng này thời đó chỉ dùng để trưng bày, chẳng qua sau này bị Thành Cát Tư Hãn vơ vét được nên mới ban thưởng cho tướng lĩnh!".

Sau đó, Diệp Kiêu chỉ vào những đồ tùy táng trong điện, nói tiếp: "Mọi người xem, những vũ khí bằng sắt và đồ gốm khác cơ bản đều được đặt tùy tiện trên đất, chỉ có chiếc rìu đồng này là được đặt trang trọng trên giá.

Vì vậy món vũ khí này đối với chủ nhân ngôi mộ có ý nghĩa phi thường!".

Nghe vậy, mọi người đều gật đầu tán đồng.

Sau đó họ lại nhìn về phía quan tài đá, Giáo sư Chu tiếp lời: "Có

thể vào mộ tùy táng của Thành Cát Tư Hãn... thân phận vị tướng này chắc chắn cũng không tầm thường!", "Chuẩn bị mở quan tài thôi, thân phận chủ nhân thạch thất này... sắp được hé lộ!".

Lời vừa dứt, mọi người bắt đầu lấy khung nâng từ trong ba lô ra, bắt đầu bận rộn làm việc.

Chẳng mấy chốc, một giàn giáo nâng đã được dựng lên xung quanh quan tài đá.

Trên quan tài cũng đã quấn dây thừng bảo hộ và dây cẩu.

Theo mệnh lệnh của Giáo sư Chu, Miêu Phong đứng bên cạnh chuẩn bị nhấn máy nâng để mở nắp quan tài.

Nhưng đúng lúc này, Diệp Kiêu đột nhiên lên tiếng.

"Đợi chút!

Trong quan tài đá này có giáp tầng!".

Ngăn Miêu Phong lại xong, Diệp Kiêu bước tới bên quan tài, gõ nhẹ vào lớp đá, sau đó nghiêng tai lắng nghe một lát.

Anh khẳng định: "Quan tài đá này có giáp tầng, có lẽ bên trong có cơ quan, mở quan tài phải hết sức thận trọng!".

Nghe thấy câu này của Diệp Kiêu, ai nấy đều rơi vào im lặng, nhìn nhau với tâm trạng phức tạp.

Giáo sư Chu nghe Diệp Kiêu nói vậy, cũng vội vàng tiến lên kiểm tra một phen.

Tuy nhiên sau một lúc quan sát, Giáo sư Chu hoàn toàn không thu hoạch được gì.

"Tê!

Sao cháu nhìn ra được trong thạch quan này có ngăn bí mật?" Giáo

sư Chu lập tức hỏi.

Ông đã quan sát hồi lâu, nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết nào cho thấy bên trong thạch quan có ngăn bí mật.

Những vị giáo sư khác cũng tiến lên kiểm tra, nhưng cuối cùng, mọi người đều lắc đầu, mặt đầy mờ mịt lùi lại.

Họ cũng giống như Giáo sư Chu, không tìm thấy bất kỳ biểu hiện nào cho thấy sự tồn tại của ngăn bí mật.

Nhưng khi mọi người chuyển ánh mắt về phía Diệp Kiêu, anh chỉ thản nhiên lên tiếng: "Mọi người không cảm thấy... quy cách của cái thạch quan này quá lớn sao?" "Theo chiều cao của người xưa suy tính, để táng một người cao một mét tám, cùng lắm chỉ cần cỗ quan tài dài hai mét!" "Phía trước và phía sau lần lượt để trống ba thốn là để người chết khi xuống âm phủ địa phủ có thể nằm trong quan tài một cách thoải mái!" "Nhưng cỗ quan tài này dài tận tám xích, trừ đi vách ngăn thạch quan dày hai thốn và ba thốn khoảng không!" "Nghĩa là chủ nhân quan tài phải cao tới bảy xích!" "Một xích bằng ba mươi ba centimet, bảy xích là hơn hai mét!

Chẳng lẽ người này... thực sự cao như vậy sao?" Mọi người nghe vậy đều sững sờ.

Họ nhìn nhau, ai nấy đều trợn tròn mắt.

Nhưng sau khi phản ứng lại, họ chợt nhận ra... lời Diệp Kiêu nói cực kỳ có lý.

Tuy không loại trừ khả năng có người xương cốt đặc thù, thực sự cao trên hai mét, nhưng đó dù sao cũng là số ít.

Vì vậy, Giáo sư Chu lập tức tán đồng cách nói của Diệp Kiêu.

"Phân tích của Diệp Kiêu rất có lý, ngôi mộ này cực kỳ nguy hiểm, nên chúng ta phải thận trọng và thật thận trọng." "Mở quan tài cũng

vậy, chúng ta phải loại bỏ mọi nguy hiểm rồi mới tiến hành!" Diệp Kiêu nghe vậy khẽ gật đầu, nói tiếp: "Chúng ta không biết bên trong ngăn bí mật là cơ quan, hay là thủy ngân có độc và các vật chất khác." "Vì thế tôi đề nghị mọi người hãy đeo mặt nạ phòng độc và đứng tản ra khỏi thạch quan!" Ngay lập tức, mọi người lấy mặt nạ phòng độc từ trong túi ra đeo vào.

Sau đó, những người có mặt lùi lại phía sau, giữ khoảng cách an toàn với cỗ thạch quan.

Theo lệnh của Giáo sư Chu, máy nâng được kích hoạt.

Nắp quan... cũng bắt đầu từ từ nâng lên.

Mọi người đều nín thở tập trung nhìn vào thạch quan trước mắt, vô cùng căng thẳng.

Họ sợ trong ngăn bí mật thực sự có cơ quan, hoặc những mối nguy hiểm không thể dự báo khác.

Nhưng khi nắp quan mở ra, thạch quan cuối cùng cũng được hé lộ, không có dị biến nào xảy ra.

Giáo sư Chu và những người khác vẫn kiên nhẫn đợi rất lâu, mới cẩn thận từng bước tiến lên.

Cho đến khi tới trước thạch quan, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Tảng đá lớn đè nặng trong lòng mọi người cuối cùng cũng hạ xuống.

Tuy nhiên, khi họ nhìn vào trong thạch quan, trái tim lại một lần nữa treo ngược lên.

Bởi vì trong quan tài đúng như lời Diệp Kiêu nói... trên vách ngăn thạch quan xuất hiện một ngăn bí mật.

Và trong ngăn đó, khắp nơi là thứ thủy ngân tỏa ra ánh bạc đáng

sợ.

Khoảnh khắc thạch quan mở ra, một mùi hắc nồng nặc lập tức tràn ngập khắp thạch thất.

Mọi người đều lộ vẻ mặt sợ hãi, đồng loạt nhìn về phía Diệp Kiêu.

Nếu không nhờ Diệp Kiêu nhắc nhở đeo mặt nạ phòng độc trước... thì sau khi mở quan tài, tất cả đã bị ngộ độc thủy ngân.

Trong phút chốc, những người có mặt không khỏi cảm thấy kinh hãi.

"Quả nhiên là thủy ngân, may mà Diệp Kiêu nhắc trước, nếu không hậu quả thật khó lường!" Giọng của Giáo sư Chu vang lên qua lớp mặt nạ phòng độc, nghe ồm ồm.

Chương 257

Mọi người nghe vậy đều liên tục gật đầu, sau lưng suýt chút nữa đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Khán giả trong phòng livestream cũng liên tục gửi đạn mạc, không khí vô cùng náo nhiệt.

“Không hổ danh là Diệp đảo của tôi, quá đỉnh!

Thậm chí ngay cả chuyện này cũng đoán ra được!” “May mà có Diệp đảo nhắc nhở, nếu không lần này to chuyện rồi.” “Đúng thế, ngộ độc thủy ngân trong tình huống này thì thần tiên cũng khó cứu!

Diệp đảo đã cứu mạng mọi người rồi!” “Diệp đảo ngầu quá, quá đỉnh!

Hu hu đẹp trai quá!” “Diệp đảo đúng là quá chất, vẫn đáng tin cậy như mọi khi!”...

Trong phút chốc, toàn bộ màn hình livestream bị lấp đầy bởi các bình luận.

Dưới mộ, dưới sự dẫn dắt của Giáo sư Chu, mọi người không ngừng múc thủy ngân trong quan tài ra.

Một lúc sau, khi thủy ngân trong ngăn bí mật đã được dọn sạch, bên dưới lại lộ ra một nắp quan khác khít khao không kẽ hở.

Trên nắp quan này điêu khắc vô số hoa văn tinh mỹ.

Sau khi quan sát hồi lâu, Giáo sư Chu lên tiếng giải thích: “Trên đây ghi lại tiểu sử của vị tướng quân này, cũng như điêu khắc một số chiến tích vĩ đại của ông ta.” Vị phó giáo sư nghe vậy cũng vội vàng tiến lại gần, quan sát những ghi chép trên nắp thạch quan.

Vì bên trên viết toàn bằng chữ Mông Cổ kiểu cũ, ở đây cơ bản chỉ có vị phó giáo sư chuyên nghiên cứu đoạn lịch sử này là hiểu rõ nhất.

Sau một hồi quan sát, phó giáo sư mới chậm rãi nói: "Vị tướng quân này tên là Cáp Đan, cùng bộ lạc với Thành Cát Tư Hãn, từ đầu đến cuối luôn đi theo chinh chiến cùng ông ta!" "Cả đời chinh chiến vô số, đạt được vô số khen thưởng, thậm chí từng có lúc vượt qua nửa châu lục, đánh tới tận đế quốc châu Âu." "Ở đó, vị tướng quân này dùng một thanh đao giết địch vô số, thậm chí còn đồ sát cả tòa thành!" "Nhưng trong trận chiến cuối cùng, ông ta và Thành Cát Tư Hãn đều bị thương cực nặng, không thể tiếp tục chinh chiến được nữa." "Vì thế cuối cùng, vị tướng quân này được an táng trong mộ huyệt của Thành Cát Tư Hãn để bồi táng." Nói xong, phó giáo sư rời mắt khỏi những dòng chữ dày đặc, chuyển sang nhìn các hoa văn trên nắp đá.

Những hoa văn này được điêu khắc theo hình thức bích họa, chuyên dùng để kể chuyện.

Bức họa này ghi lại trận chiến ở đế quốc châu Âu mà phó giáo sư vừa nhắc tới.

Hình ảnh đông nghịt người, phần lớn là quân địch hung thần ác sát.

Chủ nhân ngôi mộ một tay cầm đao, dũng mãnh giết địch giữa vòng vây.

Cuối cùng, chủ nhân ngôi mộ như thiên thần giáng thế, đánh lui vô số quân địch.

Tuy nhiên ở đoạn cuối, phó giáo sư lại nghi hoặc thốt lên một tiếng "Ơ", rồi nói: "Kiểu dáng thanh đao này, trông hơi giống thanh đao của tiểu Diệp nhỉ?" Lời này vừa thốt ra, mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Kiêu, vẻ mặt đầy kinh nghi.

Nhận thấy ánh mắt của mọi người, Diệp Kiêu không khỏi nói: "Hại, chỉ là giống thôi, trùng hợp thôi mà... trùng hợp thôi!" Thấy vậy, những người có mặt cũng không nói thêm gì.

Ngay sau đó, Giáo sư Chu nhìn mọi người và nói: "Vậy chúng ta đừng chậm trễ nữa, mở quan tài ra xem thực hư thế nào!" Mọi người đều đồng thanh đồng ý, đồng tâm hiệp lực mở nắp đá ra.

Một ánh nhìn, chỉ cần một ánh nhìn thôi!

Khoảnh khắc mở quan tài, tất cả mọi người đều đứng hình tại chỗ, hơi lạnh từ sau lưng xông thẳng lên đại não!

Tử thi trong quan tài diện mạo đã biến dạng, lồi lõm như một quả táo thối.

Tứ chi của tử thi dường như phần thịt đã tan chảy, chỉ còn lại một lớp da khô héo dính chặt vào xương.

Từ những chiến tích trên bích họa, trong tưởng tượng của mọi người, vị tướng quân này chắc chắn phải là người vai u thịt bắp, đầy mình cơ bắp.

Nhưng bây giờ, trông ông ta lại như một con quỷ lao bị người ta hút cạn máu thịt.

Chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta không kìm được mà rùng mình một cái.

Nhưng ngay sau đó, Giáo sư Chu tinh mắt phát hiện ra một chút manh mối.

Ông đưa tay ra, lấy từ trong quan tài một mảnh vải sắp mục nát, trải lên lòng bàn tay.

"Chất liệu mảnh vải này có gì đó không đúng..." Mọi người nghe vậy, lập tức dồn sự chú ý vào phía Giáo sư Chu.

Ông nhẹ nhàng thổi sạch bụi bẩn trên mảnh vải, cuối cùng cũng lộ ra diện mạo thực sự của nó.

"Đây là... nilon??" Sau khi nhận rõ chất liệu mảnh vải, Giáo sư Chu cũng không khỏi trợn tròn mắt.

"Mảnh vải này làm từ nilon!

Không phải vải thô của thời cổ đại, cũng chẳng phải tơ lụa!" Những chuyên gia khác nghe vậy đều bán tín bán nghi ghé sát lại, đón lấy mảnh vải từ tay Giáo sư Chu.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng hồi lâu, cuối cùng họ cũng đưa ra một kết luận gây sốc!

Mảnh vải này... thực sự là nilon, một loại chất liệu hiện đại!

Ngay lập tức, mọi người lại nhìn vào trong thạch quan, sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

Quần áo trên tử thi rách nát vô cùng, phủ đầy bụi bặm, thậm chí không còn nhìn ra hình dạng ban đầu.

Nhưng dưới sự nỗ lực của Giáo sư Chu và vài người khác, họ đã phủi sạch bụi trên áo tử thi.

Lúc này mọi người mới phát hiện, hóa ra thứ mà tử thi này mặc... là một chiếc áo khoác leo núi sa mạc!

Đây là loại quần áo chỉ thời hiện đại mới có, hơn nữa kiểu dáng còn thuộc loại đời đầu.

Sau khi có được kết luận này, tất cả mọi người đều lộ vẻ mặt không thể tin nổi.

Đây là mộ huyệt triều Nguyên từ hơn sáu trăm năm trước cơ mà!

Sao có thể xuất hiện áo khoác hiện đại được chứ?

Dù thế nào đi nữa, chuyện này cũng hoàn toàn vô lý!

Trong phút chốc, các chuyên gia có mặt đều rơi vào trầm tư.

Còn khán giả trong phòng livestream thì lập tức điên cuồng gửi đạn mạc.

"Vãi, đây chính là người xuyên không trong truyền thuyết sao?" "Người này không lẽ xuyên không từ hiện đại về cổ đại, rồi tiện tay mang theo cả quần áo chứ?" "Thế giới này bị làm sao vậy?

Từ khi nào mà trở nên điên rồ thế này?

Trong mộ hơn sáu trăm năm trước lại có áo khoác hiện đại?" "Có lẽ mọi chuyện không phải ngẫu nhiên, trên thế giới này thực sự có người xuyên không đấy!" "Mọi người còn nhớ Vương Mãng không?

Ông ta dường như cũng là một nhà khoa học mất tích ở La Bố Bạc xuyên không về!" "Chẳng lẽ những gì tiểu thuyết viết đều là thật?

Chương 258

Trên đời này thực sự có người xuyên không?”. . .

Trong phút chốc, khán giả bàn tán xôn xao về giả thuyết chủ nhân thạch thất là người xuyên không.

Dưới mộ, Diệp Kiêu vẫn luôn đi lại quan sát xung quanh thạch quan.

Sau khi Giáo sư Chu và những người khác phát hiện quần áo trong quan tài là áo khoác nilon hiện đại, Diệp Kiêu cũng không quá bất ngờ.

Khi biết về chiến tích của chủ nhân thạch thất này, Diệp Kiêu cơ bản đã có suy đoán.

Phải biết rằng, lai lịch của Hắc Kim Cổ Đao chính là thanh đao đeo bên người của một vị tướng quân triều Nguyên nào đó.

Tương truyền Hắc Kim Cổ Đao được làm từ thiên thạch ngoại lai, do nguyên liệu có hạn nên khắp thế giới không tìm được thanh thứ hai.

Vào triều Nguyên, có một vị tướng quân đã cầm Hắc Kim Cổ Đao chinh phạt khắp châu Âu.

Thanh đao đó lúc bấy giờ đã nhuốm máu của vô số người và oan hồn, không phải người thường có thể chế ngự.

Trên bức họa điêu khắc trên nắp đá, thanh hắc đao mà vị tướng quân này cầm có vài phần tương đồng với Hắc Kim Cổ Đao trong tay Diệp Kiêu.

Vì vậy không khó để đoán ra, chủ nhân ban đầu của thanh đao này dường như chính là chủ nhân của thạch thất trước mắt.

Cũng từ đó dễ dàng suy luận ra rằng, họ không phải những người đầu tiên tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Trước đó đã có người từng đến ngôi mộ này.

Chỉ là, có lẽ họ không tìm thấy lối vào thổ khâu, nhưng họ đã đào hầm mộ.

Vì vậy, sự xuất hiện của bầy sói trong mộ cũng dễ giải thích, chắc chắn là chúng đã theo hầm mộ mà vào.

Còn tử thi trong quan tài này... chắc hẳn là của đám mộ tặc đó để lại, chứ chẳng phải người xuyên không truyền thuyết gì cả.

Tuy nhiên, nếu tử thi trong quan này là mộ tặc, vậy tử thi ban đầu trong quan...

đã đi đâu rồi?

Ngay lập tức, Diệp Kiêu ngẩng đầu, chuyển ánh mắt nhìn về phía thạch thất.

Bên cạnh, Giáo sư Chu, phó giáo sư và vài người khác đang quan sát mảnh vải trên tử thi.

Còn Diệp Kiêu bắt đầu đi quanh thạch thất.

Trước khi xuống đây, Diệp Kiêu đã biết từ quái tượng rằng vùng đất này toàn là âm thổ, hàm lượng âm khí cao gấp nhiều lần những nơi khác.

Dưới sự nuôi dưỡng của âm khí quanh năm suốt tháng thế này, tử thi dù không muốn biến đổi cũng không được.

Diệp Kiêu suy nghĩ kỹ một chút là có thể phục dựng lại cảnh tượng lúc đó.

Chắc chắn đám mộ tặc này đã hăng hái mở nắp quan, thậm chí lười múc thủy ngân trong ngăn bí mật ra mà mở thẳng nắp quan luôn.

Thế nhưng, tử thi trong quan vì đã biến đổi, cộng thêm sự xâm nhập của dương khí, Tống tử lập tức bị kích hoạt, vùng dậy làm hại người...

Chỉ là không biết vì sao, tên mộ tặc bị Tống tử làm hại lại xuất hiện trong thạch quan.

Và sau khi đám mộ tặc rời đi, tại sao lại khôi phục thạch thất như cũ.

Ngoài ra, Tống tử vốn có trong mộ thất này... rốt cuộc đã đi đâu?

Có còn ở trong ngôi mộ này không?

Mọi câu trả lời đều đang chờ họ khám phá.

Sau khi quan sát toàn bộ mộ thất mà không phát hiện cơ quan, ám thất hay hầm mộ nào khác, Diệp Kiêu quay lại trước thạch quan.

Giáo sư Chu và những người khác vẫn đang quan sát quần áo của thi thể.

Khi Giáo sư Chu định ghé sát vào thi thể để quan sát cổ áo, Diệp Kiêu đột nhiên ra tay ngăn cản: "Tuyệt đối đừng ghé sát thi thể mà thở, hơi thở thoát ra sẽ đánh thức con Tống tử này đấy!" Giáo sư Chu giật nảy mình, lập tức hỏi: "Đánh thức Tống tử?

Chuyện gì thế?" Mọi người cũng đồng loạt quay sang nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu chỉ vào tử thi trong thạch quan, giải thích: "Tử thi bên trong đã bị Tống tử vùng dậy cắn!" "Nhìn bộ dạng này của hắn, chắc chắn là tinh huyết trong cơ thể đã bị hút cạn!" "Vì thế máu thịt mới khô héo thành thế này, nhưng lại không bị thối rữa." Anh nghiêng đầu, nín thở lật xác chết trong thạch quan lại.

Dưới ánh đèn pin, mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng trên cổ xác

chết có hai lỗ máu nhỏ.

Nhìn hình dạng giống như bị răng nanh cắn xé.

Thấy cảnh này, ai nấy đều cảm thấy một luồng hơi lạnh thấu xương xông thẳng lên sống lưng.

Diệp Kiêu nói tiếp: "Người này chắc là một tên mộ tặc, nhưng xui xẻo gặp phải thi biến nên bị Tống tử cắn chết." "Còn những tên mộ tặc kia ở đâu, tử thi gốc trong thạch quan này ở đâu, thì tôi không biết!" Nghe đến đây, trong đầu mọi người lập tức hiện ra vô số hình ảnh.

Tất cả đều rùng mình một cái, mồ hôi lạnh chảy dài dọc sống lưng, làm ướt đẫm áo.

Họ nhìn nhau, trên mặt ai nấy đều là vẻ kinh hãi.

Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, dùng giọng run rẩy hỏi: "Ý cháu là... giống như cương thi đồng xanh trong lăng mộ Thiên sao?

Nó... hiện giờ rất có thể vẫn đang ở trong ngôi mộ này??" Diệp Kiêu khẽ gật đầu.

Thấy cảnh này, kể cả Giáo sư Chu và phó giáo sư, trái tim của tất cả mọi người đều rơi tõm xuống vực sâu vạn trượng.

Ai nấy đều không kìm được mà ngoái nhìn ra sau lưng, sợ rằng con Tống tử đó đang từ từ tiến lại gần.

Trong phút chốc, bầu không khí hoảng loạn lan tỏa khắp đội ngũ.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này cũng bắt đầu hoảng sợ, liên tục gửi bình luận trên màn hình.

"Không phải xuyên không... hóa ra là mộ tặc à!

Chương 259

Cái gì??

Mộ tặc?" "Đám Diệp đảo không phải những người đầu tiên vào lăng Thành Cát Tư Hãn sao?

Thậm chí còn có người vào trước cả họ?" "Trời ơi, đám mộ tặc này kiêu ngạo quá, ngay cả mộ Thành Cát Tư Hãn mà chúng cũng tìm ra được!" "Tê!

Chết hay lắm, đáng đời bị Tống tử cắn chết!

Biết bao nhiêu cổ vật của Đại Việt bị tuồn ra nước ngoài đều là do tay đám mộ tặc này!" "Trời ạ, sao tôi cảm thấy gió lạnh lùa qua thế này?

Con Tống tử này không chạy đến nhà tôi đấy chứ, đáng sợ quá!" "Tôi cũng thấy sợ quá, tôi không dám xem nữa đâu hu hu...". . .

Dưới mộ, tất cả mọi người đều đứng tránh xa cỗ thạch quan trước mặt.

Trong mắt họ, tử thi trong quan lúc này dường như đã biến thành một con Tống tử có thể vùng dậy bất cứ lúc nào.

Nhưng ngay khi mọi người đang kinh hãi, Diệp Kiêu lại bắt đầu giải thích.

"Đừng lo, chỉ cần mọi người không thở vào tử thi, thường thì sẽ không gây ra thi biến đâu." Nhưng lần này, Diệp Kiêu đã đánh giá thấp sự nhạy cảm của mọi người đối với câu chữ.

Khi lời Diệp Kiêu vừa dứt, tất cả đều nhìn anh.

Giáo sư Chu cũng hỏi: "Thường thì?

Nghĩa là vẫn có khả năng trực tiếp gây ra thi biến sao?" Diệp Kiêu suy nghĩ một lát, rồi gật đầu rất nghiêm túc: "Đúng vậy, nếu khi mở quan tài mà phát hiện cáo chết, hoặc hắc xà nằm trong quan, thì tử thi trong cỗ quan tài này chắc chắn một trăm phần trăm sẽ thi biến.

Còn những khả năng khác như mèo đen – những sinh vật có âm tính cực nặng, hoặc là loại Tống tử đặc biệt, đều có khả năng trực tiếp thi biến!

Chỉ là ở đây không có những thứ đó, nên mọi người đừng lo!" Nghe câu này, tảng đá lớn trong lòng mọi người cuối cùng cũng hơi hạ xuống.

Vì theo lời Diệp Kiêu nói, trong thạch thất này không có mèo đen, trong quan tài cũng không có cáo chết hay hắc xà.

Chỉ cần khi thở, họ tránh xa tử thi cổ này một chút là có thể tránh được thi biến.

"Vậy được rồi, mọi người chú ý một chút, cố gắng tránh thở vào tử thi trong quan để không gây ra thi biến!" Tất cả đều gật đầu đồng ý, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Có lẽ nếu là trước đây, họ sẽ chẳng coi lời Diệp Kiêu ra gì.

Nhưng sau khi trải qua bao nhiêu chuyện ở lăng mộ Thiên, họ mới nhận ra Tống tử thực sự tồn tại.

Cái gọi là thi biến không phải là chuyện hư cấu, cũng chẳng phải lời nói vô căn cứ.

Giáo sư Chu đến giờ vẫn còn nhớ như in, khi nhân viên di dời thi thể Gia Tĩnh Đế trên hải nhãn, chỉ vài phút sau nước sông đã tràn ngược vào hải nhãn, lấp đầy toàn bộ sông ngầm dưới đất, dẫn đến trận lụt lớn ở kinh thành!

Lúc đó cấp cao kinh thành đã thảo luận khẩn cấp, cuối cùng quyết

định làm theo lời Diệp Kiêu nói, đặt thi thể Gia Tĩnh Đế trở lại.

Và sau khi đặt lại, nạn lụt ở kinh thành dần biến mất.

Cho đến tận khoảnh khắc đó, mọi người mới hiểu những gì Diệp Kiêu nói đều là thật.

Vì thế Giáo sư Chu không dám xem nhẹ lời Diệp Kiêu một chút nào.

Ông trịnh trọng dặn dò mọi người làm theo phương pháp của Diệp Kiêu.

Sau đó, họ lại nhìn vào trong quan tài.

Thấy bên cạnh thi thể dường như có một vật hình trụ dài.

Vật này bị thi thể đè lên, chỉ lộ ra một nửa.

Giáo sư Chu vừa giữ mặt nạ phòng độc, vừa nghiêng đầu lấy vật đó ra khỏi quan tài.

Sau khi gỡ lớp vải đen ra, mọi người mới chợt phát hiện hóa ra đây là một cái vỏ bao đao.

Vỏ đao cực kỳ tinh xảo, hơi cong, trên đó còn đính các loại đá quý đủ màu sắc.

Vỏ đao màu bạc cổ dù đã qua hàng trăm năm, sau khi thổi sạch bụi bẩn vẫn trông như mới.

"Đây chắc là... vỏ bao của thanh đao của chủ nhân thạch thất này.

Nhưng...

đao đâu?

Đao đi đâu rồi?" Giáo sư Chu hỏi.

Diệp Kiêu đứng bên cạnh bâng quơ nói: "Chắc là bị đám mộ tặc kia lấy mất rồi." Nhưng vừa dứt lời, Diệp Kiêu chợt nhận ra lời này

có gì đó không ổn.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt ra sau lưng Diệp Kiêu.

Sau lưng anh đang dùng vải đen và da bò bọc một thanh trường đao...

Hắc Kim Cổ Đao.

Mọi người đều đã thấy thanh trường đao đó của Diệp Kiêu, đặc biệt là Mục Lực và Đồ Khôn.

Bởi vì ngay trước mặt hai người, Diệp Kiêu đã dùng Hắc Kim Cổ Đao chém chết những con huyết nhuyễn trùng mà đạn bắn không thủng.

Hai người nhìn Diệp Kiêu, đồng thanh nói: "Thanh đao sau lưng anh và cái vỏ đao này kiểu dáng giống hệt nhau." Miêu Phong đứng cạnh cũng nói: "Đúng thế, cái vỏ đao này dường như được đúc riêng cho thanh đao sau lưng anh vậy!" Diệp Kiêu cười cười, rồi nói: "Hại, mọi người nhìn nhầm rồi, chắc chắn là nhìn nhầm rồi!

Mau đậy nắp quan lại đi, ngộ nhỡ lát nữa thi biến thì khổ." Im lặng...

Một sự im lặng kéo dài...

Mọi người chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu và thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng anh.

"Được rồi!

Tôi biết mọi người không tin!" Diệp Kiêu khẽ lắc đầu, rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Dù sao thanh Hắc Kim Cổ Đao này là phần thưởng của hệ thống cho anh, nên theo Diệp Kiêu nghĩ, chắc sẽ không trùng hợp đến mức

vừa khít với cái vỏ đao này đâu.

Diệp Kiêu thản nhiên đón lấy cái vỏ đao.

Anh múa một đường đao, rồi đâm thẳng thanh Hắc Kim Cổ Đao vào vỏ.

Chương 260

Một thốn... hai thốn... toàn bộ thanh đao lọt thỏm vào trong.

Ngay cả những khuyết hỏa văn để dành cho đốc đao ở phía trên vỏ đao cũng khớp hoàn toàn, không sai một ly, thậm chí không có lấy một kẽ hở.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều đứng hình tại chỗ.

Sắc mặt họ biến đổi kịch liệt, như thể ban ngày gặp ma, đôi mắt trợn ngược.

"Diệp Kiêu... không ngờ, không ngờ cháu lại là loại người này!!!" Giáo sư Chu là người phản ứng đầu tiên, đau lòng thốt lên.

Ở phía bên kia, phó giáo sư cũng khẽ lắc đầu, nói tiếp: "Tiểu Diệp à, câu nói 'thành khẩn được khoan hồng, ngoan cố sẽ bị nghiêm trị' chắc chúng tôi không cần phải nhắc lại nữa nhỉ?" Trong phút chốc, hầu như tất cả mọi người nhìn Diệp Kiêu đều như thể anh sắp đi 'bóc lịch' đến nơi rồi...

Ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng điên cuồng gửi đạn mạc, thi nhau hùa theo.

"Hay lắm, công lý tuy đến muộn nhưng đã đến, Diệp đảo ơi anh vẫn bị bắt rồi, ha ha ha!" "Không ngờ, thật không ngờ Diệp đảo lại dũng cảm thế, còn dám mang thanh đao này về thăm chốn cũ!" "Lần này bằng chứng rành rành, hết đường chối cãi nhé!!" "Diệp đảo đúng là thần tượng của tôi!

Anh ấy thậm chí đã tìm thấy mộ Thành Cát Tư Hãn từ lâu rồi!" "Tôi tuyên bố từ nay tôi là fan cứng, Diệp đảo sau này chính là thần tượng của tôi!". . .

Phải nói rằng, màn thao tác này của Diệp Kiêu thực sự đã gây chấn động cho tất cả mọi người có mặt.

Lấy trộm Hắc Kim Cổ Đao từ trong mộ này ra, mà anh ta lại thực sự dám mang nó quay lại chính ngôi mộ này!

Đúng là một pha 'tự hủy' đi vào lòng đất.

Ngay lập tức, cả phòng livestream bùng nổ không thể kiểm soát, tràn ngập bầu không khí vui vẻ.

Còn trong mộ thất, Giáo sư Chu và đám chuyên gia cũng có vẻ mặt kỳ quặc, nhìn Diệp Kiêu với ánh mắt không mấy thiện cảm, ra vẻ như sắp tra tấn ép cung đến nơi.

Thấy vậy, Diệp Kiêu không hề do dự, lập tức giải thích: "Mọi người đừng hiểu lầm, tất cả chuyện này chỉ là trùng hợp, chỉ là trùng hợp thôi mà.

Thanh đao này..." Mọi người đều thong thả nhìn Diệp Kiêu, hoàn toàn không tin những lời chống chế của anh.

Hơn nữa ai nấy đều hạ quyết tâm, lần này tuyệt đối không để Diệp Kiêu qua mặt dễ dàng như vậy!

Nhất định phải hỏi cho ra lẽ!

Dù sao đây cũng là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!

Với công tích của Thành Cát Tư Hãn, người đã dẫn dắt Mông Cổ trỗi dậy, thống nhất lục địa Á-Âu thì đúng là một nhân vật tầm cỡ!

Trong toàn bộ lịch sử nhân loại, đây là đế quốc có bản đồ và cương vực rộng lớn nhất!

Cho dù chỉ đối với khảo cổ Đại Việt, tầm quan trọng của ngôi mộ này hoàn toàn không thua kém lăng mộ Long Quân hay Võ Tắc Thiên!

Vậy mà bây giờ lại phát hiện ra ngôi mộ này đã bị người ta tìm

thấy từ trước, hơn nữa còn thực hiện hành vi đào trộm mộ trái quy định!

Điều quan trọng nhất là những cổ vật tuồn ra từ đây, họ chưa từng nhận được một chút thông tin nào trước đó...

Đây chắc chắn là một nỗi nhục lớn đối với giới khảo cổ Đại Việt cũng như các chuyên gia khảo cổ thế giới!

Những xác chết mộ tặc trên đất lúc này trông thật ngứa mắt trong mắt mọi người, vì chúng như đang không ngừng chế giễu đội khảo cổ...

Lỡ như Diệp Kiêu chính là người đã theo chân đám mộ tặc vào mộ năm xưa và lấy đi Hắc Kim Cổ Đao, thì đó sẽ là một manh mối khổng lồ!

Trong phút chốc, ánh mắt mọi người đều dán chặt vào Diệp Kiêu, không rời nửa bước.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Diệp Kiêu đột ngột dừng lại.

Thay vào đó là ba chữ khiến ai nấy đều nổi da gà: "Nó đến rồi..." Ngay khoảnh khắc chữ "nó" vang lên, trong đầu mọi người lập tức hiện ra một hình ảnh!

Hình ảnh đó có liên quan đến cái xác mộ tặc trước mắt.

Đó là một cái xác khô hung tợn, to lớn và đáng sợ.

Cái xác khô này chính là thủ phạm đã giết chết tên mộ tặc trong quan.

Chỉ là chuyện đó đã xảy ra trong mộ này từ không biết bao nhiêu năm trước, vậy lúc này cái xác khô đó đang ở đâu?

Bây giờ một câu "Nó đến rồi" của Diệp Kiêu đã làm dây thần kinh của mọi người căng như dây đàn.

Tảng đá trong lòng cũng theo đó mà treo cao.

Trái tim lơ lửng nơi cổ họng, dường như có thể nhảy ra ngoài bất cứ lúc nào.

Mọi người đều hoảng hốt lo sợ.

Qua mặt nạ phòng độc, họ chỉ thấy từng luồng ánh sáng đèn pin quét qua quét lại trong thạch thất.

Tuy nhiên, chủ nhân thực sự của thạch thất này... vẫn chưa từng xuất hiện trước mắt mọi người.

Lúc này, Diệp Kiêu lại nhìn chằm chằm vào một góc thạch thất, đồng thời thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay cũng dần tuốt khỏi vỏ.

Trong phút chốc, ánh mắt mọi người theo hướng Diệp Kiêu nhìn về một góc thạch thất.

Nhưng cái nhìn này đã khiến tất cả mọi người có mặt như rơi vào hầm băng vạn trượng.

Không khí đột ngột đông cứng!

Nhiệt độ xung quanh dường như giảm xuống vài độ mà không ai hay biết!

Mọi người chỉ cảm thấy cơ thể như bị đóng băng, hoàn toàn không thể cử động, chỉ có hàm răng và đôi chân là không ngừng run rẩy.

Bởi vì không biết từ lúc nào, ở góc thạch thất đó bỗng xuất hiện một bóng người khổng lồ!

Cực kỳ to lớn!

Bóng dáng này rõ ràng không thuộc về bất kỳ ai trong đội khảo cổ!

Ngay khoảnh khắc này, não bộ của tất cả mọi người đều trống

rỗng.

Chương 261

Họ thậm chí đã quên dùng đèn pin trong tay để soi vào góc đó để cái bóng khổng lồ hiện ra dưới ánh sáng.

Họ chỉ biết ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, trong nhất thời thậm chí quên cả chạy trốn.

Cùng lúc đó, khán giả phòng livestream thấy cảnh này cũng đồng loạt hít một hơi lạnh.

Ngay cả những người trước màn hình cũng bị dọa cho nổi hết da gà, hơi lạnh xông thẳng lên sống lưng.

Bình luận trên phòng livestream bùng nổ trong tích tắc, như thủy ngân tràn ngập che kín toàn bộ màn hình.

"Trời... trời ơi!!!

Đây là người hay quỷ...

Không!

Đây là loại quỷ gì vậy?" "Tống tử... thực sự có Đại Tống tử kìa!!!

Tôi suýt chút nữa là sợ phát khóc rồi." "Thật sự không dám xem đâu, tôi cảm giác trong phòng hình như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình..." "Tuy rất đáng sợ, không dám nhìn... nhưng tôi không khống chế được bản thân, đau khổ quá đi!" "Cái này... thực sự có Đại Tống tử... trời ơi quá đáng sợ hu hu!!!" "Tôi cảm thấy mình sắp bị dọa điên rồi...". . .

Trong phút chốc, bình luận trong phòng livestream như thác đổ, che lấp toàn bộ màn hình.

Lúc này, đội khảo cổ dưới mộ đối mặt với vị khách không mời mà

đến đột ngột này, nỗi kinh hoàng trong lòng đã khó lòng kiềm chế, sắp sửa bật thốt ra khỏi miệng.

Và đúng lúc này, cái xác Tống tử đang ẩn mình trong bóng tối đột nhiên cử động!

Dây thần kinh của mọi người lập tức căng thẳng, trái tim vọt lên tận cổ họng.

"Á!

Chạy mau!" Một tiếng gào thét như tiếng lợn bị chọc tiết vang dội, lấp đầy cả thạch thất và lỗ tai của mọi người.

Một vị chuyên gia trong đó không còn khống chế được nỗi sợ hãi, nước mắt nước mũi giàn dụa, quay người lăn lộn chạy thục mạng ra phía sau.

Chỉ có điều nơi Tống tử đang đứng rất gần cửa thạch thất, nên vị chuyên gia đó chỉ có thể chạy vào sâu trong thạch thất, cho đến cuối cùng ép sát vào vách đá, không thể lùi thêm bước nào nữa.

Nhưng vị chuyên gia đó vẫn điên cuồng ép mình vào vách đá, như thể muốn khảm cả người vào trong đó vậy!

Như một hiệu lệnh!

Sau vị chuyên gia đó, những giáo sư chuyên gia khác cũng không thể chịu đựng thêm áp lực tinh thần cực đại này, tất cả đều điên cuồng chạy tán loạn.

Trong phút chốc, cả thạch thất trở nên hỗn loạn!

Mọi người hoặc là hét lên kinh hãi, hoặc là chạy thục mạng không chọn đường.

Nhưng không có gì ngạc nhiên, trên mặt ai nấy đều tràn đầy vẻ kinh hoàng tột độ.

Dù trước đó ở lăng mộ Thiên họ đã từng thấy sự lợi hại của cương thi đồng xanh, nhưng lúc đó Giáo sư Chu và nhiều chuyên gia khác chỉ xem qua màn hình.

Còn hiện giờ... khi họ thực sự đối mặt với thứ quỷ dị này, họ mới hoàn toàn hoảng loạn đến mức không thể kiềm chế.

Đến nỗi trong phút chốc, những chiến lược họ từng vạch ra để đề phòng bất trắc đều bị quăng ra sau đầu, không một ai nhớ ra để thực hiện.

Mọi người chỉ biết ôm nỗi kinh hoàng mà chạy trốn, dốc hết sức bình sinh để tránh xa cái xác Tống tử này, dường như chỉ có như vậy họ mới bảo toàn được mạng sống.

Lúc này, con Tống tử vốn trốn trong bóng tối đã nhanh chóng lao vào giữa đám đông.

Nhìn cái cơ thể khô héo và đôi mắt đỏ rực kia... chắc chắn nó đã lâu lắm rồi chưa được nếm mùi máu người.

Và hiện tại chính là cơ hội săn mồi!

Trong chốc lát, ai nấy đều cảm thấy lạnh toát sống lưng, như thể bị tử thần cầm lưỡi hái thu hoạch mạng sống dán chặt mắt vào vậy.

Kinh hoàng và tuyệt vọng tràn ngập tâm trí mọi người.

Thực tế, cái xác khô như quỷ mị kia đột nhiên trở nên thoắt ẩn thoắt hiện, lập tức lao thẳng về phía Miêu Phong, người ở gần nó nhất.

Tốc độ của con Tống tử này thực sự quá nhanh, như một viên đạn vừa ra khỏi nòng.

Vừa nãy nó còn ở một góc gần cửa đá, nhưng chỉ giây tiếp theo, cái bóng đó đã xuyên qua bóng tối, lao đến trước mặt Miêu Phong.

Con Tống tử này vung những chiếc móng tay nhọn hoắt, lao thẳng vào mặt Miêu Phong một cách hung hãn, như muốn xé xác anh ta làm đôi.

Trong khoảnh khắc đó, não bộ của Miêu Phong trống rỗng, tóc gáy dựng đứng.

Anh cảm thấy như mình bị tử thần dán chặt mắt vào, toàn thân cứng đờ, không thể cử động.

Anh chỉ biết ngây người nhìn con Tống tử này lao từ xa đến gần, cho đến khi mười cái móng tay nhọn hoắt của nó phóng to vô hạn trong mắt mình.

Vào lúc này, Miêu Phong thậm chí có thể thấy con Tống tử đã há to cái miệng đầy máu, lộ ra hàm răng già nhọn hoắt bên trong, sẵn sàng cắn vào người anh để hút cạn máu.

Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng vô tận chiếm lấy tâm trí Miêu Phong.

Lúc này, không chỉ những người khác hay khán giả livestream nghĩ rằng Miêu Phong chắc chắn sẽ chết, mà ngay cả chính anh ta cũng vì quá sợ hãi và tuyệt vọng mà nhắm chặt mắt lại, như thể đã chấp nhận số phận.

Không một ai có thể ngăn cản con Tống tử điên cuồng này, và cũng không ai có thể cứu anh ta khỏi miệng nó.

Nỗi sợ bản năng khiến toàn thân anh không thể cử động, dựa vào sức mình thì hoàn toàn không thể né tránh đòn tấn công của nó.

Vì vậy, Miêu Phong thậm chí đã từ bỏ việc kháng cự, hoàn toàn tin rằng mình sắp bị móng tay của nó xé toạc sọ và bị hút cạn máu.

Trước mắt anh dường như hiện ra một cái xác không đầu đang phun máu xối xả, làm đỏ rực mọi thứ xung quanh.

Chương 262

Và một cái xác khô hung tợn đang bám trên cổ anh hút máu điên cuồng.

Khi con Tống tử đó ngẩng đầu lên, anh thậm chí có thể thấy nó đầy mồm máu tươi và đôi mắt vô cùng khao khát máu.

"Chẳng lẽ mình thực sự chết như thế này sao?" "Thực sự... không cam tâm chút nào..." "Rõ ràng vừa mới tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, còn chưa giải mã được bí mật cuối cùng của ngôi mộ này mà." "Ha ha... có lẽ đây chính là số mệnh của mình rồi...". . .

Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu Miêu Phong trước khi nhắm mắt lại.

Vào giây phút cận kề cái chết, dù nhận ra mình không thể thản nhiên đón nhận cái chết như các bậc tiền bối khảo cổ, trong lòng có sợ hãi và hoảng loạn, nhưng anh không hề mông lung.

Anh biết ý nghĩa cuộc đời mình, biết rằng rồi sẽ có ngày mình chết trên con đường này, trong lòng chỉ có một chút không cam tâm mà thôi.

Tuy nhiên, anh cũng là người may mắn.

So với những tiền bối đã qua đời mà chưa kịp tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, ít nhất anh đã thực sự bước chân vào ngôi mộ huyền thoại này.

"Thôi vậy, chết trong ngôi mộ này cũng không lỗ...".

Giây phút cuối cùng, khóe miệng Miêu Phong nở một nụ cười thanh thản.

Cùng lúc đó, khán giả livestream cũng vì quá sợ hãi mà vội vàng bịt mắt lại.

Mọi người đều thấy rõ cảnh tượng này: cái xác khô hung tợn quỷ dị kia sắp sửa cướp đi một mạng sống tươi trẻ ngay khi vừa tỉnh dậy.

Lòng họ cũng tràn ngập sự tiếc nuối và tuyệt vọng, nhưng họ chỉ có thể đứng nhìn.

Trong phút chốc, khán giả livestream liên tục gửi đạn mạc, màn hình như bị một cơn sóng thần nhấn chìm.

"Trời ơi!

Sao con Tống tử này nhanh quá vậy?

Loáng một cái đã đến trước mặt rồi." "Xong đời rồi, xong đời rồi.

Miêu Phong chẳng phải... sắp chết sao?" "Thật là quá đáng sợ, ai đó cứu anh ấy với!

Miêu Phong sắp chết rồi!" "Con Tống tử này quá kinh khủng, ai mà biết nó từ đâu chui ra chứ?

Vừa xuất hiện đã muốn ăn thịt người rồi sao?" "Tôi không chịu nổi nữa, tôi không dám xem đâu, giờ cứ nhắm mắt là trong đầu lại hiện ra khuôn mặt con Tống tử đáng sợ đó!". . .

Trong phút chốc, hầu như tất cả khán giả livestream đều rơi vào hoảng loạn.

Trong mắt họ, khoảnh khắc con Tống tử lao về phía Miêu Phong đã định đoạt cái chết của anh.

Kinh hoàng và tuyệt vọng lúc đó đã tràn ngập trái tim mọi người.

Thậm chí có người đã vội vàng bịt chặt mắt, không dám nhìn những gì đang diễn ra trên màn hình.

Nhưng những khán giả không bịt mắt, hoặc chưa kịp bịt mắt, thì giây tiếp theo đều trợn tròn mắt, mồm há hốc.

Bởi vì trong thạch thất, Miêu Phong không hề bị con Tống tử đó xé toạc đầu và hút cạn máu như mọi người tưởng tượng.

Không ai nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy một ánh đao màu đen lóe lên, ngay sau đó hành động của con Tống tử dừng lại.

Tiếp đó, sau khi không gian tĩnh lặng trong một giây, đầu của con Tống tử từ từ rơi xuống, rồi "cộp" một tiếng rụng trên mặt đất.

Cơ thể nó cứ thế đứng sững lại tại chỗ, đôi cánh tay khô héo với những móng tay nhọn hoắt dừng lại ngay trước mặt Miêu Phong chưa đầy một centimet.

Chỉ cần gần thêm chút nữa thôi là đôi bàn tay đó đã có thể đâm vào hốc mắt của Miêu Phong, móc đôi nhãn cầu đẫm máu của anh ra.

Trong tích tắc, không chỉ trong phòng livestream mà cả những người trong thạch thất đều rơi vào sự im lặng sâu sắc, mãi một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Những giáo sư khác vẫn giữ tư thế chạy trốn, còn Miêu Phong vẫn đứng đờ người tại chỗ, mắt nhắm nghiền, thậm chí đến giờ vẫn không dám mở mắt ra.

Trong khung cảnh như bị nhấn nút tạm dừng này, chỉ có một người tỏ ra hơi khác biệt với mọi người!

Diệp Kiêu thản nhiên đứng sau lưng con Tống tử, như thể từ đầu đến cuối anh vẫn đứng đó và chưa hề cử động.

Anh nhẹ nhàng vẩy thanh Hắc Kim Cổ Đao hai cái, như muốn gạt bỏ vết bẩn trên lưỡi đao.

Tiếp đó, thanh Hắc Kim Cổ Đao từ từ vào vỏ.

Đúng vậy, một đao khiến con Tống tử đầu lìa khỏi cổ chính là Diệp Kiêu.

Thế nhưng lúc này, sắc mặt anh vẫn bình thản như thể chuyện này không hề liên quan đến mình.

Với một tiếng "uỵch", cơ thể mất đi sự chống đỡ của con Tống tử ngã rầm xuống đất, va chạm với sàn đá như một khối thép cứng.

Và vì một đao này của Diệp Kiêu, cả thế giới đang chìm trong im lặng... lại một lần nữa trở nên ồn ào!

Tất cả mọi người trước màn hình đều sục sôi.

"Vãi chưởng!

Thần thánh thật rồi, tôi quỳ!" "Dáng vẻ bình thản này của Diệp đảo chẳng giống như lần đầu vào đây chút nào!

Công lực này chắc phải chém bao nhiêu con Tống tử mới tích lũy được kinh nghiệm như vậy!" "Diệp đảo uy vũ!" "Ha ha ha ha, tôi đã bảo Diệp Kiêu là dân trong nghề mà, nhưng mọi người đừng quá khích, lỡ như Diệp đảo ra ngoài mà nhận 'cơm hộp' và 'vòng tay bạc' thì không vui đâu!" "Đúng đúng, bình tĩnh đi, nhưng có thể cho quay cận cảnh con Tống tử đó không?

Nó không đứng dậy nữa chứ?". . .

Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, há hốc mồm kinh ngạc.

Chương 263

Cảnh tượng vừa rồi, dù ông có kiến thức rộng đến mấy cũng chưa chắc đã đưa ra được phán đoán trong thời gian ngắn, huống chi còn có thể dùng sức một mình chém chết Tống tử trong lúc mọi người đang lo bảo vệ mình.

Khí phách này quả là hậu sinh khả úy!

Ánh mắt Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu càng thêm phức tạp.

Các chuyên gia xung quanh cũng nén nhịp tim đập loạn mà tiến lại gần Diệp Kiêu.

Lúc này Miêu Phong hít một hơi thật sâu, suýt nữa thì bủn rủn chân tay.

Vừa lấy lại mạng sống từ cửa tử, giờ nhìn Diệp Kiêu chẳng khác nào nhìn thấy cha đẻ, anh ta định quỳ xuống nhưng Diệp Kiêu vội vàng đỡ lấy: "Không được làm vậy!" "Không, anh Diệp!

Từ giờ trở đi anh là đại ca của em, anh bảo đông em không bao giờ dám đi tây, anh bảo đứng em tuyệt đối không dám ngồi, cái mạng này của em là của đại ca!" Miêu Phong nói năng dõng dạc, Diệp Kiêu thì đầy vạch đen trên trán: "Cái này... có hơi quá lời không?" Miêu Phong nhìn anh với ánh mắt kiên định vô cùng: "Không!

Đại ca cứu em thì là ân nhân của em, anh bảo em làm gì cũng được!" Lúc này giọng Giáo sư Chu xen vào: "Diệp Kiêu, đây thực sự là lần đầu cháu đến đây sao?

Thân thủ khá lắm, rất thuần thục." Câu hỏi này khiến Diệp Kiêu cười khổ, anh biết giải thích thế nào đây?

"Giáo sư, cái thứ này chẳng phải chỉ là một nhát đao sao?

Con người khi gặp nguy nan thường bộc phát tiềm năng, cái này chắc là tiềm năng thôi, vâng, chính là như vậy!" Lời này của Diệp Kiêu làm khán giả trước màn hình cười điên đảo, nhưng mọi người vẫn rất mong chờ, con Tống tử này hết rồi thì bước tiếp theo trong mộ thất còn có gì?

"Diệp đảo tiếp tục đi, mời bắt đầu màn trình diễn của anh!" "Nói thật lúc nãy trước máy tính tôi suýt nữa thì tè ra quần, tiềm năng của Diệp đảo bá đạo quá, một đao trảm Tống tử, tôi có thể tua lại chụp màn hình không?" "Mọi người bảo Tống tử có còn nữa không?

Thời cổ đại chẳng phải có tục tuẫn táng sao, ngộ nhỡ lại có thêm con nữa thì để Diệp đảo biểu diễn thêm phát nữa đi!" Lúc này Diệp Kiêu lau mồ hôi trên trán, may quá, con Tống tử xuất hiện làm mọi người tạm quên chuyện thanh Hắc Kim Cổ Đao và cái vỏ đao.

Sao mà trùng hợp thế không biết, phần thưởng hệ thống sao lại cho anh thanh đao trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn chứ, mà cái vỏ đao lại nằm trong quan tài, anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Theo tính cách của đội khảo cổ, thanh Hắc Kim Cổ Đao này cuối cùng chắc chẳng bị sung công quỹ mất?

Diệp Kiêu có chút mệt mỏi, làm lụng vất vả cuối cùng lại là công cốc cho người khác sao!

Lúc này Giáo sư Chu hít một hơi thật sâu, các chuyên gia cũng thả lỏng dần, thi nhau tiến lại gần Diệp Kiêu.

Thấy anh lợi hại như vậy, mọi người không hẹn mà cùng đứng sát vào anh, làm Diệp Kiêu có chút cạn lời.

Giáo sư Chu nhíu mày: "Diệp Kiêu, cháu vẫn chưa trả lời, thanh đao này cháu giải thích thế nào?" Dù coi anh là trụ cột của đội khảo

cổ, nhưng Giáo sư Chu không quên sứ mệnh của mình.

Một khi lăng mộ Thành Cát Tư Hãn này được khai quật, nó sẽ làm chấn động cả giới khảo cổ, lấp đầy khoảng trống lịch sử ngàn năm.

Giờ đây bị mộ tặc nẫng tay trên, cổ vật trong mộ bị mất mát, đối với họ đó là tổn thất không thể đong đếm.

Lão giáo sư rất căm ghét mộ tặc, hiện giờ thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Diệp Kiêu là manh mối cuối cùng, nếu Diệp Kiêu có thể nói ra, họa may sẽ có thu hoạch.

Diệp Kiêu ngẩn ra, chuyện này bảo anh nói thế nào đây, chẳng lẽ nói mình là người xuyên không, lại còn có 'hack'?

"Đây là thứ Tam thúc của tôi để lại, nhiều năm rồi, tôi cũng không rõ lai lịch.

Có lẽ Tam thúc từng đến đây, nhưng ông ấy đã đi xa nhiều năm rồi, cũng chưa từng kể với tôi." Diệp Kiêu thầm niệm trong lòng: Tam thúc lượng thứ cho cháu, hố của chú nhiều như vậy, chắc không ngại cháu đào thêm một cái nữa đâu.

Giáo sư Chu im lặng, thân phận Tam thúc của Diệp Kiêu không có cách nào kiểm chứng, lời này của Diệp Kiêu thật giả thế nào cũng khó biết, nhưng lúc này ông chọn tin tưởng, dù sao cũng chẳng có kẻ ngốc nào quay lại hiện trường vụ án mà còn mang theo tang vật như vậy.

Trong phòng livestream lại ngập tràn bàn tán.

"Hóa ra là gia tộc mộ tặc, hèn gì công phu của Diệp đảo thâm hậu thế!" "Tam thúc là ai mà còn lợi hại hơn cả Diệp đảo, nếu không sao có thể toàn mạng trở về được.

Sau này chắc chẳng còn gì nghi vấn nữa đâu!" "Diệp đảo cố lên, dẫn chúng tôi đi tham quan lăng mộ đi!" "Diệp đảo tới đây, kẻ nhàn rỗi mau tránh ra.

Nói thật Diệp đảo viết được nhiều tiểu thuyết mộ tặc như vậy chắc chắn không phải ngẫu nhiên đâu!

Kịch bản phim cũng đỉnh cao không kém, tôi phải đi xem lại các tác phẩm lớn của Diệp đảo để bổ túc kiến thức mới được.”. . .

Lúc này thạch thất chìm trong tĩnh lặng, Diệp Kiêu phá vỡ bầu không khí: “Giáo sư, chúng ta rời khỏi đây trước đã.

Mộ tặc vào phòng thì không để lại gì, e rằng ở đây chẳng còn gì đáng để nghiên cứu nữa đâu.

Cứ bảo tồn lăng mộ cho tốt rồi xem tiếp sau này thế nào.” Lời của Diệp Kiêu khiến họ đều gật đầu.

Xác con Tống tử đầu lìa khỏi thân trên mặt đất làm các chuyên gia kinh hãi, không ai dám ở lại đây thêm nữa.

Đậy nắp quan lại, cả nhóm rời khỏi thạch thất.

Trải qua cảnh tượng vừa rồi, họ lại một lần nữa nghi ngờ về nhận thức của chính mình.

Làm khảo cổ bao nhiêu năm, trải nghiệm lần này đủ để làm họ chấn động.

Đi theo lối ra của thạch thất, cả nhóm khám phá trong lăng mộ tối tăm.

Nỗi sợ hãi về thế giới chưa biết và môi trường đen kịt phối hợp ăn ý làm không khí nhất thời có chút áp lực, không ai dám thở mạnh.

Mũi Diệp Kiêu chợt ngửi thấy một mùi hương, anh không khỏi sững sờ, đúng lúc này phía trước đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết!

“Á!” Một tiếng kêu thảm, một vị chuyên gia trong đội đột nhiên ôm cổ, mặt đầy dữ tợn, ngũ quan vặn vẹo, cả người đổ sụp xuống

đất không ngừng co giật giãy giụa.

Biến cố bất ngờ làm ai nấy đều giật mình!

Giáo sư Chu thất sắc định chạy qua, nhưng thấy người đó dần ngừng co giật, nằm bất động trên đất.

Miêu Phong đánh bạo tiến lên kiểm tra, sau đó kinh hãi không thôi: "Anh ta... chết rồi!" Oanh!

Kết quả này như một tiếng sét đánh ngang tai mọi người.

Vừa mới thoát khỏi mối đe dọa tử thần từ con Tống tử, chưa đi được mấy bước đã lại bước vào vực sâu chết chóc.

Giáo sư Chu vội vàng tiến lên, ánh đèn pin quét lên thi thể dưới đất làm ông hít một hơi lạnh!

Các cư dân mạng trong phòng livestream cũng thấy tê dại cả da đầu.

Chỉ thấy người chết mặt mày xám xịt, dưới ánh đèn pin càng thêm dữ tợn, nhãn cầu lồi ra đầy những tia máu đỏ, khóe mắt rướm máu, mồm há to, hai tay cào cấu cổ đến rớm máu, những vệt đen đỏ còn lưu lại trong móng tay trông thật kinh hồn bạt vía.

Chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi, một mạng sống tươi trẻ đã ngừng thở trước mắt họ, bóng ma cái chết bao trùm lên đầu mỗi người.

Trong không khí lại phảng phất một mùi hương quỷ dị.

Chương 264

“Chuyện gì thế này?

Anh ta không bị Tống tử cắn lúc nãy đấy chứ?” “Tội nghiệp quá, khảo cổ đúng là mạo hiểm, xuống mộ phải cẩn thận nha!” “Ở đây không có ma đấy chứ?

Nói thật đội khảo cổ này đen quá, loáng cái là có người mất mạng rồi.” “Tôi không dám xem đâu, áp lực quá.” “Diệp đảo đâu rồi?

Mau ra giải thích xem rốt cuộc là chuyện gì thế?” Diệp Kiêu đứng một bên, mũi khẽ hít hà, mùi hương này... có vẻ hơi kỳ lạ đây!

Mùi hương lạ lùng ấy thậm chí còn lấn át cả hơi thở của Văn Hương Ngọc, không chỉ Diệp Kiêu mà nhóm Giáo sư Chu cũng ngửi thấy.

Lúc này, tâm trí mọi người đều bị bóng ma tử thần bao trùm, chẳng ai thèm để ý đến mùi hương đó.

Mục Lực đánh bạo tiến lên kiểm tra thi thể, nhưng dường như ngoại trừ sắc mặt khác thường, anh ta không phát hiện ra vết thương nào, bèn cau mày: "Giáo sư Chu, cái này... không lẽ là trúng tà?".

Giáo sư Chu thót tim, nghiêm sắc mặt: "Không thể nào!

Chúng ta đều xuống đây cùng lúc, nếu trúng tà thì sao chúng ta lại không sao?

Mọi người mau kiểm tra xem có vết rắn rết hay côn trùng cắn không!".

Nghe Giáo sư Chu nói vậy, người của đội khảo cổ lập tức tỏa ra tìm kiếm.

Khán giả trước màn hình cũng bắt đầu lo lắng. "Tôi thấy không giống.

Lúc mới vào Diệp đảo đã nói là có mang theo Văn Hương Ngọc, sao còn rắn độc côn trùng được?" - "Cũng chưa chắc, lúc người đó chết thì đứng cách Diệp đảo và những người khác một khoảng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những người bên cạnh đều không sao, sao chỉ có mỗi anh ta?" - "Chỗ này không phải bị nguyền rủa rồi chứ?" - "Đừng nói bậy, hãy tin vào khoa học!" - "Kể cho các ông nghe chuyện cười này: Tận cùng của vũ trụ chính là khoa học!".

Trong phòng livestream bàn tán xôn xao, bầu không khí tại hiện trường cũng rất căng thẳng.

Diệp Kiêu ngồi xuống, cẩn thận kiểm tra thi thể, trên người không có vết thương, phần da hở ra cũng không bị tổn thương.

Thật kỳ lạ.

Diệp Kiêu quay đầu lại, vô tình nhìn thấy một bụi thực vật bên cạnh thi thể, lập tức hiểu ra vấn đề.

Lúc này, nhóm Giáo sư Chu đã tìm khắp nơi mà chẳng phát hiện được gì, chỗ này đừng nói là rắn, ngay cả một con côn trùng hơi lớn một chút cũng không thấy. "Giáo sư Chu, cháu thấy ở đây không có rắn hay côn trùng đâu, nơi này không thích hợp cho chúng sinh tồn." - "Đúng vậy, thường thì rắn hay côn trùng xuất hiện sẽ đi theo bầy đàn, không thể chỉ có một con được." - "Tôi thấy vẫn nên cảnh giác, hay là lui ra ngoài đi, vạn nhất phía trước còn có gì thì sao?" - "Đã đến đây rồi sao mà lui được!" - "Nhưng ngộ nhỡ lại có người chết nữa thì sao?

Bên ngoài chẳng phải có trú quân sao, hay là đợi họ cùng vào!" - "Đủ rồi!".

Thấy họ sắp cãi nhau, Giáo sư Chu quát lớn: "Lúc nào rồi còn cãi nhau!".

Lúc này, Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đâm mạnh xuống mặt đất bên cạnh thi thể! "Rắc!" Một tiếng động trầm đục khiến mọi người giật mình tỉnh táo lại.

Giáo sư Chu kinh ngạc quay sang nhìn Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, cậu làm gì vậy?".

Diệp Kiêu đứng dậy, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, khẽ vẩy nhẹ, chất lỏng màu đỏ trượt dài theo lưỡi đao rơi xuống.

Mọi người thất kinh, Diệp Kiêu đang làm gì thế này?

Diệp Kiêu lại lắc đầu: "Không phải trúng tà, mà là thứ này làm loạn".

Diệp Kiêu chỉ vào một chỗ nhô lên bên cạnh thi thể: "Mọi người nhìn đi".

Tất cả vây lại, dưới ánh đèn pin, ai nấy đều ngẩn người: "Đây là...?" - "Sa kinh cức!".

Lời giải thích của Diệp Kiêu khiến nhóm Giáo sư Chu kinh ngạc.

Trên mặt đất bên cạnh thi thể quả thực có vài cành cây đầy gai bám vào, nếu không nhìn kỹ thì thật khó phát hiện.

Diệp Kiêu đã đâm đứt tận gốc nó, những bông hoa đang nở rộ nhanh chóng héo tàn, co lại thành cành khô bằng mắt thường cũng thấy được.

Phòng livestream lập tức nổ tung! "Mở mang kiến thức rồi, tôi phải bảo Mã tiên sinh là cây Sa kinh cức ông ấy trồng có thể giết người đấy." - "Không thể nào, Sa kinh cức chỉ là một loại thực vật, vả lại lúc nãy người đó không có vết thương, giết kiểu gì?" - "Diệp

đảo, đến giờ giải đáp rồi, mau lên lớp cho họ đi!" - "Chuyện gì thế này, thực vật cũng giết được người sao?

Diệp đảo, có phải anh xem phim huyền bí nhiều quá không?".

Lúc này trong mộ huyệt, mọi người cũng không hiểu nổi, Sa kinh cức chẳng qua là loài cây phổ biến nhất ở hoang mạc, sao lại trở thành thủ phạm được?

Miêu Phong định tiến lại gần thì bị Diệp Kiêu giữ lại: "Đừng lại gần!".

Anh ta lập tức đứng khựng lại, vội vàng lùi bước.

Diệp Kiêu bổ sung: "Sa kinh cức là loài thực vật đặc hữu của sa mạc, rễ của nó có khả năng tích nước rất mạnh, các công trình chống cát thường dùng loại cây này.

Gai của Sa kinh cức sẽ cắm sâu vào cát để hút nước, vì thế nó có thể sinh tồn ở hoang mạc khô hạn, nhưng đó là trong môi trường có ánh nắng.

Hiện giờ nó mọc trong lăng mộ này, chứng tỏ nơi này có thể đáp ứng điều kiện sinh tồn của nó, thậm chí...

Sa kinh cức đã biến dị!".

Diệp Kiêu vừa dứt lời, Miêu Phong nghi hoặc: "Nhưng nó cũng là loài cây tốt mà, vốn dĩ không độc, sao có thể làm chết người được?".

Lời của Miêu Phong cũng là thắc mắc của đại đa số mọi người, đã là thực vật thì có gì đáng sợ?

Diệp Kiêu gật đầu: "Cái quái lạ chính là ở đây, những cây Sa kinh cức này đang nở hoa, mùi hương tỏa ra có độc!".

Nghe vậy, mọi người "ồ" lên một tiếng rồi tản ra, vội vàng bịt mũi miệng, sợ bị hương hoa làm mê hoặc.

Khán giả tại hiện trường thì bừng tỉnh đại ngộ! "Hóa ra là vũ khí sinh hóa!

Thời buổi này thực vật biến dị cũng giết được người, tôi nghi ngờ Diệp đảo đang gián tiếp bảo chúng ta phải bảo vệ môi trường!" - "Diệp đảo uy vũ, lúc nào cũng tìm ra chân tướng, thần thật đấy!" - "Đã bảo Diệp đảo là dân trong nghề mà!".

Thấy nhóm Giáo sư Chu quá căng thẳng, Diệp Kiêu vội giải thích: "Giờ thì không sao rồi, tôi đã chặt đứt rễ chính, hoa héo đi sẽ không tỏa hương nữa". "Vậy tại sao tất cả chúng ta đều hít phải hương hoa mà chỉ có anh ta chết?" - Miêu Phong không hiểu.

Diệp Kiêu gật đầu: "Hỏi hay lắm, mọi người nhìn dưới chân anh ta đi".

Chương 265

Miêu Phong cúi xuống kiểm tra, phát hiện một cái gai Sa kinh cức cắm sâu vào đế giày, lột giày ra mới kinh hãi thấy lòng bàn chân đã bị đâm thành một điểm đỏ. "Sa kinh cức biến dị, lại bị anh ta vô tình giẫm trúng khiến độc tố xâm nhập, nên mới mất mạng trong thời gian ngắn.

Sau này mọi người cẩn thận dưới chân, thấy Sa kinh cức thì tuyệt đối đừng chạm vào".

Đổi giọng, Diệp Kiêu cau mày: "Chỉ là không biết tại sao Sa kinh cức lại biến dị".

Lời giải thích này khiến mọi người yên tâm phần nào, nhưng đây là mộ thất, chuyện gì cũng có thể xảy ra, họ đã vô cùng cẩn thận mà vẫn trúng chiêu.

Giáo sư Chu lập tức nhắc nhở: "Mọi người xem thử còn cây Sa kinh cức nào không!".

Cả đội khảo cổ bắt đầu bận rộn, Diệp Kiêu lúc này lại nhàn nhã quan sát xung quanh.

Mộ huyệt tối đen như mực, tựa như một con mãnh thú vô hình đang nhìn chằm chằm từ vực thẳm, chực chờ há miệng nuốt chửng họ.

Lúc này Giáo sư Chu quay sang nhìn Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp à, cậu nói xem trong mộ thất này ngoài Sa kinh cức ra còn hiểm họa tiềm tàng nào không để chúng tôi còn chuẩn bị sớm".

Diệp Kiêu: "...".

Khán giả trước màn hình cười đến điên dại. "Diệp đảo sau khi

được chiêu hàng đã trở thành quân sư luôn rồi." - "Diệp đảo ra hiệu đây là một câu hỏi chí mạng, phải trả lời sao cho lịch sự đây?" - "Đi xuống mộ với Diệp đảo chẳng khác nào đi thi mà được mở sách nhỉ?

Diệp đảo cứ thành thật mà nói đi, không là tim Giáo sư Chu chịu không thấu đâu!".

Bầu không khí trong phòng livestream lại trở nên vui vẻ.

Diệp Kiêu trầm ngâm: "Truyền thuyết nói lăng mộ Thành Cát Tư Hãn không thể tìm thấy, ẩn nặc bấy nhiêu năm, tưởng chừng vị kiêu hùng thiện chiến này rất ghét bị quấy rầy, nên đoạn đường sau chúng ta cứ cẩn thận là trên hết".

Diệp Kiêu nói nước đôi, nhưng Giáo sư Chu lại nhìn anh với ánh mắt đầy ẩn ý, khiến Diệp Kiêu chỉ biết bất lực, anh thật sự chưa từng đến đây mà!

May mà Giáo sư Chu không hỏi sâu thêm, đúng lúc này Miêu Phong hô lên: "Mau lại xem, ở đây cả một mặt tường đều là nó!".

Anh ta vừa kêu vừa bịt mũi lùi lại, mắt đầy vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy trước mặt, cả một bức tường mộ thất bám đầy Sa kinh cức, những cành gai nhọn như muốn gửi đi thông điệp: Người lạ chớ gần!

Càng lại gần mùi hương càng nồng nặc, trên những chiếc gai nở đầy những bông hoa to lớn, rực rỡ và đầy kiêu hãnh, hương thơm lan tỏa, đẹp đến nghẹt thở.

Phải nói rằng vẻ đẹp hớp hồn này quả thực khiến người ta khó lòng khước từ, nhưng nghĩ đến thứ này có độc, ai nấy đều vô thức lùi lại.

Phó giáo sư tiến lên, vừa lấy dao găm định lấy mẫu thì bị Diệp Kiêu ngăn lại. "Đừng!

Phó giáo sư, nếu chủ động đụng vào sẽ kích thích chúng, tuyệt đối không nên!".

Nghe vậy, Giáo sư Chu cũng nhắc nhở: "Thôi, chụp ảnh lại là được, tránh rước họa vào thân".

Tính mạng là quan trọng nhất, Phó giáo sư gật đầu chuẩn bị chụp ảnh.

Loại Sa kinh cức tiết ra độc tố này nếu đưa cho các nhà thực vật học chắc chắn sẽ có phát hiện mới, nhưng hiện tại thì hơi đáng tiếc.

Phó giáo sư tiến lại gần bức tường, ống kính nhắm vào những bông hoa, vừa nhấn nút chụp thì thấy những bông hoa đó đột nhiên thu nhỏ lại.

Phó giáo sư ngẩn người: "Chuyện gì vậy?".

Sa kinh cức bao phủ cả bức tường lúc này đang héo rũ với tốc độ cực nhanh bằng mắt thường cũng thấy được, chẳng mấy chốc chỉ còn lại những cành khô treo trên tường.

Diệp Kiêu nhìn xuống đất, chợt nhận ra điều gì. "Chắc là do nhát đao vừa nãy đã chặt đứt rễ của chúng rồi, mọi người nhìn xem, những cành Sa kinh cức này kéo dài từ dưới đất lên đến tường, cành mà lúc nãy giết chết người kia chính là rễ chính của chúng!".

Mọi người bấy giờ mới vỡ lẽ.

Diệp Kiêu không ngờ Sa kinh cức lại dễ tiêu diệt đến thế.

Đang suy nghĩ, Phó giáo sư nheo mắt nhìn bức tường, phía sau những chiếc gai dường như có thứ gì đó khẽ động đậy.

Ông ta cứ ngỡ mình nhìn lầm, dụi mắt nhìn lại thì sửng sốt khôn cùng. "Giáo sư Chu nhìn kìa, chúng cử động rồi, chúng là vật sống!".

Phó giáo sư vừa hét lên, phòng livestream lập tức nổ tung: "Vãi

thật!

Mộ này không phải là mộ sống chứ?

Sao mà nhiều vật sống thế!" - "Lạy trời, đừng có biến dị thành quái vật gai nhọn nhé, tôi đã hình dung ra cảnh tượng đẫm máu rồi đấy!" - "Đạn mạc hộ thể, anh em chung sức nào!" - "Thật mong chờ, không biết Sa kinh cức biến dị xong có há cái miệng máu như cây bắt ruồi không!" - "Oa, lầu trên biến thái quá!".

Cư dân mạng thi nhau đoán già đoán non xem thứ đó sẽ biến thành gì, dù sao cũng chỉ là thực vật, kể cả héo đi thì có sức sát thương gì chứ?

Lúc này đồng tử Phó giáo sư co rụt lại, Giáo sư Chu nghe thấy thế lập tức lia đèn pin qua.

Mọi người cũng vây lại.

Vài luồng ánh sáng đèn pin cùng chiếu vào bức tường. "Rắc!" Một tiếng động giòn giã, cả bức tường rung chuyển, trên bức tường đầy gai xuất hiện một vết nứt dài khoảng một thước.

Diệp Kiêu lại gần xem thử, thầm cảm thấy không ổn, lập tức hét lớn: "Lùi lại mau, tắt đèn pin đi!".

Dứt lời, "rắc rắc rắc!" hàng loạt vết nứt xé toạc mặt tường, một tiếng "ầm" vang lên, mọi người chưa kịp phản ứng thì cả bức tường đã sụp đổ!

Ngay sau đó, một đoàn quân đen nghịt như thủy triều ồ ạt tràn về phía họ!

Khán giả trước màn hình thót tim lên tận cổ họng. "Cái quái gì thế này!

Nhìn đặc nghẹt thấy gớm quá!" - "Là trùng triều (triều đại sâu

bọ)!" - "Chạy mau!

Trời ơi, nhìn mà hội chứng sợ lỗ của tôi tái phát luôn rồi!".

Chỉ thấy trong mộ huyệt, một cơn sóng lớn Thi trùng tràn ra, khiến mọi người da gà nổi đầy mình.

Nhóm Giáo sư Chu kinh hãi lùi lại, Phó giáo sư theo bản năng định rút bom xăng, Diệp Kiêu thấy vậy vội gầm lên: "Tuyệt đối không được dùng lửa!

Chúng tìm đến nhờ ánh sáng đấy!

Tắt đèn pin đi!".

Chương 266

Mọi người vội vàng tắt đèn, Diệp Kiêu cầm đèn pin ném sang một bên để đánh lạc hướng chúng, rồi khẩn trương tìm lối thoát.

Đàn sâu bọ như thủy triều tràn ngập mọi ngóc ngách lao về phía họ, người của đội khảo cổ chạy tán loạn.

Cảm giác da đầu tê dại, cả người bị nỗi sợ hãi chi phối đến nghẹt thở khiến chân tay họ bủn rủn.

Tiếng xào xạc tràn ngập đại não, Mục Lực và Đồ Khôn nổ súng, đánh bật đợt trùng triều đang áp sát.

Nhưng đàn sâu sau cứ tràn tới, giẫm lên xác đồng loại để tiếp tục thu hẹp khoảng cách.

Ẩn mình trong mộ huyệt nhiều năm, nay thấy những vật sống như họ, đàn Thi trùng này phát điên tấn công.

Diệp Kiêu lấy Văn Hương Ngọc ra, nhóm Giáo sư Chu bám sát lấy anh, nhưng cũng chỉ ngăn cản được tạm thời.

Nhân lúc rảnh tay, họ mới nhìn rõ hình dạng loài sâu này: Kích thước bằng móng tay, lớp vỏ đen cứng cáp, đầu như xén tóc nhưng lại có đôi càng lớn và đôi răng sắc lẹm, một phát cắn xuống là thịt nát xương tan!

Loại sâu có tính công kích cực mạnh này mà cắn vào người thì hậu quả khôn lường.

Thấy cảnh này, ai nấy đều run cầm cập, gửi gắm mọi hy vọng vào Diệp Kiêu.

Có vài con Thi trùng ngoan cố tiến lại gần liền bị Diệp Kiêu vung đao chém bay, chúng lập tức bị đồng loại xâu xé sạch sẽ.

Nhờ ánh đèn pin lờ mờ, mọi người vã mồ hôi hột, tựa như bị ai bóp nghẹt cổ, không dám thở mạnh. "Mau tìm lối ra, ở đây nhất định có cơ quan!".

Bức tường sụp đổ lộ ra một cánh cửa đá phía sau, mọi người sờ soạng tìm kiếm.

Tiếng xào xạc trong mộ thất tối tăm đặc biệt rõ ràng, Phó giáo sư không chịu nổi nữa, giẫm mạnh chân xuống!

Một tiếng "bộp", mùi hôi thối bốc ra từ bụng con Thi trùng khiến Phó giáo sư cau mày, dịch lỏng bắn tung tóe làm ông ta buồn nôn, đồng thời cũng khiến đàn sâu càng thêm điên cuồng lao về phía ông. "Lão Phó!".

Giáo sư Chu kêu lên kinh hãi, Phó giáo sư đột nhiên thấy ống quần đau nhói, lùi lại hai bước.

Ông ta thét lên thảm thiết, điên cuồng lột áo ngoài, lộ ra lớp da có một vật nhô lên đang di chuyển dưới biểu bì, như thể muốn rỉa sạch cơ thể ông.

Phó giáo sư đau đớn gào thét, Diệp Kiêu lao tới như tên bắn, nhắm thẳng chỗ nhô lên, một đao rạch xuống, cắt khai lớp da rồi nhanh tay bóp chặt lôi nó ra!

Động tác dứt khoát gọn gàng, giây tiếp theo anh đẩy Phó giáo sư ra sau, xoay người vung thêm một đao, chém ra một rãnh đỏ rộng một mét, tạm thời chặn đứng trùng triều.

Nhưng chỉ được vài giây, đàn Thi trùng giận dữ đã bò đầy rãnh, sắp sửa bò lên.

Diệp Kiêu quay người lùi lại, nhanh mắt nhìn cánh cửa đá phía sau, bật đèn pin soi qua thấy trên cửa khắc hình long châu, liền dùng lực ấn mạnh xuống. "Cạch cạch cạch!".

Cửa đá mở ra, mọi người vội vàng trốn vào trong. "Rầm!".

Cánh cửa đá nặng nề khép lại, chặn đứng đàn Thi trùng bên ngoài.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Phó giáo sư ngồi bệt xuống đất, mặt cắt không còn giọt máu. "Tiểu Diệp, cảm ơn cậu nhé!

Nhặt lại được cái mạng rồi!".

Phó giáo sư vẫn còn run, vết thương vẫn đang chảy máu, nhưng lúc này ông thấy thật may mắn vì chưa phải nằm lại đó.

Nếu bị Thi trùng rỉa thịt, chắc giờ chỉ còn là bộ xương khô.

Diệp Kiêu thì bình thản lắc đầu, vẻ mặt không chút sợ hãi.

Thấy điệu bộ này, cư dân mạng không thể ngồi yên. "Vãi thật, không hổ là Diệp đảo của tôi, trầm tĩnh lạnh lùng, bảo anh ấy chưa từng tới đây tôi không tin đâu!" - "Lúc nãy căng thẳng thế mà Diệp đảo vung tay một đao ra cái rãnh rộng thế, để tôi chạy chắc cũng mất một tiếng." - "Diệp đảo có luyện qua à!

Sư thừa môn phái nào thế?" - "Diệp đảo ngày càng khó giải thích rồi đấy!" - "Nói đi cũng phải nói lại, con Thi trùng kia hình như từng xuất hiện trong kịch bản của Diệp đảo đúng không?" - "Cảnh tượng này phim ảnh cũng không quay nổi!".

Cách lớp màn hình mà vẫn cảm nhận được sự nghẹt thở khi trùng triều tràn ra, nếu là người thường thì chắc mộ huyệt lại có thêm vài cái xác rồi.

Lúc này cả đội khảo cổ đã bình tĩnh lại, Giáo sư Chu chân thành thỉnh giáo Diệp đảo: "Tiểu Diệp, chuyện này rốt cuộc là sao?".

Diệp Kiêu cau mày: "Ban đầu cháu cứ ngỡ Sa kinh cức biến dị là do âm khí của mộ huyệt.

Dù sao trong mộ sâu chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhưng lúc nãy cháu đã hiểu, Sa kinh cức có độc là do đám Thi trùng này.

Phó giáo sư bị thương, mau dùng kháng sinh và huyết thanh đi".

Nghe vậy, nhóm Giáo sư Chu vội vàng dùng thuốc cho Phó giáo sư, thấy vùng da chỗ vết thương đã chuyển sang màu đen.

Diệp Kiêu ngồi xuống kiểm tra, may quá, con Thi trùng rời khỏi cây Sa kinh cức vẫn chưa kịp đẻ trứng trong người ông, nếu không thì thật sự vô phương cứu chữa.

Lúc này Giáo sư Chu cau mày: "Tiểu Diệp, cậu nói tiếp đi, rốt cuộc sự biến dị của Sa kinh cức là do đâu?".

Diệp Kiêu chỉ vào cánh cửa: "Thi trùng và Sa kinh cức là quan hệ cộng sinh.

Bản thân Sa kinh cức không độc, nhưng Thi trùng muốn sinh tồn ngoài thực vật ra còn cần nước, Sa kinh cức là loài thực vật duy nhất có nước dưới lòng đất này.

Sa kinh cức cung cấp nước cho chúng, Thi trùng cung cấp dưỡng chất cho Sa kinh cức.

Mà trong mộ này cái gì nhiều nhất?

Chẳng qua là thi thể!". "Thi trùng sống nhờ thi thể, lấy đó làm vật trung gian cung cấp dưỡng chất dồi dào cho Sa kinh cức, đồng thời hút nước từ cây.

Lâu dần, dưới sự cộng sinh đó, Sa kinh cức mới biến dị, mùi hương tỏa ra có thể che đậy mùi thi thể thối rữa". "Và cháu vô tình chặt đứt rễ chính của Sa kinh cức, khiến hệ thống cộng sinh của chúng bị cắt đứt, nên chúng mới phá tường chui ra để tự tìm nguồn nước và dưỡng chất, cộng thêm việc bị ánh sáng thu hút nên mới tấn công chúng ta".

Giáo sư Chu vẫn còn một điều chưa hiểu: "Theo lý mà nói, những loài sâu sống lâu dưới lòng đất thường không có thị giác, sao chúng phân biệt được nguồn sáng?".

Diệp Kiêu phân tích: "Thi trùng thực tế chia làm nhiều loại, trong sách ghi lại, Thi trùng sống nhờ xác thối, ưa bóng tối và sợ ánh sáng, chẳng qua đột nhiên thấy ánh sáng lại cảm nhận được hơi người nên mới lao tới, lúc sau khi chúng ta vứt đèn pin đi chúng chẳng đuổi theo chúng ta đó sao". "Phó giáo sư lần này mạng lớn, dưới lòng đất chuyện gì cũng có thể gặp phải, sau này nhất định phải đề phòng kỹ hơn".

Chương 267

Mọi người lúc này mới vỡ lẽ, hiện tượng cộng sinh giữa sâu và cây tuy không hiếm trong tự nhiên, nhưng xuất hiện ở đây vẫn thật quái dị.

Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu rồi vỗ vai anh: "Tiểu Diệp, làm cái nghề này của các cậu đúng là trên thông thiên văn dưới tường địa lý, đợi lúc ra ngoài chúng ta phải trao đổi kỹ hơn mới được!".

Diệp Kiêu chỉ biết gãi trán: "Thật ra cháu cũng chỉ vì viết tiểu thuyết nên mới tra cứu chút tài liệu thôi, làm biên kịch thì tích lũy là quan trọng nhất".

Nghe vậy, khán giả trước màn hình không nhịn được cười, bầu không khí lại trở nên vui vẻ, xua tan đi sự u ám do trùng triều mang lại. "Diệp đảo đúng là học rộng tài cao, Giáo sư Chu quên rồi sao, người ta còn có một ông Chú Ba nữa mà!

Mưa dầm thấm lâu chẳng lẽ lại không biết!" - "Diệp đảo đừng che giấu nữa, chúng tôi hiểu mà, gia truyền đúng không!" - "Không hổ là dân chuyên nghiệp, nếu không sao viết được tác phẩm đặc sắc thế, hai ngày nay tôi mới đọc bù đấy, đây đâu phải tiểu thuyết, rõ ràng là tự truyện mà!" - "Kiến thức chuyên môn của đội khảo cổ còn không bằng ai kia, cười chết mất!" - "Nghề này cạnh tranh ghê thật, Giáo sư Chu đòi dạy kèm kìa!".

Màn hình dày đặc bình luận, mọi người phấn khích vô cùng.

Diệp Kiêu thì ngượng muốn chết, cứ thế này anh sắp thành "Tiểu Diệp đạo mộ" thật rồi.

Cái gì cũng biết, cái gì cũng hay, lý do lý trấu đều không dùng được nữa.

Mặc kệ anh giải thích thế nào, ánh mắt Giáo sư Chu nhìn anh ngày càng "lạ", anh thật sự không thanh minh nổi!

Mọi người nghỉ ngơi chốc lát, kiểm tra lại trang bị trên người.

Có bài học của Phó giáo sư, ai nấy đều che kín da thịt để đảm bảo không gặp nguy hiểm nữa.

Nhưng đây là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, làm sao có thể không có nguy hiểm?

Chuyến đi này đại hung, Diệp Kiêu đã sớm bấm quẻ, nhưng đã vào đến đây, có anh ở đây nhất định phải biến nguy thành an.

Lúc này mọi người mới quan sát xung quanh, nơi này so với mộ thất lúc nãy rộng lớn hơn gấp bội!

Chính xác mà nói, đây thực chất là một cái hố khổng lồ!

Ước chừng phải to bằng sáu cái sân bóng đá, xung quanh có mười hai cây cột rồng bằng đá cẩm thạch trắng chạm khắc hoa văn rồng chống đỡ cả mộ thất.

Nhìn ra xa, dưới chân là bậc thang lát đá xanh, chính giữa hố là một chiếc đỉnh đồng xanh.

Đã qua ngàn năm mà dường như vẫn còn nghe thấy tiếng gào thét trong không khí.

Đứng ở đây, mấy người cảm thấy ngực thắt lại, như bị ai bóp nghẹt cổ không kêu lên được, nhắm mắt lại, trước mắt như hiện ra một cảnh tượng nghẹt thở và chấn động.

Cảm giác kỳ lạ này không chỉ họ, ngay cả Diệp Kiêu cũng cảm thấy tương tự. "Đây là... hố tuẫn táng!" Giáo sư Chu há hốc mồm, nhìn chằm chằm vào một mẩu xương chân lộ ra dưới đáy hố với vẻ không tin nổi. "Hố tuẫn táng!

Sớm đã đoán được rồi, người xưa, đặc biệt là lăng mộ đế vương, không thể thiếu tuẫn táng!" - "Nhưng cái này cũng to quá đi, hố tuẫn táng lớn thế này, ước chừng phải có mấy ngàn người nhỉ?" - "Thành Cát Tư Hãn cả đời chinh chiến, tạo nên huyền thoại phương Đông, ông ấy chính là truyền thuyết!

Dù có vạn người tuẫn táng cũng chẳng lạ!" - "Đây chắc là hố tuẫn táng lớn nhất từng được phát hiện trong các mộ huyệt hiện nay rồi!" - "Diệp đảo đâu?

Diệp đảo phổ cập chút đi, thời Thành Cát Tư Hãn năng suất lao động thấp, nhân lực chính là sức sản xuất, sao có thể để nhiều nô lệ tuẫn táng như vậy!" - "Diệp đảo đang tìm lý do, đang khổ tâm suy nghĩ xem nên giải thích thế nào kìa!

Ha ha ha!" - "Nhìn những thứ này mới thấy cảm kích khi được sống ở thời hiện đại, ít nhất sống có hèn mọn đến mấy cũng không lo bị chôn sống!".

Lúc này Diệp Kiêu nhìn đống xương trắng trong hố, lòng thở hắt ra một hơi, bước chân đi xuống.

Thấy Diệp Kiêu cử động, nhóm Giáo sư Chu cũng đi theo.

Mấy lần gặp hiểm nguy trước đều nhờ Diệp Kiêu dẫn dắt thoát nạn, giờ Diệp Kiêu đi đâu họ tự nhiên theo đó, ngay cả Giáo sư Chu cũng cam tâm tình nguyện đi sau, nói chi đến những người khác.

Chân giẫm chắc trên nền hố tuẫn táng, đèn pin đồng loạt soi xuống hố, nơi ánh mắt Diệp Kiêu quét qua toàn là xương trắng, sự lắng đọng của lịch sử qua bao năm tháng không thể bị gột rửa.

Lúc này mọi người nhìn quanh hố, ngoài đống xương trắng chồng chất còn có vô số đồ đồng xanh, thậm chí còn có cả bóng dáng của ba chiếc đỉnh đồng lớn! "Nhiều đồ đồng xanh thế này, kỹ thuật chế tác

đúng là không còn gì để nói!" - "Đây là bảo vật quốc gia đấy!

Nếu được khai quật chắc chắn sẽ làm chấn động thế giới!" - "Mười hai chiếc đỉnh đồng xanh, thiên tử tế tự, điều này minh chứng cho suy đoán trước đó, quả nhiên hướng suy luận không sai!" Mấy vị giáo sư trong đội khảo cổ phấn phấn khởi vô cùng, đồ tùy táng trong hố tuẫn táng thể hiện rõ nhất thân phận chủ mộ.

Họ không nỡ giẫm lên, chỉ cẩn thận quan sát bên rìa hố, vừa lôi bàn chải ra quét dọn bề mặt.

Cư dân mạng cũng hào hứng theo. "Có hố tuẫn táng rồi, xem ra quan quách chủ mộ không còn xa nữa, hồi hộp quá!" - "Thật muốn theo đường truyền mạng bò qua đó xem, cảnh tượng này quá chấn động!" - "Nhanh lên Diệp đảo ơi, đừng rảnh rỗi nữa, làm xong sớm còn ra ngoài tổ chức họp mặt fan, đảm bảo vạn người mê luôn!".

Diệp Kiêu đứng một bên nhìn thấy những mảnh quần áo còn sót lại trên xương trắng, đột nhiên trợn tròn mắt, đây là áo giáp?!

Giáo sư Chu cũng vậy, nhìn thấy lớp áo giáp bao quanh đống xương trắng dưới đất, ông lập tức kinh ngạc khôn cùng. "Tuẫn táng không phải nô lệ sao?!" Giáo sư Chu vừa dứt lời, khán giả trước màn hình đều xôn xao: "Không phải nô lệ?!

Nếu không phải nô lệ tuẫn táng thì là gì?

Chẳng lẽ giống như binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng?

Đều là thị vệ bằng xương bằng thịt?

Cái này không tầm thường đâu!" - "Diệp đảo mau ra giải thích chút đi, rốt cuộc là sao?" - "Chẳng lẽ vua chúa cổ đại đều thích kiểu này?

Nếu thật vậy thì chắc đây lại là một binh mã dũng nữa rồi, sau này lại có thêm chỗ du lịch!" - "Dẹp đi, mấy thứ lộn xộn này mà đòi so với binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng?

Ngay cả ngựa của người ta cũng không bằng!" - "Lầu trên giỏi thì làm đi, không bằng thì cũng hơn cái loại anh hùng bàn phím như anh!".

Trong phòng livestream cãi nhau một hồi, lúc này nhóm Phó giáo sư đã tới, dùng bàn chải cẩn thận lau sạch lớp áo giáp trên xương trắng, đợi đến khi hoa văn lộ ra mới gật đầu: "Quả thực không phải nô lệ thông thường, nhìn thế này giống như binh lính vậy." - "Xem ra Thành Cát Tư Hãn đã đem binh sĩ thân cận của mình chôn cất ở đây." - "Hoàng đế cổ đại chết là bắt phi tần hậu cung tuẫn táng, Thành Cát Tư Hãn cả đời chinh chiến, để thị vệ tuẫn táng cũng là điều dễ hiểu." Lời của Phó giáo sư khiến Diệp Kiêu cau mày thật chặt.

Cư dân mạng qua ống kính đồng loạt nhìn vào lớp áo giáp, thấy vẻ mặt của Diệp Kiêu thì lập tức thích thú. "Diệp đảo chắc đang nghĩ lời thoại đúng không?" - "Diệp đảo nói cư dân mạng giờ khó chiều quá, nói sai một câu là bị đào mộ lại ngay." - "Internet có trí nhớ đấy Diệp đảo, dù sao hình tượng của anh cũng in sâu vào lòng người rồi, bắt đầu màn trình diễn của anh đi!".

Thành viên đội khảo cổ lần lượt tham gia, quét dọn sạch lớp giáp trụ quanh đó, nhìn những bộ giáp này, ai nấy đều bùi ngùi.

Giáo sư Chu trầm giọng: "Hố tuẫn táng này phải được bảo vệ thật tốt, xem ra đám mộ tặc kia vẫn chưa vào được đến đây, nếu không mấy đồ đồng xanh này đã biến mất từ lâu rồi".

Phó giáo sư cảm thán: "Trời xanh phù hộ, có những thị vệ này của Thành Cát Tư Hãn thủ hộ ở đây, mộ tặc làm sao dám làm càn!".

Diệp Kiêu cười khẽ: "Phó giáo sư nói vậy là sai rồi!".

Câu nói này khiến tất cả mọi người nhìn anh.

Miêu Phong hỏi: "Anh Diệp, sao lại nói vậy?".

Chương 268

Diệp Kiêu dùng ngón tay gắp một mảnh giáp trụ lên, tim Giáo sư Chu thót lên tận cổ, Diệp Kiêu cẩn thận đặt mảnh vỡ lên lòng bàn tay đưa đến trước mặt Giáo sư Chu. "Giáo sư Chu nhìn xem, mảnh giáp này có gì khác biệt không?".

Giáo sư Chu nửa tin nửa ngờ, nhìn đi nhìn lại, áo giáp vốn bị chôn dưới đất ngàn năm, sau khi quét dọn gặp không khí là lập tức bị phấn hóa, giờ mảnh vỡ này cũng rất mỏng manh.

Nhưng dù vậy vẫn có những chi tiết nhỏ, nếu không phải vì chất liệu khác với mảnh vải thông thường thì e rằng chẳng ai phân biệt nổi đây là áo giáp.

Nay Diệp Kiêu bảo có điểm khác biệt, Giáo sư Chu nghi hoặc nhìn anh, vẻ mặt không hiểu: "Có gì khác biệt đâu?".

Diệp Kiêu chỉ vào mảnh vỡ: "Nếu cháu không nhầm thì những người tuẫn táng ở đây hoàn toàn không phải hộ vệ thân cận của Thành Cát Tư Hãn, mà là kẻ thù không đội trời chung của ông ta - quân Tây Hạ!". "Quân Tây Hạ?

Sao có thể!".

Câu nói này khiến đội khảo cổ kinh ngạc tột độ, cư dân mạng cũng sửng sốt không kém, ngồi đợi Diệp Kiêu giải thích.

Phó giáo sư không tin: "Tiểu Diệp, cậu căn cứ vào đâu mà đoán?

Quân Tây Hạ sao có thể tuẫn táng ở đây?

Còn áo giáp của họ nữa, cậu nhìn đằng kia đi!".

Phó giáo sư lúc này chẳng màng nhiều nữa, quét sạch lớp giáp trên một bộ xương trắng, mảnh này to hơn và rõ ràng hơn. "Cậu xem, cái

này khác gì với quân phục Thăng Long thời bấy giờ?".

Diệp Kiêu cười khẽ: "Thành Cát Tư Hãn cả đời chinh chiến, đi đến đâu thắng đến đó, đánh đâu thắng đó, nhưng ba lần chinh phạt Tây Hạ đều thất bại thảm hại, tổn binh thiệt tướng, vì thảo phạt không thành mà Thành Cát Tư Hãn uất ức qua đời.

Cuối cùng cũng vì tiểu quốc Tây Hạ gặp động đất ở khu vực kinh kỳ khiến sức chiến đấu giảm sút, bất đắc dĩ mới phải đầu hàng.

Có thể nói đây là thất bại hiếm hoi trong chiến tích của Thành Cát Tư Hãn, ông ta hận quân Tây Hạ thấu xương, đương nhiên sẽ không dễ dàng để họ yên thân." "Nhìn hố tuẫn táng này đi, so với binh mã dũng Tần Thủy Hoàng hàng ngũ chỉnh tề, mọi người còn thấy đây là quân hộ vệ thân cận không?

Để quân Tây Hạ làm vật tuẫn táng, e rằng cũng là để an ủi linh hồn Thành Cát Tư Hãn." "Đó là điểm thứ nhất, nguyên nhân thứ hai là lúc nãy Phó giáo sư nói áo giáp này giống với khu vực Thăng Long, đúng vậy, Tây Hạ là tộc Đảng Hạng, tức là hậu duệ tộc Khương, thủ lĩnh của họ là gia tộc Thác Bạt, sau này được đại Đường ban quốc tính, do Lý Nguyên Hạo lập quốc, vì thế chịu ảnh hưởng rất sâu từ Thăng Long.

Về chế độ quân phục cũng đa phần mô phỏng hình chế Đường Tống thời bấy giờ, đặc điểm là giáp đồng mạ vàng.

Mọi người nhìn xem, hai mảnh vỡ này diện tích không lớn, chắc là hộ giáp phần cánh tay trên, biến đổi qua bao năm tháng cũng không che giấu được chất liệu." "Còn một nguyên nhân nữa khiến cháu đoán đây là quân Tây Hạ, đó là lớp áo lót".

Nói rồi Diệp Kiêu ngồi xuống: "Giáo sư Chu, mọi người nhìn lớp áo lót trên bộ xương trắng này đi".

Ngoài áo giáp, trên thi cốt còn sót lại không ít áo lót, Diệp Kiêu vén một mảnh giáp vỡ lên, ống kính nhắm thẳng vào, vừa vén lên được vài giây quần áo đã hóa thành tro bụi.

Nhưng dù chỉ vài giây cũng đủ để nhìn rõ, Diệp Kiêu nói tiếp: "Người Tây Hạ thích màu vàng, bạc và trắng, áo giáp đa phần làm từ vàng bạc, nhưng họ lại thích mặc đồ trắng, lớp áo bên trong đa số là màu trắng.

Đôi khi nhìn tổng thể có vẻ không khác biệt lắm, nhưng có thể thấy qua chi tiết này".

Diệp Kiêu nhặt một mẩu xương chân lên: "Tây Hạ trong mắt người Thăng Long là tộc man di, kỹ thuật chế tác không bằng Thăng Long, nên dù đôi khi giáp trụ mô phỏng Thăng Long nhưng lớp áo lót vẫn không thể làm y hệt.

Vì thế giáp trụ của họ đa phần là đoản giáp (giáp ngắn), chỉ dài đến đầu gối thôi".

Nói rồi Diệp Kiêu thổi nhẹ lớp giáp vỡ trên xương đùi, nhìn mọi người với ánh mắt kiên định: "Cháu khẳng định đây là một cánh quân Tây Hạ, và kẻ dẫn đầu chắc chắn là một vị tướng quân.

Đội quân này ít nhất phải vạn người, nếu không không thể có nhiều giáp trụ thế này".

Diệp Kiêu vừa dứt lời, phòng livestream điên cuồng tặng hoa. "Vãi!

Mở mang tầm mắt, không ngờ xem livestream khảo cổ mà còn biết được ân oán tình thù giữa Thành Cát Tư Hãn và Tây Hạ!" - "Lúc nãy Diệp đảo giải thích mà mắt sáng rực, nói về 'nghề cũ' có khác, kiến thức uyên bác đến mức đội khảo cổ cũng không bằng." - "Thành Cát Tư Hãn làm nhiều người tuẫn táng thế này đúng là tàn nhẫn quá!" -

"Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân, Thành Cát Tư Hãn làm hay lắm!

Diệp đảo giảng giải thật thấu đáo!" - "Tôi thấy sau này Diệp đảo ra ngoài thì cứ yên tâm làm biên kịch đi, nghề này nguy hiểm quá." - "Diệp đảo còn cần thi biên chế sao?

Trực tiếp vào đội khảo cổ luôn đi, Giáo sư Chu chắc chắn đang cầu hiền tài, đây là hình mẫu lý tưởng kết hợp hoàn hảo giữa lý luận và thực tiễn đấy!" - "Diệp đảo giảng xong mặt mũi biến sắc ngay, chắc đang hối hận vì mình quá uyên bác đây mà!".

Giáo sư Chu nhìn những mảnh giáp mạ vàng và lớp áo đã phấn hóa dưới hố, thầm cảm phục vô cùng!

Phó giáo sư cảm thán: "Không ngờ cậu lại tâm kế tỉ mỉ, quan sát kỹ lưỡng như vậy.

Chúng tôi vừa nãy bị hố tuẫn táng này làm mờ mắt, chỉ nhìn thấy áo giáp mà không thấy những thứ khác.

Theo lời cậu nói, cộng thêm lịch sử Tây Hạ, trong hố này đích xác là quân Tây Hạ".

Các thành viên khác cũng gật đầu lia lịa, Miêu Phong đứng bên cạnh hỏi: "Vậy nếu đúng là thế thì cả đội quân Tây Hạ sau khi đầu hàng đều bị tuẫn táng hết sao?". "Cái đó thì chưa chắc." Diệp Kiêu lắc đầu: "Tây Hạ kiêu dũng thiện chiến, phong tục bưu hãn, cực kỳ giỏi võ, quốc gia tuy nhỏ nhưng đầu tư quân phí không ít, năm xưa có thể ba lần đối trận không bại trước Thành Cát Tư Hãn thì thực lực rất mạnh." "Sau trận động đất tổn thất nặng nề, quân lực còn lại không thể so bì với Thành Cát Tư Hãn, nhưng cũng không đến mức toàn quân bị diệt.

Vì thế đây chắc chỉ là bộ phận quân tiên phong đầu hàng thôi".

Nghe vậy, Miêu Phong tặc lưỡi: "Chậc chậc, thật đáng tiếc, đầu hàng rồi vẫn bị tuẫn táng, biết thế thà liều chết một trận, hy sinh nơi sa trường da ngựa bọc thây còn hơn ở đây, ôi!".

Diệp Kiêu không cho là vậy: "Thắng làm vua thua làm giặc, quân Tây Hạ khiến Thành Cát Tư Hãn chịu bao nhiêu thiệt thòi, sao có thể có kết cục tốt đẹp được, mọi người nhìn xem".

Diệp Kiêu chỉ vào mẩu xương chân bên tay: "Cái này là bị người ta đánh gãy bằng lực mạnh, trước khi chết họ chắc chắn đã trải qua một cuộc đồ sát, hố này có thể coi là xương chất thành núi, máu chảy thành sông".

Nghe anh nói vậy, mọi người trước hố tuẫn táng đều im lặng.

Chẳng trách ngay từ lúc mới vào họ đã cảm thấy ngực thắt lại, đầu óc hơi choáng váng.

Cuộc đồ sát ngàn năm trước đã biến nơi này thành hơi thở cuối cùng của sự diệt vong của tiểu quốc Tây Hạ, tiếng gào thét, tiếng rên rỉ đau đớn như vẫn còn văng vẳng bên tai, dù đã qua ngàn năm mọi người dường như vẫn thấy được cuộc đồ sát ấy.

Sự lắng đọng của thời gian để lại không chỉ là bảo vật lịch sử mà còn khiến người ta phải suy ngẫm.

Phòng livestream nhất thời cũng lặng đi. "Chẳng trách người ta bảo chiến tranh tàn khốc, sống ở thời hòa bình đúng là không thể tưởng tượng nổi, những bộ xương này chắc chắn đã rất tuyệt vọng trước khi chết." - "Đầu hàng mà bị giết không phải là cá biệt, hãy nhìn lại lịch sử cận đại của chúng ta xem, cũng vậy thôi." - "Diệp đảo không nói cháu còn chưa thấy gì, anh ấy vừa nói xong cháu như cảm nhận được cảnh tượng nghẹt thở đó luôn!".

Thấy mọi người đều trùng xuống, Diệp Kiêu phá vỡ bầu không

khí: "Được rồi, đây là lịch sử, họ dùng cách này để ghi lại lịch sử, cũng để chúng ta nhìn nhận lại nó.

Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn có những thứ này cũng không có gì lạ, đừng quên ông ta là một kẻ chinh phục".

Nghe vậy mọi người gật đầu lia lịa, Phó giáo sư càng thấy chí lý.

Giáo sư Chu lúc này đã hoàn toàn bị mê hoặc bởi phong thái của Diệp Kiêu, vội kéo tay anh: "Diệp Kiêu, ra ngoài rồi cậu nhất định phải vào đội khảo cổ của chúng tôi, tôi sẽ lo biên chế cho cậu!".

Diệp Kiêu ngẩn người: "Cái này... không hợp lắm đâu ạ?". "Có gì mà không hợp, cậu là nhân tài hiếm có, trẻ tuổi thế này không được đi lầm đường lạc lối đâu!" - "Ngành nghề cậu đang làm giờ không được phép nữa rồi, thay vì tự tìm rắc rối cho mình thì thà gia nhập với chúng tôi, sau này có thể đường đường chính chính vào mộ huyệt, cậu thấy sao?".

Chương 269

Lời của Giáo sư Chu khiến mọi người cười ồ lên, cư dân mạng thi nhau thả tim. "Gừng càng già càng cay, Giáo sư Chu đúng là cao tay thật!" - "Giáo sư Chu đang chiêu mộ nhân tài không màng quy tắc đây mà, Diệp đảo ơi, khuyên anh đừng có mà từ chối." - "Diệp đảo nghĩ kỹ chưa, là kế thừa sự nghiệp gia tộc hay là để nhà nước chiêu hàng?" - "Vẻ mặt của Diệp đảo đúng là khó coi thật!".

Lúc này Diệp Kiêu đúng là dở khóc dở cười, hiểu lầm lớn rồi!

Thật sự không phải vậy, chỉ là xuyên không xong có sẵn kỹ năng thôi mà, trong lòng anh khổ lắm chứ!

Diệp Kiêu cười khổ: "Giáo sư Chu, cháu thật sự chỉ là một biên kịch thôi mà!".

Giáo sư Chu cười cười: "Thì cũng là một biên kịch có kiến thức chuyên môn và năng lực thực tiễn vững vàng.

Cứ vào đội chúng tôi đi, nếu không tôi thật sự không dám đảm bảo lát nữa ra ngoài có bị đám trú quân kia hiểu lầm hay không đâu".

Giáo sư Chu nói không sai, nếu bị người ta hiểu lầm thật thì tình ngay lý gian, khó mà giải thích được.

Lần trước anh đã lôi Chú Ba ra làm lá chắn, lần này không biết phải tìm cái cớ gì đây.

Cả đội khảo cổ đều cười rộ lên, họ rất quý mến Diệp Kiêu, suốt quãng đường này Diệp Kiêu đã bảo vệ và nhắc nhở họ, giúp họ tránh khỏi bao đau đớn.

Cho đến giờ, nếu không có Diệp Kiêu thì e rằng cả đội đã bị diệt sạch từ lâu, nói chi đến việc tìm ra hố tuẫn táng khổng lồ này.

Vì thế, đề nghị của Giáo sư Chu được toàn đội nhất trí thông qua.

Diệp Kiêu bất lực, nhân lúc đội khảo cổ chụp ảnh lưu lại, anh đi vòng quanh hố tuẫn táng một lượt, cơ bản đã nắm rõ mọi thứ.

Nhưng khi nhìn đống đồ đồng xanh và ba chiếc đỉnh lớn trong hố, Diệp Kiêu lại nảy sinh nghi hoặc.

Đồ đồng xanh thường thì không nói, nhưng ba chiếc đỉnh lớn kia cực kỳ hiếm có, hiện nay mới chỉ tìm thấy ba cái tương tự đều nằm trong bảo tàng quốc gia, đủ thấy chúng quý giá nhường nào.

Vậy mà giờ đây những báu vật này lại bị vứt bừa bãi trong hố tuẫn táng, phải nói Thành Cát Tư Hãn đúng là quá gớm, báu vật như thế cũng tùy tiện vứt bỏ, đúng là chẳng coi hậu thế là người ngoài, cũng chẳng sợ ai nhòm ngó.

Diệp Kiêu đi xuống, nhặt một đôi ly rượu lên, đây chỉ là đồ đồng xanh bình thường, độ quý giá không bằng ba chiếc đỉnh kia nhưng cũng đủ khiến người ta trầm trồ.

Hoa văn phức tạp, chế tác tinh xảo, tất cả đều minh chứng cho trình độ thủ công cao siêu thời bấy giờ.

Lúc này Giáo sư Chu đi tới: "Cậu đang xem gì thế?".

Diệp Kiêu lắc lắc đôi ly đồng trên tay: "Ông nhìn xem, chỉ là đồ đồng xanh bình thường mà đã tinh mỹ thế này, ba chiếc đỉnh kia còn tinh xảo đến mức nào nữa, sao có thể để bừa bãi ở đây?". "Những thứ này chắc chắn giá trị liên thành, dù có để bừa bãi thì theo tính cách của Thành Cát Tư Hãn, ông ta hận quân Tây Hạ đến thế, sao có thể đem đồ đồng quý giá đặt trong hố tuẫn táng của chúng?".

Câu nói này khiến Giáo sư Chu sững người, đúng vậy, ông chưa từng nghĩ đến điều đó.

Có lẽ nào Thành Cát Tư Hãn không quan tâm?

Nếu không quan tâm đến chuyện sau khi chết thì hà tất phải xây lăng mộ ẩn nặc thế này, lại còn bắt người ngoại bang tuẫn táng làm gì?

Giáo sư Chu cũng không nghĩ ra.

Những lời này truyền lên mạng, mọi người cũng thi nhau suy ngẫm. "Thành Cát Tư Hãn: Tiện tay vứt đấy không được à?

Cứ hỏi vặn vẹo thế làm gì, mệt quá!" - "Lầu trên hài hước thật, nói vậy ở đây không hay đâu nhé.

Nghiên cứu khảo cổ phải nghiêm túc, liên quan đến lịch sử đấy!" - "À, loại như anh chắc chưa bao giờ học lịch sử đâu nhỉ!".

Cư dân mạng lại cãi nhau một trận.

Giáo sư Chu càng nhìn Diệp Kiêu càng thấy thích.

Diệp Kiêu tư duy rõ ràng, logic chặt chẽ, không biết là hỏi ngay, đúng là một đứa trẻ ngoan.

Nhân tài thế này nhất định phải kéo vào đội khảo cổ, nếu không thì phí quá!

Diệp Kiêu nhìn Giáo sư Chu, chỉ thấy trong mắt ông lão lóe lên một tia sáng, anh không khỏi ngỡ ngàng, tưởng mình nhìn nhầm, sao ánh mắt này cứ thấy sờ sợ thế nào ấy?

Cứ như đang nhìn con mồi vậy.

Giáo sư Chu không lẽ cũng... biến dị rồi chứ?

Giây tiếp theo Diệp Kiêu lắc đầu, nhìn Giáo sư Chu cười cười, anh bỗng thấy thật buồn cười, chắc mình đa nghi quá.

Nhưng một biên kịch như anh, giờ lại bị hiểu nhầm là kẻ trộm mộ, còn bị đội khảo cổ thu nhận, trải nghiệm này chắc viết vào tiểu thuyết được đấy!

Nhóm Giáo sư Chu thông báo tin tức cho lực lượng trú quân, để lại manh mối dọc đường rồi nhìn hố tuẫn táng này một lượt, sau đó tiếp tục tìm kiếm.

Căn mộ thất này thực chất là một hố tuẫn táng rộng bằng sáu sân bóng đá, nhưng không có cánh cửa đá thứ hai, xem ra lối này không thông, chỉ có thể quay lại đường cũ.

Mọi người quay lại trước cửa đá nhưng gặp khó khăn, cửa đá đã chặn đàn Thi trùng bên ngoài, giờ không còn đường đi, ngoài có sâu, trong không lối thoát.

Đúng thật, nơi tuẫn táng Thành Cát Tư Hãn ngàn năm trước sao có thể có lối ra, đây rõ ràng là một tử cục, chỉ có thể quay lại nơi bắt đầu.

Cả đội khảo cổ nhìn nhau, Mục Lực kéo Thương Xuyên, Đồ Khôn lôi bom xăng ra: "Không được thì chúng ta liều một phen, tôi ra trước, thiêu chúng một mẻ, mọi người nhân cơ hội tìm lối thoát mà chạy đi!".

Vẻ mặt Đồ Khôn đầy bi tráng, như thể đã thấy cảnh mình bị trùng triều nuốt chửng.

Anh ta nhổ toẹt một bãi nước miếng: "Mẹ kiếp, chẳng qua là mấy con sâu, có gì ghê gớm, chết thì coi như tuẫn táng cho Thành Cát Tư Hãn luôn!".

Câu nói khiến không khí trở nên nặng nề, Diệp Kiêu ấn lên cửa đá, áp tai vào cửa lắng nghe kỹ lưỡng, điệu bộ này khiến mọi người khó hiểu.

Giáo sư Chu còn đang do dự định hỏi thì bị Diệp Kiêu giơ một ngón tay lên ngăn lại, anh suy nghĩ một chút rồi đưa tay ấn vào cơ quan hình long châu trên cửa đá.

Mọi người trợn tròn mắt, tim vọt lên tận cổ. "Cạch cạch cạch!".

Cánh cửa đá mở ra, màn hình lập tức dày đặc bình luận. "Đạn mạc hộ thể!" - "Quân địch còn 3 giây nữa là tới chiến trường!" - "Diệp đảo chuẩn bị phòng thủ đi, đao dài 40 mét của anh đâu, lôi ra ngay!" - "Đúng là cái đồ lanh chanh, làm đội khảo cổ ngơ ngác luôn, anh cũng phải nghĩ cho họ chút chứ!".

Trong phòng livestream ai nấy đều dán mắt vào cánh cửa đá, vừa đùa giỡn vừa căng thẳng, sợ giây tiếp theo Thi trùng sẽ tràn tới.

Nhóm Giáo sư Chu không dám tiến lên, đợi Diệp Kiêu thò đầu ra dùng đèn pin soi thử, bên ngoài trống không chẳng có gì.

Diệp Kiêu vẫy tay ra sau, Miêu Phong và Mục Lực xung phong đi đầu theo sau Diệp Kiêu ra ngoài, thấy dưới chân thực sự không còn Thi trùng mới quay lại bảo: "Ra đi, an toàn rồi".

Cả đám ùa ra ngoài, khoảnh khắc bước ra, cảm giác ngột ngạt và áp lực trong hố tuẫn táng lúc nãy tan biến sạch sành sanh.

Chương 270

Mọi người lúc này mới thở phào một hơi.

Diệp Kiêu nhìn họ cười nói: "Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, không sao đâu, chắc chúng lại đi tìm cây Sa kinh cức khác rồi, không có nước chắc chúng cũng chẳng sống nổi".

Nghe vậy mọi người mới yên tâm.

Trở lại mộ thất, họ bắt đầu quan sát kỹ nơi này.

Trước đó bị Thi trùng truy đuổi, rồi lại gặp hố tuẫn táng nên chưa kịp kiểm tra kỹ, giờ cuối cùng cũng có thể tĩnh tâm xem xét xung quanh xem có gì bỏ sót không.

Không còn bị Thi trùng tấn công, đội khảo cổ cũng thoải mái hơn nhưng vẫn vô cùng cẩn trọng.

Đúng lúc này Miêu Phong phát hiện ra điều lạ, ngay trong bức tường sụp đổ kia lại là một mộ thất khác.

Anh ta đánh bạo bước qua, chẳng mấy chốc bên trong vang lên tiếng kêu kinh ngạc: "Mọi người mau lại xem!".

Ai nấy đều giật mình!

Cứ ngỡ Miêu Phong gặp chuyện gì, Mục Lực lập tức vác súng chạy qua, Diệp Kiêu đi cuối cùng, xác nhận không có vấn đề gì mới bước tới.

Lúc này khán giả trước ống kính vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, cho đến khi thấy cả đội khảo cổ tụ tập trước một bức tường nghiên cứu tỉ mỉ.

Diệp Kiêu bước tới, Giáo sư Chu trầm trồ khen ngợi: "Đây là cuộc

đời của Thành Cát Tư Hãn!".

Diệp Kiêu lại gần mới thấy đó là những bức bích họa, bao phủ cả bức tường rộng chừng năm mét, tổng cộng có năm bức, màu sắc rực rỡ, tuy có vài chỗ đã loang lổ nhưng vẫn có thể nhận ra được.

Bức thứ nhất: Một chiến binh mặc giáp ôm một người phụ nữ cưỡi ngựa, trước mặt là một đám người quỳ lạy, xung quanh toàn binh sĩ.

Đây là khởi đầu của Thành Cát Tư Hãn, từ việc tiêu diệt bộ tộc Miệt Nhi Khất.

Bức thứ hai: Người dẫn đầu bị kẻ thù từ khắp nơi bao vây tấn công, phía sau ông ta là lá cờ trắng chín chân (Cửu du bạch đạo quân kỳ).

Bức thứ ba: Người dẫn đầu nhận sự quy phục của các bộ lạc, thuận lợi lập quốc xưng vương.

Bức thứ tư: Cảnh Thành Cát Tư Hãn chinh phục Tây Hạ, rõ ràng là cảnh hai quân giao chiến, cùng với lá cờ hình đầu sói của quân Tây Hạ.

Nhìn những bức bích họa này, Giáo sư Chu trầm giọng: "Đúng là cuộc đời Thành Cát Tư Hãn rồi, mọi người xem, người phụ nữ này chắc là vợ ông ta.

Năm Thiết Mộc Chân mười tám tuổi, thủ lĩnh Thoát Thoát của bộ tộc Miệt Nhi Khất - kẻ thù của ông ta - đã cướp mất vợ ông.

Ông ta dẫn quân san phẳng bộ tộc Miệt Nhi Khất, được suy tôn làm Khả hãn của bộ tộc Khất Nhan Mông Cổ". "Bức thứ hai, thế lực của Thiết Mộc Chân ngày càng lớn, quý tộc thảo nguyên vô cùng kỵ ranh, bèn liên kết mười hai bộ lạc bao vây tấn công ông, kết quả chưa đầy một ngày đã tan tác, còn bị Thiết Mộc Chân thu phục các đại

tướng, thống nhất các bộ lạc trên thảo nguyên". "Bức thứ ba, Thiết Mộc Chân dẫn quân bách chiến bách thắng, chiếm trọn thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ, sau đó được suy tôn là Thành Cát Tư Hãn, trở thành hoàng đế Đại Mông Cổ.

Bức thứ tư chính là ba lần chinh phạt Tây Hạ, đây chính là cờ đầu sói của quân Tây Hạ". "Đây là cái gì?" Giáo sư Chu chợt thấy phía sau lá cờ trắng chín chân là một con sâu mềm khổng lồ quái dị. "Đây là Huyết nhuyễn trùng, con sâu này cũng là ông ta sao?" Giáo sư Chu không thể tin nổi, Huyết nhuyễn trùng luôn đi theo mà không hại người, rốt cuộc là chuyện gì?

Nghe đến đây, mọi người cũng kinh ngạc, Miêu Phong chen vào: "Vậy cái này thì sao?

Em nhìn thấy giống như nước Mông Quốc láng giềng vậy?".

Giáo sư Chu gật đầu: "Đúng vậy, họ được tách ra độc lập, Thành Cát Tư Hãn là thánh tổ của họ.

Truy nguyên từ ngàn năm trước, Mông Quốc chính là hậu duệ Thành Cát Tư Hãn, lá cờ chín chân cũng được họ kế thừa.

Hiện nay trong các nghi lễ của Mông Quốc, cờ chín chân là biểu tượng của quyền lực, thuộc về hoàng gia.

Dù họ đã độc lập nhưng đây vẫn là một phần trong lịch sử Đại Việt ta".

Nghe vậy ai nấy đều hiểu ra.

Phòng livestream càng thêm sôi nổi. "Đại Việt ta uy vũ, thánh tổ Thành Cát Tư Hãn chắc không ngờ sau này bộ lạc của mình lại tách ra riêng, sự phát triển này hơi khó đỡ nhỉ." - "Nhìn nghi lễ của Mông Quốc hiện giờ phục trang rẻ tiền quá, không bằng nổi đạo cụ phim truyền hình của Đại Việt mình, đúng là sa sút rồi!

Đời sau không bằng đời trước!" - "Lá cờ này nhìn oai thật, quá đỉnh!" - "Đúng rồi, bức cuối cùng nghĩa là gì?" - "Cầu giải đáp, bức cuối nhìn không hiểu." - "Cầu giải đáp + Diệp Kiêu!".

Miêu Phong cũng không hiểu, nhìn Giáo sư Chu.

Bức bích họa cuối cùng vẽ một người đàn ông mặc giáp quỳ lạy trước một chiếc đỉnh đồng lớn, không rõ đang lẩm bẩm điều gì.

Trong đỉnh dường như đựng thứ gì đó từng miếng từng miếng.

Bên cạnh là một lão già mặt vẽ đầy màu sắc, hai tay giơ cao ngửa mặt lên trời, những người còn lại vây thành một vòng, dưới đất vẽ những vòng hoa văn nối tiếp nhau, điều này có nghĩa là gì?

Khán giả trước màn hình cũng đua nhau đoán. "Có phải thợ xây lăng mộ cuối cùng phải cảm tạ chủ mộ không?

Người mặc giáp đó có phải là người trong hố tuẫn táng?" - "Láo nào, thợ xây mộ cuối cùng chắc chắn chết trong hố tuẫn táng rồi, bất kể mộ nào thì chủ mộ cũng không để thợ xây biết lối ra đâu, tránh lộ ra cho mộ tặc, nên đám người đó chắc chắn chết!" - "Đó là cái gì, đại thần Tát Mãn à?

Trong phim Hoàn Châu Cách Cách hình như Tát Mãn cũng ăn mặc thế này!" - "Lầu trên xem phim nhiều quá rồi đấy!" - "Cái này không lẽ là đang cử hành nghi lễ gì đó, nhìn cứ thấy rờn rợn sao ấy?

Mà phong cách vẽ tự nhiên thay đổi hẳn so với mấy bức trước!" - "Nói bậy, tế tự phải có tế đàn, phải có tế phẩm.

Thời cổ đại khoa học và sản xuất kém cỏi, nếu không sao phải cầu mưa?

Mọi người xem đến cái án thờ còn không có, mà lại bao nhiêu người quỳ lạy thế kia, chắc chắn là có mong cầu gì đó, nhưng không biết cầu gì." - "Tôi nghĩ là đang khóc tang, Thành Cát Tư Hãn chẳng

phải đã chết sao?

Nên bức cuối chắc là khóc tang thôi".

Cư dân mạng mặc sức tưởng tượng, nhóm Giáo sư Chu cũng vò đầu bứt tai, bảo là tế tự nhưng là tế cái gì?

Họ không tìm thấy thứ gì tương tự tại hiện trường.

Phải nói mấy bức bích họa trước đã ghi lại mọi thứ về Thành Cát Tư Hãn, nhưng bức cuối cùng lại không tìm thấy cơ sở, khiến mọi người không khỏi nghi hoặc.

Diệp Kiêu nhìn qua, lại nhớ tới cảnh tượng thấy trong hố tế tự lúc nãy, ban đầu anh cứ ngỡ Thành Cát Tư Hãn hận quân Tây Hạ nên mới bắt họ bồi táng.

Giờ thì...

Thấy mọi người đều không hiểu, Diệp Kiêu mới lên tiếng: "Đây không phải khóc tang, đúng là tế tự đấy".

Tế tự?

Giáo sư Chu quay lại nhìn anh: "Tiểu Diệp, cậu nói rõ xem, Thành Cát Tư Hãn tại vị bao nhiêu năm, sao lại có nghi lễ tế tự kỳ quái thế này?

Chương 271

Nhìn chẳng giống tế đàn bình thường chút nào".

Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng là không bình thường.

Ông nhìn vị Tát Mãn này đi, lúc nãy cháu thấy khán giả nói là đại thần Tát Mãn, họ đoán không sai đâu, đây đúng là Tát Mãn.

Tát Mãn giáo là tôn giáo nguyên thủy của tộc Mông Cổ, thường dùng để cầu mưa tế trời, quần áo của họ sặc sỡ, tay cầm gậy.

Nhưng ông nhìn vị Tát Mãn trong bích họa này xem, mặc trường bào đen, đầu cắm lông vũ, không giống với hình tượng Tát Mãn truyền thống, nên cháu đoán đây là Tát Mãn Vu Giáo, dùng cho những nghi lễ tế tự đặc biệt". "Thành Cát Tư Hãn bách chiến bách thắng, thành tựu cả đời vô song, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Kết hợp với con Huyết nhuyễn trùng lúc nãy, chúng ta có thể thấy, có lẽ ông ta chiến đấu không thua trận nào là nhờ có thần linh hộ mệnh.

Sau khi ông ta chết, có lẽ vì muốn nước Mông Cổ trường tồn không suy nên mới dùng những nghi lễ này để đảm bảo linh hồn bất diệt". "Linh hồn bất diệt, nghĩa là sao?" Giáo sư Chu vẫn mù tịt. "Hố tế tự vạn người!" Diệp Kiêu nhắc nhở Giáo sư Chu: "Lúc trước cháu cứ ngỡ Thành Cát Tư Hãn bắt quân Tây Hạ tuẫn táng là vì hận họ.

Cuộc tàn sát ở hố tế tự rất khốc liệt, nhưng nhìn những hình vẽ này xem, những vòng hoa văn này, cùng với vật thể từng khối trong đỉnh đồng, chứng tỏ sự việc không đơn giản như vậy!".

Không khí trở nên nặng nề, cứ ngỡ hố tuẫn táng đã đủ tàn nhẫn rồi.

Không ngờ giờ lại còn có loại tế tự quỷ dị này.

Miêu Phong không kìm lòng được hỏi: "Anh Diệp, anh nói xem, tất cả những chuyện này đều do Thành Cát Tư Hãn tổ chức sao?". "Có lẽ không phải, trong bức bích họa thứ năm không có Thành Cát Tư Hãn, chứng tỏ nó bắt đầu sau khi ông ta chết." "Về ba chiếc đỉnh đồng lớn, ban đầu cháu không rõ tại sao những thứ quý hiếm như vậy lại nằm trong hố tuẫn táng.

Nhưng giờ bức bích họa này đã giải đáp nghi vấn của cháu." "Ba chiếc đỉnh đồng vốn là một phần của nghi lễ tế tự, chỉ có dùng những đồ đồng quý giá này mới có thể thấu tận thiên mệnh, đảm bảo linh hồn bất diệt.

Vì thế, cần một lượng lớn máu tươi và sinh mạng để trao đổi." "Truyền thuyết nói Tát Mãn giáo có thể cải tử hoàn sinh, xuống âm ti truy hồn, họ muốn Thành Cát Tư Hãn cải tử hoàn sinh, bất tử bất diệt!" "Tát Mãn truyền thống có thể chữa bệnh, là sứ giả của thần linh, nhưng kẻ lợi dụng tà thuật ở đây để triệu hồi Thành Cát Tư Hãn mới là mục đích của họ".

Nghe vậy mọi người hít sâu một hơi khí lạnh, Thành Cát Tư Hãn qua đời là một tổn thất cực lớn đối với nước Mông Cổ, họ muốn ông cải tử hoàn sinh, giải thích thế này thì quá hợp lý.

Diệp Kiêu nói tiếp: "Mọi người nhìn trong bích họa, những kẻ quỳ trước ba chiếc đỉnh chắc là thuộc hạ của Thành Cát Tư Hãn, phía sau là những kẻ hầu cận thân tín, họ trung thành tuyệt đối, tình nguyện hiến tế". "Pháp sư Tát Mãn đã đổ đầy đồ tế tự vào ba chiếc đỉnh đồng, những khối này chắc là thịt người, những vòng tròn dưới đất là rãnh thu thập máu tươi, cuối cùng hội tụ về đỉnh đồng". "Nếu cháu không nhầm thì hố tuẫn táng đó đều bỏ mạng vì nghi lễ này!

Và những bức bích họa này vẫn chưa vẽ hết, mọi người nhìn xem,

ở góc này còn hai pháp sư áo đen nữa, chứng tỏ loại tế tự thế này còn rất nhiều, số nô lệ chết đi không chỉ có một hố tuẫn táng đó đâu, e rằng có hàng vạn nô lệ đã bỏ mạng vì nghi lễ này." "Chắc chắn họ đã luôn thử nghiệm, nên lăng mộ Thành Cát Tư Hãn mới được bảo vệ kỹ lưỡng và ẩn nặc như vậy, để một ngày nào đó có thể tìm ra phương pháp phục sinh." "Vả lại sử liệu ghi chép, sau khi Thành Cát Tư Hãn chết, quân Mông Cổ giữ kín chuyện buồn, ngay lúc cung đình Tây Hạ định đầu hàng nghênh giá, quân Mông Cổ đã xông vào giết sạch toàn bộ bọn họ để xuống âm gian hầu hạ chủ nhân." "Từ đó thấy được, họ tin rằng Thành Cát Tư Hãn sau khi chết vẫn có thể dẫn dắt họ, linh hồn bất diệt là niềm tin trong lòng quân Mông Cổ!".

Nghe vậy, màn hình lại một phen sôi nổi. "Vãi chưởng!

Nghe anh nói một câu còn hơn đọc sách mười năm, Diệp đảo không hổ là Diệp đảo, một lời nói thức tỉnh người trong mộng!" - "Tôi hiểu rồi, tôi đoán đúng một nửa, đã bảo là đại thần Tát Mãn mà, chỉ là không ngờ lại là pháp sư tà ác." - "Ai mà ngờ được cái hố đó lại là hố tế tự, không biết đã chết bao nhiêu người nữa!" - "Diệp đảo nếu không vì quá trẻ và quá chuyên nghiệp, tôi còn nghi ngờ anh xuyên không từ thời đó về đây đấy, kiến thức dự trữ khủng khiếp thật!" - "Một đời kiêu hùng Thành Cát Tư Hãn!

Tiếc là linh hồn bất diệt lại trái với thiên đạo.".

Lúc này Giáo sư Chu quay lại nhìn Diệp Kiêu trân trân.

Diệp Kiêu bật cười: "Giáo sư Chu, sao vậy ạ?". "Không có gì, tôi thấy cậu nói rất có lý, không tìm được điểm nào để phản bác cả.

Cư dân mạng nói đúng đấy, cậu tuổi trẻ mà có kiến thức chuyên môn vững thế này, quả là hiếm có".

Phó giáo sư cũng tấm tắc khen ngợi: "Đúng thế, ngay cả mấy lão già như chúng tôi cũng chưa chắc bằng cậu.

Nói thật đi, nhà cậu có lưu trữ sách vở gì tương tự không?".

Nghe câu này Diệp Kiêu chẳng biết nói sao, đành lại đổ cho ông Chú Ba: "Không có ạ, đều là Chú Ba cháu hồi còn sống kể cho nghe, cháu cứ coi như nghe kể chuyện thôi".

Giáo sư Chu cảm thán: "Điểm xuất phát giáo dục này cao thật đấy, chúng tôi không theo kịp rồi".

Diệp Kiêu: "..." Thanh minh không nổi, thôi thì cứ coi như giáo dục từ nhỏ đi.

Diệp Kiêu càng giải thích, giáo sư Chu càng cảm thấy cậu ta đang bao biện.

Chàng trai này rất lợi hại, kiến thức dự trữ của cậu ấy không đơn giản chỉ là học thuộc lòng.

Chỉ dựa vào mấy bức bích họa này thôi là đủ hiểu tất cả.

Giáo sư Chu vỗ vai Diệp Kiêu: “Tôi thực lòng muốn mời cậu gia nhập đội khảo cổ của chúng tôi, cậu hãy cân nhắc kỹ đi.” Diệp Kiêu sờ mũi, cười hì hì mà không nói gì.

Vị phó giáo sư bên cạnh hỏi: “Đúng rồi Diệp Kiêu, cậu nói lăng mộ Thành Cát Tư Hãn đặt ở đây, chúng ta cũng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc chủ mộ thất cách đây bao xa?” “Tôi thấy rất gần rồi.” Miêu Phong tiếp lời, “Tế tự khanh ở đây, cộng thêm càng đi vào trong càng nguy hiểm trùng trùng, nghĩ lại chắc không còn xa nữa.” Diệp Kiêu tán đồng, điều này quả không sai, nhưng chẳng ai biết được suy nghĩ của Thành Cát Tư Hãn.

“Đế vương ngày xưa xây lăng mộ luôn ẩn giấu tung tích, Thành Cát Tư Hãn cũng không ngoại lệ.

Nếu đúng như vậy, chúng ta sẽ sớm thấy được diện mạo thật sự của ông ta.” Nghe Diệp Kiêu nói thế, mọi người đều hưng phấn hẳn

lên.

“Thật muốn xem Thành Cát Tư Hãn rốt cuộc trông như thế nào, không biết có giống lăng mộ Từ Hi Thái hậu không, trong miệng có định thi đan gì đó, dung mạo ngàn năm không thối rữa!” “Theo như lời anh Diệp nói, Thành Cát Tư Hãn đã muốn linh hồn bất diệt thì chắc chắn thể xác vẫn còn tồn tại.” “Vậy liệu có biến thành ‘bánh chưng’ không?

Tên trộm mộ lúc trước chẳng phải đã bị biến đổi đó sao, hơn nữa sau khi chết ông ta có nhiều người tế tự như vậy, lại cử hành tà thuật này, biết đâu thi thể cũng có uẩn khúc!” “Ngày xưa dùng người sống tế tự vốn đã âm độc, ông ta lại bí mật không phát tang, ai biết được thi thể có biến dị hay không?” Các thành viên đội khảo cổ đua nhau suy đoán, những lời này khiến khán giả trước màn hình cũng vô cùng phấn khích.

“Vãi chưởng, nếu đúng như vậy thì giống như Tân phu nhân rồi, lúc đào lên da dẻ vẫn căng mọng!” “Tôi chỉ muốn xem nhất đại thiên kiêu Thành Cát Tư Hãn trông thế nào.

Người ta nói ông ta chỉ biết giương cung bắn đại điêu, nhưng gã này đã đánh tới tận Đông Âu, nếu thật sự thành công thì bản đồ của chúng ta bây giờ không biết rộng bao nhiêu!” “Chẳng phục ai chỉ phục Thành Cát Tư Hãn, ở thời đại đó mà có thể dùng sức một mình tiến sâu vào trung tâm châu Âu thì chỉ có ông ta!” “Ngầu thì thật sự ngầu, chết cũng thật đáng tiếc.

Nếu ông ta linh hồn bất diệt mà sống lại, tôi nhất định sẽ đi theo ông ta.” “Diệp đảo lượng thứ cho tôi là kẻ ba phải, so với anh thì tôi vẫn muốn đi theo Thành Cát Tư Hãn hơn.” “Lầu trên bớt bốc phét đi, Thành Cát Tư dù lợi hại đến đâu cũng không thể thông thạo cả cổ chí kim như Diệp đảo nhà tôi.

Nhìn xem, gia học uyên thâm, bản lĩnh này đặt trước mặt Thành Cát Tư Hãn cũng chẳng hề kém cạnh đâu!" Diệp Kiêu nhìn họ bình luận trên màn hình, chợt thấy hơi hổ thẹn.

Anh là cái thá gì chứ, chẳng qua vì có hệ thống thôi, chứ nếu thật sự đứng trước mặt Thành Cát Tư Hãn – người dùng đao kiếm thật mà đánh ra thiên hạ – thì anh thực sự không dám nhận.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, nở nụ cười gượng gạo, anh thật sự chẳng biết nói gì. 【Đinh!

Phát hiện ký chủ đã giải mã được bí ẩn bích họa, hiện có hai lựa chọn:】 【Lựa chọn 1: Tiếp tục tiến lên, nhận được một tôn Quỷ Tỳ.】 【Lựa chọn 2: Ở lại chờ quân đồn trú, nhận được một cuốn Thiên Cơ Sách.】 Diệp Kiêu không chút do dự chọn tiếp tục tiến lên.

Đùa à, nơi này nguy hiểm trùng trùng, chuyện gì cũng có thể xảy ra bất cứ lúc nào, sao anh có thể ngồi chờ chết được?

Diệp Kiêu vừa chọn xong liền nhìn thấy Quỷ Tỳ đã nằm trong hệ thống.

Theo truyền thuyết, Quỷ Tỳ là một chiếc hộp ngọc tím được Lỗ Thương Vương mổ từ bụng con rắn khổng lồ ra, bên trong hộp chứa ngọc tỷ có thể điều khiển âm binh, còn có thể mở được Cánh cửa Chung cực.

Đây là một đạo cụ quan trọng từng được nhắc đến trong Đạo Mộ Bút Ký, vốn là hư cấu, vậy mà giờ đây lại hiện hữu chân thực trước mắt.

Chương 272

Diệp Kiêu hơi kinh ngạc, nhất thời ngẩn ngơ.

Chuyện này giải thích thế nào đây?

Chẳng lẽ sau này những thứ trong sách đều sẽ xuất hiện sao?

Thật là vi diệu quá mức.

Lần đầu tiên Diệp Kiêu cảm thấy ngoài chấn kinh còn có chút khó xử.

Đế của Quỷ Tỳ trước mặt là một khối mặc ngọc, chất liệu thượng hạng, cầm trên tay rất nặng, nặng hơn Thiên Quan Đồng Ấn nhiều.

Phía dưới khắc những hoa văn phức tạp, chín sinh vật tựa rồng tựa rắn uốn lượn, trên cùng là một khuôn mặt quỷ ngẩng cao đầu, phủ phục trên lớp vảy rồng rắn, nhìn lên trời xanh với vẻ mặt hung tợn.

Chứng kiến cảnh này, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Những thứ hệ thống đưa cho anh không phải là đồ dùng khảo cổ, mà mọi thứ đều đang biến anh thành một "đổ gia" (kẻ đổ đấu) đích thực.

Nếu lát nữa trên đường mà anh lấy nó ra thì thật sự tình ngay lý gian, không tài nào giải thích nổi.

Diệp Kiêu không nén được tiếng thở dài.

Lúc này mọi người đều nhìn anh, giáo sư Chu dùng ánh mắt dò hỏi.

Diệp Kiêu vẫn còn đang thẩn thờ, giáo sư Chu chỉ đành khẽ ho một tiếng: "Tiểu Diệp, chúng ta tiếp tục tiến lên hay là chờ đợi?" Diệp Kiêu hơi ngỡ ngàng: "Giáo sư Chu, ông thật là làm khó cháu rồi.

Dù sao ông mới là đội trưởng đội khảo cổ, ông nói sao thì cháu làm vậy.” Nghe anh nói thế, giáo sư Chu xua tay: “Tôi thấy cậu kinh nghiệm phong phú, lại rất am hiểu nơi này, hay là cậu dẫn đầu đi!” Câu này khiến khán giả trước màn hình cười bò.

“Giáo sư Chu định bàn giao nhiệm vụ, để Diệp đảo làm đội trưởng đội khảo cổ đây mà.

Tôi thấy họ chẳng ai phản đối cả, nhất trí thông qua!” “Diệp đảo đừng từ chối nữa, anh cứ nhận đi!” “Màn giải thích vừa rồi của Diệp đảo làm họ choáng váng hết rồi, vẫn là anh nên dẫn đường, nếu không đi lạc thì hỏng bét.” “Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn cũng do Diệp đảo tìm thấy, anh đã quen đường rồi, đừng từ chối nữa.” “Diệp đảo đây là nhận mệnh giữa lúc nguy nan, đoạn sau chắc chắn sẽ càng kịch tính hơn!” Một khi lòng tò mò nổi lên thì không gì dập tắt được, mọi người đều nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu.

Anh gãi đầu: “Chúng ta đi xem xung quanh xem còn thu hoạch gì khác không.

Ngoài bích họa ra, nơi này chắc không còn xa chủ mộ thất nữa, mọi người tìm xem có manh mối nào không.” Mọi người lập tức tản ra tìm kiếm khắp nơi.

Diệp Kiêu không khỏi ngỡ ngàng, hiệu suất này cũng cao quá đi chứ?

Trong phòng livestream cũng náo nhiệt hẳn lên.

“Nghe lời quá!

Có tổ chức có kỷ luật, Diệp đảo ra lệnh một tiếng là tất cả đều hành động, ngay cả giáo sư Chu cũng nghe theo anh ấy!” “Chuyến đi này của Diệp đảo khéo lại đổi được biên chế chính thức ấy chứ.

Diệp đảo cố lên, đội khảo cổ sắp trở thành đội ngũ ngoại biên của

anh rồi.” “Vãi thật, vinh dự biết bao, sau này dẫn đám người khảo cổ này đi đổ đấu, nghĩ đến cảnh đó tôi đã không nhịn được cười.” “Tôi còn muốn xem sau khi Diệp đảo ra ngoài có được tặng kèm chuyến ‘du lịch bảy ngày’ (ngồi tù) không, nhưng giờ xem ra là không được rồi.” Diệp Kiêu bất lực, chẳng biết nói gì thêm.

Phen này anh coi như không thể nào rửa sạch nghi ngờ được nữa.

Lúc này Diệp Kiêu quan sát mọi người, ánh mắt dừng lại ở bức bích họa trước mặt.

Cảnh tượng cuối cùng khiến anh không nhịn được mà nhìn thêm vài lần.

Rốt cuộc Thành Cát Tư Hãn có thành công không?

Diệp Kiêu mày nhíu chặt, nhìn bích họa suy ngẫm.

Nếu lăng mộ đã xây xong, bích họa không thể nào chưa vẽ hoàn thiện, chẳng lẽ có người đã bỏ chạy trước?

Không thể nào, với thân phận địa vị của Thành Cát Tư Hãn, sao ông ta có thể cho phép họ chạy thoát?!

Huống hồ ông ta còn có thể tàn sát toàn bộ quân Tây Hạ đầu hàng không để lại người nào, đế vương chi thuật vốn chưa bao giờ nương tay!

Giải thích duy nhất là bích họa đến đây không cần thiết phải vẽ tiếp nữa, nghĩa là kế mưu đã thành!

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu toát mồ hôi lạnh.

Lúc này Miêu Phong tiến lại gần hỏi: “Anh Diệp, anh đang nghĩ gì thế?

Chẳng lẽ anh có cách nhìn khác về bức bích họa này?” Diệp Kiêu hoàn hồn, lắc đầu: “Tôi đang nghĩ Thành Cát Tư Hãn rốt cuộc có

thành công hay không.

Các vu sư Sa Man vốn rất quyền năng, họ có sức ảnh hưởng đến nhiều thế hệ người Mông Cổ, bao gồm cả việc duy trì chế độ dùng người sống tế tự suốt hàng trăm năm sau đó, và chưa bao giờ từ bỏ.

Hiện giờ chúng ta tìm thấy lăng mộ, mọi thứ cho thấy buổi tế tự này vẫn luôn được tiếp diễn." Nghe anh nói vậy, giáo sư Chu kinh ngạc: "Cậu nói gì?

Vẫn luôn tiếp diễn sao?!" Không chỉ giáo sư Chu mà cả cư dân mạng cũng sửng sốt.

"Đáng sợ quá, vẫn luôn tiếp diễn, chẳng lẽ ngay bên cạnh mình cũng có sao?" "Nước Mông Cổ hiện tại không còn dùng người sống tế tự, nhưng khó bảo đảm họ không lén lút tiến hành, dù sao tách ra độc lập thì cũng chẳng ai hay biết." "Nhưng Thành Cát Tư Hãn đã chết bao nhiêu năm rồi?

Chẳng lẽ suốt thời gian dài như vậy họ vẫn luôn muốn ông ta phục sinh?

Thật đáng sợ!" "Nếu người như vậy sống trong lịch sử, tôi sẽ thấy ông ta có khí phách mà sùng bái, nhưng nếu sống ở hiện đại thì đúng là một cỗ máy giết người!" Diệp Kiêu thấy vẻ mặt kinh hoàng của họ liền gật đầu nói: "Mọi người thử nghĩ xem, sau khi Thành Cát Tư Hãn chết, triều đại ông ta lập nên kéo dài ít nhất trăm năm cho đến khi diệt vong.

Trong suốt trăm năm đó, hậu duệ của ông ta chưa bao giờ từ bỏ, nếu không thì đến tận ngày nay, tại sao lại có buổi tế tự như vậy?" "Quân kỳ Cửu Du Bạch Đạo vẫn còn lưu truyền đến giờ, nên tôi đang nghĩ liệu ông ta đã thành công chưa.

Với địa vị một đại kiêu hùng, không đời nào sau khi bị quân Tây

Hạ chọc giận mà chết, ông ta lại không để lại lời trăng trối nào.

Việc giết sạch quân Tây Hạ chính là chỉ thị của ông ta, không đơn giản chỉ là để giữ bí mật, có lẽ ngay từ đầu đã là vì buổi tế tự tà giáo này." "Hiện tại bích họa bị đứt đoạn, chứng tỏ một là đã thành công, hai là bỏ dở giữa chừng.

Rõ ràng dựa trên sự kính trọng của người đời đối với Thành Cát Tư Hãn, xác suất trường hợp đầu tiên là lớn hơn." Nghe Diệp Kiêu phân tích, mọi người chợt bừng tỉnh đại ngộ.

Giáo sư Chu ở bên cạnh cũng giật mình kinh hãi!

"Nếu thành công, chuyện gì sẽ xảy ra?" Mọi người đều nhìn Diệp Kiêu chờ đợi câu trả lời.

Diệp Kiêu lắc đầu: "Tôi tạm thời vẫn chưa nghĩ ra.

Nhưng dưới lăng mộ này chắc chắn có bí mật không thể tiết lộ đang chờ chúng ta, phía trước nguy hiểm trùng trùng, mọi người nhất định phải cẩn thận.

Từ giờ trở đi không được để lạc mất ai, và sau khi quân đồn trú tiến vào, có thể chỉ cần chúng ta đi sai một bước cũng ảnh hưởng đến hướng đi phía sau, mọi người phải đánh dấu cho kỹ, đừng để họ gặp hiểm nguy." Diệp Kiêu không phải đang dọa dẫm, nơi này đúng là chốn dễ mất mạng như chơi.

Nghe vậy, giáo sư Chu liên tục gật đầu: "Tiểu Diệp à, cậu nói đúng, là tôi sơ suất không nghĩ tới.

Trong mộ huyệt chắc chắn có cơ quan, sau này quân đồn trú đến, nếu đi theo bước chân chúng ta mà không chạm vào cơ quan thì không sao, chứ nếu chạm phải thì e là thương vong vô số." "Tiểu Diệp, cậu thực sự đã nhắc nhở chúng tôi.

Miêu Phong, cậu lập tức liên lạc với họ, bảo họ vạn lần không

được khinh suất hành động!" Giáo sư Chu đưa ra chỉ thị, khiến mọi người đồng thanh khen ngợi.

"Vẫn là Diệp đảo lợi hại, một lời nói thức tỉnh người trong mộng!" "Quân nhân nào đó: Đa tạ Diệp đảo đã nhắc nhở, đại ân không lời nào xiết!" "Thành Cát Tư Hãn rốt cuộc đặt bao nhiêu cơ quan bí mật trong lăng mộ này thì chẳng ai biết, nhưng chắc chắn là không dễ để người ta tìm ra." "Nói nhảm, anh mà chết thì anh có muốn người ta đào mộ mình không?" "Lão tử chết thì hỏa táng, có đào lên cũng chẳng có đồ bồi táng đâu!" Khán giả trước màn hình rộn rã tiếng cười, Diệp Kiêu vẫn thản nhiên.

Anh biết bên trong chắc chắn có một âm mưu khổng lồ, nếu không tại sao trên bích họa lại vẽ những thứ đó, còn cả huyết nhuyễn trùng và con lạc đà trắng trước khi vào động nữa, tất cả đều minh chứng đây chắc chắn là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Càng đến gần, lòng Diệp Kiêu càng thêm nặng trĩu.

Chương 273

Anh dẫn mọi người đi tìm kiếm khắp nơi.

Đúng lúc này, trước mắt Diệp Kiêu dường như xuất hiện một khoảng hư không, qua bức tường anh dường như nghe thấy một giọng nói, điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi kinh ngạc.

Theo lý mà nói, trên người anh có nhiều pháp bảo như vậy thì không thể bị ảo thính, nhưng hiện giờ rõ ràng có một giọng nói đang gọi tên anh.

Hơn nữa giọng nói này vô cùng mê hoặc, văng vẳng gõ nhịp vào lòng Diệp Kiêu, khiến anh nhíu chặt mày, cảm thấy có chút không tự chủ được.

Anh định thần lại thì giọng nói kia liền tan biến.

Lúc này Miêu Phong bên cạnh kéo kéo anh: "Anh Diệp, hình như em nghe thấy có người gọi em." "Đúng, tôi cũng nghe thấy, giọng đó bảo tôi đi vào." "Sao tôi nghe lại khác nhỉ?

Tôi nghe có người bảo tôi lập tức quay lại!" "Không không, tôi nghe thấy con gái tôi nói chuyện." Các thành viên đội khảo cổ xôn xao bàn tán.

Lúc này có người kêu lên: "Không phải là ma đấy chứ?" "Không đâu, trên đời làm gì có ma, chỉ là người nhát người thôi, đừng nói bừa!" "Chúng ta là những người theo chủ nghĩa duy vật kiên định, đừng có dọa người!" Nhất thời mọi người kinh hãi, vội vàng nép vào bên cạnh Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, tay kia cầm Thiên Quan Đồng Ấn có khả năng khu tà trấn ma.

Khi hai thứ này được lấy ra, mọi người mới tỉnh táo lại.

Lúc này xung quanh tối đen như mực, mọi người cầm đèn pin soi một vòng nhưng không phát hiện điều gì.

Lúc này Diệp Kiêu hướng mắt về phía bức bích họa lúc nãy, phát hiện một điểm lồi nhỏ.

Điểm lồi đó chính là viên đá quý trên vương miện trong hình vẽ Thành Cát Tư Hãn, có lẽ cơ quan nằm ở đó.

Anh vội bước tới, khán giả trong phòng livestream lập tức căng thẳng.

"Diệp đảo đừng có đi lung tung!" "Tôi đứng đây mà chân cũng bủn rủn rồi, cái giọng họ nghe thấy rốt cuộc là gì vậy?" "Là ảo giác hay là ảo ảnh sa mạc?

Hay là từ trường có vấn đề?" "Nhanh lên, tôi cảm giác mình không thở nổi rồi.

Diệp đảo cứu mạng!" "Thầy bói bảo vía tôi nhẹ dễ gặp ma, tôi chẳng dám xem nữa!" Diệp Kiêu đi thẳng tới, giáo sư Chu và những người khác bám sát phía sau.

Diệp Kiêu đưa tay lên bức bích họa, sờ vào viên đá quý, quả nhiên nó lồi lên.

Lúc nãy họ xem vì trời quá tối, lại không dám soi đèn pin trực tiếp vào vì sợ bích họa bị mục nát nhanh nên không chú ý nơi này có điểm khác biệt!

Diệp Kiêu nhìn qua, đây hóa ra là một cái bàn xoay, viên đá quý là núm vặn.

Anh đưa tay vặn một cái, chỉ nghe thấy tiếng lạch cạch lạch cạch vang lên bên cạnh.

Cả mộ thất rung chuyển, mọi người sợ đến mức vội vây quanh Diệp Kiêu, kinh hoàng nhìn bức bích họa cuối cùng mở ra.

Mục Lực và Đồ Khôn vội tiến lên lên đạn, chờ thạch môn mở hẳn, mấy tia đèn pin chiếu vào bên trong, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Không có thi trùng, cũng chẳng có 'bánh chưng' khổng lồ nào, chỉ là một đường hầm dài.

Lúc này Diệp Kiêu hít sâu một hơi: "Được rồi, tôi đi trước, mọi người đi sau yểm trợ." Mọi người liên tục gật đầu, đi theo sau lưng Diệp Kiêu, chẳng ai dám tranh lên trước.

Đoạn đường hầm này dài khoảng hơn hai mươi mét.

Diệp Kiêu đứng ở cửa hầm, đèn pin soi xuống đất thấy trên những phiến đá xanh có khắc những ô vuông xếp thành hai hàng.

Khoảng cách hai mươi mét này với hai hàng ô vuông trông vô cùng quỷ dị.

Thông thường đoạn đường dài như thế này cứ đi thẳng là không sao, nhưng hai hàng đá xanh này hiện ra có chút đột ngột.

Diệp Kiêu cúi xuống sờ thử, hai bên tường cũng rất nhẵn nhụi, dường như được mài giũa cố ý vì một lý do nào đó.

Những người còn lại thấy Diệp Kiêu cúi xuống thì có chút khó hiểu.

Miêu Phong cũng bắt chước cúi xuống: "Anh Diệp có chuyện gì vậy?" Diệp Kiêu soi đèn xuống mặt đất phía trước và hai bên tường hầm, nửa ngày không lên tiếng.

Cư dân mạng lại bắt đầu trêu chọc: "Căng thẳng quá, Diệp đảo đang nhìn gì thế?" "Diệp đảo lại bày trò huyền bí rồi!" "Nói bậy, chắc

Diệp đảo bị khống chế rồi, mau đưa móng lừa đen cho anh ấy!” “Móng lừa đen chắc không trấn áp được Diệp đảo đâu, phải dùng cả nước tiểu đồng tử nữa!” Không khí bỗng chốc vui vẻ trở lại, xua tan không ít vẻ kinh dị.

Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Nơi này e là có cơ quan.” Cơ quan!

Mọi người nhốn nháo cả lên!

Trong mộ huyệt có cơ quan là chuyện quá đỗi bình thường, nhưng bảo đoạn đường hầm này có cơ quan thì thật không thể tin nổi!

Giáo sư Chu sốt sắng, phó giáo sư và những người khác cũng vậy.

Họ đã từng này tuổi rồi, nếu gặp phải cơ quan thì hậu quả thật khó lường.

“Để tôi thử xem.” Diệp Kiêu tùy tay nhặt một viên đá ném ra.

Chỉ thấy viên đá nhỏ lăn lạch cạch trên phiến đá xanh vài cái, lập tức hai bên tường vang lên tiếng ‘cạch’, sát chân tường tầm mười centimet xuất hiện hai hàng lỗ nhỏ. ‘Vút vút vút!’ Mười mấy mũi đoản nỗ sắc bén bắn ra, găm chặt vào bức tường đối diện trong nháy mắt.

Thấy cảnh này, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Cái này thì phá thế nào đây?

Khán giả trước màn hình cũng đờ đẫn, không gian im phăng phắc.

Nếu không có Diệp Kiêu, nếu họ cứ thế bước qua thì chắc chắn bắp chân ai nấy đều bị bắn xuyên thấu!

Bị bắn thủng chân trong mộ thất thì đau đớn và nguy hiểm đến mức nào?

Một khi có rắn rết, sâu bọ ngửi thấy mùi máu mà lao ra thì chỉ còn

nước chết, rồi bị chôn vùi trong lớp bụi lịch sử của mộ huyệt.

Giáo sư Chu và mọi người đều ngẩn ra.

Chứng kiến những mũi đoản nỗ găm trên tường, họ hoàn toàn đứng hình.

Diệp Kiêu dùng Hắc Kim Cổ Đao chặt một mũi tên xuống.

Đầu tên găm sâu vào tường, còn lấp loáng ánh xanh lục.

"Đoản nỗ này có độc." Vừa dứt lời, phòng livestream nổ tung!

"Vãi, không ngờ kịch tính thế.

Nếu Diệp đảo không xuất hiện thì đi qua chắc chắn bị bắn thành nhím rồi!" "Khó quá, trừ phi là thiên ngoại phi tiên mới qua được, không thì qua kiểu gì?" "Đại nạn không chết, Diệp đảo uy vũ!" "Mỗi ngày một câu hỏi: Sao Diệp đảo biết có cơ quan?" "Ôi trời, không ngờ đấy, Diệp đảo lại lộ thân phận rồi." Giáo sư Chu nhíu chặt mày: "Đúng là cơ quan thật, nếu cứ thế bước qua chắc chắn là cả đội tiêu đời!" Diệp Kiêu gật đầu: "Chỉ cần chạm vào cơ quan trên phiến đá là nó sẽ kích hoạt, vì vậy không được chạm bừa.

Hơn nữa cơ quan giấu đoản nỗ thường làm bằng gỗ, trí tuệ người xưa làm cơ quan rất tinh xảo, chỉ cần chúng ta không chạm vào là không sao." "Dòng thời gian trôi qua lâu như vậy, trước hết loại trừ việc gỗ bị sâu bọ cắn phá hay mục nát, giờ xem ra nó vẫn còn hoạt động tốt.

Chúng ta chuẩn bị đồ bảo hộ, thử trước xem một lần có thể bắn ra bao nhiêu đoản nỗ, tôi nghĩ họ xây mộ cũng không giấu nhiều đến thế đâu!" Diệp Kiêu chưa nghĩ ra cách phá giải, nhưng nếu đồ đạc mang theo bị tên bắn xuyên thì tổn thất cũng nặng nề.

Chương 274

Vì vậy anh định thử trước.

Diệp Kiêu ném một viên đá ra xa tận hai mươi mét, tiếng gió rít trong không khí khiến mọi người lặng đi.

Trong khoảng cách hai mươi mét, hàng trăm mũi đoản nỗ bắn nát cả tường.

Thấy cảnh này, ai cũng im lặng.

Cái này phá thế nào được?

Lúc này giáo sư Chu hít sâu một hơi.

Đường ngay trước mắt, chỉ có hai mươi mét mà không qua nổi, phen này chỉ còn nước chờ quân đồn trú đến thôi, trang bị của họ đầy đủ hơn.

"Mọi người có cách gì hay không?" Giáo sư Chu quay lại nhìn họ.

Toàn là những ông già bà cả, trừ mấy người trẻ như Mục Lực ra, mấy người họ làm sao qua được?

Nếu cõng nhau đi thì kiểu gì cũng chạm vào cơ quan trên phiến đá.

Diệp Kiêu đưa chân giẫm nhẹ lên phiến đá trước mặt, quả nhiên vừa dùng lực, một mũi đoản nỗ liền bắn ra.

Diệp Kiêu nhanh tay nhanh mắt dùng Hắc Kim Cổ Đao chém đứt, tiếng 'keng' vang lên, anh chợt nghĩ ra điều gì đó!

Nhìn lên bức tường đối diện chi chít đoản nỗ, Diệp Kiêu bỗng bật cười: "Mọi người đưa dây thừng cho tôi!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, giáo sư Chu hơi lo lắng: "Tiểu Diệp, đừng có làm liều, bị bắn trúng không phải chuyện đùa đâu!" Nếu bị bắn xuyên thì mất đi một nhân tài

rồi, giáo sư Chu quý trọng người tài nên không muốn Diệp Kiêu mạo hiểm.

Diệp Kiêu cười cười: "Giáo sư Chu yên tâm, cháu sẽ không để ông thất vọng đâu.

Vả lại, cháu đã nghĩ ra cách rồi." "Thật sao?

Cách gì thế?" "Anh Diệp, để em giúp anh, anh định làm gì?" Diệp Kiêu nhướng mày: "Đưa hết dây thừng cho tôi.

Lát nữa tôi ném đá, tất cả đoản nỗ sẽ bắn vào tường đối diện, đó chính là những bậc thang tự nhiên.

Tôi có thể bám vào đó mà đi qua, tôi mang theo dây thừng leo qua rồi đan thành một tấm lưới, mọi người cứ thế bò qua là được." "Giáo sư Chu, lúc đó phải vất vả cho mọi người rồi." Diệp Kiêu nói xong, mọi người như bừng tỉnh, đúng rồi, sao họ lại không nghĩ ra nhỉ!

"Ái chà, không hổ là Diệp đảo, thông minh thật đấy, đúng là nhân tài!" "Diệp đảo ra tay là bách chiến bách thắng, Diệp đảo tôi ủng hộ anh." "Diệp đảo cẩn thận nhé!" Diệp Kiêu lấy hết dây thừng của mọi người buộc chặt lại với nhau, sau đó đeo dây thừng bắt đầu leo dọc theo các mũi đoản nỗ.

Tim ai nấy đều treo tận cổ họng.

Miêu Phong không nhịn được cũng bắt đầu leo cùng Diệp Kiêu, cố định chặt dây thừng vào các mũi tên.

Khoảng cách hai mươi mét, để đảm bảo an toàn, hai người thử đi thử lại nhiều lần, sau một tiếng đồng hồ cuối cùng cũng buộc xong.

Khi tấm lưới dây thừng đan xong, các thành viên đội khảo cổ không kìm được mà thở phào nhẹ nhõm.

Lòng họ vui sướng, thấy sắp đi qua được rồi, họ không giấu nổi

niềm vui thầm kín: "Giáo sư Chu, phen này thắng lợi trong tầm tay rồi, tôi thấy phía sau chắc chắn là chủ mộ thất, nếu không sẽ chẳng có cơ quan thế này!" "Đúng vậy, cuối cùng cũng đợi được đến ngày này.

Không biết đại bộ đội phía sau bao giờ mới tới, mong chờ quá đi mất.

Tôi có thể hình dung ra cảnh tượng thấy chủ quan quách lộng lẫy, lúc đó chắc chắn sẽ chấn động cả thế giới!" Giáo sư Chu cũng liên tục gật đầu, dù sao đi nữa, lần này nhất định phải thành công.

Ở đầu đường hầm này, Diệp Kiêu bảo Miêu Phong ở lại, còn mình thì men theo dây thừng leo ngược trở lại.

Suốt cả chặng anh không hề lười biếng mà còn dùng thêm sức để kiểm tra xem dây thừng đã chắc chắn chưa.

Hành động này của Diệp Kiêu khiến giáo sư Chu và mọi người vô cùng cảm động.

Cậu thanh niên Tiểu Diệp này thật tốt, vì sự an toàn của họ mà không ngại leo tới leo lui thử nghiệm, như vậy mới đảm bảo chắc chắn không có sai sót.

Ánh mắt giáo sư Chu đầy vẻ tán thưởng.

Sau khi Diệp Kiêu xuống, anh đứng ở đầu hầm ra hiệu cho họ đi qua.

"Giáo sư Chu, mọi người từng người một đi qua đi, cháu đứng đây trông chừng, ngộ nhỡ có sai sót gì cháu còn giữ được dây thừng để đảm bảo an toàn cho mọi người." Khán giả trong phòng livestream thấy Diệp Kiêu như vậy thì vô cùng khâm phục.

Theo lý mà nói, giữa Diệp Kiêu và họ chẳng có tình nghĩa gì sâu đậm, chuyến khảo cổ này mới khiến Diệp Kiêu gia nhập đội.

Nhưng không ngờ giờ đây anh lại vì sự an toàn của đám người này mà chọn ở lại một mình, khiến ai nấy đều nhìn anh bằng con mắt khác.

"Xin lỗi, người mới báo danh, vừa vào đã thấy cảnh này, phải nói là hơi cảm động rồi đấy." "Không hổ là Diệp đảo nhà tôi, gốc rễ chính nghĩa, dù là thế gia trộm mộ thì đã sao, có tình có nghĩa thế này thì ai dám bảo anh ấy không xứng đáng?" "Diệp đảo đúng là nam nhi đại trượng phu!" "Có một thắc mắc nhỏ, giờ Diệp đảo bỏ đi thì chắc chẳng ai đuổi kịp đâu nhỉ?

Ha ha ha!" "Ôi trời, bạn nói thế làm tôi hoang mang quá, Diệp đảo không phải hạng người đó đâu!" Khán giả trong phòng livestream liên tục gửi bình luận cho Diệp Kiêu, thậm chí có đại gia đứng đầu bảng còn bắt đầu tặng quà, khiến Diệp Kiêu dở khóc dở cười.

Lúc này mà bỏ đi thì mới là có bệnh, đã đến tận đây rồi, không nghĩ đến việc cùng chứng kiến kỳ tích mà lại chạy trốn, chẳng khác nào tự biến mình thành tội phạm bị truy nã.

Anh không có ngốc.

Còn chàng trai trẻ trước màn hình thì mân mê chiếc vòng trên tay, khóe miệng khẽ nhếch: "Ngu ngốc!" Loại cơ quan này trong mộ thất thiếu gì, cách phá giải rườm rà như vậy, uổng cho hắn còn có 'Phát Khâu Chỉ'!

Lúc này Diệp Kiêu cũng chẳng quản chuyện khác, chỉ nắm chặt đầu dây để các thành viên đội khảo cổ lần lượt đi qua.

Không phải anh không có cách khác, Hắc Kim Cổ Đao có lẽ có thể phá vỡ tường hầm, anh cũng có thể dùng Phát Khâu Chỉ để phá hủy cơ quan một cách chuẩn xác, nhưng không biết phía sau còn có cơ quan nào chồng chất nữa không.

Loại mộ huyệt này thường là cơ quan liên hoàn, dưới phiến đá biết đâu còn có bẫy sập, gặp phải cát lún thì coi như xong.

Bản lĩnh của anh có thể né được, nhưng giáo sư Chu và mọi người thì chưa chắc đã thoát thân vẹn toàn.

Cho nên dùng lưới dây thừng là an toàn nhất, tuy tốn sức nhưng an toàn là trên hết.

Giáo sư Chu tuổi đã cao, Diệp Kiêu cẩn thận đỡ ông lên.

Trên tấm lưới đan đặc biệt này, mọi người run rẩy lần lượt đi qua.

Nếu cả đội cùng qua một lúc thì có khả năng bị đứt nên thời gian hơi lâu.

Sau một tiếng đồng hồ, mọi người đã qua hết.

Diệp Kiêu thở phào, cố định dây thừng xong xuôi rồi bước lên lưới dây thừng nhẹ nhàng băng qua.

Chẳng ngờ đi đến giữa chừng, đột nhiên người anh trĩu xuống, rơi mạnh xuống dưới!

Thấy vậy huyết áp giáo sư Chu tăng vọt.

"Tiểu Diệp!" Diệp Kiêu nhanh chóng rút Hắc Kim Cổ Đao đâm mạnh vào tường! 'Keng!' Một tiếng kim khí vang lên, cả người Diệp Kiêu treo lơ lửng trên tường.

Lúc này anh mới hít sâu một hơi, không ngờ một mũi đoản nỗ lại bị lỏng.

Diệp Kiêu toát mồ hôi lạnh, một tay bám vào đoản nỗ, tay kia rút Hắc Kim Cổ Đao ra, để lại một vết chém sâu khoảng mười phân trên tường khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Chương 275

Anh giẫm lên các mũi đoản nỗ leo từng bước qua, chỉ mất vài phút là qua đến nơi, còn dễ dàng hơn cả bò trên dây thừng.

Mọi người thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi Diệp Kiêu nhảy xuống, giáo sư Chu vỗ vai anh: "Làm tôi đứng cả tim, không sao chứ?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không sao ạ, chuyện nhỏ thôi, chúng ta đi tiếp thôi!" Lúc này mọi người mới thở phào một hơi dài rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Diệp Kiêu quay đầu nhìn lại, thấy đường hầm không có gì thay đổi mới yên tâm.

Sau khi hết đoạn đường hầm này là một lối rẽ, Diệp Kiêu dẫn đường, may mà đoạn tiếp theo không có cơ quan.

Đi khoảng nửa tiếng, trước mặt bỗng mở ra một không gian rộng lớn, một cổng vòm hiện ra.

Trên cổng chạm khắc hình Thương Lang và Bạch Lộc.

Thấy hình chạm khắc này, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Miêu Phong lao lên phía trước.

Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Chẳng lẽ đây là chủ mộ thất của Thành Cát Tư Hãn?" Mọi người cũng hưng phấn đẩy cửa nhưng nó không hề lay chuyển.

Truyền thuyết kể rằng tổ tiên bộ lạc Mông Cổ có đồ đằng là Thương Lang và Bạch Lộc, hiện giờ nhìn thấy những thứ này, cả nhóm đều vô cùng phấn khích, ai cũng nghĩ đây là chủ mộ thất của Thành Cát Tư Hãn.

Khán giả trong phòng livestream cũng kích động không kém.

Giáo sư Chu và mọi người đẩy mãi không được, bất giác đều quay đầu nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu hơi ngỡ ngàng, giáo sư Chu vỗ vỗ anh: "Diệp Kiêu, cậu thử xem sao." "Đúng đấy Tiểu Diệp, cậu lên đi." Mọi người đều nhìn Diệp Kiêu với ánh mắt kỳ vọng.

Diệp Kiêu đỡ trán, không còn cách nào khác, đành bước tới đặt hai tay lên cánh cửa, chỉ cảm thấy bên trong có một luồng sức mạnh vô hình đang vẫy gọi mình.

Lúc này mọi người lại nghe thấy giọng nói kia.

Miêu Phong quay lại nhìn Diệp Kiêu với vẻ mặt kinh hoàng: "Anh Diệp, có người đang gọi em vào trong." "Tôi cũng thấy rõ ràng có người gọi mình, phải làm sao đây?" "Đúng thế, giọng nói đó cứ như đang trong mơ vậy." Diệp Kiêu nhìn mọi người, mày nhíu chặt.

Anh đẩy cửa nhưng nó không nhúc nhích, định dùng Hắc Kim Cổ Đao phá cửa nhưng lại sợ làm hỏng những hình đồ đẳng tinh mỹ kia.

Diệp Kiêu quan sát xung quanh không thấy gì đặc biệt, ngước mắt lên thì thấy chiếc đèn dầu cắm trên tường, đó chính là đèn dầu mỡ giao nhân.

Diệp Kiêu trực tiếp ra tay, trên đoạn đường này chỉ có duy nhất một ngọn đèn nên anh không chút do dự đưa tay vặn thử.

Quả nhiên là cơ quan!

Chỉ nghe một tiếng 'cạch' quen thuộc, cánh cửa mở ra.

Phòng livestream lập tức nổ tung!

"Diệp đảo đúng là Diệp đảo, nhìn bộ dạng quen đường thuộc lối thế kia, cứ như vào chỗ không người ấy!" "Đây chắc không phải là

cửa nhà anh ấy đấy chứ?" "Tôi cũng nghĩ vậy, không thì sao lại trùng hợp thế được." "Thầm hỏi một câu: Chẳng phải đồ đằng người Mông Cổ là ngựa và đại bàng sao?

Sao lại là Thương Lang Bạch Lộc?" "Lầu trên mới nối mạng à?

Cái này liên quan đến truyền thuyết ngày xưa của người Mông Cổ, tự đi mà tra, đừng lãng phí thời gian của Diệp đảo ở đây!" Cư dân mạng ai nấy đều kích động, sắp được thấy chủ mộ thất đến nơi rồi nên chẳng ai buồn giải thích kiến thức nữa.

Ngay cả Diệp Kiêu khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng thấy hoa cả mắt!

Kim bích huy hoàng!

Phú lệ đường hoàng!

Giờ mới biết 'núi vàng núi bạc' không phải là từ tượng hình mà là từ chỉ số lượng thật sự!

Trong sử liệu có ghi chép, Thành Cát Tư Hãn chinh chiến bốn phương, mỗi nơi đi qua đều vơ vét tài vật, bí ẩn nhất là vương quốc Quy Tư.

Biết đại quân áp cảnh, quốc vương Quy Tư đã vận chuyển toàn bộ tài bảo đi cất giấu.

Quân đội Thành Cát Tư Hãn vào thành, tốn bao nhiêu nhân lực vật lực cũng không tìm ra.

Giờ nhìn thấy những thứ này, Diệp Kiêu vẫn không khỏi cảm thán, đây chắc là gom góp cả sức mạnh quốc gia mới có được chăng?

Người Mông Cổ ngày xưa chinh chiến oai phong, đi đến đâu cướp bóc đến đó.

Để phô trương thân phận, họ đa phần thích đeo vàng bạc.

Trang sức phụ nữ thì khỏi phải nói, đao của đàn ông cũng khảm đá quý, ngay cả chén uống nước cũng được chế tác đặc biệt.

Thật khó hình dung một gã đàn ông lực lưỡng lại dùng chén nước khảm đủ loại đá quý và chỉ dùng duy nhất chiếc đó.

Giờ nhìn thấy mộ thất trước mặt, Diệp Kiêu không khỏi chấn động, núi vàng núi bạc so với cái này cũng còn kém xa.

Cả đại điện đều làm bằng vàng ròng, con đường dưới chân được xây bằng ngọc thạch trắng tinh khiết, ngay cả những phiến đá cũng là từng khối ngọc thạch lát thành.

Bước đi trên đó Diệp Kiêu còn chẳng dám đặt mạnh chân, sợ làm hỏng ngọc.

Còn hình rồng phượng điêu khắc từ ngọc thạch hai bên cũng khiến Diệp Kiêu kinh ngạc.

Đây là lăng mộ, điêu khắc kiểu này thì rốt cuộc chủ mộ là ai?

Thành Cát Tư Hãn – một đại kiêu hùng – mà lại dùng thứ này sao?

Tuy nhiên, trên bốn cột trụ vàng ròng trong mộ huyệt có điêu khắc kim long bốn móng, chẳng lẽ đây không phải chủ mộ thất của Thành Cát Tư Hãn?

Nếu không phải thì tại sao nơi này lại xa hoa đến thế?

Hơn nữa nơi này hoàn toàn khác với các mộ thất trước đó.

Các mộ thất trước âm khí nặng nề và đầy rẫy nguy hiểm, còn nơi này chỉ thấy toàn sự xa hoa.

Diệp Kiêu còn đang suy nghĩ thì giáo sư Chu và mọi người đã đi vào.

Thấy mộ thất ngập tràn vàng thế này, ai nấy đều phấn khích tột độ.

Phòng livestream lại càng náo nhiệt hơn.

“Mắt tôi sắp mù rồi, ai đó cắn thử hộ tôi xem có phải vàng thật không?” “Lầu trên bỏ cái từ ‘mạnh’ đi, đồ bồi táng mà còn có giả sao?” “Nhiều thế này, vơ đại một món là phát tài rồi, giàu nứt đố đổ vách luôn!

Bỗng nhiên tôi có ý nghĩ tà ác, ai đó chuyển phát nhanh tôi vào đó được không?” “Ha ha ha!

Nhìn đội khảo cổ kìa, sắp ngẩn người ra hết rồi, chắc lần đầu thấy mộ thất kiểu này.

Diệp đảo nhà tôi bình tĩnh thật đấy!” “Đùa à, thế gia trộm mộ không biết đã thấy bao nhiêu báu vật rồi, mấy thứ này mà làm Diệp đảo động lòng được sao?” “Nói đi cũng phải nói lại, Hắc Kim Cổ Đao của Diệp đảo chắc cũng đáng giá cả chục triệu rồi nhỉ?

Phú hào ẩn danh đây rồi!” “Diệp đảo có bạn gái chưa?

Chương 276

Có muốn yêu đương không?

Giới tính không cần khắt khe quá đâu ạ!" Diệp Kiêu rất cạn lời.

Anh quan sát xung quanh, ngoài việc mộ thất làm bằng vàng, những thứ chứa bên trong cũng rất bất ngờ.

Mộ thất hình vuông thực ra không có kết cấu gì quá phức tạp, nhưng sát tường xung quanh chất đầy những chiếc rương vàng.

Đúng vậy, ngay cả rương cũng làm bằng vàng.

Giáo sư Chu và mọi người lại gần, định mở ra thì bị Miêu Phong cản lại.

"Từ từ đã!

Giáo sư Chu, đừng chạm vào bừa bãi, ngộ nhỡ có chuyện gì thì sao?

Tôi thấy nơi này có chút kỳ lạ, trong các mộ huyệt đã khai quật chưa có cái nào như thế này cả!" "Đúng vậy!" Phó giáo sư cũng gật đầu: "Ngộ nhỡ có gì thì hỏng.

Tiểu Diệp, hay là cậu mở đi." Nói đoạn, mọi người nhất loạt lùi lại phía sau, nhường lại vị trí cho Diệp Kiêu.

Cái tư thế này làm Diệp Kiêu có cảm giác 'ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục'.

Diệp Kiêu mặt đầy vạch đen, cầm Hắc Kim Cổ Đao bước lên.

Phòng livestream lại được dịp hò reo.

"Đúng là thông minh thật!

Phó giáo sư sao ông không mở đi?" "Thật là quá đáng, đám người này sợ hãi quá rồi à?" "Đúng là mấy gã khôn lỏi (nhát chết)!" "Diệp đảo vẻ mặt không còn gì để luyến tiếc, cảm giác bị họ nắm thóp rồi." "Diệp đảo đừng sợ, lôi đại đao bốn mươi mét ra!" Mọi người chăm chú nhìn màn hình, sợ giây tiếp theo sẽ có một con 'bánh chưng' khổng lồ chui ra từ trong rương.

Diệp Kiêu lắc đầu nhìn những chiếc rương đều được khóa kỹ.

Dù ổ khóa cũng làm bằng vàng nhưng để tìm hiểu cho ra lẽ, anh vẫn vung đao chém xuống! 'Keng!' Hắc Kim Cổ Đao chém sắt như bùn, ổ khóa vàng đứt làm đôi.

Các thành viên đội khảo cổ đầy vẻ kinh ngạc, thanh đao này lợi hại quá!

Miêu Phong còn đặc biệt nhìn qua lưỡi đao, không hề bị mẻ một chút nào, đúng là lợi hại thật!

Lúc này Diệp Kiêu bước tới mở rương ra.

Luồng ánh vàng bất ngờ tỏa ra khiến anh phải nheo mắt lại, giây tiếp theo anh đã bị chấn động bởi đống châu báu trước mắt!

Khán giả trước màn hình cũng đồng loạt hít một hơi lạnh, không gian im lặng trong tích tắc rồi bùng nổ!

Màn hình ngập tràn hoa và lượt thích, cùng với vô số bình luận chạy qua.

"Vãi chưởng, tôi không nhìn nhầm chứ?

Vàng!

Toàn là thỏi vàng!" "Giàu quá, một thỏi chắc phải nặng cả ký, đây mới đúng là vàng ròng cổ chứ?" "Một rương này chắc mua được cả hòn đảo nhỏ ấy nhỉ!" "Lầu trên đúng là ếch ngồi đáy giếng, đây là

vàng có giá trị lịch sử, nghe nói đào từ mộ Thành Cát Tư Hãn ra thì một thỏi phải vài chục triệu." "Đúng thế, tôi nghe nói có cặp chén rượu bằng đồng cao bằng ngón tay mà bán tận ba mươi triệu, huống chi là vàng ròng." "Tính theo giá thị trường thì một thỏi là bốn trăm ngàn, nếu chế tác tinh xảo thì sáu trăm ngàn.

Chiếc rương lớn thế này chắc chứa được trăm thỏi, đủ mua một căn biệt thự đơn lập kèm xe sang, sống sung sướng cả đời ở thành phố chúng ta luôn!" "Có chuyên gia nào vào phân tích xem đây rốt cuộc là lăng mộ của ai không, là Thành Cát Tư Hãn sao?

Sao mà lắm vàng thế này, nhìn đống rương kia chắc phải hơn trăm chiếc, ông ta chết rồi mang hết tài bảo xuống đất à?" Diệp Kiêu cảm thấy điều này không khả quan lắm.

Thành Cát Tư Hãn để lại tài sản cho hậu duệ thì còn có thể, chứ mang hết vào lăng mộ của mình, sống không mang theo chết không mang đi, chôn sâu dưới đất làm cho quốc khố trống rỗng thì chẳng có ích gì cho ông ta cả.

Người Mông Cổ đánh hạ thiên hạ trên lưng ngựa, bản tính hào sảng, tài vật cướp được phần lớn đều chia cho thuộc hạ.

Sử liệu ghi chép, một bộ tộc có vài trăm ngàn người, nam giới trẻ khỏe có mười mấy ngàn, bình quân một người đàn ông phải nuôi năm sáu người già yếu phụ nữ trẻ em, nuôi gia đình cần rất nhiều tiền.

Huống hồ sau khi Thành Cát Tư Hãn chết, con trai thứ ba là Oa Khoát Đài kế vị, đây là một kẻ không biết giữ của, hào phóng thì thật sự hào phóng, vung tay quá trán, ngoài ban thưởng ra còn bị lừa mất không ít tiền bạc.

Không bao lâu sau khi Thành Cát Tư Hãn mất, quốc gia Mông Cổ ngày xưa đã lâm vào cảnh quốc khố trống rỗng rồi dần suy tàn.

Tính ra ở đây chắc cũng phải vài chục tỷ, đây có lẽ là khối tài sản cuối cùng Thành Cát Tư Hãn để lại cho hậu đại.

Diệp Kiêu mở thêm vài chiếc rương nữa, rương nào cũng đầy ắp, chứa toàn vàng bạc ngọc khí.

Đặc biệt là đồ dùng bằng vàng và đá quý khảm trên đó nhiều vô kể.

Đàn ông Mông Cổ đa phần thích dùng chén uống nước chế tác riêng và đao đeo bên mình, nhưng ở đây Diệp Kiêu không thấy đao đâu, chỉ thấy chén uống nước khảm đá quý, chế tác vô cùng tinh mỹ.

Lúc này giáo sư Chu cảm thán một tiếng: "Xem ra lời đồn không sai!

Tương truyền Thành Cát Tư Hãn chinh chiến khắp nơi vơ vét của cải, giờ nhìn đống đồ bồi táng này, lúc sinh tiền ông ta gom góp chắc còn nhiều hơn thế, đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm mà thôi." Lời của giáo sư Chu khiến đội khảo cổ bàn tán xôn xao.

"Sử liệu đều có ghi chép, nhưng không hề nói đồ bồi táng lại phong phú thế này.

Nhìn mấy thứ này xem, cả mộ thất đều được xây bằng vàng, chưa từng thấy trong các lăng mộ khác." "Đúng vậy, mộ thất này không đơn giản, hơn nữa lại quá dễ tìm thấy, có chút không bình thường." "Dễ ư?

Đừng quên chúng ta phải vượt qua bao nhiêu cơ quan mới vào được đây, nơi này chắc không còn cơ quan nào chứ?

Lát nữa quân đồn trú đến có gặp nguy hiểm không?" Mọi người nhìn nhau, nếu nơi này có cơ quan thì cũng chẳng có gì lạ, nhưng đồ đạc không mang đi được, chỉ chôn sâu ở đây, sau này có cho người vào tham quan thì chắc cũng không dễ tìm thấy.

Mọi người nhìn Diệp Kiêu, anh bất lực tùy tay lấy một thỏi vàng từ trong rương ra.

Xung quanh im phăng phắc, chẳng có chuyện gì xảy ra.

Anh đi lại vài bước nữa vẫn không thấy gì bất thường, mọi người mới yên tâm.

Diệp Kiêu bỗng có cảm giác mình như một công cụ vậy.

Lúc này Miêu Phong đột nhiên nói: "Lúc nãy hình như em lại nghe thấy giọng nói bảo chúng ta ở lại, mọi người có nghe thấy không?" Nghe vậy ai nấy đều căng thẳng.

Phó giáo sư lắc đầu: "Tôi không nghe thấy cái đó, chỉ nghe thấy mẹ tôi bảo tôi sớm về nhà." "Tôi thì nghe thấy giọng vợ mình." Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Mẹ của phó giáo sư ở tuổi này chắc đã mất từ lâu, chắc chắn là ảo giác.

Nếu Miêu Phong và họ nói thật thì trong mộ thất này chắc chắn có điều uẩn khúc, nếu không sao lại như vậy?

Tim mọi người lại một lần nữa treo lên.

Giáo sư Chu trấn tĩnh lại: "Chúng ta liệu có bị ảo giác không?

Tiểu Diệp, trong sách của cậu hình như có viết về một loại gọi là Thi Hương Ma Dụ, gây ra ảo giác, có phải không?" Diệp Kiêu hơi ngẩn ra: "Cái này... giáo sư Chu, sách của cháu là hư cấu, còn đây là mộ thất thật mà!" Giáo sư Chu vẻ mặt không tin, ánh mắt như muốn nói: Cậu cứ việc bịa tiếp đi!

Chương 277

Diệp Kiêu thật sự cạn lời, cư dân mạng cũng đua nhau trêu chọc.

"Giáo sư Chu: Tôi tin cậu mới là lạ, lão già này tinh quái lắm!" "Đội trưởng khảo cổ gặp gỡ trùm trộm mộ phúc hắc, bỗng nhiên tôi muốn 'đẩy thuyền' cặp này quá, tôi có bị tẩu hỏa nhập ma không vậy?" "Diệp đảo đừng do dự nữa, anh bịa chúng tôi cũng tin là thật.

Từ vụ Tỏa Long Tỉnh là anh hết đường chối cãi rồi, nhận đi thôi!" "Diệp đảo nói thật đi, giọng nói đó rốt cuộc là gì, sao anh lại không nghe thấy?" "Tôi nghi Diệp đảo chính là người tạo ra âm thanh đó, nếu không sao chỉ mình anh ấy đặc biệt thế!" "Diệp đảo nhìn giáo sư Chu, lùi không được nữa rồi, đành thú nhận thôi." Trên mạng rộn rã tiếng cười, Diệp Kiêu đưa mắt nhìn quanh đại điện.

Ngước nhìn lên, ngay cả trần nhà cũng đính đầy đá quý, lờ mờ thấy được bóng hình mình.

Nơi này xa hoa đến mức phi lý, ngay cả lăng mộ hoàng đế thông thường cũng chưa chắc làm được thế này.

Còn về giọng nói gì đó, anh thực sự không nghe thấy, có lẽ vì họ áp lực quá lớn nên nảy sinh tâm lý ám ảnh?

"Quan sát thêm xem có cơ quan không, tôi nghĩ giọng nói đó chắc là từ một cơ quan nào đó.

Trong mộ huyệt chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hơn nữa, cho đến hiện tại chúng ta vẫn chưa thấy quan tài!" Diệp Kiêu nói trúng tim đen, giáo sư Chu và mọi người cuối cùng cũng nhận ra điểm bất thường, đó chính là quan tài!

Họ vừa vào đã bị vàng bạc thu hút, chẳng thấy quan tài đâu, ngay

cả một con sâu cũng không thấy.

Nhất thời mọi người chia nhau tìm kiếm, còn Diệp Kiêu thì đang suy đoán danh tính chủ nhân mộ thất.

Với những gì đã trải qua, anh chắc chắn đây là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, nhưng mộ thất này chưa chắc đã là mộ chính.

Thành Cát Tư Hãn là một đại kiêu hùng, nơi này không có bất cứ thứ gì tượng trưng cho thân phận của ông ta, lại thêm đống đồ bồi táng phần lớn là đồ trang sức phụ nữ.

Nhìn quanh cách bài trí cũng vô cùng hào hoa, theo địa vị của Thành Cát Tư Hãn thì ngay cả một chiếc bảo tọa cũng không có, thậm chí biểu tượng hoàng quyền hay vương miện cũng không.

Nơi này không giống phong cách của ông ta, mà giống như một kho chứa đồ bồi táng thuần túy, thậm chí là mộ thất của phụ nữ.

Đúng rồi!

Diệp Kiêu chợt nhớ ra, nếu đây là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn thì đây coi như hoàng lăng, biết đâu người được táng ở đây là vị phi tử hay công chúa nào đó.

Lúc nãy vào họ chẳng phải đã thấy quan tài tướng quân sao?

Diệp Kiêu nhìn quanh, mọi người đang tìm chủ quan, còn anh thì chăm chú nhìn xuống sàn nhà.

Xung quanh đều là tường vàng ròng, không một kẽ hở, đèn dầu giao nhân trên cột cũng không có cơ quan.

Nếu trên tường không có gì lạ, trần nhà cũng không thể thì chỉ còn mặt đất thôi.

Diệp Kiêu dùng đèn pin soi trực tiếp xuống mặt đất.

Sàn bằng đá cẩm thạch trắng thực ra không khó phát hiện điểm lạ.

Xung quanh mọi người vẫn đang tìm cơ quan, sờ sạch cả các cột trụ mà không thấy gì.

Diệp Kiêu đi tới đi lui, lượn một vòng dưới sàn nhà, cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối và bật cười.

Mọi người bắt đầu nản lòng, không tìm thấy cơ quan, chẳng lẽ phải bỏ về sao?

Hay là phá bức tường vàng ra?

Nhất thời cả nhóm rơi vào bế tắc.

Giáo sư Chu vừa ngẩng đầu lên thì thấy Diệp Kiêu lấy la bàn ra, đi lại không ngừng trong mộ thất, miệng lẩm bẩm gì đó, ông bèn sững người lại.

Khán giả trong phòng livestream thấy bộ dạng này của Diệp Kiêu cũng vô cùng kinh ngạc.

"Diệp đảo bị nhập rồi à?

Đây là đang múa Sa Man sao?" "Đừng nói bừa, Diệp đảo hết chịu nổi nên bật hack đấy, sắp phát hiện ra rồi." "Đúng thế, la bàn của Diệp đảo đã xuất hiện, đây chắc là kỹ năng đặc biệt gì đó." Phòng livestream mỗi người một ý kiến.

Giáo sư Chu cũng không nhịn được mà hỏi: "Tiểu Diệp, cậu phát hiện ra gì rồi?" Diệp Kiêu không thèm ngẩng đầu: "Nơi này cùng với những chiếc rương xung quanh tạo thành một bát quái đồ.

Phải đi theo bát quái để tìm sinh môn." Nghe vậy ai nấy đều ngỡ ngàng, bát quái!

Mọi người bắt đầu quan sát, sau khi dạo một vòng, giáo sư Chu mới bừng tỉnh đại ngộ.

Quả nhiên, những chiếc rương tưởng như lộn xộn thực chất được

đặt theo sơ đồ bát quái.

Nhưng trong mộ huyệt mà có bát quái, chẳng lẽ nơi này có điều gì dị thường?

Nghĩ đến đây, mọi người bắt đầu căng thẳng, không khí trở nên quỷ dị, im lặng đến đáng sợ.

Sự căng thẳng này khiến ngay cả khán giả cũng không dám bình luận, chỉ chăm chú nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu tự nói một mình: "Tôi vẫn luôn tự hỏi quan tài giấu ở đâu.

Nếu đây là một mộ thất, có đồ bồi táng mà không thấy quan tài thì chứng tỏ trong mộ thất này chắc chắn có cơ quan." "Bát quái đồ không chỉ dùng để trấn áp hay khống hồn mà còn là cơ quan, chỉ cần tìm thấy sinh môn là được." Miêu Phong chen ngang: "Vậy anh Diệp đã tìm thấy chưa?" Vừa dứt lời, Diệp Kiêu dừng bước, nghiêm nét mặt nói: "Trong bát quái chia thành Hưu môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Tử môn, Kinh môn và Khai môn.

Thông thường Khai, Hưu, Sinh là ba cửa cát, Tử, Kinh, Thương là ba cửa hung, còn lại là trung môn." "Cả mộ thất đều làm bằng vàng, Sinh môn thuộc Thổ, nằm ở cung Cấn phương Đông Bắc, Thổ sinh Kim, vì thế nó nằm ở đây!" Diệp Kiêu bước tới hai bước, đi thẳng về phía một chiếc rương ở phương Đông Bắc.

Mọi người thấy hơi khó tin, chỉ vậy thôi sao?

Dễ thế ư?

Diệp Kiêu tùy ý đẩy nhẹ chiếc rương.

Chiếc rương đầy tài bảo bỗng dịch sang bên phải một góc bốn mươi lăm độ.

Ngay sau đó là một tiếng rung chuyển, không khí phảng phất mùi tre mục.

Mọi người nín thở, bỗng nhiên 'A!' một tiếng, Miêu Phong biến mất tăm.

Chỉ thấy chỗ cậu ấy vừa đứng xuất hiện một hố đen rộng khoảng một mét vuông, hình vuông, bên dưới là một cầu thang ngầm sâu hun hút!

"Miêu Phong!" Mọi người giật nảy mình, Mục Lực nằm bò ra cửa động hét lớn.

Bên dưới vọng lên tiếng của Miêu Phong: "Em không sao, mọi người xuống mau đi!" Nghe vậy mọi người mới yên tâm, lần lượt leo xuống cầu thang ngầm.

Ánh đèn pin soi đến đâu thấy mặt thang phẳng nhẵn đến đó, Diệp Kiêu quả nhiên không nhìn nhầm.

Sau khi xuống dưới, Diệp Kiêu mới nhìn rõ, mộ thất bên dưới cũng rộng bằng bên trên, xung quanh là những phiến đá xanh không hề trang trí, chỉ có chính giữa treo một chiếc quan tài.

Quan tài được xích sắt treo lơ lửng trên không trung.

Thấy cảnh này Diệp Kiêu hơi kinh ngạc, huyền quan sao?

Bên dưới là một tế đài hình tròn, tại sao lại thiết kế như vậy?

Chương 278

Thân phận của chủ nhân mộ thất này thật khiến người ta phải suy ngẫm.

Còn giáo sư Chu thì không khỏi cảm thán, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn nằm ngoài dự tính của họ.

"Mọi người nhìn kìa, trong góc còn có đồ bồi táng!

Đồ gốm!" Miêu Phong bị ngã đau điếng mà vẫn không quên nhắc nhở họ.

Lúc này mọi người vây lại, thấy trong góc đặt không ít trâu ngựa bằng gốm và một số đồ đồng, điều đáng nói là trên tường còn có bích họa.

Giáo sư Chu quay lại gọi Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, cậu nghĩ chủ mộ này là ai?" Diệp Kiêu nhìn qua các bức bích họa quanh mộ thất, ngoài Thương Lang và Bạch Lộc ra còn có quyền trượng và không ít hình người.

Trong đó có một bức tường khắc hình một người phụ nữ, tay cầm một ngọn đèn, trên đèn tỏa ra một làn khói.

Vẻ mặt người phụ nữ vô cùng thành kính, dưới chân có vài người đang quỳ, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Diệp Kiêu nhíu mày: "Cung đăng!

Đây chẳng phải là chiếc cung đăng mà Lệ tỷ nói sao, tương truyền có thể thực hiện bất kỳ điều ước nào của con người!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, phòng livestream lại một lần nữa sôi sục.

"Đây chính là đèn thần Aladin phương Đông sao!

Đèn thần ơi đèn thần, hãy giúp con trở thành người giàu nhất thế giới đi!" "Bạn thực dụng quá, đèn thần ơi, cho con thêm ba điều ước nữa!" "Chiếc cung đăng này có thật không vậy?

Nếu có thật chắc vừa ra gió là mủn hết rồi nhỉ?" "Đây có phải tà thuật gì không?

Nếu là thật chắc phải trả giá đắt lắm." "Tôi thấy cứ tà tà thế nào ấy.

Tế tự Thành Cát Tư Hãn, cung đăng thực hiện điều ước, cái này không giống lăng mộ mà giống phim khoa học viễn tưởng hơn!" Mỗi người một ý, Diệp Kiêu cũng không để sự hưng phấn làm mờ mắt.

Nếu đúng như vậy thì người phụ nữ trên bích họa rốt cuộc là ai?

Nhìn cách ăn mặc và đồ trang sức trên người cô ta, món nào cũng tinh mỹ tuyệt luân, mà tuổi đời trông chỉ tầm ngoài hai mươi, phía sau là quân kỳ Cửu Du Bạch Đạo và không ít tùy tùng.

Trong cuộc đời Thành Cát Tư Hãn, những người phụ nữ ông coi trọng nhất ngoài vợ ra thì chỉ có con gái.

Xuất hiện ở nơi này, ngoài Đại trưởng công chúa ra, Diệp Kiêu không nghĩ tới ai khác.

"Hỏa Chân Biệt Cơ!" Diệp Kiêu vừa thốt ra, ai nấy đều ngẩn ngơ.

"Hỏa Chân Biệt Cơ?" Giáo sư Chu kinh ngạc không thôi, "Tiểu Diệp, cậu chắc chứ?" Diệp Kiêu gật đầu: "Công chúa Hỏa Chân Biệt Cơ là trưởng nữ của Thành Cát Tư Hãn, được phong là Xương Quốc Đại trưởng công chúa, sau này gả cho Xương Trung Vũ Vương Bột Ngốc, chính là nguyên mẫu của công chúa Hoa Tranh." Lời này vừa nói ra, tất cả đều ngớ người.

"Vãi chưởng!

Công chúa Hoa Tranh chính là con gái cả của Thiết Mộc Chân sao!

Tiếc thật, Quách Tĩnh mà lấy Hoa Tranh thì có khi giờ còn thấy được cả ván quan tài của cô ấy!" "Nhưng Hỏa Chân Biệt Cơ này sao lại táng trong mộ của cha mình, chẳng lẽ ngay cả con gái ruột ông ta cũng không tha sao?" "Biết đâu còn trẻ đã hương tiêu ngọc vẫn rồi, thời xưa tuổi thọ ngắn lắm." "Biết đâu công chúa Hỏa Chân Biệt Cơ tự nguyện táng ở đây để thủ hiếu cho cha.

Nhìn đống đồ bồi táng này là biết công chúa rất được sủng ái rồi." "Chẳng trách mộ thất bên trên nhiều đồ trang sức vàng thế, chắc là chuẩn bị cho Đại trưởng công chúa." "Bột Ngốc này là đại tướng dưới trướng Thành Cát Tư Hãn, rất được ông ta trọng dụng nên mới gả công chúa cho, nhưng gã này là kẻ đoản mệnh." Sử liệu ghi chép Hỏa Chân Biệt Cơ gả cho Bột Ngốc, Bột Ngốc theo Thành Cát Tư Hãn chinh chiến Tây Hạ thì bệnh chết.

Phò mã chết rồi, vợ cùng tuẫn táng cũng không phải là không thể.

Diệp Kiêu bỗng nhớ ra, lúc trước họ thấy quan tài tướng quân trong mộ thất, chẳng lẽ đó chính là của Bột Ngốc sao?

Nếu vậy thì khớp rồi, phía trước là đại tướng Bột Ngốc, phía sau là công chúa Hỏa Chân Biệt Cơ, cả hai vợ chồng đều táng cùng Thành Cát Tư Hãn trong hoàng lăng.

Công chúa và phò mã được táng trong hoàng lăng, đủ thấy địa vị tôn quý thế nào.

Giáo sư Chu nhìn bức bích họa, trầm ngâm nói: "Liệu chiếc cung đăng có nằm trong quan quách của công chúa không?

Chiếc quan tài kia chắc chắn là của cô ấy!" Nghe vậy mọi người lại hưng phấn hẳn lên.

Đội khảo cổ nhìn sợi xích sắt rồi lại nhìn Diệp Kiêu với ánh mắt

cầu khẩn khiến anh không thể từ chối.

Anh cũng muốn xem rốt cuộc trong quan tài chứa thứ gì, và nếu có cung đăng thì Lệ tỷ chắc cũng sớm xuất hiện thôi.

Anh không quên lần trước Lệ tỷ đã làm họ ngất xỉu, có cung đăng thì không sợ cô ta không lộ diện.

Diệp Kiêu gật đầu, nhưng quan tài treo lơ lửng giữa không trung, cách mặt đất hai mét.

Nếu dùng Hắc Kim Cổ Đao chém đứt xích sắt thì quan tài rơi xuống, ngộ nhỡ bị hỏng thì không hay lắm.

Chỉ có cách tự mình leo lên xem, nhưng cần người hỗ trợ.

Anh có thể lên được một mình, nhưng mọi người làm sao xem được?

Lúc này Diệp Kiêu lắc đầu nhìn sợi xích.

Mười mấy sợi xích găm vào tường, nếu muốn hạ quan tài xuống chắc cũng phải có cơ quan.

Quan tài nặng thế này không thể dùng sức người mà đưa lên được, chắc chắn có uẩn khúc.

Huống hồ trí tuệ người xưa nhất định không làm khó được họ.

"Mọi người tìm xem có cơ quan hay ròng rọc gì không." Diệp Kiêu vừa dứt lời, mọi người bắt đầu hành động.

Muốn nâng quan tài lên thì phải tìm được một sợi xích sắt, dùng ròng rọc chống đỡ để treo quan tài lên.

Ròng rọc được giấu kín trong các cột đá xung quanh.

Khi Diệp Kiêu và mọi người tìm thấy, họ không khỏi cảm thán người xưa thật sự quá thông minh.

Cần gạt ngụy trang thành cột rồng suýt chút nữa đã đánh lừa được họ.

Khi Diệp Kiêu nhấn cần gạt xuống, chỉ nghe thấy một tiếng động lớn, cả mộ thất rung chuyển như có động đất.

Tiếng động cực lớn khiến họ kinh hồn bạt vía, chẳng lẽ sắp sập rồi sao?

Đây thực sự là cơ quan chứ, hay là tìm nhầm rồi!

Mọi người còn đang nghi hoặc thì Diệp Kiêu vẫn bình thản gạt cần đến tận cùng.

Lúc này xích sắt nới lỏng ra, quan tài từ trên không trung từ từ hạ xuống, cuối cùng vang lên một tiếng trầm đục, nằm vững chãi trên mặt đất.

Thấy vậy mọi người nóng lòng muốn tiến lên mở quan tài nhưng lại không nhịn được quay lại nhìn Diệp Kiêu, cái bộ dạng muốn nói lại thôi của họ khiến người ta không khỏi buồn cười.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Diệp Kiêu, cuối cùng Giáo sư Chu cũng không nhịn được nữa, cười khổ nói: "Được rồi, cũng chỉ là một cỗ quan tài thôi mà, mọi người cẩn thận một chút là được." "Đúng thế, quan tài trong mộ thất này treo lơ lửng giữa không trung, chắc là cũng chẳng có nguy hiểm gì đâu, nếu không thì đi suốt cả quãng đường vừa rồi đã sớm xảy ra chuyện rồi." "Nếu phía trước đã cơ quan trùng trùng, đến bước cuối cùng này chắc sẽ không có vấn đề gì.

Huống hồ đồ bồi táng quý giá như vậy, không lẽ trong quan tài còn có thứ gì khác sao?" Mọi người mồm năm miệng mười, ai nấy đều đầy tự tin.

Diệp Kiêu không nói gì, Hỏa Chân Biệt Cơ là một nhân vật không

có nhiều ghi chép trong lịch sử, thông tin duy nhất tìm được là cô ta là con gái của Thành Cát Tư Hãn, còn lại thì rất ít.

Chương 279

Ở Mông Cổ, đàn ông là nhất, thiên hạ trên lưng ngựa cũng do đàn ông đánh hạ, phụ nữ chỉ dùng để liên hôn, bị coi như hàng hóa đem tặng.

Ngay cả công chúa, tối đa cũng chỉ đảm bảo được cơm no áo mặc, nếu bại trận cũng không tránh khỏi số phận bi thảm.

Diệp Kiêu cũng rất muốn biết con gái của Thành Cát Tư Hãn trông như thế nào, và liệu chiếc cung đăng (đèn cung đình) có nằm bên trong hay không.

Nói đi cũng phải nói lại, Lệ tả đến giờ vẫn chưa xuất hiện, người phụ nữ này rốt cuộc đã đi đâu rồi?

Mọi người vây quanh quan tài, trên chiếc quan quách rộng lớn khắc những hoa văn phức tạp.

Sau khi xích sắt nới lỏng, Miêu Phong xông lên dẫn đầu, đẩy nắp quan tài ra, ống kính máy quay nhắm thẳng vào đó.

Mọi người đều kiễng chân mong chờ, muốn xem vị trưởng công chúa ít được sử sách nhắc đến này rốt cuộc có dung mạo như thế nào.

Trong phòng trực tiếp, khán giả càng thêm kích động, chuẩn bị sẵn sàng để chụp màn hình.

“Người xưa rốt cuộc đẹp đến mức nào?

Tôi cũng muốn xem thử!” “Lúc trước Tân Truy phu nhân xuất thổ, hình ảnh phục dựng cũng chỉ đến thế thôi, xem Hỏa Chân Biệt Cơ này là công chúa, chắc là không tệ đâu.” “Thế thì ông nhầm to rồi.

Thời xưa cưới vợ là nhìn vào lợi ích sau lưng, đó gọi là liên hôn, hiểu không?

Gia thế của phu nhân nguyên phối không hề nhỏ, người ta nhắm vào bối cảnh, nên muốn xem mỹ nữ thì dẹp đi." "Lầu trên xem phim truyền hình hơi nhiều rồi đấy!

Nhưng đây là dân tộc thiểu số, chắc là cũng dễ nhìn chứ?

Ít nhất dáng người phải cao, nếu không quan tài sao to thế này?" "Vãi, thế mà cũng nhìn ra được à?" Mọi người đang tán gẫu, nhưng đồng thời cũng vô cùng mong đợi.

Nắp quan tài rất nặng, mặt Miêu Phong đỏ bừng lên vì dùng sức, cuối cùng cũng đẩy ra được.

Vừa lộ ra bên trong, Miêu Phong đã sợ đến mức lùi lại hai bước!

"Đù!" Miêu Phong không nhịn được chửi thề một câu.

Chỉ thấy một bộ xương khô đen sì, khô khốc đang nhìn chằm chằm vào anh ta, làm tim anh ta đập loạn xạ!

Cùng lúc đó, bình luận trong phòng trực tiếp dày đặc như mưa.

"Bình luận hộ thể!" "Tôi đoán ngay mà, làm gì có nhiều Định Thi Đan như thế, mở ra chắc chắn là khó nhìn rồi!" "Lặng lẽ thu chân vào trong chăn, tôi cảm giác như có ai đó ở dưới gầm giường." "Có gì mà sợ, còn không bằng NPC trong trò chơi trốn thoát đâu!" "Chỉ là một bộ xương thôi mà, không đáng sợ bằng bánh chưng đại thụ, lại còn không biết động đậy." "Sinh viên y khoa cho biết, bộ xương này chẳng là cái đinh gì." Có thể thấy, cư dân mạng giờ đã có khả năng miễn dịch, chỉ là một bộ xương không cử động, nhìn thoáng qua thì sợ nhưng giây sau đã lấy lại bình tĩnh ngay.

Miêu Phong có chút xấu hổ, ôm ngực nhìn mọi người, đỏ mặt nói: "Cái đó... tiếp tục, tiếp tục đi!" Mục Lực và những người khác giúp đẩy toàn bộ nắp quan tài ra.

Đập vào mắt là một mùi hôi thối nồng nặc sực lên.

Không có vẻ ung dung hoa quý như tưởng tượng, thi thể tỏa ra mùi hôi thối của sự mục nát.

Mọi người không nhịn được lùi lại hai bước, ai nấy đều bịt mũi bịt miệng.

Miêu Phong đứng gần nhất, bám vào quan tài nôn thốc nôn tháo, có thể tưởng tượng được nó thối đến mức nào.

Diệp Kiêu vỗ vỗ vào miếng Văn Hương Ngọc trong túi mình, may mà mình đứng xa, không thì cũng sặc chết.

Xem ra vị trưởng công chúa này cũng không được coi trọng như mình tưởng.

Các lăng mộ hoàng gia xưa nay vì đức tin thường dùng phương pháp chống thối rữa để bảo quản thi thể.

Có quan tài mở ra, thi thể vẫn sống động như thật.

Còn nhìn bộ này thì thấy rõ là bình thường thôi.

Trưởng công chúa thì sao, cuối cùng cũng thành xương khô.

Lúc này hình tượng công chúa trong lòng mọi người sụp đổ, họ bắt đầu nghiên cứu quần áo của cô ta.

Phải nói rằng, trưởng công chúa vẫn rất có điều kiện, trên đầu đội mũ Cổ cổ quan, đỉnh mũ khá dài, khảm lông công và các loại đá quý.

Thời gian đã quá lâu, lông công đã rụng hết nhưng đá quý vẫn còn thấy rõ.

Thời Nguyên, phụ nữ đội được mũ Cổ cổ quan đều là quý tộc, trưởng công chúa thì khỏi phải nói, hai bên mũ treo trang sức bằng trân châu dài tận vai.

Cho dù đã thành xương khô, chiếc mũ Cổ cổ quan vẫn còn nguyên vẹn, chứng tỏ tay nghề của thợ thủ công thời đó rất cao.

Lúc này Miêu Phong đã hồi phục lại, nhìn chiếc mũ, anh ta đeo găng tay vào, muốn lấy ra để quan sát kỹ hơn.

"Giáo sư Chu, đây là biểu tượng của Hỏa Chân Biệt Cơ, chỉ có quý tộc mới được đeo, lấy xuống xem kỹ nhé?" Giáo sư Chu không phản đối, Miêu Phong cẩn thận lấy chiếc mũ xuống, nhưng bên dưới hình như có thứ gì đó vướng lại.

Miêu Phong một tay cầm mũ, một tay cầm đèn pin soi vào.

Đột nhiên, một búi tóc quấn lấy cổ tay anh ta, khiến anh ta giật mình đánh rơi cả đèn pin vào trong!

"A!

Cái gì thế này!" Miêu Phong đột nhiên hét lên, làm cư dân mạng giật thót mình!

Ngay cả Diệp Kiêu cũng sững người!

Chỉ thấy Miêu Phong bị một búi tóc quấn chặt, Mục Lực ở gần nhất nhìn thấy, vội vàng xông lên giúp đỡ, vung dao chém xuống!

Một nhát chém đứt búi tóc, nhưng không ngờ rằng, lọn tóc dài đó như có mắt, trực tiếp vươn ra lao về phía Mục Lực, quấn chặt lấy cổ tay, rồi nhanh chóng quấn quanh nửa thân trên, kéo cả người anh ta vào trong quan tài!

Lúc này mọi người đều ngây người ra vì sợ.

Miêu Phong thấy vậy vội vàng túm lấy Mục Lực, không ngờ từ trong đám tóc lại vươn ra một lọn tóc khác quấn chặt cánh tay anh ta, kéo cả cơ thể anh ta vào trong không cách nào chống cự!

Miêu Phong sợ hãi vùng vẫy không ngừng, Mục Lực bên dưới đã bị quấn chặt không thể cử động.

Miêu Phong cảm thấy tóc càng lúc càng thắt chặt, anh ta gần như

không nói nên lời, cảm giác ngạt thở dần bao trùm, trước mắt tối sầm lại.

Sợi tóc thắt chặt đến mức da dẻ sắp rỉ máu, Miêu Phong có thể cảm nhận được tóc đang điên cuồng chui ra từ chiếc mũ, cổ anh ta sắp bị siết đứt.

Xung quanh tiếng hét vang lên, nhưng anh ta không thể kêu cứu, cả người bị nhốt trong quan tài, mùi hôi thối của thi thể không ngừng xộc vào, chẳng mấy chốc Miêu Phong đã mất đi tri giác.

Vô số sợi tóc như rong biển điên cuồng bò ra khỏi quan tài, lao về phía người của đội khảo cổ.

Trước ống kính, cư dân mạng đều chết lặng!

“Cái quái gì đây?

Quái vật tóc à?” “Tôi nhớ trong Đạo Mộ Bút Ký của Diệp đảo có nhắc đến Cấm bà!

Chương 280

Cũng là dùng tóc tấn công, Hỏa Chân Biệt Cơ biến thành Cấm bà rồi sao?!" "Làm sao có thể!

Đây chỉ là một bộ xương khô, tôi nói thi thể này biến dị rồi!" "Làm gì có tóc nào dài và nhiều đến thế này!" "Vãi, Diệp đảo đâu rồi?

Anh mau chém đi chứ!" Lúc này người của đội khảo cổ chạy tán loạn, đám tóc như rong biển phủ kín quan tài, đen kịt một mảnh, bao trùm lấy Mục Lực và Miêu Phong, giống như một lớp nắp quan tài bằng tóc.

Thấy Mục Lực và Miêu Phong đều đã bị nhốt trong quan tài, Đồ Khôn lên đạn khẩu súng, chuẩn bị bắn một băng thì bị Giáo sư Chu ngăn lại.

"Cậu điên rồi à, phát súng này mà bắn xuống thì hai người bọn họ chẳng phải thành cái sàng sao!" Đồ Khôn sốt ruột: "Thế thì phải làm sao đây?!" Thấy tóc đã bao phủ lấy họ, hai người sắp chết đến nơi.

Lúc này từ trong quan tài phát ra tiếng "đùng đùng", dưới lớp tóc Miêu Phong vẫn đang vùng vẫy, còn những sợi tóc như rong biển kia đang không ngừng vươn dài ra, tấn công mọi người, chỉ cần chạm vào là sẽ bị kéo vào trong quan tài!

Sợi tóc thậm chí xuyên qua da thịt vào tận xương máu, chẳng mấy chốc sẽ hút cạn con người.

Người của đội khảo cổ cũng vì quá phấn khích mà quên mất đây là mộ thất, các loại cơ quan kỳ quái xuất hiện không ngớt.

Thử hỏi có ai cam lòng để mộ của mình bị người khác xâm phạm sau khi chết?

Đương nhiên là phải đặt cơ quan rồi.

Giáo sư Chu và mọi người sợ hãi lùi bước liên tục, thấy sắp lùi đến chỗ thang ngầm lúc nãy, nhưng cửa bên trên cũng đã đóng lại, không còn đường thoát.

Tóc vung vẩy khắp nơi, lan ra từ quan tài như những chiếc xúc tu tìm kiếm con mồi, mọi người sợ đến mức không dám thở mạnh.

"Cái... cái thứ này là gì vậy, sao tóc lại có sự sống!" Câu này vừa nói ra đã bị người khác phản bác ngay: "Tóc đương nhiên có sự sống, nếu không sao mà mọc được, chỉ là đám tóc này quá hung hãn, giống như biến dị vậy, không lẽ là quái vật tóc dài?" "Theo tôi thấy, cái chết của Hỏa Chân Biệt Cơ có gì đó kỳ lạ.

Người Mông Cổ trước đây thường thiên táng, là công chúa mà táng ở đây tuy nói là hợp lý, nhưng vàng bạc bồi táng thế này thì quá nhiều." "Người ta nói vàng trấn áp kinh hãi, bạc xua đuổi tà ma, cái chết của Hỏa Chân Biệt Cơ chắc chắn có uẩn khúc.

Các người xem con quái vật tóc này đi, có phải nó sinh ra để trấn áp cô ta không, nếu không sao mộ của cô ta lại ở dưới này?" Giải thích như vậy cũng có vẻ hợp lý, nhưng bây giờ không phải lúc truy cứu chuyện đó, mà là phải tìm cách trừ khử đám tóc, nếu không bị kéo vào là chết chắc.

"A!" Đồ Khôn đột nhiên gào lên, thời gian không chờ đợi ai, anh ta không chịu nổi nữa.

Đồ Khôn rút dao găm xông lên định chém, nhưng chưa kịp đến gần đã bị tóc quấn lấy.

Định vung dao nhưng chỉ vài giây sau, cả cổ tay cũng bị khống chế, cả cơ thể không tự chủ được bị kéo về phía quan tài.

Lúc này nắp quan tài bằng tóc mở ra, có thể thấy rõ hai cơ thể bên

trong.

Đồ Khôn kinh hoàng tột độ, nhìn Mục Lực đang bất động, không nhịn được hét lớn: "Mục Lực!

Miêu Phong!" Hai người đã mất tri giác, những người còn lại nhìn thấy đám tóc thì theo bản năng co cụm lại vì sợ bị sợi tóc chạm vào.

"A!" Đồ Khôn cũng bị kéo vào, vùng vẫy điên cuồng trong quan tài.

Tiếng động phát ra khiến mọi người không dám lên tiếng, hơi thở tử thần lảng vảng khắp mộ thất.

Tóc không đáng sợ, đáng sợ là quá nhiều tóc không ngừng vung vẩy như một bàn tay khổng lồ giữa không trung, không biết khi nào sẽ "nhìn thấy" họ.

Bây giờ mọi người không dám nhìn thẳng nữa, phòng trực tiếp im phăng phắc.

Thấy người trong quan tài không còn cử động, các sợi tóc đột nhiên chụm lại với nhau, nhanh chóng hình thành một cái mũi nhọn, nhắm thẳng vào người trong quan tài định đâm xuống!

Phòng trực tiếp vang lên những tiếng than khóc.

"Tóc giết người, không thể nào?

Tóc cũng thành tinh được à?!" "Cảm giác sợ hãi chờ chết này thật sự rất tệ, tôi thấy tóc dài của mình cũng bắt đầu có ý đồ gì rồi đấy." "Không nói nữa, tôi đi cắt tóc đây, sợ quá!" ...

Đột nhiên!

Một luồng sáng lóe lên, xoẹt một tiếng, phân nửa đám tóc bị chém đứt!

Hắc Kim Cổ Đao rời vỏ, lưỡi đao sắc bén chém đứt ngọn tóc!

Màn hình tràn ngập sự phấn khích.

“Diệp đảo!

Là Diệp đảo!” “Người đàn ông như thần vậy!” “Diệp đảo uy vũ, không biết Hắc Kim Cổ Đao có đấu lại quái vật tóc không, hay chúng ta đặt cược một ván đi?” Phong cách phòng trực tiếp đột ngột thay đổi, vừa rồi còn đầy rẫy sự sợ hãi, giờ lại đem Diệp Kiêu ra cá cược.

Diệp Kiêu cau mày chặt, hành động vừa rồi rõ ràng đã làm đám tóc nổi giận, hàng vạn sợi tóc lao về phía tôi, đen kịt trời đất, cảm giác ngạt thở tức thì chiếm lấy đại não.

Diệp Kiêu liếc nhìn ba người trong quan tài, thấy tóc đã buông tha cho họ để lao về phía mình, tôi liền hét lớn: “Mau cứu người!” Mọi người thấy vậy vội lao đến, nhân lúc đám tóc tấn công Diệp Kiêu, họ lần lượt kéo những người trong quan tài ra.

May quá, ba người vẫn còn nhịp tim.

Đồ Khôn tỉnh táo lại ngay lập tức, Mục Lực do bị ngạt quá lâu nên đang được hô hấp nhân tạo.

Ở phía bên kia, Diệp Kiêu vung vài đường đao chém đứt đám tóc, phần còn lại tràn tới như thủy triều.

Tôi nhắm thẳng vào quan tài, chém ngang một nhát chém dọc một nhát, trực tiếp chém nát cả cỗ quan tài.

Người xem trên màn hình thấy chiêu này thì không khỏi kinh ngạc.

“Thiên tuyển chi tử, Diệp đảo thật sự phát hỏa rồi!” “Diệp đảo, dù sao cũng là công chúa, nể mặt tôi mà tha cho cô ấy đi!” “Xì!

Đừng có mà hám fame không biết xấu hổ!

Thu lời đó lại cho tôi nói!” “Chẳng lẽ chỉ có tôi quan tâm điểm khác sao?

Lượng tóc của Hỏa Chân Biệt Cơ thật đáng ngưỡng mộ, không biết cô ấy dùng thuốc mọc tóc gì mà đỉnh thế!" "Vãi, tôi cũng đang định nói, chân tóc của tôi sắp dời lên đỉnh đầu rồi, quỳ cầu sản phẩm cùng loại với Hỏa Chân Biệt Cơ." "Cho tôi hỏi nhỏ một câu, sao các người chắc chắn đó là tóc của Hỏa Chân Biệt Cơ?" ...

Bình luận trực tiếp dần bị lái sang hướng khác, mọi người đều thảo luận về thuốc mọc tóc.

Diệp Kiêu nhìn đám tóc đang vung vẩy, nhận ra nguồn gốc vẫn nằm ở chiếc mũ Cổ cổ quan.

Tôi vung hai đao hất văng tấm ván quan tài, thi thể Hỏa Chân Biệt Cơ nằm đó bất động, nhưng những sợi tóc vẫn không ngừng xuyên qua mũ Cổ cổ quan lao về phía tôi.

Không làm thì thôi, đã làm thì làm cho trót, Diệp Kiêu quyết định phóng hỏa!

Đương nhiên không phải đốt đền, mà là rút bình nhiên liệu ném xuống đất, ngọn lửa bùng lên tức thì khiến đám tóc phải lùi lại.

Tóc rút lui về phía mũ Cổ cổ quan với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong vài giây, đám tóc vừa rồi còn tràn ngập như thủy triều đã thu lại trong chiếc mũ nhỏ bé.

Diệp Kiêu chằm chằm nhìn vào chiếc mũ, như muốn nhìn thấu nó.

Hiện tại tóc đã rút lui, mọi người cũng đánh bạo vây lại.

Chương 281

Giáo sư Chu vẫn còn chưa hoàn hồn nhìn Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, giải quyết xong rồi à?" Diệp Kiêu lắc đầu.

Nghe vậy, mọi người nhanh chóng lùi ra xa, sợ bị tóc quấn lấy lần nữa.

Lúc này Miêu Phong và Mục Lực cũng đã tỉnh lại, hai người thở phào một cái, cảm giác được hít thở lại không khí thật tuyệt vời.

Giáo sư Chu nghi hoặc hỏi: "Chưa giải quyết xong?

Đây rốt cuộc là thứ gì vậy?" Diệp Kiêu không nói gì, chỉ cầm đèn pin quan sát kỹ một lát.

Thấy Hỏa Chân Biệt Cơ đang nằm trên một chiếc gối, mà chiếc gối này dường như nối liền với tóc của cô ta.

Ngay cả khi đã là xương khô, tóc vẫn tồn tại, điều này khiến tôi không khỏi mỉm cười.

"Chính là cái thứ này!" Tôi cắm thanh Hắc Kim Cổ Đao vào mũ Cổ cổ quan, lập tức có vài sợi tóc quấn lấy thanh đao.

Mọi người thấy vậy không khỏi hít một hơi lạnh, vội vàng lùi lại.

Giáo sư Chu nhắc nhở: "Mau, mau buông tay ra!" Nhưng Diệp Kiêu lắc đầu: "Không sao đâu." Hắc Kim Cổ Đao được rèn từ thiên thạch, dưới lưỡi đao không biết đã có bao nhiêu âm hồn quỷ quái, là một thanh hung đao, ma vật thông thường thấy đều phải lùi bước, vài sợi tóc này chẳng thấm thía gì.

Quả nhiên, sau khi quấn lấy cổ đao, sợi tóc nhanh chóng rụt lại.

Diệp Kiêu vươn ngón tay Phát Khâu ra, trước sự chứng kiến của

mọi người, tôi thọc vào trong gối của Hỏa Chân Biệt Cơ, khiến mọi người lại được một phen hít hà!

Giáo sư Chu càng kinh ngạc hơn, trân trối nhìn những sợi tóc nhanh chóng leo lên tay tôi nhưng lại không dám quấn lấy.

Điều này khiến mọi người cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Phòng trực tiếp lại một lần nữa bùng nổ.

"Vãi, ngay cả quái vật tóc cũng sợ anh ấy, Diệp đảo đúng là Diệp đảo!" "Thần quỷ cũng không dám phạm, người ta bảo quỷ sợ kẻ ác, Diệp đảo không ác nhưng tuyệt đối có chút tà môn." "Diệp đảo quá thần rồi, ngay cả trong giới đạo mộ cũng chưa thấy mấy ai lợi hại như anh ấy.

Xem kẻ bị bóp chết lúc nãy kìa, Diệp đảo chắc chắn là trần nhà của giới đạo mộ rồi!" Ngón tay Diệp Kiêu chạm vào chiếc gối, không chút do dự rút cả khối gối ra, chiếc mũ Cổ cổ quan rơi xuống, nhưng không ai dám cúi xuống nhặt.

Tôi ước lượng một chút thì phát hiện trên gối có một khối vật chất dạng sợi màu đen, lập tức dùng lửa còn sót lại của bom xăng hơ qua một lượt.

Ngay lập tức các sợi tóc bắt đầu co rúm lại, tản ra như thủy triều, nhưng chưa kịp thoát hết đã bị lửa thiêu rụi thành tro bụi.

Mọi chuyện diễn ra dễ dàng đến mức khó tin.

Đến đây, Diệp Kiêu nhanh chóng dập lửa, không dám lơ là.

Khối gỗ quan tài còn lại khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Miêu Phong buột miệng: "Tam đại thanh đồng!" Diệp Kiêu gật đầu: "Đây chính là gối Thanh Đồng Tam Đại.

Đám tóc này chắc chắn là tóc của Hỏa Chân Biệt Cơ, vì sau khi

chết cô ta gối lên chiếc gối này nên tóc mới xảy ra dị biến." "Vậy... vậy tại sao nó lại tấn công chúng ta?" Diệp Kiêu suy nghĩ một chút rồi nói: "Tóc tấn công người chẳng qua là vì nó cần chất dinh dưỡng." "Chất dinh dưỡng?" Giáo sư Chu cảm thấy nổi da gà khắp người, "Ý cậu là Hỏa Chân Biệt Cơ sau khi chết nằm trên gối thanh đồng, thi thể đều bị đám tóc này hấp thụ sao?!" Diệp Kiêu gật đầu: "Chắc chắn có khả năng đó.

Như mọi người đều biết, tóc của thi thể thông thường rất khó phân hủy, cơ bản chôn trong bùn đất tiến hành tịnh hóa, phải vài chục năm sau mới có thể mục nát, hơn nữa nó khá bền bỉ, nên dù thi thể đã hoàn toàn thành xương trắng, tóc cũng không thể mục nát được." "Tất nhiên, collagen trong tóc sẽ trở nên giòn, không thối rữa nhưng sẽ bị đứt gãy.

Đám tóc này rụng trên gối gỗ, chịu ảnh hưởng của khí thanh đồng nên xảy ra dị biến, tự nhiên sẽ tồn tại nhờ vào xương cốt." Nói xong, Diệp Kiêu cẩn thận cởi lớp áo bao quanh thân thể Hỏa Chân Biệt Cơ, vừa chạm vào, quần áo liền tan thành bụi phấn, thật đáng tiếc cho những bộ đồ thêu thùa phức tạp này.

Chỉ thấy có những sợi tóc bám vào xương trắng, trên xương cánh tay mọc dày đặc một lớp.

Giáo sư Chu và mọi người đánh bạo tiến lại gần, nhìn thấy những sợi tóc đen mọc đứng trên xương trắng, ai nấy đều kinh hãi.

Điều này cũng chứng minh phán đoán của Diệp Kiêu là đúng, đám tóc này chịu ảnh hưởng của gối Thanh Đồng Tam Đại, sau khi biến dị đã bám vào xương để sống.

Tất nhiên là sau khi thi thể phân hủy cũng có một số chất dinh dưỡng nuôi nấng chúng.

Gối Thanh Đồng Tam Đại quả thực hại người không ít, nhưng có

một điểm Diệp Kiêu không hiểu lắm, thời Hạ Thương Chu số lượng đồ thanh đồng cực kỳ hiếm hoi vì công nghệ chế tác, số lượng lưu truyền trên đời không nhiều.

Thành Cát Tư Hãn đánh chiếm bao nhiêu thành trì, lấy được nhiều đồ thanh đồng như vậy nhưng lại không coi trọng, tùy tiện đem đi tế tự, ông ta rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ chỉ để linh hồn bất diệt sao?

Nếu người chết rồi còn có thể phục sinh, vậy Thành Cát Tư Hãn việc gì phải phí công mở rộng bản đồ, cứ trực tiếp đi tìm kỳ nhân dị sĩ, tìm kiếm con đường trường sinh là xong.

Xem ra bức bích họa kia vẫn còn thiếu sót gì đó.

Chuyện quái vật tóc tạm thời kết thúc, mọi người vẫn còn kinh hồn bạt vía, định nghỉ ngơi một chút ngay trong mộ thất.

Diệp Kiêu tùy tiện ăn một ít lương khô, Miêu Phong, Mục Lực và Đồ Khôn ngồi xuống trước mặt tôi.

Nhìn bộ dạng ba người họ, tôi không nhịn được cười: "Các cậu làm gì thế?" Miêu Phong lên tiếng: "Anh Diệp, đa tạ anh.

Vừa rồi nếu không có anh, ba đứa em đã chết ngạt trong quan tài rồi, bây giờ tụi em..." Diệp Kiêu xua tay ngắt lời: "Đừng nói nhiều thế, mọi người đều là một đội, tôi không thể giương mắt nhìn các cậu chết được!" Mục Lực nhịn nửa ngày mới nói: "Dù sao đi nữa, từ nay về sau tôi sẽ đi theo anh!" "Tôi cũng vậy!" Đồ Khôn và người kia vẻ mặt kiên định, "Bất kể anh Diệp làm nghề gì, tôi cũng sẽ theo anh!" Diệp Kiêu có chút bất lực.

Trên màn hình rộn rã tiếng cười.

"Diệp đảo không ngờ đội ngũ fan cuồng lại có thêm hai người nữa, giờ Diệp đảo thật sự có thể tự mình xuống mộ rồi." "Đúng rồi,

cấu hình đội của Đảo gia là bao nhiêu người nhỉ?

Mấy ông này một người đảm nhận trí não, một người là fan trung thành, còn hai người đảm nhận vũ lực, đủ bộ luôn." "Thiết Tam Giác dư ra một người, Diệp đảo có thể để Miêu Phong hỗ trợ kỹ thuật, thế là vừa đẹp." "Đây mà là phụ nữ thì chắc trực tiếp lấy thân đền đáp luôn rồi!

Không khí này mà không lập CP thì hơi phí!" Diệp Kiêu dở khóc dở cười, nhìn thần sắc trong mắt ba người họ mà cạn lời.

Tôi không phải Đảo gia, chỉ vì muốn tìm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nên mới tạm thời đến đây, không ngờ cứu đại vài người mà lại được họ sùng bái đến vậy, Diệp Kiêu cảm thấy vô cùng cạn lời.

Giáo sư Chu ngồi cùng Giáo sư Dương và các phó giáo sư, nhìn về phía Diệp Kiêu với ánh mắt đầy thâm ý.

Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Chuyến đi này nhờ có Diệp Kiêu, nếu không có cậu ấy, chúng ta đã chết từ lâu rồi, đừng nói là còn thấy được nhiều báu vật thế này." "Nơi mộ huyệt này đúng là không phải người thường có thể vào được.

Tuy chỉ là một thanh niên nhưng gia thế có nguồn cội, đây cũng coi như lấy công chuộc tội." "Tôi nghĩ sau khi ra ngoài phải thưa chuyện với cấp trên, nhân tài như thế này vạn lần không được để họ mai một.

Sau này cứ để cậu ấy đến đội khảo cổ chuyên nghiên cứu mộ huyệt, những lăng mộ lớn đều có thể để Diệp Kiêu đứng đầu." Giáo sư Dương có chút lo lắng: "Giáo sư Chu, ông sùng bái cậu ấy như vậy, không sợ gây ra tranh cãi sao?" Giáo sư Chu lạnh lùng nói: "Tranh cãi?

Có kẻ nào có bản lĩnh như cậu ấy không?

Nếu có ai giỏi hơn, bất kể là ai tôi cũng sẽ lôi về đội khảo cổ.

Phải biết rằng nhân tài không được để lọt ra ngoài, văn minh Đại Việt nghìn năm, những gì lưu truyền ra chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, nhân vật như cậu ấy sống trong truyền thuyết, chúng ta nhất định phải lôi kéo!" "Trước đây có ai nghĩ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn có thể tìm thấy không?

Trước đây có ai nghĩ một người có thể lấy sức một mình cứu chúng ta bao nhiêu lần không?

Bất kể thế nào chúng ta cũng phải giữ người lại, nếu trên bộ nghi ngờ thân phận cậu ấy, tôi sẽ đứng ra bảo lãnh." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Giáo sư Dương và các phó giáo sư liên tục gật đầu.

Một vị phó giáo sư còn nói thẳng: "Đúng, nếu không có tiểu Diệp tôi cũng chết từ lâu rồi, đứa trẻ này chơi được, có chuyện là cậu ấy xông pha thật, chỉ riêng điểm này thôi cũng không được để cậu ấy gặp chuyện." Diệp Kiêu không ngờ con đường tương lai của mình đã được ba vị giáo sư thiết kế sẵn.

Thấy ánh mắt bên phía Giáo sư Chu, mọi người nghỉ ngơi một tiếng rồi mới xuất phát.

Chương 282

Nhìn những bức bích họa quanh mộ thất, và công chúa Hỏa Chân Biệt Cơ nằm trên đất, dung nhan ngày xưa không còn, giờ chỉ là bộ xương trắng, quần áo rách nát.

Giáo sư Dương không đành lòng, lấy một tấm vải từ ba lô đắp lên bộ xương.

Dù lúc sống vinh quang thế nào, chết đi vẫn không tránh khỏi bị sỉ nhục, đến cả tóc cũng bị biến dị, thật đáng thương thay.

Mọi người nhìn xung quanh, ngoài bích họa và đồ gốm bồi táng ra thì trống không, ngay cả một chỗ nhô lên cũng không có, đừng nói chi đến cơ quan.

Mọi người sờ khắp các bức tường cũng không tìm thấy lối ra, xem ra đây chỉ là một mộ thất bồi táng, nơi này đã là tận cùng, và còn là một cái bẫy nghi binh.

Uổng công họ cứ ngỡ đây là mộ thất chính, mừng hụt một trận.

Diệp Kiêu lại vô cùng bình tĩnh, nếu dễ dàng tìm thấy mộ chính như vậy thì lăng mộ Thành Cát Tư Hãn đã không bí ẩn đến thế.

Không ai muốn lăng mộ của mình bị làm phiền sau khi chết, huống hồ ông ta còn là một hoàng đế.

Lúc này mọi người tìm kiếm vô vọng, Diệp Kiêu cũng thấy nơi này không có lối thoát, bèn dời mắt sang chiếc thang ngầm.

Họ vốn từ trên xuống, giờ chỉ có thể quay lại mộ thất vàng.

Vừa nghĩ đến việc phải băng qua đường hầm cơ quan một lần nữa, Diệp Kiêu đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Mọi người đành phải rút lui, khi bò ra ngoài quay lại đường cũ, đứng ở cửa hầm, ai nấy đều sững sờ.

Không biết từ lúc nào, cơ quan lưới dây thừng lúc trước đã biến mất không dấu vết, khiến mọi người ngơ ngác.

“Chuyện này là sao?

Sao lại biến mất rồi, chẳng lẽ có ai đến chém đứt rồi à?” Giáo sư Chu thấy cảnh này, tim đập thình thịch!

Diệp Kiêu bước tới nhìn một cái rồi lắc đầu: “Không phải, đây không phải là đường hầm lúc trước.” Câu nói này làm ai nấy đều kinh ngạc: “Không phải?!

Làm sao có thể, chúng ta đi theo đường cũ mà!” Diệp Kiêu cầm đao bước tới, không có cơ quan, không có gì cả.

Những người phía sau thấy vậy thì ngẩn ra, vội vàng đi theo tôi qua đó.

Đoạn đường hầm này dài khoảng hai trăm mét, sau khi đi hết nhìn ra cửa thoát, hóa ra lại là mộ thất có cây Sa kinh cức lúc trước.

Điều này khiến mọi người ngỡ ngàng, vài người dụi mắt, không thể tin vào mắt mình.

Giọng Giáo sư Chu đã run rẩy: “Cái này... không lẽ chúng ta bị ảo giác rồi sao?” Diệp Kiêu suy nghĩ một chút, nhìn lại vị trí họ đang đứng, đây chính là nơi tôi chém rễ cây Sa kinh cức, mà mộ thất Hỏa Chân Biệt Cơ và mộ thất hiện tại tạo thành một góc chuyển hướng, cho nên...

Diệp Kiêu đã hiểu.

“Mộ thất ở đây chắc chắn có hình chữ Z, mộ thất Hỏa Chân Biệt Cơ là nét cuối cùng của chữ Z, nằm ở dưới cùng, qua đường hầm rồi

đi lên, qua góc chuyển là đến tầng trên cùng.” Mọi người có chút mơ hồ: “Vậy cơ quan đường hầm lúc trước đâu?” “Là chuyển động, tôi đoán đường hầm có thể thay đổi vị trí, nếu không không thể nào trong thời gian ngắn có người phá hủy cơ quan mà không để lại dấu vết gì.” Lúc này mọi người mới vỡ lẽ, bắt đầu tìm kiếm lối đi khác.

Nếu không thì chỉ có nước quay vòng vòng ở đây, cũng không biết đường hầm này thay đổi như thế nào, không tìm được quy luật thì cũng bằng không.

Theo lộ trình ban đầu, họ qua đây để tìm hố tế tự, giờ chỉ có thể tìm đường khác.

Diệp Kiêu không vội, đường hầm đã biết thay đổi, giả sử mỗi tầng đều chuyển động, vậy họ đang ở tầng trên cùng, có lẽ chỗ kết nối sẽ có lối thoát khác.

Diệp Kiêu bước qua bức tường đã đổ nát lúc trước, quả nhiên trước mặt vẫn là cánh cửa đá đó, chỉ là sau khi vào trong chân bước hụt, thấp xuống một bậc thang, Diệp Kiêu cảm thấy nhẹ nhõm.

Tôi quay người vẫy tay gọi họ: “Nhìn chỗ này này!” Mọi người cùng tới, Diệp Kiêu đưa tay ấn xuống, viên Long Châu lõm xuống, cửa đá mở ra.

Hố tế tự quen thuộc biến mất, thay vào đó là một chiếc đỉnh thanh đồng khổng lồ!

Thấy cảnh này, ai nấy đều không thể tin nổi.

Vẫn là đồ thanh đồng Tam Đại, chỉ có điều bên trong đen ngòm đầy ắp đồ vật, chiếc đỉnh thanh đồng này khiến mọi người kinh ngạc đến mức nghẹn lời.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng đầy sương mù.

“Vừa đi vệ sinh vào đã thấy khác rồi, vào đó bằng cách nào vậy?”

“Không biết nữa, Diệp đảo bảo mộ thất di động được, hơi lú rồi đấy, không biết chỗ này có gì nữa.” “Cái đỉnh thanh đồng này nhìn hơi quen, hình như thấy ở đâu rồi.” “Chém gió vừa thôi, đồ thanh đồng ông thấy chắc chỉ có ở bảo tàng, đây là đồ Tam Đại đấy, dễ gì mà thấy được?” Diệp Kiêu nhíu chặt mày, chiếc đỉnh thanh đồng này đúng là có cảm giác quen thuộc.

Giáo sư Chu nhìn một lúc lâu, đột nhiên thốt lên: “Đây...

đây chẳng phải là chiếc đỉnh thanh đồng trên bức bích họa sao?!” Diệp Kiêu giật mình!

Đúng rồi!

Đây chính là chiếc đỉnh thanh đồng trong bức bích họa thứ năm, món đồ thanh đồng Tam Đại dùng để tế tự!

Lời của Giáo sư Chu làm mọi người tỉnh ngộ, đúng là như vậy, đây chẳng phải chiếc đỉnh trong bích họa sao?

Mọi người lại gần chiếc đỉnh, đèn pin đồng loạt chiếu vào, lúc này mới nhìn rõ bên trong có gì.

Từ trong đỉnh thanh đồng tỏa ra một mùi kỳ lạ, hơi hôi thối ngưng tụ trong không khí lẫn với mùi mục nát đặc trưng của mộ huyệt, hiện lên một vẻ chết chóc đầy túc sát.

Khi lại gần, rõ ràng cảm thấy lồng ngực bí bách vô cùng.

Lúc này mọi người đánh bạo nhìn vào, chỉ thấy trên cùng của đỉnh thanh đồng là những khối vật chất bị thiêu cháy đen như than.

Mọi người đều không nói gì, trong lòng ít nhiều cũng đoán ra đó là gì.

Lúc giải thích bích họa trước đó Diệp Kiêu đã nói, đây là để thực hiện tà thuật tế tự, nếu đây là chiếc đỉnh đó, vậy bên trong chẳng phải

là đồ tế...

Mọi người không dám nghĩ tiếp, nhìn sâu hơn nữa thì lớp lớp chồng chất nhìn không rõ, chiếc đỉnh này cao bằng một người, to như lu nước, nếu bên dưới toàn là những khối như vậy...

Nhìn đến đây, vài người trong đội khảo cổ đã không nhịn được mà nôn mửa, mùi hương đó như bay qua đường truyền mạng đến tận máy tính, khiến khán giả cũng cảm thấy bụng dạ cồn cào.

"Không dám nhìn thẳng luôn, trưa nay tôi vừa ăn thịt kho, ẹo!

Tôi đi nôn trước đây!" "Thịt cháy tôi thấy rồi, nhưng cháy thành thế này thì đúng là lần đầu." "Thịt biến thành than, có thể thấy lúc đó thảm khốc đến mức nào, người ta bảo phúc lớn nhất đời là bình an, chết không chịu tội, thế mà chết rồi cũng không yên, tội nghiệp quá!" "Thời đó chuyện này là bình thường, văn minh hiện đại đương nhiên không chấp nhận nổi.

Diệp đảo đâu rồi?" "Đúng thế, Diệp đảo đi đâu rồi?" Cư dân mạng phát hiện Diệp Kiêu không có trong ống kính, không khỏi ngạc nhiên.

Lúc này Diệp Kiêu đang đi vòng quanh chiếc đỉnh thanh đồng, quan sát xung quanh, dưới chân vấp một cái suýt ngã, cúi đầu nhìn, tôi không khỏi rùng mình.

Dưới đất là một cái rãnh, soi đèn ra cả mặt sàn, từng vòng từng vòng, dường như toát lên mùi máu tanh nồng nặc.

Nơi này, quả nhiên giống hệt trong bích họa!

Lúc này Giáo sư Chu ở cách đó không xa hét lên: "Sa kinh cức!" Nghe vậy Diệp Kiêu ngẩng đầu, mọi người như bị kinh động đều lùi lại.

Tôi bước vài bước tới, thấy trong đỉnh thanh đồng ngoài những khối đen còn có không ít xương trắng, và ở lớp dưới cùng, cây Sa kinh

cức cắm chặt vào đỉnh thanh đồng, dường như mọc ra từ chính lớp đồng vậy.

Điều này làm Diệp Kiêu cau mày, mọi người cũng tản ra, sợ Sa kinh cức nở hoa hại người, dù sao đó cũng là vật có độc.

Chương 283

Lúc này Tào Phong đẩy đẩy tôi, cắt đứt dòng suy nghĩ: "Anh Diệp, anh nhìn xem đó là cái gì?" Chỉ thấy, đối diện đỉnh thanh đồng là một chiếc bảo tọa, và một bóng đen ngòm, nhìn thoáng qua bóng đen đó còn cử động một cái, khiến da đầu mọi người tê dại!

Theo bản năng họ bắt đầu tụ tập lại một chỗ, sợ đó là một con bánh chưng đại thụ.

Không khí im lặng, hơi thở tử thần bao trùm mộ thất, ai nấy đều kinh hoàng, phía trước là bóng đen, phía sau là Sa kinh cức, người của đội khảo cổ sợ đến mức sắp khóc rồi.

Tuy có Diệp Kiêu ở đây, nhưng nơi này quá quỷ dị, huống hồ còn có Sa kinh cức, lỡ như bị kích hoạt dẫn đến Sa kinh cức bùng phát thì sao!

Không khí phòng trực tiếp càng thêm căng thẳng.

"Đừng bảo tôi đó lại là bánh chưng nhé, tôi sợ lắm...

Tí nữa tôi thoát ra, nửa tiếng sau quay lại." "Cái bóng đó đen thui nhìn không rõ, các người tiến lên soi đèn đi chứ!" "Diệp đảo đâu rồi?

Vung đao một phát là xong, việc gì phải căng thẳng!" "Hức hức...

Lần trước bánh chưng làm tôi gặp ác mộng cả đêm, tôi không dám xem đâu, thoát đây!" Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đừng gấp, để xem là thứ gì, soi đèn!" Mọi người nghe vậy hơi yên tâm, chiếu đèn pin qua, khi soi trúng mục tiêu, ai nấy đều không hẹn mà gặp nhắm mắt lại, rùng mình một cái.

Bên tai nghe tiếng cười nhẹ của Diệp Kiêu: "Không sao đâu, là xương khô!" Nghe vậy mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là

một bộ xương khô!

Người trong phòng trực tiếp cũng thả lỏng theo.

“Xương khô?

Nơi này rốt cuộc là mộ của ai?” “Cảnh tượng ở đây giống hệt trong bích họa, không lẽ đây chính là nơi hành lễ tế tự?

Thật là kinh khủng!” Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu sải bước tới.

Khi mọi người đến trước mặt, chỉ thấy trên bảo tọa phía trên có một bộ xương trắng, quần áo đã mục nát thành những dải vải rách, trên xương trắng giăng đầy màng nhện, nhìn thế này chắc là đã chết từ lâu rồi, chỉ là thân phận thế nào thì không ai biết.

Nhưng vừa nãy tại sao lại cử động?

Diệp Kiêu nhìn kỹ, quần áo của ông ta còn có một dải vải quấn trên đầu, cạnh đó còn có một cái dùi cui mục nát.

Nhìn thấy cảnh này, tôi chợt hiểu ra: “Đây là pháp sư Shaman!” Pháp sư Shaman?

Giáo sư Chu sực nhận ra: “Vậy nghĩa là nơi này chính là địa điểm họ từng tổ chức tế tự!

Các người nhìn xem, đỉnh thanh đồng Tam Đại, cộng thêm pháp sư này, và cả hố tế tự chúng ta thấy trước đó, tất cả đều giống hệt trong bích họa!” Giáo sư Chu kích động hẳn lên, không ngờ sinh thời thực sự có thể đến gần Thành Cát Tư Hãn như vậy!

Đội khảo cổ cũng phấn khích theo, sự sợ hãi lúc nãy quét sạch sành sanh.

Diệp Kiêu gật đầu: “Đúng là vậy, rãnh dưới chân chúng ta chính là rãnh máu dùng để tế tự, tất cả mọi thứ đều chứng minh đây là nơi

pháp sư Shaman tổ chức tế tự.” Nghe Diệp Kiêu nói thế, cư dân mạng trong phòng trực tiếp đều sôi sục.

“Đây là lần đầu tiên trong đời thấy cảnh tế tự, sợ quá, nếu quay về nghìn năm trước bắt tôi đứng ở đây, tôi chẳng dám thở luôn!” “Đúng thế, vừa nãy dọa tôi muốn tè ra quần luôn.

Mà này, chỗ này có nghĩa là Thành Cát Tư Hãn thực sự ở rất gần rồi phải không?

Thường thì nơi tế tự không cách nơi đặt thi thể quá xa.” “Diệp đảo lần này lập công lớn rồi, phúc khí của anh ở phía sau đấy!” Lúc này Diệp Kiêu tiếp tục: “Càng gần ông ta, càng cảm thấy hơi thở tử thần nồng nặc, cũng có nghĩa là nguy hiểm trùng trùng.

Hoàng lăng xưa nay luôn là nơi nguy hiểm nhất, huống chi còn là của Thành Cát Tư Hãn.” Nghe vậy, không khí lặng đi một chút, mọi người nhìn quanh, trong lòng tự hiểu rõ.

Nghìn năm trước khi Thành Cát Tư Hãn chết, vô số nô lệ đã đổ máu nơi này, đứng trên rãnh máu, dường như vẫn nghe thấy tiếng than khóc của họ.

Lúc này trong không khí đột nhiên thoảng qua một mùi máu tanh nồng nặc, làm mọi người không rét mà run.

Cảm thấy không khí đột nhiên căng thẳng, tim đập thình thịch, mọi người nhất thời hoảng hốt, mùi máu này từ đâu tới, sao lại đột ngột thế.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nhắm mắt lại như cảm nhận được cảnh tượng tế tự, máu tanh đầy trời, tiếng kêu thảm thiết và bầu không khí bi thương bao trùm lấy tất cả.

Nhìn thấy cảnh này trước mắt, tôi chợt hiểu ra điều gì đó, một hình bóng thoáng qua trong đầu.

Diệp Kiêu cau mày nắm chặt nắm đấm, bước vài bước tới trước đỉnh thanh đồng lúc nãy, rút Hắc Kim Cổ Đao ra gạt hết những thứ như than đen bên trên, lấy xương trắng ra kiểm tra kỹ.

Chỉ thấy trên một khúc xương trắng có cây Sa kinh cức bám vào, nó xuyên thấu cả xương trắng, quấn chặt lấy.

Thấy tôi làm vậy, Giáo sư Chu giật mình vội gọi: "Tiểu Diệp mau bỏ xuống!" Diệp Kiêu không nói hai lời, vung đao chém đứt, Sa kinh cức trên xương trắng nhanh chóng héo tàn rơi xuống.

Tôi đã nhìn thấu rồi, xương trắng, khối than đen, dưới lớp Sa kinh cức còn một tầng nữa, xem ra suy đoán của tôi là đúng.

Lúc này tôi quay đầu nhìn Giáo sư Chu: "Giáo sư Chu, cháu biết Thành Cát Tư Hãn muốn làm gì rồi." "Tế tự pháp sư Shaman, và những món đồ thanh đồng Tam Đại này đặt ở đây rốt cuộc là vì cái gì?" Nghe tôi nói vậy, mọi người đều mong chờ, Giáo sư Chu nhìn tôi, chỉ thấy tôi thốt ra mấy chữ: "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!" Nghe mấy chữ này, mọi người đều ngơ ngác.

"Cái thứ gì vậy?" "Đúng đấy tiểu Diệp, cháu đừng úp mở nữa, mau nói cho mọi người biết đi!" "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là cái gì?" Diệp Kiêu thong thả nói: "Các vị còn nhớ không?

Trước đây cháu từng nói với mọi người về hệ thống cộng sinh giữa Sa kinh cức và sâu ăn xác (thi trùng)." "Đương nhiên rồi, tôi nhớ rõ!" Tào Phong lập tức nói: "Chẳng phải là sâu ăn xác và Sa kinh cức hỗ trợ lẫn nhau, trao đổi điều kiện sống sao, phải ở cùng nhau mới sống được, nhưng cái đó liên quan gì đến thứ ở đây?" Diệp Kiêu trầm giọng: "Quan hệ lớn lắm đấy.

Sâu ăn xác và Sa kinh cức cung cấp nước và dinh dưỡng cho nhau để cùng tồn tại, lúc đầu cháu cứ ngỡ độc tố của sâu làm Sa kinh cức biến dị, giờ xem ra không phải, mà là Sa kinh cức chịu ảnh hưởng của

đồ thanh đồng Tam Đại!" Lời của Diệp Kiêu làm họ lú lẫn.

Giáo sư Chu trầm giọng: "Theo lời cậu nói, Sa kinh cức này cộng sinh với đồ thanh đồng Tam Đại?

Đồ thanh đồng là vật sống sao?" Mọi người đều không hiểu nổi.

"Làm sao có thể!

Đồ thanh đồng sao lại là vật sống được?" "Phải đấy, Sa kinh cức có lẽ vì đi lạc vào đó, ở đây có khối thịt, chắc là sâu ăn xác mang chúng vào!" "Đúng đấy tiểu Diệp, không lẽ cậu nhìn nhầm rồi?

Chắc chắn là do sâu ăn xác tác quái thôi." Những chuyên gia khảo cổ không tin.

"Tiểu Diệp, đôi khi đừng đoán mò, phải có căn cứ chứ." Diệp Kiêu dừng lại một lát, nhìn món đồ thanh đồng trước mặt, trầm giọng: "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không phải là cháu nói càn, trong 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' có ghi chép, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là một loại thực vật dưới đất nửa đồng nửa thịt, ban đầu chỉ là một bông hoa đồng màu xanh thương lục, thêm vào rễ cây Cửu Tử Hoàn Hồn Thảo, thịt của xác chết băm nhỏ, cùng với bùn đất xương trắng, chôn dưới mạch rồng." "Qua năm dài tháng đoạn, bị máu thịt thấm nhuần, hấp thụ dược tính của Cửu Tử Hoàn Hồn Thảo, mượn địa khí mạch rồng sẽ hình thành Cửu Tử Kinh Lăng Giáp." Tào Phong nghi hoặc: "Cái thứ này dùng để làm gì?

Nghe có vẻ tà môn quá!" Diệp Kiêu cười khổ: "Đúng vậy, thường là mộ chủ vì tránh mộ mình bị quật nên cố ý trồng, đặt vật này bên trong tường quanh lăng mộ, nó sẽ mọc bao quanh lăng mộ, gặp vật sống sẽ từ trong tường chui ra, tiêu diệt mọi kẻ xâm nhập!" "Rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đều sinh trưởng trong đồ thanh đồng cổ, lấy máu thịt vật sống làm thức ăn.

Nhìn cây Sa kinh cức này xem, có gì khác biệt không?" Mọi người bắt đầu sợ hãi, Diệp Kiêu trầm giọng: "Sa kinh cức ở đây tuy mọc trong đồ thanh đồng nhưng khối thịt đã sớm thành than, không có vật sống để ăn, nó sẽ không ở lại đây lâu." Nghe vậy mọi người mới yên tâm.

Kiểm tra xung quanh một lượt, Giáo sư Chu nhận ra: "Hình như lần này nó sắc nhọn và sắc bén hơn, hình dạng như mạng nhện, nếu bị nó quấn lấy chắc khó lòng thoát được." Diệp Kiêu gật đầu: "Chính thế, đó chính là sự đáng sợ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, cái gọi là 'cửu tử nhất sinh' (chín phần chết một phần sống), nhưng gặp phải chúng thì ngay cả một phần sống đó cũng không có." Nghe tôi nói vậy, mọi người xung quanh lập tức như gặp đại địch, Giáo sư Chu trợn mắt: "Chuyện... chuyện này sao có thể?" "Chất liệu của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vô cùng cứng rắn, thậm chí có thể nghiền nát đá núi, di chuyển tự do trong lăng mộ, vật này tránh được cả nước và lửa.

Vì sống nhiều năm trong lăng mộ nên còn có cả độc xác chết, bị nó đâm trúng là chết ngay tại chỗ!" "Chỉ cần chôn lớp giáp này, mộ chủ có thể kê cao gối mà ngủ không lo gì cả." Giáo sư Chu lại hỏi: "Nhưng tại sao trong những ngôi mộ trước đây cơ bản không phát hiện ra thứ này?

Tiểu Diệp cậu có nhớ nhầm không?" "Dù vật này có lợi hại thế nào, nhưng mộ đế vương không chỉ có một cái này, chẳng lẽ các vị đế vương khác không biết đến nó sao?

Tại sao trong mộ họ đều không có thứ này?" "Đúng thế, chúng tôi khảo cổ bao nhiêu lâu nay còn chưa từng thấy thứ này bao giờ!" "Có đáng sợ đến thế không?" "Rất đáng sợ!" Diệp Kiêu gật đầu, "Đồ thanh đồng cổ Tam Đại rất hiếm thấy ở đời sau, sau thời Lưỡng Tấn và Nam Bắc triều, cơ bản kỹ thuật tạo giáp đã thất truyền, giới đạo tặc không còn gặp lại Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nữa, mọi người không

biết cũng là thường tình.” Tào Phong ngẩn người: “Vậy... giới đạo tặc cũng chưa từng thấy, nghĩa là không ai biết cách hóa giải sao?” Nghe câu này, lòng mọi người chùng xuống!

Đúng thế, chưa từng thấy thì sao biết cách hóa giải?

Đám người này thậm chí còn chẳng biết đối phương là thứ gì, hôm nay nghe Diệp Kiêu giới thiệu mới lần đầu hiểu về sự tồn tại của nó!

Sắc mặt Diệp Kiêu u ám, không ngờ trong lăng mộ này lại ẩn giấu thứ mạnh mẽ đến vậy, ngay cả tôi có lẽ trong lòng cũng không có gì chắc chắn.

Chương 284

Thấy sắc mặt Diệp Kiêu lúc này, phòng trực tiếp lại càng bùng nổ!

"Nhìn sắc mặt Diệp đảo kìa, chắc lần này tiêu đời rồi!" "Đùa à, Diệp đảo chẳng phải xuất thân từ gia đình đạo mộ sao, làm gì có chuyện không có cách?

Anh ấy đang ra vẻ bí hiểm thôi!" "Diệp đảo rõ ràng cũng sợ rồi, đừng nói chi là mấy người kia." "Thứ này làm đảo lộn nhận thức của tôi luôn, sự kết hợp giữa đồ thanh đồng và thực vật thì thành cái gì, quái thú cơ giáp à?

Đến nước lửa cũng không sợ, thế là không có thiên địch sao?" "Lúc trước Diệp đảo còn dùng mai rùa bói toán, chuyến này là đại hung mà!" "Diệp đảo lật thuyền rồi, đột nhiên thấy sợ quá!" "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lợi hại như vậy, người biết chuyện chắc cũng bị diệt khẩu rồi.

Tôi nghĩ Diệp đảo chắc phải biết cách hóa giải, nếu không chỉ dựa vào cổ thư mà đoán ra được thì cũng quá thần rồi!

Đừng quên sách cũng là do người viết ra, chắc chắn phải có người thoát được ra ngoài, Diệp đảo anh đừng có diễn nữa!" Phòng trực tiếp ồn ào náo nhiệt, sắc mặt Diệp Kiêu u ám, trầm giọng: "Bây giờ tôi chỉ có thể xác định đây là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Lúc đầu tôi cứ tưởng Thành Cát Tư Hãn chỉ vì tế tự để linh hồn bất tử nên mới mời pháp sư Shaman, nhưng giờ xem ra không phải vậy." Tôi quay đầu nhìn bộ xương trên bảo tọa, dùng đèn pin soi lại lần nữa, lần này cuối cùng cũng nhìn rõ.

Chỉ thấy cổ bộ xương bị gãy, chỗ gãy còn vài mảnh vụn, cái này không giống như già mà chết, mà giống như bị siết chết, hút cạn máu.

Nhưng quần áo rách rưới, Diệp Kiêu tiến lên hai bước, lúc này mới phát hiện đó hoàn toàn không phải quần áo, mà là những sợi Sa kinh cức khô héo!

Rễ Sa kinh cức nằm trong tường, ẩn ẩn như sắp phá đất chui ra.

Diệp Kiêu đưa thanh Hắc Kim Cổ Đao chạm nhẹ vào rễ, đầu đao dính một chút đỏ tươi.

Tôi đột ngột quay người gấp gáp nói: "Chuyện không thể chậm trễ, mọi người mau rút khỏi mộ thất này, trước khi nó tỉnh lại phải rời đi ngay!" Vẻ gấp gáp trên mặt Diệp Kiêu làm mọi người sững sờ.

"Diệp đảo hoảng rồi!" "Xong rồi xong rồi, toang rồi!" "Đây là lần đầu Diệp đảo lộ ra sắc mặt này, xem ra lần này thực sự vô cùng kinh hiểm!" Một luồng khí túc sát nhanh chóng quét qua cả mộ thất, mọi người không rõ lý do nhưng một cảm giác lạnh lẽo trỗi dậy, lập tức thấy sợ hãi.

Giáo sư Chu kéo Diệp Kiêu: "Chuyện gì vậy, cậu phát hiện ra gì rồi?" Diệp Kiêu vừa dìu Giáo sư Chu vừa nhanh chóng giải thích: "Nó tỉnh rồi!

Lúc chúng ta tới có bao nhiêu người, gặp bao nhiêu chuyện đều không động đến Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vì nó đang ngủ say, nên mới vào đây suôn sẻ được!" "Vừa nãy cháu phát hiện thứ quấn trên bộ xương kia là Sa kinh cức khô héo, nhưng ở rễ có vết máu, chứng tỏ nó đang ở gần đây!" "Vết máu đó rất có thể là do nó để lại trước khi ngủ say.

Nếu nó không đang ngủ thì chúng ta căn bản không vào nổi đây đâu!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người vẫn còn chưa dám tin, nhưng Giáo sư Chu lập tức quát khẽ: "Mọi người nhanh lên!" "Tiểu Diệp, tiếp theo phải đi thế nào?" Giáo sư Chu đã hoảng loạn, trước đây họ đều dựa vào Diệp Kiêu, giờ gặp phải cái thứ giáp quái dị nửa

đồng nửa thực vật này, e rằng họ đều phải bỏ mạng ở đây!

Diệp Kiêu nhíu chặt mày: "Nơi này không nên ở lâu, rời đi trước đã.

Nếu tiến tới nữa sợ là làm động đến Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, lúc đó chúng ta sẽ không còn cách nào khác.

Chỉ với mấy người chúng ta tay không tấc sắt, cũng chỉ làm mồi cho nó thôi, phải đợi quân đội phía sau mang vũ khí hiện đại tới, nếu không tuyệt đối không ổn!" Hiện tại chỉ có Mục Lực và Đồ Khôn là có súng, những người còn lại đều là mấy ông già.

Đội khảo cổ tay trói gà không chặt, dù có đưa vũ khí cũng không thể sống sót ở đây, càng không thể thoát khỏi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Nghe Diệp Kiêu nói thế mọi người đều hoảng hốt, khán giả trong phòng trực tiếp cũng bị không khí này dọa sợ.

Một sự áp bức vô hình ập đến từ tứ phía, mọi người thấy da đầu tê dại.

Nghĩ đến cảnh những khối than trong đỉnh thanh đồng và cảnh Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hút máu thịt, hình ảnh đó hiện lên trong đầu làm họ hoảng loạn vô cùng.

Cả nhóm đang định ra ngoài thì đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên!

Âm thanh như sấm sét làm họ run rẩy, theo bản năng ngồi thụp xuống ôm đầu.

"Chuyện gì vậy?

Có ai làm nổ chỗ này à?" Phản ứng đầu tiên của Giáo sư Chu là có ai đó phá lăng mộ, nếu không sao lại có tiếng nổ lớn như vậy?

Diệp Kiêu chưa kịp ra ngoài, dìu Giáo sư Chu vừa đứng vững thì dưới chân lảo đảo, cả mộ thất bắt đầu rung chuyển, kèm theo những tiếng nổ vang rền.

Ngôi mộ chìm trong giấc ngủ sâu từ lâu, giờ phút này cuối cùng đã tỉnh dậy!

Những tiếng động như núi lở tiếng gào rú vang lên, nặng nề nện vào tim mọi người.

Lòng Diệp Kiêu chùng xuống, tôi hét lớn một tiếng: "Mọi người chạy mau!" Chỉ thấy phần dưới của những món đồ thanh đồng Tam Đại bắt đầu lung lay, Sa kinh cức nhanh chóng thu lại, sau đó phiến đá dưới chân bắt đầu sụp đổ và nứt toác, tiếng răng rắc không ngừng vang lên trong bóng tối.

"Sắp sập rồi!" Diệp Kiêu vội kéo Giáo sư Chu né sang một bên.

Mọi chuyện đúng như tôi nghĩ, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã tỉnh giấc.

Họ sắp phải đối mặt với cơ quan tối thượng của lăng mộ chưa từng xuất hiện suốt hàng nghìn năm qua!

Và không có cách hóa giải!

Lúc này đất trời chao đảo, cả mộ thất rung chuyển không ngừng, thỉnh thoảng có đá rơi, mặt đất nứt ra.

Lúc này mọi người mới thấy, từ dưới đáy các món đồ thanh đồng Tam Đại máu tươi rỉ ra, nhanh chóng chảy vào các rãnh máu quanh đó, chẳng mấy chốc đã hình thành một đồ án khổng lồ làm ai nấy đều kinh hãi!

Cái này...

đây là đồ đằng gì vậy?

Diệp Kiêu cúi đầu nhìn, thấy các rãnh máu do mặt đất nứt ra nên việc truyền máu bị gián đoạn, nhưng lúc này cũng có thể nhận ra đó là một trận pháp lục mang tinh khổng lồ.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, vừa nãy tôi không để ý, giờ mới thấy rõ, trong lòng càng thêm xác định cuộc tế tự này là để thúc đẩy sự hình thành của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Không ngờ sau khi chết, Thành Cát Tư Hãn vì cái cơ quan trong truyền thuyết này mà hy sinh bao nhiêu nô lệ.

Xem ra máu thịt trong những món đồ thanh đồng kia chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Muốn hình thành một hệ thống Cửu Tử Kinh Lăng Giáp khổng lồ, phải không ngừng đưa máu thịt vào cho nó hưởng dụng mới có thể mọc bao quanh cả ngọn núi.

Và việc này cần tích lũy qua năm dài tháng đoạn.

Cảnh tượng trên bích họa cũng chỉ là ghi chép đơn giản, khó mà tưởng tượng được sự đau thương đằng sau đó.

Cái hố tế tự vạn người lúc đầu có lẽ chính là để truyền máu thịt vào đồ thanh đồng cho Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hưởng dụng.

Diệp Kiêu cảm thấy chấn kinh trước phát hiện của mình.

Ống kính cũng theo trận động đất mà rung lắc dữ dội, khán giả trong phòng trực tiếp trợn mắt nhìn trân trối vào màn hình.

“Bình luận hộ thể, cái thứ đó không chui ra đấy chứ?” “Diệp đảo đâu rồi?

Không thấy Diệp đảo là lòng tôi hoảng lắm.” “Đồng cảm, Diệp đảo chính là trụ cột tinh thần, cách màn hình mà còn cảm nhận được sự tuyệt vọng, đây chẳng khác gì đếm ngược giờ chết, không có ai

giải được, là tôi chắc tôi tự sát cho rồi!" "Hối hận quá, sau này chẳng thèm xem nữa, thoát đây." "Cái Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này mà tỉnh lại thì e là không ai địch nổi, ôi, tiếc quá, người lợi hại như Diệp đảo cũng phải bỏ mạng ở đây." Mọi người đều vô cùng bi quan.

Diệp Kiêu cau mày, lúc này đá lớn trên đầu bắt đầu sụp xuống, nện nặng nề xuống chân họ.

Diệp Kiêu bảo vệ Giáo sư Chu và những người khác lùi lại, lúc này mộ thất phía sau cũng sập, lộ ra một đường hầm.

Xem ra cả lăng mộ đúng là hình chữ Z, sau biến động thì đường hầm vừa vặn truyền đến trước mặt họ, chỉ có điều đường hầm chỉ còn một nửa, bị đá lớn chặn lại.

Cửa đá phía trước đã bị lấp, những tảng đá khổng lồ rơi xuống căn bản không thể dời đi được.

Rễ Sa kinh cức cắm sâu vào đồ thanh đồng Tam Đại, và sau khi sụp đổ, cả chiếc đỉnh thanh đồng cũng bắt đầu phát ra những tiếng vang rền, như đang cuồng hỉ, như đang hưng phấn, dường như sắp được một bữa no nê.

Chương 285

Âm thanh này như bùa đòi mạng, trực tiếp đẩy họ xuống mười tám tầng địa ngục, mọi người hoàng hốt tột độ, giây tiếp theo trong đám đông đã vang lên tiếng khóc nức nở.

“Tôi muốn về nhà!

Tôi hối hận rồi, không nên tới đây!” “Giáo sư Chu, lần này chúng ta chết chắc rồi phải không?” “Diệp Kiêu anh nghĩ cách đi chứ!” ...

Diệp Kiêu giật mình, sự sợ hãi mà Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mang lại cho họ không thể xua tan, giờ mọi người đều bắt đầu nản lòng.

Thấy họ lộ vẻ tuyệt vọng, thậm chí không thể thực hiện nổi một nỗ lực cuối cùng, giờ chỉ biết trốn sau lưng Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu dìu Giáo sư Chu nấp trong đường hầm, nghe tiếng động đó mà mặt u ám.

Những gì phát hiện được ở đây đã đảo lộn mọi suy đoán trước đó của tôi, nhưng Thành Cát Tư Hãn vì bảo vệ lăng mộ mà dùng vạn người tuẫn táng, thậm chí cả pháp sư Shaman cũng không tha, chuyện này có chút đáng suy ngẫm.

Thay đổi góc nhìn, huy động quy mô tế tự lớn như vậy chỉ để giữ lăng mộ không bị phát hiện thì có vẻ không thuyết phục lắm.

Lăng mộ đế vương đời nào cũng không tránh khỏi nguy cơ bị đào trộm, việc nuôi dưỡng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không phải chuyện một sớm một chiều, nói cách khác, sau khi Thành Cát Tư Hãn chết, làm sao biết chắc nó sẽ thành công?

Đây chỉ là một cuộc thí nghiệm thôi!

Trong vài giây ngắn ngủi, dường như có một tia sáng lóe lên trong

đầu, tốc độ quá nhanh làm Diệp Kiêu không kịp bắt lấy.

Lúc này, sự rung chuyển và tiếng nổ kéo dài mười mấy phút, sau khi cả mộ thất khôi phục lại sự yên tĩnh thì trước mắt là một đống đổ nát.

Toàn bộ nơi tế tự đã bị phá hủy, không còn thấy manh mối nào, điều duy nhất làm người ta kinh hãi là những dấu vết trên tường.

Diệp Kiêu đánh bạo bước tới, Miêu Phong phía sau thất thanh gọi: "Anh Diệp cẩn thận!" Diệp Kiêu gật đầu, đưa tay chạm nhẹ, thấy tường bị xé rách một cách thô bạo, dấu vết bên trong chính là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, nó tỉnh rồi, và đã bắt đầu hành động.

Trong không khí thoảng mùi máu tanh lan tỏa, làm tâm trạng mọi người chùng xuống đáy vực.

Lúc này Diệp Kiêu bước qua đống đá vụn, ẩn ẩn phát hiện phía trước có một hố đen, tôi lấy đèn pin soi qua, không thấy động tĩnh gì.

Giáo sư Chu vẫn chưa hoàn hồn, không nhịn được hỏi: "Tiểu Diệp, cậu thấy thế nào?" Diệp Kiêu nhíu chặt mày: "Dựa theo tình hình vừa rồi, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã thức tỉnh.

Xem ra trong mộ này ngoài chúng ta ra còn có người sống khác, nó chắc chắn là đang đuổi theo bọn họ, nếu không với ngần này người, chúng ta đã sớm thành thức ăn cho nó rồi.

Chúng ta phải tranh thủ rời khỏi đây ngay, ngộ nhỡ nó phản ứng lại, nhận ra chúng ta ở đây thì e rằng khó mà thoát được." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc: "Còn có người khác sao?" Diệp Kiêu gật đầu: "Mọi người đừng quên, Lệ Tả đã vào đây rồi.

Chúng ta đi nãy giờ, ngoài mộ thất và quan tài thì đây là lần đầu thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, cũng không hề tùy tiện đụng chạm.

Nó vốn đang ngủ say, tại sao đột nhiên lại tỉnh?

Tôi đoán chắc chắn có người đã chạm vào cơ quan nào đó khiến nó thức giấc, mọi người phải hết sức cẩn thận.” Nói đoạn, Diệp Kiêu vẫy tay ra hiệu cho họ đi theo.

Miêu Phong dìu giáo sư Chu, giáo sư Dương và phó giáo sư đi sát phía sau.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao đi tiên phong.

Thạch thất tối om như một con quái thú khổng lồ đang há miệng chờ họ tự chui đầu vào lưới.

Dù biết phía trước đầy rẫy hiểm nguy, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lôi đi “thưởng thức”, nhưng hiện tại đã không còn đường lui, chỉ có thể tiến về phía trước.

Diệp Kiêu cầm cổ đao đi vòng qua chiếc đỉnh thanh đồng kia, chẳng ai dám nhìn vào bên trong.

Trong lòng mọi người đầy bất an, bắt đầu thấy hối hận: Tại sao lại đến nơi này?

Tại sao phải vào chốn này?

Giờ thì lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, không còn đường thoát, thậm chí có thể bỏ mạng tại đây.

Họ chỉ còn biết hy vọng Diệp Kiêu có thể tạo nên kỳ tích.

Tuy nhiên chân mày Diệp Kiêu vẫn nhíu chặt, đừng nói là người khác, ngay cả anh nếu đụng độ với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng khó mà vẹn toàn rút lui, huống chi còn phải bảo vệ bao nhiêu người thế này.

Lúc này Diệp Kiêu chỉ có thể gắng hết sức một phen, anh không muốn thấy cả đội khảo cổ phải vùi xác ở đây.

Vất vả lắm mới tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, nếu đụng phải thứ này thì thật là vô phương cứu chữa!

Diệp Kiêu cũng không ngờ mục tiêu cuối cùng của Thành Cát Tư Hãn lại là thứ này.

Để bảo vệ lăng mộ của mình, ông ta không tiếc gieo trồng loại quái giáp đáng sợ này.

Bảo sao bao nhiêu năm qua chưa từng có ai tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Nhưng hiện tại còn một chuyện Diệp Kiêu vẫn chưa nghĩ thông, đó là tại sao phù thủy Shaman cũng ở trong lăng mộ?

Nếu phù thủy tham gia tế lễ để linh hồn Thành Cát Tư Hãn bất diệt, sau đó thủ mộ thì còn có thể giải thích được.

Nhưng theo tình hình vừa rồi, rõ ràng phù thủy Shaman đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp giết chết.

Ông ta rốt cuộc đã sống bao nhiêu năm?

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp từ lúc được gieo trồng đến khi hấp thụ địa khí long mạch để hoàn toàn thành hình, ít nhất cũng phải mất mấy chục năm.

Chẳng lẽ vị phù thủy chết ở đây đã thủ ở nơi này mấy chục năm sao?

Hoặc là sau đó đã xảy ra chuyện gì khiến phù thủy phải quay lại đây lần nữa.

Nếu đúng như vậy, e rằng đằng sau vị phù thủy Shaman này còn có bí mật không thể tiết lộ.

Việc Thành Cát Tư Hãn lúc đó thực sự sống hay chết vẫn còn là một ẩn số.

Một suy nghĩ táo bạo hình thành trong đầu Diệp Kiêu.

Ai cũng biết phù thủy Shaman có vai trò cực kỳ quan trọng đối với Thành Cát Tư Hãn.

Diệp Kiêu đoán rằng có thể Thành Cát Tư Hãn còn giấu bí mật lớn hơn nữa trong lăng mộ này, nhưng nhiệm vụ cấp bách hiện giờ là tìm ra cách phá giải Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Nếu chẳng may đụng độ trực diện, hậu quả sẽ không lường trước được.

Lúc này, mọi người đã đi qua hố đen, trong đường hầm tối om chỉ có ánh sáng từ đèn pin chiếu rọi.

Đầu óc Diệp Kiêu xoay chuyển liên tục, còn khán giả trước màn hình thì căng thẳng đến tột độ.

“Mẹ nó!

Tôi cứ có cảm giác bọn họ chắc chắn sẽ đụng phải Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, và chắc chắn sẽ tổn thất thảm trọng!” “Chuyện đó còn phải nói sao?

Diệp Đảo ơi, anh mau tranh thủ thời gian rút lui theo đường cũ đi, cứ đi tiếp là đường chết đấy!” “Diệp Đảo nghe thấy không?

Chương 286

Không ngờ tín hiệu thiết bị livestream này tốt thật, dưới đất sụp đổ thành thế kia rồi mà vẫn xem được hình ảnh." "Diệp Đảo đang đánh cược một ván bài ngửa rồi, xin đừng đưa mọi người vào chỗ chết!" "Nói bậy, không đi thì ở lại cũng chết, thà đánh cược một phen còn hơn.

Không có cách giải không có nghĩa là không giải được, trí tuệ con người là vô hạn mà." "Đúng là nghệ cao người bạo dạn, Diệp Đảo tự cầu phúc đi!" Diệp Kiêu dẫn đầu đi phía trước, chẳng ai biết Cửu Tử Kinh Lăng Giáp thực sự trông như thế nào.

Anh nhớ lại những đồ thanh đồng thời Tam Đại đã thấy trước đó, chỉ sợ trong ngôi mộ vừa sụp đổ lúc nãy, bãi tế lễ chỉ là một phần, có lẽ nơi nào cũng có đồ thanh đồng và xác chết vụn để nuôi dưỡng nó sinh trưởng.

Nếu đúng là vậy thì rắc rối to rồi.

Càng sợ cái gì thì cái đó càng đến, suy nghĩ của anh nhanh chóng được chứng thực.

Lúc này Diệp Kiêu cùng nhóm giáo sư Chu tiếp tục tiến bước trong đường hầm, bước thấp bước cao.

Tiếng động kinh thiên động địa vừa rồi đã khiến cấu trúc cả lăng mộ thay đổi, lúc lên lúc xuống, lại còn nhiều đoạn đứt gãy, mấy người họ phải trải qua muôn vàn khó khăn mới tiến lên được.

Diệp Kiêu chợt nghĩ, lăng mộ đã loạn thành thế này, chắc chắn Thành Cát Tư Hãn đã tính toán đến.

Ngộ nhỡ một ngày nào đó có kẻ đột nhập, Cửu Tử Kinh Lăng

Giáp sẽ bắt đầu hành động, thậm chí hủy diệt cả lăng mộ.

Nếu quan tài chính ở đây, liệu có bị đè nát không?

Nếu vậy thì làm sao để tránh được?

Một bản đồ hiện lên trong đầu Diệp Kiêu, tầm mắt anh chợt sáng bừng.

Hóa ra là như vậy, dù có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở trong nhưng muốn tìm thấy mộ huyệt thật sự cũng không hề dễ dàng, song lúc này anh đã đoán ra vị trí của quan tài chính.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Kiêu khẽ nhếch lên một nụ cười.

Cảm giác như trong bóng tối có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, quay đầu lại thấy những người đi sau đều đã nhụt chí.

Diệp Kiêu định nói: "Mọi người không cần phải như vậy, chỉ cần chúng ta..." Lời chưa dứt, giáo sư Dương đột nhiên lảo đảo tựa vào tường, bức tường phía sau kêu "rắc" một tiếng rồi đổ sụp!

Cả người ông ngã nhào vào một mộ thất, tiếng động lớn khiến ai nấy giật mình, ngay cả bản thân giáo sư Dương cũng ngẩn ngơ.

Chỗ đứt gãy vốn đã trống rỗng, vị trí ông vừa tựa vào đã cực kỳ yếu do sụp lún, căn bản không chịu nổi sức nặng của một người.

Giáo sư Dương ngã sóng soài, mọi người lúng túng đỡ ông dậy, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một người đang ngồi trong góc.

Giáo sư Dương sợ hãi vội bò dậy, chỉ tay về phía đó: "Ai?!" Trong bóng tối, một luồng sáng truyền đến, đó là một vật thể tỏa ra ánh cam nhu hòa.

Ánh sáng đột ngột xuất hiện trong mộ thất đen đặc thực sự làm mọi người hoảng hồn!

Họ đồng loạt chiếu đèn pin về phía đó, khi nhìn rõ thì không khỏi sững sờ: Lệ Tả!

Nhìn thấy Lệ Tả, Diệp Kiêu vội vàng bước tới.

Trong đầu anh vang lên tiếng cười và câu nói của cô ta: "Tiểu đệ đệ, để chị giáo huấn cưng nhé!" Lúc đó cô ta xinh đẹp mềm mại biết bao, vậy mà giờ đây lại nằm gục dưới đất, khóe miệng nở một nụ cười mãn nguyện, khóe mắt còn vương lệ, tay cầm một chiếc cung đăng.

Chẳng lẽ đây chính là chiếc cung đăng trong truyền thuyết?

Diệp Kiêu bước nhanh tới, đưa tay bắt mạch cho Lệ Tả.

Cô ta đã tắt thở từ lâu.

Lúc này lòng Diệp Kiêu đầy mâu thuẫn.

Ban đầu Lệ Tả đánh thuốc mê họ chỉ vì muốn lấy trang bị, lúc đó anh còn thấy người đàn bà này lòng dạ rắn rết, nhưng khi thấy thi thể cô ta nằm đây, Diệp Kiêu lại thấy chạnh lòng.

Lệ Tả mang theo giọt lệ nơi khóe mắt, gương mặt tươi cười tựa vào góc tường, ánh cam nhu hòa từ chiếc cung đăng trong lòng khiến cảnh tượng như một bức tranh tĩnh lặng.

Cả nhóm cũng ngẩn người: "Đây chẳng phải mụ đàn bà đó sao?

Không ngờ lại chết ở đây!" "Tôi đã bảo rồi, làm ác tất sẽ tự diệt, cô ta chết chẳng có gì đáng tiếc." "Thứ trong lòng cô ta là cung đăng truyền thuyết sao?

Cái loại có thể thực hiện tâm nguyện ấy?" Giáo sư Dương vừa nói xong đã không đợi được mà muốn tiến lên.

Vừa chạm vào cung đăng, không ngờ Diệp Kiêu đã mạnh bạo kéo ông lại.

Ngay giây sau, một chiếc xúc tu xé toạc chân tường, nhanh chóng xòe ra những gai nhọn vặn vẹo trước mặt mọi người.

Họ sợ đến mức run bần bật, bịt chặt miệng không dám phát ra tiếng động.

Chiếc xúc tu dài ngoẵng đầy gai uốn éo như đang thăm dò bọn họ.

Diệp Kiêu ra hiệu cho mọi người đứng im.

Giây tiếp theo, xúc tu quấn lấy Lệ Tả, định lôi cô ta vào trong vách tường.

Dù đã chứng kiến nhiều cảnh tượng lớn, đội khảo cổ vẫn thấy chiếc xúc tu này thật khó tin, thứ này vốn không nên tồn tại trong nhận thức của họ.

Trước mắt là một loại xúc tu thực vật dạng dây leo, mọc đầy gai nhọn và có chứa thi độc.

Dù Diệp Kiêu đã giải thích trước đó, nhưng khi tận mắt chứng kiến, họ vẫn đứng hình vì sợ hãi.

Một khi bị nó chạm vào, chất độc sẽ khiến máu đông lại ngay lập tức, thần tiên cũng không cứu nổi.

Lúc này xúc tu nhấc bổng thi thể Lệ Tả lên, những chiếc gai nhọn đâm sâu vào da thịt, máu tươi lập tức tuôn ra đầy đất.

Xúc tu kéo Lệ Tả vào tường, rồi đột nhiên như cảm nhận được điều gì, nó buông cô ta ra.

Đôi mắt Lệ Tả trợn trừng nhìn trân trân vào họ khiến ai nấy không dám nhìn thẳng.

Không khí im lặng đến đáng sợ, ngay cả Diệp Kiêu cũng không dám cử động, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Anh tự nhủ nếu chiếc xúc tu này dám tiến lại gần, anh tuyệt đối sẽ

không nương tay.

Nhưng người của đội khảo cổ đã không đứng vững nổi nữa, Miêu Phong phải dìu giáo sư Chu, nếu không vị giáo sư già đã ngã quỵ.

Hơi thở tử thần một lần nữa bao trùm lấy họ.

Nếu là cương thi thì còn có thể dùng cổ đao hoặc dùng lửa đốt, nhưng thứ này đao thương bất nhập, nước lửa không thấm, lại còn kịch độc, gần như vô giải.

Phải làm sao đây?

Mọi người nhìn chiếc xúc tu không ngừng vươn ra bò quanh mặt đất, thỉnh thoảng lại vặn vẹo trên không như đang thử thách họ, sợ đến mức sắp khóc.

Sự sợ hãi bao phủ đỉnh đầu, chỉ sợ giây tiếp theo mình sẽ bị lôi đi.

Miêu Phong hoảng loạn tột độ, giáo sư Chu cũng vậy, ông đành nhắm mắt chấp nhận số phận, nếu nó bắt ông đi để đổi lấy sự an toàn cho đội khảo cổ thì ông cũng cam lòng.

Nhưng đôi chân run rẩy đã tố cáo sự sợ hãi của ông.

Chương 287

Những người còn lại cũng không khá hơn, bắt đầu thấy hối hận vì đã vào đây.

Đây là lần đầu họ thấy chiếc xúc tu này, mỗi khi nó lướt qua đều như đang thẩm tra bọn họ.

Dù không có mắt, chỉ là một loại thực vật, nhưng cảm giác sắp bị "ăn sạch sành sanh" hiện lên rõ rệt.

Có người không dám nhìn, đành nhắm tịt mắt lại.

Không khí căng thẳng khiến không ai dám thở mạnh.

Chiếc xúc tu tiến đến trước mặt Miêu Phong và giáo sư Chu, lượn lờ trên đỉnh đầu họ.

Hai người bịt miệng không dám thở.

Diệp Kiêu đứng bên cạnh nắm chặt cổ đao, sẵn sàng ứng chiến.

Xúc tu chậm rãi lướt qua, gai nhọn suýt chút nữa đâm vào cổ giáo sư Chu, ông hơi ngả người ra sau mới né được.

Cảnh tượng này khiến người xem livestream căng thẳng đến tột cùng.

"Toát mồ hôi hột, đáng sợ quá!" "Giáo sư Chu may mắn thật, mạng lớn đấy!" "Trời Phật phù hộ!" "Diệp Đảo nghĩ cách đi chứ!

Cứ thế này chắc phát điên mất, sợ chết khiếp rồi!" Mọi người đều cầu nguyện chiếc xúc tu đừng đến chỗ mình.

Xúc tu lượn lờ một vòng, không phát hiện vật sống nào, cuối cùng từ từ rụt lại vào chân tường.

Nó bất ngờ quấn chặt lấy Lệ Tả, bẻ gập cơ thể cô ta thành một tư

thế vặn vẹo không thể cứu vãn rồi lôi tuột vào trong tường.

Máu chảy lênh láng, không khí nồng nặc mùi máu tanh tưởi, y hệt cái mùi lúc đầu.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi nhíu mày, Lệ Tả thật đáng tiếc, ngay cả cung đăng cũng bị lôi vào tường.

Đúng lúc này, phía sau có người run rẩy, rồi một mùi khai nồng nặc xộc lên.

Diệp Kiêu thầm gọi hỏng bét, quả nhiên khi nước tiểu chảy xuống ống quần người đó, chiếc xúc tu lập tức từ trong tường phóng ra với tốc độ sấm sét, lao thẳng về phía họ.

Đám đông hoảng loạn hét lên rồi tản ra tứ phía.

Cả đám như chim muông tan tác, nhưng vì động đất vừa rồi nên đường hầm đầy đất đá, họ còn chưa kịp định thần thì đã chọc giận Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Tiếng hét đã đánh thức nó hoàn toàn, nó dài hơn tưởng tượng rất nhiều, tức khắc tuôn ra từ bốn phương tám hướng. *Rắc!* Vách tường nứt toác, những xúc tu đầy gai quấn lấy người đứng gần nhất.

Tiếng xương gãy răng rắc vang lên, gai nhọn đâm sâu vào người nạn nhân.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bám chặt lấy người đó, chàng thanh niên trẻ tuổi trừng mắt run rẩy rồi tắt thở ngay lập tức.

Đúng là chất độc giết người trong chớp mắt!

Gương mặt cậu ta đen sạm lại, máu chảy dọc theo những chiếc gai nhọn, chỉ trong thoáng chốc, một người sống sờ sờ đã bị hút khô máu, biến thành một xác khô quắt queo.

Cảnh tượng chết chóc đẫm máu diễn ra ngay trước mắt khiến ai

nấy đờ người, mắt trợn ngược kinh hãi.

Phó giáo sư gào lên: "Tiểu Lưu!" Đó là học trò của ông, chỉ trong vài giây đã không còn nữa.

Đôi mắt phó giáo sư đỏ rực, nhưng sức mọn không làm gì được, ông định lao tới thì bị người ta giữ lại: "Phó giáo sư, ông không cần mạng nữa sao!" Tiếng kêu khóc chưa dứt, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã vứt xác Tiểu Lưu xuống, từ trong tường chui ra bao vây lấy họ.

Lần này mọi người hoàn toàn ngớ người.

Cái chết dường như là điểm đến cuối cùng của họ!

Không khí kinh hoàng bao trùm tâm trí mọi người.

Xác Tiểu Lưu nằm đó, mùi máu tanh nồng nặc vẩn vương nơi đầu mũi, mùi hôi thối khiến ai nấy buồn nôn nhưng không ai dám nôn ra.

Lòng họ đầy sợ hãi, hormone adrenaline tăng vọt, muốn phá vây nhưng không dám đụng chạm.

Những chiếc gai nhọn lướt qua mũi họ, như thể giây tiếp theo sẽ chọn ngẫu nhiên một người đưa vào cõi chết.

Chưa bao giờ họ thấy tuyệt vọng như thế này, sống lưng lạnh toát, muốn chạy trốn nhưng không đủ can đảm.

Nhìn những xúc tu màu xanh đậm đầy máu thịt, thậm chí còn vướng cả một đoạn nội tạng của Tiểu Lưu trên đó, máu nhỏ tí tách xuống đầu họ.

Nỗi sợ hãi bóp nghẹt trái tim, không khí loãng dần, cảm giác sắp ngạt thở khiến ai nấy đều run rẩy.

Ngàn năm trước, Thành Cát Tư Hãn đã huy động lực lượng khổng lồ giết vạn nô lệ chính là vì giây phút này.

Để lăng mộ không bị quấy rầy, ông ta không tiếc giá nào để tạo ra

bãi tế này.

Trong phòng livestream, mọi người cũng căng thẳng đến tột độ.

Họ đều là những người sống trong thời bình, sao chịu nổi cảnh tượng này.

Người chết, lại còn là livestream thực tế, những người chưa từng thấy cảnh chết chóc bắt đầu nôn thốc nôn tháo trước màn hình.

Đột nhiên, một chiếc xúc tu vươn thẳng tới trước ống kính camera, hình ảnh độ nét cao phóng đại Cửu Tử Kinh Lăng Giáp khiến người xem khóc thét, vội vàng tắt màn hình, run lẩy bẩy như thể con quái vật có thể chui ra từ thiết bị để giết họ vậy!

Những kẻ dũng cảm nhìn vào màn hình thì người cứng đờ, không thể cử động.

Khi xúc tu rời khỏi ống kính, mọi người mới nhẹ nhõm phần nào, nhưng nỗi căng thẳng vừa buông lỏng thì dạ dày lại lộn nhào.

"Oẹ!" Có người không nhịn được đã nôn ra!

"Tôi không chịu nổi nữa, thực sự không chịu nổi nữa rồi, Diệp Đảo mau đưa họ đi đi.

Không đi được thì chết quách cho xong, chứ thế này thì kinh tởm quá." "Vừa nãy tôi sợ đến tè ra quần rồi, mẹ ơi cứu con!" "Tôi thấy đau tim quá, xin lỗi, xe cấp cứu đến rồi, mọi người xem tiếp đi, tôi rút đây." "Thương đội khảo cổ quá, họ đang ở ngay hiện trường cơ mà!" "Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Đảo còn 3 giây nữa là tới chiến trường, lên đi anh ơi!" "Cổ đao cũng chưa chắc đấu lại, thứ này vô giải rồi, chỉ có vũ khí hiện đại thôi, quân đội bao giờ mới tới?" "Trong tình cảnh này chỉ cần chém một nhát là nó sẽ điên cuồng quất loạn xạ, lúc đó người chết còn nhiều hơn." "Tôi thấy Diệp Đảo sợ rồi, trước toàn nói mồm, giờ đụng chuyện là chùn bước ngay." "Lầu trên uống thuốc

chưa mà sủa thế?

Thử đặt mình vào hoàn cảnh đó xem?" "Diệp Đảo chẳng bảo rồi sao, dân đổ đấu thường còn chưa thấy thứ này, kẻ thấy đều chết cả rồi, vô phương cứu chữa." Trong khi cư dân mạng tranh cãi, Diệp Kiêu đang suy nghĩ cách phá giải.

Giờ đã không thể tránh né, tuy anh có máu Kỳ Lân không sợ độc, lại có Quỷ Tỳ, nhưng mạng người đều như nhau, anh không thể chỉ lo chạy thoát thân một mình.

Nhiều người ở đây như vậy, anh không thể bỏ mặc.

Anh bảo vệ giáo sư Chu ở phía sau, lúc này Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đang vây quanh họ chờ thời cơ tấn công.

Thi thể Tiểu Lưu vẫn nằm đó, xúc tu nhanh chóng kéo cậu ta vào trong tường, vách tường nứt toác xuống dưới, dường như định lôi cậu ta xuống sâu hơn.

Diệp Kiêu nhìn qua, chẳng lẽ gã này muốn nhấm nháp từ từ?

Hay bên dưới còn nhiều xúc tu hơn nữa?

Chương 288

Dù đã hút máu nhưng nó vẫn không muốn bỏ xác, rốt cuộc trong tường này giấu bao nhiêu xúc tu đây?

Thành Cát Tư Hãn năm đó hiến tế nô lệ, trải qua bao năm Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mới hình thành, công trình khổng lồ thế này quả là làm khó ông ta rồi.

Ánh mắt Diệp Kiêu thoáng hiện vẻ mỉa mai, không thể nói là khâm phục, chỉ có thể nói anh không thể thay đổi suy nghĩ của người xưa.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không sợ nước lửa, lại có thi độc, nhược điểm của nó nằm ở đâu?

Đầu óc Diệp Kiêu xoay chuyển nhanh chóng, vừa nãy là do tiếng hét và mùi nước tiểu nên nó mới bỏ qua Lệ Tả để tấn công họ.

Còn bây giờ...

đúng rồi!

Diệp Kiêu chợt hiểu, khi họ đứng im không động đậy, nó không tìm được họ.

Ngay cả nhịp thở cũng không kích động được nó, chẳng lẽ là do mùi vị và âm thanh sao?!

Nó có thể bắt chính xác người sống là nhờ âm thanh và mùi vị.

Thực vật nghe được âm thanh là điều đã qua thí nghiệm khoa học, nếu hát hoặc đàn cho cây nghe, nó sẽ ra quả to hơn, và thứ này cũng vậy.

Huống hồ còn có rễ cây Cửu Tử Hoàn Hồn Thảo trộn lẫn với xác thịt vụn, loại quái giáp nửa đồng nửa thực vật này có cảm quan cực

kỳ nhạy bén.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu chậm rãi di chuyển chân.

Đất đá vụn do sụp đổ nằm rải rác khắp nơi, anh đá một hòn đá đi. "Bộp" một tiếng, hòn đá nảy vào tường, đồng thời anh nhanh chóng di chuyển ra xa giáo sư Chu và những người khác.

Xúc tu lập tức vồ lấy vách tường, gạch đá rơi lả tả.

Diệp Kiêu cẩn thận vẫy tay, chỉ vào tai và mũi mình rồi lắc đầu, mọi người đều hiểu ý, nín thở không dám ho mạnh.

Tuy nhiên, hành động vừa rồi cũng khiến Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lập tức lao về phía Diệp Kiêu, khiến ai nấy đều thót tim.

Diệp Kiêu đứng im bất động, chiếc xúc tu dừng lại ngay trước mặt anh.

Xúc tu mềm mại mọc đầy gai nhọn trông giống như một chiếc gậy đinh ba, nhưng sức sát thương lớn hơn nhiều.

Gai nhọn dừng lại cách mũi Diệp Kiêu chỉ 0,01 mét, chỉ cần anh cử động là kịch độc sẽ xâm nhập ngay.

Mọi người sợ đến nhắm tịt mắt, lo rằng giây tiếp theo Diệp Kiêu sẽ trở thành xác chết.

Giáo sư Chu cũng không dám nói gì, tính mạng là trên hết, dù cái thân già này có thể đi đời bất cứ lúc nào nhưng ông cũng không muốn chết thảm như vậy, cảnh tượng này quá đẫm máu.

Nỗi sợ bao trùm mộ thất, không ai dám nhúc nhích.

Diệp Kiêu nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Lúc này, xúc tu bỏ qua anh, từ từ dựng đứng thân mình lên, cả hệ thống rễ thực vật hiện rõ mồn một trước mắt Diệp Kiêu.

Anh hơi ngạc nhiên, rễ này rất dài, chằng chịt bám trên đất và vách tường, rốt cuộc thân chính của nó ở đâu?

Nếu tìm được bản thể, chém đứt rễ của nó thì có lẽ sẽ phá giải được.

Trong cộng sinh trùng thực, chỉ cần chém đứt Sa Kinh Cức là xong, thì Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng vậy, chẳng qua là sự kết hợp giữa Cửu Tử Hoàn Hồn Thảo và đồ thanh đồng, chỉ cần phá hủy rễ và đồ thanh đồng là được.

Nhưng thứ này đã sống bao nhiêu năm, dường như đã có trí tuệ, nó không vội rời đi mà chơi trò chiến thuật vòng quanh.

Mấy chiếc xúc tu bò lổm ngổm trên mặt đất như những con rắn đầy gai, khiến ai nhìn cũng không nỡ.

Vì mọi người đứng ở các vị trí khác nhau nên xúc tu bò loạn xạ không quy luật, gai nhọn sượt qua da thịt khiến người đó đau đến co rút đồng tử, chưa kịp hét lên đã thấy dưới chân một vũng máu, sau đó bịt mũi miệng ngã gục.

Xúc tu lại bị thu hút, lôi xếch người đó đi quấn chặt, máu chảy đầm đìa!

Cuối cùng cũng có người không chịu nổi: "Á, cho tôi chết quách cho xong đi!" Anh ta gào lên một tiếng rồi lao ra ngoài, nhưng mới chạy được hai bước đã bị một chiếc xúc tu từ tường đâm ra lôi tuột vào trong.

Trong chớp mắt lại mất thêm hai người nữa, giáo sư Chu nắm chặt ống quần không dám cử động.

Mùi máu, tiếng xương cốt bị nghiền nát, cảnh tượng kinh dị này khiến ai nấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lúc này Diệp Kiêu thực sự không nhịn nổi nữa, cứ đứng im thế

này không phải cách, huống hồ nhiều người thế này, con quái vật có thể chờ chứ họ thì không.

Đám người này già yếu có đủ, lại còn xác chết ngay trước mắt, cứ thế này thì cả đội sẽ bị tiêu diệt sạch.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu còn chưa kịp động thủ thì đã có người không chịu nổi nữa, lao về phía cửa đá.

Nhưng sau trận động đất, đất đá chặn lối, đường phẳng còn khó chạy huống chi giờ đường xá hiểm trở, vừa lao ra đã bị chặn lại.

Thấy người đó sắp mất mạng, Đồ Khôn giơ súng bắn một loạt đạn vào xúc tu để tranh thủ vài giây.

Ngay sau đó, xúc tu phát điên, tấn công điên cuồng vào họ, tiếng hét vang lên khắp nơi.

Đặc biệt là Đồ Khôn, vì nổ súng nên đã chọc giận Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, mọi xúc tu đều nhắm vào anh ta.

Khi Đồ Khôn bị bao vây, ai nấy đều than khóc.

"Thôi xong, anh chàng này đúng là hảo hán, vì cứu người mà lộ diện, giờ thì đơn độc rồi." "Cả đội tiêu tùng chắc luôn, kiểu này chết chắc không tìm thấy xác." "Thương quá +1!" "Đao thương bất nhập lại còn kịch độc, thần tiên cũng chịu chết." Đột nhiên, từ một góc chéo, một bóng người lao ra, loáng một cái hai nhát đao đã mở đường máu.

Khán giả chỉ thấy một tàn ảnh lướt qua, xúc tu rụng đầy đất rồi héo rũ, Đồ Khôn cũng nhờ vậy mà thoát chết trong gang tấc.

Những xúc tu khác lập tức quay đầu nhắm vào bóng người kia.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao chém giết giữa vòng vây, mấy nhát đao hạ xuống khiến xúc tu rơi lả tả, mở ra đường sống.

Diệp Kiêu hét lớn: "Lùi lại hết đi!" Chàng thanh niên trước mắt gương mặt kiên định, tay cầm trường đao chặn ở phía trước như một vị thiên thần giáng thế, kéo họ ra khỏi bờ vực cái chết!

Ánh mắt mọi người lộ rõ vẻ vui mừng khôn xiết.

"Mẹ kiếp, là Diệp Đảo kìa!" "Diệp Đảo ngầu lòi quá!" "Diệp Đảo YYDS!

Quá soái!" "Diệp Đảo ơi em muốn sinh con cho anh!" Phòng livestream ngập tràn bình luận khen ngợi, sự xuất hiện của Diệp Kiêu mang lại tia hy vọng cho đội khảo cổ.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp gặp tổn thất lớn liền từ từ rụt lại.

Diệp Kiêu nhíu mày, thứ này chôn dưới đất bao năm, hút bao nhiêu máu thịt người sống nên giờ đã có ý thức, dường như nó rất sợ anh.

Dù nó lùi bước nhưng Diệp Kiêu không định để nó yên.

Anh vung đao chém mạnh vào vách tường, cắt đứt đường lui của nó, sau đó bồi thêm mấy nhát, băm vằn những xúc tu lộ ra ngoài.

Chương 289

Nhưng những sợi rễ sau đó vẫn nhanh chóng rụt lại, xem ra không tìm thấy bản thể thì không xong.

Không khí tử thần tan biến trong chốc lát, dù biết xung quanh vẫn tiềm ẩn nguy hiểm nhưng tạm thời đã giải trừ nguy cơ, ai nấy đều ngã quỵ xuống đất, mồ hôi đầm đìa.

Giáo sư Chu run rẩy ôm chầm lấy Diệp Kiêu, anh vội đỡ ông: "Giáo sư Chu, ông không sao chứ?" Giáo sư Chu cảm thán không thôi: "Tiểu Diệp à, đa tạ cháu, đa tạ cháu!

Hôm nay nếu không có cháu, chúng ta chắc đều bỏ mạng ở đây rồi.

Nòng cốt của cả đội khảo cổ đều ở đây cả, cháu bảo tôi phải nói gì để cảm ơn đây!" Ông lão rơi nước mắt, phần vì sợ, phần vì thực sự cảm kích Diệp Kiêu đã cứu mạng họ trong lúc nguy nan.

Nếu không có anh, họ chắc chắn đã bị diệt sạch.

Diệp Kiêu nhíu mày: "Tôi thấy chúng ta nên mau chóng rời đi, cứ thế này thì hậu quả khôn lường, với lại Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bị tôi đánh đau chắc chắn sẽ quay lại phục thù.

Lúc giao đấu tôi đã nhận ra, thứ này hình như đã có linh trí." Nghe vậy ai nấy đều kinh hãi.

Diệp Kiêu nhắc nhở: "Mọi người đừng chần chừ nữa, đi mau thôi, chậm chân là không thoát nổi đâu." Biết anh không nói dối, mọi người không kịp nghỉ ngơi, vội đứng dậy định đi tiếp.

Đột nhiên lại một trận rung chuyển, mộ thất lần nữa chao đảo, vách tường nứt toác, có thể thấy rõ các xúc tu đang bò trong tường.

Xem ra sau khi bị thương nặng, nó đã quay về phía bản thể và

chuẩn bị nghiền nát họ trên diện rộng.

Lúc này chẳng màng có bao nhiêu xúc tu, nhìn cái mộ thất này chắc sắp sập đến nơi.

Diệp Kiêu vội kéo giáo sư Chu đi, vách tường tứ phía đều sụp xuống, lần này dữ dội hơn trước.

Cả mộ thất vang lên tiếng "sột soạt", Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã dốc toàn lực ra quân, khiến mọi người kinh hãi tột độ.

Diệp Kiêu hét lên: "Nó định lật tung cả ngôi mộ để chôn sống chúng ta đấy, chạy mau!

Ở đây chắc chắn có cơ quan!" Sau khi bước qua tấm đá xanh, Diệp Kiêu dẫn giáo sư Chu quan sát kỹ.

Xúc tu từ tường tràn ra như lũ, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã bị chọc giận hoàn toàn, nó muốn quét sạch những kẻ xâm nhập, không màng đến bản thân, đã chết thì cùng chết.

Thành Cát Tư Hãn dày công sắp xếp cơ quan tối thượng này, một khi khởi động thì không ai giải được.

Diệp Kiêu không nghĩ nhiều, đưa mắt quét nhanh toàn trường.

Giữa cảnh đất rung núi chuyển, mộ đạo sụp đổ từng mảng, nó muốn hủy diệt cả con đường này!

Diệp Kiêu chợt thấy một bánh răng ẩn hiện trong vách đá, anh lập tức hành động, nhảy ba bước qua đó, đưa tay nhấn mạnh vào mối nối của bánh răng. "Rầm" một tiếng, một cơ quan lật lộ ra trước mắt, đây chính là cơ hội đào thoát tuyệt vời.

"Mọi người mau tới đây, lối này chắc chắn thông thẳng xuống đáy mộ đạo!

Ở dưới cơ quan chắc chắn sẽ không bị sập đâu!" Nghe vậy, nhóm

giáo sư Chu chẳng biết lấy đâu ra dũng khí, giữa cảnh Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đang điên cuồng tàn phá, họ né trái tránh phải, lần lượt nhảy xuống.

Sau một tiếng nổ lớn, bóng tối vô tận lướt qua, mọi người ngã xuống đất.

Từ mộ đạo xuống đây cao khoảng hơn hai mét, thanh niên còn chịu được chứ các giáo sư thì ngất lịm đi.

Diệp Kiêu giật mình, phòng livestream cũng tối đen.

"Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ bị diệt sạch rồi sao?" "Lầu trên đừng có nói bậy, người tài như Diệp Đảo sao có thể gặp nạn dễ thế được!" "Tôi lo cho giáo sư Chu thôi, tuổi đó mà ngã thế thì không đùa được đâu." Diệp Kiêu cũng lo giáo sư Chu bị thương, vội chạy lại đỡ ông dậy, kiểm tra hơi thở và xem xét kỹ, may mắn là không bị gãy xương.

Giáo sư Chu vẫn chưa tỉnh, mọi người vội vàng sơ cứu.

Miêu Phong đứng cạnh run rẩy, không biết bao giờ mới thoát khỏi đây, phía trên vẫn vang lên tiếng ầm ầm.

Diệp Kiêu biết con quái vật đã nổi điên, nó chưa phá hủy nơi này ngay chẳng qua vì vấn đề thời gian, nhưng sớm muộn gì cũng tới.

Mọi người dần tỉnh lại, sau khi uống nước và tiêm một mũi trợ tim, giáo sư Chu mới từ từ mở mắt, các giáo sư khác cũng tỉnh lại.

Thấy mọi người bình an vô sự, anh mới yên tâm.

Giáo sư Chu đứng dậy nhìn quanh: "Đây là đâu?" Mộ thất xung quanh tối đen như mực, dù đã bật đèn nhưng không ai có tâm trạng xem xét, tiếng động trên đỉnh đầu nhắc nhở họ phải luôn sẵn sàng.

Diệp Kiêu trầm giọng: "Đây có lẽ là đáy mộ huyệt, cũng là nơi

gần Thành Cát Tư Hãn nhất.

Nhưng ở đây sao lại tĩnh lặng thế này, trên kia động tĩnh lớn vậy chắc mộ đạo không còn nữa đâu, có lên cũng không thoát ra được, phải tìm đường khác thôi!" Nói xong anh dẫn họ đi dò dẫm, phó giáo sư đột nhiên gọi: "Mọi người nhìn xem cái gì kia?" Chỗ góc rẽ có một cái bóng, mọi người tiến lại gần, tầm mắt chợt mở rộng.

Một chiếc đỉnh thanh đồng khổng lồ xuất hiện trước mặt.

Họ định lại gần xem cho rõ thì Diệp Kiêu giữ lại: "Đừng qua đó, nguy hiểm đều ở phía trước." Cảm giác rợn người đột nhiên quay lại, tiếng tim đập thình thịch khiến ai nấy chấn động.

Phòng livestream cũng lấy lại sự tĩnh lặng: "Cái gì thế?

Lại là đỉnh thanh đồng thời Tam Đại, chẳng lẽ lại là bãi tế lễ?" "To quá, chứa nổi không nhỉ?

Chẳng lẽ còn nguy hiểm gì nữa?" Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở phía trên, vậy thứ này là gì?

Diệp Kiêu quan sát những sợi rễ xung quanh.

Ban đầu anh đoán nó ẩn mình dưới đất, vừa rồi chém đứt mấy cái xúc tu mà nó cũng không hiện nguyên hình, dưới này lại bình an vô sự khiến anh phải suy nghĩ xem đây rốt cuộc là nơi nào, và chiếc đỉnh kia có tác dụng gì?

Khi lại gần, Diệp Kiêu dùng đèn pin soi.

Mọi người bịt miệng không dám nói, chỉ thấy trong chiếc đỉnh khổng lồ là một khối thịt đang ngọ nguậy.

Ban đầu họ tưởng là thịt tế lễ của nô lệ ngày xưa, nhưng nghĩ lại không thể nào, bao nhiêu năm rồi mà thứ này trông vẫn còn tươi lắm, thật khó tin.

Nhìn kỹ hơn, mọi người rùng mình lùi lại, không ai dám tiến lên vì thứ đó vẫn đang chuyển động!

Nó phập phồng như đang thở, khiến ai nấy đều ngây người, khán giả livestream cũng chết lặng.

"Thứ gì vậy trời, trong mộ vẫn còn vật sống sao?" "Trông như miếng thịt luộc ấy." "Không thể nào, thứ này trông quen lắm." Thấy mọi người lùi lại, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Lúc đầu anh đã tự hỏi bản thể của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nằm ở đâu, vì muốn mọc lớn như thế bao quanh cả lăng mộ thì chắc chắn phải trải qua bao năm tháng, thân hình cực đại mới có thể huy động nhiều xúc tu đến thế.

Giờ thấy thứ này bám trong đồ thanh đồng, chỉ cần một cử động nhỏ là có thể chứng thực.

Diệp Kiêu không dám lơ là, sự việc lúc trước vẫn làm anh hơi rùng mình.

Anh chợt hiểu ra, đây chính là nguyên thân của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nó bám trong đồ thanh đồng, xung quanh là những sợi rễ dài vươn ra khoảng hơn hai mét, đỏ rực vì thấm máu.

Những thứ này nếu không nhìn kỹ thì không nhận ra được, vả lại nó ở ngay sát tường, tận đáy mộ thất, là nơi dễ ẩn nấp nhất.

Chiếc đỉnh thanh đồng thuộc thời Hạ, hoa văn trên đó chứng thực nguồn gốc của nó.

Chương 290

Diệp Kiêu chợt hiểu hết thảy, những hình vẽ trên bích họa chắc chắn là về thứ này.

Ban đầu anh tưởng Thành Cát Tư Hãn làm vậy vì bản thân ông ta, để linh hồn bất diệt thì trước tiên phải bảo quản tốt di thể, điều này không mâu thuẫn.

Không ngờ sau bao năm tiến hóa, giờ đây phát hiện ra nguyên thân của nó, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng không dám khinh suất.

Vì hệ thống rễ gắn liền với đồ thanh đồng, muốn phá hủy đỉnh thanh đồng thì Hắc Kim Cổ Đao của anh chưa chắc đã chém đứt ngay được.

Anh ra hiệu cho đội khảo cổ lùi lại, tuyệt đối đừng lại gần vách tường, ngộ nhỡ xúc tu xuyên tường đâm ra giết sạch họ thì khốn.

Mấy người vội vàng chạy về phía miệng hố vừa nhảy xuống, chỉ có khoảng diện tích một mét vuông này mới đảm bảo không bị phá hủy.

Giáo sư Chu run bần bật, lôi giấy bút ra, không dám nói mà viết một dòng chữ đưa cho Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, chúng ta phải làm sao?" Diệp Kiêu viết lại: "Án binh bất động, đây là nguyên thân của nó, không ai được đụng vào, chạm phải là dính kịch độc, chết ngay tức khắc." Mọi người thấy vậy không dám nhúc nhích.

Không ngờ thứ khổng lồ thế này lại trốn ở đây, chính là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, giờ tính sao đây?

Những bông hoa đồng màu xanh thẫm mọc ra từ đỉnh thanh đồng và lan rộng đến quy mô này thật khiến người ta không thể tin nổi.

Mọi người đều đoán Thành Cát Tư Hãn đã giết bao nhiêu người mới nuôi nổi con quái vật khổng lồ này, phải nói là tâm cơ của ông ta thật đáng sợ!

Dù nó không sợ nước lửa, nhưng theo tình hình vừa rồi thì nó rất sợ Hắc Kim Cổ Đao.

Quả nhiên thần khí vẫn là thần khí, thật phi phàm.

Diệp Kiêu nhìn xuống thanh cổ đao, nó có thể trừ tà và cực kỳ sắc bén, anh có thể chém xúc tu nhưng không chắc chém hết được tất cả để bảo vệ mọi người, điều này khiến anh lâm vào thế lưỡng nan.

Đồ Khôn và Mục Lực chủ động bước ra, viết lên giấy: "Anh Diệp, anh bảo làm gì bọn em sẽ làm nấy, việc bảo vệ giáo sư Chu cứ giao cho bọn em!" Thấy hai người họ chủ động đứng ra trong lúc hiểm nghèo để bảo vệ mọi người, Diệp Kiêu rất cảm động.

Họ cũng là người bình thường, hành động này cho thấy họ có một tấm lòng son sắt.

Diệp Kiêu im lặng hồi lâu rồi gật đầu, viết xuống giấy: "Hết sức cẩn thận, tôi sẽ đấu với nó, phải nhổ tận gốc thứ này mới đảm bảo an toàn cho cả mộ thất." Đến giờ họ vẫn chưa tìm thấy quan tài chính của Thành Cát Tư Hãn.

Vì thế phải tiêu diệt nó, nơi nó canh giữ chắc chắn có dị bảo.

Ông ta đặt đỉnh thanh đồng ở đây chắc chắn có ẩn ý.

Thành Cát Tư Hãn không muốn thứ mình dày công có được bị người khác hoặc bị chính con quái vật phá hoại.

Nên những tầng mộ phía trên có lẽ không phải mộ chính, quan tài của ông ta chắc chắn nằm dưới Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nơi nó không phá tới được mới có khả năng tồn tại.

Diệp Kiêu nhìn xuống mặt đất, đây chắc chắn là nơi tế lễ thật sự.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào Diệp Kiêu, lưỡi đao Hắc Kim Cổ Đao lóe lên một tia hàn quang.

Đột nhiên Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đứng im, Diệp Kiêu nhíu mày.

Mục Lực và Đồ Khôn cũng nhận ra, vội lên nòng súng, tiếng động này đã đánh thức khối thịt kia.

Nó bám vào đỉnh thanh đồng vươn cao lên, bên dưới khối thịt là những sợi rễ dài dựng đứng trên đỉnh, nhìn xuống mọi người như nhìn những món ăn ngon lành.

Diệp Kiêu nhặt một hòn đá vụn ném qua. "Choang choang choang!" Tiếng động vang vọng trong mộ huyệt trống trải, xúc tu lập tức xuyên tường phóng ra, phá tan tành chỗ đó.

Thấy mình bị lừa, nó dựng đứng lên nhìn quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Diệp Kiêu cười, quả nhiên đúng như anh đoán, nó phân biệt bằng mùi và âm thanh.

Mọi người nín thở, không ai dám phát ra tiếng động.

Chỉ thấy Diệp Kiêu nhanh như chớp lao ra theo hướng ngược lại, vách tường nứt vỡ, mấy chiếc xúc tu múa may điên cuồng.

Giáo sư Chu tim nhảy lên đến tận cổ họng, định kêu lên nhưng lại vội bịt miệng vì sợ làm liên lụy Diệp Kiêu.

Thấy xúc tu lao tới, Diệp Kiêu vung cổ đao chém tới tấp, thân hình nhanh nhẹn lách né linh hoạt khiến nó không sao đuổi kịp.

Nhược điểm lớn nhất của nó là chỉ có xúc tu cử động được, rễ vẫn bám trong đỉnh thanh đồng.

Chiếc đỉnh to như một cái bàn tròn lớn đủ cho hai mươi người

ngồi, nên muốn chém đứt nó là chuyện không tưởng.

Nhưng để hủy diệt hoàn toàn rễ cây, phải phá hủy chiếc đỉnh.

Diệp Kiêu nhíu mày hét lớn với Mục Lực và Đồ Khôn: "Lát nữa tôi sẽ dẫn dụ nó ra, các cậu đánh nổ hệ thống rễ của nó!" Dù phần còn lại có thể thoi thóp nhưng uy lực sẽ giảm đi rất nhiều.

Nghe Diệp Kiêu nói, mấy người bắt đầu di chuyển chậm chạp, sợ phát ra tiếng động thu hút xúc tu.

Diệp Kiêu cơ bản đã tìm ra nhược điểm của nó và tránh né mũi nhọn, còn con quái vật không cảm nhận được anh nên điên cuồng quất loạn trong mộ thất.

Mục Lực và Đồ Khôn chưa dám nổ súng ngay, vì sợ bị tấn công.

Diệp Kiêu dựa vào thân thủ nhanh nhẹn, liên tục ném đá sang hướng khác để dụ nó đi.

Xúc tu vồ hụt mấy lần thì nổi trận lôi đình, làm rung chuyển cả mộ huyệt.

Diệp Kiêu cắm mạnh Hắc Kim Cổ Đao xuống đất, một tiếng động thanh thúy vang lên, kim loại đâm vào đá xanh làm Cửu Tử Kinh Lăng Giáp khựng lại.

Nó nhạy bén nhận ra Diệp Kiêu định làm gì, và anh cũng cười lên.

Nó thực sự sợ anh phá hủy mặt đất này để lộ ra mộ thất bên dưới.

Xem ra anh đoán đúng, thứ này có linh tính và biết anh định làm gì, nhưng Diệp Kiêu không ngại chơi trò mèo vờn chuột này chút nào.

Khán giả thấy loạt hành động này của Diệp Kiêu thì bùng nổ: "Đúng là vẫn phải xem Diệp Đảo của tôi." "Tuyệt vời ông mặt trời!

Đỉnh quá Diệp Đảo ơi, đúng là truyền nhân gia tộc đổ đấu có khác!" "Diệp Đảo YYDS!

Động tác này soái ca quá đi, xem mấy kẻ hay chê bai giờ nói gì được nữa!" "Đỉnh của chóp!

Thế này mà quay phim đại điện ảnh thì phim khoa học viễn tưởng nước ngoài xách dép luôn!" "Đáng lẽ trước khi đi Diệp Đảo nên chuẩn bị AK-47 quét một lượt là xong." "Không được, đó là đồ thanh đồng cổ, hỏng thì tiếc lắm." "Thứ nửa đồng nửa thực vật này cứng lắm, súng chưa chắc đã xuyên qua được đâu.

Đã thử đâu mà biết, thử mới biết được chứ!" Mọi người bàn tán rôm rả, nhưng Diệp Kiêu không thấy được.

Vũ khí họ mang theo không nhiều, lại chẳng có loại sát thương diện rộng nào nên giờ chỉ biết đợi viện binh.

Giáo sư Chu chợt nhớ ra điều gì đó, lặng lẽ dùng điện thoại vệ tinh liên lạc với căn cứ, hy vọng họ nhanh chóng tới cứu viện.

Cũng may nhờ có thiết bị livestream mà bên kia nắm rõ tình hình.

Biết đội khảo cổ bị kẹt dưới đất và đụng phải thứ này, quân đội cũng sốt ruột vô cùng.

Nhưng mộ đạo phía trên đã hỏng, không thể đào trực tiếp được, mà thả bom thì sợ trúng người mình.

Chương 291

Diệp Kiêu không quản nhiều nữa, việc quan trọng là giải quyết nơi này.

Anh vung đao tấn công điên cuồng, chỉ một lát đã nắm thóp được nhược điểm của nó chính là phần rễ mềm.

Dù qua bao năm hút máu người nhưng nó vẫn giữ đặc tính thực vật là rễ khá yếu.

Thế nên mỗi khi tấn công, nó luôn dùng hai xúc tu để bảo vệ rễ.

Diệp Kiêu cười lạnh, đúng như anh nghĩ, đây mới là yếu điểm của nó.

Bảo sao nó mọc bao quanh lăng mộ mà bản thể lại giấu tận dưới cùng, đó là một cách bảo vệ trá hình.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng nhận ra ý đồ của Diệp Kiêu, liều mạng bảo vệ phần rễ.

Mục Lực và Đồ Khôn không dám cử động, họ đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng chỉ còn hai quả lựu đạn, dùng hết là trắng tay mà viện quân thì chưa thấy đâu.

Họ chỉ biết đứng nhìn Diệp Kiêu luồn lách giữa các xúc tu mà toát mồ hôi hột.

Mộ đạo tối đen, chỉ có vài cái đèn pin rọi vào, mọi người dù muốn giúp cũng lực bất tòng tâm.

Cuối cùng Diệp Kiêu cũng ép được nó phải lùi bước, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nó rụt về vách tường, chỉ để lại bản thể trong đỉnh thanh đồng.

Diệp Kiêu giả vờ đi sang một bên, những xúc tu lập tức dựng đứng lên như hai cánh tay hộ pháp, càng làm anh tin chắc phần rễ là quan trọng nhất.

Anh vung đao giả vờ chém vào rễ, lập tức các xúc tu còn lại đồng loạt ra quân bao vây anh ở giữa.

Lần này Diệp Kiêu không thấy cả ánh đèn pin nữa vì các lớp xúc tu dày đặc che khuất hoàn toàn.

Anh nhanh chóng thích nghi với bóng tối, càng khẳng định con quái vật này rất thông minh.

Cũng phải thôi, ăn bao nhiêu máu thịt người, nó không chỉ là thực vật thanh đồng mà còn dung hợp cả trí tuệ nữa.

Trong tình cảnh này, phải xem ai thông minh hơn thôi.

Đám mộ tặc thường chưa xuống đến đáy đã bị nó nuốt chửng, hấp thụ bao nhiêu trí tuệ nên nó sớm đã không còn tầm thường.

Thấy nó vây mình lại để mình không tìm được đường ra, Diệp Kiêu mỉm cười: "Tới đúng lúc lắm!" Khán giả thì hốt hoảng: "Thôi xong, bị bao vây rồi, lần này Diệp Đảo có ba đầu sáu tay cũng chịu." "Diệp Đảo mà có chuyện gì thì hết phim xem luôn." "Cầu nguyện cho anh ấy, mấy người kia làm gì đi chứ, giúp một tay đi!" "Ai dám chứ?

Giờ lao lên là nộp mạng đấy, đao của Diệp Đảo đâu phải ai cũng cầm nổi!" Đúng vậy, chém xúc tu nhìn thì dễ nhưng thực tế phải có sức khỏe như Diệp Kiêu mới làm được, nếu không thì chẳng ăn thua gì!

Thứ nửa đồng nửa thực vật này dai nhách, dao thường không chém đứt nổi.

Diêu Kiêu biết giết được nó mới cứu được cả đội, anh đối mặt với nó, thấy xúc tu thắt chặt nhưng lại kiêng dè thanh đao trong tay

anh.

Nó bắt đầu thăm dò, thỉnh thoảng vươn xúc tu ra khiêu khích.

Diệp Kiêu biết nếu không nhanh thì anh sẽ kiệt sức trước.

Anh nhíu mày, cảm nhận được nó đang thăm dò liền lạnh cười.

Phía sau vang lên tiếng động nhỏ, Diệp Kiêu không do dự xoay người chém một nhát, "phập" một tiếng!

Một mùi hôi thối nồng nặc tràn ngập mộ thất.

Diệp Kiêu kinh ngạc, nó vẫn đang mọc thêm những mầm non mới, cảm giác nhát đao này hoàn toàn khác.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, sau khi nhóm Lệ Tả vào, nó đã hút thêm máu tươi nên thăng cấp cũng là chuyện thường, không ngờ mầm non mới mọc lại mềm yếu thế này.

Ánh sáng le lói rọi xuống đất, có thể thấy chất lỏng màu xanh, đó chính là máu của mầm non.

Diệp Kiêu cười lớn: "Tới đây!

Muốn mọc thêm để ăn thịt người chứ gì?

Nhào vô!" Lời thách thức của anh làm ai nấy há hốc mồm.

"Tiểu Diệp làm sao vậy?" Giáo sư Chu lỡ lời nói ra, xúc tu nhạy bén nhận ra hướng của ông liền lao tới ngay!

Diệp Kiêu nhanh như cắt chắn phía trước, vung đao một vòng, xúc tu đứt làm ba đoạn.

Chính là lúc này!

Thừa cơ hội, Diệp Kiêu lao thẳng xuống dưới đỉnh thanh đồng, vung đao chém đứt cả ba chân đỉnh!

"Rầm!" một tiếng như sấm rền, chiếc đỉnh thanh đồng bị chém

gãy chân đổ sụp xuống đất, tiếng động khiến ai nấy đều run rẩy!

Sức mạnh này thật quá khủng khiếp!

Cùng lúc đó, Mục Lực và Đồ Khôn ném hai quả lựu đạn ra!

Thời đại thay đổi rồi con quái vật ạ!

Mọi người đều nín thở nhìn theo.

Nhưng ghét của nào trời trao của nấy, đột nhiên một chiếc xúc tu vung lên đánh trúng một quả lựu đạn, "ầm" một tiếng nổ vang trời ngay giữa không trung.

Diệp Kiêu vội che mặt nằm rạp xuống đất.

Ánh lửa bốc cao, mấy chiếc xúc tu bị thổi bay.

Tiếng nổ làm mộ đạo sụp đổ, gạch đá trên đầu rơi xuống, mọi người né không kịp liền bị rơi xuống dưới.

Phía dưới đỉnh thanh đồng hiện ra một hố đen, khối thịt kia nhanh chóng lao xuống bịt kín miệng hố, ra vẻ "một người trấn giữ vạn người khó qua".

Những xúc tu khác bám quanh miệng hố, canh gác cẩn mật.

Diệp Kiêu không nói lời nào, cầm cổ đao lăn một vòng rồi đâm thẳng vào phần rễ, chém đứt lìa một cái xúc tu tận gốc.

Những cái còn lại điên cuồng múa may vì bị chọc giận, tấn công anh dồn dập.

Diệp Kiêu cười lạnh, nhân lúc sụp đổ liền nhảy xuống theo.

Bên dưới vốn là lớp cát, do sụp lún nên cát chảy đi mất một nửa, nhưng cũng nhờ có cát mà khi ngã xuống họ vẫn an toàn.

Nhóm giáo sư Chu cũng rơi xuống, lúc này xúc tu bị đất đá cản trở nên sức tấn công giảm đi, nhưng không có nghĩa là nó bỏ qua cho họ.

Tiếng động càng lớn, mùi vị càng nồng, có người bị thương khi ngã xuống, mùi máu lập tức kích thích Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nó bò dọc theo tường tấn công ngay.

Xúc tu quất trúng đất đá làm bụi bay mù mịt.

Chương 292

Để không bị thương, mọi người co cụm lại một chỗ nhưng vẫn không ngăn nổi nó.

Chẳng mấy chốc đội khảo cổ lại mất thêm hai người, mùi máu lại bao trùm.

Phòng livestream rền rĩ: "Đúng là mỗi người một số mạng, thảm quá!" "Chết mà không tìm thấy xác, còn nhớ Tiểu Lưu không?

Chắc bị chôn ở đây cả đời luôn rồi." "Diệp Đảo chẳng phải dân đổ đấu sao, giải quyết nhanh đi thôi!" "Tín hiệu chán quá, cứ chập chờn thế này, lát nữa mất kết nối thì xong." Lúc này mộ đạo xung quanh hỏng hết, vách tường cũng không còn, toàn là đống đổ nát.

Điều này cũng làm hạn chế khả năng di chuyển của con quái vật.

Diệp Kiêu mặc kệ, nhát chém vừa rồi cộng thêm quả lựu đạn đã làm nó bị thương nặng, mất đi một nửa xúc tu và một sợi rễ chính.

Chất lỏng màu xanh rỉ ra từ khối thịt cho thấy nó đã trọng thương.

Diệp Kiêu cười lên: "Mục Lực, Đồ Khôn, giáo sư Chu, mọi người sao rồi?!" Phía bên kia có tiếng vọng lại khá xa: "Chúng tôi không sao, anh có sao không!" "Mọi người cẩn thận, mộ đạo có thể sập tiếp đấy, tìm chỗ nào bằng phẳng mà tìm đường ra mau!" Diệp Kiêu không thể chạy qua bảo vệ họ ngay được, chỉ đành đứng đợi.

Hơn nữa anh đang ở quá gần các xúc tu, nếu di chuyển bừa bãi sẽ kéo theo nó tấn công nhóm giáo sư Chu.

Vì thế Diệp Kiêu phải tự lo liệu bản thân trước rồi mới tính tiếp được.

Các xúc tu dường như không muốn bỏ cuộc, dù vừa bị quả bom

làm nổ tung khiến thân thể nát một nửa, lại bị Diệp Kiêu chém đứt thêm một cái, nhưng khi thấy con mồi sống trước mắt mà không ăn được, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bắt đầu co rút điên cuồng.

Diệp Kiêu lúc này mới nhận ra khi ba chiếc đỉnh đồng bị mất chân, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng sẽ bị thương.

Hiện giờ trông nó như đã nổi giận, các xúc tu không ngừng vươn ra rồi rụt lại, nhưng không còn kiêu ngạo như trước mà trở nên cẩn trọng, liên tục dò xét.

Dường như nó muốn tìm xem điểm yếu của Diệp Kiêu ở đâu.

Diệp Kiêu lấy ra một miếng Văn Hương Ngọc, nếu Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lần theo mùi hương mà đến, vậy thì cứ để nó thử xem.

Diệp Kiêu lặng lẽ đặt Văn Hương Ngọc sang một bên, còn mình thì chậm rãi rời đi, không phát ra tiếng động.

Quả nhiên Văn Hương Ngọc vừa xuất hiện, các xúc tu liền điên cuồng lao về phía đó, đập mạnh xuống vị trí ấy.

Mặt đất nhanh chóng vỡ vụn, Văn Hương Ngọc vẫn nguyên vẹn, lúc này Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mới biết mình trúng kế, nhưng vì mùi hương nên nhất thời nó không thể phân biệt được hướng của Diệp Kiêu.

Cũng nhờ vậy mà nó lộ ra nguyên hình.

Ngay khi nó đập xuống, Diệp Kiêu nhanh chóng lướt qua dưới những gai nhọn, vung đao chém ngang một nhát, trực tiếp rạch một đường lớn trên khối thịt.

Thêm một đao nữa, phần rễ bị Diệp Kiêu chém đứt phân nửa, cả khối thịt nhanh chóng co quắp lại, chất lỏng màu xanh lá cây chảy ra ăn mòn cả đá trên mặt đất.

Diệp Kiêu còn chưa kịp lùi lại thì hai xúc tu hộ thể của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã bao vây anh trước sau.

Giáo sư Chu kinh ngạc không thôi, cũng bắt đầu hối hận, nếu không phải vì ông không biết sống chết mà hét lên một tiếng thì Diệp Kiêu cũng không bị lộ vị trí.

Thấy Diệp Kiêu sắp bị thương, Giáo sư Chu không biết lấy đâu ra sức lực, đoạt lấy khẩu súng trong tay Mục Lực định nổ súng.

Mục Lực vội giành lại: "Để tôi!".

Anh ta nhảy qua vài bước, nhắm thẳng vào xúc tu mà xả đạn, đạn bắn trúng xúc tu bị bật ra, sự kiên cố của nó khiến Mục Lực kinh ngạc, nhưng loạt đạn cũng đã thu hút Cửu Tử Kinh Lăng Giáp về phía mình.

Ánh mắt Diệp Kiêu sắc lạnh, anh đột ngột phát lực lao tới thu hồi Văn Hương Ngọc.

Mục Lực lăn lộn né tránh các xúc tu rồi nấp dưới một tảng đá.

Những cái gai cứng nhọn đập nát tảng đá, suýt chút nữa đã đâm trúng mặt Mục Lực.

Diệp Kiêu nhân thế xông tới, ném Hắc Kim Cổ Đao ra, cắm phập xúc tu đó xuống đất.

Một tiếng "đùng" vang lên, mọi người xung quanh đều há hốc mồm kinh ngạc.

Trong khu vực bình luận, khán giả cũng vô cùng phấn khích.

"Diệp đảo chiêu này đẹp mắt thật!" "Ba chiêu chế địch, trọng thương Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, đúng là thần thoại, là huyền thoại!" "Tôi nói mấy người đứng sau không giúp thì thôi, đừng có phá đám, bắt Diệp đảo của chúng tôi phải chạy vắt chân lên cổ như vậy vui

lắm à?" "Giáo sư Chu đừng nói gì nữa, biết ông muốn giúp nhưng lực bất tòng tâm, đừng gây thêm chuyện nữa." "Mau đi tìm lối ra đi, Diệp đảo mệt lắm rồi, đội khảo cổ này gánh không nổi!" "Lúc nào thấy Diệp đảo tôi cũng thấy an tâm." "Tôi là Diệp Kiêu, đây là nơi tôi lớn lên, chào mừng đến với thế giới của tôi!" "Lầu trên đừng có đùa nữa, Diệp đảo không phải là kẻ ác đâu!" "Xì!

Khuấy động không khí chút thôi mà.

Ôi đệch!

Nó lại tới kìa!" Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lại lật mình, lần này nó hoàn toàn phát điên, các xúc tu còn lại va đập mãnh liệt vào đống đá vụn xung quanh.

Khi thấy đã đến đường cùng, cơ thể Diệp Kiêu bất ngờ hụt hẫng, anh rơi xuống sâu thêm hơn một mét!

Thấy anh mất đao, Mục Lực nhất thời sốt ruột định đoạt lại đao, nhưng lại nhổ không ra, các xúc tu còn lại trừng trừng lao tới.

Diệp Kiêu đột ngột huýt sáo một tiếng thu hút các xúc tu, rồi ném ra Thiên Quan Đồng Ấn.

Đồng ấn có thể khu ma trấn tà, lúc này dù Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không hẳn là vật cực kỳ âm tà, nhưng dù sao cũng sinh ra từ việc tế tự.

Thêm vào đó, Cửu Tử Hoàn Hồn Thảo vốn không phải vật của dương gian, nên khi Thiên Quan Đồng Ấn vừa xuất hiện, các xúc tu lập tức rụt về phía sau.

Chiêu này có tác dụng.

Nhân cơ hội đó, Diệp Kiêu lao tới nhổ Hắc Kim Cổ Đao ra, thuận thế truy đuổi chém đứt thêm một xúc tu.

Hiện tại trước mắt chỉ còn lại năm chiếc xúc tu, nhưng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vẫn đang vùng vẫy.

Diệp Kiêu biết nếu không diệt tận gốc rễ, mà ba chiếc đỉnh đồng vẫn ở đây, nó có thể liên tục hấp thụ sức mạnh, thậm chí chỉ cần một chút huyết nhục là có thể hồi sinh từ đầu.

Huống hồ không biết ở nơi nào đó vẫn còn lưu lại những mầm non mới.

Vì vậy Diệp Kiêu không dám lơ là, Mục Lực lùi lại cùng Giáo sư Chu tìm lối thoát, nhưng mãi vẫn không thấy.

Ở dưới lòng đất này, tín hiệu bắt đầu không ổn định.

Trong phòng phát trực tiếp, mọi người đột nhiên thấy màn hình tối đen, tất cả đều ngơ ngác, các nền tảng lớn bắt đầu sốt ruột, cư dân mạng liên tục để lại bình luận.

“Chuyện gì thế?

Sao lại dừng rồi, không lẽ họ bị tiêu diệt sạch rồi chứ?” “Không thể nào, đây là kết nối điện thoại vệ tinh, sao có thể mất tín hiệu được?

Tôi nghĩ chắc là có bí mật gì đó họ không muốn công khai.” “Tôi chỉ muốn biết Diệp đảo có an toàn không, khó khăn lắm mới có một người thuộc gia tộc đạo mộ, có dũng có mưu lại trọng tình trọng nghĩa, tôi không muốn anh ấy mất đi như vậy.” “Đúng thế, Diệp đảo đừng có mệnh hệ gì nhé, tôi còn muốn xem phần hai nữa!” “Diệp đảo, tôi sẽ không bao giờ nghi ngờ anh nữa, mau ra đi!” “Đã nói rồi, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là vô phương cứu chữa, chỉ với một thanh trường đao mà muốn thoát thân sao?

Nằm mơ đi!

Nếu họ có thể vẹn toàn trở ra, tôi sẽ liếm hết cả con phố Xuân

Ngũ!" "Đã chụp màn hình, Diệp đảo chắc chắn sẽ ra được, cậu cứ đợi mà liếm đi, lúc đó tôi sẽ đưa nước cho." Giáo sư Chu ở bên này cũng sốt ruột không kém, quân tiếp viện sắp đến, nhưng cho đến giờ, vì mộ thất sụp đổ nên vẫn chưa thể định vị chính xác vị trí của họ, cũng lo lắng nếu ném bom sẽ làm họ bị thương.

Nhưng lúc này Giáo sư Chu không màng được nữa, buộc phải cho nổ.

Nếu không phá hủy thứ này, một khi nó thoát ra ngoài sẽ làm hại thêm nhiều người.

Chương 293

Hơn nữa dù hiện tại nó bị thương nhưng nó có thể mọc theo sườn núi, lúc đó muốn tìm lại sẽ không còn cơ hội nữa.

Đây là một đối tượng thí nghiệm tuyệt vời, nhưng tính mạng của họ quan trọng hơn.

Diệp Kiêu nhíu mày nhìn các xúc tu, những cái còn lại không dám lơ là, trực tiếp bảo vệ toàn bộ phần rễ, không để lộ một kẽ hở nào cho Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu mỉm cười, vẩy nhẹ Hắc Kim Cổ Đao, hất sạch chất lỏng màu xanh xuống đất.

Lúc này Cửu Tử Kinh Lăng Giáp dường như đã nhận ra sự lợi hại của Diệp Kiêu, có Hắc Kim Cổ Đao ở đây nó càng không dám tác oai tác quái.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Giáo sư Chu, gửi định vị cho họ, bảo họ nổ đi!

Ngôi mộ này có nhiều tầng hướng xuống dưới, nổ đến tầng thứ ba thì dừng lại để đào, sau đó lại nổ tiếp, tôi không tin lần này không thể tiêu diệt sạch nó!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu liên tục gật đầu.

Lúc này Đồ Khôn phát hiện ra một phát hiện mới: "Mau lại đây, ở đây có một cái lỗ, chúng ta thoát ra theo đường này, có nước, có dấu vết thủy ngân!" Sau khi tường sụp đổ quả thực có dòng nước chảy, Đồ Khôn sờ thử, mọi người đều phấn khởi, mộ thất có nước chứng tỏ có đường ra.

Giáo sư Chu vội vàng đưa họ rút lui trước, lúc đi vẫn không quên

gọi: "Tiểu Diệp, mau đi thôi, đừng có ham chiến!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Mọi người đi trước đi, cháu đoạn hậu." Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở dưới này, dù bao nhiêu năm nó vẫn sẽ tồn tại, nếu không loại bỏ thì hậu quả về sau không ai dám chắc.

Nếu họ muốn tìm và khai quật lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, để lại thứ này sẽ là một hiểm họa.

Vì vậy Diệp Kiêu không dám lơ là, mọi người nghe anh nói vậy cũng không nỡ, ngoái đầu nhìn Diệp Kiêu, thấy bóng lưng anh đối diện với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, bóng hình đó bỗng trở nên bi tráng lạ thường.

Miêu Phong đứng ra: "Tôi ở lại!" "Tôi cũng ở lại!" "Cả tôi nữa!" Mục Lực và Đồ Khôn đều ở lại, Giáo sư Chu nghe thấy cũng bước ra.

Haizz!

Diệp Kiêu thở dài: "Mọi người đều ở lại thì lúc đó tôi còn phải bảo vệ mọi người, vạn nhất có nguy hiểm thì không ai chạy thoát được.

Bây giờ mau đi đi, một mình tôi còn có thể chạy nhanh hơn.

Mục Lực, Đồ Khôn, hai người hộ tống Giáo sư Chu, Miêu Phong, để lại ký hiệu dọc đường, mau rút lui!" Dứt lời, mộ huyệt lại sụp đổ lần nữa, lần này còn dữ dội hơn lần trước, khối thịt Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bám chặt vào đỉnh đồng, không nhúc nhích, nỗ lực hấp thụ như muốn ẩn mình, đợi khi yên tĩnh sẽ lại tấn công.

Lúc này Diệp Kiêu không màng nhiều nữa, dù nó có cứng đến đâu anh cũng sẽ chém đứt.

Diệp Kiêu định tiến lên thì bất ngờ từ bên dưới vang lên một tiếng nổ ầm ầm, một tảng đá thanh thạch khổng lồ rơi xuống, chắn ngay trước ba chiếc đỉnh đồng, chặn đứng đường tiến của Diệp Kiêu,

khiến anh không có cách nào làm hại Cửu Tử Kinh Lăng Giáp được nữa.

Bất đắc dĩ anh đành phải bỏ cuộc, nhưng cũng may, lúc này phòng phát trực tiếp đã hoạt động bình thường trở lại, quân tiếp viện đã tới.

Giáo sư Chu nhận được điện thoại, yêu cầu họ nhanh chóng rút lui, bom sắp được thả xuống.

Diệp Kiêu đành phải đi xuống, anh vừa quay người thì phía sau vang lên tiếng nổ lớn, một xúc tu bất ngờ phá vỡ tảng đá thanh thạch, quấn về phía anh.

Miêu Phong biến sắc: "Anh Diệp cẩn thận!" Diệp Kiêu đã có phòng bị, nghe tiếng gió vù vù bên tai, anh lập tức đưa Hắc Kim Cổ Đao chắn trước người.

Một tiếng "rắc", các gai nhọn trên xúc tu bị kẹt lại, chỉ còn một giây nữa là gai đã rạch nát cổ họng anh.

Lúc này Diệp Kiêu lại bị nó quấn chặt, không thể cử động, xúc tu đó liều mạng kéo mạnh, trực tiếp lôi Diệp Kiêu vào trong đỉnh đồng để làm chất dinh dưỡng.

Giáo sư Chu và mọi người chứng kiến cảnh đó đều kinh hãi tột độ.

"Tiểu Diệp!" Khán giả trong phòng trực tiếp càng căng thẳng hơn.

"Cái quái gì thế này?

Diệp đảo phải trụ vững nhé!" "Diệp đảo mau chạy đi!

Quân tiếp viện sắp đến nổ tung mộ thất này rồi!" "Diệp đảo, mọi người mau lên cứu người đi!" Cư dân mạng sốt ruột không thôi.

Diệp Kiêu không ngờ Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lại đợi mình ở đây, lập tức nổi giận.

Anh không tìm nó thì thôi, nó lại còn dám ép người quá đáng, vậy thì đừng trách anh không khách khí.

Diệp Kiêu định ra tay nhưng thấy Giáo sư Chu và mọi người vẫn chưa đi, anh không nhịn được hét lên: "Mau đi đi, còn không đi là không kịp đâu!

Giáo sư Chu, sau khi ra ngoài hãy lập tức phong tỏa hiện trường, cháu còn rất nhiều điều muốn nói với ông!" Giáo sư Chu già lệ đầm đìa, bị người ta ép kéo đi.

Lúc này những người trong phòng trực tiếp đều trầm mặc, nhất thời không biết nói gì.

Còn Diệp Kiêu nhìn xúc tu đó bỗng mỉm cười, có Thiên Quan Đồng Ấn ở đây, để xem ngươi ăn ta thế nào!

Diệp Kiêu buông tay, giây tiếp theo anh ngả người ra sau, ném Thiên Quan Đồng Ấn ra, đập mạnh vào những gai nhọn, một tiếng "bộp" vang lên khiến gai nhọn bị gãy nát.

Chất lỏng màu xanh theo Hắc Kim Cổ Đao sắp chảy ra thì xúc tu vội vàng rụt lại, không dám tiến tới nữa.

Diệp Kiêu nhân thế thoát thân, nhưng chưa kịp ra ngoài thì phía trên mộ thất vang lên tiếng nổ lớn, đá vụn bắn tứ tung, cả mộ thất không còn giữ được nữa.

Quân tiếp viện đã đến!

Không biết Giáo sư Chu và mọi người thế nào rồi.

Diệp Kiêu lúc này cũng không màng được nhiều, vội vã rời đi, nhưng trước mắt tối đen không biết đi đâu, lối đi lúc nãy cũng đã bị sụp đổ bịt kín, hoàn toàn không thể tiến lên.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn xung quanh không khỏi mỉm cười: "Trời

muốn diệt ta?

Không thể nào!

Đến nơi này thì không nên bị chôn vùi!" Diệp Kiêu vung Hắc Kim Cổ Đao lên: "Trông cậy vào mày đấy!" Anh hội tụ toàn bộ sức mạnh, chỉ cảm thấy máu Kỳ Lân đang sôi trào, vô số dòng máu trong huyết quản đang gào thét, thậm chí ngay cả xúc tu định tấn công lần nữa cũng phải rụt lại vì sợ hãi.

"A!" Diệp Kiêu hét lớn một tiếng, vung đao chém xuống, một luồng thanh quang lóe lên, tiếng "rắc rắc" vang lên, tảng đá chặn đường vỡ làm đôi, lộ ra một lối đi.

Diệp Kiêu thở phào, nhanh chóng biến mất vào cửa động.

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn, ba chiếc đỉnh đồng dưới sự tấn công của vô số quả bom, cùng với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đều vỡ tan tành, lẫn trong vô số chất lỏng màu xanh và các mảnh xác vụn, cảnh tượng vô cùng kinh hoàng.

Trên đầu là máy bay trực thăng, chính họ đã thả bom.

Quân đội tiến vào bằng đường bộ không kịp, nên trực thăng làm đội tiên phong đến trước và đã cứu được họ kịp thời.

Đội khảo cổ thoát chết trong gang tấc, đứng ở cửa ra của mộ thất, giữa trời cát vàng bay lượn.

Trực thăng hạ cánh, phía sau xe thiết giáp và xe tăng hành quân cũng lần lượt tới.

Phó giáo sư cảm thán: "Không ngờ còn giữ được cái mạng già này!

Chỉ tiếc là..." Phó giáo sư nói chưa hết câu, thở dài, mắt hơi ướt.

Giáo sư Chu ngồi bệt xuống đất, nhìn những vệt máu không ngừng thấm ra từ hố cát khổng lồ, lòng trĩu nặng!

Bom từ trực thăng ném xuống không phải chỉ một hai quả, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lớn như vậy còn bị nổ thành tro, liệu Tiểu Diệp còn sống nổi không?

Chương 294

Ông lẩm bẩm: “Tiểu Diệp, cháu chẳng phải nói có chuyện muốn nói với ta sao?

Cháu ra đây mà nói đi!” Miêu Phong, Mục Lực và Đồ Khôn cũng đứng ngây ra, không ngờ sau đợt bom này, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã mất, nhưng còn anh Diệp thì sao?

Bầu không khí trở nên vô cùng trầm mặc.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng không dám tin.

“Làm sao có thể?

Diệp đảo lợi hại như thế mà bị nổ chết sao?” “Hết phim rồi à, ông bảo tôi là nhân vật chính chết rồi sao?

Vô lý!” “Đạo diễn nào quay cảnh này thế?

Đánh giá một sao!” “Tôi muốn xem Diệp đảo, không có Diệp đảo tôi không vào phòng trực tiếp này nữa!” “Đội khảo cổ một lũ già yếu bệnh tật, tự nhiên Diệp đảo lại mất, đúng là trời đố kỵ anh tài!” “Tôi thấy không giống, Diệp đảo lợi hại như vậy, xác sống nghìn năm còn chém được, sao lại 'hết vai' nhanh thế?” “Làm ơn đi, đó là bom đấy, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cứng như sắt còn tan xác, huống chi là thân xác bằng xương bằng thịt của Diệp đảo!” Mọi người ai nấy đều than vãn, Miêu Phong bất ngờ quỳ sụp xuống, hét về phía cửa động: “Anh Diệp!

Anh Diệp anh về đi!

Anh chẳng phải bảo em để lại ký hiệu sao!” Nước mắt anh ta không kìm được mà rơi xuống, ngay lúc đó từ bên dưới vọng lên một tiếng: “Có sức mà gào thế thì mẹ nó mau phụ tôi một tay đi!” Khoảng

cách rơi xuống khoảng hai mét, Diệp Kiêu sớm đã kiệt sức, thực sự bò không lên nổi, nghe thấy Miêu Phong gào thét trên đó, anh không nhịn được mà mắng một câu.

Tiếng nói vừa cất lên, Miêu Phong mừng rỡ điên cuồng, vội vàng quay ra sau hét lớn: “Mau, mau lên!

Chưa chết!

Chưa chết!

Lấy dây thừng tới đây!” Nghe thấy vậy, mọi người vội vàng quây lại, nhanh chóng lấy dây thừng kéo Diệp Kiêu lên.

Thấy Diệp Kiêu mặt mũi đầy bụi bặm bò ra, thở hổn hển nói: “Cái thằng nhóc này để lại ký hiệu kiểu gì mà suýt chút nữa làm tôi bị nổ bay xác!” Diệp Kiêu vừa nói xong, phòng trực tiếp lập tức vang lên tiếng cười rộn rã.

“Tôi biết ngay mà, Diệp đảo không dễ 'hết vai' thế đâu!” “Diệp đảo đỉnh quá, thoát chết trong gang tấc!” “Lúc Diệp đảo vừa bò ra trông hài hước thật.

Diệp đảo anh chuyển nghề đi đóng phim đi, làm biên kịch làm gì!” Mọi người mừng rỡ kéo Diệp Kiêu ra, Giáo sư Chu lập tức đứng dậy ôm chầm lấy anh: “Tiểu Diệp, cháu làm ta sợ chết khiếp, vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì, cháu có chuyện gì muốn nói với ta?” Một loạt câu hỏi của Giáo sư Chu khiến Diệp Kiêu hơi choáng, Miêu Phong vội đưa một ly nước rồi nói với Giáo sư Chu: “Giáo sư Chu, ông đợi chút, để anh Diệp thở đã.” Giáo sư Chu lúc này mới phản ứng lại, vỗ đầu mình: “Phải phải, nhìn cái lão hồ đồ này xem, Tiểu Diệp cứ từ từ mà nói.” Diệp Kiêu uống một ngụm nước rồi mới lên tiếng: “Giáo sư Chu đừng vội, tuy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã mất, nhưng ngôi mộ này chúng ta vẫn phải tiếp tục đào xuống.” “Cậu nói cái gì!

Còn phải đào nữa?" Quân đội và người của đội khảo cổ nghe thấy vậy đều kinh ngạc, mộ đã sụp rồi còn đào cái gì nữa?

Mọi người nhìn Diệp Kiêu với vẻ khó tin, biết anh là người cuối cùng ra ngoài, nhưng không có nghĩa là họ phải nghe theo anh.

Giáo sư Chu lại hỏi: "Cháu nghi ngờ bên dưới vẫn còn gì đó?

Hay là vì đống núi vàng và đồ đồng kia?" "Cả hai, nhưng quan trọng nhất là đây là một ngôi mộ theo chiều dọc.

Mọi người đều thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp và ba chiếc đỉnh đồng rồi chứ?

Thông thường, cơ quan quan trọng nhất sẽ nằm gần chủ mộ nhất.

Nếu là mọi người, khi gặp nguy hiểm, theo bản năng sẽ muốn tìm một món vũ khí thuận tay và có sức sát thương mạnh nhất.

Chơi trò 'Cây cối đại chiến Thây ma' rồi cũng biết, thứ lợi hại nhất luôn đặt ở cuối cùng.

Vì vậy, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chính là cơ quan tối thượng trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, một khi phá giải được nó, thì mộ chính chắc chắn sẽ lộ diện!" "Nơi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp liều chết bảo vệ chính là ở ngay dưới ba chiếc đỉnh đồng kia!" Nghe vậy, ai nấy đều sửng sốt.

Giáo sư Chu vội vàng lấy giấy bút ra, vừa vẽ vừa nói: "Nếu đúng như vậy, đây là một lăng mộ theo chiều dọc, liệu mộ thất cuối cùng có bị hư hại nặng không?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không đâu, ông còn nhớ trước đây khi chúng ta ra khỏi mộ thất Hỏa Chân Biệt Cơ, lại phát hiện lối đi là một đường khác không?

Lúc đó cháu đã nhắc nhở rồi, đây là một mộ đạo hình chữ Z, thông thường đã xây theo hình chữ Z thì sẽ xây mãi xuống dưới, nên toàn bộ kiến trúc đều theo chiều dọc.

Vì vậy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn chắc chắn nằm ở dưới cùng, chỉ có như vậy mới ngăn được những kẻ trộm mộ xâm phạm.

Còn Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sinh trưởng quanh sườn núi, nhưng bản thể của nó lại ở điểm thấp nhất.

Thành Cát Tư Hãn dùng nơi này làm nơi tế tự, còn mộ của chính ông ta thì ẩn giấu ngay bên dưới!

Ước chừng ông ta cũng không ngờ sau bao nhiêu năm, vẫn có người có thể thuận lợi tìm đến đây và tiêu diệt được Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Bình thường rất khó có ai thoát khỏi tay nó.

Từ sau thời Hạ Thương Chu, kỹ thuật chế tạo cơ quan đã thất truyền, Thành Cát Tư Hãn đã tốn bao tâm huyết mới làm nên được, và những kẻ trộm mộ thực sự đã không phát hiện ra, bảo vệ được lăng mộ.

Bao nhiêu năm qua, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp quả thực có công đầu.” Những lời Diệp Kiêu nói là thật, qua những gì vừa chứng kiến, mọi người đều biết Cửu Tử Kinh Lăng Giáp khó đối phó thế nào, nếu không có Diệp Kiêu, có lẽ họ đã mất mạng từ lâu.

Đối với những gì Diệp Kiêu nói, đội khảo cổ đều gật đầu đồng ý.

Giáo sư Chu lập tức quyết định: “Đào xuống dưới, nhất định phải đào ra bằng được!” Giáo sư Chu đã lên tiếng, đội khảo cổ và căn cứ quân đội tự nhiên phối hợp hết mình, mọi người lập tức bắt tay vào việc.

Người của căn cứ quân đội đến sau một tiếng, đại đội đến có khác, dù sao xung quanh đây cũng đã bị nổ tung, huy động thiết bị hạng nặng nên việc vận hành rất nhanh chóng.

Trong lúc chờ đợi, để đảm bảo trong lăng mộ không còn tà vật nào

khác, mọi người dựng trại đóng quân gần đó.

Diệp Kiêu lúc này mới ngồi xuống bổ sung chút lương khô, những vết bẩn trên mặt cũng đã rửa sạch, lộ ra khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ.

Lúc này phòng trực tiếp lại một phen náo nhiệt.

"Không hổ là Diệp đảo của tôi, lần này chắc không 'lật xe' đâu nhỉ?" "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mất rồi, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn sắp lộ diện, tôi cứ tưởng đây chỉ là một trò lừa thôi chứ!" "Diệp đảo có căn cứ gì không, hay chỉ dựa vào việc Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xuất hiện?" "Nói nhảm, lầu trên nhà cậu mới nối mạng à?

Diệp đảo chẳng phải đã nói rồi sao, thường thì trước cửa có dị thú ắt có kỳ bảo, câu này không sai đâu.

Có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp canh giữ, có thể tưởng tượng bên trong có bao nhiêu báu vật." "Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn chắc chắn ở bên dưới, không sai đâu, kèo này tôi theo Diệp đảo!" "Đúng, tôi cũng theo Diệp đảo!" Diệp Kiêu thong thả nhìn mọi người trong phòng trực tiếp rồi mỉm cười.

"Thực ra chuyện này rất dễ hiểu, trước đây tôi đã giải thích rồi, Thành Cát Tư Hãn là một đời kiêu hùng, dù có chết cũng tuyệt đối không để người khác xâm phạm lăng mộ của mình.

Hãy nghĩ xem lúc đó ông ta chinh chiến khắp nơi để đánh hạ giang sơn, trong lịch sử nước ta cũng là chuyện hiếm thấy, nếu tiến sâu hơn chút nữa thì vùng đất Đông Âu ngày nay đã là của chúng ta rồi, huống chi một chiến thần như ông ta sao có thể cam tâm chết đi như vậy?

Tôi đoán lăng mộ này đã được ông ta định sẵn từ lâu, huống hồ lúc đó còn có hàng vạn nô lệ tế tự, bố trí Cửu Tử Kinh Lăng Giáp để bảo vệ lăng mộ, e rằng còn có những bí mật không thể tiết lộ.

Mọi người cứ chờ xem, xem cuối cùng lăng mộ Thành Cát Tư

Hãn được đào lên sẽ có hình dạng thế nào.” Diệp Kiêu có linh cảm, trước đó anh đã đoán Thành Cát Tư Hãn muốn linh hồn bất diệt, bất kể là ông ta hay hậu duệ thì đối với sự ra đi của vị kiêu hùng này đều không cam tâm.

Nếu đổi lại là mình, khi vó ngựa thiết kỵ đã đạp bằng khắp nơi trên thế giới, dã tâm chinh phục thế giới chưa bao giờ dừng lại, sao có thể cam tâm chịu thất bại dưới tay quân đội Tây Hạ?

Vì vậy chắc chắn ông ta muốn lội ngược dòng, linh hồn bất diệt mới là mục tiêu cuối cùng.

Diệp Kiêu khẳng định chắc chắn là như vậy, nếu không sao có thể giải thích được việc huy động nhiều nhân lực, vật lực, tài lực như thế để đến đây xây dựng lăng mộ?

Mục đích chính là để có ngày được tái xuất nhân gian!

Mọi người mòn mỏi mong chờ, Diệp Kiêu cũng vậy.

Đến đây đã lâu, nhìn cát vàng ngập trời và mây trắng trời xanh, lòng anh không khỏi cảm thán, Thành Cát Tư Hãn có thể đặt lăng mộ ở nơi này quả thực là một nhân tài.

Bất kể lúc sống hay khi đã khuất, trí tuệ của ông ta đều khiến người ta khâm phục.

Nhân lúc thời tiết tốt, hôm nay nhất định phải để lăng mộ được tái xuất nhân gian.

Chương 295

Người của căn cứ quân đội và đội khảo cổ đều đang nỗ lực hết mình để khai quật.

Những phần lăng mộ bị nổ lúc trước đã được dọn dẹp và dùng thiết bị kéo lên, từng hòm báu vật, cả một núi vàng đã được dọn sạch.

Nhìn nhiều đồ đồng như vậy, ngay cả Giáo sư Chu cũng phải cảm thán: "Mấy chục năm khai quật cổ mộ trước đây cộng lại cũng không bằng một phần nơi này, mà đây mới chỉ là một mộ thất tùy táng thôi đấy!" Phó giáo sư liên tục xuýt xoa: "Đã lấp đầy bao nhiêu khoảng trống lịch sử, lần này luận văn của chúng ta cuối cùng cũng có thể hoàn thành rồi!" "Thế thì tốt quá, giáo trình của chúng ta cũng có thể cập nhật rồi!" Đội khảo cổ vô cùng phấn khích, có máy móc hạng nặng ở đây nên họ không tốn nhiều công sức để đóng gói tất cả những kho báu này.

Những thứ từ dưới đất lên đều phải qua xử lý mới có thể vận chuyển đi, nếu không khi tiếp xúc với ánh sáng sẽ tan thành tro bụi ngay.

Mọi người cẩn thận đeo khẩu trang, găng tay, sắp xếp gọn gàng tất cả những thứ được khai quật.

Vài tiếng trôi qua, khán giả xem trực tiếp vẫn say sưa bàn luận.

"Đây chính là cái xác sống lớn đó à, nhìn xem, được bọc kỹ trong túi đựng xác, ai không biết còn tưởng là gì không biết!" "Cái thứ to lớn kia chắc là quan tài của vị tướng quân rồi nhỉ?

Quan tài của Hỏa Chân Biệt Cơ hình như vẫn chưa thấy lên." "Cứ bình tĩnh, nghe nói ba cái đỉnh đồng kia cũng tà môn lắm, cẩn thận đừng để bị thương." Mọi người đều rất căng thẳng, vài tiếng nhanh

chóng trôi qua, trời cũng dần tối.

Diệp Kiêu mở một hộp thịt ăn để bổ sung nước, những vết bẩn trên mặt cũng đã được rửa sạch, lộ ra gương mặt trắng trẻo.

Lúc này phòng trực tiếp rộn ràng hẳn lên.

"Không hổ là Diệp đảo của tôi, lần này chắc không thất bại đâu nhỉ?" "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mất rồi, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn có thể xuất hiện, ban đầu tôi cứ tưởng đây chỉ là tin vịt thôi!" "Diệp đảo dựa vào đâu mà nói vậy, chỉ bằng việc Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xuất hiện thôi sao?" "Nói nhảm, lầu trên nhà cậu mới có mạng à?

Diệp đảo chẳng phải đã nói rồi sao, thường thì cửa có dị thú ắt có kỳ bảo, câu này không sai đâu.

Có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp canh giữ thì có thể tưởng tượng bên trong có bao nhiêu bảo vật." "Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn chắc chắn ở bên dưới, không sai đâu, kèo này tôi theo Diệp đảo!" "Đúng, tôi cũng theo Diệp đảo!" Diệp Kiêu thong thả nhìn mọi người trong phòng trực tiếp rồi mỉm cười.

"Thực ra chuyện này rất dễ hiểu, trước đây tôi đã giải thích rồi, Thành Cát Tư Hãn là một đời kiêu hùng, dù có chết cũng tuyệt đối không để người khác xâm phạm lăng mộ của mình.

Hãy nghĩ xem lúc đó ông ta chinh chiến khắp nơi để đánh hạ giang sơn, trong lịch sử nước ta cũng là chuyện hiếm thấy, thậm chí đến tận vùng Đông Âu ngày nay, huống chi một chiến thần như ông ta sao có thể cam tâm chết đi như vậy?

Tôi đoán lăng mộ này đã được ông ta định sẵn từ lâu, huống hồ lúc đó còn có hàng vạn nô lệ tế tự, bố trí Cửu Tử Kinh Lăng Giáp để bảo vệ lăng mộ, e rằng còn có những bí mật không thể tiết lộ.

Mọi người cứ chờ xem, xem cuối cùng lăng mộ Thành Cát Tư

Hãn được đào lên sẽ có hình dạng thế nào." Diệp Kiêu có dự cảm, trước đó anh đã đoán Thành Cát Tư Hãn muốn linh hồn bất diệt, bất kể là ông ta hay hậu duệ thì đối với sự ra đi của vị kiêu hùng này đều không cam tâm.

Nếu đổi lại là mình, khi vó ngựa thiết kỵ đã đạp bằng khắp thế giới, dã tâm chinh phục chưa bao giờ dừng lại, sao có thể cam tâm chịu thất bại trước quân đội Tây Hạ?

Vì vậy chắc chắn ông ta muốn lội ngược dòng, linh hồn bất diệt mới là mục tiêu cuối cùng.

Diệp Kiêu khẳng định chắc chắn là như vậy, nếu không sao có thể giải thích việc huy động nhiều nhân lực, vật lực, tài lực như thế để đến đây xây dựng lăng mộ?

Mục đích chính là để có ngày được tái xuất nhân gian!

Mọi người mòn mỏi mong chờ, Diệp Kiêu cũng vậy.

Đến đây đã lâu, nhìn cát vàng ngập trời và mây trắng trời xanh, lòng anh không khỏi cảm thán, Thành Cát Tư Hãn có thể đặt lăng mộ ở nơi này quả thực là một nhân tài.

Bất kể khi sống hay khi đã khuất, trí tuệ của ông ta đều khiến người ta khâm phục.

Nhân lúc thời tiết tốt, hôm nay nhất định phải để lăng mộ được tái xuất nhân gian.

Người của căn cứ quân đội và đội khảo cổ đều nỗ lực hết mình khai quật.

Những phần mộ bị nổ lúc trước đã được dọn dẹp và dùng thiết bị kéo lên, từng hòm báu vật, cả một núi vàng đã được dọn sạch.

Nhìn nhiều đồ đồng như vậy, ngay cả Giáo sư Chu cũng phải cảm

thán: “Mấy chục năm khai quật cổ mộ trước đây cũng không bằng một phần nơi này, mà đây mới chỉ là một mộ thất tùy táng thôi đấy!” Phó giáo sư liên tục xuýt xoa: “Đã lấp đầy bao nhiêu khoảng trống lịch sử, lần này luận văn của chúng ta cuối cùng cũng có thể hoàn thành rồi!” “Thế thì tốt quá, giáo trình của chúng ta cũng có thể cập nhật rồi!” Đội khảo cổ vô cùng phấn khích, có máy móc hạng nặng ở đây nên họ không tốn nhiều công sức để đóng gói tất cả những kho báu này.

Những thứ từ dưới đất lên đều phải qua xử lý mới có thể vận chuyển đi, nếu không khi tiếp xúc với ánh sáng sẽ tan thành tro bụi ngay.

Mọi người cẩn thận đeo khẩu trang, găng tay, sắp xếp gọn gàng tất cả những thứ được khai quật.

Vài tiếng trôi qua, khán giả xem trực tiếp vẫn say sưa bàn luận.

“Đây chính là cái xác sống lớn đó à, nhìn xem, được bọc kỹ trong túi đựng xác, ai không biết còn tưởng là gì không biết!” “Cái thứ to lớn kia chắc là quan tài của vị tướng quân rồi nhỉ?

Quan tài của Hỏa Chân Biệt Cơ hình như vẫn chưa thấy lên.” “Cứ bình tĩnh, nghe nói ba cái đỉnh đồng kia cũng tà môn lắm, cẩn thận đừng để bị thương.” Mọi người đều rất căng thẳng, vài tiếng nhanh chóng trôi qua, trời cũng dần tối.

Diệp Kiêu mở một hộp thịt ăn để bổ sung nước, những vết bẩn trên mặt cũng đã được rửa sạch, lộ ra gương mặt trắng trẻo.

Lúc này Miêu Phong tiến lại gần hỏi: “Anh Diệp, anh nói xem bên dưới này liệu có gì không?

Xác sống, hay là cơ quan nào lợi hại hơn?

Dù sao cũng sắp đến mộ chính rồi.” Diệp Kiêu nhíu mày: “Khó nói

lắm, nếu có thì cũng không lợi hại hơn Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở trên đâu, cùng lắm là vô tình lọt vào, nhưng khả năng đó gần như bằng không." Khi Diệp Kiêu nói, ống kính luôn hướng về phía anh, câu nói này nhanh chóng khiến cư dân mạng cảm thấy hứng thú.

"Diệp đảo sao lại nói vậy?" "Nhỡ đâu có thì sao?

Chẳng phải nói núi cao còn có núi cao hơn đó sao?

Hiện tại chưa thấy mặt chủ mộ, chuyện gì cũng có thể xảy ra." "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là loại cơ quan nghịch thiên như thế còn có, liệu còn có thứ nào biến thái hơn nữa không?" Diệp Kiêu vứt vỏ hộp đi rồi giải thích: "Cơ quan tôi nói không phải loại cơ quan tối thượng này.

Người xưa tuy thông tuệ nhưng không lường được uy lực của vũ khí hiện đại.

Trong nhận thức của họ, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm đã là không thể phá giải, có nó ở đó thì không ai có thể xâm phạm.

Vì vậy bên dưới sẽ không có thứ nào lợi hại hơn Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đâu, cùng lắm chỉ là lũ sâu bọ rắn rết gì đó, nhưng khả năng đó cực thấp, phàm là vật sống thì đều không qua nổi cửa ải của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp." Nghe cũng có lý, Miêu Phong gật đầu, cuối cùng cũng thấy yên tâm hơn một chút, nhưng vẫn chạy đi lấy thêm ít đồ phòng thân. 9 giờ tối, tiếng máy móc gầm rú, mọi người đợi có chút mất kiên nhẫn thì cuối cùng tin tốt cũng truyền đến.

"Đào thấy rồi!" Một tiếng hô kinh ngạc vang lên, tất cả mọi người xung quanh đều lao tới.

Diệp Kiêu bị chặn lại ở phía sau cùng.

Giáo sư Chu tuổi đã cao nhưng nghe thấy tiếng gọi liền lao đi như

tên bắn tới cửa hố.

Mọi người đỡ lấy Giáo sư Chu, dưới ánh đèn sáng rực, Giáo sư Chu xúc động khôn nguôi.

Nhìn xuống dưới thấy tin tốt truyền lên: "Bên dưới ba chiếc đỉnh đồng quả nhiên còn có mộ thất!" Nghe tin này, tất cả mọi người đều phấn khởi, khán giả trong phòng trực tiếp cũng sôi sục.

"Mẹ kiếp!

Diệp đảo nói quả nhiên không sai, bên trong còn có huyền cơ khác!" "Chào mừng đến với nhà của Diệp đảo, thật sự quá quen thuộc rồi!" "Diệp đảo, anh còn điều gì mà chúng tôi không biết nữa không?

Trình độ này sắp đuổi kịp thầy cúng rồi đấy!" "Haiz!

Nữ Oa nương nương nặn ra anh chắc chắn là đã buff thêm cho anh rồi đúng không?" Diệp Kiêu đứng sau cùng, Giáo sư Chu chuẩn bị đi xuống, quay lại thấy Diệp Kiêu liền vội vàng vẫy tay gọi: "Tiểu Diệp, cháu mau lại đây xem này!" Đám đông dạt ra nhường lối cho Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu bước tới, thấy trong cái hố lớn trước mặt hiện ra một lối vào tối om, xung quanh là đá vụn của mộ thất và những mảnh vỡ của ba chiếc đỉnh đồng.

Ngay cạnh các mảnh vỡ là một cửa vào được cắt gọt vô cùng vuông vức, phẳng phiu, nhìn hình dáng thì đúng là lối vào mộ thất.

Diệp Kiêu gật đầu: "Quả nhiên là vậy, chúng ta xuống xem sao." Miêu Phong ném một quả lựu đạn chiếu sáng xuống trước, vài giây sau, một tiếng "keng" vang lên, nguồn sáng rực rỡ giúp mọi người nhìn rõ bên dưới.

Chương 296

Diện tích bên dưới rất lớn, rõ ràng là một mộ thất, mọi người lập tức phấn khích.

Thật không ngờ dưới mộ lại còn có mộ, xem ra đã bị Diệp Kiêu đoán trúng.

Lúc này thiết bị hạng nặng đã đào sâu hơn hai mươi mét, đây thực sự là một lăng mộ theo chiều dọc, và ước chừng bên dưới vẫn còn một tầng nữa.

Thành Cát Tư Hãn năm đó để bảo vệ lăng mộ của mình không bị phát hiện đã thực sự tốn rất nhiều tâm sức, dày công xây dựng và thiết kế vô cùng tinh xảo, nhưng cuối cùng vẫn bị Diệp Kiêu đoán ra.

Diệp Kiêu đề nghị đi xuống ngay lập tức để tránh đêm dài lắm mộng, ai biết được lúc nào bão cát sẽ ập đến, lúc đó e rằng sẽ còn khó khăn hơn.

Trời đã tối hẳn, dù có chuyện gì cũng không sợ, đằng nào cũng đã đến mức này rồi.

Nhưng lần này họ phải chuẩn bị nhiều thiết bị phòng thân hơn.

Rút kinh nghiệm từ những lần trước, Giáo sư Chu chủ động đề nghị lấy thêm vũ khí, căn cứ quân đội lập tức cử một tiểu đội đi cùng.

Mọi người đều gật đầu, sau vài lần trải nghiệm, họ đã vô cùng tin tưởng vào Diệp Kiêu.

Đội khảo cổ khi mới đến có khá nhiều người, hiện tại đã mất khoảng sáu bảy người, nên đội hình giảm đi một nửa.

Có quân đội đi cùng, quân số trông cũng khá hùng hậu.

Sau khi cả đoàn chuẩn bị xong, Mục Lực, Đồ Khôn và Miêu Phong cầm vũ khí, Diệp Kiêu vẫn đeo thanh Hắc Kim Cổ Đao dẫn đầu, bám theo thang dây từ từ leo xuống.

Khi xuống đến đáy, độ cao rơi vào khoảng mười mấy mét, tính cả những gì đã đào thì tổng cộng sâu khoảng ba mươi mét.

Khả năng kiến trúc của người xưa thực sự khiến Diệp Kiêu bội phục, thời đó làm gì có những thiết bị hạng nặng này.

Sau khi xuống dưới, nhóm Giáo sư Chu lần lượt tới nơi, khi đặt chân xuống mặt đất, mọi người mới có cảm giác an tâm thực sự.

Nhóm Giáo sư Chu vừa xuống đã lắp đặt ngay thiết bị trực tiếp, khán giả trước màn hình đều vô cùng mong chờ.

"Đến rồi đến rồi, khóa mục tiêu vào thế giới đạo mộ!" "Nói gì mà thật thà thế, phải gọi là kênh khám phá, tìm kiếm thế giới chưa biết chứ!" "Diệp đảo mở đường, người lạ miễn vào!" Mọi người vui mừng khôn xiết, thực sự nghĩ đến thế giới bên dưới họ không kìm được sự phấn khích.

Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn đã ở ngay trước mắt, ai mà không hào hứng cho được?

Đã đến nơi này rồi thì cũng không cần khách sáo nữa, Diệp Kiêu tiên phong cầm đèn pin đi thẳng vào cửa mộ thất, trong thạch thất có một cánh cửa, và bên dưới này chính là lăng thất chính của Thành Cát Tư Hãn.

Thấy xung quanh đầy rẫy bích họa và đủ loại phù điêu, mọi người phấn khích vô cùng, Giáo sư Chu không ngừng gật đầu: "Nhìn xem, đây mới đúng là lăng mộ bậc đế vương!" Dưới chân toàn bộ là ngọc thạch lót đường, không giống như sự phô trương của Hỏa Chân Biệt Cơ, cách bố trí ở đây rõ ràng ở một đẳng cấp cao hơn, tinh tế mà xa

hoa, rất phù hợp với thân phận cao quý của Thành Cát Tư Hãn.

Bước trên con đường ngọc thạch có phù điêu, mọi người vô cùng hào hứng.

Diệp Kiêu cúi đầu soi đèn pin vào phù điêu, có thể thấy rõ các hoa văn rồng và đủ loại họa tiết được điêu khắc trên đó.

Những viên long châu xung quanh cũng là vàng nạm ngọc, cả mộ thất toát lên vẻ trang nghiêm, những người đi xuống đều không khỏi kinh thán.

"Trời ạ, đi ở đây mà tôi cảm thấy muốn quỳ xuống, đây chính là sự áp chế về huyết mạch sao?" "Không phải đâu, sao tôi thấy sởn gai ốc thế, dường như có một áp lực vô hình ập đến, chân tôi bủn rủn cả rồi." "Đi sát theo Tiểu Diệp nhé, đừng có ai rớt lại!" Diệp Kiêu bước thẳng trên con đường phù điêu, trước mặt là một cánh cửa đá, nói là cửa đá nhưng thực chất được làm từ ngọc thạch, chỉ cần đẩy nhẹ là mở ra.

Mộ thất bên trong còn xa hoa hơn nữa, vừa bước vào đã thấy một chiếc ngai vàng bằng vàng ròng.

Trên ngai vàng khảm đủ loại đá quý, ngọc bích, cách phối màu vô cùng tinh tế.

Khả năng thẩm mỹ của người xưa cũng rất mạnh, nếu là người bình thường mà dùng những màu sắc sặc sỡ này thì e rằng trông sẽ giống như một kẻ trùm giàu xổi.

Nhưng chiếc ngai vàng này thì khác, vừa nhìn đã khiến người ta nảy sinh lòng kính sợ.

Đây chính là ngai vàng của Thành Cát Tư Hãn, cùng với các loại đồ tùy táng tượng trưng cho lăng mộ đế vương và các sản phẩm gốm nung hình sói xanh và hươu trắng.

Trong mắt họ, linh vật sói xanh hươu trắng mới là chí cao vô thượng.

Ngoài ngai vàng, bên trái mộ thất là các chiến mã bằng gốm nung, một hàng mười hai con, bên phải là sói xanh hươu trắng, cùng nhiều loại bình gốm.

Giáo sư Chu bước tới quan sát kỹ, dưới chân có một vết nứt, ông không cẩn thận nên bị vấp ngã lao về phía trước!

Xoảng một tiếng!

Giáo sư Chu va vỡ một con mã chiến bằng gốm, kết quả là sau khi con ngựa đó ngã xuống đất vỡ tan, lộ ra bên trong đầy những thỏi bạc!

Cảnh tượng này khiến mọi người sững sờ, Giáo sư Chu cũng ngây người.

Không ngờ cú va chạm làm ông hoa mắt chóng mặt này lại vô tình làm lộ ra nhiều thỏi bạc đến vậy.

Những người còn lại vội vàng vây quanh: "Giáo sư Chu, ông không sao chứ?" Giáo sư Chu lắc đầu: "Không sao, không sao, những thứ này đều là đồ tùy táng, mau kiểm tra xem có phải tất cả đều như vậy không!" Giáo sư Chu không màng đến chuyện khác, vội vàng bảo họ kiểm tra.

Không kiểm tra thì không biết, bụng của những con ngựa gốm này đều rỗng và chứa đầy vàng bạc.

Ở phía bên kia, nhóm Miêu Phong cũng phát hiện trong các bình gốm, mỗi cái đều chứa đầy châu báu và nhiều nhất là vàng.

Những điều này khiến mọi người không thể tin nổi, không ngờ Thành Cát Tư Hãn trông thì giản dị nhưng giấu tiền cũng thật là giỏi.

Ngoài ra, ở góc phòng có mấy chục chiếc hòm đen xì, khi mở ra thì ánh vàng rực rỡ tỏa ra, khiến khán giả trong phòng trực tiếp không thể ngồi yên.

“Mở mang tầm mắt rồi, mẹ ơi, con sắp đổi đời rồi!” “Chỗ này đáng giá bao nhiêu chứ!

Còn chiếc ngai vàng kia nữa, đúc bằng vàng ròng chắc cũng phải hai ba trăm cân nhỉ?

Cộng thêm kỹ thuật chế tác nữa, trời ơi, phát tài rồi!” “Tỉnh lại đi các ông, đây đều là quốc bảo, không thể bán được đâu, sau này muốn xem thì chỉ có thể vào bảo tàng thôi!” Vô số vàng bạc châu báu trong mộ thất này lần lượt được phát hiện, gần như góc nào cũng có thu hoạch, ngay cả dưới chân cũng được phát hiện là lót bằng tiền vàng hồn tệ.

Phải nói rằng, nếu coi Thành Cát Tư Hãn là thủy tổ của sự giàu có thì quả thực ông ta rất nhiều tiền!

Mọi người chứng kiến cảnh tượng này không khỏi hít sâu một hơi, có vẻ như đây chính là mộ thất thực sự của Thành Cát Tư Hãn không còn nghi ngờ gì nữa.

Lúc này Diệp Kiêu đang quan sát xung quanh.

Mộ thất này rộng bằng khoảng hai sân bóng đá, chỉ có điều hai bên trái phải bày biện vô số vật phẩm tùy táng, dưới chân khắc ngọc long.

Thành Cát Tư Hãn là một đời kiêu hùng, nên những hình thù linh vật này tỏ ra khá thú vị.

Sói xanh hươu trắng thì được làm thành bình gốm, trên cửa cũng có hình vẽ này.

Nhìn mọi thứ xung quanh, Diệp Kiêu đã hiểu sơ bộ.

Lúc này mọi người vẫn chưa hoàn hồn sau cảnh tượng trước mắt, Diệp Kiêu vẫy tay gọi họ: "Mau tìm lối ra đi, trong này e rằng còn có thứ khác!" Giáo sư Chu vội hỏi: "Tiểu Diệp, cháu nói xem liệu quan tài của ông ta có được chôn đứng ngay bên dưới này không?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không khả năng lắm.

Theo hình thức kiến trúc này, các công trình xung quanh, phù điêu và bích họa gần như đều hoàn chỉnh, nếu vẫn còn ở bên dưới thì thực sự không cần thiết.

Hơn nữa ông nhìn các vật phẩm tùy táng này xem, truyền thuyết nói Thành Cát Tư Hãn đi đến đâu cũng vơ vét khắp nơi, phần lớn là vàng bạc châu báu, ngay cả ba chiếc đỉnh đồng kia cũng rất hiếm thấy, chứng tỏ ông ta đã đem toàn bộ đỉnh đồng đặt ở trên để tế tự, vì vậy bên dưới này chôn giấu toàn là báu vật.

Thời đó đồ vàng bạc ngọc khí chế tác không dễ, những đồ tùy táng này khá phù hợp với thân phận của ông ta, hơn nữa kỹ thuật chế tác vô cùng tinh xảo, đây mới thực sự là hoàng lăng.

Là một hoàng lăng, quan tài Thành Cát Tư Hãn sẽ không hạ táng theo kiểu đó, làm không khéo sẽ thu hút thiên lôi.

Chương 297

Hơn nữa táng đứng là để điểm huyệt dẫn khí, hấp thu linh khí, cần đại long mạch ở vùng đất vượng, làm không tốt sẽ hủy hoại long mạch.

Ông ta đã chọn được vùng đất phong thủy bảo địa rồi, hoàn toàn không cần phải mạo hiểm." Nghe anh nói vậy, Giáo sư Chu liên tục gật đầu, quả thực có lý, là ông đã nghĩ xa quá rồi, mộ theo chiều dọc nhưng quan tài không nhất thiết phải đặt đứng.

Diệp Kiêu đi tới những chiếc hòm tùy táng bên cạnh, lấy ra một thanh bội đao được chế tác tinh xảo, cùng với các loại chén rượu và đủ loại vật dụng tinh tế khác, rõ ràng là tinh xảo hơn nhiều so với những thứ ở mộ tùy táng bên trên.

Hơn nữa chất lượng cũng khác hẳn, ngay cả dưới ánh đèn pin cũng có thể thấy rõ sự khác biệt.

Điều này khiến mọi người vô cùng phấn khích, lòng rộn ràng vui sướng, máu trong người như sôi sục, xem ra lăng mộ Thành Cát Tư Hãn sắp được tái xuất nhân gian!

"Cháu nghĩ quan tài chắc không còn xa nơi này nữa đâu, ngai vàng ở đây thì thân phận của Thành Cát Tư Hãn cơ bản đã có thể xác định.

Nơi này chính là mô phỏng nghị sự sảnh ngày trước, nếu không tại sao lại xây dựng thành hình dạng này?" Nghe Diệp Kiêu giới thiệu như vậy, mọi người cũng đã hiểu ra, hóa ra là như thế.

"Chả trách tôi cứ thắc mắc sao lại có cả ngai vàng, hóa ra là vậy." "Diệp đảo quan sát thực sự rất tỉ mỉ." Diệp Kiêu lại chỉ xuống mặt đất: "Hơn nữa mọi người nhìn xem, hoa văn rồng khắc trên sàn nhà này có giống như dấu vết của thảm trải sàn không, y hệt như trên bích

họa vậy.” Khi Diệp Kiêu mới vào, anh chưa quan sát kỹ bích họa, chỉ nhìn lướt qua rồi đi tiếp, nhưng ấn tượng với con đường phù điêu rất sâu sắc, giờ nhìn lại mới phát hiện ra.

Nghe anh nhắc nhở, mọi người cũng xem xét kỹ lưỡng một lượt, quả nhiên trên bích họa khắc cảnh Thành Cát Tư Hãn ngồi trong trướng nghị bàn quân sự, và hoa văn rồng dưới chân hiện vẫn còn nguyên vẹn ngay dưới chân họ.

Nhất thời, nhiều luồng ánh sáng đèn pin cùng chiếu vào đó, khiến mọi người vô cùng vui mừng, không ngờ thực sự là vậy!

Ngay cả những binh sĩ quân đội đi cùng cũng ngây người ra.

Trong đời này lại có thể thực sự nhìn thấy lăng mộ thực sự của vị chiến thần này!

Tuy chỉ là một mộ thất và có không ít tài bảo, nhưng đối diện với những bức bích họa và đủ loại vật dụng tượng trưng cho quyền lực hoàng thất xung quanh, mọi người vẫn không khỏi phấn khích.

Không chỉ vậy, trước màn hình cũng là một trận reo hò.

“Mộ chính kìa!

Mau tìm quan tài đi!” “Diệp đảo đúng là một người cực kỳ để ý tiểu tiết.” “Diệp đảo, chúng tôi muốn xem quan tài, xem vị kiêu hùng Thành Cát Tư Hãn rốt cuộc trông như thế nào.” “Đúng đấy Diệp đảo, đừng phổ biến kiến thức nữa, anh cứ tiến lên phía trước đi, tìm được quan tài là xong chuyện, phần còn lại chúng tôi tự xem.” Giáo sư Chu vỗ vỗ vai Diệp Kiêu: “Tiểu Diệp à!

Cháu luôn phát hiện ra những chi tiết mà chúng ta không thấy được, thật không hổ danh là bậc thầy!” Diệp Kiêu: .....

Đây là quan sát nhập vi thôi mà?

Mọi người cười mà không nói gì, Giáo sư Chu thực sự đã tin tưởng tuyệt đối rồi.

Mộ thất này tuy lớn, nhưng phải nói là nơi này thông tứ phía, trên rộng bao nhiêu thì dưới rộng bấy nhiêu.

Tuy là lăng mộ chiều dọc, nhưng mộ thất bên dưới rõ ràng tinh xảo hơn nhiều.

Binh sĩ lập tức liên hệ phía trên để hạ thiết bị xuống, thậm chí bắt đầu đào cửa hố, muốn đưa tất cả những thứ này lên mặt đất.

Lúc này Diệp Kiêu lại một lần nữa tìm thấy mộ đạo, mọi người cùng anh tiến vào.

Sau khi đi xuyên qua mộ đạo, đập vào mắt lại là một cái hố lớn.

Khi nhìn thấy cảnh này, Miêu Phong giật mình kinh hãi, vội vàng nâng súng lên, nhưng Diệp Kiêu liền xua tay: "Đừng sợ, đây là hố tùy táng, giống như kiểu binh mã dũng vậy.

Thành Cát Tư Hãn dù có chết cũng muốn làm một chiến thần, nên đây đều là những chiến mã đúc bằng gốm, hãy xem so với binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng thì bên nào uy nghiêm hùng vĩ hơn?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Miêu Phong vội buông vũ khí xuống, nhìn cảnh tượng trước mắt mà không khỏi trố mắt kinh ngạc.

Dưới chân họ là một hố đá khổng lồ, trong hố không phải là nô lệ mà là những chiến mã bằng gốm nung, còn có một số tượng gốm, con nào con nấy đều dũng mãnh bưu hãn, sống động như thật.

Nhưng không ai dám tùy tiện đưa chúng ra ngoài, bởi vì nếu nhấc lên, màu sắc sẽ bị oxy hóa và có thể biến mất ngay lập tức.

Lại là đồ gốm nung nên càng không ai dám khinh suất.

Thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người cẩn thận dùng máy ảnh chụp

lại, cư dân mạng trước màn hình lập tức phấn khích điên cuồng, bình luận dày đặc.

"Chỗ này chắc không có xác sống nữa đâu nhỉ?" "Trí tưởng tượng của cậu phong phú quá, nơi này thực sự quá hùng vĩ!" "Nói đi cũng phải nói lại, phí tham quan chỗ này đắt bao nhiêu nhỉ?

Liệu một trận bão cát có làm nó biến mất không?" "Tôi từng đi xem binh mã dũng, lúc đó cảm thấy hùng vĩ nhưng chưa thỏa mãn lắm, giờ thấy cảnh này tôi thực sự bái phục." "Xem kìa, thật uy nghi và dũng mãnh, tộc Sói phương Bắc nên lấy đây làm nguyên mẫu, đây mới chính là tộc Sói trong lòng tôi!" Chủ đề bắt đầu đi chệch hướng, mọi người bắt đầu bàn tán về các video biến hình trên nền tảng video ngắn.

Diệp Kiêu quay lại nhìn, thấy vậy thì không khỏi bật cười.

Hiện tại mục đích chính của anh không phải là tộc Sói phương Bắc gì cả, mà là tình hình hiện tại.

Đây rõ ràng chính là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, người đã làm chấn động thế giới.

Có nơi này hoàn toàn có thể chứng minh ông ta là một chiến thần thực sự từng tồn tại!

Đây chính là bằng chứng, hơn nữa tất cả các sản phẩm gốm nung cũng như đồ tùy táng đều có thể tra cứu niên đại, vì vậy ngôi cổ mộ này vừa xuất hiện đã lập tức gây chấn động thế giới!

Hiện tại đội khảo cổ vẫn tiếp tục tiến lên, vẫn chưa tìm thấy quan tài chính, nhưng Diệp Kiêu khẳng định quan tài chính nằm ở ngay đây.

Đội khảo cổ vô cùng phấn khích, Giáo sư Chu cũng vậy, ông vẫy tay nói: "Mau, chúng ta xem thêm chút nữa, khẩn trương tìm quan tài chính!" "Rõ, nhanh lên, nếu không tìm thấy quan tài chính thì không

thể khẳng định chắc chắn thân phận của ông ta được." "Lăng mộ tuy có nhiều yếu tố Thành Cát Tư Hãn, nhưng tổ tiên chúng ta có câu 'nhập thổ vi an', dù không nhập thổ cũng phải nằm trong quan tài, không tìm thấy quan tài thì chưa thể khẳng định chắc chắn!" Vài vị giáo sư lần lượt phát biểu, Diệp Kiêu cũng cùng ý kiến.

Khi quan sát xung quanh, họ đã vào đến mộ thất thứ hai.

Nếu phía trước vẫn còn đường thì chứng tỏ dự đoán của anh không sai, họ vẫn đang đi xuống theo hình chữ Z.

Diệp Kiêu hét lớn: "Mọi người mau tìm xem, có cửa hay địa động gì không, tôi đoán đây vẫn là một lăng mộ hình chữ Z, vẫn còn đi xuống nữa!" Nghe vậy mọi người bắt đầu hành động, các binh sĩ cũng bắt đầu tìm kiếm.

Lúc đầu họ còn thờ ơ, nhưng khi thấy gốm nung và tài bảo thì cùng lắm chỉ là kinh ngạc, còn giờ đây khi xuống tới đây thấy ngai vàng, bích họa và đủ loại đồ tùy táng, họ cũng không thể ngồi yên, lập tức ra tay, đủ loại thiết bị đo đạc đều được đưa vào, lần này tìm lối ra có vẻ khá dễ dàng.

Thấy mọi người đang bận rộn, Diệp Kiêu nhíu mày, đèn pin soi khắp bốn phía.

Mộ thất ở đây phần lớn được khảm bằng ngọc thạch, Diệp Kiêu nhìn những nét điêu khắc ở đây, lại nhớ tới những bức bích họa ban đầu, tất cả mọi thứ đều khớp với bích họa.

Tấm thảm trên bích họa được phục dựng hoàn toàn trong mật thất mộ thất, và cảnh tế tự trên bích họa cũng được phục dựng trong hố vạn người phía trên.

Mọi thứ nói trên bích họa đều có thể tìm thấy trong mộ.

Lúc này đây chứng kiến cảnh tượng này, Diệp Kiêu đã hiểu ra, lập

tức men theo bích họa bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, vừa tìm vừa loại trừ từng mộ thất một, cuối cùng trên bức bích họa cuối cùng anh đã thấy được manh mối.

Bức bích họa này vẽ một giá nến, cùng với cột rồng và một người bên cạnh Thành Cát Tư Hãn.

Diệp Kiêu thấy cảnh này không khỏi hơi ngạc nhiên, trang phục của người này trông rất giống một pháp sư Shaman, nhưng cảm giác mang lại hoàn toàn khác biệt.

Cạnh ngai vàng có đặt một giá nến, trông rất nhỏ nhắn tinh xảo, có vẻ không mấy nổi bật, nếu không nhờ bức bích họa kia thì tuyệt đối không thể chú ý tới.

Diệp Kiêu lập tức quay lại, nhìn chiếc ngai vàng, đưa tay nắm lấy giá nến rồi dùng lực kéo mạnh!

"Rắc rắc rắc!" Bên dưới lớp ngọc thạch bằng phẳng hiện ra một cái hố, mọi người tản ra, thấy lại là một lối cầu thang ngầm.

"Chỗ này tôi quen!" Miêu Phong cười nói: "Lúc đầu tôi còn từng bị rơi xuống, để tôi lên cho!" Miêu Phong tiên phong xông vào trước, Diệp Kiêu còn không kịp ngăn cản, nhưng nghĩ lại thì chắc cũng không có vấn đề gì, đã đến mức này rồi, nếu có sâu bọ rắn rết gì đó thì trong tay Miêu Phong có vũ khí cũng có thể đối phó được, nên anh cũng không ngăn cản.

Lúc này mọi người lần lượt đi xuống theo, Diệp Kiêu cũng bước xuống, nhưng nhìn mọi thứ xung quanh, Diệp Kiêu luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng không để tâm, đi thẳng xuống mộ thất tầng dưới.

Nếu lăng mộ trước đây chỉ là tùy táng vàng bạc, thì lần này nơi sâu nhất trong lăng mộ bày đầy các loại binh khí, mỗi thanh bội đao đều

khảm đầy đá quý.

Chương 298

Đao, thương, kiếm, kích đủ loại binh khí, thậm chí còn có cả đại pháo hồng y!

Không quá lời khi nói nơi này giống như một kho vũ khí.

Rốt cuộc điều gì đã khiến Thành Cát Tư Hãn thu thập tất cả những thứ này?

Chẳng lẽ tùy táng binh dũng và vũ khí đều là để một ngày nào đó có thể tái xuất nhân gian?

Diệp Kiêu bị ý nghĩ của chính mình làm cho kinh ngạc.

Dường như có một ý nghĩ nào đó nhanh chóng lóe lên trong não, nhưng tốc độ quá nhanh khiến anh không kịp nắm bắt, hiện tại đành gác lại một bên.

Mọi người chiêm ngưỡng đống binh khí xung quanh đều cảm thán không thôi: "Đây chắc là những thứ Thành Cát Tư Hãn mang theo bên mình nhỉ?

Quy mô này chắc phải bằng cả một Vạn Hộ phủ rồi!" Nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người có chút khó hiểu.

"Giáo sư Chu, Vạn Hộ phủ là gì?

Một vạn người ạ?" Giáo sư Chu gật đầu: "Đại loại là ý đó." Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Hệ thống quân đội cổ đại theo hệ thập phân, quân đội Mông Cổ còn được chia làm bốn cấp: Vạn Hộ phủ, Thiên Hộ sở, Bách Hộ sở và Bài tử, Vạn Hộ phủ chỉ đứng sau Đại Đô đốc phủ." Nghe Diệp Kiêu phổ biến kiến thức, mọi người đã hiểu ra.

Trong đó có một thanh bội đao dài khảm chín viên hồng ngọc, trông vô cùng nổi bật, trên chuôi đao khắc ba chữ Thiết Mộc Chân,

một đầu còn treo chuỗi hạt bạch ngọc.

Khi nhìn thấy những binh khí này, mọi người đều kinh ngạc không thôi, Miêu Phong lại càng phấn khởi hơn.

"Nhìn xem, đây không phải là thanh bội đao Thành Cát Tư Hãn mang theo khi đó sao!" Nhìn bao đao và những chữ khắc trên chuôi đao, mọi người đều phấn khích, Miêu Phong cầm lấy thanh bội đao rồi rút ra, xoảng!

Ánh lạnh tứ phía, từ thanh bội đao tỏa ra khí âm hàn, khiến Miêu Phong ngay lập tức có một cảm giác dị lạ, anh ta chỉ thấy mắt mình hoa lên, rồi ánh mắt lóe lên, dường như quay về nghìn năm trước, khắp nơi là xác chết và máu tươi.

Khí sát phạt đầy áp lực khiến anh ta không thể thoát ra, chỉ muốn vung đao.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Miêu Phong, không biết anh ta bị làm sao, gọi thế nào cũng không nhúc nhích.

Chỉ có Diệp Kiêu nhận ra Miêu Phong dường như bị thanh đao này hút mất hồn, anh vội vàng tiến lại gần Miêu Phong, mạnh bạo giật lấy thanh đao trong tay anh ta.

Chỉ cảm thấy một luồng hàn khí ập đến, còn Miêu Phong lúc này lùi lại hai bước rồi ngồi bệt xuống đất, mặt mũi tái mét.

Giáo sư Chu không hiểu chuyện gì, vội vàng đỡ Miêu Phong: "Có chuyện gì thế này?

Miêu Phong cháu tỉnh lại đi!" Diệp Kiêu đứng bên cạnh nói: "Anh ta suýt nữa thì bị trúng tà, thanh bội đao này nếu thực sự là của Thành Cát Tư Hãn thì vong hồn chết dưới lưỡi đao này không biết là bao nhiêu, một người bình thường cầm thanh đao này, bị ảnh hưởng có thể sẽ tự sát đấy." Diệp Kiêu nói vậy làm Miêu Phong kinh hãi, không

ngờ chỉ là một thanh bội đao mà lại lợi hại đến thế, suýt chút nữa lấy mất mạng của mình.

Diệp Kiêu lắc đầu, tùy tiện đặt thanh bội đao lại chỗ cũ.

Thấy cảnh này, mọi người không ai dám chạm vào nữa, nói không chừng thanh đao nào cũng đã từng chém rơi đầu người, trên đó vấy đầy máu tươi, qua nghìn năm oán khí tích tụ, không biết có bao nhiêu vong hồn, nên không ai dám hành động mạo hiểm.

Lúc này mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, anh nhắc nhở họ: "Tất cả những thứ ở đây đều không được chạm vào, ngay cả khi muốn di chuyển cũng phải được đóng gói kỹ càng.

Nhân viên chuyên nghiệp của đội khảo cổ mới được mang ra ngoài, mọi người chú ý đấy." Diệp Kiêu không biết Thành Cát Tư Hãn là người thế nào, nhưng với tư cách là người bề trên, ông ta chắc chắn có cá tính riêng của mình, nếu muốn lấy đi thứ gì từ lăng mộ của ông ta, chắc chắn sẽ bị trả thù.

Nếu không, ngôi mộ này đã không được ẩn giấu sâu đến thế.

Mọi người nghe Diệp Kiêu nói vậy thì không động vào nữa, những binh khí, bội đao cùng với những bộ giáp trụ và khiên tinh mỹ được xếp đầy cả một mộ thất.

Chứng kiến cảnh này, mọi người không khỏi bùi ngùi.

"Thành Cát Tư Hãn đúng là Thành Cát Tư Hãn, một đời chiến thần, ngay cả đồ tùy táng sau khi chết cũng là binh khí, xem ra tâm trí ông ta thực sự đều dành cho chiến tranh!" "Đây là kho vũ khí, phía trước là chiến mã và binh dũng, thực sự nếu giờ có ai bảo ông ta sống lại, tôi đoán ông ta có thể lập tức xuất chinh lần nữa." "Chỉ với những đao kiếm như vậy mà có thể đi chinh chiến khắp nơi, đánh cả vào Đông Âu, chiến thần đúng là chiến thần!" So với vũ khí hiện đại thì

những thứ này chẳng là gì, nhưng ở thời đó thì đây đã là trang bị cao cấp rồi.

Mọi người cảm thán thì cảm thán, nhưng không ai dám chạm vào nữa.

Lúc này Diệp Kiêu bước tới mộ thất tiếp theo, đi xuống sâu thêm theo hình chữ Z.

Ngay khi Diệp Kiêu đang ngạc nhiên vì mộ huyệt quá sâu thì đột nhiên phía trước mở ra một không gian rộng lớn.

Sau khi đi qua lối dẫn dài, trước mắt hiện ra một cây cổ thụ khổng lồ vươn cao, cái cây này lập tức khiến khán giả trước màn hình phấn khích.

"Vãi, trong cổ mộ mà cũng có cây à?!" "Chưa nghe nói đến Cổ Mộ Phái bao giờ à?

Đây chắc là chỗ của Tiểu Long Nữ rồi." "Đừng có nói nhảm, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn sao lại có thứ này?

Vả lại đây là sâu dưới đất bao nhiêu mét, lẽ nào vẫn còn vật sống sao?" "Cái cây này rốt cuộc mọc ra kiểu gì vậy?

Không có ánh nắng, dưới đất có nước nhưng không có quang hợp thì sao mọc to thế được?" "Tôi thấy cái cây này có gì đó lạ lắm!" Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu cũng thấy kỳ quái, tiến lại gần mới phát hiện ra hóa ra nó đã chết khô từ lâu, nhưng thân cây thực sự rất lớn, phải năm người lớn vòng tay mới ôm xuể, nhìn thế này chắc phải là một cây ngân hạnh nghìn năm, không biết được vận chuyển từ đâu tới.

Thấy Diệp Kiêu đi vòng quanh cây một lượt, mọi người mới yên tâm.

Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn lên trên, cây tuy đã héo khô nhưng cành

lá vẫn còn đó, và trên ngọn cây có một vật đen thui.

Khi mọi người đang vây quanh thân cây, Diệp Kiêu dùng đèn pin soi lên các cành cây, lúc này mới nhìn rõ, kinh hãi thay đó là một xác khô!

Hơn nữa những cành cây này đan xen vào nhau tạo thành một cái tổ tự nhiên, bọc chặt lấy xác khô, nếu không nhìn kỹ thì không nhận ra ở đây có xác chết.

Hóa ra là vậy, Diệp Kiêu đã hiểu, đèn pin của anh xoay quanh xác khô một vòng, cuối cùng trong ánh mắt hiện lên một chút ý cười.

Ở phía bên kia, Giáo sư Chu vô cùng phấn khích, mọi người nhìn vào giữa thân cây có một phần được đục rỗng, bên trong chính là một chiếc quan tài!

Trong bóng tối, chiếc quan tài tỏa ra ánh lạnh u u, mọi người đều vây quanh, Mục Lực lấy ra đèn chiếu tham chiếu, lập tức soi sáng xung quanh, lúc này tất cả mọi người đều nhìn rõ.

"Oa!

Đây là quan tài bằng ngọc à?" "Thứ lỗi cho tôi dốt nát, bình thường chẳng phải là gỗ hồng mộc hay gỗ kim ti nam sao?

Quan tài bằng ngọc thì có ý nghĩa gì không?" "Chắc là để khoe giàu thôi!" "Không phải chứ, chẳng phải nói ngọc dưỡng người sao, không lẽ dùng quan tài ngọc để dưỡng thi thể!" "Tôi thấy có chút tà môn, hết tế tự rồi đến thi trùng, lại thêm cái Cửu Tử Kinh Lăng Giáp biến thái kia nữa, thực sự nhìn mà thấy rợn tóc gáy." Cái cây đại thụ này cao bằng khoảng bốn tầng lầu, phần giữa được đục rỗng, khảm khít rịt một chiếc quan tài bằng đá hán bạch ngọc.

Trong phòng livestream, dòng người đông đúc xôn xao, ban đầu chỉ có hai triệu người xem, giờ đây hàng chục triệu người đã tràn vào

khiến hệ thống gần như quá tải.

May mắn là Giáo sư Chu và các cộng sự đã có phương án đối phó, mang theo nhiều bộ thiết bị dự phòng, nhưng vẫn không thể đáp ứng hết nhu cầu.

Lăng mộ chính của Thành Cát Tư Hãn đã được phát quật, sắp đến lúc mở quan tài, thông tin này lập tức leo lên top tìm kiếm nóng, cả thế giới đang nín thở chờ mong. "Người đông quá nên hơi lag rồi!" "Giáo sư Chu ơi, kỹ thuật đâu?

Bảo nhân viên kỹ thuật xử lý đi!" "Đừng lèm bèm nữa, xem đi đã, một lát nữa sập mạng là xong đời!" "Người đông thật đấy!

Sao tôi thấy Diệp biên kịch có vẻ hơi xuống tinh thần, không lẽ vừa rồi bị kích động gì à?" "Không thể nào!

Diệp đảo hãy phấn chấn lên!" Diệp Kiêu lại đang suy nghĩ về huyệt mộ trong thân cây này.

Theo lời tiền nhân, nếu là thụ táng (mai táng trong cây), thì đây chính là 'Tinh đình điểm thủy huyệt' (Huyệt chuồn chuồn đạp nước).

Tục ngữ nói loại thụ táng này vượng cho con cháu, nhưng thông thường khi tìm thấy bảo địa phong thủy, thụ táng cũng dễ dẫn đến những chuyện không hay.

Suy cho cùng, nơi phong thủy tuyệt giai thì có nhiều kẻ dòm ngó, người không đủ thực lực không dám làm vậy.

Chương 299

Thành Cát Tư Hãn lại dùng thụ táng, chuyện này hơi vô lý, vì sau thời Mông Cổ, quốc gia này không thống trị được bao lâu đã bị diệt vong.

Ngay cả Giáo sư Chu cũng bắt đầu hoài nghi liệu mình tìm thấy là thật hay giả.

Thiết bị chưa xuống đến nơi, nhưng đoạn thân cây này đã khô héo, mọi người cùng nhau khiêng cũng không tốn quá nhiều sức.

Mọi người chung tay đặt nó nằm xuống, nắp quan tài thực sự rất nặng, nhưng không ngăn được sự vui sướng trong lòng họ.

Khi chân tướng đã ở ngay trước mắt, mọi người không màng nhiều nữa, dù là thụ táng thì sao, cuối cùng cũng đã tìm thấy.

Khán giả trong livestream cũng rủ rê bạn bè cùng vào chứng kiến.

Diệp Kiêu không biết có bao nhiêu người đang xem, nhưng lúc này Giáo sư Chu và mọi người đã vui mừng khôn xiết, chiếc quan tài đó đúng là phi phàm.

Trước đó quan tài của Hỏa Chân Biệt Cơ hay tướng quân đều là mộc quan hoặc thạch quan, nhưng cái này thì khác, nó được chế tác từ Hán bạch ngọc, trên nắp điêu khắc đồ án Thương Lang Bạch Lộc (Sói xanh và hươu trắng), xung quanh nắp còn có những minh văn phức tạp. "Đây là minh văn của vu sư Shaman, ý nghĩa là..." Giáo sư Chu cầm kính lúp quan sát kỹ một hồi, cuối cùng xác định: "Đúng là minh văn, ý nghĩa đại khái là linh hồn bất diệt, nhục thân bất hủ." Nghe vậy, mọi người đều chấn động! "Suy đoán trước đó của Tiểu Diệp là đúng rồi!" "Thành Cát Tư Hãn quả nhiên muốn trọng phản nhân gian!" "Mau mở ra xem đi!" Mọi người háo hức muốn thử, Miêu Phong nhắc

nhở Giáo sư Chu: "Chúng ta phải cẩn thận một chút, lỡ như bên trong có gì đó thì sao, dù sao ông ấy cũng đã mất nhiều năm rồi, đeo mặt nạ chống độc vào, mở quan tài ngay thôi." "Đã qua bao nhiêu thời gian rồi, vất vả lắm mới tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, bao nhiêu người đang nhìn vào, chúng ta không thể làm hỏng việc được!" Nghe anh ta nói vậy, Giáo sư Chu bật cười: "Tôi thấy các cậu quá nóng vội rồi!" "Sao không nóng vội được chứ?

Chúng ta đi quãng đường này đâu có dễ dàng gì, không thể để người ta nghĩ chúng ta đi một chuyến công cốc!" Mọi người đều thúc giục, Giáo sư Chu không nói gì thêm, chỉ mỉm cười gật đầu, bảo họ nhanh chóng mở quan tài.

Ống kính hướng thẳng vào quan tài, mọi người hưng phấn tột độ.

Đột nhiên, khối đen sì trên thân cây mục nát cuối cùng cũng được Diệp Kiêu nhìn rõ, tôi bước tới đưa tay nặn thử, ngửi một cái, lập tức cau mày.

Trên thân cây giấu một xác khô, quả nhiên là hắn!

Diệp Kiêu không lên tiếng, mọi người xung quanh cũng không để ý đến tôi.

Diệp Kiêu liếc nhìn quan tài, mọi người lập tức bắt đầu đẩy nắp, ống kính hướng vào bên trong.

Ai cũng muốn chứng kiến xem vị Thành Cát Tư Hãn gây chấn kinh toàn cầu này rốt cuộc ra sao?

Hiện giờ chỉ riêng chiếc quan tài đã đủ gây chấn động, huống chi là thứ bên trong.

Ngay lúc này, mọi người nín thở, ai nấy đều kiễng chân mong đợi.

Ngày mở quan tài chính là lúc vén bức màn bí mật, ai nấy đều hưng phấn khôn cùng.

Diệp Kiêu lại vô cùng bình thản, bởi lẽ thứ trong quan tài này dù có đáng kinh ngạc đến đâu cũng không bằng cái xác khô kia, toàn bộ sự hứng thú của tôi đều đặt ở cái xác đó.

Vô số ống kính hướng về phía quan tài, mọi người hợp lực đẩy nắp ra.

Kèm theo một tiếng động trầm đục, nắp quan tài nặng nề đã mở, từ bên trong tỏa ra một mùi hương lạ.

Mọi người có mặt đều ngẩn ngơ, chỉ mới mở được mười centimet, họ đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Đập vào mắt là một vùng ánh sáng vàng kim, dường như bên trong chất đầy bảo vật.

Giáo sư Chu cũng trố mắt nhìn, sau đó bảo họ tiếp tục. "Cắc cắc cắc!" Nắp quan tài hoàn toàn được đẩy ra, tất cả ống kính đồng loạt hướng vào bên trong.

Khi nhìn thấy thứ bên trong, mọi người đều không giữ nổi bình tĩnh. "Vãi!

Đùa tôi à!" "Thi thể mọc chân chạy mất rồi sao?" "Quả nhiên là nhục thân bất hủ, tươi tắn đến mức có thể chạy sang nhà hàng xóm chơi luôn rồi!" "Lại là đồ tùy táng, Thành Cát Tư Hãn đây là đang khoe khoang tài sản của mình à!" "Hazzz!

Mừng hụt rồi!

Không lẽ căn bản không có thi thể sao?

Chỉ là một ngôi mộ quần áo di vật (y quan trủng) thôi à?" Đội khảo cổ cũng ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết trong quan tài toàn là đồ tùy táng bằng vàng.

Sau khi nắp mở hoàn toàn, bên trong chất đầy vật tùy táng nhưng

tuyệt nhiên không thấy thi thể.

Ngọc quan có thể dưỡng thi thể không hủ nát, sao có thể không có thi thể?

Mọi người kinh ngạc, bới hết đồ tùy táng ra nhưng vẫn không thấy.

Đội khảo cổ hoàn toàn sững sờ, đây là chuyện gì vậy? "Cái này... chúng ta không đi nhầm chỗ chứ?" "Không thể nào!

Những đồ tùy táng này không phải hạng người bình thường có thể dùng được, ở đây còn có quân kỳ Cửu U Bạch Đạo, sao có thể nhầm được?" "Vậy thi thể đâu?" Nhìn mọi người đang nhíu chặt mày, Diệp Kiêu hiểu rằng chiếc ngọc quan này chẳng qua chỉ là cái vỏ bọc mà thôi.

Mọi người xung quanh cũng đều ngây dại, tất cả đồ tùy táng đều chứng tỏ đây là lăng mộ chính của Thành Cát Tư Hãn, nhiều đồ tinh mỹ như vậy, ngoài ông ấy ra còn có thể là ai. "Không lẽ bị trộm mộ?" "Sao có thể chứ!

Trộm mộ mà để lại bảo vật, chỉ lấy thi thể sao?

Nghĩ gì vậy!" Lúc này Giáo sư Chu phát hiện ở đây còn có một chiếc quan tài nhỏ, chỉ to bằng bàn tay, toàn thân trắng bóng, dường như cũng làm bằng bạch ngọc.

Khi Giáo sư Chu lấy chiếc quan tài nhỏ này ra, cả trường quay xôn xao. "Đây là cái gì?

Ngọc quan sinh ra quan tài nhỏ à?" "Rốt cuộc đây là thứ gì?

Nếu nói là quan tài nhỏ thì chứa được cái gì chứ?" Giáo sư Chu thấy vậy cũng cảm thấy ngạc nhiên, ông chưa từng thấy chiếc quan tài nào nhỏ như thế này.

Trong khi đó, khán giả trong phòng livestream đua nhau suy đoán. "Chắc đây là đồ chơi của Thành Cát Tư Hãn chăng?" "Không giống, người ta là hạng người nào mà lại chơi cái này?

Tôi thấy có quỷ rồi." "Tà môn lắm, nơi này không nên ở lâu." Lúc này Giáo sư Chu nhìn về phía Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, cháu thấy thế nào?" Diệp Kiêu bước lại gần, thấy trên nắp quan tài nhỏ này khảm những viên đá quý ngũ sắc, tạo thành một bông hoa Cách Tang độc đáo, một đầu một đuôi mỗi bên dán một cành.

Tôi đưa tay cầm lấy, trực tiếp mở ra, mọi người đều giật mình!

Chỉ thấy bên trong có hai viên thuốc màu trắng và một mẩu xương nhỏ.

Thấy mẩu xương, mọi người đều ngẩn ngơ, Diệp Kiêu cầm lên quan sát kỹ rồi trầm giọng nói: "Đây không phải bạch ngọc, đây là bạch thủy tinh, gọi là Chưởng tâm quan (Quan tài trong lòng bàn tay), dùng để mai táng linh hồn.

Trong truyền thuyết, loại Chưởng tâm quan này chuyên dùng để bảo vệ linh hồn, cũng có người coi nó là pháp khí để cầm giữ linh hồn." "Ngọc quan có thể bảo vệ thi thể không hủ nát, Chưởng tâm quan có thể giúp linh hồn bất diệt, xem ra suy đoán trước đó của chúng ta không sai.

Hướng đi lớn là chính xác!" Diệp Kiêu cảm thấy Thành Cát Tư Hãn quả nhiên không đơn giản.

Chương 300

Các đời đế vương tìm kiếm trường sinh bất lão, thậm chí còn ra hải ngoại cầu tiên đan, Thành Cát Tư Hãn thì trực tiếp hơn, cả nhục thân và linh hồn đều không muốn thiếu cái nào.

Giáo sư Chu vẻ mặt kinh ngạc: "Vậy thì, thi thể đâu?" Đội khảo cổ cũng thấy thật khó tin: "Đúng vậy, thi thể này không thể tự dưng không cánh mà bay được!" Phó giáo sư đề nghị: "Cứ kéo quan tài ra ngoài trước đã, ở đây nhìn không kỹ, biết đâu ra ngoài lại có thu hoạch." Giáo sư Chu nghĩ cũng phải, liền liên lạc với mặt đất, bảo họ hạ máy tời xuống, thông suốt phía trên, trực tiếp kéo quan tài ra ngoài.

Khán giả trong livestream nhìn thấy cảnh đó liền hít một hơi thật sâu.

Ban đầu quan tài khảm trong thân cây, mọi người không cảm thấy gì, giờ ra ngoài mới phát hiện nó đã mục nát, vừa chạm đất đã 'rắc' một tiếng gãy làm đôi, toàn bộ chiếc quan tài lộ ra nhưng có chút kỳ quái.

Cả chiếc quan tài to lớn vô cùng, dài hai mét, cao khoảng sáu bảy mươi centimet, lại gần còn thấy một sự quỷ dị khó tả.

Nói quỷ dị là vì quan tài khảm trong thân cây, cây mục mà quan tài không rơi xuống, lại còn đặt đứng thẳng.

Bây giờ thân cây mục nát vỡ ra, xung quanh không hề có dấu vết bị mục hóa, tổng thể hiện ra hình dạng một ngôi nhà.

Nhìn từ đầu quan tài, mái hiên vươn cao, là một khối bạch bích nguyên vẹn, màu sắc bóng loáng, nhưng lại tỏa ra một luồng hàn khí, lại gần khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Mọi người đóng gói toàn bộ đồ tùy táng, ở đây cũng có không ít vật dụng bằng vàng bạc.

Trên mặt Giáo sư Chu thoáng qua nét thất vọng, khán giả trong livestream cũng vậy, chờ đợi bao lâu cuối cùng cũng được xem, không ngờ lại như thế này.

Hình dáng kỳ lạ của quan tài khiến mọi người không ngừng suy đoán. "Mọi người nói xem hình dáng này có nghĩa là gì?

Lấy quan tài làm nhà sao?" "Diệp đảo phổ cập kiến thức chút đi, sao lại có hình dạng này?" "Diệp đảo không dám nói chuyện rồi, lần này lật xe chắc luôn, Diệp đảo im hơi lặng tiếng thấy rõ." "Diệp đảo yyds (mãi đỉnh), tuyệt đối không lật xe đâu, biết đâu lát nữa có chuyển biến?" "Sùng bái mù quáng!

Diệp đảo lật xe thì đã sao, người ta là người chứ có phải thần đâu, vả lại nói sai một lần cũng chẳng thay đổi được vị thế của anh ấy trong lòng tôi!" "Đao dài bốn mươi mét đã rút ra một nửa rồi, suýt nữa làm bị thương quân mình." Diệp Kiêu vẫn luôn quan sát đồ tùy táng, lúc này tôi thoáng thấy trong đó có một tấm lụa trắng thêu chỉ vàng.

Tôi vỗ vai Giáo sư Chu: "Nhìn xem tấm lụa chỉ vàng kia là gì?" Giáo sư Chu đeo găng tay lấy tấm lụa ra, mọi người bàn tán sôi nổi. "Trời ơi, cái này không lẽ là Thiết huyết đan thư!" "Đây chắc là bản đồ kho báu, nhìn xem, toàn thân màu vàng, làm từ chỉ vàng, nhất định là bảo vật!" "Biết đâu đây là di thư của Thành Cát Tư Hãn để lại, nói mình táng ở đâu?

Bảo hậu nhân mang theo pháp khí quan tài này đi tìm thi thể ông ấy, biết đâu còn có bí kíp võ lâm kinh thế!" Mọi người tha hồ tưởng tượng, Giáo sư Chu lại hít một hơi thật sâu.

Tấm lụa chỉ vàng này vô cùng hiếm có.

Quân đội Mông Cổ khi đó rất coi trọng vàng bạc đá quý, nhưng công nghệ may mặc không cao lắm, tấm lụa chỉ vàng này được bảo quản hoàn hảo, nếu mở ra mà bị mục nát thì hỏng bét.

Ông bảo trợ lý hướng ống kính vào đây, để nếu có chuyển biến gì thì có thể ghi lại ngay lập tức.

Mọi người quây quần xung quanh, nhờ vào ánh sáng, Giáo sư Chu chậm rãi mở nó ra, bên trên là văn tự cổ.

Giáo sư Chu sững người, nhìn hồi lâu mới lên tiếng: "Tấm lụa chỉ vàng này ghi lại bí mật của Thành Cát Tư Hãn!" Câu nói vừa thốt ra, mọi người đều dán mắt vào Giáo sư Chu. "Giáo sư Chu, bí mật gì vậy?

Lẽ nào ông ấy có thân thể bất tử?" "Giáo sư đừng úp mở nữa, mau nói xem đây rốt cuộc là gì đi!" Nghe mọi người hỏi vậy, Giáo sư Chu chậm rãi nói: "Thực ra đây ghi lại bí mật giúp Thành Cát Tư Hãn bách chiến bách thắng!" "Cái gì?

Bí mật sao?

Ông ấy kiêu dũng thiện chiến, chẳng lẽ không phải là chiến thần bẩm sinh?" "Kỵ binh của ông ấy tung hoành bốn phương, là nhà quân sự, nhà chỉ huy kiệt xuất trong lịch sử, nếu nói có bí mật thì tôi tin chắc là do thiên phú dị bẩm cộng với vận may thôi." "Cái gọi là thiên tài gồm chín mươi chín phần trăm thiên phú, còn lại một phần trăm là nỗ lực, không lẽ có mờ ám gì sao?" Văn tự trên tấm lụa chỉ vàng rất nhiều, Diệp Kiêu nhìn kỹ một chút, trong đó có mấy chữ cứ lặp đi lặp lại.

Tôi không hiểu lắm nhưng chắc đó là mấu chốt.

Diệp Kiêu chỉ vào một chỗ trên tấm lụa hỏi: "Giáo sư Chu, cái này dịch thế nào?" Giáo sư Chu nhìn qua, trầm giọng nói: "Cáp Bố

Thượng Sư!" "Cáp Bố Thượng Sư?" Diệp Kiêu lẩm nhẩm, cái tên này dường như có chút ấn tượng.

Phó giáo sư hỏi: "Nhưng đây là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, trên lụa chỉ vàng lại ghi chép về Cáp Bố Thượng Sư, đặc biệt nhắc tới người này, lẽ nào vì ông ta có điểm gì đặc biệt?" Giáo sư Chu gật đầu: "Tấm lụa này nói rằng Thành Cát Tư Hãn có thể đánh đâu thắng đó chính là nhờ vị Cáp Bố Thượng Sư này.

Ông ta là phúc tinh của Thành Cát Tư Hãn, đóng vai trò như quân sư, có thể hô phong hoán vũ, lại tinh thông phong thủy thuật." "Tôi làm khảo cổ cả đời, đọc qua rất nhiều văn hiến lịch sử, sử liệu có ghi chép ông ta là nhân vật số hai trong thời đại Thành Cát Tư Hãn, là người thúc đẩy Thành Cát Tư Hãn xưng đế.

Nhưng sử liệu cũng chỉ có vài dòng ngắn ngủi, không cách nào khảo chứng.

Hôm nay nhìn thấy tấm lụa chỉ vàng này coi như đã có bằng chứng, trong lịch sử thực sự có người như vậy, không đơn giản đâu!" Nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người đều tò mò. "Giáo sư Chu, người này không đơn giản thế nào?" "Đúng vậy, lẽ nào còn lợi hại hơn cả Thành Cát Tư Hãn?" "Quân sư chắc hẳn là một nhân vật trí tuệ rồi!" Nghe vậy, Giáo sư Chu lại nhìn tấm lụa: "Đúng thế, trên lụa nói Cáp Bố Thượng Sư từ Thăng Long đến bên cạnh Thành Cát Tư Hãn, đóng vai trò chí quan trọng trong suốt cuộc đời chinh chiến của ông ấy." Nghe ông nói vậy, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, còn khán giả trong livestream thì một phen kinh ngạc. "Tôi đã bảo mà, Thành Cát Tư Hãn sao có thể chiến vô bất thắng như vậy, quả nhiên là có hack!" "Trí tuệ cổ nhân tuy cao nhưng năng lực có hạn, Thành Cát Tư Hãn này quá trâu bò rồi!

Đi đến đâu cỏ không mọc nổi đến đó, thiên hạ trên lưng ngựa tuy

lợi hại nhưng chỉ dựa vào sức một mình ông ấy mà quét sạch cả thảo nguyên, thậm chí tiến sâu vào châu Âu, thành tựu như vậy chỉ nhờ một mình ông ấy chỉ huy sao có thể chứ?

Bên cạnh nhất định có năng nhân dị sĩ!" "Hiểu rồi hiểu rồi, cái này giống như Đường Tăng đi thỉnh kinh, bên cạnh còn có ba đồ đệ võ công cao cường, Thành Cát Tư Hãn có một hai quân sư cũng chẳng có gì lạ." "Nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một giờ, ngồi ở vị trí cao, có người bên dưới giúp hiến kế cũng là lẽ thường." "Vị Cáp Bố Thượng Sư này tinh thông phong thủy, không lẽ tất cả những thứ ở đây đều do ông ta làm?" Giáo sư Chu trầm giọng: "Trong lụa chỉ vàng ghi lại cuộc đấu tranh giữa Thành Cát Tư Hãn và Thái Dương Hãn, đây là trận chiến nổi tiếng trong lịch sử." "Thái Dương Hãn?" "Có phải là vua của bộ lạc Nãi Man không?" Giáo sư Chu gật đầu: "Phải, ông ta là thủ lĩnh dân tộc du mục Mạc Bắc.

Truyền thuyết nói Thái Dương Hãn là thủ lĩnh bộ lạc Nãi Man, tính tình cuồng vọng kiêu ngạo, nhưng vì thiết kỵ của ông ta rất lợi hại nên cũng là nhân vật số một số hai trên thảo nguyên." "Trước đó Tiểu Diệp đã nói, Thiết Mộc Chân khi đó còn nhỏ, cha chú bị người bộ lạc Miệt Nhi Khất sát hại, sau khi trưởng thành vợ cũng bị cướp đi.

Thiết Mộc Chân sau đó đánh bại Miệt Nhi Khất, thừa thắng xông lên thắng liền mấy trận.

Người Miệt Nhi Khất bị họ đuổi đến hoang nguyên.

Thời đó, người Miệt Nhi Khất cùng đường, chỉ có thể kết hợp với tàn dư của các bộ lạc khác tạo thành mười hai đội quân đồng loạt vây công Thành Cát Tư Hãn." Mọi người gật đầu, chuyện này Diệp Kiêu đã nói lúc trước.

Giáo sư Chu thở dài: "Thành Cát Tư Hãn đánh lui họ, những

người còn lại liền đầu quân cho Thái Dương Hãn.

Một núi không thể có hai hổ, người Miệt Nhi Khất đầu quân cho Thái Dương Hãn, Thiết Mộc Chân chiếm lĩnh vùng đất màu mỡ nhất thảo nguyên, những người khác sao chịu nổi, thế là hai bên đối đầu nhau." Nghe vậy mọi người có chút hiếu kỳ. "Ai thắng?" "Tất nhiên là Thiết Mộc Chân rồi, còn phải hỏi sao?

Nếu không thì sau này lấy đâu ra Thành Cát Tư Hãn xưng đế?" "Đúng vậy, thời thế tạo anh hùng, Thiết Mộc Chân mà không thắng thì sau này sao xưng bá thế giới được?" "Lầu trên quá lời rồi, ông ấy chỉ đánh vào châu Âu thôi, lấy đâu ra thế giới?" Khán giả trong livestream cãi nhau không dứt, Diệp Kiêu lại đang quan sát xung quanh.

Họ đã ra bên ngoài, nhưng đồ tùy táng trong quan tài đều đã được lấy ra, trong đó có một vật bọc trong vải trắng thu hút sự chú ý của tôi.

Tôi định bước tới nhìn cho rõ thì vừa lại gần đã bị Giáo sư Chu gọi lại: "Tiểu Diệp, cháu thấy Cáp Bố Thượng Sư thế nào?

Trong ngọc quan này chứa tiểu sử của ông ta, vậy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn có liên quan đến ông ta không?" Nghe vậy Diệp Kiêu khẽ cười: "Tất nhiên rồi, Cáp Bố Thượng Sư tinh thông phong thủy, phò tá Thành Cát Tư Hãn trở thành thiên cổ nhất đế, không phải tự nhiên mà thành công đâu.

Tất nhiên, thứ ông ta muốn không chỉ là vị trí quân sư." "Ồ?

Nói vậy nghĩa là sao?" Giáo sư Chu vẫn còn chút thắc mắc.

Diệp Kiêu chỉ vào tấm lụa chỉ vàng: "Khi Thành Cát Tư Hãn chưa chính thức là Thành Cát Tư Hãn, ông ấy đã lãnh đạo các tộc Mông Cổ trực tiếp khởi binh tranh đoạt quyền kiểm soát thảo nguyên.

Tất cả đều là ý của Cáp Bố Thượng Sư.

Chuyện ông ta phò tá là thật, lúc đó Thiết Mộc Chân tuy lợi hại nhưng lực lượng đầu quân vẫn chưa thể sánh được với Thái Dương Hãn.

Giáo sư Chu, ngài vừa nói một núi không thể có hai hổ, Thái Dương Hãn cũng nghĩ vậy, thế là chuẩn bị phát động chiến tranh thôn tính bộ tộc Thiết Mộc Chân.

Chính Cáp Bố Thượng Sư đã đề nghị ra tay trước để giành lợi thế, chủ động xuất kích!" Nghe vậy mọi người đều cười. "Thiết Mộc Chân này đúng là một kẻ hiếu chiến, thay vì đợi người ta tới thì tự mình phát động chiến tranh luôn, như vậy có thể chuyển bị động thành chủ động, không cần phải sợ nữa." "Vẫn là Cáp Bố Thượng Sư mưu sâu kế hiểm, nói đi cũng phải nói lại, lão gia hỏa này không lẽ có bí mật gì không thể tiết lộ sao?" "Tôi cũng nghĩ vậy, nếu không thì một người Thăng Long chạy đến thảo nguyên làm quân sư làm gì." "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo (không dưng mà tốt thì không phải gian xảo cũng là trộm cướp), cảm giác về lão Cáp Bố này không ổn lắm!" Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng: "Tuy nói Thiết Mộc Chân đã chiếm được phần màu mỡ nhất thảo nguyên nhưng binh lực của ông ấy so với đối phương vẫn còn chênh lệch khá lớn.

Lại thêm tàn bộ Miệt Nhi Khất và mười hai đội quân xung quanh đều đầu quân cho Thái Dương Hãn, nên binh lực khi đó ít nhất là một chọi hai.

Chương 301

Thông thường loại binh lực lấy ít thắng nhiều này phải có kỳ ngộ, và kỳ ngộ đó đến từ Cáp Bố Thượng Sư!" "Mọi người biết trận Nạp Hốt Nhai chứ?" Lời của Diệp Kiêu gây nên cuộc thảo luận sôi nổi trong đội khảo cổ. "Tất nhiên là biết, truyền thuyết kể rằng khi Thiết Mộc Chân và Thái Dương Hãn đi ngang qua Nạp Hốt Nhai, quân đội Thái Dương Hãn hùng mạnh cứ ngỡ nắm chắc phần thắng, kết quả là thời tiết đang quang đãng bỗng chốc nổi trận cuồng phong, thổi đến mức quân bộ của Thái Dương Hãn người ngã ngựa nghiêng, không mở nổi mắt." "Trong cùng một môi trường, người của Thiết Mộc Chân lại như đi trên đất bằng, đại sát tứ phương.

Ban đầu Thái Dương Hãn tưởng chắc thắng, kết quả binh bại như núi đổ, sau đó danh tiếng chiến thần của Thiết Mộc Chân ngày càng vang dội, cuối cùng Thái Dương Hãn tử trận!

Bộ lạc Nãi Man toàn quân bị diệt, hậu nhân chẳng còn bao nhiêu!" Những câu chuyện truyền thuyết thường dựa vào lời kể của hậu nhân, nhưng có thể ghi chép lại được thì độ thực hư vẫn cần xem xét lại.

Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng vậy, Thiết Mộc Chân xuất thân quý tộc, Thái Dương Hãn cũng thế, nhưng có một điểm khác biệt.

Thiết Mộc Chân từ chỗ đơn độc đến khi chinh chiến bốn phương, thống nhất thảo nguyên chỉ trong thời gian ngắn, ai nấy đều nói ông ấy là chiến thần.

Sở dĩ đánh trận bách chiến bách thắng, ngoài việc dùng thủ đoạn đồ thành để khiến người ta hoảng sợ, ông ấy còn rất giỏi dùng những thủ đoạn cực kỳ bất thường để mượn lực." "Mượn lực gì, mọi người có thể tự mình tưởng tượng.

Trận Nạp Hốt Nhai tuy khí hậu trong núi biến ảo vạn phần, nhưng đó là thảo nguyên, dù là vách đá cũng không thể giống vách đá ở vùng Thăng Long được.

Cho nên, trong đó chính là lợi dụng phong thủy thuật, cộng với địa mạo của Nạp Hốt Nhai để tạo ra một luồng thời tiết cực đoan, vây khốn đám người Thái Dương Hãn ở bên trong!" Các cư dân mạng trước màn hình sững sờ. "Tà môn vậy sao, Cáp Bố Thượng Sư mở hack à!" "Nói sai rồi phải không?

Không phải nói là tinh thông phong thủy thuật sao?" "Dù vậy cũng lợi hại thật, không phải ai cũng làm được.

Nếu không sao nói chim khôn chọn cành mà đậu, Thiết Mộc Chân cũng là một lãnh đạo tốt, nếu không Cáp Bố sao cam tâm làm người phò tá?" "Tôi chỉ muốn biết kết cục của vị Cáp Bố Thượng Sư này thế nào thôi?" Diệp Kiêu khẽ cười: "Giáo sư Chu vừa nói rồi, lụa chỉ vàng ghi lại tiểu sử Cáp Bố Thượng Sư, nhưng những bức bích họa và cả chặng đường chúng ta đi qua không hề có điểm nào nhắc tới ông ta, thậm chí ngay cả một chút manh mối cũng không thấy." "Thử nghĩ xem, một nhân vật quan trọng như vậy, công thần phò tá Thành Cát Tư Hãn xưng đế, sao có thể không được ghi lại?

Tấm lụa chỉ vàng này cũng chỉ là tơ lụa, không hề có quốc ấn của Mông Cổ.

Nói cách khác, việc người Mông Cổ có thừa nhận nhân vật này hay không vẫn chưa biết được." "Vậy thì chứng tỏ một vấn đề, ông ta giống như mưu sĩ của Thành Cát Tư Hãn, chuyên ở hậu phương hiến kế chứ rất ít xuất hiện trước công chúng.

Thậm chí ngay cả nhiều tâm phúc của Thành Cát Tư Hãn cũng không biết tới sự tồn tại của người này." "Chính người này đã hiến kế giúp Thành Cát Tư Hãn tập hợp sức mạnh của đám cát rời trên

thảo nguyên.

Sau đó khi Thành Cát Tư Hãn công thành lược địa, cũng chủ yếu là người này hiến kế.

Hơn nữa, ghi chép nói rằng vị 'Cáp Bố Thượng Sư' này dường như có thể thấu hiểu thiên ý." "Ai cũng nói kỵ binh Thành Cát Tư Hãn vô địch thiên hạ, giỏi nhất là tập kích và chiến tranh chớp nhoáng.

Một người xuất thân quý tộc như ông ấy, trước đó cha chú đã mất, trên thảo nguyên chưa từng có cách bố trí binh lực như vậy, ông ấy học từ đâu?

Cho nên, chiến thần thực sự chính là Cáp Bố Thượng Sư!

Loại phương châm chiến đấu thiên thời địa lợi nhân hòa này, thiếu một trong ba đều không được, cũng chỉ có ông ta mới làm được!" "Khi đó Thăng Long đang ở thời kỳ Nam Tống, thuật Kỳ Môn Độn Giáp hưng khởi, Đạo gia hưng thịnh.

Tuy nhiên, sau thời Tống Nguyên, loại đạo pháp này gần như thất truyền, một là do triều đình trấn áp, hai là các đại thuật sĩ đã sớm không còn ở Thăng Long!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người mới đại ngộ! "Nói theo cách này thì Cáp Bố Thượng Sư quả thực lợi hại!

Không chừng là từ Nam Tống sang, thảo nào không ở lại Thăng Long, thực sự là không có đất dụng võ mà!" "Hô phong hoán vũ, bản lĩnh này cũng chỉ người Thăng Long mới có, vu sư Shaman so với ông ta đúng là phù thủy gặp pháp sư!" "Mọi người bảo Cáp Bố Thượng Sư lợi hại như vậy, sao không tự mình thay thế nhỉ?

Nếu tôi có tài năng kinh thiên động địa như thế, chắc chắn sẽ tự mình làm hoàng đế, sao phải đẩy Thiết Mộc Chân lên làm Khả hãn?" "Đúng vậy, tục ngữ nói giỏi thì lên đi, ông ta giỏi mà không lên, có phải có mục đích gì mờ ám không?" "Tôi thấy không hẳn đâu, có lẽ

người ta chỉ là một thuật sĩ, ông ta giỏi phong thủy nhưng chưa chắc đã làm tốt vai trò thống trị." Mỗi người một ý, Diệp Kiêu cau mày thật chặt.

Lụa chỉ vàng ghi chép về Cáp Bố Thượng Sư chỉ có vài dòng, cũng chỉ nói cuối cùng ông ta mất tích.

Nhưng nhìn lại toàn bộ lịch sử, những người có thể đứng cạnh Thành Cát Tư Hãn chẳng có mấy ai.

Huống chi ở thời đại đó, Thành Cát Tư Hãn chỉ dựa vào binh mã của bộ lạc mình mà có thể đánh đâu thắng đó.

Phải nói là có thần nhân giúp đỡ.

Nói ông ta tinh thông phong thủy thuật, Diệp Kiêu cũng tin, cộng thêm các cảnh tế tự đông đảo trong lăng mộ này, bao gồm cả việc dùng Chưởng tâm quan dưỡng hồn, càng khiến Diệp Kiêu cảm thấy có mờ ám.

Hơn nữa, kết cục cuối cùng của Cáp Bố không ai biết, vậy thì những người bên cạnh Thành Cát Tư Hãn cũng không biết.

Buổi tế tự này thực sự là do vu sư Shaman làm, hay là ý của Cáp Bố Thượng Sư?

Giáo sư Chu lúc này nhìn tôi hỏi: "Cứ theo đà này mà nhìn thì..." Ông chưa nói hết câu, Mục Lực ở bên cạnh đột nhiên kêu thét lên một tiếng: "Mọi người nhìn xem đây là cái gì!" Chỉ thấy trong đống đồ tùy táng có một vật được bọc bằng vải trắng, cuộn tròn lại dài khoảng hơn một mét.

Sau khi Mục Lực vô ý mở ra, lại thấy bên trong là một xác chết khô héo, khiến Mục Lực sợ đến mức toát mồ hôi lạnh!

Trước khi đến, họ tưởng trong mộ này không có thi thể, nhưng giờ lại phát hiện cái xác khô này, khán giả trước màn hình lập tức hò

reo! "Đây chính là Thành Cát Tư Hãn!" "Trời ơi, tôi còn tưởng là một xác ướp bất hủ, còn có thể xem Thành Cát Tư Hãn vĩ đại cỡ nào, không ngờ lại là một cái xác khô!" "Thành Cát Tư Hãn chỉ cao bằng này thôi sao, không thể nào!

Ông ấy là một hán tử thảo nguyên, cao lớn uy mãnh, sao lại thấp bé thế này?" "Thất vọng quá, không biết có thể phục dựng lại diện mạo không, ông chú béo trong sách giáo khoa là thế này sao?

Khó mà tưởng tượng nổi!" "Nói nhỏ một câu, Cáp Bố Thượng Sư là cách gọi của người thảo nguyên, nếu dịch từ tiếng Mông Cổ sang ngôn ngữ hiện đại của chúng ta thì chính là Diệp." "Cái gì?

Họ Diệp!

Không lẽ là tiền nhân của Diệp đảo?" Trong livestream một phen xôn xao, lập tức náo loạn cả lên! "Đùa gì vậy, nếu thật sự là tiền nhân của Diệp đảo thì trùng hợp quá rồi!" "Có khả năng đấy chứ, ông ta là đại sư phong thủy, mà Diệp đảo là thế gia trộm mộ, Diệp đảo ơi đây có phải tổ tông nhà anh không?" "Vãi!

Diệp đảo không ngờ có ngày đào mộ đào trúng tổ tông nhà mình, mau quỳ xuống lạy Thượng sư đi!" "Không thể nào, Diệp đảo không rửa sạch tội được rồi, nhưng dù sao cũng là một quân sư, chỉ là không biết Tam thúc của Diệp đảo sao lại đi chệch hướng thế, để giờ Diệp đảo chỉ là một thư ký lãnh đạo." Nghe mọi người nói vậy, lại nhìn cái xác bọc trong vải trắng, ai nấy đều bật cười.

Diệp Kiêu lại cười nhạt, thấy tôi cười như vậy, Giáo sư Chu và mọi người càng thêm kỳ quái, ngay cả khán giả trong livestream cũng thấy thật khó tin. "Diệp đảo sao thế này?

Bị kích động à?" "Thấy lão tổ tông nhà mình nằm đây, Diệp đảo có chút ngơ ngác rồi." "Diệp đảo mau gọi điện về nhà hỏi xem, xem mộ lão tổ tông nhà anh có phải dời đến đây không!" "Các người quá đáng

vừa thôi, Diệp đảo đang nỗ lực tẩy trắng mà các người nói gì vậy!

Cẩn thận tổ tông nửa đêm lần theo đường dây mạng tìm các người tính sổ đấy!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Họ Diệp cũng chưa chắc là người nhà tôi.

Vả lại lấy đâu ra nhiều khả năng như thế.

Nếu thật sự là vậy thì mộ tổ nhà tôi đã bốc khói xanh từ lâu rồi, tôi còn có thể lăn lộn đến bây giờ sao?" Nói cũng phải, Giáo sư Chu lại dời ánh mắt sang cái xác khô.

Mọi người nhìn cái xác khô mà không khỏi suy đoán: "Chẳng lẽ đây chính là Thành Cát Tư Hãn, nhưng tại sao trong quan tài của Thành Cát Tư Hãn lại có tiểu sử của Cáp Bố Thượng Sư?" "Nếu thực sự muốn kỷ niệm ông ta, chẳng phải nên lập bia xây miếu sao?

Thậm chí phong vương bái tướng, sao trong sử sách đều không nhắc tới?" Nghe Giáo sư Chu hỏi, mọi người cũng đua nhau đoán, đội khảo cổ càng chưa từng thấy cảnh tượng này, nhao nhao nói: "Chắc là Thành Cát Tư Hãn vô cùng coi trọng vị Cáp Bố Thượng Sư này nên mới mang tiểu sử của ông ta vào quan tài, hy vọng kiếp sau sẽ mãi nhớ tới ông ta." "Không thể nào, thông thường đều là hậu nhân làm, nếu thật sự như vậy thì hẳn là Cáp Bố Thượng Sư đã chết trước Thành Cát Tư Hãn, nếu không sao lại có cái này?

Nhưng mộ của Cáp Bố Thượng Sư đâu?" Diệp Kiêu mỉm cười: "Không thể nào, vì đây căn bản không phải thi thể của Thành Cát Tư Hãn!" "Cậu nói cái gì?!" Khán giả trong livestream trố mắt nhìn Diệp Kiêu. "Sao có thể chứ!

Đây là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn mà!

Thi thể không phải ông ấy thì còn là ai?" "Đúng vậy, Diệp Kiêu, không lẽ cậu ngốc rồi sao?

Có phải mất trí nhớ rồi không?" "Xem xem Diệp đảo có bị phát sốt không." "Diệp đảo bị kích động nên giờ không biết đang nói sảng gì nữa rồi!" "Diệp đảo, chẳng lẽ anh cho rằng đây là Cáp Bố Thượng Sư sao?" Diệp Kiêu không vội vã nói: "Không sai, chính là Cáp Bố Thượng Sư!" Mọi người đều kinh ngạc, cả trường quay xôn xao, không ai dám tin.

Diệp Kiêu trầm giọng giải thích: "Ngọc có thể dưỡng người, Chưởng tâm quan dưỡng hồn, thân hồn hợp nhất, đây là điều thứ nhất." "Vì trong quan tài có lụa của Cáp Bố Thượng Sư nên chứng tỏ ông ta đã sớm chuẩn bị.

Trong quan tài chỉ có thể là ông ta.

Chương 302

Trong tấm lụa chỉ vàng vừa rồi đã ghi chép, Cáp Bố Thượng Sư tinh thông phong thủy, nên tự nhiên ông ta cũng biết đây là một nơi phong thủy bảo địa tuyệt hảo.

Hấp thụ khí của long mạch phối hợp với vạn người tế tự, ngoài việc thiết lập cơ quan cuối cùng, điều quan trọng nhất chính là dưỡng thi hoàn hồn!" Nghe vậy mọi người há hốc mồm.

Diệp Kiêu tiếp tục: "Hố tế tự vạn người thấy trước đó, cùng với các loại đồ tùy táng, đều chứng tỏ Thành Cát Tư Hãn muốn trọng phản nhân gian, và Cáp Bố Thượng Sư tự nhiên cũng thế." "Dù ông ta tinh thông phong thủy nhưng chung quy cũng chỉ là nhục thể phàm thai.

Nếu muốn linh hồn bất diệt, thay vì để Thành Cát Tư Hãn hồi sinh, chẳng thà để linh hồn mình bất diệt.

Nhưng mục đích cuối cùng là gì?

Muốn hoàn thành đại nghiệp hoành tráng nào tôi không biết, nhưng có thể khẳng định đây là di thể của Cáp Bố Thượng Sư." "Là một đại sư phong thủy huyền học, chỉ cần ông ta có thể giúp Thành Cát Tư Hãn đánh đâu thắng đó thì không phải vì vinh hoa phú quý, nếu không đã chẳng đến mức một tấm bia cũng không có." "Vậy thì mục đích cuối cùng của ông ta là muốn kéo dài sự tồn tại của chính mình.

Thử nghĩ xem đời người ngắn ngủi vài chục năm, chỉ chăm chú vào đại nghiệp trước mắt thì có ích gì, thứ ông ta muốn là sinh sinh thế thế." "Mượn dùng đội quân của Thành Cát Tư Hãn tìm kiếm một nơi phong thủy bảo địa tuyệt hảo, cộng thêm vạn người tế tự, thiết lập cơ quan cuối cùng, bố trí ra luồng khí long mạch này, dùng

Chưởng tâm quan để tư dưỡng.

Như vậy, chính ông ta chẳng phải có thể nhảy vọt khỏi luân hồi, sinh sôi không ngừng sao?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người kinh ngạc không thôi. "Mẹ kiếp, đột nhiên thấy ông ta thật ác độc, chỉ vì tư lợi của mình mà thuyết phục Thành Cát Tư Hãn tế tự vạn người!" "Kẻ đáng sợ thật đấy, không chừng ngay từ đầu đã vì mục đích này mới ủng hộ Thành Cát Tư Hãn." "Nghi ngờ nghiêm trọng Thành Cát Tư Hãn bị ông ta mê hoặc rồi!" "Nói chứ vị Cáp Bố Thượng Sư này có phải ngay từ đầu đã tiềm phục ở triều Tống, kết quả mục đích không thành, Đại Tống suy bại nên mới chọn Thiết Mộc Chân không?" "Đây đúng là nuôi dưỡng từ bé theo đúng nghĩa đen luôn!" "Nếu đây là Cáp Bố Thượng Sư, vậy Thành Cát Tư Hãn thật sự đâu?" "Phải đó, chẳng lẽ vị Cáp Bố Thượng Sư này lại tìm một nơi bảo địa khác cho Thành Cát Tư Hãn, rồi ông ấy vào đây bằng cách nào?" "Ở đó." Diệp Kiêu chỉ vào vị trí cành cây đã mục nát, ngoài thân cây ra không có gì cả.

Diệp Kiêu bước tới, ống kính theo sát bước chân tôi.

Diệp Kiêu gạt cành cây ra: "Chính là ở đây." Sau khi ống kính phóng to, mọi người nhìn rõ thứ bên trong liền giật mình kinh hãi!

Sâu trong cành cây thực sự bao bọc một xác chết khô, nhìn thấy cảnh này ai nấy đều khiếp sợ!

Vừa nãy không ai chú ý tới, hóa ra ở đây còn giấu một thi thể!

Diệp Kiêu trầm giọng: "Mọi người nhìn những cành cây này đi, cây ngân hạnh có thể thông thần, thường sống cả ngàn năm, dùng nó bao bọc quan tài thì ngàn năm không mục nát.

Nhưng ở đây lại khác, Cáp Bố Thượng Sư đặt thi thân Thành Cát Tư Hãn ở đây, dùng cành cây bao bọc, một là không muốn người ta phát hiện ông ta đã dời di thể Thành Cát Tư Hãn đi.

Hai là lợi dụng cành cây mọc tươi tốt để giấu thi thể đi, chuẩn bị cho việc sau này mình chui vào quan tài." "Sau này dù hậu nhân có đến tế bái cũng chưa chắc phát hiện ra.

Không ngờ những thân cây này qua ngàn năm đã mục nát, mà cành cây cũng bao bọc chặt lấy thi thể, nên nhất thời mọi người không ai phát hiện ra." "Cáp Bố Thượng Sư tự mình nằm vào trong quan tài, hy vọng có thể dùng bạch ngọc dưỡng hồn, khiến linh hồn mình bất diệt." "Còn về việc ông ta vào bằng cách nào, tôi nghĩ địa cung lăng mộ này chính là do ông ta thiết kế xây dựng.

Ông ta thuyết phục Thành Cát Tư Hãn, cũng chỉ có thể lợi dụng sức mạnh của Thành Cát Tư Hãn để xây lăng mộ.

Sau khi đạt được mục đích, ông ta dời thi thể Thành Cát Tư Hãn đi.

Trong đó ông ta nhất định đã để lại cửa ngầm và cơ quan." Lời này của Diệp Kiêu hoàn toàn làm bùng nổ các cuộc thảo luận. "Sao có thể chứ!" "Đúng vậy, tùy tiện nhét một cái xác khô vào cành cây rồi giờ bảo chúng tôi đây là thi thể Thành Cát Tư Hãn!" "Tin hay không tùy các người, dù sao tôi cũng tin." "Diệp đảo khẳng định như vậy, có phải có ẩn tình gì bên trong không?

Lẽ nào cũng là gia truyền?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Nếu không tin có thể mở ra xem, xem đồ tùy táng của ông ấy.

Thành Cát Tư Hãn trước khi mất chắc chắn không phải chỉ bọc trong một tấm vải trắng, quần áo của ông ấy, vương miện của ông ấy, giống như Hỏa Chân Biệt Cơ đội mũ Cổ Cổ trên đầu vậy, trên đầu Thành Cát Tư Hãn hẳn phải có vương miện." Nghe Diệp Kiêu nói, mọi người kiễng chân mong đợi.

Giáo sư Chu đeo găng tay cùng nhân viên khảo cổ giải cứu cái xác khô kia từ trong đám cành cây ra, thực sự tốn không ít sức lực.

Sau khi cưa đoạn cành cây, họ cẩn thận đặt xác xuống đất, mở lớp vải ra, kinh hãi phát hiện bên trong thực sự có một chiếc vương miện!

Tuy nhiên vì bảo quản không tốt, nó đã sớm chuyển sang màu xanh lục, nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dáng vương miện.

Chuyện này khiến mọi người há hốc mồm, cũng khiến khán giả trong livestream bội phục sát đất. "Diệp đảo không hổ danh là Diệp đảo của tôi, bóc tách từng lớp, cư nhiên có thể nhìn ra đây là Thành Cát Tư Hãn!" "Cáp Bố Thượng Sư thật đáng ghét, cư nhiên dám tráo đổi!" "Ông nói ông tinh thông phong thủy thuật, nếu thật sự muốn tìm một nơi bảo địa phong thủy chắc không khó, hà tất phải đối xử với thiên cổ đại đế như vậy?" Diệp Kiêu vẫn luôn quan sát, không nói gì.

Cáp Bố Thượng Sư thực sự có chút bản lĩnh, nhưng làm vậy để làm gì chứ?

Theo đuổi những thứ không nên có, quá tổn âm đức.

Trong livestream bình luận vẫn nhảy liên tục. "Lão gia hỏa này, ban đầu còn thấy ông ta trâu bò, giờ thì hình tượng thần nhân trong lòng tôi hoàn toàn sụp đổ!" "Dù tinh thông phong thủy, Kỳ Môn Độn Giáp thì sao chứ?

Nhân phẩm này không qua nổi vòng gửi xe." "Ông ta họ Diệp lại là người Thăng Long, có khi nào thực sự là tiền nhân của Diệp đảo không?

Nếu vậy thì gen di truyền qua bao thế hệ, có phải Diệp Kiêu cũng là người như vậy không?" "Đừng có dán nhãn linh tinh, Diệp đảo của tôi đâu phải hạng người âm hiểm xảo trá như vậy?" "Diệp đảo chính là anh hùng cứu người trong lúc dầu sôi lửa bỏng, nguy cấp luôn xông lên phía trước, sao có thể so sánh với loại đại sư kia chứ?" "Tôi có một thắc mắc, không phải nói ngọc quan dưỡng người sao, sao cả hai cái đều là xác khô vậy?" Nghe tiếng xôn xao của khán giả, mọi người

trong đội khảo cổ đều ngẩn ngơ.

Không ngờ dưới sự chứng kiến của bao người, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn mà họ tìm kiếm bao lâu nay lại lộ diện như thế này.

Đáng sợ hơn là thi thể Thành Cát Tư Hãn lại ở ngay đây, bị khảm trong cành cây thành xác khô, cảnh tượng này khiến ai nấy đều chấn động.

Miêu Phong cũng hỏi: "Đúng vậy, anh Diệp, sao lại thành một xác khô rồi?

Không phải nói ngọc quan này có thể dưỡng người sao?

Chưởng tâm quan dưỡng hồn, vậy hồn phách chúng ta tạm thời không bàn tới, nhưng cái ngọc quan này cũng chẳng thấy dưỡng người tí nào, Cáp Bố Thượng Sư chẳng phải cũng biến thành cái bộ dạng quỷ quái này sao." Diệp Kiêu thản nhiên nói: "Bách mật nhất sơ (ngàn tính vạn tính cũng có lúc sai), cây ngân hạnh có thể thông thần nhưng chung quy nó cũng là quan tài, thuộc về vật âm tà.

Dưới đất này còn có vạn người tế tự, nhiều âm hồn như vậy, dùng loại cây thông thần như ngân hạnh kết hợp với khí âm tà thì thực sự rất khó dưỡng nổi." "Thông thường một vùng phong thủy bảo địa, ngoài địa thế địa mạch, còn cần âm đức.

Thành Cát Tư Hãn vĩ đại thật, nhưng trước khi chết đồ thành, sau khi chết vạn người tế tự, gây ra quá nhiều sát lục, huyết nhục cũng như vong hồn tràn ngập cả lăng mộ!

Dù long mạch có thể trấn áp được ngần ấy linh hồn nhưng cũng phải hấp thụ oán khí của họ.

Vì vậy, ngay cả ngọc quan e rằng cũng không áp chế nổi, huống chi cây ngân hạnh còn bị mục nát." Hóa ra là vậy.

Diệp Kiêu lại nghĩ, nếu thực sự là Thành Cát Tư Hãn thì biết đâu

có thể dưỡng được, nhưng chuyện cướp quan tài của người khác thế này quả thực tổn âm đức, cũng thật không ổn.

Nghe vậy mọi người mới hiểu ra.

Lúc này Phó giáo sư nhắc nhở họ: "Giáo sư Chu, giờ chúng ta làm gì đây?

Đóng gói mang về phục dựng lại diện mạo của ông ấy, hay là..." Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Mang về, bức họa trong bích họa đều không giống với sách của chúng ta, tôi muốn xem diện mạo thực sự ra sao, mau khẩn trương lên!" Hiện giờ trời đã tối hẳn, mọi người bận rộn suốt một ngày một đêm chẳng màng nghỉ ngơi, chấn động vì cảnh tượng trước mắt không gì sánh nổi, thế giới cũng vì thế mà xôn xao.

Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn đã được khai quật, ngoài vô số đồ tùy táng còn có rất nhiều thiết kế khiến người ta không thể tin nổi.

Ngay cả thi thể cũng bị tráo đổi, nhưng rốt cuộc linh hồn có nhập vào được hay không thì không ai biết.

Lúc này khán giả livestream lại bồi thêm một câu: "Đều là người họ Diệp, hồn phách Cáp Bố Thượng Sư liệu đã nhập vào người Diệp đảo chưa?

Thế gia trộm mộ, lại tinh thông phong thủy thuật!" "Đúng vậy, Diệp đảo giỏi như vậy, tuổi còn trẻ đã có trình độ này, không lẽ đã kế thừa bản lĩnh của Cáp Bố Thượng Sư?

Tôi lo quá!" "Mọi người nghĩ nhiều quá rồi, Diệp đảo của tôi gốc gác trong sạch, nếu ông ta thực sự hồn phách bất diệt thì đã đi từ lâu rồi, hà tất phải ở đây chịu khổ tự vạch trần vết thương của mình." "Não các người đúng là kỳ lạ, Diệp đảo đúng là khổ với đám người này!" Lúc này Diệp Kiêu xoa xoa trán, còn Giáo sư Chu thì vỗ vai tôi: "Sắp phải về rồi, tìm thấy lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, về tôi sẽ báo

công đầu cho cháu, cháu nhất định phải qua trình diện đấy.

Dù sao gia học truyền lại tuy tốt nhưng chung quy không phải kế lâu dài." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, trong livestream bùng nổ tiếng cười. "Giáo sư Chu đến giờ vẫn nghĩ Diệp đảo là dân đổ đấu (trộm mộ)." "Có chứng nhận xịn từ Cáp Bố Thượng Sư, Giáo sư Chu càng thấy Diệp đảo không rửa sạch tội được." "Diệp đảo chắc đang nghĩ hà tất gì chứ?

Tuy chưa chứng thực được người họ Diệp kia có phải tổ tông nhà mình không, nhưng phía Giáo sư Chu thì không cách nào giải thích nổi rồi." "Diệp đảo anh cứ xuôi theo đi, dù sao cũng không lỗ, từ nay về sau có thể đường đường chính chính xuống mộ rồi!" Lúc này mọi người đều trêu chọc, Diệp Kiêu lại bất lực.

Dù sao Giáo sư Chu cũng là cây đại thụ trong giới khảo cổ, tôi dù có giỏi đến mấy cũng không thể bật lại ông được.

Chương 303

Diệp Kiêu chỉ có thể cười khổ: "Giáo sư Chu đừng nói nữa, cháu... haizz!" Bao nhiêu người đang xem livestream, tôi càng nói càng sai, thôi thì không nói nữa.

Giáo sư Chu nghĩ tôi có nỗi khổ không nói nên lời, vỗ vỗ vai tôi: "Ra ngoài cháu có thể nói với quân đội, cái gì không được nói thì đừng nói rõ, hiểu chưa?

Thân phận của cháu chỉ dừng lại ở đây thôi, lúc đó ai nói gì cũng đừng dễ dàng tiết lộ." Diệp Kiêu: "..." Sự bảo vệ của Giáo sư Chu dành cho mình Diệp Kiêu ghi tạc trong lòng, nhưng tôi thực sự không phải dân trộm mộ mà!

Tôi gật đầu lia lịa: "Ngài cứ yên tâm, cháu tuyệt đối không để ngài thất vọng." Giáo sư Chu đoán tôi sẽ không theo đội khảo cổ, thở dài: "Tiếc thật..." Diệp Kiêu cũng rất bất lực, tôi chỉ là một người viết truyện thôi mà!

Binh lính đồn trú và mọi người trong đội khảo cổ cẩn thận đóng gói phân loại mọi thứ.

Đã ba giờ sáng, mọi người chào nhau một tiếng rồi về lều nghỉ ngơi.

Quân đội tuần tra ở đây, vì ở đây có quá nhiều tài bảo, nếu có kẻ nảy sinh lòng tham trộm đi thì hậu quả không lường.

Hơn nữa sau này còn phải khai quật toàn bộ lăng mộ dưới lòng đất, bao nhiêu tượng binh mã gốm sứ cũng sẽ ra mắt thế giới, đây là một thu hoạch hiếm có đối với thế giới.

Tầm ảnh hưởng của Thành Cát Tư Hãn quá lớn, người từng dẫn

dắt kỵ binh đánh vào châu Âu, thậm chí suýt chút nữa thu phục cả lục địa Á - Âu, có ảnh hưởng không nhỏ trong lịch sử quân sự nước ngoài.

Vì thế lần này lăng mộ Thành Cát Tư Hãn ra mắt, các nhà khảo cổ toàn cầu đều muốn đến chiêm ngưỡng, Giáo sư Chu cũng sớm rơi vào bận rộn.

Diệp Kiêu nằm trong lều trằn trọc mãi không ngủ được, rốt cuộc là chuyện gì?

Có một số việc tôi thực sự nghĩ mãi không thông.

Nhưng rất nhanh trời đã sáng, một tràng tiếng gầm vang làm Diệp Kiêu tỉnh giấc.

Cát vàng ngập trời, đội ngũ quân đội đã đến, họ đóng gói mọi thứ, thiết lập hàng rào cảnh giới xung quanh, đại bộ phận người từ căn cứ đã đến.

Các loại xe bọc thép, vũ khí đều có mặt, quyết tâm bảo vệ nghiêm ngặt.

Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn lộ diện, ngoại trừ người của đội khảo cổ, những người khác cấm vào, nơi này nhanh chóng trở thành cấm địa.

Đội khảo cổ tiếp tục làm việc, Diệp Kiêu không giúp được gì, cộng thêm thời tiết không tốt, một mình tôi không tiện đi về trong hoang mạc nên đành ở lại trong lều, thỉnh thoảng hồi tưởng lại trải nghiệm xuống mộ lần này.

Trong đầu không ngừng hiện ra tình hình trong mộ, Diệp Kiêu luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Cáp Bố Thượng Sư, một người thần thông quảng đại như vậy, có thể vì tư lợi mà đi một vòng lớn như thế chỉ để nằm trong quan tài

của Thành Cát Tư Hãn sao?

Không thể nào!

Chẳng lẽ còn chi tiết nào bị tôi bỏ sót?

Diệp Kiêu băn khoăn không giải thích được, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, tai nghe thấy từng trận tiếng gầm rú, các thiết bị lớn lại bắt đầu hoạt động, tất cả vật phẩm bên dưới đều phải qua xử lý đặc biệt mới có thể đưa lên.

Diệp Kiêu nghĩ một lát, vẫn định ra ngoài xem có gì giúp được không.

Vừa ra khỏi lều, trong đầu Diệp Kiêu đột ngột vang lên một giọng nói máy móc. 【 Đinh!

Phát hiện ký chủ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn! 】 【 Phần thưởng: Hoàng Kim Đồng! 】 Hệ thống cuối cùng cũng xuất hiện.

Hoàng Kim Đồng?

Diệp Kiêu mặt mừng rỡ vội lui về lều, thấy trong hệ thống đã có Hoàng Kim Đồng, tôi theo bản năng ấn một cái, lập tức đôi mắt như một máy dò tìm, nhìn xung quanh có cảm giác dị dạng khó tả.

Qua mấy giây, cuối cùng tôi cũng thích ứng được, bước ra khỏi lều, đúng lúc máy tời đang vận chuyển một chiếc quan tài lên xe tải.

Nhìn qua quan tài, Diệp Kiêu kinh ngạc phát hiện mình cư nhiên có thể nhìn rõ vật thể bên trong.

Hỏa Chân Biệt Cơ!

Trong quan tài chứa Hỏa Chân Biệt Cơ, chiếc mũ Cổ Cổ của bà ấy thực sự khiến người ta nhìn một lần là nhớ mãi.

Diệp Kiêu sững sờ vì phát hiện của mình, sau đó nhìn sang chỗ khác, Phó giáo sư đang cầm những bình gốm, bên trong chứa vô số

tiền kim hồn, nhưng dưới đáy bình lại có mấy chiếc chén rượu.

Lại nhìn Giáo sư Chu và mọi người đang vây quanh nghiên cứu mấy mảnh vỡ, Diệp Kiêu bước tới, chỉ nghe Giáo sư Chu nói: "Cái này chắc là một phần của đỉnh đồng ba đời, nhìn có vẻ như bị nổ nát rồi." Diệp Kiêu chỉ nhìn thoáng qua rồi trầm giọng nói: "Đây là bình rượu đồng có hoa văn nhũ đinh chế tác từ đồng ba đời." Nghe vậy Giáo sư Chu quay đầu nhìn tôi vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Tiểu Diệp, mảnh vỡ thế này mà cháu cũng nhìn ra được sao?!" Thấy sự kinh ngạc trên mặt Giáo sư Chu và biểu cảm của mọi người xung quanh, Diệp Kiêu nhận ra mình đã lỡ lời, bèn gãi đầu: "Cháu đoán thôi ạ, nhưng mảnh vỡ này nhỏ quá, nếu là đỉnh đồng thông thường thì dù bị nổ cũng không đến mức mỏng thế này, chắc là loại vật dụng như bình rượu thôi." Diệp Kiêu tùy tiện tìm một cái cớ giải thích, lúc này Giáo sư Chu và mọi người nhìn đi nhìn lại mảnh vỡ, cuối cùng gật đầu xác nhận: "Nói có lý, Tiểu Diệp à!

Đúng là không hổ danh là cháu, nhìn một cái là ra ngay, xem ra chúng tôi còn phải học hỏi nhiều!" Nghe vậy Diệp Kiêu có chút ngượng ngùng, tôi là do có hack, Giáo sư Chu không bằng cũng là bình thường. "Làm gì có ạ, cháu chỉ nói bừa thôi, không ngờ lại trúng." Giáo sư Chu vội xua tay: "Đâu có đâu có, cháu nói một câu khiến chúng tôi như được khai sáng, cháu đừng khiêm tốn nữa." "Đúng vậy Tiểu Diệp, lại đây, chúng ta cùng xem nào!" Giáo sư Chu không nói hai lời kéo Diệp Kiêu lại.

Hóa ra vì trước đó Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bị nổ, một số văn vật bên dưới bị hư hại, họ đang đánh số phân loại, để tránh sai sót nên mới nghiêm cẩn như vậy.

Hoàng Kim Đồng của Diệp Kiêu đúng lúc phát huy tác dụng, chỉ cần nhìn một cái là biết được hình dáng tổng thể của chúng, tiện cho việc phân loại nhanh chóng.

Chuyện này khiến Diệp Kiêu mỉm cười, đây chẳng khác nào một chiếc máy X-quang di động, có nó rồi sau này vào bãi khảo cổ cứ gọi là như đi trên đất bằng, còn cần phải lo lắng gì nữa?

Diệp Kiêu gật đầu, cái Hoàng Kim Đồng này thực sự rất cừ, dành một tiếng đồng hồ giúp Giáo sư Chu phân loại xong các mảnh vỡ, Diệp Kiêu lập tức thu hồi Hoàng Kim Đồng.

Lúc này mọi người trong đội khảo cổ đều đang bận rộn, suốt cả một ngày sau đó, dưới sự hộ tống của quân đội, đại bộ đội lục tục trở về.

Giáo sư Chu và mọi người còn phải về đơn vị khảo cổ để tiến hành nghiên cứu thăm dò thêm, và livestream cũng theo đó mà đóng lại.

Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn gây xôn xao trong và ngoài nước đang dần hạ nhiệt.

Diệp Kiêu biết nếu nhiệt độ này còn tăng nữa e rằng sẽ bất lợi cho nghiên cứu sau này, nên cấp trên đang cố gắng đè xuống.

Buổi livestream trước đó đã cho mọi người thấy toàn bộ quá trình, Diệp Kiêu cũng không nói thêm nữa, hiện tại cũng đã đến lúc rời đi.

Trước khi chia tay, Giáo sư Chu vỗ vai Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, tôi đã báo cáo tình hình của cháu lên trên rồi, cháu thực sự quyết định không ở lại sao?" Diệp Kiêu không khỏi cười khổ: "Giáo sư Chu, đa tạ sự ưu ái của ngài, nhưng cháu thấy mình vẫn không hợp với công việc này, cháu vốn dĩ thích tự do, thích những ý tưởng bay bổng, nếu thực sự ở đây e rằng sẽ sinh bệnh mất, thậm chí gây ra rắc rối gì đó, lúc đó lại liên lụy đến ngài." Giáo sư Chu cũng bày tỏ sự thấu hiểu: "Phải rồi, lớp trẻ các cháu nên ra ngoài xông pha nhìn ngắm thế giới, ở lại chỗ chúng tôi suốt ngày đối diện với mấy món cổ vật thì cũng chẳng có hứng thú gì." "Nhưng Tiểu Diệp này, sau này có cơ hội nhất

định phải thường xuyên qua thăm tôi nhé, tôi còn nhiều thứ muốn thỉnh giáo cháu lắm, kiến thức khảo cổ của cháu thực sự quá phong phú, nhất định phải cùng cháu thảo luận thêm.

Đúng rồi, Tam thúc nhà cháu còn từng đi qua mộ nào nữa không?" Câu nói này của Giáo sư Chu khiến Diệp Kiêu hoàn toàn câm nín, tôi không ngờ lão giáo sư cư nhiên vẫn còn nhớ chuyện Tam thúc của tôi đi trộm mộ, vốn dĩ chỉ là cái cớ, giờ càng không có dấu vết gì.

Nghe vậy Diệp Kiêu vẻ mặt khó xử, chưa đợi tôi mở lời, Giáo sư Chu đã bật cười: "Nhìn cháu căng thẳng chưa kìa, đừng lo tôi trêu cháu thôi, ai lại bắt cháu nói ra bí mật gia truyền cơ chứ.

Chỉ là nếu sau này có cơ hội, mọi người nhất định phải ngồi lại với nhau giao lưu nhé!" Diệp Kiêu hứa hẹn: "Giáo sư Chu cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ luôn giữ liên lạc." Giáo sư Chu vỗ vai tôi, nhìn Diệp Kiêu rời đi, vừa đi được vài bước, Mục Lực và Đồ Khôn đã gọi tôi lại. "Anh Diệp!" Ba người vô cùng lưu luyến, Diệp Kiêu nhìn họ vỗ vai Miêu Phong, đấm nhẹ vào vai Mục Lực một cái: "Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, biết đâu sau này chúng ta còn có cơ hội gặp lại, đừng có trưng cái bộ mặt đó ra, tôi cũng phải về xem thế nào rồi, ở nhà tôi chắc chắn đã loạn thành ổ chuột rồi." Mục Lực hít một hơi thật sâu: "Anh Diệp, nếu sau này có nhu cầu gì, anh chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là tôi tới ngay, vượt núi băng sông cũng không từ." "Đúng vậy anh Diệp, mạng này của chúng tôi là do anh cứu, anh muốn chúng tôi làm gì, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình." "Anh Diệp đừng quên tôi nhé, sau này có rảnh nhất định phải qua thăm chúng tôi!" Diệp Kiêu nhận lời ngay: "Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ không quên các cậu đâu!" Diệp Kiêu vẫy vẫy tay với họ, bước lên con đường trở về.

Giáo sư Chu và mọi người cũng rời đi, lúc này lăng mộ Thành Cát Tư Hãn hoàn toàn khép lại một giai đoạn.

Trở lại thành phố xa cách đã lâu sau một chuyến hành trình dài, cuối cùng tôi cũng về đến nhà.

Những ngày qua thực sự mệt mỏi, thời tiết trên hoang mạc hoàn toàn khác biệt với nội địa.

Chương 304

Vừa trở về, tôi đã cảm nhận được một luồng không khí ẩm ướt ùa tới, khiến con người ta dễ chịu như được tắm mình trong gió xuân.

Những ngày ở hoang mạc, tôi cảm giác da mặt mình sắp nứt ra đến nơi.

Cộng thêm việc mọi người trong phòng livestream trêu chọc, tôi thấy da mặt mình quả thực đã dày lên không ít.

Tôi vui vẻ xuống lầu gọi một phần lẩu sa oa xương ống đặc biệt.

Bà chủ quán xinh đẹp nhận ra tôi, xin chụp ảnh cùng và hứa chắc chắn sẽ chuẩn bị cho tôi một phần thật ngon.

Nồi sa oa chưa mở nắp mà hương thơm đã khiến cánh mũi tôi phập phồng.

Khi mở nắp nồi, hơi nóng tỏa ra nghi ngút, xương ống trong nồi được hầm nhừ, nước canh trắng như sữa khiến người ta thèm thuồng.

Dùng ống hút hút một miếng tủy xương ở giữa, vị béo ngậy đậm đà bùng nổ trên đầu lưỡi, đánh thẳng vào khoang miệng và linh hồn!

Ăn no uống đủ, cơ thể, dạ dày và cả trái tim tôi đều được sưởi ấm.

Sau khi thỏa mãn, tôi về nhà tắm nước nóng, thả lỏng thần kinh rồi lên giường đánh một giấc thật sâu.

Trong cơn mê man, tôi nghe thấy có người đang gọi mình. - Diệp Kiêu?

Diệp Kiêu!

Diệp Kiêu, anh tỉnh lại đi!

Tôi mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt một người phụ nữ phóng đại ngay trước mắt.

Cô ta đội mũ Cổ Cổ Quan, mặc trang phục cầu kỳ, quanh người treo đầy linh đang, ngọc bội và trang sức vàng.

Khi thấy tôi tỉnh lại, cô ta vẫy vẫy tay.

Tôi nhìn kỹ lại, mẹ kiếp, sao lại lạc vào cổ mộ rồi!

Trang phục của người phụ nữ này vô cùng quen thuộc khiến tôi không khỏi kinh ngạc.

Tiến lại gần nhìn kỹ, tôi phát hiện đó là Hỏa Chân Biệt Cơ!

Hỏa Chân Biệt Cơ mỉm cười đi về phía tôi: - Diệp Kiêu!

Anh đã phân tích đủ thứ trước mộ của tôi, thật sự cảm ơn anh.

Nhìn tóc của tôi này.

Hỏa Chân Biệt Cơ đột nhiên tháo chiếc mũ Cổ Cổ Quan xuống, mái tóc dài buông xõa xuống tận đầu gối.

Cô ta cười với tôi, nụ cười khiến tôi thấy hơi rợn tóc gáy, không hiểu sao luôn cảm giác có gì đó không đúng.

Đột nhiên, mái tóc của cô ta như những bông tuyết bay đầy trời lao về phía tôi, trong chớp mắt đã quấn chặt lấy cơ thể tôi!

Ánh mắt tôi đông cứng lại, chợt nghĩ ra điều gì đó nên không vùng vẫy nữa.

Lúc này, khuôn mặt của Hỏa Chân Biệt Cơ đột nhiên biến thành một cái đầu lâu khô héo, hốc mắt đen ngòm phóng đại nhìn chằm chằm vào tôi.

Cảm giác tuyệt vọng và nghẹt thở đè nặng khiến tôi khó lòng hô

hấp...

Không hiểu sao, đột nhiên bộ xương khô buông tôi ra rồi biến mất như một làn khói.

Tôi giật mình tỉnh táo lại, nhìn quanh phòng, vẫn là đồ đạc quen thuộc.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là một giấc mơ!

Lau mồ hôi trên trán, tôi định ngồi dậy thì lại bị vướng.

Chiếc chăn trên người không biết từ lúc nào đã quấn quanh cổ, hèn chi lại có cảm giác nghẹt thở mạnh mẽ như vậy.

Tôi lắc đầu ngao ngán, đầu óc vẫn còn hơi choáng váng, thầm khinh bỉ chính mình.

Đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại chói tai vang lên khiến tôi giật nảy mình.

Tôi vội vàng cầm lên xem, hóa ra là đạo diễn Trương.

Giọng ông ấy vô cùng phấn khích, vừa kết nối đã vội vàng hét lên: - Tiểu Diệp!

Tin tốt đây, cậu có biết hiện tại cậu đang nổi như cồn không?!

Tôi ngơ ngác, mình vừa về là lăn ra ngủ ngay, sao lại nổi tiếng được?

Chẳng lẽ là vì buổi livestream?

Tôi nghi hoặc hỏi: - Đạo diễn Trương, rốt cuộc là có chuyện gì?

Livestream đã kết thúc rồi, độ nóng của lăng mộ Thành Cát Tư Hãn cũng đã giảm xuống, còn gì để mà nổi nữa?

Đầu dây bên kia, đạo diễn Trương cười lớn: - Tiểu Diệp, cậu có biết hiện tại có bao nhiêu công ty điện ảnh đang đấu giá bản quyền

phim đạo mộ không?

Họ tranh giành đến mức sứt đầu mẻ trán vì kịch bản của cậu quá hot!

Cộng thêm mấy lần livestream vừa rồi khiến cậu trở thành miếng mồi ngon.

Rất nhiều công ty muốn mời cậu đóng vai chính trong phim điện ảnh, vì kiến thức chuyên môn của cậu thực sự vững chắc, cộng thêm thân phận bí ẩn của cậu chính là điểm bán hàng lớn nhất.

Chỉ cần cậu đồng ý, thù lao rất khả quan, tôi sẽ sắp xếp cho cậu ngay.

Nghe thấy vậy, tôi không khỏi kinh ngạc rồi cười khổ: - Đạo diễn Trương, thôi bỏ đi.

Giáo sư Chu mời tôi vào đội khảo cổ mà tôi còn từ chối, huống chi là đóng phim.

Bản thân tôi cũng không muốn, vả lại tôi chẳng có kỹ năng diễn xuất gì, mắc công lại bị khán giả ném đá, thôi thì cứ bỏ qua đi! - Tiểu Diệp, cậu phải suy nghĩ cho kỹ, đây là cơ hội nghìn năm có một đấy!

Không ít người tranh nhau sứt đầu để được diễn, cậu thực sự muốn từ chối sao?

Hiện tại dòng phim đạo mộ đang cực kỳ hot, hễ ra rạp là chắc chắn kiếm tiền.

Cậu có biết bộ Đạo Mộ Bút Ký trước đó hot đến mức nào không?

Đồ lưu niệm đi kèm đã bán được mấy chục triệu tệ rồi!

Chương 305

Thậm chí còn có kẻ không biết sống chết bắt chước cậu viết cái gì mà "Giải mã hoàng lăng", viết bậy bạ, tình tiết đầy lỗ hổng mà cũng dùng kinh phí thấp kiếm được cả chục triệu.

Bây giờ cậu chính là đại diện mới của phái đạo mộ, ai cũng gọi cậu là Đảo Gia rồi!

Nếu cậu làm nam chính, tôi sẽ sắp xếp cho cậu vài mỹ nữ đóng cùng, cô nàng Băng Băng đó cũng có thể đóng khách mời đấy!

Nghe đạo diễn Trương trêu chọc, tôi cười khổ: - Đạo diễn Trương, tôi thực sự không có hứng thú, cũng không định phát triển trong giới giải trí.

Tôi chỉ muốn yên tâm viết sách thôi.

Hay là sau khi về tôi xem có cảm hứng bùng nổ không, sẽ viết cho ông một phần ngoại truyện hay hậu bản gì đó?

Nghe tôi nói vậy, đạo diễn Trương lập tức hứng thú.

Hiện tại nếu phim của tôi được bán ra chắc chắn sẽ kiếm bộn tiền, dù tôi không đóng chính thì với năng lực sáng tác kịch bản của tôi, trong nước không ai bì kịp.

Ông ấy liền đồng ý ngay: - Được được được, đợi tin tốt của cậu.

Nếu cậu đổi ý thì nhất định phải liên hệ với tôi!

Còn nữa, những gì cậu nói phải nhớ đấy, tôi đợi để được hợp tác với cậu lần nữa!

Tôi cười nói: - Ông cứ yên tâm, sẽ không làm ông thất vọng đâu.

Sau khi gác máy, tôi thở hắt ra một hơi.

Khá khen thật, cái này bỗng chốc khiến tôi trở thành nhân vật hot, đến cả phim ảnh cũng tìm tới cửa.

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình lại được chào đón đến thế, chẳng qua chỉ là vài lần phổ biến kiến thức trong buổi livestream thôi mà.

Nhưng tôi biết tự lượng sức mình, loại người như tôi nếu vào đoàn làm phim mà thấy chuyện bất bình chắc chắn sẽ xen vào, thà rằng thôi luôn cho xong.

Cứ ngoan ngoãn viết sách, tập trung vào đề tài "đạo mộ" vẫn hơn.

Tôi mỉm cười, nhìn con số trong thẻ ngân hàng, cảm thấy khá hài lòng.

Chỉ riêng tiền bản quyền và đồ lưu niệm của Đạo Mộ Bút Ký cũng đủ cho tôi ăn cả đời, còn những thứ khác tôi thực sự chưa nghĩ tới.

Sau khi từ chối đạo diễn Trương, tôi thu xếp lại bản thân, chuẩn bị cho mình một kỳ nghỉ để nghỉ ngơi triệt để.

Chỉ là từ khi ra khỏi lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, đêm nào tôi cũng gặp ác mộng liên quan đến lăng mộ.

Tôi có trực giác chắc chắn còn có chuyện sắp xảy ra, định bụng vài ngày tới sẽ gọi điện cho giáo sư Chu xem có bỏ sót điều gì không.

Tôi luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Chưa kịp gọi cho giáo sư Chu thì ông ấy đã chủ động gọi cho tôi.

Lúc đó tôi đang ăn đồ nướng ở vỉa hè dưới lầu, đã lâu không được nếm vị thịt nướng, khói lửa nhân gian quả thực đáng yêu hơn lăng mộ lạnh lẽo nhiều.

Đúng lúc đang ăn ngon lành thì màn hình điện thoại nhấp nháy, tôi lập tức buông xiên thịt, bắt máy ngay: - Giáo sư Chu, ông tìm cháu ạ?

Giọng giáo sư Chu truyền đến đầy gấp gáp: - Diệp Kiêu, phát hiện lớn rồi!

Tôi nghe vậy trong lòng chấn động, lập tức thanh toán tiền rồi nói: - Giáo sư Chu, ông đợi chút, cháu tìm chỗ yên tĩnh rồi chúng ta gọi video nói chuyện.

Tôi không kiềm chế được sự kích động, chạy thẳng về nhà mở máy tính.

Trên màn hình, giáo sư Chu cười rạng rỡ, quay ống kính về phía bàn làm việc: - Cháu nhìn xem, đây là một tấm lụa vàng khác mà chúng ta tìm được, trên đây nói Thành Cát Tư Hãn luôn tìm kiếm Lý Nguyên Hạo!

Sau khi quân Tây Hạ thất bại, quân đội Thành Cát Tư Hãn tiến vào vương thành Tây Hạ, đốt giết cướp bóc không thiếu thứ gì, nhưng còn một mục đích khác, đó là tra khảo quý tộc Tây Hạ xem mộ địa của Lý Nguyên Hạo ở đâu?

Xem ra ba lần chinh phạt Tây Hạ đã khiến Thành Cát Tư Hãn căm hận quân Tây Hạ thấu xương, thậm chí muốn quật lăng mộ Lý Nguyên Hạo lên để hả giận, dùng uy quân để giải tỏa cơn giận trong lòng.

Tôi tiếp lời: - Đáng tiếc Lý Nguyên Hạo không nằm trong lăng mộ hoàng gia Tây Hạ.

Cả nước Tây Hạ bị tàn sát nhiều người như vậy, ngoài việc tế tự để hả giận thì chính là để tìm kiếm thi thể Lý Nguyên Hạo.

Giáo sư Chu gật đầu liên tục: - Đúng thế!

Nhưng không có kết quả gì, chỉ có thể xác định Lý Nguyên Hạo được táng ở phía bắc hoang mạc Ordos (Ách Đa Tư).

Thành Cát Tư Hãn đã huy động hàng vạn thiết kỵ đào bới trên

mảnh hoang mạc đó mười ngày mười đêm, gần như đào xới tung cả lên mà vẫn không phát hiện được gì, cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

Cháu thử nghĩ xem chuyện này rốt cuộc nói lên điều gì?

Thấy giáo sư Chu hưng phấn như vậy, tôi đột nhiên nghĩ đến một âm mưu động trời.

Đó là việc Thành Cát Tư Hãn quyết tâm tìm bằng được thi thể Lý Nguyên Hạo là vì một bí mật nào đó ẩn giấu phía sau, chứ không chỉ đơn thuần là để hả giận.

Nếu chỉ để giải tỏa cơn giận thì chỉ cần tiêu diệt quân Tây Hạ là đủ, Lý Nguyên Hạo cũng không thể sống lại được.

Tôi đột nhiên nhíu mày: - Giáo sư Chu, ông còn nhớ chúng ta đã phát hiện ra Cáp Bố Thượng Sư trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn không?

Trong tấm lụa vàng có ghi chép ông ta tinh thông thuật phong thủy, lại còn dùng hàng vạn người để tế tự, mọi chuyện đều do ông ta nghĩ ra.

Ban đầu cháu nghĩ ông ta làm vậy để linh hồn bất tử, nhưng giờ nghĩ lại, Cáp Bố Thượng Sư có bản lĩnh như vậy, nếu thực sự muốn linh hồn bất tử thì e rằng với năng lực của mình, ông ta tự có thể làm được, tại sao nhất định phải mượn tay Thành Cát Tư Hãn?

Ông ta phò tá Thành Cát Tư Hãn trở thành thiên cổ nhất đế, có lẽ không chỉ đơn giản là để trốn trong lăng mộ người khác chứ?

Ông ta hoàn toàn có thể tự xây dựng một lăng mộ tương tự, với vị trí quan trọng của ông ta trước mặt Thành Cát Tư Hãn, Thành Cát Tư Hãn chắc chắn sẽ hoàn thành tâm nguyện đó cho ông ta!

Nghe vậy, giáo sư Chu kinh ngạc hỏi: - Ý của cháu là...? - Ý của cháu là, ngay từ đầu việc ông ta phò tá Thành Cát Tư Hãn, có lẽ chính

là vì Lý Nguyên Hạo!

Lời tôi nói khiến giáo sư Chu sững sờ.

Ngẫm lại thì đúng là vậy, nếu không thì một người như Thành Cát Tư Hãn sao có thể bỏ ra mười ngày mười đêm cùng hàng vạn tinh binh để đào mộ người khác?

Chuyện này chẳng phải quá điên rồ sao?

Sau khi chiến thắng chẳng phải nên ăn mừng sao?

Lăng mộ hoàng gia đã bị họ đào lên, vô số báu vật đã thuộc về họ, thi thể Lý Nguyên Hạo đối với ông ta cũng chỉ là một cái cớ để phát tiết, chẳng đáng là bao.

Cáp Bố Thượng Sư hoàn toàn không phải vì giúp Thành Cát Tư Hãn lập đại nghiệp, mà là vì Lý Nguyên Hạo.

Phát hiện này khiến cả hai chúng tôi cùng im lặng.

Cả hai đều không hiểu rõ phía sau Lý Nguyên Hạo rốt cuộc có gì mà khiến Thành Cát Tư Hãn và Cáp Bố Thượng Sư điên cuồng đến thế.

Chương 306

Quan trọng hơn, sở dĩ xác định được ở mảnh hoang mạc đó, Thành Cát Tư Hãn không có năng lực nhìn ra, chắc chắn phải là Cáp Bố Thượng Sư mới có khả năng tính toán được!

Lúc này giáo sư Chu nhìn tôi, thấy tôi im lặng thì không dám làm phiền.

Tôi sực tỉnh, thấy giáo sư Chu như vậy thì không nhịn được cười: - Giáo sư Chu, ông thấy việc này thế nào?

Những đồ vật còn lại trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn ông đã kiểm tra hết chưa?

Giáo sư Chu gật đầu: - Các văn kiện liên quan đại thể đều ở đây cả, còn lại là một ít vàng bạc ngọc khí tùy táng.

Lần này thu hoạch khá lớn, cấp trên còn đặc biệt gửi lệnh khen thưởng xuống.

Tôi đã nói rồi, đây là huân chương chiến công của cháu, lúc đó sẽ đưa cho cháu tất cả!

Nghe vậy tôi lắc đầu liên tục: - Giáo sư Chu, ông khách khí quá, nếu không có mọi người thì cháu lấy đâu ra cơ hội cùng xuống mộ với mọi người chứ? - Tiểu Diệp, đừng từ chối, tiền thưởng có tới một trăm ngàn tệ đấy!

Tôi cười nói: - Giáo sư Chu, giúp cháu quyên góp đi, coi như đóng góp chút sức mọn cho sự nghiệp khảo cổ của quốc gia.

Giáo sư Chu, đây là chút lòng thành của cháu, ông đừng từ chối, nếu không thì lần sau chúng ta xuất phát có thể dùng làm kinh phí khảo cổ.

Nghe tôi nói vậy, giáo sư Chu chợt nhớ ra điều gì đó! - Đúng rồi, nói đến hoang mạc Ordos, trước kia các trang trại ở phía bắc hoang mạc đã từng báo cáo rằng người dân địa phương trong lúc chăn thả gia súc đã nhặt được một số bát đĩa bằng gốm, tạo hình rất cổ phác, qua giám định đúng là có niên đại khá lâu rồi.

Hồi đó đội thăm dò đã đi khảo sát nhưng không có kết quả, dù sao hoang mạc cũng quá rộng lớn, ngay cả dân bản địa cũng không dám đi sâu vào.

Những chiếc bát nhặt được tôi vẫn còn lưu ảnh, cháu xem đi!

Giáo sư Chu gửi ảnh qua, tôi liếc nhìn một cái.

Đây là một chiếc bát sứ men trắng chân cao, đường kính khoảng mười phân, miệng rộng chân cao cuộn, đáy bát có hoa văn hình bánh xe, tạo hình cổ phác, nước men bóng mượt, dường như không giống đồ dùng của thường dân.

Giáo sư Chu giới thiệu: - Chiếc bát này rất phù hợp với kỹ thuật chế tác Tây Hạ thời đó, hơn nữa cũng không phải thứ thường dân có thể dùng được, đây là đồ do quan diêu (lò quan) nung.

Thời đó dân gian chủ yếu dùng màu đen trắng, chỉ có quý tộc mới dùng màu trắng tinh, vì vậy có thể xác định đây là đồ dùng của vương tộc Tây Hạ.

Nhưng đội khảo sát không tìm thấy cổ mộ, tôi nghĩ gần đó chắc chắn có lối vào bí mật, nhưng họ không có năng lực tìm ra nên mới bỏ lỡ lương duyên.

Sau đó chuyện này cũng bị gác lại vì không ai nghĩ nơi đó lại có cổ mộ quy mô lớn.

Cháu nói xem nếu nó thực sự tồn tại, liệu có phải là mộ Lý Nguyên Hạo không?

Nghe ông ấy nói, tôi nhíu mày thật chặt: - Giáo sư Chu, nếu thông tin là xác thực thì nó hoàn toàn khớp với văn kiện chúng ta tìm thấy trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Nếu lần theo manh mối này, nơi đó chắc chắn sẽ có thu hoạch!

Nhưng bất kể thế nào, nếu hoang mạc Ordos thực sự có mộ Lý Nguyên Hạo, với quốc lực của Tây Hạ khi đó và địa vị của Lý Nguyên Hạo, cháu nghĩ ngôi mộ này so với mộ Thành Cát Tư Hãn sẽ không hề kém cạnh, thậm chí còn gây chấn động hơn!

Nghe tôi nói vậy, giáo sư Chu thót tim một cái.

Thành Cát Tư Hãn là một đời thiên kiêu, lăng mộ của ông ấy phải mất bao nhiêu năm mới được khai quật, nếu không phải nhờ có tôi thì có lẽ đến chết họ cũng không tìm thấy lối vào, chỉ có thể dựa vào truyền thuyết để tưởng tượng về vị đại đế này.

Nhưng bây giờ đã tiếp xúc ở khoảng cách gần, thậm chí thi thể cũng được đào lên, dù trải qua bao hiểm nguy, giáo sư Chu cũng cảm thấy thế giới dưới hầm mộ phong phú đa dạng hơn nhiều.

Một Lý Nguyên Hạo ba lần chiến đấu không cho Thành Cát Tư Hãn chiếm được lợi lộc gì, chính là nỗi tiếc nuối lớn nhất đời của Thành Cát Tư Hãn, cũng là nỗi nhục của kỵ binh thảo nguyên.

Quốc gia nhỏ bé này không hề đơn giản.

Nghĩ đến đây, giáo sư Chu lập tức hưng phấn hẳn lên! - Tiểu Diệp, lời này là thật chứ!

Tôi gật đầu: - Giáo sư Chu, nếu tin tưởng cháu, ông có thể lấy những chiếc bát gốm người dân nhặt được ra so sánh đối chiếu một lần nữa để phán đoán.

Nếu đúng là như vậy, cháu nghĩ lần này chúng ta có khả năng lại có thu hoạch mới!

Cáp Bố Thượng Sư được phát hiện trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, thân phận của ông ta là một ẩn số, mục đích ông ta ở bên cạnh Thành Cát Tư Hãn đã rõ ràng.

Lần này chúng ta chỉ là để chứng thực xem dự đoán của mình có đúng hay không.

Còn về đồ tùy táng trong lăng mộ thì cứ giao cho đội khảo cổ, cháu chỉ muốn giải mã thôi.

Giáo sư Chu thấy thế nào ạ?

Nghe tôi nói vậy, giáo sư Chu tự nhiên là đồng ý.

Bất kể thế nào, ông ấy cũng muốn giải khai những bí ẩn chưa có lời giải, chỉ là không biết diễn biến sau này ra sao, cộng thêm việc có thể có muôn vàn nguy hiểm, giáo sư Chu nhất thời im lặng.

Trước đó đội khảo cổ đã mất vài người, tuy kết quả cuối cùng là tốt nhưng việc mất mạng vô ích khiến giáo sư Chu có chút do dự.

Tôi nhìn ông ấy, đại khái cũng đoán được tâm tư.

Đội khảo cổ của giáo sư Chu qua chuyến đi vừa rồi quả thực đã tổn thất nhân sự, nói không đau lòng là giả, giáo sư Chu có lo ngại cũng là điều dễ hiểu.

Tôi trầm giọng nói: - Giáo sư Chu, nhân viên đội khảo cổ ông có thể tự quyết định, cũng có thể tìm một số người có thực lực từ bên ngoài gia nhập.

Mục Lực, Đồ Khôn đều là những tay thiện chiến, cháu nghĩ lực lượng nòng cốt của đội khảo cổ lần này có thể đợi ở bên ngoài, chúng cháu sẽ xuống dưới để đảm bảo an toàn cho mọi người...

Chưa nói hết câu, giáo sư Chu đã kiên quyết ngắt lời: - Cái thân già này đã hiến dâng cả đời cho sự nghiệp khảo cổ, cũng chẳng có gì

to tát cả.

Những người trẻ như các cháu còn dám xuống, tôi tự nhiên cũng dám.

Cháu cứ yên tâm, ba ngày sau sẽ có câu trả lời cho cháu!

Nếu ở đó thực sự có mộ Lý Nguyên Hạo, tôi nhất định phải báo cáo lên cấp trên.

Nghe giáo sư Chu nói vậy, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Một khi giáo sư Chu đã nói ra thì nhất định sẽ làm được, tôi cũng tin tưởng vào vị thế của ông ấy trong đội khảo cổ, chắc chắn sẽ thuyết phục được những người bên trên.

Bất kể thế nào cũng phải để họ biết đây là bảo vật quốc gia của Đại Việt Quốc, dù là Thành Cát Tư Hãn hay Lý Nguyên Hạo thì trên người họ đều có rất nhiều bí ẩn chưa được giải mã.

Một khi những bí ẩn này được giải khai, nó sẽ là một cú hích cực lớn cho toàn bộ sự nghiệp khảo cổ của quốc gia, những khoảng trống về văn hóa, kỹ thuật chế tác đồ sứ...

đều có thể được bổ sung.

Trước đó lăng mộ Thành Cát Tư Hãn đã làm chấn động thế giới, nếu lần này tìm thấy cổ mộ Lý Nguyên Hạo, những khoảng trống về thời đại Thành Cát Tư Hãn gần như sẽ được lấp đầy hoàn toàn, lịch sử cũng có thể được nối dài.

Tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn làm rõ rốt cuộc Cáp Bố Thượng Sư muốn làm gì.

Chương 307

Nhất quyết phò tá Thành Cát Tư Hãn để tìm mộ Lý Nguyên Hạo, trong ngôi mộ cổ này rốt cuộc có thứ gì xứng đáng để Cáp Bố Thượng Sư phải huy động lực lượng lớn như vậy?

Lúc này dòng máu trong cơ thể tôi bắt đầu sôi sục, gần như có thể thấy được cảnh tượng Cáp Bố Thượng Sư dẫn người đi tìm mộ từ ngàn năm trước.

Tôi chỉ muốn giải mã, quá trình này thực sự khiến người ta phấn khích.

Sau khi tắt video, tôi vuốt ve thanh Hắc Kim Cổ Đao, trong lòng dâng lên một nỗi kích động.

Hắc Kim Cổ Đao dường như nghe hiểu được tiếng lòng tôi, liên tục phát ra những tiếng ngân vang khiến máu trong người tôi không ngừng sôi sục.

Tôi chạm vào thân đao cười nói: - Mày yên tâm, lần này xuống dưới chắc chắn sẽ cho bọn chúng thấy uy lực của mày.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, ba ngày sau giáo sư Chu báo tin vui, yêu cầu tôi lập tức đến hội quân.

Lần này đội khảo cổ gồm mười hai thành viên, Miêu Phong, Mục Lực và Đồ Khôn đều là những gương mặt cũ có mặt trong đó, giáo sư Chu đặc biệt mang họ theo để không phải mất thời gian làm quen lại, mọi người cũng đã có sự ăn ý với nhau.

Vì lần trước đội khảo cổ có người hy sinh nên lần này cấp trên đặc biệt phái một đội bảo vệ gồm sáu người, ai nấy đều có tuyệt kỹ.

Ngoài ra còn có giáo sư Chu, giáo sư Âu - chuyên gia về lịch sử

Tây Hạ, và một giáo sư khảo cổ trẻ tuổi nữa.

Cộng thêm tôi là mười ba người. - Giáo sư Chu!

Đến điểm tập kết, tôi từ xa đón chào.

Thấy tôi đeo hành lý, giáo sư Chu lập tức cười rạng rỡ: - Tiểu Diệp, lần này chúng ta đi hoang mạc Ordos không giống lần trước đâu.

Vũ khí trang bị lần này của chúng ta vô cùng đầy đủ, nhất định sẽ không để xảy ra tình trạng như lần trước.

Tôi cười nói: - Giáo sư Chu cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ bảo vệ tốt cho ông!

Tôi chạm vào thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, giáo sư Chu mỉm cười đầy thấu hiểu.

Lúc này mọi người làm quen với nhau, ngoại trừ ba người quen cũ, tôi không biết ai trong đội bảo vệ cả.

Giáo sư Chu giới thiệu: - Đây là một đội ngũ bảo vệ được đội khảo cổ đấu thầu từ bên ngoài, đều là những vệ sĩ vô cùng có thực lực, họ là quân nhân xuất ngũ, có tuyệt kỹ, khả năng sinh tồn dã ngoại, đặc biệt là kỹ năng sinh tồn trên hoang mạc rất mạnh.

Lần này sẽ do họ bảo vệ an toàn cho chúng ta.

Nghe vậy tôi gật đầu.

Người đứng đầu đội bảo vệ tên là Trương Như Long, thực lực quân nhân xuất ngũ là không phải bàn cãi, nhìn ánh mắt kiên định và khuôn mặt đầy sương gió, thân hình rắn chắc của anh ta, tôi cũng thấy yên tâm.

Bất kể thế nào, lần này đi tìm mộ Lý Nguyên Hạo không phải là chuyện đùa.

Hơn nữa sau khi đến hoang mạc Ordos, đội ngũ chắc chắn sẽ còn mở rộng vì đó là hoang mạc, phải tìm người dẫn đường, chứ đám người ngoại tỉnh như chúng tôi không thể nào tự xoay xở được.

Lúc này, giáo sư Chu và mọi người không nén nổi niềm vui sướng trong lòng, cùng nhau lên đường tiến về hoang mạc Ordos.

Đối với phần lớn người nội địa, hoang mạc là một nơi khá xa lạ.

Theo những tấm ảnh tìm trên mạng, Ordos dưới ánh hoàng hôn bị bao phủ bởi một vệt nắng đỏ, hiện lên vẻ tráng lệ và tĩnh mịch.

Đoàn lạc đà thong dong bước đi tạo nên một khung cảnh tuyệt mỹ, nhìn từ xa vô cùng tráng lệ và chấn động.

Lúc này mọi người cùng nhau tiến bước, mỗi người đều ấp ủ những hình dung vô hạn về hoang mạc Ordos, nhưng tôi biết chuyến đi này chắc chắn sẽ đầy rẫy hiểm nguy!

Biết được lần này là đi tìm mộ Lý Nguyên Hạo, mọi người đều vô cùng phấn khích.

Giáo sư Chu không kìm được sự kích động, ngồi cạnh tôi thảo luận: - Tiểu Diệp, cháu nói xem lần này chúng ta có tìm được không?

Mộ Thành Cát Tư Hãn ẩn giấu sâu như vậy, phải dựa vào truyền thuyết mới tìm thấy lối vào, nhưng mộ Lý Nguyên Hạo lần này trong dân gian không có nhiều tư liệu.

Thứ duy nhất có thể chứng minh cũng chỉ có các văn kiện tìm thấy trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn thôi.

Tôi biết giáo sư Chu đang lo lắng quá mức nên lên tiếng an ủi: - Giáo sư Chu, vương triều Tây Hạ xưa nay vốn giàu có, khi Thành Cát Tư Hãn tấn công họ, họ đã là một quốc gia nhỏ có nền văn minh phát triển.

Lý Nguyên Hạo có thể đầu hàng Kim, đầu hàng Đại Tống, nhưng nhất quyết không chịu cúi đầu trước Thành Cát Tư Hãn chẳng qua là vì ông ta coi thường Thành Cát Tư Hãn là kẻ man di.

Nền văn minh Tây Hạ đã hình thành từ lâu, họ Lý vốn là từ vùng Thăng Long tới.

Sau khi xưng đế kiến quốc, ông ta đã giành thắng lợi trong các cuộc chiến với Tống và Liêu.

Thời đó ba nước vươn vai đứng vững, sự hình thành văn minh Tây Hạ có liên quan mật thiết đến Lý Nguyên Hạo.

Giáo sư Chu, ông nghĩ một người như vậy liệu lăng mộ của ông ta có dễ dàng bị người khác tìm thấy không?

Cháu thậm chí còn nghi ngờ Lý Nguyên Hạo nhất định cũng là một đại sư tinh thông phong thủy!

Nghe tôi phân tích vậy, giáo sư Chu kinh ngạc: - Quả thực vậy sao?

Tôi nhẹ nhàng cười: - Tây Hạ có thể yên ổn một phương, phải nói là Lý Nguyên Hạo thực sự có thủ đoạn.

Nhưng ông đừng quên Cáp Bố Thượng Sư đã làm nhiều việc như vậy, ông ta tinh thông phong thủy thuật, giúp Thành Cát Tư Hãn đánh đâu thắng đó, tại sao đến Tây Hạ lại thất thủ?

Nguyên nhân không gì khác, một là vì bên Lý Nguyên Hạo có phong thủy sư giỏi hơn, hai là bản thân Lý Nguyên Hạo cũng biết.

Hơn nữa vùng đất Tây Hạ chiếm đóng là những bãi chăn thả trù phú, lại còn sản sinh ra muối xanh thượng hạng.

Phải biết rằng thời cổ đại, việc chế muối chỉ do quan phủ nắm giữ, và muối là phương tiện quan trọng để quan phủ nắm giữ mạch

sống của bình dân.

Nắm giữ được muối xanh là nắm giữ được sự giàu sang, Lý Nguyên Hạo có binh, có mã, có lương lại có tiền.

Một quốc gia nhỏ giàu có như vậy nếu cộng thêm việc họ am hiểu phong thủy thuật thì cháu nghĩ việc khó đối phó cũng là bình thường, Thành Cát Tư Hãn muốn thu phục ông ta quả thực đã chịu không ít thiệt thòi.

Cháu đoán bí mật mà Lý Nguyên Hạo nắm giữ mới là mục tiêu của Cáp Bố Thượng Sư.

Nghe vậy giáo sư Chu cuối cùng cũng yên tâm: - Cháu phân tích có lý, còn bí mật đó là gì thì phải xem vận khí của chúng ta lần này rồi.

Giáo sư Chu nhắm mắt dưỡng thần, một lúc sau thì ngủ thiếp đi.

Trong lòng tôi lại có chút bất an, sự bất an này đi kèm với dòng máu Kỳ Lân đang không ngừng sôi sục trong cơ thể.

Chuyến đi tới hoang mạc Ordos lần này đang chờ đợi tôi sẽ là nhiều bất ngờ và hiểm nguy hơn, lần này tuyệt đối sẽ không còn nuối tiếc nữa.

Thành Cát Tư Hãn, Cáp Bố Thượng Sư, rốt cuộc các người muốn có được thứ gì?

Sau hành trình mệt mỏi, hai ngày ba đêm cuối cùng chúng tôi cũng tới nơi.

Thực tế quãng đường không quá xa nhưng sau khi xuống máy bay phải tiếp tục di chuyển.

Chương 308

Đội khảo cổ mười mấy người thuê vài chiếc xe bôn ba suốt quãng đường, tới một thị trấn nhỏ gần Ordos để hội quân với đội thăm dò địa phương.

Lần này là hành động tập thể.

Khi giáo sư Chu và chúng tôi tới nơi, đội trưởng đội thăm dò địa phương đã đợi sẵn từ sớm.

Đội trưởng họ Dương, tên là Dương Kiến.

Thấy giáo sư Chu, ông ta vội vàng đón tiếp: - Giáo sư Chu, cuối cùng cũng đợi được mọi người tới!

Giáo sư Chu nắm chặt tay ông ta: - Đội trưởng Dương, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Lần này chúng tôi cần sự hỗ trợ đắc lực từ ông đây! - Đó là đương nhiên.

Buổi livestream trước tôi cũng có xem, vị này chắc là Tiểu Diệp - thầy Diệp Kiêu phải không?

Dương Kiến nhìn về phía tôi, tôi gật đầu, hai người bắt tay nhau.

Ông ta vỗ vai tôi: - Chàng trai trẻ, hậu sinh khả úy, đây là lần đầu tới vùng biên này à?

Tôi nghe vậy không khỏi cạn lời, ngay cả ông ta cũng hiểu lầm tôi, tôi thực sự không phải Đảo Gia mà!

Thật là bất lực.

Thấy biểu cảm của tôi, giáo sư Chu cười ha hả: - Không đâu, Tiểu Diệp là cố vấn đặc biệt của chúng tôi, lần này có cậu ấy dẫn dắt nhất

định sẽ mã đáo thành công!

Nghe vậy Dương Kiến gật đầu: - Đi thôi, tối nay cứ nghỉ lại đây một đêm, sáng sớm mai chúng ta khởi hành.

Hoang mạc Ordos thưa thớt bóng người.

Từ đây ra khỏi thị trấn năm mươi cây số có một ngôi làng nhỏ, mọi người có thể xuất phát từ đó, dân địa phương cơ bản đều là người du mục.

Nghe vậy tôi gật đầu: - Nếu vậy thì muốn tìm người dẫn đường cũng khả thi.

Dương Kiến tán đồng: - Đúng, hiện giờ ở đó chủ yếu là người già, họ rất thạo đường.

Nói xong Dương Kiến dẫn chúng tôi về chỗ nghỉ.

Tôi nhìn quanh, nơi này gọi là thị trấn nhưng vẫn giữ được phong cách kiến trúc của dân du mục trước đây, người thực sự rất ít.

Dù là trong xã hội hiện đại, vào giờ này, mấy hôm trước tôi còn có thể ngồi bên lề đường ăn uống vui vẻ.

Nhưng hôm nay tới đây, trời vừa chập choạng tối, trên phố gần như không thấy bóng người, gió thu thổi vù vù mang theo cái khô khốc, lập tức khiến tôi cảm thấy xa rời cuộc sống ban đêm nhộn nhịp vui vẻ ở nội địa.

Tôi kéo chặt chiếc áo khoác gió trên người, cùng Dương Kiến vào khách sạn.

Nói là khách sạn nhưng thực tế chỉ là một nhà khách vô cùng đơn sơ.

Cũng bởi vì dân cư ở đây rời đi nhiều, những người ở lại đều là người già, trẻ con lớn lên cũng dần chuyển đi nên nơi này ngày càng

vắng vẻ.

Đội thăm dò chọn ở đây cũng vì nơi này đủ yên tĩnh, và vùng phụ cận đúng là có vài điểm kỳ lạ.

Dương Kiến ái ngại cười với chúng tôi: - Ở đây cứ tối trời là gần như không còn ai ngoài đường nữa.

Hôm nay mọi người tới, tôi cũng đã chuẩn bị sẵn đồ ăn cho mọi người, sáng mai sẽ đưa mọi người đi tìm người dẫn đường.

Giáo sư Chu gật đầu, ông ấy không quá để tâm đến những điều kiện này, chỉ cần có cái ăn là được, nhưng nếu không có người dẫn đường thì e rằng họ cũng không vào được.

Cả nhóm thu xếp rồi đi ngủ, nhưng tôi nằm trên giường mãi mà không sao chợp mắt được.

Lúc này, phòng bên cạnh vang lên tiếng ngáy, đó là phòng của Mục Lực và Đồ Khôn.

Tôi mỉm cười, dứt khoát ngồi dậy đi ra cửa ngồi.

Không hiểu sao, đêm ở Ordos dường như đặc biệt sáng, cả ánh trăng cũng sáng đến thế.

Đúng lúc này, bên cạnh vang lên một tiếng nói: - Sao vậy, không ngủ được à?

Tôi quay đầu lại nhìn, là Trương Như Long.

Anh ta đưa cho tôi một điếu thuốc, tôi đón lấy và mỉm cười: - Vâng, không ngủ được.

Càng gần nơi đó, tôi càng thấy máu trong người sôi sục.

Tôi gần như không thể tin nổi nếu tìm được mộ Lý Nguyên Hạo thì cơ bản có thể giải quyết được những nghi hoặc hiện tại của mình.

Nghe vậy Trương Như Long nhíu mày: - Đám người các cậu đúng là không dễ chọc vào. - Ý anh là sao? - Tôi hơi ngạc nhiên.

Trương Như Long nhún vai, ngồi xuống cạnh tôi: - Ý tôi là các cậu có thể hy sinh tất cả vì niềm tin trong lòng.

Khi tôi vừa nhận được sự ủy thác của giáo sư Chu, tôi còn thấy hơi khó tưởng tượng, chuyện này khác gì với đạo mộ đâu chứ?

Giờ tôi mới biết đó chính là tín ngưỡng.

Giáo sư Chu có thể hy sinh tất cả vì điều này, hiện tại còn bất chấp cả nguy hiểm, quả thực khiến tôi bội phục.

Nghe Trương Như Long nói vậy, tôi cười cười: - Những người ở thế hệ của họ vì mục tiêu mà có thể kiên trì cả đời!

Còn anh, anh thấy chuyện này thế nào?

Trương Như Long lắc đầu: - Chẳng thấy thế nào cả, chúng tôi phụ trách bảo vệ các cậu.

Nhưng nói đến cái mộ này, tôi luôn thấy có gì đó rờn rợn.

Trước xem livestream của cậu thấy nguy hiểm quá, lần này xuống dưới cũng không biết rốt cuộc có còn giữ được mạng để mà lên không.

Nghe Trương Như Long nói vậy, tôi cười: - Anh cứ yên tâm, thứ dưới mộ thì chẳng ai nói trước được, nhưng có một điều là phải giữ lòng kính sợ, cẩn thận tối đa, tai nghe bốn phía, mắt nhìn tám phương!

Trương Như Long không đáp lời, chỉ lấy điện thoại từ trong túi ra, trên màn hình là một cô bé ba bốn tuổi đang ôm cổ anh ta cười ngọt ngào. - Con gái tôi đấy.

Nghe nói tôi đi hoang mạc, con bé cứ đòi tôi chụp cho nó một tấm ảnh lạc đà, nó thích lạc đà lắm. - Đợi kết thúc chuyến này, tìm lão

hương mua một con lạc đà mang về cho con bé xem cho thỏa!

Chương 309

Nghe vậy Trương Như Long cười lớn, hai người trò chuyện thêm một lát rồi mới trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, Dương Kiến đưa chúng tôi tới chân núi.

Ngôi làng nhỏ dưới chân núi hoang mạc Ordos không cách thị trấn quá xa.

Khi chúng tôi tới nơi vừa vặn gặp lúc người dân du mục đi săn trở về.

Đây là tập tục địa phương của Ordos.

Thu săn là những ngày quan trọng nhất trong năm của dân du mục ngoài ngày Tết, họ thường mang về được một số con mồi lớn để đổi lấy tiền, đây là nguồn thu chính của họ.

Lúc này thấy họ lũ lượt trở về với nụ cười rạng rỡ trên môi, Dương Kiến biết ngay lần này thu hoạch khá lớn, cả ngôi làng xôn xao hẳn lên. - Ba Nãi, họ về rồi! - Về rồi!

Người dân đổ ra đón người thân, trong không khí phảng phất một mùi máu tanh nhàn nhạt.

Người đàn ông đi đầu hạ con mồi trên lưng ngựa xuống, hóa ra là một con lợn rừng!

Những thợ săn phía sau cũng vậy, ai nấy đều trở về với đầy ắp chiến lợi phẩm.

Người được gọi là Ba Nãi chính là trưởng thôn, được mọi người vây quanh bước ra, thấy chúng tôi thì cười không khép được miệng.

Dương Kiến đứng cạnh cười nói: - Mỗi năm thu săn kéo dài bảy

ngày, họ đều tiến sâu vào trong núi, săn được những thứ đó đổi được khối tiền đấy.

Lần trước mấy cái bát gốm nhặt được cũng là vào lúc này, chỉ có điều chúng tôi cũng không để ý lắm, lần này phải xem vận may của mọi người thôi! - Lão hương! - Dương Kiến vẫy vẫy tay, ông ta đã từng tới đây nên đã quen mặt với họ.

Bây giờ thấy ông ta tới, người dân du mục tự nhiên nhận ra ngay, lập tức vây quanh lấy ông ta. - Đội trưởng Dương! - Trưởng thôn, đội trưởng Dương tới rồi!

Người dân hét lớn về phía sau, lúc này người đàn ông vạm vỡ có nước da ngăm đen vừa nãy chính là Ba Nãi bước tới. - Đội trưởng Dương, chào ông!

Dương Kiến giới thiệu: - Ba Nãi, đây là giáo sư Chu, nhà khảo cổ học từ thành phố lớn tới!

Những chiếc bát gốm mà người dân nộp lên lần trước tôi đã đưa cho giáo sư Chu xem, giáo sư rất hứng thú! - Vậy sao?

Hôm nay tới đúng lúc lắm, xem này, lần này đi săn về chúng tôi lại nhặt được không ít đâu!

Một người dân bên cạnh vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một số bát sứ, hũ gốm.

Giáo sư Chu và tôi trao đổi ánh mắt, cả hai đều kinh ngạc!

Chỉ thấy những thứ họ lấy ra đều là loại bát sứ giống hệt trong ảnh trước đó, kỹ thuật chế tác chắc chắn là thời kỳ Tây Hạ.

Hơn nữa tất cả đều có một đặc điểm chung: màu trắng!

Xem ra đây là đồ dùng của vương tộc Tây Hạ, điều này khiến tôi càng thêm khẳng định nơi này chính là mộ Lý Nguyên Hạo, hơn nữa

chắc chắn là một ngôi mộ quy mô không nhỏ, nếu không thì không thể ai cũng có thu hoạch như vậy.

Nhưng cũng phải nhanh chóng khai quật, nếu không rất có thể sẽ bị hư hại.

Giáo sư Chu kích động khôn nguôi: - Những thứ này nhặt được ở đâu? - Thì nhặt trên núi thôi, hơn nữa... - Khoan nói chuyện đó đã! - Ba Nãi ngắt lời - Quý khách tới, trước tiên phải dùng bữa với chúng tôi cái đã!

Không kịp để ai phân bua, Ba Nãi đã kéo chúng tôi vào một gian nhà.

Căn nhà nhỏ khá tối, lập tức có người bưng rượu và thức ăn lên, nhiều nhất là thịt.

Ở đây rau không có nhiều nhưng thịt thì bao no.

Tôi liếc nhìn chiếc bát đựng thịt trước mặt, trong mắt không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc, lập tức bưng chiếc bát lên.

Trương Như Long thấy vậy thì cười: - Sao vậy, chưa được ăn thịt bao giờ à mà bưng cả bát thế?

Tôi lắc đầu: - Thịt cho anh đấy, còn cái bát này?

Tôi quan sát kỹ chiếc bát, Ba Nãi tiếp lời: - Cũng nhặt được đấy, bình thường đi săn gặp thì cứ mang về thôi.

Nói cũng lạ, những thứ này năm nào cũng có, chúng tôi để tiết kiệm nên dùng luôn, mà công nhận chất lượng tốt phết. - Sao, có vấn đề gì à?

Tôi lắc đầu: - Dạ không có gì, nhìn giống cổ vật thôi.

Nghe vậy mắt Ba Nãi sáng lên! - Cổ vật?

Lần nào họ đi săn cũng nhặt được mấy thứ này, liệu có đổi ra tiền

được không?

Tôi mỉm cười không nói gì, chỉ đưa đồ vật cho giáo sư Chu.

Sau khi xem xong, giáo sư Chu cũng trợn tròn mắt, không ngờ bát đĩa họ dùng ở đây toàn là bát đĩa gốm cổ.

Thứ này mà đem ra đấu giá thì đúng là khối tiền, có thể giải quyết được tình trạng hiện tại, nhưng bảo ông ấy mở miệng thế nào đây, chẳng lẽ lại bảo mấy cái này đáng giá lắm?

Nhưng không đủ bộ thì e rằng cũng không bán được giá quá cao, tuy vậy một chiếc bát gốm thời Tây Hạ gia công tinh xảo thế này thì vài trăm ngàn tệ là hoàn toàn có thể.

Giáo sư Chu đưa trả lại: - Cứ giữ cho kỹ, làm đồ gia bảo cũng được đấy.

Ba Nãi nghe vậy thì vui mừng khôn xiết: - Giáo sư, mọi người từ thành phố lớn tới, lần này qua đây là để khảo cổ sao?

Giáo sư Chu gật đầu: - Chúng tôi muốn vào núi.

Chương 310

Ba Nãi trố mắt nhìn: - Vào núi chắc là không được đâu, mấy hôm nữa ở đây sẽ có mưa lớn, lúc đó lở đất, thậm chí là lũ bùn, tôi khuyên mọi người nên đợi qua mấy ngày này cho ổn định rồi hãy tính.

Nghe vậy giáo sư Chu cuống quýt: - Không được, càng là lúc này càng phải vào núi!

Vạn nhất mưa lớn gây sạt lở núi, rất nhiều văn vật sẽ bị thất lạc, lúc đó bị vùi lấp thì càng khó tìm hơn!

Giáo sư Chu quyết định ngay lập tức: - Ăn cơm xong nghỉ ngơi, ngay trong ngày phải vào núi!

Trưởng thôn Ba Nãi, phiền ông tìm cho chúng tôi một người dẫn đường.

Ba Nãi không hiểu tại sao giáo sư Chu lại vội vàng như vậy, nhưng người dẫn đường thì dễ tìm. - Người dẫn đường thì dễ, nhưng người ta dẫn đường cho mọi người thì việc nhà lại chẳng ai làm.

Không ngờ Ba Nãi cũng là người tinh ranh.

Tôi mỉm cười: - Tiền nong không thành vấn đề, đi một chuyến mười ngàn tệ thấy sao?

Ba Nãi lúc đó kinh ngạc tột độ.

Mười ngàn tệ?

Phải biết thu nhập cả năm của họ cũng chỉ khoảng mười hai mươi ngàn, giờ đi một chuyến là có ngay mười ngàn!

Giáo sư Chu cũng giật mình: - Tiểu Diệp?

Tôi lập tức rút từ trong túi ra một xấp tiền.

Đối với tôi hiện tại, mười ngàn tệ chẳng thấm thía gì.

Suốt quãng đường này những chỗ cần tiêu tiền còn nhiều, để có thể nhanh chóng tìm thấy mộ Lý Nguyên Hạo, bấy nhiêu tiền không đáng là bao.

Thấy những tờ tiền đỏ rực, dân làng kéo đến chật cửa, họ lần lượt chen vào: - Tôi đi! - Để tôi đi cho! - Tôi đi, súng tôi bắn chuẩn lắm! - Im hết đi!

Kim Oa! - Ba Nãi quát lên một tiếng.

Dân làng xị mặt xuống, lúc này một người đàn ông tinh tráng khoảng ngoài ba mươi tuổi bước vào, khuôn mặt ngăm đen, chính là người thợ săn săn được lợn rừng lúc nãy.

Ba Nãi giới thiệu: - Kim Oa là thợ săn giỏi nhất vùng này, anh ta thường xuyên vào núi, lại săn được nhiều mồi nhất.

Anh ta sẽ làm người dẫn đường cho mọi người, anh ta rất thạo địa hình trong núi.

Chó săn của Kim Oa cũng là con thính mũi nhất làng, con mồi nào cũng không thoát được.

Nghe Ba Nãi nói vậy, Kim Oa vỗ ngực: - Mọi người muốn lên núi, tôi sẽ dẫn đường, đảm bảo không có vấn đề gì!

Tôi hỏi: - Vậy những chiếc bát gốm này nhặt được ở đâu nhiều nhất, anh có thể dẫn chúng tôi tới đó xem không?

Chỗ nào nhiều nhất thì tới đó, nơi đó chắc chắn là gần lăng mộ nhất!

Nghe tôi hỏi, sắc mặt Kim Oa lập tức thay đổi, dân làng xung quanh cũng đầy vẻ kinh hoàng.

Kim Oa lộ rõ vẻ sợ hãi, vội vàng lắc đầu: - Mọi người muốn tới

đó thì không được, đó là thánh địa chết chóc, tuyệt đối không được!

Trưởng thôn, việc này tôi không làm được!

Nói xong anh ta đẩy trả lại tiền.

Dân làng xung quanh bàn tán xôn xao bằng tiếng địa phương, tôi nghe không rõ nhưng nhìn biểu cảm trên mặt họ, dường như họ vô cùng sợ hãi.

Dương Kiến thấy vậy hỏi: - Có chuyện gì vậy?

Thánh địa chết chóc gì cơ?

Nghe vậy Ba Nãi lộ vẻ kỳ quái, sau đó trầm giọng nói: - Nơi đó quả thực quỷ dị, nơi đó từng có người chết rồi!!

Ba Nãi vừa nói vừa nhìn quanh như thể sợ có người ngoài nghe lén.

Mọi người nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, Trương Như Long cười nói: - Ngọn núi nào mà chẳng có người chết?

Chuyện này có gì đâu!

Ba Nãi lắc đầu: - Đó là cấm địa của chúng tôi, đó là núi Song Chỉ (Ngón Tay Đôi).

Tổ tiên chúng tôi bao đời sống ở đây, ai cũng biết núi Song Chỉ là cấm địa, nơi đó từng có người chết, thực sự quá đáng sợ!

Bất kể là người hay động vật, chỉ cần vào đó là chắc chắn mất mạng!

Không phải tôi nói điềm gở đâu giáo sư, mọi người từ thành phố lớn tới, trông ai nấy đều trắng trẻo thư sinh thế này, vào đó chắc chắn không chịu nổi đâu!

Nghe vậy, giáo sư Chu và những người khác không khỏi ngạc

nhiên: - Trưởng thôn, ông nói rõ xem rốt cuộc là có chuyện gì?

Làm gì có chuyện tà môn đến thế? - Đúng đấy, chúng tôi còn có súng đây này, chẳng lẽ là thú dữ làm loạn sao?

Tôi chỉ cần một phát súng là hạ gục chúng ngay!

Ba Nãi nghiêm mặt: - Không được, súng vào đó cũng vô dụng thôi!

Tổ tiên chúng tôi sống ở đây, đời này qua đời khác truyền lại rằng, từng có dân làng không tin chuyện tà môn, nhất quyết đòi vào, kết quả là vào xong mất tích luôn, khi tìm thấy thì chỉ còn là một bộ xương trắng!

Không chỉ con người, trâu bò vào đó cũng vậy.

Có người may mắn thoát ra được thì về cũng bị một trận đại bệnh, chỉ trong vài ngày mà sụt hơn mười ký rồi cũng qua đời.

Cứ lại gần chỗ đó là thấy lạnh lẽo thấu xương, lần này đi săn chúng tôi cũng phải đặc biệt tránh ngọn núi đó ra.

Cứ đến tối là trên núi lại sáng trưng như có người, đứng từ xa nhìn qua sẽ thấy những đốm lửa nhảy nhót không ngừng.

Trên núi có quỷ, lại còn có cả âm binh tá đạo (lính ma mượn đường) nữa!

Tổ tiên chúng tôi đều đã nhìn thấy rồi!

Chương 311

Không ai dám bén mảng tới, đó là ngọn núi quỷ!

Người bình thường vào đó chắc chắn mất mạng, tôi khuyên mọi người nếu chỉ muốn tới xem thì cứ xem loanh quanh thôi, chứ vào ngọn núi đó là không được đâu.

Nghe những lời này, tôi không khỏi tò mò: - Nếu đã vậy, mấy cái bát đĩa gốm này sao mọi người lại dám vào nhặt? - Đó là nhặt ở dưới chân núi, bị nước mưa cuốn trôi xuống thôi, chứ bảo vào trong thì chẳng ai dám đâu. - Ngay cả chó của chúng tôi vào đó còn phải sợ, nên không phải tôi không muốn đi, mà là ngọn núi đó thực sự quá quỷ dị, không ai dám vào cả!

Tôi cảm thấy có gì đó mờ ám: - Núi Song Chỉ thực sự thần kỳ vậy sao?

Bao nhiêu năm qua không ai có thể lành lặn trở ra, còn chuyện âm binh tá đạo là thế nào?

Ba Nãi thở dài: - Đó đều là lời tổ tiên truyền lại.

Nghe nói ngày trước có cụ buổi tối vào rừng tìm dê, vô tình lạc đường rồi ngủ quên ở đó, khi tỉnh dậy thì thấy một đội linh hồn đang hành quân trong núi.

Ông bảo giữa đêm hôm khuya khoắt nếu không phải âm binh thì làm sao có người đi lại trong núi được?

Sau đó cụ sợ quá chạy về, không lâu sau thì qua đời, dê cũng chẳng tìm thấy.

Bao nhiêu năm nay chúng tôi đều không vào đó, có việc gì cũng phải đi đường vòng, tôi khuyên mọi người tốt nhất đừng nên đi.

Nghe Ba Nãi và Kim Oa kể, tôi càng thêm khẳng định nơi đó có thứ gì đó.

Quỷ hỏa gì chứ, đó chính là lân quang từ xương người!

Nước lớn xối qua khiến xương cốt lộ ra, lân quang trên xương bốc cháy mới hình thành quỷ hỏa, chẳng phải điều này chứng minh gần đó có mộ huyệt lớn sao?

Còn chuyện âm binh tá đạo thì lại càng hay, nếu không có mộ thì lấy đâu ra âm hồn, mà hễ có âm hồn thì chắc chắn gần đó có mộ huyệt.

Tuy hiện tại chưa thể chắc chắn đó có phải mộ Lý Nguyên Hạo hay không, nhưng trong núi nhất định có huyệt!

Lúc này giáo sư Chu và mọi người không kìm được sự kích động, giáo sư quyết định ngay: - Nếu đã vậy, chúng tôi sẽ tự mình vào! - Với mọi người đó là cấm địa, nhưng chúng tôi không sợ!

Nghe vậy Ba Nãi và những người khác đờ người ra, ngay cả Dương Kiến cũng thấy không ổn: - Giáo sư Chu... - Ông đừng vội, nghe tôi nói hết đã.

Quỷ hỏa chẳng phải là lân quang từ xương sao?

Chắc chắn là do nước mưa xối qua khiến xương cốt lộ ra.

Còn về âm binh, tôi nghĩ có lẽ là ảo giác (hải thị thận lâu), thậm chí là do một số địa điểm có từ trường đặc biệt tạo thành.

Người dân không biết nên mới gây ra hiểu lầm, nhưng không thể phủ nhận trong đó chắc chắn có mộ huyệt lớn, bất kể có phải mộ Lý Nguyên Hạo hay không.

Tóm lại lần này đã tới thì không thể về tay trắng, cứ vào xem đã!

Dương Kiến nghe vậy, trầm ngâm một lát rồi nói: - Thế này đi, để

tôi báo cáo lại, tìm một tiểu đội địa phương cùng mọi người vào.

Lần trước mọi người vào mộ gặp bao nhiêu nguy hiểm, lần này tuyệt đối không thể để lặp lại sai lầm đó!

Nghe vậy mọi người đều gật đầu.

Trải qua những kinh hoàng ở Cửu Tầng Yêu Tháp, họ vẫn còn thấy sợ.

Lần này nếu có đủ vũ khí, dù có gặp phải thứ tương tự cũng không còn đáng sợ nữa.

Dương Kiến đi báo cáo, những người còn lại ở lại chờ đợi.

Ba Nãi vẫn không thể tin nổi nhóm người từ thành phố tới này lại dám vào cấm địa!

Ông ta do dự nhìn xấp tiền trên bàn rồi thở dài sâu kín.

Dương Kiến đi báo cáo, những người còn lại chờ ở ngôi làng nhỏ.

Mọi người lần lượt bước ra khỏi căn nhà nhỏ để quan sát địa hình xung quanh.

Tôi rút hai ngàn tệ đưa cho trưởng thôn Ba Nãi: - Trưởng thôn, phiền ông giúp chúng tôi chuẩn bị một ít thịt khô dễ mang theo.

Trương Như Long thấy vậy không khỏi ngạc nhiên, anh ta nhìn tôi: - Bánh quy nén đã đủ rồi, còn mang thịt khô làm gì nữa?

Tôi cười: - Thịt khô các loại giúp bổ sung năng lượng, vả lại cũng có thể tăng dương khí.

Trong núi nhiều mưa lại âm u lạnh lẽo, ăn thêm chút thịt bò khô để bổ sung dương khí.

Ngoài ra tôi còn rút thêm hai ngàn tệ đưa cho Kim Oa: - Phiền anh chuẩn bị giúp tôi một ít máu chó đen và máu gà trống.

Nghe vậy Kim Oa biết ngay tôi định làm gì: - Mọi người thực sự muốn vào núi sao? - Đó là đương nhiên, chuẩn bị thêm hai con gà trống còn sống nữa nhé.

Kim Oa nhận tiền đi ra ngoài, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, những người dân còn lại thấy vậy đều tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Giáo sư Chu nhìn tôi, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng: - Tấm lòng xích tử vẫn luôn tồn tại, Tiểu Diệp, con đường phía trước của cháu còn dài lắm!

Ông ấy vỗ vai tôi.

Tôi nhún vai: - Còn dư sáu ngàn tệ, cháu cũng định mua ít đặc sản mang về.

Dù sao chuyến này đi tìm được đồ gì cũng phải giao nộp cho quốc gia, nhưng đồ ăn thức uống thì mình có thể mang về mà, đồ ở đây chắc chắn chính tông hơn mua trên mạng!

Nghe tôi nói vậy mọi người đều bật cười.

Lúc này trưởng thôn Ba Nãi cũng hiểu ý tôi.

Tôi giao số tiền còn lại cho trưởng thôn để ông ấy mua thịt của dân làng.

Ngôi làng nhỏ ven hoang mạc Ordos này chỉ có khoảng hai ba mươi hộ dân, bình thường chẳng có ai ghé tới.

Nhóm giáo sư Chu tới đây, trưởng thôn còn phải chuẩn bị ăn uống, không thể để họ chịu thiệt, nên số tiền này coi như dùng để mua đồ, phần dư thì tặng họ bồi bổ.

Tôi còn muốn mua một chiếc bát sứ gốm, căn nhà nhỏ của tôi cũng cần trang trí thêm vài thứ.

Nhưng thôi, cái này thì để tự mình vào núi nhặt vậy!

Sau khi ra ngoài, Miêu Phong đã lắp đặt xong thiết bị livestream.

Chương 312

Vừa mở lên, phòng livestream đã thu hút mười mấy vạn khán giả tràn vào. - Ngọa tào, lại sắp xuống mộ rồi sao? - Diệp Đảo!

Diệp Đảo chính thức được thu nạp vào biên chế rồi à? - Nhìn bối cảnh có vẻ hoang vu quá nhỉ! - Chứ sao, cổ mộ thường nằm ở nơi hẻo lánh, không thì đã bị người ta đào sạch từ lâu rồi.

Tôi mỉm cười vẫy tay trước ống kính.

Lúc này giáo sư Chu bước tới: - Chào mọi người, lần này chúng tôi tới phía bắc hoang mạc Ordos.

Theo truyền thuyết, mộ của Lý Nguyên Hạo nằm ở đây.

Hiện tại thời tiết không được tốt lắm, đợi đến sáng mai chúng tôi sẽ chính thức vào núi, mời các bạn cùng chúng tôi chứng kiến.

Nghe vậy phòng livestream lập tức bùng nổ! - Thành Cát Tư Hãn và Lý Nguyên Hạo, hai nhân vật lớn cuối cùng cũng hội ngộ rồi! - Hồi đó Thành Cát Tư Hãn ba lần chinh phạt Tây Hạ đều không thành công, Lý Nguyên Hạo đúng là một nhân vật đáng gờm!

Chẳng qua hào quang của Thành Cát Tư Hãn quá lớn thôi! - Phải nói Lý Nguyên Hạo mới thực sự là chiến thần, có thể chống đỡ được sự tấn công của thiết kỵ.

Quả thực phi phàm. - Hoang mạc Ordos, nơi đó gần biên giới, nghe bảo tà môn lắm! - Mộ Lý Nguyên Hạo không dễ tìm đâu!

Mọi người cẩn thận nhé! - Có Diệp Đảo ở đây thì không vấn đề gì, Diệp Đảo ơi, trang bị đầy đủ vào nhé.

Nghe cư dân mạng nói vậy tôi mỉm cười, thầm gật đầu.

Quả thực lợi hại, nếu không phải vì chiến tranh nhiều năm khiến quốc khố trống rỗng, có lẽ Lý Nguyên Hạo đã sớm trở thành bá chủ một phương.

Không đúng, tôi đột nhiên nghĩ ra, nếu quốc lực trống rỗng thì khi Thành Cát Tư Hãn diệt Tây Hạ, hậu duệ của ông ta đã tàn sát và vét sạch quốc khố rồi.

Lần cuối cùng Tây Hạ không chống đỡ nổi mới phải nộp cống hòa thân, không thể vì quốc lực trống rỗng mà đầu hàng, chỉ có một khả năng, đó là Lý Nguyên Hạo đột ngột qua đời mới dẫn đến việc quân Tây Hạ thảm bại.

Tôi thấy lịch sử thực sự quá sâu dày, càng nghĩ càng thấy phức tạp.

Lúc này chẳng nghĩ nhiều nữa, cứ vào trước rồi tính.

Cộng thêm thời tiết lúc này không được tốt, mùa thu ở hoang mạc Ordos nói đổi là đổi ngay, loáng cái đã nổi gió, thổi mạnh đến mức người ta không mở mắt ra được, xung quanh không một bóng người, nơi nơi đều toát lên vẻ hoang lương.

Đợi khi nhân thủ đến đông đủ là xuất phát ngay, càng sớm càng tốt để tránh đêm dài lắm mộng.

Tôi và mọi người đã chuẩn bị xong xuôi.

Hơn một tiếng sau, trưởng thôn Ba Nãi đã chuẩn bị đầy đủ những thứ tôi yêu cầu: thịt khô, thịt miếng, rượu, máu chó đen và hai con gà trống còn sống.

Máu chó được đựng trong túi nước để tiện mang theo.

Kim Oa đưa trả lại hơn một ngàn tám trăm tệ dư: - Không dùng hết nhiều tiền thế đâu.

Tôi xua tay: - Anh cứ giữ lấy, đợi tôi về anh phơi thêm ít thịt khô cho tôi mang về ăn là được!

Kim Oa không khỏi mỉm cười: - Được, thịt khô bao no luôn!

Người ở đây thực sự chất phác.

Tôi từng mua thịt khô, một ký cả trăm ngàn mà còn bị pha tạp, ở đây thịt khô thật sự rất chất lượng, Ba Nãi và mọi người đóng cho nửa bao tải, ước chừng hơn ba mươi ký.

Tôi và mọi người cũng chỉ mang theo một phần, còn lại coi như đặc sản.

Kim Oa nhìn trang bị của chúng tôi, trầm giọng nói: - Nếu mọi người đã quyết định đi, tôi sẽ giúp mang đồ tiễn mọi người đi thêm vài dặm, nhưng vào sâu hơn thì tôi không dám.

Chó săn tôi cũng đã chuẩn bị cho mọi người rồi.

Nhìn con chó săn sau lưng Kim Oa, đó là loại chó họ hay dùng để đi săn, ánh mắt sắc lẹm và vô cùng tinh khôn.

Tôi lắc đầu: - Thôi, chó săn anh cứ giữ lại đi.

Loại chó này vào đó chắc cũng chẳng dám vào sâu, lỡ mất mạng nó thì phí.

Tôi nhìn con chó của anh ta, đồ tốt thì đừng nên lãng phí.

Kim Oa hiểu ý tôi.

Cả nhóm tạm thời thu xếp đồ đạc, chỉ chờ Dương Kiến và mọi người tới.

Trời dần tối sầm lại, Dương Kiến trở về vào buổi tối, thông báo rằng bộ đội đồn trú sáng sớm mai sẽ tới, chúng tôi có thể xuất phát sớm nhất vào sáng mai.

Đây là tin tốt nhất rồi.

Giáo sư Chu cũng vô cùng phấn khích, nghỉ lại ngay tại nhà Ba Nãi.

Ba Nãi còn cung cấp cả bản đồ địa hình. - Trên núi Song Chỉ bây giờ gần như không còn ai trong làng vào nữa, địa thế bên trong thế nào chúng tôi cũng không rõ.

Nhưng cứ lại gần là có thể cảm nhận được sự đáng sợ ở đó.

Cầu xin thần linh phù hộ cho mọi người đi đường bình an!

Tôi gật đầu.

Ba Nãi nói càng đáng sợ, tôi lại càng thấy hứng thú.

Cùng với buổi livestream này, e rằng không chỉ có chúng tôi mà còn có không ít cư dân mạng hiếu kỳ cũng muốn kéo tới.

Tôi cảm thấy núi Song Chỉ chắc chắn sẽ rất nhộn nhịp.

Chương 313

Trong lòng tôi có cảm giác lần này sẽ còn kinh hiểm và phức tạp hơn lần trước.

Lúc này mọi người đều trở về phòng.

Người dân cung cấp chỗ ở, dưới sự khơi gợi của tôi, mọi người đều mua một ít đặc sản.

Người dân nhiệt tình truyền đạt kinh nghiệm đi rừng, chuẩn bị kỹ lưỡng cho chuyến hành trình sắp tới.

Sáng sớm hôm sau, khi trời vừa tờ mờ sáng, Diệp Kiêu đã thức dậy.

Anh không sao ngủ được, trong lòng tràn đầy những suy đoán.

Nghĩ đến việc trong núi Song Chỉ rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu bí mật khiến người ta khao khát, lòng anh lại trào dâng một hồi kích động.

Thời tiết khá tốt, vừa dậy đã thấy mặt trời ló dạng, Diệp Kiêu thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Không chỉ Diệp Kiêu, đám người Giáo sư Chu cũng vậy.

Khi mọi người tỉnh dậy, thấy ai nấy đều đã ăn mặc chỉnh tề, sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào thì không nhịn được mà cười lớn.

Không ngờ suy nghĩ của mọi người lại đồng điệu đến thế, nhưng lúc này quân đội trú đóng vẫn chưa tới nên họ cũng không vội.

Sau khi thu dọn xong đồ đạc cần mang vào núi, Giáo sư Chu và những người khác bắt đầu chờ đợi.

Tám giờ sáng, lực lượng quân đội đã đến.

Từ xa, họ đã thấy một chiếc xe tải lớn đang chạy tới.

Kim Oa là người đầu tiên phát hiện, sau khi thấy xe thì dẫn họ lại gần.

Dương Kiến bước ra, thấy mọi người liền cười rạng rỡ, vẫy vẫy tay. "Chính là chỗ này!

Vất vả cho các anh rồi.

Thưa mọi người, đây là Giáo sư Chu, người dẫn đầu đội khảo cổ lần này.

Lần vào núi này, trăm sự nhờ các anh!" Người dẫn đầu mặc quân phục rằn ri chào theo nghi thức quân đội: "Chúng tôi đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!" Miêu Phong thấy họ thì phấn khởi hẳn lên: "Anh Diệp nhìn xem, có họ đi cùng, lần này chúng ta vào núi chắc chắn sẽ có kết quả tốt!" Diệp Kiêu gật đầu: "Kết quả sẽ tốt thôi, nhưng mọi hành động phải nghe theo chỉ huy, tuyệt đối không được làm loạn." Miêu Phong đương nhiên hiểu rõ, cậu ta không dám chạy lung tung, lần này chắc chắn sẽ bám sát Diệp Kiêu.

Dương Kiến giới thiệu đây là quân nhân từ căn cứ gần đó, đều là những lão binh trên ba năm kinh nghiệm, vũ khí cũng được chuẩn bị rất đầy đủ, mọi người hoàn toàn có thể yên tâm.

Trong phòng livestream, khán giả bắt đầu bàn tán xôn xao. "Oa!

Lần này đúng là một đội ngũ hùng hậu!" "Có những người này bảo vệ, cảm thấy yên tâm hơn hẳn!" "Người ta nói quân nhân có chính khí trong người, chỉ cần có họ thì dù mộ có âm tà đến đâu cũng chẳng sợ." "Mọi người cũng đừng kích động quá, dù có chính khí thì họ cũng là người thường thôi, vạn nhất gặp phải 'đại tống tử' như lần trước thì chắc cũng chịu chết, nên cứ cẩn thận là hơn." "Lãng phí tài nguyên, vạn nhất gặp hiểm nguy rồi hy sinh thì sao?" "Cái người này nói năng

kiểu gì thế, sao lại gọi là lãng phí tài nguyên?

Đây là mọi người đang mạo hiểm vì sự nghiệp chung, thử nghĩ xem nếu thực sự tìm được mộ Lý Nguyên Hạo thì sẽ giúp ích thế nào cho sự nghiệp khảo cổ hiện nay!" "Hạng người này thì chấp làm gì, chỗ nào cũng nhảy vào mắng nhiếc được!" Lúc này trong phòng livestream vô cùng náo nhiệt, không đợi Diệp Kiêu lên tiếng, kẻ nói năng xằng bậy đã bị cư dân mạng chửi cho đến mức phải rời khỏi phòng.

Giáo sư Chu gật đầu, đã đến lúc xuất phát.

Những lão binh với ánh mắt kiên nghị đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho chuyến đi lành ít dữ nhiều này.

Họ cũng từng nghe qua về những buổi trực tiếp trước đó nên hiểu rõ tình hình, đặc biệt kính trọng Giáo sư Chu và các chuyên gia.

Những chuyên gia này đã cao tuổi, nên trọng tâm bảo vệ của cả đội chính là ba vị chuyên gia đó.

Còn những người khác, nghe nói vệ sĩ có võ công, ba người trẻ tuổi lại có súng nên cũng không lo lắng lắm.

Duy chỉ có một người khiến tiểu đội trưởng Trần Phong cảm thấy kỳ lạ.

Chàng trai trẻ này dáng người khá cao, gương mặt trắng trẻo, nhưng sau lưng lại cõng một thanh trường đao.

Người này rốt cuộc là ai?

Những người khác đều mang vũ khí hiện đại, chỉ có anh ta mang theo một thanh đao, thật là quái dị.

Nhưng Trần Phong cũng không hỏi nhiều, mục tiêu chính là bảo vệ ba vị giáo sư, anh ta liền ra lệnh cho cấp dưới hộ tống các giáo sư

vào giữa rồi cả đoàn xuất phát.

Dương Kiến phải quay về, đội thăm dò của anh ta không tham gia lần này nên anh ta ở lại vị trí đợi họ trở về.

Kim Oa dẫn đường phía trước, lần này cậu ta bán được không ít thịt khô nên cũng muốn báo đáp.

Diệp Kiêu đi phía sau hỏi han nhiều điều, Kim Oa nhắc nhở: "Khi lên đến ngọn núi đó, mọi người phải tuyệt đối cẩn thận, đừng gây ra tiếng động lạ.

Ở đó có quỷ, chúng nghe được tiếng người là sẽ lao vào tấn công đấy!" Thấy Kim Oa nói với vẻ mặt nghiêm túc, Diệp Kiêu biết cậu ta thực sự lo lắng cho mình nên liền đáp ứng. "Cậu yên tâm.

Chúng tôi chỉ đi đường thôi, nếu tìm được mộ sẽ về thông báo sớm, nếu không tìm thấy thì đi loanh quanh một vòng rồi về ngay, tối đa là một tuần." Nghe Diệp Kiêu nói một tuần, Kim Oa sửng sốt: "Thời gian dài thế sao?

Anh chắc chắn mình có thể toàn mạng trở về chứ?" "Dù thế nào tôi cũng sẽ sống sót để về gặp cậu, tôi đã mua bao nhiêu thịt khô của cậu, phải mang về ăn cho hết chứ!" Câu nói này khiến Kim Oa bật cười, cũng đúng thôi.

Kim Oa dẫn họ đi cho tới tận chân núi Song Chỉ, đi sâu hơn chút nữa thì ngay cả chó cũng không chịu vào.

Con chó săn trên đường đi rất năng nổ, tinh thần phấn chấn, nhưng khi đến trước ngọn núi này thì bắt đầu rụt rè.

Nó sủa dữ dội về phía ngọn núi, sau đó quay đầu chạy biến mất tăm. "Hắc Tử!" Kim Oa gọi thế nào con chó cũng không quay lại.

Cảnh tượng này khiến đội khảo cổ sững sờ, khán giả trong phòng livestream cũng ngẩn người. "Chuyện gì thế này?" "Người ta nói mắt

chó nhìn thấy được những thứ người thường không thấy, chẳng lẽ nó thấy quỷ vật gì sao?" "Không thể nào, đừng nhát ma người ta chứ, trời đang đẹp thế này, tôi có thấy gì đâu?" "Để ông thấy được thì ông điên luôn rồi còn gì!" "Đáng sợ quá!" Diệp Kiêu cau mày thật chặt, không ngờ chưa vào đến nơi mà chó đã sợ chạy mất, nơi này âm khí nặng thật!

Diệp Kiêu lắc đầu: "Kim Oa, thôi đừng gọi nữa." Diệp Kiêu vỗ vai cậu ta: "Đi tiếp vào trong các cậu cũng không vào được đâu, chúng tôi tự đi, cậu về trước đi." Giáo sư Chu cũng gật đầu: "Đúng vậy, các cháu về trước đi, chúng tôi tự vào." Kim Oa cũng sợ hãi, đứng ở đây đã cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo âm u xộc thẳng vào mặt.

Mọi người thấy chó săn chạy mất thì trong lòng cũng có chút sợ hãi, nhưng đành phải bấm bụng mà đi tiếp.

Dù sao đây cũng là nhiệm vụ, đội khảo cổ đã chờ đợi bao nhiêu ngày mới tới được đây, nhất định phải tiến lên.

Kim Oa chào tạm biệt họ, vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại ba lần.

Đợi cậu ta đi rồi, Diệp Kiêu lấy bản đồ ra xem rồi bật cười khổ, trưởng làng Ba Nãi cho họ bản đồ nhưng chỉ chỉ dẫn đến đây.

Mọi người ngẩng đầu nhìn ngọn núi trước mặt, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Lúc nãy chưa cảm thấy gì, giờ quan sát kỹ mới thấy có điều bất thường.

Núi Song Chỉ có hình dáng như hai ngón tay, che khuất hoàn toàn ánh nắng mặt trời.

Chương 314

Lúc họ xuất phát trời vẫn nắng gắt, nhưng dưới chân núi lại âm u xám xịt.

Nơi này quanh năm không thấy mặt trời, cây cối trên núi mọc rất cao lớn, điều này khiến Diệp Kiêu nhíu mày.

Thông thường người ta trồng cây trước mộ để che chở cho hậu thế.

Nhưng cây cối ở đây mọc lên lại toát ra một mùi tử khí nồng nặc!

Khi đến gần, mọi người vốn đang nóng bức vì nắng gắt đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, hơi lạnh toát ra khắp cơ thể.

Diệp Kiêu ngẩng đầu quan sát, nếu mặt trời mọc ở phương Đông bị núi che khuất, vậy thì đến buổi tối...

Lúc Trần Phong định dẫn đầu mở đường đi vào, Diệp Kiêu liền gọi giật lại: "Khoan đã!" Mọi người đều quay lại nhìn Diệp Kiêu, Giáo sư Chu hỏi: "Tiểu Diệp, có chuyện gì vậy?

Cháu không dám lên đó sao?" "Không phải, dù bây giờ chúng ta có lên cũng không tìm thấy gì, chi bằng cứ đợi ở đây cho đến tối." Trần Phong nghe vậy không khỏi ngạc nhiên: "Bây giờ mới là buổi trưa, đợi đến tối chẳng phải vẫn phải vào sao, lãng phí mấy tiếng đồng hồ như vậy có ý nghĩa gì chứ?" Trần Phong nhìn Diệp Kiêu, cảm thấy chàng trai này có chút thần thần bí bí, cũng thanh đao không nói không rằng, vừa mở miệng đã bắt mọi người chờ đợi, chẳng phải là lãng phí thời gian vô ích sao?

Giáo sư Chu cũng thấy khó hiểu: "Đúng vậy Tiểu Diệp, vài ngày tới sẽ có mưa lớn, nếu chậm trễ thì không hay đâu." Diệp Kiêu thong

thả giải thích: "Giáo sư Chu đừng vội, ông nhìn ngọn núi này xem có điểm gì khác biệt không?" Diệp Kiêu không hề vội vàng, chỉ tay về phía núi Song Chỉ cho họ quan sát, khán giả trong phòng livestream cũng mù mờ. "Diệp đại ca đang làm gì thế?" "Chắc anh Diệp sợ rồi, thấy chó chạy mất nên định câu giờ đây mà." "Dù câu giờ thì cũng phải vào núi thôi, đừng nói bậy, chắc chắn là có nguyên nhân đấy." "Anh Diệp đừng úp mở nữa, nói đi, anh phát hiện ra điều gì?" "Anh Diệp chưa bao giờ làm chúng ta thất vọng, giờ anh ấy không cho tiến lên chắc chắn là có lý lẽ riêng, mọi người cứ bình tĩnh xem sao." Giáo sư Chu nghe Diệp Kiêu nói vậy cũng ngẩng đầu nhìn kỹ ngọn núi trước mặt.

Ngọn núi này tên là Song Chỉ, lúc trước trưởng làng Ba Nãi đã nói nơi này đầy tà khí, nhưng họ là những người theo chủ nghĩa duy vật nên không tin.

Mặc dù trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn có nhiều thứ không thể giải thích nổi, nhưng hiện tại giữa ban ngày ban mặt, ông vẫn không nhìn ra được điều gì bất thường. "Tôi chỉ cảm thấy ngọn núi này toát ra vẻ lạnh lẽo, nhưng trong núi đa phần đều như vậy, nhiệt độ thấp hơn đồng bằng là chuyện bình thường." "Cái này... không có gì đặc biệt chứ?" Những người khác nhìn qua cũng không thấy có gì lạ.

Diệp Kiêu dẫn Giáo sư Chu sang phía bên kia, bảo ông nhìn lên trên, dù còn mơ hồ nhưng ông vẫn làm theo.

Hai người thay đổi các góc độ khác nhau, đi từ bên này sang bên kia, cuối cùng Giáo sư Chu cũng nhận ra điều gì đó. "Ngọn núi này... không thấy ánh nắng mặt trời!" Mọi người nhìn theo Giáo sư Chu chạy qua chạy lại hơn hai trăm mét, giờ nghe ông nói mới vỡ lẽ.

Diệp Kiêu gật đầu: "Quả thực là vậy, núi Song Chỉ đã che khuất ánh nắng.

Theo hiểu biết của người Đại Việt chúng ta về phong thủy, thông thường xây nhà sẽ chọn hướng tọa Bắc triều Nam, đó mới là địa thế dương trạch đích thực.

Dương trạch cần 'phụ âm bão dương' (tựa âm ôm dương), tụ long dương khí, đó là nơi dành cho người sống." "Còn nhìn ngọn núi này mà xem, nó lại đi ngược lại, nó là 'phụ dương bão âm' (tựa dương ôm âm), đây hoàn toàn là bố cục âm trạch!" "Bố cục âm trạch?" "Chính xác!" Diệp Kiêu bắt đầu giải thích cặn kẽ: "Hiện tại ban ngày căn bản không thấy ánh nắng lọt vào, nên khi tới đây mới thấy một luồng khí lạnh bao trùm.

Lúc chúng ta xuất phát trời nắng gắt, nếu tôi đoán không lầm, đến buổi tối nơi này sẽ tụ long âm khí." "Mọi người nhìn cây cối trên núi xanh tốt thế kia, thông thường chỉ trên mộ phần người ta mới trồng cây thương bách và long bách, vậy mà trên núi này lại trồng toàn loại cây đó, rõ ràng là dùng chúng để nuôi dưỡng âm trạch." "Phụ dương bão âm, tụ long âm khí để tạo phúc cho con cháu hậu thế.

Âm khí nơi này nặng nề đến mức che cả mặt trời, ngay cả chó thấy cũng sợ mà chạy mất, điều đó chứng tỏ đây là một cách cục âm trạch đỉnh cao." "Nghĩa là nơi này nhất định có một ngôi mộ lớn!" "Đợi đến tối, khi vùng tụ âm hiện rõ, chúng ta sẽ tìm thấy nó." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, khán giả trong phòng livestream cũng hiểu ra và vô cùng phấn khích. "Tôi đã nói rồi, anh Diệp không dễ dàng chùn bước đâu, hèn gì chó thấy ngọn núi này phải chạy, hóa ra vì âm khí quá nặng!" "Không hổ là anh Diệp, tâm cơ tỉ mỉ, ai mà phát hiện ra được điều kỳ lạ này chứ!" "Anh Diệp đỉnh thật, đúng là nhân vật chính trong tiểu thuyết, có hào quang hộ mệnh!" "Anh Diệp ơi, hay anh viết một series về trộm mộ đi, anh viết gì chúng tôi cũng ủng hộ." "Anh Diệp này, không lẽ ngôi mộ này cũng là do tam thúc của anh từng ghé qua đấy chứ?" "Người một câu tôi một câu, anh

Diệp sớm muộn gì cũng phải vào 'khám' thôi!" "Chúc mừng anh Diệp, nhận ngay gói du lịch sang chảnh một năm, miễn phí chỗ ở và ăn uống, dịch vụ trọn gói từ A đến Z luôn." "Anh Diệp đang run cầm cập kìa, sao nói một hồi lại lộ ra thân phận 'đổ gia' rồi?" Nhóm Giáo sư Chu cũng đã hiểu, hóa ra Diệp Kiêu không cho họ vào là để tìm vùng tụ âm này.

Trong phút chốc, ai nấy đều phấn khởi.

Các giáo sư từng nghiên cứu qua Kinh Dịch nên hiểu rõ sự khác biệt giữa 'phụ dương bão âm' và 'phụ âm bão dương'.

Khi nghe Diệp Kiêu chỉ điểm về bố cục núi Song Chỉ, họ lập tức tỉnh ngộ.

Nhưng có một vấn đề, lời Diệp Kiêu nói liệu có đáng tin đến thế?

Trần Phong thấy hơi khó tin, liền hỏi: "Giáo sư Chu, lời cậu ta có nghe được không ạ?" "Đương nhiên là được, tôi tin tưởng Tiểu Diệp." Lời của Giáo sư Chu chắc nịch như đinh đóng cột khiến họ không còn gì để nói.

Diệp Kiêu mỉm cười: "Bây giờ chúng ta hạ trại ở đây nghỉ ngơi trước.

Kim Oa dẫn chúng ta đi mất khoảng một tiếng rưỡi, chuyển từ dương sang âm nhất định phải có quá trình thích nghi.

Mọi người cứ ngồi xuống uống chút rượu cho ấm người, đến tối tìm thấy vùng tụ âm, nếu để âm khí xâm nhập vào cơ thể thì cảm giác đó không dễ chịu đâu." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Họ biết Diệp Kiêu không lừa mình nên đều làm theo lời anh.

Trần Phong thấy cảnh này không khỏi lấy làm lạ.

Theo lý mà nói, đội khảo cổ này do Giáo sư Chu dẫn đầu, vậy mà giờ đây mọi người lại nghe theo lời chàng trai trẻ này, thật là không thể tin nổi!

Trương Như Long ở bên cạnh cười nói: "Đồng chí!" Anh ta đưa qua một điếu thuốc, Trần Phong xua tay: "Tôi không hút thuốc." "Không hút thuốc à?

Tôi cũng là lính giải ngũ đây, anh nhìn xem, đây là vết tích từ chiến trường năm xưa đấy." Trương Như Long kéo ống quần lên, để lộ một vết sẹo trên bắp chân, chính là vết đạn bắn xuyên qua. "Hazzz, đã bao nhiêu năm rồi.

Tôi đi lính bao nhiêu năm cuối cùng cũng giải ngũ, giờ thì làm vệ sĩ cho họ, phối hợp với các anh, đừng khách sáo!" Nghe anh ta nói vậy, Trần Phong không còn nghi ngờ gì về thân phận của anh ta, khoảng cách giữa hai người lập tức thu hẹp lại, anh ta liền đón lấy điếu thuốc. "Đều ra ngoài cả rồi, hút điếu thuốc cho đỡ mệt.

Đến tối sẽ có việc cho chúng ta làm đấy!

Anh đừng coi thường cậu nhóc kia, lần trực tiếp ở lăng mộ Thành Cát Tư Hãn trước đó, cậu ta ngầu lắm!" Trương Như Long chủ động quảng bá, Miêu Phong cũng tiến lại gần, hai người kẻ tung người hứng kể cho nhóm Trần Phong nghe về những "chiến tích anh hùng" trước đó của Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu ở phía bên kia nghe thấy thì không khỏi cười khổ.

Giáo sư Chu vỗ vai anh: "Tiểu Diệp, theo ý cháu thì vùng tụ âm này liệu có khó tìm không?" Diệp Kiêu nghiêm nghị đáp: "Chắc là không khó đâu.

Nếu khó thì Cáp Bố Thượng Sư đã không để lại tư liệu, ông nghĩ Thành Cát Tư Hãn có thể tự mình phát hiện ra sao?

Ông ta giỏi nhất là đánh trận thôi, người có thể xác định được vị trí mộ Lý Nguyên Hạo chỉ có Cáp Bố Thượng Sư!" Có Diệp Kiêu ở đây, dường như mọi chuyện đều suôn sẻ, ngày hôm đó họ hạ trại nghỉ ngơi tại chỗ.

Theo lời Diệp Kiêu, khi trăng lên vào buổi tối sẽ tìm được vùng tụ âm.

Và men theo vùng tụ âm đó, chắc chắn sẽ tìm được mộ Lý Nguyên Hạo.

Mọi người đều nghe theo lời Diệp Kiêu.

Nhóm Trần Phong sau khi nghe Trương Như Long kể chuyện cũng không còn ý kiến gì với sự sắp xếp của Diệp Kiêu.

Dù sao ngay cả Giáo sư Chu cũng tin tưởng anh, họ cũng chẳng có lý do gì để phản bác.

Hơn nữa Giáo sư Chu là người đứng đầu đội khảo cổ, chắc chắn sẽ không tùy tiện tin lời một kẻ miệng còn hôi sữa nói nhảm, vì vậy Trần Phong nhìn Diệp Kiêu với ánh mắt nể phục hơn đôi chút.

Đặc biệt là khi nghe Trương Như Long kể Diệp Kiêu một mình đại chiến Cửu Tử Kinh Lăng Giáp để nhường cơ hội sống sót cho nhóm Giáo sư Chu, Trần Phong vô cùng cảm phục.

Không ngờ chàng trai trắng trẻo này lại có năng lực chiến đấu và sức bộc phát mạnh mẽ đến vậy, sức mạnh và kỹ xảo đó có thể sánh ngang với lính đặc chủng.

Lúc này Trần Phong đã có cái nhìn khác về Diệp Kiêu, chỉ là thân phận của anh có chút nhạy cảm.

Có người bảo anh là hậu duệ gia tộc trộm mộ, có người lại bảo anh là dân đổ gia chuyên nghiệp, hạng người này nếu muốn gia nhập đội ngũ của họ thì liệu có qua được khâu thẩm tra không nhỉ?

Chương 315

Hazzz, Trần Phong giờ đã bắt đầu tính đến chuyện sau khi kết thúc sẽ lôi kéo Diệp Kiêu vào đội ngũ của mình.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cả buổi chiều mọi người đều chờ đợi đến mức bắt đầu sốt ruột.

Chẳng vì gì khác, chỉ là nơi này quá đỗi tĩnh lặng.

Thông thường trong rừng núi sẽ có tiếng chim chóc, nhưng ở đây họ nói chuyện lớn tiếng như vậy mà xung quanh đến một con ruồi cũng không thấy!

Cái cảm giác yên tĩnh đến cực hạn này thực sự khiến người ta muốn phát điên.

Nhưng đây chính là đặc điểm của núi Song Chỉ, dân du mục gần đây còn không dám bén mảng tới thì mong chờ gì có động vật?

Đã đến lúc này rồi, có vội cũng chẳng ích gì, chỉ còn cách chờ đợi.

Đợi liên tục năm tiếng đồng hồ, trời cuối cùng cũng dần tối hẳn.

Mọi người bắt đầu phấn khởi, xoa tay hâm hở muốn xem vùng tụ âm của núi Song Chỉ hình thành như thế nào.

Khi vầng trăng tròn mọc lên, ánh trăng từ từ lên cao nằm chính giữa hai ngọn núi, hai ngọn núi như đang đón chào khách quý, ôm trọn vầng trăng vào lòng.

Trái ngược hoàn toàn với ban ngày, nơi đây hình thành thế 'phụ dương bão âm', cảnh tượng này khiến ai nấy đều sững sờ kinh ngạc!

Không ngờ lời Diệp Kiêu nói không sai một chữ, vầng trăng thực sự hiện ra y như lời anh dự đoán.

Phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ, mọi ống kính đều hướng về phía hai ngọn núi.

Giữa đêm đen tĩnh mịch, hai ngọn núi im lìm như một con mãnh thú huyền bí đang há rộng miệng muốn nuốt chửng tất cả bọn họ.

Một không gian đầy bí ẩn và những nguy hiểm chưa biết trước. "Anh Diệp đỉnh quá, xin nhận của tôi một lạy." "Hỏi xem các ông có phục không!

Người ta chỉ dùng mắt thường nhìn qua một cái là biết hết mọi chuyện!" "Anh Diệp thực sự chỉ là một biên kịch thôi sao?

Đây là lần đầu tôi xem anh ấy trực tiếp, có ai nói cho tôi biết anh ấy có đúng là 'đổ gia' không?" "Chứ còn gì nữa!

Người ta là tuyệt học gia truyền, sách vỡ lòng chính là Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật đấy!" "Quỳ lạy luôn, không biết anh Diệp có xem gia vận không nhỉ?

Anh Diệp mở tiệm đi, tôi mời anh về xem phong thủy nhà tôi, tiền nong không thành vấn đề." Trong phòng livestream náo nhiệt tưng bừng.

Diệp Kiêu vẫy vẫy tay: "Đi thôi, vào núi!" "Mọi người cứ men theo vệt ánh trăng tỏa xuống, sẽ tìm được điểm giao kết với vùng tụ âm.

Thông thường những nơi này giấu rất kỹ, chỉ buổi tối mới tìm ra được, mọi người phải hết sức cẩn thận." Cả đoàn xuất phát theo sau Diệp Kiêu.

Đến buổi tối, nhóm Trần Phong định dẫn đường phía trước nhưng mắt nhắm mắt mở chẳng thấy gì, căn bản không biết đi hướng nào, đành phải để Diệp Kiêu đi đầu.

Giáo sư Chu bám sát phía sau, hai người của Trần Phong hộ tống

hai bên giáo sư, còn Trương Như Long và những người khác đi đoạn hậu.

Càng vào sâu trong núi, không khí càng trở nên lạnh lẽo âm u.

Không chỉ là cái lạnh ngoài da mà là một luồng hàn khí toát ra từ tận bên trong, như thể cái lạnh đang thấm thấu vào tận xương tủy.

Diệp Kiêu ngoái đầu nhìn lại, anh cứ có cảm giác như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, cảm giác này thực sự quá kỳ lạ.

Nhưng nghĩ lại, theo lời Kim Oa nói thì nơi này vô cùng tà môn, thường xuyên có người chết, ngay cả động vật vào cũng chỉ còn bộ xương, chắc chẳng có ai dám theo dõi họ đâu.

Dân du mục bình thường chắc chắn không có cái gan đó.

Nhưng cảm giác này khiến anh thấy bất an, trực giác của anh chưa bao giờ sai, anh đã bị nhắm tới, còn đối phương là ai thì chắc chắn không phải bạn.

Diệp Kiêu quay đầu lại, đôi mày khẽ nhíu.

Sau khi vào núi, mọi người đi cùng nhau, giờ có vũ khí bảo vệ nên cảm thấy nơi này cũng chẳng có gì ghê gớm, nỗi sợ hãi dần dần bị xua tan.

Cảm giác hưng phấn khi tìm kiếm cổ mộ trào dâng, đột nhiên Miêu Phong hét lên: "Anh Diệp, nhìn kìa, đó có phải quỷ hỏa không?" Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy ở hướng chín giờ có hai đốm sáng xanh lục đang nhìn chằm chằm về phía họ.

Đốm sáng này lạ thật!

Không phải từng cụm lửa bập bùng như tưởng tượng, mà hơi nhỏ, trông có vẻ ở khá xa.

Nhóm Diệp Kiêu bật đèn pin lên, chẳng mấy chốc đốm sáng đó đã tiến lại gần, vẻ lập lờ đó trông thật rợn người. 'Quỷ hỏa' trong lời kể của dân du mục đã xuất hiện, tiếng hét của Miêu Phong khiến cả đội căng thẳng, nhưng lại khiến khán giả trong livestream phấn khích! "Quỷ hỏa!

Là quỷ hỏa kìa trời ơi, rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Vừa mới vào núi mà đã gặp chuyện rồi sao?" "Cái này hóa giải thế nào đây?" "Đừng căng thẳng, chỉ là quỷ hỏa thôi mà, là chất lân trong xương ấy, chẳng có gì to tát đâu!" "Đúng thế, đúng là thấy lạ mà làm quá!" "Ghi chú thêm kiến thức nhé: Quỷ hỏa chính là chất lân trong xương khi gặp không khí, nhiệt độ cao một chút là sẽ tự cháy tạo thành quỷ hỏa, hễ có gió là sẽ bay lơ lửng." Mọi người bắt đầu trêu chọc nhau, mọi ống kính đều hướng về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu khẽ nheo mắt, nếu chỉ là hai đốm lửa thì có thể giải thích được là ở đó có xương cốt người chết.

Diệp Kiêu vẫy tay: "Đi, lại đó xem thử!" Diệp Kiêu cầm đèn pin tiến về phía hai đốm sáng đó, nhưng vừa đi được vài bước, anh phát hiện những đốm lửa xanh lục đó xuất hiện theo từng cặp, cứ từng đôi một.

Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ thứ này thành tinh rồi, cũng biết yêu đương cơ à?

Diệp Kiêu sững người, vội vẫy tay ra hiệu dừng lại.

Nhìn những đốm sáng ngày một nhiều, đốm nào cũng đi thành đôi, lại chỉ có kích cỡ chừng đó, không hề có gió, vậy lửa lấy đâu ra mà bay?

Lúc này tim Diệp Kiêu thắt lại, da đầu tê dại: "Không phải quỷ hỏa!" Lời anh vừa thốt ra, mọi người đều nín thở.

Không phải quỷ hỏa thì là cái gì? 'Cạch' một tiếng, Trương Như Long và những người khác đã lên nòng súng, Miêu Phong cũng trở nên căng thẳng khi những đôi mắt xanh lục đó ngày càng tiến gần.

Giáo sư Chu thất thanh gọi: "Sói rừng!

Đó là sói!" Mọi người lập tức trở nên kinh hãi!

Khi lại gần, họ mới nhìn rõ, những đốm sáng xanh đó căn bản không phải quỷ hỏa, mà là mắt sói!

Giọng Giáo sư Chu run rẩy: "Trong rừng sâu có sói, lũ sói này có khi sống sót nhờ ăn xác chết đấy, nếu không thì dân du mục làm sao nhặt được những bát đĩa đó?" "Dù mưa có xối mạnh đến đâu cũng không thể làm lộ xương cốt trong mộ ra được, chắc chắn là do lũ sói này bới lên!" Nghe Giáo sư Chu nói vậy, ai nấy đều run cầm cập.

Lũ sói đã ăn xác chết thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Giữa núi Song Chỉ tối tăm, bầy sói nhìn thấy nhóm người đột ngột xuất hiện thì ánh mắt lộ rõ vẻ tham lam.

Thấy họ như thấy một bữa tiệc ngon lành, đang định lao vào đánh chén thì Sói Vương đột ngột hú lên một tiếng, ngay lập tức lũ sói đồng thanh tru lên hưởng ứng.

Dưới ánh trăng, tiếng hú của bầy sói vang lên thê lương, rợn người, khiến ai nghe thấy cũng phải nổi da gà.

Chương 316

Khán giả trong livestream cũng vô cùng kinh hoàng.

Họ từng xem phim tài liệu nên biết nếu gặp bầy sói giữa rừng hoang thì chỉ có con đường chết.

Huống chi đây là vùng núi cao hẻo lánh, lại là nơi có mộ huyệt, núi Song Chỉ vốn dĩ đã tà môn.

Lũ sói này bình thường không có gì ăn, hoặc là sống bằng xác thối.

Nay đột ngột gặp nhiều người sống như vậy, có thể tưởng tượng được chúng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

E rằng sắp có một trận huyết chiến xảy ra.

Khán giả trong phòng livestream liên tục hối thúc: "Chạy mau đi, đứng đờ ra đó làm gì?" "Chạy ngay đi, giữ mạng là quan trọng nhất!" "Chẳng phải có súng sao?

Xông lên đi!" "Không được nổ súng, tiếng súng chỉ tổ dẫn thêm nhiều dã thú đến thôi.

Có sói ở đây nghĩa là cũng có các loài thú khác, nếu kéo chúng tới thì hậu quả khôn lường!" "Dù có vũ khí thì đạn cũng sẽ hết thôi, chạy mau đi!

Lo chết đi được!" "Trời ơi tôi hận không thể lắp cánh cho họ bay đi luôn, cái phản ứng này đúng là quá chậm!" Cư dân mạng kinh hoàng tột độ, liên tục gõ phím làm tràn ngập màn hình bình luận.

Họ hận không thể xuyên qua đường truyền mạng mà hét vào mặt nhóm khảo cổ, lòng dạ thắt lại vì lo lắng.

Những người sống ở thành thị như họ, làm sao có cơ hội chứng

kiến bầy sói rừng như thế này?

Cảnh tượng sói đói vồ mồi, cảnh xé xác động vật trong thế giới tự nhiên hay những hình ảnh đẫm máu khi bầy sói tranh giành thức ăn đã đủ làm họ rùng mình.

Giờ đây chứng kiến cảnh tượng này giữa núi rừng Song Chỉ u ám, một nơi cực kỳ âm tà, lại thêm bầy sói đói lâu ngày, kết quả ra sao ai cũng đoán được.

Lúc này Giáo sư Chu và những người khác làm gì còn tâm trí mà nhìn ống kính livestream, chỉ biết co cụm lại một chỗ.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi bao, lưỡi đao dưới ánh trăng tỏa ra tia sáng lạnh lẽo, dường như có thể nghe thấy cả tiếng đao ngâm vang.

Nhóm Miêu Phong cũng lên nòng súng, tự giác bao quanh bảo vệ Giáo sư Chu và các chuyên gia ở giữa.

Trương Như Long thì cảnh giác nhìn chằm chằm bầy sói, tình hình không ổn rồi, nếu bị chúng bao vây thì hậu quả khôn lường!

Hai bên đối đầu, địch không động ta không động!

Khốn nỗi cuộc đối đầu vô nghĩa này chẳng kéo dài được bao lâu, bầy sói đã chủ động tấn công trước.

Kèm theo những tiếng gầm gừ, Trương Như Long giơ súng xả một tràng đạn, hạ gục ngay vài con sói đi đầu, khiến chúng phải khựng lại. "Các anh rút lui phía sau đi, tôi chặn hậu!" Trần Phong nhắc nhở họ, nhưng Trương Như Long không đồng ý: "Chúng tôi chịu trách nhiệm bảo vệ Giáo sư Chu, đội tiên phong cứ để chúng tôi, các anh rút lui trước đi!

Tiểu Diệp đưa họ rút mau, nếu không chẳng ai chạy thoát được đâu!" Nói xong anh ta lại xả thêm một tràng đạn, định thu hút bầy sói

về phía mình, nhưng tiếc là anh ta đã đánh giá thấp trí thông minh của Sói Vương.

Lũ sói này thường xuyên sống trong núi Song Chỉ, sống bằng xác thối và săn bắt các loài thú khác.

Những dân du mục mất tích khi vào rừng có lẽ đều đã bị bầy sói này ăn thịt rồi.

Vì vậy sau bao nhiêu năm, dân du mục tuy nói ngọn núi này đáng sợ nhưng chưa bao giờ kể là có sói, do đó họ căn bản không biết lũ thú này thông minh đến mức nào.

Thấy Trương Như Long muốn hy sinh bản thân để thu hút bầy sói, Sói Vương liền hú lên một tiếng.

Trương Như Long quay đầu nhìn lại, tim liền lạnh ngắt, không kịp nữa rồi!

Phía sau, từ bốn phương tám hướng, mỗi một điểm rút lui đều có ít nhất bảy tám con sói rừng chui ra, chúng đã cắt đứt đường lui của họ.

Diệp Kiêu nhìn quanh, chỉ thấy tứ phía toàn là những đôi mắt xanh lục tham lam.

Tiếng gầm gừ thấp thỏm phát ra từ cổ họng chúng cho thấy bầy sói đã coi họ như cá nằm trên thớt, không ai có thể thoát khỏi.

Mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí càng kích thích dây thần kinh của lũ sói.

Một khi chúng bộc phát, số súng đạn trong tay họ chẳng trụ được bao lâu.

Sói là loài động vật có trí tuệ rất cao.

Với đặc tính sống bầy đàn, đặc điểm đáng sợ nhất của chúng

chính là sự đoàn kết cực độ.

Nhìn chiến thuật của chúng lúc này, dường như đã thấu hiểu tâm lý con người từ lâu, nên đã sớm bày ra vòng vây bao quanh họ không một kẽ hở, cắt đứt cả đường tiến lẫn đường lùi.

Và ẩn nấp sau cùng chính là Sói Vương.

Diệp Kiêu nhắm chặt mắt, trong đầu nhanh chóng tính toán xem làm sao để đột phá thật nhanh, lao vào giữa bầy sói để tóm được con Sói Vương đó.

Người ta thường nói 'bắt giặc phải bắt vua', trị sói cũng vậy, chỉ cần khống chế được Sói Vương là có thể trấn áp cả bầy.

Lúc này Trương Như Long chẳng còn cách nào khác, không được rồi, thay vì chờ chết chi bằng liều mạng một phen!

Thấy lũ sói ngày càng đông, e rằng sói khắp núi Song Chỉ đều đã bị tiếng hú dẫn dụ tới đây.

Những tiếng súng nổ vừa rồi cũng chỉ khiến thêm nhiều con sói gia nhập vòng vây.

Một số người bắt đầu không trụ vững, thành viên đội khảo cổ run rẩy sợ hãi.

Lần này có ba vị giáo sư ở đây, dù thế nào cũng phải giữ mạng cho họ, nếu không làm sao về ăn nói đây?

Trương Như Long hét lớn: "Lão tử liều mạng với các người!" Anh ta giơ súng lên, tiếng súng nổ vang tứ phía.

Giữa đêm tối chỉ dựa vào đôi mắt sói làm bia, liệu những tay súng không quá thiện xạ như họ có thể bắn trúng được bao nhiêu phát?

Diệp Kiêu không kịp ngăn cản nữa, trong phòng livestream vang lên những tiếng than khóc thảm thiết. "Xong rồi, xong rồi, chỉ dựa vào

vũ khí hiện đại thế này thì vô dụng thôi!" "Bây giờ mà bắn hết đạn thì hậu quả khôn lường, các người còn chưa tìm thấy vùng tụ âm nữa, sao lại lãng phí đạn như vậy?" "Không xong rồi, lũ sói này càng đánh càng hăng, vả lại chúng có đứng yên cho các người bắn đâu!" "Mau nghĩ cách đi, đốt lửa lên!

Dã thú đều sợ lửa mà!" "Không kịp nữa rồi!" Tình hình vô cùng khẩn cấp, không chỉ là thiếu đạn mà bầy sói còn rất thông minh, chúng nhanh chóng chia cắt đội ngũ ra thành nhiều nhóm nhỏ để tiêu diệt từng phần!

Gặp bầy sói giữa rừng sâu thế này cơ bản là không có cơ hội sống sót, huống hồ trước đó Diệp Kiêu còn từ chối lời đề nghị tặng chó săn của Kim Oa.

Giờ không có chó săn hỗ trợ, bầy sói như chẻ tre, nhanh chóng khiến cả đội bị phân tán.

Những tiếng hú liên hồi nghe mà rợn tóc gáy.

Đột nhiên phía Trần Phong có một người bị kẹt đạn, chỉ trong một giây sơ sẩy, một con sói đã lao tới!

Nó quật ngã anh ta xuống đất, lũ sói còn lại ùa tới xâu xé.

Nhìn người chiến sĩ trẻ liên tục thảm thiết kêu cứu, Trần Phong rút súng định xả đạn nhưng lại sợ bắn trúng đồng đội, đành phải rút dao găm ra.

Trong chớp mắt, mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa, người thanh niên lăn lộn trên mặt đất nhưng vẫn bị cắn trọng thương.

Chương 317

Bầy sói liên tục tấn công, chẳng mấy chốc người thanh niên đã bị lũ sói bao phủ.

Vừa mới vào núi chưa được bao lâu, Trần Phong đã phải chứng kiến đồng đội bị thương và mất tích.

Không khí chết chóc bao trùm, những tiếng thét thảm khốc khiến họ nghẹt thở.

Họ còn không kịp nhìn rõ xung quanh đã bắt đầu chém giết đến đỏ cả mắt.

Trần Phong gầm lên một tiếng, định lao vào liều chết với chúng.

Diệp Kiêu thấy vậy cau mày thật chặt.

Nhìn sang phía Giáo sư Chu cũng đang rơi vào tình thế lấy ít địch nhiều, chỉ có Mục Lực và Đồ Khôn đang cố sức bảo vệ ba vị chuyên gia.

Đối mặt với bầy sói hung hãn, đạn dược của họ vơi đi nhanh chóng.

Nếu cứ thế này, khi hết đạn lũ sói sẽ tràn lên như nước vỡ bờ.

Hơn nữa lũ sói này cực kỳ khôn ngoan, chúng không lao vào liều mạng mà chỉ chọn những góc hiểm để chia cắt ba vị giáo sư, tìm sơ hở để tấn công.

Giáo sư Chu cầm đèn pin quơ loạn xạ, hét lớn cầu cứu nhưng vô vọng.

Diệp Kiêu không thể đứng nhìn thêm nữa, nếu cứ tiếp tục chờ đợi thì con đường duy nhất là cái chết.

Bắt giặc phải bắt vua, Sói Vương chính là ngươi!

Lúc này, Sói Vương lại hú lên một tiếng, hơn một trăm con sói đồng loạt phát động tấn công, lao về phía họ.

Không có chó săn trấn áp, lũ sói rừng này chẳng hề e sợ điều gì.

Chúng điên cuồng lao vào đám đông, tiếng la hét vang lên không ngớt, mùi máu nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

Ba vị giáo sư tuy được bảo vệ ở giữa nhưng cũng hoảng sợ vô cùng, Giáo sư Chu sơ ý vấp ngã khiến đầu chảy máu.

Đối mặt với bầy sói đã siết chặt vòng vây, lòng mọi người tràn ngập sự kinh hoàng tột độ.

Con người không thể đấu lại sói, huống chi lũ sói này còn biết bày binh bố trận.

Trong chớp mắt chúng đã bao vây và rút ngắn khoảng cách, dù có súng cũng không kịp trở tay.

Huống hồ phía họ đã có người bị thương.

Mọi người nuốt nước miếng cái ực, không dám nhìn thêm nữa, hơi thở tử vong quẩn quanh khi giữa rừng hoang bị lũ sói hung tợn rình rập.

Nơi này lại không một bóng người, gần biên giới hoang vu, có cầu cứu cũng chẳng ai tới, lại còn là ban đêm, lần này thảm rồi!

Mọi người đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị sói xé xác.

Đúng lúc này, Diệp Kiêu nhanh chóng ẩn mình vào giữa bầy sói.

Anh né tránh từng đợt tấn công, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay liên tục vung lên chém rơi đầu sói.

Mùi máu trong không khí càng nồng đậm.

Thấy Diệp Kiêu lao thẳng tới chỗ mình, Sói Vương đã sớm nhận ra ý đồ của anh.

Nó nhanh chóng nhảy lùi ra sau, dùng bầy sói làm tấm lá chắn che giấu bản thân.

Diệp Kiêu thầm cảm thán, con sói này quả nhiên già đời xảo quyệt, chắc đã sống trong rừng sâu này lâu lắm rồi nên vô cùng tinh quái.

Nó liên tục né tránh, định né đòn sát thủ của anh.

Có vẻ như nó cũng biết thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Diệp Kiêu lợi hại thế nào nên rất dè chừng.

Diệp Kiêu cười lạnh, đã đến nước này rồi thì chẳng cần nể nang gì nữa.

Anh tung ra một đòn giả đánh lạc hướng Sói Vương, rồi nhảy cao lên không trung.

Sói Vương thấy vậy cũng nhanh chóng lùi lại ba bước.

Diệp Kiêu như thể khiêu khích, chém thêm hai con sói ngay trước mặt nó.

Sói Vương hoàn toàn bị chọc giận.

Chứng kiến đồng loại bị chém chết ngay trước mắt, nghe tiếng súng nổ không ngừng đằng xa, Sói Vương không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Nó nhe răng gầm gừ với Diệp Kiêu như muốn xé xác anh ra thành từng mảnh.

Một người một sói đối đầu nhau, xung quanh vẫn còn vài con sói đi lẻ đang nhìn chằm chằm Diệp Kiêu.

Hắc Kim Cổ Đao tỏa ra ánh sáng u u lạnh lẽo, trong mắt Sói

Vương tràn đầy sát khí.

Rõ ràng, nó muốn xé xác Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cười lạnh: "Súc sinh vẫn hoàn súc sinh!

Dù có trí tuệ đến đâu thì cũng chỉ là loài ăn xác thối thôi!" Mọi người chứng kiến cảnh tượng này đều sững sờ.

Giáo sư Chu thất thanh gọi: "Tiểu Diệp, cẩn thận!" Ống kính theo bước chân hốt hoảng của các giáo sư mà rung lắc không ngừng, khán giả trong phòng trực tiếp kinh hãi không thốt nên lời. "Anh Diệp đang liều mạng à!" "Đó là cả một bầy sói đấy, chỉ cần năm con thôi là đủ xé xác anh rồi!" "Anh Diệp ơi, đã bảo đừng có cố quá, súng không có mà còn định thoát thân sao?

Quay lại mau đi!" "Haizz!

Không quay lại được nữa rồi, lần này anh Diệp thảm rồi!" Mọi người liên tục bình luận bảo Diệp Kiêu hãy bảo trọng, không ai dám nhìn thẳng vào màn hình.

Con sói dường như phát hiện ra ống kính máy quay, nó nhảy chồm tới, cái miệng há hốc khiến tất cả cư dân mạng phải nhắm nghiền mắt lại.

Có người còn sợ đến mức lấy tay bịt họng mình vì sợ bị nó cắn đứt.

May mắn thay, ống kính vẫn được bảo toàn, nhưng tình hình không mấy khả quan.

Phía sau tiếng súng vẫn nổ liên hồi, xem chừng họ sắp không trụ vững nữa.

Nhóm Giáo sư Chu bị dồn vào đường cùng, vòng vây của bầy sói ngày càng thu hẹp, trông họ sắp sửa bị lũ sói nuốt chửng đến nơi.

Khán giả không nỡ nhìn tiếp, đạn dược của đội khảo cổ cũng chẳng còn bao nhiêu.

Phen này e rằng chưa tìm thấy mộ Lý Nguyên Hạo thì cả đoàn đã bỏ mạng.

Đột nhiên, Sói Vương gầm lên một tiếng rồi lao thẳng về phía Diệp Kiêu.

Chương 318

Diệp Kiêu nhanh nhẹn né được, Sói Vương lại nhảy cao vồ tới lần nữa.

Mấy con sói xung quanh cũng vây lấy anh, chực chờ lao vào.

Diệp Kiêu lướt đi một bước cực nhanh, thừa lúc Sói Vương lao tới, anh vung đao từ dưới lên rạch một đường dài trên bụng nó.

Máu chảy lênh láng mặt đất, anh thuận thế xoay người chém một đao rụng đầu Sói Vương, rồi túm lấy cái đầu sói!

Chỉ với ba chiêu, anh đã hạ gục Sói Vương.

Bầy sói chứng kiến cảnh đó thì sững sờ, bắt đầu rụt rè lùi lại phía sau.

Diệp Kiêu xách đầu sói ném xuống đất, máu trên thanh Hắc Kim Cổ Đao từ từ nhỏ xuống.

Bầy sói liên tục thối lui, trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ yếu ớt.

Sói Vương đã chết, bầy sói như rắn mất đầu.

Trần Phong và những người khác chớp thời cơ xả nốt những viên đạn cuối cùng.

Dưới áp lực của súng đạn và sự uy hiếp của thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Diệp Kiêu, lũ sói tan tác chạy trốn.

Tuy vậy chúng vẫn vừa đi vừa ngoái đầu nhìn Diệp Kiêu với ánh mắt xanh lè đầy vẻ sợ hãi xen lẫn không phục.

Diệp Kiêu mỉm cười, 'xoẹt' một cái lại chém thêm một nhát vào xác con sói rừng bên cạnh, khiến chúng hoảng loạn chạy mất dạng.

Thấy bầy sói bị Diệp Kiêu dọa cho chạy tán loạn, chỉ một lát sau nơi đây đã không còn bóng dáng con sói nào.

Núi rừng trở lại vẻ tĩnh lặng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nếu không có đống xác sói và mùi máu tanh nồng nặc, có lẽ chẳng ai tin được chuyện kinh hoàng vừa rồi!

Khán giả trong livestream thấy vậy thì xúc động nghẹn ngào. "Anh Diệp đúng là thần nhân!" "Thanh Hắc Kim Cổ Đao quả nhiên lợi hại!" "Lần này anh Diệp thực sự làm tôi mở mang tầm mắt." "Diệp Kiêu đúng là huyền thoại, lại một lần nữa cứu cả đoàn.

Đội khảo cổ này không có anh Diệp thì đúng là xong đời, đỉnh quá đi mất!" "Lúc nãy tôi cứ tưởng con sói đó cắn đứt cổ họng mình rồi, giờ mới biết cảm giác từ cõi chết trở về là thế nào." "Anh Diệp 666, hào quang nhân vật chính là đây chứ đâu, quá giỏi!" "Tôi muốn bái anh làm sư phụ, chiêu 'bắt giặc phải bắt vua' này của anh làm tôi nể phục sát đất!" "Anh Diệp uy vũ, thiên hạ đệ nhất!" Lúc này mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn còn kinh hồn bạt vía.

Nhóm Giáo sư Chu thấy bầy sói đã tản đi thì vui mừng khôn xiết. "Cuối cùng cũng đi rồi, chúng ta được cứu rồi!" "Tiểu Diệp, lần này đa tạ cháu rất nhiều!" "Đúng vậy Tiểu Diệp, ơn lớn không nói hết bằng lời, nếu hôm nay không có cháu thì chúng tôi đã bỏ mạng trong bụng sói rồi!" "Diệp Kiêu, cậu khá lắm!

Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, tôi cứ tưởng cậu là công tử bột, giờ mới biết cậu là anh hùng thực sự!" Mọi người đồng thanh cảm ơn ơn cứu mạng của Diệp Kiêu.

Hai tiểu đội của Trương Như Long và Trần Phong không ngờ súng đạn trong tay họ lại không lợi hại bằng một thanh trường đao của Diệp Kiêu.

Chiêu vừa rồi của Diệp Kiêu, Trương Như Long cũng đã chứng kiến.

Không ngờ cậu nhóc trông trẻ măng này lại gan dạ và bản lĩnh đến thế, dám một mình xông vào giữa bầy sói vung đao chém giết.

Nhưng điều quan trọng nhất là chiêu thức hôm nay của Tiểu Diệp đã hoàn toàn thuyết phục được anh ta, đặc biệt là Trần Phong.

Anh ta không thể ngờ một chàng trai trẻ tuổi lại có thể lợi hại đến mức áp chế được cả bầy sói.

Trận chiến hôm nay bên Trần Phong có một người chết và ba người bị thương, bên Trương Như Long có hai người bị thương.

Ba vị giáo sư bình an vô sự, chỉ là bị một phen hú vía, nhưng đây đã là kết quả tốt nhất có thể rồi.

Trong khi mọi người đang ăn mừng vì thoát chết, Diệp Kiêu nhìn đống máu sói dưới đất, cau mày nói: "Mọi người đừng vội mừng quá sớm, sự xuất hiện của bầy sói trong núi này không phải là điềm lành đâu." Mọi người nhìn anh với vẻ khó hiểu, Diệp Kiêu giải thích: "Lũ sói này vốn dĩ sống bằng xác thối, nhưng mọi người nhìn xác của chúng mà xem, con nào con nấy đều vạm vỡ, béo tốt, chứng tỏ chúng không hề thiếu thức ăn.

Vậy tại sao chúng lại đột ngột tấn công chúng ta?" "Bản tính của dã thú là nếu không bị đói khát dồn vào đường cùng, chúng sẽ không chủ động săn mồi, thậm chí là tấn công con người." "Trong núi này tuy không thấy thú lớn, nhưng trái cây rừng rất nhiều, dù không có con vật nào khác thì chúng cũng có thể xuống núi kiếm ăn.

Hơn nữa dân du mục vẫn thường vào rừng săn bắn, chứng tỏ quanh đây chắc chắn có con mồi.

Vì vậy, bầy sói tấn công chúng ta không phải vì thiếu thức ăn."

Nghe lời này, ai nấy đều bắt đầu hoang mang, khán giả trên màn hình cũng liên tục bình luận. "Đúng vậy!

Anh Diệp nói rất có lý." "Hồi trước tôi sống ở nông thôn, lúc vào rừng cũng gặp sói, nếu mình không chọc phá thì chúng chẳng bao giờ chủ động tấn công đâu." "Đa phần dã thú là vậy, ăn no rồi thì chẳng làm phiền ai, chỉ khi không tìm được gì ăn chúng mới xuống núi tìm thức ăn, thường là bắt gà vịt dê cừu của dân chứ tuyệt đối không chủ động tấn công người." "Vậy thì bầy sói này là sao, mà lại kéo đến đông thế, một lúc hơn trăm con." "Anh Diệp, chuyện này có cách giải thích nào không?" "Anh Diệp ơi, hay là lũ sói này được huấn luyện bài bản đấy?

Có khi chúng là đội quân canh mộ, không cho ai lên núi thì sao?" Mọi người đều không hiểu nổi, Diệp Kiêu hiện tại cũng chưa rõ lắm, nhưng cảm giác bị theo dõi vẫn còn đó.

Rốt cuộc là ai đang rình rập anh?

Lúc đầu anh còn tưởng là người trong vùng, nhưng trưởng làng Ba Nãi đã nói không ai dám vào đây cả.

Kể từ khi vào núi, cảm giác này luôn hiện hữu làm anh thấy rất khó chịu.

Diệp Kiêu quay đầu nhìn quanh, dùng đèn pin soi tứ phía nhưng không phát hiện được gì.

Trực giác của anh không thể sai.

Nếu đối phương muốn bám theo thì cứ bám đi, hy vọng kẻ đó có mạng để theo được đến cùng.

Sau khi ổn định lại tình hình, mọi người nghỉ ngơi uống nước và băng bó vết thương rồi tiếp tục lên đường.

Đường núi tuy gập ghềnh nhưng may mắn là hai ngày nay không

có mưa nên mặt đường khá ổn định.

Đi được khoảng hai tiếng, Diệp Kiêu phát hiện phía trước có một ngôi nhà gỗ nhỏ.

Giáo sư Chu thở dốc một hơi, cũng thấy ngôi nhà đó liền gọi mọi người: "Chúng ta qua đó nghỉ ngơi đi, ngôi nhà đó vừa khéo để chúng ta chỉnh đốn lại đội ngũ." Đi bộ hai tiếng đồng hồ, cộng thêm trận chiến với bầy sói lúc nãy khiến ai nấy đều đã thấm mệt, họ vội vã chạy về phía ngôi nhà gỗ.

Đến nơi, đẩy cửa vào thì thấy bên trong không có người, nhưng điều kỳ lạ là không có một hạt bụi nào, thậm chí còn có dấu vết vừa mới được sử dụng, trên đất vẫn còn cái nồi dùng để đun nước.

Chứng tỏ trong ngôi nhà này từng có người ở, điều này khiến mọi người thấy lạ lùng.

Theo lý thì ngôi nhà gỗ này là nơi tiếp tế của thợ săn để lại từ xưa, nhưng trưởng làng Ba Nãi nói không ai dám vào đây cả.

Đáng lẽ nó phải bị bỏ hoang, vậy mà giờ đây lại có dấu vết sử dụng, có cả bát đũa, thậm chí có cả lương khô ép và đồ hộp, chuyện này rốt cuộc là sao?

Miêu Phong ở một bên đột nhiên hét lớn: "Anh Diệp, anh nhìn xem đây là cái gì?" Diệp Kiêu chưa kịp lên tiếng thì Giáo sư Chu đã thốt lên: "Xẻng Lạc Dương!" Ở góc phòng, cạnh cái bao tải là chiếc xẻng Lạc Dương và một cái móng vuốt sắt (hắc cốt trảo).

Nhóm Trần Phong không biết những thứ này, liền hỏi: "Giáo sư Chu, đây là gì ạ?" Sắc mặt Giáo sư Chu sa sầm: "Xẻng Lạc Dương, đây là dụng cụ trộm mộ.

Xem ra nơi này đã bị bọn trộm mộ ghé thăm rồi." Phát hiện này khiến mọi người sững sờ.

Các vị giáo sư đã nghiên cứu lăng mộ bao nhiêu năm nay, giờ thấy những trang bị này thì mặt mày ai nấy đều xám ngoét. "Còn những thứ này nữa, mọi người nhìn xem, lò than, bát đĩa, chúng còn chưa kịp thu dọn nữa." Giáo sư Chu trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói: "Tôi đoán đây là đồ của bọn trộm mộ để lại.

Ngôi mộ đã bị chúng nhắm tới rồi, chúng ta phải tranh thủ thời gian thôi.

Chương 319

Nếu không tìm thấy sớm hoặc bị chúng nhanh chân hơn một bước thì không biết bao nhiêu cổ vật sẽ bị thất thoát!" Nhà khảo cổ gặp phải quân trộm mộ thì đúng là một trận chiến sống còn.

Hơn nữa chúng lại đi trước họ, ít nhất là khoảng hai tiếng đồng hồ.

Điều này khiến mọi người đều cau mày lo lắng. "Lũ trộm mộ khốn khiếp, lão tử đang bực mình chưa có chỗ trút giận đây, lần này mà bắt được chúng thì không để chúng yên đâu!" Nhóm Trương Như Long nghe vậy liền lên nòng súng.

Đối đầu với trộm mộ là một cuộc chiến sinh tử, vì tiền lũ đó chẳng từ thủ đoạn nào.

Khán giả trong livestream cũng lo sốt vó, nếu gặp phải bọn trộm mộ thật thì chưa chắc đội ngũ này đã đối phó nổi.

Nhìn dấu vết trong ngôi nhà gỗ thì có vẻ số lượng bọn chúng không hề ít.

Những kẻ dám đơn thương độc mã xông vào núi Song Chỉ không nhiều, nhưng muốn vào rừng thì chắc chắn phải đi qua ngôi làng phía dưới.

Sao trưởng làng Ba Nãi không hề nhắc tới, chẳng lẽ nơi này còn con đường nào khác?

Hàng loạt nghi vấn hiện lên trong đầu, nhưng lúc này mọi người cũng chẳng quản được nhiều, thu dọn đồ đạc rồi tiếp tục lên đường.

Có vẻ nhóm trộm mộ kia đã rời đi rất vội vàng, trong nhà vẫn còn nhiều nước ngọt và đồ hộp chưa kịp mang theo.

Diệp Kiêu đoán chắc chắn chúng đã gặp phải biến cố gì đó nên mới rời đi đột ngột như vậy.

Lúc này Giáo sư Chu lập tức ra lệnh ngừng nghỉ ngơi, khẩn trương lên đường tìm kiếm lối vào lăng mộ.

Đám trộm mộ này đi tới đâu là vơ vét sạch tới đó, thậm chí còn phá hủy nhiều cổ vật quý giá, hạng người này là đáng ghét nhất!

Giáo sư Chu dẫn đoàn xuất phát ngay lập tức, Diệp Kiêu cũng không nói gì thêm, lẳng lặng theo sau.

Họ đã đi qua được hơn nửa ngọn núi.

Nơi này ngoài cây cối ra hầu như không có sinh vật nào khác, cũng không thấy bóng dáng dã thú hay bầy sói lúc nãy, điều này càng làm Diệp Kiêu chắc chắn rằng bầy sói xuất hiện không phải ngẫu nhiên.

Lúc này mọi người sắp đi hết núi Song Chỉ, thấy sắp tới đích, Giáo sư Chu không khỏi căng thẳng, ông liên tục ngoái đầu lại nhưng không thấy điều gì bất thường.

Diệp Kiêu cũng quan sát xung quanh, dù là hành quân trong đêm nhưng anh vẫn luôn cảm thấy có người đang theo dõi sát sao mình.

Đối phương dường như không muốn lộ diện, dù đã tới đây rồi mà vẫn chưa xuất hiện.

Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy nực cười: "Khá khen cho cái tính kiên nhẫn đấy!" Cả đội vội vã tiến sâu vào trong núi, nhưng đi mãi vẫn không thấy dấu vết của lăng mộ.

Men theo vệt sáng của ánh trăng, mọi người đi mãi đến mức bắt đầu thấy sốt ruột.

Đúng lúc này, phía trước lại đột ngột xuất hiện một cụm 'quỷ hỏa'!

Những đốm lửa bập bùng bay lên bay xuống thất thường khiến ai nấy đều khiếp sợ, da đầu tê dại, vội vàng dừng bước.

Nhóm Trần Phong lập tức lên nòng súng, mọi người đều trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu vì cứ ngỡ bầy sói lại quay lại.

Diệp Kiêu cầm đao tiến lên phía trước, tim Giáo sư Chu treo ngược lên tận cổ họng, không dám lên tiếng vì sợ làm bầy sói kinh động.

Diệp Kiêu đi tới vài bước, quan sát kỹ lưỡng rồi mới thu đao lại, vẫy vẫy tay ra hiệu cho những người phía sau: "Không sao đâu, lần này là quỷ hỏa thật đấy." Nghe vậy mọi người mới thở phào, khi lại gần thì thấy đúng là quỷ hỏa thật.

Mắt sói và quỷ hỏa hoàn toàn khác nhau, ngọn lửa ở đây bay lơ lửng không theo cặp nên mọi người cũng yên tâm hơn.

Đi thêm khoảng mười mét nữa, họ phát hiện ra nơi phát ra quỷ hỏa, hóa ra là một vũng bùn lầy lội, bên trong đầy rẫy những bộ xương trắng, và những đốm quỷ hỏa đang lập lờ ngay phía trên hố xương đó.

Lần này nhìn rõ rồi, quỷ hỏa chính là do chất lân trắng trên xương mục tạo ra.

Chứng kiến cảnh tượng này, ai nấy đều không khỏi ngạc nhiên.

Trương Như Long thắc mắc: "Sao xương cốt lại ở đây?

Lẽ ra chúng phải được chôn dưới đất chứ?" Lúc này ba vị giáo sư tiến lại gần, rọi đèn pin xuống đáy hố.

Sau khi nghiên cứu kỹ, Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Ngôi mộ này chắc nằm ngay dưới vũng nước này, đống xương trắng này có lẽ là hố bồi táng." "Bồi táng ư?" Giáo sư Chu gật đầu khẳng định: "Đúng là bồi táng, xương cốt nhiều thế này lại nằm lộn xộn, chắc chắn đây là

hố tuẫn táng, còn cả những thứ này nữa." Giáo sư Chu dùng gậy leo núi khều một mẩu xương, lôi lên một mảnh vải đen đã mục nát từ dưới nước.

Vì ngâm nước quá lâu nên nó đã mủn ra, vừa kéo lên đã tan vụn. "Mọi người thấy rồi chứ?

Đây là trang phục bồi táng, có thể khẳng định đây là hố tuẫn táng.

Do sự vận động phức tạp của địa chất đã làm thay đổi vị trí và hướng của chúng, cộng thêm nước mưa xối mòn nên chúng mới lộ ra mặt đất, nếu không thì dân du mục cũng không dễ dàng nhặt được như vậy." "Và cái 'quỷ hỏa' mà dân du mục kể chính là ở đây.

Hóa ra trước đây họ đã vào sâu đến tận mức này để thấy được quỷ hỏa." Vị Giáo sư Âu im lặng nãy giờ cũng lên tiếng: "Nếu thực sự là như vậy thì mộ thất chắc chắn đã bị hư hại, thậm chí là bị thấm nước." "Mọi người nhìn xem nơi này bùn lầy lội, trên đường đi chúng ta thấy trời nắng gắt, dù là đi đêm thì đất dưới chân vẫn rất khô ráo, vậy mà chỗ này lại có vũng nước.

Nếu là nước tích tụ thì chứng tỏ bên trong đã bị hư hại, rất có thể nước đã tràn vào trong mộ." Nghe đến đây, Giáo sư Chu bắt đầu cuống cuồng. "Nếu quả đúng như vậy thì phải nhanh chóng tìm thấy lối vào mộ thất, một khi nước tràn vào thì bao nhiêu cổ vật sẽ bị hủy hoại hết!" "Ngâm nước là đòn chí mạng đối với một ngôi mộ, không thể chậm trễ thêm nữa, phải tìm ra lối vào ngay!" "Đúng vậy, trước đây từng có mộ thất bị hủy hoại do thấm nước, nhiều cổ vật mất đi vẻ nguyên bản.

Chúng ta rất khó xác định niên đại của ngôi mộ, dự báo thời tiết nói sắp có mưa lớn, khi đó nước tích tụ càng nhiều thì thiệt hại sẽ là không thể cứu vãn.

Bây giờ phải tìm thấy lối vào ngay!

Mọi người tản ra tìm kiếm xung quanh đi!" Thấy Giáo sư Chu cuống quýt, khán giả trong phòng trực tiếp cũng bắt đầu sốt ruột theo. "Nếu mộ Lý Nguyên Hạo bị ngâm nước thì làm sao bây giờ?

Một vị kiêu hùng mà bị ngâm nước thì chết thảm quá!" "Hazzz, mau tìm đi thôi, tìm thấy lối vào rồi vào đó khuân những thứ có giá trị ra trước đã!" "Tiếc thật đấy, chắc chắn là do bọn trộm mộ đào hầm làm hỏng rồi!

Thật đáng hận!" Lúc này các thành viên đội khảo cổ bắt đầu tìm kiếm lối vào, thậm chí có người định đào cả vũng bùn kia lên.

Nhưng bên dưới có quá nhiều xương trắng, ước chừng phải hơn trăm bộ, càng đào càng thấy nhiều, mà đáy hố lại đầy nước, trời tối nhìn không rõ, đào thế này biết đến bao giờ mới xong?

Diệp Kiêu đứng một bên quan sát kỹ lưỡng.

Chỗ này có nước, quanh vũng nước còn có dấu chân kéo dài đến tận gốc cây đại thụ cách đó năm mét.

Anh bước tới đó nhìn một lúc, lập tức hiểu ra vấn đề.

Trong khi mọi người vẫn đang loay hoay không tìm thấy lối vào, họ liền hướng ánh mắt cầu cứu về phía Diệp Kiêu.

Giáo sư Chu trầm giọng hỏi: "Tiểu Diệp, cháu có cách nào không?" Ông vẫn nhớ lần trước khi tìm lối vào lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, chính Diệp Kiêu đã dùng một bộ pháp đặc biệt để tìm ra.

Vì vậy lúc này mọi ánh nhìn đều đổ dồn vào Diệp Kiêu.

Anh ngẩng đầu nhìn tinh tượng trên trời, bấm ngón tay tính toán, rồi lấy la bàn ra xem xét một hồi mới lên tiếng: "Dựa theo Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật, mộ Lý Nguyên Hạo nằm ngay tại vùng tụ âm." "Mà núi Song Chỉ đã hình thành thế 'phụ dương bão âm', là nơi cực âm, lưng tựa núi, nước bao quanh.

Chỗ này có nước là đúng, nhưng nước phải chảy ngược lên trên, cộng thêm ánh trăng hội tụ thì mới đúng là vùng tụ âm đích thực." Diệp Kiêu vừa nói vừa theo chỉ dẫn của la bàn bắt đầu tiến về phía trước.

Chương 320

Âm trạch được táng để che chở cho hậu thế, nhất định là nằm ở gần đây.

Nhưng Lý Nguyên Hạo không ngờ rằng, sự biến đổi của vỏ Trái Đất đã khiến mộ thất di dời, đến mức các mộ bồi táng cũng lộ ra ngoài, tự nhiên không thể phù hộ cho con cháu, thế nên Tây Hạ mới diệt vong. 'Làm sao để tìm được vùng đất tụ âm này?' Diệp Kiêu gật đầu nói: 'Táng mộ thời xưa, đặc biệt là mộ đế vương, đa phần phải tìm được long mạch, cái gọi là long mạch chính là khí mạch.

Thông thường đều là dựa núi gần sông, chỉ cần tuân theo nguyên tắc này, đại đa số đều có thể tìm thấy.

Núi Song Chỉ có hình dáng như sừng rồng, tuy là âm trạch, nhưng long huyệt là thật, cộng thêm trong long huyệt này chắc chắn có nước, điều này phải xem sự biến đổi của dòng nước trên mạch núi này.' Giáo sư Chu hơi ngạc nhiên: 'Erdos là hoang mạc, lấy đâu ra nước?' Nghe vậy, mọi người cũng nghi ngờ: 'Đúng vậy, đây là hoang mạc mà!' Diệp Kiêu thong thả đáp: 'Nếu không có nước, thực vật khắp núi này sống thế nào được?

Tuy là hoang mạc, nhưng gặp mùa mưa thì vẫn sẽ hồi phục thôi.' Diệp Kiêu lấy bản đồ ra: 'Đây là bản đồ Ba Nãi vẽ cho tôi trước khi lên núi, mọi người có thể thấy, đây chính là khu vực dòng chảy.

Erdos tuy là hoang mạc, nhưng cũng là nơi nhánh sông Hoàng Hà đi qua.

Truyền thuyết thượng cổ kể rằng, Đại Việt có hai mươi tư điều long mạch, điều nào cũng bị sông Hoàng Hà xuyên qua.

Lý Nguyên Hạo là quốc chủ Tây Hạ, tự nhiên cũng biết chuyện

long mạch, nên mới chọn nơi này.

Đây chính là nơi chi lưu sông Ô Tô đi qua, long huyệt và thủy vực giao nhau, chỉ cần chúng ta đi về hướng tây bắc, tìm được điểm giao nhau thì đó chính là lối vào mộ thất!

Nếu không tin, chúng ta bây giờ có thể đi về hướng tây bắc, tối đa nửa tiếng là đến, hơn nữa nơi đó chắc chắn cỏ cây khô héo, đất có mùi lạ.' Nghe anh nói vậy, khán giả trong phòng trực tiếp đều sững sờ, còn đám người giáo sư Chu thì càng ngơ ngác.

Thật sự huyền diệu vậy sao?

Mọi người im lặng vài giây, sau đó bắt đầu xôn xao, khán giả trên sóng trực tiếp cũng vậy! 'Vậy còn chờ gì nữa, đi ngay thôi!' 'Nhìn Diệp Đảo vừa rồi, có giống Cáp Bố Thượng Sư không?' 'Giống gì chứ!

Người ta chính là truyền nhân của Cáp Bố mà!' 'Tổ tông tìm mộ Lý Nguyên Hạo không thấy, ngàn năm sau, Diệp Đảo xuất hiện, đây là trùng hợp sao?

Định mệnh là hậu nhân nhà họ Diệp phải quật mộ Lý Nguyên Hạo rồi!' 'Nếu Cáp Bố Thượng Sư còn sống, biết mình có hậu nhân ngầu thế này, chắc cười tỉnh dậy luôn quá?' Phòng trực tiếp đang tưng bừng, Diệp Kiêu thấy mọi người bàn tán thì chỉ biết bất lực.

Anh vốn không phải dân đổ đấu, chỉ là nói dựa trên thực tế, chẳng lẽ lại bảo anh đi theo dấu chân của bọn trộm mộ mà tiến tới?

Nhưng những lời vừa rồi anh không hề nói bừa.

Chỉ cần đi theo phân tích của anh về hướng tây bắc, nhất định sẽ tìm thấy.

Lúc này đội khảo cổ cũng phấn khởi hẳn lên: 'Tiểu Diệp, cậu nói thật chứ?

Nửa tiếng nữa là đến sao?' Giáo sư Chu thấy hơi khó tin, hiện tại trời tối đen như mực, lại phải đi trong nơi này để tìm vùng đất tụ âm cách xa mộ bồi táng, khiến ông không dám tin tưởng hoàn toàn.

Diệp Kiêu gật đầu: 'Giáo sư Chu, hãy tin cháu, chắc chắn được mà.

Vùng đất tụ âm hòa hợp với nước, phàm là mộ huyệt muốn phù hộ hậu thế thì nhất định phải có nước, trên bản đồ đã xác định rồi, không sai được đâu.' Câu này khiến giáo sư Chu tin tưởng tuyệt đối, ông lập tức quyết định: 'Đi, chúng ta qua đó ngay!' Mọi người không đợi được nữa, lập tức xuất phát, nhanh chóng tiến về hướng tây bắc.

Sau khi rời xa khu mộ bồi táng, mọi người vẫn còn chút lo lắng, nhưng khi thực sự lên đường, sự phấn khích hiện rõ trên khuôn mặt.

Diệp Kiêu vừa đi vừa quan sát dấu vết của bọn trộm mộ, bọn chúng rất cẩn thận, dấu chân để lại rất nông, nhưng đi suốt quãng đường thì thế nào cũng để lại manh mối.

Nhờ sự truy vết của Diệp Kiêu, đám người này không còn nơi ẩn náu, hướng đi của chúng quả thực chứng minh dự đoán của anh là đúng, chính là hướng tây bắc.

Nhưng trên đường đi lại thấy không ít đồ dùng bỏ lại, dường như bọn trộm mộ rất bạo dạn, căn bản không quan tâm sau lưng có người hay không, trực tiếp vứt bỏ ba lô dọc đường để di chuyển nhẹ nhàng.

Nhìn đống rác bọn chúng vứt lại trong lúc đi chuyển khiến sắc mặt giáo sư Chu trở nên âm trầm.

Xem ra bọn trộm mộ đã không đợi được nữa rồi.

Đồng thời điều này cũng cho thấy, họ đã ở rất gần mộ thất.

Giáo sư Chu vừa định nói chuyện, thì trong không khí truyền đến một tiếng nổ trầm đục, cả mặt đất rung chuyển, mọi người đứng

không vững, hồi lâu mới hoàn hồn.

Trong núi Song Chỉ đột nhiên vang lên âm thanh này, sắc mặt ai nấy đều không được tốt.

Khi họ còn chưa kịp phản ứng thì, Bùm!

Lại một tiếng nữa, âm thanh trầm đục kèm theo mùi thuốc súng, nhanh chóng theo gió thổi vào mũi mọi người, không khí tràn ngập mùi khói thuốc súng.

Trương Như Long và Trần Phong phản ứng đầu tiên: 'Lũ khốn kiếp!

Đám tiểu tặc này dám dùng thuốc nổ!' Diệp Kiêu phân tích: 'Bọn chúng muốn nổ ra một đường hầm vào mộ.

Chắc chắn đã đến mộ thất nhưng không có cách nào vào được, nên trực tiếp dùng thuốc nổ, không thể chậm trễ, mọi người cẩn thận!' Đội của Trương Như Long và Trần Phong nhanh chóng lên đạn, cảnh giác nhìn quanh, âm thanh nổ đã rất gần rồi. 'Đội tiên phong qua đó trước, những người còn lại bảo vệ giáo sư, tiểu đội một, đi theo tôi!' Trần Phong lập tức dẫn theo ba người, Trương Như Long cũng phái ba người đi, sáu người tạo thành tiểu đội tiên phong đi quan sát.

Diệp Kiêu thì cau mày chặt, vụ nổ đã làm chấn động các sinh vật trong rừng núi, tâm trạng anh cực kỳ nặng nề.

Nếu để bọn chúng nổ hầm chui vào, hậu quả thật khôn lường.

Thuốc nổ sẽ khiến một phần mộ thất bị sụp đổ, tổn thất khi đó sẽ rất thảm trọng.

Trong lòng Diệp Kiêu vô cùng căm ghét bọn trộm mộ.

Mộ Lý Nguyên Hạo là nơi chứa đựng bí mật của Cáp Bố Thượng Sư, giờ bị bọn chúng nổ tung, vạn nhất bị hư hại thì không tiền bạc

nào đo đếm được.

Lúc này, Diệp Kiêu chỉ muốn mọc thêm đôi cánh để bay thẳng đến đó.

Tuy nhiên, tiếng nổ vẫn tiếp tục.

Lũ ngu ngốc này không tìm thấy lối vào mộ thì hãy kiên nhẫn chờ đợi, không có mũi khoan kim cương thì đừng có ôm việc gốm sứ!

Cứ thế dùng sức mạnh để nổ tung mộ thất là ý tưởng ngu xuẩn nhất!

Diệp Kiêu lắc đầu liên tục, nhưng anh cũng rất muốn biết, đám người này làm sao phát hiện ra nơi đây?

Chẳng lẽ đều là xem trực tiếp mà đến?

Xem ra lần tới xuất phát không được bật trực tiếp quá sớm, vô hình trung đã cung cấp thông tin cho bọn chúng.

Giáo sư Chu và những người khác cũng đã sốt ruột, nếu trộm mộ nổ tung mộ thất chui vào thì văn vật bên trong thực sự sẽ bị hủy hoại!

Ngay lúc này, mọi người chân bước như bay, đi hơn hai mươi phút mới vượt qua một dãy núi thấp, Trần Phong và những người khác đang nấp ở đây, thấy họ đến liền chỉ vào một khoảng đất trống dưới chân núi nói: 'Chính là ở đó!' Lúc này mọi người đã nhìn rõ, nơi đó là một doanh trại, mấy chiếc lều bạt đã dựng sẵn đặt tùy ý, bên trong còn thắp đèn, xung quanh bày biện thùng dầu và không ít vật tư, nhưng không thấy bóng người.

Lúc này Trương Như Long và tiểu đội tiên phong vẫy tay ra hiệu cho đội khảo cổ phía sau: 'Mau qua đây, bọn chúng hình như không có ở trong doanh trại!' Mọi người vội vàng leo xuống núi, đi đến khoảng đất trống đó.

Bên trong lều bạt trống không, âm thanh nổ rõ mồn một vừa rồi chính là truyền ra từ đây.

Hiện giờ bọn chúng không có ở đây, chắc chắn là đã xuống mộ rồi.

Trương Như Long vội nói: 'Chúng ta mau tìm xung quanh xem lối vào nổ ở đâu!' Được nhắc nhở, mọi người bắt đầu tìm kiếm.

Chương 321

Diệp Kiêu nhìn quanh, ở đây có bốn chiếc lều, trên đất rải rác mấy thùng xăng, đồ hộp ăn dở vứt bừa bãi, nhìn số lượng thì ít nhất bọn chúng cũng có khoảng hai mươi người.

Đông người thế này, thật sự náo nhiệt nha!

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi cười lạnh, đám người này đúng là không từ thủ đoạn, dùng cả thuốc nổ hiện đại để nổ ra một lỗ hổng, thật là phí của trời.

Diệp Kiêu không để tâm đến đám trộm mộ này, nhưng phải thừa nhận là bọn chúng đã xuống trước rồi.

Trong doanh trại không có lấy một bóng người, ngoại trừ đống rác thùng xăng đồ hộp bẩn thỉu thì chẳng thấy gì khác.

Đèn vẫn còn sáng, Diệp Kiêu nhìn qua rồi lấy một cái bình nhỏ đựng ít xăng mang theo bên mình để dự phòng.

Mùi thuốc súng lan tỏa khắp nơi, có thể thấy bọn chúng vừa mới nổ xong, cái hầm này chắc chắn ở gần đây!

Diệp Kiêu nhìn trăng, vùng đất tụ âm đã hình thành, hướng bọn chúng tìm là chính xác.

Chỉ là không biết cái hầm nổ nằm ở đâu.

Đang suy nghĩ, lúc này Miêu Phong ở cách đó không xa hét lên: 'Mau đến đây, ở chỗ này!' Miêu Phong chui ra từ một chiếc lều vẫy tay gọi, mọi người đều chạy tới, thấy trong lều có một tấm bạt ngụy trang, lật tấm bạt ra, bên dưới chính là một cái hầm tối om!

Đúng là cái hầm do bọn trộm mộ nổ ra, bên trong đen ngòm không nhìn rõ gì cả.

Lúc này Diệp Kiêu quan sát xung quanh, phát hiện đúng như anh nói, nơi này quả thực là nơi long mạch hội tụ, nhưng có phải là điểm giao nhau với thủy mạch hay không thì anh rất khó phán đoán, vì địa hình lúc này đã bị vụ nổ làm thay đổi.

Nhưng phải thừa nhận đám người này thực sự có chút tài năng.

Có thể nghĩ đến việc nổ một cái hầm ở đây, giáo sư Chu lúc này đã không còn màng đến nhiều nữa, ông lập tức ra lệnh: 'Mau chỉnh đốn trang bị, xuống mộ!' Giáo sư Chu đã rất sốt ruột, theo lý mà nói hiện tại thể lực của ông đã cạn kiệt, nhưng để bảo vệ văn vật, ông vẫn phải tranh thủ thời gian xuống mộ, tiến hành công tác bảo vệ văn vật chạy đua từng giây từng phút với bọn trộm mộ.

Những người có mặt đều gật đầu, không ai kêu mệt, khán giả trước màn hình cũng vô cùng cảm động, lo lắng cho sức khỏe của giáo sư Chu.

Diệp Kiêu luôn đứng bên cạnh giáo sư Chu, dù thế nào đi nữa, đợi sau khi xuống dưới, anh nhất định phải đảm bảo an toàn cho giáo sư.

Giáo sư Âu cùng một giáo sư trẻ tuổi họ Trần nữa, cả ba vị giáo sư đều là những nhân vật hàng đầu trong giới khảo cổ.

Giáo sư Trần trông có vẻ ít nói, nhưng Diệp Kiêu có thể nhận thấy, anh ta là một lực lượng nòng cốt không thể thiếu.

Lần này đội khảo cổ mang theo vị giáo sư Trần trẻ tuổi này, chứng tỏ anh ta chính là người kế thừa của giáo sư Chu và những người khác, hạng người như vậy nhất định phải bảo vệ tốt.

Sau khi mở lối hầm, mọi người theo dây thừng xuống dưới, cái hầm này sâu khoảng hơn mười mét, xem ra mấy kiện thuốc nổ kia quả thực đã nổ thành hình một lối đi.

Lúc này Trương Như Long là người xuống đầu tiên.

Khi anh ta cầm đèn pin rọi xuống, lập tức thấy dưới chân lạnh ngắt!

Cúi đầu nhìn, anh ta hít một hơi khí lạnh, xem ra giáo sư Chu nói không sai, bên dưới này quả nhiên tích nước, nếu không thì mấy mẩu xương đó đã không bị nước mưa cuốn lên.

Nước lạnh buốt khiến anh ta rùng mình, nước đã ngập quá đầu gối, không biết bọn họ phải làm sao. 'Thế nào rồi?' Trần Phong ở bên trên hét xuống.

Trương Như Long lắc đầu: 'Không sao, bên dưới có nước, mọi người cẩn thận một chút!' Giáo sư Chu nghe vậy không khỏi thót tim, xem ra quả nhiên vẫn đến muộn, nước tích lại rồi, văn vật của tôi ơi!

Giáo sư Chu đã không còn quan tâm nhiều nữa, dưới sự dìu dắt của mọi người mà xuống nước.

Diệp Kiêu không nhịn được có chút lo lắng, nơi này âm hàn như vậy, anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, dù thế nào cũng phải bảo vệ an toàn cho giáo sư Chu.

Từng người một lần lượt xuống dưới.

Ngay khi giáo sư Chu xuống đến nơi, Diệp Kiêu liền nắm chặt lấy ông: 'Giáo sư Chu, để cháu dìu ông.' Giáo sư Chu gật đầu liên tục, nhìn Diệp Kiêu và hít một hơi sâu: 'Tiểu Diệp, cháu xem, nơi này quả nhiên tích nước rồi, chắc hẳn có không ít thứ đã bị ngâm trong nước, thật là phí của trời!' Giáo sư Chu cứ nghĩ đến đây là lại thấy đau lòng, có chút hốt hoảng.

Diệp Kiêu trầm giọng an ủi: 'Không sao đâu ạ, biết đâu chủ nhân ngôi mộ đã sớm liệu trước sẽ có trộm mộ ghé thăm, nên tình trạng tích nước chắc chắn đã tính đến, tuyệt đối sẽ không để ông thất vọng đâu.' Nghe Diệp Kiêu nói vậy giáo sư Chu mới khuây khỏa đôi chút, nhưng

vẫn phải tiếp tục thăm dò mới biết được.

Hiện tại những gì ông thấy chỉ là một vùng nước tích tụ, mọi người mò mẫm đi qua, còn phải chịu đựng mùi hôi thối thỉnh thoảng tỏa ra từ dòng nước.

Có người không kịp đề phòng, suýt nữa nôn thốc nôn tháo, Trần Phong và Trương Như Long tuy là lần đầu xuống mộ, nhưng họ có nhiều năm kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại nên thứ gì kinh tởm cũng đã thấy qua, huống chi là cái rãnh nước thối này.

Diệp Kiêu đi vài bước liền nhắc nhở mọi người: 'Nước trong cổ mộ không giống nước bình thường đâu, mọi người phải cẩn thận một chút, trên người có vết thương thì cố gắng băng bó kỹ, tuyệt đối đừng để nước này thấm vào, nếu không hậu quả khó lường.' Diệp Kiêu nhắc nhở rất đúng, trước khi xuống đây, anh đã để những người bị sói cắn ở lại bên trên canh giữ và ứng cứu.

Làm vậy vừa là để đề phòng bọn trộm mộ còn chiêu sau, vừa là để tránh vết thương của họ nhiễm nước rồi chuyển biến xấu, giữa chốn rừng núi hoang vu này thực sự không có điều kiện y tế tốt.

Lúc này mọi người đều gật đầu, dìu dắt nhau đi vào bên trong, đi được một lúc, phía trước mặt nước đột nhiên có một mảnh vải kỳ lạ trôi tới.

Miêu Phong đưa tay vớt mảnh vải lên, quan sát kỹ, trên mảnh vải thêu một biểu tượng rất kỳ lạ, một con đại bàng, bên dưới là một vòng chữ tiếng Anh ghi 'Hens'. 'Cái này là gì vậy?' Miêu Phong có chút khó hiểu, giáo sư Chu cầm lấy nhìn qua, lập tức kinh hãi, sắc mặt biến đổi hẳn. 'Hắc Thủy Quân Đoàn!' Nghe vậy mọi người đều ngạc nhiên: 'Hắc Thủy Quân Đoàn là gì ạ?' Giáo sư Chu trầm giọng nói: 'Đó là quân đoàn lính đánh thuê nước ngoài Hắc Thủy, quân đoàn này nhiều năm trước từng tham gia vào một vụ án trộm mộ chấn động thế

kỷ là lăng mộ Cổ Thục.

Nếu các anh lật lại báo chí, chắc chắn sẽ thấy vụ án đó lúc bấy giờ rất xôn xao.' Giáo sư Chu dường như quay trở về hai mươi năm trước. 'Đầu thế kỷ hai mươi mốt, đám người này đã cùng lũ trộm mộ gian ác lấy đi vô số văn vật quý báu của lăng mộ Cổ Thục, sau đó cũng không biết lưu lạc nơi nào, nhưng không ngờ qua bao nhiêu năm bọn chúng lại quay trở lại, lần này mộ Lý Nguyên Hạo mà bọn chúng nhận nhiệm vụ thì e là ngôi mộ này sẽ gặp tai ương rồi.' Sắc mặt giáo sư Chu u ám hẳn đi, không biết phải làm sao.

Lúc này giáo sư Âu đứng bên cạnh nói: 'Bọn chúng lần này qua đây có khả năng là để tìm kiếm thứ gì đó.' 'Thứ gì?' Giáo sư Chu hỏi, giáo sư Âu nhắc nhở ông: 'Ông còn nhớ lúc đó bọn chúng lấy đi bao nhiêu thứ từ lăng Cổ Thục không?

Nghe nói, năm đó bọn chúng vào lăng Cổ Thục dường như là để tìm cái gì đó, nhưng không tìm thấy nên đành về tay trắng.

Còn những văn vật quý giá mang đi cũng chỉ là tiện tay đem bán đấu giá thôi, vốn dĩ chưa tìm được thứ mình muốn, hiện tại bọn chúng lại tới đây, chẳng lẽ là để tiếp tục tìm kiếm sao?' Nghe giáo sư Âu nhắc nhở, giáo sư Chu không khỏi ngỡ ngàng: 'Chuyện này tôi lại không nhớ rõ lắm.' Diệp Kiêu vội hỏi: 'Thứ đó là cái gì ạ?' Giáo sư Chu lắc đầu: 'Không rõ lắm.' Giáo sư Âu cũng lắc đầu: 'Không biết, lúc đó cũng không nói nhiều như vậy, hơn nữa chúng ta đều không tham gia khai quật lăng Cổ Thục.

Thế nên những chuyện này đều là nghe tiền bối kể lại, chỉ biết lúc đó Hắc Thủy Quân Đoàn đi đến đâu là văn vật bị phá hoại thảm hại đến đó, cái gì lấy đi được thì chúng lấy, không lấy được thì đập phá, thế nên đám người này là kinh tởm nhất!

Trong đám lính đánh thuê nước ngoài, chúng khét tiếng chuyên

nhận các vụ trộm mộ, vì thủ đoạn tàn nhẫn sắc lạnh, lại đi đến đâu là cỏ không mọc nổi đến đó, nên danh tiếng cực kỳ xấu xa.' Nghe thấy thế, mọi người đều căm phẫn. 'Đám trộm mộ này thuê cả lính đánh thuê nước ngoài tới đây, rõ ràng là có chuẩn bị.' 'Nói bọn chúng là vì xem trực tiếp mà tới, sau này chắc không dám bật trực tiếp nữa quá!' Diệp Kiêu không tin chuyện đó, chắc chắn đám người này đã biết trước sự thật nên mới tới, nếu không hành động của chúng không thể nhanh như vậy.

Có Hắc Thủy Quân Đoàn gia nhập hành động, công việc trộm mộ sẽ càng thuận lợi hơn.

Giáo sư Chu vội vàng hối thúc mọi người tiến lên, tất cả cùng lội nước mò mẫm trong mộ huyệt, đột nhiên Miêu Phong sững lại: 'Mùi gì thế này?

Còn dòng nước này nữa, sao nước lại chuyển sang màu đỏ rồi?' Đám người Trần Phong cũng phát hiện ra, hơn nữa mũi còn ngửi thấy một mùi máu tanh nhàn nhạt, càng đi sâu nước càng đỏ, đến cuối cùng nước đã biến thành màu đỏ tươi, rõ ràng là do máu tạo thành.

Mùi máu tanh lan tỏa khắp nơi, những người nhát gan đã không nhịn được mà nôn thốc nôn tháo, dạ dày đảo lộn, họ đi suốt quãng đường vượt núi băng rừng bấy lâu nay đã sớm mệt lử, còn chưa kịp nghỉ chân đã ngửi phải mùi máu tanh nồng nặc thế này.

Cộng thêm trong mộ âm u ẩm thấp, mùi vị khó ngửi, không ít người đã nôn mửa liên tục.

Miêu Phong nhìn thấy cảnh này thì bịt miệng, quay đầu nhìn Diệp Kiêu: 'Anh Diệp, chuyện này rốt cuộc là thế nào?' Diệp Kiêu cau mày chặt, nơi này chỗ nào cũng thấy quỷ dị, anh đột nhiên trầm giọng nói: 'Tới rồi, mọi người cẩn thận!' Tất cả mọi người đều căng thẳng hẳn lên, theo ánh mắt Diệp Kiêu nhìn về phía sâu trong mộ đạo, chẳng

mấy chốc, trên mặt nước trôi tới một thứ, mọi người lo lắng không yên, đèn pin đồng loạt chiếu về phía đó.

Đợi đến khi lại gần mới phát hiện đó là một cái xác, chính xác mà nói là một cái xác mặc trang phục cổ xưa, không thuộc về thời đại của bọn họ.

Lại từ sâu trong mộ đạo trôi ra, cảnh tượng này khiến người ta sởn tóc gáy.

Thử tưởng tượng nước tích nhiều như vậy, ngập đến đầu gối, mà nước lại không phải là nước, là máu.

Chương 322

Trong dòng máu đỏ tươi nổi lềnh bềnh một cái xác quỷ dị, tình cảnh như vậy sao có thể không khiến người ta căng thẳng?

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào cái xác kia.

Ngay lúc Trương Như Long định đưa tay kéo cái xác lại để nhìn cho kỹ, thì đột nhiên trong bóng tối bật ra một vật thể màu đen, lôi tuột cả cái xác xuống!

Mặt nước khuấy động tung tóe, cảnh tượng này khiến mọi người sững sờ, đó là cái gì vậy?

Khán giả trong phòng trực tiếp lập tức hoảng loạn. 'Tôi hình như nhìn không rõ, vừa nãy ống kính lóe lên một cái là thấy một thứ đen thùi lùi lôi nó xuống, không lẽ là quái vật rắn?' 'Đùa gì vậy, ở đây nhiều nước thế này, sao lại có rắn được?' 'Hình như là cá mập ăn thịt người!' 'Đừng dọa người nữa, ở đây đáng sợ lắm, Diệp Đảo mau đưa họ rời đi thôi.' 'Làm sao có thể vừa mới vào đã rời đi, thế chẳng phải là rút lui sao?

Ở đây còn có lính đánh thuê nước ngoài, nếu rút lui thì số văn vật này coi như mất trắng.' 'Lũ cặn bã này!

Nhưng cái xác rốt cuộc là bị thứ gì lôi đi vậy?' Lúc này mọi người trong hầm cũng không biết phải làm gì, đồng loạt nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu cau mày chặt.

Phải nói đây cũng là lần đầu anh thấy, nhưng thứ đen thùi lùi kia quả thực có chút quỷ dị, Diệp Kiêu ra hiệu cho họ lùi lại liên tục, đúng lúc này, phía sau mộ đạo lại trôi ra thêm mấy cái xác nữa, tim mọi người lại một lần nữa treo ngược lên cành cây, tay nắm chặt súng, bọn Trương Như Long đã mở khóa nòng, nếu có biến là nổ súng

ngay.

Nhìn mấy cái xác này, Trương Như Long cau mày chặt, khi đến gần mới phát hiện đây không phải xác trong mộ, mà là xác của lính đánh thuê, nhìn họ mặc áo khoác dã chiến, cộng thêm các loại thiết bị, cùng khuôn mặt vặn vẹo lúc chết, đều khiến mọi người kinh hãi khôn nguôi.

Bởi vì trên xác không còn một miếng thịt nào lành lặn, áo khoác họ mặc, cùng các loại túi xách đều bị xé rách mướp, phía trước chắc chắn có thứ gì đó, nếu không thì đội lính đánh thuê trang bị tinh nhuệ này không thể biến thành nông nỗi này.

Lúc này mọi người đều có chút hốt hoảng, họ tuy cũng có chút võ nghệ, lại là xuất thân quân ngũ, nhưng so với đám lính đánh thuê này thì cũng chẳng kém cạnh bao nhiêu.

Người ta đã biến thành cái dạng này rồi, họ mà đi vào chắc chắn cũng sẽ như vậy.

Tử khí bao trùm lên mỗi người, trước có sói sau có hổ, trong nước này không biết có quái vật gì, mà trong mộ thất phía trước dường như còn đáng sợ hơn, không một tiếng động mà lại trôi ra bấy nhiêu cái xác, bên trong chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Mọi người ai cũng không dám động đậy, bóng tối bao trùm lấy từng người, cảm giác tuyệt vọng nghẹt thở này khiến mọi người đều không biết phải làm sao.

Nhóm giáo sư Chu dừng lại, suy tính xem nên đi tiếp hay lùi lại chờ viện quân.

Đúng lúc này trên mặt nước lại phát ra âm thanh, trong hầm mộ tĩnh mịch, âm thanh đột ngột phát ra đặc biệt khiến người ta kinh hoàng.

Kèm theo tiếng sột soạt, từ phía sau không xa bò tới một đoàn vật thể đen thùi lùi, mọi người rọi thẳng đèn pin qua đó, lập tức da đầu tê dại.

Miêu Phong liền hét lên: 'Sâu!

Là sâu!

Chạy mau!' Anh ta vừa nói vừa chạy về phía trước, nhưng nước ngập cản trở, anh ta không đi xa được.

Đám sâu dày đặc xông tới chỗ mọi người trên mặt nước một cách hung hãn.

Mà lúc này mục tiêu đầu tiên chính là những cái xác lính đánh thuê kia, đám sâu bò lên người lính đánh thuê, nhanh chóng xé xác ăn thịt, không khí nhanh chóng tràn ngập mùi khiến người ta buồn nôn.

Chỉ trong chốc lát, cái xác đó lập tức biến thành xương trắng, nhìn thấy cảnh này mọi người sững sờ, kinh ngạc xen lẫn sợ hãi bao trùm toàn thân, ai nấy đều run rẩy.

Nhóm giáo sư Chu nào đã thấy cảnh tượng này bao giờ?

Nhìn bộ dạng của họ, khán giả trong phòng trực tiếp cũng ngẩn người. 'Đây là cái gì?' 'Trời đất ơi!

Trong nước này lại ẩn chứa nhiều quái vật như vậy, cái xác lúc nãy chắc cũng bị đám sâu này lôi đi.

Sâu!' 'Quả nhiên tôi nói không sai mà, đây chính là cá mập ăn thịt người, có điều giờ đổi thành sâu ăn thịt người, ở dưới nước chúng di chuyển tự nhiên, mà số lượng lại nhiều thế này, phen này gay rồi, đội khảo cổ tiêu đời rồi.' 'Xong rồi!

Phen này đụng phải ổ kiến lửa rồi, vừa vào đã thấy nhiều thứ âm tà quỷ quái thế này, lần này đúng là đại hung!' 'Diệp Đảo, rốt cuộc anh

có xem quẻ trước khi vào không đấy?' Diệp Kiêu cũng thấy rất cạn lời, không ngờ đám sâu này lại đột ngột xuất hiện trong nước như vậy, sau khi ăn sạch đống xác lính đánh thuê, dường như vẫn chưa thỏa mãn, liền lao về phía những người còn sống.

Đội khảo cổ ai nấy đều sợ đến ngây người, mọi người hoảng hốt muốn chạy ngược ra sau, nhưng lại không biết chạy đi đâu, trước có sói sau có hổ, phía trước cũng chẳng biết có nguy hiểm gì.

Mà phía sau lại có nhiều sâu như vậy, ngay cả giáo sư Chu kiến thức uyên bác, lúc này thấy cảnh đó cũng bị kinh hãi, toàn thân run rẩy, ông không biết phải làm sao, cả người cứng đờ.

Khi Diệp Kiêu định ra tay, đột nhiên đàn sâu đang tiến đến còn cách họ khoảng một mét thì dừng lại, sau đó hoảng hốt bò ngược ra sau, điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi thấy kỳ quái.

Mọi người lập tức mừng rỡ vô cùng. 'Sâu đi hết rồi, cuối cùng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm.' 'Hôm nay suýt thì bỏ mạng tại đây, không ngờ đám sâu này lại đột nhiên bỏ đi.' 'Xem ra là ông trời phù hộ, Tiểu Diệp, cậu dùng cách gì mà khiến chúng bỏ đi vậy?' Diệp Kiêu lắc đầu: 'Không phải cháu, đám sâu này không giống như tự bỏ đi, mà giống như bị dọa cho sợ hãi, phía sau này e là có thứ còn đáng sợ hơn, đám sâu đã cảm nhận được trước.' Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều sững sờ, không dám tin.

Ở đây sao lại đáng sợ đến thế?

Nhưng họ lại không thể không tin Diệp Kiêu, dù sao suốt quãng đường đi đều là Diệp Kiêu hóa giải khó khăn.

Nói xong anh quay người nhìn đám sâu dày đặc phía sau đã rút lui, nhưng đón chờ họ sẽ là thứ còn đáng sợ hơn.

Không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, Diệp Kiêu không tự

chủ được mà nắm chặt cây Hắc Kim Cổ Đao của mình, một khi có thứ gì đó xông tới, thanh đao này sẽ không ngần ngại mà chém xuống.

Đàn sâu không quay lại nữa, nhưng nguy hiểm ẩn tàng vẫn cứ rình rập.

Mấy vị giáo sư đang định hỏi Diệp Kiêu thì đột nhiên thấy phía sau Diệp Kiêu bắn lên những tia nước lớn, tiếng ào ào vang vọng khắp lối đi, mọi người cũng bắt đầu sợ hãi.

Họ không ngừng áp sát Diệp Kiêu, muốn nấp sau lưng anh, Trương Như Long chỉ súng về phía trước: 'Mẹ kiếp thứ gì, lão tử cho mày một băng luôn!' Đột nhiên trong làn nước bắn ra một tiếng nổ lớn, từ bên trong vọt ra một con mãng xà to bằng thùng nước, thân rắn đột ngột uốn cong, đôi mắt rắn khổng lồ nhìn chằm chằm, nhất thời khiến Trương Như Long ngây người.

Cự mãng hành động thần tốc, không đợi Trương Như Long phản ứng đã lao về phía anh ta.

Thứ to xác đột ngột xuất hiện này khiến mọi người giật mình, không ngờ nơi này lại có rắn!

Con rắn to thế này, đúng là lần đầu mới thấy.

Trương Như Long không kịp nghĩ gì, đầu óc trống rỗng.

Con người lúc lâm vào tình cảnh nguy cấp rất khó đưa ra phản ứng.

Đầu mãng xà to như đầu xe, hai mắt như quả bóng bàn nhìn trừng trừng họ, lóe lên ánh hồng kỳ quái.

Lúc này nó từ trên cao nhìn xuống, há to cái mồm đỏ lòm, mùi tử khí bao trùm lấy tất cả mọi người.

Giáo sư Chu thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh mình bị con

mãng xà này nuốt chửng vào bụng.

Trương Như Long càng trợn mắt hốc mồm, đột ngột nhìn thấy con rắn này, mọi người đều bị nó dọa cho đứng hình tại chỗ, không ngờ trong dòng nước tích tụ của cổ mộ này lại có một con quái vật to lớn như vậy, mà loại rắn này họ chưa từng thấy qua bao giờ.

Lúc này con mãng xà vọt lên, trực tiếp đánh bật những tia nước khổng lồ khiến người ta không mở mắt ra được.

Cự mãng lao về phía giáo sư Chu, Trương Như Long vội giơ súng, nhưng lúc này đã muộn.

Con mãng xà lớn đã đến trước mặt giáo sư Chu, há to cái mồm máu, một mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt.

Giáo sư Chu run rẩy đứng tại chỗ, nhìn con mãng xà này cúi mình xuống muốn nuốt chửng lấy ông, sợ đến mức hai chân run rẩy, lúc này trong phòng trực tiếp cũng là một trận hoảng loạn. 'Trời ơi đừng, đó là giáo sư Chu!' 'Giáo sư Chu phải làm sao đây?

Chương 323

Có ai cứu giáo sư Chu với!' 'Tôi lo sốt vó lên được, súng trong tay các người để làm cảnh à?

Sao không mau dùng đi!' 'Nuôi quân ngàn ngày dùng trong một giờ, đám người này đều không dựa vào được, sao đến giờ chưa hành động, mau đi cứu giáo sư Chu.' Trong tiếng kêu la thảm thiết, giáo sư Chu đã không còn hy vọng gì nữa, ông nhíu chặt đôi mày, nhắm mắt lại, chết thì chết, hôm nay có thể chết trong miệng mãng xà cũng coi như là số phận của mình.

Dù sao ông cũng đã vào được mộ huyệt, tìm thấy mộ Lý Nguyên Hạo, còn kết quả cuối cùng thế nào giáo sư Chu không muốn nghĩ đến, nhưng hôm nay có thể có một kết quả tốt, đem cả thanh xuân của mình chôn cùng đất cát, miễn là đừng bị nhai nát.

Giáo sư Chu dường như đã chấp nhận số phận, đúng lúc mọi người không kịp phản ứng, giữa lúc ánh điện chớp nhoáng, chỉ thấy một bóng người lướt qua, Hắc Kim Cổ Đao lập tức chém qua đầu cự mãng.

Xoẹt một tiếng, cái đầu khổng lồ của mãng xà rơi xuống mặt nước, nhát đao này chém khiến hổ khẩu của Diệp Kiêu tê dại, nhưng cự mãng bị anh đánh lui cũng khiến Diệp Kiêu thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, khán giả trong phòng trực tiếp cũng sững sờ. 'Vừa nãy là tình huống gì thế, là Diệp Đảo ra tay sao?' 'Là Diệp Đảo ra tay rồi.

Diệp Đảo ngầu quá!' 'Một đao là xong luôn?' 'Bạn không nhìn nhầm đâu, Diệp Đảo vừa ra tay là tuyệt sát!' 'Diệp Đảo vô địch, xin nhận của tôi một lạy!' 'Diệp Đảo lại một lần nữa xoay chuyển tình

thế!' 'Không hổ là Diệp Đảo của tôi.

Cho dù là thế gia trộm mộ thì đã sao, biểu hiện của anh rất đáng nể, tôi đại diện cả đội khảo cổ chính thức mời anh gia nhập đội bảo vệ!' 'Đúng là quá ngầu.' 'Diệp Đảo yyds!' 'Diệp Đảo 666 nha!

Gặp chuyện này chắc được vào biên chế chính thức rồi nhỉ?

Lần này thì khỏi phải bàn luôn!' 'Con mãng xà kích cỡ này nặng bao nhiêu chứ!

Diệp Đảo một đao chém đứt đầu luôn, lực chiến này đúng là tuyệt đỉnh!'. . .

Chiêu này của Diệp Kiêu trực tiếp khiến mọi người sững sờ, bọn Trương Như Long và Trần Phong càng không thể tin nổi, súng họ còn chưa kịp giơ lên, cũng chưa kịp phản ứng gì, mà Diệp Kiêu chỉ dựa vào sức mình đã một đao chém đứt đầu mãng xà.

Có thể thấy thanh đao này sắc bén đến nhường nào.

Lúc này tia nước lớn bắn lên khiến mọi người sực tỉnh, thân rắn chìm xuống đáy nước, máu nhuộm đỏ cả mặt nước, Diệp Kiêu lại như người không có việc gì, phủi đao nói với họ: 'Đi thôi, thời gian không còn sớm, cứ trì hoãn thế này e là không ổn.' Lúc này mọi người chân đều nhũn ra, căn bản không đi nổi, hồi lâu sau mới có người hỏi: 'Tiểu Diệp, cậu nói xem thứ này rốt cuộc từ đâu tới?

Kích thước khổng lồ thế này, sau này có còn gặp nữa không?' 'Con mãng xà này nhìn kích thước của nó gần như tương đương, mà trong cổ mộ có thể lớn đến mức này thực sự là quá hiếm thấy, ngay cả trăn mãng sống trên lục địa, nếu muốn đạt đến kích thước của nó, chỉ có thể là trăn Titan (Titanoboa).' Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều sững sờ, giáo sư Chu nhìn cái xác mãng xà nổi trên mặt nước cũng cảm thấy rùng mình, chân nhũn ra.

Nếu vừa nãy không phải vì Diệp Kiêu phản ứng nhanh, trực tiếp giải quyết thì ông đã sớm nằm gọn trong bụng rắn rồi. 'Diệp Kiêu nói không sai, con rắn này e là lai lịch không nhỏ, một trong những loại rắn lớn nhất thế giới hiện nay là trăn Titan, nếu con rắn này là hậu duệ của trăn Titan thì trong giới khảo cổ lại là một phát hiện mới mẻ.' 'Không ngờ còn có thể bổ sung khoảng trống cho giới động vật học.' Nghe ông nói vậy, Diệp Kiêu mỉm cười, cuối cùng cũng có chút không khí bình thường, nếu không trong mộ này cũng quá áp lực.

Miêu Phong hỏi: 'Nhưng loại nơi này sao lại có loại rắn khổng lồ như thế?

Thông thường trăn khổng lồ thế này đều sống trong rừng mưa nhiệt đới, vì đó mới có điều kiện sinh tồn của chúng, còn ở trong cổ mộ này, không có thức ăn, chúng ăn cái gì?

Huống hồ hôm nay đột nhiên xuất hiện tấn công chúng ta là vì cái gì?

Chúng ta vào đây có làm gì đâu, càng chưa hề thay đổi gì.' Diệp Kiêu phân tích: 'Con mãng xà này chắc là sống trong đầm lầy gần đây, lúc nãy chém giết tôi phát hiện trên vảy của nó có dính chút bùn đất.

Mãng xà vốn thích âm u, lại không giỏi bơi lội, đã sống ở đó, e là vì thứ gì đó mà qua đây, lại bị kẹt ở chỗ này, đám sâu vừa nãy chính là bị nó dọa sợ nên mới rời đi, nhưng mọi người nhất định phải cẩn thận một chút, sâu bị dọa sợ nhưng rồi sẽ quay lại thôi.' Nghe vậy mọi người lại căng thẳng hẳn lên.

Không ngờ trong lãnh thổ Đại Việt lại còn có con mãng xà khổng lồ đến vậy. 'Mọi người nhất định phải cẩn thận.' Diệp Kiêu nhắc nhở mọi người tiếp tục tiến về phía trước, chuyện này bao trùm lên tâm trí mọi người một bóng đen lớn.

Mọi người đều biết trong cổ mộ chuyện gì cũng có thể xảy ra,

nhưng nếu gặp lại con mãng xà khổng lồ thế này lần nữa, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Lúc này mọi người lại nghĩ đến đám sâu vừa rồi. 'Đúng rồi, đám sâu trong nước là gì vậy?

Chẳng lẽ là đỉa sao?' 'Tôi nhìn có vẻ hơi giống đỉa nước, lại giống như cà cuống, nhưng cũng không chắc lắm.' 'Đỉa thì hút máu chứ không ăn thịt người, đống xác vừa nãy đều bị ăn chỉ còn xương trắng thôi!' 'Đó rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy?' 'Mới vào mộ thôi, không muốn gặp lại những thứ kỳ quái này nữa, tôi thấy chắc là một loại sâu xác (thi trùng), giống như lần trước gặp ở lăng mộ Thành Cát Tư Hãn ấy.' 'Nhưng loại sâu đó tốc độ ăn thịt người cũng không nhanh thế này, tôi thấy chắc vẫn là loại tương tự đỉa nước, cộng thêm biến dị trong cổ mộ mà hình thành nên thôi, nếu không thì giải thích thế nào?' 'Vừa nãy lúc tôi nhìn rõ là nó trôi qua ngay trước mặt tôi, tôi nhìn rõ lắm, đám sâu đó hơi giống tứ bất tượng, giống con bọ xít mà lại không phải bọ xít, bảo là đỉa thì cũng có nét giống nhưng không hoàn toàn, tóm lại là cứ kỳ kỳ quái quái sao ấy, nhưng có một điểm là chúng có hai cái răng lớn rất lợi hại!

Nếu không thì cũng chẳng thể gặm sạch bấy nhiêu cái xác nhanh vậy.' Nghe vậy mọi người không khỏi lắc đầu. 'Xem ra lần này chúng ta nguy hiểm rồi, lát nữa mà gặp lại thì làm sao đây?' 'Không biết là cái gì thì cứ dùng lửa mà đốt thôi, tóm lại bất kể là gì, cứ một băng đạn là xong.' Lời của Trần Phong khiến mọi người lắc đầu, Diệp Kiêu ở bên cạnh lặng lẽ nhớ lại, lúc này đột nhiên lên tiếng: 'Không phải đỉa nước, cũng không phải cà cuống, đó là Thi miết.' 'Thi miết?

Đó là cái gì?' Mọi người kinh ngạc.

Diệp Kiêu thong thả nói: 'Thi miết, loại cổ trùng được nuôi dưỡng từ xác chết.

Đây là một loại cổ trùng đặc biệt được nuôi trong cổ mộ từ thời Miêu Cương cổ xưa.' Nghe vậy mọi người không tin. 'Cổ trùng?

Làm sao có thể có cổ trùng được!

Cái đó phải có mẫu trùng mới nuôi ra được chứ!' Diệp Kiêu gật đầu: 'Đúng vậy, chính là lợi dụng xác chết để nuôi dưỡng, mẫu trùng ẩn nấp giữa đám bọn chúng.' Nghe vậy mọi người không khỏi rụt cổ lại, đột nhiên cảm thấy vô cùng kinh tởm. 'Thời cổ đại các cô gái Miêu Cương dùng máu mình để nuôi sâu, vô số con sâu độc được nuôi trong cùng một cái hũ, để chúng cắn xé nhau, con nào thắng thì con đó là trùng vương.

Sau đó lợi dụng con trùng vương thắng cuộc đặt vào trong xác chết, để nó bắt đầu ăn từ nội tạng, sâu chui vào trong tử thi, bắt đầu ăn từ nội tạng thối rữa, gặp kỳ sinh sản thì chui vào cơ thể người sống, đẻ trứng vào trong người họ, dùng tinh huyết người sống nuôi dưỡng thế hệ sau, khi trưởng thành thành ấu trùng sẽ ăn sạch phần thịt ký sinh.

Đến khi đó, thứ nở ra chính là thế hệ Thi miết đầu tiên, sau này gặp người sống sẽ gặm nhấm để nuôi dưỡng tiếp.

Thế nên mọi người nhất định phải cẩn thận, trong nước này biết đâu có trứng sâu, nếu bám lên người thì tránh để nó chui vào trong cơ thể.' Nghe vậy mọi người một trận xôn xao, trong phòng trực tiếp cũng bàn tán xôn xao. 'Vcl, cái này cũng quá tởm đi?

Không phải bảo cổ độc Miêu Cương là giả sao?

Đó chỉ là truyền thuyết thôi mà, chẳng lẽ giờ vẫn còn?' 'Có vấn đề này, con Thi miết này ở trong cổ mộ bao lâu rồi?

Còn sống được sao, chắc là mới thả vào chứ?

Nếu không qua ngàn năm sao vẫn sống đến giờ?' 'Đúng thế, tôi

thấy cái mộ Lý Nguyên Hạo này thực sự có chút tà môn nha, hay là chúng ta rút lui đi, nếu không vào tiếp e là gặp nguy hiểm khôn lường!' 'Tôi thấy cũng vậy, có người cố ý làm thế, nếu không thì con Thi miết này sao đột nhiên xuất hiện?' 'Diệp Đảo, hay là chúng ta đi thôi!

Giờ rời đi vẫn còn kịp, nếu không lát nữa thực sự không đi được đâu!' 'Tôi có cảm giác, lát nữa đám Thi miết kia sẽ lại xuất hiện, cảnh tượng đó nghĩ thôi đã thấy sởn tóc gáy rồi!' Diệp Kiêu cau mày chặt, giờ mà quay ra e là không kịp nữa.

Sự xuất hiện của Thi miết khiến mọi người bắt đầu cảnh giác, nước tích ở đây quá sâu, nếu cứ tiếp tục đi như vậy e là phía sau còn một số nguy hiểm chưa biết đang chờ đợi họ.

Nước bùn đục ngầu chính là nơi ẩn mình tốt nhất của Thi miết.

Đám Thi miết này không sợ nước, có thể lặng lẽ tiếp cận họ, lúc này mọi người đã bị Thi miết dọa cho khiếp sợ, không ai dám tiến lên.

Nếu trong bóng tối đột nhiên vọt ra thì trong tình cảnh này họ căn bản không có cách nào đối phó.

Giáo sư Chu cũng nghĩ vậy, nhìn lại mọi người: 'Mọi người cẩn thận, chuẩn bị sẵn đồ đạc!' Sắc mặt mọi người u ám, lần lượt lên đạn.

Vạn nhất mà gặp phải, súng này chưa chắc đã bắn trúng.

Nhiều thế này, lại còn dày đặc một đoàn.

Chương 324

'Dùng hỏa công!' Diệp Kiêu tiếp lời: 'Thi miết sống bằng xác thối, trong tình trạng không có thức ăn có thể sống hàng ngàn năm, quanh năm sống ở nơi âm u ẩm thấp, chúng có một điểm yếu chết người, đó là sợ lửa, hãy chuẩn bị sẵn đạn cháy.' Trương Như Long nhổ nước miếng: 'Mẹ kiếp, muốn đến thì đến đây, đốt chết hết chúng nó đi!' Anh ta lôi đạn cháy ra, loại đạn cháy này dùng một lần chỉ cháy được mười giây, mười giây sau thì chẳng còn gì nữa, mong là có thể đối phó được.

Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu dẫn đường phía trước.

Lúc này không xa lại trôi tới mấy cái xác lính đánh thuê.

Mọi người lại dừng bước, thần sắc căng thẳng nhìn đối diện.

Đám Thi miết dày đặc nhanh chóng từ dưới nước ngoi lên, trong nháy mắt đã chui tọt vào trong xác chết, chẳng mấy chốc bụng lính đánh thuê cứ lớn dần lên, sau đó 'Bùm' một tiếng!

Một đoàn Thi miết đen thùi lùi chen chúc chui ra, kèm theo một mùi máu tanh nồng nặc, nội tạng nhanh chóng bị gặm sạch.

Trong lối đi tĩnh lặng, máu tươi theo sự gặm nhấm của Thi miết lan ra khắp nơi, lẫn với mùi thịt máu khiến người ta nghẹt thở.

Mọi người đều bịt mũi miệng, không dám cử động, e sợ làm động đến đám Thi miết này mà dẫn đến sự tàn sát vô tội vạ của chúng.

Khán giả trước màn hình sớm đã không xem nổi nữa. 'Nôn cả cơm tối ra rồi!' 'Tại sao tôi lại xem cái này lúc đang ăn đêm chứ, tôi đi nôn tí đây!' 'Cứ ngỡ cá ăn thịt người đã là vua trong đám động vật gặm nhấm, cái này mới thực sự là vua của các loại vua nha!' 'Hội chứng sợ

lỗ (trypophobia) tái phát rồi, có thể đổi kênh khác không?' Trương Như Long và Diệp Kiêu đứng gần nhất, anh ta nắm chặt đạn cháy trong tay, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Chỉ trong vài phút, cái xác đã biến thành xương trắng, chỉ còn lại quần áo nổi trên mặt bề mặt.

Đám Thi miết đó nhanh chóng gặm xong, giây tiếp theo nghe thấy giáo sư Âu nôn ọe một tiếng, ông thực sự chịu không nổi nữa.

Lối đi hẹp cộng với dòng máu hỗn hợp này khiến giáo sư Âu đã không nhịn được từ lâu.

Lúc này Thi miết lập tức tụ lại một chỗ, điên cuồng lao về phía đội khảo cổ, nhất thời khiến mọi người da đầu tê dại, chân nhũn ra.

Trương Như Long như đối mặt với đại địch, nhanh chóng ném đạn cháy ra, tiếng xèo xèo vang lên, một ngọn lửa bốc cao, lập tức thiêu đám Thi miết này bốc khói, mùi hôi thối càng khiến người ta khó lòng chịu đựng, mấy người phía sau lại không nhịn được mà nôn ra.

Lúc này mọi người vẫn còn sợ hãi, fan trong phòng trực tiếp liên tục bình luận! 'Trời ơi thứ này quá đáng sợ!' 'Không biết rốt cuộc có bao nhiêu con, liệu còn tới nữa không?' 'Chúng hình như không sợ nước, nếu mà mai phục dưới nước bất ngờ tập kích thì coi như xong đời cả lũ!' 'Hay là nghĩ cách xem có cách nào trị tận gốc không!' 'Dưới nước nguy hiểm, lên bờ đi!' 'Tôi có dự cảm, quân địch sẽ tới trong ba giây nữa.' Diệp Kiêu cau mày: 'Thi miết ăn xác thối, trong cổ mộ không có xác chết thức ăn thì sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông, có thể sống ngàn năm, một con mẫu trùng có thể sinh ra hàng ngàn con.

Đám Thi miết này đột nhiên xuất hiện, chắc là do lính đánh thuê đi vào vô tình làm chúng thức giấc nên mới xuất hiện.' Lời này khiến mọi người bàn tán, giáo sư Chu hỏi: 'Tiểu Diệp, theo ý cậu thì giờ phải làm sao?' Diệp Kiêu cau mày chặt: 'Cháu ước chừng Thi miết

vương vẫn chưa tỉnh dậy, nếu không thì tuyệt đối không chỉ có bấy nhiêu.' Câu này nói ra khiến ai nấy đều kinh hãi. 'Gì cơ?

Thế này mà còn gọi là chưa tỉnh sao!' Diệp Kiêu gật đầu: 'Hàng ngàn con Thi miết ẩn nấp trong cổ mộ, có thể tưởng tượng được, đây chỉ là một phần cực nhỏ thôi, nếu không thì bấy nhiêu cái xác kia không đủ cho chúng chia nhau đâu, chúng ta cũng sớm bị xé xác rồi.

Hiện tại đây chỉ là đội tiên phong thôi, chắc là Thi miết vương vẫn còn ở phía trước.' Nghe vậy giáo sư Chu có chút căng thẳng: 'Vậy phải làm sao đây, thực sự làm chúng kinh động thì hậu quả khó lường, chúng ta vào trong đó e là có đi không có về, chứ đừng nói gì đến việc tìm thấy mộ Lý Nguyên Hạo!' Giáo sư Chu thở dài một tiếng.

Lời nói của Diệp Kiêu lại khiến họ than ngắn thở dài. 'Hiện tại đám Thi miết này bị đánh thức khỏi giấc ngủ sâu, sống bao nhiêu năm, ngủ đông lâu như vậy, bụng đói cồn cào thì chúng chẳng quản là thịt thối hay người sống đâu, đều không bỏ qua.

Không thể chậm trễ, chúng ta mau đi thôi!

Chuẩn bị sẵn đạn cháy, nếu không xong thì chuẩn bị tất cả vật liệu dễ cháy!' Diệp Kiêu nói vậy làm mọi người hoảng hốt.

Nếu thực sự đụng phải đại đội Thi miết, dù có súng họ cũng chưa chắc có thể rút lui an toàn.

Huống hồ đây mới chỉ là khởi đầu, phía trước không biết còn bao nhiêu nỗi sợ và nguy hiểm chưa tên.

Mọi người vội vàng đi trong dòng nước tích tụ, cái xương trắng lúc trước 'ùng ục' một tiếng trồi lên, dọa mọi người đứng tim, e sợ có con Thi miết nào còn sót lại chui ra.

Diệp Kiêu thản nhiên cầm Hắc Kim Cổ Đao gạt cái xác sang một bên, rồi tiên phong dẫn đường phía trước.

Nhóm giáo sư Chu vội vàng theo sau.

Lối đi tối om tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có tiếng nước rơi tí tách.

Mọi người cố gắng bước đi thật nhẹ nhàng, e sợ làm động đến đám Thi miết trong bóng tối.

Không biết đi bao lâu, có thể cảm nhận được nước dưới chân ngày càng nông, cuối cùng cũng bước lên đất bằng, điều này khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không phải lội nước là tốt rồi, giẫm lên mặt đất khiến mọi người thấy yên tâm hơn nhiều.

Diệp Kiêu cầm đèn pin soi một vòng, phía trước là một cầu thang dài, không biết thông đi đâu.

Phía sau là nước tích tụ, giữa hai bên là một khoảng đất trống không lớn lắm.

Anh soi quanh một lượt, thấy không có vẻ gì là nguy hiểm, liền đề nghị: 'Nghỉ ngơi một lát đi!' Thấy nhóm giáo sư Chu vừa buồn ngủ vừa mệt, tuổi cao thì thể lực có hạn, nghe vậy mọi người đều gật đầu, không cố chấp nữa.

Giáo sư Chu ngồi bệt xuống đất thở dốc.

Đi suốt thời gian dài không nghỉ ngơi, ông thực sự mệt lử, lúc này chỉ thấy toàn thân rã rời.

Thấy mọi người đều ngồi xuống, Diệp Kiêu chủ động đề nghị: 'Giáo sư Chu, cháu đi lên phía trước thăm dò xem tình hình thế nào.

Mọi người cứ ở đây nghỉ ngơi, thấy sao ạ?' Nghe Diệp Kiêu nói vậy giáo sư Chu có chút lo lắng: 'Tiểu Diệp, mình cháu liệu có ổn không?' Trần Phong cũng nói: 'Đúng thế, tôi đi cùng cậu nhé!' Diệp

Kiêu từ chối: 'Không cần đâu, các anh bảo vệ tốt ba vị giáo sư đi, ngộ nhỡ có chuyện gì đông người vẫn an toàn hơn, mình cháu là được rồi.' Diệp Kiêu vung vẩy cây Hắc Kim Cổ Đao, giáo sư Chu cũng biết thực lực võ thuật của anh siêu cường.

Diệp Kiêu hiểu biết về cổ mộ còn hơn cả họ, lúc này cũng không còn cách nào khác, con đường phía trước chưa rõ thế nào, để anh đi thăm dò là lựa chọn tốt nhất.

Giáo sư Chu không còn cách nào khác đành nghe theo anh, gật đầu: 'Tiểu Diệp, hết sức cẩn thận, đừng gượng ép quá nhé.' Diệp Kiêu gật đầu, vác Hắc Kim Cổ Đao bước lên cầu thang lối đi, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Khán giả trước màn hình thấy Diệp Kiêu đi thì tim không khỏi thắt lại. 'Diệp Đảo gan dạ thật, cứ thế mà đi luôn?' 'Diệp Đảo một mình dấn thân, cảm giác như một anh hùng cô độc vậy.' 'Diệp Đảo không phải là đi luôn không về chứ?' 'Nói thật đây có đúng là lần đầu anh ấy tới không?

Cái thứ Thi miết kia ngay cả giáo sư Chu cũng không biết mà Diệp Đảo lại rõ như lòng bàn tay vậy?' 'Đã bảo anh ấy là dân đổ đấu rồi mà!' 'Làm sao có thể, Diệp Đảo của tôi là trang hán tử đích thực đấy!' Phòng trực tiếp bàn tán xôn xao, nhóm giáo sư Chu ở lại tại chỗ nghỉ ngơi, xem trên người có vết thương hay trứng sâu không, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng một lượt mới bổ sung nước và thức ăn, rồi bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Giáo sư Chu cứ nghĩ Diệp Kiêu chỉ đi xem phía trước một chút là quay lại ngay, nhưng đợi mãi mà chẳng thấy bóng dáng đâu.

Không một tiếng động, điều này khiến ông bắt đầu lo lắng. 'Tiểu Diệp e là không xảy ra chuyện gì chứ?' Câu này nói ra khiến mọi người cũng tiêu cực hẳn đi: 'Chắc không đâu, cậu ấy giỏi thế cơ mà,

mấy thứ tầm thường không lại gần cậu ấy nổi đâu.' 'Đợi thêm chút nữa xem sao!' Giáo sư Chu mắt nhìn thẳng về phía trước, cứ thế đợi cả tiếng đồng hồ.

Một tiếng trôi qua mà Diệp Kiêu vẫn chưa quay lại, lúc này mọi người đều đứng ngồi không yên.

Tim giáo sư Chu đập thình thịch, Tiểu Diệp không lẽ thực sự xảy ra chuyện gì sao?

Đã một tiếng rồi mà chưa thấy về, phải làm sao bây giờ.

Trên người anh không có vũ khí, chỉ vác một thanh trường đao, ngộ nhỡ gặp phải thứ gì bên trong e là gặp bất trắc!

Lối đi tĩnh lặng không một tiếng động, lúc này mọi người đều bắt đầu sợ hãi.

Trong bóng tối này Diệp Kiêu như một ngọn đèn soi sáng phía trước, có anh mọi người mới yên tâm.

Giờ ngay cả anh cũng biến mất, mọi người đều có chút hoảng hốt.

Chương 325

Nếu không có Diệp Kiêu mà gặp rắc rối thì họ e là không có cách nào đối mặt.

Còn khán giả trong phòng trực tiếp cũng bắt đầu công kích điên cuồng. 'Mẹ kiếp!

Tôi đã bảo mà, thằng nhóc này chuồn rồi!' 'Nó thông minh thế, giỏi thế, việc gì phải đèo bồng thêm bấy nhiêu người?' 'Biết đâu nó sớm đã biết dưới đất này chôn giấu thứ gì, nên đi trước để hội quân với bọn trộm mộ rồi!' 'Nó vốn dĩ là thế gia trộm mộ, lần này vào chắc chắn là để tuồn văn vật ra ngoài!' 'Diệp Đảo đúng là dân đổ đấu thứ thiệt, tâm cơ sâu sắc quá!' 'Chưa chắc, tôi thấy Diệp Đảo không giống người xấu, nếu không thì lăng mộ Thành Cát Tư Hãn nhiều báu vật thế anh ấy cũng đâu có động lòng.' 'Biết mặt không biết lòng, biết đâu mộ Lý Nguyên Hạo có nhiều báu vật hơn?

Lần này lại có trộm mộ, tám phần bọn chúng là cùng một hội!' Mọi người đồng loạt phỉ báng, sắc mặt giáo sư Chu cũng càng lúc càng u ám, bọn Trương Như Long nhìn chằm chằm vào lối đi, đợi hơn một tiếng đồng hồ cuối cùng cũng hết kiên nhẫn.

Trương Như Long đứng dậy cầm đèn pin: 'Tôi vào xem thế nào!' Anh ta định vào thì đột nhiên trong lối đi truyền đến âm thanh, có chút ánh sáng hắt ra.

Mọi người như đối mặt với đại địch, vội vàng đứng bật dậy, lên đạn định bắn ngay, thì nghe thấy bên trong một giọng nói quen thuộc: 'Đừng bắn, là tôi!' Nghe thấy giọng nói này, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, giáo sư Chu cũng theo đó mà mỉm cười.

Một lúc sau, Diệp Kiêu cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt mọi

người, giáo sư Chu vô cùng an lòng: 'Tiểu Diệp cháu cuối cùng cũng về rồi, làm mọi người lo phát khiếp, đi một cái là cả tiếng đồng hồ, cháu đã đi đâu vậy?' Diệp Kiêu quệt mồ hôi trên trán nói: 'Cháu đã tìm được một lối đi an toàn, đưa mọi người vào thôi, không sao rồi, mọi người thu dọn đồ đạc rồi xuất phát!' Nghe vậy mọi người mới khuây khỏa, nhưng vẫn có người nghi ngờ, anh đi một tiếng mà tìm được một con đường an toàn, làm sao có thể?

Mộ thất dưới đất này vô cùng phức tạp, lại còn có trộm mộ, Diệp Kiêu không lẽ thực sự đã tiếp xúc với đám người phía trước rồi sao?

Mọi người đầy rẫy nghi vấn, nhưng cũng không hỏi thêm, Trương Như Long càng cầm chắc súng, chỉ cần Diệp Kiêu có bất kỳ động thái lạ nào, anh ta nhất định sẽ xả cả băng đạn!

Diệp Kiêu ung dung dẫn họ đi tiếp, bước lên cầu thang không lâu sau đã ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc, khiến mọi người không nhịn được mà nhíu mày.

Con đường phía trước càng đi càng hẹp, chỗ hẹp nhất chỉ đủ một người nghiêng mình đi qua, mọi người không khỏi tò mò, Diệp Kiêu làm sao tìm được con đường như vậy?

Bế tắc khó đi thế này, chẳng lẽ trong mộ thất không còn con đường nào khác, mà cứ phải dẫn họ chui vào đây?

Chỗ này mà có biến gì e là cả đội bị quét sạch.

Ngay lúc này dưới chân giẫm lên tiếng kêu rắc rắc, mọi người run sợ, cũng có người bạo dạn dùng đèn pin soi xuống đất.

Lập tức đại kinh thất sắc!

Chỉ thấy trên đất nằm vô số xác sâu đen, nhìn kỹ lại thấy dày đặc, dường như là vào đúng ổ sâu vậy.

Thảo nào mà khó ngửi thế, chỉ là tại sao ở đây lại có nhiều xác sâu

thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giáo sư Âu ngồi xuống ra hiệu cho mọi người đừng đi tiếp, quan sát kỹ xong liền kêu lên: 'Thi miết!

Đây là xác Thi miết!' Ông rọi đèn pin soi kỹ, thấy trên đất xác chết dày đặc, con Thi miết này trông hơi giống con cà cuống lai rết nước.

Chân trước đặc biệt sắc bén, kích cỡ rất lớn, một con to khoảng bằng nửa bàn tay, to thế này mà cắn vào người thì chắc chắn rách cả da lẫn thịt.

Loại sâu lớn này có răng trước vô cùng sắc bén, loài côn trùng mà lại có hàm răng sắc lẹm thế này đúng là hiếm thấy.

Chẳng trách đám Thi miết tụ lại có thể gặm sạch cả cái xác, quan sát cự ly gần thế này, hình ảnh thực sự rõ nét, lại gần nhìn thấy hình dạng Thi miết, mọi người không khỏi rùng mình, lập tức thấy một trận buồn nôn, và lúc này mọi người cũng hiểu ra, liền lại gần xem. 'Mấy con Thi miết này dường như bị chém làm đôi.' Giáo sư Âu lẩm bẩm, sau đó lại tìm một con khác, mới phát hiện con nào cũng bị chém đứt ở giữa, trên đất ngoài xác sâu vương vãi còn có một số chất lỏng nhầy nhụa màu xanh lá cây.

Ông lập tức hiểu ra, ngẩng đầu nhìn Diệp Kiêu, giáo sư Âu run giọng hỏi: 'Tiểu Diệp, là cháu làm sao?' Diệp Kiêu phía trước thản nhiên nói: 'Vâng, vô tình xông vào gặp phải, chỉ có một con đường này, không còn cách nào khác đành phải chém hết thôi, may mà ngoài Thi miết ra không còn nguy hiểm nào khác.' Nghe vậy mọi người đều kinh hãi!

Xem ra một tiếng đồng hồ Diệp Kiêu đi trước đó chính là để chiến đấu với đám Thi miết!

Mọi người nhìn đám xác bọ bất động kia mà sững sờ.

Giáo sư Âu và những người khác nhìn Diệp Kiêu, thấy anh cầm đèn pin chiếu rọi, như một dũng sĩ cô độc đang mở đường phía trước, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao toát ra tia sáng lạnh lẽo.

Mới vừa rồi, một mình anh đã xông vào đoạn hành lang này đối mặt với đám Thi Miết đông đúc, không hề bỏ chạy mà chọn cách nghênh chiến trực diện.

Khi nhìn thấy Thi Miết, phản ứng đầu tiên của họ là chạy, còn Diệp Kiêu lại có thể đối mặt trực tiếp, một mình anh không biết đã phải trải qua bao nhiêu sợ hãi.

Mọi người đều trợn tròn mắt nhìn bóng lưng của Diệp Kiêu, trong phút chốc cảm thấy anh thật vĩ đại!

Anh là một dũng sĩ cô độc, lặng lẽ tiến về phía trước thám hiểm, dấn thân vào hang cọp.

Nên nhớ đây là loài côn trùng ăn thịt có thể rỉa sạch xác thối và cả người sống.

Diệp Kiêu vậy mà dựa vào sức mình để mở ra con đường sống cho họ, vậy mà họ còn nghi kỵ anh, thật đáng chết!

Mọi người đều chấn động không thôi, Diệp Kiêu và họ chẳng có quan hệ lợi ích nào, thậm chí không có huyết thống, đến bạn bè cũng chưa hẳn, vậy mà hiện tại lại sẵn sàng tiên phong khai đường để giành lấy hy vọng sống cho họ.

Tâm lý mọi người lúc này vô cùng chấn động và cũng bị Diệp Kiêu làm cho cảm động sâu sắc.

Tiểu Diệp gia nhập đội khảo cổ không phải để họ giúp đỡ, mà là đám người này không thể rời xa Tiểu Diệp.

Trong phòng livestream, khán giả cũng kinh ngạc không kém, sau đó là tràn ngập sự hối lỗi. "Tôi rút lại lời vừa nãy, thật xin lỗi!

Là tôi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi!" "Tôi đã bảo Diệp Đảo là đỉnh nhất mà, anh hùng chính là anh hùng, chẳng bao giờ nói mấy lời hoa mỹ, một chữ thôi: Chiến!" "Mấy đứa bảo Diệp Đảo cùng phe với bọn trộm mộ đâu, ra đây xin lỗi công khai mau!" "Đúng thế, tâm mình bẩn lại cứ nghĩ người khác cũng bẩn, Diệp Đảo của tôi gốc gác chính trực lắm!" "Diệp Đảo là người sống thật, tuyệt đối không vì chút lợi nhỏ mà bỏ mặc mọi người đâu." "Diệp Đảo đáng để kết giao đấy, có việc là anh ấy lên thật!" "Diệp Đảo yyds!" "Diệp Đảo ơi, tôi phải tặng anh bài hát Cô Dũng Giả mới được!" "Nếu không phải tôi nhát gan, tôi cũng muốn theo Diệp Đảo làm một ván." Khán giả trong phòng livestream không tiếc lời khen ngợi Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu lại mang vẻ mặt không quan tâm, anh vốn dĩ ra để dẫn đường, không giết đám bọ này thì sao vào được?

Ánh mắt mọi người nhìn anh lúc này khiến anh hơi thấy nổi da gà.

Giáo sư Chu vỗ vai Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, vất vả cho cháu rồi." Diệp Kiêu nhún vai: "Không có gì, đi thôi, mọi người cẩn thận một chút." Lúc này đường phía trước còn dài, mọi người cũng không làm mất thời gian nữa, giáo sư Chu phẩy tay, đi theo Diệp Kiêu về phía trước.

Đoạn hành lang này dài khoảng ba mươi mét, Diệp Kiêu đã xông thẳng vào chém giết vô số Thi Miết để thông suốt con đường.

Khi họ xuyên qua hành lang, cuối cùng cũng đến một đại điện.

Cả đại điện rộng khoảng bằng ba sân bóng rổ, nhìn qua là một mộ thất bồi táng, xung quanh có mười hai cột rồng điêu khắc ngũ trảo kim long sống động như thật.

Dù chỉ là mộ bồi táng nhưng trang trí bên trong cực kỳ xa hoa, đồ bồi táng không ít.

Ngay cả lan can xung quanh cũng được điêu khắc từ bạch ngọc, bên trên khắc hình đầu sói, đây là đỉnh cột hình đầu sói trên quân kỳ Tây Hạ.

Nhìn ký hiệu niên đại, dù không phải mộ Lý Nguyên Hạo thì cũng là nhân vật cấp cao trong quân đội Tây Hạ.

Chỉ là đồ bồi táng bên trong đã bị xới tung lộn xộn, rõ ràng đám lính đánh thuê đã đi qua đây.

Trên mặt đất bằng phẳng vương vãi mười mấy chiếc hòm và một chiếc quan tài.

Mọi người nhíu chặt mày, thầm mắng trong lòng: "Đám lính đánh thuê này lấy đồ thì lấy, việc gì phải bày bừa bẩn thỉu thế này!" "Đúng thế, nhìn mấy món đồ gốm này xem, vỡ nát hết rồi, lũ khốn nạn!" Điều này khiến mọi người tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, lũ lính đánh thuê này thật quá quắt, điên rồi sao?

Đồ có thể lấy, sao phải phá hoại!

Nhìn mộ thất bị xới tung, giáo sư Chu đỏ cả mắt, dù chưa biết bên trong cụ thể là gì nhưng nhìn số văn vật này cũng thấy có niên đại rồi.

Giờ bị đập vỡ thế này, thật đáng hận!

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng điên cuồng bình luận mắng mỏ.

Chương 326

"Đám cháu chắt này chẳng để lại chút gì cho con cháu đời sau, tuyệt đường thế này sau này sinh con không có lỗ đít!" "Đi đến đâu dọn sạch đến đó cũng được nhưng đừng phá hoại chứ!

Đây là tổn thất lớn thế nào đối với giới khảo cổ!" "Lũ khốn này trong mắt chỉ có tiền, ngoài tiền ra còn biết gì nữa?" "Chúng là quân đoàn Hắc Thủy, hình như của nước ngoài, đương nhiên không tôn trọng lịch sử Đại Việt chúng ta rồi." "Lạ thật, hình như chúng không phải đang trộm mộ mà là đang tìm thứ gì đó, các bạn nhìn xem, trên đất vẫn còn bát vàng kìa!" "Đúng thế, vứt bát vàng không lấy, lại đi lục lọi cái gì ở đây?" "Chẳng lẽ chúng không biết nhìn hàng sao?" Đột nhiên Miêu Phong chỉ tay xuống đất kêu lên: "Giáo sư Chu ông nhìn xem, kim ngân ngọc khí vẫn còn đây, sao chúng không mang đi?

Ngược lại mấy thứ này đều bị đập vỡ, còn bị lật tung lên, rốt cuộc chúng muốn làm gì?" Giáo sư Chu đi tới xem xét, cả đại điện có tổng cộng mười hai chiếc hòm, chính giữa là một chiếc quan tài.

Trong hòm bị xới tung lên, có hòm bị đổ sạch ra ngoài nhưng đồ đạc bị giẫm hỏng hết mà không ai lấy, chuyện này là sao?

Giáo sư Âu nhắc nhở họ: "Mục đích của đám người này dường như không nằm ở tài bảo mà là một thứ gì khác.

Các ông có nhớ lần ở lăng mộ Cổ Thục không, đám lính đánh thuê đó hình như cũng đang tìm thứ gì đó nhưng không thành công.

Lần này lại thuê quân đoàn Hắc Thủy, dường như chúng vẫn đang tiếp tục, chẳng lẽ lăng mộ Cổ Thục và lăng mộ này có cùng một bí mật?" Giáo sư Chu trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Nếu thật sự là như vậy thì nhóm lính đánh thuê này và nhóm ở lăng mộ Cổ Thục lần

trước là cùng một bọn.

Chúng quanh năm được thuê bởi một tổ chức mộ huyệt ngầm ở Đại Việt, dường như là để tìm kiếm một thứ gì đó, hễ có cổ mộ là nhất định có bóng dáng của chúng.

Bao nhiêu năm nay không biết chúng đã hủy hoại bao nhiêu cổ mộ của chúng ta, thật sự là lũ hút máu trên lịch sử khảo cổ Đại Việt!" "Đám này hung hãn cực độ, thật quá ngông cuồng!" Nghe xong lời giáo sư Chu, mọi người đều hít một hơi lạnh.

Lúc này giáo sư Chu lập tức quyết đoán: "Mọi người mau chóng thu thập ghi chép lại những đồ bồi táng này, cái nào cần chụp ảnh thì chụp, để sau này làm hồ sơ khảo cổ.

Dù đã bị hư hại, nhưng những mảnh vỡ này vẫn có giá trị nghiên cứu, sau này mang ra ngoài phục chế, ôi!" Giáo sư Chu đau lòng không thôi, đây đều là những báu vật, là một phần không thể tách rời của lịch sử Đại Việt.

Bị hủy hoại thế này, giáo sư Chu dĩ nhiên không đành lòng.

Giáo sư Âu cũng thở dài: "Chúng không tìm được thứ cần tìm nên quay lại phá hoại rồi lấy trộm đi, chúng ta thật sự tổn thất nặng nề." Nghe giáo sư Âu nói vậy, mọi người bắt đầu hành động.

Diệp Kiêu quan sát xung quanh, nhìn chiếc quan tài trong mộ thất, bất giác bước tới.

Phía sau mọi người đang bận rộn phân loại ghi chép, anh bước thong thả đến trước quan tài.

Chiếc quan tài này có hình dáng rất kỳ lạ, nắp quan tài đậy kín nhưng bên trong lại thoang thoảng mùi máu tanh.

Theo tính cách của đám lính đánh thuê, đến mấy cái hòm bồi táng kia còn bị lục tung thì sao có thể bỏ qua chiếc quan tài này?

Chúng nhất định sẽ không bỏ lỡ.

Diệp Kiêu cau mày nhìn kỹ, khi ngồi xuống, anh thấy quanh quan tài có chất lỏng, anh đưa tay chạm vào, là màu đỏ, đưa lên mũi ngửi nhẹ, là máu!

Anh lập tức hiểu ra vấn đề.

Lúc này đội khảo cổ đã ghi chép xong toàn bộ đồ bồi táng, những mảnh gốm sứ được thu gom lại, xác định niên đại chính là Tây Hạ, xem ra đây đúng là mộ Tây Hạ.

Tuy niên đại đã xác định nhưng mục đích của chúng là gì?

Đám lính đánh thuê rốt cuộc tìm cái gì mà có thể phá hoại đến mức này, thật là phí phạm của trời!

Lúc này vàng ngọc đã được thu gom gọn gàng, hòm cũng đã đóng lại, Diệp Kiêu nhìn quanh rồi nhìn lại chiếc quan tài, trong lòng đã hiểu rõ.

Mọi người lúc này mới chú ý đến chiếc quan tài, vây quanh lại. "Trong quan tài này bồi táng ai vậy?" "Trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn bồi táng đại tướng quân, vậy người trong quan tài này chức vị chắc cũng không thấp." "Tôi đoán cũng là nhân vật cỡ tướng quân, nếu không sao lại ở chỗ này, quy cách đồ bồi táng ở đây khá cao, ngoài vàng bạc ngọc khí ra còn có bát đĩa sứ trắng, đây chắc là đồ của hoàng tộc.

Thời xưa tướng quân lập công, được đứng vào hàng công khanh cũng là chuyện thường." "Mở ra xem thử đi!" Mọi người bàn tán xôn xao, chuẩn bị mở quan tài, khán giả trong phòng trực tiếp có chút căng thẳng. "Không có cương thi chứ!" "Sợ quá, giờ cứ thấy quan tài là lại nghĩ đến con cương thi lớn lần trước!" "Đợi đã, để tôi ăn nốt miếng thịt kho tàu này đã!" "Lầu trên ông nặng đô thật đấy, vừa xem đào mộ

vừa ăn thịt!" Mọi người nhất thời phấn khích, vừa căng thẳng vừa sợ hãi.

Diệp Kiêu đột nhiên thốt ra một câu: "Quan tài này đã bị mở ra rồi." Nghe vậy, mọi người sững sờ: "Cậu nói gì?

Mở rồi á?" "Sao có thể!

Nắp quan tài đang đậy kín thế kia, sao lại bị mở rồi?" "Đúng thế, mấy cái hòm bị lục tung, nếu là quan tài thì nắp chắc chắn phải mất rồi chứ!" Khán giả trong phòng trực tiếp cũng nghi ngờ. "Diệp Đảo có phải hơi quá nhạy cảm không?" "Đúng đấy Diệp Đảo, không thể nào đâu, quan tài bị mở thì lũ thỏ đế kia sao có thể ngoan ngoãn đậy nắp lại được!" "Diệp Đảo, biết anh giỏi rồi nhưng không cần lúc nào cũng ra vẻ thế đâu." "Phải đấy Diệp Đảo, vụ này giải thích thế nào?" Giáo sư Chu cũng hỏi: "Tiểu Diệp, sao cháu lại nói vậy?" Diệp Kiêu nhíu chặt mày, vỗ vỗ vào quan tài giải thích: "Lúc nãy mọi người tiến vào, chúng ta thấy một cảnh tượng lộn xộn, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng không động lòng trước những thứ này.

Lính đánh thuê và bọn trộm mộ về bản chất chẳng khác gì nhau, đã vào mộ thì không bao giờ để tay không, nếu không lần này chúng vào đây chết nhiều người như vậy, chẳng lẽ lại không thu được chút lợi lộc nào mà bỏ đi sao?

Không đời nào!

Lính đánh thuê được thuê, dùng mạng để đánh cược, chúng chẳng phải quý ông gì đâu.

Ở đây có nhiều đồ bồi táng như vậy, nhìn mức độ vương vãi thì thấy chúng không hề thiếu hứng thú.

Các ông nhìn mấy cái hòm này đi, chỉ còn một nửa, chứng tỏ chắc chắn có một phần đã lọt vào túi chúng rồi, chẳng qua vì đồ quá nhiều

nên mới không mang hết được thôi.

Chúng rời đi rất vội vàng, nếu không cũng không giẫm nát mấy cái bát đĩa này, cộng thêm trên nắp quan tài có dấu vết móng vuốt đen, thấy không?" Diệp Kiêu vỗ vào nắp quan tài, chỉ thấy ở góc trên bên phải quả thực có một vết cào sâu.

Lúc đầu họ đều tưởng là do lính đánh thuê vô ý va quẹt làm hỏng, nhưng giờ nghĩ lại thì đúng là vậy thật.

Nhưng lúc này mọi người vẫn bán tín bán nghi, ngay cả giáo sư Chu cũng không dám tin. "Cứ cho là đã mở rồi, vậy bên trong rốt cuộc là ai?" "Đúng thế, sao chúng lại lịch sự thế, còn đậy nắp lại, chẳng lẽ đột nhiên biết điều rồi sao?" Diệp Kiêu nhún vai: "Cái đó tôi không biết, nhưng sau khi mọi người mở quan tài ra thì nhất định phải cẩn thận một chút." Lời nói của Diệp Kiêu khiến họ không khỏi nhíu chặt mày, cả nhóm tản ra xung quanh.

Trương Như Long và Trần Phong phụ trách đẩy nắp quan tài.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, mấy người họ vô cùng căng thẳng, chỉ sợ bên trong đột nhiên nhảy ra thứ gì đó.

Đây là cổ mộ, chuyện gì cũng có thể xảy ra, rất có thể xuất hiện những rủi ro chưa biết.

Vạn nhất là Thi Miết thì tiêu đời.

Những người khác lên đạn, súng chĩa thẳng vào quan tài.

Trương Như Long và Trần Phong nhìn nhau một cái, cả hai đồng thời đẩy ra.

Cạch cạch cạch!

Khi quan tài mở ra, mọi người đều tản ra, lập tức mười mấy họng súng chĩa vào bên trong.

Một mùi máu tanh nồng nặc lập tức lan tỏa.

Mọi người bịt mũi lùi lại vài bước, không có cương thi, cũng không có xác khô.

Lúc này mọi người mới từ từ tiến lại gần, chỉ thấy trong quan tài đầy ắp máu, trong quan tài không có tướng quân, cũng không có xác khô nào, mà là xác của một tên lính đánh thuê!

Thấy hắn mặt mày dữ tợn, hai tay co quắp như móng gà, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp, miệng hơi há ra, đồng tử thu nhỏ, mặt mũi khô khốc như bị hút cạn máu.

Đây rõ ràng là bị dọa chết tươi, đến mắt cũng không kịp nhắm.

Khuôn mặt dữ tợn như vậy khiến mọi người kinh hãi sững sờ.

Khi ống kính quay đến, phòng trực tiếp lập tức bùng nổ bình luận!

Chương 327

"Comment hộ thể!

Comment hộ thể!" "Trời ơi, hóa ra là lính đánh thuê, chẳng lẽ hắn bị xác chết trong quan tài lôi vào?" "Bên trong chắc chắn có cương thi lớn, mau lật lên xem đi!" "Bên dưới còn thứ gì khác không?

A di đà phật!

Bảo trọng bảo trọng!" "Nhất định đừng để tôi thấy thứ gì không nên thấy!" "Diệp Đảo, mau rút Hắc Kim Cổ Đao của anh ra chuẩn bị đi, vạn nhất là cương thi lớn thì sao?" Mọi người trong đội khảo cổ cũng thấy thật khó tin, trong quan tài sao có thể là lính đánh thuê?

Chẳng lẽ giống như lần ở lăng Thành Cát Tư Hãn, kẻ trộm mộ bị giết và kẻ thay thế là cương thi!

Mọi người lập tức căng thẳng, bọn Trương Như Long càng lên đạn súng chĩa thẳng vào xác chết trong quan tài, chỉ sợ hắn đột nhiên bật dậy trỗi dậy!

Còn Diệp Kiêu thì đưa Hắc Kim Cổ Đao ra hất cái xác đi, khi cái xác từ từ lật lại, họ thấy phía sau lưng cái xác ngập trong máu có vô số móc ngược, một cái móng vuốt sắc nhọn ghim chặt vào da thịt hắn, vết máu thấm ra từ quần áo.

Máu trong quan tài đều là của tên lính đánh thuê này! "Chuyện này là sao?" Mọi người kinh ngạc không thôi, Diệp Kiêu dùng cổ đao chọc chọc bên trong, ngoài những móc ngược ra thì không có bất kỳ xác chết nào.

Chuyện này là thế nào?

Phát hiện này khiến mọi người ngẩn ngơ, xác chết ban đầu đâu

rồi?

Mọi người nhất thời đều mờ mịt, xác chết trong quan tài biến mất, vậy khả năng cao là đã biến đổi rồi, có bài học nhỏ lần trước, mọi người không nhịn được hít sâu một hơi, lập tức nắm chặt súng trong tay.

Đặc biệt là Miêu Phong, lần trước suýt chút nữa đã bị cương thi gặm rồi, nếu không có Diệp Kiêu thì e là chẳng còn mạng mà về.

Lúc này càng kinh hãi hơn, mọi người xung quanh nhìn một vòng tìm kiếm xác chết.

Lúc này Diệp Kiêu lùi lại đứng ở góc, trong lòng khẽ động, trong đầu đột nhiên vang lên một tiếng máy móc quen thuộc!

Hệ thống cuối cùng cũng xuất hiện!【Đinh!

Phát hiện ký chủ tiến vào cổ mộ, chỉ dẫn đội khảo cổ hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn, nhận ngẫu nhiên phần thưởng hậu hĩnh từ hệ thống!】 Hệ thống này đúng là ngày càng oái oăm, còn ban thưởng ngẫu nhiên nữa.

Phần thưởng lần trước là từ bao giờ rồi nhỉ?

Diệp Kiêu bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng sau đó tìm một nơi không có người để sử dụng Hoàng Kim Đồng, anh suýt quên mất mình còn có món bảo bối này.

Sử dụng Hoàng Kim Đồng, Diệp Kiêu quay lại đứng trước quan tài, nhìn đống máu kia, xuyên qua quan tài và xác tên lính đánh thuê, anh đã nhìn rõ mọi việc.

Lúc này mọi người đều đang suy đoán liệu có khả năng biến xác hay không, ai nấy đều căng thẳng, Diệp Kiêu lại thong dong nói một câu: "Ở đây vốn dĩ không có xác chết." Nghe vậy mọi người kinh ngạc vô cùng. "Không có xác?

Sao có thể!

Đây là quan tài mà!" "Phải đấy Tiểu Diệp, cháu có nhìn nhầm không, quan tài này không để xác chết chẳng lẽ chỉ dùng để trang trí?" "Đừng bảo tôi đây là phong cách trang trí Tây Hạ nhé!" Mọi người nói đùa, ngay cả bọn Trần Phong cũng thấy nực cười.

Diệp Kiêu lắc đầu giải thích: "Đây là một ngôi mộ giả (nghi quan), chỉ dùng để đánh lạc hướng, thực tế chủ yếu là để đánh lừa kẻ trộm mộ." Diệp Kiêu chỉ vào những móc sắt sau lưng tên lính đánh thuê: "Mọi người nhìn đi, thực tế trong quan tài có lắp cơ quan bật nhảy, chỉ cần có người mở quan tài là sẽ bị lôi vào bên trong, sau đó móc sắt ở đáy quan tài sẽ giữ chặt người mở quan tài, ghim chặt lấy hắn, đồng thời nắp quan tài đóng lại, như vậy dù hắn có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được." "Tên lính đánh thuê này khả năng cao là bị lôi vào, vì bất ngờ và bị đóng nắp quan tài nên bị dọa chết tươi." Nghe vậy, mọi người nhìn Diệp Kiêu với vẻ mặt không thể tin nổi, lúc này Diệp Kiêu dùng Hắc Kim Cổ Đao chém vào đáy quan tài, quan tài này làm bằng gỗ nam, một đao hạ xuống, đáy quan tài lập tức khuyết một miếng, máu bên trong chảy ào ào ra đất, dần lộ ra bộ mặt thật.

Lúc này mọi người tiến lại gần mới nhìn rõ cấu tạo bên trong.

Đúng như Diệp Kiêu đã nói, đáy quan tài khảm một thiết bị dài khoảng một mét, móc sắt đều nối với đáy, một đoạn khác khảm trên nắp quan tài.

Chỉ cần có người mở quan tài, móc sắt sẽ tự động thò ra, hễ móc trúng là sẽ không buông, cho nên sau gáy tên lính đánh thuê này cũng có một vết thương xuyên thấu, chắc là bị móc trúng gáy trước rồi lôi vào quan tài, vừa vặn cả người nằm sấp xuống.

Diệp Kiêu lại nói: "Đám lính đánh thuê này kinh nghiệm chưa đủ, nếu không cũng không vì chút biến cố nhỏ này mà kinh hoàng bạt vía,

xem ra chúng đang chia nhau hành động thì đột nhiên bị dọa, cho nên mới hoảng loạn bỏ chạy, nếu không hiện trường sẽ không loạn thế này!" "Chắc chúng cũng không ngờ đây là một ngôi mộ giả, ừ, nhất định là vậy rồi!" Thấy vậy mọi người đều hiểu ra, phòng trực tiếp lập tức sôi sục. "Quan trọng vẫn phải là Diệp Đảo của tôi, mưu tính sâu xa, thấu hiểu mọi chuyện!" "Diệp Đảo đỉnh thật đấy!

Làm sao mà nhìn ra được vậy?" "Chẳng phải tôi đã nói Diệp Đảo là bậc thầy sao?

Ngôi mộ này cứ như nhà mình vậy, cái gì cũng không giấu nổi anh ấy!" "Diệp Đảo quá tuyệt, đôi mắt đó cứ như nhìn xuyên thấu bằng hợp kim titan vậy, nhiều máu thế kia mà vẫn nhìn thấy được." "Nói là bọn chúng thiếu kinh nghiệm nên mới chạy, còn Diệp Đảo bình tĩnh phân tích mọi chuyện là vì kinh nghiệm trộm mộ phong phú sao?" "Này, đừng nói thẳng tuột ra thế, đây gọi là nhìn thấu hiện tượng thấy bản chất, mắt Diệp Đảo không phải mắt thường, đó là được tôi luyện qua bao nhiêu cổ mộ rồi, người thường sao bì được?" "Đám hữu dũng vô mưu chỉ biết dùng thuốc nổ kia sao so được với Diệp Kiêu từ nhỏ đã được nghe chuyện trộm mộ thay cho giáo dục sớm chứ, phải không Diệp Đảo?" Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, vỗ vỗ vai anh: "Tiểu Diệp, lúc then chốt vẫn phải dựa vào cháu thôi!" "Có kiến thức chuyên môn đúng là khác hẳn!" Giáo sư Âu cũng khen ngợi không ngớt: "Đúng vậy, lúc đầu họ nói cháu tuổi trẻ tài cao kinh nghiệm phong phú ta còn không tin, lần này tận mắt chứng kiến quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiểu Diệp, cháu nói xem, trong mộ này còn gì mà cháu không biết không?" "Đúng đấy Tiểu Diệp, cổ mộ này nhiều lắt léo quá, cháu phổ biến kiến thức cho chúng ta một chút, để lúc gặp chuyện gì còn biết đường mà lần." Giáo sư Chu vẻ mặt hứng thú nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu hơi ngượng ngùng: "Giáo sư Chu, kiến thức này của cháu cũng là nghe chú ba kể lại thôi, cháu chẳng có chút kinh nghiệm

thực chiến nào đâu." Nghe vậy giáo sư Chu lộ vẻ mặt "ta tin cháu mới lạ", Diệp Kiêu tỏ vẻ bất đắc dĩ, anh tuy có gian lận nhưng Hoàng Kim Đồng cũng chỉ giúp anh nhìn thấy bản chất trước mắt, còn bảo nhìn xuyên tường thì vẫn chưa làm được.

Khổ nỗi giờ họ căn bản không tin anh!

Mọi người nhìn Diệp Kiêu với ánh mắt hơi cổ quái, Diệp Kiêu thản nhiên quay đầu đi: "Cái đó, chúng ta xem đường phía trước thế nào đi, ở đây hình như cũng chẳng có gì đặc biệt." Diệp Kiêu khẽ ho một tiếng rồi tìm lối thoát.

Đám lính đánh thuê chắc chưa đi xa, tranh thủ thời gian vẫn có thể đuổi kịp.

Giáo sư Chu cười cười rồi đi theo Diệp Kiêu về phía trước.

Một nhóm người lên đạn súng, soi đèn pin, mới đi được vài bước thì nghe thấy tiếng sột soạt bên tai, lập tức cảnh giác!

Bên phải đại điện là một phiến cửa đá, âm thanh phát ra từ bên trong.

Mọi người bị âm thanh đó làm cho im bặt.

Bọn Trần Phong lên đạn súng, bổ sung băng đạn.

Miêu Phong không nhịn được nuốt nước bọt, run rẩy nói: "Thứ gì vậy?" Không ai trả lời, trong mộ thất yên tĩnh chỉ có tiếng sột soạt không ngừng vang vọng.

Đúng lúc này, từ trong khe tường kín kẽ, đột nhiên bò ra một con bọ đen xì, với đôi răng lớn cùng đôi chân trước sắc nhọn, ngay lập tức khiến mọi người da đầu tê dại! "Thi Miết!" "Chết tiệt!

Sao vẫn còn nữa!" Mọi người lập tức hoảng loạn, giây tiếp theo, vô số Thi Miết chui qua khe hở bò ra, mọi người hốt hoảng lùi lại, chỉ

thấy một đám Thi Miết đông nghịt lao về phía quan tài.

Hóa ra là mùi máu đã thu hút chúng.

Đám Thi Miết như thủy triều lao về phía quan tài, trong chốc lát đã nhấn chìm nó.

Tiếng sột soạt vang vọng không ngừng, mùi máu tanh xộc vào mũi kích thích tâm can mỗi người.

Ống kính hướng về phía Thi Miết, sau vài giây, đám Thi Miết tản ra, chỉ để lại một bộ xương trắng, khả năng rỉa thịt này thật kinh khủng, dù là thợ róc xương chuyên nghiệp cũng không thể làm sạch đến thế.

Sau khi no nê, đám Thi Miết tản ra và nhanh chóng nhắm mục tiêu vào đội khảo cổ.

Ngay lập tức, Trương Như Long hét lớn: "Cút mẹ chúng mày đi!

Ăn một quả này!" Bùm!

Bom xăng được ném ra, Trương Như Long xả một băng đạn trúng đích, ngay lập tức một quầng lửa bùng lên, không khí nồng nặc mùi khét, trực tiếp đẩy lùi sự tấn công của Thi Miết!

Ngay khi mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm thì đám Thi Miết lớp sau nối tiếp lớp trước tràn lên, nhanh chóng chất thành một ngọn núi nhỏ cao ngang người.

Chương 328

Thấy cảnh này, mọi người vội vàng ném bom xăng, không nói hai lời thiêu rụi toàn bộ đám bọ này!

Diệp Kiêu biết, chỉ dùng bom xăng là không đủ, phải biết đây là Thi Miết, tốc độ sinh sản rất nhanh, nếu không tìm được bọ chúa (mẫu trùng) thì dù có bắn hết đạn cũng vô ích.

Lúc này Diệp Kiêu dời mắt về phía cửa đá, Hoàng Kim Đồng không nhìn xuyên qua tường được nhưng có thể nhìn thấy vật thể ẩn giấu trong cửa đá.

Cái gọi là nhìn thấu hiện tượng thấy bản chất chính là đạo lý này.

Nhân lúc mọi người trong mộ thất đang điên cuồng ném bom xăng, Diệp Kiêu đi đến chỗ cửa đá, phía sau vang lên tiếng la hét và tiếng đạn nổ dày đặc.

Diệp Kiêu nhìn chằm chằm cửa đá, nhanh chóng tìm ra cơ quan, đưa Phát Khâu Chỉ ra, trực tiếp cắm vào khe hở, cứng rắn lôi một viên gạch ra, lộ ra một hốc lõm.

Giáo sư Chu lúc này chú ý tới Diệp Kiêu, thấy anh như vậy không khỏi kinh ngạc.

Giây tiếp theo anh ấn vào hốc lõm trên tường, cửa đá cạch cạch mở ra.

Nhanh chóng lộ ra một bức tường xương trắng, nhìn hình dáng thì không biết đã bao nhiêu năm rồi.

Đây là một khe hở rộng khoảng nửa người, bên trong chất đầy xương trắng, cảnh tượng này khiến giáo sư Chu chạy tới kinh ngạc. "Đây là...!" "Bọ chúa." Diệp Kiêu thản nhiên mở lời, "Đoạn hành lang

lúc đầu chỉ là nơi chúng trú ngụ, đây mới là hang ổ, bọ chúa chắc đang ở đây." Nghe vậy, mọi người phía sau cũng nhìn qua, bom xăng cơ bản đã dùng hết, lúc này Thi Miết vẫn đang không ngừng áp sát.

Diệp Kiêu trực tiếp lấy xăng trong ba lô ra, đây là thứ nhặt được ở doanh trại trước đó, đổ thẳng vào khe hở, sau khi châm lửa một ngọn lửa lập tức bùng lên, đốt cháy bên trong nghe tiếng xèo xèo.

Thậm chí có thể nghe thấy tiếng kêu sắc nhọn phát ra từ bên trong.

Âm thanh này khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Khán giả trong phòng trực tiếp há hốc mồm! "Tiếng gì vậy?

Sao tôi cảm giác như có người ở bên trong thế?" "Diệp Đảo đây là đang đốt ổ Thi Miết à?" "Không hổ là Diệp Đảo của tôi, ít nói nhưng làm nhiều, lên là chiến luôn!" "Không biết bọ chúa Thi Miết trông thế nào, rắc thêm ít bột tiêu muối thì đúng vị!" "Lầu trên nặng đô quá đấy!" "Chuyện, ở Đại Việt chúng ta chẳng có gì là không ăn được, chiên xào nấu nướng, kho tàu hấp thanh, không ăn được thì làm thuốc!" "Vãi thật, mấy ông tâm hồn rộng mở quá, đây là cổ mộ đấy, ăn xác thối mà cũng dám, không sợ biến dị à!" Phong cách trong phòng trực tiếp bắt đầu đi chệch hướng, phía bên này Diệp Kiêu vẫn nhìn chằm chằm, dưới Hoàng Kim Đồng mọi thứ đều rõ mồn một.

Anh đột nhiên đưa Hắc Kim Cổ Đao ra, nhắm thẳng vào đống xương trắng đâm vào, chỉ nghe thấy một tiếng kêu sắc nhọn, khi rút đao ra, trên mũi đao là một con bọ chúa to lớn, bụng căng tròn, khiến mọi người sững sờ.

Diệp Kiêu không ngần ngại ném con bọ vào đám lửa.

Phụt!

Xác bọ nổ tung, một bụng vật thể dạng hạt màu trắng rơi ra, toàn bộ bị thiêu cháy.

Sau đó xác bọ cũng hóa thành tro bụi.

Bọ chúa vừa chết, phía Trương Như Long lập tức nhẹ nhõm hơn nhiều, chẳng mấy chốc đội quân Thi Miết cũng bị tiêu diệt hoàn toàn.

Cả đại điện mộ thất tràn ngập mùi hôi thối nồng nặc của xác bọ bị thiêu cháy, khiến người ta buồn nôn.

Nhưng điều đáng mừng là Thi Miết cuối cùng cũng hết sạch.

Trong phút chốc mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. "Cuối cùng cũng yên tâm rồi, không ngờ bọ chúa lại trốn kỹ như vậy." "Đúng thế, nếu không có Tiểu Diệp, chúng ta đã sớm thành bữa ăn trong miệng Thi Miết rồi." "Tiểu Diệp thật là thần, sao cháu biết ở đây có bọ chúa?" "Phải đó Tiểu Diệp, sao cháu nhìn ra được?" Giáo sư Chu cũng hỏi, Diệp Kiêu gãi mũi: "Tình cờ thôi ạ, cháu thấy đám Thi Miết bò ra từ bên trong nên mới nghĩ liệu có thứ gì giấu phía sau không.

Đã có xương trắng tụ tập thì chứng tỏ đây là vườn ươm Thi Miết, sau đó thì đã được chứng thực rồi." Giáo sư Chu gật đầu, Trương Như Long ở bên cạnh nói: "Vận may của cậu tốt thật, vừa mở ra đã tìm thấy bọ chúa, giờ đã diệt xong Thi Miết, chúng ta mau chóng đi tìm đám lính đánh thuê kia, muộn chút nữa không biết chúng sẽ vơ vét thành cái dạng gì." Nghe vậy mọi người liên tục gật đầu, thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát, đột nhiên, một tiếng nổ lớn!

Ầm ầm ầm!

Như sấm sét kinh hoàng, cả đại điện đều rung chuyển, mọi người đứng không vững ngã nhào ra đất, ống kính phòng trực tiếp cũng bắt đầu rung lắc dữ dội.

Phía trên đại điện liên tục rơi xuống những khối đá, mọi người vội vàng né tránh.

Diệp Kiêu thầm nghĩ không ổn!

Đám lính đánh thuê gà mờ này lại một lần nữa dùng thuốc nổ, nhìn thế này có vẻ lượng thuốc nổ còn lớn hơn cả lần nổ núi trước, cứ thế này thì cả mộ thất sẽ sụp đổ mất!

Anh đang nghĩ ngợi thì lại thêm một tiếng nổ vang trời nữa!

Như là động đất vậy, ngay cả Diệp Kiêu cũng thấy hơi khó trụ vững, phải cắm thẳng Hắc Kim Cổ Đao xuống đất mới miễn cưỡng giữ được thân mình.

Cơn chấn động kéo dài vài phút mới dừng lại, mọi người đều bị chấn động đến hoa mắt chóng mặt, lúc này mới dần ổn định lại. "Chuyện gì vậy?" "Lũ khốn này định chôn sống chúng ta sao?" Trần Phong không nhịn được chửi thề, ai nấy đều mặt mũi lấm lem bụi bặm, vì chấn động nên bụi bay mịt mù, lại còn phải né đá rơi, trông mọi người lúc này đều rất thảm hại.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, đi thẳng về phía bên kia đại điện, sau cú chấn động vừa rồi, ở đây lộ ra một đoạn hành lang, mọi người vội vàng đi theo.

Giáo sư Chu và những người khác vô cùng phẫn nộ. "Quân đoàn Hắc Thủy lần này quá dã man!

Định hủy hoại cả lăng mộ sao?" "Chúng rốt cuộc muốn làm gì mà lại dùng lượng thuốc nổ lớn như vậy!" Lúc này mọi người đều căm phẫn, hận không thể đến ngăn cản ngay lập tức.

Trong hành lang đã mờ mịt bụi khói.

Nhìn lại, phía trước vậy mà không còn đường!

Điều này khiến họ không khỏi sững sờ.

Đá vụn chặn đứng đường đi, nhìn cảnh tượng trước mắt, mấy người họ phẫn nộ không thôi.

Đang định nói chuyện thì trong hành lang đột nhiên thổi tới một luồng khí lưu, kèm theo tiếng sấm vang dội, hất văng họ xuống đất.

Lần này mọi người đều ngã nhào trong hành lang, mặt mũi đầy tro bụi.

Bọn giáo sư Chu càng thảm hơn.

Giáo sư Âu tức không chịu được: "Thật quá phóng túng!

Dùng thuốc nổ trong cổ mộ Đại Việt chúng ta, thật là vô pháp vô thiên!" Giáo sư Âu nói xong định xông lên, Diệp Kiêu vội kéo ông lại, trên đầu bụi đất vẫn liên tục rơi xuống. "Đừng đi!

Chúng chắc chắn đang bị kẹt phía trước, muốn tìm đường ra, nếu không sẽ không sử dụng thuốc nổ thường xuyên như vậy, nghe tiếng nổ thì lượng thuốc nổ chỉ ngày càng lớn hơn thôi, mau tìm chỗ trốn đi!" Lời vừa dứt, mọi người đều ngớ người, tìm chỗ?

Tìm ở đâu?

Diệp Kiêu nhìn quanh, tùy tay sờ vào viên gạch đá bên cạnh rồi ấn xuống!

Chỉ nghe một tiếng xoát, bên trái lập tức xuất hiện một lối đi.

Mọi người: !!!

Chương 329

"Tiểu Diệp..." Giáo sư Chu vừa mở lời đã bị Diệp Kiêu ngắt lời: "Mau vào đi, không kịp nữa đâu!" Anh tiên phong đi vào, mọi người vội vàng đi theo, khi tất cả đã vào trong, bức tường đá một lần nữa đóng lại.

Chưa kịp phản ứng, cách một bức tường bên ngoài lập tức vang lên một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Nhìn uy lực còn lớn hơn cả những lần trước, cả mặt đất đều rung chuyển, mọi người trốn trong lối đi mà vẫn còn sợ hãi.

Cảm giác cách một bức tường vẫn có thể cảm nhận được sự đổ nát hoang phế bên ngoài, thậm chí còn có vô số bụi đất thấm vào.

Trong cổ mộ trống trải, tiếng nổ này nghe đặc biệt chói tai, mọi người bịt tai ngồi thụp xuống đất, không dám ngẩng đầu lên.

Không biết qua bao lâu, mọi thứ trở lại bình tĩnh, xem ra đám lính đánh thuê kia đã thoát được, nếu không sẽ không chịu dừng lại như vậy. "Lũ khốn này, thật coi Đại Việt ta không có người, dám tùy ý hủy hoại mộ thất, thật hy vọng chúng bị Thi Miết rỉa sạch đi!" "Chúng điên thật rồi!

Chẳng lẽ thật sự muốn đánh sập mộ thất sao, bao nhiêu văn vật bị hủy hoại rồi!" Các chuyên gia đau lòng xót xa, bọn Trần Phong thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn sợ hãi, may mà trốn kịp vào lối đi, nếu không sau mấy vụ nổ vừa rồi chắc chắn họ không còn mạng.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, cảm thấy có gì đó không ổn.

Mấy lần nổ, uy lực lần sau mạnh hơn lần trước, loại thuốc nổ này có thể sánh ngang với thuốc nổ C4.

Lại còn dễ mang theo.

Ở Đại Việt cấm súng đạn thuốc nổ, trừ quân đội ra người bình thường cơ bản không mua được, nhưng đám lính đánh thuê này thì khác.

Thuốc nổ C4 dễ mang theo, còn được gọi là thuốc nổ dẻo, thậm chí có thể ngụy trang thành kẹo cao su, đôi khi ngay cả kiểm tra an ninh cũng không chắc đã phát hiện ra.

Đám người này dùng nhiều thuốc nổ như vậy, dù là một tòa nhà ba tầng cũng có thể san phẳng, sao mộ thất không bị sập?

Chẳng lẽ thật sự chỉ là may mắn thôi sao?

Không thể nào?

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, cảm thấy việc này không đơn giản, theo lý mà nói nổ liên tục như vậy, nếu là mộ thất thông thường thì đã sớm không trụ nổi, ở đây tuy rơi vài khối đá nhưng tổng thể vẫn khá kiên cố.

Diệp Kiêu vỗ vỗ vào viên gạch trên tường, gạch không có gì đặc biệt, cũng là cấu trúc gỗ bình thường, sao lại không sụp đổ nhỉ?

Thấy hành động này của Diệp Kiêu, mọi người có chút ngẩn ngơ nhưng sau đó lại nảy sinh nghi ngờ, trong phòng trực tiếp bình luận hiện ra dày đặc. "Diệp Đảo từng đến đây rồi đúng không?

Sao cảm giác như đang ở nhà mình vậy." "Chuẩn luôn, bảo dẫn đường là tìm được ngay một lối đi an toàn, tùy tay ấn một cái là qua được." "Diệp Đảo đã bảo đều là chú ba kể cho anh ấy mà!" "Cầu xin số điện thoại chú ba của Diệp Đảo, sao cảm giác chú ba mới là trùm cuối nhỉ?" "Chẳng lẽ Diệp Đảo chính là Cáp Bố Thượng Sư thật?

Có thể bấm ngón tay tính toán, thần kỳ quá!" "Đúng vậy, rất khó giải thích thông được!

Dù là trộm mộ cũng không thể thông thạo thế này." "Diệp Đảo tỏ vẻ lý do sắp cạn rồi, sự thật ngày càng rõ ràng." "Đồng đội heo gánh không nổi, Diệp Đảo chỉ đành đích thân ra tay." "Lầu trên ngậm miệng đi!

Đội khảo cổ là đồng đội heo thì ông là cái gì?" "Nếu Diệp Đảo thật sự là Cáp Bố Thượng Sư, đội khảo cổ chẳng phải đúng là đồng đội heo sao, còn chuyên nghiệp cái nỗi gì!" Phòng trực tiếp cãi nhau ầm ĩ, Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi bật cười, vội vàng giải thích: "Tôi không phải Cáp Bố Thượng Sư gì đâu, sở dĩ tìm được lối đi này hoàn toàn là vì lúc nãy tôi thấy màu sắc của viên gạch đó rõ ràng khác hẳn những chỗ khác.

Hơn nữa khe hở xung quanh nó cũng có chút bất thường, cho nên tôi không phải tùy tay ấn đâu, là có suy nghĩ kỹ càng rồi đấy.

Con người khi đứng trước nguy hiểm sẽ bộc phát tiềm năng vô hạn, nếu các bạn gặp tình huống này cũng sẽ phát huy được tiềm năng thôi." Tổng không thể nói mình có Hoàng Kim Đồng, có thể nhìn thấy những chỗ các người không thấy được chứ?

Nếu nói thế thì không phải là khâm phục nữa mà là nghi ngờ mình rồi, ra ngoài khéo lại bị lôi vào phòng nghiên cứu giải phẫu mất.

Nhưng cư dân mạng chẳng hề tin lời anh. "Diệp Đảo anh đừng giải thích nữa, giải thích là che giấu, che giấu là sự thật." "Diệp Đảo, anh có nói gì cũng vô ích thôi, tôi tin vào đôi mắt của mình, tôi nhìn rõ mồn một mà!" "Diệp Đảo: Tin hay không tùy các bạn, dù sao tôi cũng tin rồi." "Tôi không cần bạn nghĩ, tôi muốn tôi nghĩ, tôi nói gì các bạn cứ nghe vậy đi." Ngay cả giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu cũng không khỏi thêm một tia nghi ngờ, Diệp Kiêu nhún vai: "Chúng ta tiếp tục thôi, vạn nhất bị chúng nẫng tay trên thì không hay đâu." Giáo sư Chu vẫn không yên tâm, vỗ vỗ Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, cháu thật sự chưa

từng đến đây sao?" Diệp Kiêu có chút cạn lời: "Giáo sư Chu, ngay cả ông cũng không tin cháu sao?

Chính ông thông báo cho cháu thì cháu mới biết đây là lăng mộ Lý Nguyên Hạo mà!" Nghe vậy, giáo sư Chu cười ngượng nghịu: "Đúng, sao ta lại quên mất chuyện này nhỉ?

Đi, đi thôi!" Diệp Kiêu thở dài không tiếng động, trong lòng lại có một cảm giác kỳ lạ.

Nếu Cáp Bố Thượng Sư thật sự linh hồn bất diệt thì những cổ mộ này e rằng đều không thoát khỏi tay hắn.

Diệp Kiêu đột nhiên thấy nghẹn lời trong lòng, cầm đao đi tiên phong, chỉ cảm thấy sau lưng là những ánh mắt như muốn xuyên thấu mình.

Các chuyên gia đều đang nghi ngờ liệu Diệp Kiêu từng đến đây chưa, nếu không sao lại thông thạo đến vậy.

Bọ chúa Thi Miết cũng tìm được, cơ quan ám đạo cũng không làm khó được anh.

Mỗi lần gặp nguy hiểm đều có thể hóa nguy thành an.

Bảo anh chưa từng đến thì chẳng ai tin nổi.

Diệp Kiêu lắc đầu, đoạn hành lang này rất dài, những ánh mắt phía sau khiến anh thấy rợn người, nhưng nhanh chóng tầm mắt mọi người đã bị mộ thất tiếp theo thu hút.

Đây là một mộ thất hoàn toàn mới.

Trông rất gọn gàng, hoàn toàn không giống cảnh lộn xộn ở đại điện, xem ra tiến độ của họ còn nhanh hơn đám lính đánh thuê kia, đây là một tin tốt.

Bọn giáo sư Chu thở phào nhẹ nhõm: "Cuối cùng cũng cắt đuôi

được chúng, mọi người kiểm tra xem có đồ bồi táng nào đặc biệt không." Chỗ này nhìn qua là một mộ thất bồi táng, xung quanh vẫn ổn, trong phòng phụ bày biện vô số đồ bồi táng.

Nhưng tình hình có vẻ hơi khác thường, phần lớn đều là đồ dùng của nữ giới. "A!

Đây chắc là vợ của Lý Nguyên Hạo nhỉ?" "Sao có thể?

Lý Nguyên Hạo là quốc chủ Tây Hạ, nếu là vợ ông ta thì chính là Hoàng hậu, đồ bồi táng không chỉ có bấy nhiêu, mà chắc chắn phải xa hoa hơn nhiều." "Đúng thế, Quốc mẫu sao có thể bồi táng thế này, không giống." Mọi người bàn tán xôn xao, những thứ tìm được là một vài hộp trang sức điêu khắc tinh xảo làm từ gỗ hồng mộc, tạo hình đẹp mắt, sau khi mở ra bên trong là một đống đen sì đã khô héo.

Chạm nhẹ vào là thành tro, nhưng màu sắc còn sót lại trên tay cho họ biết đây chính là son môi của phụ nữ cổ đại.

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp thấy vậy lập tức bình luận tới tấp. "Đây chắc là bàn trang điểm của phụ nữ cổ đại rồi, cả một đống mỹ phẩm luôn!" "Ừ ừ, nhìn thế này thì chủ nhân mộ bồi táng chắc là một tiểu thư yêu kiều rồi!

Không biết có phải người Lý Nguyên Hạo yêu nhất không, kiểu như tiểu thiếp chẳng hạn." "Ôi, đáng thương quá, phụ nữ có đẹp thế nào cũng chỉ là nắm cát bụi, Quốc chủ chết rồi còn phải chôn cùng!" "Thường thì không có con cái mới phải chôn cùng chứ?

Trẻ thế này, nếu ở hiện đại chồng chết vẫn có thể tái giá mà!" Lúc này không biết là ai lại phát hiện ra lục địa mới: "Ơ?

Sao ở đây lại có quần áo đàn ông!" Câu này vừa dứt, ống kính lập tức chuyển sang một chiếc hòm khác, thấy bọn Trần Phong đang vây quanh một hòm quần áo, không ai dám động vào vì sợ chạm vào là sẽ

bị phong hóa ngay. "Màu sắc này khá rực rỡ đấy chứ, không giống của đàn ông lắm nhỉ?" Trần Phong cũng không hiểu, không hiểu thì phải hỏi.

Giáo sư Âu giải thích: "Đàn ông Tây Hạ chủ yếu mặc áo bào cổ tròn tay hẹp, cũng có áo bào vạt chéo.

Người Đảng Hạng, trang phục của họ cũng chịu ảnh hưởng từ người Thăng Long, rất giống với trang phục thời Đường Tống.

Mọi người nhìn đây, quần áo đàn ông thường có vạt, ở đây còn có mũ nỉ tròn, đây là trang sức của đàn ông Tây Hạ thời đó, trên mũ nỉ còn khảm đá quý, từ đó có thể thấy địa vị người này không thấp." Nghe giáo sư Âu nói vậy, Trần Phong sững sờ: "Vậy người này rốt cuộc là nam hay nữ?

Đàn ông mà trang điểm à?

Chương 330

Tiểu bạch kiểm rồi!" Câu nói của Trần Phong khiến tất cả mọi người bật cười, cộng thêm ánh mắt ghét bỏ của anh ta làm khán giả trong phòng trực tiếp cười bò. "Anh lính chính trực bảo là không ưa nổi mấy tên ái nam ái nữ này!" "Đàn ông trang điểm là ái nam ái nữ sao?

Vậy minh tinh thì sao?

Thời đại nào rồi, mỹ phẩm đâu phải đặc quyền của phụ nữ!" "Đây là khảo cổ hiểu không?

Mấy đứa fan cuồng cút mau!" "Những dấu tích lịch sử nặng nề này thực sự khác với mấy minh tinh trang điểm trong mắt các bạn, vẫn nên nghe chuyên gia giải thích thì hơn!" Mục Lực Đồ Khôn cũng đầy vẻ khó hiểu, nhìn nhìn Diệp Kiêu nhưng thấy anh chỉ cau mày nhìn quần áo và đồ trang sức mà không nói gì.

Mục Lực cười ha hả: "Là nam hay nữ, chúng ta tìm thấy quan tài rồi kiểm tra là biết ngay!" Giáo sư Âu gật đầu: "Thực tế không cần kiểm tra thân thể cũng có thể xác định người bồi táng ở đây là một người đàn ông." Nghe vậy mọi người đều nhìn sang, giáo sư Âu giải thích: "Từ thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều đã có tầng lớp quý tộc nam giới trang điểm đánh phấn, lúc đó phong khí này rất thịnh, thậm chí có người đàn ông còn tết râu thành bím, bôi son phấn lên mặt như các cô gái hiện đại vậy, đó là một phần trong giao tiếp xã hội của họ.

Thậm chí có lúc còn trịnh trọng hơn cả phụ nữ, trong cổ thư Nhan Thị Gia Huấn có chép: Thời Lương cực thịnh, con em quý tộc phần lớn không có học thuật, không ai không xông hương trang điểm, đánh phấn tô hồng.

Còn về Tây Hạ, lúc đó Lý Nguyên Hạo chịu ảnh hưởng sâu sắc từ Thăng Long, dù là trang phục của người dân bình thường hay quân phục áo giáp đều có hình bóng của Đường Tống, do đó những thứ này cũng được truyền tới từ Thăng Long, chủ nhân mộ bồi táng này có lẽ là một đại quan quý nhân nào đó của vương triều Tây Hạ." Nghe giáo sư Âu nói vậy, mọi người mới vỡ lẽ. "Mở mang tầm mắt thật, hóa ra là vậy!

Quay về tôi cũng dùng mỹ phẩm của vợ thử xem sao." "Đàn ông cổ đại cạo râu xông hương, hồi đó tắm rửa cũng chẳng tiện, đúng là biết cách hành hạ mình thật, cái mùi đó chắc là...!" "Vị đại quan hiển quý này có vẻ rất thích trang điểm, chết rồi bồi táng còn mang theo hộp trang điểm tinh xảo thế này, chậc chậc!

Chết cũng phải đẹp!" Đúng lúc này Diệp Kiêu đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Ở đây táng đàn ông nhưng thân phận chắc chắn không phải đại quan quý tộc quyền cao chức trọng gì đâu." Một câu nói khiến ai nấy đều kinh ngạc, giáo sư Âu cũng ngẩng đầu nhìn anh: "Tiểu Diệp, sao cháu lại nói thế?" Diệp Kiêu thản nhiên nói: "Giáo sư Âu quên mất rồi sao, ngay từ đầu chúng ta đã xác định đây là lăng mộ Lý Nguyên Hạo, ông ta là vua một nước, dù tập tục chôn người sống đã dần bị bãi bỏ từ thời Chiến Quốc, nhưng cứ cho là Lý Nguyên Hạo đi, ông ta có thể để vương công đại thần làm đồ bồi táng trong hoàng lăng sao?" Giáo sư Âu nhíu mày: "Thì giống lăng Thành Cát Tư Hãn đó, chẳng phải cũng có đại tướng quân bồi táng sao?" Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng, cho nên người ta là võ tướng bồi táng để canh giữ hoàng lăng, ông đã thấy vị hoàng đế nào dùng văn thần để canh giữ hoàng lăng chưa?

Lại còn là một vị công khanh quý tộc thích trang điểm?

Huống hồ Tây Hạ trọng võ, hơn hai phần ba diện tích là sa mạc, gần như đã đánh bại hết các khu vực xung quanh.

Lúc Lý Nguyên Hạo tại vị đã đấu với Thành Cát Tư Hãn mười năm, mãnh tướng dưới trướng ông ta thề chết bảo vệ hoàng thành, lẽ nào lại dùng hạng người tô son điểm phấn này để bồi táng?

Đến bộ áo giáp cũng không có.

Hơn nữa, lúc chúng ta tìm đến đây chính là nơi hội tụ linh khí của long mạch, nếu là người sống, lại là thần hạ thì e là tổn âm đức, Lý Nguyên Hạo không thể làm ra chuyện đó." Những lời của Diệp Kiêu khiến giáo sư Âu cứng họng.

Đội khảo cổ cũng thấy có lý.

Không có lý do gì để đại tướng quân có võ lực sang một bên, lại để văn thần bồi táng giữ hoàng lăng, điều này không phù hợp thực tế.

Trừ phi người này có thân phận đặc biệt khiến Lý Nguyên Hạo phải nhìn bằng con mắt khác.

Nhưng sử liệu ghi chép lại, bên cạnh Lý Nguyên Hạo không có người như vậy, vì vậy rất khó giải thích tình hình hiện nay.

Giáo sư Âu bị anh nói cho lùng bùng lỗ tai: "Vậy theo ý cháu, người này là ai?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Có khả năng người đàn ông này là... nam sủng của chủ nhân ngôi mộ!" Câu nói này của Diệp Kiêu khiến tất cả mọi người xôn xao, khán giả trong phòng trực tiếp càng há hốc mồm.

Vốn là người thế kỷ 21 kiến thức rộng rãi nhưng không ngờ người xưa lại cởi mở đến vậy! "Vãi thật!

Đàn ông làm thiếp?

Đam mỹ ngoài đời thực à?" "Không nỡ nhìn thẳng, một hán tử có thể đánh trận cứng cựa vậy mà lại là... thụ à!" "Ôi mẹ ơi, tôi thật sự..." "666!

Cuối cùng cũng biết tại sao nhiều hủ nữ cứ mê đam mỹ rồi, hóa ra tổ tiên đã biết chơi thế này rồi!" "Rơi xà phòng rồi, có nhặt lên được nữa không đây?" "Các người đúng là ếch ngồi đáy giếng, thời cổ đại cái này gọi là diện thủ, nghe nói thời Ngụy Tấn phong khí nam sắc thịnh hành lắm, hồi đó xuất hiện bao nhiêu mỹ nam!" "Giải thích thế này thì thông rồi, Lý Nguyên Hạo chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa đó cũng chẳng lạ, ai bảo người ta có tiền có quyền chứ!" "Tất cả là vì để bớt đi hai mươi năm phấn đấu, nam hay nữ cũng vậy thôi, tắt đèn là như nhau hết!" Khu bình luận khá cởi mở nhưng đội khảo cổ thì ngẩn ngơ, giáo sư Âu càng kinh ngạc hơn! "Nhưng... nhưng Lý Nguyên Hạo nuôi diện thủ, chuyện này lịch sử cổ tịch chưa từng ghi chép mà!" "Tiểu Diệp, có phải cháu nhớ nhầm không?" Lần này đến lượt Diệp Kiêu ngớ người, anh có đọc mấy cái cổ tịch đó đâu mà nhớ?

Nhưng Diệp Kiêu vẫn nói ra suy đoán của mình. "Nếu tôi đoán không lầm thì ngôi mộ này e là không phải lăng mộ Lý Nguyên Hạo, nhưng cấu tạo mộ thất và quy cách bồi táng quả thực phù hợp với tiêu chuẩn hoàng lăng." Giáo sư Chu đột nhiên phản ứng lại: "Chẳng lẽ đây là lăng mộ của một vị Thái hậu nhiếp chính nào đó của Tây Hạ?" Cái gọi là mẫu đảng chuyên quyền chính là phụ nữ nắm quyền, tham khảo như Tiêu Thái hậu của Liêu quốc chẳng hạn, hoàng đế chỉ là bù nhìn.

Thái hậu nắm quyền điều hành triều chính, chuyện này thời xưa không hiếm gặp.

Đặc biệt là Tây Hạ, sau khi Lý Nguyên Hạo chết, liên tiếp có ba vị phụ nữ nắm giữ triều chính, tuy năng lực quân sự siêu cường nhưng vì hậu cung can thiệp triều chính nên thực sự quá loạn, nếu không cũng không đến mức bị tiêu diệt.

Lúc này những lời của Diệp Kiêu khiến mọi người bắt đầu nghi

ngờ, những tài liệu văn hiến tham khảo mà họ tìm thấy trong mộ Thành Cát Tư Hãn có bao nhiêu phần sự thật?

Mọi người không đợi được nữa muốn chứng thực, Diệp Kiêu đành bổ sung thêm: "Thời kỳ Thái hậu chuyên quyền ở Tây Hạ, lúc chị em Lương Thái hậu nắm quyền là loạn nhất, ngoài hai người họ ra chắc là hai người em trai của họ, tôi đoán người trong quan tài ở mộ bồi táng này chính là một trong số đó." Nghe vậy mọi người phấn khích hẳn lên, chuẩn bị mở quan tài chứng thực.

Đây là phòng phụ của mộ bồi táng, quay lại đại sảnh mộ thất, chiếc quan tài nằm chình ình giữa phòng.

Làm từ gỗ kim ti nam, nhìn theo quy cách thì thực sự quý giá.

Tây Hạ giàu có là chuyện ai cũng biết, nếu là vương công quý tộc dùng gỗ kim ti nam cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng nếu là diện thủ thì e là hơi quá mức.

Dù nói gì đi nữa, cứ mở quan tài ra trước đã!

Lúc này mọi người vây quanh quan tài, đang định mở thì giáo sư Chu lại do dự: "Đợi đã!" Mọi người đồng loạt nhìn ông, giáo sư Chu lắc đầu: "Đứng xa ra một chút, vạn nhất lại là một ngôi mộ giả thì sao?

Cẩn thận vẫn hơn." Mọi người nghe vậy liên tục gật đầu, quả thực có lý!

Vạn nhất giống như tên lính đánh thuê kia, vừa mở ra đã bị lôi vào, nghĩ đến mấy cái móc sắt ghim vào da thịt, cả quan tài đầy máu thì thật đáng sợ.

Nghĩ đến đó, mọi người lập tức tản ra một vòng, không ai dám lại gần.

Chiếc quan tài gỗ kim ti nam này được điêu khắc hoa văn phức tạp, Diệp Kiêu bước tới, bình tĩnh mở nắp.

Tim giáo sư Chu như nhảy lên tận cổ họng, định hét lên thì Diệp Kiêu đã đẩy nắp quan tài ra, trong chốc lát mọi người căng thẳng đến tột độ, chỉ sợ bên trong đột nhiên thò ra cái móng vuốt sắt nào đó.

Nhưng may mắn thay vận khí không tệ, không có chuyện gì xảy ra.

Diệp Kiêu thản nhiên nói: "Được rồi, không có cơ quan đâu." Anh đứng trước quan tài, nắp gỗ kim ti nam đã mở hoàn toàn, mọi người đều vây lại.

Chỉ thấy trong quan tài nằm một xác khô đen xì, đầu đội ngọc quán, thân bọc áo trường sam tay hẹp, thắt lưng thắt một dải ngọc thúy, hai tay đan vào nhau đặt trên bụng dưới.

Nhìn trang phục đúng là nam giới.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, xem ra không đoán sai, đúng là đàn ông, nhưng thân phận của người đàn ông này là gì?

Lúc này giáo sư Âu dường như phát hiện ra điều gì đó, ông đeo găng tay nhẹ nhàng gỡ đôi bàn tay ra, thấy trong xương trắng của hai bàn tay hiện ra một miếng ngọc bội.

Trải qua bao năm tháng, bề mặt miếng ngọc bội đã đen xám một màu.

Mấy người vội vàng lấy dụng cụ quét dọn, sau vài phút xử lý đơn giản, lờ mờ thấy trên ngọc bội có khắc chữ.

Ống kính hướng vào miếng ngọc bội, khán giả trong phòng trực tiếp phát cuồng bình luận.

Chương 331

"Chữ gì vậy, giáp cốt văn à?!" "Không giống lắm!

Mau tra từ điển đi." "Đùa à, còn tra từ điển, ông mà tra được tôi đi bằng đầu luôn!" "Đây là chữ Tây Hạ truyền thuyết đúng không?

Đó là văn tự Lý Nguyên Hạo tự sáng tạo ra, nhìn không hiểu gì luôn!" "Vụ này không phán được, mời người tiếp theo!" "Chuyên gia đâu?

Giải mã chút đi, chữ gì vậy?" Cư dân mạng điên cuồng réo gọi, các chuyên gia đội khảo cổ cũng đang nghiên cứu, giáo sư Âu người tinh thông lịch sử Tây Hạ xem xét kỹ lưỡng một hồi, viết viết vẽ vẽ dưới đất, cuối cùng cũng giải được bí ẩn. "Đây là chữ Võng (lưới), văn tự Tây Hạ khác với văn tự Thăng Long lúc đó, Lý Nguyên Hạo được hun đúc bởi văn hóa Thăng Long đã sáng tạo ra văn tự khối vuông độc đáo của Tây Hạ, cực kỳ thịnh hành vào thời đó." Lý Nguyên Hạo khi đó lập quốc đã thông báo cho thiên hạ, quy định văn thư Tây Hạ đều phải thống nhất dùng văn tự của họ, thậm chí thư từ qua lại giữa dân gian cũng vậy, những văn tự này sau khi Tây Hạ diệt vong mấy trăm năm vẫn còn có người sử dụng.

Xem ra mộ bồi táng này đúng là văn minh Tây Hạ." Nghe giáo sư Âu phổ biến kiến thức, mọi người mới hiểu ra.

Mục Lực vẫn không hiểu: "Vậy giáo sư Âu, người này rốt cuộc là ai?" Giáo sư Âu trầm ngâm hồi lâu: "Đây là Võng Manh Ngoa, thị vệ của Lương Thái hậu Tây Hạ, cũng là diện thủ của bà ta.

Lương thị giỏi võ thuật, lúc bà ta tại vị đã khiến Bắc Tống chịu không ít thiệt thòi, người phụ nữ này không đơn giản đâu, thời gian bà ta nắm quyền là lúc Tây Hạ loạn lạc nhất, làm loạn triều cương mười

tám năm, bị dồn vào đường cùng mà vẫn có thể phản kích!

Sử liệu ghi chép, khi Lương Thái hậu tại vị đã bãi bỏ Hán hóa, thúc đẩy lễ nghi cũ của người Đảng Hạng, cũng là kẻ thù mạnh nhất của Đại Tống lúc bấy giờ, là một phần tử cuồng nhiệt chiến tranh chính hiệu!" Nghe vậy mọi người đều xuýt xoa. "Phụ nữ lo sự nghiệp thì đàn ông dẹp sang một bên!" "Đúng như câu nói cũ, phụ nữ biến chất thì có tiền, có tiền còn sợ không có đàn ông sao?" "Thái hậu này cũng lợi hại thật.

Nhưng mà, đây là mộ Lý Nguyên Hạo, sao có thể để một tên tiểu bạch kiểm bồi táng?

Thế này chẳng phải làm nhục người ta sao?" "Phải đó, Đại Lương thị đâu phải hạng phụ nữ tốt lành gì, Lý Nguyên Hạo có thể để diện thủ của bà ta vào hoàng lăng sao?" "Đừng nói là ông ta, ngay cả Đại Lương thị cũng không thể làm thế!" Mọi người bàn tán xôn xao, giáo sư Chu lắc đầu: "Xem ra đây căn bản không phải mộ Lý Nguyên Hạo, mà là lăng mộ Lương Thái hậu rồi!" Mọi người kinh thán!

Lăng mộ Lương Thái hậu sao?

Cư dân mạng chấn động không thôi! "Giáo sư Chu cũng chứng thực rồi, vậy là Diệp Đảo đã nhìn ra ngay từ đầu, đúng là 666!" "Kinh ngạc chưa anh em, Diệp Đảo có phải anh sống ngàn năm rồi không, tận mắt nhìn thấy à?

Sao nói câu nào chuẩn câu đó vậy?" "Diệp Đảo chắc chắn từng đến đây rồi, nếu không sao bình tĩnh thế được?" "Tôi đã bảo Diệp Đảo là Cáp Bố Thượng Sư chuyển thế mà!" "Thế gia trộm mộ có khác, phút mốt là giải mã xong cho các người xem." "Diệp Đảo cứ như cái bách khoa toàn thư về cổ mộ vậy, cứ hỏi đi, hỏi ngã được anh ấy tôi thua." "Diệp Đảo ơi Diệp Đảo, đây là nhà anh hả?" "Diệp Đảo ơi, giải thích chút đi, làm sao anh nhìn ra được vậy?" Không chỉ cư

dân mạng, ngay cả đội khảo cổ nhìn Diệp Kiêu cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Diệp Kiêu bất đắc dĩ nhún vai: "Ngay từ đầu tôi đã nói rồi, lăng mộ Lý Nguyên Hạo chắc chắn nằm ở nơi linh khí hội tụ, tìm được nơi tụ âm chính là lối vào mộ thất.

Nhưng chúng ta đi theo đường hầm của lính đánh thuê xuống đây, tuy cách rất gần nhưng lại không phải nơi tụ âm thực sự.

Âm khí ở đây thoắt ẩn thoắt hiện, lúc nồng lúc nhạt, cho nên khi xuống đây tôi đã biết đây không phải lăng mộ Lý Nguyên Hạo rồi." Nghe vậy mọi người kinh ngạc vô cùng, Diệp Kiêu đã biết ngay từ đầu sao?

Cậu thanh niên này rốt cuộc còn giấu bao nhiêu điều nữa?

Cư dân mạng lập tức mờ mịt. "Vậy lăng mộ Lý Nguyên Hạo ở đâu?" "Đi lâu thế rồi hóa ra là đi công cốc à!" "Trời đất ơi, mừng hụt một phen, tôi còn viết xong cả chuyên đề rồi, định làm cái tin sốt dẻo mà giờ cho tôi xem cái này à?" "...Cạn lời luôn, Lý Nguyên Hạo đâu chẳng thấy, thấy mỗi tên tiểu bạch kiểm." "Vãi thật, lãng phí cả lưu lượng của tôi!" Đội khảo cổ cũng nhìn nhau ngơ ngác, họ đến đây trải qua bao sinh tử, vậy mà không phải lăng Lý Nguyên Hạo sao?

Giáo sư Chu cũng sững sờ, họ sống nửa đời người rồi, kiến thức học được trước mặt Diệp Kiêu căn bản không đáng nhắc tới, nói gì đến việc đi lại trong cổ mộ như đi dạo thế này.

Giờ mà không có Diệp Kiêu, họ bước một bước cũng khó.

Lúc đó giáo sư Chu cảm thán: "Không ngờ đi suốt quãng đường này lại không phải Lý Nguyên Hạo, nhưng lăng mộ Lương Thái hậu ở đây thì tin chắc Lý Nguyên Hạo cũng không xa đâu.

Kiểm kê ghi chép đi, chúng ta tranh thủ thời gian tiếp tục.

Đám lính đánh thuê kia không biết giờ thế nào rồi, chúng ta tuyệt đối không thể tụt lại phía sau." Nghe vậy, mọi người vội vàng kiểm kê lại, mộ thất này đơn giản hơn nhiều, vừa rồi đồ bồi táng đã được đóng hòm niêm phong, chụp ảnh đánh số, rồi đậy nắp quan tài lại.

Đồng thời, thông qua buổi trực tiếp đã biết ở đây có lính đánh thuê, Dương Kiến đã thông báo cho quân đội đồn trú gần đó, liên hệ họ đến hỗ trợ.

Thôn trưởng Ba Nãi và Kim Oa lúc này mới biết, trong ngọn núi này đã chôn vùi biết bao nhiêu bí mật!

Trong mộ thất, ngoài tiếng bước chân của nhóm người ra thì không còn gì khác, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Đám lính đánh thuê không rõ tung tích, khiến lòng mọi người có chút bất an.

Từ mộ thất Võng Mãnh Ngoa đi ra lại là một đường hầm, đi không được mấy bước thì đến mộ thất tiếp theo, đây cũng là một mộ thất bồi táng, chủ nhân vẫn là một nam sủng của Lương thái hậu.

Đồ bồi táng vẫn còn nguyên vẹn, cũng là châu báu và gấm vóc lụa là, điều này khiến mọi người dở khóc dở cười.

Các chuyên gia trong đội khảo cổ cũng không khỏi lắc đầu, lần lượt kiểm kê đồ bồi táng.

Lúc này, một mình Diệp Kiêu đứng ở góc phòng như đang suy tư điều gì, trước màn hình, cư dân mạng lại vô cùng phấn khích. "Đạo diễn Diệp đang cô đơn, trống trải và lạnh lẽo kìa." "Lương thái hậu đúng là 'đỉnh của chóp' trong hội chị em, đúng là kiểu cờ đỏ trong nhà không đổ, cờ màu bên ngoài phấp phới.

Xem ra khi phụ nữ nắm đại quyền trong tay thì muốn làm gì thì làm." "Chết rồi còn có tình nhân bồi táng, làm quỷ cũng sướng!" "Phụ

nữ không xấu đàn ông không yêu, cổ nhân nói cấm có sai." Diệp Kiêu nhìn thoáng qua phòng livestream, thấy họ đang vui vẻ như vậy thì cạn lời.

Không khí căng thẳng nhất thời bị xua tan đi nhiều.

Tuy nhiên, sự yên bình sau vụ nổ khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút không ổn, nơi này yên tĩnh đến đáng sợ.

Không phải anh cảm thấy không có nguy hiểm là không tốt, chỉ là cổ mộ, hơn nữa còn là hoàng lăng, mà cơ quan ở đây thực sự quá ít.

Cùng lắm cũng chỉ có Thi miết, những cơ quan thực sự vẫn chưa hoàn toàn được kích hoạt.

Nhìn lăng mộ Thành Cát Tư Hãn thì biết, thông thường lăng mộ hoàng đế sẽ luôn có cơ quan cuối cùng, nhưng cho đến nay, anh vẫn chưa thấy có manh mối gì.

Diệp Kiêu đang mải suy nghĩ thì giọng nói của giáo sư Chu phía sau thu hút anh: "Đây là cái gì vậy?".

Diệp Kiêu quay đầu lại, thấy giáo sư Chu đang dùng kẹp tìm kiếm thứ gì đó trong quan tài.

Anh bước tới, chỉ thấy giáo sư Chu cẩn thận gắp ra một thứ màu trắng trông giống như kén tằm bình thường.

Mọi người thấy vậy đều vây lại. "Cái này... không phải là kén tằm chứ?" "Làm sao có thể, cũng có khả năng là kén của loài bướm đêm nào đó." "Tôi thấy không giống, sao lại ở trong quan tài?

Vừa rồi cũng không phát hiện ra." "Thi miết ư?

Không đâu, Thi miết mẫu trùng đã chết rồi, sao còn có được?" Thứ này to cỡ móng tay, lúc giáo sư Chu gắp ra nó đã bị rách, không biết bên trong chứa thứ gì, sau khi bóp nát thì chẳng thấy gì cả.

Diệp Kiêu cảm thấy có chút bất thường nhưng lúc này cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Cư dân mạng trước ống kính bàn tán xôn xao. "Trông giống như một loại côn trùng nào đó, nói chung mọi người nên cẩn thận, thứ này nhìn hơi rợn người đấy." "Trong cổ mộ cái gì cũng có, dầu hỏa của đạo diễn Diệp cũng dùng hết rồi phải không?

Lựu đạn cháy còn đủ không?" "Tôi nghĩ các bạn nên kiểm tra lại trang bị, chuẩn bị nhiều đạn dược vào!" Lời khuyên của cư dân mạng thì bọn họ tự nhiên hiểu rõ.

Tuy nhiên, lúc trước khi đối phó với sói hoang và Thi miết, đạn dược của mọi người đã tiêu hao hơn một nửa.

Bây giờ dù có thiếu cũng vô ích, biết đi đâu bổ sung đây?

Chương 332

Mọi người bất lực, sau khi kiểm kê và ghi chép xong đồ bồi táng, họ tiếp tục tìm kiếm mộ thất tiếp theo.

Nhưng điều bất ngờ là, ra khỏi đường hầm đi tiếp vào bên trong, vậy mà lại là đường cụt!

Cả nhóm nhìn bức tường trước mặt mà ngẩn người.

Đẩy thử thạch bích trước mặt, nó không hề nhúc nhích.

Nhìn xung quanh, màu sắc giống hệt nhau, không có bất kỳ điểm khác biệt nào, càng đừng nói đến cơ quan, thậm chí ngay cả một chỗ lồi lõm cũng không có.

Đội khảo cổ đồng loạt hướng mắt về phía Diệp Kiêu.

Giáo sư Chu khẽ ho một tiếng: "Tiểu Diệp, cậu thấy sao, tiếp theo chúng ta nên đi đâu?".

Giáo sư Âu cũng bổ sung: "Đúng vậy tiểu Diệp, nơi này cậu rành nhất, cậu nói sao thì làm vậy!".

Câu nói này vừa thốt ra, ánh mắt mọi người nhìn Diệp Kiêu lại thêm phần sâu xa.

Diệp Kiêu không khỏi ngỡ ngàng: "Cái đó... thực ra tôi cũng không rành lắm, nhưng vì ở đây không có đường, lùi lại xem sao, biết đâu đường nằm ở mộ thất bồi táng?

Lương thái hậu coi trọng hai nam sủng này như vậy, chết còn bắt bồi táng, chắc chắn mộ thất chính sẽ không ở quá xa.".

Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, lúc này mới quay lại đường cũ.

Sau khi đến mộ thất bồi táng, mọi người cùng nhau tìm kiếm cơ

quan.

Diệp Kiêu quan sát xung quanh, theo lý thuyết thì sẽ không cách quá xa.

Mộ thất bồi táng còn có phòng bên, giống như mộ Võng Mãnh Ngoa, đều có hai gian trong ngoài.

Theo cách bố trí mộ thất cổ đại, Lương thái hậu là một người cực kỳ hiếu chiến, nắm giữ triều chính mười mấy năm.

Nếu không vì các đại thần đương thời phản đối, biết đâu bà ta còn có thể trở thành nữ đế.

Một người phụ nữ như vậy, sao có thể dung thứ cho đàn ông ở trên mình?

Suy nghĩ một lát, Diệp Kiêu lùi lại đường hầm, mộ Võng Mãnh Ngoa và mộ nam sủng này đều ở trên cùng một mặt phẳng nằm ngang.

Lương thái hậu thân phận tôn quý, cổ nhân lấy bên trái làm trọng, cái gọi là nam tả nữ hữu, Lương thái hậu không muốn thua kém ai, chắc chắn mộ sẽ ở bên trái.

Diệp Kiêu đã hiểu ra, anh đi vào mộ thất một lần nữa, trực tiếp đi đến phía bên trái mộ thất để quan sát kỹ lưỡng.

Mọi người đều đang tìm kiếm cơ quan, sờ nắn khắp các bức tường và chân nến, chỉ có Diệp Kiêu là nhìn chằm chằm vào những viên gạch trên thạch bích.

Hoàng Kim Đồng tuy không thể nhìn xuyên tường, nhưng có thể nhìn ra bản thể của thạch bích.

Dưới sự hỗ trợ của Hoàng Kim Đồng, Diệp Kiêu nhanh chóng phát hiện ra manh mối.

Chính là chỗ này!

Anh đột ngột ra tay, dùng Phát Khâu Chỉ thọc mạnh vào một khe hở!

Ngay sau đó, anh dùng sức lôi ra một khối thạch chuyên, trong quá trình dùng lực kéo, một cánh cửa đá phía trước mở ra, lộ ra một mộ thất mới.

Chứng kiến cảnh này, mọi người hoàn toàn sững sờ, giây tiếp theo cả hiện trường xôn xao, trong phòng livestream càng bùng nổ hơn nữa! "Vãi thật!

Đúng là mở rộng tầm mắt luôn!" "Đạo diễn Diệp lần này hết đường chối cãi nhé." "Đạo diễn Diệp hãy nhận đầu gối của tôi!" "Đạo diễn Diệp uy vũ quá!

Còn bảo chưa từng đến đây, phen này tẩy trắng không nổi đâu!" "Tôi đã lập một biểu đồ thời gian xuống mộ của đạo diễn Diệp rồi, mọi người xem đi, đạo diễn Diệp gặp khó khăn đến lúc giải quyết không quá ba phút!

Điều này nói lên cái gì!" "Đại thần ơi, ngay cả biểu đồ thời gian cũng có luôn, đạo diễn Diệp anh đừng chối nữa, nhận đi!" Lúc này mọi người trong phòng livestream thi nhau bình luận, nhưng Diệp Kiêu không quan tâm đến họ, giai đoạn này quan trọng nhất là mộ thất chính.

Đội khảo cổ vội vàng đi vào, mộ thất này xem ra chính là mộ chủ của Lương thái hậu.

Chỉ là cấu tạo có chút kỳ lạ.

Ở chính giữa có một chiếc giá làm từ gỗ hoàng mộc, được dựng theo hình chữ "Tỉnh", trên giá là một chiếc đồng quan.

Điều này khiến Diệp Kiêu thấy lạ.

Lương thái hậu tự phụ mình còn lợi hại hơn đàn ông nên mới xây hoàng lăng ở đây, nhưng theo suy đoán của Cáp Bố Thượng Sư, nơi này rõ ràng là nơi có long mạch, tại sao mộ thất bồi táng đều được làm cầu kỳ như vậy, người ta còn dùng gỗ kim ti nam, mà đến chính bà ta lại dùng đồng quan?

Quan quách của các đời đế vương đều dùng gỗ đế vương, đó là biểu tượng của thân phận, Lương thái hậu không thể nào không dùng, chỗ này thật kỳ quái.

Hơn nữa, hai bên quan tài có một số tượng gốm bồi táng và một ít đồ vàng, ngoài ra không có gì đặc biệt xa hoa.

Tây Hạ thời kỳ cuối dù quốc lực có suy tàn thì cũng không đến mức nghèo nàn như vậy chứ?

Diệp Kiêu nhìn quanh mộ thất, người của đội khảo cổ đã không nhịn được mà tiến lên nghiên cứu.

Lúc này Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn lên trần mộ thất.

Ở đây không làm trần, bên trên tối đen với vô số xà ngang, dùng đèn pin cũng không nhìn rõ là thứ gì, Diệp Kiêu đành thôi nhưng trong lòng cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

Lúc này nhóm giáo sư Chu đã đến gần quan tài, trên chiếc đồng quan đặt trên giá gỗ có khắc văn tự Tây Hạ, trên vách đá xung quanh là các bức bích họa.

Không cần phải nói, chắc chắn là kể về cuộc đời của Lương thái hậu.

Giáo sư Âu rút kính lúp ra cẩn thận đọc văn tự, đám người Miêu Phong không hiểu chữ nên đành quay sang xem bích họa, nhất thời mộ thất trở nên khá nhộn nhịp.

Cư dân mạng thấy vậy không khỏi buồn cười. "Đây chắc là sự

khác biệt giữa người có văn hóa và người không có văn hóa đây mà." "Giáo sư chuyên gia thì nghiên cứu cổ văn tự, còn có thể nói ra xuất xứ, còn tôi á, chỉ biết mỗi một câu: Vãi chưởng!

Hùng vĩ quá!" "Cười chết mất, người ta có bao nhiêu năm kinh nghiệm mới có thể tĩnh tâm nghiên cứu mấy chục năm, đổi lại là các ông thì có ngồi yên được không?" "Ôi dào, tôi vẫn nên xem bích họa thôi, mình không biết chữ nhưng xem hình đoán chữ thì vẫn ổn." "Ai đó làm ơn xoay ống kính một chút cho chúng tôi xem với, trên bích họa đó vẽ cái gì vậy!" Ống kính vừa chuyển, anh thợ quay phim quả nhiên nghe lời, dù sao giáo sư Âu cũng đã mang theo máy ảnh để chụp lại rồi, họ cứ xem bích họa trước đã.

Bích họa trên vách đá xung quanh được vẽ bằng sơn dầu, hiện tại đã có chỗ loang lổ, có chỗ còn khuyết mất một góc.

Bích họa vẽ về cuộc đời của Lương thái hậu.

Với tư cách là thái hậu, bức bích họa này đã mỹ hóa bà ta rất nhiều, còn việc Lương thị làm sao lên được ngôi thái hậu thì trong sử liệu đều có ghi chép, tra mạng cũng ra kết quả.

Diệp Kiêu biết, lịch sử thăng tiến của vị thái hậu này có thể nói là rất không quang minh chính đại, nhưng người chết đã đi xa, tự nhiên trên tranh vẽ toàn điều tốt đẹp.

Bức đầu tiên là cảnh Lương thái hậu lên ngôi hậu, giúp Tây Hạ phát động chiến tranh.

Lúc đó Tây Hạ chuộng võ, mà Lương thị là người Hán, để củng cố địa vị của mình, bà đã chủ trương phế bỏ Hán hóa, cổ xúy văn hóa truyền thống Tây Hạ, điều này cũng nhận được sự ủng hộ của một số tông tộc Tây Hạ.

Chương 333

Trong tranh chính là cảnh Lương thị đứng trong đại điện chịu phong.

Bức tranh tiếp theo là Lương thị đứng trên thành tường, phía trước là các tướng sĩ mặc giáp trụ Tây Hạ đang chém giết với kẻ thù.

Kẻ thù này nhìn trang phục chính là quân Đại Tống.

Bức thứ ba là một tòa thành trì có ghi chữ Vĩnh Lạc thành, đây chính là trận chiến Vĩnh Lạc thành nổi tiếng trong lịch sử, hơn hai mươi vạn tướng sĩ Đại Tống đã tử trận.

Phải nói rằng Lương thái hậu thực sự là một thiên tài quân sự.

Ngay lúc mọi người đang bàn tán say sưa, Diệp Kiêu quay lại nhìn lên phía trên đầu, không khỏi nhíu mày.

Giây tiếp theo, anh không khỏi sững sờ, đứng im bất động, chỉ dán mắt vào những thanh xà ngang phía trên, như muốn nhìn thấu chúng.

Diệp Kiêu cau mày thật chặt, Hoàng Kim Đồng tuy nói không thể nhìn xuyên tường đá, nhưng những thứ này anh có thể nhìn thấy rõ mười mươi.

Lúc này nhìn lên trên một hồi lâu, Diệp Kiêu cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối, cái này... hóa ra là như vậy!

Ống kính lướt qua, mọi người đều đang phân công nhau làm việc, chỉ có Diệp Kiêu là đứng ngây người nhìn lên trên.

Anh thợ quay phim nhận thấy sự bất thường của anh nên đã hướng ống kính vào Diệp Kiêu.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng thấy vậy, không khỏi

cười rộ lên. "Đạo diễn Diệp đang suy ngẫm về nhân sinh kìa!" "Đạo diễn Diệp đang nghĩ cách ra ngoài phải không?

Trên đó có cái gì vậy?" "Tới luôn đi, cho đạo diễn Diệp một cú cận cảnh, kiểu dí sát mặt ấy." Anh thợ quay phim quả nhiên nghe lời, vừa đi được vài bước, Diệp Kiêu đột nhiên quay lại nhìn anh ta, giây tiếp theo anh biến sắc, rút xoẹt Hắc Kim Cổ Đao ra lao thẳng về phía thợ quay phim!

Cảnh tượng này khiến thợ quay phim sợ hết hồn!

Anh ta không ngừng lùi lại, miệng há hốc, nhất thời tiếng hét nghẹn lại ở cổ họng không sao thốt ra được!

Diệp Kiêu vung đao lao tới như một cơn gió, dáng vẻ đó như muốn chẻ đôi anh thợ quay phim ra vậy!

Giáo sư Chu nhìn thấy cảnh đó thì đại kinh thất sắc: "Tiểu Diệp, cậu định làm gì thế?!".

Tiếng hét này khiến mọi người đều quay đầu lại, khi nhìn thấy cảnh tượng đó thì đờ người ra.

Phải biết rằng Hắc Kim Cổ Đao uy lực phi phàm, ngay cả Giáp Cửu Tử Kinh Lăng còn chém đứt được, huống chi là thân xác phàm trần.

Nếu bị anh chém trúng một đao thì chắc chắn mất mạng!

Huống hồ đây là trong cổ mộ, nếu chém xuống thì hậu quả khôn lường. "Tiểu Diệp!" Tiếng gọi của giáo sư Chu cũng không gọi được Diệp Kiêu quay lại.

Anh thợ quay phim kinh hãi không thôi, liên tục lùi bước, ống kính cũng rung lắc theo, tất cả mọi người đều không thể tin được. "Đạo diễn Diệp phát điên rồi, còn không chạy đi!" "Vãi thật!

Kinh hoàng cổ mộ!" "Đạo diễn Diệp trúng tà rồi!" "Đạo diễn Diệp bắt đầu cuộc thảm sát!

Giết thợ quay phim trước rồi đến giáo sư Chu, như vậy anh ta có thể độc chiếm mọi thứ, anh ta đúng là một tên trộm mộ!" Mọi người đều đang la hét, thợ quay phim hai chân bủn rủn, căn bản không bước nổi, nhìn mặt Diệp Kiêu càng lúc càng gần, anh ta không nhịn được hét lớn một tiếng rồi nhắm tịt mắt lại!

Chết thì chết vậy!

Nhóm giáo sư Chu không nỡ nhìn thẳng, lần lượt nhắm mắt lại, trong lòng hối hận không thôi, đồng thời kinh ngạc tại sao tính tình Diệp Kiêu lại đại biến như vậy! *Rắc!* Cơn đau tưởng tượng không ập đến, anh thợ quay phim chỉ cảm thấy một luồng gió rít trên đỉnh đầu, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, còn Diệp Kiêu đã đáp xuống đất.

Thấy cảnh này, thợ quay phim mồ hôi lạnh đầm đìa, vừa định nói gì đó thì phía trên đầu truyền đến một tiếng rít chói tai!

Tiếng động này khiến mọi người đều mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, họ đều không thể tin nổi!

Anh thợ quay phim vẫn bình an vô sự, bên cạnh anh ta trên mặt đất là một vũng chất lỏng màu đen không xác định.

Mọi người đang định hỏi han thì phía xà ngang bên trên phát ra những tiếng va chạm cực lớn. *Bùm!* *Bùm!* *Bùm!* Một khúc cây màu đen dài và gầy rơi xuống.

Mọi người kinh ngạc, tiến lên nhìn kỹ, khúc cây này mọc đầy lông nhung màu đen, nhìn vô cùng tởm lợm.

Miêu Phong không hiểu: "Đây là cái gì?".

Vị giáo sư trẻ nãy giờ vẫn im lặng lên tiếng: "Đây là chân nhện.".

Câu nói này khiến mọi người xôn xao. "Cái gì?

Nhện á?!" "Làm sao có thể, chân nhện dài thế này thì... con nhện đó còn to cỡ nào nữa?" Mọi người nhìn nhau, không ai dám tin, hóa ra vừa rồi Diệp Kiêu không phải muốn chém người mà là cứu người. "Đạo diễn Diệp 666!" "Đạo diễn Diệp đúng là người đáng tin, có nguy hiểm là anh ấy xông pha thật!" "Về nhà phải cộng thêm đùi gà cho đạo diễn Diệp mới được!" "Đạo diễn Diệp uy vũ, xin lỗi vì lời vừa nãy, tôi cứ tưởng đạo diễn Diệp biến chất rồi chứ!" "Ông mù à, đạo diễn Diệp không phải hạng người như vậy đâu!" "Mà này, con nhện này rốt cuộc to cỡ nào, đây hình như mới chỉ là một nửa cái chân thôi à!" "Tôi nghi ngờ ở trên đó..." "Không cần nghi ngờ đâu, chắc chắn là vậy!" Lúc này mọi người trong phòng livestream vẫn còn sợ hãi, nếu đây là thật thì con nhện đó chắc chắn phải to hơn cả con lợn!

Đồ vật trong cổ mộ đa phần đều bị biến dị, hơn nữa còn cực kỳ khát máu, biết đâu còn ăn thịt người, thật đáng sợ!

Nửa cái chân nhện này đã hoàn toàn đánh gục tâm lý của họ, vừa nãy còn hào hứng đi dạo mộ huyệt, giờ đồng loạt lùi lại.

Đám người Mục Lực càng siết chặt súng.

Vị giáo sư trẻ nói: "Trước đây, chúng ta thấy những vật thể giống kén trong quan tài Võng Mãnh Ngoa, rất có thể đó là trứng nhện, nơi này e rằng chính là hang ổ của nó.".

Nghe vậy, mọi người nhất thời hoảng loạn.

Con nhện to như vậy, lại còn đẻ trứng, ở đây chắc chắn không chỉ có một con, vậy chẳng phải là chui đầu vào miệng hổ sao?

Giáo sư Chu càng run rẩy hơn: "Con nhện to như vậy, đây lại là thứ gì biến dị thành thế?

Tiểu Phương?".

Người được gọi là Tiểu Phương chính là vị giáo sư trẻ kia, anh ta là một nhà côn trùng học, tận tâm nghiên cứu các loại côn trùng.

Lúc này nghe giáo sư Chu hỏi vậy, Tiểu Phương lắc đầu: "Nhìn chiều dài chân nhện, e rằng không có loài nào có thể đối chiếu được.

Hiện tại loài nhện độc lớn nhất thế giới là nhện khổng lồ, nhưng sải chân của chúng khi mở rộng hoàn toàn cũng chỉ dài bằng một cánh tay, cái này đã vượt ra ngoài nhận thức, ít nhất trong các tài liệu côn trùng đã thu thập hiện nay chưa từng thấy loài nào như thế này.".

Nghe giáo sư Phương nói vậy, ai nấy đều kinh hãi.

Chương 334

Giáo sư Chu quyết định ngay: "Mau rút lui thôi, nếu nó xuống đây thì e rằng chúng ta đều không chạy thoát được.

Đồ đạc cứ mặc kệ đi!".

Sự việc không thể chậm trễ, mọi người vội vàng rút lui, vừa đi được vài bước, đại điện đột nhiên rung chuyển một trận! *Ầm ầm ầm!* Giáo sư Chu đứng hình: "Là đám lính đánh thuê à?

Bọn họ lại bắt đầu nổ mìn sao?".

Chưa kịp để ai trả lời, phía trên đã bắt đầu rơi xuống những mẩu đá vụn, mọi người vội vàng tránh né.

Trong bóng tối đá rơi liên tục, mọi người thầm chửi rủa đám lính đánh thuê khốn kiếp kia không biết đang làm cái quái gì, chẳng lẽ thực sự muốn chôn sống họ sao? *Rắc!* Một tiếng động lớn vang lên, mọi người ngẩng đầu, nhờ ánh đèn pin phát hiện thanh xà ngang phía trên đã nứt ra, khoảnh khắc tiếp theo sắp rơi xuống, xem ra là không chống đỡ nổi nữa!

Giáo sư Chu nhìn lối vào lúc nãy, vội hét lớn: "Mau rút ra ngoài!".

Mọi người vội vàng bảo vệ người của đội khảo cổ đi ra, vừa phải đề phòng không bị đá vụn rơi trúng.

Mặt đất rung chuyển dữ dội khiến họ bước đi vô cùng khó khăn. *Rào rào!* Một thanh xà ngang rơi mạnh xuống đất, những viên gạch lát nền chắc chắn cũng bị đập gãy lìa.

Mọi người gia tăng tốc độ muốn lùi về mộ thất bồi táng ban đầu. *Rắc!

Rào rào!!* Một vật thể khổng lồ đột nhiên rơi xuống, trước mắt

mọi người tối sầm lại, một thanh xà ngang khổng lồ rơi chắn trước mặt, bịt kín lối ra của mộ thất.

Phen này mọi người ngớ người luôn, khi quay đầu lại thì đá vụn xung quanh rơi liên tục, họ chỉ có thể nép sát vào xà ngang, nhìn nhau tìm lối ra mới.

Lúc này, chỉ thấy ba thanh xà ngang dài và gầy cắm mạnh xuống đất!

Điều bất ngờ là ba thanh xà này đứng sừng sững trên mặt đất, không bị gãy cũng không đổ sụp, khiến mọi người kinh ngạc.

Họ dùng đèn pin soi tới thì đồng loạt hít một hơi lạnh!

Đó hoàn toàn không phải xà ngang gì cả, mà là mấy cái chân đầy lông nhung màu đen, ước chừng dài hơn hai mét!

Đây là ba cái chân nhện!

Chưa kịp để họ phản ứng, lại thêm bốn cái chân nữa *rào* một cái rơi xuống!

Sau đó trước mắt mọi người tối sầm lại!

Thân thể khổng lồ đã che khuất bức bích họa, tầm nhìn cũng dần rõ ràng hơn.

Mọi người ngước đầu nhìn con nhện khổng lồ này, trong lòng thầm thốt lên ngàn lời cảm thán.

Đây mà là nhện á, đây rõ ràng là một ngọn núi thì có!

Phòng livestream bùng nổ bình luận. "Vãi thật!

Thật không thể tin nổi, con nhện to thế này á!" "Ông lầu trên có gọi tổ tiên cũng vô dụng thôi, thứ này một miếng ăn gọn mười thằng như tôi!" "Đây là nhện tổ tông rồi!" "Tôi ngước nhìn mạng nhện trong nhà mình, thầm cảm ơn lũ nhện con đã không giết chi ân." "Giáo sư

Phương, đây là hình thái nguyên thủy của nhện khổng lồ sao?" "Giáo sư còn đang sợ đến ngây người ra kia kìa, hơi đâu mà trả lời ông!" Đội khảo cổ thực sự đã sợ đến ngây dại, họ chưa từng thấy con nhện nào có thân hình khổng lồ như vậy, càng đừng nói đến việc con nhện khổng lồ này hiện đang nhìn họ bằng ánh mắt u ám, lạnh lẽo.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao chắn trước người.

Lúc này mọi người đều nấp sau lưng Diệp Kiêu, biết rằng lúc này chỉ có anh mới bảo vệ được họ.

Nhưng đối mặt với con nhện khổng lồ như vậy, họ thậm chí còn không bằng một cái chân của nó, e rằng ngay cả Diệp Kiêu cũng không có cách nào đối phó.

Trần Phong không nói hai lời, lên đạn súng trường, gầm lên: "Mẹ kiếp, không quản nữa, liều mạng với nó thôi!".

Ai ngờ cả băng đạn đều bắn ra hết nhưng con nhện đó lại nhanh chóng né được!

Chỉ thấy đạn nảy vào vách đá, còn con nhện thì không hề hấn gì.

Điều này khiến Trần Phong trợn mắt há mồm, Trương Như Long cũng xông lên, sau khi nhắm chuẩn con nhện thì bắn một phát!

Nhưng cái chân kia cũng chỉ bị bắn móp một chút, căn bản không có bất kỳ lực sát thương nào.

Phen này khiến mọi người sững sờ, không ngờ con nhện này lại lợi hại đến thế!

Không những hành động linh hoạt mà chân còn cứng như vậy!

Đây chẳng khác nào một chiếc Giáp Cửu Tử Kinh Lăng di động cả!

Đáng sợ hơn là, đạn đã kích thích nó, nó rít lên một tiếng về phía

mọi người, lúc này mọi người mới nhìn rõ, trên cơ quan miệng của con nhện còn có hai cái ống gai dài, phát ra ánh sáng xanh u u trong bóng tối, không cần nói cũng biết chắc chắn có kịch độc!

Mà lúc này giáo sư Chu vô tình ngẩng đầu nhìn lên phía trên, lập tức kinh hãi! "Đây, đây là gì?".

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu, lúc này mới nhìn rõ, trên đỉnh mộ thất vậy mà là từng lớp mạng nhện trắng xóa.

Mà vừa rồi khi họ vào thấy phía trên tối đen, hóa ra căn bản không phải hình dáng ban đầu mà là bị thân hình khổng lồ của con nhện này che khuất.

Giờ nhìn lại, con nhện đen này đang chằm chằm nhìn họ, như thể đang cân nhắc nên ăn họ như thế nào!

Chỉ thấy bảy cái chân còn lại bắt đầu nhanh chóng gõ xuống đất, phát ra âm thanh *tạch tạch tạch* gõ vào tim mỗi người.

Mọi người căng thẳng vô cùng, tim đập thình thịch, con nhện này thực sự quá biết cách làm họ hoảng sợ, lúc này chỉ cảm thấy cái chết đang cận kề, chân không bước nổi.

Nhện ở trước mặt, trên đầu là mạng nhện, lên không được mà đi cũng chẳng xong, lúc này ngoài việc làm món tráng miệng cho nhện ra thì chẳng còn cách nào khác.

Diệp Kiêu cau mày thật chặt, họ vừa động đậy thì con nhện cũng di chuyển nhanh chóng, đừng nhìn thân hình khổng lồ mà lầm, nó cực kỳ linh hoạt.

Trong mộ thất chật hẹp vậy mà nó vẫn có thể xoay xở nhẹ nhàng, chặn mọi đường lui của họ.

Điều này khiến mọi người không khỏi lo lắng. "Tôi thấy con nhện này hình như có trí thông minh đấy!" "Không chỉ có trí thông minh đâu,

nó hình như thấu hiểu mọi suy nghĩ của chúng ta, phong tỏa cả mộ thất không cho chúng ta rời đi." "Phen này thảm rồi, tôi còn chưa ăn cơm, không ngờ lại sắp làm điểm tâm cho nó!" "Mọi người bảo xem, trong cái đống mạng nhện trên kia liệu có giấu xác chết không?

Biết đâu còn có nhện con nữa, ôi mẹ ơi, tôi có thể tưởng tượng ra cảnh mình bị nhện bao bọc rồi." Diệp Kiêu lại đang nghĩ, đây có lẽ lại là một cơ quan trong lăng mộ, cũng giống như Giáp Cửu Tử Kinh Lăng, nhện cũng là cơ quan của họ.

Diệp Kiêu không hề do dự chút nào, chỉ đang nghĩ lát nữa phải tấn công thế nào để có thể một chiêu hạ gục!

Dù sao cũng là cơ quan, cùng lắm chỉ là cơ quan biết cử động mà thôi.

Chương 335

Hơn nữa, hành động linh hoạt nhanh nhẹn cũng không hẳn toàn là ưu điểm, ít nhất, nó đã thiếu mất một cái chân, cứ bắt đầu từ đây đi!

Diệp Kiêu chưa kịp tấn công thì con nhện khổng lồ đã không đợi được nữa, đột ngột lao về phía họ!

Sống chết chỉ trong gang tấc, tốc độ của con nhện khổng lồ cực nhanh, chớp mắt đã lao đến trước mặt họ.

Ở khoảng cách gần, gần như có thể nhìn thấy lông nhung trên chân nó.

Lần này mọi người mới nhìn rõ, đó không phải lông nhung gì cả, rõ ràng là những cái gai nhung cứng cáp.

Nếu bị quẹt trúng chắc chắn sẽ đổ máu.

Hiện tại con nhện khổng lồ càng lúc càng gần, gần như không cho họ cơ hội hít thở.

Tiếng rít phát ra từ miệng nó càng khiến họ thêm phần kinh hoàng.

Đột nhiên, nó vươn một cái chân ra, đầu chân là móc nhọn sắc lẹm, đâm thẳng về phía mọi người!

Cư dân mạng cũng sợ khiếp vía. "Ối mẹ ơi!

Chạy mau!" "Bom đâu rồi!

Chưa bao giờ tôi thấy nhớ đám lính đánh thuê như lúc này." "Còn đợi gì nữa, nổ chết nó đi!" "Thứ này mà đâm trúng tôi thì tôi thăng thiên luôn lập tức!" "Chứ còn gì nữa, đầu thai luôn ấy chứ." Cái móc nhọn tỏa ra ánh xanh lục, ai cũng biết là có kịch độc, nếu bị nó đâm trúng thì chắc chắn hết đường chạy.

Lúc này móc nhọn nhắm thẳng vào giáo sư Âu, cái chết cận kề, Trần Phong lấy hết can đảm cầm báng súng đập mạnh qua! *Rắc!* Báng súng chỉ để lại một vết xước trên chân nhện, chẳng hề hấn gì, ngược lại còn làm con nhện khổng lồ nổi giận.

Nó thuận thế giơ chân lên, nhắm thẳng vào Trần Phong đâm xuống! "A!

Trần Phong!" "Đội trưởng Trần!" Mọi người kinh hô, khán giả trước màn hình cũng không nỡ xem tiếp, đồng loạt nhắm mắt lại. *Vút!* Một tàn ảnh lướt qua, Trần Phong chỉ thấy gió lộng trên đỉnh đầu, giây tiếp theo, *rắc!* Kèm theo một tiếng rít thảm khốc, anh ta chỉ thấy trước mắt là một khoảng bóng tối.

Sau đó mở mắt ra thì thấy Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, trên đất là một vũng chất lỏng màu đen cùng một đoạn chân nhện.

Anh ta sững sờ, chính là Diệp Kiêu đã cứu mình!

Mọi người trợn mắt, sau đó phấn khích reo hò, Diệp Kiêu hễ ra tay Hắc Kim Cổ Đao là bách chiến bách thắng!

Con nhện khổng lồ bị Diệp Kiêu chém đứt liên tiếp hai cái chân, nhất thời phẫn nộ không thôi.

Nó lao thẳng về phía Diệp Kiêu, ngay cả hai cái gai dài trên miệng cũng nhắm vào anh.

Cư dân mạng lo lắng không yên. "Đạo diễn Diệp nghìn vạn lần không được gục ngã nhé!" "Đạo diễn Diệp cố lên, mà này mấy ông đồng đội phía sau có thể giúp một tay không?

Nhìn đạo diễn Diệp xông pha tuyến đầu mà các ông không thể hỏa lực áp chế và yểm trợ sao?

Cầm súng mà chẳng làm gì cả!" "Đạo diễn Diệp thở dài, cuối cùng vẫn là một mình mình gánh vác tất cả." "Ơ, đạo diễn Diệp đâu rồi?"

Ống kính lướt qua, Diệp Kiêu nhanh chóng biến mất trước mắt mọi người, vì thực sự quá tối, dù có đèn pin cũng bị thân hình con nhện che khuất.

Cộng thêm việc trong mộ thất đang hỗn loạn, con nhện khổng lồ lại di chuyển quá nhanh, không ai nhìn thấy Diệp Kiêu đã đi đâu.

Mọi người đều bắt đầu sốt ruột.

Diệp Kiêu biến mất, lòng mọi người rối như tơ vò, hoảng hốt không thôi.

Giáo sư Chu càng lộ rõ vẻ lo lắng, nếu Diệp Kiêu xảy ra chuyện gì ở đây thì tiếp theo không ai trong số họ tìm được đường sống.

Lúc này nhìn thấy ánh mắt của mọi người, giáo sư Chu cũng rất nóng lòng, vội vỗ vai Mục Lực bên cạnh: "Xem xem rốt cuộc là thế nào!".

Mục Lực cũng ngơ ngác, anh ta đã bao giờ thấy cảnh này đâu?

Bây giờ chỉ biết Diệp Kiêu đã mất tích, và tất cả mọi người đang tìm kiếm tung tích của anh. "Mau nhìn kìa, anh ấy ở trên kia!" Mục Lực đột nhiên tìm thấy một bóng người, chỉ thấy Diệp Kiêu vậy mà đang ở trên lưng con nhện!

Lúc này Diệp Kiêu lại xuất hiện trước mắt mọi người, Mục Lực chỉ tay về phía đó.

Mọi người nhìn theo, quả nhiên Diệp Kiêu đã nhảy lên lưng con nhện từ lúc nào không hay.

Con nhện rít lên một tiếng dài, hai cái chân trước mạnh mẽ đâm xuống đất! *Bùm!* Cú đâm như hai cột trụ trời chọc thủng bầu trời.

Cả đại điện bắt đầu rung chuyển điên cuồng!

Con nhện khổng lồ vẫn không hề nhúc nhích, những khối đá phía

trên không ngừng rơi xuống, Diệp Kiêu hiểu ra, con nhện này muốn đè chết mình.

Nhưng anh đâu có dễ chết như vậy?

Lúc này anh vẫn giữ vững thân hình, một tay túm lấy lông nhung trên đầu nhện, tay kia cầm Hắc Kim Cổ Đao đâm thẳng xuống!

Con nhện bắt đầu trở nên điên cuồng, cơ thể lắc lư dữ dội.

Mọi người nhất thời kinh tâm động phách, cũng không biết sau khi Diệp Kiêu đâm một đao này vào sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng giờ đây họ thấy con nhện trước mắt đang điên cuồng chạy loạn khắp nơi.

Nó không ngừng vùng vẫy trong đại điện, như muốn hất văng Diệp Kiêu xuống, nhưng vô ích, chẳng có tác dụng gì cả.

Ngược lại còn làm mộ thất tan hoang một mảng.

Xem ra đao này thực sự khiến nó đau đớn khôn cùng.

Diệp Kiêu cười lạnh, thấy con nhện bắt đầu leo lên trên, hy vọng quay lại đỉnh mộ.

Diệp Kiêu thấy vậy rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nhảy xuống vài cái rồi nhắm chuẩn đâm thêm lần nữa!

Đao này đâm trúng bụng nhện, cái bụng khổng lồ nhanh chóng bị rạch toạc ra, dịch nhầy màu xanh lục bên trong lộ ra, Diệp Kiêu vội vàng xoay người tránh đi.

Con nhện trong cơn đau đớn tột cùng hận không thể xé xác Diệp Kiêu, nó điên cuồng tàn phá cả đại điện không còn ra hình thù gì.

Giáo sư Chu dù đau lòng vì vô số văn vật bị hủy hoại nhưng giờ cũng lực bất tòng tâm, càng đừng nói đến việc hiện tại họ căn bản không chạy thoát được.

Lúc này một thanh xà ngang rơi xuống, mọi người vội vàng tháo

chạy, một tiếng nổ lớn vang lên làm gãy thanh xà ở lối ra.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Diệp Kiêu đứng sang một bên, nhân lúc con nhện khổng lồ đang đau đớn thì bồi thêm vài đao, *xoẹt xoẹt*, mấy cái chân nữa rơi rụng, phen này con nhện không đi được nữa, chỉ có thể không ngừng co giật.

Chương 336

Dịch nhầy màu xanh từ vết thương chảy ra, tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc, hơi giống mùi thùng nước gạo mùa hè, mùi tanh lẫn mùi thối rữa khiến người ta không nhịn được phải bịt mũi.

Nhìn vật thể khổng lồ như vậy bị chém đứt hết chân, chỉ còn lại một cái thân xác không ngừng cuộn tròn, mặt mọi người lộ rõ vẻ ghê tởm.

Nhưng phần nhiều là kinh hoàng, sợ nó đột ngột nhảy dựng lên!

May là con nhện khổng lồ co giật một lát rồi tắt thở, còn Diệp Kiêu vẩy đao cho sạch dịch nhầy xanh, vẻ mặt thản nhiên.

Mọi người sững sờ, thấy nhện không còn cử động nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn Trần Phong thì ngồi bệt xuống đất, quay đầu nhìn Diệp Kiêu bên cạnh, thấy anh thản nhiên cắm Hắc Kim Cổ Đao lại vào lưng, Trần Phong không khỏi kinh ngạc.

Còn bình luận thì dày đặc một mảng. "Đạo diễn Diệp hãy nhận của tôi một lạy!" "Đạo diễn Diệp 666, quá đỉnh!" "Đạo diễn Diệp chính là thần tượng của tôi!" "Đạo diễn Diệp có thể cân nhắc nhận đệ tử mở lớp gì đó không, đảm bảo đông nghẹt người luôn!" "Tôi đột nhiên nhớ ra, nhân vật chính trong phim trộm mộ chính là lấy nguyên hình từ chính đạo diễn Diệp phải không?" "Vãi thật!

Lầu trên nhắc tôi mới nhớ, vậy đạo diễn Diệp là bất lão bất tử sao?" "Đừng nói nhảm!

Đạo diễn Diệp là người bằng xương bằng thịt mà, Tiểu Ca đó sống bao nhiêu năm rồi!" "Chẳng phải nói đạo diễn Diệp là Cáp Bố

Thượng Sư sao, nếu vậy thì không khó giải thích!" "Bằng chứng thép đây rồi!

Ngồi đợi đạo diễn Diệp giải thích!" "Giải thích cái con khỉ!

Đạo diễn Diệp nhiệt tình như vậy, sao có thể là tên biến thái giết người không ghê tay đó được!" "Cũng đúng, đạo diễn Diệp vốn dĩ là người tốt mà!" Mọi người thi nhau tung hô khiến Diệp Kiêu cũng có chút ngại ngùng, nhưng sau khi thở phào nhẹ nhõm, điều đọng lại nhiều hơn là sự sợ hãi.

Sau khi mọi người lấy lại bình tĩnh, nhìn thấy xác con nhện khổng lồ như vậy cũng không khỏi chặc lưỡi cảm thán.

Lúc này giáo sư Phương bước tới, bạo dạn dùng gậy leo núi đẩy đẩy con nhện, thấy nó không nhúc nhích mới yên tâm.

Nhưng giáo sư Phương thực sự thấy kỳ lạ: "Tôi sống từng này tuổi, nghiên cứu côn trùng bao nhiêu năm mà vẫn chưa từng thấy con nhện nào to như thế này, nó rốt cuộc ăn cái gì mà lớn được như vậy?

Cho dù có ăn thịt người cũng chưa chắc lớn đến kích thước này.

Hơn nữa mọi người nhìn con nhện này thực sự rất kỳ quái, những đặc điểm của các loài nhện hiện nay đều có thể tìm thấy trên người nó." "Chân nhện Mãnh Chu, nhưng thân hình lại giống nhện Góa Phụ Đen, cái ống gai này giống nhện Lang Thang, nhưng tính tình lại hung dữ như nhện Sói, đây rõ ràng là một con quái thai!

Hình như có người cố ý lắp ghép những vũ khí chết người của các loài nhện khác nhau lên một con nhện, đây giống như là được nuôi cấy nhân tạo vậy.".

Mọi người đều kinh thán. "Nếu là nuôi cấy nhân tạo thì cũng cần hàng trăm năm để thúc đẩy tiến hóa, không thể thực hiện trong thời gian ngắn được, nhưng người xưa làm sao biết nuôi cấy nhện nhân

tạo chứ?" "Đúng vậy, những con nhện này đều là loài cực độc, nếu nuôi cấy nhân tạo thì không thể nuôi ở đây được phải không?" "Chẳng lẽ trước chúng ta, có người đã coi nơi này thành phòng thí nghiệm?

Điều này cũng không thực tế lắm!" Mọi người bàn tán xôn xao.

Cư dân mạng trước màn hình cũng bắt đầu suy đoán. "Đây chắc là một loài mới, tận cùng của vũ trụ là khoa học, đây chính là loài mới, giáo sư Phương ơi, cái này cho ông làm tiêu bản nhé!" "Giáo sư Phương: Tôi cảm ơn ông nhiều nha!" "Tôi thấy không đúng, có khả năng là bị ảnh hưởng bởi cổ mộ.

Mọi người nghĩ xem lúc trước chúng ta thấy Sa Kinh Cức chẳng phải là hệ thống cộng sinh giữa côn trùng và thực vật sao, liệu con nhện này cũng là do hệ thống cộng sinh nào đó hình thành không?" "Nhưng ở đây cũng không có thực vật mà!

Đến cả ba món đồ đồng cũng không có, biến dị kiểu gì?" "Đúng thế, hơn nữa ở đây không có tế tự, làm sao nó sống được?

Không ăn không uống thì tấn công họ làm gì?" Mỗi người một ý, không ai biết con nhện khổng lồ đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là thế nào.

Nếu thực sự là cộng sinh giữa côn trùng và thực vật thì con nhện to như vậy lấy đâu ra chất dinh dưỡng cho nó?

Trong mộ thất này dường như không có quá nhiều thực vật, thậm chí xác chết cũng không nhiều.

Nếu sống bằng xác thối thì trước đó có Thi miết, chúng hình thành xong, ăn bao nhiêu xác chết, sống nghìn năm mà cũng phải ngủ đông mới to được bấy nhiêu.

Con nhện này vẫn luôn đẻ trứng, ít nhất cũng phải có số năm nhất định rồi.

Giáo sư Chu nhìn lên đỉnh mộ thất không khỏi lo lắng: "Nếu thực sự là nuôi cấy nhân tạo thì chỉ có thể giải thích là thứ này có người nuôi, nhưng nếu không phải, là hình thành tự nhiên, thì nó sống bằng cái gì?".

Điều này khiến giáo sư Chu không khỏi sợ hãi, mọi người đều nhìn nhau, nhìn lên trần nhà, thật sợ trên đó lại rơi xuống một con nữa.

Lúc này Diệp Kiêu đứng bên cạnh thản nhiên nói: "Đây đúng là nuôi cấy nhân tạo, chỉ có điều không phải của nước ngoài, mà là một loại Cổ trùng.

Loài nhện này được gọi là Địa Huyệt Chu Hoàng, là một loại Cổ trùng của vùng Miêu Cương, được con người nuôi cấy ra.

Vì vậy ở bên ngoài không thấy cũng là chuyện thường.".

Nghe Diệp Kiêu nói, mọi người kinh ngạc vô cùng: "Địa Huyệt Chu Hoàng, đó là cái thứ gì vậy?". "Nghe tên là thấy bá đạo rồi, nhưng tôi chỉ muốn biết, thứ này sống theo bầy hay hành động đơn độc?" "Bị các ông nói làm tôi thấy hơi sợ rồi đấy, vạn nhất lát nữa còn vô số nhện xuất hiện thì chắc tôi phát điên mất." "Chuẩn bị súng đạn đi, một cái cũng không được thiếu!" Diệp Kiêu đứng bên cạnh u u nói: "Dù nói là nhện đẻ trứng, nhưng nhện với kích thước này không dễ dàng gì mà nuôi thành được, ngay cả khi đẻ ra cũng không đến mức to như vậy.

Để nuôi được kích thước này phải trải qua nhiều công đoạn.

Người Miêu thích Cổ, người nuôi Cổ thu thập các loại nhện khác nhau để nuôi cấy.

Đúng như giáo sư Phương nói, những con nhện này hội tụ đủ các loại nhện độc, nhốt chúng trong những bình gốm tối tăm chôn dưới đất, mỗi ngày cho ăn Ngũ độc, bản thân Ngũ độc đã chứa kịch độc,

cộng thêm những con nhện độc này vốn đã có độc tố, độc tính lại càng mạnh mẽ hơn." "Sau bốn mươi chín ngày, những con nhện có thể sống sót trong bình gốm đó đều đã được bao bọc trong kén tơ, nhốt những kén tơ này vào một bình gốm, lại chôn xuống đất một lần nữa, mỗi ngày vẫn cho ăn Ngũ độc.

Sau bốn mươi chín ngày, trong bình gốm chỉ còn lại một cái kén tơ màu đen, và khi cái kén này phá kén chui ra, Địa Huyệt Chu Hoàng sẽ hình thành.

Loài nhện này thọ mệnh rất dài, độc tính cũng cực mạnh, một miligam độc dịch có thể giết chết một con bò.

Nhưng vì thân hình nhện khổng lồ, mà người Miêu vốn dĩ giết người không để lại dấu vết, nên loại Cổ này cũng dần tuyệt tích.

Không ngờ lại được dùng trong cổ mộ, quả thực khiến người ta không ngờ tới." Nghe Diệp Kiêu giới thiệu, mọi người đều ngơ ngác.

Cư dân mạng thì không giữ nổi bình tĩnh nữa. "Đạo diễn Diệp đây là tự mình bán đứng mình rồi phải không?

Sao rành rọt thế?" "Đạo diễn Diệp khai thật đi, là do anh làm phải không?

Nếu không thuật nuôi Cổ nghìn năm trước sao anh biết được?" "Đạo diễn Diệp cuống rồi, phen này cứng họng luôn!" "Đạo diễn Diệp ơi đạo diễn Diệp, hối hận chưa?" Lúc này giáo sư Chu hỏi: "Trước đây cậu nói Thi miết này cũng là Cổ, mà cái này cũng là Cổ, chứng tỏ hoàng tộc Tây Hạ chắc chắn có người tinh thông thuật nuôi Cổ.".

Diệp Kiêu gật đầu: "Có thể nghĩ như vậy, biết đâu Lý Nguyên Hạo chính là lợi dụng cái này để bảo vệ lăng mộ.

Cơ quan cuối cùng của Thành Cát Tư Hãn là Giáp Cửu Tử Kinh

Lăng, vậy cơ quan cuối cùng của Lý Nguyên Hạo e rằng chính là các loại Cổ trùng, cho nên sau này mọi người nhất định phải cẩn thận.".

Diệp Kiêu nói xong ngẩng đầu nhìn lên đỉnh, trên đó đầy mạng nhện, sau mạng nhện đó bao bọc cái gì thì không ai biết.

Mọi người nghe Diệp Kiêu nói vậy không khỏi thấy sợ hãi.

Một con nhện khổng lồ đã đủ kinh khủng rồi, nếu cộng thêm con cháu của nó thì thật khó tưởng tượng.

Dù kích thước không lớn nhưng số lượng nhiều cũng đáng sợ lắm chứ!

Họ lần lượt tìm kiếm những ngọn lửa còn sót lại, thuốc nổ cũng như các loại lựu đạn cháy.

Trần Phong và Trương Như Long lần lượt kiểm kê lại vũ khí trong tay mình, xấp xỉ còn sáu quả lựu đạn cháy, nhưng thuốc nổ thì họ thực sự không có.

Chương 337

Thêm vào đó đạn cũng chỉ còn ba băng, nên sau này còn phải tiết kiệm mà dùng.

Thế là tạm thời từ bỏ việc dùng lửa tấn công đỉnh mộ.

Dầu hỏa bên Diệp Kiêu cũng hết rồi, muốn thiêu hủy toàn bộ đỉnh mộ e là không dễ dàng, vậy nên mọi người đành bỏ cuộc.

Lúc này trong đại điện đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Diệp Kiêu nhắc nhở họ: "Dù nói những con nhện này có kịch độc, nhưng nếu không chạm vào chúng thì chắc sẽ không phá kén chui ra.

Loại Cổ này cần có nhiệt độ, và việc nuôi dưỡng các loại Cổ trùng khác cũng cần phải có mẫu trùng." Thấy sắc mặt họ trắng bệch, Diệp Kiêu an ủi: "Khi nhện đẻ trứng cũng sẽ cần lượng lớn thức ăn, hiện tại con nhện này đã bị giết, những con còn lại chắc sẽ không nở đâu, nếu không thì chúng ta đã bị tấn công từ lâu rồi, không thể đợi đến bây giờ.".

Diệp Kiêu nói có lý, cũng khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này nhìn lại đại điện đã là một mảnh hỗn loạn, giá gỗ hoàng mộc cũng bị hất đổ xuống đất, hài cốt của Lương thái hậu rơi ra ngoài, mà trên xương vậy mà lại vương vãi những ánh xanh lục lấp lánh, điều này khiến mọi người không khỏi tò mò.

Đám người Miêu Phong tiến tới, đang định nhặt lên quan sát thì bị Diệp Kiêu ngăn lại: "Đừng động vào!".

Tiếng quát này làm Miêu Phong giật bắn mình, vội đứng sang một bên.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Địa Huyệt Chu Hoàng ở ngay đây, tôi

nghĩ xác của Lương thái hậu chắc chắn nó đã chạm vào, cho nên không chỉ nhện mà cả xác Lương thái hậu cũng có độc, nghìn vạn lần đừng chạm vào.".

Nghe vậy, Miêu Phong vội rụt tay lại nhìn Diệp Kiêu, anh lắc đầu: "Trong mộ thất này mọi thứ đều vương vẻ quỷ dị, trên xương này có sắc xanh, cái này không phải độc tố bình thường đâu.".

Mọi người nhìn xác Địa Huyệt Chu Hoàng rồi lại nhìn đống xương, càng thêm hãi hùng.

Miêu Phong không dám tiến lên, nhưng lại thấy Diệp Kiêu trực tiếp bước tới: "Lát nữa nếu muốn ghi chép thì vẫn nên đeo găng tay vào.".

Vừa dứt lời đã thấy Diệp Kiêu nhặt vài khúc xương mục lên, quan sát đi quan sát lại: "Độc tố ngấm vào tận xương tủy, mọi người xem, đây là một khúc xương đùi!".

Mọi người đều thấy rõ, xương đùi và cả xương cổ họng mảnh đó đều bị hủ thực ở mức độ khác nhau, lúc này ai nấy đều không khỏi kinh ngạc.

Đều nói Lương thái hậu trong sử liệu ghi chép là bị bệnh chết, nhưng không ngờ lại là trúng độc mà chết.

Giáo sư Chu không khỏi cảm khái: "Xem ra những chuyện quỷ dị xảy ra trong vương cung Tây Hạ chúng ta đều không rõ lắm, nhưng không thể phủ nhận lịch sử chính là lịch sử, có những khoảng trống lịch sử, còn có dã sử, những thứ ghi lại trong chính sử đều sẽ được giải đáp vào ngày hôm nay.".

Diệp Kiêu gật đầu: "Chính là như vậy.".

Những người khác thấy vậy cũng muốn nhặt lên quan sát, Diệp Kiêu vội xua tay: "Mọi người nghìn vạn lần đừng tiễn mình đi sớm

thế, cái này cũng có kịch độc đấy.

Nếu muốn nhặt cũng phải đeo găng tay.".

Mọi người không khỏi kinh ngạc, nhìn Diệp Kiêu thong dong nhặt nhạnh, không khỏi đờ người ra.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của họ, Diệp Kiêu phản ứng lại, nhún vai: "Thể chất khác biệt, bách độc bất xâm.".

Câu nói này làm mọi người không khỏi cạn lời.

Cư dân mạng cũng thi nhau bình luận. "Đạo diễn Diệp có đang dọa chúng ta không thế?" "Đạo diễn Diệp, anh thản nhiên vậy, có phải từng đến đây rồi không?" "Tôi nghiêm túc nghi ngờ đạo diễn Diệp có phải là nhà thiết kế lăng mộ không, sao lại rành rọt nơi này thế?" "Nhìn phong thái vừa rồi của đạo diễn Diệp khiến bọn tôi bội phục không thôi, đạo diễn Diệp truyền thụ vài chiêu đi?" Diệp Kiêu không đáp lời họ, chỉ nhìn quanh, toàn bộ mộ thất đã bị hủy hoại, mọi người đều nhìn nhau không biết nên làm gì.

Giáo sư Chu vội vàng hỏi: "Nếu mộ thất Lương thái hậu đã bị hủy, vậy mộ Lý Nguyên Hạo thì sao?

Chẳng phải Cáp Bố Thượng Sư đã để lại trong văn hiến sao?

Nói mộ Lý Nguyên Hạo ở ngay trong đó, giờ lại không thấy, có phải chúng ta tìm sai chỗ không?

Nơi tụ âm khí rốt cuộc còn cách bao xa?".

Nghe giáo sư Chu hỏi vậy, Diệp Kiêu cau mày thật chặt nhìn quanh mộ thất, quả thực đã bị hủy hoại gần hết rồi.

Lúc này anh không trả lời mà chỉ lấy đèn pin ra, soi chậm rãi trên các bức tường xung quanh, sờ soạn qua lại.

Mọi người đều không biết anh định làm gì?

Thậm chí có người nói: "Diệp Kiêu điên rồi phải không?". "Giáo sư Chu, câu hỏi vừa rồi của ông khiến tiểu Diệp nhất thời không biết trả lời thế nào kìa." "Còn có chuyện anh ta không trả lời được sao?

Anh ta chẳng giỏi lắm à?" "Tôi đoán chắc anh ấy đang tìm lối ra tiếp theo.

Chúng ta cho anh ấy chút thời gian đi!" Đột nhiên Diệp Kiêu nhắm chuẩn một viên thạch chuyên, hai ngón tay Phát Khâu Chỉ thon dài trực tiếp thọc vào khe hở kết dính giữa các viên gạch, mạnh mẽ lôi một viên gạch ra!

Tất cả mọi người đều nhìn ngây người, giáo sư Chu định nói lại thôi, nhìn chằm chằm vào ngón tay Diệp Kiêu không rời mắt, trong lòng kinh thán điên cuồng. "Diệp Kiêu rốt cuộc là hạng người gì?" "Anh ấy đang tìm lối ra sao?

Không thể nào chứ?" "Đừng nói với tôi là anh ấy định dùng tay không dỡ gạch đấy nhé?" Lúc này Diệp Kiêu lại một lần nữa lôi thêm mấy viên gạch xung quanh ra, cẩn thận quan sát.

Mọi người đều có chút khó hiểu, tất cả đều vây lại, không rõ Diệp Kiêu làm vậy là vì cái gì? "Đạo diễn Diệp thành thợ bốc gạch từ bao giờ thế?" "Đạo diễn Diệp chắc không bị kích động quá đấy chứ, không tìm thấy mộ thất nên đi bốc gạch à!" "Đạo diễn Diệp muốn dỡ cái mộ này ra luôn đấy, tôi đã bảo đạo diễn Diệp là nhà thiết kế mà, nếu không sao có thể bắt đầu dỡ từ chỗ này?" "Đạo diễn Diệp, anh thực sự làm tôi quá thất vọng rồi." "Đừng nói bậy, đạo diễn Diệp chắc chắn có lý do của mình, làm sao tùy tiện mà phát điên được." "Thế giới của thiên tài ông không hiểu đâu, đừng có lải nhải!" Thấy Diệp Kiêu bắt đầu tháo gạch, ngay cả giáo sư Chu cũng không nhìn nổi nữa.

Ông vội vỗ vai Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, cậu đang làm gì thế?".

Diệp Kiêu không đáp lời ông, tiếp tục luồn cánh tay vào trong tường, lại dùng sức một lần nữa, chỉ nghe thấy tiếng *rắc* một cái!

Lại gắp ra được một viên gạch, trước sau tổng cộng ba viên gạch, Diệp Kiêu đều lấy ra hết.

Anh đặt những viên gạch trước mặt mọi người, sau đó lại lấy đèn pin soi vào lỗ hổng trong tường, nhìn hồi lâu, Diệp Kiêu phát hiện lớp đó là một loại đất bùn màu xanh.

Lại đưa ngón tay vào chạm thử, sau đó dùng Phát Khâu Chỉ gắp nhưng không gắp được gì ra cả.

Giáo sư Chu thấy vậy không khỏi lo sợ: "Diệp Kiêu, cậu đang làm gì thế?

Cái này là để làm gì?".

Lúc này Diệp Kiêu mới hoàn hồn, nghe thấy tiếng ông, anh quay lại cười cười: "Giáo sư Chu, ngón tay tôi có thể gắp ba viên gạch này ra, nhưng lớp bên trong lại không hề nhúc nhích, ông nhìn xem!

Ngay cả một mẩu vụn cũng không bóp ra được, độ cứng của nó đủ thấy rồi, quả nhiên là vậy mà!".

Thấy Diệp Kiêu thản nhiên như không, giáo sư Chu ngơ ngác: "Chuyện là thế nào?".

Diệp Kiêu quay đầu lại phủi tay, hỏi họ: "Lúc trước đám lính đánh thuê để thoát thân đã dùng thuốc nổ C4 để phá mộ huyệt, tổng cộng nổ bao nhiêu lần, mọi người còn nhớ không?".

Mọi người đều gật đầu, Trương Như Long nói dõng dạc: "Nhớ rõ chứ, suýt chút nữa là sập rồi!".

Diệp Kiêu giơ ngón tay cái lên: "Nói không sai, suýt chút nữa là sập, nhưng lại không hề đổ sập, mọi người có nghĩ đến nguyên nhân

không?".

Diệp Kiêu vừa hỏi vậy, ai nấy đều mờ mịt.

Chương 338

Giáo sư Chu cũng không biết làm sao.

Diệp Kiêu cười lạnh: "Thiên Kim Thạch Môn sử dụng Thiên Sơn Thanh Thạch, vận chuyển từ nơi rất xa đến, trong mộ thất đa phần đều dùng loại này.

Để phá được cửa đá, ít nhất cũng phải dùng gần một nghìn gam thuốc nổ C4 mới nổ tung được, mà những viên gạch khác chỉ là gạch thông thường.

Mọi người nhìn chỗ này xem?" Diệp Kiêu chỉ vào ba viên gạch anh vừa lấy ra: "Nếu là những viên thạch chuyên này thì rất bình thường, căn bản không chịu nổi lực nổ lớn như vậy, một nghìn gam C4 hoàn toàn có thể khiến cả mộ huyệt sụp đổ.

Nhưng sau vụ nổ, ngoài việc có vài mẩu đá lưa thưa rơi xuống, cũng không thấy gỗ đá sụp đổ, thậm chí khi chúng ta đang chiến đấu với con nhện khổng lồ, cũng không thấy cả mộ thất bị sập xuống." "Theo lý thuyết sau khi bị trọng thương như vậy, cả mộ thất lại còn nguyên vẹn là chuyện không nhiều, trừ khi mộ thất này được gia cố lại, chỉ có thế mới giải thích được tại sao thuốc nổ C4 chỉ nổ hỏng một tòa mộ thất của nó.

Nơi này nằm ở vùng núi, cũng không phải vùng sa mạc, căn bản không cần phải xử lý gia cố cho mộ huyệt.".

Đầu óc giáo sư Chu lóe lên một tia sáng, đột nhiên nghĩ ra: "Cậu nói là bên dưới này có khoảng không, cho nên mới cần gia cố?".

Diệp Kiêu nhìn ánh mắt họ, trầm giọng nói: "Chúng ta khi xây nhà đào móng chắc đều biết chứ, chỉ có móng dưới vững chắc thì nhà trên mới ổn định.

Nếu dưới này là khoảng không thì sẽ phải tiến hành gia cố nền móng mới có thể đảm bảo kiến trúc tầng trên không xảy ra vấn đề.

Bây giờ ở đây cũng vậy, gia cố mộ huyệt chính là làm lớp Tam hợp thổ thường thấy trên nền móng mộ huyệt, sau đó dùng đất nện kiên cố gia cố, mới có thể đảm bảo khoảng không bên dưới tồn tại, mà vẫn đảm bảo sự ổn định cho ngôi mộ này.

Vì vậy ngay từ đầu bất kể họ nổ thế nào, mộ thất cũng không sụp đổ." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đại ngộ, lúc này Diệp Kiêu lại nói: "Thực ra sự việc rất đơn giản, chỉ là chúng ta không ngờ tới, vừa rồi giáo sư Chu hỏi tôi về nơi tụ âm khí, tôi lại nhớ ra một chuyện.

Trước đó tôi đã nói, nơi tụ âm khí thực sự cách đây không xa, vì tôi luôn không bắt được chuẩn xác âm khí.

Không chỉ có vậy, mà vừa rồi khi nhìn thấy xác của Lương thái hậu, tôi lại nghĩ nơi tụ âm khí phối với đồng quan của Lương thái hậu.

Với thân phận của Lương thái hậu, cấu hình không thể dùng đồng quan, đáng lẽ phải dùng gỗ đế vương dành cho bậc đế vương mới phải.".

Diệp Kiêu nói đến đây, mọi người dường như đã có chút manh mối, vội vàng hỏi: "Diệp Kiêu ý của cậu là?". "Ý của tôi là có lẽ bản thân Lương thái hậu được táng ngay trên nơi tụ âm khí, vì đồng quan thường được dùng để trấn áp.

Chỉ có thể chứng tỏ xác của Lương thái hậu có vấn đề nên mới dùng quan tài bằng đồng thau, nhưng giờ tôi lại nghĩ đây rõ ràng là để trấn áp âm khí bên dưới, nên mới chọn gian mộ thất này.".

Những lời này lập tức khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Ngay cả giáo sư Chu cũng không dám tin vào lời Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp?

Ý cậu là nơi tụ âm khí nằm ngay trong khoảng không bên dưới này sao?".

Diệp Kiêu gật đầu: "Chính xác, nếu không thì không thể để họ thiết kế như vậy.

Theo thân phận của Lương thái hậu, là thái hậu một nước, dù có táng ở đây cũng không có gì đáng trách, nhưng táng ở đây thì táng ở đây, sao lại dùng quan tài đồng thau, hai nam sủng bồi táng, mà mộ thất của chính bà ta lại đơn giản như vậy, thậm chí còn bị Địa Huyệt Chu Hoàng chiếm giữ, điều này giải thích thế nào?" "Lương thái hậu là người thế nào?

Bà ta nhất tâm muốn làm nữ đế, năng lực thiên phú quân sự của bà cao như vậy, nếu không vì hậu kỳ xuất hiện sai sót thì tuyệt đối không chết như vậy được.

Vừa rồi chúng ta đã thấy hài cốt của bà, bà bị trúng độc mà chết chứ không phải bệnh chết, chứng tỏ có người đã kết thúc sự thống trị của bà trước thời hạn, chuyện này thuộc về tranh giành quyền lực nội bộ Tây Hạ, chúng ta không cách nào biết được.

Nhưng theo cấu hình lúc sinh tiền của Lương thái hậu, bà nhất định muốn làm hoàng đế, chọn mảnh đất này thì chứng tỏ đã nhắm trúng từ lâu rồi.

Lý Nguyên Hạo chết trước bà.

Ông bảo với tư cách là Lương thái hậu, bà ta sẽ làm gì?".

Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người sững sờ. "Thay thế và chiếm lấy cổ mộ của người khác!". "Chính xác!

Giáo sư Chu nói không sai, chính là thay thế!

Nơi tụ âm khí thực sự nằm ngay dưới khoảng không này, và mộ Lương thái hậu nằm ngay trên lăng mộ Lý Nguyên Hạo, đè chặt lấy ông ta, có như vậy mới khiến Lương thái hậu lật ngược thế cờ.

Ước nguyện lớn nhất đời bà chính là thống trị toàn bộ Tây Hạ.

Lương thái hậu vốn là người Hán nhưng lại có thể cổ xúy văn hóa Tây Hạ, cũng là vì bất đắc dĩ thôi.

Để nhận được sự ủng hộ của những nguyên lão đó, mà giờ chết rồi, để chứng minh thân phận của mình, bà cũng chỉ có thể làm như vậy.".

Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy mọi người đại ngộ. "Không ngờ lại là như thế!" "Vậy theo lý mà nói, mộ này nằm ngay phía dưới, chắc nhanh chóng có thể tìm thấy thôi." "Thật là mong đợi quá!

Nhưng lối vào ở đâu?" Mọi người phấn khích vô cùng, phòng livestream càng bùng nổ hơn nữa. "Đạo diễn Diệp không hổ là đạo diễn Diệp, khả năng suy luận bóc tách này đúng là phi phàm." "Từ thân phận của Lương thái hậu lúc đầu đến phân tích hiện tại, mọi hướng đi đều khiến suy luận của đạo diễn Diệp trở nên hợp lý và hoàn chỉnh." "Đạo diễn Diệp thực sự bội phục bội phục.

Phải nói là đầu óc của đạo diễn Diệp thực sự rất mạnh." "Nếu là tôi thì chưa chắc đã nghĩ được nhiều như vậy." "Xì!

Ông sao mà so được với đạo diễn Diệp, đạo diễn Diệp là dân chuyên nghiệp đấy!" "Người một câu ta một câu, đạo diễn Diệp sớm muộn cũng vào được thôi!" Nghe họ khen mình như vậy, Diệp Kiêu không khỏi cười khổ một tiếng, chuyên nghiệp hay không anh không biết, nhưng giờ biết rằng, vì đã giải quyết xong rắc rối, làm sao để xuống dưới?

Cái này lại phải tìm cơ quan, nếu không thì dù có biết lăng mộ

thực sự ở đâu cũng chưa chắc tìm được lối vào.

Lúc này mọi người lại rơi vào mê trận.

Nhóm giáo sư Chu phấn khích khôn cùng, không ngờ tìm kiếm nửa ngày trời, ngôi cổ mộ hằng mong ước lại ở ngay phía dưới!

Nhưng xuống bằng cách nào đây?

Giáo sư Chu nhìn đám người Trần Phong, Trần Phong không nói hai lời, cầm xẻng xúc luôn xuống đất!

Diệp Kiêu không khỏi ngẩn ra: "Cái này...

định làm gì vậy?".

Trần Phong cũng không ngẩng đầu lên: "Chẳng phải nói nó ở ngay dưới này sao, cứ đào lên là được!

Dù sao cũng sẽ có một chỗ có thể thông xuống dưới, vả lại, đám trộm mộ có thể dùng hầm trộm, chúng ta cứ dùng cách nguyên thủy, sớm muộn gì cũng ra thôi!".

Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi cười rộ lên, mọi người xung quanh cũng đều vui vẻ, đám người Trương Như Long cũng theo sát, dù thế nào cũng phải tìm được lối vào, dù có đào sâu ba thước cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này thấy họ như vậy, Diệp Kiêu không khỏi ngẩn người, mà khu bình luận càng dày đặc hơn nữa. "Không ngờ đám người này lợi hại vậy, dùng tay không cậy gạch nền, nếu thực sự có thể đào xuyên qua thì đúng là kỳ tích luôn!" "Ây, đừng nói nữa, đừng nói nữa, mau nhìn kìa.

Vạn nhất đào ra thật thì sao!" Mọi người đều rất phấn khích, dốc hết sức muốn tìm được cổ mộ.

Đội của Trần Phong và Trương Như Long lần lượt đào bới.

Nhưng vốn dĩ là mộ thất, cộng thêm việc bị Địa Huyệt Chu Hoàng tàn phá gần hết, trong mộ thất rất lộn xộn, đào bới cũng không được thuận lợi cho lắm.

Chương 339

Xẻng Lạc Dương vẫn là của đám lính đánh thuê để lại, không thể bảo đảm mỗi người một cái, những người còn lại chỉ có thể dùng tay không.

Cư dân mạng trước màn hình đều bắt đầu sốt ruột. "Làm vậy sao mà kịp được, đào đến bao giờ?" "Chẳng phải nói quân đội đồn trú đã đến rồi sao, bảo họ vận chuyển thiết bị đến đi, cứ tự mình thế này thì đào đến bao giờ?" "Ai tôi cũng không phục, chỉ phục mấy ông này thôi, đúng là tay không đánh giặc!" Diệp Kiêu kiên nhẫn đợi ở một bên, giáo sư Chu thì liên hệ với quân đội, Dương Kiến và mọi người đã lên núi rồi, trưởng thôn Ba Nãi dẫn theo Kim Oa cũng đã đến.

Điều này khiến ông thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này mọi người đang đào ngay dưới chiếc quan tài đồng thau lúc trước, vì những khối đá rơi từ trên xuống làm vỡ một số tấm sàn, nên đào cũng không quá tốn sức.

Ngay lúc mọi người tưởng không được hoặc cần rất nhiều thời gian, đột nhiên *keng* một tiếng như chạm vào một vật cứng gì đó.

Trần Phong lập tức sững người, sau đó vội vàng vứt xẻng Lạc Dương, bắt đầu dùng tay bới, bên dưới là một lớp đá phiến xanh.

Vừa rồi xẻng Lạc Dương của anh ta chính là chạm vào đá phiến xanh.

Phát hiện này khiến mọi người kinh ngạc, lần lượt bảo thợ quay phim hướng ống kính vào.

Thợ quay phim cũng phối hợp hướng ống kính vào Trần Phong, bọn họ bới toàn bộ lớp đá phiến xanh ra, thấy chất đất bên dưới thì

nhất thời có chút kinh ngạc.

Lúc này Diệp Kiêu cũng chạy lại, sau khi họ hợp lực cậy lớp đá phiến xanh ra, bên dưới đè một lớp chất đất kiên cố.

Trần Phong cầm xẻng, nhắm chuẩn rồi mạnh mẽ nện xuống! *Bịch!* Một tiếng trầm đục vang lên, Trần Phong đã dùng đến bảy phần sức vậy mà chỉ để lại một dấu vết mờ nhạt trên bề mặt lớp đất.

Điều này khiến mọi người có chút không thể tin nổi.

Trần Phong lại thử một cái nữa, *Bịch!* Lại một tiếng nữa, trực tiếp chấn cho đôi tay anh ta tê dại.

Trần Phong ngớ người: "Cái quái gì thế này!".

Giáo sư Chu lập tức phấn khích: "Đây là Tam hợp thổ, loại đất này được cấu thành từ vôi sống, đất sét và cát mịn, thực tế sau khi điều chỉnh tỉ lệ phối hợp sẽ hình thành chất đất có cường độ và tính chịu nước nhất định, thường được dùng để làm móng, sớm nhất là bắt đầu từ triều Minh." "Trước đây trong Minh Thập Tam Lăng, trước mộ thất chính của Định Lăng cũng bị loại Tam hợp thổ này phong tỏa, ngay cả thuốc nổ cũng không làm gì được.

Cuối cùng vẫn phải vào các làng xung quanh tìm hàng chục thanh niên trai tráng, mỗi người một ngày ba trăm tệ dùng búa và đục phá đất, mấy chục người chia làm ba ca mỗi ngày, làm đêm làm ngày ròng rã một tháng trời mới phá được lớp Tam hợp thổ đó, độ cứng của nó đủ thấy rồi.".

Nghe vậy Trần Phong đờ người ra.

Mà giáo sư Chu quay đầu nhìn Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp nói không sai, chính là có loại đất này nện chắc làm nền, nên đám lính đánh thuê đó mới không thể đắc thủ.".

Nghe vậy mọi người lập tức xôn xao. "Vãi thật, đạo diễn Diệp

đúng là lợi hại quá đi!" "Cảm giác đây như một trò chơi, và đạo diễn Diệp có bản hướng dẫn vậy!" "Ha ha, đạo diễn Diệp cứ như là NPC trong trò chơi thoát khỏi mật thất ấy, biết hết mọi cơ quan, thôi tôi chịu thua, đạo diễn Diệp anh khai thật đi!" "Đạo diễn Diệp, chắc không phải anh rảnh quá không có việc gì làm nên vào đây chơi cho vui đấy chứ?

Vì cái gì cơ chứ!" "Đạo diễn Diệp bảo: Không vì cái gì cả, chỉ vì vui thôi!" "Đạo diễn Diệp, mọi thứ đều nằm trong tầm tay anh, anh bảo xem giờ làm thế nào, cứng thế này thì tìm kiểu gì!" Giáo sư Chu cũng gật đầu: "Hiện tại cơ bản đã xác định được lời tiểu Diệp nói, vì mộ Lý Nguyên Hạo nằm ngay dưới này, vậy chúng ta làm sao mở ra được?".

Họ chỉ có mấy người này, hơn nữa còn không có công cụ, nếu cứ đào thì bao giờ mới tìm được mộ Lý Nguyên Hạo?

Điều này lại một lần nữa đưa mọi người vào thế bí.

Diệp Kiêu cau mày thật chặt, Hắc Kim Cổ Đao của anh dù lợi hại nhưng cũng không thể dùng làm xẻng được.

Mà trên tay họ không có thuốc nổ, dù có cũng không nổ ra được, nếu không thì ngay từ đầu đám lính đánh thuê đã làm sập mộ thất rồi.

Điều này làm mọi người không khỏi sốt ruột, nhìn thấy chiến thắng ngay trước mắt nhưng không ngờ lại bị chặn lại ở bước cuối cùng, khiến ai nấy đều không biết phải làm sao cho phải.

Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu cũng tỏ vẻ không có cách nào, lúc này nếu không có thiết bị thì căn bản không thể dùng sức người để phá vỡ lớp Tam hợp thổ này.

Hơn nữa lớp đất này còn không biết dày bao nhiêu, với trang bị hiện tại của họ thì thực sự không ổn.

Trương Như Long đề nghị: "Sao mà phiền phức thế, chúng ta dùng trang bị hiện có thử xem sao, dù cứng như sắt thì chắc chắn cũng có điểm yếu thôi!". "Ông giỏi thì ông lên đi, đây, ông thử xem!".

Trần Phong nhường vị trí cho Trương Như Long, Trương Như Long không tin vào tà thuyết, hô hào mọi người: "Lấy nước lại đây!

Đất thì dùng nước đánh, tôi nghĩ có thể được!".

Nghe câu này mọi người đều nhìn nhau ngơ ngác. "Thế này có được không?

Dù chúng ta dùng nước nhưng nước uống cũng không có nhiều đâu!" "Phải dùng bao nhiêu nước mới có thể làm ướt được lớp Tam hợp thổ này chứ?" "Tôi thấy không ổn đâu, thôi đừng thử nữa!" Trương Như Long vẫn không tin, đổ hết cả một bình nước lớn xong, lớp Tam hợp thổ này chỉ hơi ẩm bề mặt, nhưng một xẻng nện xuống cũng chỉ sâu hơn lúc nãy một chút, chẳng hề có dấu hiệu nứt vỡ.

Điều này làm Trương Như Long kinh ngạc: "Cái quái gì thế này, ngay cả nước cũng không thấm nổi!".

Trần Phong bĩu môi: "Tôi đã bảo rồi mà, không được là không được, thôi bỏ đi, đợi quân đội đến rồi tính tiếp!".

Giáo sư Chu cũng gật đầu: "Phải đó, giờ cũng chỉ có thể đợi họ đến thôi.".

Hiện tại ngoài việc họ mang thiết bị hạng nặng đến ra thì chẳng còn cách nào khác.

Ngay lúc mọi người đang có chút bối rối thì lúc này bên ngoài truyền đến một tiếng bước chân hỗn loạn.

Giây tiếp theo một đội lính đánh thuê được huấn luyện bài bản xông vào!

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Trần Phong và Trương Như Long vội vàng cầm súng nhắm thẳng vào đối phương!

Nhóm giáo sư Chu sợ khiếp vía, không thể tin được bọn chúng lại tìm đến cửa nhanh như vậy.

Khán giả trước màn hình cũng sợ hãi không kém. "Xong rồi xong rồi, toang rồi!" "Trang bị của người ta thế nào, trang bị của mình thế nào, cái này căn bản không thể so được!" "Tôi thấy căng rồi đấy!" Lúc này ở cửa mộ thất xuất hiện mười mấy gã trang bị tận răng, mặc quân phục tác chiến rừng rậm.

Trên tay họ cầm một số máy móc lắp ráp nhỏ gọn đang nhắm vào đội khảo cổ.

Khi ánh mắt chạm vào đống đá vụn lộn xộn trên đất và xác của Địa Huyệt Chu Hoàng, trên mặt họ lộ rõ một tia kinh hoàng.

Nhưng khi nhìn sang nhóm người đối diện, đặc biệt là vũ khí trong tay Trần Phong, đám lính đánh thuê lộ rõ vẻ khinh thường. "Bỏ vũ khí xuống, cút ra ngoài!" Lúc này tên cầm đầu là một gã lính đánh thuê tóc vàng mắt xanh lên tiếng, điều bất ngờ là tiếng Đại Việt của hắn cực kỳ lưu loát.

Xem ra đã ở Đại Việt không ít năm.

Trần Phong và Trương Như Long đi lên phía trước, lên đạn súng trường, Trương Như Long còn quát lớn một tiếng: "Tôi xem đứa nào dám động đậy!".

Chỉ thấy trên tay anh ta đang cầm một quả lựu đạn, vừa rồi sao không nghĩ đến việc dùng cái này để nổ lớp Tam hợp thổ nhỉ?

Nhưng may mà không dùng, nếu không thì đã không trấn áp được chúng rồi.

Thấy khẩu súng trong tay Trương Như Long, gã râu quai nón bản

năng lùi lại một bước, nhưng ánh mắt đầy khinh thường.

Chương 340

“Bom à?

Chúng tôi có đầy, nhưng anh chắc chắn đối phó được với nhiều người như vậy sao?” “Tôi khuyên anh vẫn nên hạ vũ khí xuống, không thì vũ khí của chúng tôi hiện đại hơn nhiều đấy!” Gã râu quai nón ngông cuồng như vậy, Diệp Kiêu bản năng nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, chắn trước mặt Giáo sư Chu.

Anh ta nhìn chằm chằm đội người trước mặt, bọn họ chỉ có mười một người, nếu mình ra tay nhanh một chút thì chắc là giải quyết được.

Có điều, trên người bọn họ đeo nhiều túi lớn như vậy, chắc là cướp được từ mộ thất, lũ khốn kiếp này!

Xâm nhập vào biết bao lăng mộ cổ của Đại Việt, giờ còn dám ăn nói ngông cuồng!Lúc này, thấy cảnh tượng này, mọi người trong phòng live stream cũng kích động.

“Nếu thật sự thành hai bên giao chiến, tôi đoán lần này đội khảo cổ chết chắc!” “Vũ khí bên mình không đủ xa!

Đạn cũng gần hết rồi, nếu đối đầu với đám lính đánh thuê hung tàn này, chắc chắn sẽ ở thế yếu.” “Diệp Đảo mau nghĩ cách đi!” “Bây giờ cho dù là Diệp Đảo cũng vô dụng rồi, Diệp Đạo Trường dù có phi đao lên thì e là chưa đến nơi đạn đã bay ra rồi.” “Tác chiến hiện đại mà dựa vào Diệp Đảo thì không được, vẫn là đừng làm anh hùng nữa.” “Quân đội đâu, sao đến giờ vẫn chưa đến?” “Lũ mũi to khốn kiếp!

Tao hận không thể tự mình xông vào mà xử chúng nó!” “Đừng có đứng đấy mà đợi nữa, mấy người xông lên đi!”Hai bên đối đầu, không ai chịu nhường ai, cư dân mạng trước màn hình đã phát cuồng.

Lúc này, người nước ngoài râu quai nón dẫn đầu đã hành động.

Hắn cầm súng máy đi tới, Trương Như Long và những người khác cũng vậy, thấy hai bên sắp sửa rút kiếm giương cung, Diệp Kiêu ra hiệu cho Giáo sư Chu lùi lại, tìm chỗ ẩn nấp.

Đột nhiên, giọng nói truyền đến từ tai nghe của gã râu quai nón.

Hắn vội nghiêng người, một tay che tai nghe, không biết đối phương nói gì, giây tiếp theo, gã râu quai nón nghi ngờ nhìn đội khảo cổ đối diện, vậy mà lại hạ súng xuống, vẫy tay, những người còn lại đều theo hắn mà đổ ra như cá chui ống.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều ngây người.

"Chuyện gì thế này, lại có chuyện gì xảy ra nữa vậy?

Chẳng lẽ trong cổ mộ này còn có thứ gì đó khủng khiếp hơn, khiến bọn chúng sợ hãi bỏ chạy?" "Mau nhìn xem!

Kiểm tra xung quanh xem rốt cuộc có thứ gì!" "Chẳng lẽ nhện lại đến nữa sao?

Vừa rồi là sách, giờ lại đến gấu!" "Trời ơi, đừng có chọc tức tôi nữa, mau làm cho nhanh lên đi!" Mọi người hoảng sợ tột độ, vội vàng kiểm tra xung quanh nhưng không phát hiện ra gì cả, điều này thật kỳ lạ, điều gì đã khiến đám lính đánh thuê này đột nhiên bỏ đi vào lúc này?

Chẳng lẽ bọn chúng thật sự sợ hãi?

Nhưng hiện tại trong mộ thất không có thứ gì kỳ lạ, càng không nói đến những thứ có quy mô lớn hơn, có lực sát thương mạnh hơn.

Giáo sư Chu có chút không dám tin, "Bọn chúng, thật sự đi rồi sao?" Lúc này Trần Phong vội vàng đi ra, nghe thấy trong đường hầm quả thật có tiếng bước chân rút lui của bọn chúng, không khỏi quay

đầu lại.

“Đi rồi, thật sự đã ra ngoài rồi.” “Chẳng lẽ mộ thất sắp sụp đổ?

Nếu không thì bọn chúng sợ cái gì?” Lúc này ngay cả Diệp Kiêu cũng có chút không hiểu.

Đám lính đánh thuê vừa đi vừa nói gì đó vào tai nghe, thỉnh thoảng có tiếng nói vọng lại.

“Thượng sư cứ yên tâm, chúng tôi đã sắp xếp ổn thỏa để xuất cảnh...

Đã rõ!

Dùng lời của người Đại Việt mà nói, chúng tôi chính là ngư ông, lần này vật kia chúng tôi nhất định phải đoạt được!” Đây là giọng của gã lính đánh thuê râu quai nón!

Hắn chắc là đang liên hệ với người ở đầu dây bên kia của tai nghe, giọng điệu cực kỳ cung kính, không hề nghe thấy một chút kiêu ngạo đặc trưng của người nước ngoài, hoàn toàn trái ngược với giọng điệu hắn nói chuyện với đội khảo cổ lúc nãy.

Diệp Kiêu không khỏi nhíu chặt mày, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó!

Thượng sư?

Cáp Bố Thượng Sư?

Trong lăng Thành Cát Tư Hãn, Cáp Bố Thượng Sư đã chiếm tổ chim của chim khách?

Nếu người ở đầu dây bên kia của tai nghe là hắn, vậy thì thi thể trong quan tài ngọc mà bọn họ đào được trước đó không phải là hắn, hoặc nói đúng hơn là hắn căn bản không chết, mà ngược lại dựa vào một loại thuật pháp đặc biệt nào đó để sống đến bây giờ!

Cáp Bố Thượng Sư vào thời Thiết Mộc Chân đã từng nhăm nhe lăng mộ Lý Nguyên Hạo, rõ ràng là để tìm kiếm thứ gì đó.

Trong lăng Cổ Thục, đám lính đánh thuê này cũng đang tìm kiếm thứ gì đó, cuối cùng vô công mà trở về.

Xem ra từ lúc đó, sau lưng đám lính đánh thuê này đã có người chỉ đạo.

Vậy nên, người ở đầu dây bên kia của tai nghe, rốt cuộc có phải là Cáp Bố Thượng Sư thời Thiết Mộc Chân không?

Hơn nữa, Cáp Bố Thượng Sư lợi dụng lính đánh thuê hoạt động rầm rộ trong các hầm mộ Đại Việt, rốt cuộc là để tìm kiếm thứ gì?

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu trong lòng khẽ rung động, nhanh chóng chạy ra ngoài, "Tôi ra ngoài thăm dò đường!" Diệp Kiêu hét một tiếng rồi chạy đi, để lại mọi người nhìn nhau.Mọi người trong phòng live stream phản ứng lại.

"Xong rồi, xong rồi, Diệp Đảo muốn bỏ trốn rồi!" "Diệp Đảo đây là tìm được tổ chức rồi sao?

Đám lính đánh thuê vừa rồi đến để ám hiệu đúng không?" "Mấy người có quá nhiều trí tưởng tượng rồi đó?" "Cơ bản đã xác định được mộ ở đây, bây giờ đã live stream toàn bộ ra ngoài rồi, quân đội sẽ sớm đến, bọn chúng căn bản không có cơ hội!" "Nếu Diệp Đảo cùng phe với bọn chúng, cần gì phải dẫn theo đám người này?

Toàn là một lũ đồng đội heo, anh ta sẽ không tự mình đến!" "Lòng người khó đoán mà!" Lúc này, mọi người bàn tán xôn xao, ai cũng đang nghĩ Diệp Kiêu khi nào sẽ quay lại.

Trương Như Long nhíu chặt mày, "Nếu thằng nhóc này dám bỏ trốn, tôi sẽ là người đầu tiên không tha cho nó!" Giáo sư Chu lắc đầu, "Tiểu Diệp không phải người như vậy." "Nhưng tại sao đám lính

đánh thuê này lại rời đi?

Diệp Kiêu một mình đuổi theo ra ngoài, chẳng lẽ là đi đuổi theo đám lính đánh thuê đó sao!" Giáo sư Chu không vui nói: "Đi, chúng ta đi xem sao, không thể để Tiểu Diệp một mình xông pha trận địa, đến lúc đó sẽ gặp nguy hiểm." Lần trước chuyện Thi Miết đã khiến mọi người đều biết Diệp Kiêu không phải loại người đó, lần này Diệp Kiêu xông ra ngoài một lần nữa cũng là để họ an toàn hơn.

Vì vậy, Giáo sư Chu lựa chọn tin tưởng Diệp Kiêu vô điều kiện, Trần Phong và Trương Như Long nhìn nhau, hai người họ đều không biết nên nói gì, chỉ có thể yên lặng chờ đợi.Lúc này Diệp Kiêu quả thật đã đuổi theo ra ngoài, trong đường hầm nhìn thấy nhóm lính đánh thuê này, từ xa nghe thấy bọn chúng nói chuyện, Diệp Kiêu vội vàng đi tới.

Nhưng anh ta phát hiện bọn chúng đang đi về hướng ngược lại, hơn nữa rõ ràng là đi về phía đường hầm đào trộm, xem ra bọn chúng định rời đi rồi.

Điều này khiến Diệp Kiêu thấy kỳ lạ, đã chuẩn bị đi rồi sao?

Bọn chúng đã tìm thấy thứ mình muốn chưa?

Diệp Kiêu trong lòng giật mình, vội vàng đuổi theo, nếu thứ mà Cáp Bố Thượng Sư muốn ở trong ngôi cổ mộ này, mà bây giờ bọn chúng lại định rời đi, thêm vào những lời bọn chúng nói lúc trước, tất cả đều khiến Diệp Kiêu căng thẳng, nếu Cáp Bố Thượng Sư và bọn chúng đạt được điều mình muốn, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!

Mặc dù không biết bọn chúng muốn tìm thứ gì, nhưng có thể khẳng định, nhất định vô cùng quan trọng.

Nếu không, đám lính đánh thuê này sẽ không thể thường xuyên

xuất hiện!

Ngay lập tức Diệp Kiêu sải bước mấy bước, vội vàng xông tới.

Tiếng bước chân phía sau kinh động đám lính đánh thuê này, trong đường hầm hẹp dài, lính đánh thuê vội vàng lên đạn, quay đầu lại phát hiện Diệp Kiêu chỉ có một mình, trên mặt gã lính đánh thuê râu quai nón hiện lên một tia khinh thường.

"Giết hắn!" Lời vừa dứt, hai tên lính đánh thuê tách ra khỏi đội, cất súng máy, định đối đầu trực diện với Diệp Kiêu.

Bọn chúng không biết Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu lợi hại, vừa mới rút dao găm ra, Diệp Kiêu không nói nhảm, trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Xoẹt!

Chém bay đầu của tên lính đánh thuê gần anh ta nhất!

Chương 341

Những người phía sau thấy vậy không khỏi giật mình.

“Giết hắn!” Gã lính đánh thuê râu quai nón ra lệnh, Diệp Kiêu trực tiếp kéo một tên lính đánh thuê khác, dùng hắn làm lá chắn phía trước.

Đát đát đát!!

Tiếng súng máy xả ra một tràng, bao cát hình người phía trước trực tiếp giúp anh ta chặn đạn.

Tiếng súng dừng lại, chính là lúc này!

Diệp Kiêu trực tiếp xông tới.

Gã râu quai nón và đồng bọn giật mình, vừa định phản công, nhưng hành động của Diệp Kiêu thật sự quá nhanh, hơn nữa ở đây là đường hầm, bọn chúng căn bản không thể triển khai.

Thêm vào đó, trước đó bọn chúng đã phá nát nơi này một cách bừa bãi, căn bản không có cách nào nhanh chóng né tránh.

Điều đó cũng tạo điều kiện thuận lợi cho Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhìn bọn chúng, trong mắt không khỏi lóe lên một tia sát ý, “Phạm Đại Việt tuy xa cũng phải diệt!” Lúc này, thấy vẻ kinh hoàng trong mắt đám lính đánh thuê này, Diệp Kiêu không khỏi nở nụ cười ở khóe miệng, rồi từng tên một bị chém giết!

Mùi máu tanh trong không khí khiến lòng Diệp Kiêu hơi bình tĩnh lại.Đến lượt gã râu quai nón, Diệp Kiêu để hắn lại cuối cùng, dùng đao chỉ vào hắn, trên mặt lóe lên một nụ cười lạnh.

Gã râu quai nón thấy Diệp Kiêu dũng mãnh như vậy, lại nhìn thấy thi thể trên đất, lập tức ngây người.

Không ngờ cuối cùng lại bị anh ta đuổi kịp, thậm chí bị người thanh niên này chém giết toàn bộ quân lính như thái rau.

Gã râu quai nón hơi run rẩy, "Ngươi..." Lời còn chưa dứt, Diệp Kiêu trực tiếp đặt đao lên cổ hắn, khiến gã râu quai nón không dám nói lời nào.

Diệp Kiêu lạnh lùng cười, "Tôi hỏi, ngươi trả lời." Gã râu quai nón liên tục gật đầu.

"Cáp Bố Thượng Sư sống hay chết?" Lời này vừa thốt ra, mặt gã râu quai nón lập tức tái mét, không ngờ Diệp Kiêu lại hỏi chuyện về Thượng sư, hắn làm sao dám nói lại làm sao dám trả lời?

Diệp Kiêu không khỏi lạnh lùng cười, "Nếu đã không muốn nói, vậy thì ngươi hãy xuống địa ngục cùng với bọn chúng đi!" Gã râu quai nón run rẩy không dám nói gì, Diệp Kiêu cũng không cần phải lằng nhằng thêm nữa, không chút do dự giơ đao chém xuống, trực tiếp cắt cổ hắn.

Đám người này chết không đáng tiếc, vừa nghĩ đến những tai họa mà bọn chúng đã gây ra trên lãnh thổ Đại Việt trước đây, Diệp Kiêu liền cảm thấy căn bản không thể nhẫn nhịn.

Lúc này, thấy bọn chúng nằm la liệt trên đất, Diệp Kiêu lắc đầu, lau khô máu trên đao xong, liền ngồi xổm xuống, nhặt chiếc tai nghe lên.

Bên kia dường như không có tiếng động, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, trực tiếp hỏi: "Cáp Bố Thượng Sư?" Đối phương rõ ràng giật mình, không ngờ lại có người ở bên trong nói ra lời như vậy.

Nghe thấy hơi thở của đối phương ngừng lại, Diệp Kiêu liền biết mình đoán đúng rồi, hắn quả nhiên là y!

Đối phương không nói gì, nhưng cũng không phủ nhận thân phận

của hắn, Diệp Kiêu trực tiếp nói: "Trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn trộm trời đổi nhật, mục đích chính là trường sinh bất tử đúng không?" Lúc này ngay cả tiếng thở nhẹ của đối phương cũng không nghe thấy nữa, bên trong vẫn im lặng, Diệp Kiêu dường như cảm thấy người đã đi rồi.

Không biết qua bao lâu, lâu đến khi Diệp Kiêu cảm thấy muốn từ bỏ, bên trong mới truyền ra một giọng nói khàn khàn, dường như không phải của con người, chỉ hỏi: "Ngươi là người của bọn chúng sao?" Lời này vừa thốt ra, khiến Diệp Kiêu trực tiếp xác định được thân phận của hắn, Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh: "Có phải hay không, ngươi cứ đoán xem, hơn nữa, ngươi đã sống đủ lâu rồi, đã đến lúc lộ diện rồi." Người bên kia nghe Diệp Kiêu nói vậy, nhưng không nói gì, chỉ lạnh lùng vô cùng, "Các ngươi sẽ không tìm thấy ta, cũng không ngăn cản được ta, nhưng ngươi à, đã khiến cuộc đời khô khan hàng trăm năm của ta có chút hứng thú, thú vị, thú vị thật!" Nói xong, trong tai nghe truyền đến một tiếng cười trầm thấp, rồi tiếng cười đột ngột dừng lại, tai nghe trực tiếp bị hắn cắt đứt, không còn tìm thấy hắn nữa.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, không ngờ lần này đối thoại trực tiếp lại bị cắt ngang theo cách này.

Điều này khiến Diệp Kiêu càng thêm tò mò, Cáp Bố Thượng Sư này, rốt cuộc là người như thế nào?

Sống lâu như vậy mà vẫn có thể tồn tại trên đời, hắn đã sống sót bằng cách nào?

Điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi tò mò, nhưng hắn đang tìm kiếm thứ gì?

Bọn chúng đang ám chỉ điều gì?

Trong lòng Diệp Kiêu có vô số nghi vấn, lúc này anh ta dừng lại

vài phút, đứng trong đường hầm quan sát, hy vọng tai nghe sẽ lại có tiếng nói.

Nhưng đáng tiếc là không có bất kỳ động tĩnh nào, Diệp Kiêu chỉ có thể từ bỏ, ném tai nghe xuống đất, rồi quay trở lại.Trong mộ thất chính, mọi người vẫn còn kinh hoảng thất thố, lỡ Diệp Kiêu không quay lại thì sao?

Lúc này Giáo sư Chu thấy Diệp Kiêu trở về, thở phào nhẹ nhõm, "Tiểu Diệp cuối cùng cũng về rồi, cậu, cậu bị làm sao thế?" Vừa mới bước vào, thấy Diệp Kiêu toàn thân đầy vết máu, Giáo sư Chu không khỏi lo lắng, lập tức tiến lên, sờ nắn khắp người anh ta một lượt, xác nhận Diệp Kiêu không sao mới yên tâm.

Diệp Kiêu cười, "Không sao." Trương Như Long và những người khác chạy đến, "Rốt cuộc là chuyện gì?

Anh đã gặp phải cái gì?" Diệp Kiêu nhún vai, hít một hơi sâu nói: "Trước đó lúc thăm dò đường gặp chút rắc rối nhỏ, đụng phải đám lính đánh thuê đó, suýt nữa thì không về được.

May thật!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu lập tức lộ vẻ kinh hoàng trên mặt, mọi người trợn tròn mắt hoàn toàn sững sờ!

Đó là một đám lính đánh thuê được huấn luyện nghiêm chỉnh, có súng đạn thật!

Hoành hành ở Đại Việt nhiều năm, giờ Diệp Kiêu một mình ra ngoài đụng phải bọn chúng, mà còn có thể toàn thân trở về, đây không phải là chuyện đùa sao?

Hơn nữa, vết máu trên người anh ta dường như không phải của chính mình, so sánh hai bên, Diệp Kiêu chỉ dựa vào một cây Hắc Kim Cổ Đao mà có thể không bị thương chút nào sao?

Đùa à?

Phòng live stream cũng đang điên cuồng bình luận!

“Không phải thật đấy chứ?

Diệp Đảo một mình ra ngoài dũng đấu mười một tên lính đánh thuê mà còn có thể toàn thân trở về, đây là sức chiến đấu kiểu gì vậy?” “Nghiêm trọng nghi ngờ Diệp Đảo cùng phe với lính đánh thuê!” “Diệp Đảo một mình đột nhiên đuổi theo ra ngoài, nhất định là đi giao tiếp với đám người đó rồi!” “Diệp Đảo tinh ranh quá, vết máu trên người này trông thật ghê thật!” “Biết Hắc Kim Cổ Đao lợi hại, nhưng đối phương có vũ khí, hơn nữa đám người đó đã hoạt động ở Đại Việt lâu như vậy, không phải hạng xoàng đâu, Diệp Đảo diễn kịch hơi quá rồi đó.” “Diệp Đảo tuy nói lợi hại, nhưng cũng không thể so với những tên chuyên nghiệp này, cảm giác bọn chúng không chỉ là lính đánh thuê, chó đi ngang qua cũng bị chúng đánh một cái, vậy mà lại có thể tha cho Diệp Đảo sao?” Mọi người đều có chút không dám tin, trong đó có người bình luận một câu: “Mọi người xem ánh mắt của Diệp Đảo dường như lóe lên một tia sắc bén, giống như đang nói anh ta không phải đi thăm dò đường, mà là đi săn!”Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn Diệp Kiêu, lập tức bùng nổ.

“Đây rõ ràng là nụ cười kiêu ngạo nhỏ khi đắc ý mà!

Cái cảm giác ‘kẻ khác là ai, chỉ là chuyện nhỏ’ thể hiện trên người Diệp Kiêu một cách rõ ràng nhất.” “Diệp Đảo rốt cuộc là ai?

Tôi còn nghi ngờ có phải là tên cầm đầu đám trộm mộ đó không!” “Lính đánh thuê có nghe lời anh ta không?

Nếu không thì chỉ bằng cây đao này mà có thể toàn thân trở về, tôi hoàn toàn không tin, diễn xuất của Diệp Đảo quá kém rồi!” “Rõ ràng là đi giải quyết rắc rối, bây giờ còn cố tình giả vờ sợ hãi để an ủi Giáo sư Chu, tội nghiệp ông ấy, diễn xuất tệ quá!” “Giáo sư Chu cũng tin sao?” Mọi người không mấy tin, Trương Như Long và Trần Phong

cũng không tin.

Hơn nữa, nơi này là cổ mộ, chỉ bằng sức một mình anh ta mà gặp phải lính đánh thuê còn đuổi theo ra ngoài, đây không phải là tự chuốc lấy phiền phức sao?

Đã đến nước này rồi mà còn không nói thật, Trương Như Long vội vàng nói: "Đi, đi xem đám khốn kiếp đó rốt cuộc thế nào rồi, nếu dám làm anh bị thương, ông đây sẽ không tha cho chúng nó!" Trương Như Long vung vẩy khẩu súng của mình, Diệp Kiêu nhún vai, biết anh ta không tin mình, nhưng anh ta thật sự không nói dối, quả thật đã gặp phải, hơn nữa cũng quả thật đã giải quyết được chút rắc rối nhỏ, và cũng suýt nữa không về được.

Bởi vì đường đi thật sự quá khó, anh ta suýt nữa không nhận ra con đường này.

Lúc này, Trương Như Long và đồng bọn dẫn theo Giáo sư Chu một đường đuổi theo lên, ra khỏi mộ thất chính, đường hầm bên ngoài đã bị phá hủy gần hết.

Nhưng lần theo mùi máu tanh rất nhanh đã tìm thấy, thực ra cũng không khó tìm.

Vết máu trên người Diệp Kiêu nhỏ giọt suốt đường đi, thêm vào việc nhiều người đã chết, mùi máu tanh lan tỏa khắp đường hầm.

Vì vậy, mọi người theo mùi mà nhanh chóng tìm đến nơi, thấy thi thể nằm ngổn ngang trên đất, ai nấy đều kinh ngạc!

Nhìn vết thương quả thật là một đao đoạt mạng, thậm chí đối phương còn không kịp giãy giụa, toàn bộ mộ thất đầy vết máu, gã lính đánh thuê râu quai nón bị cắt cổ, còn những người còn lại đều bị chém chết.

Trong đó có một người vậy mà bị chém bay nửa cái đầu, tất cả

đều trúng chỗ hiểm, không hề có chút đau đớn nào, những chiêu thức sắc bén như vậy lại đặt lên người Diệp Kiêu, thật sự khiến người ta có chút không dám tin.

Mọi người quay đầu lại nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu không hề bận tâm, "Không còn cách nào khác, đã đến trước mặt rồi, tôi cũng chỉ có thể tự vệ thôi." Nghe những lời này, mọi người sững sờ, đây gọi là tự vệ sao?

Cái này, cái này đơn giản là thần kỳ, quá đỉnh!

Chương 342

Trong bình luận, mọi người liên tục bình luận.

“Diệp Đảo uy vũ!” “Diệp Đảo đỉnh quá, những kẻ nghi ngờ Diệp Đảo thấy chưa?

Đây chính là thực lực của Diệp Đảo.” “Làm gì thế?

Mấy kẻ công kích mau đến xin lỗi đi, Diệp Đảo lặng lẽ làm việc tốt, vậy mà bị mấy người sỉ nhục như vậy.

Mấy người đơn giản không phải người!” “Ai biết có phải anh ta cố ý không?

Hơn nữa, giết người đối với anh ta dễ như trở bàn tay, nếu vậy thì những người biết bí mật đều chết hết rồi.” “Xì!

Người trên lầu mày não tàn à!” “Đây mới là hảo hán thời nay, gặp vấn đề không hề sợ hãi trực tiếp xông lên mà giết, nếu đổi thành người khác thì đã sợ đến mức tè ra quần rồi!” “Diệp Đảo lâm nguy không sợ, bái phục!” Trong phòng live stream, cư dân mạng thi nhau khen ngợi Diệp Kiêu, Diệp Kiêu không coi đó là chuyện gì to tát, chỉ là thao tác thường ngày mà thôi.

Hành động như vậy đối với anh ta không thành vấn đề, Hắc Kim Cổ Đao mới là công thần lớn nhất.

Giáo sư Chu ở một bên tấm tắc khen ngợi, vỗ vai Diệp Kiêu, “Tiểu Diệp không ngờ cháu lại vừa văn vừa võ, lần này lập công rồi, đám lính đánh thuê này đã hoành hành ở Đại Việt nhiều năm như vậy, không biết đã phá hoại bao nhiêu cổ mộ, bây giờ chết trong tay cháu, cũng coi như đã đóng góp cho sự nghiệp khảo cổ của chúng ta!” “Đúng vậy, Tiểu Diệp lần này làm thật đẹp mắt!” “Quá lợi hại!” Giáo

sư Âu, Giáo sư Phương và những người khác cũng đều giơ ngón tay cái lên, khen ngợi Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu không nói gì, chỉ cười cười, còn Trương Như Long ở một bên nhíu mày.

Vừa rồi khi lính đánh thuê và bọn họ đối đầu căng thẳng như vậy, Diệp Kiêu đứng phía trước, cứ tưởng mình còn rút súng ra định bảo vệ anh ta, bây giờ xem ra mình đúng là một thằng ngốc.

Diệp Kiêu lợi hại như vậy, còn cần mình bảo vệ sao?

Anh ta thật là!

Trương Như Long quay đầu nhìn Diệp Kiêu một cái, thấy trên mặt anh ta hiện lên một vẻ vô tội, càng thêm khó chịu.

Thằng nhóc thối này, đợi ra ngoài rồi, anh ta nhất định phải nghĩ cách lừa anh ta một trận!

Loại nhân tài cuồng phóng bất kham này, nhất định phải kéo vào quân đội rèn luyện thật tốt.

Diệp Kiêu nhận thấy ánh mắt của Trương Như Long, quay đầu nhìn anh ta một cái, lập tức cười, Trương Như Long thật là kỳ lạ, nhìn mình như vậy làm gì?

"Đội trưởng Trương có vấn đề gì sao?" Trương Như Long lập tức phản ứng lại, "Không vấn đề gì, những thi thể này xử lý thế nào?" Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Còn có thể xử lý thế nào, để bọn chúng chết trong cổ mộ đó là do số phận của chúng.

Bây giờ tôi chỉ hận không có Thi Miết, nếu không thì để chúng nuốt chửng mới tốt!" "Đối với đám người này thì nên để Thi Miết nuốt chửng sống!

Nếu không thì không thể bù đắp được những tội ác mà bọn chúng

đã gây ra bao nhiêu năm qua!" Giáo sư Âu ở một bên phẫn nộ, "Nghĩ lại hồi xưa ở lăng Cổ Thục không biết bọn chúng đã trộm bao nhiêu thứ, bây giờ vậy mà còn dám xuất hiện ở đây, cũng không biết bọn chúng có âm mưu quỷ kế gì!" "Tiểu Diệp, cháu có nghe ngóng được gì không?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Không có, còn chưa kịp nói chuyện, bọn chúng đã xông vào tấn công cháu rồi, không còn cách nào khác để tự vệ nên đành phải diệt khẩu, nhưng những thứ này chúng ta có thể lấy lại được." Diệp Kiêu vừa nói vừa đi tới, nhặt ba lô trên người bọn chúng lên, mở ra sau đó, từ bên trong lấy ra một nắm vàng bạc ngọc khí.

"Xem này, đây là những văn vật bọn chúng mang đi, đây là của Đại Việt chúng ta, tuyệt đối không thể để bọn chúng mang đi." Thấy Diệp Kiêu làm vậy, lại nghe anh ta nói vậy, mọi người liên tục gật đầu, nhân viên đội khảo cổ vội vàng tiến lên ba, bốn bước, liền giật lấy ba lô của đám lính đánh thuê này.

Mặc dù là người chết, bình thường cũng sợ hãi, nhưng thực sự đến lúc mấu chốt, vì truy hồi tài sản Đại Việt, bọn họ vẫn không tiếc sức lực.

Lúc này, những người trong phòng live stream thấy cảnh tượng này đều nhao nhao khen ngợi.

"Làm tốt lắm!

Phải làm như vậy!" "Đừng sợ, có chúng tôi làm chứng cho các anh, đám người này sẽ không chết tử tế đâu." "Mà nói, những lính đánh thuê này rốt cuộc là ai thuê?" "Những tên này là kẻ thù của Đại Việt chúng ta, cả đời cũng không thể đặt chân vào Đại Việt thêm một bước nào nữa." Thấy bình luận trong phòng live stream, Diệp Kiêu ở một bên, ánh mắt sâu thẳm.

Cáp Bố Thượng Sư đã biết mình đã phát hiện ra bí mật hắn sống

sót rồi, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua mình.

Thay vì đợi hắn đến tìm mình, chi bằng ra tay trước, mình đi tìm hắn thì hơn.

Chỉ là không biết hắn ở đâu, nếu không tìm được thì đó sẽ là một chuyện phiền phức.

Địch ở trong tối, họ ở trong sáng, cho dù là Giáo sư Chu và những người khác, lúc này cũng chưa chắc có thể phát hiện ra bí mật của Cáp Bố Thượng Sư.Lúc này mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, Giáo sư Âu hỏi: "Giáo sư Chu, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Tiếp tục đi tới, hay đợi viện trợ ở đây, quân đội vừa đến e là sẽ bắt đầu khai quật." Phía trước là đường nào, bọn họ cũng không biết.

Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Vẫn là nên thăm dò đường trước, thay vì đợi bọn họ đến, chúng ta cũng phải tự cứu lấy mình, nếu không thì không biết phải đợi đến khi nào, vạn nhất thiết bị lớn một khi tiến vào, phá hỏng thân chính thực sự sụp đổ, chúng ta sẽ khó lòng thoát thân." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người đều gật đầu, lời nói là vậy, nhưng nếu muốn thăm dò đường thì lại phải làm phiền Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu lúc này đã trở thành trụ cột của đội ngũ này.

Nghe bọn họ nói vậy, Diệp Kiêu không thể từ chối, Trương Như Long ở một bên nói: "Tôi đi cùng anh, trong tay có vũ khí, cũng để lấy dũng khí, tôi biết anh lợi hại, nhưng vạn nhất lại đụng phải thứ gì khác, thì sẽ khó xử lý." Nghe anh ta nói vậy Diệp Kiêu gật đầu, "Cũng được." Giáo sư Chu quay tay đưa thiết bị live stream cho bọn họ, "Các cậu mang theo." Diệp Kiêu không từ chối, cầm máy quay rồi xuất phát.

Lúc này Diệp Kiêu và Trương Như Long lại dẫn theo hai người

lính, bốn người cùng nhau xuất phát, ra khỏi đường hầm, phía sau Giáo sư Chu hô lên: "Tiểu Diệp, cẩn thận, đừng quá cố sức, gặp nguy hiểm thì quay về ngay!" "Cháu biết rồi, Giáo sư Chu ông cứ yên tâm, cháu sẽ không đùa giỡn với tính mạng của mình đâu." Còn một câu Diệp Kiêu chưa nói hết, anh ta càng sẽ không đùa giỡn với tính mạng của mấy người phía sau này.Lúc này Trương Như Long và hai người lính đi theo Diệp Kiêu, trên đường xuyên qua đường hầm, bốn phía một mảnh tĩnh lặng.

Trương Như Long hỏi: "Tiểu Diệp, anh lợi hại như vậy, có từng nghĩ đến việc nhập ngũ báo hiếu quốc gia không?" Nghe Trương Như Long đột nhiên hỏi vậy, Diệp Kiêu không khỏi bật cười, anh ta lắc đầu, "Thôi bỏ đi, người như tôi trời sinh không thích bị ai quản giáo, hơn nữa thích tự do, lỡ mà vào quân đội, cũng sẽ suốt ngày gây họa, đến lúc đó làm cho trưởng ban tức chết, chi bằng cứ giữ nguyên hiện trạng." "Hơn nữa, báo hiếu quốc gia có rất nhiều hình thức khác nhau, không nhất thiết phải làm lính, nếu tôi có thể giúp bảo vệ tốt những văn vật này, đó cũng là báo hiếu Tổ quốc." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người trong phòng live stream liên tục gật đầu.

"Diệp Đảo nói không sai, như tôi đây không gây rắc rối cho Tổ quốc đã là báo hiếu rồi." "Diệp Đảo vạn vạn tuế, nói gì cũng đúng!" "Lời nói này cũng chỉ có Diệp Đảo nói ra mọi người mới tin.

Nếu tôi mà nói với bố mẹ tôi như vậy, họ nhất định sẽ cười nhạo tôi!" "Diệp Đảo quả không hổ là Diệp Đảo, tùy tiện nói ra một câu cũng là chân lý." "Diệp Đảo nghĩ thầm, cho dù vào quân đội anh ta vẫn sẽ bị lôi ra hạ mộ thôi ~~" Trương Như Long nghe anh ta nói vậy, không khỏi gật đầu: "Đúng vậy, anh nói không sai, nhưng theo tôi thấy, làm lính mới có thể thể hiện thực lực của anh, nếu không thì suốt ngày đi vào ra hầm mộ với đám người này, người không biết còn tưởng anh là trộm mộ đấy!" Nghe anh ta nói vậy, mọi người trong

phòng live stream đều cười phá lên.

"Đội trưởng Trương thật là thú vị, trộm mộ sao?

Chẳng lẽ không biết biệt danh của Diệp Kiêu là Diệp Đảo à?" "Mọi người đều coi anh ấy là Đảo gia, chỉ có anh là không biết thôi!" "Nhìn kiến thức cổ mộ mà anh ấy nắm giữ còn nhiều hơn cả Giáo sư Chu và những người khác, cho nên mới gọi anh ấy một tiếng Diệp Đảo!" Trương Như Long nói xong cũng hậu tri hậu giác, phản ứng lại, không khỏi bật cười, "Quên mất, anh là Diệp Đảo." "Nhưng theo tôi thấy, bất kể xuất thân thế nào, chỉ cần có tam quan chính trực là được." Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu liên tục gật đầu, "Anh nói không sai, chính là tam quan, và tôi chỉ kết bạn với những người có tam quan nhất quán, anh cũng có thể xem là một người." "Còn về chuyện báo hiếu quốc gia, không chỉ có con đường làm lính, anh cứ tha cho tôi đi, tôi không thích bị quản giáo thì thôi vậy." Thấy anh ta kiên trì, Trương Như Long cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể gật đầu.

"Nếu đã như vậy, vậy thì cứ làm theo lời anh nói."Lúc này mấy người một đường đi về phía trước, đúng lúc này người lính phía sau đột nhiên kêu lên một tiếng: "Cái gì đây?" Mấy người quay đầu lại, chỉ thấy ở góc đường hầm có một vật chất màu đen, trông giống như da, nhưng không biết là cái gì.

Diệp Kiêu đi tới dùng đèn pin soi chiếu, lập tức trong mắt lóe lên một tia sắc bén, "Xà thoái!" Trương Như Long lập tức biến sắc, "Xà thoái?

Có cái này chứng tỏ ở đây có rắn, nếu là rắn thì phiền phức rồi!" Trương Như Long nhíu chặt mày, "Ở nơi này bất cứ thứ gì xuất hiện đều không thể đối phó bằng cách thông thường, bất kể là côn trùng hay rắn, đều lợi hại gấp mười lần so với những gì chúng ta thấy bên

ngoài, chuyện Thi Miết trước đây đã chứng minh điều đó.” Nghe anh ta nói vậy, mấy người lúc đó giật mình, Diệp Kiêu lại gật đầu tỏ vẻ rất đồng tình.

“Đúng vậy, nhìn chiều dài của Xà thoái này cũng khoảng sáu mét, to bằng cánh tay người trưởng thành, nếu chỉ có một con thì còn dễ nói, nếu là một ổ thì khó xử lý rồi.” “Huống hồ, nhìn lớp da rắn lột ra, còn có một chỗ chính là răng nanh.” Diệp Kiêu đưa tay nhặt chiếc răng nanh độc đó lên, nhìn trái nhìn phải, nhíu chặt mày, “Đây không phải là rắn bình thường, mà là Ngân Hoàn Xà, răng nanh có chất kịch độc, không biết con rắn này bị làm sao, răng nanh độc đều rụng mất rồi.” “Ở đây có thể gặp Ngân Hoàn Xà, cũng không phải chuyện bình thường, sự việc không nên chậm trễ, chúng ta vẫn phải nhanh chóng tìm đường phía trước, nếu không thì gặp phải đám rắn này sẽ khó xử lý!” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mấy người đều gật đầu, Trương Như Long và Diệp Kiêu đi phía trước, hai người lính còn lại ở phía sau, bốn người một trước một sau một đường đi ra.Xà thoái ở hai bên đường hầm ngày càng nhiều, mấy người dừng bước, phía trước một con rắn dài khoảng mười mấy mét, to như ống nước dựng thẳng đứng trước mặt, khiến mấy người giật mình.

Ngay lúc này, hai người lính lập tức lên đạn.

Con rắn nhìn bọn họ nhưng không hề động đậy, trong mắt toát ra một vệt sáng xanh lục.

Mọi người trong phòng live stream lập tức giật mình.

“Con này trông không giống Ngân Hoàn Xà lắm!” “Không phải, Ngân Hoàn Xà làm gì có con nào to thế này?!” “Trời đất ơi, sao tôi lại cảm thấy con rắn này kinh khủng và ghê tởm thế, chẳng lẽ nó đến tìm phong thủy à?” “Tôi thấy ông đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy, làm gì có cái gì gọi là tìm phong thủy, đây là tìm mạng chứ!” “Đừng sợ, có

Diệp Đảo mà.” “Có Diệp Đảo cũng không được đâu, thứ này linh mẫn lắm!” Diệp Kiêu thấy vậy cũng nhíu chặt mày, quả thật không sai, con rắn này đúng là Ngân Hoàn Xà, nhưng thể tích lớn hơn rất nhiều so với Ngân Hoàn Xà bình thường.

Lúc này, con rắn dựng thẳng đứng lên, nhìn bọn họ dường như đang bảo vệ thứ gì đó.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Lưỡi đao vừa xuất hiện, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo u u.

Con rắn thấy vậy không ngừng thè lưỡi, rồi phát ra tiếng ‘xì xì’ nhỏ.

Diệp Kiêu thầm nghĩ không ổn, chắc là nó sắp tấn công rồi.

Đường hầm này không thể lùi lại được, chỉ có thể tiến lên.Không đợi Diệp Kiêu ra tay, hai người lính phía sau lại đột nhiên run rẩy, “Mấy người nhìn kìa!” Lúc này Diệp Kiêu quay đầu lại, chỉ thấy phía trước và phía sau toàn là rắn, phía trước một con Ngân Hoàn Xà khổng lồ, thè lưỡi, dường như lúc nào cũng sẵn sàng tấn công.

Còn phía sau là từng đàn rắn nhỏ, mọi người thấy vậy lập tức sợ hãi.

“Xong rồi, xong rồi, Papi Q.” “Cái này trước sau giáp công, là tiết tấu chết người đây!” Mọi người trong phòng live stream đều lo lắng.

“Cho dù có Diệp Đảo thì e là cũng khó mà đối kháng, Ngân Hoàn Xà này không phải chuyện đùa đâu!” “Tiêu rồi, lần này bị kẹp giữa rồi.” “Ngân Hoàn Xà có kịch độc mà!” Mọi người đều sợ hãi tột độ, còn Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nếu nói một mình anh ta thì không sợ, nhưng nhiều Ngân Hoàn Xà như vậy, vạn nhất dính phải một chút, thì đó chính là đường chết.

Chương 343

Huống hồ còn có ba người nữa, Trương Như Long dẫn theo hai người lính không thể vì anh ta mà chết trong đường hầm này được, huống chi bọn họ là ra ngoài thăm dò đường.

Không ngờ lại gặp phải những thứ này.

Trước đó khi vào cổ mộ, đâu có thấy gì đâu!

Diệp Kiêu suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ ra, đám lính đánh thuê đó đã phá hủy rất nhiều đường mộ ở đó, không chừng đã làm nổ tung cả ổ Ngân Hoàn Xà, nếu không thì làm sao có thể xông đến gần mộ thất chính được?

Nhất định phải dẫn dụ bọn chúng đi, nếu không thì bên Giáo sư Chu sẽ nguy hiểm!

Nghĩ đến đây Diệp Kiêu nhíu chặt mày, lần này khó xử lý rồi.

Ngay lúc này Diệp Kiêu nhìn trước sau nhắc nhở bọn họ, "Mọi người cẩn thận một chút, dựa vào nhau, không được thì nổ súng, nhưng đạn có hạn, đừng có đứng ngây ra nữa." Ngay lúc này Diệp Kiêu nhìn con Ngân Hoàn Xà trước mặt đột nhiên xuất kích, những người phía sau còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Diệp Kiêu lao ra ngoài.

Trương Như Long trong lòng thầm mắng: "Thằng nhóc khốn nạn này lao ra nhanh như vậy làm gì?!" Chỉ thấy một tia sáng đen lóe lên, mọi người trong phòng live stream trợn tròn mắt, trơ mắt nhìn Diệp Kiêu trực tiếp chém xuống chỗ cách đầu rắn bảy tấc, một đao đoạt mạng.

Con rắn nằm trên đất co giật, người ta đều nói đầu rắn tuy đã lìa,

nhưng thân rắn vẫn còn phản ứng cơ bắp, nhưng nhát đao này chém xuống Diệp Kiêu trực tiếp một cước đạp lên thân rắn, con rắn còn chưa kịp phản ứng, đã tắt thở.

Diệp Kiêu vội vàng quay lại hét lớn với bọn họ: "Đi mau!" Lúc này lùi lại đã không kịp nữa rồi, chỉ có thể tiến lên.

Tìm một nơi khác để tìm đường thông đến mộ thất chính.

Diệp Kiêu vừa hô một tiếng, Trương Như Long kéo hai người lính vừa rút lui vừa hét: "Đi mau!" "Ban trưởng không kịp rồi!" Ngày càng nhiều rắn xông về phía bọn họ, người lính không khỏi run rẩy hét lên, tuy nói bọn họ cũng đã từng trải qua, nhưng không ngờ vừa ra ngoài đã gặp phải chuyện này, lập tức có chút sợ hãi.

Lúc này Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nhanh hơn bọn họ một bước phóng ra Văn Hương Ngọc.

Lập tức trong đường hầm tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, những con Ngân Hoàn Xà thấy vậy không khỏi lùi lại hai bước.

Người lính cũng ngửi thấy, không khỏi ngạc nhiên: "Mùi gì mà thơm vậy?" Diệp Kiêu không nói gì, vội vàng kéo bọn họ đi trước rồi tính sau.

"Đừng nói nhảm nữa, đi thôi!" Trương Như Long có chút mơ hồ, ngửi thấy mùi hương, là từ trên người Diệp Kiêu tỏa ra, không khỏi ngạc nhiên: "Thằng nhóc anh còn xịt nước hoa à?" Diệp Kiêu vừa đi vừa giải thích: "Là Văn Hương Ngọc, mùi hương này có tác dụng khắc chế đối với những con rắn độc này, nhưng muốn hoàn toàn đẩy lùi bọn chúng thì tuyệt đối không thể." Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, Trương Như Long liên tục gật đầu, kéo người lính đi về phía trước, nhưng ngay sau đó bọn họ lại có chút ngớ người.

Phía trước anh ta không có đường đi, chỉ có một mộ thất tối đen,

và trong mộ thất, từng đàn Ngân Hoàn Xà đang cuộn tròn, ánh đèn pin đột ngột phá vỡ sự yên tĩnh của bọn chúng, bầy rắn thấy vậy không khỏi phát ra tiếng xì xì, và toàn bộ Ngân Hoàn Xà trên đất đều cuộn tròn lại, tạo thành một quả cầu rắn khổng lồ, nhìn Diệp Kiêu và những người khác tỏa ra khí thế đáng sợ.

Diệp Kiêu thấy vậy nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, mọi người trong phòng live stream thấy vậy không khỏi hít một hơi lạnh.

Đây là đến ổ của người ta rồi.

Hiện tại nhìn Trương Như Long, Diệp Kiêu hỏi: "Còn có bom cháy không?

Bây giờ chúng ta đốt một phát, nếu không thì chỉ có thể đợi bị bọn chúng nuốt chửng." Trương Như Long gật đầu, lấy ra bom cháy, "Chỉ có ba quả, dùng tiết kiệm một chút." Diệp Kiêu cười, "E là bây giờ cho dù có tiết kiệm cũng không kịp, đám rắn phía sau đã đuổi kịp rồi." Diệp Kiêu nhíu chặt mày, ném bom cháy ra sau đó, nắm chặt lấy bọn họ, bây giờ bọn họ phải đột phá đám rắn này để đi về phía mộ thất chính, bất kể thế nào cũng phải hội quân với đại đội.

Hơn nữa, nơi này không phải là nơi anh ta muốn.

Lúc này mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

"Lần này xong rồi, nếu không thể đột phá trong thời gian ngắn, thì chỉ có thể trở thành bữa ăn trong miệng bọn chúng thôi." "Ngân Hoàn Xà có kịch độc, đừng xem thường một con nhỏ bé, một giọt nọc độc thôi cũng có thể hạ gục một con bò!

Huống hồ Ngân Hoàn Xà trong cổ mộ, độc tính còn mạnh hơn rất nhiều so với bên ngoài!" "Diệp Đảo, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân đó!" Mọi người đều có chút lo lắng, Diệp Kiêu cũng biết mức độ nghiêm trọng, Ngân Hoàn Xà đen trắng xen kẽ, thân rắn đặc biệt nổi

bật, độc tính lớn, nó là một trong bốn loài rắn độc lớn nhất trên cạn.

Nhưng bây giờ những con rắn dây chuyền này đã biến dị rồi.

Diệp Kiêu chú ý thấy trên đầu Ngân Hoàn Xà vậy mà có một vệt đỏ, mỗi con rắn đều có, rõ ràng đã biến dị, đáng sợ hơn là, ngay sau đám rắn đó, có một con rắn, đặc biệt khác biệt.

Trương Như Long cũng nhìn thấy, lập tức sợ đến nỗi không xong, kéo Diệp Kiêu hỏi: "Con rắn đó đầu có sừng, chuyện gì thế này?" Lúc này mọi người nhìn qua ống kính thấy con rắn nhỏ đó, quả thật trên đầu có sừng nhỏ, hơn nữa thân hình nhỏ hơn so với những con rắn khác.

Điều này khiến mọi người cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Chết tiệt!

Đầu có sừng, con rắn này muốn tiến hóa hay sao?" "Xem ra con rắn này đã tu luyện đến một trình độ nhất định, là định độ kiếp rồi." "Đừng nói bậy, làm gì có chuyện độ kiếp, hơn nữa đây là trong cổ mộ, nó độ được sao?" "Đừng nhìn nó nhỏ, trông có vẻ là con độc tính mạnh nhất." "Diệp Đảo cẩn thận, tuyệt đối đừng để con rắn này lừa, tuy thân hình nhỏ, nhưng độc tính rất mạnh, có câu nói hay rằng, cô đọng chính là tinh hoa!

Con rắn này đầu mọc sừng kỳ dị như vậy, chắc chắn không phải tầm thường." Diệp Kiêu cũng có ý này, nhìn Trương Như Long rồi mới nói: "E là con rắn này mới là con lợi hại nhất, nếu bị con rắn này cắn một miếng, chắc là sẽ chết rất nhanh." Diệp Kiêu nhíu chặt mày, lấy đèn pin ra chiếu, vô số rắn phát ra tiếng xì xì, mọi người đều căng thẳng.

Còn trong góc mộ thất có mấy bộ xương trắng, lúc này mọi người cũng đã phát hiện ra, Trương Như Long kinh ngạc không thôi, "Nhìn

kìa, đó là xương trắng, sao tôi thấy quần áo trên người có chút giống đám lính đánh thuê đó vậy?" Lời của Trương Như Long càng khiến mọi người kinh ngạc.Diệp Kiêu trầm giọng nói: "E là đúng vậy thật, trước đó đám lính đánh thuê đó đã phá hủy đường mộ, vô tình đến chỗ này, tổn thất thảm trọng.

Mọi người nhất định phải cẩn thận!" Bọn họ bây giờ chỉ có bốn người, nếu bị ăn thịt e là ngay cả xương cốt cũng không tìm thấy, lúc này thấy cảnh tượng này mọi người đều kinh hãi không thôi.

Những người lo lắng nhất phải kể đến Giáo sư Chu và đồng đội, bọn họ trong mộ thất chính nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức ngây người.

Lúc này Giáo sư Chu nhíu chặt mày, "Tiểu Diệp đi lần này đụng phải những thứ đó, là để thăm dò đường cho chúng ta, nếu cháu ấy có mệnh hệ gì ở đây, chúng ta ra ngoài sao mà nhìn mặt ai được?" Giáo sư Âu cũng đau lòng, "Lẽ ra ban đầu không nên để Tiểu Diệp và bọn họ đi ra, giờ thì hay rồi." Lúc này mọi người đều bắt đầu an ủi.

"Giáo sư Chu, đây cũng là bất đắc dĩ, huống hồ cho dù chúng ta không ra ngoài, ổ rắn đó sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến, nếu không thì làm sao có thể đợi ở đó được, tất cả là tại đám lính đánh thuê đó, nếu không phải bọn chúng thì làm sao lại đến đây được." Mặt Giáo sư Chu càng lúc càng âm trầm, nếu là như vậy, ông ấy sẽ trở thành kẻ chủ mưu gây họa rồi, tuyệt đối không thể để Diệp Kiêu xảy ra chuyện.

Diệp Kiêu là nhân tài mà ông ấy rất coi trọng, cho dù bây giờ ra ngoài gặp phải những chuyện này, ông ấy cũng không hy vọng Diệp Kiêu có mệnh hệ gì.

Dù sao thì ảnh hưởng của Diệp Kiêu trong giới khảo cổ hiện tại đã ngày càng lớn.

Lúc này màn hình chuyển cảnh, mọi người trong phòng live stream đều nhìn Diệp Kiêu.

Phía Diệp Kiêu cũng ngày càng căng thẳng, mấy con Ngân Hoàn Xà đó đã xông vào, theo dấu chân của bọn họ mà đến, những quả bom cháy vừa rồi đã hoàn toàn kích nộ những con rắn trong ổ.

Từng đàn rắn xông về phía Diệp Kiêu và đồng đội, những nơi chúng đi qua lộ ra không ít xương trắng, khiến người ta dựng tóc gáy.

Lúc này, đám rắn đó cuộn thành một quả cầu, xông về phía Diệp Kiêu và đồng đội, dường như muốn diệt sạch bọn họ.

Diệp Kiêu không nhanh không chậm, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp đón đầu xông lên, mọi người trong phòng live stream đều đổ mồ hôi hột.

Trương Như Long cũng ngây người, trơ mắt nhìn Diệp Kiêu xông vào đám rắn không khỏi lớn tiếng mắng: "Thằng nhóc khốn này anh đang làm cái quái gì vậy?!" Lời vừa dứt, xoẹt một tiếng!

Quả cầu rắn bị Diệp Kiêu đón đầu bổ ra, sau đó lại là mấy nhát đao.

Bóng Diệp Kiêu xuyên qua đám rắn, không ngừng vung vẩy cán đao, lập tức khiến Trương Như Long ngây người.

Sau đó anh ta phản ứng lại, "Mau nổ súng, nổ súng yểm trợ!" Người lính bên cạnh và Trương Như Long lên đạn, bắt đầu xả súng vào đám rắn, một tràng đạn đi qua, đám rắn bay lên xuống không ngừng tấn công, nhưng đều bị đạn áp chế, còn Diệp Kiêu cũng đang khám phá giữa đám rắn.

Tất cả những con rắn anh ta nhìn thấy đều bị một đao đoạt mạng, khắp nơi đều là xác rắn, khiến mọi người trong phòng live stream đều kích động.

“Ôi trời, thấy Diệp Đảo làm như vậy, dường như trong lòng tôi có vô số sức mạnh, hình như tôi cũng làm được!” “Anh làm được thì anh lên đi!” “Đùa à, tôi chỉ cổ vũ cho Diệp Đảo thôi, Diệp Đảo đỉnh quá!” “Diệp Đảo vạn vạn tuế!” “Diệp Đảo tuyệt vời, thân hình này không có mấy chục năm độc thân tốc độ tuyệt đối không ra được.” “Diệp Đảo thật lợi hại, Diệp Đảo đỉnh quá.

Tôi muốn gả cho Diệp Đảo sinh con cho anh ấy.” “Mày thôi đi, mày gả cho Diệp Đảo, chỉ làm giảm IQ của Diệp Đảo, còn hại cả hậu duệ của Diệp Đảo nữa.” Phong cách bình luận dần đi chệch hướng, biến thành nam nữ đối chọi nhau, và những người muốn gả cho Diệp Kiêu thì không ít, nhưng một khi nói ra thì sẽ bị cả đám cười nhạo.

Còn Diệp Kiêu cũng không biết khi mình đang vung đại đao chém rắn ở đây, những người trong phòng live stream đã bắt đầu bàn luận về cuộc sống hôn nhân sau này của anh ta!

Diệp Kiêu có chút câm nín, đợi đến năm phút sau, khắp nơi đều là xác rắn, cuối cùng chỉ còn lại con rắn nhỏ có sừng đó.

Chỉ thấy nó bò lên bộ xương trắng, trên đống xương trắng chất thành đồi nhỏ, dường như đã trở thành vua của loài rắn, nhìn Diệp Kiêu như thể đang nói, Diệp Kiêu cho dù có lợi hại đến mấy cũng không bằng nó.

Diệp Kiêu nhìn nó lập tức bật cười, chỉ còn lại một con cuối cùng, không vấn đề gì!

Lúc này Trương Như Long và hai người lính thở hổn hển, đạn đã dùng hết, trên tay bọn họ chỉ còn lại một quả lựu đạn cuối cùng, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh ta sẽ không ngại cho nổ tung mộ thất này.

Chương 344

Diệp Kiêu quay đầu nhìn Trương Như Long ra hiệu cho anh ta, "Đừng tiến lên, mấy người giữ cửa để tôi đối phó với nó!" Con rắn nhỏ này hành động vô cùng linh mẫn, lời Diệp Kiêu vừa dứt, nó đã xông tới, nhanh như chớp, trực tiếp lao về phía mặt Diệp Kiêu!

Mở rộng miệng dường như muốn nuốt chửng Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu trực tiếp né tránh, đại đao vung ra, con rắn đó dường như biết đao của Diệp Kiêu rất lợi hại, căn bản không dừng lại, thân mình uốn lượn một cái đã luồn xuống, nhanh chóng di chuyển dưới chân Diệp Kiêu, nhắm vào bắp chân Diệp Kiêu liền cắn một miếng!

Diệp Kiêu nhấc chân lên liền đá văng con rắn ra xa hai ba mét rồi cười lạnh.

Diệp Kiêu nhìn con rắn nhỏ, con rắn đó đột nhiên thân hình bành trướng, chiếc sừng trên đầu cũng phát ra ánh sáng xanh lục lấp lánh, cảnh tượng đó khiến mọi người sững sờ.

"Cái quái gì thế này!" Chỉ thấy nó đột nhiên lớn gấp mấy lần, thân thể cũng nhanh chóng mở rộng đến hơn hai mét.

Trong bụng nó không ngừng phồng lên, Diệp Kiêu hét lớn về phía Trương Như Long: "Chạy mau!" Trương Như Long ngẩn ra một chút, rồi co chân bỏ chạy, một trong hai người lính chậm hơn một chút, thân rắn đột nhiên nổ 'phốc' một tiếng!

Bùng ra vô số rắn nhỏ, trong đó một con liền quấn lấy người lính.

Một miếng cắn liền khiến người lính ngã xuống đất không ngừng co giật, Trương Như Long thấy vậy lập tức muốn quay lại, nhưng bị Diệp Kiêu kéo lại, "Không cứu được đâu, đi mau!" Anh ta trơ mắt

nhìn thuộc hạ của mình bị rắn quấn lấy sau đó, chỉ trong chốc lát đã biến thành một bộ xương trắng, tốc độ này khiến mọi người trong phòng live stream đều sững sờ.

"Trời ơi, chuyện gì thế này, sao lại nhanh chóng biến thành bộ dạng này!" "Diệp Đảo, lần này chỉ có thể trông cậy vào anh thôi, đừng đặt tất cả hy vọng lên người Diệp Kiêu, anh ta cũng là người, không phải thần!" "Gặp phải những thứ này e là cũng vô phương cứu chữa." "Đơn giản là dọa tôi ngớ người rồi, Diệp Đảo không ngờ con rắn nhỏ này vậy mà còn có thể nổ!" "Chết tiệt, đây là copy paste à?" "Nhìn những con rắn này, chúng cũng mọc sừng!" "Xong rồi, đạn hết rồi, bom cháy cũng không còn, đạn cạn lương tuyệt rồi!" "Lúc đi có bốn người, lúc về chỉ còn ba người, hoặc có khi không còn ai cả." "Đừng nói gở, có Diệp Đảo ở đây nhất định không có vấn đề gì." Mọi người đều căng thẳng, lúc này thấy cảnh tượng này ai nấy đều có chút bối rối, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nhưng thấy phía trước không có rắn, chúc phúc bọn họ chạy về mộ thất chính.

Trương Như Long lại không đi, "Tôi đi rồi anh làm sao?" Diệp Kiêu nghiêm nghị nói: "Mấy người ở đây chỉ làm tôi phân tâm, đi mau!" Diệp Kiêu đột nhiên gầm lên: "Còn không mau đi!

Tìm Giáo sư Chu và đồng đội bổ sung đạn dược, nếu tôi còn có thể sống sót trở về thì nói sau!" Nghe lời này, Trương Như Long không khỏi đỏ mắt, những người trước màn hình lại một lần nữa tan vỡ."Diệp Đảo, mấy người thật sự, lại khiến tôi cảm động rồi!" "Diệp Đảo là đàn ông đích thực, mỗi lần đều giữ nguy hiểm lại cho mình." "Diệp Đảo tuyệt vời, đây mới là đàn ông, cái này không mạnh hơn mấy 'ca ca' đó sao?" "Mấy người hâm mộ ngôi sao thì phải hâm mộ người như thế này này!" Trương Như Long nghe lời anh ta vội vàng rút lui, nếu không thì lát nữa ai cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Diệp Kiêu kiên quyết đẩy Trương Như Long và người lính còn lại

ra ngoài.

Mọi người thấy vậy không khỏi ướt khóe mắt.

Theo Trương Như Long rời đi, ống kính live stream cũng bị mang đi, không ai biết trong hầm mộ rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc này Diệp Kiêu một mình đối mặt với đám rắn nhỏ đó.

Trương Như Long và đồng đội sau khi rút về, thấy Giáo sư Chu lòng đột nhiên thắt lại.

"Cậu về rồi, Tiểu Diệp đâu?!" "Mau đi bổ sung đạn dược, những người còn lại đi theo tôi, tôi muốn xem đám cháu chắt của rắn này còn có thể làm gì chúng ta?!" Trương Như Long không kịp trả lời Giáo sư Chu, chỉ bảo họ nhanh đi bổ sung.

Những người còn lại nghe vậy vội vàng bổ sung đạn dược, nhưng đạn của bọn họ cộng lại cũng không đủ trăm phát, mà đám rắn ngày càng nhiều, thậm chí còn có thể nổ tung cơ thể.

Thấy cảnh tượng này, Giáo sư Chu không khỏi nhíu chặt mày, lần này thảm rồi.

"Tiểu Diệp một mình ở đó chắc chắn không được, tất cả mọi thứ đều đưa cho cháu ấy, Trương Như Long, Trần Phong hai người nhất định phải bảo vệ Tiểu Diệp an toàn!" Nghe lời này hai người trịnh trọng gật đầu, dẫn theo những người còn lại toàn bộ xông ra ngoài, nhân viên đội khảo cổ không khỏi có chút lo lắng, bây giờ họ không nghĩ cho bản thân, mà là cho Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu không sợ người, nhưng những thứ này toàn là rắn, hơn nữa nhìn những con Ngân Hoàn Xà đó dường như đều đã biến dị rồi.

Lúc này mọi người đều có chút căng thẳng, Trương Như Long và đồng đội lần nữa xuất phát, nhưng sau khi xông ra khỏi đường hầm lại phát hiện không xa có tiếng động truyền đến, lập tức mọi người

đều ngớ người.

Thi thể của đám lính đánh thuê đó vẫn còn, tiếng động trong đường hầm dường như là tiếng đao cọ xát trên mặt đất, Trương Như Long lập tức căng thẳng, "Đó là đao của Diệp Kiêu, mau, Tiểu Diệp quay lại!" Mọi người đều kinh ngạc không thôi, nhanh vậy mà Diệp Kiêu đã trở lại rồi sao?

Mang theo ánh mắt mong đợi, mọi người đều nhìn về phía trước.

Trương Như Long và đồng đội tăng tốc bước chân, "Tiểu Diệp!" Nghe anh ta gọi tên, không xa vẫn không có hồi đáp, điều này khiến anh ta không khỏi căng thẳng, đạn cũng đã lên nòng, trực tiếp chĩa thẳng vào đường hầm.

Đúng lúc này Diệp Kiêu lê bước đi ra, "Nhanh lên, đừng có chỉ biết la hét mà vẫy tay." Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu, chỉ thấy trên người anh ta đầy vết máu, toàn thân hôi thối không chịu nổi, bộ quần áo ban đầu cũng đã cởi ra, để trần nửa thân trên.

Thấy cảnh tượng này, Trương Như Long không khỏi chấn động, mọi người trong phòng live stream cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Diệp Đảo không sao là tốt rồi." "Diệp Đảo an toàn rồi, thân hình này không tệ nha!" "Đã chụp màn hình rồi, Diệp Đảo tuyệt vời, thân hình có thể sánh ngang người mẫu!" "Mặc áo thì gầy, cởi áo thì có thịt, cơ bắp này, tuyệt vời ông mặt trời!" "Diệp Đảo vạn vạn tuế, chính là mặt trời trong lòng tôi!" "Diệp Đảo đỉnh quá, đây là một mình một đao một ngựa xông vào bầy rắn mà toàn thân trở về à!" Lúc này Giáo sư Chu nghe tiếng động cũng đi ra, thấy Diệp Kiêu không khỏi có chút kinh ngạc, "Tiểu Diệp, cháu, cháu không sao!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Không sao, chỉ là quần áo bị bẩn thôi, có cái nào sạch cho cháu thay một bộ, thật sự quá thối rồi." Nghe lời này mọi người đều cười phá lên.

Giáo sư Chu cười, cởi chiếc áo khoác trên người mình đưa cho Diệp Kiêu, Trương Như Long và đồng đội cũng vậy, anh ta vỗ vai Diệp Kiêu, "Thằng nhóc anh thật lợi hại, nhanh vậy mà đã giải quyết xong rồi!" "Ừm, những con rắn này, chúng có thể tự sao chép!

Mỗi con đều có thể tự sao chép, từ trong cơ thể bùng nổ ra vô số con.

Con rắn trước đó cũng là như vậy, tôi nghĩ nhất định là đã trải qua biến dị, thêm vào đó là do Cổ trùng." "Cổ trùng Miêu Cương, có thể đẻ trứng trong cơ thể sống, những con rắn này cũng vậy, thậm chí có thể tự đẻ trứng, tự bạo giết địch." Nghe lời này Giáo sư Chu không khỏi kinh hãi tột độ, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

"Nhưng bây giờ chúng ta phải làm sao, cứ đợi ở đây sao?" Diệp Kiêu gật đầu, "Đợi, quân đội chắc là sẽ sớm đến, hơn nữa chỉ có đợi bọn họ đến, mới có thể dùng thiết bị lớn để khai quật mộ thất chính, nếu không thì chúng ta ở đây cũng không có tác dụng gì, đi lung tung khắp nơi, chỉ càng dẫn đến nhiều nguy hiểm hơn." Nghe Diệp Kiêu nói vậy mọi người cũng đều gật đầu, cảnh tượng vừa rồi đã là một bài học, bây giờ vẫn nên rút về mộ thất chính.

Diệp Kiêu thở dài, Chu Hoàng trong địa huyệt mộ thất chính tuy đã chết, nhưng thi thể cũng có tác dụng trấn áp nhất định, vì vậy vẫn nên rút về.

Diệp Kiêu phân tích như vậy cũng có lý, mọi người cũng đều nghe lời, từ từ rút về đợi.

Khoảng nửa tiếng sau quân đội đã đến, đã liên hệ được với Giáo sư Chu.

Giáo sư Chu lập tức vui mừng, Dương Kiến và đồng đội cũng đã đến bên ngoài, điều động ba chiếc trực thăng, cùng chín chiếc xe bọc thép, vô số thiết bị lớn.

Thấy bọn họ đến, mọi người đều phấn khích không thôi, còn Dương Kiến và đồng đội cũng đã liên lạc được với Giáo sư Chu, những người trong phòng live stream lúc này mới yên tâm.

Cảnh tượng hiểm nghèo cuối cùng cũng qua đi, nhưng lăng Lý Nguyên Hạo sắp được khai mở, mọi người cũng đều mong đợi.

Giáo sư Chu nhìn thi thể trong đường hầm, nhặt chiếc tai nghe lên nghiên cứu kỹ lưỡng, bên trong không có bất kỳ âm thanh nào, ông không khỏi có chút thất vọng.

Cứ như vậy, manh mối này coi như đã bị cắt đứt, muốn tìm ra kẻ chủ mưu đằng sau e là không dễ dàng như vậy.

"Tiểu Diệp, cháu nói Cáp Bố Thượng Sư rốt cuộc là chuyện gì?" Xem ra Giáo sư Chu cũng đã nghe thấy, lúc này nghe ông ấy nói vậy, Diệp Kiêu lắc đầu, "Bây giờ việc cấp bách là khai quật lăng mộ Lý Nguyên Hạo trước, chỉ có tìm được mộ thất của hắn mới biết Cáp Bố Thượng Sư rốt cuộc đang tìm kiếm thứ gì, hơn nữa đám lính đánh thuê này cũng có lai lịch, hãy để quân đội báo cáo lên cấp trên, lần theo manh mối, tìm ra căn cứ cuối cùng." "Bọn chúng chắc là một đội ngũ hoạt động lâu dài trong Đại Việt, không chỉ đội này, thậm chí ở các cổ mộ khác cũng bắt đầu đồng bộ trộm mộ." "Tất cả tài liệu văn hiến của chúng ta sau này đều không thể thông qua live stream mà tiết lộ ra ngoài." Giáo sư Chu nghe Diệp Kiêu nói vậy liên tục gật đầu, lúc đầu ông cũng đã sơ suất, trực tiếp tiết lộ dưới Song Chỉ Phong, không ngờ lại để quân lính đánh thuê chiếm lấy một bước, cũng không biết bọn chúng rốt cuộc đã mang đi bao nhiêu, hơn nữa trong mộ thất này dường như không biết còn có những người khác hay không.

Giáo sư Chu lập tức thở dài một tiếng: "Tiểu Diệp, lần này nếu không có cháu, chúng ta căn bản không thể tìm đến đây." "Tương lai, có lẽ phải dựa vào cháu rồi." Diệp Kiêu nhìn ra được, những đòn đánh

liên tiếp đã khiến Giáo sư Chu có chút thất vọng, nếu lăng mộ Lý Nguyên Hạo được khai mở ra, e là cũng sẽ gây chú ý cho thế nhân, Cáp Bố Thượng Sư không thể nào không thấy được.

Diệp Kiêu an ủi: "Giáo sư Chu, con đường ông đã đi còn nhiều hơn cơm cháu đã ăn, ông chính là kim chỉ nam của đội khảo cổ, có ông ở đây, chúng ta mới có thể tiếp tục, ông cứ yên tâm đi, sau này có gì ông cứ nói một tiếng, cháu nhất định sẽ dốc toàn lực." Anh ta không chỉ muốn dốc toàn lực, mà còn muốn thông qua chuyện này để đối đầu cao thấp với Cáp Bố Thượng Sư.

Lúc này ống kính quay ra phía ngoài, từng hàng chiến sĩ mặc quân phục xanh lá đã bao vây toàn bộ mộ huyệt.

Thôn trưởng Ba Nãi và bọn Kim Oa cũng đã tới, thuận lợi tìm thấy lối vào đạo động.

Nhìn cái hố bị đào bới trên đất trống, thôn trưởng Ba Nãi không khỏi phẫn nộ: "Chẳng trách tôi cứ bảo trong núi này lúc nào cũng có ma trơi, lúc đó giáo sư Chu và mấy người họ còn không để tâm, cứ đòi vào cho bằng được, quả nhiên dưới này có cổ mộ!

Đám mộ tặc khốn kiếp này!".

"Kim Oa, xem ra sau này chúng ta phải canh giữ ngọn núi này cho cẩn thận, không thể để đám mộ tặc kia chiếm hời được!".

Kim Oa liên tục gật đầu: "Vậy giáo sư Chu và mọi người đều ở dưới đó sao?".

"Ch chứ sao nữa, trực thăng với xe tải quân dụng, xe thiết giáp đều đến cả rồi, ngay cả đội khảo sát địa phương cũng qua đây, xem ra lần này chuyện nghiêm trọng rồi".

Kim Oa nghe vậy nhìn quanh, quả nhiên thấy Dương Kiến dẫn theo mười lăm mười sáu người đi tới.

Anh ta thở dài một tiếng, quan tâm đến Diệp Kiêu nhiều hơn: "Cũng không biết cái cậu thanh niên kia thế nào rồi, mua bao nhiêu là thịt khô".

Thôn trưởng Ba Nãi cũng đầy vẻ lo lắng, cái thôn nhỏ của họ không có điều kiện xem trực tiếp, chỉ biết dưới này có cổ mộ, còn chuyện an toàn hay không thì họ không rõ.

Giờ thấy quân đội trú đóng đều tới, không khỏi lo lắng theo.

Khi Dương Kiến đến nơi, thấy xe tải quân dụng thì trong lòng cũng nhẹ nhõm phần nào.

Chương 345

Có thiết bị cơ giới hạng nặng hỗ trợ, chẳng mấy chốc bên dưới đã truyền lên tiếng động, giáo sư Chu cũng liên lạc được với Dương Kiến, biết mọi người vẫn an toàn mới hoàn toàn yên tâm.

Họ đã đi trong này gần ba ngày, cả ba ngày ròng rã dưới lòng đất, hoàn toàn không biết tình hình bên ngoài, giờ cuối cùng cũng đợi được viện trợ.

Thiết bị vừa đến là lập tức khai quật nhanh chóng.

Dương Kiến ở trên chỉ đạo, đào suốt ba giờ mới tới được mộ thất nơi nhóm Diệp Kiêu đang đứng.

Giáo sư Chu nhìn Dương Kiến cảm thán: "Tiểu Dương, chúng ta lại gặp nhau rồi!".

Dương Kiến gật đầu lia lịa, nhìn những khối đá và xà ngang trong mộ thất mà không khỏi kinh ngạc.

Lúc này mọi người đi ra, cũng cuối cùng nhìn rõ trên đỉnh mộ thất chằng chịt toàn là tơ nhện.

Những kén nhện bị bao phủ bên trong khiến ai nấy đều nổi da gà.

Diệp Kiêu quyết đoán ngay: "Mau thiêu đi, nếu để chúng nở ra, dù thể hình không bằng Địa Huyệt Chu Hoàng nhưng độc tính cũng không hề nhẹ đâu".

Mọi người không dám lơ là, vội vàng mang súng phun hỏa mini tới nhắm thẳng vào đám kén nhện.

Những kén nhện gặp lửa nhanh chóng hóa đen, lộ ra ấu trùng bên trong, trông dáng vẻ như sắp thức tỉnh.

Nếu không phải họ tới kịp lúc, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nhìn thấy kén nhện đầy đất, Kim Oa sợ đến mức không chịu nổi, không ngờ nơi này lại có nhiều nhện đến thế!

Nửa giờ sau, tất cả kén nhện đều bị thiêu rụi, mọi người mới thở phào.

Giáo sư Chu giới thiệu với Dương Kiến và đội khảo sát: "Đây là mộ Tây Hạ Lương thái hậu, toàn bộ văn vật ghi chép trong Quy Long đều ở đây, các anh thu gom đóng gói đưa lên hết đi.

Ngoài ra, theo suy đoán, lăng mộ Lý Nguyên Hạo của Tây Hạ nằm ngay bên dưới".

Nghe vậy Dương Kiến kinh ngạc: "Ngay bên dưới sao?!".

"Đúng, cứ dọn hết văn vật này lên là có thể khai công bên dưới".

Dương Kiến gật đầu liên tục, nhân viên khảo cổ bắt đầu vào đóng gói.

Trước đó giáo sư Chu đã kiểm kê xong xuôi, giờ chỉ việc đóng gói mang đi, mọi người đều hết sức cẩn thận.

Khán giả trong phòng trực tiếp thấy cảnh này cũng yên tâm hơn nhiều.

"Xem ra đại bộ đội vẫn là hữu dụng nhất".

"Đương nhiên rồi, nhân viên khảo cổ chuyên nghiệp có khác".

"Họ thật hạnh phúc, Diệp đảo đã giúp tiêu trừ hết các yếu tố nguy hiểm rồi".

"Phải nói là chúng ta đều hạnh phúc, nếu không có Diệp đảo thì sao chúng ta xem được cuộc thám hiểm cổ mộ đặc sắc thế này?".

“Lại có thêm một địa điểm du lịch lý thú rồi, xem ra núi Song Chỉ này môi trường cũng đẹp đấy chứ”.

“Lầu trên nghĩ nhiều rồi, chỗ này sau khi khai thác tuyệt đối không công khai đâu, để tránh đám mộ tặc chú ý”.

“Đúng, có thứ mang về được, có văn vật không thể đóng gói, không thể công khai”.

Cư dân mạng bàn tán xôn xao, người của đội khảo cổ đã đeo găng tay, khẩu trang cùng vào trong, khi nhìn thấy xác Địa Huyệt Chu Hoàng giữa mộ thất thì sững sờ!

Máu đen và dịch xanh đầy đất cùng đôi càng khổng lồ của con nhện khiến họ chết lặng.

“Không ngờ trên đời lại có con nhện to thế này!”.

“Đây là vật chủng mới đấy, nhất định phải bảo tồn kỹ”.

“Tám cái chân của nó mang lên hết đi, cẩn thận đừng chạm vào dịch nhầy, có độc đấy!”.

Đội khảo cổ cùng nhau khiêng càng nhện lên.

Tuy nhiên xác Địa Huyệt Chu Hoàng quá lớn, không còn cách nào khác, đành phải điều cần cẩu tới để đưa xác nhện lên cho các nhà côn trùng học nghiên cứu.

Tuy nói là Cổ trùng Miêu Cương, nhưng con nhện lớn thế này thế gian hiếm thấy, dù là Cổ cũng phải nghiên cứu kỹ, không bỏ sót bất kỳ manh mối nào.

Doanh trại cũng đã dựng xong lều bạt, đội khảo cổ phân công hợp tác nhịp nhàng.

Diệp Kiêu khẽ nhíu mày, thời gian tiếp theo cứ giao cho họ.

Ban đầu lối vào chỉ rộng một mét vuông, khi thiết bị cơ giới đến

đã được đào rộng ra khoảng ba mét vuông.

Nhìn họ vận chuyển hết quan quách lên, Diệp Kiêu cũng tìm quần áo thay ra.

Ba Nãi và Kim Oa tiến lại gần, Kim Oa vội vàng đưa bình rượu cho tôi.

Diệp Kiêu thấy vậy mỉm cười.

"Diệp tiên sinh...".

"Đừng gọi tôi là tiên sinh, gọi tôi là tiểu Diệp được rồi".

Đối mặt với Kim Oa lớn tuổi hơn mình nhiều, Diệp Kiêu vẫn rất lịch sự, quan trọng là tiếng "tiên sinh" này anh nhận không nổi!

Kim Oa cũng thật thà hỏi: "Tiểu Diệp, cậu biết dưới này là gì không?".

"Dưới này có vô số vàng bạc châu báu, văn vật quý giá, đều là báu vật của Đại Việt chúng ta, tất nhiên là cũng có cả nguy hiểm nữa".

"Các anh trước đây không vào là đúng đấy, nếu vô tình đụng phải thì e là không đối phó nổi đâu".

Nhìn thấy con nhện kia, Kim Oa đã biết là nguy hiểm, nhưng không ngờ lại khủng bố đến vậy.

Con nhện to như gò đất, lại còn có cả hang rắn bên dưới!

Đội khảo cổ vào trong cũng giật mình vì xác rắn đầy đất.

Những điều này khiến Kim Oa kinh ngạc, anh là một mục dân, cũng từng thấy không ít mãnh thú, nhưng so với những thứ này thì mãnh thú chẳng là gì cả.

Thấy xác rắn cạp nia, sau khi nghe giáo sư Chu giới thiệu, Dương Kiến và mọi người đều nhìn Diệp Kiêu đằng xa một cái.

Lúc này Diệp Kiêu đang tắm rửa, thay quần áo xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Kim Oa luôn ở bên cạnh anh, con chó săn cũng được Kim Oa dắt theo.

“Biết thế tôi đã đưa chó săn cho các cậu sớm hơn, để các cậu không phải gặp nhiều chuyện thế này”.

Chương 346

Diệp Kiêu lắc đầu: “Thôi, trên núi vẫn còn sói hoang.

Sau này các anh đi săn phải chú ý một chút”.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Kim Oa ngoảnh lại nhìn đại sơn, trong núi sâu có bao nhiêu thứ không tên, chẳng biết còn tồn tại đến bao giờ.

Lần này Diệp Kiêu giúp họ có được thu hoạch thế này đã vượt xa tưởng tượng của mọi người, thôn trưởng Ba Nãi còn bảo dân làng mang thêm nhu yếu phẩm tới tiếp tế.

Đội khảo cổ thay phiên nhau vào trong, sau một ngày bận rộn, khu vực xung quanh mộ thất chính đã được khai quật xong, toàn bộ văn vật có dấu hiệu bảo hộ đều được dọn sạch.

Theo chỉ thị của giáo sư Chu, họ để lại một khoảng đất trống lớn vì bên dưới là tam hợp thổ rất cứng, phải dùng máy khoan để khoan một lỗ.

Dù có thiết bị chống đỡ nhưng cũng không thể quét sạch cấu trúc mộ huyệt dưới lòng đất, nên chỉ có thể khoan lỗ trước để họ xuống dưới, sau đó mới tiến hành quét.

Hơn nữa để không làm hư hại văn vật bên dưới, thao tác phải cực kỳ cẩn thận.

Khi nổ mìn tam hợp thổ còn phải gia cố cấu trúc, nếu không gặp phải chỗ yếu sẽ làm hỏng văn vật ngay.

Độ khó có thể tưởng tượng được, giáo sư Chu và cộng sự cũng là lần đầu gặp tình huống này nên hết sức thận trọng.

Vì có tam hợp thổ nên mọi người đành nghỉ ngơi đợi máy khoan.

Đợi mất nửa ngày trời.

Trong lúc chờ đợi, giáo sư Chu tìm đến Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, cậu nói bên dưới này thực sự là mộ Lý Nguyên Hạo sao?".

"Chắc không sai đâu, vùng tụ âm tôi suy tính không nhầm, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nhưng rốt cuộc họ muốn tìm gì thì tôi không rõ".

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, giáo sư Chu thở dài: "Không ngờ chỗ này lại ẩn mật đến thế, lại còn nhiều rủi ro chưa biết, biết thế này chúng ta đã chuẩn bị sớm hơn".

"Giờ đám lính đánh thuê kia đã biết rồi, sau khi khai quật xong chỗ này e là vẫn có người tìm tới, xem ra phải có quân đội trú đóng lâu dài".

Diệp Kiêu mỉm cười: "Ông yên tâm, có họ ở đây thì mộ tặc cũng chẳng dám bén mảng đâu".

"Hơn nữa tầng trên này đã được chúng ta dọn sạch, mọi nguy hiểm không còn nữa, nhưng mộ Lý Nguyên Hạo bên dưới mới là lăng mộ đế vương thực sự, nguy hiểm khó lường, mọi người cứ chuẩn bị sẵn sàng đi".

"Lần này xuống dưới phải cảnh giác hơn lần trước nhiều".

Trải qua bao nhiêu loại Cổ trùng Miêu Cương, Diệp Kiêu trực giác thấy dưới kia Cổ trùng sẽ không ít, và nguy hiểm cũng sâu hơn.

Mộ Lương thái hậu đã nhiều rủi ro thế rồi, huống chi là Lý Nguyên Hạo.

Hơn nữa theo tính cách của Cáp Bố thượng sư, một khi đã biết nơi này có điều lạ, chắc chắn sẽ tiếp tục phái người tới.

Dù không phái người thì những thứ tồn tại dưới mộ thất cũng sẽ

thu hút sự chú ý của chúng, nên mọi người phải chuẩn bị thật kỹ.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, giáo sư Chu lập tức bảo Trương Như Long và Trần Phong đưa thi thể các chiến sĩ đã hy sinh ra ngoài, sau đó bổ sung nhân thủ.

Lần này nhóm của Dương Kiến cũng gia nhập, họ dự định đi cùng giáo sư Chu.

Như vậy đội khảo cổ đông người hơn, hành động cũng thuận tiện hơn.

Trương Như Long và Trần Phong không có ý kiến gì, có quân đội trú đóng ở đây thì họ còn sợ gì nữa?

Gần trưa, sau nửa ngày, máy khoan cũng được điều tới.

Đối mặt với cấu trúc tam hợp thổ khổng lồ thế này, máy khoan vận hành cũng khá vất vả.

Đám quân nhân đứng xem cũng phải há hốc mồm, Trương Như Long thì qua chào hỏi vì anh ta vốn từ quân đội cử ra nên rất quen thuộc nơi này.

Hiện tại đối với lời của Diệp Kiêu, anh ta tuyệt đối nghe theo.

Thấy máy khoan đến, tiếng động dữ dội làm màng nhĩ mọi người phát nóng.

Tam hợp thổ đúng là cứng thật, dù máy khoan đã tới nhưng muốn xuyên thủng lớp đất này cũng cần một khoảng thời gian.

Mọi người chỉ biết chờ đợi, các thiết bị khác cũng vô dụng, đội khảo cổ đành ngồi chờ một bên.

Mọi người ngồi trong lều, bắt đầu phân loại đóng gói văn vật.

Nhiều nhất là vàng bạc châu báu và các loại bình gốm.

Thôn trưởng Ba Nãi và dân làng tự phát canh giữ, thậm chí có người dắt chó săn lên núi xem sói hoang ở đâu nhưng không thấy gì, điều này làm Diệp Kiêu thấy lạ.

Trước đây đám sói xuất hiện là vì có người làm chúng kinh động.

Nhưng họ đi suốt dọc đường, rốt cuộc là ai đã làm lộ tin tức?

Trông thì có vẻ là mộ tặc, nhưng đám lính đánh thuê kia sẽ không ngu đến mức để lộ tin tức ra ngoài.

Nhưng giờ mọi chuyện đã qua, Diệp Kiêu chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Trong phòng trực tiếp mọi người bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài.

"Diệp đảo chẳng phổ cập kiến thức gì cho tụi em mở mang tầm mắt cả".

"Chán quá, Diệp đảo xuống dưới đi thôi!".

"Lần thứ 101 muốn thấy Diệp đảo".

"Giờ Diệp đảo cũng không có cách nào đâu, chưa xuống được mà!".

"Tôi bảo dùng thuốc nổ cho nhanh, chẳng lẽ tam hợp thổ lại cứng thế sao?".

"Dùng thuốc nổ chắc nhanh hơn, cứ nổ tung nó đi, dù sao thuốc nổ cũng thiếu gì!".

"Đùa à, lúc trước đám mộ tặc dùng rồi đấy, ông nghĩ nếu được thì họ không dùng chắc?".

"Dùng não chút đi!".

Lúc này mọi người thấy tình hình có vẻ buồn tẻ, máy khoan cứ khoan liên tục, số người trong phòng trực tiếp cũng giảm dần.

Giáo sư Chu thì không có ý kiến gì, ông chủ yếu muốn xem ngôi mộ bên dưới.

Nếu mở ra chứng thực được là mộ Lý Nguyên Hạo, đó sẽ là một phát hiện gây chấn động thế giới!

Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn cùng thời kỳ đã cho thế giới thấy lịch sử lâu đời của Đại Việt, giờ tìm được mộ Lý Nguyên Hạo cùng thời, đây sẽ là một sự kiện trọng đại của giới khảo cổ!

Giáo sư Chu rất phấn khích, cứ đi tới đi lui giữa lều bạt và khoảng đất trống, đầy vẻ nóng lòng, đột nhiên một tiếng "rắc" vang lên!

Chương 347

Tiếng động bên ngoài im bặt.

“Sao dừng rồi?”.

Giáo sư Chu thót tim: “Máy khoan dừng rồi, đâm thủng rồi sao?”.

“Chưa đâu, mũi khoan nóng quá, thêm nước, mau thêm nước đi!”.

Nghe vậy giáo sư Chu sốt ruột như kiến bò chảo nóng, Diệp Kiêu thấy thế bật cười: “Giáo sư Chu, ông bình tĩnh chút đi, công trình này đồ sộ lắm.

Ngày xưa xây mộ Lý Nguyên Hạo bằng tam hợp thổ là để tránh bị đào mộ, giờ đã đến mức này lại tích lũy bao nhiêu năm, muốn xử lý trong một hai giờ e là không khả quan đâu”.

Nghe anh nói, giáo sư Chu gượng cười: “Cũng tại tôi quá nóng lòng, nhưng cậu nói đúng, phải bình tĩnh, tôi chỉ muốn xem tình hình dưới đó thế nào thôi”.

“Giáo sư Chu lại đây ngồi chút đi, chúng ta bàn xem mộ Lý Nguyên Hạo và mộ Thành Cát Tư Hãn có liên hệ gì, nếu không tại sao Cáp Bố thượng sư cứ nhìn chằm chằm Tây Hạ không buông?”.

Diệp Kiêu trầm giọng bổ sung: “Ở thời Thành Cát Tư Hãn, quân Tây Hạ tuy quốc lực rất cường thịnh nhưng qua vài cuộc chiến, Tây Hạ cũng dần suy lạc và cuối cùng thất bại.

Nhưng tại sao khi đó Cáp Bố thượng sư cứ truy đuổi không buông?”.

“Và so với đội quân hùng mạnh của Thành Cát Tư Hãn, Lý Nguyên Hạo lại có thể đối kháng suốt bao nhiêu năm, trong này chắc chắn có bí mật”.

Giáo sư Chu nghe Diệp Kiêu nói vậy liền gật đầu đi tới nói chuyện với họ, đội khảo cổ cũng vây quanh.

Phải biết cuộc khảo cổ lần này do giáo sư Chu đích thân dẫn đội, trải qua bao chuyện dưới lòng đất.

Chỉ riêng cái xác Địa Huyệt Chu Hoàng kia đã làm họ khốn đốn.

Người thường gặp phải chắc chắn sẽ sợ hãi, nhưng Diệp Kiêu lại chém đứt hết các càng nhện, võ lực cỡ đó khiến họ kinh ngạc.

Điều làm họ sững sờ hơn là những con rắn cạp nia kia đều đã biến dị, những con vật to lớn và độc tính kinh người này đều liên quan đến Cổ trùng Miêu Cương.

Tuy Cổ đối với hiện tại là một sự tồn tại không tưởng, dù có vài bộ lạc ẩn dật thực sự có Cổ nữ, nhưng phải nói kỹ thuật hiện tại so với lúc đó đã kém xa, nhiều phương pháp đã thất truyền.

Vì thế các nhà côn trùng học khi thấy những thứ này đều phấn khích, phải biết mấy thứ này không phải giả, nếu có thể sớm giải mã được mã gene thì nhất định tìm ra bí mật chế tạo.

"Cậu nói xem Miêu Cương và Lý Nguyên Hạo rốt cuộc có liên hệ gì?".

"Tại sao ở đây lại xuất hiện nhiều Cổ trùng trong cổ mộ thế này?".

"Không lẽ Lý Nguyên Hạo là người Miêu?".

"Chắc không phải, ông ta là người tộc Đảng Hạng mà!".

Nghe họ thảo luận, Diệp Kiêu gật đầu, quả thực là vậy, nhưng anh cũng không biết nói sao, dù sao lúc đó chịu ảnh hưởng sâu sắc từ văn hóa Thăng Long, nhưng tại sao Lý Nguyên Hạo lại dành tình cảm đặc biệt cho Cổ trùng?

Điều này khiến người ta khó hiểu, Diệp Kiêu nghĩ mãi không ra,

nhưng có một điều chắc chắn, mộ huyệt bên dưới nhất định đầy rẫy nguy hiểm.

Lúc này Diệp Kiêu hít sâu một hơi, bên ngoài máy khoan vẫn làm việc liên tục, tiếng động dữ dội làm ai nấy đều phiền lòng.

Cuối cùng đến buổi tối, tiếng đát đát đát dừng lại, bên ngoài truyền vào tiếng reo hò: "Khoan thủng rồi, khoan thủng rồi!".

Chỉ nghe một tiếng "ầm", cấu trúc nhanh chóng chống đỡ lớp tam hợp thổ.

Mọi người chạy tới xem lớp đất thì giật mình, nó dày tới hơn sáu thước, khoảng hai mét, đừng nói là búa, ngay cả thuốc nổ C4 cũng chưa chắc nổ nổi.

Cũng may Diệp Kiêu bảo họ lùi một bước để nhìn ra điều bất thường mà điều máy móc tới.

Sau khi kết thúc, đội khảo sát kiểm tra sơ bộ cấu trúc bên dưới, đợi quét xong rồi đo chất lượng không khí, xác nhận không có vấn đề gì mới để mọi người xuống.

Hơn nữa dưới này vẫn chưa phải mộ thất chính, chỉ là một nhĩ thất (phòng phụ).

Vì thế mọi người cũng yên tâm phần nào.

Đội dẫn đầu vẫn là giáo sư Chu và Diệp Kiêu, đây là đội tiên phong, phía sau là đội khảo sát của Dương Kiến, nhưng tất cả đều phải xuống cùng, cộng thêm đội ngũ của Trương Như Long và Trần Phong, sau khi bổ sung đạn dược, cả đoàn người rầm rộ xuống dưới, quyết tâm làm rõ tình hình lần này.

Diệp Kiêu đeo túi của mình xuất phát.

Dù sao anh cũng phải cẩn thận, mạng chỉ có một thôi.

Lần này có đủ vũ khí nên họ cũng không quá lo lắng.

Xuống dưới rồi, đúng như những gì máy quét đã chỉ ra, đây quả thực là một nhĩ thất.

Chỉ là bên trong không có gì đặc biệt, ngoài một ít đồ tùy táng thì không còn vật phẩm nào khác, thậm chí cả quan tài cũng không thấy.

Mọi người nhìn quanh một vòng, xác nhận không có gì, chỉ ghi chép lại đồ tùy táng trong nhĩ thất để đội phía sau xuống vận chuyển đi.

Sau đó họ đi ra đường hầm bên ngoài, vừa bước vào mọi người đã cảm thấy có gì đó khác thường.

Nhĩ thất vừa rồi không có gì to tát, nhiệt độ phòng chỉ hơi mát, nhưng nhiệt độ trong đường hầm này đột ngột giảm xuống.

Vừa vào đã cảm nhận được cái lạnh thấu xương, mọi người tức khắc rùng mình.

"Rốt cuộc là chuyện gì thế này?".

"Lạnh quá đi mất!".

"Tôi cũng thế, cái này không lẽ như người ta hay bảo là có ma thổi hơi sau lưng chứ?

Nếu không sao lại lạnh thế này?".

Nghe họ nói vậy, giáo sư Chu khẽ ho một tiếng: "Tục ngữ nói rồi, sau khi lập quốc không được thành tinh, đừng có nói chuyện ma quỷ, vật chất không tồn tại thì không thể làm hại các anh được đâu, đừng có tự hù mình, nhiệt độ trong ngoài khác nhau có thể là do ở sâu dưới lòng đất".

Lời giải thích của giáo sư Chu rõ ràng không thuyết phục được họ, còn phòng trực tiếp thì nổ tung.

“Người ta bảo xuống dưới lòng đất nhiệt độ sẽ giảm, nhưng nhiệt độ chênh lệch giữa nhĩ thất và đường hầm thế này thì hơi quá rồi đấy”.

“Giáo sư Chu, mọi người nên xem xét lại đi, tôi thấy có vấn đề”.

“Diệp đảo đâu rồi?

Mau ra giải thích một chút đi”.

“Diệp đảo chẳng phải rất quen thuộc lăng mộ này sao?”.

“Đừng nhắc Diệp đảo nữa, đây có phải mộ Lý Nguyên Hạo không còn chưa biết.

Diệp đảo cũng chỉ nói bừa thôi, các người còn tin thật à?”.

Mọi người bàn tán xôn xao, cả đoàn đi tới một nhĩ thất khác, cái này chẳng khác gì cái trước, chỉ chứa đồ tùy táng và không thấy quan tài.

Chương 348

Cả hai nhĩ thất đều không có quan tài khiến mọi người không khỏi thắc mắc.

“Tập tục của người Đảng Hạng là 'phu tử thê tùy' (chồng chết vợ theo), hai nhĩ thất này đáng lẽ phải táng thê thiếp của Lý Nguyên Hạo chứ, sao lại không có quan tài nào?”.

“Có khi nào chúng ta vào nhầm chỗ không?

Đây không phải mộ Lý Nguyên Hạo?”.

“Không thể nào, bên trên là mộ Tây Hạ Lương thái hậu, Lương thái hậu táng ở đây chứng tỏ đây là vùng đất phong thủy bảo địa.

Thử nghĩ xem ở Tây Hạ còn ai đủ tư cách đặt ở đây nữa, ngoài Lý Nguyên Hạo ra còn ai?”.

“Thế thì lạ thật, nếu là thứ khác tôi còn tin, chứ Lý Nguyên Hạo ở đây mà ngay cả một cái quan tài cũng không có, cái này quá bất hợp lý!”.

“Chẳng lẽ Lý Nguyên Hạo không có vợ?”.

Mọi người đều suy đoán, còn Diệp Kiêu thì nhíu chặt mày, anh nhìn vào một góc trong nhĩ thất, ánh mắt khẽ ngưng lại!

Anh đưa tay rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ném phăng đi!

Mọi người giật nảy mình, chuyện gì thế?

“Tiểu Diệp!

Cậu... cậu làm gì thế?”.

Coong!

Một tiếng động thanh thúy, thanh Hắc Kim Cổ Đao cắm thẳng vào bức tường đối diện, cắm ngập vào trong.

Mọi người đầy vẻ khó hiểu, không biết Diệp Kiêu bị làm sao.

Lúc này Diệp Kiêu sải bước đi tới, mọi người cũng đi theo sau, không rõ anh định làm gì.

Đến bên tường mới thấy trên mũi đao lại găm chặt một con côn trùng, con trùng đó trông rất kỳ quái, dường như là một con bọ cánh cứng (độc giác tiên)?

Con bọ này có hai cái sừng, dù bị mũi đao đâm xuyên nhưng sáu cái chân vẫn không ngừng giãy giụa.

Hai cái sừng cứng trên đầu uốn cong một góc kỳ dị, trên sừng còn tỏa ra ánh sáng xanh lục, trong cổ mộ trông cực kỳ đáng sợ.

Những loại côn trùng sinh trưởng được trong cổ mộ đều không đơn giản, con trùng tỏa ánh lục quang mờ ảo này khiến ai nấy đều phát khiếp.

Cơ quan miệng của con bọ này rất sắc bén, đứng gần thậm chí có cảm giác nó có thể cắn đứt thịt trên người, khóe miệng không ngừng tiết ra dịch trắng nhỏ xuống mũi đao.

Thấy cảnh này, mọi người lạnh toát sống lưng.

“Sao trong mộ này lại toàn những sinh vật kỳ quái thế này?”.

“Tiểu Diệp, đây là thứ gì?”.

“Bọ... bọ cánh cứng sao?”.

Giáo sư Phương lắc đầu: “Không giống lắm, sừng bọ cánh cứng không to thế này, thân hình con này cũng nhỏ hơn, có lẽ là họ hàng của nó chăng!”.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng ngơ ngác, rồi sau đó mới phản

ứng lại.

“Trong mộ tối thế này, dù có đèn pin, Diệp đảo làm sao phát hiện ra thứ này được?”.

“Mà dù có phát hiện ra thì sao lại chuẩn xác đến thế, phi đao một cái là găm chết tươi luôn!”.

“Diệp đảo đúng là quá bá đạo!”.

“Diệp đảo yyds!”.

“Diệp đảo, anh làm sao mà làm được thế?”.

“Diệp đảo bách bộ xuyên dương!”.

Con bọ này chỉ to cỡ móng tay, lại ở trong mộ thất tối om mà có thể đánh một đòn trúng ngay, đúng là không đơn giản!

“Chắc Diệp đảo từng ở trong đội bắn súng rồi?”.

“Dù là độ chính xác hay lực đạo hay tỉ lệ trúng đích, Diệp đảo đều ở tầm cao, dù là đội bắn súng cũng khó bì kịp”.

“Vãi thật!

Mở mang tầm mắt, từ chỗ Diệp đảo đến bức tường kia chắc phải năm sáu mét chứ?”.

Nhìn mọi người bình luận liên tục, giáo sư Chu cũng không dám lơ là, ông nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu lắc đầu.

Một lát sau con bọ ngừng giãy giụa rồi chết hẳn, nhưng mọi người vẫn đầy vẻ thắc mắc.

Giáo sư Phương bước tới, thấy con bọ quái dị này không khỏi kinh ngạc.

Bọ cánh cứng bình thường không trông quái thế này, miệng cũng không tiết ra dịch nhầy trắng, thật sự quá kỳ lạ.

Đáng sợ hơn là miệng nó rất sắc, giáo sư Phương định tiến lại sờ thử thì bị Diệp Kiêu cản lại: "Tuyệt đối đừng chạm vào!

Đừng tùy tiện chạm vào bất kỳ sinh vật nào trong cổ mộ, trừ khi ông chắc chắn có thể giải được độc tố của nó".

Nghe anh nói vậy, giáo sư Phương không khỏi sợ hãi, rút điện thoại ra chụp ảnh xác con bọ rồi gửi cho giáo sư hướng dẫn của mình.

Nhưng phản hồi nhận được là chưa từng thấy bao giờ.

Vị giáo sư kia lập tức gọi điện hỏi xem đây có phải loài mới không, giáo sư Phương cũng không biết nói sao vì những thứ phát hiện trong mộ này quá đỗi quỷ dị.

Một nửa là do biến dị, nửa kia là do Cổ trùng, giáo sư Phương đột nhiên bắt đầu hoài nghi, Diệp Kiêu đã phát hiện ra nó, có lẽ anh biết gì đó?

Giáo sư Phương nhìn Diệp Kiêu đầy ẩn ý: "Đây lại là một sinh vật quỷ dị kiểu mới, tiểu Diệp, giải thích chút đi, chuyện này là sao?".

Những người khác cũng phụ họa: "Đúng thế, trong mộ Lương thái hậu và Lý Nguyên Hạo sao toàn những thứ quỷ quái này vậy?".

"Nhện khổng lồ, rắn cạp nia biến dị, rồi cả con bọ này nữa, rốt cuộc là sao?".

"Tôi đoán không lẽ lại là hệ thống cộng sinh trùng - thực vật gì đó?".

"Trông không giống lắm, nếu là cộng sinh trùng - thực vật thì ở đây làm gì có thực vật!".

Chương 349

“Mấy thứ trong này quái đản thật đấy!”.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, quan sát kỹ con côn trùng, trầm tư.

Lúc này trong đầu chợt hiện lên một hình ảnh, Diệp Kiêu nhìn một cái rồi u u nói: “Đây không phải bọ cánh cứng, đây là một loại Cổ trùng Miêu Cương gọi là Thất Giác Lan Độc Cổ”.

“Thất Giác Lan?

Thất giác gì chứ, đây chẳng phải mới có hai sừng sao?”.

“Đúng đó, anh có nhìn nhầm không?”.

“Và cái tên này cũng quái quá, nghe là biết độc tố cực mạnh rồi”.

Diệp Kiêu gật đầu: “Đúng, sở dĩ là Thất Giác vì nó hiện giờ chưa trưởng thành hoàn toàn, chỉ tính là ấu trùng, khi trưởng thành nó sẽ có bảy sừng, thành trùng Thất Giác Lan Độc Cổ rực rỡ sắc màu, có đủ bảy cái sừng, dịch trắng tiết ra từ miệng cũng là kịch độc, nên vừa rồi mới không cho mọi người chạm vào”.

“Đây là một loại Cổ trùng khá hiếm thấy trong các bản làng người Miêu, khả năng sinh tồn cực mạnh, độc tính cũng đặc biệt lớn”.

Lúc này tay giáo sư Phương run lên, vội cầm điện thoại lùi lại vài bước, tránh xa con Cổ trùng.

Mọi người cũng tái mặt, thần tình kinh hãi.

Trong phòng trực tiếp, bình luận nhảy liên hồi.

“Tại sao ở đây lại có nhiều Cổ trùng Miêu Cương thế này?

Chẳng lẽ Tây Hạ và Miêu Cương có quan hệ mật thiết sao?”.

“Diệp đảo sao anh biết nhiều thế?

Chúng tôi cứ tưởng là bọ cánh cứng, anh lại bảo đây là Cổ trùng, tên lại còn quái đản thế kia!”.

“Diệp đảo giải thích chút đi mà!”.

“Mấy người quên Diệp đảo là dân trong nghề sao, anh ấy cái gì mà chẳng thấy rồi, chắc là loại thường gặp trong mộ thôi”.

“Gia thế Diệp đảo thâm sâu, lại còn được dạy về mộ tặc từ trong trứng, sao mà không biết cho được?”.

“Diệp đảo sắp đẩy Tam thúc ra rồi, lần này Tam thúc không chạy thoát đâu, lúc Tam thúc đi có thấy loại trùng này không?”.

“Diệp đảo, nói vài câu đi, đừng tìm cớ nữa, thừa nhận luôn đi!”.

Diệp Kiêu thấy mấy bình luận này thì nhướng mày, rồi lại nhíu chặt mày, thật là thua họ luôn rồi...

Đợi đến khi xung quanh yên tĩnh lại, Diệp Kiêu đột nhiên bồi thêm một câu: “Thất Giác Lan Độc Cổ thường sống theo đàn, Cổ trùng đa số có đặc tính này, dù là nhện hay rắn, hay con này cũng vậy”.

“Ở đây có một con Cổ trùng thời kỳ ấu niên, vậy thì...”.

Anh chưa nói hết câu, đầu kia đường hầm đột nhiên truyền đến tiếng 'sa sa' chằng chịt, và khoảng cách đang ngày càng gần mọi người.

Nghe lời Diệp Kiêu rồi lại nghe thấy âm thanh này, sắc mặt mọi người tức khắc biến đổi!

“Không xong rồi, chạy mau!”.

Không biết ai hét lên một tiếng, đội ngũ nhanh chóng hỗn loạn, tất cả xông ra khỏi nhĩ thất.

Mọi người chạy thục mạng trong đường hầm, cố tìm lối thoát.

Miệng hố họ đi xuống nằm ở bên trên, giờ leo lên e là không dễ, chỉ còn cách chạy sâu vào đường hầm.

Cuối đường hầm ở đâu thì chưa biết, giờ chỉ có thể đặt hy vọng vào Diệp Kiêu.

Nhưng dưới này không có bản đồ, Diệp Kiêu cũng là lần đầu vào đây.

Giáo sư Chu nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, hít sâu một hơi: "Đừng hoảng, đừng loạn!".

Nhưng chẳng ai nghe ông, ông quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong bóng tối, một bầy trùng sặc sỡ rậm rạp đang di chuyển nhanh chóng về phía họ.

Dáng vẻ đó như một đại quân áp sát, đứng từ xa cũng có thể cảm nhận được ý đồ khát máu của bầy trùng này.

Nhìn thấy đám Thất Giác Lan Độc Cổ tầng tầng lớp lớp truy đuổi theo, sừng trên đầu lấp lánh ánh xanh lục, trông cực kỳ quỷ dị trong bóng tối, khiến ai nấy đều run rẩy, da đầu tê dại.

Những thứ này đều mang kịch độc, chỉ cần chạm phải một chút thôi cũng đủ khiến họ chết rất thảm.

Nghĩ đến thảm trạng sau khi chết, mọi người chạy càng nhanh hơn, bước chân ai nấy đều dồn dập, hoảng loạn chạy tứ tán trong đường hầm, không ai dám nói gì thêm.

"Nhanh lên, nhanh lên, mau mau mau!".

Nhóm người hoảng hốt tìm đường thoát, may mà tốc độ của đám độc cổ này không nhanh, tuy trông đáng sợ nhưng may là không có cánh, chứ nếu biết bay thì coi như xong đời.

Thấy chúng không thể đuổi kịp trong thời gian ngắn, mọi người mới thở phào.

Khán giả trong phòng trực tiếp tim thắt lại, thấy cảnh này không khỏi siết chặt nắm đấm.

“Nhanh lên đi!

Sắp đuổi kịp rồi kìa!”.

“Trời đất, ước gì mọc thêm tám cái chân, đáng sợ quá!”.

“Nếu tôi ở đó chắc sợ đến nhũn chân luôn!”.

Lúc này, đội khảo cổ đang chạy thục mạng, khi họ rẽ vào một đoạn đường hầm thì phát hiện phía trước không còn đường!

Bức tường dày đặc chặn đứng họ, phải biết đây là mộ Lý Nguyên Hạo, xung quanh không biết có bao nhiêu tam hợp thổ, nếu đụng phải mà chỉ dựa vào sức người thì không thể phá vỡ.

Quả là họa vô đơn chí, đằng trước đường cụt, đằng sau có truy binh, giờ phải làm sao đây?

Mọi người nhìn bức tường trước mặt, không khỏi rơi vào tuyệt vọng.

Giáo sư Chu lập tức bảo: “Rút lui, rút lui, đổi đường khác!”.

Kết quả khi mọi người vừa định quay đầu lại thì nghe thấy tiếng sột soạt truyền đến từ phía sau, sắc mặt ai nấy đều đông cứng!

“Chúng đuổi kịp rồi!”.

Âm thanh này như tiếng kèn tử thần, thổi lên hồi báo tử cho mọi người, khiến họ lạnh toát cả người, run cầm cập, có người nhát gan đã bật khóc mếu máo.

“Biết thế tôi đã không xuống đây!”.

“Chỗ này đáng sợ quá, không ngờ nhanh thế đã đụng phải thứ này, lần này tiêu đời rồi!”.

Chương 350

"Tôi còn chưa kết hôn mà!".

Mọi người hoảng loạn, thấy ánh huỳnh quang xanh lục của đám Thất Giác Lan Độc Cổ đã hiện ra trong bóng tối, dày đặc một mảng đang tràn tới.

Trương Như Long và Trần Phong lên đạn, chắn ở phía trước bắt đầu quét bắn.

Một băng đạn xả ra, quét sạch một mảng.

Từng băng đạn áp chế, nhưng Thất Giác Lan Độc Cổ cũng không hề lùi bước, ngược lại càng thêm hung tợn.

Có lẽ vì sự va chạm của đầu đạn và tiếng động kích thích khiến chúng càng thêm hưng phấn, biết ở đây có người sống nên đại cử tiến công.

Từng lớp từng lớp Thất Giác Lan Độc Cổ không ngừng tràn tới, mọi người đều thất vọng tràn trề.

Những người trong đội khảo cổ, đặc biệt là những người mới gia nhập, đã bao giờ thấy cảnh tượng này đâu?

Họ túm tụm lại với nhau, khí tức cái chết bao trùm, mùi hôi thối trong không khí làm dạ dày họ nhộn nhạo không ngừng.

Lúc thấy Địa Huyệt Chu Hoàng họ đã chấn kinh rồi, con nhện to thế kia, chỉ cần một cái càng quẹt qua là chết không có chỗ chôn.

Huống chi là đám Cổ trùng này?

Họ tưởng tượng cảnh đám Thất Giác Lan Độc Cổ bò lên người, cắn rách da thịt, chui vào trong máu thịt, rỉa sạch họ rồi đục xác chui

ra, cảm giác đó đúng là sống không bằng chết!

Chẳng ai dám nghĩ tiếp, người nhát gan lập tức khóc rống lên.

Khán giả trước màn hình cũng hoảng loạn không kém.

"Trời ơi!

Nếu là tôi, tôi thà nổ tung tại chỗ còn hơn bị trùng cắn".

"Vùng vẫy vô ích làm gì nữa, chết trước cho rảnh!".

"Đáng sợ quá, hội chứng sợ lỗ phát tác luôn rồi!".

"Tôi thực sự không xem nổi nữa, không gian kín lại còn đám độc trùng này, cái nào cũng làm người ta nghẹt thở!".

"Xong rồi, lần này chết chắc rồi!".

"Không ngờ vượt qua bao nhiêu thứ bên trên, cứ tưởng dưới này an toàn hơn, ai dè vừa xuống đã gặp thứ này, biết kêu oan với ai?".

"Giờ có Diệp đảo ở đây cũng bất lực thôi, không có lối thoát mà!".

Người xem trước màn hình cũng đầy vẻ tuyệt vọng, hoàn toàn không có cách giải quyết.

Trong đường hầm tiếng súng nổ liên tục, lửa đạn ngút trời, nhưng đám độc cổ tơ hào không lùi.

Tất cả vệ sĩ chia làm hai đội, đội Trương Như Long bắn hết đạn thì đội Trần Phong tiếp nối áp chế hỏa lực, nhưng cũng vô ích.

Tuy có thể làm chậm tốc độ của đám độc cổ nhưng chỉ trị ngọn không trị gốc, Cổ trùng quá nhiều.

Ngay cả Diệp Kiêu cũng không ngờ trong đường hầm lại tràn vào hàng vạn con Thất Giác Lan Độc Cổ, không ngờ trong mộ thất Lý Nguyên Hạo lại chứa nhiều Cổ trùng Miêu Cương đến thế.

Từ đó có thể thấy khả năng sinh sản của đám Cổ trùng này mạnh

đến mức nào, bao nhiêu năm qua không biết đã có bao nhiêu con.

Giờ Cổ trùng ngày càng nhiều, cả đường hầm đều nghe thấy tiếng của chúng, sa sa sa, dường như chẳng sợ hãi gì.

Một khi hết đạn, họ vẫn không thoát khỏi số phận bị Cổ trùng ăn thịt.

Ngay lúc này, giáo sư Chu quyết đoán: "Mọi người mau tìm lối thoát, mau tìm đi!

Biết đâu có cơ quan gì đó!".

Tất cả nháo nhào lên, sờ loạn trên các bức tường, giáo sư Chu như vớ được cọc cứu mạng, quay đầu tìm kiếm trong đám đông.

Ông nhớ mỗi lần tuyệt vọng, Diệp Kiêu đều tìm được lối thoát, nên lần này chắc chắn cũng không ngoại lệ!

Anh đã biết lai lịch của Thất Giác Lan Độc Cổ thì nhất định biết cách thoát thân.

Quả nhiên, xuyên qua đám đông, giáo sư Chu dán chặt mắt vào Diệp Kiêu đang ở phía sau, anh đang đưa hai ngón tay dò dẫm trên bức tường bị lấp kín.

Thấy cảnh này, giáo sư Chu mừng rỡ trong lòng, ông biết Diệp Kiêu sẽ không làm ông thất vọng.

Giáo sư Chu vội chạy tới: "Tiểu Diệp, thế nào rồi?

Giờ phải làm sao?

Có lối thoát không?".

Diệp Kiêu trầm giọng: "Sau bức tường này có không gian rất lớn, không phải tường chết".

Giây tiếp theo dường như cảm ứng được gì đó, không kịp nói

nhiều với giáo sư Chu, anh trực tiếp đưa hai ngón tay, cắm thẳng vào kẽ hở giữa các viên gạch đá!

Giáo sư Chu kinh ngạc không thôi, đây là gạch đá đấy!

Cứng vô cùng.

Giây tiếp theo, viên gạch đá đó trong tay Diệp Kiêu lại như một miếng đậu hũ, một tiếng 'rắc' giòn tan, nó bị Diệp Kiêu bóp nát!

Đá vụn rơi xuống, từ kẽ hở hiện ra những điểm sáng mờ ảo.

Giáo sư Chu mừng rỡ phát điên, lập tức ngồi thụp xuống, nhờ ánh sáng yếu ớt nhìn thấy phía bên kia kẽ gạch, mắt ông trợn ngược: "Ánh sáng này là trường minh đăng trong địa cung!".

Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng là trường minh đăng, và không gian phía sau rất lớn".

Thấy cảnh này ai nấy đều trợn tròn mắt, tim đang treo lơ lửng cũng đã hạ xuống, niềm vui sướng hiện rõ trên mặt.

"Chúng ta không phải chết rồi, tốt quá!".

"Tiểu Diệp, chúng ta mau giúp một tay phá thông bức tường này, mau lại giúp đi!".

Mọi người trở nên phấn khích, bình luận trong phòng trực tiếp cũng lập tức sôi sục.

"Vãi, lúc then chốt vẫn phải dựa vào Diệp đảo!".

"Diệp đảo đúng là người bạn đáng tin, có biến là anh ấy lên ngay".

"Diệp đảo đỉnh thật, có Diệp đảo thì chẳng sợ gì hết, súng ống làm gì chứ, chỉ để làm nền cho Diệp đảo thôi!".

"Diệp đảo ngầu bá cháy, Diệp đảo hãy nhận của tôi một lạy!".

Chương 351

Lúc này Trương Như Long hét lên phía sau: "Tiểu Diệp cậu mau tìm đường đi, chúng tôi bọc lót!".

Tiếng súng nổ không ngừng, xác Thất Giác Lan Độc Cổ chất thành lớp này đến lớp khác, nhưng vẫn không ngăn nổi bước chân của chúng.

Có lẽ cái chết của đồng loại đã kích thích chúng, đám Thất Giác Lan Độc Cổ này tốc độ ngày càng nhanh, cũng ngày càng hưng phấn, dường như đã không đợi được mà muốn lao vào.

Diệp Kiêu biết nếu không kịp thì e là chỉ có con đường chết.

Anh lập tức dùng Phát Khâu Chỉ, cứ thế móc hết gạch ra.

Ngay khi Trương Như Long và đồng đội đang nỗ lực dùng đạn áp chế cổ trùng, Diệp Kiêu đã cùng mọi người chung sức dỡ bỏ bức tường.

Gạch đá chất cao nửa người trên đất, cuối cùng cũng thấy hy vọng.

Diệp Kiêu bảo giáo sư Chu vào trước, đội khảo cổ lần lượt theo sau, những người còn lại từ từ rút lui.

"Trương Như Long, Trần Phong, mau qua đây!" Diệp Kiêu hét lớn.

Mọi người dần dần lùi lại, Thất Giác Lan Độc Cổ vẫn không ngừng tiến tới, Cổ trùng quá nhiều, lại có xu hướng ngày càng đông hơn.

Tiếng súng cũng kích thích chúng, từng đợt mùi hôi thối nồng nặc ập tới.

Trương Như Long và đồng đội không chịu nổi nữa, lùi đến cửa hố rồi lần lượt chui vào, khi tất cả đã vào trong, Trương Như Long giây cuối cùng rút lựu đạn ném ra!

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, sau ánh lửa là vô số Cổ trùng bị nổ chết, mùi khét trong không khí làm ai nấy đều hãi hùng.

Tất cả vào trong mới phát hiện sau bức tường quả thực là một đường hầm, ánh sáng yếu ớt tỏa ra từ các giá nến trên tường, bên trên cắm trường minh đăng.

Lúc này mọi người đều kinh thán.

"Quả nhiên đây mới là mộ Lý Nguyên Hạo, không ngờ giấu kỹ thế!".

"Nghĩ lại Lý Nguyên Hạo trường miên ở đây ngàn năm, chắc không ngờ hậu thế thực sự có thể tìm thấy lăng mộ của mình!".

"Đây mới là hoàng lăng thực sự, nếu không sao có thể có nhiều Cổ trùng đến thế?".

Lúc này Diệp Kiêu nhắc nhở họ: "Mọi người mau đi thôi, đám Cổ trùng phía sau có thể đuổi kịp bất cứ lúc nào".

Mọi người nghe vậy lập tức cảnh giác, sao họ lại quên mất nhỉ?

Tuy đây là đường hầm nhưng cái lỗ hổng phía sau vẫn còn đó, Thất Giác Lan Độc Cổ có thể tràn qua bất cứ khi nào!

Diệp Kiêu đi đầu dẫn đường, tất cả theo sau, bước chân một lần nữa tăng tốc.

Đội của Trương Như Long và Trần Phong bảo vệ chặt chẽ các vị giáo sư, đây là lực lượng nòng cốt của đội khảo cổ, nếu họ có chuyện gì thì phần sau không thể tiếp tục được, nên họ liều mạng, dù có bị

trùng ăn thịt cũng phải bảo vệ an toàn cho các giáo sư.

Không biết đã đi bao xa, Diệp Kiêu dẫn họ xuyên qua các đường hầm, luôn có ánh sáng chiếu rọi, nhưng không ai dám hé răng hỏi nửa lời, tim ai nấy đều nhảy lên tận cổ, căng thẳng đến cực điểm, chỉ lo chạy thoát thân, không dám lơ là hay gây ra tiếng động.

Trong đường hầm đầy tiếng bước chân hỗn loạn, chẳng mấy chốc Diệp Kiêu dần chậm lại, phát hiện tiếng sột soạt truy đuổi sau lưng dường như đã biến mất.

Mọi người thở hổn hển, kiểm tra kỹ lại thấy Thất Giác Lan Độc Cổ không đuổi theo nữa, thần kinh đang căng như dây đàn cuối cùng cũng giãn ra.

Tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, thậm chí có người ngồi bệt xuống đất, lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm giác từ cõi chết trở về thực sự quá khó quên.

Lúc này giáo sư Chu trầm giọng nói: "Đây mới chính là lăng mộ thực sự của Lý Nguyên Hạo, hai cái nhĩ thất bên ngoài chẳng qua chỉ là nghi binh, giờ chúng ta chắc đã đến nơi an toàn rồi".

Giáo sư Âu cũng gật đầu: "Hai cái nhĩ thất đó chắc là để đánh lạc hướng mộ tặc thôi".

Diệp Kiêu nghe vậy không khỏi khẽ nhíu mày, đám Thất Giác Lan Độc Cổ đó xuất hiện cực kỳ quỷ dị.

Chúng xuất hiện từ một góc nào đó trong nhĩ thất, nơi chúng vốn ở chắc chắn không phải nhĩ thất vì không phù hợp với môi trường sinh tồn của chúng.

Có lẽ nhĩ thất thông với một nơi nào đó, nơi đó mới là ổ của chúng.

Chắc hẳn có người đã phá hủy nhĩ thất nên mới khiến lối thông đó

mở ra, dẫn đến cuộc tấn công quy mô lớn của Thất Giác Lan.

Và nơi họ đang đứng rất có thể là một hầm mộ nào đó của vị hoàng đế khai quốc Tây Hạ Lý Nguyên Hạo, không lẽ hầm mộ này từng bị con người phá hoại?

Họ không phải những người đầu tiên vào đây, không lẽ là Cáp Bố thượng sư?

Nếu không phải lão thì giải thích thế nào?

Thất Giác Lan Độc Cổ tồn tại trong mộ thất, nếu cố tình thả ra có khả năng sẽ hủy hoại mộ chính, nên ban đầu chủ nhân mộ hoặc người nuôi Cổ sẽ đặt Cổ trùng ở một nơi nhất định để đối phó mộ tặc.

Nhưng giờ nơi đặt chúng rõ ràng đã bị phá hủy, nên Cổ trùng mới chạy loạn và tấn công họ.

Để nói về người xuống đây trước, ngoài Cáp Bố thượng sư ra, Diệp Kiêu thực sự không nghĩ ra ai khác, nếu không thì giải thích sao về đống chuyện này?

Lúc này thấy ánh mắt phấn khích của mọi người, Diệp Kiêu không nói gì, chỉ âm thầm giấu suy nghĩ này trong lòng.

Mọi người cũng dần thoát khỏi không khí căng thẳng, sau khi bổ sung nước và lương khô mới thở phào một hơi dài.

Lúc này giáo sư Chu và cộng sự phát hiện dọc hai bên đường hầm đầy những bức bích họa, phát hiện này khiến ai nấy đều phấn chấn, đây mới là nơi họ thực sự cần nghiên cứu!

Giáo sư Âu vội gọi họ: "Mau lại xem này, ở đây toàn là bích họa!".

Mọi người vội đứng dậy, nhóm Trương Như Long kiểm tra đạn dược, đội khảo cổ thì tỉ mỉ nghiên cứu bích họa, các giáo sư vội cầm

kính lúp lên quan sát.

Các hình vẽ trên bích họa sống động như thật, phần lớn là các cảnh chiến tranh, có cờ hiệu 'Cửu Du Bạch Đạo', đó là đội quân của Thành Cát Tư Hãn, nhưng bên kia cờ hiệu tuy có hình đầu sói trên đỉnh cột, nhưng thứ phái ra chiến đấu lại không phải là người mà là một bầy trùng!

Dày đặc, đầy đủ các loại trùng, phía sau là những binh sĩ mặc giáp trụ Tây Hạ!

Trùng tử che cả bầu trời, tất cả các bức bích họa vẽ cảnh tác chiến với người đều là trùng!

Điều này khiến tất cả kinh ngạc đến sững sờ, họ trợn tròn mắt.

“Cái này... chẳng lẽ đây là bí quyết chinh chiến của Tây Hạ năm xưa?

Dùng trùng để đánh trận sao?”.

“Không thể nào!

Khi Thành Cát Tư Hãn đánh với người Tây Hạ lại là đánh với trùng sao, khó tin quá!”.

“Phải biết khi đó Thành Cát Tư Hãn ở trên thảo nguyên là bách chiến bách thắng, đi tới đâu công thành chiếm đất tới đó, gần như không có thất bại, lại còn vơ vét bao nhiêu tài bảo mỗi nơi đi qua, Thành Cát Tư Hãn giàu nứt đố đổ vách nhờ cách đó, vậy mà đến Tây Hạ lại không công vào nổi, tôi thấy có khả năng đấy”.

Các giáo sư khảo cổ bắt đầu tranh luận.

Chương 352

Diệp Kiêu thì đang nghĩ, thời kỳ đầu kiến quốc của Lý Nguyên Hạo, để củng cố thế lực, ông ta cũng quy tụ vô số bộ lạc thảo nguyên.

Hơn nữa trong các trận chiến thủ thành, ông ta thể hiện nghị lực cực kỳ kiên cường, cuộc chiến Tây Hạ kéo dài tới mười năm, đội quân tinh nhuệ thảo nguyên vốn bách chiến bách thắng khi đối đầu với đội quân nhỏ bé của Tây Hạ lại tiêu tốn mười năm tâm huyết, thậm chí cuối cùng còn khiến Thành Cát Tư Hãn tức chết.

Cuối cùng cũng vì chinh chiến liên miên, quốc lực Tây Hạ dần suy kiệt mới bị quân của Thành Cát Tư Hãn hạ gục, nếu không thì đến cuối cùng ai thắng ai bại còn chưa biết chừng.

Đó là một chuyện đáng sợ biết bao!

Tây Hạ lúc đó đã làm được, các bộ lạc thảo nguyên hợp sức lại cũng không đánh bại nổi, dựa vào chính quốc lực Tây Hạ suy bại mà đầu hàng, chuyện này rốt cuộc đã diễn ra thế nào?

Mọi người đều đang bàn tán, và các nhà khảo cổ học trước đây cũng nghi ngờ Tây Hạ sở dĩ làm được vậy là vì họ có bí quyết nội bộ, nhưng bí quyết đó là gì thì không ai rõ.

Giờ thấy cảnh này, ai nấy đều vỡ lẽ, đây là một chuyện không tưởng!

“Mọi người nói xem rốt cuộc là sao?

Sao lại có người chiến đấu với trùng chứ?”.

“Cái này không lẽ vẽ bậy không?”.

“Tôi thấy không giống đâu, thường thì trong cổ mộ ghi chép lại sinh bình của đế vương, đây chắc hẳn là chuyện Lý Nguyên Hạo đích

thân trải qua".

"Chuyện này đúng là không thể tin nổi!".

Nghĩ đến đây Diệp Kiêu chợt động tâm, anh đã hiểu ra, lập tức lao đến trước bức bích họa nhìn cho kỹ, phát hiện quả nhiên là vậy, sau đó trầm giọng nói: "Những thứ này chính là bí quyết dụng binh của Lý Nguyên Hạo!".

Nghe vậy mọi người đều nhìn anh, Diệp Kiêu nói tiếp: "Sử liệu ghi lại, phương pháp quy tụ các bộ lạc thảo nguyên của Lý Nguyên Hạo rất không quang minh chính đại, khi ông ta kiến quốc, tổng dân số Tây Hạ không tới ba triệu người, toàn dân là binh, quân đội của ông ta gồm năm bộ phận".

"Lần lượt là Trung ương trực hạt thị vệ quân, Thiết Diêu Tử, Bát Hỷ quân, Cầm Sinh quân và các bộ lạc quân thuộc sự quản lý của từng bộ lạc.

Đáng nói nhất là Thị vệ quân của hoàng đế, tức Ngự viên nội lục ban trực, khoảng năm ngàn người, do hoàng đế trực tiếp quản lý".

"Năm ngàn người này đến từ giới quý tộc của các bộ lạc trong Tây Hạ, ai nấy đều kiêu dũng thiện chiến, tương đương với việc do Lý Nguyên Hạo trực tiếp quản lý, không nghe lệnh của bất kỳ ai, có phần giống như Ảnh vệ trong tay các hoàng đế Thăng Long".

"Năm ngàn người này vừa là thị vệ quân, vừa là con tin để Lý Nguyên Hạo khống chế các bộ lạc thảo nguyên".

Giáo sư Chu nghe vậy hơi khó hiểu: "Họ đều là quý tộc của các bộ lạc thảo nguyên, có ai tình nguyện thực sự đầu quân dưới trướng Lý Nguyên Hạo để ông ta sai bảo không?".

"Đúng thế, nếu là tôi làm con tin thì cũng không đời nào bán mạng cho ông ta, trừ khi ông ta cho tôi đủ lợi ích".

Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng, nhưng năm ngàn người này lại nghe lệnh ông ta, và sự ghi chép về thị vệ quân này trong sử liệu rất ít ỏi, chỉ có vài nét bút như thể có người cố tình xóa sạch dấu vết của họ".

"Ngày nay tìm hiểu cũng chỉ thấy nhắc tới vài câu trong bộ thự quân chế Tây Hạ, các dấu vết tác chiến khác đều không có, thậm chí không hề nhắc tới hồ sơ tác chiến của họ khi đối kháng với Thành Cát Tư Hãn".

"Nếu thực sự có năm ngàn người này tồn tại, Lý Nguyên Hạo dựa vào cái gì để họ trung thành tuyệt đối với mình?

Hơn nữa các thị vệ quân này luôn được các đời hoàng đế Tây Hạ bảo tồn, mãi cho đến thời Lương thái hậu của Tây Hạ sau này mới biến mất không tăm hơi.

Rốt cuộc là do Lương thái hậu không biết cách quản lý, hay là vì việc quản lý đội quân này có một phương thức khác?".

Câu hỏi của Diệp Kiêu cũng làm họ bí bách, tất cả đều nhìn anh.

Giáo sư Chu hỏi: "Tiểu Diệp, cậu có phải đã nhìn ra gì rồi không, đừng úp mở nữa!".

Diệp Kiêu cười khẽ: "Nếu thực sự là một quân đoàn con tin, sao họ có thể được hoàng quyền bảo lưu, hay là quân đoàn con tin này căn bản không đơn giản như vẻ ngoài?".

Mọi người nghĩ đến đây, tinh thần lập tức phấn chấn!

Diệp Kiêu tiếp tục: "Nếu muốn làm con tin, lại còn có thể bị các đời hoàng đế Tây Hạ trực tiếp quản lý, thì những người này phải cực kỳ đáng tin.

Nhưng không có đứa con tin nào lại cam tâm tình nguyện bị hoàng đế thao túng cả, thân phận của họ đã rạch ròi rồi, lập trường khác biệt, không thể nào trung thành mãi mãi".

“Điều này căn bản là không thể, trừ khi hoàng đế có thể thao túng chết tươi đám người này, ông ta dựa vào thủ đoạn gì?

Tôi nghĩ Lý Nguyên Hạo cũng đã cân nhắc vấn đề này, nếu muốn họ một lòng một dạ hiệu trung cho hoàng đế, ngoài Cổ trùng ra, dường như không còn cách nào khác”.

Nói đoạn Diệp Kiêu thong thả ngẩng đầu, chỉ vào đám trùng trên họa: “Quân đoàn con tin này chắc chắn đã bị hạ Cổ, hơn nữa họ còn biết thao túng Cổ trùng, thậm chí tự nuôi dưỡng Cổ trùng của riêng mình”.

“Cái gọi là thị vệ quân thực chất chỉ là một đội quân lén lút lợi dụng Cổ trùng để chiến đấu, vì lợi dụng Cổ trùng tác chiến không được quang minh cho lắm nên dấu vết của đội quân này bị các hoàng đế Tây Hạ đời sau xóa bỏ.

Chính sử không có không có nghĩa là dã sử không có”.

“Dã sử từng ghi lại Thành Cát Tư Hãn bị trọng thương ở Hắc Thủy thành của Tây Hạ, vong hồn của tám mươi vạn tướng sĩ Hắc Thủy thành canh giữ thành, khiến Thành Cát Tư Hãn không thể tiến thêm một bước”.

“Điều này chứng minh bản thân Tây Hạ đã có thuật vu cổ, thậm chí còn ghê gớm hơn cả Mông Cổ của Thành Cát Tư Hãn!”.

“Vậy nên, chiến đấu với Thành Cát Tư Hãn bấy lâu nay chính là lũ trùng này, và đội ngũ thao túng trùng đó chính là bộ đội của Lý Nguyên Hạo!”.

Nghe Diệp Kiêu nói, mọi người sững sờ, cả đường hầm im phăng phắc, không ai dám tin lại có chuyện như vậy.

Trong phòng trực tiếp, người xem càng bùng nổ hơn!

“Không thể nào, thực sự có chuyện này sao?”.

“Diệp đảo lại kể chuyện rồi, tuy nghe có vẻ hơi vô lý nhưng kết hợp với bích họa thì câu chuyện này hoàn toàn không có kẽ hở”.

“Hình như trong sử liệu có ghi chép đấy, tôi nhớ ra rồi để tôi tìm cho mọi người xem!”.

“Ngự viên nội lục ban trực là có thật đấy, Diệp đảo anh bá quá, ngay cả kiến thức hẻo lánh thế này cũng biết!”.

“Diệp đảo đúng là đại thần, tôi nghiên cứu lịch sử cả đời mà chưa bao giờ nghĩ quân Tây Hạ tác chiến dũng mãnh thế là nhờ dùng Cổ trùng, cái trí tưởng tượng này làm tôi bái phục luôn!”.

“Gì thế lầu trên?

Ông nghiên cứu lịch sử mà cũng thấy Diệp Kiêu nói đúng à!”.

“Chứ còn gì nữa, có lý có cứ, lại có cả sử liệu ghi chép, giờ lại thêm bức bích họa này, nếu không ông bảo lũ trùng này là sao?”.

Nghe những lời này của Diệp Kiêu, mọi người đều thấy khó tin.

“Làm sao có thể?

Chúng tôi khi học lịch sử không hề thấy có bất kỳ ghi chép nào!”.

Diệp Kiêu trầm giọng: “Vì chính sử sẽ không ghi, chỉ có dã sử mới có, và sau khi Tây Hạ diệt vong, tộc Đảng Hạng cũng biến mất một cách bí ẩn.

Mọi người thử nghĩ xem họ đã đi đâu?

Là bị tiêu diệt hay đã đem thuật chế Cổ đi chôn giấu rồi?”.

Thấy họ đầy vẻ chấn kinh, Diệp Kiêu tiếp tục: “Những bí mật mà sử liệu không ghi lại đều đang được chúng ta vén màn đây, nếu không làm sao giải thích được những chuyện này?

Chương 353

Lũ trùng này và những Cổ trùng chúng ta thấy suốt đường đi chính là bằng chứng!".

"Trong lăng mộ Lý Nguyên Hạo tại sao lại có những thứ này?

Các cổ mộ trước đây đâu có nhiều Cổ trùng đến thế!".

Câu nói này vừa thốt ra, phòng trực tiếp lại rộn ràng bình luận.

"Diệp đảo, rốt cuộc anh suy luận kiểu gì vậy?".

"Diệp đảo, cái này lại là Tam thúc kể cho anh à?".

"Diệp đảo, ngay cả mộ tặc cũng không hiểu rõ bằng anh đâu".

"Đại thần đúng là đại thần, chỉ cần suy luận một cái là mọi chuyện rõ ràng ngay".

"Đương nhiên rồi, Địa Huyệt Chu Hoàng, Thất Giác Lan Độc Cổ, đó đều là cổ thuật Miêu Cương đã thất truyền từ lâu, tại sao lại xuất hiện trong cổ mộ?

Ngay cả Thành Cát Tư Hãn cũng chưa chắc làm được".

"Trong mộ Lý Nguyên Hạo Cổ trùng quá nhiều, nếu nói có rắn rết chuột kiến thì tôi còn tin, chứ có những thứ này mà bảo ông ta không biết chế Cổ thì mới là chuyện lạ!".

Lúc này mọi người trong đội khảo cổ cũng đều cảm thán không thôi.

"Cậu thực sự rất giỏi, tiểu Diệp!

Thật không dám tưởng tượng nổi!".

"Nghe một lời của cậu còn hơn đọc sách mười năm".

“Chúng tôi mới là dân chuyên nghiệp, mà những hướng nghiên cứu này tại sao trước đây chúng tôi chưa từng nghĩ tới?”.

“Phải đấy!” Giáo sư Chu lẩm bẩm: “Suy luận của tiểu Diệp có lý, rất có lý!”.

Mọi người xung quanh sùng bái Diệp Kiêu đến đỉnh điểm, còn Diệp Kiêu thì thản nhiên: “Giả thuyết này cũng dựa trên cơ sở và bằng chứng hiện có thôi”.

Thật khó tưởng tượng nếu Thành Cát Tư Hãn biết đội quân của Lý Nguyên Hạo chiến đấu với mình bấy lâu là một đại quân Cổ trùng thì không biết ông ta cảm thấy thế nào?

Chắc tức đến mức sống lại luôn, nắp quan tài cũng không đậy nổi mất.

Không đúng, hai quân giao chiến tất phải biết nhau, Thành Cát Tư Hãn hẳn đã sớm biết quân của Lý Nguyên Hạo là một bầy trùng.

Thế nên đám Cổ trùng này mới lợi hại đến vậy, ngay cả Cáp Bố thượng sư hỗ trợ bên cạnh cũng không thể đẩy lùi.

Vì thế Cáp Bố thượng sư nhất định biết bí mật của Lý Nguyên Hạo, nên mới luôn bám riết không buông!

Như vậy là giải thích thông rồi, tại sao Cáp Bố thượng sư nhất định phải tử nhi phục sinh, đeo bám Tây Hạ không buông, thậm chí lục tìm khắp nơi mộ Lý Nguyên Hạo.

Liệu có khả năng Cáp Bố thượng sư đã dò thám được bí mật của Lý Nguyên Hạo nên mới lợi dụng Cổ trùng để được trường sinh không?

Ý nghĩ táo bạo này dâng trào trong lòng Diệp Kiêu, khiến anh không khỏi kích động.

Lúc này giáo sư Chu trầm giọng: “Tiểu Diệp à tiểu Diệp, những lời cậu nói quá có đạo lý!

Tôi đang nghĩ sau khi về, vị trí dẫn đầu đội khảo cổ này giao cho cậu luôn đi, từ nay về sau tôi làm trợ thủ cho cậu, thấy sao?”.

Nghe giáo sư Chu nói vậy, đội khảo cổ đều cười ồ lên, đâu chỉ là có đạo lý, căn bản là có lý có cứ!

Mọi người tấp nập khen ngợi.

“Một đoạn lịch sử lớn về Tây Hạ, nhờ một câu của tiểu Diệp mà cuối cùng cũng được viết thêm một nét đậm đà!”.

“Đúng thế, giới lịch sử và khảo cổ sẽ đón nhận một biến động cực lớn, ai mà ngờ được cảnh tượng toàn dân Tây Hạ là binh lại ẩn chứa sự thật thế này!”.

“Phân tích này của tiểu Diệp đã khiến quân đội Tây Hạ bớt đi vẻ thần bí, thất bại của Thành Cát Tư Hãn ở Tây Hạ cũng đã được giải thích một cách hoàn mỹ”.

“Dùng Cổ trùng làm binh, hèn gì có thể đối kháng với Thành Cát Tư Hãn mười năm mà không đổ, đó là cảnh tượng hùng vĩ đến thế nào?”.

Mọi người không khỏi bùi ngùi, giáo sư Âu vội vàng chụp lại hết các bức bích họa, sau khi xong xuôi cả đoàn mới rời khỏi đường hầm.

Cuối đường hầm là một đại điện, Diệp Kiêu thản nhiên đi cuối cùng.

Khi đến gần mới phát hiện đây là một đại điện kỳ lạ, trước cửa đứng từng hàng tượng gốm, là mộ thất bồi táng sao?

Không đúng, mộ thất bồi táng rộng lớn thế này mà không thấy mấy đồ tùy táng, quan trọng là bên trong không phải cách bài trí để bồi

táng.

Thông thường tượng gốm chỉ dùng để bồi táng, nhưng giữa đại điện này lại có một tế đài.

Thành Cát Tư Hãn còn có tế tự, Lý Nguyên Hạo có tế đài ở đây cũng không quá lạ.

Hơn nữa Lý Nguyên Hạo và Thành Cát Tư Hãn là những nhân vật lớn cùng thời, đều rất hứng thú với thuật vu cổ, có tế đài này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Thời đó nhiều hoàng đế thường đặt tế đài trong lăng mộ mình với ý nghĩa "thượng thừa thiên mệnh" (nhận mệnh trời), chuẩn bị về trời làm thần tiên, nếu không đã chẳng có danh xưng chân long thiên tử.

Nhưng khác với các hoàng đế Thăng Long tế bái các vị thần tiên trong thiên đình, bức tượng tế bái ở đây làm ai nấy đều sững sờ.

Trên tế đài đặt một con trùng kỳ lạ được tạc bằng ngọc thô.

Bức tượng con trùng chỉ to cỡ đầu ngón tay, đặt ngay giữa tế đài, xung quanh có bốn cột đá như đang bảo vệ nó, khiến người ta vô cùng khó hiểu.

Quan trọng là con trùng này trông không có nét gì quen thuộc, không giống với bất kỳ loài côn trùng nào hiện nay.

Cũng không phải Thất Giác Lan Độc Cổ, rốt cuộc đây là con trùng gì?

Không lẽ lại là vật chủng mới?

Hay nói cách khác, lẽ nào Lý Nguyên Hạo muốn sau khi chết biến thành trùng?

Nghe cũng không hợp lý lắm.

Ngoài ra trước tế đài là vô số bộ xương khô, theo tập tục người

xưa thì đây chắc là những tử tù và nô lệ bị đem ra hiến tế, đó cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là tại sao ở một quốc gia như Tây Hạ, Lý Nguyên Hạo lại xây tế đàn trong mộ mình để tế bái một con trùng?

Thường thì người ta tế bái đồ đằng của mình.

Theo lý mà nói quân kỳ Tây Hạ có hình đầu sói trên đỉnh, dù có tế bái thì cũng phải là sói xám, nhưng giờ lại tế bái một con trùng.

Chuyện này đúng là quá khó hiểu!

Không thể chỉ vì Cổ trùng giúp họ chống lại Thành Cát Tư Hãn mà toàn dân lại đi tế bái nó chứ?

Chương 354

Đây là hoàng đế khai quốc Tây Hạ kia mà!

Lý Nguyên Hạo rốt cuộc đã nghĩ gì vậy?

Mọi người bàn tán xôn xao, khán giả trong phòng trực tiếp thấy cảnh này cũng không khỏi ngẩn ngơ!

"Chuyện gì thế này?

Tế bái một con trùng?".

"Trùng là tổ tiên của ông ta sao!!".

"Không thể nào, chỉ vì Lý Nguyên Hạo dùng trùng giữ được đất nước nên mới tế bái sao?".

Câu nói này gợi ý cho Diệp Kiêu, anh đột nhiên nghĩ ra rồi!

Đúng vậy, Lý Nguyên Hạo có thể đối kháng với Thành Cát Tư Hãn suốt mười năm là nhờ vào Cổ trùng.

Ba triệu dân, ông ta có thể trở thành hoàng đế Tây Hạ, phải chăng cũng là nhờ vào Cổ trùng?

Như mọi người đều biết, Cáp Bố thượng sư cứ bám lấy mộ Lý Nguyên Hạo không buông, ở Tây Hạ lục tìm mãi không thấy bí mật của Lý Nguyên Hạo, Thành Cát Tư Hãn năm xưa đồ thành cũng vì muốn tìm mộ Lý Nguyên Hạo để trút giận.

Thứ mà Cáp Bố thượng sư muốn tìm chỉ có trong lăng mộ đế vương mới có, vậy nên Cáp Bố thượng sư mới muốn tìm nó, có lẽ chỉ là vì Cổ trùng.

Nghĩa là chính bản thân Lý Nguyên Hạo cũng tinh thông thuật chế Cổ, vì không có bất kỳ thông tin nào khác cho thấy bên cạnh Lý

Nguyên Hạo có Cổ sư.

Lúc này mới thấy con ngọc trùng này còn có bốn cái cột trụ, Miêu Phong đánh bạo tiến lên sờ thử một chút, con ngọc trùng này tinh khiết trong suốt, sờ vào có cảm giác mát rượi, nhưng chỉ dừng lại một chút là cảm thấy một luồng hàn khí bức người.

Miêu Phong lập tức thu tay, sau khi quan sát kỹ lưỡng đột nhiên hét lên: "Con ngọc trùng này trông quái dị quá, hơi giống xén tóc nhưng lại không phải, đôi xúc tu trên đầu dài quá mức rồi!

Mà thân thể cũng ngắn hơn xén tóc, nhìn kiểu gì cũng thấy hơi tứ bất tượng!" Câu này vừa thốt ra, mọi người đều vây lại, ống kính cũng kéo gần, nhắm thẳng vào con ngọc trùng này.

Đội khảo cổ đều vây quanh. "Thật luôn, không lẽ lại là sinh vật mới?

Giáo sư Phương, ông qua xem thử đi." Giáo sư Phương đi tới, kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, lại lôi điện thoại ra quét, kết quả không phát hiện được gì.

Giáo sư Phương lắc đầu: "Đây chắc lại là cổ trùng, không biết tên là gì, nhưng có thể khẳng định là nhất định có độc." "Đặc điểm ngoại hình đúng là rất giống xén tóc, nhưng không phải phân chi của nó." "Thông thường trong cổ mộ rất ít côn trùng có thể sống sót, vì âm khí quá nặng, thiếu thức ăn, nhiều loại côn trùng sau khi thi thể thối rữa hoàn toàn, không còn nguồn thức ăn sẽ rời đi." Nghe vậy mọi người cũng hiểu ra, nhưng con ngọc trùng này đặt trong mộ thất này lại lộ vẻ hơi quỷ dị.

Trong mộ thất tối đen, bốn cái cột hướng về phía ngọc trùng, trong môi trường tĩnh lặng càng vẻ thêm thần bí khó lường.

Mọi người đều vây quanh ngọc trùng, lúc này giáo sư Phương đột

nhiên phát hiện ra điều gì đó, trực tiếp chạm tay vào, rồi lẩm bẩm: "Phần bụng con ngọc trùng này sao lại thế này?" Mọi người nhìn theo, giáo sư Phương trầm giọng nói: "Hình như đang đẻ trứng, các anh nhìn trên đầu nó xem, bên cạnh xúc tu có phải còn có sừng không, hình như đang ẩn hiện nhô lên." Lần này ống kính nhắm thẳng vào ngọc trùng, trong phòng phát sóng trực tiếp mọi người thi nhau bàn tán. "Con ngọc trùng như thế này chắc cũng đáng tiền lắm nhỉ!" "Lầu trên đùa à, định mang đi sao?" "Đừng hiểu lầm, chỉ nói vậy thôi, trước ống kính ai dám chiếm làm của riêng chứ, đều là cổ vật phải nộp cho nhà nước cả." "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, thứ này rốt cuộc là cái gì?

Tế tự mà lại dùng một con ngọc trùng, cái này cũng quá quỷ dị rồi?" "Chẳng lẽ con trùng này có quan hệ mật thiết với Lý Nguyên Hạo?" "Tôi bảo này, chắc con trùng này là ân nhân cứu mạng của Lý Nguyên Hạo đi, nếu không thì Tây Hạ sao tồn tại được?" Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào bức tường bên cạnh.

Lúc này các giáo sư cũng nhìn sang, thấy Diệp Kiêu như vậy, liền cầm đèn pin soi vào bức tường.

Bích họa!

Diệp Kiêu đang nhìn bích họa!

Vừa rồi bọn họ chỉ mải nhìn ngọc trùng, hoàn toàn không chú ý tới ở đây còn có bích họa!

Lúc này mọi người đều ùa tới, quan sát kỹ lưỡng.

Bích họa này tổng cộng có bốn bức, đến bức cuối cùng thì đột ngột dừng lại.

Bức thứ nhất là cảnh đại chiến người và trùng, chỉ thấy một con

trùng có ngoại hình rất giống ngọc trùng, toàn thân màu đen, chỉ có hai cái sừng trên đầu màu đỏ, cực kỳ quỷ dị.

Phía sau đàn trùng là một người có dáng vẻ đại tướng quân, trong tay cầm một bộ hộ giáp hoàng kim, con trùng đứng trên hộ giáp của hắn, dường như đang như một vị tướng quân chỉ huy vạn trùng, cuồn cuộn tiến về phía trước.

Bức thứ hai, chiến tranh đã kết thúc, xác chết khắp nơi, nhưng xác trùng cũng không ít.

Bức họa này không chỉ ghi lại ngọc trùng mà còn có người chỉ huy phía đối diện, một người mặc áo choàng đen đứng sau đám đông, đối mắt nhìn ngọc trùng.

Diệp Kiêu không khỏi giật mình trong lòng, người này liệu có phải Cáp Bố Thượng Sư không?

Bức thứ ba là cảnh thành trì ăn mừng, mọi người đều đang chúc mừng, bức thứ tư lại chỉ vẽ được một nửa.

Người trên tranh hình như là Lý Nguyên Hạo, trên người mặc áo choàng trắng cổ tròn, ống tay hẹp thắt lưng, đầu đội mũ chóp nhọn, đang quỳ lạy con trùng, nhưng phía sau lại chưa vẽ xong.

Cái này thật kỳ quái, mọi người đều hơi khó hiểu.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, cư dân mạng cũng liên tục gửi bình luận. "Cái này rốt cuộc là nói về cái gì?

Sao nhìn không hiểu gì hết?" "Diệp đảo qua đây giải thích một chút đi!" "Diệp đảo, anh nắm rõ thiết kế trong mộ như vậy, hay là anh nói thử xem." "Tôi thấy Diệp đảo cũng không dám nói đâu, dù sao Lý Nguyên Hạo tế tự ngọc trùng, chuyện này cũng quá khó tin rồi, lăng mộ các đời đế vương chưa từng có tiền lệ, Diệp đảo có thể nói rõ được sao?" "Cái này rốt cuộc nói lên điều gì?

Lý Nguyên Hạo thật sự là một cổ sư sao?" "Ông ta đã có thể trị quốc, sao có thể quỳ lạy một con trùng chứ?" "Con trùng đó có thần lực thông thiên, có thể giúp Lý Nguyên Hạo kiến quốc!" Khán giả trong phòng trực tiếp thi nhau trổ tài suy luận, Diệp Kiêu nhìn bốn bức bích họa này một lát, bình thản nói: "Con ngọc trùng này chắc hẳn là mẫu trùng trong truyền thuyết." "Mẫu trùng?" Mọi người quay đầu nhìn Diệp Kiêu với vẻ mặt khó hiểu.

Diệp Kiêu gật đầu nói: "Tây Hạ quốc và Thành Cát Tư Hãn chiến đấu mười năm, bao gồm cả việc lúc đầu Lý Nguyên Hạo có thể thuận lợi kiến quốc, có lẽ chính là dựa vào sức mạnh mà con mẫu trùng này ban cho." "Cổ trùng giết người không để lại dấu vết, Lý Nguyên Hạo trừ khử kẻ đối lập, có lẽ chính là dựa vào thủ đoạn này." "Phải biết rằng thời cổ đại muốn giải quyết kẻ thù tử địch có rất nhiều thủ đoạn, cổ trùng không phải là chuyện hiếm thấy." "Lý Nguyên Hạo có thể yên ổn một phương nhiều năm như vậy, vả lại phát triển Tây Hạ giàu mạnh như thế, thu hút sự đàn áp của Thành Cát Tư Hãn, điều này đã nói lên tất cả, tôi nghĩ con mẫu trùng này chắc chắn đã ban cho Lý Nguyên Hạo sức mạnh đặc biệt mới khiến ông ta trở nên mạnh mẽ như vậy." Giáo sư Chu lắc đầu: "Nhưng Tây Hạ toàn dân là binh, dân số chưa đến ba triệu người nhưng lại có thể đối kháng với kỵ binh sắt của Thành Cát Tư Hãn, nếu không phải vì cuối cùng suy yếu, họ tuyệt đối sẽ không đầu hàng, lúc đó lũ trùng kia đã đi đâu rồi?" Câu nói này khiến mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, anh giải thích: "Thực sự có khả năng đó, lúc đó Lý Nguyên Hạo chết rồi, mẫu trùng cũng sẽ không nghe theo mệnh lệnh của người khác, nên mới suy bại dần.

Đây cũng là lý do tại sao sau này Lương Thái hậu nắm giữ triều chính, nếu Lương Thái hậu có cách thì bà ta đã không để sự việc phát triển như vậy." "Nhưng ở đây có một nghi vấn." Giáo sư Chu đặt ra: "Trước đó đã nói Lương Thái hậu là kẻ hiếu chiến, bà ta đã phát động

vô số cuộc chiến tranh, nếu không có cổ trùng giúp đỡ, sao bà ta dám đối kháng với đại Tống?" Câu nói này khiến mọi người liên tục gật đầu. "Đúng, Diệp Kiêu, cậu nói sai rồi, Lý Nguyên Hạo vừa chết, con trùng này cũng không còn, sau đó sao bà ta đánh lại đại Tống?" "Đúng thế, đại Tống tuy có đôi chút hèn nhát nhưng cũng binh hùng tướng mạnh, tuy không bằng thảo nguyên nhưng dù sao cũng là thượng quốc, nếu thật sự đánh nhau thì chưa chắc đã thua." "Chuyện cổ trùng tác chiến, Tây Hạ không có ghi chép, nhưng đại Tống cũng không có ghi chép mà!" Nghe thấy vậy Diệp Kiêu mỉm cười: "Phải, vì những người chứng kiến đều đã chết rồi, ai mà ghi chép lại?

Cổ trùng ăn thịt, hai mươi vạn quân Tống, có lẽ không phải tất cả đều chết vì cổ trùng, nhưng chắc chắn có một phần chết vì loại cực hình tàn nhẫn này." "Có lẽ chỉ là một cánh quân tiên phong, chết thì cũng chết rồi, không người ghi lại, hài cốt không còn." Phân tích của Diệp Kiêu khiến mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai dám tin lại là kết quả như vậy.

Quân đội Tây Hạ lợi dụng cổ trùng tác chiến vốn không phải chuyện vẻ vang gì, huống chi đối trận với đại Tống mà lại thua một lũ trùng, họ cũng chẳng còn mặt mũi nào mà ghi chép lại chứ?

Một nhà khảo cổ học nghiên cứu lịch sử Tây Hạ đứng ra nói: "Tiểu Diệp, tôi thừa nhận cậu nói rất có lý, nhưng hiện tại chỉ dựa vào những suy đoán này, không có bất kỳ văn kiện nào, chúng ta rất khó đứng vững." "Sẽ sớm có người đến bác bỏ quan điểm của chúng ta thôi." Ông ấy nói không sai, Diệp Kiêu cũng thừa nhận, dù sao đây cũng chỉ là phán đoán của anh, còn muốn tìm cổ vật văn kiện thực sự thì phải trông chờ vào bọn họ, dù sao cổ vật lịch sử cùng thời kỳ cũng chỉ có bấy nhiêu.

Nghe thấy đề nghị của Diệp Kiêu, giáo sư Âu và những người khác cũng đồng ý. "Đúng, nên tìm văn kiện hỗ trợ, chắc chắn sẽ không

bị xóa sạch hoàn toàn đâu, nhất định có thể tìm thấy manh mối." "Mọi người mau tìm xem!" Mọi người bắt đầu lục soát khắp nơi trong mộ thất, bên trong mộ thất này còn có một tai thất, hai bên thông nhau, một nhóm người ở đây nghiên cứu bích họa, nhóm khác thì vào tai thất.

Diệp Kiêu nhìn quanh một lượt rồi dừng ánh mắt vào con mẫu trùng trước mặt.

Nói đi cũng phải nói lại, con ngọc trùng này đúng là mẫu trùng, và nó thực sự đã mang lại hy vọng vô tận cho Lý Nguyên Hạo, giúp đỡ ông ta.

Nhưng nói đến việc tế tự ngọc trùng thì lại khiến Diệp Kiêu thấy kỳ lạ, Lý Nguyên Hạo rốt cuộc đã nhận được gì từ con trùng này?

Quân đội Tây Hạ thành lập ngự viên nội lục ban trực, dựa vào là trùng, bao nhiêu năm dã sử cũng có ghi chép nhưng không nhiều, chẳng lẽ Cáp Bố Thượng Sư chính là vì cái này sao?

Nếu vậy thì đám lính đánh thuê kia tại sao lại bảo muốn quay về?

Không lẽ nên tiếp tục tìm kiếm?

Chương 355

Diệp Kiêu cau mày, trong lòng đầy nghi hoặc, anh đi tới chỗ ngọc trùng, đưa tay sờ thử, cảm nhận được âm khí tiềm tàng bên trong.

Nếu nói là mẫu trùng thì nó không phải tự nhiên hình thành, chắc chắn là có người tạo ra, rốt cuộc người tạo ra nó là ai?

Loại trùng này không thể bẩm sinh đã có, theo những hành động của Lý Nguyên Hạo sau khi kiến quốc, địa vị của mẫu trùng trong lòng ông ta cực kỳ cao, bên cạnh ông ta chắc chắn có người tài ba dị sĩ.

Lúc này Miêu Phong phát hiện ra một thứ đen xì trong góc, dạng hạt, cậu ta không nhịn được hét lên. "Anh Diệp, anh qua xem đây là cái gì này?" Miêu Phong vẻ mặt nghi ngờ.

Trương Như Long và Trần Phong cũng qua đó, hai người soi đèn pin xuống đất, chỉ nghe Trương Như Long ghét bỏ hét lên một tiếng: "Chẳng phải là trứng sâu thôi sao, có gì mà đại kinh tiểu quái, đốt đi!" Nói xong liền trực tiếp lấy lựu đạn cháy ném xuống.

Oành một tiếng!

Ngọn lửa bùng lên cao hơn một mét, trực tiếp thiêu rụi đống vật thể dạng hạt màu đen trong góc.

Miêu Phong không khỏi sửng sốt, lập tức nhíu mày: "Còn chưa để người ta xem, anh đã đốt rồi sao?" "Cái này có gì to tát đâu, trong cổ mộ thứ gì không biết cứ coi như có độc mà xử lý, đốt sạch cho rảnh nợ, đỡ đến lúc lại lòi ra cái gì đó, chẳng phải phiền phức sao?" Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi hít sâu một hơi, có vẻ rất có lý, anh hoàn toàn không có cách nào phản bác.

Chỉ có điều đống trong góc vừa đốt xong, một mùi khó ngửi xộc thẳng vào mũi, sau đó truyền đến tiếng sột soạt.

Tiếng động này nhanh chóng vang lên trong mộ thất khiến mọi người không khỏi kinh hồn bạt vía.

Giáo sư Chu quay đầu lại nhìn bọn họ: "Rốt cuộc các người đã động vào thứ gì rồi?!" Trương Như Long lập tức ngớ người, vội vàng lắc đầu: "Không động gì cả, tôi chỉ đốt ít đồ bẩn thôi." "Hỏng rồi!

Nhất định là Thất Giác Lan độc cổ đến rồi!" "Mau chạy đi!" Câu này vừa thốt ra, mọi người kinh hoàng thất thố, vội vàng chạy thoát thân vào trong tai thất.

Lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày, Trương Như Long vẻ mặt ngơ ngác, không ngờ mình chỉ đốt một thứ mà lại dẫn đến một cuộc đại tàn sát.

Lần này cư dân mạng đều phẫn nộ, bình luận dày đặc. "Cái tên Trương Như Long này, bảo anh ta đến làm bảo tiêu chứ có phải đến để chỉ tay năm ngón đâu, sao mà đáng ghét thế!" "Tùy tiện động vào đồ trong cổ mộ, bộ không biết bất kỳ hành động sai lầm nào cũng sẽ rước họa sát thân sao!" "Theo tôi cứ tống anh ta ra ngoài cho xong, thành sự ít bại sự nhiều!" "Để anh ta đi làm phân bón đi!" Trương Như Long mặt mày tái mét, không ngờ lại ra nông nỗi này, anh ta nhìn chằm chằm Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, tôi gây họa rồi!" "Mẹ kiếp, nếu tôi gây họa liên lụy mọi người, một mình tôi chết là xong, các anh rút trước đi, tôi đoạn hậu!" Trương Như Long cũng là một hán tử, chủ động bảo mọi người đi trước, anh ta ở lại sau cùng.

Diệp Kiêu lại đẩy anh ta một cái, trực tiếp đẩy anh ta vào tai thất.

Mọi người nhìn một cái, trong mộ thất tối om ở góc tường chẳng có gì cả, còn chưa đợi bọn họ quan sát xong cả gian tai thất thì bên ngoài đã truyền đến tiếng sột soạt như thủy triều.

Đèn pin soi qua thì thấy một mảng màu đỏ, điều này khiến Miêu Phong kinh ngạc, lập tức đại kinh thất sắc: "Đây là kiến quân đội!" Trong màn hình có người bắt đầu phổ biến kiến thức. "Kiến quân đội sa mạc, thứ này lực sát thương cực mạnh, đi đến đâu cỏ không mọc nổi đến đó." "Phải nói là thứ này so với cổ trùng thì đáng yêu hơn nhiều, nhưng lực sát thương thì chỉ có hơn chứ không kém!" "Lần này qua đi chắc lại có mấy bộ xương trắng, Trương Như Long lần này hại chết người rồi." "Dùng lửa đi!

Lựu đạn cháy đâu!" "Bắn đi!" Cư dân mạng thi nhau bình luận. "Cái tên Trương Như Long này còn là bảo tiêu, nghe nói được cử từ quân đội ra, sao mà vô tổ chức vô kỷ luật thế?" "Nghe lời Diệp đảo đi, đừng có loạn động đồ trong mộ, lại còn đốt trứng sâu của người ta, thật là tuyệt!" Trương Như Long mặt mày tái mét, mặc kệ Diệp Kiêu ngăn cản, lao lên trước, giơ vũ khí bắn một băng đạn về phía đối phương.

Diệp Kiêu cau chặt mày, cứ đà này thì có bao nhiêu đạn cũng không đủ, kiến quân đội kéo đến ngày càng nhiều.

Tục ngữ nói rất đúng, tỳ phù hám thụ, dù là kiến nhưng cả đàn ùa lên cũng đủ mệt rồi, huống chi đây là kiến quân đội, răng rất sắc nhọn, vả lại trong cổ mộ chắc hẳn đã luyện thành đồng răng sắt thép, hiện giờ vất vả lắm mới thấy người, sao có thể không hưng phấn cho được.

Lúc này Trần Phong thầm chửi một câu, đúng là thành sự ít bại sự nhiều, lần này bị anh hại chết rồi.

Kiến quân đội sa mạc không phải chuyện đùa đâu.

Nếu bị nó cắn một miếng thì đau đến thấu xương.

Kiến ùa lên thành bầy, lũ kiến quân đội này cực kỳ lớn, một con to gần bằng nửa ngón tay, bình thường làm gì có con kiến nào to như

vậy?

Đã vậy còn toàn thân màu đỏ, một khi bị cắn sẽ đau đớn khó nhịn, huống chi nhiều kiến quân đội như vậy, nếu bị chúng bao vây thì hậu quả khôn lường.

Đi đến đâu cỏ không mọc nổi đến đó, cái này không phải nói đùa đâu, chỉ nghe thấy tiếng sột soạt ngày càng gần.

Trương Như Long một mình cũng không trụ được, tất cả mọi người đều xông lên, vây các giáo sư ở phía sau.

Diệp Kiêu cau mày, lôi Văn Hương Ngọc ra, miếng ngọc này có thể xua đuổi độc trùng, đối với kiến quân đội cũng có chút tác dụng.

Mọi người bắt đầu phân nhau tìm lối thoát tiếp theo, nếu không tìm thấy thì chỉ có nước bị lũ kiến này nuốt sống.

Ngay khi bọn họ đang tìm kiếm, Thất Giác Lan độc cổ bò qua cái lỗ cao nửa người, đi ra hướng hành lang, trực tiếp xông vào mộ thất.

Nhìn thấy ánh sáng xanh leo lét, cảnh tượng này khiến mọi người nổ tung!

Toàn bộ cư dân mạng trong phòng phát sóng bắt đầu kinh hoàng thất thố. "Vãi thật, phía trước có Thất Giác Lan, phía sau có kiến quân đội, lần này thảm rồi!" "Bị bao vây rồi, cả hai đều là độc vật, các anh muốn chết dưới độc của cổ trùng hay muốn bị kiến quân đội sa mạc rỉa thịt?" "Đây là câu hỏi đoạt mạng, loại lựa chọn này cả đời cũng đừng gặp phải, vậy mà một lúc lại gặp cả hai, giờ phải làm sao đây?" "Tôi thấy là do ai đó ngứa tay!" Mọi người thấy vậy lập tức kinh hoàng thất thố, thậm chí có người không nhịn được mà hét lên trong mộ thất, có người lại trực tiếp lôi điện thoại ra quay video cho gia đình.

Mọi người đều bắt đầu chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, ai nấy

đều hoang mang lo sợ, không biết nên làm gì mới tốt.

Trần Phong và những người khác một lần nữa dùng đạn áp chế, nhưng đạn cũng sớm hết thôi, không ngoài dự đoán, chỉ kiên trì được năm phút, tiếng súng trong mộ thất dần thưa thớt.

Khán giả trong màn hình đều bắt đầu lo sốt vó. "Làm sao bây giờ?

Vẫn chưa tìm thấy đường, lần này thảm thật rồi." "Diệp đảo đâu rồi?

Diệp đảo không lẽ lại trốn đi rồi chứ?" "Sao có thể!

Mỗi lần có chuyện anh ấy đều đang tìm đường ra, các người đừng có giục nữa!" Mọi người bàn tán xôn xao, lúc này Diệp Kiêu nhanh chóng lần mò trên bức tường giữa tai thất, thông thường đây là đại điện, đã có vật tế tự thì chắc chắn sẽ có lối đi khác, nếu không làm sao đến được đây, Lý Nguyên Hạo dù có cẩn thận đến đâu cũng sẽ không quên để lại cho mình một lối đi thông đến chỗ quan tài.

Vì ở đây chưa có quan quách nên anh chắc chắn đây cũng là một phòng bồi táng, chỉ là không biết ở đây có bao nhiêu phòng thôi.

Hai bên đột ngột đối đầu, mọi người đều bắt đầu hoang mang, không biết bên nào sẽ thắng, nhưng bất ngờ là khi kiến quân đội nhìn thấy Thất Giác Lan độc cổ, chúng lại lùi lại từng bước, không con nào tiến lên.

Thất Giác Lan độc cổ thấy kiến quân đội cũng lạ lùng nhường ra một lối đi, chẳng lẽ bọn chúng cũng sợ nhau?

Mọi người nhất thời rơi vào im lặng, đột nhiên Trương Như Long xông ra, dùng tiếng súng phá vỡ sự im lặng này, hành động thiếu não này ngay lập tức khiến mọi người mắng chửi không thôi. "Cái tên này đầu óc có vấn đề à!" "Anh ta sợ chết chưa đủ nhanh hay sao!" "Đứa não tàn nào cử anh ta xuống đây thế!" "Người ta làm bảo tiêu để bảo

vệ chúng ta, còn anh ta đến để tiễn chúng ta đi bán muối à?" Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Anh ta muốn dụ lũ trùng kia đi." Diệp Kiêu ở phía sau nói: "Tình huống này, bất kể ai ra ngoài cũng là chết, đừng hy sinh vô ích, bảo anh ta quay lại!" Ngay lúc này, Diệp Kiêu dường như đã sờ thấy gì đó, chỉ thấy một viên gạch trên tường có màu sắc khác với những viên khác, anh lập tức đưa tay ra, luồn vào khe hở, dùng sức cạy viên gạch đó ra!

Chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc vang lên, sau một trận rung chuyển, trên mặt mọi người lộ ra vẻ vui mừng, một gian mộ thất hiện ra trước mặt.

Mọi người trong phòng trực tiếp cũng thở phào nhẹ nhõm, thi nhau bình luận. "Đm!

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, không hổ là Diệp đảo của tôi!" "Diệp đảo vĩnh viễn không làm người ta thất vọng!" "Vẫn là Diệp đảo lợi hại!

Diệp đảo yygs!" "Chồng tôi đúng là không phải dạng vừa đâu!" "Ai vừa lạc vào đây thế?" Diệp Kiêu vẫy tay gọi họ: "Mau vào đi, chậm chút nữa sợ là không xong đâu!" Giáo sư Chu và mọi người vội vàng vào trong, những người phía sau cũng đang hét lớn.

Trương Như Long thấy họ đều vào trong, vừa lùi vừa nã súng, trên đất đầy xác trùng.

Tuy nhiên tốc độ của kiến quân đội thực sự quá nhanh, loáng cái đã đến trước mặt.

Chương 356

Diệp Kiêu bảo Trần Phong và mọi người vào trước bảo vệ giáo sư, bản thân túm lấy Trương Như Long đẩy vào mộ thất, sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao, 'xoẹt' một nhát chém con Thất Giác Lan độc cổ gần nhất thành hai nửa.

Kiến quân đội đã lao tới, Diệp Kiêu giơ chân đạp 'xoẹt xoẹt' mấy phát chết tươi mấy con kiến to tướng.

Có Văn Hương Ngọc bên mình, anh không sợ những thứ này sẽ làm gì được mình.

Chỉ thấy một mình Diệp Kiêu đơn độc chiến đấu, những người còn lại đều đã rút vào trong mộ thất, bọn họ vừa vào thì cửa mộ thất 'rầm' một phát đóng sập lại, mọi người trong ống kính đều sững sờ, thi nhau bùng nổ. "Chuyện gì thế này?

Để một mình Diệp đảo ở bên ngoài sao!" "Kẻ gây họa mau cút ra đây!" "Diệp đảo của tôi thật đáng thương, giúp bao nhiêu người như vậy, cuối cùng chính mình bị nhốt ở ngoài." "Lũ ăn cháo đá bát, cái tính nóng nảy của tôi không nhịn được nữa rồi." Trương Như Long gào thét muốn lao qua, giáo sư Chu quát anh ta: "Đứng lại!

Còn chê chuyện chưa đủ lớn sao, sau này trong cổ mộ bất kỳ thứ gì cũng không được chạm vào!

Trừ các chuyên gia khảo cổ ra, các anh không được phép đụng vào bất cứ thứ gì, cũng không được phép tự ý thiêu hủy bất kỳ cổ vật có giá trị nào, dù chỉ là một cái trứng sâu cũng sẽ dẫn tới tổn thất không thể lường trước!" "Hiện giờ Tiểu Diệp một mình ở bên ngoài, tôi chỉ có thể cầu nguyện cho cậu ấy bình an vô sự, nếu không mọi người mau tìm cơ quan đi, mở cửa mộ thất ra!" Nghe giáo sư Chu nói vậy,

mọi người đều bắt đầu hành động, Trương Như Long càng tự trách không thôi, không ngờ lại ra nông nỗi này, biết thế anh ta đã không ngứa tay rồi.

Lúc này Diệp Kiêu ở bên ngoài, đối diện với Thất Giác Lan độc cổ, mắt anh lóe lên một tia hàn quang, không hiểu sao anh luôn cảm thấy trong bóng tối dường như có một sợi dây đang kéo mình, nhưng lại không biết sợi dây đó ở đâu.

Văn Hương Ngọc xua đuổi độc trùng, Hắc Kim Cổ Đao vung lên, chặn đứng hai đợt độc trùng trước mặt.

Nhân lúc đó Diệp Kiêu xoay người chạy đi, đi thẳng tới chỗ vừa nãy, đưa tay bóp chặt viên gạch đá, lập tức mở cửa mộ thất ra, sau đó lách người đi vào!

Cửa vừa đóng lại, Thất Giác Lan độc cổ đã rầm rộ lao tới, nhưng rõ ràng Diệp Kiêu đã nhanh hơn một bước.

Thấy Diệp Kiêu vào, giáo sư Chu hít sâu một hơi: "Tốt rồi, Tiểu Diệp, cuối cùng cậu cũng về rồi, vừa nãy làm chúng tôi sợ muốn chết!" Trương Như Long thì chủ động nhận lỗi: "Tiểu Diệp, thật sự xin lỗi, đều do tôi đường đột, nếu không phải tại tôi thì đã không liên lụy mọi người thành ra thế này." Diệp Kiêu lắc đầu: "Điều này chỉ nói lên một điểm, trong mộ thất này thực sự quá nhiều trùng.

Kiến quân đội thì khá thường thấy, tôi rất muốn xem bọn chúng sẽ đánh nhau thành ra cái dạng gì, chúng ta cứ tọa sơn quan hổ đấu là được rồi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng gật đầu, còn bình luận thì dày đặc một mảng. "Diệp đảo thực sự quá lợi hại!" "Diệp đảo hiểu rõ về cổ trùng như vậy, hay là Diệp đảo cũng biết hạ cổ?" "Đúng đúng, tôi cũng có cảm giác đó, Diệp Kiêu đúng là đỉnh của chóp, cái gì cũng biết, cái gì cũng hay." Phòng chat vô cùng náo nhiệt. "Đùa à, Diệp đảo là con cưng của thần đấy!" "Đừng nói bậy, vừa nãy

Diệp đảo một mình chiến đấu giữa đám độc trùng đó, các người còn có lương tâm không thế?" "Tôi không cố ý nói Diệp đảo đâu, dù là đạo mộ cũng không sao cả, trai không hư gái không yêu!" "Nếu tôi là Diệp đảo, chắc chắn không thể đưa ra lựa chọn nhanh như vậy.

Anh ấy với đám cổ trùng kia có phải có liên hệ gì không?

Đạo tặc không sợ cổ trùng sao?" "Sao Diệp đảo dám một mình ở lại bên ngoài thế?" Mỗi người một ý, Diệp Kiêu cau chặt mày, hít sâu một hơi, gian mộ thất này đúng là khác biệt.

Vừa rồi anh chú ý thấy trong quá trình chiến đấu với kiến quân đội và Thất Giác Lan độc cổ, lũ trùng này dường như rất tự giác tránh xa bốn cái cột trụ, hoàn toàn không dám lại gần.

Có vẻ như lũ trùng này vẫn rất sợ mẫu trùng, dù đã chết, dù chỉ là một khối ngọc phác, mà trên tế đàn cũng không có bất kỳ con trùng nào dám bò lên, chứng tỏ tế đàn này chắc chắn có vấn đề.

Diệp Kiêu thậm chí muốn quay lại xem thử, nhưng bây giờ e là không được, có lẽ chỉ có thể chờ thôi.

Mọi người bị kẹt trong gian mộ thất nhỏ hẹp này, không tìm thấy lối ra, đã sờ hết từng viên gạch nhưng cũng không thấy cơ quan nào.

Diệp Kiêu cũng vậy, xem ra chỉ có thể chờ.

Lúc này Miêu Phong trầm giọng nói: "Anh Diệp, em thấy nơi này thực sự quá quỷ dị, quốc chủ Tây Hạ Lý Nguyên Hạo đường đường lại nuôi nhiều trùng như vậy để dùng, anh bảo ông ta làm thế rốt cuộc là vì cái gì?

Người luyện cổ đang ở đâu?" Diệp Kiêu gật đầu: "Cậu nói đúng trọng tâm rồi đó, người tạo ra mẫu trùng rốt cuộc là ai?

Loại trùng này cơ bản là không tồn tại, không có nguyên hình, chứng tỏ mẫu trùng cũng là do người tạo ra.

Dù trông có vẻ tứ bất tượng nhưng chắc chắn cũng là một loại cổ." "Cổ trùng Miêu Cương tầng tầng lớp lớp, Lý Nguyên Hạo e là đã lợi dụng điểm này mới có thể yên ổn một phương." "Nhưng Tây Hạ và Miêu Cương cách nhau rất xa, hai bên cơ bản không có giao thiệp gì, sao có thể dẫn các loại trùng từ đó qua được?" Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, rồi nảy ra ý tưởng: "Tôi thấy chúng ta có thể đặt mục tiêu vào khu vực Miêu Cương." "Hiện giờ khu vực Miêu Cương chỉ có mấy nơi đó, từ thời viễn cổ lưu truyền đến nay, họ truyền thừa qua nhiều đời, vả lại mỗi một cô gái Miêu tộc luyện cổ cũng khác nhau, chỉ cần tìm theo manh mối này, nhất định có thể tìm ra." Nghe Diệp Kiêu phân tích vậy, mọi người liên tục gật đầu, khán giả trong phòng trực tiếp cũng mở mang đầu óc. "Đúng, hôm nào tôi phải đến khu vực Điền Nam xem thử, khảo sát thực tế khu vực Miêu Cương, nhất định sẽ tìm thấy!" "Đến lúc bị người ta hạ cổ thì đừng có mà về nhé!" "Nếu tôi bị hạ cổ, tôi sẽ đi tìm Diệp đảo giải cổ cho tôi, dù sao cũng không chết được người, xã hội hiện đại ai còn sợ thứ đó nữa!" "Tôi thấy mấy con trùng vi khuẩn này nọ không đến mức khoa trương vậy đâu, cũng không phải trong cổ mộ, không sao đâu." Diệp Kiêu thấy nội dung bình luận trong phòng trực tiếp liền bật cười: "Đừng có coi thường những thứ này, tổ tiên để lại cho chúng ta chắc chắn là có lý do của nó, đã có thể lưu truyền lại thì chứng tỏ nhất định có tác dụng." "Nếu các bạn muốn đem mạng sống của mình ra làm trò đùa thì tôi cũng không cản, nhưng đến lúc đó đừng có tìm tôi, vì tôi cũng không biết giải đâu." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều cười ồ lên: "Tiểu Diệp cậu lừa ai chứ?

Cậu bảo cậu không biết thì ai mà tin được!" "Đúng, cậu nhất định biết, hơn nữa cậu chính là thần trong lòng tôi!" Phớt lờ cư dân mạng, Diệp Kiêu quay đầu lại cau mày: "Chuyện này không nhắc lại nữa, nhưng chúng ta không thể đợi quá lâu trong mộ thất, dù sao chuyện gì cũng có thể xảy ra." "Mọi người nhớ lại xem, vừa nãy trong mộ thất

chúng ta đã bỏ lỡ chi tiết nào?" Nghe Diệp Kiêu nói, các nhà khảo cổ lập tức bắt đầu rà soát lại, lúc nãy vừa vào họ đã bị dọa sợ khiếp vía, giờ bắt đầu rà soát lại thì đã có rất nhiều tư liệu. "Đúng rồi, Tiểu Diệp!" Giáo sư Chu đột nhiên nhớ ra: "Vừa rồi lúc đi qua chúng ta thấy mẫu trùng, tôi hình như thấy phía sau có thứ gì đó, chưa kịp nhìn kỹ đã bị kéo đi rồi." "Đúng, tôi cũng thấy rồi, phía sau hình như có giấu một cái bục diễn gì đó, phía sau có đồ vật." Nghe họ nói vậy Diệp Kiêu đã hiểu, xem ra mình không nhìn nhầm, anh cũng cảm thấy có gì đó ở phía sau. "Một lát nữa chúng ta sẽ ra ngoài, nhất định phải làm rõ rốt cuộc là tình hình thế nào, tôi cũng không muốn bỏ lỡ, lũ cổ trùng bên ngoài không tìm thấy chúng ta, nhất thời sẽ không rời đi, cứ đợi đi!" "Nếu còn thấy nữa, tôi sẽ xung phong lao tới trước, bất kể thế nào chúng ta cũng phải làm rõ sau tế đàn đó là cái gì, vạn nhất còn có lối ra, chúng ta kẹt ở đây mãi cũng không ổn!" Mọi người đều gật đầu, lúc này giáo sư Chu thở dài một tiếng: "Không ngờ đã đến tận đây rồi mà còn bị mấy con trùng nhốt trong mộ thất, chuyện này mà truyền ra ngoài thì đúng là để người ta cười cho thối mũi." Diệp Kiêu an ủi ông: "Dù sao kẹt thì cũng kẹt rồi, chúng ta tranh thủ nghỉ ngơi đi, chỉ cần không có trùng rắn gì đó, cháu thấy ở đây còn an toàn hơn bên ngoài." Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều gật đầu, ai nấy đều yên tâm, bắt đầu thong thả nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Vừa nãy bị Thất Giác Lan độc cổ truy đuổi, mãi đến tận bây giờ tim mọi người vẫn còn treo ngược trên cành cây, chưa hoàn toàn thả lỏng được.

Giờ vất vả lắm mới có chỗ nghỉ ngơi, khi họ lần lượt ngồi xuống, Diệp Kiêu cũng cầm đèn pin nhìn quanh một vòng, kiểm tra toàn bộ mộ thất một lượt.

Gian mộ thất này khá đơn giản, chỉ là một gian mộ bồi táng, trong góc tường bày biện một số cổ vật bình gốm cũng không có gì đặc biệt.

Diệp Kiêu luôn thấy có gì đó không đúng, rốt cuộc là không đúng ở đâu?

Anh bắt đầu ngồi xuống suy nghĩ kỹ.

Trương Như Long và những người khác đang kiểm kê đạn dược, bất kể thế nào cũng phải chuẩn bị vũ khí cho tốt, vạn nhất ra ngoài còn có cái mà dùng, anh ta không thể để Diệp Kiêu một mình đối mặt với khó khăn được.

Lúc này, Diệp Kiêu nhắm mắt dưỡng thần, nhìn thì như đang nghỉ ngơi nhưng thực tế đại não đang vận hành với tốc độ cực nhanh.

Anh vẫn luôn suy nghĩ về mộ thất Lý Nguyên Hạo, từ trên xuống dưới kinh qua bao nhiêu chuyện, cái thấy nhiều nhất chính là cổ trùng.

Con mẫu trùng này rốt cuộc là ai tạo ra, và phía sau đó lại là cái gì?

Tất cả dường như đều là một ẩn số.

Mà kiến quân đội và Thất Giác Lan độc cổ bên ngoài tại sao lại kéo tới nhanh như vậy?

Chỉ vì đốt trứng sâu mà có thể khiến chúng tấn công nhanh chóng sao?

Chuyện này cũng quá quỷ dị rồi.

Còn nữa, chúng không dám lại gần mẫu trùng, trong này rốt cuộc có uẩn khúc gì?

Chẳng lẽ một khối ngọc phác làm mẫu trùng lại có sức trấn áp lớn đến vậy đối với chúng?

Không lẽ nào, đã chết bao lâu rồi, nếu không thì chính là những mộ thất này vẫn còn dấu vết tồn tại của mẫu trùng, nếu không thì chúng không thể nhượng bộ tương đối như vậy được.

Phát hiện này khiến Diệp Kiêu cau chặt mày, nếu chỉ có một mình

anh, đối diện với tình huống này có lẽ có thể giải quyết, nhưng giáo sư Chu và mọi người thì không giống vậy, bảo anh bỏ mặc họ một mình mạo hiểm là chuyện không thể.

Trong phòng trực tiếp, mọi người đều đang chờ đợi, một đợi là một tiếng đồng hồ, đợi đến khi mọi người nghỉ ngơi hòm hòm, giáo sư Chu và những người khác cũng kết thúc giấc ngủ ngắn, lúc tỉnh dậy mở mắt ra vẫn là mộ thất tối om, chỉ có tiếng sột soạt bên ngoài đã giảm đi rất nhiều.

Xem ra lũ trùng đã rút đi rồi.

Nhưng lúc này không ai dám mạo hiểm đi ra, một khi ra ngoài mà đụng mặt ngay thì có thể là đòn đánh kép từ cả kiến quân đội lẫn Thất Giác Lan độc cổ.

Vả lại hiện giờ vẫn chưa tìm thấy cơ quan trên cửa, họ chỉ có đường vào mà không có đường ra.

Sau khi đứng dậy mọi người bắt đầu tìm lối thoát, tuy ở đây an toàn nhưng không lẽ ở đây cả đời sao?

Diệp Kiêu lần mò khắp các viên gạch trên tường đá, lúc trước vào được là nhờ thấy màu sắc khác biệt mới tìm được cơ quan.

Mà giờ đi tìm viên gạch tương tự thì lại chẳng thấy gì.

Diệp Kiêu không ngờ cơ quan mộ thất này lại được thiết kế tinh diệu như vậy, hoàn toàn không tìm ra chút sơ hở nào.

Chương 357

Mọi người cũng không khỏi bắt đầu nản lòng, họ giúp tìm kiếm gạch đá cùng nhau nhưng tìm suốt một vòng cũng không thấy, chỉ thấy ở dưới đất và trong góc tường có một số trứng, những cái trứng này màu đen, y hệt cái lúc đầu Trương Như Long đã đốt.

Lần này Trương Như Long không dám tùy tiện ra tay nữa, chỉ nhìn Diệp Kiêu rồi trầm giọng hỏi: "Tiểu Diệp, cậu xem đây rốt cuộc là cái gì?

Có phải trứng kiến quân đội không?" Diệp Kiêu trực tiếp nhặt lên ngửi thử, một mùi tanh hôi nhàn nhạt xộc vào mũi. "Đúng là nó, nhưng kiến quân đội thông thường không xây tổ, đi khắp nơi bôn ba, không hề dừng lại, giống như đang hành quân cấp tốc vậy, nên mới có cái tên đó." "Tuy nhiên đẻ trứng ở đây thì có chút không đúng.

Nếu nhiệt độ đạt đến mức nào đó, lỡ nở ra thì không hay đâu." "Thứ này lực sát thương rất lớn, nước bọt cũng có độc, không cẩn thận chạm vào thì hậu quả khôn lường." Mọi người nghe vậy không khỏi kinh hồn bạt vía, trong mộ thất tối tăm này, đòn tấn công của chúng có thể ở khắp mọi nơi.

Những cái trứng này vẫn phải loại bỏ, nhưng lỡ loại bỏ xong lại dẫn kiến quân đội tới thì sao?

Trương Như Long không khỏi đứng hình tại chỗ, thận trọng hỏi: "Vậy chúng ta xử lý thế nào?" Nghĩ tới đây Diệp Kiêu cau mày: "Đốt đi." Nghe vậy mọi người đều kinh ngạc! "Đốt á?

Nếu dẫn đám kiến độc đó tới thì sao?" "Đúng thế, cũng không biết ở đây có bao nhiêu, vạn nhất kích thích chúng nở hết ra thì chúng ta thành cá nằm trên thớt mất!" Cư dân mạng trong phòng trực tiếp cũng

sôi sục. "Diệp đảo không đùa đấy chứ?

Vừa nãy Trương Như Long đốt đống trứng đó bị mắng như chó, Diệp đảo anh còn định mạo hiểm sao?" "Tôi thấy Diệp đảo mất trí nhớ rồi à?

Vừa nãy còn cầm đao giết trùng, giờ lại định lặp lại bài cũ?" "Diệp đảo, đừng khinh suất nha!" "Diệp đảo biểu thị các người kém cỏi quá, anh ấy là con nhà nòi đạo mộ, anh ấy biết rõ lắm!" Diệp Kiêu nghe mọi người nghi vấn liền giải thích: "Không sao, nếu chúng đến thì đốt trực tiếp luôn, dù sao chúng ta ở đây cũng không ra được, nếu đụng độ thì cứ trực tiếp giết!" Diệp Kiêu đột nhiên lạnh giọng, Trương Như Long nghe xong lập tức cười rộ lên: "Hay!

Tôi biết ngay Tiểu Diệp cậu là người làm được việc lớn mà, giờ đốt luôn!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long lập tức lấy lựu đạn cháy ra, không chút do dự đốt luôn đống trứng sâu đó.

Mọi người không khỏi lùi lại, bắt đầu tìm kiếm tung tích kiến quân đội.

Đèn pin soi sáng cả mộ thất, may mắn thay, sau khi trứng sâu cháy sạch, không thấy bóng dáng con kiến quân đội nào.

Mọi người lúc này mới yên tâm.

Chỉ có điều chưa qua mấy giây, giáo sư Chu đã phát hiện ra điều bất thường: "Mọi người có thấy mộ thất hơi nóng không?" Câu này vừa thốt ra, mọi người đều bàn tán xôn xao. "Đúng thế!

Tôi cũng thấy vậy, tôi cứ tưởng chỉ mình mình bị thôi chứ!" "Nhưng không thể nào, ở đây sao lại tăng nhiệt độ được?" "Chẳng lẽ đây là cái lồng hấp, định hấp chín chúng ta sao?" "Xong đời rồi, dù không có lũ trùng đó thì chúng ta cũng phải chết ở đây, biết thế thà bị trùng cắn quách cho xong." Đội khảo cổ đều bắt đầu kinh hoàng thất

thố, mấy vị giáo sư không chịu nổi đã trực tiếp cởi áo ra.

Cảnh này khiến khán giả trong phòng trực tiếp đều nghệt mặt ra. "Chuyện gì thế này?" "Chẳng lẽ trong mộ thất có ngòi nổ gì đó, vừa rồi họ đốt trứng sâu đã châm ngòi rồi?" "Đây là cái lò nướng lớn à!" "Xong đời, xong đời, lần này bị tóm gọn cả ổ rồi!" "Xui xẻo thật, đằng nào cũng chết, hay là nổ quách đi cho rồi!" Phòng trực tiếp ồn ào một mảnh, Diệp Kiêu thấy có gì đó không đúng, sao có thể có cảm giác này được?

Anh đưa tay sờ vào tường đá, không hề tăng nhiệt.

Trương Như Long cũng đưa tay sờ lên tường đá, đột nhiên phát hiện nhiệt độ trên tường trở nên ấm áp, điều này khiến Trương Như Long có chút sợ hãi. "Tiểu Diệp, không lẽ xảy ra chuyện rồi sao?

Sao mà nóng thế này?" Diệp Kiêu nghe anh ta nói vậy, sắc mặt lúc đó trầm xuống, nếu bảo vì phóng lựu đạn cháy mới dẫn đến tăng nhiệt thì lúc đầu sao không thấy, mà giờ lại thành ra thế này.

Diệp Kiêu cau chặt mày: "Tôi thấy không giống, đây chắc không phải do lựu đạn cháy đâu." "Nhưng giờ chúng ta phải làm sao?

Ở đây ngày càng nóng, không lẽ coi chúng ta như bánh bao mà hấp sao?" Cư dân mạng trong phòng trực tiếp lập tức lo lắng không thôi. "Xong rồi, chắc chắn là chạm vào cơ quan rồi, mọi người cẩn thận chút đi, đừng gây thêm phiền phức cho Diệp đảo nữa." "Diệp đảo biểu thị tâm luy, vừa phải bảo vệ giáo sư, vừa phải giải quyết phiền phức cho đám người này, đúng là khó nhằn mà." Lúc này mọi người đều có chút sợ hãi, nhiệt độ xung quanh ngày càng cao, Diệp Kiêu quả quyết, không thể nào, trong mộ thất này sao có thể có thiết bị gia nhiệt, anh chưa từng nghe nói qua.

Lúc đầu Trương Như Long đốt trứng sâu đã dẫn kiến quân đội tới, sau đó lại có Thất Giác Lan độc cổ kéo qua, mà giờ đốt trứng sâu lần

nữa, kiến quân đội không tới nhưng tường đá xung quanh mộ thất lại nóng hổi, sao có thể chứ?

Trừ khi xung quanh có vôi sống, nhưng đối với cổ mộ mà nói thì những thứ này không thể tồn tại.

Vả lại Lý Nguyên Hạo còn đặc biệt lập một tế đàn cúng tế mẫu trùng, lũ trùng này tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong một mộ thất tăng nhiệt.

Ít nhất là sẽ không gần tế đàn mẫu trùng như vậy.

Giải thích duy nhất chỉ có một điểm, đó chính là ảo giác!

Nhiều người ở trong cùng một mộ thất như vậy, không gian đóng kín kiểu này thực sự dễ xuất hiện ảo giác.

Nghĩ tới đây Diệp Kiêu cau chặt mày, sau đó lắc đầu, lấy Văn Hương Ngọc ra, hương thơm thanh khiết thoang thoảng ngay lập tức khiến mọi người tỉnh táo lại.

Lúc này nhìn mọi người xung quanh, giáo sư Chu và những người khác đang sờ gạch đá, mắt đầy kinh hoàng.

Xuyên qua đám đông, giáo sư Chu nhìn thấy Diệp Kiêu, không khỏi hỏi: "Tiểu Diệp, phải làm sao bây giờ!" Diệp Kiêu bình thản nói: "Đây là ảo giác." "Cậu nói gì?

Ảo giác?" "Sao có thể!

Tôi rõ ràng cảm thấy gạch đá đang phát nóng mà!" Diệp Kiêu lần mò tường đá xung quanh, mọi người thấy vậy không khỏi kinh ngạc: "Tiểu Diệp, cậu không thấy lòng bàn tay nóng sao?" Bọn họ đã không dám chạm vào tường nữa, chỉ thấy nóng bỏng tay.

Diệp Kiêu lắc đầu: "Tôi đã nói đây đều là ảo giác, chắc là do một loại độc tố trong trứng sâu gây ra." Trương Như Long không tin, tay

vừa chạm lên tường đã thấy cả người nóng ran, 'xèo' một tiếng, bị nóng đến mức rụt tay lại.

Anh ta không khỏi ôm chặt tay nhìn Diệp Kiêu, vẻ mặt không thể tin nổi: "Cậu xem, tay tôi sưng cả lên rồi đây này!" Trương Như Long đưa tay cho Diệp Kiêu kiểm tra, quả nhiên trong lòng bàn tay đỏ rực một mảng, rất giống dấu vết bị bỏng.

Diệp Kiêu cẩn thận ngửi mùi vị trên tường đá, trong lòng lập tức sáng tỏ: "Cái này không phải vết bỏng, mà là trên đó có bôi chu sa, trên tay anh là dấu vết chu sa, còn cảm giác nóng rát cũng không phải do tường đá mang lại cho anh, mà là một loại ảo giác do axit kiến trong trứng kiến quân đội tỏa ra gây nên.

Một lát nữa mở được cửa là hết thôi." Nghe anh nói vậy, mọi người có chút kinh ngạc, Trương Như Long cũng thế, nhưng là quân nhân, chút vết thương nhỏ này anh ta không để vào mắt.

Diệp Kiêu thấy mọi người vẫn thấy ngày càng nóng, cứ thế này sợ là sẽ bị nướng sống mất, tác dụng ám thị tâm lý đó cực kỳ lợi hại.

Diệp Kiêu lúc này chỉ muốn tranh thủ thời gian, cuối cùng sau khi quan sát kỹ lưỡng đã phát hiện ra một viên gạch đá khả nghi, anh đưa hai ngón tay thọc vào trong viên gạch đó, ngón tay Phát Khâu chạm vào khe hở bên trong viên gạch, có một sự lỏng lẻo rõ rệt, chính là chỗ này!

Anh mạnh tay rút viên gạch ra!

Cửa 'rắc' một tiếng mở ra, mọi người căng thẳng đến cực điểm, lập tức cầm vũ khí trong tay nhắm thẳng vào cửa, sợ có độc trùng xông vào.

Nhưng lần này bên ngoài không có tiếng sột soạt của lũ trùng, mọi người lúc này mới yên tâm, lần lượt đi ra.

Sau khi ra khỏi mộ thất, Trương Như Long nhìn lại bức tường trước mặt, cảm giác nóng rực lập tức tan biến sạch sẽ, những người khác cũng vậy. "Nguyên lai chân đích thị huyễn giác a!" "Phải đó, vừa ra khỏi đó là cảm giác đó biến mất luôn." "Tiểu Diệp nói không sai, quả nhiên không phải thật!" "Tiểu Diệp, lần này đa tạ cậu!" "Mau mặc áo vào đi, tôi thấy hơi lạnh rồi, lần này không phải ảo giác chứ?" "Không phải không phải, trong mộ âm hàn, đừng để bị cảm." Chứng kiến cảnh này, cư dân mạng trước màn hình cười rộ lên. "Các giáo sư sợ quá, vừa nãy nóng quá thoát y sạch bách, giờ không kịp mặc lại, đừng để lộ hàng nhé." "Có mấy vị dáng cũng đẹp phết, hóa ra có cả cơ bụng!" "Đó là giáo sư Phương hả?

Người nghiên cứu côn trùng ấy, không nhận ra luôn, đúng là thoát y có thịt mặc đồ thấy gầy, giáo sư Phương có bạn gái chưa?" "Áo này rộng quá, không, cơ bụng này ngầu quá!" Phong cách bình luận dần đi chệch hướng, may mà giáo sư Phương không chú ý, nếu không đúng là ngượng chín mặt.

Giáo sư Chu đi tới: "Tiểu Diệp, vừa nãy là chuyện gì thế, sao lại là ảo giác được?" "Lúc đầu cháu cũng thấy lạ, kiến quân đội sẽ không xây tổ giữa chừng, chúng sẽ nghỉ ngơi dọc đường, sinh sản tại nơi mình nghỉ ngơi, mỗi lần đều sẽ có hàng chục vạn trứng được sản sinh trong thời gian đó." "Tuyệt đối không chỉ có bấy nhiêu trong góc tường đâu." Nghe vậy mọi người vẫn mù mờ, Diệp Kiêu tiếp tục: "Hai chỗ trứng sâu chúng ta thấy trong mộ thất có lẽ là do ai đó cố ý để lại, Trương Như Long thiêu hủy trứng sâu, mùi vị dẫn kiến quân đội tới, sau đó chúng ta lại thiêu hủy trứng sâu, vì ở không gian kín nên kiến quân đội không tìm thấy, nhưng mùi tỏa ra trong không gian kín đó đã khiến chúng ta nảy sinh ảo giác." Nghe vậy mọi người mới vỡ lẽ, Trương Như Long cũng không khỏi bội phục: "Tiểu Diệp cậu thật sự lợi hại, cả cái này cũng biết!" Trong phòng trực tiếp lại càng

bình luận không ngớt. "Diệp đảo không hổ là Diệp đảo, đúng là khác biệt!" "Phải đó, nói về chuyên nghiệp thì ai qua được Diệp đảo chứ!" "Diệp đảo đừng bận giải thích, chúng tôi hiểu mà, đạo mộ ấy mà!

Chẳng phải là chuyện đó sao!" Giáo sư Chu giơ ngón tay cái lên: "Tiểu Diệp, đợi lần này ra ngoài, tôi nhất định phải bớt chút thời gian qua chỗ cậu ngồi chơi, được đọc ké cổ tịch truyền thế của gia đình cậu." Nghe vậy Diệp Kiêu cười khổ, cuốn 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》 đó ông lão nhà ông có đọc nổi không đây?

Anh không nói gì, chỉ cười khổ gật đầu, giải thích nhiều cũng chẳng ai tin!

Chương 358

"Bây giờ chúng ta đừng nói nữa, ra ngoài trước đã." Giáo sư Chu gọi họ, mọi người đều đi theo ra đại điện bên ngoài.

Xung quanh tối đen như mực, dùng đèn pin soi thử, không thấy dấu vết cổ trùng nào, lúc này mới yên tâm.

Trương Như Long hít sâu một hơi: "Tổng toán thị giải quyết liễu, yếu thị tái giá dạng hạ khứ đích thoại, ngã khủng phạ yếu tinh thần băng hội liễu." Nghe anh ta nói vậy mọi người đều cười, chỉ cần chứng minh là ảo giác thì không sao rồi.

Giáo sư Chu nhắc nhở họ: "Đại gia khả đắc tiểu tâm cẩn thận nhất ta, giá thứ khán đáo nhậm hà đông tây đô bất yếu khinh cử vọng động." Mọi người đều gật đầu, họ nào dám nữa!

Lúc này mọi người đi trong đại điện, nhìn quanh quất, dùng đèn pin soi sáng từng góc, kiểm tra xem có trứng sâu không, nếu lại phát hiện chuyện tương tự thì sợ là không dễ phá giải như vậy nữa.

Diệp Kiêu cũng quan sát kỹ lưỡng, thực sự không có trứng sâu, lúc này mới quay lại nhìn tế đàn.

Ít nhất là lúc họ vào đã phát hiện ra, sau tế đàn hình như có gì đó.

Nhưng giờ đi qua thì lại chẳng thấy gì.

Chuyện này đúng là lạ, theo lý mà nói anh sẽ không nhìn nhầm, nếu một mình anh nhìn nhầm thì còn nói được, nhưng giáo sư Chu cũng có cảm giác đó thì không phải là ảo giác.

Lúc này giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu hỏi: "Tiểu Diệp, giá đáo để thị chẩm yêu hồi sự?" Diệp Kiêu cũng thấy hơi khó tin, nhìn quanh một vòng vẫn không thấy gì. "Cảm giác của cháu không sai, nhất định

là ở đây, rốt cuộc là sai ở đâu nhỉ?" Diệp Kiêu đi vòng quanh tế đàn một lượt, vẫn không thu hoạch được gì, thế là anh dứt khoát bước lên tế đàn.

Giáo sư Chu nghe vậy hơi nghi ngờ: "Chẳng lẽ chúng ta lại gặp ảo giác rồi?" Khán giả trong phòng trực tiếp lập tức cười ồ lên. "Giá đại khái chân đích thị nâm lão khán thác liễu, chúng ta khán trứ bình mạc dã một phát hiện a!" "Ảo giác mới xuất hiện rồi!" "Ngã ký đắc diệp đảo chi tiền dã thuyết quá hảo tượng hữu vấn đề, nan bất thành diệp đảo dã trung chiêu liễu?" "Làm sao mà dễ dàng thoát ra thế được, tôi đoán chắc vẫn còn triệu chứng ảo giác, nếu không sao lại nói vậy." "Diệp đảo tuy nhiên lệ hại, đãn thị dã thị cá nhân, hựu bất thị thần, chẩm yêu khả năng lệ ngoại?" Mọi người bàn tán mỗi người một kiểu, giáo sư Chu nghĩ chắc là do ảo giác, nhưng phải nói là hiện giờ cả gian mộ thất đều được kiểm tra rất kỹ, mọi người cũng thấy rồi, không có gì cả, chuyện này thật kỳ lạ.

Diệp Kiêu cảm thấy chuyện này nhất định có vấn đề, Diệp Kiêu trực tiếp nhìn đối diện, trong mắt mẫu trùng lóe lên một tia sáng kỳ lạ, anh đưa tay chạm vào một cái, toàn bộ mẫu trùng đều được điêu khắc từ ngọc phác, sống động như thật, đến cả xúc tu và lông tơ trên chân cũng thấy rõ mồn một, kỹ thuật điêu khắc này đúng là không phải dạng vừa, anh không khỏi thầm khâm phục.

Trí tuệ của người xưa là vô hạn, tay nghề cũng là bậc nhất, nhưng con mẫu trùng đơn độc này, cùng với mấy nô lệ dùng để tế tự này, ngay cả Thất Giác Lan độc cổ và kiến quân đội cũng không dám chạm vào.

Chứng tỏ trên này chắc chắn có thứ gì đó khiến chúng sợ hãi, chẳng lẽ chỉ là một con ngọc thạch làm mẫu trùng mà có thể khiến chúng sợ đến mức đó?

Không khả quan lắm.

Diệp Kiêu thấy tuyệt đối không thể nào, vấn đề duy nhất chỉ có thể nằm ở trên này, chắc chắn ở đây có thứ gì đó mà họ chưa nhận ra.

Lúc này giáo sư Phương cũng đi tới, nhìn con mẫu trùng này hỏi: "Cậu lúc trước có nói, con mẫu trùng này có lẽ cũng là do người tạo ra, vậy toàn bộ cổ trùng Nam Cương đều lấy đây làm nguyên hình sao?" "Cậu xem, xúc tu này, rồi lông tơ, cả chân của nó nữa, đều có điểm tương đồng với con nhện hang và Thất Giác Lan độc cổ chúng ta thấy lúc trước." Được giáo sư Phương nhắc nhở, mọi người cũng nhận ra. "Đúng thật, vậy chẳng lẽ những gì chúng ta thấy đều là do con mẫu trùng này đẻ ra?" "Không thể nào, con mẫu trùng này bé tí tẹo, sao đẻ ra được nhiều loại trùng hình thù kỳ quái thế?" Diệp Kiêu gật đầu: "Phải, ở một mức độ nào đó thì đúng là như vậy." Mọi người đều kinh ngạc!

Diệp Kiêu tiếp tục: "Mẫu trùng là mẹ của vạn trùng, trong các bản làng Nam Cương phần lớn đều thờ cúng mẫu trùng, người đầu tiên tạo ra mẫu trùng tuyệt đối là đại tế ti ở Nam Cương, nếu không mẫu trùng tuyệt đối không có độc tính mạnh như vậy." "Ở Nam Cương, họ cho rằng tất cả những gì mình có được nhờ nuôi cổ trùng đều là do mẫu trùng ban cho." "Mẫu trùng có độc tính và khả năng sinh sản mạnh nhất, bất kể là cổ trùng gì, chỉ cần giao phối với mẫu trùng thì cổ trùng sinh ra nhất định là mạnh nhất." "Tôi nghĩ, Lý Nguyên Hạo nhất định có một con mẫu trùng, nhưng văn hóa nuôi cổ của Tây Hạ và Nam Cương lại có đôi chút tương đồng, chuyện này có hơi kỳ lạ." Nghe vậy mọi người thi nhau bàn tán. "Diệp đảo hiểu rõ thuật nuôi cổ như vậy, cũng hơi lạ đó." "Bất thị thuyết liễu diệp đảo thị cổ sư, hựu đa liễu nhất cá thân phận, nhĩ môn tài tri đạo a!" "Diệp đảo kỹ năng đầy mình, đỉnh thật!" "Diệp đảo, mẫu trùng nhĩ hữu mạ? nã xuất lai khán khán, tựu biệt tàng trứ dịch trứ liễu!" Mọi người trong phòng

trực tiếp thi nhau gọi Diệp Kiêu, anh nhất thời cũng cảm thấy hơi lạ.

Chỉ là ẩn số chưa được giải đáp, tạm thời vẫn chưa thể tùy tiện rời đi.

Tiếp đó, Diệp Kiêu quan sát mẫu trùng thật kỹ một lượt, đến cuối cùng vẫn không phát hiện được gì, anh không khỏi vỗ vào tế đàn một cái, đúng lúc này, trên tế đàn phát ra tiếng kêu rỗng tuếch.

Ở đây có vấn đề, tế đàn này rỗng!

Trên bục tế đàn thờ con mẫu trùng này, nhưng phần đế đặt mẫu trùng lại có tiếng kêu rỗng.

Điều này khiến Diệp Kiêu như phát hiện ra lục địa mới, anh vội vàng kiểm tra kỹ phần đế một lượt, lúc này mới phát hiện bên cạnh đế có một chỗ nhô lên nhỏ xíu.

Hóa ra cơ quan nằm ở đây!

Diệp Kiêu nhấn vào chỗ nhô lên đó, lập tức trong những viên gạch đá của mộ thất phía sau phát ra tiếng rắc rắc, ngay sau đó cửa mở ra.

Đột nhiên trong mộ thất xuất hiện ba người mặc áo choàng, cùng quỳ rạp dưới đất.

Nhìn thấy ba người này, Diệp Kiêu lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao chắn trước ngực, như đang đối mặt với đại địch, mọi người xung quanh thấy vậy cũng không khỏi trốn đi!

Lúc này mọi người đợi nửa ngày cũng không thấy có gì bất thường, trái lại là ba người trước mặt này, trong mộ thất tĩnh mịch trông cực kỳ quỷ dị.

Điều này khiến Diệp Kiêu thấy hơi khó hiểu, nơi này sao lại có những thứ này?

Ba người này rốt cuộc đại diện cho điều gì?

Giáo sư Chu và mọi người lập tức tiến lên, đèn pin đồng loạt soi vào, khi nhìn rõ, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh! "Ba người này vậy mà không hề thối rữa!" Mọi người đều sững sờ, ba cái xác hiện ra đang quỳ rạp trên đất, toàn bộ cơ thể mang một màu trắng bệch cực kỳ quái dị, trắng như một tờ giấy trắng.

Giáo sư Chu vội vàng tiến lên chuẩn bị kiểm tra, khi nhìn thấy da của thi thể, ông lập tức kinh ngạc nói: "Mấy trăm năm rồi mà vẫn còn giữ được hoàn hảo như vậy, thi thể không hề có chút thối rữa nào!

Lẽ nào lúc đó Tây Hạ cũng nắm giữ kỹ thuật ướp xác nào đó sao?" Đội khảo cổ nghe xong không khỏi chấn kinh, các giáo sư lần lượt lấy kính lúp ra quan sát. "Đây là... thủy ngân?" Giáo sư Chu ngỡ ngàng, "Thủy ngân được bơm vào trong xác chết, nên mới trắng bệch như vậy." "Nhưng trên người thi thể cũng không xuất hiện các vết ban thủy ngân!" Lời của giáo sư Chu khiến họ đều rơi vào trầm tư.

Người xưa dùng thủy ngân để ướp xác là nhiều nhất, cổ thư ghi lại họ sẽ dùng kim hống bơm vào cửu khiếu, như vậy có thể giữ cho thi thể không thối rữa, đây là cách khá thường thấy.

Tuy nhiên vì đặc tính của thủy ngân, thông thường thi thể sẽ đặc biệt trắng bệch và còn xuất hiện các vết ban thủy ngân.

Nhưng trên ba cái xác này lại không có.

Ngay lập tức, giáo sư Âu không khỏi có chút kỳ quái: "Cái xác này trên người dường như không có ban thủy ngân, không phải dựa vào thủy ngân để phòng hủ?

Nan đạo đương thì tây hạ hoàn hữu biệt phòng hủ kỹ thuật mạ?" "Đừng nói nhiều nữa, mổ ra xem là biết ngay!" "Thị a, ngã khán trứ giá bì phu hữu điểm vấn đề, tiên hoa khai nhất đạo khán khán." Ngay lập tức, giáo sư Âu chuẩn bị tiếp tục tiến sát lại để kiểm tra lớp da lộ ra của thi thể, muốn xác nhận phán đoán của mình.

Diệp Kiêu vội vàng quát dừng: "Đợi đã, đừng chạm vào họ!" Giáo sư Chu lập tức giật mình, những người còn lại cũng đứng im bất động.

Mọi người quay đầu lại nhìn Diệp Kiêu, hỏi: "Có chuyện gì thế, tại sao không được động vào?" Diệp Kiêu xua tay: "Trong này có cơ quan, mọi người tuyệt đối đừng động vào." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều ngơ ngác. "Ở đây có cơ quan sao có thể chứ?!" "Tiểu Diệp nhĩ cai bất hội thị thái khẩn trương liễu, giá thị cá tử nhân, tử nhân thượng diện chẩm yêu hội hữu cơ quan ni?" "Đúng thế, tôi thấy Tiểu Diệp cậu căng thẳng quá rồi đó!" Khán giả trên màn hình cũng thi nhau bình luận. "Diệp đảo thần kinh banh đắc thái khẩn liễu, bất quá tựu thị cỗ thi thể nhi dĩ." "Tựu thị, nan bất thành hoàn năng phục sinh?" "Cái này chắc không biến thành bánh chưng đâu nhỉ?" "Bất nhất định, khán bì phu na yêu bạch, khẳng định tử đích thì hậu dã đĩnh thống khổ." "Toán liễu, hoàn thị biệt bính liễu, vạn nhất nhạ xuất thập yêu lai, hậu quả bất kham thiết tưởng." Mọi người thi nhau khuyên bảo.

Thấy họ không hề sợ hãi, Diệp Kiêu trầm giọng giải thích: "Ba người này không phải người bình thường, rất có thể chính là các cổ sư Nam Cương." "Mọi người nhìn quần áo trên người họ đi, không giống người Tây Hạ, chỉ có các cổ sư Nam Cương mới mặc loại trang phục có hoa văn rườm rà thế này, họ ở đây không phải để bảo vệ Lý Nguyên Hạo, mà là để hộ vệ mẫu trùng." "Trên áo này thêu loài hoa Thiên Nhật Túy Lan chỉ có ở Miêu Cương, ngửi thấy sẽ có mùi thơm lạ, khiến người ta say sưa bất tỉnh như uống rượu vậy, người Tây Hạ không biết rõ loài hoa này đâu." Nghe vậy giáo sư Chu hỏi: "Vậy họ làm sao để giữ xác không thối rữa, lẽ nào là... cổ trùng?" Nghe đến đây, mọi người đều dạt ra xa, chỉ sợ rạch lớp da ra sẽ có cổ trùng nhảy ra ngoài.

Diệp Kiêu vẻ mặt nghiêm túc: "Không phải cổ trùng, nhưng cũng có quan hệ thiên ti vạn lũ với cổ trùng, trên ba cái xác này đều có cổ độc!" "Kỹ thuật phòng hủ Nam Cương mà mọi người vừa nói, thực tế thời cổ đại ngoài xác ướp và phòng hủ bằng thủy ngân ra, còn có một thủ pháp giữ xác cực kỳ kỳ lạ, đó chính là dùng độc!" Diệp Kiêu dừng lại vài giây rồi nói tiếp: “Ba người này chính là cổ sư, thường ngày họ dùng độc tố để nuôi dưỡng toàn thân, bản thân họ sẽ biến thành ‘độc nhân’.

Vì còn phải nuôi cổ, nên cổ trùng trong cơ thể sẽ giúp họ hấp thụ phần lớn độc tố, do đó khi còn sống họ sẽ không bị độc phát.” “Nên nhớ, việc nuôi cổ ở Nam Cương phần lớn là dùng chính cơ thể mình để nuôi, có kiểu nuôi bằng máu, cũng có kiểu dùng thân thể để dưỡng cổ.” “Nhưng sau khi cổ sư chết, cổ trùng trong cơ thể họ cũng chết theo, không còn ai ức chế độc tố nữa.

Vì vậy ngay khoảnh khắc họ qua đời, toàn bộ độc tố bị kìm nén bấy lâu sẽ bùng phát, tạo nên hình dạng như hiện nay.” “Người bình thường chạm vào chắc chắn sẽ độc phát thân vong.” Nghe xong, mọi người đồng loạt lùi lại, nhóm giáo sư Âu sợ hãi tránh xa, khán giả qua màn hình cũng kinh hồn bạt vía.

“Vãi thật!

Chương 359

Đúng là giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm mà!" "Đúng là người độc sống, hôm nay mới được mở mang tầm mắt!" "Nhưng mà, những cổ sư này tự nguyện chết sao?

Trông họ còn khá trẻ." "Quân bảo thần chết, thần không thể không chết!

Tiện miệng hỏi cái, sao Diệp biên kịch lại biết nhiều thế?

Cứ như bách khoa toàn thư sống ấy?" "Có những lúc đừng hỏi kỹ quá, ông hiểu mà." "Cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi, mọi người có phải lần đầu xem đâu!" Phòng livestream rộn ràng hẳn lên.

Giáo sư Chu không nhịn được hỏi: "Nếu chúng ta không thể chạm trực tiếp, vậy đeo găng tay thì sao?" Diệp Kiêu vẫn lắc đầu: "Vẫn không được, nếu đeo găng tay thì độc vẫn có thể thấm qua.

Loại độc này do cổ sư nuôi ra, kịch độc vô cùng, dù chỉ thấm qua găng tay chạm vào da cũng đủ mất mạng.

Tóm lại mọi người cứ cẩn thận là trên hết." "Thế thì đáng tiếc quá." Ngay khi giáo sư Chu và mọi người đang thở dài vì không có cách nào nghiên cứu ba cái xác này, đột nhiên, một loạt âm thanh kỳ lạ vang lên!

Chỉ thấy ba cái xác đang quỳ gối trước mặt phát ra những tiếng kêu răng rắc từ bên trong cơ thể, sau đó tứ chi đang co quắp bỗng dưng bị ép thẳng ra, rồi đứng bật dậy theo một tư thế quái dị!

Mọi người kinh hãi, sợ đến mức không dám thở.

Chuyện gì thế này!

Ba cái xác trước mặt tuy da dẻ vẫn còn đàn hồi, nhưng con ngươi

đã biến dạng từ lâu, giờ chỉ còn lại hai hốc mắt trống rỗng.

Bị chúng trừng trừng nhìn thẳng, ai nấy đều nổi da gà da vịt, chân tay bủn rủn.

Đạn mạc (bình luận) hiện lên dày đặc!

"Kinh dị quá, có phải là xác chết vùng dậy (trá thi) không?" "Không thể nào, đây là xác chết, đã chết từ lâu rồi, làm gì có động vật nào chui vào mà trá thi?" "Tôi sợ quá, sao tôi cảm thấy nó đang nhìn mình thế?" "Tôi cũng có cảm giác đó, mẹ ơi!

Nhắm mắt lại mà đầu óc toàn hình ảnh cái mặt đó, mẹ cứu con với!" "Diệp đại thần cứu mạng!

Cái quỷ gì thế này!" "Chạy lẹ chạy lẹ!

Anh quay phim ơi, phiền anh đừng quay cận cảnh nữa, chuyển ống kính đi được không?" Anh quay phim tỏ vẻ lực bất tòng tâm, vì hiện tại anh đã sợ đến nhũn chân, không bước đi nổi.

Mà để quay được rõ nét, lúc này anh chỉ đứng cách ba cái xác có ba bước chân, là người đứng gần nhất.

Lúc này, anh quay phim đã hoàn toàn đờ người ra.

Nhìn ba cái xác đứng dậy, ánh mắt trống rỗng nhìn mình, chân anh không ngừng run rẩy, cả người run như cầy sấy, trong lòng thầm niệm: Đừng qua đây, đừng qua đây!

Mọi người rơi vào trạng thái hoảng loạn tột độ, cảm thấy sống lưng lạnh toát, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ngay khi Diệp Kiêu định rút đao, giây tiếp theo, ba cái xác vừa đứng dậy bỗng nhiên đổ sụp.

Đúng thế, là đổ sụp!

Giống như một con đê tre bị nước cuốn trôi, ba cái xác trong nháy

mắt tan rã thành đống mảnh vụn trên mặt đất.

Mọi người kinh hãi tột độ, hoàn toàn ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khán giả trong phòng livestream cũng mịt mờ không kém.

“Vãi, cái gì thế?

Là sự vùng vẫy cuối cùng à?” “Không đâu!

Ba cái xác này trông kỳ quái như vậy, da dẻ còn đàn hồi, sao giờ lại tan nát hết thế kia?” “Không phải nói có độc sao?

Mau rời đi thôi, đứng gần thế khéo chết vì độc mất!” “Da có độc, không biết trong người chứa bao nhiêu độc khí nữa, liệu nó có lây qua không khí không?” Cư dân mạng liên tục phỏng đoán, mọi người có mặt tại đó cũng nơm nớp lo sợ, nhất thời đứng hình.

“Chuyện, chuyện này là sao?” Giáo sư Chu vừa dứt lời, một người trong đội đột nhiên ngã xuống!

Thần kinh mọi người vốn đang căng như dây đàn, lập tức giật thót mình, vội vàng chạy lại kiểm tra.

“Tiểu Lý, Tiểu Lý bị làm sao thế này?

Mau xem xem!” Giáo sư Chu cuống cuồng.

Đây là một thành viên của đội khảo sát đi theo họ xuống đây, giờ lại đột ngột ngã quỵ khiến ai nấy đều sững sờ.

Giáo sư Chu vội vàng liên lạc với bên trên, định đưa người lên cấp cứu.

Mọi người vây quanh kiểm tra thì thấy Tiểu Lý đã ngừng thở.

Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột khiến ai nấy đều không kịp trở tay.

Giáo sư Âu lắc đầu nhìn giáo sư Chu: “Cậu ấy ngừng thở rồi.” Kết quả này khiến không ai hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra.

Diệp Kiêu bước tới bên cạnh.

Tiểu Lý toàn thân hoàn hảo, không có bất kỳ dấu hiệu chấn thương nào có thể thấy bằng mắt thường, thật kỳ lạ.

Giáo sư Âu và những người khác cũng vậy, họ kiểm tra kỹ lưỡng, xương cốt không gãy, không có vết rách, rốt cuộc người này bị làm sao?

Tại sao đột nhiên lại ngừng thở?

Phát hiện này khiến nhiều người kinh hãi lùi lại, sợ rằng trên người Tiểu Lý có thứ gì đó đột ngột nhảy ra.

Trong phòng livestream cũng trở nên náo động.

“Người này không lẽ là bị trúng độc?” “Nói bậy, trúng độc thì màu da phải thay đổi chứ, với lại môi cậu ấy vẫn giữ nguyên sắc hồng như lúc trước khi chết, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, một tiếng động cũng không nghe thấy.” “Tôi đoán là bị trúng cổ.” “Làm gì có loại cổ nào có thể lặng lẽ lướt qua mọi người để tiếp cận cậu ấy chứ?” “Nếu là cổ trùng, cậu ấy cũng đâu có đứng ở vị trí đầu tiên, sao lại trúng chiêu được?

Giáo sư Chu và những người khác đứng gần thế kia, cả anh quay phim cũng không sao, sao lại chỉ mình cậu ấy?

Thật khó hiểu.” “Tôi thấy không giống, chắc là do vận đen thôi?

Hoặc là phát bệnh đột ngột.” “Cậu ấy không phải người có bệnh, môi trường này không dành cho người có bệnh đâu, giáo sư Chu sẽ không để họ đi theo nếu sức khỏe có vấn đề.” “Thế mới lạ, rốt cuộc là do cái gì?

Không lẽ có người ám sát!" Cư dân mạng tha hồ suy đoán, trí tưởng tượng bay xa.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Suốt chặng đường tuy gặp nhiều trắc trở nhưng họ đều vượt qua được.

Không ngờ đến đây, ngay trên chính điện lại bị kẻ phục kích ám toán.

Diệp Kiêu cảm thấy sự việc chính là như vậy.

Một người vừa hy sinh khiến cả đoàn khảo cổ lâm vào trầm mặc.

Giáo sư Chu đau xót không thôi, không ngờ Tiểu Lý trẻ thế mà đã mất mạng, ông biết ăn nói sao với gia đình cậu ấy đây?

Chương 360

Người là do ông đưa xuống, lại bỏ mạng ở đây, tuy nói là cống hiến cho sự nghiệp khảo cổ, nhưng dù sao cũng thật đau lòng.

Giáo sư Chu bàng hoàng, mọi người bắt đầu hoảng sợ.

Lúc này Diệp Kiêu tiến lên một bước, đưa hai ngón tay chạm vào yết hầu của Tiểu Lý cảm nhận một chút, lập tức hiểu ra ngay!

"Yết hầu của Tiểu Lý đã hoàn toàn vỡ nát, khoảnh khắc cậu ấy ngã xuống là lúc hơi thở đã tắt." Nghe vậy, mọi người đều ngẩn ngơ.

Chẳng trách Tiểu Lý ngã thẳng đơ xuống mà không kịp phát ra tiếng kêu thảm nào.

Nhưng một người đang yên đang lành sao lại bị như vậy?

Cả họng bị nát vụn, phải dùng lực lớn đến mức nào mới làm được?

Mà rõ ràng chẳng có ai đứng gần cậu ấy cả.

Xung quanh toàn là người của đội khảo cổ, kể cả Trần Phong cũng không thể trong nháy mắt bóp nát yết hầu người khác được.

Chuyện này quá sức tưởng tượng.

Trần Phong vẫn không tin, trực tiếp quỳ xuống kiểm tra, kết quả đúng như Diệp Kiêu nói.

Điều này khiến anh ta bắt đầu sợ hãi, quay sang nhìn Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, chuyện này quái dị quá.

Ai có thể trong tình huống này bóp nát yết hầu người khác chứ, xương ở đó đâu phải chuyện đùa." "Hơn nữa cậu xem, sau khi chết cậu ấy không hề chảy máu, cả người dường như chỉ có chỗ này bị

gãy.

Phải là một sức mạnh bộc phát cực lớn trong tích tắc mới làm được, trong số chúng ta không ai làm nổi việc này." Cư dân mạng cũng bắt đầu trổ tài thám tử.

"Tôi cá chắc chắn là cổ, chẳng phải nói cổ trùng giết người không để lại dấu vết sao?" "Lảm nhảm, cổ trùng thường dùng độc, lúc nào mà bóp nát được yết hầu người ta chứ, dị quá!" "Ngoài cổ trùng ra thì còn gì được nữa?

Cổ ở Nam Cương vốn dĩ thiên hình vạn trạng mà." "Đáng sợ, quá đáng sợ, một người đang sống sờ sờ mà bay màu luôn, chuyến này rủi ro cao quá." Diệp Kiêu đứng bên cạnh nhíu mày im lặng.

Mọi người không biết tình hình thế nào, đứng đơ tại chỗ.

Giáo sư Chu hồi lâu mới nhớ ra phải liên lạc với quân đội đồn trú, dù thế nào cũng phải đưa thi thể lên trên.

Ngay lúc đó, một người nữa lại ngã xuống!

Rầm!

Người đó ngã ngửa ra đất, những người xung quanh giật nảy mình tản ra, ai nấy đều chìm trong hoảng loạn tột độ.

Phòng livestream càng xôn xao hơn.

"Chuyện gì nữa đây?

Sao lại có thêm người ngã xuống thế!" "Tôi xem mà tim đập thình thịch, sợ quá!" "Tình huống gì vậy?

Không lẽ là đóng kịch?" "Đừng nói linh tinh, sao có thể là diễn được?

Đây là người thật việc thật đấy!" "Giết người không thấy bóng dáng, còn lợi hại hơn cổ trùng, lẽ nào lây qua không khí thật?" "Lần

này thảm rồi, ở trong cổ mộ lên không được xuống không xong, cứu viện cũng không kịp.” Màn hình liên tục nhảy bình luận.

Diệp Kiêu đưa mắt nhìn quanh, đôi mắt ngày càng sắc lẹm, anh quét mắt nhìn khắp xung quanh điện tế tự.

Đột nhiên!

Trong một khoảnh khắc, sống lưng Diệp Kiêu lạnh toát, toàn bộ lông tơ dựng đứng lên như một lời cảnh báo, trong lòng trào dâng một cảm giác bất an không tên.

Tòa đại điện này nhìn có vẻ đơn giản, nhưng trong bóng tối đang ẩn chứa một tấm lưới lớn vô hình, dường như muốn vây hãm tất cả mọi người.

Trong mắt Diệp Kiêu lóe lên một tia sắc sảo, anh che chắn phía trước giáo sư Chu.

Trong bóng tối dường như có một luồng gió mạnh lướt qua, anh đột ngột rút đao quay người, dùng Hắc Kim Cổ Đao chắn trước mặt, bảo vệ vị trí yết hầu.

Gần như trong cùng một tích tắc, bàn tay cầm đao cảm nhận được một lực cực mạnh va chạm vào, theo sau đó là một âm thanh chói tai như tiếng kim khí va vào nhau.

Keng!

Mọi người đều sững sờ, nhìn bóng dáng Diệp Kiêu mà há hốc mồm.

Khoảnh khắc quay người lại, Diệp Kiêu đã nhìn thấy một tàn ảnh màu vàng kim.

Vừa nãy khi Hắc Kim Cổ Đao rút ra đã trực tiếp chặn đứng đòn tấn công đó, cũng giúp Diệp Kiêu nhìn rõ: đó là Kim Tuyến Cổ!

Mọi người thấy vẻ mặt Diệp Kiêu hiện lên một chút ngạc nhiên, giáo sư Chu hỏi: "Tiểu Diệp, vừa rồi là cái gì thế?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Là Kim Tuyến Cổ.

Những người kia thế mà lại dùng chính cơ thể mình để tế tự, nuôi dưỡng ra Kim Tuyến Cổ!" Giáo sư Chu không hiểu anh đang nói gì, nhưng nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, ông cũng hiểu được loại Kim Tuyến Cổ này đáng sợ đến mức nào.

Mọi người nhanh chóng áp sát về phía Diệp Kiêu, lòng ngập tràn hoảng hốt.

Khán giả trong phòng livestream cũng nín thở theo dõi Diệp Kiêu.

"Phen này thảm rồi, không ai ngăn nổi thứ đó đâu!" "Cái loại Kim Tuyến Cổ đáng sợ này trông như thế nào nhỉ?" "Tiếng va chạm của Hắc Kim Cổ Đao vừa rồi làm tôi run rẩy cả người!" "Lực xung kích lớn quá, Hắc Kim Cổ Đao mà còn phát ra âm thanh như thế, dao bình thường chắc gãy làm đôi rồi." "Đúng là giết người không thấy bóng dáng, quy tắc hàng đầu của cổ trùng có khác!" Mọi người trong phòng livestream đều dán mắt vào Diệp Kiêu.

Anh nhíu chặt mày.

Đột nhiên từ hai cái xác vừa ngã xuống lại bay ra hai đạo tàn ảnh, một đạo bắn thẳng về phía giáo sư Chu, đạo còn lại nhắm vào giáo sư Âu.

Hai người họ đứng ở hai bên trái phải của Diệp Kiêu, nếu cứu một người thì người kia chắc chắn sẽ bị sát hại.

Trong bóng tối, mọi người bị bao vây bởi một luồng gió vô hình, tuy không nhìn thấy gì nhưng họ cảm nhận được một áp lực đè nặng khiến ai nấy đều tuyệt vọng, chân không nhích nổi.

Giáo sư Chu cũng vậy, nhưng lúc này ông chẳng màng được nhiều

thế, Trần Phong cũng bước lên định nổ súng.

Giáo sư Chu không chút do dự đứng ra phía trước, nếu phải chết thì để ông chết, dù sao ông cũng có tuổi rồi, hãy để cơ hội sống cho những người trẻ.

Giáo sư Chu vừa định tiến lên thì bị Diệp Kiêu giữ lại.

Anh kéo ông ra sau lưng mình, dùng Hắc Kim Cổ Đao chặn Kim Tuyến Cổ, thuận thế nhào người một cái.

Mọi người thấy vậy sợ hãi ôm đầu ngồi thụp xuống.

Diệp Kiêu vươn ngón tay Phát Khâu ra, kẹp chặt ngay trước yết hầu giáo sư Âu!

Keng!

Hắc Kim Cổ Đao chặn đứng một con, Diệp Kiêu nhìn con Kim Tuyến Cổ trong tay.

Nó chỉ nhỏ bằng hạt gạo, dùng kính lúp soi kỹ mới thấy được miệng của nó, trong vẻ sắc nhọn toát ra một luồng sáng xanh quỷ dị.

Giáo sư Âu vẫn chưa hoàn hồn: "Tiểu Diệp, đây là Kim Tuyến Cổ sao?" Diệp Kiêu gật đầu, thu đao lại rồi trực tiếp bóp nát con Kim Tuyến Cổ.

Chương 361

Mọi người chứng kiến cảnh đó đều trợn tròn mắt.

Khán giả trên màn hình cũng sững sờ kinh ngạc!

“Vãi chưởng, quá đỉnh luôn, tôi không nhìn lầm đấy chứ!” “Diệp Kiêu làm thế nào vậy?” “Tôi muốn có một cây Hắc Kim Cổ Đao y hệt!” “Diệp Kiêu không sợ trúng độc à?” “Thể chất của Diệp đại thần đặc biệt, không giống người thường đâu!” “Nói nhảm, Diệp đại thần cũng là cổ sư đấy, sợ cái gì!” “Ô hô, thế là Diệp đại thần lộ tẩy rồi nhé!” Phòng livestream bàn tán xôn xao, đội khảo cổ cũng hoàn hồn, vội chạy đến bên cạnh Diệp Kiêu.

“Tiểu Diệp, cháu không sao chứ?

Vừa nãy thật may mà có cháu!” “Đúng thế Tiểu Diệp, nếu không có cậu, chúng tôi căn bản không thể đi đến bước này!” “May mà đi theo Tiểu Diệp, không thì chết lâu rồi.” Diệp Kiêu xua tay: “Chuyện nhỏ thôi ạ.” Giáo sư Chu lau mồ hôi lạnh, vẫn đầy thắc mắc: “Nhưng chuyện này rốt cuộc là sao?

Sao Kim Tuyến Cổ lại ở trong người họ?” “Cháu từng nói cổ sư dùng độc nuôi cổ, sau khi họ chết thì cổ cũng chết theo.

Kim Tuyến Cổ chắc cũng vậy chứ, sao nó còn sống đến tận bây giờ?” Giáo sư Chu hỏi đúng trọng tâm.

Giáo sư Phương cũng không hiểu: “Phải đó, vả lại cháu nói nó kịch độc, sao cháu lại dám dùng tay không bắt nó?” Khán giả cũng tò mò không kém.

Diệp Kiêu giải thích: “Thông thường cổ sư nuôi cổ để sai khiến chúng làm việc cho mình.

Cổ sư Nam Cương thần bí khó lường chính là nhờ điểm này." "Nhưng Kim Tuyến Cổ là loại đặc biệt.

Nó không có sợi dây liên kết với cổ sư, không chịu sự khống chế của họ.

Ngược lại, sau khi được nuôi lớn, việc đầu tiên nó làm là giết chết cổ sư để dùng cơ thể họ làm chất dinh dưỡng." Mọi người nghe xong không khỏi bàng hoàng.

"Đây chính là phản phệ trong truyền thuyết sao!" Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng vậy, sau khi ba cổ sư này nuôi thành Kim Tuyến Cổ, độc tố và huyết nhục trong cơ thể họ trở thành món mồi yêu thích của chúng." "Nói cách khác, ba cổ sư này đã bị hiến tế cho Kim Tuyến Cổ." "Nhìn vào bố cục xung quanh và tư thế xuất hiện của họ, có vẻ ba vị cổ sư này nuôi Kim Tuyến Cổ ở đây chính là để canh giữ lăng mộ Lý Nguyên Hạo." "Kim Tuyến Cổ thân hình nhỏ bé khó tìm, cứng như thép, có thể dễ dàng xuyên thủng gạch đá, đừng nói là nội tạng con người.

Nhiều hoàng đế thời cận đại trước khi xây lăng mộ đều bí mật tìm loại cổ sư này để nuôi Kim Tuyến Cổ bảo vệ hầm mộ." "Và rất nhiều kẻ trộm mộ gặp phải loại cổ trùng này cơ bản là chết mà không hiểu tại sao mình chết." Nghe đến đây mọi người càng thêm kinh ngạc, nhìn Diệp Kiêu trân trân.

Ánh mắt giáo sư Chu có chút kỳ quái.

Diệp Kiêu nhận ra, liền cười khổ: "Giáo sư Chu, ông đừng nhìn cháu như vậy..." "Ta biết rồi, chuyện này cũng là do tam thúc của cháu kể cho cháu nghe đúng không?

Ta hiểu mà, cháu không cần giải thích kỹ thế đâu." Giáo sư Chu trực tiếp ngắt lời, nói hộ phần sau khiến Diệp Kiêu vô cùng bất lực.

Giờ thì dù anh có nói gì, mọi người cũng mặc định anh là một thành viên của giới trộm mộ, thậm chí còn bảo anh là cổ sư. 'Vỏ bọc' của anh càng ngày càng nhiều lớp.

Diệp Kiêu bất lực lắc đầu, mọi người bật cười ha hả, khiến không khí căng thẳng trong mộ thất tạm thời dịu xuống.

Lúc này, nhìn đống đổ nát xung quanh và những con Kim Tuyến Cổ li ti dưới đất, ba con cổ trùng bị Diệp Kiêu tiêu diệt đã hoàn toàn biến mất dạng.

Diệp Kiêu trầm giọng: "Ba con Kim Tuyến Cổ này một khi ra khỏi cơ thể để tấn công, nếu không thành công sẽ chết ngay.

Tất nhiên rất ít kẻ trộm mộ chặn đứng được đòn tấn công này, vì kích thước chúng quá nhỏ, người thường khó mà phát hiện." Diệp Kiêu phát hiện được cũng nhờ vào trực giác và thị lực kinh người, nếu không cũng chẳng thể phản ứng nhanh đến thế.

Phòng livestream lại được một phen khen ngợi.

Diệp Kiêu không nghĩ ngợi nhiều mà tiếp tục quan sát.

Ba cổ sư đã tan thành xương trắng, Kim Tuyến Cổ cũng giải quyết xong, nhưng chuyện về con mẫu trùng (trùng chúa) thực sự khiến anh nghi hoặc.

Rốt cuộc Lý Nguyên Hạo đã dùng mẫu trùng đó để làm bao nhiêu việc?

Công khai là chiến tranh, còn bao nhiêu bí mật ẩn giấu nữa?

Bảo sao Cáp Bố thượng sư nhất định phải tìm bằng được mộ Lý Nguyên Hạo.

Hơn nữa, mục tiêu của lão có phải là con mẫu trùng hay không thì vẫn chưa biết được.

Lúc này giáo sư Chu hít một hơi sâu, cởi áo ngoài che lên hai thi thể vừa hy sinh.

Mọi người đứng mặc niệm, chờ quân đội đồn trú xuống đưa thi thể đi.

Họ phải tiếp tục thám hiểm.

Khán giả trong livestream cũng cảm thán không thôi, nghề nào cũng có rủi ro cao, nhưng khảo cổ thì khác, họ đang tiến về phía trước vì lịch sử nhân loại.

Do đó màn hình ngập tràn những đóa hoa trắng do cư dân mạng gửi tặng.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn mọi người, hít sâu một hơi nói: "Chúng ta tiếp tục lên đường thôi, nếu chậm trễ e rằng phía trước còn có biến cố." Nghe vậy mọi người có chút ngạc nhiên.

Diệp Kiêu trầm giọng: "Tôi đoán suốt chặng đường chúng ta đi qua, chỗ nào cũng bị cản trở, và việc đám lính đánh thuê trước đó xuất hiện tuyệt đối không phải ngẫu nhiên." "Tiểu Diệp, ý cậu là...?" "Ý tôi là nếu kẻ đó vẫn còn sống, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Chúng ta buộc phải chạy đua với thời gian để giải quyết mọi bí mật trong mộ thất trước hắn, có như vậy mới ngăn chặn được nhiều cổ vật bị thất lạc ra ngoài." Nghe Diệp Kiêu nói thế, giáo sư Chu thấy quả thực đúng như vậy.

Cả nhóm vừa rời đi thì nghe thấy phía sau lại phát ra tiếng động, lần này không chỉ có âm thanh mà còn kèm theo một mùi khó ngửi.

Mùi vị trong mộ thất vốn rất bình thường, nhưng mùi này lại khiến tất cả rúng động!

Đó là loại mùi gì?

Nó dường như đặc quánh mùi máu tanh, cái mùi máu mà ban nãy ở đại điện họ không hề cảm nhận thấy, giờ lại xộc thẳng vào mũi.

Khiến mọi người không khỏi hoang mang mất phương hướng, lần này lại là cái gì nữa đây?

"Không lẽ là huyết thi?" "Tôi đoán là không phải.

Làm gì có chuyện trùng hợp thế, vả lại trong cổ mộ này đến giờ vẫn chưa thấy cái quan tài nào ra hồn, xác chết đâu ra mà nhiều thế?" "Tôi đang nghĩ liệu đây có phải là ý đồ của Lý Nguyên Hạo không?" Mọi người đang suy đoán thì không biết lúc này có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào họ, ánh mắt đó toát lên vẻ hung ác và tàn nhẫn.

Diệp Kiêu cảm thấy có gì đó không ổn, thúc giục mọi người nhanh chóng tìm lối ra.

May mắn là ngay sau ba bộ hài cốt đó là một đạo thạch môn, sau khi mở ra mọi người lần lượt bước vào.

Cánh cửa đá ngăn cách toàn bộ mùi máu tanh.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, đây là một hầm mộ tùy táng, dưới chân lát đá cẩm thạch cực kỳ xa hoa.

Bình gốm, các loại vàng bạc ngọc khí bày la liệt.

Chứng kiến cảnh này, mọi người không khỏi trợn tròn mắt.

Những nguy hiểm trùng trùng trước đó khiến họ gần như không dám tin hầm mộ này lại toàn đồ tùy táng, hầu như không thấy sâu bọ rắn rết gì.

Ai nấy đều thở phào, vội vàng lôi máy ảnh ra chụp và kiểm kê.

Chính giữa là một cỗ quan tài.

Các giáo sư chia làm hai nhóm, một nhóm kiểm kê, một nhóm tiến thẳng tới trước quan tài.

Mọi người đi quanh quan tài bằng sắt một vòng, không thấy có điểm nào bất thường.

Chương 362

Nếu nói có điểm lạ thì chính là chất liệu của nó.

Không biết người được táng bên trong là ai mà lại chọn quan tài sắt.

Lúc này Trần Phong và Trương Như Long dẫn đầu tiến lên, lên đạn nhắm thẳng vào quan tài, hễ có biến là nã đạn ngay lập tức.

Giáo sư Chu trầm ngâm một lát rồi ra lệnh: "Mở quan tài." Miêu Phong bạo dạn đẩy nắp quan tài.

Quan tài sắt rất nặng, phải hợp lực ba người mới mở được.

Vừa mở ra, một mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng ra ngoài khiến họ lùi lại liên tục!

Đợi một lát sau, họ mới đeo khẩu trang rồi tiến lại gần.

Chỉ thấy bên trong toàn là máu, máu đỏ tươi ngập cả thi thể phao bên trong, da dẻ vẫn còn nguyên vẹn.

Nhưng ngay khoảnh khắc nắp quan tài mở ra, thi thể nhanh chóng teo tóp lại, biến thành một xác khô trước sự chứng kiến của mọi người.

Xác khô ngâm trong máu trông cực kỳ hung tợn, lớp da thịt màu đỏ bám chặt lấy xương, cả người gầy đến cực hạn, đôi mắt chỉ còn là hai lỗ hổng rỉ máu, nằm trong quan tài ngập máu, mang lại một cảm giác quái dị khôn tả.

Mọi người tuy sợ nhưng vẫn cùng lại gần, hướng ống kính về phía thi thể.

"Đây là ai?" "Chắc là tâm phúc hoặc phi tần của Lý Nguyên Hạo

chăng?

Nhìn quần áo khá hoa lệ, chắc là nữ thi.” “Tôi thấy cũng giống.

Ơ, cái gì đây?” Giáo sư Âu đột nhiên phát hiện trên đầu thi thể có thứ gì đó, ông dùng kẹp gắp thử, hóa ra là một miếng kim loại, vừa chạm vào đã gãy ngay.

Giáo sư Âu gắp vật đó ra cho mọi người xem, là vàng!

“Có vẻ là mũ miện của bà ta.” Chiếc mũ miện ngâm trong máu từ lâu đã mất đi hình dáng ban đầu.

Giáo sư Âu bạo dạn đưa kẹp vào lần nữa, muốn lấy toàn bộ mũ miện ra để quan sát kỹ hơn.

Đột nhiên trong vũng máu phát ra tiếng ‘ục ục’, nổi lên một cái bong bóng máu, khiến giáo sư Âu giật mình run tay rơi cả kẹp vào trong.

Mọi người dạt ra xa, khán giả trước màn hình cũng thót tim.

“Cái gì thế?” “Trong đó nổi bong bóng, không lẽ có người đang thở bên dưới?

Chẳng lẽ là cái xác đó?!” “Không thể nào!

Chúng ta vừa tận mắt thấy nó biến thành xác khô, giờ mà còn thở ra bong bóng được thì đúng là trá thi rồi!” “Trong máu chắc chắn có thứ gì đó, mọi người mau lùi lại!” “Trời ơi cái tim nhỏ bé của tôi chịu không nổi, cứ giật mình thon thót.” “Có ra ngoài được không?

Đất tam hợp cũng mở rồi, dùng máy móc đi chứ cứ mò mẫm thế này không biết còn gặp chuyện gì nữa!” Lúc này trong mộ thất, giáo sư Chu nhắc nhở: “Mọi người lùi lại!” Mọi người tản ra, các nhân viên đang kiểm kê cổ vật cũng vây lại, nhưng trong quan tài lại im lìm không động tĩnh gì.

Đợi vài phút xác nhận không có gì, mọi người lại vây quanh.

Giáo sư Âu đành lấy một cái kẹp khác, vừa định tiến tới thì lại nghe tiếng 'ục ục', một cái bong bóng máu nổi lên.

Lần này bong bóng to hơn, rõ ràng hơn.

Giáo sư Âu run tay, quay lại nhìn giáo sư Chu đang nhíu mày.

Xung quanh im phăng phắc, không ai nói câu nào, lần này thì ai cũng thấy rõ mồn một cái bong bóng máu đó, rốt cuộc là chuyện gì!

Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, hỏng rồi!

Giáo sư Âu còn chưa kịp rời đi thì từ trong vũng máu, một tàn ảnh đỏ rực vọt ra, lao thẳng về phía ông!

Chứng kiến cảnh này, ai nấy đều sững sờ kinh hãi, giáo sư Âu trợn trừng mắt nhìn cái bóng hung tợn vồ lấy mặt mình, chân nhũn ra.

Theo bản năng, ông rùng mình một cái, cái kẹp lại rơi vào vũng máu, rồi từ đó lại thêm một cái bóng nữa nhảy ra vồ lấy ông!

"Thôi xong, phen này xong thật rồi!" Khán giả nín thở lo lắng.

"Chạy mau đi!

Ôi trời đất ơi, cuống chết mất!" Giáo sư Âu lùi lại theo bản năng, nhưng vì quá căng thẳng nên hai chân vấp vào nhau, ngã đánh rầm xuống đất.

Hai cái bóng đã lao đến ngay trước mặt, giáo sư Âu sợ đến hồn phi phách tán, chỉ thấy một bóng người lướt qua cùng một tia hàn quang!

Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi vỏ, chém hai cái bóng đang tấn công giáo sư Âu làm đôi.

Lúc này mọi người thấy bóng dáng Diệp Kiêu thì thở phào nhẹ nhõm.

Giáo sư Âu cũng trút được gánh nặng, nuốt nước bọt mãi mới nói nên lời: "Tiểu Diệp, cảm ơn cháu." Giáo sư Âu vô cùng cảm kích, phòng livestream cũng rộn ràng những tràng pháo tay và bình luận khen ngợi.

"Mấu chốt vẫn phải dựa vào Diệp đại thần." "Diệp đại thần thành bảo vệ của cả đoàn rồi, lúc nào tin tưởng anh ấy cũng không sai." "Diệp đại thần chạy đôn chạy đáo vất vả quá." "Anh ấy có biết phân thân thuật không vậy, tốc độ vừa rồi nhanh kinh khủng!" "Diệp đại thần mà đi thi chạy trăm mét thì đến Tô thần cũng chưa chắc thắng nổi." "Cận chiến thì anh ấy vô đối rồi, chứ thi sức bền thì chưa chắc đâu." Phòng livestream bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu nhìn 'thủ phạm' dưới đất, khẽ nhướn mày.

Hóa ra là Thi Miết (Bọ hung xác chết)?

Mọi người cũng lại gần xem, thấy hai con Thi Miết dưới đất thì rùng mình.

"Sao trong quan tài lại có thứ này?

Tại sao lại là Thi Miết!" "Phải đó, Thi Miết mà cũng sống được ở đây sao?" Mọi người xôn xao, Diệp Kiêu thản nhiên giải thích: "Thi thể không phải vì gặp không khí mới biến thành xác khô đâu.

Mà là sau khi mở nắp quan tài, lũ Thi Miết bị kích động nên mới hút cạn máu thịt của thi thể." "Cái gì!

Tiểu Diệp, cháu có nhầm không?" Giáo sư Chu không tin nổi, chuyện này làm sao có thể!

Thi Miết ở trong quan tài mà lại không 'thưởng thức' thi thể sao?

Diệp Kiêu tiện tay nắm lấy nắp quan tài sắt, dùng lực lật ngược nó lại.

Một tiếng rầm lớn vang lên!

Nắp quan tài rơi xuống đất, mọi người ngẩn ngơ nhìn theo.

Diệp Kiêu chỉ vào mặt trong của nắp quan tài: "Mọi người nhìn xem đây là gì?" Mọi người nhìn lại thì thấy mặt trong nắp quan tài dày đặc những nốt đen lồi lõm.

"Đây là gì?" Miêu Phong định tiến tới xem thì bị Diệp Kiêu kéo lại: "Đó là Thi Miết.

Một khi chúng tỉnh dậy sẽ rơi xuống, vừa vặn lúc mở quan tài thì rơi vào trong, nên mới nhanh chóng hút cạn thi thể." Nghe Diệp Kiêu giải thích, mọi người mới vỡ lẽ, rồi lại nảy sinh thắc mắc khác.

"Nhưng tại sao lại đặt Thi Miết ở đây?" Diệp Kiêu nhíu mày: "Tôi đoán là để tấn công những kẻ trộm mộ.

Thời xưa khi kẻ trộm mộ mở quan tài sẽ lấy sạch đồ tùy táng, lũ Thi Miết này được đặt để ngăn chặn điều đó, không ngờ chúng lại hút cạn cả thi thể." "Nhưng thi thể này vốn được bảo quản rất tốt, thật đáng tiếc." Nghe vậy giáo sư Chu lắc đầu, đây cũng là điều ông không ngờ tới.

Còn về lũ Thi Miết, Trương Như Long theo lệ cũ lấy lựu đạn cháy ra đốt sạch.

Chương 363

Đối với thi thể, Diệp Kiêu dùng Hắc Kim Cổ Đao từ từ khều chiếc mũ miện ra.

Khi chiếc mũ miện lộ diện hoàn toàn, mọi người vây lại xem.

Lúc này giáo sư Chu trầm giọng nói: "Lý Nguyên Hạo sinh thời có bảy người vợ, mỗi người đều có kết cục khá thảm.

Có người bảo ông ta là một tên bạo chúa cặn bã, có người lại bảo ông ta vốn là hoàng đế, vợ nhiều cũng chẳng có gì lạ." Bây giờ mũ miện đã được lấy ra hoàn toàn, mọi người nhìn rõ mồn một.

Nó khác hẳn với kiểu mũ của Thành Cát Tư Hãn.

Chiếc mũ này làm bằng vàng ròng, nhìn cực kỳ tinh xảo.

Thân chính của mũ gồm phần vành và chóp, đều được làm từ những sợi chỉ vàng mảnh như sợi tóc.

Bên trên khảm đối xứng hàng chục viên đá quý lớn nhỏ, tổng thể trông như đám mây bay.

Còn có hai cây trâm vàng dùng để cố định khi đội.

Chỉ là qua thời gian dài, tóc đã mủn hết, đá quý ngâm trong máu cũng gần như mất sạch màu sắc ban đầu.

"Khởi Vân Quan!

Là Hoàng hậu Dã Lợi!" Giáo sư Chu thốt lên, ai nấy đều kinh ngạc!

Giáo sư Chu hồi tưởng lại: "Sử liệu Tây Hạ ghi chép, Hoàng hậu Dã Lợi là một trong những hoàng hậu của Lý Nguyên Hạo, lúc đầu rất được sủng ái." "Bà là vị hoàng hậu đầu tiên sau khi Lý Nguyên Hạo

xưng đế, vốn chỉ là thiếp thất, nhờ gia tộc phò tá mà lên ngôi hoàng hậu.

Khi đó thâm thụ sủng ái, nhưng cũng là một người tâm xà khẩu phật, ra tay độc ác." "Bà rất thích loại mũ Khởi Vân Quan tết bằng chỉ vàng này, có vẻ chính là chiếc mũ chúng ta đang thấy đây.

Nhưng về sau 'tre già măng mọc', cộng thêm việc nhà ngoại suy yếu, Hoàng hậu Dã Lợi lại hay ghen tuông.

Thái tử Ninh Lệnh Ca nhân lúc Lý Nguyên Hạo say rượu định làm loạn nên bị xử tử, Hoàng hậu Dã Lợi khi đó cũng chết rất thê thảm." Nghe giáo sư Chu kể, mọi người đã hiểu rõ ngọn ngành.

"Vậy thì không khó giải thích tại sao bà ta lại nằm trong quan tài sắt." "Bị xử tử mà vẫn được vào hoàng lăng đã là một ân huệ đặc biệt rồi." "Phụ nữ thật thảm, ghen tuông hại người mà!" "Xem ra Lý Nguyên Hạo cũng chẳng phải hạng tốt lành gì!" "Làm hoàng đế thì tay ai mà chẳng nhuốm máu muôn dân?" "Không ngờ đây lại là Hoàng hậu Dã Lợi lừng lẫy, nhưng còn vụ nước máu là sao?" "Đúng thế, nước máu đó là thế nào?" Diệp Kiêu nhìn cảnh tượng này với đôi mày nhíu chặt.

Suy nghĩ một lát, anh đại khái đã hiểu ra.

Miêu Phong hỏi: "Xem ra Lý Nguyên Hạo hận Hoàng hậu Dã Lợi lắm nhỉ!

Chết rồi còn ngâm trong máu, không sợ biến thành xác sống (thi biến) à?" "Chắc là yêu hận tình thù thôi!" Diệp Kiêu trầm giọng: "Đây là một biện pháp giữ xác, nhằm đảm bảo thi thể không bị thối rữa, nên mới ngâm trong máu.

Nếu không có lũ Thi Miết thì có lẽ thi thể này vẫn còn nguyên vẹn đến giờ." Nghe Diệp Kiêu giải thích, mọi người không khỏi kinh

ngạc, nhưng cũng phải bái phục trí óc kỳ quái của người Tây Hạ.

Trong việc sử dụng cổ độc Nam Cương, họ chơi quá điêu luyện, đúng là không thể coi thường.

Lúc này, ngoài chiếc mũ miện này ra, danh tính thi thể coi như đã xác định, xung quanh cũng không có gì đặc biệt, họ bắt đầu tìm lối vào khác.

Diệp Kiêu chợt nghĩ, nếu Hoàng hậu Dã Lợi táng ở đây thì chắc cũng gần mộ chính của Lý Nguyên Hạo rồi.

Nhưng Lý Nguyên Hạo có tận bảy bà vợ, nếu cứ đi hết bảy hầm mộ tùy táng thì chẳng biết khi nào mới tới mộ chính.

Với bản tính đa nghi tàn bạo, hắn chắc chắn sẽ đặt quan tài của mình gần với con mẫu trùng.

Dù sao hắn cũng tin rằng mẫu trùng có thể mang lại mọi phép thần thông, hắn có thể đối kháng với quân đội Thành Cát Tư Hãn mười năm không đổ chính là nhờ con mẫu trùng này.

Nhưng tại sao ở đây lại tuyệt nhiên không thấy dấu vết gì liên quan đến sâu bọ?

Mộ thất này vô cùng bình thường, không cổ trùng, không gì cả, bình thường đến mức khó tin.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có gì đó sai sai, dường như thiếu mất cái gì đó.

Lúc này nhóm giáo sư Chu cũng bắt đầu thu dọn.

Quan tài này chắc không chạm vào được nữa vì bên trong còn máu, muốn đưa đi cần máy móc hạng nặng, họ sẽ không đụng vào bất cứ thứ gì nữa.

Sau khi kiểm kê xong cổ vật, họ bắt đầu tiến về hầm mộ tiếp theo,

băng qua một đoạn đường hầm dài, lại đến hai hầm mộ tùy táng khác, cũng không có gì khác biệt, thậm chí còn không có quan tài.

Cũng là những hầm mộ tùy táng thông thường, đội khảo cổ bận rộn kiểm kê vàng bạc ngọc khí.

Diệp Kiêu luôn cảm thấy trong bóng tối có một ánh mắt đang dõi theo mình, anh lắc đầu quay lại nhìn quanh nhưng không thấy điều gì bất thường.

Lúc này giáo sư Âu đang thám thính góc hầm mộ, đột nhiên khựng lại rồi gọi Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, mau lại xem đây là cái gì?!

Đây chẳng phải là sinh vật mới sao!" Ba chữ 'sinh vật mới' của giáo sư Âu làm tim Diệp Kiêu hẫng một nhịp, không lẽ lại là cổ trùng gì đó nữa!

Anh vội bước tới, thấy giáo sư Âu dùng kẹp gắp một vật dưới đất lên: "Cậu nhìn xem." Diệp Kiêu lập tức trợn tròn mắt.

Giáo sư Âu nhướng mày: "Đừng gấp, cái này không phải rắn cạp nong đâu." Trên kẹp là một lớp vỏ trong suốt dài khoảng nửa mét, có rất nhiều chân, chắc chắn không phải rắn.

Giáo sư Âu rọi đèn vào vật thể đó, khi nhìn rõ hoàn toàn, mắt ông trợn ngược: "Đây là rết!" Ông sợ hãi vứt ngay xuống đất, nhảy dựng lên nấp sau lưng Diệp Kiêu, chỉ vào lớp da rết đó mà buồn nôn.

Da rết, cái lớp vỏ lột ra này dài thật đấy, dài bằng cả cánh tay, nếu con rết này bò ra thì có mà nhảy dựng lên hết.

Khán giả xem trực tiếp cũng kinh hồn bạt vía.

"Thôi rồi, cái gì thế này?" "Thứ này gọi là rết á?

Chắc là rết tu luyện thành tinh rồi!" "Chạy mau đi, hầm mộ này cái gì cũng có, đến cả thứ này cũng xuất hiện!" "Biến dị rồi chắc luôn!"

Nhìn thấy thứ này, Diệp Kiêu lập tức hô: "Mau rút lui!" Tiếng hét của anh khiến mọi người chưa hiểu chuyện gì, nhưng khi thấy giáo sư Âu chỉ vào lớp vỏ rết dưới đất, họ lập tức hoảng loạn tháo chạy khỏi đường hầm.

Chỉ tiếc là vừa ra ngoài đã nghe thấy tiếng động phía sau.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, cái cảm giác bị theo dõi lại ập đến.

Giáo sư Chu thở dài: "Vừa thoát khỏi Thất Giác Lan Độc Cổ và kiến hành quân, không ngờ lại gặp rết.

Con rết to thế này nếu xuất hiện ở đây, chúng ta tuyệt đối không thoát nổi!" "Đúng thế, cổ trùng nhỏ nhỏ còn dùng lửa đốt được, chứ rết to thế này mà kéo đàn kéo lũ bò tới chắc tôi 'đăng xuất' tại chỗ luôn!" Đội khảo cổ ai nấy đều hãi hùng, vội vàng chuẩn bị vũ khí tùy thân.

Hai đội của Trần Phong và Trương Như Long dàn hàng bảo vệ họ ở giữa, sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

Diệp Kiêu trầm giọng: "Mọi người mau đi, tìm hầm mộ tiếp theo, cố gắng đốt hết những thứ có thể đốt, tuyệt đối không được bỏ sót ngóc ngách nào!" Đường hầm hẹp, nếu xảy ra chuyện gì ở đây, Diệp Kiêu sợ không kịp ngăn chặn.

Vì thế anh chỉ có thể bảo họ thắp sáng đường hầm, hễ có gì bất thường là phát hiện được ngay.

Mọi người nơm nớp lo sợ làm theo lời Diệp Kiêu.

Cư dân mạng cũng bắt đầu lo lắng.

"Toang rồi, đám rết này mà xuất hiện thì đội khảo cổ chắc đi cả nút mất!" "Sao lắm thứ quái đản thế không biết?" "Bọn rết này ăn cái gì mà to thế!" "Hì, thứ này mà để mấy ông thầy đông y thấy chắc đòi mang về ngâm rượu hết!" "Xì, lầu trên gan to đấy, thứ độc thế này mà

đòi ngâm rượu không sợ chết à!" Diệp Kiêu biết lớp vỏ rết lột ra chắc chắn không chỉ có một cái, và cũng không biết chúng lột từ bao giờ.

Có lẽ con rết thật họ sắp gặp còn to hơn cả lớp vỏ kia, thế thì gay go.

Đường hầm dài hơn hai trăm mét, đi mãi mà không thấy điểm dừng.

Chương 364

Lòng người hoang mang, ai nấy đều sợ hãi không dám ho he một lời.

Tiếng bước chân vội vã mà hỗn loạn vang vọng trong hầm mộ yên tĩnh.

Những ngọn đèn trường minh khảm trên tường hai bên càng tạo nên một áp lực vô hình.

Những bóng người kéo dài trên vách tường trông thật rợn người.

Mọi người căng thẳng tột độ, sợ lũ rết đột ngột lao ra từ bất cứ đâu!

Nhóm giáo sư Chu cũng run bần bật.

Thấy đường hầm đã đi đến cuối mà không còn lối đi, ai nấy đều phát khiếp.

Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng: "Mọi người mau tìm xem có cơ quan gì không." Mộ thất thường thông nhau, đi hết hai trăm mét có thể lại là một thế giới khác.

Nghe lệnh, mọi người bắt đầu tìm kiếm.

Miêu Phong thở dài: "Bao giờ mới hết đây!" Anh ta dựa vào tường, bỗng nhiên cả người sụp xuống, bức tường xoay một cái đưa anh ta ra phía sau, mất hút trong tích tắc!

Những người xung quanh thấy cảnh đó thì giật nảy mình!

Khán giả cũng đơ luôn.

"Mật đạo kìa!

Mau đi theo Miêu Phong!" "Đúng là thánh may mắn, đang tìm cơ

quan thì cơ quan tự tìm tới!" "Trời ơi, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, đỉnh thật!" Đội khảo cổ vội đập vào vách tường, gọi lớn: "Miêu Phong!

Miêu Phong, em không sao chứ?

Ra đây đi!" Bên trong hoàn toàn im lặng khiến ai nấy đều lo lắng, không lẽ xảy ra chuyện rồi?

Nơi này quá quái dị, nếu lại có chuyện thì biết ăn nói làm sao?

Đi khảo cổ, đặc biệt là kiểu khảo cổ không đảm bảo được an toàn thế này, nếu thương vong quá nhiều thì sau này chẳng còn cơ hội nào nữa.

Ngay khi giáo sư Chu đang lo lắng cho Miêu Phong, vách tường lại đột ngột xoay lại, Miêu Phong hiện ra với gương mặt cắt không còn giọt máu.

Thấy vậy mọi người vội hỏi: "Rốt cuộc là sao?

Miêu Phong, em bị làm sao thế?" Miêu Phong thấy họ mới hoàn hồn: "Trong, trong đó có, có nhiều, nhiều đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào em, mau chạy đi!" Miêu Phong run rẩy.

Nghe anh nói vậy, mọi người đều tránh xa bức tường đó.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nhiều đôi mắt sao?

Phải rồi!

Trước khi phát hiện ra da rết anh đã cảm thấy không ổn, dường như đúng là có ánh mắt đang theo dõi, chẳng lẽ...

Diệp Kiêu quyết định ngay: "Xem xung quanh còn hầm mộ nào khác không!" Lúc này mọi người dạt ra xa bức tường kia.

Cuối đường hầm trên vách đá có khắc biểu tượng đầu sói, chắc đây là một hầm mộ.

Mọi người mò mẫm trên vách tường, rồi Miêu Phong lấy hết can đảm ấn vào mắt con sói, đột nhiên cửa đá mở ra từ dưới lên trên.

Thấy đây là một hầm mộ tùy táng, mọi người mới yên tâm bước vào.

Diệp Kiêu đi cuối cùng, Miêu Phong quay lại nhìn anh: "Anh Diệp mau vào đi!" Anh ta vẫn chưa hết sợ, nhìn về hướng cơ quan lúc nãy mà mặt mày trắng bệch.

Diệp Kiêu gật đầu bước vào, ánh mắt vẫn dừng lại ở cơ quan bên cạnh.

Nếu mấy đôi mắt đó đúng là của lũ rết, anh sẽ không tự rước họa vào thân.

Nhưng đang lúc suy nghĩ, Miêu Phong đã kéo anh vào: "Đừng nghĩ nữa, anh mà định vào đó một mình thì thôi đi, mấy đôi mắt nãy làm em sợ chết khiếp rồi, chúng ta đừng chủ động trêu chọc chúng." Không kịp phân bua, Miêu Phong lôi tuột Diệp Kiêu vào trong.

Một lát sau, mọi người nhìn hầm mộ tùy táng trước mặt mà không khỏi trầm trồ, cái này hoàn toàn khác hẳn.

Nếu nói Hoàng hậu Dã Lợi trước đó được táng vào hoàng lăng đã là ân huệ, thì chủ nhân hầm mộ này mới đúng là được sủng ái tột bậc.

Vàng son lộng lẫy, đồ tùy táng toàn bằng vàng.

Quan quách bằng gỗ Kim tơ nam mộc cực lớn, lối dẫn tới quan tài cũng khảm vàng ròng.

Cái tay này chắc là khuân hết vàng của cả nước Tây Hạ về đây rồi, cả hầm mộ chạm trổ tinh xảo, vàng bạc chói lóa, ai không biết chắc tưởng đây là mộ chính của Lý Nguyên Hạo.

Mọi người phấn khích chạy tới, nhóm giáo sư Chu vây quanh quan

quách gỗ Kim tơ nam mộc, lôi kính lúp ra nghiên cứu kỹ lưỡng.

Cư dân mạng cũng choáng ngợp.

“Gỗ Kim tơ nam mộc so với quan tài sắt, đúng là một trời một vực, tội nghiệp Hoàng hậu Dã Lợi quá.” “Lương tháng ba triệu mà đi thương hại hoàng hậu, xì!” “Lầu trên nói thế là sai rồi, ít nhất chết rồi còn được đối xử thế này, chủ nhân quan tài này lúc sống chắc không tầm thường đâu!” “Tôi chỉ muốn biết đây lại là bà hoàng hậu nào, chẳng phải bảo Lý Nguyên Hạo có mấy bà vợ cơ mà?” “Ai đó giải thích đi!

Diệp đại thần đâu rồi?” “Diệp đại thần: Suốt ngày chỉ biết lảm nhảm, phiền chết đi được!” Lúc này mọi người đều dán mắt vào quan tài.

Giáo sư Chu nhìn quanh một lượt, xác định không có gì mới trầm giọng nói: “Mở quan tài.” Miêu Phong và Mục Lực liếc nhìn nhau, hai người hợp lực đẩy nắp quan tài gỗ Kim tơ nam mộc ra.

Mọi người cẩn thận tiến lên, khi thấy thi thể bên trong thì thở phào.

May quá, mọi thứ đều bình thường.

Nhìn trang phục có vẻ là nam giới, nhưng lại mặc Hán phục, quan phục màu xanh, áo dài tay rộng, đầu đội mũ bình giác phốc đầu, may mà gặp ánh sáng không bị phong hóa.

Nhưng danh tính người này?

Ai nấy đều sửng sốt.

“Sao lại có người mặc Hán phục ở đây?

Chẳng phải là mộ Tây Hạ sao?” “Có khi nào đi nhầm chỗ không?” “Không đâu, Lương Thái hậu ở ngay trên kia, cả Hoàng hậu Dã Lợi

nữa, sao nhầm được!" "Thế thì giải thích sao đây?" Danh tính thi thể này khiến tất cả tò mò.

Khán giả cũng ngơ ngác.

"Đúng là cạn lời, xem nửa ngày hóa ra là 'đầu ngô mình sở' à?" "Hơi lú rồi đấy, chẳng phải bảo Tây Hạ với Đại Tống là tử thù sao, Lý Nguyên Hạo bị mất trí nhớ à?" "Sách cổ cũng không thấy nói có vị đại quan nào được Lý Nguyên Hạo kính trọng thế này?" "Đúng là vô lý hết sức!" Bàn tán xôn xao, Miêu Phong kêu lên: "Nhìn cách ăn mặc này, tôi đoán người này lúc sống chắc chắn là quý tộc!" Nghe Miêu Phong nói, giáo sư Chu nhíu mày nhìn quanh rồi gật đầu: "Lần này em đoán đúng rồi đấy." Chẳng lẽ đã xác định được danh tính?

Giáo sư Âu nói: "Truyền thuyết kể rằng bên cạnh Lý Nguyên Hạo có một vị quân sư tài ba, chuyên hiến kế đối kháng với quân Tống suốt nhiều năm, và nhiều quốc sách của Tây Hạ khi đó đều chịu ảnh hưởng của vị quân sư này." Diệp Kiêu sực nhớ ra: "Đây chắc là Trương Nguyên." Giáo sư Chu gật đầu: "Đúng, chính là Trương Nguyên.

Trương Nguyên có tầm ảnh hưởng rất lớn trong triều đình Tây Hạ.

Ông ta vốn là người Hán, sinh ra ở Thiểm Tây ngày nay, là một người Thăng Long chính gốc.

Nhưng vì bất mãn, thi cử bị đánh trượt nên mới cùng bạn bè bỏ sang Tây Hạ." "Lúc bấy giờ nhiều quốc sách của Tây Hạ đều do ông ta hiến kế và Lý Nguyên Hạo chuẩn y.

Chương 365

Tuy nhiên về sau vì bệnh qua đời nên ông ta cũng dần chìm vào cát bụi lịch sử, không ngờ lại được táng ở đây." "Sao có thể khẳng định là ông ta?" Giáo sư Phương đứng bên cạnh hỏi.

Ông nghiên cứu côn trùng nên không chú ý lắm đến lịch sử Tây Hạ, danh tính của Trương Nguyên e là chưa thể xác định hoàn toàn.

Mọi người nghe vậy cũng gật đầu tán thành.

"Phải đó, chỉ nhìn quan tài và quần áo mà đã xác định được là Trương Nguyên sao?" "Chỉ vì ông ta là người Tống mà khi chết vẫn mặc quan phục nhà Tống à?" Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao chỉ vào một miếng ngọc bội ở giữa thắt áo, lấy ra cho họ xem, trên đó khắc hai chữ 'Lôi Phục'.

"Trương Nguyên, tự Lôi Phục, đây chính là vật biểu trưng cho thân phận của ông ta." Xác định được thân phận, mọi người xôn xao.

"Đường đường là người Hán mà lại phản bội nhà Tống, theo Tây Hạ, đúng là kẻ phản quốc thứ thiệt!" "Cũng không trách ông ta được.

Nói đi cũng phải nói lại, nhà Tống thi mãi không cho đỗ, ruồng bỏ nhân tài thì ông ta mới bỏ đi chứ!" "Phải đó, học bao năm không được trọng dụng, nhà Tống không biết dùng người để Lý Nguyên Hạo hốt được viên ngọc quý, chẳng trách ai được." "Nhưng Lý Nguyên Hạo đối đãi với ông ta tốt thật, đường đường là quân sư mà đám tang còn hoành tráng hơn cả hoàng hậu!" "Chuyện này không thể so sánh được, Hoàng hậu Dã Lợi cũng là do tự chuốc lấy thôi." "Nhân tài đúng là nhân tài, đãi ngộ cho nhân tài cấp cao đúng là không phải dạng vừa.

Nghĩ mà xem, giờ nhân tài cấp cao đi đâu chẳng được cấp nhà cấp xe cấp tiền, giải quyết cả công việc cho người thân, huống hồ ông ta

chết rồi được táng ở đây cũng không có gì lạ." Nghe vậy mọi người đều yên tâm.

Đã là quan tài của Trương Nguyên thì chắc không có gì đáng ngại, Lý Nguyên Hạo chắc không đến mức biến thái tới nỗi đặt bẫy cổ trùng trong quan tài của ông ta.

Mọi người nhìn qua, trong quan tài quả thực không có gì ngoài sự xa hoa, không có thứ gì khác nên thở phào nhẹ nhõm.

Miêu Phong cười nói: "Không ngờ Lý Nguyên Hạo lại tốt với Trương Nguyên thế, quy cách hạ táng còn cao hơn cả hoàng hậu, ai không biết lại tưởng đây là người tình của ông ta ấy chứ!" Câu nói làm mọi người bật cười.

"Biết đâu Lý Nguyên Hạo lại thích kiểu đó." "Nói bậy, Lý Nguyên Hạo không có sở thích nam phong đâu.

Tuy sinh ra ở Thăng Long, chịu ảnh hưởng lớn từ văn hóa Thăng Long, trang phục này nọ cũng theo kiểu đó, nhưng tuyệt đối không có ý kia." Giáo sư Chu nghiêm túc đính chính thông tin, mọi người cũng cười nói vui vẻ, tạm thời xua đi nỗi ám ảnh về lũ rết.

Dù sao khi chưa tận mắt thấy thì cũng không ai dám nói gì nhiều, mọi người bắt đầu bắt tay vào kiểm kê.

Chứng kiến cảnh này, Diệp Kiêu đưa mắt nhìn quanh, chỉ cần lũ rết không tới thì chuyện gì cũng dễ nói.

Khán giả cũng chăm chú theo dõi.

Một lúc sau, khi đồ đạc đã được thu dọn xong, mọi người đứng dậy chuẩn bị tìm lối vào hầm mộ tiếp theo.

Lúc này Miêu Phong hỏi: "Chúng ta cẩn thận tí, anh bảo lũ rết đó liệu có đang rình rập chúng ta ở đâu đó không?" Vừa dứt lời, thấy Diệp Kiêu nhíu chặt mày, trừng mắt nhìn mình, Miêu Phong giật thót

mình!

“Anh Diệp, anh nhìn em thế làm gì?” Chưa kịp nói dứt câu, Diệp Kiêu đã lao tới lôi tuột anh ta lại!

Giây tiếp theo, một giọt chất lỏng không tên rơi xuống, Miêu Phong ngơ ngác.

“Anh Diệp, sao vậy?” “Mau rút ra ngoài!” Diệp Kiêu hét lớn, mọi người dù đang ngơ ngác nhưng phản xạ cực nhanh, lập tức tháo chạy.

Ống kính máy quay vô tình lướt qua, thấy trên đỉnh hầm mộ có một đôi mắt màu đỏ rực.

Cư dân mạng lập tức sợ đứng hình.

“Vãi, cái thứ gì thế kia!” “Đừng bảo tôi đó lại là quái vật gì nữa nhé, lũ Chu Hoàng không phải đi hết rồi sao?” “Mắt đó hả?

Sao mà to thế?

Run cầm cập luôn!” “Khám mộ kiểu này đúng là mạng treo đầu sợi tóc!

Có quay lại đường cũ được không?” “Đây không phải khám mộ, đây là hành trình khám phá sinh vật mới thì có.” “Lại là cổ trùng thôi, quen rồi!” Mọi người hoảng loạn tháo chạy về phía đường hầm.

Lúc này Miêu Phong đã thực sự sợ hãi, run như cầy sấy không dám nhúc nhích.

“Anh Diệp, giờ chúng ta phải làm sao?” Trong đường hầm cũng không an toàn, Miêu Phong nhớ lại lúc nãy mình vô tình lọt vào hầm mộ kia, trong đó có rất nhiều đôi mắt đỏ.

Cặp mắt to tướng lúc nãy nhìn chằm chằm khiến anh ta cảm giác như sắp bị nuốt chửng.

Dù đã rút về đường hầm nhưng vẫn thấy bất an.

Họ đã phải trải qua Thất Giác Lan Độc Cổ và kiến hành quân mới tới được đây.

Nếu lại bị tấn công lần nữa chắc cả đoàn đi tong mất, ai nấy đều kinh hoàng nhìn Diệp Kiêu.

Giáo sư Chu hỏi: "Tiểu Diệp, cháu có cách nào hay không?

Chúng ta không thể ngồi chờ chết được, trước có truy binh sau có hổ sói, nếu không rút ra được thì biết tính sao!" "Hơn nữa trong hầm mộ nhiều đồ thế này, e là khó mà rút lui an toàn được, ôi!

Nếu có thể thì phải bảo vệ cổ vật là trên hết!" Giáo sư Chu giờ vẫn đau đáu về cổ vật, đây đều là bảo vật quốc gia, nếu mất đi thì tiếc lắm.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nhìn qua đám người thấy vách đá trước mặt, phía bên trái có nhiều vật thể lạ hơn.

Cánh cửa trước mặt tuy có đôi mắt đỏ nhưng trông có vẻ dễ đối phó hơn.

"Giờ muốn rút ra e là không kịp nữa rồi.

Ở nơi lạ lẫm này cổ trùng gì cũng có, tốt nhất là nên rút về tòa đại điện có con mẫu trùng." Mọi người nghe vậy đều sửng sốt.

"Nếu rút về mà lại gặp Thất Giác Lan Độc Cổ thì sao?" "Đằng nào cũng chết, thôi kệ, đánh cược một phen vậy!" Ngay khi mọi người hạ quyết tâm rút về đại điện cũ, đột nhiên từ phía cơ quan bên cạnh phát ra tiếng 'sột soạt'.

Miêu Phong lập tức căng thẳng, cảm thấy da đầu tê dại, khán giả cũng vậy.

"Thôi xong, lại cái thứ gì đang tới nữa kìa!" "Nhiều sâu bọ quá, cứ như thiên quân vạn mã ấy, tôi sợ nhất là rết!" "Thứ đó mà bò ra chắc

tôi ‘đi’ luôn tại chỗ!” “Tôi không dám xem nữa đâu, có thoát ra được không?

Sao chẳng thấy lối thoát nào thế này!” Cư dân mạng hoàng hồn, đội khảo cổ cũng vậy.

Với họ, nếu phải chết thì cũng chọn cách khác chứ tuyệt đối không muốn bị rết giết.

Nhưng nhìn tình hình này dường như không còn lựa chọn nào khác, mọi người lùi dần lại.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao chắn trước mặt họ, nếu lũ kia dám xông tới thì hiện tại chỉ có anh mới cản nổi.

Lúc này mọi người dồn hết hy vọng vào Diệp Kiêu, Trần Phong và đồng đội đã lên đạn sẵn sàng chiến đấu.

Giáo sư Chu quyết đoán ra lệnh: “Những người còn lại lùi hết ra sau, đừng làm vướng chân Tiểu Diệp.

Chúng ta cố giữ được mạng ai thì hay mạng đó, các em mau tìm hầm mộ khác đi, nếu thấy lối ra thì chạy thẳng ra ngoài liên lạc với quân đội, đừng quay lại đây nữa!” Nghe giáo sư Chu nói thế, ai nấy đều ngỡ ngàng nhìn vị giáo sư già đang đứng chắn ở hàng đầu, mắt ai cũng đỏ hoe!

Giáo sư Chu quát lớn: “Các người đừng quản tôi, các người đi trước đi, đừng để cổ vật rơi vào tay kẻ khác!” Nghe giáo sư Chu nói vậy, mọi người đều không đành lòng, dù sao ông cũng đã cao tuổi, để ông lại đây thật không phải.

Miêu Phong, Mục Lực và những người khác đều ở lại.

Về phần đội khảo cổ và đội thám hiểm, nghe thấy giáo sư Chu nói thế, họ cũng chọn ở lại.

Dù thế nào đi nữa, họ phải cùng nhau đối mặt.

Nhìn thấy cảnh này, giáo sư Chu thở dài một tiếng: “Mọi người làm thế này là vì cái gì chứ!

Tất cả ở lại đây thì chỉ có con đường chết thôi!” Giáo sư Âu trầm giọng nói: “Giáo sư Chu đừng nói nữa, chúng ta muốn ở thì cùng nhau ở lại.

Chương 366

Nếu đội khảo cổ thực sự phải bỏ mạng tại đây, chúng ta cũng chấp nhận!" Nghe họ nói vậy, giáo sư Chu thở dài, cũng không biết nên nói gì thêm.

Diệp Kiêu trong lòng thầm tính toán, đôi mắt đỏ kia trông có vẻ không quá khó đối phó, so với nó thì đám sâu bọ này còn khó nhằn hơn.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu không chút do dự đẩy thạch bích đi vào.

Cửa đá kêu khanh khách một tiếng rồi đóng lại, mọi người đều ngẩn ngơ.

"Tiểu Diệp chạy rồi sao?" "Thế này là ý gì?" Trước màn hình, cư dân mạng cũng ngớ người.

"Đạo diễn Diệp chuồn rồi à?" "Vãi thật, vừa rồi dáng người Diệp Kiêu lóe lên một cái là vào thẳng luôn!" "Thao tác này của Diệp Kiêu tôi nhìn không hiểu rồi, các người mau đuổi theo đi chứ!" "Đúng thế, còn đứng đó nói gì nữa, bên ngoài có tiếng động lạ kìa, mau vào đi thôi!" Nhìn thấy tiếng xì xào càng lúc càng gần, cửa gian mộ thất kia nhanh chóng mở ra, lũ rết dày đặc bò ra ngoài!

"Chạy mau!" Không biết ai đã hét lên một tiếng, chỉ thấy mọi người vội vàng mở cửa thạch bích, giáo sư Chu và mọi người đều lao vào trong.

Ai nấy đều hoảng loạn tột độ!

Vào trong gian mộ vừa rồi, còn chưa kịp thở dốc, họ đã thấy Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao đứng đó.

Trước mặt anh là một con rết khổng lồ dài hơn mười mét, đang

ngẩng cao đầu, nhắm thẳng vào Diệp Kiêu mà lao xuống!

"A!!!" Mọi người không kìm được hét lên, bình luận trên màn hình dày đặc như mưa!

"A a a rết khổng lồ kìa!" "Đây không phải là kỹ xảo đấy chứ?" "Sao lại có thứ quái quỷ này tồn tại được!" "Gian mộ này tởm quá đi mất!" Con rết khổng lồ toàn thân đen kịt, chỉ có phần đầu là màu đỏ, loại rết này trong dân gian vốn có cực độc, huống chi là thể hình to lớn như vậy.

Đuôi của nó phân nhánh hình lông vũ, màu sắc sặc sỡ, đó là gai đuôi và cũng có độc tính cực mạnh.

Không ai biết nó lớn lên như thế nào, nhưng chắc chắn là không thể chạm vào, chạm vào là chết.

Con rết khổng lồ này có miệng sắc nhọn, thân nhiều chân, giữa các chân có móc câu, quét qua sàn nhà để lại một vệt xước dài, phiến đá xanh dát vàng cũng bị nó cào nát, nếu quẹt vào người thì hậu quả thật không dám tưởng tượng!

Lúc này Diệp Kiêu ngẩng đầu, Hắc Kim Cổ Đao vung lên hai cái, trực tiếp chém đứt một đôi chân của nó.

Những cái chân bị rơi xuống cứng ngắc vô cùng, con rết khổng lồ đau đớn vội vàng bám vào cột trụ leo lên trên, gầm rú một tiếng.

Đột nhiên từ các khe hở tứ phía chui ra vô số rết nhỏ.

Cảnh tượng khiến người ta kinh hoàng bạt vía!

Giáo sư Chu cảm thấy da đầu tê dại, Trần Phong và những người khác xông lên nổ súng liên hồi, bắn xác rết bay tứ tung, Miêu Phong sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Giáo sư Phương hét lớn: "Đây không phải rết bình thường, đây là

rết khổng lồ Galapagos!" Giáo sư Chu hét lên: "Đừng quan tâm nó là cái gì nữa, dù sao cũng là rết cực độc, biết tên thì đã sao, chúng ta vẫn không đối phó nổi đâu, mau lấy lửa ra đốt, dùng hỏa công!" Nhìn thấy đạn bắn ra dày đặc nhưng vẫn không có tác dụng, rết bò lên ngày càng nhiều.

Đen kịt một mảng khiến người ta ghê rợn.

Thấy cảnh này, nhóm Miêu Phong không dám lơ là, vội vàng lấy đạn cháy ra.

Đạn cháy của ngần ấy người cộng lại cũng chỉ có mười mấy quả, sau khi bắn hết ra, quả nhiên lửa bốc lên, ép lũ rết phải lùi lại.

Nhưng đợi đến khi lửa tắt, lũ rết dày đặc lại một lần nữa ập tới, lúc này đạn dược cũng cạn dần, mà mọi người thì căng thẳng không thôi, vì phía sau còn có con rết khổng lồ kia!

Con rết khổng lồ bám vào cột trụ điên cuồng di chuyển trên trần mộ, thỉnh thoảng lại lao xuống khiến mọi người sợ hãi la hét không ngừng.

Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, bình tĩnh tìm kiếm cơ hội, mỗi lần ra đòn đều trúng đích, một đao hạ xuống là một cái chân rết rụng đi.

Nhưng rết có trăm chân, phải chém đến bao giờ?

Trong phòng phát trực tiếp, mọi người đều xuýt xoa.

"Diệp đạo đang tung chiêu cuối à?

Thế này thì mệt chết mất thôi!" "Mất nửa số chân rồi, tôi thấy Diệp đạo cũng đuối lắm rồi đấy!" "Khó xơi thế này, hay là bỏ đi Diệp đạo ơi!" "Đừng đùa nữa, các người mau tìm lối ra đi, ở đây mãi không ổn đâu!" "Nhanh lên đi, lát nữa Diệp đạo mà ngã xuống thì đám rết này ăn thịt các người không bõ dính răng đâu!" Lúc này Diệp Kiêu

cũng không quản được nhiều, từ trong ngực lấy ra miếng Văn Hương Ngọc ném cho giáo sư Chu.

Văn Hương Ngọc vừa xuất hiện, lũ rết liền rút lui, dường như rất sợ hãi thứ này.

Giáo sư Chu bấy giờ mới phản ứng lại, nhưng khoảnh khắc tiếp theo con rết khổng lồ đã ở ngay phía trên, nó lao xuống định đâm vào họ.

Mọi người kinh hãi vội vàng lùi lại.

Diệp Kiêu cau mày, nếu không nhanh chóng giải quyết thì tiêu đời mất.

Thân hình con rết này cứng như thép, dù anh có Hắc Kim Cổ Đao cũng chưa chắc một đao là giải quyết xong.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu sử dụng Hoàng Kim Đồng.

Cái hệ thống chết tiệt này, chẳng phải nói hoàn thành nhiệm vụ có phần thưởng sao, đến giờ vẫn chưa tính là hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn à?

Cái hệ thống này đúng là ngày càng keo kiệt!

Hoàng Kim Đồng vừa xuất hiện, Diệp Kiêu nhanh chóng quét qua, muốn tìm xem tử huyệt của con rết khổng lồ nằm ở đâu để có thể tung một đòn chí mạng.

Lúc này con rết khổng lồ lao xuống, mọi người vội lùi lại, tất cả vây quanh Diệp Kiêu, mà cửa thạch thất cũng đã bị chặn lại.

Hai bên đối đầu gay gắt, con rết khổng lồ hiện rõ dưới ánh đèn pin.

Thân nó màu đen thẫm, tuy thể hình to lớn nhưng nó cũng sợ Hắc Kim Cổ Đao trong tay Diệp Kiêu.

Lúc này đám rết đều tụ tập lại một chỗ, bò ngoằn ngoèo khắp nơi, thỉnh thoảng lại rơi xuống khiến mọi người hét lên không dứt.

Một chân giẫm xuống, dịch đen văng tung tóe, mọi người thấy vậy không khỏi hoảng loạn.

Nếu không ra ngoài ngay, hậu quả sẽ khôn lường, rết ngày càng nhiều, phủ kín cả gian mộ.

Mọi người đều lùi lại bên cạnh Diệp Kiêu.

Nhưng anh chỉ có mỗi một thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Rết thì nhiều như vậy, chém sao cho hết, phải làm sao bây giờ?

Trong mắt con rết khổng lồ hiện lên một tia hung ác, Diệp Kiêu không khỏi chùng lòng.

Không ngờ con rết này lại có ánh mắt như vậy, chẳng lẽ nó đã có linh trí?

Chắc cũng phải sống được trăm năm rồi, nó ở trong mộ còn lâu hơn cả anh.

Nghĩ vậy, Diệp Kiêu nhìn từ đầu đến cuối, Hoàng Kim Đồng dừng lại ở phần đuôi phân nhánh hình lông vũ của nó.

Hóa ra là ở đây.

Diệp Kiêu mỉm cười, khoảnh khắc tiếp theo thân hình anh đột ngột lóe lên, khán giả trên màn hình đều ngẩn ngơ.

“Vãi, chuyện gì thế này?

Chương 367

Diệp đạo biến mất rồi!" "Biến mất giữa hư không, Diệp đạo còn biết tàng hình sao!" "Đây chắc chắn là kỹ xảo rồi!

Tôi nghi ngờ đây là đang quay phim!" "Anh quay phim kia làm cảnh à, mau đuổi theo đi chứ!" Anh quay phim run cầm cập, anh ta làm sao theo kịp được, chân đã bủn rủn hết cả rồi.

Bây giờ gắng gượng vác máy quay đi theo đã là giỏi lắm rồi, sao có thể yêu cầu anh ta chạy lên phía trước dẫn đầu được?

Anh quay phim cắn răng lao lên.

Lúc này mọi người mới thấy Diệp Kiêu xuất hiện ở phía sau đuôi con rết, ngay khi nó đang há miệng định cắn giáo sư Chu, Diệp Kiêu vung đao ngang một cái!

Hắc Kim Cổ Đao chém xuống cái rụp, chỉ thấy phần gai đuôi ngũ sắc sặc sỡ bị đứt mất một cái, con rết khổng lồ đau đớn lập tức quay đầu lại cắn xé điên cuồng!

Bất kể đối phương là ai, Diệp Kiêu trực tiếp đối diện, một đao chém xuống khiến nửa bên xúc tu của nó rụng rời.

Lần này nó thực sự nổi điên.

Đàn rết nhanh chóng ùa về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu hét lớn: "Mau tìm gian mộ tiếp theo!" Cửa thạch thất lộ ra, mọi người đều phản ứng lại.

Miêu Phong nhanh trí nhất, vừa ra khỏi thạch thất đã lao về phía ổ rết lúc nãy.

Cánh cửa cơ quan kia đã lật qua, tiếng xì xào lúc trước phát ra từ

chính nơi này.

Bây giờ xông vào, dù thế nào cũng phải đốt sạch ổ của chúng đã.

Miêu Phong mang theo đạn cháy xông ra, trực tiếp thiêu rụi ổ rết.

Ở đây còn không ít rết, nhưng đều là rết non.

Lúc Miêu Phong xông vào cũng thấy da đầu tê dại khi nhìn thấy đám rết con dày đặc, nhưng anh ta không nghĩ nhiều, cởi áo khoác châm lửa rồi ném thẳng vào.

Lũ rết bị đốt chạy tán loạn, Miêu Phong cầm súng quét sạch!

Trần Phong cũng theo vào, thấy vậy liền làm theo, hai người đốt sạch ổ rết, tiếng nổ lách tách cùng mùi hôi thối bốc lên nồng nặc.

Thấy hai người họ làm vậy, anh quay phim gào lên: "Nhanh lên, mau tìm gian mộ khác đi!" Đốt xong ổ rết, Miêu Phong liếc nhìn một cái, nơi này chỉ là một gian mộ tùy táng đã bị rết chiếm giữ, sau khi đốt sạch, xung quanh ngoài những giá đèn trường minh thì chẳng còn gì.

Miêu Phong tiến lên nắm lấy giá đèn, quả nhiên nó là một cơ quan, tiếng lạch cạch vang lên, vách tường mở ra lộ ra một đường hầm mới.

Trần Phong vội vàng bảo vệ giáo sư Chu và mọi người ra ngoài, trong khi Diệp Kiêu vẫn còn ở bên trong.

Nhân lúc con quái vật không chú ý, anh lại một đao chém đứt cái gai đuôi lông vũ còn lại.

Lần này con rết đau đến mức lăn lộn tứ tung, dịch đen từ đuôi chảy ra, đâm sầm vào vách mộ khiến gạch đá sụp đổ.

Diệp Kiêu thấy họ đã đi hết liền quát lên một tiếng, tung mình nhảy vọt lên!

Anh giẫm thẳng lên đầu nó, vung một đao xuống, dịch đen bắn tung tóe, cả cái đầu rết bị chém bay.

Diệp Kiêu thở phào một hơi, nhìn quanh không thấy gì nữa liền quay người rời đi.

Mọi người lần lượt tiến vào đường hầm mới.

Đến khi cửa đóng chặt, ngăn cách hoàn toàn với đàn rết kia, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Giáo sư Chu hoàn hồn hỏi: "Tiểu Diệp đâu rồi?" Khán giả trong phòng phát trực tiếp không khỏi đảo mắt.

"Có việc thì tìm Tiểu Diệp, không việc gì thì lại lo chụp ảnh!" "Tiểu Diệp cái gì, Diệp đạo bị các người làm lạc mất rồi kìa!" "Kênh bình luận đừng có dẫn dắt dư luận, lúc đầu bảo Diệp đạo bỏ chạy cũng là các người đấy nhé!" Lúc này Diệp Kiêu vẩy thanh Hắc Kim Cổ Đao, mở cơ quan bước vào.

Thấy anh bình an vô sự, ai nấy đều thở phào.

Giáo sư Chu vội hỏi: "Tiểu Diệp, đây rốt cuộc là thứ gì vậy?

Vừa rồi giáo sư Phương nói nó là rết khổng lồ Galapagos gì đó?" Giáo sư Phương vẻ mặt nghiêm trọng: "Rết khổng lồ Galapagos là loại rết có thể hình lớn nhất, lại có cực độc.

Nhưng tôi thấy con rết này chắc chắn đã bị biến dị, nếu không sao có thể to lớn đến mức này?

Thông thường rết khổng lồ chỉ dài khoảng bốn năm mươi cm thôi!" Diệp Kiêu lắc đầu, trầm giọng nói: "Đây gọi là Rết Sáu Cánh (Lục Sí Ngô Công)." "Sáu cánh?

Nhưng nó không có cánh mà!" "Phải đó, có nhầm lẫn gì không?" Diệp Kiêu giải thích: "Vì nó vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn.

Nếu tiến hóa xong, nó sẽ có sáu cái cánh và có thể bay được, lúc đó chúng ta không ai chạy thoát nổi đâu.

Cứ nhìn cái đuôi của nó là biết, loại rết này có tổng cộng bảy cái gai đuôi, hiện giờ nó mới có hai cái, vì vậy con Rết Sáu Cánh này vẫn còn đang ở giai đoạn thiếu nhi." Nghe Diệp Kiêu nói, mọi người kinh ngạc không thôi.

Anh bổ sung thêm: "Trong các loại cổ trùng ở Nam Cương, loại rết này chỉ là một trong nghìn loại, nhưng lại là loại độc nhất.

Chúng được nuôi từ nhỏ bằng máu thịt, cứ ba ngày cho ăn máu một lần, cho đến khi trưởng thành thì tiến hóa dần bằng cách nuốt chửng đồng loại.

Với thể hình này, cơ bản có thể khẳng định nó đã sống được trăm năm, sắp thành tinh rồi.

Phần đuôi ngũ sắc sặc sỡ kia gọi là gai đuôi, hình lông vũ, dùng để mê hoặc kẻ thù.

Đám rết nhỏ ở đây thực ra không phải con cháu của nó, mà chính là thức ăn của nó." Nghe vậy, ai nấy trong phòng phát trực tiếp đều há hốc mồm.

"Trời ơi, như thế này mà vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn ư!

Nếu nó lớn hết cỡ thì còn to đến mức nào nữa!" "Đáng sợ quá!

Đúng là loài rết chết mà không mục, nên quay lại bồi thêm cho nó một đao nữa!" "Mấy người lầu trên đúng là xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, giỏi thì tự đi mà làm!" "Tôi đề nghị góp tiền tống cái kẻ vừa nói kia vào trong đó!" "Thôi thôi, nói một câu mà đã nóng mặt rồi!" "Tôi thấy bạn là fan giả mạo rồi, cút khỏi phòng phát trực tiếp đi!" Mọi người tranh cãi ồn ào, còn đội khảo cổ cũng đã tỉnh táo lại, đồng loạt nhìn về phía Diệp Kiêu.

“Tiểu Diệp, giờ chúng ta nên làm gì?

Cháu nói một câu đi, rút lui hay tiếp tục, chúng tôi đều nghe theo cháu!” Diệp Kiêu lắc đầu cảm thán: “Mộ chính của Lý Nguyên Hạo vẫn chưa tìm thấy.

Nếu mọi người cam lòng thì có thể ra ngoài, nếu không cam lòng thì cứ tiếp tục khám phá.

Đã trải qua bao nhiêu chuyện rồi, thắng lợi ngay trước mắt, tôi không muốn từ bỏ.” Thực tế Diệp Kiêu muốn làm rõ mục đích của Cáp Bố Thượng Sư hơn.

Hắn ta rốt cuộc muốn tìm thứ gì?

Còn đám lính đánh thuê kia nữa, họ xuống cổ mộ vẫn chưa xong việc mà đã định rút lui.

Nếu tìm được rồi thì họ muốn mang cái gì về?

Anh đã lục soát người đám lính đánh thuê đó nhưng không thu hoạch được gì.

Nếu chưa lấy được đồ, tại sao Cáp Bố Thượng Sư lại bắt họ rút lui?

Điều này khiến Diệp Kiêu bách tư bất đắc kỳ giải, cảm thấy nhất định phải làm cho rõ.

Chương 368

Vì thế anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ, Hắc Kim Cổ Đao trong tay, anh chẳng sợ thứ gì.

Giáo sư Chu thở dài, trả lại Văn Hương Ngọc cho anh: "Chúng ta nhất định phải đi, không chỉ đi mà còn phải làm rõ bí mật trong mộ chính của Lý Nguyên Hạo.

Cúng tế Mẫu Trùng chỉ là một phần, quốc gia nhỏ bé Tây Hạ đó có quá nhiều bí mật cần được giải mã." Mọi người nghe vậy cũng gật đầu tán thành, Miêu Phong cũng thấy nhất định phải đi xem cho biết.

"Ai mà không biết cổ mộ dưới lòng đất này sắp đến mộ chính của Lý Nguyên Hạo rồi, nếu không xem cho rõ thì hối hận xanh ruột!" Mọi người hạ quyết tâm, thẳng tiến theo đường hầm và đến một gian mộ tùy táng.

Ai nấy vẫn còn sợ hãi, những chuyện trước đó đã khiến họ vô cùng cảnh giác.

Hễ có chuyện gì xảy ra, phản ứng đầu tiên là tìm Diệp Kiêu.

Giáo sư Chu cũng vô thức lại gần anh, khiến mọi người không nhịn được mà mỉm cười.

Nguy cơ qua đi, tâm trạng mọi người cũng tốt hơn nhiều.

Tạm thời nghỉ ngơi một chút, giáo sư Chu gật đầu với Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, chuyến này đi thật sự nhờ có cháu, không biết phải cảm ơn cháu thế nào cho phải.

Khi về tôi sẽ đăng ký cho cháu làm cố vấn đặc biệt của đội khảo cổ." Nghe vậy mọi người đều cười ồ lên, Diệp Kiêu dở khóc dở cười: "Cố vấn đặc biệt gì chứ, cháu thấy không cần thiết đâu giáo sư

Chu.

Cháu cũng là nhờ phúc của ông mới có thể đường đường chính chính xuống mộ đấy chứ.” Mọi người nghe xong càng cười dữ dội hơn.

“Đạo diễn Diệp còn dùng cả cụm từ 'đường đường chính chính', xem ra trước đây toàn dùng thủ đoạn không tầm thường để xuống mộ thôi!” “Đạo diễn Diệp, lần này anh hết đường chối cãi rồi, khai mau đi!” “Diệp đạo mau nói xem rốt cuộc là chuyện thế nào?” Diệp Kiêu nói xong cũng thấy mình tự đào hố chôn mình, chỉ biết thở dài lắc đầu.

Giáo sư Chu cười nói: “Cậu yên tâm đi, chuyến này đi chắc chắn sẽ khiến cậu cả đời không quên.

Sau khi ra khỏi mộ chính Lý Nguyên Hạo, tôi về đội khảo cổ chắc chắn sẽ xin danh hiệu cố vấn cho cậu.

Sau này bất cứ việc gì liên quan đến khảo cổ xuống mộ, cậu đều có thể đàng hoàng mà tới.

Có điều, cái thân phận 'Tam thúc' của cậu thì tôi không giúp cậu tẩy trắng được đâu.” Diệp Kiêu nghe vậy bật cười, anh thực sự bất lực.

Tam thúc à Tam thúc, thật có lỗi với người quá, con mượn danh tiếng của người, giờ còn phải lấy người ra làm bia đỡ đạn nữa.

Diệp Kiêu cũng rất khổ tâm nhưng chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt.

Trong phòng phát trực tiếp lại càng được dịp cười nhạo, nhìn mặt Diệp Kiêu, họ thấy quá đỗi hài hước.

“Diệp đạo chắc là người đổ vỏ vĩ đại nhất lịch sử quá?” “Diệp đạo tỏ vẻ bất lực, mang danh mộ tặc mà ở trong đội khảo cổ oai như đại ca vậy!” “Diệp đạo vốn là con nhà tông không cần giống lông

cũng giống cánh mà?" "Diệp đạo còn biết cải tà quy chính nữa cơ, nhưng tôi tò mò Tam thúc là ai vậy nhỉ?" "Tam thúc chắc còn giỏi hơn Diệp đạo nhiều?

Diệp đạo đã đỉnh thế này thì Tam thúc chẳng vừa đâu!" "Diệp đạo kể về những chiến tích lẫy lừng của Tam thúc đi, chúng tôi muốn nghe!" Diệp Kiêu vô cùng bất lực, chiến tích của Tam thúc anh đều viết hết vào sách rồi, mọi người đi mà đọc sách ấy, trong sách là rõ nhất!

Diệp Kiêu sao dám nói ra, chỉ biết nhìn họ dở khóc dở cười.

Lúc này mọi người nghỉ ngơi giây lát rồi tiến vào một gian mộ tùy táng khác.

Vừa mở cửa mộ, một mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

Chỉ thấy trước mặt là một hố máu to như sân bóng rổ.

Không ngoa khi nói đây là một biển máu núi xương, bên cạnh hố máu còn chất đống những bộ xương cao như núi nhỏ.

Mùi tanh tưởi trong hố máu khiến người ta buồn nôn.

Thấy cảnh này, những người nhát gan lập tức cúi người nôn thốc nôn tháo, khán giả trong phòng phát trực tiếp cũng được một phen chấn động!

"Thứ gì thế kia?

Chẳng lẽ đây chính là hố máu trong truyền thuyết?

Đùa à!" "Nhà ai tế tự lại dùng cả hố máu thế này, phải giết bao nhiêu người mới đủ?" "Dù Thành Cát Tư Hãn có giết vạn nô lệ cũng không kinh khủng bằng cái hố này!" "Đáng sợ quá, Lý Nguyên Hạo và Thành Cát Tư Hãn đúng là cùng một đẳng cấp đại ca, ai cũng không chịu kém cạnh!" "Làm gì có vị vua nào không giết người, chết rồi mà

muốn trường sinh bất lão, tu tiên đắc đạo thì nhiều vô kể, giết vài người có thấm tháp gì!" Kênh bình luận náo nhiệt vô cùng, giáo sư Chu cũng sững sờ.

Không ngờ ở đây lại xuất hiện hố máu lớn như vậy, mùi tanh tưởi này, rồi xương trắng nữa, dường như lập tức đưa con người về nghìn năm trước, hiện ra những hình ảnh giết chóc đầy máu me.

Có người không chịu nổi đã ngã quỵ xuống đất.

Cảnh tượng này thực sự khiến người ta tê dại cả da đầu, những người tâm lý yếu không thể bước tiếp nổi.

Diệp Kiêu nhìn những dấu vết quanh hố máu, lập tức hiểu ra.

Lúc trước anh còn đang tự hỏi Rết Sáu Cánh làm sao lớn được đến thế, ngoài ăn xác thối và thịt ra thì nó dựa vào cái gì để sống?

Đám rết nhỏ kia rõ ràng không đủ cho nó dính răng.

Giờ thấy những thứ này, Diệp Kiêu đã hiểu.

Để kiểm chứng, anh trực tiếp bước vào trong.

Giáo sư Chu phía sau kinh hô: "Tiểu Diệp cẩn thận!" Diệp Kiêu xua tay tỏ ý không sao.

Lúc này nhìn vào vũng máu, anh không khỏi cau mày.

Nếu những vết máu này có từ thời xưa, lẽ ra phải khô cạn từ lâu rồi, sao giờ vẫn còn nhiều thế này, chẳng lẽ có nguồn cung cấp liên tục?

Nhìn xương trắng xung quanh và những vết máu bắn tung tóe, Diệp Kiêu đại khái có thể khẳng định Rết Sáu Cánh thường xuyên đến đây ăn, và chỗ máu này chắc cũng được chuẩn bị cho nó.

Nhưng làm thế nào máu lại chảy vào đây không ngừng, điều này khiến Diệp Kiêu nghĩ mãi không ra.

Diệp Kiêu quan sát xung quanh một lượt rồi chợt hiểu ra.

Bốn cái cột xung quanh đều có rãnh, cột thông lên trần mộ, đầu kia cắm thẳng xuống đất.

Nhìn những cái rãnh hình xoắn ốc, có vẻ chúng cũng cắm sâu xuống lòng đất.

Xem ra máu chảy từ dưới lên.

Diệp Kiêu chưa nghĩ thông nhưng ngửi thấy mùi tanh hôi trong vũng máu, anh nhíu chặt mày, đột ngột rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Mọi người giật mình, vội vàng cầm súng nhắm vào hố máu, sợ có thứ gì lao ra.

Chỉ thấy Diệp Kiêu thọc đao vào hố máu, khều lên một khúc xương trắng, quan sát kỹ rồi ngửi, lập tức hiểu ra.

Hố máu này chắc chắn là một loại cơ quan.

Giáo sư Chu hỏi: "Tiểu Diệp, cháu phát hiện ra gì à?" Diệp Kiêu trầm giọng: "Những khúc xương này kết nối với các bộ phận nội tạng khác nhau, nhìn kìa!" Anh khều khúc xương lên, một đầu xương vẫn còn dính một đoạn ruột màu đen trông rất kinh dị.

"Truyền thuyết kể rằng hố máu trong cổ mộ thực chất là một loại cơ quan.

Phải ném đúng các bộ phận nội tạng vào hố máu thì mới mở được cửa.

Những mộ tặc sau này nếu muốn mở cửa thì phải ném chính xác các nội tạng vào mới được." Nghe vậy mọi người đều kinh hãi, không ngờ lại biến thái đến mức này!

Chương 369

“Không thể nào!

Lý Nguyên Hạo sao có thể độc ác như thế?” “Để bảo vệ mộ phần không bị đào bới, hắn có thể dùng mọi thủ đoạn tàn độc nhất, đổi lại là bạn thì cũng thế thôi.” “Trời ơi, không biết bao nhiêu người đã chết ở đây, nhìn đống xương trắng này đi, Lý Nguyên Hạo đúng là kẻ ác độc.” “Vô độc bất trượng phu, huống chi cổ trùng Nam Cương đã có trước đó, có độc hơn nữa tôi cũng chẳng thấy lạ.” Mọi người bàn tán xôn xao.

Diệp Kiêu cảm thấy hố máu này trải qua bao năm chắc chắn đã biến đổi, hơn nữa giờ vào mộ cũng không nhất thiết phải dùng nội tạng để thay thế, nếu không thì phải chết bao nhiêu người mới đủ?

Rết Sáu Cánh dùng nơi này làm 'nhà ăn', máu được cung cấp liên tục, giải thích duy nhất là có một dòng sông ngầm, mà nước sông ngầm này lại có màu đỏ, vì thế mới tạo thành hố máu.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu cau mày, không dám nghĩ sâu hơn, nhưng xương trắng này là thật.

Có lẽ chúng được tạo ra khi Rết Sáu Cánh đi săn mồi tại đây.

Nơi này thông với mạch nước ngầm nên máu mới chảy vào liên tục.

Nhóm giáo sư Chu vây quanh hố máu chụp ảnh, ai nấy đều run sợ.

“Tâm địa thật tàn nhẫn, các hoàng đế đời trước dùng tế tự đều là để đạt được mục đích nào đó.

Một là để thấu hiểu thiên mệnh thành thần tiên, nhưng hắn lại dùng cổ trùng, vậy hố máu này có mục đích gì?” Diệp Kiêu trầm

giọng: “Mục đích vẫn thế thôi, cũng chỉ vì muốn thành tiên, trường sinh bất lão.

Thành Cát Tư Hãn, Lý Nguyên Hạo và Cáp Bố Thượng Sư đều có cùng một mục đích.

Họ đứng trên vạn người, cái gì mà chẳng có?

Chỉ duy nhất một điều là không chống lại được thời gian.

Nếu không thì trong mộ Thành Cát Tư Hãn sao lại có quan tài ngọc?

Hắn muốn cả thể xác và linh hồn đều bất diệt.

Tác dụng của hố máu này cũng vậy, để trường sinh, dùng máu của đồng nam đồng nữ tạo thành hố máu giúp người ta trẻ mãi không già.” Diệp Kiêu khều lên một khúc xương trắng: “Những xương này cơ bản đều là xương ống chân của trẻ con, người lớn không ngắn như vậy, nên có thể nói nơi này chôn cất toàn xương cốt đồng nam đồng nữ.” Nghe thấy lời này, phòng phát trực tiếp lập tức bùng nổ!

“Trời ơi!

Không ngờ Lý Nguyên Hạo lại tàn nhẫn như vậy!” “Đừng quên hắn là một vị vua!” “Dùng sức mạnh cả nước để tìm đồng nam đồng nữ về, vì mục đích trường sinh bất lão của bản thân, chuyện gì họ chẳng làm được?” “Thật đáng sợ, cái quốc gia Tây Hạ nhỏ bé này khiến người ta buồn nôn quá!” “Đúng là đảo lộn tam quan, lũ trẻ thật vô tội!” Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, quan sát xung quanh thì thấy trên tường có một số bức bích họa.

Lúc mới vào họ bị hố máu thu hút nên không chú ý đến bích họa.

Lúc này thấy vậy, mọi người đều chạy lại xem.

Chỉ thấy những bức bích họa vẽ cảnh tế tự, phía trên là hình đầu

sói trên đỉnh quân kỳ, chính là biểu tượng của Tây Hạ.

Một người đàn ông mặc áo bào trắng cổ tròn tay hẹp, cổ tay đeo một bộ hộ vệ bằng vàng, trên đó có một con Mẫu Trùng đang đậu, hắn đang nhận sự bái lạy của vạn dân.

Phía sau là một hố máu khổng lồ, xung quanh có bốn cái cột, trước hố máu là một đám đồng nam đồng nữ đang quỳ.

Thị vệ lần lượt giết chết họ rồi ném hết vào hố máu, chẳng mấy chốc hố máu đã đầy xác chết.

Bên cạnh có một người trông như pháp sư đang lẩm bẩm khấn vái, có vẻ như đang làm phép, quả nhiên đây là nơi dùng để tế tự.

Theo lý mà nói, Lý Nguyên Hạo làm tế tự là để trường sinh, vậy còn Mẫu Trùng thì sao?

Tại sao không lợi dụng Mẫu Trùng?

Hơn nữa nơi tế tự ở đây cách lăng mộ của Lý Nguyên Hạo và Mẫu Trùng quá xa!

Đột nhiên tim Diệp Kiêu hẫng một nhịp.

Họ đi nãy giờ là đang đi sâu vào trong hay là đang đi vòng quanh?

Vì không có sơ đồ mặt bằng nên chẳng ai biết được.

Điều này khiến Diệp Kiêu tò mò.

Tuy nhiên lúc này chưa đợi Diệp Kiêu nghĩ thông, phía bên kia nhóm Miêu Phong hình như lại phát hiện ra vùng đất mới: "Mau nhìn xem, đây chẳng phải Rết Sáu Cánh sao?

Không ngờ nó cũng có trên bích họa!" Mọi người đều chạy tới, thấy trên tường đúng là vẽ Rết Sáu Cánh.

Con rết này đang chiến đấu với Mẫu Trùng, cảnh tượng này họ

đều lần đầu nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc.

Trên bích họa, con rết khổng lồ trên lưng mọc ba đôi cánh vàng, đây là một con Rết Sáu Cánh đã trưởng thành hoàn toàn, so với Mẫu Trùng thì đúng là một trời một vực về kích thước.

Nhưng con Mẫu Trùng dưới đất lại chẳng hề sợ hãi.

Thấy cảnh này mọi người đều kinh ngạc, ngay cả khán giả trong phòng phát trực tiếp cũng thấy khó hiểu.

"Con rết to thế kia đấu với Mẫu Trùng, có nhầm không đấy?" "Mẫu Trùng bé tí tẹo, đây chẳng phải là chiến thắng áp đảo sao?" Nhưng giây tiếp theo họ đã bị vả mặt, vì trong bức bích họa tiếp theo, Rết Sáu Cánh gục ngã trên đất, Mẫu Trùng tiến lên, một lúc sau con rết biến thành một cái xác rết khô héo.

Thấy cảnh này ai nấy đều sửng sốt, ngay cả Diệp Kiêu cũng thấy thật khó tin.

Mẫu Trùng là một sự tồn tại thần thoại ở Nam Cương, nhưng bức bích họa này lại không hiển thị Mẫu Trùng rốt cuộc dùng cách gì mới khiến Rết Sáu Cánh gục ngã.

Nếu nói là độc, nhưng giữa Rết Sáu Cánh và Mẫu Trùng ai độc hơn ai thì vẫn chưa rõ.

Diệp Kiêu phát hiện trên bích họa sau khi Mẫu Trùng hút khô Rết Sáu Cánh, thể hình nó to lên một chút, màu sắc cũng đậm hơn, nhưng xúc tu lại có màu đỏ thẫm, toàn thân con sâu dường như có một số thay đổi nhỏ.

Anh nghĩ mãi không ra, Lý Nguyên Hạo sùng bái Mẫu Trùng, kéo theo cả Tây Hạ cũng nên sùng bái, nhưng liệu nội bộ Tây Hạ có sự chia rẽ không?

Và Rết Sáu Cánh liệu có thuộc về một phe khác?

Nếu không sao có thể xảy ra cuộc chiến giữa hai loài vật này, sức mạnh của Mẫu Trùng là không thể xem thường.

Sẽ không có ai dám làm trái ý Lý Nguyên Hạo mà chọn tạo ra Rết Sáu Cánh để tấn công Mẫu Trùng.

Mọi người đều thắc mắc, giáo sư Chu bước tới bức bích họa cuối cùng, Mẫu Trùng vẫn quay lại trên hộ vệ cổ tay của Lý Nguyên Hạo, và điều này dường như chứng minh Lý Nguyên Hạo mới là người chiến thắng cuối cùng.

Những biến cố trong đó khiến mọi người đều khó hiểu.

Giáo sư Chu cảm thán: "Lý Nguyên Hạo chịu ảnh hưởng của văn hóa Thăng Long, sau khi thành hoàng đế khai quốc thì bạo ngược vô cùng, cưỡng đoạt con dâu, có lẽ đây là do kẻ thù của hắn làm." Diệp Kiêu nhíu chặt mày suy nghĩ rồi nói: "Ở Tây Hạ, cổ trùng Nam Cương rất thịnh hành, Lý Nguyên Hạo công khai nuôi trùng đã không còn là bí mật, nhưng với hắn chỉ có người thân tín mới biết được, nên Mẫu Trùng này e rằng lần đầu xuất hiện trước công chúng, mọi người đều không biết, còn một người chắc chắn cũng biết, đó chính là vợ con hắn.

Truyền thuyết kể rằng Lý Nguyên Hạo cưỡng đoạt con dâu của mình, thái tử Ninh Lệnh Ca từng cầm đao xông vào cung điện xẻo mũi hắn, có lẽ Rết Sáu Cánh chính là vật sở hữu của thái tử Ninh Lệnh Ca, vì lần tấn công này thất bại nên Lý Nguyên Hạo mới xử tử cả thái tử và hoàng hậu Dã Lợi." Nghe lời Diệp Kiêu, mọi người há hốc mồm, khán giả mạng cũng bắt đầu đoán già đoán non.

"Hổ dữ không ăn thịt con, Lý Nguyên Hạo điên rồi sao?" "Có gì đâu mà lạ, chẳng phải Diệp đạo đã nói sao?

Hắn bạo ngược vô cùng, có lẽ giai đoạn sau bị đe dọa về chính quyền và kẻ thù thôi!" "Lý Nguyên Hạo cảm thấy ngay cả người bên

cạnh cũng không tin được nữa, đúng là thần hồn nát thần tính mà." "Sau này Lý Nguyên Hạo chết cũng là vì bị xẻo mũi nên mới bệnh qua đời." "Tôi thấy không phải đâu, chắc là Mẫu Trùng có vấn đề gì đó.

Bạn nhìn xem Lý Nguyên Hạo đi đâu cũng mang Mẫu Trùng theo, nó nghiễm nhiên trở thành bùa hộ mệnh của hắn rồi." "Tây Hạ Nam Cương có bao nhiêu loại cổ trùng, chắc chắn sẽ chữa khỏi cho hắn thôi, thậm chí biến hắn thành con rối cũng được, sao có thể vì vết thương nặng không chữa được mà chết, chỉ thiếu cái mũi mà chết thì vô lý quá." "Cổ trùng Nam Cương còn nhiều thứ kỳ quái lắm, chẳng lẽ không giúp được Lý Nguyên Hạo sống sót, dù là người không ra người ma không ra ma thì cũng sống được chứ!" Những suy đoán của mọi người cũng trùng khớp với suy nghĩ của Diệp Kiêu, anh cũng nghĩ vậy, Lý Nguyên Hạo chưa chắc đã chết như sử liệu ghi chép, vì đến giờ vẫn chưa phát hiện ra mộ chính.

Trong lăng mộ này có bao nhiêu loại cổ trùng, chúng có sức sống mãnh liệt, thậm chí còn biến dị.

Lý Nguyên Hạo đã tinh thông thuật dùng cổ này thì chắc hẳn cũng đã cấy cổ vào cơ thể mình từ lâu, e rằng sẽ không dễ dàng ra đi như vậy.

Chương 370

Phát hiện táo bạo này khiến Diệp Kiêu giật mình.

Nếu cứ thế này thì thứ mà Cáp Bố Thượng Sư tìm kiếm chắc cũng là phương pháp trường sinh.

Tây Hạ có gì nhiều nhất?

Đương nhiên là vàng bạc, nhưng phần lớn đã bị Thành Cát Tư Hãn mang đi, còn lại là cổ trùng.

Lý Nguyên Hạo chết, Mẫu Trùng cũng biến mất, lúc này mới đến lượt bộ hạ cũ của Thành Cát Tư Hãn công phá Tây Hạ, đốt giết cướp bóc đủ kiểu, chẳng phải vì cái này sao?

Trường sinh có lẽ liên quan đến cổ trùng.

Vậy thì thứ mà đám lính đánh thuê nói là đã tìm thấy, e rằng chính là thứ liên quan đến Mẫu Trùng, nghĩ vậy là thông suốt rồi.

Nếu đúng là thế thì vui rồi đây.

Trong xã hội hiện đại nếu phát hiện ra loại người trường sinh bất lão này, tìm thấy chắc chắn phải đưa đi nghiên cứu ngay.

Cáp Bố Thượng Sư, nếu để tôi tìm thấy ông, chắc chắn việc đầu tiên là đưa ông đi phẫu thuật xem trong người ông cấy bao nhiêu loại sâu bọ!

Cứ đợi mà xem!

Bên ngoài màn hình, một người đàn ông nhìn Diệp Kiêu, khóe miệng nhếch lên, họ vẫn luôn tìm kiếm sự thật, thú vị, thật quá thú vị!

Chuyện này ngày càng hay rồi, nếu có thể tìm thấy mộ chính của Lý Nguyên Hạo thì còn hay nữa.

Hình ảnh quay lại màn hình, mọi người đang nhìn bức bích họa trước mặt, phía sau là hố máu, cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị.

Thấy vậy mọi người không khỏi xuýt xoa: "Tôi nói này, lúc này nên làm cho rõ mọi chuyện, hay là chúng ta quay lại điện Mẫu Trùng xem cho kỹ đi?" Nghe vậy giáo sư Âu lập tức phản bác: "Muốn đi thì anh tự đi đi, trên đường gặp Thất Giác Lan Độc Cổ thì đừng có mà gào thét!

Còn cả kiến hành quân nữa, toàn là thứ đáng sợ, tôi không muốn quay lại đó lần nữa đâu!" Nghe họ nói vậy, mọi người đều bật cười, nhanh chóng từ bỏ ý định quay lại, dù sao chẳng ai muốn gặp lại những thứ đó giữa đường, nếu gặp phải hậu quả sẽ khôn lường.

Dù sao Diệp Kiêu cũng không đời nào quay lại, ai mà chẳng muốn tránh rắc rối.

Xem xong bích họa lại đối mặt với hố máu này, mọi người không khỏi bàng hoàng, xem ra cảnh tế tự này không chỉ có một nơi.

Lý Nguyên Hạo thiết lập nhiều nơi tế tự trong mộ như thế này để làm gì?

Mọi người đoán già đoán non, Diệp Kiêu thản nhiên nói: "Lý Nguyên Hạo muốn lợi dụng Mẫu Trùng và tế tự để đạt được mục đích trường sinh cùng lúc.

Tôi nghĩ hắn cũng là một cổ sư, dù sao cổ trùng Nam Cương nhiều như vậy, muốn tìm thấy Mẫu Trùng không phải chuyện dễ, cho dù bên cạnh có đại tế ti thì cũng không có cách nào bắt Mẫu Trùng ở lại bên cạnh lâu được." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, ai nấy đều kinh ngạc, nếu đúng là thế thì Lý Nguyên Hạo thật sự quá đáng sợ.

Cái chết của hắn và lăng mộ này có thật hay không vẫn là một dấu

hỏi lớn.

“Tiểu Diệp, cháu thấy Lý Nguyên Hạo có thực sự đã chết không?” Có người hỏi, dù sao cũng là trường sinh mà!

Lại có nhiều cổ trùng sống được đến tận bây giờ, nói Lý Nguyên Hạo chưa chết cũng không có gì lạ phải không?

Diệp Kiêu mỉm cười: “Chết hay chưa cũng không quan trọng, dù có sống thì e rằng cũng sống không bằng chết.

Những kẻ như Cáp Bố Thượng Sư cũng thế thôi, theo đuổi trường sinh cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng hão huyền.” Diệp Kiêu có ý ám chỉ, anh biết mình đang ở trong mộ, Cáp Bố Thượng Sư ở bên ngoài chắc chắn nghe được lời này, nên đây coi như một lời cảnh cáo.

Anh cũng biết đám người kia sẽ dùng mọi thủ đoạn để vào cổ mộ tìm kiếm con đường trường sinh cuối cùng.

Thế nên giờ anh nói vậy là để họ nghe thấy, rằng anh đã thấu hiểu động cơ của họ, dù thế nào thì mọi thứ trong cổ mộ cũng chẳng liên quan gì đến họ.

Giáo sư Chu nhíu chặt mày, cũng biết lời Diệp Kiêu nói là thật, nếu thực sự muốn truy cầu trường sinh thì những thứ trong mộ này không thể xem thường được.

Trước có Thành Cát Tư Hãn cúng tế đủ kiểu để trường sinh, sau có Lý Nguyên Hạo dùng đủ loại cổ trùng, nhưng dù thế nào thì đây cũng là trái quy luật tự nhiên.

Sinh lão bệnh tử là lẽ thường, nếu muốn níu giữ dấu vết thời gian thì phải trả giá mọi thứ, điều đó chẳng khác nào một loại tà thuật.

Ông không muốn gặp lại loại quái vật người không ra người ngợm không ra ngợm nữa.

Chính xác mà nói Cáp Bố Thượng Sư hiện giờ đang ở trạng thái đó, nếu không hắn đã chẳng sốt sắng tìm kiếm thứ có thể kéo dài sự sống đến vậy, mà thứ đó rất có thể là vật sở hữu của Lý Nguyên Hạo.

Vì thế họ mới nhìn chằm chằm vào Lý Nguyên Hạo không buông, thậm chí thúc đẩy chiến tranh đánh Tây Hạ.

Điều này giải thích tại sao một Tây Hạ vốn yên ổn một góc lại trở thành đối thủ chính của Thành Cát Tư Hãn.

Hai bên đánh nhau suốt mười năm, theo lẽ thường nếu đánh không hạ thì chia ba thiên hạ là xong, tại sao nhất định phải truy cùng đuổi tận, thậm chí còn phải tìm mộ để xả hận.

Sử liệu ghi rằng Thành Cát Tư Hãn vì đánh Tây Hạ mãi không được nên uất hận.

Giờ xem ra ngay từ đầu hắn đã muốn chiếm đoạt bảo bối của Lý Nguyên Hạo, e rằng Thành Cát Tư Hãn cũng có ý định đó, chỉ có điều cuối cùng bị Cáp Bố tráo đổi, chiếm lấy mọi thứ.

Diệp Kiêu không khỏi cười khổ một tiếng.

Tiếp theo mọi người men theo đường hầm đi tiếp, hố máu kia họ chẳng dám nhìn thêm, sợ nhìn lâu sẽ không chịu nổi.

Những cảnh tượng và bích họa ghi lại đều cho thấy sự tàn bạo của Lý Nguyên Hạo.

Những kẻ nắm quyền đều như vậy, một tướng thành công vạn cốt khô, vì giang sơn xã tắc mà dùng mọi thủ đoạn, điều này có thể hiểu được.

Nhưng chết rồi mà còn làm ra bao nhiêu chuyện, thậm chí vì cái gọi là trường sinh mà giết hại người vô tội, điều này thật đáng khinh bỉ.

Nhưng đó đã là chuyện của nghìn năm trước, họ không thể ngăn cản, chỉ đành tạm gác lại.

Nói đến gian mộ tiếp theo, nhóm Diệp Kiêu nhìn thấy đồ tùy táng trước mặt thì không khỏi kinh ngạc.

Đây là một gian mộ tùy táng bình thường, nhưng khác hoàn toàn với những gian trước đó.

Trong mộ không có gì cả, chỉ có những bức bích họa vẽ toàn các loại sâu bọ, khiến ai nấy đều tê dại da đầu.

"Đây... trên bích họa toàn là các loại cổ trùng sao?" Diệp Kiêu gật đầu, trong đó có Nhện Vàng Địa Huyệt, rồi cả Rết Sáu Cánh vừa thấy, Mẫu Trùng và đủ loại khác, ngay cả Thất Giác Lan Độc Cổ và kiến hành quân cũng có mặt.

Xem ra trong mộ đúng là có không ít sâu bọ, đây đại khái là cuốn bách khoa toàn thư về cổ trùng rồi!

Không ngờ Lý Nguyên Hạo lại biến thái đến mức khắc hết các loại cổ trùng lên bích họa, ngay cả sâu bọ cũng có đồ tùy táng.

Khán giả trong phòng phát trực tiếp lập tức bàn tán sôi nổi.

"Tôi đoán các loại sâu bọ mà các người sắp gặp đều có trên bích họa rồi đấy, mau dùng phương pháp loại trừ xem còn lại bao nhiêu, để lỡ có gặp phải còn biết đường mà nhận mặt." "Đùa à, nhận ra thì đã sao, bộ bạn nghĩ mình thoát được chắc?

Ngoài Diệp đạo ra thì mấy người kia đừng mong qua ải thuận lợi nhé!" Ống kính hướng vào bích họa, mọi người đều nhìn rõ.

"Đáng sợ quá!

Đếm sơ qua đã có mấy chục loại rồi!" "Nhiều thế này, nếu nó nhảy lên người tôi, tôi thề sẽ nhảy một điệu breakdance cho xem!"

“Tôi thì thăng thiên tại chỗ luôn, tởm quá!” “Nó nhảy lên người là tắt thở ngay, ở đó mà nhảy, đừng quên Tiểu Lý chết thế nào nhé!” “Cổ trùng giết người không thấy máu, bạn còn chẳng kịp nhận ra đâu!” Ai nấy đều không khỏi kinh hãi.

Chương 371

"Tiêu rồi, sau này mà đụng phải những thứ này chẳng phải là chết không chỗ chôn sao?" "Nguy hiểm quá, nếu rút được thì rút đi, đáng sợ thật đấy." "Tò mò chết người mà, tôi vẫn muốn xem tiếp để xem sau này họ còn gặp phải thứ gì." "Bạn tin không?

Tôi đã làm một bộ sưu tập cổ trùng rồi đấy, những loại họ gặp tôi đều vẽ lại hết rồi!" Một cư dân mạng tung ra một tập ảnh vẽ đủ loại cổ trùng với chi tiết tỉ mỉ khiến mọi người há hốc mồm.

"Lầu trên đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, vẽ mấy thứ này làm gì!" "Sâu bọ gớm ghiếc thế mà nhìn còn chưa chán sao, lại còn vẽ ra, đúng là cao nhân!" Mọi người đang bàn tán, Diệp Kiêu không quan tâm cư dân mạng nói gì, anh chỉ muốn xem rõ còn bao nhiêu loại cổ trùng chưa xuất hiện, nếu gặp hết một lượt chắc anh chẳng ra khỏi gian mộ này được.

Tuy nhiên nơi này ngày càng gần nơi tụ âm, Diệp Kiêu cảm giác sắp đến mộ chính của Lý Nguyên Hạo rồi.

Còn trong quan tài có xác của hắn hay không thì chưa chắc.

Dù sao người ta cũng muốn trường sinh, lại có nhiều cổ trùng thế này, xác chết khéo bị chúng rỉa sạch từ lâu rồi.

Đang nghĩ ngợi, mọi người rời đường hầm đi tiếp.

Trước mặt là một cánh cửa đá.

Trong mộ thất, nhất là đi đến đây, cửa đá không nhiều, đa số là cơ quan.

Nhưng đã xuất hiện thì cứ xem bên trong có gì.

Mọi người do dự đẩy cửa đá ra, cảnh tượng hiện ra khiến họ kinh

ngạc!

Các gian mộ khác nếu không phải tùy táng thì là bích họa, tệ hơn nữa là sâu bọ.

Nhưng gian mộ này lại treo một chiếc áo bào đỏ máu, khiến ai nấy đều sửng sốt!

Mấy chiếc đèn pin đều rọi vào trong, ở vị trí cao nhất của thạch thất là một chiếc áo bào rộng thùng thình màu đỏ máu!

Cảnh tượng quái dị này khiến mọi người há hốc mồm.

Giáo sư Chu dẫn họ lại gần xem kỹ, thấy trên áo bào thêu vô số hoa văn quái dị kỳ lạ.

Loài hoa này có lá màu xám, bao bọc quả màu đỏ, nhìn thoáng qua cũng khá rực rỡ.

Nhưng phối với nền áo bào đỏ thì lại càng quái dị hơn.

Tuy nhiên ở chính giữa áo bào lại thêu một con sâu béo tròn từng đốt một như nhộng tằm.

Nhìn đến đây ai nấy đều nổi da gà, ai đời lại thêu sâu bọ lên quần áo cơ chứ?

Tởm quá đi mất!

Đây là người nào của Lý Nguyên Hạo mà biến thái thế?

Khán giả cũng bàn tán xôn xao.

“Vãi, đây là quyết tâm chơi với sâu bọ đến cùng à, không chỉ nuôi mà còn phải mặc, bước tiếp theo chắc là ăn luôn nhỉ?” “Lầu trên đừng có tởm thế, ai mà ăn thứ này chứ?” “Bạn nhìn kìa, thứ này như nhộng tằm ấy, chiên lên chắc cũng được đấy chứ!” “Bạn đừng nói thế, Đại Việt mình chẳng phải có câu 'vật ngoại lai cái gì ăn được thì ăn, không ăn được thì làm thuốc, thuốc không được thì băm ra làm phân bón'

sao!" Phòng phát trực tiếp đang vui vẻ thì bỗng nhiên mọi thứ dừng lại, màn hình tối đen.

Anh quay phim thấy vậy không khỏi ngạc nhiên: "Sao lại mất tín hiệu rồi?" Giáo sư Chu cũng phát hiện ra bộ đàm của họ đã mất liên lạc với mặt đất, mọi thứ đều dừng lại khiến họ ngỡ ngàng.

Giáo sư Chu vội vàng mang thiết bị ra điều chỉnh tại chỗ nhưng vẫn vô ích, điều này khiến mọi người rơi vào hoảng loạn.

Nếu không liên lạc được với mặt đất, chẳng phải họ sẽ bị kẹt ở đây sao?

Kẹt ở đây, lỡ gặp chuyện gì không thể liên lạc với quân đội đồn trú trên mặt đất, họ cũng không thể xác định được vị trí của mình.

Đến lúc cổ trùng xuất hiện thì cả đội sẽ bị xóa sổ, nghĩ đến đây ai nấy đều toát mồ hôi hột.

Giáo sư Chu điều chỉnh mãi vẫn không có tín hiệu, đành đứng dậy lắc đầu với mọi người: "Giờ chịu thôi, chúng ta hoàn toàn mất liên lạc với mặt đất, ngay cả tín hiệu cũng không có, nên lỡ có chuyện gì người trên đó cũng không biết được." Nghe vậy ai nấy đều kinh hãi.

Lúc này Miêu Phong tiến lên loay hoay một hồi, lắc qua lắc lại, anh quay phim cũng phối hợp giơ thiết bị lên cao.

Ngay lúc đó màn hình sáng lên!

Livestream đã khôi phục.

"Có tín hiệu rồi!" Nghe tin này, giáo sư Chu mừng rỡ, vội vàng điều chỉnh lại nhưng bộ đàm vẫn không hoạt động.

Ông tắt nguồn rồi khởi động lại, trầm giọng nói: "Chỉ cần có livestream, ít nhất cũng truyền được thông tin ra ngoài, thế là đủ rồi." Ông thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán: "Như vậy thì hai cậu phải

thay phiên nhau vác thiết bị rồi." Miêu Phong đồng ý ngay: "Không vấn đề gì, chỉ cần liên lạc được với mặt đất thì mệt chút cũng chẳng sao." Miêu Phong vỗ ngực, anh và Mục Lực cùng hỗ trợ anh quay phim tiến lên.

Miêu Phong nhìn anh quay phim cười nói: "Tiếp theo hai chúng tôi chịu trách nhiệm bảo vệ thiết bị, anh bảo sao chúng tôi làm vậy!" Anh quay phim cũng gật đầu, trước đây sở dĩ sợ như vậy là vì không có ai bên cạnh, giờ có hai vệ sĩ, lại có vũ khí trong tay, anh chẳng sợ gì nữa.

Lúc này mọi người nhìn con sâu như nhộng tằm trên chiếc áo bào rộng lớn thấy nó bớt quái dị đi phần nào, nhưng trong lòng vẫn thấy không thoải mái.

Chắc vì nó là sâu bọ, nhìn nhiều sâu trong mộ quá rồi nên chẳng có thiện cảm gì.

Tuy biết Lý Nguyên Hạo có Mẫu Trùng nhưng giờ thấy chiếc áo bào đỏ máu thêu con sâu béo múp này, mọi người vẫn thấy gai gai người.

"Thứ quái quỷ gì đây nhỉ?" "Trông cũng được, không hung tợn như mấy con trước." "Không đâu, tôi nhìn cứ thấy tởm tởm, cứ từng đốt một làm tôi nhớ đến rết." Mỗi người một ý, đầu óc Diệp Kiêu nhanh chóng xoay chuyển, nhớ ra một người.

"Đây là mộ của Đại tế ti, con sâu ở giữa áo bào là một loại Cổ Giải Độc mà Đại tế ti chuyên nuôi, nó không có tính tấn công nhưng có thể giải được mọi loại độc cổ." "Truyền thuyết kể rằng Đại tế ti Nam Cương thần bí khôn lường, pháp lực cao thâm, có bà ta thì cổ trùng Nam Cương sẽ không bao giờ tuyệt diệt!" Nghe vậy mọi người đều sửng sốt.

"Nghĩa là nếu tìm được loại cổ này thì sau này không cần lo lắng gì nữa sao?" "Trải qua nghìn năm mà mấy con sâu xấu xí kia còn sống

được, biết đâu Cổ Giải Độc cũng còn." "Tôi thấy Đại tế ti này cũng tà môn lắm." "Dù sao cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì, giúp Lý Nguyên Hạo làm ra bao nhiêu cổ trùng, tôi thấy người này chắc chắn có mục đích khác." "Đúng, chết rồi còn làm mọi chuyện quái dị thế này, cái chết của bà ta chắc chắn không đơn giản." Diệp Kiêu mỉm cười: "Điều đó chưa chắc.

Đại tế ti vừa chết thì loại cổ này e rằng cũng biến mất theo, vì đây là loại sâu hút máu chuyên dụng được Đại tế ti nuôi dưỡng, rất kiêu kỳ, sinh sản cũng không dễ." "Vì vậy tập tính của nó khác hẳn với độc cổ, muốn tìm chắc không dễ đâu." Nghe vậy mọi người không khỏi thất vọng, xem ra vẫn không thể chiếm được tiện nghi rồi.

Lúc này trong mộ thất ngoài chiếc áo bào kia còn có không ít đồ tùy táng, ngoài ra ở vị trí trung tâm đặt một chiếc quan tài màu đỏ máu.

Nhìn màu sắc của nó, Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy kỳ lạ, quan tài màu đỏ thẫm ư?

Người xưa hạ táng chỉ có những kẻ chết oan thì quan tài mới dùng chu sa để sơn, nhưng màu chu sa so với cái này thì còn nhạt hơn vài phần.

Thông thường chu sa dùng để trừ tà, chẳng lẽ thứ trong quan tài này có vấn đề?

Nhưng màu này đậm quá, cứ như bị ngâm trong máu vậy, thật là kỳ quái.

Lúc này nhóm giáo sư Chu đã lắp đặt xong thiết bị và khởi động lại, cuối cùng mọi thứ đã bình thường.

Khi nhìn thấy chiếc quan tài này, giáo sư Chu trầm giọng: "Người xưa dùng chu sa rải trong quan tài, nhưng chiếc quan tài này sơn chu sa, chẳng lẽ bên trong có gì dị thường?" Miêu Phong không hiểu: "Tại

sao lại dùng chu sa rải quan tài?

Chẳng phải chu sa để trừ tà sao?" Giáo sư Chu gật đầu: "Đúng vậy, chu sa trừ tà, người xưa quan niệm màu đỏ là cát tường, tượng trưng cho mặt trời có thể hướng tới sự tái sinh, vì thế rải chu sa trong quan tài cũng là muốn trường sinh.

Nhưng chiếc quan tài này thì lại khác." Mọi người bấy giờ mới hiểu.

Lúc này chuẩn bị mở quan tài, ai nấy đều căng mắt ra muốn xem bên trong có gì, liệu có thứ gì tà môn không.

Anh quay phim hướng ống kính lao lên dẫn đầu, khán giả trong phòng phát trực tiếp cũng hào hứng hẳn lên.

"Cái này không lẽ là Lý Nguyên Hạo chứ?" "Sao có thể!

Đây là gian mộ tùy táng mà, với lại tôi thấy quan tài đỏ đến phát khiếp, nếu là Lý Nguyên Hạo thì chắc sẽ biến thành cương thi mất!" "Đừng có dọa người, tôi đang cầm chuỗi hạt Phật mà còn sợ cái thứ đó bò qua đường dây mạng đến đây này." "Vãi!

Chương 372

Chuỗi hạt pháp khí!

Cách màn hình mà cũng đòi trừ tà à!" Phòng phát trực tiếp ồn ào cười nhạo, mọi người đều nhìn vào quan tài, nghĩ bụng chắc chỉ là một cái xác khô thôi, chẳng có gì to tát!

Nhưng khi quan tài vừa mở ra, một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mặt, cay nồng vô cùng khiến người ta nghẹt thở!

Mọi người tản ra khắp nơi, bịt mũi trợn mắt nhìn quan tài đầy vẻ không tin nổi, mùi thối đó thật sự không thể chịu đựng được.

Không chỉ là mùi thối mà còn lẫn cả mùi tanh tưởi, khiến đầu óc choáng váng, dạ dày cồn cào muốn nôn ngay lập tức.

Mọi người cúi người chạy ra một góc nôn ọe, mùi vị nhanh chóng lan khắp gian mộ.

Anh quay phim là xui xẻo nhất, đứng đối diện trực tiếp không cách nào tránh né, anh phải hướng ống kính vào chiếc quan tài để xem có gì bên trong.

Người khác chạy được chứ anh thì không, chỉ có thể lùi lại hai bước, cố nhịn thở nhưng mùi đó vẫn cứ lọt vào.

Anh chịu không nổi nữa, quay người chạy ra một bên nôn thốc nôn tháo.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nắm chặt miếng Văn Hương Ngọc, hương thơm thoang thoảng từ nó xua tan mùi hôi thối trước mắt.

Nhưng nhóm giáo sư Chu thì không ổn rồi, ai nấy đều bị mùi thối hun cho sắp ngất.

Giáo sư Chu ôm ngực chạy ra cửa mộ hít thở lấy hơi, những người khác cũng vậy, không ngờ cái thứ này mùi lại kích thích đến thế.

Họ xuống mộ lâu như vậy rồi, đi từ mộ Thành Cát Tư Hãn đến mộ Lý Nguyên Hạo cũng chưa từng gặp trường hợp này.

Ngay lúc đó, Diệp Kiêu khẽ cau mày, mùi vị này thực sự quá kỳ lạ phải không?

"Mau đeo mặt nạ vào!" Giáo sư Chu hét lên một tiếng, nhanh chóng đeo mặt nạ phòng độc vào.

Tuy qua mặt nạ vẫn ngửi thấy mùi tanh hôi thoang thoảng nhưng còn đỡ hơn là đối mặt trực tiếp.

Mọi người hít lấy hít để trong mặt nạ phòng độc như vừa tìm thấy hy vọng.

Một thoáng chốc họ bỗng nhớ không khí trong lành bên ngoài, núi Song Chỉ tuy quỷ dị nhưng không khí trong núi thực sự rất tốt.

Anh quay phim cũng đeo mặt nạ, Miêu Phong giúp vác thiết bị.

Giáo sư Chu lúc này đã trấn tĩnh lại, đối diện với ống kính nói giọng ồm ồm: "Một số quan tài có độ kín tốt, cộng với đồ tùy táng hầm bà lằng bên trong trải qua bao năm, mùi thối rữa giao thoa lại với nhau rồi xộc ra, đây là hiện tượng bình thường, mọi người đừng hoảng loạn!" Giáo sư Chu vừa nói vừa quay đầu chỉ vào chiếc quan tài màu đỏ thẫm phía sau, vừa quay lại ông suýt chút nữa ngất xỉu!

Trước ống kính, không chỉ giáo sư Chu mà những người khác cũng sững sờ, lập tức hít một hơi lạnh, lông tơ toàn thân dựng đứng!

Họ làm gì đã từng thấy cảnh tượng này, trong quan tài này toàn là máu, trên mặt máu nổi lên hết bong bóng này đến bong bóng khác.

Có người theo bản năng hét lên: “Thi miết!

Có thi miết trong nước máu sao?” “Lần này không phải thi miết đâu.” Diệp Kiêu trầm giọng: “Trên nắp quan tài không có dấu vết thi miết bò qua, thi miết cũng không thể phát ra mùi hôi thối này.” “Nếu là thi miết thì bong bóng máu sẽ không có nhịp điệu.” Nhưng những bong bóng máu này dường như giống như hơi thở vậy, cứ phập phồng, rất có quy luật và nhịp điệu, khiến mọi người đầu óc trống rỗng!

Theo bản năng lùi lại mấy bước, tất cả mọi người tại hiện trường đều không biết chuyện gì đang xảy ra, ngay cả Diệp Kiêu cũng thấy lạ, bong bóng máu của thi miết lúc trước hoàn toàn khác.

Vậy cái này là thứ gì?

Thối như thế, lại có nước máu, không phải để chống mục nát mà là...

Trong giây lát, anh đột nhiên nghĩ đến một từ: Huyết Thi!

Quả nhiên, giây tiếp theo một cánh tay bỗng nhiên xuất hiện, vươn ra từ trong quan tài!

Một cánh tay dính đầy máu đột ngột xuất hiện trước ống kính khiến mọi người kinh ngạc không thôi, tim đập thình thịch!

“Cái gì đây?

Đang quay phim à?” “Sao lại có người thở được trong nước máu chứ?” “Á, bạn đoán xem trong quan tài sẽ có cái gì nào?” Người trước màn hình đều sững sờ không dám nói gì nữa.

Còn mọi người tại hiện trường đều đứng hình, không biết phải làm sao.

Khoảnh khắc tiếp theo, cái xác ngồi dậy!

Kèm theo những bong bóng máu ngày càng ít đi, cánh tay kia cũng thò ra, hai cánh tay bám vào thành quan tài, ngay sau đó một cái đầu nhô lên mặt nước.

Mọi người nhìn rõ một cái xác toàn thân dính đầy máu đang ngồi dậy từ trong quan tài! 'Hắn' toàn thân đều là máu, dường như bị lột da vậy, đôi đồng tử đỏ rực, sau khi ngồi dậy thì phát ra một tiếng gầm rú trong miệng.

Cảnh tượng này khiến mọi người không biết phải làm sao cho phải.

Anh quay phim cũng chẳng biết nên chạy hay nên ở lại, đôi chân anh bủn rủn, đứng chôn chân tại chỗ không dám cử động.

Anh là người đứng gần nhất, đối mặt trực tiếp với con Huyết Thi này.

Chỉ thấy trên thi thể kia dính đầy máu, máu tươi chảy ròng ròng khắp toàn thân, đôi đồng tử đỏ rực đờ đẫn đang nhìn chằm chằm vào anh thợ quay phim.

Anh thợ quay phim cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, cả tâm hồn và thể xác đều đang run rẩy, nhưng đôi chân lại không nghe theo điều khiển.

Đại não hoàn toàn bị đình trệ, căn bản không phát ra được chỉ lệnh nào.

Anh ta muốn chạy nhưng toàn thân run như cầy sấy, không tài nào nhấc chân nổi, ống kính máy quay cũng vì thế mà không ngừng rung lắc.

Miêu Phong và Mục Lực đứng bên cạnh, dù tay đang cầm vũ khí nhưng cũng run bần bật, theo bản năng muốn lùi lại phía sau.

Nhưng khi nhận ra anh thợ quay phim vẫn còn đứng đó, hai người

vội vàng túm lấy cánh tay anh ta, trực tiếp kéo đi.

Cứ như thế, anh thợ quay phim bị hai người họ kéo lùi lại mười mấy mét, cuối cùng cũng giãn ra được khoảng cách, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy bọn họ bỏ chạy, con Huyết Thi trong quan tài gầm lên một tiếng đầy giận dữ, dường như nó rất bất mãn vì miếng mồi ngon đã ở ngay sát miệng mà còn để chạy mất, nó lập tức xoay người nhảy ra khỏi quan tài.

Mọi người đồng thanh hô hoán, Diệp Kiêu hét lớn một tiếng: "Chạy mau!".

Lúc này, nhóm giáo sư Chu căn bản là chạy không nổi, đối mặt với uy áp và thứ khủng khiếp như vậy, chân tay bọn họ bủn rủn, không thể cử động.

Thấy vậy, con Huyết Thi trực tiếp lao về phía nhóm giáo sư Chu.

Giáo sư Chu ở gần nhất, lại thêm tuổi già sức yếu nên không thể chạy nhanh, hiện tại nhìn thấy Huyết Thi lao tới thì không khỏi kinh hãi vô cùng.

Dù đang đeo mặt nạ phòng độc nhưng ông vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc bốc ra từ người con Huyết Thi.

Mùi vị đó khiến ông muốn nôn mửa ngay tức khắc, nhưng lại không biết phải làm sao, chạy không được mà đánh cũng không xong.

Giáo sư Chu dốc hết sức nhìn quanh, hormone tuyến thượng thận tăng vọt, không biết lấy đâu ra sức lực mà lùi lại được bốn bước, nhưng trước áp lực của Huyết Thi, việc đó căn bản không có tác dụng gì.

Mọi người cũng y hệt như vậy, không ai dám tiến lên, chứ đừng nói là muốn đấu với con Huyết Thi này.

Chương 373

Tất cả đều đứng chết trân tại chỗ, khán giả trong phòng phát trực tiếp lại càng sốt ruột không thôi.

“Mọi người mau chạy đi chứ, thứ kia mà lao tới là mất mạng như chơi đấy!”.

“Huyết Thi hình thành như thế nào vậy?”.

“Giờ không phải lúc lo nó hình thành thế nào, tôi chỉ quan tâm làm sao để nó biến mất thôi, Diệp Kiêu đâu rồi?”.

Trong ống kính máy quay không thấy bóng dáng Diệp Kiêu, mọi người không khỏi ngẩn ngơ.

“Lần này Đạo diễn Diệp không lẽ lại sợ quá chạy mất rồi chứ?”.

“Đạo diễn Diệp chuồn rồi!”.

“Không thể nào?

Cứ hễ có nguy hiểm là không thấy bóng dáng Đạo diễn Diệp đâu”.

“Thật phục các người luôn, Đạo diễn Diệp không phải hạng người như các người nói đâu!”.

“Đùa à, đám cổ trùng phía trước Đạo diễn Diệp còn chẳng sợ, giờ con Huyết Thi này mà dọa được anh ấy chắc?”.

“Đạo diễn Diệp tuy lợi hại nhưng cũng là người, đối mặt với lũ sâu bọ thì có thể dùng lửa, nhưng thi thể này thì khác hoàn toàn”.

“Đạo diễn Diệp nhất định sẽ xuất hiện”.

Mọi người tranh cãi không ngớt, trong khi đó đội khảo cổ đang run bần bật, nhìn con Huyết Thi ngày càng tới gần, thậm chí nó đã đưa tay ra, nhắm thẳng vào giáo sư Chu.

Lúc này giáo sư Chu cũng sợ hãi đến cực độ, tim đập thình thịch liên hồi, ông suýt nữa thì ngất lịm đi, cũng may là không có bệnh tim, nếu không đã bị dọa chết từ sớm rồi.

Ngay thời khắc mấu chốt, Miêu Phong đột nhiên hét lớn một tiếng, Trần Phong và Trương Như Long phản ứng lại, lập tức kéo giáo sư Chu sang một bên.

Hành động này đã làm kinh động đến con Huyết Thi, nó lập tức lao về phía Trần Phong.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta phải kinh hãi.

Trần Phong chắn ở phía trước, Huyết Thi vừa vung tay một cái đã tát bay anh ta sang một bên.

Một tiếng "rầm" vang lên, cả người Trần Phong bay ra ngoài, đập mạnh vào tường đá, nửa ngày trời không bò dậy nổi.

Chứng kiến cảnh tượng này, ai nấy đều giật mình, không ngờ sức mạnh của gã này lại lớn đến thế.

Khi nó bước tới, trên mặt đất đầy những dấu chân máu, mọi người sợ đến mức da đầu tê dại, lúc này mới nhận thức được thứ này khủng bố đến mức nào.

Mục tiêu của Huyết Thi vẫn là giáo sư Chu, giáo sư Chu sợ đến mức không chịu nổi, thấy nó đã đến sát trước mặt, ông dậm chân một cái, dứt khoát nhắm mắt đứng yên tại chỗ chờ nó tới, dù sao đi nữa ông cũng không thể để bọn trẻ vì cứu mình mà mất mạng được.

Thấy giáo sư Chu đứng yên chịu chết, mọi người không khỏi kinh hô.

"Giáo sư, giáo sư mau chạy đi!".

Giáo sư Chu lắc đầu, ông không chạy, nếu ông chạy thì những

người khác sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Ngay khi giáo sư Chu sắp bị Huyết Thi tấn công, những người xung quanh đồng loạt xông lên, cầm súng xả hết cả băng đạn, nhưng con Huyết Thi hoàn toàn không bị khống chế, nó chẳng hề quan tâm.

Đạn bắn vào người chỉ tạo thêm vài lỗ thủng máu, càng làm nó thêm giận dữ.

Trần Phong bò dậy, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ như bị đảo lộn, đau đớn khắp người, nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi giật mình kinh hãi.

"Mẹ kiếp, cái thứ quái quỷ gì vậy không biết!".

Trương Như Long và những người khác lôi lựu đạn ra định ném, nhưng đã không kịp nữa rồi, mắt thấy Huyết Thi đã đến trước mặt giáo sư Chu, nếu ném lựu đạn thì cả giáo sư cũng sẽ bị nổ chết mất, thật là tiến thoái lưỡng nan.

Ngay khi con Huyết Thi sắp chạm vào người giáo sư Chu, đột nhiên từ đâu một thanh đao chém ngang tới, xoẹt một tiếng đã chặt đứt một cánh tay của nó, thuận thế kéo giáo sư Chu sang một bên.

Con Huyết Thi sững sờ trong giây lát.

Mọi người trợn mắt há mồm, trân trối nhìn Diệp Kiêu vung đao thêm vài lần, xoẹt xoẹt mấy cái đã chém con Huyết Thi ra làm mấy khúc.

Anh rẩy nhẹ thanh Hắc Kim Cổ Đao, máu trên lưỡi đao trượt xuống, con Huyết Thi đổ sụp xuống đất.

Giáo sư Chu bủn rủn chân tay sắp ngã thì được Diệp Kiêu vội vàng đỡ lấy.

"Giáo sư Chu, ông không sao chứ?".

Giáo sư lắc đầu: “Không sao...”.

Ông đã mệt lử cả người, sắc mặt trắng bệch.

Khán giả trong phòng trực tiếp lại một lần nữa bùng nổ.

“Đm, tôi biết ngay mà, Đạo diễn Diệp sẽ không bỏ đi đâu, đứa nào lúc nãy bảo anh ấy chuồn rồi bước ra đây!”.

“Đạo diễn Diệp vừa không thấy bóng là bọn họ bảo anh ấy chạy, có xem được thì xem, không xem được thì xéo!”.

“Đây là tấn công cá nhân rồi nhé, dù Đạo diễn Diệp có chạy thật thì cũng chẳng sao cả”.

“Đạo diễn Diệp yyds, quá đỉnh luôn!”.

“Công phu của Đạo diễn Diệp đúng là không phải dạng vừa, cái này cũng là do Chú Ba dạy sao?”.

“Đạo diễn Diệp là thiên tài tự học đấy!”.

“Lúc Đạo diễn Diệp rút đao là đột ngột xuất hiện, trong ống kính ban nãy làm gì có anh ấy, không lẽ vừa rồi anh ấy đang tìm góc độ tấn công sao?”.

“Đạo diễn Diệp ngầu bá cháy, tốc độ này chắc hẳn ngày thường luyện tập không ít nhỉ?”.

“Sao cỗ quan tài chứa đầy máu lúc trước không hình thành Huyết Thi?”.

Mọi người đều có chút khó hiểu, trước đó quan tài cũng ngâm trong máu nhưng hoàn toàn không gây hại gì, nhưng thi thể này lại hình thành Huyết Thi, hơn nữa sức mạnh còn cường đại như vậy, quả thật khiến người ta không thể hiểu nổi.

Đợi đến khi mọi người thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống đất, Miêu Phong cũng lên tiếng hỏi: “Con Huyết Thi này rốt cuộc là thế

nào, hoàn toàn khác với những gì chúng ta từng thấy trước đây!

Rốt cuộc nó là quái vật gì vậy?".

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Huyết Thi không phải quái vật tự nhiên trong mộ, mà là thi thể bị Thi Miết Vương cắn, sau đó da thịt nhanh chóng thối rữa mà hình thành, nó có tính tấn công cực mạnh!".

Miêu Phong và mọi người kinh ngạc: "Thi Miết Vương!".

"Mỗi một loài cổ trùng đều có vua của riêng mình, thông thường Huyết Thi được hình thành sau khi bị Thi Miết Vương cắn".

Miêu Phong có chút sợ hãi: "Theo lời cậu nói thì ở đây có Thi Miết Vương sao?".

Chương 374

Diệp Kiêu gật đầu: “Rất có thể”.

“Hèn chi...”.

Giáo sư Chu lẩm bẩm: “Hèn gì trên quan tài lại dùng chu sa để sơn, hóa ra ở đây có Huyết Thi, nói cách khác là con Huyết Thi này được cố tình tạo ra chứ không phải tự nhiên mà có, nếu không thì quan tài sao lại có màu sắc đó được!”.

Mọi người lúc này mới vỡ lẽ!

Giáo sư Âu càng thêm kích động: “Đúng vậy!

Thông thường đỉnh mộ cổ nếu có màu đỏ như máu thì chứng tỏ quy cách rất cao, bên trong chắc chắn có bảo vật, nhưng đồng thời có bảo vật thì cũng có nghĩa là chắc chắn có những thứ này để canh giữ mộ cổ”.

“Lý Nguyên Hạo cố tình luyện ra Huyết Thi để bảo vệ mộ của mình, xem ra gã này đúng là rất tà môn!”.

Diệp Kiêu gật đầu, ngay giây tiếp theo Miêu Phong thất thanh nói: “Vậy Thi Miết Vương có khi nào đang ở trong mộ thất này chờ chúng ta không?!

Sau khi con Huyết Thi này chết, liệu Thi Miết Vương có cảm ứng được không?”.

Câu nói này làm mọi người xung quanh đều kinh hãi, nhanh chóng áp sát lại gần Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày: “Nếu thực sự có Thi Miết Vương thì phải hết sức cẩn thận”.

Thi Miết đi không để lại dấu vết, về không để lại bóng hình, nếu chúng xuất hiện theo đàn thì có thể nghe thấy tiếng, nhưng nếu chỉ có một con đơn lẻ thì tuyệt đối không nghe thấy gì.

Nếu nó thực sự xuất hiện cạnh bọn họ thì đúng là phòng không nổi.

Lúc này ai nấy đều vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt, khán giả trong phòng trực tiếp cũng bắt đầu lo lắng không yên.

Anh thợ quay phim càng căng thẳng hơn, vội vàng lia ống kính quét qua toàn bộ hiện trường.

Một mình anh ta nhìn không xuể nhưng mắt của cư dân mạng thì rất tinh tường, tập hợp sức mạnh của mọi người chắc chắn sẽ tìm ra.

Lúc này mọi người nhìn đến mỏi cả mắt mà vẫn không thấy Thi Miết đâu, mới tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

"Được rồi, đừng có ở đó mà hù dọa nhau nữa, căn bản là chẳng có chuyện gì đâu".

"Đừng có tự hù mình, ở đây sạch sẽ lắm!".

"Đúng vậy, Huyết Thi chết rồi, Thi Miết Vương chắc cũng biến mất từ lâu rồi, chẳng phải trước đó đã bị thiêu sạch rồi sao, còn xuất hiện lại được à?".

"Đến con gián còn chẳng lì lợm được như thế đâu".

Thấy mọi người bàn tán rôm rả, Diệp Kiêu vẫn nhíu chặt mày.

Lúc này, xác con Huyết Thi đột nhiên phập phồng, trái tim vừa bình tĩnh lại của mọi người một lần nữa treo ngược lên cổ!

"Mẹ kiếp!

Nó cử động rồi!".

“Chạy mau, biến dị rồi!”.

Không biết là ai đã hét lên một tiếng, mọi người nháo nhào tản ra.

Qua mặt nạ phòng độc, họ thấy đống tàn dư của Huyết Thi trên mặt đất đột nhiên động đậy, cảnh tượng này kinh dị vô cùng, khiến mọi người không kìm được mà đứng túm tụm lại với nhau.

Trần Phong bị Huyết Thi hất văng lúc nãy vẫn còn đau âm ỉ, giờ thấy nó lại động đậy thì theo bản năng cầm súng nhắm thẳng vào cái xác.

Chỉ thấy trên đầu con Huyết Thi nổi lên một khối u, chỗ đó bị máu bao phủ nên không nhìn rõ là cái gì, nhưng ai cũng cảm nhận được đó chẳng phải thứ gì tốt lành.

Khối u đó ngày càng lớn, thậm chí ngày càng trở nên trong suốt.

Mọi người trợn tròn mắt, ống kính máy quay nhắm thẳng vào cái bong bóng máu đó.

Đột nhiên, một tiếng “bộp” vang lên!

Bong bóng máu nổ tung, máu bắn tung tóe đầy đất, một con sâu màu đen nhanh chóng bò ra, sải đôi cánh vàng lao thẳng về phía mọi người!

Mọi người hoảng loạn không kịp suy nghĩ, Trần Phong nổ súng, con sâu kia bị bắn nát ngay giữa không trung, dịch đen bắn tung tóe khắp nơi!

Mọi người đều ngây người, không hiểu rốt cuộc đó là thứ gì?

“Cái quái gì vậy?

Thi Miết Vương à?”.

“Sống dai thật đấy, lại còn nằm trong đầu con Huyết Thi nữa chứ!”.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày: "Đây không phải Thi Miết Vương.

Tuy Huyết Thi hình thành là nhờ có Thi Miết, nhưng cái xác này có thân phận không tầm thường, Thi Miết Vương bình thường không làm gì nổi nó đâu".

Nghe vậy mọi người đều kinh ngạc: "Vậy... vậy con Huyết Thi này rốt cuộc là ai?".

"Huyết Thi xuất hiện ở đây, mà nơi này lại có áo bào của Đại tế ti, xem ra nó có liên quan đến Đại tế ti".

Diệp Kiêu trực tiếp đi tới trước đống áo bào đó, giáo sư Chu không khỏi ngạc nhiên: "Tiểu Diệp, cậu nhận ra điều gì rồi sao?".

Diệp Kiêu gật đầu: "Thực ra ban đầu tôi cũng tưởng là Thi Miết Vương, chủ yếu là vì chúng ta đều bị con Huyết Thi thu hút mà quên mất đây là mộ thất tùy táng, người nằm trong quan tài không thể nào vô duyên vô cơ lại đặt loại áo bào này ở đây".

"Chủ nhân của bộ quần áo là Đại tế ti, thi thể tự nhiên cũng là của ông ta".

"Tên Đại tế ti này đã sống sờ sờ luyện hóa bản thân thành Huyết Thi!".

Nghe vậy, mọi người rúng động: "Cái gì!

Sao lại có người tàn nhẫn đến mức tự luyện hóa chính mình chứ!

Không thể nào?".

"Tiểu Diệp, cậu đang đùa đấy à?".

Diệp Kiêu lắc đầu: "Tuyệt đối không phải đùa.

Tên Đại tế ti này cũng là do Lý Nguyên Hạo sắp xếp.

Khi còn sống, máu trong người ông ta đã chứa đầy kịch độc, bản

thân ông ta là người nuôi cổ nên đương nhiên tinh thông thuật luyện cổ".

"Dùng máu kịch độc để ngâm cơ thể, lâu dần sẽ hình thành một cái xác không hồn, chỉ biết tấn công khi ngửi thấy hơi người, sức mạnh vô song, nhưng quá trình luyện chế cũng vô cùng gian nan, phải chịu đựng muôn vàn đau đớn, chỉ cần một sai sót nhỏ là công cốc ngay".

Chương 375

“Thông thường chỉ có cổ sư luyện người khác thành Huyết Thi, chứ tôi chưa từng thấy ai tự luyện chính mình cả.

Nhưng nhìn con cổ trùng trong người ông ta thì có thể biết được, cuối cùng chắc là do không chịu đựng nổi nên mới cưỡng ép để bản mệnh cổ trùng chui vào, nếu không thì đã sớm tan thây rồi”.

“Nếu không phải là Đại tế ti thì không cần thiết phải chôn theo quần áo của ông ta ở đây, đó chính là biểu tượng cho thân phận của ông ta”.

“Thông thường chỉ có người có địa vị như vậy mới được chôn cất trong này, nếu không thì tuyệt đối sẽ không đặt quan tài để chôn người khác”.

“Còn về cổ trùng giải độc, xem ra Đại tế ti chưa kịp dùng tới”.

Thấy mọi người vẫn còn có chút không tin, Diệp Kiêu trực tiếp lật nắp quan tài lên, chỉ vào những dấu vết trên đó và nói: “Mọi người nhìn này, trên này có dấu vết cào xé, chứng tỏ lúc ở bên trong ông ta vô cùng đau đớn, liên tục cào cấu.

Khi không chịu đựng nổi nữa, ông ta muốn thoát ra ngoài nhưng cuối cùng đã bị trấn áp”.

Nhìn thấy những vết cào bên trong nắp quan tài, mọi người không khỏi khiếp sợ.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng ngỡ ngàng, sau khi hết sốc mới bắt đầu phản ứng lại.

“Đạo diễn Diệp, sao anh lại biết rõ về cái này thế?”.

“Chỉ nhìn một cái là biết đó là Đại tế ti, mắt anh là mắt thần nhìn

xuyên thấu à?”.

“Lúc nãy tôi chỉ thấy sợ thôi, chẳng để ý gì đến quần áo cả, đầu óc Đạo diễn Diệp nhanh nhạy thật đấy!”.

“Đạo diễn Diệp liếc qua là biết đó không phải Thi Miết Vương, tôi bắt đầu nghi ngờ nhân sinh rồi đấy, có phải anh nhốt người ta vào trong đó không?”.

“Đạo diễn Diệp mà luyện thành thì chẳng có gì lạ!”.

“Tôi cũng nghĩ thế, Đạo diễn Diệp biểu diễn một tay đi!”.

Mọi người đều đang bàn tán về Diệp Kiêu, anh dở khóc dở cười: “Tôi đâu có bản lĩnh lớn như vậy.

Phải biết rằng luyện thành Huyết Thi không phải sức của một người có thể làm được.

Người này là Đại tế ti của Nam Cương, lại có sự ủng hộ của Lý Nguyên Hạo phía sau!

Việc tìm kiếm những thứ cực độc là rất dễ dàng, hơn nữa bản thân ông ta là cổ sư, tôi nghĩ con mẫu trùng cũng đã giúp đỡ không ít, nếu không thì tuyệt đối ông ta không thể luyện thành, chuyện này tôi không làm nổi đâu!”.

Những người xung quanh cũng cười rộ lên: “Tiểu Diệp cậu đừng khiêm tốn nữa, còn chuyện gì mà cậu không làm được sao?”.

“Nhà cậu là gia tộc trộm mộ mà, Chú Ba của cậu nhất định là làm rõ được hết”.

“Tôi cũng tin là sức mạnh của Chú Ba là vô hạn!”.

“Bản thân Diệp Kiêu đã là một cổ sư mạnh nhất rồi, không ai sánh bằng!”.

Mọi người thi nhau khen ngợi Diệp Kiêu, anh có chút dở khóc dở

cười, anh thực sự không biết cách luyện chế, thậm chí cả cách giải cũng không rõ, nhưng có một điều chắc chắn là việc này giúp anh hiểu rõ hơn về con người Lý Nguyên Hạo.

Lúc này trên màn hình vẫn liên tục hiện bình luận.

"Đạo diễn Diệp đỉnh quá!".

"Đạo diễn Diệp nhận em làm đồ đệ đi!".

"Tôi muốn biết cách luyện chế cụ thể, và anh có thấy đau trong quá trình luyện không?".

"Đạo diễn Diệp sức mạnh vô song, tốc độ cũng nhanh, Đạo diễn Diệp ơi, anh chính là một con Huyết Thi sống đấy à!".

Diệp Kiêu cạn lời, anh chán sống hay sao mà tự luyện chính mình?

Đúng lúc này, trong đầu anh vang lên tiếng máy móc quen thuộc. 【Đinh!

Kiểm tra thấy ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn, phần thưởng là một bông Tử Kim Nang Hà Hoa, có thể giải được cổ độc.】 Mắt Diệp Kiêu sáng lên!

Cuối cùng cũng tới rồi, cái hệ thống chết tiệt này cuối cùng cũng xuất hiện!

Chỉ thấy trong hệ thống có một bông hoa màu đỏ tươi như máu, nhưng nhị hoa ở giữa lại có màu trắng, trông giống như những con mắt đang cảnh giác nhìn chằm chằm mọi động tĩnh bên ngoài.

Nếu nhìn thoáng qua thì đúng là có chút đáng sợ.

Nếu hệ thống không nói, anh còn tưởng đó là cổ trùng ấy chứ!

Những con mắt chen chúc nhau ở nhị hoa, nhìn kiểu gì cũng thấy ghê tởm.

Đám cổ trùng này đúng là kỳ quái, hình thù dị hợm, ngay cả thuốc giải cổ cũng sinh trưởng đáng sợ như vậy.

Nếu không biết đây là phần thưởng hệ thống cho mình, suýt chút nữa anh đã ném nó đi rồi! 【Đinh!

Kiểm tra thấy ký chủ vẫn đang ở trong mộ, xin hãy chọn có tiếp tục hay không.】 Còn phải hỏi sao, đương nhiên là tiếp tục rồi, Diệp Kiêu không ngần ngại chọn tiếp tục. 【Đinh!

Kiểm tra thấy ký chủ chọn tiếp tục, hoàn thành thám mộ sẽ có điều bất ngờ.】 Diệp Kiêu không nói nên lời, hệ thống ngày càng tinh quái, giờ còn chẳng thèm nói phần thưởng là cái gì nữa?

Haiz, cứ tiếp tục xem sao vậy!

Lúc này, Diệp Kiêu vẫn để bông Tử Kim Nang Hà Hoa đó trong hệ thống, sau đó thoát ra, hít sâu một hơi.

Có bông hoa này thì chắc là không thành vấn đề nữa.

Mọi người đều đang khen ngợi Diệp Kiêu, khiến anh cũng có chút ngại ngùng.

Giáo sư Chu đã hoàn hồn lại, đi tới vỗ vai anh: "Lần này đa tạ cậu, nếu không có cậu thì chúng ta cũng không cầm cự được lâu như vậy.

Đợi khi tìm thấy mộ Lý Nguyên Hạo, tôi cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một thời gian rồi, lúc đó Tiểu Diệp cậu nhất định phải tới giúp tôi đấy".

Diệp Kiêu gật đầu đồng ý, anh cũng muốn biết xem còn điều gì sai sót không.

Nghĩ lại cuộc chiến giữa Tây Hạ và Thành Cát Tư Hãn hàng nghìn năm trước kéo dài như vậy, lại dùng cả tế tự và chém giết, cũng coi như đã hé lộ một phần thiên cơ, sau này thực sự phải cẩn thận hơn

mới được.

Những gì giáo sư Chu nói mọi người đều gật đầu tán thành.

Trước đó bọn họ xuống mộ vốn chỉ nghĩ là dọn dẹp một số đồ tùy táng, không ngờ lại gặp phải nhiều thứ đáng sợ đến thế, đúng là kinh hồn bạt vía.

Khán giả trong phòng trực tiếp lại trở nên phấn khích.

"Đạo diễn Diệp lại có thêm tư liệu rồi".

Chương 376

“Đây là buổi trực tiếp của Đạo diễn Diệp chứ có phải tiểu thuyết đâu, bao giờ anh mới viết sách mới đây?”.

“Đúng vậy, rất muốn xem Đạo diễn Diệp lại có ý tưởng kỳ quái gì, lần sau xuống mộ liệu có giống như những gì viết trong tiểu thuyết không?”.

Diệp Kiêu thấy anh thợ quay phim cười với mình, lại thấy khán giả hỏi han thì không khỏi bật cười.

Hiện tại phần lớn thời gian đều dùng để thám mộ, muốn viết sách mới thực sự là rất khó.

Nhưng chỉ cần Chú Ba còn tiếp tục viết thì anh cũng có thể làm được.

Diệp Kiêu thầm nghĩ, sau khi lần này kết thúc, anh phải nghỉ ngơi cho thật tốt.

Nhưng chuyện Cáp Bố Thượng Sư nhất định phải giải quyết, nếu không thì cổ vật của Đại Việt không biết sẽ bị ông ta đánh cắp bao nhiêu nữa.

Tên Cáp Bố này thật đáng ghét, sống bao nhiêu năm như vậy, đúng là “họa để ngàn năm” chẳng sai chút nào.

Không biết Cáp Bố Thượng Sư có biết những gì đang xảy ra ở đây không, và những thứ này có liên quan gì đến sự trường sinh?

Luyện chế cổ trùng, nếu thực sự có thể trường sinh thì Lý Nguyên Hạo cần gì phải xây cho mình lăng mộ lớn như thế, ông ta chỉ cần ẩn cư một góc mà tiếp tục sống là được rồi, còn tung ra những thông tin kia làm gì?

Trừ phi...

Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ tới việc trường sinh là phải trả giá, trừ phi Lý Nguyên Hạo hiện tại đã biến thành bộ dạng không thể gặp ai, cho nên mới như vậy, nếu không thì tại sao Cáp Bố Thượng Sư lại không dám xuất hiện?

Ngay cả khi đã xuất hiện cũng phải giấu giấu diếm diếm, không dám lộ mặt, thậm chí còn phái lính đánh thuê tới cướp đoạt.

Theo năng lực của Cáp Bố Thượng Sư, nếu đã có thể hô mưa gọi gió, điểm đá thành vàng thì tới những nơi như thế này thám mộ chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Hơn nữa còn chẳng cần làm kinh động tới ai cả, xem ra uy lực của Cáp Bố Thượng Sư đã giảm sút đi rất nhiều.

Tuy nhiên, số tài sản mà ông ta tích lũy bao nhiêu năm qua chắc cũng rất lớn, biết đâu chừng đống vàng bạc châu báu mà Thành Cát Tư Hãn cướp của Tây Hạ năm xưa đều đã rơi vào tay ông ta rồi.

Diệp Kiêu gật đầu, có cái nhìn nhất định về những suy đoán của mình.

Mọi người chỉnh đốn lại một lát, kiểm kê xong mộ thất.

Còn về bộ áo bào kia thì chẳng ai dám chạm vào, vì sợ chạm vào lại lòi ra con sâu nào đó, ngay cả cổ trùng giải độc bọn họ cũng chẳng dám đụng, dù sao thì sau bao nhiêu năm biến dị trong mộ cổ, nó đã thành hình dạng gì rồi chẳng ai rõ cả.

Lúc này mọi người hít sâu một hơi, sau khi bình tĩnh lại thì chuẩn bị lên đường tới mộ thất tiếp theo.

Sau bài học lần trước, mọi người đều hết sức cẩn thận.

Chỉ là dọc đường đi tới đoạn đường hầm này, cảnh tượng hoàn

toàn khác hẳn phía trước.

Nếu phía trước là thiên hạ của cổ trùng thì hiện tại chính là con đường được lót bằng thi thể, dọc đường đi đâu đâu cũng thấy các loại di hài.

Những di hài này vẫn giữ được hình dạng hoàn chỉnh, trên thi thể chảy ra một loại dịch màu vàng đen, cực kỳ hôi thối.

Nhóm giáo sư Chu ngồi xuống kiểm tra kỹ lưỡng, dù đeo găng tay cũng không dám chạm vào, vì Diệp Kiêu đã cảnh báo những thứ này đều có kịch độc.

Hơn nữa trong mộ thất của Lý Nguyên Hạo ngoài cổ trùng ra thì cổ sư cũng rất nhiều, ngay cả Đại tế ti cũng đã xuất hiện, chứng tỏ nơi này đã tiến rất gần tới mộ chính của Lý Nguyên Hạo.

Do đó không ai dám lơ là.

Sau khi kiểm tra, giáo sư Chu cau mày, loại dịch chảy ra từ những thi thể này là gì vậy?

Diệp Kiêu quan sát kỹ rồi giải thích: "Đây chắc là thứ được tiết ra khi bọn họ luyện chế cổ trùng.

Sau khi cổ trùng rời đi, thi thể sẽ biến thành vật chất kịch độc, chạm vào là chết ngay, đây là một thủ đoạn canh giữ mộ của Lý Nguyên Hạo".

"Có thể tưởng tượng được nghìn năm trước để xây dựng lăng mộ này, đã có bao nhiêu người phải chết?

Thành Cát Tư Hãn dùng vạn người nô lệ, còn Lý Nguyên Hạo thì dùng đám cổ sư này, độ tàn nhẫn có thừa chứ không kém".

Nghe vậy mọi người không khỏi bùi ngùi, làm hoàng đế thật khó, nhưng tham lam quá mức thì hại chết bao nhiêu người vô tội!

Chỉ là kết quả cuối cùng thế nào thì chẳng ai biết, nhưng từ đây có thể thấy rõ ràng rằng những cổ sư này đều tự nguyện hiến thân, di hài hoàn chỉnh, mức độ bị tẩy não có thể thấy rõ.

Đi tiếp trên đoạn đường hầm, thi thể ngày càng nhiều, tư thế hoàn toàn giống nhau, tất cả đều phủ phục cúi đầu về cùng một hướng.

Quần áo trên người đều đã rách nát không chịu nổi, nhưng điều đó không ngăn được thái độ thành kính của bọn họ trước khi chết.

Tính sơ qua cả đoạn đường hầm có khoảng mấy chục cái xác, điều này làm mọi người băn khoăn không hiểu nổi.

Nhóm giáo sư Chu kiểm tra kỹ từng cái xác, đều thấy chảy ra loại dịch tương tự, cực kỳ hôi thối.

Những cổ sư này đều tự nguyện chết ở đây, sau khi chết tỏa ra mùi hôi thối này, xem ra đều là tự luyện chính mình.

Diệp Kiêu đi một vòng rồi đưa ra kết luận: "Đây đều là tà cổ, chắc chắn là do các cổ sư tự nguyện.

Bọn họ lấy thân thể mình làm nơi nuôi dưỡng cổ trùng, sau khi hoàn thành, cổ trùng phá xác chui ra thì bọn họ cũng chết.

Thế nên trong cơ thể mới tỏa ra mùi vị như vậy, nhưng thi thể thì vẫn còn nguyên vẹn".

"Xem ra Lý Nguyên Hạo đúng là lợi hại, có thể khiến những cổ sư này trung thành tuyệt đối với mình, cam tâm tình nguyện tự luyện hóa bản thân".

Khán giả trong phòng trực tiếp nghe thấy vậy không khỏi rúng động, liên tục bình luận.

"Trước đây chỉ biết quân lệnh khó cãi, đó là uy áp của giai cấp thống trị, thật may mắn vì mình sống ở thời hiện đại".

“Đây là ngu trung, coi mạng người khác không ra gì, nếu là tôi thì tôi chẳng thèm quan tâm!”.

“Lý Nguyên Hạo đã cho bọn họ lợi ích gì mà có thể khiến bọn họ trung thành đến chết như vậy?

Nếu có ai chết vì tôi như thế, tôi cũng mãn nguyện!”.

“Ông dẹp đi, người ta là hoàng đế khai quốc, dù dùng thủ đoạn gì cũng có thể khiến đám người đó phải phục tùng, huống chi trong tay ông ta còn có mẫu trùng”.

“Cũng đúng, cổ sư và cổ trùng so với mẫu trùng thì đúng là một trời một vực.

Các bạn nói xem có phải Lý Nguyên Hạo đã khống chế hết đám cổ sư này bằng cổ trùng không, giống như kiểu điều khiển quân đội ấy”.

“Lý Nguyên Hạo là kẻ cực kỳ tàn bạo, từ việc ông ta dùng đồng nam đồng nữ để tế tự trước đó là thấy rồi, giờ lại thấy đám cổ sư này nữa, thật đau xót cho dân chúng Tây Hạ”.

“Thực tế thì việc Thành Cát Tư Hãn đánh vào Tây Hạ cũng chẳng phải chuyện xấu, bị giết chết còn hơn là bị cổ trùng nuốt chửng chứ?”.

“Tôi thực sự nghi ngờ lúc Tây Hạ diệt vong, có phải Lý Nguyên Hạo đã thả hết cổ trùng ra để cùng chết với bọn họ không?”.

Thấy mọi người nói vậy, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, đó cũng là một khả năng.

Hơn nữa lúc Thành Cát Tư Hãn và Cáp Bố Thượng Sư tiến vào Tây Hạ, có lẽ Thành Cát Tư Hãn đã chết rồi.

Chương 377

Đám quân cũ phía sau vẫn tiếp tục tìm kiếm, có thể là do Cáp Bố Thượng Sư khống chế quân đội, nhưng đến cuối cùng Cáp Bố cũng không hoàn thành được, nên việc bắt toàn bộ dân chúng Tây Hạ chết theo cũng không phải là không thể, giết sạch bọn họ thì sẽ không ai biết bí mật của mình nữa.

Huống chi hai quân giao chiến, ai có thể đảm bảo không có chút tin tức nào rò rỉ ra ngoài?

Chỉ có điều khi đó không phát triển như bây giờ, hoặc giả là trong một số thư tịch nào đó có ghi chép cũng nên.

Diệp Kiêu không nghĩ quá nhiều, thấy thi thể các cổ sư vẫn nằm yên tại chỗ, nhóm giáo sư Chu sau khi kiểm kê xong đã đánh dấu lại, rồi mới tiếp tục tiến về phía trước.

Mọi người càng xem càng thấy run sợ, tâm trạng không khỏi trở nên nặng nề.

Người ta thường nói đánh giang sơn thì dễ, giữ giang sơn mới khó, nhưng mục đích là để cho dân chúng có cuộc sống ấm no, vậy mà dưới sự thống trị tàn bạo này lại thấy cảnh tượng như vậy.

Tuy đã qua nghìn năm nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng và sợ hãi của những người đó trước khi chết, cũng như sự bất lực khi phải hiến thân.

Haiz, thật đáng tiếc.

Các cổ sư Nam Cương hiện nay đã biệt tăm biệt tích, phải nói rằng chắc chắn cũng bị ảnh hưởng từ nơi này.

Lúc này mọi người đều thở phào một hơi.

Giây tiếp theo, Miêu Phong và những người khác cảm thấy có gì đó không ổn, càng đi vào trong thì nhiệt độ càng trở nên lạnh lẽo, họ không kìm được mà rùng mình.

Bọn họ đều mặc áo khoác leo núi, chạy suốt quãng đường vừa rồi chỉ cảm thấy dưới đáy mộ tuy nhiệt độ thấp nhưng cũng không đến mức lạnh lẽo như thế.

Trong chốc lát môi của mọi người đều tím tái lại, thấy cảnh này, giáo sư Chu càng cảm thấy có gì đó sai sai: "Chuyện này là sao?

Sao càng đi vào trong lại càng lạnh thế này?".

Diệp Kiêu trầm giọng giải thích: "Đó là vì chúng ta đã tiến gần tới vị trí trung tâm của huyệt tụ âm, có lẽ chúng ta sẽ sớm tìm thấy mộ thất chính của Lý Nguyên Hạo thôi".

Mọi người nghe vậy không khỏi kinh ngạc.

Theo sau đó là một sự phấn khích tột độ.

"Tốt quá rồi, cuối cùng cũng đi tới tận cùng rồi!".

"Phải biết rằng chúng ta đã đợi khoảnh khắc này lâu lắm rồi, trải qua bao nhiêu chuyện mà mãi vẫn chưa tìm thấy mộ Lý Nguyên Hạo, tôi sắp phát điên rồi đây!".

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng thi nhau bình luận.

"Tuyệt quá, cuối cùng cũng sắp được chiêm ngưỡng chân dung thật sự của ông ta rồi".

"Thực sự muốn xem trong mộ thất chính rốt cuộc có những gì".

"Lý Nguyên Hạo ơi, ông đừng để tôi thất vọng nhé, tôi đoán mò là ông được chôn cùng với con mẫu trùng đấy!".

"Tôi cũng nghĩ thế, trong mộ ông ta chắc chắn có nhiều sâu bọ hơn, mọi người phải hết sức cẩn thận nhé!".

Trần Phong và những người khác nắm chặt súng, như thể ngay giây tiếp theo là có thể tới được mộ thất, nhưng cũng không thể không cảnh giác, dù sao đoạn đường phía trước cũng đầy rẫy chông gai, giờ sắp tới mộ chính rồi càng không được lơ là.

Ai bảo thế giới này không có ma quỷ quái vật, chặng đường họ vừa đi qua đã đảo lộn hoàn toàn nhận thức của họ rồi, cho nên bất kể là thứ gì, cứ nã cả băng đạn vào rồi tính sau.

Sau khi nạp thêm đạn, mọi người cùng lên đường, muốn được tận mắt thấy vị hoàng đế này.

Tuy nhiên, không ai phát hiện ra, ở đoạn đường hầm phía sau nơi họ vừa đi qua, những cổ sư đang phủ phục cúi đầu quỷ dị kia, bề mặt da thịt đều bắt đầu phập phồng, từng khối u nổi lên và bắt đầu di động, dường như có thứ gì đó đang muốn hồi sinh và chui ra khỏi cơ thể bọn họ!

Không ai phát hiện ra, nhưng Diệp Kiêu lại cảm thấy có gì đó kỳ lạ, theo bản năng quay đầu lại nhưng không thấy gì bất thường.

Dù sao thì có quần áo che chắn, trong lúc Diệp Kiêu quan sát, những khối u đó bắt đầu ngừng cử động, như thể biết có người đang nhìn về phía mình.

Đợi khi bọn họ đi khỏi, những thi thể đó một lần nữa phát sinh biến dị.

Chẳng ai hay biết các thi thể trong đường hầm đang bắt đầu biến đổi.

Trong khi đó, đội khảo cổ rẽ qua một lối quanh trong đường hầm và đi tới một mộ thất tùy táng.

Trong mộ thất này có thắp đèn trường minh, ánh lửa sáng rực, dầu đèn trường minh lại được làm từ mỡ xác chết, tỏa ra một mùi vị kỳ

quái khiến người ta không khỏi nặng lòng, như thể bị nỗi đau của người chết trước khi qua đời ảnh hưởng.

May mà có mặt nạ phòng độc, nếu không sẽ còn bị ảnh hưởng nặng hơn.

Căn mộ thất này ánh đèn sáng trưng, sau khi tắt đèn pin nhìn vào, mọi người không khỏi hít sâu một hơi.

Nếu mộ thất của Trương Nguyên là xa hoa thì căn mộ này lại tỏ ra vô cùng tinh tế.

Mọi người đều ngây người ra nhìn, khi mở các hòm xiểng, những đồ tùy táng bên trong làm ai nấy đều kinh ngạc.

Châu báu ngọc thạch, các loại son phấn bút kẻ mày, những thứ trang sức thường thấy trong phim ảnh đều xuất hiện ở đây, mọi người không dám chạm vào vì sợ chỉ cần chạm nhẹ là chúng sẽ tan thành tro bụi.

Đội khảo cổ thi nhau chụp ảnh lưu lại, cẩn thận lấy các hộp ra và bắt đầu kiểm kê.

Nhìn thấy mọi thứ ở đây có thể xác nhận chủ nhân của ngôi mộ là một phụ nữ, hơn nữa còn là người có địa vị cực cao.

Thân phận chủ nhân trong mộ thất tùy táng rất dễ xác định, Lý Nguyên Hạo có chín vị phi tử và hoàng hậu, trừ một vị mất sớm được coi là chết già, còn lại đều không có kết cục tốt đẹp.

Giáo sư Chu quan sát một lát rồi mới trầm giọng nói: "Chắc là một trong các vị phi tử, nhìn đồ tùy táng này thì đa phần là Đô La thị, bà là phi tử của Lý Nguyên Hạo, xuất thân từ đại tộc Đảng Hạng, vì bệnh mà mất sớm, trong hậu cung Tây Hạ thì bà được coi là người có phúc nhất".

"Vậy chúng ta mở quan tài xem sao!".

Giáo sư Âu đã không thể chờ đợi thêm được nữa.

Nằm ở chính giữa mộ thất tùy táng là một cỗ quan tài thủy tinh, cỗ quan tài này hoàn toàn khác với những cái trước đó.

Bất kể là Dã Lợi thị hay Trương Nguyên, quan tài đều được chuẩn bị tùy theo mức độ coi trọng, ví dụ như Dã Lợi thị tuy là hoàng hậu nhưng lại dùng quan tài sắt.

Trương Nguyên chỉ là một bề tôi mà lại có quan tài gỗ nam mộc tơ vàng, chưa kể tên Đại tế ti kia dùng chu sa để phong quan, còn tới chỗ Đô La thị này thì dùng hẳn quan tài thủy tinh.

Giáo sư Chu nhìn cỗ quan tài được đặt trên giá rất cao, trên giá gỗ hoàng mộc hình chữ "tỉnh" là cỗ quan tài thủy tinh được đặt vững chãi.

Không thể nhìn thấy thi thể bên trong, nên cũng không rõ thật giả thế nào.

Giáo sư Chu trầm ngâm: "Chuẩn bị dựng giàn giáo đi!".

Mục Lực có chút ngạc nhiên: "Cỗ quan tài thủy tinh lớn thế này là tự nhiên sao, không sợ nó vỡ à?".

Giáo sư Chu lắc đầu: "Quan tài thủy tinh có độ cứng cao, người xưa dùng nó là để chống thối rữa, nếu không đoán sai thì khi mở ra, dung mạo thi thể bên trong vẫn không hề thay đổi".

"Tuy nhiên chế tác quan tài thủy tinh cần rất nhiều thủy tinh, loại thủy tinh tự nhiên lớn như vậy rất khó tìm.

Khi đó Lý Nguyên Hạo chắc là rất yêu quý Đô La thị nên mới dùng nhiều thủy tinh để đúc thành quan tài như thế này".

"Từ đó có thể thấy kỹ nghệ của thợ thủ công lúc bấy giờ rất cao siêu, Lý Nguyên Hạo cũng đã tốn không ít tâm sức, nên cỗ quan tài

thủy tinh này vô cùng quý giá".

Chương 378

“Có thư tịch ghi chép rằng những người đầu tiên trên thế giới được nằm trong quan tài thủy tinh là các Pharaon và vương hậu Ai Cập cổ đại.

Chúng ta đã thám hiểm bao nhiêu ngôi mộ cổ, không ngờ ở đây cũng có thể thấy quan tài thủy tinh”.

Giáo sư Chu không khỏi cảm thán, khán giả trên màn hình cũng thi nhau phụ họa.

“Không ngờ Lý Nguyên Hạo này cũng là kẻ chung tình đấy chứ”.

“Thì đã sao?

Cũng không che giấu được việc lão ta là một tên sát nhân cuồng ma!”.

“Chết rồi thì đối xử tốt với người ta có ích gì nữa, tục ngữ có câu: 'thâm tình đến muộn còn rẻ mạt hơn cả cỏ'!”.

“Haiz, thôi bỏ đi, dù sao cũng là người đã khuất cả rồi, đừng tranh cãi nữa”.

Ống kính máy quay hướng về phía quan tài thủy tinh, trong khi mọi người ngước nhìn thì đội ngũ bắt đầu dựng giàn giáo.

Đội của Trần Phong và Trương Như Long luôn mang theo không ít dụng cụ, chỉ cần dựng một cái giá đơn giản cao khoảng hai tầng lầu là được.

Mọi người rút các thanh thép ra, nhanh chóng bắt tay vào dựng.

Cùng lúc đó, phía bên ngoài ống kính, trong đoạn đường hầm lúc nãy, vô số con sâu đã phá vỡ lớp da của các cổ sư.

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Những tiếng động liên tiếp vang lên trong đường hầm, trong không gian trống trải, xác của các cổ sư nhanh chóng hóa thành những bãi dịch vàng đặc quánh, tỏa ra mùi hôi thối khó ngửi.

Những con sâu phá xác chui ra có thân mình màu vàng sẫm, dài khoảng hai mét, dày đặc bò nhanh về phía trước.

Toàn thân chúng tỏa ra vẻ quỷ dị, mỗi một cái xác chui ra hàng chục con sâu, đám cổ trùng này vừa thoát khỏi xác chết là như thể biết rõ mục tiêu ở đâu, nhanh chóng lần theo hơi người mà lao nhanh về phía mộ thất tùy táng.

Cả đoạn đường hầm chật kín cổ trùng, chúng tranh nhau lao lên phía trước, lớp vỏ cứng và vô số chân va chạm, chèn ép nhau tạo ra tiếng xào xạc nhanh chóng lấp đầy cả đoạn đường hầm.

Lúc này trong mộ thất, mọi người đang mải mê dựng giàn giáo, Diệp Kiêu đứng một bên, thường thì những lúc thế này anh không phải làm việc.

Tuy nhiên, đột nhiên anh nghe thấy tiếng động đó, lập tức cảnh giác: "Có thứ gì đó đang tới!".

Thế nhưng lúc này, tiếng dựng giàn giáo cộng với tiếng ồn của các thiết bị nhỏ làm mọi người không nghe thấy gì, càng không thể nghe thấy tiếng cổ trùng đang bò tới.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều trở nên căng thẳng, nín thở lắng nghe một hồi lâu nhưng không thấy có âm thanh gì lạ, lúc này mới thở phào.

“Hình như không nghe thấy âm thanh gì lạ mà?”.

“Phải đó Tiểu Diệp, có phải do cậu căng thẳng quá nên bị ảo giác không?”.

“Tôi không nghe thấy gì cả, cậu nghe nhầm rồi chăng?”.

Mọi người cười xòa rồi tiếp tục làm việc.

Trong phòng trực tiếp, khán giả cũng cười rộ lên.

“Tôi thấy Đạo diễn Diệp thần hồn nát thần tính rồi!”.

“Haiz, ở trong trạng thái căng thẳng kéo dài thế này thì ai cũng dễ bị ảo giác thôi”.

“Thương Đạo diễn Diệp quá, thôi anh sang bên cạnh nghỉ ngơi đi!”.

Diệp Kiêu biết mình không nghe nhầm, toàn thân anh căng cứng, đây là mộ thất tùy táng, nếu có thứ gì xuất hiện thì phải nhanh chóng tìm lối ra, nếu không chỉ có nước chết.

Anh không nói gì mà nhanh chóng tìm kiếm khắp mộ thất.

Ngay lúc đó, tiếng sột soạt dữ dội đột ngột vang lên!

Âm thanh này giống như tiếng kèn báo hiệu của tử thần trước khi thu hoạch mạng sống, khiến tim ai nấy đều thắt lại, sau đó là một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Âm thanh ngày càng gần, quả nhiên!

Thực sự có thứ gì đó đang tới, Diệp Kiêu không nghe lầm!

Hơn nữa nghe tiếng động này, chắc chắn là số lượng cổ trùng cực kỳ đông đảo!

Ngay lập tức mọi người đều hoảng loạn.

Giàn giáo cũng chẳng buồn dựng nữa, thi nhau nhảy xuống tìm vũ

khí phòng thân.

Giáo sư Chu ngay lập tức tìm kiếm bóng dáng của nhân vật chính.

Ông thấy Diệp Kiêu đang sờ soạn trên một bức tường, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Giáo sư Chu không kịp nghĩ ngợi, gọi lớn mọi người: "Mau tìm lối ra!".

Hiện tại rút lui ra đường hầm là không kịp nữa rồi, mọi người chỉ còn cách lao về phía Diệp Kiêu.

Tiếng xào xạc kia tiến tới với tốc độ cực nhanh, tất cả bắt đầu hoảng sợ.

Đạn cháy đã dùng hết từ lúc đối phó với rết sáu cánh, những người bạo dạn thì rút thanh thép ra để tự vệ, dù thế nào đi nữa cũng không thể để đám cổ trùng này ăn sống được.

Chỉ là không biết thứ sắp tới rốt cuộc là cái gì.

Bình luận trong phòng trực tiếp càng rơi vào hoảng loạn, khi cổ trùng chưa xuất hiện thì chẳng ai biết đó là gì, nỗi sợ hãi mơ hồ truyền qua màn hình tới từng người xem.

"Tôi lặng lẽ rụt chân vào trong chăn".

"Giờ nhà mà có con ruồi xuất hiện tôi cũng nghi là cổ trùng mất".

"Khủng khiếp thật, chỉ riêng cái âm thanh đó thôi cũng đủ làm người ta suy sụp rồi".

"Lần này lại là sâu gì đây?

Tôi sắp miễn nhiễm luôn rồi, có thể tua nhanh được không?".

"Vô lý thật đấy, một cái mộ cổ mà chứa cả kho sâu bọ à!".

"Không dứt luôn, cứ dùng lửa thiêu hết đi được không?".

Đáng sợ là họ không còn đạn cháy, ngay cả đạn thường cũng không còn nhiều, làm sao mà chống lại được?

Chương 379

Khán giả bắt đầu lo lắng.

Trong mộ không có củi lửa, đèn trường minh cũng chẳng giúp ích gì được, xem ra lần sau vào mộ phải mang theo súng phun lửa mini, đó là thứ bắt buộc phải có.

Nhưng giờ nói gì cũng muộn rồi.

Trong mộ thất, mọi người đang hoảng loạn, không biết phải làm sao.

Đúng lúc đó, âm thanh đã cận kề, cuối cùng, một đàn sâu màu vàng nâu hung tợn lao vào!

Khi đám sâu đó vừa xuất hiện, ai nấy đều hít một hơi lạnh.

Những người mắc hội chứng sợ lỗ và vật thể li ti đều phát hoảng!

Đàn sâu tràn tới cùng với mùi hôi thối nồng nặc.

Vì khoảng cách quá gần nên mọi người đều nhìn rõ, loại sâu này toàn thân màu nâu dài khoảng hai đốt ngón tay, trên thân có từng đốt, trông cực kỳ ghê tởm.

Dưới bụng chi chít những cái chân nhỏ, hơi giống rết, nhưng trên đầu chúng lại có bốn cái móc nhọn dài.

Chẳng trách chúng có thể đâm xuyên qua da thịt, có bốn cái móc nhọn này thì loài sâu gì mà không phá được chứ?

Không ai nghi ngờ việc độc dịch trên những cái móc này có thể giết chết một người trưởng thành trong thời gian ngắn.

Mọi người hoảng loạn không biết làm sao, Trần Phong và Trương Như Long cầm vũ khí bắt đầu xả súng, nhắm bắn chuẩn xác, xác sâu

bay tứ tung, để lại đống dịch vàng tỏa ra mùi hôi khó ngửi.

Tốc độ của đám sâu cực nhanh, trong nháy mắt đã tới sát chân.

Trương Như Long hoảng rồi, vừa giơ tay đã xả hết một băng đạn, nhưng cũng chỉ tiêu diệt được một phần nhỏ, số còn lại vẫn tràn ra như triều dâng.

Đám sâu dày đặc bò tới trước mặt khiến ai nấy đều kinh hãi tột độ.

"Phải làm sao bây giờ?

Đánh không hết được!".

"Mau tìm lối ra đi!".

Cửa mộ thất đã bị chặn rồi, nếu không tìm được lối ra khác, bọn họ chỉ có con đường chết!

Mọi người cầm thanh thép nhưng cũng chẳng giải quyết được gì, trân trối nhìn đám sâu ngày càng gần, chúng dâng cao như một ngọn núi nhỏ tràn về phía họ, một áp lực vô hình khiến họ không thể ngẩng đầu lên được.

Cảnh tượng này làm ai nấy da đầu tê dại, chân tay bủn rủn.

Khán giả cũng sốt ruột thay.

"Trời ơi ghê quá, tôi muốn gửi ngay một quả bom C4 qua đường dây mạng!".

"Thôi xong rồi, lần này thì tiêu đời thật rồi!".

"Chưa từng thấy loài sâu nào nhanh như vậy, là tôi chắc tôi ngất tại chỗ luôn!".

"Đạo diễn Diệp đâu rồi?

Lẽ nào ở đây không có lối thoát sao?".

“Cái gì cũng gọi Đạo diễn Diệp, anh ấy cũng cạn lời luôn đấy”.

Đúng lúc này, Diệp Kiêu sờ thấy một khe hở trên vách đá mộ thất, anh đưa tay vào trong tìm kiếm.

Đầu ngón tay chạm vào một cái vòng tròn, anh không khỏi vui mừng, lay thử thấy cái vòng vẫn còn độ đàn hồi, không chút do dự anh kéo mạnh cái vòng ra, một tiếng “cạch” vang lên, cửa đá mở ra, lại là một căn mộ thất khác.

“Mau vào đi!”.

Nghe thấy tiếng gọi, nhóm giáo sư Chu mừng rỡ quá đỗi, vội vàng đưa người chạy nhanh vào trong, Trương Như Long và những người khác đi đoạn hậu.

Chỉ là tốc độ của đám sâu quá nhanh, khi mọi người vừa vào bên trong thì vẫn có một đợt sâu tràn vào theo!

Thấy cảnh này ai nấy đều giật mình kinh hãi, những con sâu bò tới trước mặt giơ bốn cái móc nhọn lao về phía mọi người, trên móc nhọn ánh lên tia xanh biếc quỷ dị.

Mọi người còn chẳng kịp quan sát mộ thất, sợ hãi chạy tán loạn!

Giáo sư Âu lấy hết can đảm cầm thanh thép xông lên đập túi bụi, trong nháy mắt đã đập bẹp được một con, nhưng thanh thép ngay lập tức bị đen kịt lại, làm ông sợ hãi ném ngay thanh thép đi!

Nhưng đợt tiếp theo thì ông không gặp may như vậy nữa, chỉ thấy mười mấy con sâu nhanh chóng bao vây ông, giáo sư Âu bị vây chặt bên trong, căn bản không thoát ra được.

Chứng kiến cảnh này mọi người đều chết lặng, trong nháy mắt trái tim vừa mới buông lỏng lại một lần nữa treo lên cao, đám sâu nhanh chóng bò tới trước mặt giáo sư Âu, giống như những lưỡi kiếm sắc bén, bốn cái móc nhọn mở rộng ra, mắt thấy sắp đâm vào

người ông.

Giáo sư Âu vô cùng kinh hãi, đồng tử co rụt lại, ông muốn chạy nhưng toàn thân run rẩy, căn bản không chạy nổi.

Nhìn đám sâu từ bốn phương tám hướng tập kích tới, bản thân lại chẳng có cách nào, giáo sư Âu sợ đến mức toàn thân căng cứng, suýt chút nữa là bật khóc!

Đúng lúc đó, phía sau vang lên những tiếng xoẹt xoẹt!

Lưỡi đao Hắc Kim Cổ Đao quen thuộc lướt qua bên người giáo sư Âu, bóng dáng Diệp Kiêu thoắt ẩn thoắt hiện, lướt qua cực nhanh.

Trên mặt đất nằm la liệt xác sâu.

Sau đó Diệp Kiêu dựng đứng đao chém thẳng xuống dưới chân giáo sư Âu.

Con cổ trùng đó trực tiếp bị chém làm đôi, nửa thân còn lại vẫn không ngừng run rẩy cuộn tròn trên đất.

Mọi người thấy vậy đều ngây người ra nhìn.

Khán giả lại một lần nữa sững sờ, rồi sau đó điên cuồng bình luận!

"Đm!

Lúc quan trọng nhất vẫn cứ là Đạo diễn Diệp!".

"Ngầu quá!

Đạo diễn Diệp cứ lẳng lặng mà tung chiêu cuối!".

"Luôn luôn tin tưởng Đạo diễn Diệp!".

"Đạo diễn Diệp yyds!".

"Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên.

Nghề nào của Đạo diễn Diệp cũng làm tôi mê mẩn hết!".

Chương 380

Đội khảo cổ cũng ngơ ngác, mãi một lúc sau mới thở phào nhẹ nhõm, xác định không còn con sâu nào nữa mới ùa tới vây quanh Diệp Kiêu.

"Tiểu Diệp!

Không còn gì để nói, đỉnh thực sự!".

Trương Như Long giơ ngón tay cái, anh thực sự khâm phục, thân thủ của cậu nhóc này tốt quá!

Giáo sư Âu lúc này mới hoàn hồn, vẫn còn chưa hết sợ hãi, ông thở phào một hơi rồi cảm thán: "Đúng là đi dạo một vòng trước cửa tử, Tiểu Diệp, cảm ơn cậu, không biết đây là lần thứ mấy cậu cứu chúng tôi rồi nữa!".

"Phải đó Tiểu Diệp, truyền dạy cho chúng tôi vài chiêu đi, để chúng tôi còn biết tự bảo vệ mình".

Diệp Kiêu nhướng mày, tra thanh Hắc Kim Cổ Đao vào bao rồi nhún vai: "Bản năng thôi".

Câu nói này vừa thốt ra, khán giả lại càng thêm sôi sục.

"Bản năng của Đạo diễn Diệp là cứu người!

Giác ngộ cao quá vậy?".

"Đạo diễn Diệp bao giờ mới truyền dạy vài chiêu đây, đừng có giấu nghề nhé, chúng tôi không tố cáo anh đâu!".

"Đùa à, nhân tài như thế ai mà nỡ tố cáo?".

Lúc này khán giả thi nhau khen ngợi, giáo sư Chu cúi xuống quan sát kỹ xác sâu trên đất, thì phát hiện những con sâu bị Diệp Kiêu chém

làm đôi vừa nãy đều đã hóa thành một vũng nước vàng, chẳng còn lại gì cả!

Điều này khiến nhóm giáo sư Chu vô cùng kinh ngạc!

"Tiểu Diệp, loại sâu này có lai lịch gì thế?

Sao thi thể lại biến mất nhanh vậy?".

Giáo sư Chu quay sang hỏi Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày: "Nếu tôi nói tôi không biết, mọi người có tin không?".

"Sao có thể chứ?!".

"Còn có chuyện gì mà cậu không biết sao?".

"Tiểu Diệp, nếu cậu mà không biết thì chúng ta xong đời thật rồi!".

Giáo sư Phương đứng bên cạnh nói: "Đây có lẽ là một loại côn trùng chân khớp mới chăng, nhưng trong mộ cổ này có quá nhiều loài mới, thứ này thực sự khiến người ta không thể hiểu nổi".

"Dịch thể của nó có thể phân hủy toàn bộ xác chết, chuyện này đúng là chưa từng thấy bao giờ".

Lời của giáo sư Phương làm mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Nếu như những loài độc trùng trước đây chỉ coi thi thể người là nơi ấp trứng rồi phá xác chui ra, ít nhất còn để lại một bộ xương, nhưng loài sâu này thì quá khủng khiếp, nó có thể phân hủy cả xác chết, ngay cả chính mình cũng không tha.

Chỉ cần chạm vào một chút có lẽ là mất mạng như chơi, trong chốc lát mọi người đều lùi lại phía sau, không ai dám lại gần.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi nhíu mày, lúc trước họ đang ở mộ

thất tùy táng chuẩn bị dựng giàn giáo để xem thi thể, mà cái quan tài thủy tinh đó trong mộ cổ cũng thuộc loại hiếm thấy.

Tuy không phải mộ chính của Lý Nguyên Hạo nhưng đối với khảo cổ sau này vẫn rất có ý nghĩa.

Nhưng hiện giờ bên ngoài đầy cổ trùng, có nên tiếp tục tiến lên hay không còn phải xem ý của giáo sư Chu.

Giáo sư Chu thở dài một tiếng, đám sâu giết người ngoài kia ông không dám lại gần nữa, nên chỉ còn cách quan sát phía bên này.

Đây cũng là một căn mộ thất tùy táng, sau khi vào trong bọn họ phát hiện mộ thất này chẳng có gì cả, nói là mộ tùy táng thì kiểu gì cũng phải có chút đồ vật chứ, nhưng ở đây lại là một căn phòng trống không, điều này có chút bất thường.

Lý Nguyên Hạo rốt cuộc đang bày trò gì vậy?

Nơi này và căn mộ thất bên ngoài thực ra thông với nhau, chỉ là có cơ quan đặc biệt, bí mật đằng sau hai căn mộ thất này là gì?

Trong chốc lát mọi người không nghĩ ra được mối liên hệ nào, nhưng phải nói là căn mộ trống trải này cũng là một rắc rối.

Họ không tìm thấy cơ quan, nghĩa là hiện tại họ đang bị kẹt ở đây.

Mà bên ngoài thì toàn là cổ trùng giết người.

Mọi người không khỏi tự giễu.

“Tôi thấy ngôi mộ cổ này cũng khá 'nhân tính' đấy chứ, ít nhất cũng cho chúng ta nghỉ ngơi một lát, giống hệt như căn phòng rết lần trước”.

“Cũng đúng, lúc nãy suýt nữa tôi sợ đến vãi cả linh hồn!”.

“Nạp thêm năng lượng đi, tí nữa có gặp lại thì còn chạy cho nhanh!”.

Mọi người tìm niềm vui trong nỗi khổ, dứt khoát ngồi xuống nghỉ ngơi trước đã, dù sao hiện giờ cũng không ra ngoài được.

Dù ra ngoài mà hết cổ trùng đi nữa thì cũng không thể tùy tiện đem mạng sống của mình ra làm trò đùa.

Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, thực tế là anh rất muốn ra ngoài, nhưng chỉ sợ khoảnh khắc cửa mở ra cổ trùng sẽ tràn vào, lúc đó thì hỏng bét.

Lúc này mọi người cứ thế ngồi bệt xuống đất, Diệp Kiêu thì không bỏ cuộc, anh trực tiếp đưa tay sờ soạn lên vách đá, dù thế nào đi nữa cũng phải tìm được lối ra, chẳng lẽ bị nhốt ở đây cả đời sao?

Có lẽ những xác cổ sư trong đường hầm lúc này đã không còn tồn tại nữa, nơi đám sâu đi qua không một ngọn cỏ nào mọc nổi.

Đúng rồi!

Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ ra, đám cổ sư đó, đàn sâu này đi qua chỗ cổ sư, hay căn bản chúng chui ra từ chính cơ thể các cổ sư?

Huống chi đàn sâu này làm sao mà tìm được họ chính xác như thế?

Là mùi vị!

Trong mộ cổ, đa số các loài sâu đều lần theo hơi người mà tới, gặp vật sống là bắt đầu cắn xé, sau khi chết ngay cả xác cũng không để lại, vậy thì chỉ có một khả năng: Phệ Thi Cổ!

Thấy bộ dạng này của Diệp Kiêu, giáo sư Chu hỏi: "Tiểu Diệp, cậu sao vậy?".

Diệp Kiêu nghiêm nghị đứng trước vách đá, đột nhiên sắc mặt trở nên nặng nề, mọi người đều không hiểu chuyện gì.

Khán giả cũng thi nhau hỏi: "Đạo diễn Diệp gặp rắc rối gì rồi sao?".

“Lần đầu tiên thấy Đạo diễn Diệp lộ ra vẻ mặt như vậy, làm người ta thấy sợ quá!”.

“Đạo diễn Diệp đừng có dọa chúng tôi nhé!”.

“Chuyện gì có thể khiến Đạo diễn Diệp nghiêm trọng như vậy?

Chương 381

Lẽ nào có chuyện lớn rồi?".

"Đạo diễn Diệp phát hiện ra điều gì rồi sao?".

Lúc này giáo sư Chu đi tới, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Lúc nãy tôi nói không biết loại cổ trùng này, đúng là như vậy.

Nhưng vừa rồi tôi đột nhiên nghĩ ra một vấn đề, ở đây chỉ có một con đường hầm, chúng đi từ đó tới, suốt quãng đường đi chúng ta không hề thấy loại cổ trùng tương tự, trừ phi chúng chui ra từ những xác chết cổ sư trong đường hầm kia".

Nghe vậy ai nấy đều kinh hãi!

"Xác chết?

Vậy... vậy lúc nãy chúng ta đi qua chẳng phải là đã lướt ngang qua cái chết sao!".

Giáo sư Chu sợ hãi vô cùng, bọn họ thậm chí còn ngồi xuống nghiên cứu ở khoảng cách gần.

Chỉ cần nghĩ tới việc suýt chút nữa đã bị cổ trùng ăn sống, nhóm giáo sư Chu không khỏi toát mồ hôi hột!

Diệp Kiêu trầm giọng nói tiếp: "Đây không phải loại cổ trùng thông thường, mà là một loại Phệ Thi Cổ, chuyên sống dựa vào xác chết".

"Loại cổ trùng này thường do cổ sư nuôi dưỡng đặc biệt mà thành, cũng là một loại tà cổ, nhưng nó không phải bản mệnh cổ, không mất đi khi cổ sư chết".

"Từ lúc bắt đầu nuôi dưỡng, chúng đã liên tục hút độc tố trong cơ

thể cổ sư để làm thức ăn, hơi giống Kim Tuyến Cổ nhưng còn đáng sợ hơn Kim Tuyến Cổ nhiều".

"Sau khi cổ sư chết, cổ trùng vẫn ở lại trong cơ thể mà không chết, nó tiếp tục rỉa rói xác chết cho tới khi cái xác hóa thành nước mới thôi, đồng thời chúng sẽ sinh sôi điên cuồng bên trong cái xác đó".

Nghe đến đây, ai nấy đều không khỏi bàng hoàng!

Nghĩ đến đó, giáo sư Chu run giọng hỏi: "Theo như cậu nói, vậy những cổ sư chúng ta thấy lúc đầu chẳng lẽ là...".

"Đúng, những cổ sư chúng ta thấy lúc đầu chính là như vậy".

Mọi người không hiểu, chuyện này không thể nào!

"Thế thì lạ quá, những cổ sư đó đã chết hàng nghìn năm rồi, tại sao đến tận bây giờ đàn sâu mới bùng phát?".

"Đúng vậy, nói không thông, không lẽ từng cái xác cho tới bây giờ mới bị ăn hết sao?

Chúng sinh sôi điên cuồng trong đó, bao nhiêu năm rồi đáng lẽ phải chết hết từ lâu rồi chứ!".

"Chẳng lẽ não chúng bị đơ, giờ mới tỉnh lại?

Giải thích vậy không hợp lý chút nào".

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, suy đoán: "Nếu có vật sống kích thích, chúng sẽ thức tỉnh.

Phải biết rằng những cổ sư này đều là những người rất nổi tiếng ở Nam Cương, nếu không thì đã chẳng đủ tư cách để được nằm trong huyệt mộ của Lý Nguyên Hạo.

Sau khi họ chết, chắc chắn đã có thủ pháp đặc biệt để phong tồn đám cổ trùng này, cổ trùng không chết mà chỉ ngủ đông bên trong thôi".

“Sự xuất hiện của chúng ta đã đánh thức chúng, hơi ấm và máu thịt của người sống đã kích thích cổ trùng, khiến chúng đâm xuyên qua da thịt chui ra ngoài”.

“Nếu giờ quay lại đường hầm, e rằng trong đó toàn là nước xác chết, chẳng còn thấy một cái xác cổ sư nào nữa đâu”.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người kinh hãi tột độ, toàn thân run rẩy.

“Loài cổ trùng này đã ngủ yên nghìn năm, nếu giờ chúng tái xuất giang hồ thì hậu quả thật không dám tưởng tượng!”.

“Dù chúng là loài mới, nhưng nếu một khi chạm vào cơ thể sống rồi lại sinh sôi điên cuồng thì e rằng sẽ gây hại cho toàn nhân loại, nhất định phải tiêu diệt, phải tiêu diệt bằng được!”.

Nhóm giáo sư Âu sắc mặt nghiêm trọng, tuy rất sợ hãi nhưng giữa sự an toàn của bản thân và toàn nhân loại, họ vẫn chọn vế sau.

Dù thế nào đi nữa cũng không thể để đám cổ trùng này chiếm thế thượng phong, Diệp Kiêu cũng nghĩ như vậy, nhưng loài cổ trùng này đáng sợ như thế, không phải người bình thường có thể tiêu diệt được.

Giáo sư Chu siết chặt nắm tay hỏi: “Vậy chúng ta có cách gì để tiêu diệt không?

Chút đạn dược này căn bản không thấm vào đâu cả!”.

Diệp Kiêu lắc đầu nói: “Tôi nghe Chú Ba kể rằng, có một cổ sư Nam Cương nuôi loài trùng này trong người, nhưng lại bị độc tố phản phệ mà chết trong một khe núi nhỏ.

Chỉ trong vòng một tháng, cả ngôi làng xung quanh đã chết sạch chỉ sau một đêm, ngay cả mấy vị Đại tế ti trong bản cũng không thoát khỏi”.

“Lúc đầu chẳng ai biết chuyện gì xảy ra, cứ ngỡ là tai họa từ trên trời rơi xuống, nhưng tra đi tra lại mãi không ra kết quả cụ thể, cuối cùng mới phát hiện ra loại Phệ Thi Cổ này”.

“Sau đó, phải nhờ mấy vị cổ sư ở các bản làng liên thủ lại, mất ròng rã mấy tháng trời mới tìm thấy dấu vết của Phệ Thi Cổ.

Trận chiến đó cũng khiến các bản làng Nam Cương tổn thất nặng nề, nguyên khí đại thương, một số bản thậm chí còn tuyệt diệt truyền nhân cổ sư.

Có thể tưởng tượng loài Phệ Thi Cổ này lợi hại đến mức nào”.

“Cái chết không đáng sợ, đáng sợ là sự sinh sôi điên cuồng của chúng, chỉ cần rơi vào một chút máu thịt là chúng bắt đầu nhân bản ngay lập tức”.

Nghe thấy những lời đó, ai nấy đều run rẩy sợ hãi.

Nếu bất kỳ ai trong số họ chết đi và xác rơi lại tại chỗ, rất có thể từ một cái xác sẽ sinh sôi ra hàng trăm con cổ trùng, rồi sau đó còn nhiều hơn thế nữa.

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi nổi da gà, thật không ngờ cổ trùng Nam Cương lại lợi hại đến vậy!

Lợi hại đến mức họ căn bản không có cách nào chống lại, lần này phải làm sao đây?

“Tôi không muốn chết ở đây đâu!” “Vạn nhất bị đám cổ trùng này nuốt chửng, hậu quả thật không dám tưởng tượng!” “Còn chuyện gì đáng sợ hơn là bị sâu bọ ăn thịt chứ, nghĩ thôi đã thấy kinh rồi, chúng ta mau tìm đường thoát thôi, nếu còn nán lại e rằng sẽ không còn cơ hội nữa.” Nghe vậy, mọi người bắt đầu điên cuồng tìm lối ra, nhưng trớ trêu thay là chẳng thấy đâu.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng đám cổ trùng này đã không ai

đối phó nổi, huống hồ ra ngoài rồi còn phải đối mặt với chúng, không ai dám đảm bảo có thể vẹn toàn trở về.

Mọi người không khỏi sốt ruột, lúc này Diệp Kiêu cũng bước ra, bắt đầu tìm kiếm lối ra.

Không vì lý do gì khác, quan tài thủy tinh và mộ chính của Lý Nguyên Hạo đều phải làm cho rõ ràng, dựa theo lộ trình hiện tại thì họ đang đi đúng hướng.

Nhưng nếu bị nhốt trong mộ thất này thì mọi chuyện coi như xong.

Trong phòng phát trực tiếp, khán giả thấy cảnh này cũng không khỏi tặc lưỡi.

"Sao Diệp biên kịch cái gì cũng biết thế nhỉ?" "Người ta chẳng bảo rồi sao?

Là tam thúc của anh ấy kể cho đấy!" "Tam thúc đúng là một nhân tài!

Nhà họ Diệp đúng là không đơn giản chút nào." "Nghề nào cũng có trạng nguyên quả không sai, nhưng bây giờ đang lúc dầu sôi lửa bỏng, tôi mạo muội hỏi một câu, tam thúc có thể ra một tập đặc san không?" "Thế thì bạn mạo muội thật rồi, tam thúc người ta mất rồi còn đâu!" "Xem mà tim tôi đập loạn xạ, xong đời rồi, tôi còn định vào miền Nam ăn mấy món đặc sản, nghe nói có mấy hàng quán vỉa hè có rết chiên, rồi nhộng tằm chiên nữa, nhìn đám cổ trùng này xong là mất sạch vị giác luôn." "Lầu trên đúng là khẩu vị nặng thật đấy, mấy thứ đó mà cũng dám ăn." "Tọa lạc tại miền Nam, xin khẳng định là chưa bao giờ dám ăn mấy thứ đó, nhìn thôi đã thấy không ổn rồi." Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu thì nhíu chặt mày.

Thấy mọi người đang điên cuồng tìm lối ra, anh lại quay về phía

đạo thạch môn lúc trước, nếu lúc này đi ra ngoài, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.

Chương 382

Diệp Kiêu suy nghĩ một lát rồi bắt đầu sờ soạng khắp vách đá, nếu thật sự ra ngoài mà gặp ngay đám cổ trùng kia thì coi như cả bọn đi đời nhà ma.

Miêu Phong có chút căng thẳng, nhưng thấy vẻ mặt bình thản của Diệp Kiêu, cậu ta liền đánh bạo tiến lại gần: "Anh Diệp, để em giúp anh." Nói xong liền cùng bắt đầu tìm tòi.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi mỉm cười, thôi thì tùy cậu ta, muốn giúp thì giúp, nhưng không phải ai cũng có vận khí tốt để tìm thấy cơ quan.

Vừa mới nghĩ xong, Miêu Phong đã nhấn vào một khối đá: "Anh Diệp nhìn xem, khối đá này hình như hơi lỏng." Diệp Kiêu vừa định lên tiếng: "Khoan đã!" Nhưng lời chưa dứt, Miêu Phong đã quá nhanh tay nhấn thụt vào.

Đột nhiên thạch môn mở ra, mọi người đều hoảng hốt lo sợ.

Không ngờ Miêu Phong chỉ nhấn một cái đã mở được cơ quan, chính cậu ta cũng hoảng loạn.

Cậu ta đang đứng ngay sát cửa, khi một bóng đen xuất hiện, Miêu Phong lập tức rút súng bắn luôn!

Diệp Kiêu không còn cách nào khác, rút Hắc Kim Cổ Đao ra rồi nhảy vọt lên, chém thẳng tới!

Lưỡi đao lóe sáng, một đám sâu bọ nằm rạp xuống đất, chỉ thấy đám Phệ thi cổ nhanh chóng bao vây lấy Diệp Kiêu.

"Anh Diệp!" Miêu Phong hối hận không kịp, chỉ biết dùng súng, lúc này Diệp Kiêu đang ở giữa vòng vây của đám sâu bọ nên cậu ta

căn bản không dám xông vào.

Cậu ta muốn cứu nhưng lại sợ hãi, một khi dính phải thứ này thì chỉ có con đường chết.

Trên màn hình, khán giả đều nín thở lo lắng.

“Cái tên ngốc đó bị làm sao vậy?

Sao không chịu rút kinh nghiệm gì thế này!” “Cái đám đồng đội lợn này, không giúp được gì thì thôi đừng có thêm dầu vào lửa được không hả!” “Trời ơi cái tính nóng nảy của tôi, thật muốn xông vào tát cho cậu ta một cái!” Trên màn hình toàn là lời mắng nhiếc, nhưng rồi có người nhận ra Diệp Kiêu đã biến mất.

“Mọi người nhìn kìa, Diệp đảo hình như biến mất rồi!” “Chết tiệt, chuyện gì thế này?

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Kiêu đã đi đâu rồi?” “Vừa rồi còn ở giữa bầy sâu, sao giờ lại không thấy đâu nữa?

Không lẽ bị hóa thành nước rồi chứ?” “Đừng có nói xui xẻo thế!” “Cầu nguyện cho Diệp đảo không sao!

Tuyệt đối không được có chuyện gì!” Đúng lúc này, giọng của Diệp Kiêu vang lên: “Đứng đực ra đó làm gì?

Đóng cửa lại!” Miêu Phong sực tỉnh, vội vàng nhấn cơ quan, cánh cửa lớn đóng sầm lại.

Giáo sư Chu lập tức lao tới: “Cậu định làm cái gì thế?

Vô tổ chức vô kỷ luật, cậu muốn hại chết tiểu Diệp sao?!” Trương Như Long cũng giận không chịu nổi, xông lên đấm cho cậu ta một quả!

“Đã bảo rồi, đồ đạc ở đây không được tùy tiện đụng vào, cậu có bị não không hả!” Lời của Trương Như Long khiến Miêu Phong đỏ

cả mắt: “Tôi cũng không muốn vậy, tôi đi tìm anh Diệp đây!” Cậu ta định xông ra ngoài thì bị mọi người cản lại.

“Cậu điên rồi, nếu cậu mở cửa lần nữa cho đám sâu bọ vào thì chúng ta căn bản không có cách nào chống đỡ!” “Nhưng tôi không thể trơ mắt nhìn anh Diệp chết được!” Giáo sư Chu trầm giọng nói: “Tiểu Diệp sẽ không chết, cậu ấy lợi hại như vậy, tuyệt đối không thể chết được!” Giáo sư Chu khẳng định chắc nịch, mọi người nhìn về phía thạch môn, trong mắt lộ ra vẻ mong chờ, hy vọng Diệp Kiêu vừa mở cửa ra đã thấy anh bình an vô sự bước ra, đó mới là điều họ mong muốn.

Lúc này Diệp Kiêu lấy Văn Hương Ngọc ra, đám Phệ thi cổ có vẻ rất sợ hãi, nhưng chỉ một lát sau lại xông lên.

Anh không còn cách nào khác, đành nương theo giàn giáo đã dựng được một nửa mà leo lên, nhảy vọt lên nắp quan tài thủy tinh, rồi lấy Tử Kim Nang Hà Hoa ra.

Phải nói là ngay khi thứ này xuất hiện, đám Phệ thi cổ liền tản ra tứ phía, dường như vô cùng khiếp sợ.

Diệp Kiêu không khỏi nhếch môi cười, hóa ra Phệ thi cổ vẫn sợ thứ này.

Tử Kim Nang Hà Hoa khắc chế độc cổ, Phệ thi cổ cũng không ngoại lệ, nhưng nó chỉ có thể cứu được một mình anh, những người còn lại thì sao?

Diệp Kiêu cúi xuống nhìn cái xác trong quan tài thủy tinh, lòng chợt thắt lại!

Cái xác này dung nhan vẫn còn nguyên vẹn, xem ra quan tài thủy tinh quả thực có hiệu quả bảo quản.

Nhưng hiện tại bên dưới toàn là cổ trùng, chúng không dám bò lên

trên, điều này có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ chúng thật sự sợ Tử Kim Nang Hà Hoa trong tay anh sao?

Nhưng tại sao chúng cũng không dám leo lên giàn giáo?

Diệp Kiêu suy nghĩ một lát liền hiểu ra.

Bên dưới là một khung gỗ hoàng mộc hình chữ "Tỉnh", khung gỗ này đỡ lấy quan tài thủy tinh.

Xem ra Tử Kim Nang Hà Hoa tuy có thể giải cổ, nhưng sức mạnh để xua đuổi loại cổ trùng này là chưa đủ.

Phần lớn là nhờ vào cỗ quan tài thủy tinh dưới chân và khung gỗ hoàng mộc này.

Điều này thật thú vị, tại sao Phệ thi cổ lại sợ những thứ này nhỉ?

Chẳng lẽ trên quan tài và khung gỗ hoàng mộc có thứ gì đó khiến Phệ thi cổ khiếp sợ?

Diệp Kiêu đưa tay sờ lên quan tài, khung gỗ phía dưới cũng vậy, nhưng dường như không có gì khác lạ.

Anh đưa tay lên mũi, cũng chẳng có mùi vị gì...

Không đúng!

Có một mùi hương rất nhạt, rất nhạt, nếu không để ý kỹ thì căn bản không nhận ra.

Hóa ra là cái này!

Diệp Kiêu đã hiểu, lúc này anh đang đứng trên quan tài thủy tinh, bên dưới là bầy Phệ thi cổ vây kín một vòng dày đặc.

Đám sâu bọ này dường như muốn nuốt chửng anh, chỉ chờ anh nhảy xuống, nhưng cứ chờ thế này mãi cũng không phải là cách.

Những thứ có thể dùng được trên tay ngoại trừ Văn Hương Ngọc và Nang Hà Hoa giải độc ra, dường như không còn gì khác.

Ngũ Đế tiền và Thiên Quan Đồng Ấn đều là vật trừ tà, nhưng đối với cổ trùng thì không có tác dụng gì.

Cổ trùng cũng thuộc loại âm tà, nhưng nó không giống đám cương thi, đó là tà cổ chuyên ăn huyết nhục, tuy các pháp khí kia có chút hiệu quả nhưng muốn xua đuổi hoàn toàn là không thể.

Huống hồ đám cổ trùng bên dưới dường như vẫn đang chực chờ, dù có thứ khắc chế nhưng chúng vẫn bất chấp tất cả mà xông lên.

Diệp Kiêu không khỏi nhíu mày, thấy đám Phệ thi cổ bắt đầu rục rịch, nếu không giải quyết sớm thì nhóm Giáo sư Chu có thể sẽ không trụ vững, nếu họ không nhịn được mà mở cửa ra thì coi như hỏng bét.

Theo lý mà nói, mỗi cổ sư nuôi ra cổ trùng không giống nhau, độc tính cũng khác nhau, trong đàn Phệ thi cổ này chắc chắn có con mạnh con yếu, nhưng muốn tìm ra con mạnh nhất e rằng không dễ.

Vả lại nhìn bộ dạng của chúng, nhất thời không thể buông tha cho anh được.

Bốn cái gai của chúng dựng cao, tỏa ra ánh xanh lục.

Diệp Kiêu vung Hắc Kim Cổ Đao ngang người, từ trên cao chém xuống một nhát dứt khoát!

Mặt đất lập tức xuất hiện một vết chém dài, kèm theo đó là một đống xác sâu bị luồng đao phong mạnh mẽ chém làm đôi!

Chương 383

Đám Phệ thi cổ bị nhát đao này làm cho khiếp vía, đồng loạt lùi lại, vòng vây mở rộng ra, dường như vô cùng kiêng dè.

Diệp Kiêu mỉm cười, đúng là như vậy rồi.

Giây tiếp theo, anh trực tiếp nhảy xuống, nhắm thẳng vào khung gỗ hoàng mộc chém hai nhát thật mạnh bằng toàn bộ sức lực.

Răng rắc!

Một tiếng động giòn giã vang lên, khung gỗ đổ sập xuống, kéo theo quan tài thủy tinh rơi xuống đất cái rầm!

Cú va chạm mạnh khiến gạch xanh trên nền đất vỡ vụn.

Đám Phệ thi cổ bị động mạnh liền ồ ạt xông tới từ khắp nơi, tất cả đều nhắm vào Diệp Kiêu.

Tiếng động cực lớn đó khiến mọi người trong mộ thất giật nảy mình!

"Đây...

đây là tiếng gì thế?

Nổ à?" "Chắc không phải đâu, trên tay Diệp Kiêu không có thuốc nổ mà!" "Tôi thấy chưa chắc, nếu có thì đã lấy ra sớm rồi, việc gì phải đợi đến bây giờ?" Nhóm Giáo sư Chu nhìn nhau ngơ ngác, khán giả trong phòng phát trực tiếp cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Tiếng gì thế?

Tôi nghe thấy rồi, to lắm, trong mộ thất kia loạn rồi sao?" "Tôi đoán là Diệp đảo đang đại sát tứ phương ở trong đó!" "Một mình Diệp đảo có thể tạo ra chấn động lớn thế này sao?

Không lẽ bị Phệ thi cổ nuốt chửng rồi, trước khi chết vùng vẫy một trận?" "Phỉ phỉ phỉ!

Cái đám miệng quạ đen các người không nghĩ được điều gì tốt đẹp à!" Giáo sư Chu lo sốt vó, muốn mở cửa nhưng lại sợ Phệ thi cổ tràn vào.

Dựa theo thân thủ của tiểu Diệp, nếu cậu ấy giải quyết được thì quá tốt, còn nếu cậu ấy không xong mà cả đám này xông ra thì cũng chỉ làm mồi ngon cho sâu bọ mà thôi.

Mọi người xung quanh đều lúng túng không biết làm sao, Miêu Phong không đợi thêm được nữa, định xông ra lần nữa nhưng bị Trương Như Long giữ chặt hai tay: "Cậu đừng có ra ngoài thêm loạn nữa!" "Nếu bên ngoài còn tiếng động chứng tỏ tiểu Diệp vẫn còn sống, nếu mất hẳn tiếng động mới là lúc cậu ấy gặp nguy hiểm, đến lúc đó ra ngoài cũng chưa muộn!" "Nếu cậu ra ngoài làm liên lụy đến cả đội khảo cổ, tôi sẽ không tha cho cậu đâu!

Về tôi sẽ trị tội cậu sau!" Miêu Phong mặt đỏ gay, không biết phải làm sao, trong lòng chỉ thầm cầu nguyện Diệp Kiêu tuyệt đối không được có chuyện gì.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào thạch môn phía trước, lo lắng khôn nguôi.

Trong khi đó, Diệp Kiêu cầm những mảnh gỗ hoàng mộc vỡ nát bên mình, ép đám Phệ thi cổ phải lùi lại một đoạn xa, xem ra thứ này vẫn khá hữu dụng.

Lý Nguyên Hạo đúng là người thông minh, dùng cổ trùng để canh giữ, chiêu này thật quá hiệu quả.

Chỉ là không biết ông ta dùng cách gì để khiến đám cổ sư kia trung thành đến chết như vậy.

Tiền bạc?

Hay quyền lực?

Lý Nguyên Hạo quả thực có rất nhiều bí mật!

Diệp Kiêu tay trái cầm gỗ hoàng mộc, tay phải vung đao chém, chẳng mấy chốc mặt đất đã đầy xác sâu, không khí tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc.

Mộ thất vốn đã có mùi mục nát, hai thứ mùi này trộn lẫn với nhau chẳng khác nào vũ khí hóa học.

Khoảng hai mươi phút sau, cửa mở.

Nhóm Miêu Phong giật bắn mình!

Cửa vừa mở, một mùi hôi thối lợm giọng xộc thẳng vào mũi, mọi người chưa kịp nôn mửa đã vội vàng muốn biết tình hình bên ngoài.

Miêu Phong cầm súng cẩn thận ló đầu ra, đập vào mắt là xác sâu đầy đất, khiến cậu ta sợ hãi lùi lại hai bước.

Lòng cậu ta chùng xuống!

Anh Diệp đâu rồi?!

Lúc này Giáo sư Chu và những người khác cũng bước ra, thấy cảnh tượng bên ngoài, ai nấy đều ngẩn người kinh ngạc!

"Tiểu... tiểu Diệp..." Giáo sư Chu lẩm bẩm, ánh sáng xung quanh mờ ảo, phạm vi chiếu sáng của đèn trường minh có hạn.

Mọi người không thấy Diệp Kiêu đâu, chỉ thấy một vũng nước vàng trên mặt đất, lòng họ trĩu nặng!

Khán giả mạng bắt đầu gào khóc.

"Diệp đảo đi đời rồi sao?" "Trời ơi Diệp đảo của tôi!

Tôi còn chưa xin được chữ ký mà!" "Không thể nào, Diệp đảo mà

mất thì đội khảo cổ cũng coi như xong đời!" "Sống không còn gì luyến tiếc nữa, Diệp đảo không còn thì thế gian này còn gì để mà lưu luyến chứ?" Đội khảo cổ cũng cảm thấy không thể tin nổi, họ nhìn quanh một vòng không thấy bóng dáng Diệp Kiêu, Miêu Phong không kìm được mà bật khóc.

"Anh Diệp!

Là em có lỗi với anh!" Miêu Phong nói rồi quỳ sụp xuống đất.

Đúng lúc này, từ phía xa truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Tôi đã chết đâu mà khóc lóc cái gì?" Diệp Kiêu bước ra từ sau quan tài thủy tinh, mọi người nhìn ngây người: "Tiểu Diệp, cháu chưa chết sao!" Diệp Kiêu cười khổ, vung thanh đao, đặt thanh gỗ hoàng mộc xuống rồi lắc đầu: "Không sao, tôi chưa dễ chết thế đâu!" Khắp người Diệp Kiêu không có một vết thương nào, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Khán giả mạng cũng yên tâm hẳn.

"Đậu xanh!

Tôi đã bảo Diệp đảo không dễ ngủm thế đâu mà!" "Diệp đảo uy vũ!" "Đừng bảo tất cả đống này là kiệt tác của Diệp đảo nhé, anh ấy không biết sợ à?" "Lần sau có thể gắn camera lên người Diệp đảo được không?" "Bỏ lỡ khoảnh khắc kinh điển rồi, tiếc quá!" "Diệp đảo đúng là quá siêu, đám sâu độc đó mà anh ấy giải quyết gọn hơ như vậy được?" Mọi người vô cùng tò mò, Diệp Kiêu rốt cuộc đã làm thế nào để chém nát bấy đám Phệ thi cổ này mà vẫn vẹn toàn không sứt mẻ tí nào?

Lúc này, xác sâu trên mặt đất nhanh chóng hóa thành một vũng nước vàng, Diệp Kiêu dùng Hắc Kim Cổ Đao vung một nhát vào không trung tạo ra một lối đi, lúc này mọi người mới bước tới.

Miêu Phong lao tới: “Anh Diệp, anh không sao thật tốt quá!

Anh Diệp, tất cả là tại em, em suýt chút nữa đã hại chết anh.” Miêu Phong đầy vẻ hối lỗi, Diệp Kiêu lắc đầu: “Nói gì thế?

Chuyện này chúng ta sớm muộn cũng phải đối mặt, dù cậu không mở cửa thì chúng ta cũng phải tìm cách ra ngoài, thay vì bị nhốt ở trong đó thì chi bằng tôi ra trước giải quyết cho xong.” Diệp Kiêu an ủi như vậy khiến Miêu Phong càng thấy áy náy hơn.

Diệp Kiêu vỗ vai cậu ta: “Thôi được rồi, đàn ông con trai đừng có lôi thôi thế nữa, hơn nữa giờ tôi chẳng phải vẫn bình an vô sự đó sao?

Nếu cậu thật sự thấy áy náy thì ra ngoài mời tôi một bữa ra trò là được!” Nghe Diệp Kiêu nói thế, Miêu Phong mới nhẹ lòng, vội vàng đồng ý: “Được, không vấn đề gì!” Giáo sư Chu thở phào nhẹ nhõm, thấy quan tài thủy tinh đã rơi xuống đất, may mà chất liệu cứng cáp nên không bị vỡ.

Nhưng vừa rồi Diệp Kiêu cầm gỗ hoàng mộc làm gì nhỉ?

Giáo sư Chu không nhịn được hỏi: “Tiểu Diệp, thanh gỗ hoàng mộc này có điểm gì đặc biệt sao?” Diệp Kiêu tiện tay lấy một thanh gỗ đưa đến trước mặt Giáo sư Chu: “Ông ngửi thử xem, đây là mùi gì?” Giáo sư Chu làm theo, ngửi kỹ rồi nghi hoặc hỏi: “Mùi tỏi?” Diệp Kiêu gật đầu: “Ngoài tỏi còn có hùng hoàng và xương bồ, bôi lên gỗ hoàng mộc có thể xua đuổi cổ trùng.

Lúc tôi mới xông ra, đám Phệ thi cổ đó bao vây quanh quan tài nhưng không dám tiến lại gần, sau đó tôi mới phát hiện trên khung gỗ hoàng mộc có bôi thứ này, nên tôi chặt luôn khung gỗ mang theo bên mình, nhờ thế mới có thể rút lui an toàn.” Diệp Kiêu không kể quá chi tiết quá trình, nhưng có thể tưởng tượng được nó gian nan đến mức nào.

Mọi người nghe xong mới vỡ lẽ!

Chương 384

“Hóa ra là vậy, hèn chi quan tài thủy tinh đặt cao thế, thì ra trên khung gỗ hoàng mộc còn có bí mật.” “Vẫn là tiểu Diệp tâm ý tỉ mỉ!” “Tiểu Diệp vào đội khảo cổ nhất định không vấn đề gì, với sự tỉ mỉ của cậu ấy, hoàn toàn có thể đảm đương tốt!” “Đúng, nói không sai chút nào!” Nghe vậy, khán giả trong phòng phát trực tiếp cười bò.

“Tôi cảm giác Diệp đảo đang run bần bật!” “Đúng vậy, cứ hễ không đồng ý là đòi thu nạp vào biên chế ngay!” “Diệp đảo vào đội khảo cổ có tính là 'bỏ tối theo sáng' không nhỉ?” “Tam thúc chắc phải từ dưới quan tài bò dậy quá!” Khán giả thi nhau trêu chọc.

Giáo sư Chu trầm giọng nói: “Lý Nguyên Hạo còn nghĩ đến việc bảo vệ quan tài thủy tinh, làm tay chân trên khung gỗ hoàng mộc, chủ nhân của bộ quan tài thủy tinh này đối với ông ta quả thực không hề tầm thường.” “Cổ trùng được ông ta sử dụng một cách triệt để, ngay cả quan tài cũng được bảo vệ rất tốt, xem ra Đô La Thị quả thực rất được sủng ái.” Mọi người nghe vậy đều nhìn vào quan tài thủy tinh, mộ thất chìm vào im lặng.

Giáo sư Âu cảm thán: “Đô La Thị mất sớm, theo một nghĩa nào đó cũng coi như được chết yên thân, những người khác chết quá thảm, thật không đáng.” “Đô La Thị là người của đại tộc Đảng Hạng, chắc hẳn xuất thân cao quý, lại không có dị tâm nên mới có thể chết bình yên như vậy.

Tuy nhiên lịch sử thực sự ra sao chúng ta cũng không rõ, bà ấy chết như thế nào chúng ta cũng không biết chắc.

Nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì, bây giờ chúng ta mở quan tài ra xem sao.” Vừa nói, nhóm Giáo sư Chu vừa tiến lại gần, mọi người vây

quanh quan tài thủy tinh.

Lúc này, nhìn bộ quan tài trong suốt lấp lánh, Giáo sư Chu không nhịn được đưa tay lên sờ, tuy có đeo găng tay nhưng vẫn cảm nhận được bề mặt quan tài lạnh ngắt, xem ra quả thực có hiệu quả bảo quản xác.

Qua lớp thủy tinh có thể nhìn thấy lờ mờ cái xác bên trong, Giáo sư Chu không khỏi cảm thán.

Mọi người hợp lực mở nắp quan tài ra, một mùi hương thanh khiết tỏa ra.

Dù mùi xác chết thối rữa của đám Phệ thi cổ lúc nãy vô cùng nồng nặc, nhưng hương thơm từ trong quan tài này lại khiến họ cảm thấy nhẹ nhõm, đầu óc tỉnh táo hẳn ra.

"Cái gì mà thơm thế!" "Đúng đấy, không lẽ đây là Hương Phi trong truyền thuyết sao?" "Bạn vào nhầm đài rồi à?

Hương Phi là thời nhà Thanh, đây là Tây Hạ!" "Chà, hình như cũng không đẹp lắm nhỉ?" Mọi người có chút khó hiểu, tất cả đều nhìn vào xác chết trong quan tài.

Sắc mặt bà ấy hơi sạm đen, đang nằm yên lặng bên trong.

Theo tiêu chuẩn thẩm mỹ hiện đại, bà ấy không thể gọi là nghiêng nước nghiêng thành.

Xác nữ này trên đầu đội vương miện vàng, trên người mặc hoa phục với hoa văn phức tạp, tóc đen nhánh búi phía sau đầu, nhưng cơ bắp vẫn còn đầy đặn.

Giáo sư Chu nhẹ nhàng chạm vào, các khớp xương của cái xác vẫn có thể co duỗi được, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn kỹ thì dưới thân xác chết còn có một lớp chất sáp màu vàng

nhạt.

Thấy vậy, Giáo sư Chu đã hiểu.

"Trong xác chết có giấu xạ hương, băng phiến, còn có cả cỏ Đoạn Tâm, tất cả là để đảm bảo quan tài được khô ráo, có tác dụng chống thối rữa, đồng thời tránh nước trong cơ thể bị bốc hơi." "Còn lớp chất sáp này đã hình thành một lớp vỏ bảo vệ, có thể diệt khuẩn và bảo tồn.

Vì vậy xác chết mới không bị mục nát và còn có mùi thơm." Khán giả trong phòng phát trực tiếp nghe xong cũng vỡ lẽ!

"Hóa ra là vậy, cứ tưởng là Hương Phi thật chứ!" "Thế gian này đào đâu ra nhiều Hương Phi thế?

Vả lại Hương Phi chết xong hóa thành bướm bay đi chứ làm gì còn xác." "Trí tuệ của người xưa đúng là vô tận, lại có thể dùng những loại dược liệu này để bảo quản xác, nếu là chúng ta thì chắc sớm đã đưa vào lò hỏa táng rồi!" Nghe khán giả nói vậy, Diệp Kiêu cúi đầu, trí tuệ người xưa đúng là vô hạn, người xưa cũng biết dùng đủ loại cổ trùng để đối phó với bạn, vẫn là sống ở thời hiện đại tốt hơn, ít nhất không phải lo lắng về những thứ kỳ quái đó.

Ai mà ngờ được sau khi chết, xung quanh quan tài của mình lại vây đầy một lũ Phệ thi cổ chứ?

Cảnh tượng đó thực sự quá kinh tởm, chết rồi mà cũng không được yên ổn, Lý Nguyên Hạo đúng là to gan thật.

Đang suy nghĩ, Diệp Kiêu đột nhiên phát hiện bụng của xác nữ to lên.

Anh không khỏi ngỡ ngàng.

Theo lý mà nói, trước khi chết, các chất bài tiết trong cơ thể đều đã được thải ra, bụng không thể phình to như vậy, càng không thể

trướng lên vào lúc này.

Diệp Kiêu đột nhiên nhận ra điều gì đó, vội vàng hét lớn: "Lùi lại!

Lùi lại mau!" Mọi người đều ngẩn ra, thấy Diệp Kiêu như vậy nhất thời không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Tiểu Diệp, cháu làm sao thế?" "Có chuyện gì xảy ra à?" Mọi người quay đầu lại, xung quanh vẫn im phăng phắc, không có gì bất thường, nhưng đúng lúc này nhóm Miêu Phong đã phát hiện ra.

"Cái xác!

Bụng cái xác đang phình lên!" Lời vừa dứt, Diệp Kiêu đã túm lấy Giáo sư Chu kéo rời khỏi quan tài.

Những người xung quanh thấy vậy cũng tản ra tứ phía.

Chỉ thấy bụng xác nữ không ngừng trướng to, cái bụng nhỏ vừa rồi còn bằng phẳng chỉ trong chốc lát đã biến thành như phụ nữ mang thai tám chín tháng.

Khán giả trong phòng phát trực tiếp cũng ngơ ngác, không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

"Cái này là sao vậy?" "Trời ơi, không lẽ là xác chết vùng dậy sao!" "Đây là quỷ thai à!" "Nói bậy, đã chết cả ngàn năm rồi lấy đâu ra quỷ thai, tôi thấy chắc bên trong lại có sâu bọ rồi?" Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, chỉ thấy bụng xác nữ đột nhiên nổ tung "bùm" một tiếng, ngay cả lớp quần áo cầu kỳ cũng bị rách toạc, từ bên trong bò ra lúc nhúc một ổ sâu bọ.

Một người đứng gần đó khom lưng định nôn, nhưng chưa kịp nôn thì bầy sâu đã lao tới, bao phủ lấy toàn bộ người anh ta.

Người đó còn chưa kịp hét lên, chỉ thấy bầy sâu lúc nhúc, đến khi chúng tản ra thì chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Cảnh tượng máu me kinh hoàng này khiến ai nấy đều lạnh cả sống lưng.

Từ lúc bị bầy sâu bao vây đến khi biến thành bộ xương chỉ diễn ra trong vòng vài giây ngắn ngủi.

Tốc độ này quá nhanh.

Anh quay phim há hốc mồm, chân bủn rủn không đi nổi.

Anh ta đứng quá gần, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, đồng tử co rút lại, thấy bầy sâu đang lao về phía mình, đôi chân không còn nghe lời nữa, căn bản không nhúc nhích nổi.

Miêu Phong và Mục Lực là hai người phản ứng nhanh nhất, lao tới kéo anh ta đi.

Máy quay không ngừng rung lắc, khán giả trước màn hình cũng bàng hoàng, bình luận nổ tung.

"Trời ơi cái thứ gì vậy, sao mà khủng khiếp thế?" "Chui ra từ trong xác chết sao, chẳng phải đã được xử lý chống thối rữa rồi sao!" "Cái quỷ gì vậy, sao nó lại có mặt người!" "Mẹ kiếp, là Nhân Diện Tri Chu (Nhện mặt người)!" Thấy mọi người bị đám nhện này dọa cho chạy tán loạn, lại có người vô tình giẫm phải vũng nước vàng trên đất, chỉ một lát sau da thịt bắt đầu thối rữa, đau đớn gào thét bên cạnh, rồi cũng nhanh chóng hóa thành một vũng nước xác.

Nhất thời mọi người sợ đến mức không dám động đậy, chỉ men theo lối đi Diệp Kiêu vừa tạo ra mà rút lui vào đường hầm.

Giáo sư Chu thở hồng hộc: "Rốt cuộc là chuyện gì, tại sao xác chết đã được xử lý bảo quản mà còn xảy ra dị biến này?" Không ai có thể trả lời, lúc này Diệp Kiêu thản nhiên nói: "Những con Nhân diện tri chu này đã được cấy vào cơ thể trước khi người đó chết." Nghe thấy vậy, mọi người kinh ngạc vô cùng, ngẩng đầu nhìn anh: "Làm

sao có thể?!" "Không gì là không thể.

Sử liệu ghi chép Đô La Thị vì lâm bệnh mà mất sớm, tại sao khi tuổi còn trẻ như vậy đã qua đời?

Nên nhớ bà ấy là quý nữ của tộc Đảng Hạng, xuất thân cao quý, lại làm phi tử của Lý Nguyên Hạo, dưới một người trên vạn người, lúc đó trong hậu cung không có ai tranh giành với bà ấy cả." "Vị công chúa của thảo nguyên này vốn có thân thể khỏe mạnh, vậy mà đột ngột qua đời chỉ sau một đêm, sau khi chết quy cách hạ táng lại cao đến vậy." "Một kẻ tàn bạo như Lý Nguyên Hạo lại chịu đúc quan tài thủy tinh cho bà ấy.

Mọi người đều nói ông ta làm vậy để bảo quản xác, nhưng mọi người có bao giờ nghĩ rốt cuộc là để bảo quản xác hay là để ngăn đám cổ trùng này chui ra không?" "Và sau khi chết, nhờ có xạ hương cùng các loại dược liệu và bột thuốc xua cổ trên khung gỗ hoàng mộc mà đám cổ trùng trong cơ thể mới bị phong tỏa bên trong." "Mà khi nãy tôi chiến đấu với Phệ thi cổ đã làm gãy những thanh gỗ hoàng mộc đó, cho nên khi quan tài vừa mở ra không còn dược liệu áp chế, đám nhện kia mới chui ra ngoài!" "Đây căn bản chính là thủ đoạn bảo vệ mộ chính của Lý Nguyên Hạo!" Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra là vậy.

"Nhưng tại sao Lý Nguyên Hạo phải đối xử với phi tử của mình như thế?

Đô La Thị xuất thân cao quý, chắc hẳn có thể giúp được ông ta, vả lại trong sử liệu, người phụ nữ này cũng được coi là tính tình ôn hòa." Diệp Kiêu nhún vai: "Cái này phải hỏi Lý Nguyên Hạo, tại sao lại biến người phụ nữ của mình thành một cái ổ nuôi cổ trùng như thế này.

Nhân diện tri chu lấy huyết nhục làm thức ăn, nhưng trong cơ thể

Đô La Thị chúng lại không tùy ý phá hoại huyết nhục, mở quan tài ra vẫn có thể thấy được dung mạo ban đầu, điều này chứng tỏ thực chất Lý Nguyên Hạo không muốn bà ấy chết, mà chỉ là muốn kiểm soát bà ấy." Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều chấn động.

"Lý Nguyên Hạo sao lại biến thái như thế, đến mức còn muốn kiểm soát nữa!" "Ông ta dùng cổ trùng để kiểm soát người khác là chuyện bình thường, đã kiểm soát được quân đội thì đương nhiên cũng kiểm soát được người khác, trong hậu cung cũng vậy thôi." "Vị Đô La Thị này chắc hẳn có thể mang lại lợi ích không nhỏ cho ông ta nên mới bị như vậy, biết đâu người đã chết từ lâu rồi, chỉ là thông qua trứng Nhân diện tri chu để kéo dài tính mạng mà thôi!" Mọi người thi nhau đồn đoán.

Khán giả mạng cũng mắt tròn mắt dẹt.

Chương 385

"Diệp đảo, sao anh lại rành mấy thứ này thế?" "Diệp đảo, nói anh không phải cổ sư thì mới là lạ đấy!" "Cái gì anh cũng đoán được, thật sự quá đỗi thần kỳ!" "Diệp đảo lại bị lột mặt nạ rồi, không chỉ là kẻ trộm mộ đâu nha." Nhìn thấy những thảo luận trên màn hình, Diệp Kiêu không khỏi cười khổ: "Thực ra tôi chỉ là một người viết tiểu thuyết thôi!" "Quan tài thủy tinh và khung gỗ hoàng mộc trước đây chúng ta cũng từng thấy, nhưng chưa bao giờ xảy ra tình huống như thế này, nên tôi cũng chỉ suy đoán dựa trên đó thôi." Có điều khán giả không tin.

"Diệp đảo thôi đừng giải thích nữa, giải thích là che đậy, che đậy là sự thật đấy." "Tôi tin anh, vả lại với tuyệt học gia truyền của anh thì chắc chắn là giải quyết được hết." Diệp Kiêu nghe họ nói vậy cũng đành chịu, nhưng thực tế chứng minh suy đoán của anh không hề sai.

Đô La Thị quả thực là phi tử được Lý Nguyên Hạo coi trọng nhất, nhưng cái chữ "nhất" này phải đặt trong ngoặc kép, bởi vì dù tuổi còn trẻ đã mất sớm nhưng Lý Nguyên Hạo lại không tiếc công sức chế tác quan tài thủy tinh cho bà ấy.

Việc phong ấn Nhân diện tri chu trong cơ thể cũng cho thấy một điều, đó là họ đang ngày càng tiến gần đến mộ chính, nếu không họ đã không dùng phương thức này để bảo quản xác chết.

Không phải vì ông ta yêu Đô La Thị đến nhường nào, mà là để giữ vững quan tài, giữ vững mộ chính.

Chỉ cần có người tiến vào mộ thất tùy táng, nhất định sẽ mở quan tài, không thể tránh khỏi việc phá hoại thi thể.

Việc Nhân diện tri chu chui ra đã khiến họ mất đi hai thành viên, Giáo sư Chu vô cùng đau lòng nhưng cũng chẳng còn cách nào.

Lúc này mọi người quay lại quan sát mộ thất xung quanh, đây là một gian mộ tùy táng mới, trong mộ không có quan tài, phần lớn là đồ tùy táng, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không có quan tài thì sẽ không có xác chết, như vậy sẽ tốt hơn nhiều.

Nhưng họ lại quên mất một điều, mộ thất tùy táng cũng rất nguy hiểm, huống hồ nơi đây là nơi cổ trùng thường xuyên xuất hiện, càng gần mộ chính của Lý Nguyên Hạo thì nguy hiểm càng lớn.

Diệp Kiêu cũng nhận ra điều đó, vì cảm giác ớn lạnh càng thêm sâu sắc.

"Cổ trùng vốn dĩ là vật âm tà, những nơi tụ âm càng thích hợp cho chúng sinh trưởng." Vì vậy Diệp Kiêu nhắc nhở mọi người: "Mọi người nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối đừng lơ là, càng gần mộ chính thì càng nguy hiểm." Mọi người nghe vậy cũng không dám lơ là, bởi cảnh tượng vừa rồi đã làm họ kinh hồn bạt vía, tuy không gây tổn thất quá lớn nhưng cũng đã mất đi hai người.

Lúc này nghe Diệp Kiêu nhắc nhở, ai nấy càng thêm thận trọng, lần lượt quan sát kỹ lưỡng mộ thất, xác định không có vấn đề gì mới thở phào một hơi.

Còn Trương Như Long, Trần Phong và những người khác thì kiểm tra lại vũ khí của mình, lần này tiến vào quả thực tổn thất nặng nề, ngay cả đạn dược cũng bắt đầu thiếu hụt, tất cả cộng lại cũng chỉ còn khoảng trăm viên, tính ra mỗi người chưa được mười viên đạn, vì thế mọi người cần phải cẩn thận hơn nữa.

Trương Như Long và những người khác thậm chí đã lắp lê, nếu

có biến thì chỉ còn cách dùng đao, đó là viễn cảnh thảm liệt nhất, mong là không phải đi đến bước đường đó.

Mọi người thấy Trương Như Long và đồng đội làm vậy cũng không khỏi bùi ngùi.

"Xong rồi, xong rồi, ngay cả hy vọng cuối cùng cũng mất luôn!" "Nếu đổi lại là đời thực, sau này chắc chắn phải mang theo đủ đạn dược, thuốc nổ và cả súng phun lửa nữa, cổ trùng trong mộ này quá nhiều, quá đáng sợ, thiết bị nếu không hoàn thiện thì tuyệt đối đừng để xảy ra tình huống này nữa." "Lần sau đi thăm mộ sẽ có kinh nghiệm thôi." "Kinh nghiệm cái khỉ gì, lần trước đi thăm mộ cũng thế này, lần này cũng thế, tôi thấy chuẩn bị bao nhiêu cũng chẳng đủ!" "Dưới mộ này thực sự quá khủng khiếp, nếu có thể thì lần sau vẫn nên chiêu mộ thêm những người tài ba dị sĩ như Diệp đảo." "Một thanh Hắc Kim Cổ Đao của anh ấy còn lợi hại hơn bất kỳ loại súng đạn nào!" Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu không khỏi mím môi, lông mày ngày càng nhíu chặt, trong lòng anh cũng cảm thấy bất an hơn, cảm giác bất an này cứ lan rộng mãi trên đường hầm.

Mọi người quay lại, tiếp tục tìm kiếm mộ thất, vòng xoay trên thạch môn thu hút sự chú ý của họ.

Dùng sức xoay mạnh, một mộ thất tiếp theo lại hiện ra trước mắt.

Khi nhìn thấy tất cả những gì trước mặt, mọi người đều kinh ngạc sững sờ.

Đây là một tế đài khổng lồ, trên tế đài có đặt một bức tượng người bằng ngọc, nhìn qua là một người đàn ông mặc áo cổ tròn tay áo rộng, trên cổ tay đậu một con ngọc trùng, còn trên tế đài phía trước đặt rất nhiều thứ có thể dùng để nuôi cổ trùng.

Đó đều là những loại cổ trùng mà họ đã từng thấy qua.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, không hiểu lý do tại sao.

Cảnh tượng trên tế đài quả thực khiến người ta phải suy nghĩ, ngoài bức tượng người trên tế đài ra, phần còn lại toàn là những con sâu bọ bằng ngọc.

Nếu nói mẫu trùng trước đó được tạc bằng ngọc thô vì nó là vạn trùng chi vương, thì bây giờ trước mặt mẫu trùng không phải là người hay nô lệ, mà là từng con cổ trùng bằng ngọc.

Có con họ đã gặp qua, có con chưa, chuyện này là thế nào?

"Lý Nguyên Hạo là đại tế tư hay là đại cổ sư vậy, mà có thể khiến đám cổ trùng này quỳ lạy?" "Dù trên người ông ta có mẫu trùng thì cũng không đến mức siêu phàm như thế này chứ." "Lý Nguyên Hạo nhìn qua có một khí thế âm tà, chắc hẳn đây chính là bản thân Lý Nguyên Hạo, vì không phải ai cũng có thể đội vương miện trên đầu." Thấy tượng ngọc vẫn đội vương miện, mọi người đoán đó chính là Lý Nguyên Hạo.

Diệp Kiêu cũng nghĩ vậy, nhưng đám cổ trùng này đều hướng về phía ông ta, điều này có chút vô lý.

Chẳng lẽ Lý Nguyên Hạo là chủ nhân của đám cổ trùng sao?

Điều này cũng không giải thích được!

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, ai mà ngờ được sau bao nhiêu năm, Lý Nguyên Hạo lại có thể xuất hiện với hình ảnh như thế này, vừa xuất hiện đã được đám cổ trùng quỳ lạy, nói ông ta không phải đại tế tư thì mới là lạ!

Bên ngoài màn hình, có một người nhìn thấy cảnh này không khỏi bật cười: "Tìm thấy ngươi rồi, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi!" "Xem ra không còn xa ngươi nữa, ngàn năm trôi qua cuối cùng cũng

gặp mặt, không biết ngươi còn nhận ra ta không!" Ống kính chuyển hướng về phía màn hình, mọi người vô cùng phấn khích.

"Đây chính là Lý Nguyên Hạo 'bản xịn' đây mà!" "Thấy rồi, nhưng trông không ra sao cả, dù là hoàng đế nhưng chiều cao này đặt vào thời nay thì chẳng ai thèm nhìn." "Bạn thiển cận quá, quốc vương Tây Hạ cần gì nhìn chiều cao?

Người ta có tiền là đủ rồi, ai chẳng biết một chiếc xe BMW là đủ rồi." "Một chiếc BMW chưa chắc đâu, tôi thấy còn phải thêm mớ túi hiệu nữa, không thì con gái người ta chẳng theo đâu." Lời này nói cũng đúng, nhưng thời đó làm gì có túi hiệu, cái chính là ở sức hút cá nhân.

"Ông ta bảo ông ta là hoàng đế, bạn phải theo ông ta, đó chính là đàn ông." "Trời ơi mọi người đừng nói nữa, nghe mà thấy kinh quá!" "Cẩn thận đấy, tối ông ta hạ một bụng trứng sâu vào người bạn giờ!" "Đừng nói nữa, cảm giác đó đúng là...!" Mọi người đều phấn khích, còn Diệp Kiêu thì đi quanh bức tượng nhìn đi nhìn lại.

Bức tượng này cao khoảng một mét tám, phía dưới còn có bệ đỡ, trên tế đài phía trước đặt hàng chục loại cổ trùng, mỗi con đều được điêu khắc sống động như thật, trong đó có cả Nhân diện tri chu.

Điều này khiến Diệp Kiêu thấy có chút không thể tin nổi, rốt cuộc tình huống gì mà lại đặt tế đài ở đây.

Hơn nữa đám cổ trùng này thực hiện nghi lễ quỳ lạy rốt cuộc là vì cái gì?

Ngay khi họ đang bách tư bất đắc kỳ giải, trong mộ thất bỗng truyền đến một mùi máu tanh nồng nặc, càng đi vào sâu mùi máu này càng nặng.

Mấy người nhìn nhau ngơ ngác, sao tự nhiên lại xuất hiện mùi

máu tanh nồng nặc thế này?

Chẳng lẽ phía trước lại có núi thây biển máu sao?

Chỉ là họ tìm một vòng cũng không thấy gì.

Cuối cùng vẫn là Diệp Kiêu phát hiện ra điểm bất thường, là do bức tượng người này phát ra.

Bức tượng này đang thay đổi thành màu đỏ với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, từ màu ngọc bích chuyển sang màu đỏ như máu, điều này báo hiệu điều gì?

Mọi người đều ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sao nó chuyển màu nhanh thế, từ chân bắt đầu biến thành màu đỏ.

Sau đó mùi máu tanh càng lúc càng nồng nặc, bao trùm cả mộ thất, như thể có ai đó vừa tàn sát vạn người ở đây.

Lúc này Diệp Kiêu cũng cảm thấy sự việc không ổn, vội vàng gọi họ rút lui, nếu xảy ra chuyện thì hậu quả khôn lường.

Nơi này cũng quá đỗi quỷ dị, nhưng không ngờ họ vừa mới bước ra, chưa kịp đến cửa đại thạch thất thì cửa đột nhiên đóng sầm lại, không cách nào mở ra được nữa.

Lúc này cả mộ thất bắt đầu rung chuyển, những cây cột xung quanh cũng bắt đầu run rẩy.

Mọi người đứng không vững, ai nấy đều sợ hãi tột độ.

“Chuyện gì thế này?

Không lẽ mộ sắp sập sao?” “Làm sao có thể như vậy được?

Chạy mau!” “Chạy đi đâu bây giờ!” Diệp Kiêu nhanh chóng chạy đến một vách tường khác để tìm tòi, bất kể thế nào cũng phải tìm đường ra, nếu không bị chôn sống ở đây thì anh không cam lòng.

Giáo sư Chu lúc này mới phản ứng lại, chỉ về hướng Diệp Kiêu: "Mọi người mau giúp tìm lối thoát!" Tất cả mọi người đều lao tới, ai nấy đều sờ soạng trên vách tường với hy vọng tìm thấy cơ quan.

Nhưng thiết kế của mộ thất vốn thiên biến vạn hóa, thực tế mọi cơ quan đều nằm trên tường, điều này làm mọi người vô cùng căng thẳng.

Diệp Kiêu nhìn lại bức tượng phía sau, nó đang dần đỏ rực, dường như từ dưới chân bắt đầu rỉ máu, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Chương 386

Anh chưa từng thấy loại cơ quan kỳ lạ này bao giờ.

Anh gần như có thể khẳng định, đây chính là một cơ quan, là cơ quan Lý Nguyên Hạo dùng để bảo vệ chính mình.

Nhưng bức tượng này đột nhiên xảy ra dị biến màu đỏ, rốt cuộc là chuyện gì?

Giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nữa?

Diệp Kiêu không còn thời gian để nghiên cứu thêm, theo anh, bắt buộc phải tìm thấy lối ra, nếu không cái thứ kia mà gây bất lợi cho đội khảo cổ thì coi như cả đội bị tiêu diệt.

Đúng lúc này, màu đỏ đã phủ kín toàn thân bức tượng.

Tất cả đám cổ trùng đều biến thành màu đỏ sẫm, mắt của chúng lóe lên ánh sáng đỏ.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt, khán giả phòng phát trực tiếp cũng không ai dám nhúc nhích, sinh sợ đám sâu bọ này đột nhiên sống lại rồi bay đến trước mặt họ.

“Kinh dị quá rồi, kinh dị đến tận nhà luôn rồi!” “Chạy đi, không kịp nữa đâu!” Đang nói thì xung quanh truyền đến tiếng sột soạt, khiến ai nấy đều da đầu tê rần!

Tiếng động này như một lá bùa đòi mạng vây lấy trái tim của mọi người.

Đúng lúc này, Diệp Kiêu đột nhiên thấy một khe hở nhỏ bên tay, anh trực tiếp thọc tay vào, dùng sức bóp mạnh rồi kéo nguyên cả khối gạch đá ra ngoài, thấy cảnh này ai nấy đều ngẩn ngơ!

Giây tiếp theo, Diệp Kiêu nhìn khối gạch trước mặt rồi lại thọc tay vào lần nữa, chỉ trong chốc lát đã lấy ra được ba bốn khối gạch đá.

Tuy nhiên, điều đáng thất vọng là đằng sau chẳng có gì cả, vẫn là gạch đá, điều này khiến mọi người không khỏi nản lòng.

Thấy cả gian mộ thất bắt đầu rung chuyển, mọi người hoảng loạn vô cùng.

"Không lẽ lại là đám lính đánh thuê kia?" "Không thể nào, chẳng phải họ chết hết rồi sao?" "Chết rồi thì đám khác cũng có thể đến mà, đâu phải chỉ có một nhóm!" "Không nghe thấy tiếng nổ mà!" Không có tiếng nổ nhưng lại có rung chấn?

Diệp Kiêu đột nhiên hiểu ra.

"Không phải nổ, là vận động địa chất, gọi tắt là động đất!" Nghe vậy, mọi người đều sửng sốt: "Động đất sao có thể chứ!" "Sao lại không thể?

Mọi người đừng quên, trước khi vào núi, trưởng thôn Ba Nãi đã nói vài ngày nữa sẽ có mưa bão!" "Mưa bão liên tục gây ra sạt lở đất, động đất chắc chắn cũng không thiếu." Nghe vậy, mọi người cũng đã hiểu ra.

Giáo sư Chu gật đầu: "Quả thực có lý, chẳng phải trước đó chúng ta vội vàng vào núi là vì lý do này sao?

Mới qua mấy ngày mà mọi người đã quên rồi sao?" Thấy vậy, ai nấy đều hoảng sợ.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Tiếng ầm ầm này ngày càng gần, nếu cả khu này sụp đổ chôn vùi chúng ta dưới đất thì hậu quả khôn lường!

Dù sao lớp đất tam hợp cũng đã bị phá vỡ rồi." Lời nhắc nhở của Giáo sư Âu khiến mọi người một lần nữa rơi vào hoảng sợ.

Đúng vậy, trước khi vào họ không sợ, ngay cả thuốc nổ cũng không làm gì được.

Nhưng bây giờ không còn lớp đất tam hợp, cả mộ thất rất có thể sẽ sụp đổ.

Mà lúc này đã ở rất gần mộ của Lý Nguyên Hạo rồi, nếu bị chôn dưới đây thì coi như công dã tràng!

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, phải nhanh hơn một bước mới được.

Mọi người đều căng thẳng vô cùng, cứ mãi suy nghĩ xem phải làm sao, nhưng hiện tại dường như không có cách nào, vả lại bên ngoài còn có Nhân diện tri chu.

Một mình Diệp Kiêu tuyệt đối không đối phó xuể, đạn dược trên tay họ ngày càng ít, đạn cháy lại càng không có.

Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Dùng quần áo đốt lửa, đánh cược một phen, tìm đến mộ chính thất rồi tính sau, ít nhất khi họ đào lên còn biết được phương vị đại khái." Mọi người suy nghĩ một lát rồi cởi áo ra, dùng đèn trường minh bên cạnh châm lửa, làm thành những bó đuốc đơn giản để xua đuổi Nhân diện tri chu, dù có đáng sợ đến đâu cũng phải đối mặt.

Diệp Kiêu gật đầu, cũng chỉ còn cách này, đi bước nào tính bước đó.

Mọi người quyết định sẽ ra ngoài, Diệp Kiêu đi tiên phong, mọi người đã nỗ lực hết mình, tay cầm bó đuốc làm từ quần áo và ống thép.

Miêu Phong đứng cạnh Diệp Kiêu, vừa mở cửa mộ ra là lao ra ngoài, Trương Như Long và Trần Phong cùng đồng đội cầm súng bảo vệ.

Kết quả khi ra đến nơi lại thấy bên ngoài trống không, làm gì có bóng dáng Nhân diện tri chu nào?

Mọi người không khỏi ngỡ ngàng, lúc này giữa mộ thất có một cái hố lớn sụp xuống, thấy cái hố sâu thăm thẳm này, mọi người nhìn nhau đầy nghi ngại.

Trong hố tối đen như mực không nhìn thấy đáy, thấp thoáng ngửi thấy một mùi khó chịu, dường như trong không khí đang trào dâng một sự bất an.

Miêu Phong suy nghĩ một lát rồi ném bó đuốc xuống định xem thực hư thế nào, vừa ném xuống, "bùm" một tiếng!

Vô số ánh lửa bùng lên.

Bên dưới hóa ra là ổ của Nhân diện tri chu!

Những con nhện dày đặc lập tức bị đốt cháy khét, một mùi khét lẹt xộc thẳng vào mũi, may mà họ có đeo mặt nạ phòng độc, nếu không thực sự không chịu nổi.

Cú đốt này không hề đơn giản, đám nhện bị đốt cháy chạy tán loạn khắp nơi.

Trương Như Long thấy vậy không khỏi nhíu chặt mày: "Tởm quá, động đất làm cả mộ thất rỗng tuếch, bên dưới là ổ nhện, giờ phải làm sao đây?" Lúc này mặt đất đã hết rung chuyển, nhưng bầy nhện đang tản ra, có con còn bò ngược lên trên.

Diệp Kiêu nhìn bầy nhện, kích thước nhỏ hơn lúc trước, đây là...

ấu trùng Nhân diện tri chu, xem chừng vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn.

Vậy thì dễ giải quyết rồi.

Bầy nhện lần lượt men theo hố lớn bò lên, khi đến gần, Diệp Kiêu

rút Hắc Kim Cổ Đao ra, tất cả nhện đều quay đầu không dám tiến lại gần.

Diệp Kiêu đã hiểu, chúng kiêng dè thanh đao này.

Hắc Kim Cổ Đao đi suốt chặng đường này quả thực đã chém không ít cổ trùng, sát khí dính trên thân đao đã sớm khiến Nhân diện tri chu khiếp sợ, giờ đây căn bản không dám tiến tới.

Thế này thì dễ rồi, tuy nhiên bó đuốc đã tắt, vẫn còn đèn pin, Miêu Phong đứng cạnh anh, rọi một luồng ánh sáng xuống, chúng cũng lần lượt né tránh.

Thấy cảnh này, Diệp Kiêu đột nhiên hiểu ra, đây toàn là ấu trùng, chúng sợ nguồn sáng!

"Mọi người bật hết đèn pin lên, chúng sợ ánh sáng!" Mọi người nghe vậy lập tức hành động, hàng chục luồng ánh sáng đèn pin tập trung lại rọi xuống hố sâu.

Chẳng mấy chốc, đám nhện đó quả nhiên tản ra né tránh, vậy thì tốt rồi, chỉ cần chúng sợ nguồn sáng thì không thành vấn đề.

Nhưng làm sao đi qua đây?

Nếu muốn ra ngoài, bắt buộc phải tìm lại lối thoát, một cái hố lớn thế này chắn ngang trước mặt, nếu muốn đến chỗ lối ra mộ thất lúc trước thì bắt buộc phải băng qua cái hố này, điều này làm mọi người gặp khó khăn.

Cái hố rộng ba mét anh nhảy xuống rồi leo lên được, nhưng còn bao nhiêu người khác thì sao?

Muốn dùng thang dây thì cũng phải có trang bị chứ!

Diệp Kiêu quay đầu nhìn Giáo sư Chu: "Chuẩn bị dây thừng, chúng ta qua đó!" Giáo sư Chu vội vàng giữ anh lại: "Tuyệt đối đừng

mạo hiểm!" Giáo sư Chu lo lắng vạn nhất Diệp Kiêu xuống đó bị bầy nhện vây công không lên được thì sao?

Chương 387

Huống hồ khoảng cách ba mét nhảy xuống, tuy không chết nhưng nếu rơi trúng giữa bầy nhện thì hậu quả khôn lường.

Giáo sư Chu vô cùng lo cho sự an nguy của Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu không thể đợi thêm, nếu cứ chờ thế này không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

"Không sao đâu, cháu xuống trước, cố định dây thừng ở phía đối diện rồi mọi người qua sau." Nghe vậy, Giáo sư Chu cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ đành gật đầu buông tay.

"Mọi người lấy hết dây thừng trên người ra, chúng ta làm một cái thang dây, như vậy leo lên leo xuống sẽ dễ hơn nhiều." "Bắt buộc phải rút ra ngoài, hơn nữa trong này không có lối thoát, chỉ có thể trông chờ vào bên ngoài thôi." Nghe Diệp Kiêu nói thế, mọi người lấy hết trang bị trong ba lô ra, đội của Trương Như Long và Trần Phong mỗi người đều mang theo ba lô, mọi người lập tức lấy đồ đạc ra kết thành hai cái thang dây, một cái cố định ở bên này thả xuống.

Cái còn lại Diệp Kiêu đeo trên người, anh cầm Hắc Kim Cổ Đao nhảy vọt một cái vào hố lớn, mọi người hít một hơi khí lạnh, cao ba mét mà nhảy xuống, bên dưới lại là ổ nhện nữa chứ!

Khán giả mạng cũng không khỏi bàng hoàng.

"Đúng là Diệp đảo có khác, thật không ngờ!

Uổng công chuẩn bị mấy cái thang dây!" "Thân thủ này của Diệp đảo, đến mấy tay vệ sĩ cũng chẳng bằng!" "Diệp đảo đúng là đấng nam nhi!" Diệp Kiêu xuống dưới, vừa chạm đất bầy nhện đã vây lại, nhưng ngay giây tiếp theo, chúng bị Văn Hương Ngọc và Hắc Kim Cổ

Đao dọa cho chạy tán loạn.

Thấy chúng tản ra hết, mọi người đều ngẩn ngơ.

"Lạ thật đấy, trên người tiểu Diệp có cái gì mà mấy thứ đó thấy cậu ấy là chạy toán loạn thế?" "Hình như là sợ lắm, tiểu Diệp đáng sợ đến thế sao?" "Anh ấy chính là máy nghiền cổ trùng di động, tôi quyết đi theo anh ấy!" "Mấy người thật vô dụng, trông chờ hết vào một mình cậu ấy thì có ích gì, chúng ta phải tự lực cánh sinh chứ!" "Cậu tự đi mà đi, tôi cứ đi theo anh ấy, mau xuống đi, tranh thủ lúc bầy nhện chưa tới, bật đèn pin mà qua, đừng lãng phí thời gian nữa!" Mọi người nhìn theo Diệp Kiêu, lần lượt xuống dưới, tay cầm đèn pin và súng, họ đánh bạo đi xuống.

Mọi người theo Diệp Kiêu đi thẳng đến phía đối diện, ngẩng đầu nhìn lên, chỗ đó cao những ba mét.

Diệp Kiêu vung tay một cái, ném thang dây lên trên!

Sức mạnh cánh tay này làm mọi người kinh ngạc, Diệp Kiêu còn điều gì mà họ chưa biết nữa đây?

Chờ đến lúc này, anh lấy đà, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao lập tức lao vút đi, mũi chân điểm nhẹ vào vách đá phóng lên, nhảy vọt một cái cắm thanh Hắc Kim Cổ Đao vào khe đá.

Sau đó anh xoay một vòng quanh chuôi đao, thuận thế tiếp đất vững vàng, đồng thời lợi dụng dây thừng móc vào chuôi đao, dùng sức giật mạnh, thanh Hắc Kim Cổ Đao bật khỏi vách đá vẽ một đường vòng cung trên không trung.

Diệp Kiêu lùi lại hai bước, đón lấy chuôi đao một cách gọn gàng, xoay tay tra đao vào vỏ.

Các động tác diễn ra mượt mà như nước chảy mây trôi, khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt, hồi lâu sau mới ngẩng đầu nhìn anh mà không

nói nên lời.

Vài giây sau, tất cả mọi người đều vỡ òa.

Khán giả mạng thi nhau bình luận.

“Diệp đảo ngầu bá cháy luôn!” “Trời ơi, cảnh phim điện ảnh mới thấy mà giờ tôi được tận mắt chứng kiến, Diệp đảo mãi đỉnh!” “Diệp đảo tự mang dây cáp à, chắc chắn trên người không treo dây nhợ gì chứ?” “Bạn mới xem Diệp đảo phát trực tiếp lần đầu à?

Diệp đảo nhà chúng ta căn bản không cần làm màu, bản thân anh ấy đã là một huyền thoại rồi!” “Huyền thoại Diệp đảo thám hiểm cổ mộ, có thể cân nhắc quay thành phim được rồi đấy.” Mọi người hết lời khen ngợi, Diệp Kiêu lắc đầu không khỏi bật cười, việc này khó lắm sao?

“Cậu đúng là lợi hại thật, không ngờ cậu em lại nhanh nhẹn thế!

Khả năng bật nhảy này quá đỉnh, nói thật đi, cậu thực sự chưa từng đi lính sao?” Trương Như Long tiến lại gần ngẩng đầu hỏi, họ đều là dân đi lính ra, nếu là họ thì cũng phải huấn luyện hàng ngày mới đạt được trình độ như vậy.

Không ngờ Diệp Kiêu lại làm được, điều này khiến Trương Như Long có chút kinh ngạc.

Diệp Kiêu cười khổ: “Chưa từng.” Giáo sư Chu tiếp lời: “Gia cảnh của tiểu Diệp chắc không đi lính được đâu, nhưng thế này cũng tốt rồi.” Mọi người nghe xong không khỏi cười sặc sụa.

“Giáo sư Chu đúng là hiểu tiểu Diệp, chắc là vòng thẩm tra của tam thúc không qua được rồi.” “Tiểu Diệp học võ công này ở đâu nhỉ?

Chẳng lẽ cũng là tam thúc dạy?” “Trời ạ, đúng là sự nghiệp gia truyền có khác!” Diệp Kiêu: “...” Anh thực sự cạn lời, chẳng lẽ lại bảo mình có 'hack' sao?

Cái hệ thống này lần nào cũng im thin thít, đến giờ vẫn chưa chịu xuất hiện, thôi bỏ đi, cũng chẳng trông mong gì nó cho mình cái gì.

Diệp Kiêu thả thang dây xuống, mọi người lần lượt leo lên.

Sau khi lên trên, họ quay lại chỗ thạch môn lúc trước, Diệp Kiêu mở cửa, mọi người rút về đường hầm.

Nhìn đường hầm dài dằng dặc, lòng họ không khỏi lo sợ, sinh sợ bên trong lại lòi ra bao nhiêu cổ trùng nữa.

Lúc đó thì chạy đằng trời.

"Tiếp tục đi tới hay lùi lại đây?" Có người hỏi.

Diệp Kiêu không trả lời, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Chẳng cần phải chọn, chỉ có tìm thấy mộ chính mới là việc chính đáng.

Mọi người theo Diệp Kiêu, càng đi vào sâu càng thấy lạnh, ai nấy đều biết là sắp đến nơi rồi, nhưng đúng lúc này, đường hầm kết thúc.

Trước mặt là một đống đá vụn, căn bản không thể đi qua được.

Diệp Kiêu ngẩn người, sau đó phản ứng lại chắc là do trận động đất vừa rồi làm thay đổi đường hầm, nên họ không còn cách nào khác là phải quay lại tìm đường khác.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mọi người đều ngơ ngác: "Chúng ta vẫn tiếp tục đi xuống chứ?" Diệp Kiêu gật đầu: "Tất nhiên là phải tiếp tục, tìm con đường khác." Động đất không làm cổ mộ sụp đổ, nơi này chắc chắn không chỉ có một con đường, nên bây giờ phải nhanh chóng tìm kiếm.

Đội khảo cổ và đội vệ sĩ quay trở lại lối cũ, men theo đường hầm đi sang hướng khác.

Tuy động đất làm thay đổi mộ thất, nhưng Diệp Kiêu tin rằng mộ

chính của Lý Nguyên Hạo nhất định có khả năng chịu áp lực cực lớn, nếu không ông ta sao dám chôn cất ở nơi này?

Ông ta nhất định đã tính toán kỹ lưỡng mọi thứ.

Diệp Kiêu bảo họ: "Tôi cảm thấy mộ chính gần đây rồi, mọi người gắng sức lên, chắc chắn không vấn đề gì đâu." Thấy Diệp Kiêu dẫn đường phía trước, tâm lý mọi người cũng dần ổn định lại.

Lúc này nhóm Diệp Kiêu rẽ sang hướng khác, đường hầm bên này không có xác cổ sư, ngay cả nước xác cũng không có, xem ra thực sự đã có sự thay đổi, mọi người cũng yên tâm hơn.

Lúc này Diệp Kiêu mỉm cười: "Xem ra vận khí của chúng ta cũng không tệ, mọi người cùng đi thôi." Đúng lúc này, từ bên phải truyền đến một tiếng nổ trầm đục, âm thanh đột ngột khiến ai nấy đều giật nảy mình!

"Có phải bom không?" "Chắc không phải bom đâu, vì không ai dám dùng thuốc nổ vào lúc này cả." Họ tin chắc chỉ có một đội này đang ở trong mộ thất, nhưng rất nhanh sau đó, bộ đàm của Giáo sư Chu vang lên tiếng thông báo.

"Quét hình hiển thị đối phương là một đội mười người, giáo sư cẩn thận." Thông tin này lập tức khiến mọi người cảnh giác.

Giáo sư Chu quay lại nhìn đội trinh sát: "Người của các anh đều đến đông đủ rồi chứ?" "Đủ rồi, chúng tôi đều là người được địa phương phái đến, không có đội thứ hai nào cả, nếu bây giờ họ muốn vào núi Song Chỉ thì căn bản không có cơ hội." Diệp Kiêu hiểu ra, có quân đội đóng giữ phía trên nên người ngoài không thể vào được.

Giải thích duy nhất là nhóm người này chắc đã vào từ trước cả đám lính đánh thuê.

Lúc trước tổng cộng có ba đội ở dưới đất, nhóm Diệp Kiêu chỉ

biết đến đám lính đánh thuê mà quên mất bên trong vẫn còn người khác.

Đội này ẩn nấp rất kỹ, chúng ta căn bản không phát hiện ra, nhưng Diệp Kiêu cảm thấy có chút không ổn, nếu dùng thuốc nổ thì không sợ mộ thất sụp đổ sao?

Rốt cuộc họ đang nổ cái gì thế?

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, trong lòng có dự cảm không lành, anh lập tức nói với nhóm Giáo sư Chu: "Mọi người chuẩn bị sẵn vũ khí đi.

Nếu lỡ chạm trán, chúng ta sẽ ra tay trước để chiếm ưu thế.

Tôi không sợ họ có vũ khí, chỉ sợ họ dùng thuốc nổ để đối phó với những thứ chưa biết thôi." "Cháu nói là vẫn còn thứ gì đó khủng khiếp sao?" Giáo sư Chu vẻ mặt chấn kinh!

Chương 388

Diệp Kiêu gật đầu: "Nếu đúng là như vậy thì chúng ta cũng phải đề phòng, mọi người hãy cảnh giác một chút, xem chừng họ không ở quá xa chúng ta đâu." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, ai nấy đều không dám lơ là, lần lượt cầm chắc vũ khí.

Trần Phong chia đội thành bốn nhóm, mỗi nhóm năm người bảo vệ các giáo sư.

Những người còn lại cũng cầm lấy công cụ, lấy tất cả những thứ có thể dùng được để che chắn trước người, coi như là để bảo vệ chính mình.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Dù sao đi nữa, anh cũng phải xem rõ đối phương là ai, nếu không, hậu quả sẽ khôn lường nếu thật sự giao chiến.

Trong đường hầm hẹp, mỗi người đều cau mày chặt.

Còn trong phòng livestream, mọi người càng thêm sợ hãi.

"Toi rồi, lại một đợt người nữa, nếu không đánh lại thì phải làm sao đây?" "Tốc độ của người dù nhanh cũng không bằng đạn đâu!" "Mấy người có quên lính đánh thuê trước đó chết thế nào không?" "Bọn họ có người có súng, nhưng đối đầu với Diệp Đảo thì vẫn là đường chết.

Phải tin tưởng Diệp Đảo chứ." "Tôi thì tin tưởng Diệp Đảo, nhưng sợ mấy người trong đội khảo cổ.

Bọn họ lấy đội khảo cổ ra uy hiếp, mọi người nói Diệp Đảo có đồng ý không?" "Theo cái 'tính' của Diệp Đảo thì chắc chắn sẽ đặt người khác lên hàng đầu.

Tôi thật sự lo lắng.” Cư dân mạng bắt đầu lo lắng.

Diệp Kiêu không biết nhóm người khác đang ở đâu, nhưng anh hiểu rõ họ sẽ không hành động tùy tiện.

Dù sao cũng là ở dưới mộ, nếu một khi gây nổ, rồi lại trải qua động đất, rất có thể sẽ làm sập cả mộ thất.

Vì vậy, người bình thường sẽ không làm như vậy.

Nếu thật sự bất đắc dĩ phải làm thế, chỉ có thể chứng tỏ một điều: họ đã gặp phải kẻ địch mạnh, và kẻ địch đó có thể ngay cả dùng thuốc nổ cũng chưa chắc đã đối phó được.

Mọi người đi dọc theo đường hầm, đi được mười mấy phút thì một cánh cửa đá chắn ngang lối đi.

Đúng lúc Diệp Kiêu chuẩn bị ra tay, cánh cửa đá “soạt” một tiếng liền mở ra.

Mọi người giật mình, không ngờ cánh cửa lại mở từ bên trong!

Và nhóm người bước ra, với vẻ mặt gian xảo, trên người còn mang theo Xẻng Lạc Dương và vác thuốc nổ, nhìn một cái là biết ngay là đạo mộ tặc!

Giáo sư Chu buột miệng thốt lên: “Đạo mộ tặc!” Nhóm người đó đều đeo mặt nạ phòng độc và đèn pin, thấy thế liền quay người bỏ chạy.

Diệp Kiêu vung Hắc Kim Cổ Đao chém thẳng xuống!

Một tiếng “đinh” vang lên, cây Xẻng Lạc Dương gãy đôi.

Người kia sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Trương Như Long và những người khác nhanh chóng xông tới, trực tiếp khóa chặt những kẻ đó.

Thấy Diệp Kiêu và đồng đội, bọn chúng ấp úng nói: "Mau mau chạy đi!

Chạy mau lên!" "Không chạy nữa thì muộn rồi!" Vừa dứt lời, phía sau liền truyền đến một tiếng gầm rít thê lương.

Mọi người nhìn thấy một con quái vật lông dài đang xông tới!

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Giáo sư Chu sợ hãi lùi liên tục, Diệp Kiêu vội vàng đỡ lấy ông, sau đó nhìn mọi người: "Còn đứng ngây ra làm gì?

Mau tránh đi!" Còn mấy tên đạo mộ tặc thì bị Trương Như Long và những người khác đẩy sang một bên, trực tiếp đóng cửa.

Bọn đạo mộ tặc cũng không ngốc, nhưng con quái vật lông trắng hành động quá nhanh, nó vươn tay tóm lấy một tên đạo mộ tặc kéo thẳng vào trong, rồi nắm hai cánh tay hắn xé toạc ra!

Một người sống sờ sờ bị xé thành hai mảnh từ giữa, khiến mọi người chết lặng, kinh hồn bạt vía.

Mặt đất lênh láng máu tươi, nội tạng vương vãi khắp nơi.

Cảnh tượng đẫm máu này khiến mọi người kinh hãi đến chân mềm nhũn.

Mùi máu tanh trực tiếp xộc vào mũi, máu trên đất và mùi vị kích thích khiến tim họ đập thình thịch, chân cẳng mềm nhũn.

Hơi thở tử thần bao trùm lấy họ.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một người sống bị xé toạc ở cự ly gần.

Nếu nói Cổ trùng đi qua có thể còn có một quá trình, dù sao cũng chỉ để lại xương trắng, tuy ghê rợn nhưng cũng không đến mức kinh hoàng như bây giờ.

Ngay sau đó, những tên đạo mộ tặc hốt hoảng kêu lên: "Còn không mau chạy đi, không mau chạy đi, nhìn cái quái gì nữa!" Chúng vội vàng bỏ chạy, lúc này cửa mộ cũng không kịp đóng lại, tất cả thành viên đội khảo cổ đều lùi về phía sau.

Trần Phong và Trương Như Long nâng súng lên, xả một tràng đạn tới tấp, lập tức bắn con quái vật lông trắng nằm vật xuống đất.

Diệp Kiêu nhìn thấy nó có máu thì mới thở phào nhẹ nhõm, quay lại nói với mọi người: "Không sao, là vật sống, chỉ cần là vật sống thì không thành vấn đề." Nếu là xác chết biến thành cương thi thì mới đáng sợ.

Nghe vậy, mọi người mới yên tâm, cùng nhau tiến lên.

Thấy Diệp Kiêu dùng đao khều khều, hóa ra đó là một con vượn lông trắng!

Thấy cảnh này, Giáo sư Chu sợ tái mặt: "Vượn lông trắng làm sao có thể xuất hiện ở đây?

Chắc không phải trò đùa chứ?" "Đây là thế giới của Cổ trùng, khỉ làm sao có thể tồn tại lâu như vậy ở đây?" Mọi người đều khó hiểu, làm sao có thể chứ!

"Nếu là Cổ trùng, có lẽ họ còn có thể hiểu, nhưng vượn lông trắng lại xuất hiện ở đây, đây không phải trò đùa chứ?" "Ai cũng không dám tin trong cổ mộ lại xuất hiện loại sinh vật này, hơn nữa vừa nãy nó mạnh như vậy, chẳng lẽ bọn đạo mộ tặc xuống đây không mang súng sao?" Lúc này, tên đạo mộ tặc còn sót lại run rẩy.

Trương Như Long túm hắn lại, chỉ vào cái xác trên đất: "Rốt cuộc là chuyện gì!?" Tên đạo mộ tặc giật mình, lắc đầu nói: "Không biết, chúng tôi gặp nó ở phía trước, không ngờ vừa thấy mặt nó đã xé đồng bọn của chúng tôi rồi, tôi cũng không biết." "Nếu mày không biết, tao

không ngại cho mày nhớ thêm một chút.” Nói xong, anh ta dùng nòng súng dí vào đầu tên kia.

Hắn ta giật bắn mình: “Đừng!

Tuyệt đối đừng!

Tôi thật sự không biết.

Hơn nữa, chúng tôi chỉ xuống đây thử vận may thôi, không hề có ý đối đầu với mấy người.

Chúng tôi thật sự chỉ đến để thử vận may, chưa kiếm được gì đã gặp phải cái thứ này.” “Mấy người định dùng thuốc nổ làm gì?” “Nổ, nổ cá.

Phía trước có một con sông ngầm, có cá ăn thịt người ở trong đó!” Diệp Kiêu nghe vậy có chút kinh ngạc: sông ngầm, cá ăn thịt người?

Diệp Kiêu thấy hắn không giống nói dối, liền liếc mắt ra hiệu cho Trương Như Long.

Trương Như Long dùng báng súng đánh ngất hắn, rồi ném vào trong mộ thất.

Sống hay chết, đành xem số phận hắn vậy.

Chương 389

Sau khi mọi người vào mộ thất, nhìn quanh mới phát hiện đây là một mộ thất bồi táng.

Ở giữa mộ thất có một cỗ quan tài.

Vừa nãy bọn đạo mộ tặc xuất hiện từ đây, lúc này Diệp Kiêu trực giác cảm thấy có gì đó không ổn.

Giáo sư Chu lúc này đi tới: "Tiểu Diệp, theo ý cháu, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Con sông ngầm, cá ăn thịt người mà hắn nói rốt cuộc là sao?" Diệp Kiêu trầm ngâm một lát rồi nói: "Tôi đoán có lẽ địa thế đã thay đổi sau trận động đất vừa rồi, cũng có thể là do Lý Nguyên Hạo cố ý sắp đặt.

Sông ngầm có lẽ cũng là một cơ quan.

Xem ra trong chủ mộ thất quả thực có gì đó, nếu không bọn họ cũng sẽ không sợ hãi đến mức này." "Còn về con vượn lông trắng này, nhất thời tôi vẫn chưa hiểu rốt cuộc là chuyện gì." Diệp Kiêu nói thật, anh thực sự không rõ lắm, căn bản chưa từng nghĩ trong cổ mộ lại có khỉ, đây chẳng phải là chuyện đùa sao?

Cổ trùng nhiều như vậy, vượn lông trắng làm sao có thể xuất hiện được?

Chắc chắn có vấn đề ở đây.

Ngay cả Giáo sư Chu và những người khác đã khảo cổ nhiều năm cũng chưa từng phát hiện loại sinh vật này trong bất kỳ cổ mộ nào.

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy khó tin, trong phòng livestream, cư dân mạng cũng nhao nhao lên.

“Kệ nó đi, cứ đi xem rồi nói sau, nói nhiều ở đây cũng vô ích.” “Tò mò hại chết mèo, mau qua xem đi!” “Chẳng lẽ không xem cái quan tài này sao?” “Trong quan tài có thứ gì nữa thì không hay đâu, tốt nhất là đừng mở quan tài, nhỡ đâu đến lúc đó lại xuất hiện cái gì đó đáng sợ nữa thì chết người!” “Cái chỗ này thật sự quá đáng sợ!” Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng Giáo sư Chu và đồng đội vẫn cho rằng nên mở quan tài trước đã, dù sao cũng đã đến đây rồi.

Thực ra trong quan tài cũng không có gì đặc biệt khác.

Đây là một mộ thất bồi táng, đồ vật thì khá nhiều, bên trong có không ít vàng bạc ngọc khí.

Cũng bình thường thôi.

Mọi người cùng hợp sức mở quan tài.

Giáo sư Chu nhìn một cái, thi thể bên trong quan tài đã sớm thối rữa thành một đống xương trắng.

Gỗ Kim Ti Nam Mộc tuy quý giá, nhưng thân phận của thi thể không thể xác nhận được, vì ngay cả một mảnh y phục cũng không còn.

Điều này khiến mọi người đều không biết phải làm sao.

Trước đây thì có quan tài pha lê hương vị hoặc quan tài sắt, và cả quan tài có ghi danh tính để xác nhận.

Còn cỗ quan tài này ngay cả thân phận mộ chủ cũng không thể xác nhận được, điều này hơi kỳ lạ, cũng không hợp với phong cách của Lý Nguyên Hạo chút nào!

Dù yêu hay ghét, ông ta dù sao cũng phải để người chết được yên nghỉ, và ngay cả những vật bồi táng cơ bản cũng phải có.

Ngay cả với Dã Lợi Hoàng hậu mà ông ta ghét cay đắng cũng

được đối xử cơ bản bằng sự tôn trọng.

Tuy rằng quan tài không tốt lắm.

Vậy mà người này lại không có cả y phục, nhưng vật bồi táng lại không thiếu, điều này chẳng phải mâu thuẫn sao?

Nhất thời, mọi người đều không biết đây là chuyện gì.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn sang trái phải rồi mới phát hiện ra manh mối: "Không phải là không có y phục, mà là những bộ y phục này đã bị Cổ trùng nuốt chửng rồi.

Đây hẳn là thi thể của một Cổ sư lớn." Mọi người đều kinh ngạc.

"Cổ sư ở chỗ Lý Nguyên Hạo lại có đãi ngộ như vậy sao?

Đại tế tự phía trước chẳng phải mặc đồ rất đẹp sao?" "Cổ sư xưa nay đối với Lý Nguyên Hạo là một sự tồn tại có ý nghĩa đặc biệt mà!" Diệp Kiêu gật đầu: "Phải biết rằng toàn thân Cổ sư đều là độc, một số Cổ sư còn bỏ độc vào y phục.

Những độc tố này tích tụ lâu ngày, Cổ trùng đã quen rồi, cho nên sau khi ông ta chết có lẽ Cổ trùng đã ăn mòn hết toàn bộ y phục." "Nếu theo cách anh nói, chẳng phải trong quan tài này cũng có Cổ trùng sao?" Giáo sư Âu lập tức hoảng sợ bất an nói.

Giáo sư Chu tay run lên, liền bảo họ nhanh chóng đậy nắp quan tài lại.

Mọi người vội vàng làm theo.

Diệp Kiêu gật đầu: "Có lẽ vậy, nhưng hiện tại chúng vẫn chưa ra.

Chúng ta cẩn thận là trên hết, làm dấu lại rồi sau này tính." Mộ thất bồi táng này thực ra cũng không có gì.

Cho dù bên trong là Cổ sư, chết lâu như vậy rồi, cũng chưa chắc có Cổ trùng nào.

Diệp Kiêu không hề cảm thấy nguy hiểm, nên cho rằng hiện tại là an toàn.

Đậy nắp quan tài xong, mọi người lại tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Kiêu vẫn luôn nghĩ về lời tên đạo mộ tặc vừa nãy.

Hắn nói phía trước có sông ngầm.

Nếu vậy, điều này hẳn phù hợp với địa điểm Lý Nguyên Hạo chọn để xây cổ mộ.

Song Chỉ Sơn nằm trong Tần Lĩnh, bản thân nó đã ở trên long mạch, sơn thủy tương cận, quả thực là một nơi tốt.

Nếu có sông ngầm thì càng thêm chắc chắn.

Tụ âm chi địa nhất định phải có núi có sông, nước có thể tụ tài cũng có thể tụ âm.

Hướng đi không sai rồi.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao, mọi người đi thẳng về phía trước.

Chưa đi được bao xa, dưới chân đã có vệt nước, điều này khiến mọi người đều kinh ngạc.

Nhớ lại lời tên đạo mộ tặc đã nói, lập tức có chút hoảng sợ bất an.

Còn cư dân mạng trong phòng livestream cũng vậy.

“Toi rồi, lần này thật sự trúng chiêu rồi, phải làm sao đây?!” “Tôi nói thật, không nên đi tiếp nữa.

Cứ đợi quân đội xuống, dọn dẹp sạch sẽ cái mộ thất này đi là xong, dù sao cũng chẳng có gì to tát!” “Dùng thiết bị cơ giới thì tốt hơn nhiều so với việc họ tự mình xuống.” “Diệp Đảo cân nhắc xem, mấy người bây giờ cứ thế này đi xuống thì nguy hiểm trùng trùng.

Vạn nhất có chuyện gì không may, thật sự là không còn xương cốt gì.

Trên cạn thì còn đỡ, nhưng xuống nước lại có cá ăn thịt người, chuyện này không phải trò đùa đâu!" "Lại làm tôi nhớ đến nỗi kinh hoàng bị cá ăn thịt người thống trị trong phim, ghê tởm quá." Lúc này Diệp Kiêu cũng không dừng lại, mà cầm Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp xông vào.

Dòng nước lạnh lẽo khiến anh vô cùng bình tĩnh.

Đã đến nước này rồi, nếu còn lùi bước thì sẽ công toi.

Những người xung quanh đều có chút căng thẳng.

Chương 390

Giáo sư Chu và đồng đội trực tiếp đi theo vào.

Ai cũng biết chiến thắng đang ở phía trước, nếu lúc này bỏ cuộc thì quá đáng tiếc.

Lúc này, mọi người lần lượt đi theo Diệp Kiêu về phía trước, nước ngập đến tận bẹn.

Trương Như Long và những người khác giơ súng, Diệp Kiêu đi trước nhắc nhở: "Tất cả cẩn thận, tự mình để ý một chút, chú ý dưới chân." "Cậu cứ yên tâm, Tiểu Diệp, chúng tôi nhất định sẽ không để mình gặp chuyện gì đâu." Nói thì nói vậy, nhưng một khi gặp nguy hiểm, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Huống hồ ở dưới nước, một khi họ gặp chuyện và bị kéo xuống, thì không ổn rồi.

Mấy người họ đi suốt, nước rất sâu và lạnh.

Diệp Kiêu lại vô cùng phấn khích, càng như vậy càng chứng tỏ hướng đi của họ không sai.

Chẳng mấy chốc sẽ đến đích.

Đến lúc đó lăng mộ Lý Nguyên Hạo sẽ ngay trước mắt.

Giáo sư Chu trong lòng cũng vui mừng.

Tuy lạnh, nhưng điều đó lại chứng tỏ không có vấn đề gì.

Dù sao đi nữa, có thể nhìn thấy lăng mộ Lý Nguyên Hạo, đời này cũng đáng rồi.

Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn đã tìm thấy, cộng thêm Lý Nguyên Hạo, trong đời đào được mộ thất của hai nhân vật lớn, điều này không

phải người bình thường có thể làm được.

Giáo sư Chu đang nghĩ ngợi thì đột nhiên bên cạnh xuất hiện một mảng màu đỏ, bắn tung tóe những bọt nước lớn.

Một tiếng "ào" lớn!

Những người trong phòng livestream cũng nhìn thấy.

Lập tức giật mình!

"Giáo sư Chu, mau tránh ra!" Giáo sư Chu giật mình, cảnh tượng vừa rồi thật sự quá đột ngột.

Mảng màu đỏ bắn tung nước lên mặt ông, ông đứng nguyên tại chỗ không dám tin.

Giây tiếp theo, mảng màu đỏ đó lại xuất hiện.

Diệp Kiêu nhắm chuẩn, cầm Hắc Kim Cổ Đao chém tới.

Mặt nước lại lần nữa nổi bọt nước, màu máu dần dần lan ra thành những vòng tròn, sau đó không thấy tăm hơi nữa.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đi nhanh!" Lúc này, mọi người bật đèn pin dò dẫm đi vào trong, nhưng không ai biết rốt cuộc thứ vừa nãy là gì.

Nhưng trông nó khá đáng sợ, màu máu còn bốc lên một mùi tanh tưởi khó chịu.

Nếu đó là cá ăn thịt người mà tên đạo mộ tặc nói, thì không ổn rồi.

Diệp Kiêu cau chặt mày.

Nhát đao vừa rồi xuống, thứ đó sẽ nhanh chóng nổi lên, đến lúc đó sẽ biết.

Nhưng điều khiến anh kinh ngạc là chờ một phút mà mặt nước vẫn hoàn toàn yên tĩnh, chẳng có gì cả.

Nhát đao vừa rồi của anh đã dùng ba phần lực, cá bình thường căn bản không chịu nổi, chắc chắn sẽ bị chém thành hai mảnh.

Nhưng cái thứ này rốt cuộc là gì?

Anh tin mình đã chém trúng, và quả thật đã làm nó bị thương.

Bây giờ chờ mãi, mọi người đã kéo giãn khoảng cách với anh, nhưng không thấy bất kỳ thứ gì nổi lên.

Điều này khiến Diệp Kiêu trong lòng chùng xuống, vội vàng chạy về phía Giáo sư Chu và những người khác.

Những người trong phòng livestream cũng bắt đầu lo lắng.

"M* nó, cái thứ vừa nãy rốt cuộc là gì vậy?

Bền bỉ chịu chém thế?" "Đúng vậy, ăn một nhát dao mà không lật bụng lên sao?" "Nếu là cá ăn thịt người, thì dù bị một nhát dao chắc cũng bị đồng loại ăn hết sạch ở dưới rồi." Mọi người đều có chút lo sợ bất an, dưới nước thực sự quá quỷ dị.

Hơn nữa, trong mộ có nước e rằng không phải là chuyện tốt.

Diệp Kiêu đi đến bên cạnh Giáo sư Chu, quay đầu nhìn mặt nước nhuốm màu máu, trong lòng lập tức chùng xuống!

Mảng màu máu đột nhiên xuất hiện cùng với bọt nước khiến mọi người không khỏi căng thẳng.

Lúc này Diệp Kiêu đã đến bên cạnh Giáo sư Chu.

Mọi người lập tức lùi về phía sau, muốn lên bờ.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng trở nên căng thẳng.

Dưới nước tối đen như mực, ngay cả đèn pin chiếu mạnh cũng không thể xuyên qua.

Không ai biết rốt cuộc dưới nước là thứ gì, linh hoạt đến vậy,

khiến họ không rét mà run.

“Tôi có chứng sợ độ sâu, đến đây tự nhiên thấy độ sâu chẳng là gì cả!” “Mau lên bờ đi!

Bây giờ cần lửa thì không có lửa, cần thuốc nổ thì không có thuốc nổ.

Nếu không thì quăng một quả bom xuống là mọi thứ sẽ nổi lên hết!” “Đừng nói chuyện ma quỷ như vậy, mau rời khỏi đây, bảo toàn thực lực mới là quan trọng nhất.” “Còn đứng ngây ra làm gì, mau lên!” Mọi người hoảng loạn rời đi.

Ngay lúc đó, Giáo sư Chu dưới chân bị một vết nứt suýt chút nữa ngã.

Diệp Kiêu vội vàng đỡ lấy ông!

Giáo sư Chu đột nhiên sững sờ, nhìn Diệp Kiêu với vẻ mặt kinh hãi.

“Chuyện gì vậy?

Giáo sư Chu!” Giáo sư Chu mặt nặng trĩu: “Có thứ gì đó quấn lấy tôi.” Vừa dứt lời, Giáo sư Chu đột nhiên ngửa ra phía sau, “phù” một tiếng rơi xuống nước!

“Giáo sư Chu!” Mọi người kinh hoảng thất thố.

Nhìn thấy Giáo sư Chu bị kéo xuống nước, Diệp Kiêu lập tức chìm xuống, nhanh chóng đuổi theo!

Trong làn nước đen tối không nhìn rõ năm ngón tay, Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vươn tay kéo Giáo sư Chu, sau đó đâm mạnh xuống phía dưới!

Một tiếng “phụt” vang lên, một mùi máu tanh ập đến.

Chương 391

Diệp Kiêu lập tức đẩy Giáo sư Chu lên, khi ông nổi lên mặt nước, mọi người liền kéo ông lại bao vây ở giữa.

Còn Diệp Kiêu cảm thấy một trận sóng vỗ ập đến với anh, không phải một con, mà là một bầy!

Rốt cuộc là thứ gì, Diệp Kiêu cũng không biết, nhưng không thể phủ nhận là lực tấn công cực mạnh.

Diệp Kiêu cũng không kịp la hét.

Dưới đáy nước không thể nhìn thấy, lại thêm lực nổi của nước cản trở động tác của anh, nhưng uy lực của Hắc Kim Cổ Đao không hề suy giảm.

Nhát đao vừa rồi chắc chắn đã chém trúng.

Mùi máu tanh càng lúc càng nồng.

Chẳng mấy chốc, dưới nước một trận sôi trào.

Diệp Kiêu kinh ngạc không thôi, sau đó bơi lên trên.

Vừa ngoi lên mặt nước, anh hít một hơi thật sâu rồi hét lên: “Mau!

Đi nhanh!” Giáo sư Chu và những người khác vội vàng lùi lại, còn Miêu Phong thì ném một khẩu súng tới.

“Diệp đại ca, đỡ lấy!” Diệp Kiêu cầm lấy vũ khí, bắt đầu xả súng xuống dưới chân.

Tiếng “tạch tạch” vang lên, đạn rơi không ngừng, chỉ thấy mặt nước liên tục bắn tung những bọt nước lớn.

Diệp Kiêu không nói hai lời, chém một nhát dao qua.

Lập tức, thứ đó đứt thành hai khúc.

Diệp Kiêu khều lên xem, đó là một phần thân cá dài vài mét, trông vô cùng kỳ dị.

Nhưng cái đầu đã chìm xuống đáy nước.

Anh vội vàng lao về phía Miêu Phong.

Mọi người kinh hoàng thất thố, còn cư dân mạng trước màn hình cũng không khỏi trợn tròn mắt.

"M* nó, cái thứ này là gì vậy!" "Cá hố đột biến à?" "Không phải chứ, đây đâu phải biển sâu, sao lại có cá hố dải?" Diệp Kiêu giơ Hắc Kim Cổ Đao lên.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, con cá này dài khoảng hai mét, toàn thân màu đen, vảy cực kỳ cứng cáp, hơn nữa còn có đủ loại hoa văn, trông giống như một con mãng xà.

Không, còn ghê tởm hơn cả mãng xà.

Gai trên thân cá vô cùng sắc bén, bao phủ một bên thân cá, giống như những mũi kim thép.

"Cái bụng to đùng của con này hình như còn có cá con, mổ ra xem đi!" Mọi người kinh hoàng thất thố.

Diệp Kiêu nhanh chân đi trong nước, nhưng vẫn cảm nhận được có vật lạ đang ập đến từ phía sau.

Lần này anh không thể nhịn được nữa.

Anh giơ súng lên lại xả một tràng đạn nữa.

Một tiếng "cạch" vang lên, đạn bị kẹt.

Diệp Kiêu vung Hắc Kim Cổ Đao ném cái xác cá đó ra ngoài, tiện tay chém ngang một nhát trên mặt nước.

Đao khí mạnh mẽ cũng làm đáy nước nổi lên một đợt sóng.

Diệp Kiêu trực tiếp cắm đao xuống đáy nước.

Một tiếng "phập" vang lên, chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục, thứ ở dưới bị đâm trúng, cuộn trào dữ dội.

Diệp Kiêu cũng không nói gì, trực tiếp nâng đao lên, mạnh mẽ xuyên qua mặt nước.

Mũi đao bị cản trở, rồi đâm thẳng vào!

Khi anh nổi lên, chỉ thấy trên mũi đao đâm trúng một con cá quái dị.

Con quái ngư này dài tới bốn mét, thân cá đen sẫm, phía trên có những hoa văn màu nâu quấn quanh, đuôi cá và mắt đều màu đỏ.

Nhờ đèn pin của mọi người, Diệp Kiêu cũng nhìn rõ.

Đầu con cá này to như cái đấu, những chiếc răng sắc nhọn còn dính những mảng thịt.

Thoạt nhìn có chút giống cá sấu, cái miệng khổng lồ đóng mở liên tục dường như rất muốn nuốt chửng Diệp Kiêu một ngụm!

Cái thứ này quả thực có chút kỳ lạ.

Diệp Kiêu nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, kiên quyết kéo con cá này lên, cuối cùng cũng đặt chân lên mặt đất vững chắc, đến được bờ.

Thấy cảnh này, mọi người hít một hơi khí lạnh: "Cái thứ này rốt cuộc là gì vậy?!" Trông nó vô cùng ghê tởm, có thứ này trong hồ nước thì quả thực có chút kỳ lạ.

Lúc này Giáo sư Phương và những người khác vây lại, cầm điện thoại chụp ảnh từ đủ mọi góc độ.

Giáo sư Phương trầm giọng nói: "Đây là cá Man ăn thịt người

khổng lồ, phần sau khá giống, nhưng phần đầu...” Vừa dứt lời liền bị phản bác.

“Làm sao có thể là cá Man?

Hơn nữa cá Man chẳng phải chỉ có ở châu Âu sao, sao trong lãnh thổ Đại Việt Quốc lại có cái thứ này?” “Huống hồ cá Man xuất hiện từ bao giờ?

Đây là cổ mộ nước Tây Hạ, làm sao có thể có loại này?” Mọi người đều không hiểu, ngay cả Giáo sư Phương cũng ngớ người ra.

Thứ mà ông tìm được giống nhất chính là cái này.

Hơn nữa, nhìn phần đầu và thân của nó quả thực rất giống, chỉ là không có hoa văn mà thôi.

Giáo sư Phương nhất thời cũng không rõ, lẽ nào đây lại là một loài biến dị nào đó, nhưng không thể không nói cái này và cá Man khổng lồ thực sự rất giống.

“Cá Man khổng lồ là gì?” Miêu Phong ở một bên hỏi: “Cá Man, tôi chỉ biết món cơm cá Man, chẳng lẽ đây chính là loại cá Man mà tôi biết sao?” Giáo sư Phương gật đầu: “Cá Man khổng lồ chủ yếu ăn thịt, và ở nước ngoài đã xảy ra nhiều vụ tấn công con người.

Loại cá này cực kỳ hung tàn.

Khi thức ăn dồi dào, nó là giống cái, khi thức ăn không đủ, nó sẽ biến thành giống đực.” “Lưỡng tính sao?” Miêu Phong kinh ngạc không thôi.

“Đúng vậy, cho nên loại cá này sinh sản căn bản không cần lo lắng.

Giống cái sẽ sinh sản khi thức ăn dồi dào.

Hiện tại vừa đúng là mùa sinh sản của nó.” Nghe Giáo sư Phương

nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Chương 392

Nhưng đây là sông ngầm, hơn nữa lại là cổ mộ.

Nếu ở đây có cá Man thì điều này cũng quá lạ lùng rồi!

Ngay cả cư dân mạng trên màn hình cũng cảm thấy khó tin.

"Tôi xem hồi lâu mà như không xem gì, khảo cổ đến bây giờ là khảo cái của nước ngoài à?" "Những thứ này làm sao lại xuất hiện ở đây?

Không đúng, đây không phải là khác biệt địa lý, hơn nữa những loài ngoại lai như thế này đến Đại Việt sẽ nhanh chóng biến mất, nhưng từ trước đến nay chưa từng nghe nói có cá Man khổng lồ." "Cái này với cá ăn thịt người thì cũng na ná nhau, thuộc loài xâm lấn ngoại lai phải không?

Nhưng tuyệt đối không thể xuất hiện trong sông ngầm, đây là sông nước ngọt mà lại còn ở trong cổ mộ!" "Giải thích duy nhất là cái thứ này đã biến dị, nếu không làm sao có thể tồn tại dưới lòng đất?

Rốt cuộc nó là cái gì?" Mọi người đều có chút kinh ngạc, Diệp Kiêu lại trầm giọng nói: "Đây không phải cá Man gì cả, mà là cá Ngạc Tước Thiện biến dị.

Loài sinh vật dưới nước này cực kỳ hung tàn, chuyên giết đồng loại." "Lý Nguyên Hạo giỏi dùng Cổ trùng, loại Ngạc Tước Thiện này cũng có liên quan đến Cổ trùng." Nói xong, Diệp Kiêu vung đao trực tiếp chém đứt đầu con Ngạc Tước Thiện.

"Mọi người nhìn phần nhãn cầu." Vừa rời khỏi cơ thể chính, nhãn cầu của Ngạc Tước Thiện nhanh chóng co lại, giây tiếp theo "cô lô" một tiếng lăn xuống, từ bên trong nhanh chóng bò ra một con trùng

đen, nhanh chóng chui vào nước biến mất.

Mọi người thấy vậy kinh ngạc không thôi, không ngờ lại còn có chuyện như vậy sao?

"Cổ trùng?

Sao lại ở trong cơ thể nó?" "Đúng vậy, đây lại là một hệ thống cộng sinh sao?" Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng vậy, sự không nên chậm trễ, chúng ta lập tức vượt qua!" Cư dân mạng trong phòng livestream lập tức vỡ lẽ!

"Ghê gớm, vẫn là Diệp Đảo uyên bác, ngay cả cái này cũng biết!" "Ngạc Tước Thiện, đây đúng là điểm mù kiến thức của tôi, lần đầu tiên biết còn có cái thứ này." "Cái thứ này chắc không phải là loài lưỡng cư nhỉ?

Trông như muốn tiến hóa!" "Đã nói là biến dị mà, hơn nữa trong mắt nó thật sự quá ghê tởm rồi, không nhìn nữa, không nhìn nữa." Diệp Kiêu nhìn quanh một lượt, không để ý đến phòng livestream.

Hiện tại nơi họ đang đứng là một khoảng đất trống, nhưng phía trước lại là một vùng nước.

Anh cảm thấy dưới đây là thông nhau, hơn nữa lúc này lại là mùa sinh sản, những con Ngạc Tước Thiện này nói không chừng đang đợi họ ở phía trước.

Khi thức ăn dồi dào là thời điểm tốt nhất để sinh sản.

Diệp Kiêu suy nghĩ một chút rồi đi tới, một nhát đao rạch bụng con Ngạc Tước Thiện.

"Lạch xạch" một đống trứng cá rơi ra.

Nhìn thấy những trứng cá màu xanh nhạt bốc mùi hôi thối này, mọi người đều cảm thấy ghê tởm.

Vảy của con Ngạc Tước Thiện này cũng quá dày, đao chém lên còn chưa chắc đã xuyên thủng.

Nếu không phải vì có Hắc Kim Cổ Đao, tuyệt đối không chém được.

Miêu Phong còn đặc biệt lấy dao găm ra thử một chút, căn bản không đâm vào được.

Con cá này thật sự quá rắn chắc, da cá cũng rất dày.

Thấy vậy, mọi người đều có chút lo lắng, không biết vùng nước phía trước còn dài bao nhiêu.

Dù chỉ ba bốn mét, muốn tranh giành mà vượt qua cũng e rằng không dễ dàng.

Vừa nãy họ gây ra những bọt nước lớn trên mặt nước, có thể đã thu hút sự chú ý của Ngạc Tước Thiện.

Bây giờ đi qua chẳng khác nào dê vào miệng cọp, căn bản là tự đưa bữa ăn tới cho chúng.

Vì vậy, mọi người đứng yên tại chỗ không dám động đậy.

Diệp Kiêu cau chặt mày.

Gặp Cổ trùng trên cạn, anh còn không cảm thấy phiền phức đến vậy, nhưng bây giờ gặp phải những con Ngạc Tước Thiện này, anh quả thực cảm thấy có chút rắc rối.

Muốn bắt hết những thứ này không phải chuyện dễ dàng.

Dưới nước tối đen như mực, chỉ dựa vào Hắc Kim Cổ Đao của anh dưới đáy nước cũng rất khó đâm trúng.

Diệp Kiêu cau mày chặt.

Lúc này Trương Như Long nói: "Hay là chúng ta thành lập đội đột

kích, đi qua trước một phen, xem rốt cuộc có thể qua được bao nhiêu người." "Không được!" Diệp Kiêu lập tức phủ nhận: "Quá nguy hiểm.

Lấy người ra làm mồi nhử sống, đến lúc đó hy sinh vô ích thì hà cớ gì?

Mấy người lùi lại, tôi xuống thử xem." Nghe anh nói vậy, Giáo sư Chu liền túm chặt lấy anh: "Không được, đây không phải ở trên cạn, Hắc Kim Cổ Đao của cậu có thể tự do phát huy.

Đây là dưới nước, nếu làm như vậy, e rằng cậu còn chưa đến giữa nước đã không còn nữa rồi, tuyệt đối không được!" Giáo sư Chu nét mặt nghiêm túc, kiên quyết nắm tay Diệp Kiêu không cho anh xuống.

Cái này cũng không được, rốt cuộc phải làm thế nào?

Trương Như Long không nhịn được nữa.

Giáo sư Âu ở một bên nói: "Hay là chúng ta câu cá?

Chúng thích ăn thịt, cứ dùng con cá này để nhử chúng.

Cử một người đứng bên cạnh thu hút chúng, những người còn lại nhanh chóng vượt qua, như vậy chẳng phải được sao?" Diệp Kiêu nghe vậy không khỏi gật đầu: "Được, tôi sẽ làm Khương Thái Công, mấy người cứ theo đường nước nhanh chóng vượt qua.

Mọi người nhất định phải cẩn thận!

Miêu Phong giúp tôi kiểm tra khẩu súng này một chút, nạp đầy đạn." Diệp Kiêu đưa súng qua, Miêu Phong gật đầu, liền bắt đầu kiểm tra.

Cái thứ này vừa nãy bị kẹt đạn, anh ta cũng biết.

Diệp Kiêu dựa vào Hắc Kim Cổ Đao có thể không thể toàn thây

mà rút lui được, vũ khí là điều cần thiết.

Và những con Ngạc Tước Thiện dưới đó rốt cuộc lợi hại đến mức nào, Diệp Kiêu cũng đã trải nghiệm rồi.

Việc cấp bách bây giờ là yểm trợ đội khảo cổ vượt qua, có như vậy mới có thể tiến về Tụ âm chi địa.

Diệp Kiêu không ngờ tìm mộ Lý Nguyên Hạo lại gặp nhiều rắc rối đến vậy.

Nghĩ đến món cơm cá nướng mà nhân vật phụ trong phim hoạt hình nói, Diệp Kiêu đột nhiên cảm thấy hơi đói.

Không biết là chuyện gì, anh quay đầu nhìn con Ngạc Tước Thiện nhe răng nanh, trực tiếp dùng đao khều lên: "Không biết mùi vị thế nào, nhưng tôi nghĩ chắc chắn rất khó ăn, cho nên mấy người tuyệt đối đừng có mắc lừa mà nói là cơm cá Man gì đó." Lúc này, mọi người trong phòng livestream cũng nhao nhao bàn tán.

"Diệp Đảo đúng là vất vả hết mình!" "Mau đi đi, Diệp Đảo vất vả rồi." "Không ngờ lại ghê tởm thế này, đơn giản là không thể nhìn thẳng vào đồ ăn ship tới, từ nay không ăn cá lóc nữa." "Hôm qua mới ăn cơm rang trứng, hôm nay nhìn thấy cơm nguội mà muốn ói ra rồi!" "Lần đầu tiên thấy, quả thực khiến người ta không thể quên!" "Diệp Đảo cố lên!" Diệp Kiêu lắc đầu, mọi người nói gì anh không bận tâm, nhưng hiện tại việc cấp bách là phải giải quyết những con Ngạc Tước Thiện này, nếu không thì sau này muốn vượt qua sẽ không được.

Lúc này, mọi người đều có chút căng thẳng, Diệp Kiêu lại càng không nói nhiều, trực tiếp khều nửa cái xác cá đó rồi đi vào trong nước.

Chỉ một lát sau, máu bắt đầu lan ra trong nước, xung quanh dần

dần có chút xao động, trên mặt nước xuất hiện những gợn sóng.

Thấy vậy, Diệp Kiêu ra hiệu cho Giáo sư Chu và những người khác.

Chương 393

Giáo sư Chu và đồng đội cũng xuống nước, từ từ đi đến giữa dòng.

Lúc này, sự xao động bên dưới càng nhanh hơn.

Thấy cảnh này, Giáo sư Chu và những người khác trong lòng đều căng thẳng tột độ.

Trong phòng livestream, cư dân mạng cũng hoảng sợ bất an.

"Đi mau, nhanh lên một chút đi!" "Diệp Đảo mà không trụ được, thì những người đang ngồi đây đều có phần trách nhiệm!" "Mấy người thì mau chóng tận dụng thời gian đi, nên qua thì cứ qua đi, nếu không chần chừ một lát nữa Diệp Đảo sẽ không chịu nổi đâu!" "Diệp Đảo đừng quan tâm bọn họ!" Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp ném con Ngạc Tước Thiện kia vào nước.

Chẳng mấy chốc, dưới nước đã nổi lên bọt nước, những con mắt đỏ lòm cũng tranh nhau xuất hiện.

Diệp Kiêu trực tiếp ném con cá lên.

Giây tiếp theo, vô số con Ngạc Tước Thiện bay lên không trung, xuyên qua mặt nước mà nhảy vọt lên!

Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, chém ngang qua, cắt đứt vô số thi thể.

Khoảnh khắc chúng rơi xuống nước, anh lại một lần nữa dùng đao đâm trúng, khiến không ít Ngạc Tước Thiện không dám tiến lên.

Người trong phòng livestream nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

"M* nó, còn có thao tác này nữa à!" "Thợ săn cao cấp thường xuất

hiện dưới dạng con mồi.” “Mở chế độ săn giết!” Màu máu lan ra, Ngạc Tước Thiện cuộn trào trên mặt nước.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn thấy Giáo sư Chu và những người khác đã đi xa, anh mới yên tâm.

Nhưng điều kỳ lạ là, những con Ngạc Tước Thiện này căn bản không dám đến gần anh, dường như sợ Hắc Kim Cổ Đao, và càng sợ con người anh.

Chúng căn bản không dám tiếp cận, chỉ đợi Diệp Kiêu ném xác đồng loại xuống nước, đứng cách rất xa chúng mới dám tấn công.

Nhưng đối với Diệp Kiêu, chúng cũng chỉ bơi lượn xung quanh, chứ không dám đến gần, điều này khiến Diệp Kiêu yên tâm hơn nhiều.

Diệp Kiêu cảm thấy mình đã giết gần đủ rồi, lần cuối cùng anh khều lên một con Ngạc Tước Thiện khổng lồ, trông có vẻ đây là con cá chúa trong bầy chúng.

Chỉ thấy con Ngạc Tước Thiện đó một ngụm cắn chặt lấy Hắc Kim Cổ Đao, điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi kinh ngạc.

A, còn có con chủ động tìm chết!

Được lắm, dám cắn Hắc Kim Cổ Đao, vậy thì để nó thử xem!

Diệp Kiêu trực tiếp rút đao lên, con Ngạc Tước Thiện đó lại đột nhiên chìm xuống, kéo Diệp Kiêu vào trong!

Miêu Phong ở phía trên thấy vậy giật mình: “Diệp đại ca!” Mọi người đều kinh ngạc không thôi, trân trân nhìn Diệp Kiêu chìm vào trong nước.

Giáo sư Chu chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã xuống: “Tiểu Diệp...” Nếu Diệp Kiêu mà xảy ra chuyện, ông sẽ là tội nhân!

Một nhân tài như anh ta mà chết đi, Giáo sư Chu cũng không màng

gì nữa.

Ông vừa mới đến bờ liền muốn xông xuống nước, nhưng bị mọi người giữ lại.

“Giáo sư Chu, ông tuyệt đối không thể hồ đồ!” “Tiểu Diệp làm như vậy hoàn toàn là vì chúng ta, ông không thể hy sinh vô ích được!” “Giáo sư Chu tuyệt đối không thể đi qua!

Tiểu Diệp liều chết bảo vệ chúng ta, chính là để chúng ta tìm thấy chủ mộ, ông tuyệt đối không thể đi qua!” Nghe họ nói vậy, cư dân mạng trong phòng livestream cũng xôn xao không ngớt.

“Diệp Đảo lần này lành ít dữ nhiều rồi!” “Tục ngữ nói 'ăn gan hùm mật gấu', Diệp Đảo thật sự quá tự phụ, cứ nghĩ cái gì cũng có thể tự mình gánh vác, lần này thì xong rồi, bay màu hoàn toàn rồi!” “Đừng nói linh tinh, tôi tin người tốt ắt có trời phù hộ, những con cá này dù lợi hại đến mấy cũng không bằng Hắc Kim Cổ Đao!” “Đó là trên cạn thôi ông nội, ông lạc quan quá đấy!” “Tôi thừa nhận Diệp Kiêu có thể bất khả chiến bại, nhưng đây là dưới nước, đi còn không đi được, huống chi là với nhiều thứ giết người ăn thịt người như thế này!” “Diệp Đảo lần này là hết hi vọng thật rồi, đội khảo cổ mau đi đi.

Lần sau nhất định phải mang nhiều vũ khí hơn.

Tội nghiệp Diệp Kiêu đi suốt chặng đường, đến cả toàn thây cũng không có.

Không biết xương cốt có nổi lên không.” “Nổi cái quái gì, ở cái chỗ này thì dù xương cốt có nổi lên cũng mang đi bằng cách nào?” “Ai, tiếc quá!” Diệp Kiêu bị kéo xuống dưới.

Không ngờ con Ngạc Tước Thiện này lại lợi hại đến vậy, những con khác đều không dám đến gần, chỉ riêng con này bất chấp tất cả

xông lên, dường như muốn đối đầu đến cùng với anh.

Hắc Kim Cổ Đao tuy bị nó cắn chặt, nhưng vô cùng sắc bén, căn bản không hề bị tổn hại gì.

Con cá thì muốn tử chiến với Diệp Kiêu, liều mạng kéo anh xuống đáy.

Diệp Kiêu cũng không giãy giụa, thuận theo hướng nó kéo đi xuống.

Giây tiếp theo, tay anh đã chạm vào vảy cá của nó.

Diệp Kiêu vươn Phát Khâu Chỉ luồn vào giữa các vảy cá, dùng sức kẹp chặt, rồi giật mạnh một cái!

Một mảng vảy cá bị giật tung ra!

Một tiếng "phành phạch", con cá đau đớn quằn quại không ngừng.

Không ngờ Diệp Kiêu lại có thể giật được vảy cá của nó.

Anh tiếp tục đưa tay ra, bám vào chỗ khuyết, trong chớp mắt đã xé thêm bốn năm vảy.

Lần này Ngạc Tước Thiện không thể nhịn được nữa, càng đau đớn hơn, liều mạng giãy giụa, nhưng làm sao thoát được?

Diệp Kiêu làm sao có thể bỏ qua, một nhát đao đâm thẳng vào đuôi nó.

Sau đó, dọc theo hướng vảy vừa bị xé, anh đào sâu xuống.

Uy lực của Phát Khâu Chỉ không phải trò đùa, giống như hai chiếc kìm lớn, giật hết toàn bộ vảy cá trên lưng nó xuống, máu lập tức tuôn ra.

Máu từ con cá chúa dường như là chất xúc tác cực tốt, khiến tất cả cá dưới đáy nước đều bơi lên.

Diệp Kiêu cũng không khách khí nữa, trực tiếp quăng nó sang một bên.

Vừa định ngoi đầu lên, anh đã bị đồng loại của nó vây quanh.

Ngửi thấy mùi máu tanh, từng con một đều xé cắn vào thân nó.

Cá chúa tuy lợi hại, nhưng răng của Ngạc Tước Thiện còn sắc bén hơn.

Một cú cắn này liền xé ra một mảng thịt.

Rất nhanh, cả đáy nước đã ngập mùi máu tanh.

Diệp Kiêu hai tay quẫy nước bơi lên mặt nước.

Giáo sư Chu và những người khác ở bên ngoài không khỏi bật khóc nức nở.

Nghe thấy tiếng đó, Diệp Kiêu không khỏi nhíu mày, sao vậy?

Sao lại khóc rồi?

Chương 394

“Ào” một tiếng, Diệp Kiêu nổi lên mặt nước.

Mọi người kinh ngạc ngớ người ra.

Vẫn là Miêu Phong phản ứng nhanh nhất: “Diệp đại ca!

Diệp đại ca!

Anh không chết!” Giáo sư Chu lúc này mới ngừng khóc, nhìn Diệp Kiêu, không khỏi vui mừng đến phát khóc: “Tiểu Diệp, mau lại đây!” Mọi người trước màn hình cũng đều nhìn sững sờ.

“M* nó không thể nào!

Bị kéo xuống đáy nước mà vẫn có thể sống sót trở về ư?

Mấy người xác nhận xem có phải Diệp Đảo không!” “Tôi rút lại lời đã nói trước đó!

Diệp Đảo vĩnh viễn là đỉnh của chóp!” “Ban đầu tưởng Diệp Đảo tiêu đời rồi, không ngờ lại có thể sống lại từ cõi chết!” “Diệp Đảo chắc không phải đang đùa với tôi đấy chứ, đây là có thân bất tử à!” “Diệp Đảo rốt cuộc còn bao nhiêu điều chúng ta không biết nữa?

Nói rõ một lần luôn đi!” “Tim tôi đập thình thịch luôn!

Kích thích quá!” Diệp Kiêu mỉm cười, bước chân sâu cạn đi ra.

Thấy mọi người và lại nhìn Giáo sư Chu khóc đến mức này, anh không khỏi an ủi: “Không khoa trương đến vậy đâu, Giáo sư Chu, cháu không sao.” Giáo sư Chu vỗ vỗ anh: “Cậu còn nói nữa, lần này làm chúng tôi sợ muốn chết.

Lần sau tuyệt đối không được như vậy!” Diệp Kiêu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Giáo sư Chu khóc đỏ cả mắt.

Các thành viên đội khảo cổ cũng đều đỏ mắt.

Không ngờ sự an nguy của anh lại được nhiều người quan tâm đến vậy, nhất thời Diệp Kiêu cảm thấy một luồng ấm áp trong lòng.

"Không có gì, dưới đó có một con cá chúa, tôi đã giải quyết nó rồi, nên mới lên đây.

Nếu không, lát nữa quay lại có thể sẽ gặp nữa." Nghe anh nói vậy, Miêu Phong và những người khác kinh ngạc không thôi: "Anh vừa nãy xuống đó là cố ý sao?

Ban đầu là muốn nhử nó à?" Diệp Kiêu gật đầu: "Không ngờ thật sự bị nó kéo xuống, nhưng đã thấy rồi thì không thể bỏ lỡ được." Nghe những lời này, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức kinh ngạc không thôi.

"M* nó!

Ban đầu cứ tưởng bị nó kéo xuống rồi, không ngờ lại là kế trong kế.

Diệp Đảo gan thật to!" "Cái này không phải người bình thường có thể làm được.

Ai có thể sánh bằng Diệp Đảo?" "Quá đỉnh rồi, Diệp Đảo trí dũng song toàn!" "Diệp Đảo đây là lấy thân làm mồi, bá đạo thật!" "Đùa à, dù sao cũng là thế gia đạo mộ, nếu không có chút gan dạ thì làm sao xuống cổ mộ được?

Hơn nữa, đây là Diệp Đảo mà!" "Diệp Đảo sinh ra là để làm cái nghề này, thật sự không thể xem thường được, tôi bội phục sát đất." Diệp Kiêu nhìn mọi người mỉm cười: "Không sao rồi, đi thôi!" Sau khi họ ăn thịt con Ngạc Tước Thiện cá chúa, bầy này sẽ mất đi con đầu đàn.

Đến lúc đó, nội bộ cũng sẽ có một trận tranh giành.

Diệp Kiêu có khả năng trực tiếp chém giết.

Bây giờ đã biết dưới nước có quái vật gì, họ căn bản không sợ hãi.

Huống hồ những thứ này thực sự cũng chẳng là gì.

Cùng lắm thì lại xuống một lần nữa, anh cũng có tự tin có thể bắt hết.

Mọi người cũng đã hoàn hồn, nghỉ ngơi một lát, đợi quần áo khô rồi mới đi tiếp.

Lúc này Giáo sư Chu hỏi: "Tiểu Diệp, theo ý cháu, những con Ngạc Tước Thiện này làm sao có thể tồn tại ở đây?" Diệp Kiêu trầm ngâm nói: "Cháu nghĩ tám phần là do những nô lệ bị chôn theo đã nuôi sống chúng." "Con sông ngầm này vốn đã có, chỉ là trước giờ không ai để ý.

Nếu không thì khi quét tìm trước đây đã nhìn thấy rồi." "Những con Ngạc Tước Thiện này hẳn là do Lý Nguyên Hạo đưa vào, nuôi ở đây từ lâu, cũng là một cơ quan trong mộ thất." "Ngạc Tước Thiện ăn thịt làm thức ăn, bò dê tế tự thì không nhiều lắm, nhưng trong cổ mộ của Lý Nguyên Hạo, thứ chết nhiều nhất hẳn là con người.

Cộng thêm có độc tố Cổ trùng, cho nên cháu nghĩ chắc chắn là dưới sự khống chế của Cổ trùng mới khiến chúng biến dị, bình thường thì ngủ đông, đến mùa sinh sản sẽ lên bờ.

Đạo mộ tặc trong mộ và nô lệ tuẫn táng chính là thức ăn của chúng." "Điều này chứng tỏ dưới đáy mộ chắc chắn có người từng đến, nếu không thì nhiều Ngạc Tước Thiện như vậy tuyệt đối không thể tồn tại đến bây giờ." "Không thể nào!

Những tên đạo mộ tặc đó làm sao tìm được chứ!!" Ngay cả ở thời hiện đại, họ cũng phải trải qua bao gian nan vất vả mới đến được đây, làm sao có thể có đạo mộ tặc chứ?

Diệp Kiêu lại khẳng định: “Chắc chắn có.

Nước mưa trong núi xối xuống sẽ tạo ra các hang động.

Dân làng trước đây cũng nhất định đã phát hiện ra rồi.

Còn việc không dám vào núi chắc chắn là do đạo mộ tặc cố tình tung tin đồn.

Tôi nghĩ bọn họ chưa đi đến tầng thấp nhất, nhưng ngôi mộ này chắc chắn đã có người đến, vì vậy đã để lại không ít thi thể.

Cộng thêm việc Lý Nguyên Hạo trước đây đã dùng một số nô lệ để tế, nếu không thì Ngạc Tước Thiện sẽ không thể phát triển đến kích thước lớn như vậy sau ngàn năm.” Cả vượn trắng nữa, chắc chắn cũng là nguồn thức ăn của chúng.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút không dám tin, nhưng không thể không nói hướng suy đoán của Diệp Kiêu vẫn đúng, họ không tìm được lý do để phản bác.

Diệp Kiêu cũng biết Ngạc Tước Thiện dù trong điều kiện thức ăn không đủ cũng phải sống sót.

Ngoại trừ thịt người, anh không nghĩ ra còn có nguồn thức ăn nào khác.

Cuối cùng cũng thoát khỏi sự khống chế của Ngạc Tước Thiện, mọi người đi trên mặt đất mềm xốp, lập tức cảm thấy vững chân hơn.

Lúc này mọi người vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Theo lời Diệp Kiêu, nơi đây đã bị đạo mộ tặc ghé thăm, vậy thì cổ mộ thật sự bên dưới có bị phá hoại không?

Mọi người lo sợ bất an, cư dân mạng cảm thấy khó tin.

“Không thể nào!

Nếu là thời cổ đại, không có thiết bị cơ giới hiện đại mà dễ dàng tìm thấy như vậy sao?" "Trí tuệ của người xưa không thể xem thường được đâu!

Mấy thứ âm dương chi thuật đó đều là tuyệt kỹ rồi." "Tôi thấy Diệp Đảo chắc chắn là đang hù dọa họ!" "Có gì mà phải hù dọa?

Nói thật, tôi thấy trí tuệ của người xưa vô cùng vô tận, nói không chừng thật sự có thể vào được, nhưng cho dù vậy thì cũng đã chết hết rồi." "Nếu Diệp Đảo đoán đúng, tôi sẽ trực tiếp biểu diễn bò bằng tay đi một trăm mét!" "Xì, ai xem livestream của mày?" "Được, tôi trực tiếp chơi nổi ngay ngoài đường!" "Được, đã chụp màn hình ID rồi!

Nhất định phải giữ lời đấy, mỗi người trong phòng livestream chúng tôi đều là nhân chứng!" Mọi người đều cười phá lên.

Rốt cuộc có đạo mộ tặc hay không, còn phải xem kết quả cuối cùng thế nào.

Tiến về phía trước, mọi người đi đến một mộ thất bồi táng.

Con đường này tổng cộng dài khoảng năm trăm mét, đi mất nửa ngày mới phát hiện ra.

Khi nhìn thấy căn mộ thất bồi táng này, mọi người không khỏi kinh ngạc.

Chương 395

Mộ thất bồi táng này khiến họ không khỏi sững sờ.

Cảnh tượng chưa từng xuất hiện ở bất kỳ mộ thất bồi táng nào trước đây, giờ lại được nhìn thấy ở đây.

Mọi người đều cảm thấy khó tin.

Giáo sư Chu và đồng đội trực tiếp xông tới, chỉ thấy bốn cây cột xung quanh mộ thất, chính giữa là một chiếc Huyền Quan, lơ lửng cao trên không trung.

Bốn phía không có dây xích sắt nào.

Còn trên hai bên tường có hai con chim ưng điêu khắc bằng đá, trong miệng ngậm một viên bảo thạch.

Diệp Kiêu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Không đúng, không phải lần đầu tiên thấy.

Trước đây anh đã từng thấy chiếc quan tài lơ lửng này trong phim của anh Trần, nhưng là ở nước ngoài.

Bây giờ thực sự nhìn thấy rồi, ngay cả anh cũng cảm thấy khó tin.

Cư dân mạng trong phòng livestream còn chết lặng hơn.

"Tôi không nhìn nhầm đấy chứ?

Đây là Huyền Quan, nổi lơ lửng giữa không trung!" "Định luật Newton cũng không đè được cái quan tài này rồi!" "Mau có đại thần nào đó vào giải thích một chút, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Trời ơi, chỗ này chắc có cơ quan gì đó, nếu không làm sao có thể!" "Chỉ mình tôi thấy phong cách vẽ phía sau khác hẳn sao?

Phía trước nhiều Cổ trùng quá trời, phía sau lại ít đi nhiều rồi!"

“Mở quan tài đi!” Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn lên trên.

Trên đỉnh mộ thất có một lỗ tròn nhỏ, một chùm ánh sáng trực tiếp chiếu xuống trên quan tài đá.

Rồi nhìn lại viên bảo thạch trong miệng chim ưng hai bên, anh đột nhiên nhớ đến bộ phim kia.

Chẳng lẽ thế giới này có bug, mọi thứ đều diễn ra theo trong phim sao?

Không thể nào!

Diệp Kiêu cau chặt mày đi đến bên cạnh.

Còn Giáo sư Chu và những người khác thì bận rộn chụp ảnh, bắt đầu dựng giàn giáo muốn tiến lên.

Đã là Huyền Quan thì cứ dựng giàn giáo lên đó, dù sao cũng có sẵn ống thép trên người rồi.

Mọi người liền bắt tay vào làm.

Trong lúc họ đang dựng giàn giáo, Diệp Kiêu liếc nhìn viên bảo thạch trong miệng chim ưng.

Anh dùng tay sờ thử, quả thực là thật.

Lý Nguyên Hạo sinh thời xưa nay lấy Cổ trùng làm chủ, nhưng mọi thứ trong những mộ thất này lại không giống nhau.

Đột nhiên, trong chớp nhoáng, một ý tưởng lóe lên trong đầu anh.

Diệp Kiêu đột nhiên nhận ra điều gì đó, rồi vỡ lẽ ra, thì ra là như vậy!

Diệp Kiêu đã hiểu rõ.

Nhìn thấy Giáo sư Chu và những người khác nhanh chóng dựng xong giàn giáo, sắp tiến lên để mở quan tài, mọi người thấy vậy

không khỏi phấn khích.

Sắp sửa biết được thân phận của mộ chủ rồi.

Chiếc Huyền Quan này vẫn là lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Huyền quan trước đây đều được chôn ở rìa vách đá, nhưng bây giờ lại khác.

"Để tôi đoán thử xem, chắc chắn là một vị phu nhân nào đó của Lý Nguyên Hạo." "Tôi cũng nghĩ vậy, nếu không thì là người phụ nữ ông ta yêu nhất!" "Lịch sử có ghi chép rằng Lý Nguyên Hạo cả đời tàn bạo vô cùng, giết mẹ giết vợ giết con, dù sao đến cuối cũng không có kết cục tốt đẹp.

Trong quan tài này dù là ai, hẳn cũng là người nhà của ông ta thôi!" "Không ngờ Lý Nguyên Hạo lại tàn bạo biến thái đến vậy, loại người này cũng có thể làm hoàng đế!" "Ban đầu không được nhà Tống thừa nhận, sau này lại cố xưng đế, còn ép nhà Tống thừa nhận thân phận của mình, phát động chiến tranh.

Tên này đến chết vẫn vô cùng tự ti, tính cách tàn nhẫn bạo ngược, khiến người ta ghê tởm.

Dù sao lịch sử ghi lại ông ta không phải người tốt, nếu không thì cũng sẽ không dùng Cổ trùng." Mọi người bàn tán xôn xao.

Lúc này Diệp Kiêu đứng một bên, ống kính quét qua, người trong phòng livestream thấy vậy không khỏi bật cười.

"Mỗi khi đến lúc này, Diệp Đảo của chúng ta luôn tỏ ra khác biệt." "Đương nhiên rồi, Diệp Đảo là ai mà còn phải tự tay làm việc?" "Dưỡng tinh súc duệ, Diệp Đảo nên nghỉ ngơi thật tốt." "Tôi đoán Diệp Đảo lát nữa sẽ phi thân một cái, trực tiếp lên đó!" Mọi người đều đang trêu chọc.

Diệp Kiêu cũng không khỏi mỉm cười, sau đó lắc đầu.

Cái đám này đúng là hóng chuyện không sợ lớn.

Ngay lúc Giáo sư Chu và đồng đội chuẩn bị mở quan tài, bên trong quan tài đá phát ra một tiếng động trầm đục.

Tiếng động này khiến mọi người không khỏi giật mình trong lòng!

Bước chân Miêu Phong đang muốn đạp lên giàn giáo cũng dừng lại một chút.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng từng trận lạnh lẽo.

"Không phải chứ, trong quan tài này lại có tiếng động, chẳng lẽ là biến thành cương thi rồi sao?" "Tôi thấy chưa chắc, có lẽ là khí thể bên trong đã nổ!" "Bây giờ còn chưa mở quan tài, bên trong là không gian kín, lấy đâu ra khí thể bạo nổ?" "Hơi đáng sợ, chúng ta đừng lên nữa." Giáo sư Âu và những người khác bắt đầu sợ hãi, vạn nhất lại xảy ra chuyện gì, hậu quả khôn lường.

Giáo sư Chu tập trung tinh thần trầm tư.

Phải nói là trong quan tài này có gì thì họ không biết, nhưng bây giờ đã đến mức này rồi, nếu không đi thì chẳng phải quá đáng tiếc sao?

Hơn nữa, từ khi xuống mộ đến nay, đây là lần đầu tiên họ gặp phải tình huống như vậy.

Giáo sư Chu cảm thấy nhất định phải làm rõ.

Diệp Kiêu cũng cảm thấy đúng là như vậy.

Chỉ là tiếng động trong quan tài này quả thực khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Miêu Phong vội vàng lùi xuống.

Nhìn chiếc Huyền Quan ở phía trên, mọi người đều có chút khó tin.

Lúc này Giáo sư Chu quay đầu nhìn Diệp Kiêu: “Tiểu Diệp, cháu thấy thế nào?” Diệp Kiêu cau chặt mày: “Theo cháu, vẫn là nên mở quan tài trước.

Dù bên trong có gì đi nữa, đã muốn biết thì nhất định phải làm rõ, nếu không mọi người sẽ hối hận.” Đối với các nhà khảo cổ học mà nói, nhìn thấy quan tài mà không mở, không làm rõ bên trong là gì, điều đó đối với họ còn khó chịu hơn là giết chết họ.

Hơn nữa đây là Huyền Quan, nếu có thể làm rõ thân phận của thi cốt bên trong, cũng có lợi cho việc nghiên cứu lịch sử Tây Hạ sau này.

Chương 396

Dù có nguy hiểm, vẫn đáng để thử một lần.

Lúc này, lời nói của Diệp Kiêu càng khiến Giáo sư Chu và đồng đội hạ quyết tâm.

“Để tôi làm!

Dù bên trong có gì, cũng phải làm rõ.” Vừa dứt lời của Giáo sư Chu, Miêu Phong đã không hài lòng: “Hay là để tôi!

Dù sao thì tôi cũng leo nhanh hơn!” Nghe anh nói vậy, Giáo sư Chu gật đầu.

Miêu Phong hít một hơi thật sâu, trực tiếp trèo lên giàn giáo.

Lúc này, trong quan tài lại một lần nữa truyền đến tiếng động, một tiếng “đông” vang lên!

Âm thanh vô cùng rõ ràng, gõ vào trái tim mỗi người, khiến họ không khỏi run rẩy toàn thân, trong lòng bản năng co rút lại.

Chân Miêu Phong lập tức khựng lại một nhịp, sau đó không chút do dự leo lên.

Anh đã liều rồi, mặc kệ sống chết, tóm lại là không thể do dự.

Trương Như Long và Trần Phong cũng leo lên.

Ba người hợp sức thì dù có gì cũng không phải sợ.

Lúc này ba người nhìn thấy đã sắp đến đỉnh rồi, cư dân mạng trước màn hình cũng bắt đầu sợ hãi.

“Không thể nào, nếu có chuyện gì chết người xảy ra, ước chừng sức lực của ba người họ cũng không giải quyết được đâu!” “Đừng nghĩ bi quan thế, nói không chừng là 'tiểu đáng yêu' thì sao?” “Cổ trùng

cũng là 'tiểu đáng yêu', mày muốn không?" "Đừng nghĩ nữa, có thể cống hiến cho sự nghiệp khảo cổ, đó là phúc khí của họ." "Phúc khí này cho mày đó, mày có muốn không?" "Im mồm đi thằng ngu đó, không biết nói thì đừng nói.

Lát nữa đợi đến lượt mày thì cho mày ra thịt người luôn!" Lúc này Miêu Phong và đồng đội đã leo lên.

Chiếc Huyền Quan này cách mặt đất khoảng ba mét, lơ lửng cao giữa không trung.

Hơn nữa, đỉnh mộ thất cũng khá cao, khoảng tám mét.

May mắn là trong mộ thất có đèn trường minh, nếu không thì thật sự không dám lên.

Nhưng bên trong này thực sự quá quỷ dị.

Nói là mộ thất bồi táng mà ngay cả một vật bồi táng tử tế cũng không có.

Nếu nói không phải, thì cấu tạo của Huyền Quan này còn bí ẩn hơn trước, rõ ràng có bí mật gì đó.

Mọi người đều có chút mong đợi, muốn xem rốt cuộc bên trong là ai.

Lúc này ba người đã đứng trên giàn giáo.

Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Mở quan tài đi!" Dù sao đi nữa, cũng phải xem trước bên trong rốt cuộc là gì.

Miêu Phong và hai người kia hợp sức, đẩy quan tài đá ra.

Ngay lập tức, nét mặt ba người giãn ra, Miêu Phong hô lên: "Không có gì, chỉ là một đống xương trắng!" Lúc này, mọi người thở phào một hơi, lần lượt leo lên.

Giáo sư Chu đi sau cùng.

Giàn giáo rất vững chắc.

Diệp Kiêu chăm chú nhìn lên trên, chỉ là một đống xương trắng sao?

Không thể nào!

Chắc chắn còn có thứ khác.

Anh ba bốn bước liền leo lên.

Đến nơi, nhìn thấy thi cốt trong quan tài, Diệp Kiêu lập tức sững sờ.

Bộ thi cốt này, có chút thú vị đây!

Tiếp tục đẩy, giữa xương trắng và khoang bụng có một quả cầu tròn, không biết là thứ gì, điều này khiến mọi người không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Quả cầu này màu thịt, bên trong dường như còn có một số kinh lạc, nhưng rốt cuộc giấu cái gì thì không rõ lắm.

Cư dân mạng trước màn hình lập tức cười phá lên.

“M* nó là một cục thịt, chẳng lẽ là cái đó à!” “Đừng nói linh tinh, tôi đoán chắc là một thai nhi.

Trước đây chẳng phải có chuyện 'xác mẹ xác con' sao?

Người mẹ trước khi chết đã mang thai sáu tháng, sắp sinh rồi, nên sau khi vào quan tài, bị bí bách và áp lực ở khoang bụng, đứa bé cũng sinh ra rồi, tục gọi là 'tử quan tài'!” “Cái này là do chưa phát triển tốt, nên chỉ là một cục thịt thôi sao?” “Đừng nói ghê tởm thế được không?

Nếu đây là một thai nhi, sau khi lấy ra có còn sống được không?” “Nói nhảm, thi thể ngàn năm, dù là thai nhi thì đó cũng là 'tổ tông' rồi.

Làm sao có thể sống lâu đến vậy, lại thoát khỏi cơ thể mẹ mà còn

ăn xương trắng nữa, nó sống bằng cái gì?

Chắc là cũng đã biến dị rồi, nhưng cục thịt này trông rất căng mọng, nếu thật sự là thai chết lưu thì chẳng phải đã bị xẹp xuống thành một đống huyết nhục rồi sao?" Thấy cư dân mạng liên tục bình luận, Giáo sư Chu cau chặt mày.

Lúc này họ đều đeo găng tay vào, xem xét bộ thi cốt này, quả thực là một nữ giới, nhưng rất kỳ lạ.

Bộ xương này, ngoài xương người ra, còn có những thứ khác.

Giáo sư Chu lập tức nhìn ra manh mối: "Ở đây không chỉ có một bộ thi thể.

Đầu và khung chậu là của phụ nữ, nhưng xương chân, ngón chân lại là của đàn ông, còn có những cái này căn bản là của động vật.

Rốt cuộc là mấy bộ thi thể được đặt cùng một chỗ?" Diệp Kiêu thấy vậy cũng không khỏi kinh ngạc.

Bộ xương này quả thực không thuộc về một người: "Ba người ba súc vật, đây là sáu loại thi cốt ghép lại mà thành." Diệp Kiêu ở một bên trầm giọng nói: "Một nam hai nữ, cộng thêm một bò một heo một dê, đây là sáu bộ thi thể ghép nối lại mà thành.

Nhưng cục thịt bên trong là gì?

Vẫn chưa thể biết được." Nghe lời Diệp Kiêu nói, mọi người hít một hơi khí lạnh.

Ba người ba súc vật, sự ghép nối như vậy thật sự khiến người ta khó tin, đây rốt cuộc là cái quỷ gì?

Giáo sư Chu phân loại thi cốt ra xem xét một chút, quả thực Diệp Kiêu nói không sai, đúng là thi thể ba người ba súc vật.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ người chết trước khi chết thi cốt không toàn vẹn, nên mới đặt ở đây?

Nhưng cục thịt này lại là sao?

Chương 397

Thi thể mẹ con tuyệt đối không thể!

Chẳng lẽ người này là một con Lục Bất Tượng!

Nếu là lưỡng tính, nữ giới có cơ quan sinh dục nam ẩn trong cơ thể, thì cô ta cũng tuyệt đối không thể mang thai.

Mọi người đều đang suy nghĩ.

Giáo sư Âu trầm giọng nói: “Liệu có phải sau khi chết rồi mới được ghép nối lại?

Nếu là như vậy, thì ý nghĩa là gì?” Mọi người đều không hiểu.

Diệp Kiêu nhìn xung quanh, trong mộ thất này ngoài những viên đá quý mỏ chim ưng và chiếc huyền quan này ra, dường như không còn gì khác.

Điều này không khỏi khiến người ta suy nghĩ Lý Nguyên Hạo rốt cuộc muốn làm gì?

Nếu là để nuôi Cổ trùng thì...

Đột nhiên anh nhớ ra, vừa rồi dường như đã có chút manh mối, sau đó lại thấy xương trắng gần như đã chứng thực suy đoán của anh.

Lúc này Miêu Phong vươn tay ra, rồi lại nhìn Diệp Kiêu, "Anh Diệp, có thể mở nó ra xem bên trong khối thịt này rốt cuộc là gì không?" "Đúng vậy, dù sao cũng đã đến đây rồi, nếu chúng ta không xem thì chẳng phải là đến uổng công sao?" "Khối thịt này vẫn còn nguyên vẹn, bên trong sẽ không có gì đâu nhỉ?" "Sinh vật ngoài hành tinh hay sinh vật mới, không chừng là Cổ trùng, mọi người đừng tùy tiện chạm vào." Lời của Giáo sư Chu khiến Miêu Phong rụt tay lại, anh ta cũng biết nếu chạm vào mà lỡ gây ra Cổ trùng thì hậu quả khó

lường.

Diệp Kiêu gật đầu, "Cứ xuống dưới rồi nói chuyện." Ngay khi mọi người đang lưu luyến muốn đi xuống, khối thịt đột nhiên động đậy một cái, màn hình trực tiếp mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, nhao nhao hét lên: "Chạy mau!

Nó biến dị rồi!" "Khối thịt sao lại động đậy, trời ơi!

Qua nghìn năm mà bên trong vẫn còn thứ gì đó động đậy, không phải Cổ trùng thì là cương thi!" "Đi mau đi, bộ xương này đã thành xương trắng, ba người ba chỗ chụm vào nối liền thành, sao có thể là cương thi!" Lúc này Diệp Kiêu rút Hắc kim cổ đao ra, thấy anh cầm Hắc kim cổ đao, mọi người đều hơi kinh ngạc, không ai dám tiến lên.

Khối thịt sau đó bắt đầu từ từ lớn dần.

Mọi người hít vào một hơi khí lạnh, Diệp Kiêu lạnh giọng nói: "Mau xuống dưới!" Tất cả nhanh chóng đi xuống, không ai dám ở lại đó nữa.

Nhìn thấy khối thịt càng lúc càng lớn, lúc này anh quay phim vẫn còn ở trên giàn giáo, chĩa ống kính vào khối thịt trong quan tài, Diệp Kiệp cũng đứng tại chỗ, mắt chăm chú nhìn quan tài bắt đầu rung động, giàn giáo cũng theo đó mà rung chuyển.

Diệp Kiêu nhắc anh ta: "Mau xuống đi!" Anh quay phim tuy rất muốn xuống, nhưng cũng không muốn bỏ lỡ cảnh quay như vậy.

Diệp Kiêu không nói hai lời, cầm lấy thiết bị đẩy anh ta xuống nhanh chóng, anh quay phim tay chân lanh lẹ lùi lại.

Chứng kiến cảnh này, mọi người đều hơi kinh ngạc. "Diệp Đảo đây là kiêm nhiệm công việc của anh quay phim à?" "Anh quay phim đúng là một nghề nguy hiểm, không chỉ phải xuống cổ mộ, các loại kỹ năng đều phải có, bây giờ cũng cuối cùng đã xuống được rồi." "Diệp

Đảo đang vác thiết bị à?

Không nhìn thấy mặt Diệp Đảo, tiếc quá!" "Quỳ cầu anh quay phim mau quay lại!" Diệp Kiêu không nói hai lời, cố định thiết bị trên giàn giáo, rồi lật người nhảy xuống.

Giáo sư Chu trong lòng trầm xuống, Diệp Kiêu cũng đã xuống rồi, rốt cuộc cái thứ này là gì!

Diệp Kiêu lắc đầu, lập tức đi đến mỏ chim ưng, rút Hắc kim cổ đao ra, trong nháy mắt đã tách viên đá quý đó xuống, chứng kiến cảnh này mọi người đều hơi kinh ngạc, chỉ nghe thấy một tiếng "Ầm", chiếc quan tài lại nghiêng xuống sáu mươi độ, "Xoẹt" một tiếng rơi thẳng xuống!

Và khối thịt cũng "Phịch" một tiếng theo quan tài rơi xuống, đập mạnh xuống đất, nhưng ngoài ý muốn là không vỡ nát.

Lúc này anh quay phim bám theo giàn giáo xuống, lấy thiết bị ra, quay từ trên xuống, mọi người đều ngây người, không biết phải làm sao.

Giáo sư Chu nhìn khối thịt này, chỉ thấy nó càng lúc càng lớn, và các mạch bên trong cũng dần rõ ràng, trông giống như lá cây. "Rốt cuộc đây là cái gì?

Bên trong là lá cây?" "Lá cây còn có thể lớn lên sao?

Sẽ không phải là nhộng bướm chứ?" Giáo sư Phương bên cạnh nhíu chặt mày, "Nhìn thế này, có chút giống bướm hồ điệp." Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng giải thích: "Không phải bướm hồ điệp, là Cổ trùng." Mọi người hoảng hốt, vội vàng chạy đến bên cạnh Diệp Kiêu, anh quay phim run rẩy, nếu là Cổ trùng thì anh ta vẫn nên bò xuống thì hơn.

Anh quay phim vội vàng bám theo giàn giáo bò xuống, vừa mới

chạm đất thì khối thịt "Rắc" một tiếng nứt ra một khe hở, một chiếc cánh trong suốt vươn ra, anh quay phim lập tức ngây người, cánh sao?

Thật sự là bướm hồ điệp!

Chiếc cánh đó trong suốt có hoa văn, giống như gân lá cây, nhìn qua còn có chút đẹp mắt, anh quay phim nhất thời ngây người, và mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi kinh ngạc, Giáo sư Phương thậm chí còn lấy kính lúp ra quan sát kỹ, lúc này mọi người đều hơi không dám tin, làm một hồi là bướm hồ điệp sao?

Chuyện này cũng quá khó tin rồi!

Diệp Kiêu cầm Hắc kim cổ đao, mắt chăm chú nhìn khe nứt của khối thịt càng lúc càng lớn, sau đó từ bên trong chui ra một thứ, nếu nói đây là bướm hồ điệp thì cũng không hẳn là bướm hồ điệp, giống như ve sầu, thân hình không lớn, toàn thân màu xanh lam, chỉ là cánh bán trong suốt, hơn nữa trên cánh còn có gân lá cây hình lá.

Trung tâm là một gân thô to tỏa ra xung quanh, trông đẹp mắt mà có chút quỷ dị.

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp đều sôi sục! "Khốn kiếp, đây chắc là con ve sầu đẹp nhất mà tôi từng thấy!" "Màu sắc này đúng là đẹp thật, có thể mang về làm tiêu bản không?" "Cho dù có mang về cũng không đến lượt anh làm tiêu bản, Giáo sư Phương và những người khác chắc chắn đã sớm bắt đầu hành động rồi." "Đây là Cổ trùng?

Quả nhiên càng đẹp thì càng độc mà!" "Họ sẽ không quên chứ, đây là Cổ trùng không thể đến gần đâu!

Giáo sư Phương kia có phải hơi quên mình là ai rồi không?" Mọi người đều hơi phấn khích, đây có lẽ là sinh vật đẹp nhất mà họ từng thấy kể từ khi vào cổ mộ.

Hoàn toàn quên mất lời Diệp Kiêu vừa nói.

Giáo sư Phương vô cùng kích động, lập tức lấy điện thoại ra quay chụp liên tục từ mọi góc độ.

Con cổ trùng này tỏa ra ánh sáng bóng mượt, và đôi cánh từ bán trong suốt đã biến thành màu xanh non mơn mởn.

Thoạt nhìn trên đó còn có hai con mắt, nhìn qua lập tức trở nên hơi đáng sợ, sự thay đổi diễn ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. "Thứ này, hình như đang không ngừng lớn lên!" Giáo sư Chu nhìn nửa ngày cuối cùng cũng thốt lên một tiếng cảm thán.

Chỉ thấy trên đôi cánh màu xanh non đột nhiên mọc ra một đường đen, giây tiếp theo đôi cánh mở ra bay lên, từ trong khối thịt không ngừng bay ra những con Cổ trùng như vậy.

Mọi người đều hơi phấn khích. "Khốn kiếp, cái này đẹp quá!" "Mang về làm tiêu bản, nhanh, mau lấy lưới ra bắt đi!" Mọi người loạng choạng lục lọi đồ trong ba lô, còn Diệp Kiêu nhìn thấy những thứ này thì sắc mặt lập tức trầm xuống, "Tuyệt đối đừng động vào chúng, chúng có kịch độc!" Mọi người lập tức ngừng tay, "Có kịch độc?" "Đúng vậy, có kịch độc, đây là Cổ thiền, gọi là Triều Mộ Thiền, nó hiện đang phát triển nhanh chóng, sau khi chui ra khỏi ấu trùng lập tức sẽ trưởng thành, bây giờ trông đẹp mắt, rất nhanh sẽ biến thành hình dáng thô ráp và tối tăm, giống như một cành cây khô mục nát, đến lúc đó sẽ phát động tấn công, đi mau!

Mau rời khỏi đây!" Lời Diệp Kiêu vừa dứt thì có người phát hiện, "Mọi người nhìn kìa, con thiền đã thay đổi rồi!" Đúng như lời Diệp Kiêu nói, màu xanh non trên thân con thiền vừa rồi bắt đầu trở nên tối sầm, giống như một cành cây khô héo, dần dần bao phủ lên đôi cánh, toàn thân rất nhanh biến thành màu nâu giống như cành cây.

Sau đó đôi cánh cũng bắt đầu thay đổi, trở nên tàn khuyết không

lành lặn, và xúc giác cũng mọc ra gai móc.

Phần miệng thì mọc ra những chiếc răng sắc bén, khiến mọi người nhìn thấy đều kinh hãi, Giáo sư Phương càng run rẩy không ngừng, không ngờ thế gian lại có thứ như vậy. "Ve sầu thường sống trên cây và ăn lá cây, nhưng khi vào mộ thì ăn thịt và máu, mọi người cẩn thận!" Lời Diệp Kiêu khiến mọi người run rẩy không ngừng, vội vàng rút lui khỏi đường hầm, nhưng bây giờ đã muộn rồi, thứ này bay rất nhanh, hơn nữa khi bay tới sẽ trực tiếp bám lên da người, bắt đầu cắn!

Lúc này nhìn thấy con thiền kia vỗ cánh sắp bay đến mặt Giáo sư Phương.

Giáo sư Phương ý thức được nguy hiểm thì quay người bỏ chạy, không ngờ phía trước lại rơi xuống một con khác bay thẳng về phía ông, Giáo sư Phương vội vàng cúi xuống, nhưng cũng đã muộn rồi. "Chạy đi!" Ngay khi mọi người thất thanh kêu lên, đột nhiên một cái bóng vụt qua, "Xoẹt" một tiếng!

Diệp Kiêu cầm Hắc kim cổ đao vung ngang một nhát, tiện tay kéo Giáo sư Phương ra!

Chương 398

Giáo sư Phương ngã một cái đau điếng, đợi đến khi bò dậy mới ý thức được mình đã thoát khỏi nguy hiểm, còn Diệp Kiêu không ngừng di chuyển nhanh chóng giữa những con Triều Mộ Thiền đang bay lượn, Hắc kim cổ đao chém xuống, bổ đôi Triều Mộ Thiền.

Vẫn còn những con bị Diệp Kiêu chém cụt cánh, không có cánh Triều Mộ Thiền bò rất nhanh, không ngừng di chuyển về phía đám đông, nhìn thấy thứ giống như cành cây khô không có cánh trên mặt đất, Giáo sư Phương chỉ cảm thấy rợn tóc gáy!

Trong lòng dâng lên một trận ghê tởm, ông giơ chân định giẫm, thì bị Giáo sư Chu kéo lại, "Đừng!

Thứ này có độc, không biết dịch thể bên trong có ăn mòn không!" Nghe vậy Giáo sư Phương vội vàng lùi ra xa, không quan tâm gì nữa, lúc này mọi người đều ngây người, cư dân mạng trong phòng trực tiếp càng kinh ngạc! "Diệp Đảo ngầu quá!" "Diệp Đảo đâu rồi?

Chỉ thấy bóng đao, không thấy bóng người!" "Nhưng mà chỉ mấy con ve sầu này mà phải khoa trương đến vậy sao?

Hơn nữa sẽ nhanh chóng kết thúc thôi." Chỉ thấy khối thịt "Bùm" một tiếng nổ tung hoàn toàn, từ bên trong bay ra vô số Triều Mộ Thiền, và những con này đều là mới sinh, trông đôi cánh cũng phát ra ánh sáng xanh lục, sau đó nhanh chóng biến thành hình dạng cành cây nâu bay về phía mọi người.

Mọi người đều hơi sợ hãi, Trần Phong, Trương Như Long họ xông ra, hơn chục khẩu súng chĩa vào những con thiền đó bắt đầu xả đạn, bắn nát thân thể chúng, bắn ra dịch thể màu đỏ, rơi xuống đất nhanh chóng ăn mòn sàn nhà, khiến mọi người nhìn thấy kinh hãi.

"Khốn kiếp, cái này cũng có độc, đây là độc Cổ trùng!" "Đây đúng là Cổ trùng!" "Ghê tởm quá!" Diệp Kiêu xông tới, chỉ trong vài nhát đã giải quyết tất cả những con này, nhìn thấy thi thể rơi trên mặt đất, và những mảnh vụn của khối thịt, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Cho tôi một viên đạn!" Miêu Phong đưa qua, Diệp Kiêu dùng Hắc kim cổ đao cậy viên đạn ra, đổ thuốc súng lên những mảnh vụn của khối thịt, sau đó châm lửa.

Một tiếng "Ầm", toàn bộ khối thịt đều bị đốt cháy, lúc này mọi người thấy tổ cũ đã bị đốt cháy, lập tức hít vào một hơi khí lạnh.

Đang định tiếp tục tiến lên thì đột nhiên những con thiền bị bổ đôi trên mặt đất lại mọc lại cánh, khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt.

Giáo sư Chu chỉ xuống đất run rẩy không ngừng, "Chuyện này là sao, sao lại sống lại rồi?!" Diệp Kiêu thấy vậy sắc mặt trầm xuống, "Triều Mộ Thiền, sáng sinh tối tử, tái sinh vô hạn." Sự thay đổi đột ngột khiến tất cả mọi người đều chấn động!

Mọi người không ngờ thứ này lại chết đi sống lại, chặt cụt cánh bò cũng phải bò ra, huống chi cánh còn có thể tái sinh.

Làm sao đây?

Diệp Kiêu nặn ra hai chữ từ miệng: "Đốt nó!" Nhưng bây giờ cũng không có lựu đạn cháy!

Nhìn thấy Triều Mộ Thiền mọc lại cánh càng lúc càng nhiều, có xu thế bay về phía họ.

Từ màu xanh non trực tiếp biến thành hình dạng cành cây khô chỉ mất vài chục giây.

Trong khoảng thời gian này dù có chạy trốn cũng không kịp.

Không nói hai lời, Diệp Kiêu cởi áo khoác của mình, vung đao chém giết những con Triều Mộ Thiền đó khi chúng còn đang trong 'cái

nôi', gom chúng lại, phủ áo lên rồi dùng thuốc súng từ đạn châm lửa đốt cháy, cứ như vậy vẫn không ngăn được chúng tranh nhau chui ra.

Lúc này Giáo sư Chu và những người khác cũng làm theo, cởi áo ra, phủ lên Triều Mộ Thiền, sau đó cạy đạn đổ thuốc súng, một mồi lửa đã đốt cháy thứ này.

Mặc dù đốt cháy sạch sẽ, nhưng cũng khiến mọi người mặt mũi lấm lem, vô cùng thảm hại.

Chứng kiến cảnh này, mọi người trên màn hình trực tiếp đều bật cười. "Cứ tưởng khảo cổ là cầm cọ nhỏ, không ngờ khảo cổ còn phải nướng thịt!" "Nướng thịt không có lửa, còn phải đốt áo của mình, phía trước nếu còn nhiều thứ như vậy nữa thì chẳng phải là phải trần truồng đi ra sao?" "Nhìn xem mấy con Cổ trùng này biến các Giáo sư của chúng ta thành ra như ăn mày vậy!" "Bear Grylls sinh tồn hoang dã nên đến đây, xem mấy thứ này ông ta dám ăn không?" "Bear Grylls ăn anh quay phim đi, dù sao cũng hết đồ ăn rồi!" Phòng trực tiếp náo nhiệt, lập tức cười ầm lên.

Diệp Kiêu quay đầu lại nhìn mọi người, thở phào một hơi dài, xem ra lần này coi như đã kết thúc hoàn toàn.

Giáo sư Chu vẫn còn vẻ mặt khó hiểu: "Tiểu Diệp, tôi vẫn còn hơi không hiểu, Triều Mộ Thiền rốt cuộc là cái gì, tái sinh, chuyện này cũng quá khó tin rồi!" Diệp Kiêu liếc nhìn tàn dư trên mặt đất cũng thở phào một hơi dài, "Loài thiền này, là do cổ sư dùng chính mạng sống của mình làm mồi nhử để nuôi dưỡng, Triều Mộ Thiền khi còn nhỏ cực kỳ đẹp, trưởng thành đến một giai đoạn nhất định, sẽ dùng nhau thai làm thức ăn, tìm một phụ nữ mang thai, cấy Cổ trùng vào trong cơ thể cô ấy, Triều Mộ Thiền sẽ dần dần ăn mòn thai nhi, cuối cùng hình thành khối thịt, giữ lại trong cơ thể phụ nữ mang thai." Nghe vậy mọi người kinh ngạc không thôi, "Đến mức này rồi, vậy,

vậy người phụ nữ mang thai đó còn chưa chết?" "Đùa sao!" "Trên thế giới này làm gì có thứ như vậy!" "Nhưng trong huyền quan không phải ba người ba chỗ chụm lại sao?" "Đúng vậy, cái này giải thích thế nào?" Diệp Kiêu nhàn nhạt nói: "Ba người ba chỗ chụm lại hẳn là để nguyền rủa, Lý Nguyên Hạo tâm địa đen tối, ngoài Cổ trùng, còn có cổ sư, mục đích là để vạn vô nhất thất (không có gì sơ suất)." "Chỉ là nguyền rủa, không cần lo lắng, còn về Triều Mộ Thiền, cho dù nuốt thai nhi cũng sẽ không có gì, thời cổ đại phụ nữ sinh con làm gì có nhiều thiết bị tinh vi như vậy?

Thậm chí còn không biết mình mang thai cái gì.

Khối thịt có thể tiếp tục phát triển trong cơ thể, còn có thể hấp thụ tinh huyết của phụ nữ mang thai, lâu dần, người phụ nữ mang thai chết, đợi đến khi người chết thì mổ bụng lấy khối thịt ra, Triều Mộ Thiền ngủ đông, phong ấn vào quan tài, đợi đến khi nhìn thấy ánh sáng mặt trời sẽ chui ra." "Sau khi biến dị Triều Mộ Thiền trở nên giống như cành cây khô, rất khó để người ta phát hiện ra sự tồn tại của chúng, thêm vào đó mộ thất xung quanh tối đen như mực, loại cơ quan Triều Mộ Thiền này một khi mở ra người ta căn bản không thể thoát, lần này cũng là chúng ta may mắn, chúng mới vừa tỉnh dậy, nếu đợi thêm một phút nữa, e rằng sẽ không có cách nào rồi." Nghe Diệp Kiêu nói như vậy mọi người đều còn sợ hãi. "Nhưng cái huyền quan này lại là sao?" Giáo sư Chu vẫn vẻ mặt khó hiểu, Diệp Kiêu cười cười từ trong túi lấy ra viên đá kia, bây giờ đã biến thành màu đen kịt.

Nhìn thấy viên đá trong tay anh, Giáo sư Chu kinh ngạc, "Đây là Vẫn thiết!" Diệp Kiêu gật đầu, "Đúng vậy, Vẫn thiết và một viên trên đó tạo thành một từ trường đặc biệt, cho nên mới có thể khiến quan tài lơ lửng giữa không trung." "Và chiếc quan tài này hẳn là của một người mà Lý Nguyên Hạo rất coi trọng, chỉ là không ngờ lại biến thành quan tài của ba người ba chỗ chụm lại." "Chủ nhân ban đầu của

quan tài hẳn là một người phụ nữ rất được sủng ái, nếu không cũng sẽ không được chôn ở đây." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, cư dân mạng đều không khỏi kinh ngạc, "Thật là vạn vạn không ngờ nha, không ngờ còn có kiểu thao tác này!" "Lý Nguyên Hạo cũng quá thông minh rồi, có thể nghĩ ra cách này để đối phó với bọn trộm mộ." "Đúng rồi, trước đó Diệp Đảo nói ở đây có trộm mộ, lẽ nào là người nhà của Diệp Đảo?" "Sao có thể!

Các bạn đừng lấy chuyện này ra đùa!" "Tôi nghĩ Diệp Đảo cũng chỉ là suy đoán, dù sao không phải ai cũng có cơ hội xuất hiện ở đây." Mọi người bàn tán xôn xao, không ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, vừa khó khăn thoát khỏi trải nghiệm Triều Mộ Thiền, Giáo sư Phương còn cảm thấy hơi tiếc nuối, "Nếu trên đời này thật sự có những thứ này thì đẹp biết bao." "Không ngờ lại chỉ là Cổ trùng, tôi cũng rất khâm phục cổ sư kia, có thể nuôi dưỡng ra thứ như vậy." Diệp Kiêu cười nhẹ, "Thực ra ban đầu nó quả thật được hình thành từ thiền, chỉ là quá trình này rất khó khăn, nói chung rất ít thiền có thể vượt qua nỗi đau đớn đó, được nuôi dưỡng thành công.

Cổ sư này có thể nuôi dưỡng thành công, quả thật rất lợi hại!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều hơi tò mò, "Rất khó khăn?

Không phải chỉ là nuôi ve sầu sao?" "Nói chung ve sầu là loài có sức sống không mạnh, rất yếu ớt, nếu có thể nuôi dưỡng thành loài có độc, thì càng không dễ dàng.

Nghĩ lại cũng phải trải qua rất nhiều bước, riêng việc cho ăn độc thôi cũng không phải loại ve sầu bình thường nào cũng chịu đựng được." Nghe anh nói vậy, mọi người cũng đều gật đầu, "Xem ra đúng là như vậy, nhưng không ngờ cuối cùng lại bị đốt chết!

Chuyện này cũng quá dễ dàng rồi!" "Những thứ như vậy tôi không biết có bao nhiêu, có lẽ phía trước còn có nữa cũng không chừng, cho

nên mọi người vẫn nên cẩn thận một chút." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều hơi hoảng sợ, "Còn nữa sao?!" Ban đầu họ tưởng chỉ ở trong quan tài, nhưng bây giờ Diệp Kiêu nhắc nhở, mọi người đều sợ hãi.

Nếu còn nữa thì họ không chịu nổi. "Thứ này mà bò lên người tôi thì không chịu nổi đâu!" "Còn biết bay, mất cánh cũng bò được, ghê tởm thật!" Diệp Kiêu cười cười, "Cứ tiếp tục đi thôi!" Nghe anh nói vậy, mọi người đều hơi hoảng sợ bất an, nhìn những con Triều Mộ Thiền đã bị đốt thành tro trên mặt đất, sợ rằng giây tiếp theo chúng sẽ lại nhảy ra lần nữa.

Nhưng dù thế nào đi nữa, bây giờ sợ hãi cũng không kịp, mọi người hoảng sợ bất an, vội vàng đi theo Diệp Kiêu.

Con đường phía trước trở nên rộng rãi hơn nhiều, khi đi qua một căn phòng phụ, mọi người vội vàng đi vào, ở đây có một số vật tùy táng, không có gì đặc biệt.

Sau khi đánh dấu, mọi người lần lượt đi ra, tai Diệp Kiêu lại vang lên một tiếng động rất nhỏ.

Anh đột nhiên quay đầu lại nhưng không thấy gì, không khỏi hơi ngạc nhiên, những người khác thấy vậy không khỏi hơi sợ hãi.

Trong phòng trực tiếp mọi người nhao nhao hỏi: "Có chuyện gì vậy, lại có chuyện gì nữa?" "Mau nói mau nói, Diệp Đảo phát hiện ra cái gì?" "Diệp Đảo, không sao chứ?" Diệp Kiêu nhíu chặt mày, dường như đang thăm dò cái gì đó?

Giáo sư Chu ở bên cạnh cũng nhìn thấy, "Tiểu Diệp, cháu phát hiện ra cái gì?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không có gì, chỉ là không ngờ....." "Tiểu Diệp có chuyện gì cháu cứ nói thẳng." "Không có gì, chắc là cháu nhìn nhầm." Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu, không phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường, lúc này mọi người cũng đều yên tâm, chỉ

cần Diệp Kiêu nói không sao thì tốt rồi.

Diệp Kiêu vừa định đi cùng họ ra ngoài, tiếng động đó lại truyền đến.

Lúc này trong căn phòng phụ đột nhiên lóe lên một vệt sáng xanh lục, Diệp Kiêu lập tức trợn tròn mắt, giây tiếp theo gầm lên, "Đi mau!

Đi mau!

Rút lui về mộ thất vừa rồi!" Mọi người nghe vậy không khỏi sợ đến tè ra quần, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy ánh sáng xanh lục lập tức ngây người. "Đây là Triều Mộ Thiền, hơn nữa rất nhanh sẽ biến đổi!" Nghe vậy, mọi người hoảng sợ bất an, vội vàng rút lui về mộ thất vừa rồi.

Lúc này Diệp Kiêu thấy vậy rút Hắc kim cổ đao ra, trực tiếp đối mặt.

Lúc này nhìn thấy những thứ đó càng lúc càng nhiều, một mảng màu xanh lục lơ lửng giữa không trung.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, cư dân mạng trong phòng trực tiếp càng thêm hoảng loạn. "Tiêu rồi, Diệp Đảo một mình có ổn không?" "Loại Triều Mộ Thiền này hành động rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt căn bản không kịp đâu!" "Diệp Đảo, anh tuyệt đối không thể làm chúng tôi thất vọng!" Diệp Kiêu mắt chăm chú nhìn những đôi cánh biến thành hình dạng khô héo, sau đó tăng tốc bay về phía anh.

Những con thiền ở đây hoàn toàn khác với những con trước đó, tốc độ tiến hóa nhanh hơn, hơn nữa tốc độ bay cũng nhanh hơn.

Trong bóng tối còn lóe lên một vệt sáng màu đỏ bạc, điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi nhíu chặt mày, sau đó Hắc kim cổ đao lóe lên hàn quang, lập tức bổ đôi con thiền này, rồi lại bổ thành nhiều mảnh vụn.

Căn bản không cho chúng cơ hội, nhưng làm như vậy cũng chậm đi rất nhiều.

Miêu Phong và những người khác ở phía sau lại hơi lo lắng, theo lời Diệp Kiêu thì những con này dù bị bổ đôi cũng có thể tái sinh cánh, nếu chúng mọc lại thì căn bản không kịp, cho nên họ phải tìm đủ thuốc súng để đốt.

Bây giờ còn một đoạn đường nữa, nếu cứ dùng hết như vậy, hậu quả khó lường, phải làm sao đây?

Chương 399

"Nhanh lên, cứ vượt qua cửa ải trước mắt này đã!" Họ cũng không quan tâm nhiều nữa, lấy hết tất cả đạn trong túi ra, lấy một tờ giấy ra cậy đạn, đổ thuốc súng ra.

Mọi người trong phòng trực tiếp nhìn thấy cảnh này không khỏi cảm thấy chua xót. "Khi nào chúng ta lại phải dùng cách này để cứu người!" "Nếu dùng hết tất cả thì phía sau làm sao đây?

Sẽ không còn súng nữa!" "Đến lúc đó những người bảo vệ này sẽ phải tay không đấu với đối phương, hơn nữa là Cổ trùng, đây chẳng phải là đi chịu chết sao?" "Thật sự rất khó chịu, tôi nhìn mà hận không thể nói với quân đội đóng quân bên trên mau xuống đưa trang bị, đừng có bận tâm đến việc thu gom di vật nữa." Lúc này, Giáo sư Chu và những người khác cũng lo lắng, hận không thể lập tức báo cho bên trên, để họ đưa vũ khí xuống.

Nhưng đi lâu như vậy, họ cũng không muốn quân đội xuống sâu vào nguy hiểm.

Không có Diệp Kiêu, không ai có thể đảm bảo chắc chắn sẽ tiếp ứng thuận lợi.

Nhìn thấy mọi người đã đổ hết thuốc súng ra, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, hàng trăm viên đạn này cũng không đổ ra được bao nhiêu, gom lại chỉ một nhúm nhỏ, nếu đốt lên thì cũng chỉ trong nháy mắt.

Nhưng bây giờ trong căn phòng phụ có hàng trăm con Triều Mộ Thiền đang bay lượn.

Chứng kiến cảnh này, Giáo sư Chu không khỏi lo lắng, và lúc này cũng không biết Trần Phong nổi cơn gió gì, đột nhiên cầm dao găm

lên, "Chúng ta không thể dùng đạn thì dùng dao, tóm lại không thể để Tiểu Diệp một mình xông pha trận địa." "Đúng vậy, chúng ta là bảo vệ, để một đội ở lại bảo vệ đội khảo cổ, những người còn lại đi theo tôi!" Trương Như Long nói rồi xông lên, Mạc Lực Miêu Phong ở lại canh giữ, Miêu Phong trong lòng lo lắng không thôi, anh ta cũng muốn xông lên, nhưng còn có nhiệm vụ quan trọng hơn, Giáo sư Chu và những người khác còn trông cậy vào anh ta.

Diệp Kiêu thì bình tĩnh, dùng Hắc kim cổ đao, mỗi nhát chém đôi một con, sau đó còn nhớ bổ thêm vài nhát, làm như vậy tốc độ chậm đi rất nhiều, nhưng người ngoài nhìn thấy chậm, thực ra tốc độ của anh rất nhanh, chỉ thấy bóng người chớp động, không để lại một kẽ hở nào.

Bên Giáo sư Chu và những người khác không có một con Triều Mộ Thiền nào có thể vượt qua Diệp Kiêu.

Ngay khi Diệp Kiêu đang chém giết Triều Mộ Thiền, bên tai anh lại vang lên tiếng "sột soạt", điều này khiến anh nhíu chặt mày, không ổn!

Có nhiều thứ hơn đang đến!

Nhìn thấy họ đều đã rút lui về mộ thất ban đầu, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, cho dù Giáo sư Chu và những người khác có lửa e rằng cũng không được.

Lúc này Diệp Kiêu vừa vung Hắc kim cổ đao, vừa quan sát bốn phía, cuối cùng đã để anh phát hiện ra một điều không đúng, khi họ đi qua đây căn bản không chạm vào bất cứ cơ quan nào.

Sau khi khối thịt nứt ra, Triều Mộ Thiền mới chui ra, nhưng bây giờ những con Triều Mộ Thiền này lại chui ra từ căn phòng phụ, rốt cuộc họ đã bỏ qua điều gì?

Lẽ nào là vì viên Vẫn thiết và huyền quan kia?

Nếu không, sao lại thu hút nhiều Triều Mộ Thiền như vậy?

Diệp Kiêu suy nghĩ rồi trực tiếp rút lui về mộ thất ban đầu, và lúc này Trần Phong và những người khác cũng xông lên, sau khi châm lửa vào quần áo, "Ầm" một tiếng đốt cháy một đám Triều Mộ Thiền, lửa bùng lên kêu lép bép, trong không khí tỏa ra mùi khét.

Mọi người không kìm được nhíu mày.

Diệp Kiêu nhìn thấy Trần Phong và những người khác xông ra, nhân cơ hội nhét viên Vẫn thiết vào mỏ chim ưng, chiếc huyền quan lại từ từ nổi lên.

Chứng kiến cảnh này, mọi người trong phòng trực tiếp đều kinh ngạc không thôi, nhao nhao cảm thán. "Khốn kiếp, chuyện gì vậy, sao lại thế này, quá khoa trương rồi!" "Quan tài của Newton cũng không thể che đậy được!" "Tôi nói Newton chắc cũng ngớ người, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, quá đỉnh!" "Trong đó có bí mật gì, lẽ nào thật sự chỉ là từ trường?" "Không thể nào, Triều Mộ Thiền có lẽ sẽ không đuổi theo nữa sao?" Chứng kiến cảnh này mọi người đều hơi kinh ngạc, không ai dám đảm bảo phía sau sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng ngoài ý muốn là giây tiếp theo hàng trăm con Triều Mộ Thiền lại trong nháy mắt lũ lượt rút lui, không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Mọi người đều trợn tròn mắt, không dám tin. "Chuyện gì vậy, lẽ nào chúng quay về gọi cứu binh rồi?" "Không thể nào!

Đốm lửa nhỏ này cũng không đến nỗi khiến chúng rút lui, sẽ không phải là quay về cắn người khác chứ?" "Đừng đùa, trong đây cái gì cũng có thể xảy ra đó!" "Tôi nghĩ không thể nào.

Thứ này đều là Cổ trùng, sẽ không vô duyên vô cớ rời đi đâu." "Diệp Đảo giải thích một chút, tình hình thế nào?" "Diệp Đảo vừa

nhét thứ này vào mỏ chim ưng, bây giờ những con Triều Mộ Thiền này đã biến mất, có phải liên quan đến cái này không?" "Nhất định là có liên quan đến viên Vẫn thiết này!" Diệp Kiêu lúc này trầm tĩnh nhìn mọi người, và họ vẻ mặt khó hiểu, anh giải thích: "Vừa rồi tôi mới phát hiện ra chúng ta đi suốt đường này đều không chạm vào bất cứ cơ quan nào, duy nhất chỉ là lấy xuống viên Vẫn thiết, khiến huyền quan mất cân bằng, sau khi khối thịt rơi xuống thì Triều Mộ Thiền mới xuất hiện." "Nhưng ngay từ đầu khối thịt đã phát ra tiếng động, hẳn là không liên quan đến cái này nhỉ?" Diệp Kiêu gật đầu, "Có lẽ là đến lúc tỉnh dậy, Triều Mộ Thiền rất nhạy cảm với hơi thở của người sống, thêm vào việc tôi lấy đi viên Vẫn thiết, cho nên mới thúc đẩy chúng tiến hóa.

Sau khi viên Vẫn thiết được lấy ra, từ trường thay đổi, mới dẫn dụ Triều Mộ Thiền xung quanh đều chui ra." "Bạn thấy đó, vừa rồi tôi nhét nó vào lại thì đã có tác dụng." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều chợt hiểu ra. "Thì ra là vậy, tôi cứ nghĩ không thể nào xui xẻo đến thế!" "Cho nên chúng ta vẫn phải cẩn thận là hơn, bất cứ thứ gì trong mộ này cũng không thể động vào." "Nhưng Triều Mộ Thiền nếu không đi ra ngoài thì đợi đến khi quân đội đến những thứ này đều sẽ bị mang đi, đến lúc đó vẫn sẽ xảy ra vấn đề thôi!" "Mạc bất thị quên rằng quân đội còn sợ không có lửa sao?

Đến lúc đó cùng đốt cháy nó, không được nữa thì nổ tung nó!" Đội khảo cổ tuy không nỡ, nhưng tính mạng quan trọng, cứ vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt đã.

Còn về việc di vật có bị hủy hoại hay không thì không quan trọng bằng tính mạng.

Đồ vật là chết, người là sống.

Trước khi họ xuống đây, những người bên trên cũng đã nhắc nhở

nhiều lần, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân, bây giờ không thể vì những thứ này mà để Triều Mộ Thiền hút máu khô hết.

Hơn nữa những thứ đó đều là hút máu mà lớn lên, đáng sợ lắm chứ!

Diệp Kiêu nghĩ đến đây vẫn cầm Hắc kim cổ đao đi ở phía trước.

Mọi người sau khi trải qua chuyện này đều còn sợ hãi, nhưng không ai dám nói nhiều, chỉ liếc nhìn về phía Diệp Kiêu, thở phào một hơi dài, trên đường này nếu không có Tiểu Diệp thì e rằng chúng ta đã sớm gặp Diêm Vương rồi. "Chắc sắp đến rồi nhỉ?

Vừa nãy bị dọa sợ toát mồ hôi lạnh, tĩnh tâm lại mới thấy hơi lạnh." "Đúng vậy.

Tôi cũng cảm thấy hơi lạnh, hơn nữa là cái lạnh thấu xương, chắc là đã đến chỗ tụ âm rồi." "Mộ của Lý Nguyên Hạo thật sự khó tìm." "Ông ta giấu rất kỹ, nếu không thì cũng không đến nỗi phiền phức như vậy." Lời vừa dứt, Diệp Kiêu đột nhiên thân hình lùn đi một chút, mọi người kinh ngạc, vội vàng tiến lên, chỉ thấy Diệp Kiêu vẫy tay, "Không có gì, chỉ là một bậc thang." Phía trước là một bậc thang, vừa rồi thân hình Diệp Kiêu lùn đi là vì bên dưới là một dãy bậc thang dài.

Đi đến cuối khoảng hai trăm mét, đến nơi thì là một khoảng đất trống dưới bậc thang, đi thêm hai bước nữa là một vùng nước, chênh lệch mười mấy mét, nhìn từ trên xuống, chỉ thấy một màu u tối.

Vùng nước này xung quanh có mấy cây cột, trên cột còn buộc xích sắt, điều này khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt.

Không ngờ dưới lòng đất lại có một nơi như vậy, mấy người đi ra mới phát hiện đây lại là một thế giới khác.

Điều này khiến mọi người không khỏi cảm thấy kỳ lạ. "Rốt cuộc đây là nơi nào?!" "Sao bên dưới lại có một vùng nước như vậy, rốt

cuộc là nước chết hay nước sống?" Diệp Kiêu nhìn hai bên, đá lởm chởm, có lẽ có thể làm điểm tựa để đi xuống.

Anh trầm giọng nói: "Các bạn đợi ở đây, tôi xuống xem sao rồi nói." Miêu Phong và hai người nữa cũng đi theo xuống, ba người cùng đi xuống, men theo những tảng đá lồi lõm, tuy hơi khó đi, nhưng may mắn là vẫn khá thuận lợi.

Mấy người nhanh chóng bò xuống, đến đáy đã hơn hai mươi phút, Giáo sư Chu và những người khác ở trên nhìn xuống, trái tim mọi người trong phòng trực tiếp đều treo ngược lên cổ họng. "Cái này cũng quá đáng sợ, tôi có chứng sợ độ sâu!" "Đây là vùng nước, biển đâu ra?

Nhưng nhìn thế này, đúng là quá đáng sợ." "Nói chính xác thì vừa nhìn thấy mặt nước tĩnh lặng này, tôi đã cảm thấy trong lòng run rẩy, mặt nước này trông thật sự quá quỷ dị." "Chúng ta cứ nói, có khả năng nào cá sấu sinh hoạt trong vùng nước này không?" "Đừng đùa, nếu đây là thông nhau thì tiêu rồi.

Họ muốn đi qua nhất định phải đi qua vùng nước này sao?" "Hình như phía trước cũng không có đường nào khác, nếu không thì sao lại đột nhiên xuất hiện cái này?" "Lý Nguyên Hạo đây là không cho người ta hy vọng, nhất định phải đặt ra nhiều chướng ngại như vậy, còn có nhiều Cổ trùng như thế, nếu không có Diệp Đảo thì thảm rồi!" Lúc này có tiếng nói từ dưới đất vọng lên. "Mọi người mau xuống đây, mau xuống xem!" Là Miêu Phong!

Giáo sư Chu và những người khác thấy vậy vội vàng bò xuống, đội bảo vệ hộ tống đội khảo cổ đi xuống, nhìn thấy bên dưới toàn là đá lởm chởm, mọi người cẩn thận đi xuống, đến đáy, Giáo sư Chu hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Thấy ba người họ đứng bên bờ nước, Miêu Phong ngồi trên mặt đất phấn khích không thôi, "Mau đến xem, ở đây

có rất nhiều cát vàng!" Nghe Miêu Phong nói vậy, mọi người lập tức phấn khích. "Cát vàng?

Vùng nước này còn có cát vàng!" Diệp Kiêu nhíu chặt mày không nói gì, chỉ dùng Hắc kim cổ đao, vừa chọc vừa nhấc xuống, dưới những tảng đá lởm chởm này quả thật có một vùng đất mềm xốp, và đất mềm xốp đó ẩn hiện ánh vàng, không nhìn kỹ thì thật sự không nhận ra.

Sau khi đào lớp trên cùng mới lộ ra màu vàng óng bên dưới, đợi đến khi mọi người đến gần, nhìn thấy cảnh này, lúc đó liền cảm thấy một trận hưng phấn vô cớ.

Giáo sư Âu và những người khác chạy xuống thu thập một lượng lớn mẫu vật, sau khi quan sát kỹ, ông trầm giọng nói: "Tạm thời vẫn chưa xác định được rốt cuộc có phải là vàng hay không, nhưng nhìn màu sắc thì quả thật rất giống, chỉ là không biết tại sao dưới đây lại có thứ này." "Cái này còn phải nói sao?

Đây là kho báu của Lý Nguyên Hạo, Tây Hạ có nhiều vàng bạc châu báu như vậy, một chút cát vàng này hẳn không là gì!" Rõ ràng, Miêu Phong đã khẳng định đây chính là cát vàng.

Chương 400

Giáo sư Âu gật đầu, "Quả thật không là gì, nhưng nếu muốn làm rõ thì còn phải xem kết quả kiểm tra." "Nhưng tôi nghĩ cũng không nên ở đây!

Không giữ được đâu, nước cuốn một cái là có thể mất hết." Những người còn lại cũng đều cảm thấy kỳ lạ. "Có khả năng nào bên dưới toàn bộ là, chỉ là ban đầu không có nước?" "Nhiều cát vàng như vậy rốt cuộc là bao nhiêu tiền?

Lý Nguyên Hạo nuôi Cổ trùng cũng cần chi phí, ông ta có nhiều tiền đến thế sao?" "Thật là bạo phí của trời, thu thập lại mang về đi!" Diệp Kiêu ở bên cạnh hít hít mũi, buông một câu, "Những thứ này có lẽ không phải cát vàng." Lời Diệp Kiêu khiến mọi người đều kinh ngạc không thôi, "Không phải cát vàng?

Vậy là cái gì!" "Anh nói xem đây là cái gì?" Giáo sư Phương đi tới, lấy một cái xẻng nhỏ, xúc một ít, nói với anh: "Anh nhìn xem màu sắc này!" Diệp Kiêu bình tĩnh nói: "Các bạn ngửi thử xem, có phải nó tỏa ra một mùi hôi nhè nhẹ không?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mấy người đều ngây người, sau đó đưa cát này đến bên mũi, ngửi một lúc lâu mới nói: "Thật sự là vậy." "Cái này, rốt cuộc là cái gì?" Diệp Kiêu cười, "Đây là phân." "Nếu tôi đoán không lầm, là phân của một loại dơi, các bạn đặt xuống đi, tuyệt đối đừng chạm vào, mọi thứ ở đây không đơn giản như các bạn thấy đâu." Nghe vậy Giáo sư Phương và những người khác vội vàng vứt xẻng xuống, lúc đầu họ thật sự tưởng là cát vàng quý giá gì đó, bây giờ nghe Diệp Kiêu nói vậy, lập tức hơi sợ hãi.

Diệp Kiêu cầm đèn pin chiếu vào khu vực này, chiếu khắp nơi,

ngẩng đầu lên, phía trên đen kịt một mảng.

Đèn pin cường độ mạnh vừa chiếu vào, lập tức kinh động một đám!

Và nhìn thấy cảnh này mọi người đều ngây người, "Dơi!" Diệp Kiêu gật đầu, "Đúng, đây là phân của chúng." Mọi người mắt tròn mắt dẹt. "Trong cổ mộ quả thật có dơi, chúng ta cũng từng thấy, nhưng chưa bao giờ thấy loại phân như thế này, còn có màu sắc như vậy." "Tiểu Diệp cháu có phải nhìn nhầm không?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Cháu sẽ không nhìn nhầm, không những không nhìn nhầm, mà những con dơi này còn có kịch độc, chúng ta mau rời đi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều giật mình, có kịch độc! "Chỗ này sao cái gì cũng không đáng tin cậy, không phải cái này có độc thì là cái kia có độc, ghê tởm quá!" Mọi người nói thì nói vậy, nhưng vẫn phải đi, nếu không bị tóm được thì thảm rồi.

Lúc này mọi người vội vàng rời đi, nhưng đèn pin và tiếng nói chuyện đi lại, cuối cùng vẫn kinh động đến những con dơi bên trên, chúng "ào ào" toàn bộ bay xuống.

Giáo sư Chu và những người khác đeo mặt nạ phòng độc, nhất thời cũng không bị thương ở mặt, nhưng có người lại bị dơi cào vào lưng bàn tay.

Vết máu vừa xuất hiện liền kích thích bản năng khát máu của dơi, dù có điên cuồng vung vẩy đèn pin, nhưng vô ích.

Chẳng mấy chốc một đàn dơi lớn đã cắn lấy anh ta, thậm chí còn kéo anh ta lên giữa không trung.

Người đó kêu thảm thiết, chẳng mấy chốc "Phịch" một tiếng rơi xuống, mọi người vội vàng xông đến, chỉ thấy thi thể đã biến dạng hoàn toàn, toàn thân màu xanh lục, hơn nữa đã biến thành một xác khô, trên cổ và khắp người đầy vết thương.

Chứng kiến cảnh này mọi người đều giật mình, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, "Xem ra lại là dơi hút máu." Hút máu?

Miêu Phong hơi sợ hãi, anh ta lại đưa tay đặt lên dao, bảo vệ Giáo sư Chu và những người khác ở giữa.

Giáo sư Chu thấy vậy cũng không khỏi lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không biết đến bao giờ mới kết thúc. "Giáo sư Chu cứ yên tâm, chỉ cần chúng cháu ở đây tuyệt đối sẽ không để thầy bị thương." Giáo sư Chu liên tục lắc đầu, "Chúng tôi bị thương thì không sao, các cháu cứ đi mau đi, tôi ở lại kiềm chế chúng!" "Giáo sư Chu đừng hy sinh vô ích nữa, những thứ này không phải một mình thầy có thể chống đỡ được, một khi kích thích bản năng khát máu của chúng, chúng sẽ không bỏ qua chúng ta!" Nghe vậy, Giáo sư Chu lập tức lo lắng, nếu vì thế mà liên lụy đến mọi người thì không hay rồi.

Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn lên trên trầm giọng nói: "Chỗ này cứ giao cho tôi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều nhíu chặt mày, không ngờ Tiểu Diệp lại đứng ra.

Giáo sư Chu nhất thời không biết nên nói gì.

Lúc này mọi người trong phòng trực tiếp nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc. "Diệp Đảo tuyệt đối đừng tùy tiện đứng ra như vậy." "Diệp Đảo đừng ra mặt, đến lúc đó vất vả mà không được gì." "Diệp Đảo làm anh hùng quen rồi, sao lại không sợ chứ?" Giáo sư Chu kéo Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp, tôi biết cháu muốn bảo vệ chúng tôi, nhưng lần này những con dơi này không giống những con khác đâu!" Biết Giáo sư Chu lo lắng cho sự an toàn của mình, Diệp Kiêu sắc mặt nghiêm túc. "Giáo sư Chu, trong cổ mộ gặp dơi là chuyện rất thường xuyên, loại này gọi là Ám Dạ U Linh, răng cửa trên của chúng đặc biệt lớn, hơn nữa có hình cái xẻng, có lưỡi dao cực kỳ sắc bén, cắn vào rồi sẽ không buông ra." "Loại dơi này ngón cái đặc biệt mạnh mẽ,

giỏi phán đoán và còn có thể nhảy một đoạn ngắn, lực bay cũng siêu mạnh, khi cánh dang ra khoảng một mét, đừng nói là trông xấu xí, nhưng chúng ăn uống không hề bình thường đâu, khi chúng ta nói chuyện cũng phải cẩn thận, chúng phát ra sóng siêu âm chúng ta không nghe được, nhưng tiếng nói chuyện của chúng ta thì chúng lại nghe được." "Bây giờ chúng ta không có súng, thì càng không được rồi, trừ tôi ra, e rằng các bạn đều không làm được." Không phải Diệp Kiêu khoe khoang, mà thực sự là họ không có sức chiến đấu.

Nghe vậy mọi người đều bịt miệng lại, không dám phát ra một tiếng động nhỏ nào, cư dân mạng trong phòng trực tiếp nhao nhao bình luận. "Thứ này đáng sợ nhất, trông vừa xấu, lại còn hình thù quái dị!" "Xấu xí thì không nói, còn lây lan vi khuẩn, đơn giản là sinh vật ghê tởm nhất trên thế giới này!" "Ám Dạ U Linh, nghe tên là biết rồi." "Loại dơi hút máu này không phân biệt người hay súc vật, không bỏ qua bất kỳ ai, chúng hút máu có thể vượt quá một nửa trọng lượng cơ thể mình, còn có thể lây lan các loại bệnh khác, ghê tởm quá!" "Tôi càng ngày càng cảm thấy Lý Nguyên Hạo căn bản không phải là đế vương gì, các bạn nhìn xem ông ta nuôi toàn là những thứ gì?" "Đế vương bình thường nào có thể nuôi những thứ này trong mộ của mình?

Nuôi Cổ trùng thì cũng thôi, tế tự thì cũng được, rốt cuộc ông ta muốn trường sinh hay muốn tu luyện tà công gì?" "Lời này bạn nói đúng rồi, tôi cảm thấy ông ta trong lòng nhất định là biến thái.

Bạn nói xem ông ta bản tính tàn nhẫn như vậy, giết mẹ ruột của mình, lại giết vợ còn giết con, người như vậy sao có thể có kết quả tốt." "Nhìn thấy những thứ này cũng không có gì lạ, những người biến thái trong lòng phần lớn đều có một số sở thích đặc biệt.

Lý Nguyên Hạo chính là như vậy." "Thật khổ cho đội khảo cổ, xuống đây hầu như không thấy gì tốt đẹp, toàn bộ đều là đối phó với

Cổ trùng." Lúc này Diệp Kiêu thăm dò xung quanh, đây là một vùng nước, những con Ám Dạ U Linh này thải phân trên mặt nước, hình thành một vùng đất mềm xốp độc đáo, có kịch độc.

Nhưng càng như vậy, càng khiến Diệp Kiêu cảm thấy phía trước nhất định sẽ có thu hoạch.

Bởi vì nếu đây là cơ quan do Lý Nguyên Hạo thiết lập, thì cái này chính là hòn đá chắn đường.

Vượt qua rồi mới có thể tìm thấy mộ của ông ta, cho nên hướng đi lớn này là đúng.

Diệp Kiêu dẫm một chân xuống, toàn bộ chiếc giày đều bị nhấn chìm.

Lúc này những con Ám Dạ U Linh nhìn thấy Diệp Kiêu một mình đi về phía trước, tiếng kêu sắc nhọn vang lên, đột nhiên lao xuống, bay về phía Diệp Kiêu. "Tiểu Diệp!" Giáo sư Chu trái tim đều thắt lại, không kìm được kêu lên một tiếng, tiếng động làm kinh động những con dơi, chúng chuyển hướng bay về phía Giáo sư Chu, lần này khiến mọi người vợ con đều lo lắng.

Giáo sư Chu theo bản năng né tránh, dơi lao xuống, rất nhanh chiếc răng cửa sắc nhọn đã cào một đường trên lưng Giáo sư Chu, Giáo sư Chu chỉ cảm thấy một tiếng "Rách", áo cũng bị cào rách.

Diệp Kiêu quay đầu lại, vung đao mạnh một nhát, dơi lập tức bị chém đôi, chỉ còn lại nửa thân đang giãy giụa trên mặt đất.

Anh vội vàng chạy đến kiểm tra vết thương của Giáo sư Chu, lúc này dơi cũng đã bay tới, Trần Phong, Trương Như Long họ vừa dùng dao găm đối phó, vừa yểm trợ đội khảo cổ.

May mắn là mọi người trong tay còn có gậy sắt, vội vàng chống trả. "Mọi người đều đeo đầy đủ đồ bảo hộ và găng tay, tuyệt đối

đừng để da thịt mình lộ ra, đa che chắn một chút!" Che kín hơn bao nhiêu?

Trước đó để đốt cháy những con Triều Mộ Thiền kia, mọi người đã cởi hết quần áo, mấy người không có áo khoác nhanh chóng bị lộ ra ngoài không khí, những người còn lại vội vàng kéo khóa áo, che chắn cho họ.

Nhưng một chiếc áo làm sao có thể che chắn cho hai người đàn ông to lớn?

Mọi người vội vàng vung vẩy những cây gậy trong tay, có người dùng gậy sắt đập ngất một con dơi, sau đó con dơi tiếp theo nhanh chóng xông lên, hút sạch thi thể của đồng loại.

Chứng kiến cảnh này, trong không khí tỏa ra một mùi máu tanh nồng nặc, khiến người ta không kìm được cảm thấy buồn nôn, họ đi suốt đường này nghỉ ngơi rất ít, ăn uống lại càng ít.

Vốn dĩ bụng đói thì dễ buồn nôn, thêm vào không khí dưới đây không lưu thông, động một tí là cảm thấy axit dạ dày trào ngược, bây giờ nhìn thấy cảnh này càng không kìm được nôn ra, vật nôn vừa ra, thu hút những con dơi lại một lần nữa xông đến, chẳng mấy chốc đã cắn vào cổ họng anh ta.

Trong nháy mắt chỉ còn lại một xác khô, người sống sờ sờ ngay trước mặt đã chết, khiến họ sợ hãi run rẩy!

Dơi càng lúc càng nhiều, đen kịt một mảng như một đám mây đen lớn, dường như muốn nuốt chửng tất cả mọi người.

Loại sinh vật xấu xí dày đặc như tử thần này lao về phía họ gào thét, dường như muốn bắt gọn tất cả.

Chứng kiến cảnh này, mọi người trong phòng trực tiếp đều không khỏi sợ hãi, ống kính cũng không ngừng rung lắc.

Mọi người đều biết anh quay phim thật sự không dễ dàng, đến bây giờ vẫn chưa vứt bỏ thiết bị, nếu không phải Miêu Phong ở bên cạnh bảo vệ, anh quay phim đã chết rồi.

Lúc này chứng kiến cảnh này, mọi người nhao nhao bình luận. "Anh quay phim tuyệt đối đừng bảo vệ thiết bị nữa, chạy mau!" "Dù chúng tôi không xem trực tiếp cũng được, anh ơi chạy mau, bảo toàn tính mạng là quan trọng!" "Anh ấy vì thiết bị mà cũng tan nát cõi lòng.

Gọi là máy móc còn người còn, máy móc không còn, người cũng không còn." "Anh ơi tuyệt đối đừng như vậy nữa, chạy đi!" Diệp Kiêu nhìn những con dơi đang lao xuống, lấy ra Văn hương ngọc, viên ngọc này có thể xua côn trùng, đối với dơi dường như cũng có chút tác dụng.

Quả nhiên Văn hương ngọc vừa ra, tốc độ của dơi liền chậm lại, nhưng vẫn không thể kiềm chế khát vọng máu tươi.

Diệp Kiêu thấy Giáo sư Chu lộ vẻ đau khổ, dường như có chút không ổn, anh vội vàng đi tới lật tay sờ một cái, lưng Giáo sư Chu rỉ máu ra, hơn nữa máu đó còn có màu đen.

Không ổn!

Chương 401

Giáo sư Chu bị trúng độc rồi!

Diệp Kiêu lập tức nổi giận, anh không chút do dự tra Hắc kim cổ đao vào vỏ, chứng kiến cảnh này mọi người đều ngây người. "Tiểu Diệp, cháu đang làm gì vậy?" "Tuyệt đối đừng làm bừa nha!" Mọi người mắt tròn mắt dẹt, vào thời khắc quan trọng này, Diệp Kiêu lại cất Hắc kim cổ đao đi, mọi người đều mặt xám như tro tàn, lẽ nào đàn dơi này lợi hại đến vậy?

Ngay cả Tiểu Diệp cũng không có cách nào đối phó, cho nên mới từ bỏ sự giãy giụa cuối cùng sao?

Tiêu rồi, họ sắp phải đối mặt với cái chết!

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp càng mắt tròn mắt dẹt. "Trời ơi Diệp Đảo định bỏ cuộc sao?" "Phía trước khó khăn như vậy, Diệp Đảo đều chưa từng bỏ cuộc, lúc này Diệp Đảo nói bỏ là bỏ sao?" "Diệp Đảo có phải xảy ra chuyện gì không?

Xong rồi đó, ba con quỷ." "Cảnh tượng quen thuộc, còn nhớ những con hồ lang đó không?" "Hồ lang và dơi không giống nhau, thứ này đầu nhỏ, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra." Diệp Kiêu chỉ muốn thử xem, những con dơi này rốt cuộc có sợ không?

Toàn thân anh đột nhiên tỏa ra một áp lực vô hình, bao trùm toàn bộ vùng nước, liên đới cả những con dơi đang quan sát trên đỉnh mộ.

Mùi Kỳ Lân Cổ Huyết tỏa ra từ người anh hấp dẫn những con dơi, nhưng Kỳ Lân Cổ Huyết lợi hại đến mức nào, sao lũ súc sinh này có thể mơ tưởng được!

Ám Dạ U Linh có tiếng là đáng sợ, không phải gọi bừa đâu, giữa

lúc ngấp nghé muốn thử lại do dự không thôi, không ngừng bay lượn trên đỉnh mộ, nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, dường như đang nghĩ cách làm sao để nuốt sống Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhìn thấy những con súc sinh này không khỏi cười lạnh, Kỳ Lân Cổ Huyết cũng không sợ, vậy thì tỏa ra, để chúng thử xem!

Diệp Kiêu không chút do dự kéo vỏ đao ra, cắt một cái vào ngón tay mình, sau đó vẩy ra một giọt Kỳ Lân Cổ Huyết.

Con dơi gần anh nhất ngửi thấy mùi máu lập tức lao xuống.

Một giọt máu văng lên người nó, con dơi đó trong nháy mắt bật ra, sau đó không ngừng giãy giụa trên mặt đất, dáng vẻ vô cùng hung tợn đáng sợ.

Những con dơi khác thấy vậy cũng không khỏi kinh hãi, không ngờ uy lực của Kỳ Lân Cổ Huyết lớn đến vậy, chẳng mấy chốc, con dơi đó đã tắt thở không động đậy nữa, những con dơi còn lại cũng không dám xuống.

Diệp Kiêu coi như đã hiểu ra, Kỳ Lân Cổ Huyết có sự áp chế huyết mạch, áp chế chúng đến mức căn bản không thể ngẩng đầu.

Nuốt máu của anh, dù chỉ dính một chút cũng chỉ có đường chết, những con đồng loại còn lại cũng không dám xông lên, sợ rằng mình cũng sẽ chết.

Tốt lắm!

Diệp Kiêu thu lại áp lực trên người, những con dơi trên đỉnh mộ bất động, cư dân mạng trong phòng trực tiếp nhìn thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc đến ngớ người? "Khốn kiếp, tôi lần đầu tiên thấy, lợi hại đến vậy!" "Diệp Kiêu anh rốt cuộc là sát thần nhập thể sao?

Anh có bật hack không?" "Tôi nghi ngờ Diệp Đảo có ngón tay vàng

(hack)." "Diệp Đảo nói xem rốt cuộc anh là người như thế nào?" Cư dân mạng nhao nhao bình luận, mọi người đều bùng nổ, không ngờ Diệp Kiêu chỉ bằng sức lực một mình lại có thể trấn áp khiến lũ dơi không dám xuống, còn lúc này Giáo sư Chu đã môi tái nhợt, Miêu Phong hét lớn: "Anh Diệp mau đến xem!" "Giáo sư Chu không xong rồi!" Nghe vậy mọi người vội vàng chạy tới, Giáo sư Chu là trụ cột của đội khảo cổ, nếu ông ấy có mệnh hệ gì, hậu quả khó lường.

Mọi người vội vàng xông đến, chỉ thấy sắc mặt Giáo sư Chu hơi tái đen, môi đã tái nhợt, toàn thân run rẩy như bị ma làm.

Trên da lưng bàn tay cũng mọc ra những mạch máu hình cầu màu đen tím cổ quái như gân lá cây.

Lúc này nhìn thấy dáng vẻ của ông, Diệp Kiêu liền biết Giáo sư Chu đã trúng độc. "Ông ấy trúng độc rồi!" Nghe vậy mọi người hoảng hốt, khi xuống đây họ chỉ mang theo một số loại thuốc thông thường, trúng độc thì làm sao đây? "Mau tiêm kháng sinh!" "Không phải huyết thanh sao?

Giáo sư Chu bị cái gì cắn thương?" Diệp Kiêu kéo áo Giáo sư Chu ra, chỉ thấy sau lưng ông có một vết xước sâu hoắm, rỉ ra máu đen, xem ra là do những con dơi vừa rồi cào rách áo rồi chọc thủng da, cho nên độc tố theo máu xâm nhập.

Nếu không cứu kịp, thì thật sự không kịp nữa rồi.

Ngay khi mọi người đang hoảng hốt tìm thuốc, Diệp Kiêu nhân cơ hội lấy ra Tử kim nang hà hoa.

Chứng kiến cảnh này, mọi người đều hơi kinh ngạc, "Tiểu Diệp cháu cầm cái gì vậy?" "Bông hoa này mọc kỳ lạ quá, còn có mắt, trông quái dị!" Diệp Kiêu giải thích: "Đây là thuốc giải Cổ độc." Anh chia Tử kim nang hà hoa thành hai phần, một nửa cho Giáo sư Chu uống, nửa còn lại nghiền nát rồi bôi dịch lên vết thương của ông, mọi người

nhìn thấy không khỏi hơi lo lắng.

Trong cổ mộ này, nếu Giáo sư Chu xảy ra chuyện gì thì hậu quả khó lường.

Bông hoa quỷ dị này có được không?

Mọi người đều không dám nói gì, chỉ nhìn Giáo sư Chu.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy, Tử kim nang hà hoa có thể giải Cổ độc, hẳn cũng có thể giải hạ loại độc tố này.

Giáo sư Chu sau khi uống Tử kim nang hà hoa nghỉ ngơi một lát, sắc mặt có thể nhìn thấy bằng mắt thường đã chuyển biến tốt, hơn nữa môi cũng trở lại bình thường.

Miêu Phong thấy vậy không khỏi kinh ngạc vui mừng. "Giáo sư Chu ông cảm thấy thế nào?" Giáo sư Chu ngồi trên mặt đất thở phào một hơi dài, chỉ cảm thấy vừa đi một chuyến từ cõi chết trở về, vừa rồi tuy độc phát, nhưng những lời mọi người xung quanh nói ông vẫn nghe được.

Lúc này nhìn thấy Diệp Kiêu ông ấy nước mắt lưng tròng, "Tiểu Diệp, thật sự cảm ơn cháu!" Ông nắm chặt tay Diệp Kiêu, không biết nên nói gì.

Diệp Kiêu hết lần này đến lần khác cứu giúp họ, nếu không có Diệp Kiêu, ông ấy đã chết từ lâu rồi.

Lúc này Diệp Kiêu vỗ vỗ vai ông ấy an ủi: "Không có gì đâu, Giáo sư Chu, và các Giáo sư khác nhất định phải cẩn thận, nếu lần nữa xảy ra chuyện, bên cạnh cháu thật sự không còn thuốc nữa đâu." "À phải rồi, Tiểu Diệp, vừa rồi cháu cho Giáo sư Chu ăn cái gì vậy?

Bông hoa đó trông rất đẹp, nhưng lại rất kỳ lạ, ở giữa giống như con mắt nhìn có chút quỷ dị, rốt cuộc là cái gì vậy?" Giáo sư Phương

vô cùng hứng thú, chỉ là không biết rốt cuộc là cái gì.

Diệp Kiêu cười nhẹ: "Cái này gọi là Tử kim nang hà hoa, chuyên giải Cổ độc." Nghe vậy, mọi người trên màn hình trực tiếp lập tức sôi sục. "Nghe chưa?

Diệp Đảo không chỉ hiểu biết về Cổ trùng, mà còn có thuốc thần giải Cổ độc!" "Không nghe Diệp Đảo vừa nói chỉ có một loại này thôi sao, nếu phía dưới lại có người xảy ra chuyện thì không còn nữa đâu!" "Lời này bạn cũng tin, dù sao tôi thì không tin, Diệp Đảo chắc chắn còn có thuốc thần gì khác!" "Bất kể các bạn có tin hay không, dù sao tôi thì tin, Diệp Đảo chưa bao giờ nói dối!" "Loại thuốc giải độc này đặt ở bên ngoài đáng giá nghìn vàng, vậy mà cứ thế cho Giáo sư Chu ăn rồi, người này chẳng bao giờ quan tâm đến tiền!" "Nói đúng, những thứ như vậy đều là hàng quý hiếm, rất ít có, các bạn đã từng thấy chưa?

Chắc chắn lai lịch không hề nhỏ!" "Tôi cũng là lần đầu tiên thấy, vừa rồi tôi tra Google một chút, căn bản không tìm thấy." Lúc này Giáo sư Phương lo lắng không thôi, ông nhìn điện thoại, "Vừa rồi tôi cũng tìm kiếm một chút, nhưng không tìm thấy thực vật tương tự, đây lại là một loài mới?" Diệp Kiêu không ngờ đến lúc này rồi, ông ta lại còn có thời gian đi tra xem có phải loài mới hay không.

Lúc này nhìn thấy dáng vẻ của ông ta, Diệp Kiêu không khỏi cười khổ, "Coi như là loài mới, nhưng hoàn toàn không giống với những loài trước đây, trên đời cũng không còn nữa, cái này là do chú ba tôi truyền lại, chỉ có một bông này thôi." Nghe vậy mọi người đều kinh ngạc không thôi, "Bảo vật gia truyền à!" "Tiểu Diệp thật là chịu chơi!" "Đúng vậy, thứ quý giá như vậy, Giáo sư Chu lần này thật sự gặp may!" Giáo sư Chu càng ngây người, không ngờ Diệp Kiêu lại chịu mang bảo vật gia truyền ra giải độc cho ông, nhất thời cảm động đến không biết nên nói gì cho phải, ông vội vàng nắm lấy tay Diệp

Kiêu: "Tiểu Diệp!" Diệp Kiêu vỗ vỗ vai ông, "Giáo sư Chu không phải đã nói sau khi ra ngoài sẽ xin cho cháu một chân biên chế sao, cháu trông cậy vào Giáo sư Chu đó, ông không thể nói lời không giữ lời, nếu không cháu sẽ lỗ lớn!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều bật cười.

Giáo sư Chu biết anh ta nói thế chỉ để ông yên tâm, nhưng đã ăn bảo vật gia truyền của người ta, lại còn là một loài mới, e rằng đã tuyệt tích, ân tình này thật lớn!

Diệp Kiêu thật sự tốt với ông.

Giáo sư Chu ghi nhớ trong lòng, thở dài một tiếng, “Cái xương già này của tôi sau này nếu về hưu, tôi nhất định sẽ liều mạng xin cấp trên bảo vệ cậu.” “Giáo sư Chu nói quá rồi, mọi người khảo cổ đều vì hứng thú, cháu cũng chỉ muốn xem lăng mộ chính của Lý Nguyên Hạo thôi.” Các khán giả mạng đều cười lớn.

“Sao tôi cứ thấy Diệp Đảo nói câu này có vẻ muốn che giấu điều gì đó nhỉ?” “Kể cho mấy người nghe chuyện cười nhé, đạo mộ nói mình khảo cổ vì hứng thú?” “Lầu trên sao lại ra đây, bệnh viện tâm thần đâu, sao lại thả ra vậy!” “Được rồi, lập tức lấy túi vải trùm lại mang đi.” “Vất vả rồi.” “Vất vả rồi.” Phản ứng của khán giả mạng, đội khảo cổ không có thời gian để ý, nhưng đồng thời cũng nảy sinh hứng thú nồng hậu với Diệp Kiêu.

“Tiểu Diệp quả nhiên không thể xem thường, lại có cả thứ quý giá như vậy.” “Thảo nào anh ta không sợ Cổ trùng.” “Nhưng bây giờ Giáo sư Chu đã ăn rồi, anh ta chẳng phải không còn thứ bảo vệ sao?” “Không biết nữa, nhưng vẫn thấy anh ta rất lợi hại.” Diệp Kiêu nhìn quanh, lúc này trên đỉnh mộ vẫn còn dơi, không ai dám lơ là, phía dưới đá lởm chởm, thấy nhiều dơi như vậy ở đây, mọi người men theo dòng nước đi về phía trước.

Miêu Phong cẩn thận đỡ Giáo sư Chu, Diệp Kiêu đi trước dò đường.

Sau khi xuống mới biết phía trước vẫn còn đường, hơn nữa càng đi sâu vào, càng cảm thấy khó tin, bởi vì ở đây bắt đầu xuất hiện thực vật, khi thấy những thứ này, Giáo sư Phương dường như có chút phấn khích.

Nhìn trái nhìn phải, ở đây còn có bụi cỏ, dây leo và những cây cổ thụ cao chót vót, ông ta không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Trước đây trong mộ chưa từng phát hiện nhiều thực vật như vậy, mà bây giờ là sao?

Chương 402

Huống chi không có ánh nắng mặt trời, làm sao mà chúng lớn lên được?

Diệp Kiêu thì lại nghĩ, e rằng nơi này vốn dĩ đã là một thành phố dưới lòng đất, sau đó vì địa thế thay đổi mà hình thành.

"Mấy người nói xem, nơi này có phải Lý Nguyên Hạo cố ý bố trí không, hơi giống nơi ở cho người cõi âm?" "Đừng nói mấy cái đó nữa, sao càng nói càng rợn người vậy?" "Sợ gì, cứ nói bừa đi!" Những người trong đội khảo cổ đều đang trò chuyện bên cạnh, lúc này sau khi đã rời xa đàn dơi u linh bóng đêm, tâm trạng mọi người cũng tốt hơn nhiều, nhất định phải tìm ra bí mật cuối cùng, nếu không cũng không xứng với những đồng nghiệp đã hy sinh.

Diệp Kiêu thì lại nghĩ, cũng đến lúc đến được vị trí mộ chính rồi, đã lâu như vậy.

Hơn nữa dựa theo sự thay đổi nhiệt độ cơ thể, bên dưới này thật sự lạnh, nhìn thời gian cũng nên đến nơi tụ âm rồi.

Chỉ là bây giờ không thể nhìn thấy mặt trăng, nhưng những cây cối này cũng phản ánh suy nghĩ của anh, càng đến đây càng giống một lăng mộ hoàn chỉnh.

Lúc này mọi người đều đã đến nơi, thấy một vùng xung quanh không khỏi có chút kinh ngạc.

Xung quanh đây toàn là thực vật, nhưng nhìn có vẻ chết chóc, trong góc còn có mấy đóa hoa to lớn đang nở rộ, nhưng mùi hương thật sự quá nồng đậm.

Mọi người đi qua, Giáo sư Phương chụp ảnh và tìm kiếm thông

tin về loài hoa đó, không ngoài dự đoán lại không có loài nào tương tự.

Giáo sư Phương kinh ngạc không thôi, "Ở đâu ra mà lắm loài mới thế, chẳng lẽ cũng có kịch độc?" Giáo sư Phương nhìn nhìn, lấy ra cái nhíp cẩn thận gỡ một cánh hoa xuống, tỉ mỉ quan sát.

Chỉ thấy bông hoa này toàn thân đều màu tím, chỉ ở nhụy hoa có một chút màu đỏ, lá hoa mập mạp, cánh hoa cũng rất dày, thoạt nhìn hơi giống cây mọng nước, nhưng là loại mọng nước cỡ lớn, nhưng bây giờ nhìn cũng không có gì bất ổn.

Chất lỏng màu trắng chảy ra từ rễ hoa cũng là màu trắng, nhìn không khác gì hoa bình thường.

Mọi người thấy vậy đều vây lại, ai cũng vây quanh Giáo sư Phương.

Diệp Kiêu nhìn quanh, đây là một mộ thất trống rỗng, nhưng mộ thất này thật sự quá kỳ lạ, hơi giống ngoài trời, hơn nữa thực vật quá nhiều, càng đi đến đây Diệp Kiêu càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong phòng trực tiếp, mọi người thi nhau bình luận.

"Diệp Đảo anh mau đi xem họ lại động lung tung rồi!" "Diệp Đảo anh mau đi thu dọn đi, lát nữa mà có chuyện gì thì hậu quả khôn lường!" "Đến lúc đó người bận rộn lại là anh." "Diệp Đảo nói rằng rất mệt tim, mau đi đi, lát nữa mà chậm thì họ sẽ làm hỏng hết bông hoa này mất!" "Chỉ có tôi muốn biết rốt cuộc hoa này là hoa gì, hơn nữa lại là một loài mới, chẳng lẽ lại có kịch độc!

Cẩn thận một chút." "Giáo sư Phương họ thật sự gan lớn, trước đó Giáo sư Chu đã bị như vậy rồi mà ông ta vẫn không rút ra bài học." Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng trực tiếp đều la ó, yêu cầu họ nhanh chóng bỏ xuống.

Diệp Kiêu không nói gì, chỉ quan sát tình hình xung quanh, đột nhiên giữa đám đông truyền đến một tiếng cười ha ha, mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Miêu Phong đột nhiên cười phá lên, đứng dậy chỉ vào Giáo sư Phương, "Sao ông lại động vào đồ của tôi?" Giáo sư Phương sững sờ, sau đó đứng dậy, "Anh nói linh tinh gì đó!" Vừa nói ông ta vừa dùng tay chỉ vào Miêu Phong, Miêu Phong tiếp tục tiến lên, hai người không nói không rằng liền cãi nhau.

Khiến mọi người trợn mắt há mồm.

"Chuyện gì thế này, sao vậy, sao không nói không rằng lại đánh nhau rồi!" Giáo sư Phương cũng không chịu kém, trực tiếp giằng co với Miêu Phong, những người khác cũng vậy, không biết từ lúc nào đã đánh nhau loạn xạ.

Giáo sư Chu thấy cảnh này vô cùng kinh hãi, nhìn họ không khỏi nổi giận, "Mấy người đang làm gì thế?

Định tạo phản à?!" "Đây là khảo cổ!

Mọi hành động đều phải nghe theo chỉ huy!" Nhưng không ai nghe ông, phần lớn mọi người đều đánh nhau, Trương Như Long mắt đen sì, cầm báng súng đập tới, bị Diệp Kiêu giữ chặt cổ tay, vung tay tát một cái vào mặt anh ta.

Trương Như Long lập tức tỉnh lại, mặt mày ngơ ngác, nhìn Diệp Kiêu, "Anh đánh tôi làm gì?" "Anh còn biết tôi đánh anh à, mau giúp đỡ!" Nghe lời này, Trương Như Long quay đầu nhìn một cái, không khỏi ngây người, "Chuyện gì thế này!" "Mau lại đây!" Diệp Kiêu nói xong liền xông lên.

Trương Như Long vội vàng giúp đỡ, rốt cuộc chuyện gì thế này?

Lúc này một đám người đang vật lộn với nhau, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nếu không giải quyết nhanh chóng đám người này, đánh

chết người thì coi như xong, toàn quân bị diệt cũng có thể.

Lúc này mọi người đều chen chúc vào nhau, thề sống mái với nhau, còn Giáo sư Chu thì sốt ruột không thôi, không ngờ họ lại xảy ra chuyện như vậy.

"Đừng đánh nữa!" Giáo sư Chu hét lên bên cạnh, nhưng căn bản không ai nghe ông.

Lúc này mọi người thấy vậy cũng đều kinh ngây người, trên màn hình khán giả mạng thi nhau bình luận: "Chuyện gì thế này, sao lại đánh nhau vậy?" "Đều lớn tuổi cả rồi, anh nói cũng là người có công việc đàng hoàng, sao lại có thể như vậy?" "Tôi cảm thấy họ bị trúng tà rồi, nếu không sao lại như vậy?" "Xem ra sắc mặt Diệp Đảo rất nghiêm túc!" "Sao Giáo sư Chu và Diệp Đảo đều không sao?" "Nhìn xem, mặt Giáo sư Chu đều xanh lét cả rồi, không ngờ trước mặt toàn bộ khán giả mạng cả nước lại xảy ra chuyện như vậy, đây là một sự kiện trọng đại, đến lúc ra khỏi cổ mộ, e rằng sẽ bị truy cứu trách nhiệm!" "Truy cứu trách nhiệm hay không tôi không biết, nhưng tôi biết bây giờ nhóm người này là không thoát được rồi." Mọi người đều đang bàn tán, Diệp Kiêu nhìn quanh rồi lại nhìn họ, sau đó rút ra Hắc Kim Cổ Đao, Giáo sư Chu giật mình, "Tiểu Diệp, tuyệt đối không được làm bừa, họ đều vô tội!" Diệp Kiêu gật đầu, anh ta đương nhiên sẽ không làm bừa, càng không giết người, điều anh ta muốn làm là loại bỏ kẻ chủ mưu gây họa!

Xoẹt!

Diệp Kiêu chém vào mấy bông hoa trong góc, trong đó có một bông chính là cái Giáo sư Phương vừa nãy tỉ mỉ quan sát, sau đó anh đưa chân ra dùng sức dẫm mấy cái, nghiền nát nó, lúc này anh lại đi đến trước mặt Giáo sư Phương và những người khác, Giáo sư Phương và Miêu Phong đã giằng co đến mức mặt đỏ tía tai sắp ngạt thở, Diệp

Kiêu đột ngột kéo cả hai người ra, Trương Như Long cũng đến giúp, lúc này hai người họ mới phản ứng lại.

Miêu Phong ôm lấy cổ mình, chỉ cảm thấy cổ họng đau nhức, mặt mày ngơ ngác nhìn Diệp Kiêu, "Cảm ơn đại ca, đây là chuyện gì vậy?" Quay đầu lại nhìn thấy mọi người xung quanh đều ôm lấy nhau, Diệp Kiêu ra hiệu cho anh ta, "Mau lại đây giúp đỡ!" Miêu Phong lúc này mới phản ứng lại, lập tức tiến lên giúp mọi người tách nhau ra, đợi đến nửa tiếng sau, mọi người mới thở hổn hển ngồi bệt xuống đất.

"Chúng ta bị sao vậy?" Diệp Kiêu thở dài, "Đều là do hoa!" Anh ta chỉ vào những cánh hoa tàn trên mặt đất ý bảo họ nhìn, mọi người thấy vậy không khỏi kinh ngạc, "Chuyện gì thế này?" "Chính là thứ này suýt chút nữa đã lấy mạng mấy người, thứ đó gọi là Thi Hương Ma Hoa, có thể phát tán mùi hương, loại mùi hương này một khi bị người ngửi phải sẽ gây ra ảo giác." "Vừa nãy mấy người chính là bị trúng ảo thuật." Nghe lời này mọi người chợt hiểu ra, "Thì ra là vậy à!" "Cứ coi đối phương là kẻ địch tưởng tượng, hận không thể bóp chết họ!" "Vừa nãy thật sự xin lỗi!" "Cho nên mới nói, khi vào một nơi nào đó thì đừng tùy tiện động chạm, Diệp Kiêu đã nói trước rồi mà." Giáo sư Phương lập tức đỏ mặt, vừa nãy chính ông ta đã làm như vậy suýt chút nữa hại chết mọi người, bây giờ cuối cùng cũng biết rồi.

"Tiểu Diệp, đều là lỗi của tôi, vừa nãy tôi đã hành động đường đột!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Chuyện đã qua thì đừng nhắc nữa, hơn nữa chuyện này ai mà nói rõ được chứ?

Nơi này vốn dĩ đã vô cùng kỳ lạ, thôi, chúng ta cứ xem xét đã." Diệp Kiêu đi về phía trước.

Nơi này xung quanh không có quan tài nào, mà dây leo chằng chịt

thì sao đây?

Lúc này nếu nói đây là mộ thất, thì đúng hơn là một ngọn đồi nhỏ, mà toàn bộ mộ thất đều được xây dựng trên ngọn đồi.

Thấy cảnh này mọi người không khỏi kinh ngạc dụi dụi mắt, căn bản không dám tin, cảnh tượng trước mắt đã đảo lộn nhận thức của họ, vốn dĩ chỉ nghĩ mộ thất là ở dưới lòng đất, đặc biệt là đế lăng chắc chắn được chôn rất sâu, không để người ta phát hiện, nhưng không ngờ lại xuất hiện thứ này.

Dù là Triều Mộ Thiền hay Thi Hương Ma Hoa, đều đã vượt qua sức tưởng tượng của họ, không ngờ trong mộ thất lại có nhiều thứ như vậy.

Mọi người bước đi cẩn thận, cho đến khi thấy cảnh tượng trước mắt, ai cũng không dám tin, thế gian này lại có mộ huyệt như vậy, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

Leo lên dây leo đi lên là một khu rừng thực vật lớn hơn, giữa những tầng lớp dây leo, một cánh cửa bí mật ẩn hiện.

Diệp Kiêu đi về phía trước, trực tiếp mở cánh cửa bí mật, trong nháy mắt một luồng gió lạnh buốt ập thẳng vào mặt.

Lần này không cần Diệp Kiêu nói, mọi người cũng thực sự biết, nơi tụ âm tàng huyệt thật sự không còn xa nữa.

Tất cả mọi người đều trở nên phấn khích, dù là Cổ trùng hay cánh cửa bí mật này đều khiến mọi người biết, họ sắp được diện kiến chân dung thật sự.

Lúc này mọi người lại nảy sinh một chút lo lắng, nếu chỉ là mộ thất bồi táng và nhĩ thất mà đã có nhiều nguy hiểm và Cổ trùng như vậy, một khi đến gần mộ chính, chẳng phải sẽ càng hung hiểm gấp bội sao?

Tất cả mọi người đều mang theo cảm xúc phức tạp tiếp tục tiến về phía trước.

Sau cánh cửa bí mật, là một hành lang dài, trong hành lang chắc sẽ không có gì đâu nhỉ?

Trải qua nhiều chuyện như vậy, mọi người khi bước vào hành lang rõ ràng thận trọng hơn một chút, không ai dám nói chuyện, sợ rằng bất kỳ tiếng động nhỏ nào cũng sẽ kinh động đến Cổ trùng ở đây.

Diệp Kiêu cũng vậy, thấy mọi thứ ở đây, anh nhíu chặt mày, nếu nói những thứ khác thì anh không cảm thấy gì, nhưng Cổ trùng ở đây lại khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút khó tin.

Theo lý mà nói, một nơi âm u như vậy sẽ không còn bất kỳ sinh vật nào nữa, nhưng mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí vẫn khiến Diệp Kiêu cảnh giác.

Hắc Kim Cổ Đao luôn đeo sau lưng, Diệp Kiêu lại lén lút cắm Hoàng Kim Đồng vào, cái Hệ thống chó má này đến bây giờ vẫn không cho anh ta phần thưởng, những thứ có thể dùng và giải Cổ độc bên cạnh đã không còn, chẳng lẽ không còn thứ gì khác có thể thay thế sao?

Tử Kim Nang Hà Hoa chỉ dùng một lần, nếu sau này lại có vấn đề thì anh ta không giữ được.

Nghĩ đến đây Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thấy hành động này của anh mọi người đều có chút căng thẳng.

"Tiểu Diệp, anh có phải phát hiện ra điều gì không?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Không có, mọi người đừng căng thẳng, cứ đi về phía trước." Đèn pin cường độ cao chiếu ra, tạo thành những cái bóng dài trong hành lang, một nhóm người đi qua, mọi người cảnh giác không thôi.

Lúc này đột nhiên trong hành lang có một bóng người, mọi người giật mình, lập tức đứng lại.

Thấy bóng người đó đứng trong hành lang, mọi người lập tức sởn gai ốc, "Chẳng lẽ đây lại là Cổ sư nào đó sao?" "Cái này cũng quá khủng khiếp.

Chương 403

Nơi này lại còn chưa hết chuyện!" "Đã đến gần mộ chính rồi mà vẫn còn những thứ này, rốt cuộc muốn làm đến mức nào?" Diệp Kiêu quay đầu nhìn họ, "Mấy người đợi ở đây, tôi qua xem sao." Giáo sư Chu còn định nói gì đó, nhưng há miệng ra rồi lại không nói gì, biết rằng chỉ có anh ta mới có thể giải quyết.

Lúc này Diệp Kiêu đi thẳng qua, càng đến gần nhìn càng rõ.

Người trong hành lang quay lưng về phía họ, toàn thân không mặc quần áo, chỉ còn lại một cơ thể đầy máu thịt dính nhớp.

Đến gần hơn, Diệp Kiêu mới nhìn rõ, người này không phải là không mặc quần áo, mà là cả tấm da đã bị lột, chỉ còn lại máu thịt.

Trên mặt đất có một vệt máu dài, khiến Diệp Kiêu trong lòng thắt lại!

Cái thứ này tự đi đến đây sao?!

Phát hiện này khiến Diệp Kiêu sững sờ, phía sau truyền đến giọng của Giáo sư Chu, "Tiểu Diệp, sao rồi?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Không sao." Giáo sư Chu và những người khác đi đến, khi thấy cái xác này, lập tức ngây người.

Chuyện này, chuyện này là sao?

Trước màn hình, mọi người cũng thi nhau la ó, "Trời ơi, đây là người bị lột da!

Người này rốt cuộc là người cổ đại hay hiện đại?" "Xem ra Diệp Đảo nói không sai, đạo mộ tặc chắc chắn đã đến đây.

Cái này chắc là đạo mộ tặc rồi!

Loại người này chết không đáng tiếc!" "Bây giờ bất kể nó là cái gì?

Quan trọng là tấm da này rốt cuộc là ai lột?" Giáo sư Chu và những người khác cũng trở nên căng thẳng, nếu nói những Cổ trùng khác thì họ không sợ, nhưng người này bị lột da sống sờ sờ, hơn nữa là một tấm da nguyên vẹn, toàn thân không có một mảnh da thịt nào.

Lại nhìn vệt máu dài trên sàn hành lang, cho thấy người này đã tự đi ra, trông có vẻ là một người đàn ông.

Giáo sư Chu hít sâu một hơi, cảnh tượng đẫm máu kinh hoàng như vậy, ông sống từng này tuổi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Những người khác thì càng như vậy, những người trong đội khảo cổ đều kinh ngạc không thôi.

"Lần này thì xong rồi, gặp phải một tên biến thái như vậy, anh nói bên trong còn đồng bọn không?" "Có khi nào là do bọn đạo mộ tặc chia của không đều, nên mới làm như vậy?" Diệp Kiêu lắc đầu, nhìn cái xác, sau đó trầm giọng nói: "Không biết mấy người có từng nghe nói về một loại hình phạt thời cổ đại, đó là rạch một vết hình chữ thập trên đầu người, đổ thủy ngân vào, sau đó người đó sẽ tự đau đớn không chịu nổi, tự thoát khỏi da thịt, toàn bộ da sẽ bị lột ra.

Lột da bằng thủy ngân là một loại hình phạt rất phổ biến thời cổ đại." "Truyền thuyết nói rằng vào thời nhà Minh do Chu Nguyên Chương phát minh ra, vì thủy ngân có mật độ rất lớn, khi dần dần chảy xuống sẽ tách da thịt ra, nỗi đau này không thể tưởng tượng được, ban đầu chỉ nghĩ đây là một truyền thuyết, bây giờ xem ra đúng là như vậy, mọi người đừng chạm vào, nơi nào thủy ngân chảy qua đều có kịch độc." "Nhưng không biết rốt cuộc là ai làm, dù sao cái xác này trông còn rất tươi mới." Nghe lời này, mọi người lập tức đại kinh thất sắc, mặt mày không thể tin được, mới làm đó thôi, nếu không làm

sao lại tươi mới như vậy!

"Vậy bây giờ phải làm sao đây?" "Chúng ta cứ đi theo mộ đạo, nó từ đâu ra thì nhìn là biết ngay." Diệp Kiêu cố ý tránh né nó, những người trong đội khảo cổ cũng không dám lại gần, trực tiếp đi vòng qua cái xác đó, thấy nó đứng trên mặt đất trông thật sự có chút ghê tởm.

Nhưng Miêu Phong đột nhiên hỏi: "Diệp đại ca, sao nó lại đứng yên không động vậy?

Theo lý mà nói da thịt đều đã không còn, đau đến mức thần kinh cũng mất rồi, tại sao lại đứng ở đó?" "Đó là vì lúc nó nhảy ra nó còn không ý thức được mình đã chết, thần kinh vẫn còn căng cứng, cho nên mới đứng ở đó, mọi người nhất định phải cẩn thận, giữ chặt vũ khí trong tay." Nghe Diệp Kiêu nhắc nhở, mọi người đều lấy vũ khí ra, những người do Trương Như Long mang đến chỉ còn lại súng rỗng, may mà còn mười viên đạn, nhưng hoàn toàn vô dụng, bắn một phát là xong.

Lúc này mọi người men theo vết máu đi thẳng vào trong, hành lang này trông rất dài, mà vết máu đó cũng kéo dài đủ một trăm mét, người này đi xa như vậy mới chết, thật sự khiến người ta ghê tởm.

Quả nhiên khi sắp đến lối vào mộ thất, chỉ thấy một tấm da người nguyên vẹn nằm trên mặt đất, thấy cảnh này có người nhát gan trực tiếp cúi người nôn mửa, không ngờ lại thấy thứ này ở đây.

Trên màn hình, khán giả mạng cũng thi nhau che mắt.

"Mẹ kiếp, ghê tởm quá, cơm từ tối qua cũng ói ra hết!" "Sao lại có người ghê tởm đến vậy!" "Tôi đang ăn cơm, làm vậy có được không?" "Đây là thế kỷ 21 mà vẫn có thể thấy hình phạt tàn khốc như vậy, anh nói khi người đó chết phải đau khổ đến mức nào!" Diệp Kiêu cúi đầu cẩn thận nhìn tấm da trên mặt đất, ngoài tấm da người ra, còn

có một bộ quần áo, trông có vẻ là vải chống nước, chất lượng bộ quần áo này khá tốt, chống nước chống cháy, hơn nữa bên túi còn cắm con dao quân dụng, nếu anh ta không nhầm thì đó chắc là đạo mộ tặc.

Chỉ là không ngờ lại có thể tiến được đến mức này.

Xem ra đúng là có người đã đi trước họ một bước, nhóm người này thật sự gan lớn, cũng có chút bản lĩnh.

Lúc này sắc mặt Giáo sư Chu âm trầm, không ngờ thật sự có đạo mộ tặc tiến vào, nhưng may mà họ căn bản không thể đi ra, hơn nữa những người vào đều chết rất thảm.

Trên đường đi cũng thấy không ít xác chết, không chừng bị thứ gì đó ăn thịt, lúc này thấy cái xác này, Giáo sư Chu thở dài một hơi, tự mình gây họa, đáng đời!

Không xa, tiếng động thoang thoảng truyền đến, còn có tiếng kêu thảm thiết, Diệp Kiêu và những người khác lập tức xông tới, đây là một mộ thất, chỉ thấy còn hai người mặc quần áo tương tự, không ngừng truy đuổi nhau trong mộ thất.

Đây là một mộ thất bồi táng, không biết chuyện gì xảy ra, hai người này như phát điên, trước mặt mọi người đột nhiên rút dao tương hướng!

Một người trong số đó rạch một vết hình chữ thập trên đầu người kia, trực tiếp đổ thứ trong cái hũ sành vào, người kia liền trước mắt mọi người thoát ly khỏi tấm da người rồi nhảy nhót ra ngoài.

Vì đau đớn anh ta không ngừng run rẩy, máu chảy đầy đất, khiến tất cả mọi người không chịu nổi, người nhát gan trực tiếp cúi người nôn mửa thành một đống!

Không dám tin lại có một cảnh tượng thảm khốc như vậy, trước

mặt họ mà lột da ra sao?

Sau khi làm xong tất cả, người đó lại ngửa đầu uống cạn hết chất lỏng còn lại trong cái hũ, không lâu sau, trúng độc mà chết.

Diệp Kiêu thấy cảnh này cũng không khỏi sững sờ, không ngờ hai người này lại thảm khốc đến vậy, theo lý mà nói, trong mộ thất cũng không có thứ gì khác, tại sao hai người họ lại biến thành như vậy?

Đạo mộ tặc, thật sự là chia chác không đều?

Mọi người đi đến thấy cảnh này, trong mộ thất một màu máu tanh.

Nếu nói trước đây họ nhìn thấy, còn chưa tính là gì, mà bây giờ nhìn thấy mới khiến họ không thể tưởng tượng nổi, còn ghê tởm hơn cả Cổ trùng.

Hai người này rốt cuộc là bị điên cái gì vậy?

Trước màn hình, khán giả mạng cũng thi nhau bình luận.

"Kêu gọi Diệp Đảo, kêu gọi Diệp Đảo, mau giải thích một chút, hai người này rốt cuộc là sao vậy?" "Diệp Đảo nói thử xem, chúng tôi đều không hiểu rõ lắm!" "Diệp Đảo cũng không nói rõ được, bị dọa cho ngơ rồi à?

Người ta trước mặt mà sống sờ sờ lột da ra, ai mà không thần kinh suy nhược!" "Khủng khiếp quá!" "Có thể đổi kênh không?" "Không thể, cảnh tượng thảm khốc như vậy, đây là lần đầu tiên thấy, lần sau cũng không dám ăn thịt heo nữa!

Nhìn thấy da heo lại nghĩ đến cảnh người da máu me be bét, thật sự quá ghê tởm." "Hôm qua anh còn hẹn tôi ăn thịt thỏ, anh nghĩ xem cái đầu thỏ đó anh không phải tước rất ghê sao?" "Mấy người đừng nói nữa, tôi ói rồi, đi ra một bên ói một lát đã." Mọi người đều đang bàn tán, Diệp Kiêu bước lên, ngồi xuống nhìn một cái, hai người này chỉ từ ngoại hình thì không nhìn ra được gì, máu thịt bên trong lớp da

cũng vẫn còn nguyên vẹn.

Đột nhiên có một chi tiết khiến Diệp Kiêu chú ý, vừa nãy bên ngoài cũng vậy, hai người họ ngã xuống, còn người bên ngoài thì đứng dậy.

Miêu Phong còn hỏi anh ta nguyên nhân, lúc đó anh ta nói vẫn còn nhớ rõ, bây giờ hai cái xác này lại mềm nhũn nằm trên mặt đất, chẳng lẽ bên trong có gì đó?

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu lấy Hắc Kim Cổ Đao ra cẩn thận lóc một miếng thịt, khiến mọi người lập tức sôi sục.

Trong phòng trực tiếp, khán giả mạng thi nhau la hét.

"Mẹ kiếp Diệp Đảo không phải là thật đó chứ?

Đây là muốn làm món thịt luộc lát mỏng à?" "Khiến tôi ói ra rồi, thì ra thịt người là như vậy!" "Diệp Đảo đây là muốn làm gì?" "Diệp Đảo thật sự khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác, gan lớn tâm tư tỉ mỉ, hơn nữa lại còn độc ác!

Người như vậy không tầm thường!" Trước màn hình, khán giả mạng đều kinh ngạc không thôi.

Diệp Kiêu không mảy may động lòng, những người trong đội khảo cổ cũng tiến lên vây quanh Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp, đây là ý gì?" Lúc này Diệp Kiêu cắm miếng thịt đó nói: "Mấy người nhìn xem, thần kinh dưới lớp thịt này đã không còn nhảy động nữa rồi, người ta nói sau khi chết tim ngừng đập, nhưng thần kinh vẫn chưa chết, cho nên bình thường sẽ có sự co rút cơ bắp, nhưng người này không có, chứng tỏ lúc chết anh ta đã bị tê liệt, nhưng trong đầu thì vẫn tỉnh táo." "Điều này lại nói lên điều gì?" "Cơ thể của họ quá mềm nhũn, hoàn toàn không giống với trước đây, vết máu chúng ta vừa thấy kéo dài hàng trăm mét, đến người họ thì lập tức chết ngay, chứng tỏ

nguyên nhân cái chết của họ không phải là cùng một loại." "Nhìn đây." Diệp Kiêu giơ miếng thịt lên, bằng mắt thường có thể thấy miếng thịt đó bắt đầu nhanh chóng chuyển sang màu đen, ngay sau đó toàn bộ cơ thể cũng chuyển sang màu đen.

Cảnh này khiến mọi người kinh ngạc không thôi, Miêu Phong lùi lại hành lang nhìn một cái, quỳ xuống hét lên: "Người bên ngoài không biến sắc, chuyện gì thế này!" Diệp Kiêu gật đầu, "Là do Cổ trùng." Cổ trùng!

Nghe anh ta nói vậy, mọi người ùm một cái đều tản ra.

"Cổ trùng gì, ở đâu!" "Nhanh lên, tìm cách rời đi!" Giáo sư Chu mặt mày khó hiểu, Diệp Kiêu tiếp tục dùng Hắc Kim Cổ Đao lột sạch toàn bộ thịt trên thi thể, cuối cùng lộ ra xương trắng.

Mọi người khi nhìn thấy xương cốt thì lập tức kinh ngạc, bộ xương này hoàn toàn bị mục nát, mục từ bên trong!

Chương 404

Diệp Kiêu nhíu chặt mày nói với mọi người: "Hóa Cốt Trùng, nhưng loại trùng này sau khi xâm nhập vào cơ thể sẽ làm tê liệt thần kinh, mấy người căn bản không cảm thấy đau.

Đợi đến khi thủy ngân đổ vào, cả tấm da sẽ thoát ra, xương cốt cũng theo đó mà giòn tan." "Tôi nghĩ, họ khi xuống cổ mộ đã bị Hóa Cốt Trùng chui vào cơ thể rồi, nếu không thì thủy ngân vào sẽ không thoát ra nhanh như vậy, vì bản thân đã bị trùng ăn mòn rồi." "Còn cái xác bên ngoài, thì đúng là bị lột da thật." Lời nói của Diệp Kiêu khiến mọi người đều có chút không hiểu rõ, họ rõ ràng thấy chất lỏng trong cái hũ sành đổ vào xong, người đó liền bắt đầu tự lột da, bây giờ sao lại thành trò bịp bợm?

Diệp Kiêu trực tiếp đi qua nhìn cái hũ sành, dùng Hắc Kim Cổ Đao cạo một ít chất lỏng còn sót lại bên trong cho mọi người xem.

"Mấy người xem, ban đầu tôi cũng nghĩ là lột da bằng thủy ngân, nhưng bây giờ xem ra căn bản không phải như vậy, trong truyền thuyết lột da bằng thủy ngân không nhanh như thế, hơn nữa một chút thủy ngân như vậy căn bản không đủ, tốc độ của hai người họ quá nhanh, đơn giản là còn lợi hại hơn cả dao phẫu thuật của bác sĩ." "Thêm vào đó cái xác bên ngoài còn đi bộ hơn trăm mét mới tắt thở, cho nên hai cái xác bên trong này căn bản không phải, Hóa Cốt Trùng di chuyển trong cơ thể đã sớm làm cho da thịt giòn yếu không chịu nổi rồi, quần áo của những người này còn dính mảnh da, điều đó có thể giải thích tất cả." Diệp Kiêu dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch quần áo của họ ra.

Mọi người nhìn thấy rõ ràng đúng là như vậy, quần áo còn dính

mảnh vụn.

Thấy cảnh này mọi người đều có chút rợn tóc gáy.

Nếu theo lời Diệp Kiêu nói vậy, thì xung quanh chắc chắn có không ít trùng tử mai phục!

Mọi người cảnh giác nhìn quanh, không ai dám nói chuyện, lúc này Diệp Kiêu cũng nhìn quanh, không phát hiện bất kỳ dấu vết hoạt động nào của Cổ trùng.

Mà hai cái xác trong mộ thất vẫn nằm nguyên tại chỗ, lúc này thấy cảnh này, mọi người đều có chút hoảng sợ, không biết lúc nào từ đâu sẽ xuất hiện một đống trùng đến xé xác họ!

Mọi người nhìn quanh, đây là mộ thất bồi táng, họ lập tức kiểm kê toàn bộ văn vật, Diệp Kiêu cũng nhìn ra, mộ thất bồi táng này đã rất sang trọng rồi.

Mộ thất này vàng son lộng lẫy, ngọc thạch lát đường, không giống với trước đây.

Chỉ có một cái hũ sành vẫn đựng thủy ngân, ngoài ra, không có gì dị thường.

Diệp Kiêu nhìn nhìn nơi hai cái xác còn sót lại, trong góc có hai cái ba lô, anh mở ra thì thấy toàn là vật phẩm đạo mộ, trong đó còn có một tượng Phật bằng ngọc, Diệp Kiêu lấy qua đưa cho Giáo sư Chu, "Cái này chắc cũng là vật bồi táng trong mộ." Giáo sư Chu lập tức niêm phong tất cả những thứ này lại, những chuyện sau đó thì chờ quân đội xuống giải quyết.

Lúc này mọi người lại bắt đầu thở phào một hơi, xem ra mộ thất bồi táng này cả về quy cách lẫn vật phẩm bồi táng đều tốt hơn trước rất nhiều, hơn nữa không thấy quan tài, chắc là có mật thất.

Xung quanh mọi thứ đều có vẻ quá tĩnh mịch.

Ngoại trừ có đạo mộ tặc ra, không có gì bất thường khác, mọi người nhìn quanh tiếp tục tìm kiếm lối ra còn lại, sau khi trở lại hành lang, phát hiện nơi này đã là tận cùng, hơn nữa xung quanh ngoài mộ thất này ra, không có mật thất nào khác.

Điều này khiến mọi người đều có chút nghi hoặc, chẳng lẽ cứ thế kết thúc rồi sao?

Họ quay đầu nhìn về phía Diệp Kiêu, chỉ thấy Diệp Kiêu đang sờ soạng khắp vách đá, xem ra cũng đang tìm kiếm lối ra.

Mọi người lập tức xông đến bên cạnh Diệp Kiêu bắt đầu tìm kiếm, lúc này Diệp Kiêu bản năng cảm thấy có gì đó không ổn.

Mộ thất này nếu đạo mộ tặc có thể tìm thấy, chứng tỏ nó không quá khó khăn, xung quanh không có lối ra nào khác, không thể như vậy được.

Mộ chính của Lý Nguyên Hạo đã gần kề, không thể chỉ có một gian này, chẳng lẽ còn phải xuyên tường sao?

Diệp Kiêu lắc đầu, tuyệt đối không phải, chắc chắn có một số chỗ đã bị bỏ qua.

Nếu thật sự có Hóa Cốt Trùng, thì cũng nên có một số xương cốt ở đây, đạo mộ tặc tổng cộng cũng chỉ có khoảng mười mấy người.

Căn cứ theo lời khai của người trước đó, họ là một băng nhóm, sau khi xuống cũng là để tìm kiếm một loại bảo vật, rốt cuộc là gì Diệp Kiêu không rõ lắm, nhưng đã đến được đây rồi, không có lý do gì lại bỏ cuộc giữa chừng!

Họ rốt cuộc đã trải qua chuyện gì trong mộ thất mà lại sinh ra ảo giác?

Thi Cốt Trùng đã theo sau từ sớm, nhưng bây giờ không có bất kỳ dấu vết nào, điều này khiến Diệp Kiêu rùng mình, chắc chắn có manh

mối nào đó đã bị anh ta bỏ qua.

Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn nhìn, đỉnh mộ đen sì không nhìn rõ được gì, mà trong góc cũng không có thứ gì khác.

Sau khi họ đi vào từ cửa bí mật, đây dường như là một tiểu thế giới cách biệt với bên ngoài, ngoài Hóa Cốt Trùng ra thì không có gì khác.

Anh ta sờ soạng nửa ngày cũng không thấy có thứ gì, chắc chắn cơ quan không nhất định ở trên tường, cũng có thể ở trên mặt đất.

Diệp Kiêu hướng ánh mắt xuống mặt đất, quả nhiên không lâu sau, liền thấy một khối gạch lát nền có chút khác thường.

So với những khối gạch lát nền khác thì nó đặc biệt trơn nhẵn, Diệp Kiêu trực tiếp đi qua, ngồi xổm xuống đưa tay chạm vào, bề mặt khối gạch này trơn nhẵn, lại có một chút cảm giác lợn cợn, lợn cợn?

Diệp Kiêu sờ sờ, trên gạch ngọc có khắc hoa văn rồng, cuối cùng khi sờ đến một vảy rồng trên thân rồng đang uốn lượn, anh ta phát hiện ra manh mối, đột ngột ấn xuống, chỉ thấy một bức tường phía sau đại điện toàn bộ xoay chuyển, mọi người thấy vậy không khỏi kinh ngạc, đồng loạt nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu đứng dậy cầm dao đi qua, mọi người lập tức đi theo, không ngờ nơi này lại có một không gian khác.

Nhóm người họ đều sống trong sợ hãi, không dám lơ là một khắc nào.

Lúc này thấy Diệp Kiêu đi vào liền vội vàng đi theo.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao, sau khi vào thì thấy xung quanh là một rừng thực vật như thể đến một vườn thực vật vậy.

Mọi người nhìn không khỏi kinh ngạc, còn Diệp Kiêu thì đột nhiên

cười khổ, không ngờ nơi này và bên ngoài đều giống nhau, đây chắc chắn là một khu rừng nguyên vẹn, nhưng chúng ta đều đã đi ra rồi, khu rừng này rốt cuộc lớn đến mức nào?

Giáo sư Chu nhìn quanh một vòng có chút ngơ ngác, không kìm được hỏi: "Nếu phía sau là khu vực mộ thất bồi táng, thì quan tài đi đâu rồi?" "Đúng vậy, quan tài đâu?" Khán giả mạng thấy vậy cũng đều cảm thấy không thể tin được.

"Đây là cổ mộ sao?

Sao tôi cứ thấy nơi này hơi giống rừng nguyên sinh?" "Không phải đâu, nhưng nơi này thật sự quỷ dị." "Có khi nào có mãng xà gì đó không?" "Còn nữa, không có ánh nắng mặt trời thì cây cối làm sao sống được?" "Một số thực vật ưa bóng tối, nói không chừng cứ vậy mà sống được, chỉ là có chút quỷ dị thôi." Xung quanh đều là những thực vật không gọi được tên, Giáo sư Phương chụp ảnh khắp nơi, đây đều là những loài mới, nếu có thể mang ra ngoài thì chắc chắn sẽ làm chấn động thế giới!

Một nhóm người khác bắt đầu tìm kiếm quan tài, Diệp Kiêu cũng đang tìm.

Quan tài là thứ không thể thiếu trong mộ thất bồi táng, nếu không thì bày ra nhiều vật phẩm bồi táng như vậy để làm gì?

Nhưng bây giờ rõ ràng không có, Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ, mà những thực vật này anh nhìn một cái, cũng không có vấn đề gì.

Lúc này Miêu Phong đột nhiên chỉ lên phía trên, "Diệp đại ca, anh nhìn xem trên cái cây cổ thụ kia có phải là quan tài không?" Mọi người đồng loạt nhìn qua, chỉ thấy có một cây đa cổ thụ năm sáu người mới ôm xuể, tán cây đa rất lớn, ở giữa có một thứ hình vuông vức, không biết có phải là quan tài không.

Nếu không nhìn kỹ thì thật sự không nhìn ra.

Mọi người phấn khích không thôi, thì ra quan tài ở đây!

Ai nấy đều xông tới, những người trong phòng trực tiếp mặt mày nhìn nhau.

“Quan tài?

Quan tài ở đâu?” “Sao tôi không nhìn thấy?” “Ở đó kìa, vẽ cho tôi một vòng đi!” “Có phải góc quay không đúng không?

Anh quay phim đứng lệch một chút, để chúng tôi nhìn rõ hơn.” “Quan tài chắc không ít, nhưng nhiều người leo cây như vậy, cảnh tượng này, đặc biệt là họ còn là đội khảo cổ. .....” “Đây là muốn rèn luyện thân thể sao?

Bắt đầu thi đấu rồi đó!” “Ông Giáo sư Âu kia có phải chuyên nghiệp leo cây không, động tác nhanh ghê!” Khu vực bình luận thay đổi phong cách, xem ra mọi người còn khá vui vẻ.

Anh quay phim cũng không động, Diệp Kiêu quay đầu nhìn anh quay phim một cái, anh ta nhìn ống kính vẻ mặt ngơ ngác, Diệp Kiêu cũng cảm thấy có gì đó không ổn, vừa định gọi nhưng đã không kịp, mọi người đều xông tới rồi!

Cái cây trước mặt lá cành sum suê, Giáo sư Chu cũng không kìm được đi qua muốn nhìn rõ, nhưng đó có phải quan tài không?

Mọi người sau khi leo lên cành cây, thấy quan tài trước mặt liền giật mình, đây là loại quan tài gì?

Chỉ thấy bên trong ẩn chứa một cái xác chết như còn sống vậy, là một người phụ nữ, dung mạo diễm lệ, trên người đeo đầy trang sức vàng bạc, vương miện cũng làm bằng vàng ròng, vô cùng xa xỉ.

Chương 405

Miêu Phong và những người khác không nói hai lời liền leo lên, sau đó hét lớn với Diệp Kiêu: "Diệp đại ca, mau đến xem, người trong quan tài hình như còn sống!" Diệp Kiêu theo bản năng cảm thấy có gì đó không ổn, quan tài thì anh chưa thấy, nhưng lại thấy mọi người trực tiếp leo lên đến ngọn cây, làm sao có thể còn sống?

Lúc này mọi người thi nhau phấn khích, cầm điện thoại quay phim chụp ảnh quan tài, Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ, còn sống?

Làm sao có thể!

Trên thế giới này không có người nào sống được ngàn năm, nếu nói thi thể ngàn năm còn tạm được, nhưng dung mạo diễm lệ, tươi như sống, lại sao có thể?

Chẳng lẽ có một loại ma lực nào đó?

Giáo sư Chu và Diệp Kiêu nhìn nhau, đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này anh quay phim đã nhấc chân định đi từ trên cây đa đó qua, lúc này đột nhiên "Phịch" một tiếng, Miêu Phong trượt chân rơi thẳng vào trong quan tài!

Sau đó nắp quan tài lập tức đóng sập lại, cảnh tượng này khiến mọi người trợn mắt há mồm, còn chưa kịp phản ứng.

Vẫn là Diệp Kiêu ở dưới hét lên một tiếng, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Họ lúc này mới phản ứng lại hét lớn với Diệp Kiêu: "Không xong rồi, Miêu Phong rơi vào trong!" Những người ở trên vội vàng đẩy ra, nào ngờ nắp quan tài đóng kín mít, căn bản không mở ra

được!

“Miêu Phong!

Anh cố gắng lên!” Trong quan tài toàn là mùi thối rữa, người ở trong đó lâu thì căn bản không thể hô hấp.

Mọi người hợp sức, thậm chí chuẩn bị phá quan tài, lúc này trong quan tài đột nhiên rung chuyển dữ dội, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Miêu Phong, mọi người lập tức lòng nặng trĩu!

Diệp Kiêu lập tức sởn gai ốc, dặn dò anh quay phim bảo vệ Giáo sư Chu, anh một bước phóng lên, chỉ trong hai ba nháy mắt đã leo lên đến tán cây, ra lệnh cho mọi người, “Còn không mau xuống!

Ở đây ngây ra làm gì? !” Mọi người lúc này mới phản ứng lại, thi nhau chạy xuống, sau đó mặt mày kinh hãi nhìn Diệp Kiêu, chỉ thấy anh lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, chém ngang một nhát chỉ để lại một vết hằn rất nông trên quan tài.

Thấy cảnh này, Diệp Kiêu gầm lên một tiếng, phóng một cước đá vào quan tài, “Phụt” một tiếng, nắp quan tài bị bật ra, Diệp Kiêu sững sờ, bên trong đã không còn tiếng động.

Lúc này Giáo sư Chu ở dưới hét lên: “Tiểu Diệp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Kiêu lắc đầu, chỉ thấy một tấm da người bị lột nguyên vẹn, xen lẫn một mùi máu tanh nồng nặc, những người có mặt lập tức kinh ngạc không thôi, tuy nói không nhìn thấy, nhưng cũng có thể cảm nhận được loại cảm giác bị thao túng đó.

Mùi máu tanh truyền đến, mọi người trong lòng thắt lại, một dự cảm không lành ập đến.

Đột nhiên một bàn tay không da thịt vươn ra, giữ chặt nắp quan tài, sau đó thò nửa thân người ra, nói là Miêu Phong, đó là vì ngoài anh ta ra không còn ai khác.

Anh ta thò ra ngoài, mọi người nhìn thấy, lập tức "Oa" một tiếng ói ra!

Miêu Phong toàn thân không có da, chỉ còn lại máu thịt be bét, nhãn cầu không có da bao bọc, trực tiếp treo trên mặt, ngũ quan chỉ là những cái lỗ, giọng anh ta khàn đặc gào thét, vô cùng đau khổ.

Trong mắt mọi người trông anh ta đặc biệt dữ tợn.

Mà anh ta cố gắng giãy giụa đứng dậy sau khi thấy Diệp Kiêu liền vươn tay về phía anh, Diệp Kiêu còn chưa kịp đưa tay ra đỡ anh ta, đột nhiên đầu Miêu Phong lại rơi thẳng vào trong quan tài, không còn động tĩnh nữa.

Diệp Kiêu im lặng, anh ta cũng là lần đầu tiên thấy tình huống này, thấy cảnh này Diệp Kiêu thật sự không thể nhịn được.

Lúc này trên màn hình, mọi người thi nhau bình luận.

"Tôi vừa nãy không nhìn nhầm chứ, đó là Miêu Phong, anh ta chết rồi sao?" "Anh chàng này trông đại đại liệt liệt vậy mà xông qua xong lại mất, thật đáng thương!" "Một người sống sờ sờ lớn như vậy cứ thế mất rồi!" "Khủng khiếp quá, chẳng lẽ trong quan tài có gì đó?" "Rốt cuộc ai đã kéo anh ta vào!" Chuyện xảy ra quá đột ngột, không ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Diệp Kiêu nhìn một cái, phía dưới thi thể là một bộ xương trắng, căn bản không phải là thi thể phụ nữ dung mạo diễm lệ gì, nhưng trước đó họ rõ ràng đã thấy, chẳng lẽ tất cả mọi người đều nhìn nhầm?

Không thể nào!

Diệp Kiêu cẩn thận kiểm tra một chút, toàn bộ nắp quan tài đã bị anh ta đá văng ra, rơi xuống đất tạo ra tiếng động lớn.

Lúc này anh ta đi vòng quanh quan tài, dưới chân là tán cây, trong

tán cây có tiếng xì xào.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, lật người đứng trên thành quan tài, khiến mọi người trợn mắt há mồm, sau đó lòng thắt chặt lại.

"Diệp Kiêu, tuyệt đối phải cẩn thận đó!" "Sao tôi cứ có cảm giác rợn tóc gáy vậy?" "Cảm giác của anh không sai đâu, tôi cũng có cảm giác này." "Tiểu Diệp, mau xuống đi!" Mọi người đều la hét, Diệp Kiêu lắc đầu, anh ta bây giờ còn chưa thể xuống, một khi xuống thì e rằng sẽ bị tấn công, hơn nữa anh ta cũng không muốn vào lúc này bỏ rơi Miêu Phong.

Diệp Kiêu muốn đưa tay ra, nghĩ nghĩ, lại lấy Hắc Kim Cổ Đao ra chọc chọc.

Cơ thể Miêu Phong bắt đầu chuyển sang màu đen, từng khối thịt rơi xuống, cảnh tượng như vậy khiến anh nhíu chặt mày.

Giáo sư Chu vội vàng hét lên: "Tiểu Diệp!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Đợi một lát cháu quan sát thêm một lúc nữa!" Cái chết của Miêu Phong sẽ không phải là ngẫu nhiên, bên dưới này chắc chắn có thứ gì đó.

Rất nhanh thi thể Miêu Phong liền biến thành một bộ xác khô màu đen, toàn thân máu thịt đều đã hóa thành nước, chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Sự thay đổi như vậy khiến Diệp Kiêu trong lòng nặng trĩu!

Anh cầm Hắc Kim Cổ Đao mạnh mẽ đâm xuống tán cây dưới chân, nghe thấy một tiếng "Phụt"!

Khi nhấc dao lên, mũi dao có một chút dịch màu xanh lá cây, anh ta lập tức hiểu ra, lúc này vội vàng xuống cây, lắc đầu nói với Giáo sư Chu: "Miêu Phong đã không còn cứu được nữa, là Hóa Cốt Trùng, mau rời đi!" Nghe lời này, mọi người lập tức kinh hoảng thất thố, còn

trên màn hình khán giả mạng cũng đều hoảng sợ không thôi.

"Hóa Cốt Trùng sao lại xuất hiện ở đây?" "Quan tài ở trên đó rốt cuộc là ai?" "Thân phận của quan tài ở trên đó không rõ, nhưng tuyệt đối không phải là Lý Nguyên Hạo." "Nơi này khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị, chỉ sợ lát nữa không kịp." "Đừng có nói gở!" Mọi người vừa quay đầu định lùi về mộ thất ban đầu, nhưng đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng xào xạc.

Lúc này tất cả đều sợ đến mức không chịu nổi, quay đầu nhìn một cái, lập tức sởn gai ốc!

Chỉ thấy trên tán cây đa lớn trong quan tài bò ra một đàn trùng đen!

Ngẩng đầu nhìn lên, một bầy trùng nhỏ như thủy triều đang lao về phía họ.

Những con trùng này toàn thân nhiều chân, hơi giống sâu róm, toàn thân chân mảnh dài, phía trước có một cặp càng lớn, miệng tiết ra chất lỏng màu trắng, nơi nào nó đi qua thực vật đều bị mục nát, đến gần hơn còn có thể thấy những đốm đỏ trên thân trùng, phân bố ở lưng, trông giống như những con mắt, vô cùng quỷ dị.

Đây chính là Hóa Cốt Trùng, chúng di chuyển tốc độ cực nhanh, mọi người sợ hãi, lập tức muốn chạy về.

Họ chỉ còn mười viên đạn, bắn một phát là xong, phải tiết kiệm mà dùng.

Lúc này thấy tình thế này, Diệp Kiêu lập tức vung Hắc Kim Cổ Đao lên, đi ở cuối cùng, một nhát dao chém ngang, trên mặt đất bị lưỡi dao chém ra một rãnh sâu!

Tạm thời làm chậm tốc độ của chúng.

Những con trùng đi ở phía trước thi nhau rơi vào, sau một nhát dao, toàn bộ những con Hóa Cốt Trùng đó đều bị chém thành hai nửa.

Chất lỏng màu trắng trong rãnh ăn mòn đất, rất nhanh những con trùng phía sau thi nhau bò qua.

Lúc này thấy cảnh này, mọi người kinh hồn bạt vía!

Nhưng còn chưa kịp hét lên, thì đã bị cảnh tượng phía trước dọa sợ rồi!

Chỉ thấy nơi họ vừa đi ra không biết từ lúc nào đã tràn vào một lượng lớn Hóa Cốt Trùng!

Trước sau bị kẹp giữa, thấy cảnh này những người trên màn hình đều hít vào một hơi khí lạnh.

"Xong rồi xong rồi ba ba Q!" "Trước có sói sau có hổ, kẹp ở giữa, tất cả đều toi rồi!" "Đây là muốn toàn diệt à!" "Trời ơi!

Thời khắc nguy hiểm cuối cùng, Lý Nguyên Hạo ác độc quá!" "Hóa Cốt Trùng, Lý Nguyên Hạo đây là đến chính mình cũng không tha!" Nuôi những thứ này trong quan tài, chẳng phải rõ ràng là không muốn lưu lại thi cốt sao, đây thật sự là độc ác đến mức ngay cả bản thân cũng không tha!

Chương 406

Nhiều lời bàn tán, nhưng đối với những người trong đội khảo cổ, lần này có thể thuận lợi vượt qua hay không cũng là một vấn đề.

Họ đều ngây người, trong không khí tràn ngập một cảm xúc tiêu cực, mọi người đều có cảm giác phó mặc cho số phận.

Đối mặt với những con Hóa Cốt Trùng này, không ai dám lên, run rẩy như cùi bắp, cặp càng đó, kẹp vào người nhất định rất đau, lại còn nhiều chân như vậy, bò lên siêu nhanh, làm sao cũng không thoát được.

Xong rồi, cuối cùng vẫn là thua sao!

Đã đi đến bước này rồi, thật đáng tiếc.

Trương Như Long không chịu nổi nữa, gầm lên một tiếng: "Mẹ nó, cùng lắm thì liều mạng với chúng!" Anh ta vớ lấy súng liền bắn một loạt, trùng thi bay tứ tung, chất lỏng màu trắng đều phun ra!

Bắn hết mười viên đạn xong, anh ta rút dao găm ra, nhắm chuẩn định đâm xuống, nhưng bị Diệp Kiêu quát: "Tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ!

Những thứ này đều có độc, chất lỏng màu trắng mà chúng phun ra có thể ăn mòn người nhanh chóng, hơn nữa còn có tác dụng gây tê liệt, khiến anh căn bản không thể động đậy, Miêu Phong vừa nãy chính là bị chúng giết chết." Nghe những lời này mọi người đều có chút rợn tóc gáy, lúc này Trương Như Long quay đầu nhìn Diệp Kiêu: "Vậy anh nói bây giờ chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ ngồi yên chờ chết?

Trước có sói sau có hổ, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng hậu quả

khôn lường.” Trương Như Long sợ hãi, anh ta làm lính bao nhiêu năm chưa từng thấy thứ gì như vậy, nếu bảo anh ta ra trận giết địch, anh ta không nói hai lời liền xông lên.

Nhưng bảo anh ta đối phó với những thứ này, anh ta hoàn toàn không biết phải làm sao cho tốt.

Lúc này mọi người đều có chút kinh ngạc, thấy những con Hóa Cốt Trùng kia càng ngày càng đến gần, thậm chí có khả năng bò đến chân, họ không thể nhịn được nữa liền nhấc chân giẫm!

“Phụt” một tiếng, chất lỏng màu trắng chảy ra, làm ướt quần anh ta, rất nhanh liền bắt đầu ăn mòn, dính vào da thịt liền có một cảm giác đau nhói, người đó lập tức la hét.

Diệp Kiêu không nói hai lời, lấy dao găm của anh ta rạch một đường trên bụng anh ta, lóc cả miếng da thịt đó ra, như vậy mới giữ được mạng sống cho anh ta.

Thấy cảnh này, mọi người đã không còn để ý đến nữa, bao bọc kín toàn bộ phần da thịt hở của mình, sau đó cầm ống thép và những thứ khác nhanh chóng đánh xuống, không thể chỉ trông chờ vào một mình Diệp Kiêu.

Lúc này Giáo sư Chu và những người khác được bảo vệ ở giữa.

Dù sao đi nữa, cũng phải đảm bảo Giáo sư Chu và những người khác có thể toàn thân rút lui.

Thấy cảnh này, những người trên phòng trực tiếp đều có chút lo lắng.

“Xong rồi, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, rốt cuộc ai nói xuống cổ mộ còn có trợ cấp, dù có trợ cấp, ông đây cũng không đi!” “Khủng khiếp quá, cứ thế này chắc chắn tất cả sẽ hóa thành xương trắng, khủng khiếp quá, phải làm sao đây?” “Tôi chỉ muốn hỏi tại sao

quân đội ở trên đến giờ vẫn chưa xuống, chẳng lẽ họ không thấy tình hình bên trong sao?" "Dù có thấy thì sao, thấy cũng không giúp được, nếu không thì sao có thể không đến chứ?" "Nói thì hay lắm, cấp trên cũng muốn xuống, nhưng không xuống được thì làm sao?" …… Nhiều lời bàn tán, tranh cãi ồn ào.

Lúc này Diệp Kiêu phóng Văn Hương Ngọc ra, lập tức những con trùng đó thi nhau lùi lại, nhưng tất cả Hóa Cốt Trùng đều vây quanh họ ở giữa, họ đã bị bao vây.

Lúc này đã không còn lo được nhiều, anh ta không nói hai lời, lấy Hắc Kim Cổ Đao ra rạch một đường trên cánh tay mình, máu tươi lập tức chảy ra.

Mọi người kinh ngạc!

"Tiểu Diệp, anh đang làm gì vậy?" "Tiểu Diệp, tuyệt đối không được làm bừa!" Sợ rằng Diệp Kiêu sẽ hy sinh bản thân để bảo toàn họ, mọi người đều có chút lo lắng.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Không làm bừa đâu, mọi người yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không tự làm hại mình." Đồng thời Diệp Kiêu vung dao chém một nhát, lấp đầy toàn bộ rãnh sâu đó, sau đó rắc máu tươi ra.

Những con trùng đó gặp phải máu của Diệp Kiêu thì thi nhau lùi lại, thỉnh thoảng có giọt máu dính vào người chúng, nhanh chóng làm tan chảy Hóa Cốt Trùng thành một vũng máu!

Thấy cảnh này mọi người kinh ngạc không thôi.

"Máu của Tiểu Diệp có độc!" "Khủng khiếp quá, đây là thật sao?

Tôi không nhìn nhầm chứ?" "Máu của Tiểu Diệp lại có thể đánh lui những con trùng này, đây là một bảo vật, nhất định phải bảo vệ Tiểu Diệp thật tốt!" Lúc này nghe mọi người nói như vậy, Diệp Kiêu không khỏi dở khóc dở cười, mà rất nhanh, những con trùng ngửi

thấy mùi Kỳ Lân Cổ Huyết đều bị trấn áp lùi lại từng bước, rất nhanh liền biến mất trong cây đa lớn, những con Hóa Cốt Trùng tràn ra từ cổ mộ bên kia cũng đều thi nhau bỏ chạy, trong nháy mắt biến mất sạch bách.

Nếu không phải thi thể trùng trên mặt đất, họ còn tưởng tất cả đều là ảo giác.

Mọi người đều nhìn ngây người, những người trong phòng trực tiếp cũng thi nhau phấn khích.

"Trời ơi, không ngờ Diệp Đảo còn là một bảo vật!" "Toàn thân Diệp Đảo đều là bảo vật, mấy người phải trông chừng Diệp Đảo thật kỹ, tuyệt đối không thể để anh ta xảy ra chuyện!" "Diệp Đảo chính là chí bảo trong truyền thuyết, bây giờ cả nước đều biết Diệp Đảo là một nhân vật bảo vật rồi, có được Diệp Đảo là có được thiên hạ!" "Tuyệt đối không được nói linh tinh, có một số chuyện không thể nói lung tung, nếu bị kẻ xấu biết được, Diệp Đảo sẽ thảm!" "Diệp Đảo nhìn vậy thật sự khiến người ta đau lòng!" Ngoài màn hình, người đàn ông nhìn khuôn mặt Diệp Kiêu, lập tức cười, "Đúng là một bảo bối, thật không nỡ để cậu chết!" Lúc này trùng tử đều đã rút lui.

Diệp Kiêu lấy thuốc sát trùng ra băng bó cho mình, sau đó toàn bộ đội khảo cổ đều vây lại.

Giáo sư Chu dẫn đầu hỏi: "Tiểu Diệp, chuyện này là sao?

Máu của cháu lại có thể đánh lui trùng tử?" Diệp Kiêu hít sâu một hơi, "Là Tam thúc, từ nhỏ đã cho cháu uống thuốc đặc chế, máu của cháu có thể đánh lui trùng tử, nhưng cũng phải xem là loại trùng gì, có loại không được, có loại thì được." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, ánh mắt mọi người nhìn anh đều thay đổi.

"Vậy sau này chẳng phải máu của anh cũng có thể giải độc sao?" "Vậy tôi không sợ nữa." Diệp Kiêu dừng lại vài giây, không khỏi dở

khóc dở cười.

Anh ta có thể trấn áp Cổ trùng, nhưng không có nghĩa là máu của anh ta có thể cứu người, vạn nhất có chuyện gì không khéo còn có thể giết người.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Cái này cháu chưa thử bao giờ, nhưng những con trùng bình thường nhìn thấy cháu đều sợ." "Thảo nào Tiểu Diệp anh dám một mình xông vào ổ trùng!" "Tiểu Diệp, chúng tôi đã quyết định, chặng đường phía sau, nhất định sẽ đi theo anh không rời một bước." Diệp Kiêu nhìn lên trên, thi thể Miêu Phong vẫn còn ở trong đó, nếu có lửa, anh ta hận không thể một mồi lửa thiêu rụi, nhưng bây giờ e rằng không được.

Mọi người cũng đều nhìn lên trên, Mục Lực quỳ xuống vái một cái về phía quan tài, sau đó đứng dậy.

"Huynh đệ, chúng ta đến cùng nhau, nhưng lại không thể mang anh đi cùng, anh yên tâm, đợi đến khi tôi có cơ hội nhất định sẽ đưa anh ra khỏi vực sâu này!" Diệp Kiêu gật đầu, "Yên tâm đi, đến lúc đó đợi quân đội xuống, chúng ta nhất định sẽ để Miêu Phong được an táng tử tế." Giáo sư Chu hối hận không thôi, "Anh ta đến đây cũng là lỗi của tôi, nếu biết trước thì đã không để anh ta đến, hại anh ta vô ích mất mạng." Miêu Phong còn trẻ như vậy, lần khảo cổ này đội tử thương vô số, nhưng những lão già như họ lại không hề hấn gì, điều này khiến Giáo sư Chu càng cảm thấy có lỗi với họ.

Mọi người thi nhau lên an ủi, những người trong phòng trực tiếp cũng bắt đầu bình luận.

"Giáo sư Chu không cần như vậy, mấy ông là trụ cột!" "Nếu không có mấy ông thì chúng tôi làm sao biết được trong cổ mộ còn nhiều kiến thức như vậy!" "Giáo sư Chu không cần như vậy." "Từng người nói đạo mạo ngạn nhiên, nếu đổi thành người nhà của mấy

người chết ở đây, mấy người có thể không hận sao?" "Đám lão già này, không một ai chết.

Nhưng người trẻ không biết chết bao nhiêu, bỏ ra cái giá lớn như vậy để bảo vệ mấy người này có ý nghĩa gì sao?" Trong phòng trực tiếp cũng bắt đầu cãi nhau, anh quay phim lắc đầu, lời tuy là vậy, nhưng cũng không thể không nói, chuyện này thật sự quá quỷ dị.

Đã xuống đến đây rồi, hy sinh là điều khó tránh.

Thôi, tiếp tục tiến lên thôi!

Mọi người nhìn cây đa lớn trước mặt lắc đầu, tiếc là trên người họ không có quá nhiều công cụ, nếu không thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Những con Hóa Cốt Trùng này không biết đã ở trong cổ mộ bao lâu rồi, thật sự khủng khiếp.

Lý Nguyên Hạo cũng thật là một người độc ác, trong cổ mộ lại đặt nhiều trùng như vậy.

Giáo sư Chu thở dài thật sâu tiếp tục tiến lên, nhưng mọi người đi trong khu rừng đầy thực vật đen tối xung quanh này, cảm thấy rợn tóc gáy.

Những cái cây này cứ thế lan tràn đến tận sườn núi, trông như thể toàn bộ ngọn núi đều được dùng làm mộ thất, nếu thật sự là như vậy, thì con đường phía trước còn không biết sẽ khó khăn đến mức nào.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đến được đây rồi, cái cảm giác âm lạnh đó lại càng thấm sâu vào xương tủy.

Nỗi sợ hãi do Hóa Cốt Trùng mang lại vẫn tiếp diễn, dù sao Diệp Kiêu đã dọa lui chúng, nhưng những người khác không có bản lĩnh như Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu quay đầu nhìn quan tài trên tán cây, ánh mắt sắc bén.

Đây là âm thanh máy móc quen thuộc của Hệ thống cuối cùng cũng vang lên. [Đinh ~ Phát hiện chủ ký sinh hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn, thưởng: Hỏa chủng tự nhiên một viên.] Hỏa chủng!

Tốt quá rồi!

Diệp Kiêu đột nhiên rất muốn lấy nó ra đốt cháy cây này, nhưng nếu tùy tiện lấy ra sẽ gây ra sự bất mãn, tại sao trước đó nguy hiểm như vậy lại không lấy ra chứ?

Chương 407

Anh nhìn Hỏa chủng được lưu trữ trong giao diện Hệ thống, phải tìm cách để họ nhặt được mới đúng. [Đinh ~ Phát hiện chủ ký sinh tham gia lần thám mộ này, hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, có thể nhận được phần thưởng.] Âm thanh của Hệ thống lại vang lên, lần này Diệp Kiêu cuối cùng cũng hiểu ra, xem ra ổ của Lý Nguyên Hạo không còn xa nữa!

Chiến thắng đã ở trong tầm nhìn, Diệp Kiêu hít sâu một hơi, lập tức đi ở phía trước dẫn đường.

Mục Lực im lặng không nói, siết chặt con dao găm trong tay, anh ta thề, nếu lại gặp phải nguy hiểm gì, anh ta nhất định sẽ băm vằm những con trùng đó ra thành vạn mảnh!

Nếu không phải mộ chính của Lý Nguyên Hạo có ý nghĩa khảo cổ, anh ta hận không thể lôi cái xác kia ra chặt!

Ngay lúc này, mọi người tiếp tục tiến về phía trước, dây leo xung quanh dần dần giảm bớt, phía trước không có đường, chỉ có một cây cổ thụ lớn, phía sau cây là một vách đá, đây chắc chắn đã là tận cùng rồi nhỉ?

Mọi người đều lo lắng bất an.

Khi thấy cảnh tượng trước mắt, lòng họ không khỏi chùng xuống.

Bức tường đá này còn có dây leo, mọi thứ đều toát ra vẻ quỷ dị.

Vốn dĩ trong mộ có thực vật đã đủ quỷ dị rồi, bây giờ xem ra cuối cùng cũng đến được tận cùng.

Mọi người quay đầu nhìn Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp, cậu thấy sao?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Nơi này xét về thế phong thủy thì đã tiến

vào đất tụ âm tàng huyệt, nhưng vẫn chưa tới huyệt nhãn.

Tuy nhiên, cũng sắp rồi.

Cứ vào xem đã, mọi người cẩn thận một chút.” Bạt những dây leo ra kiểm tra kỹ một lượt, phía trên không có côn trùng đáng sợ nào, mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Diệp Kiêu luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Có thể nói khu vực này về cơ bản là một mộ thất hoàn chỉnh, tuy môi trường khác biệt so với các mộ thất trước đó, nhưng không thể phủ nhận thiết kế quả thực là kỳ công của quỷ thần.

Cũng không thể không khâm phục Lý Nguyên Hạo, lại có thể nghĩ ra cách xây mộ thất ở đây.

Mọi người đều có chút bất an, sau khi trải qua nhiều chuyện phía trước, giờ mỗi bước đi đều cẩn thận từng li từng tí.

Dây leo dày đặc phía trước, rủ xuống từ trên cao, giống như một con độc xà treo trên vách đá.

Nhìn những hoa văn nổi bật trên vách đá, mọi người đều kinh ngạc.

Lúc này, Mộc Lực như thể đã phát hiện ra điều gì đó: “Anh Diệp, anh nhìn xem chỗ này!

Hình vẽ trên đó có phải là Cổ trùng không?

Còn có một Đại tế ti nữa.” Mọi người đều vây quanh vách đá, trên đó lại có mấy bức bích họa, tất cả đều vây lại xem thật kỹ.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày nhìn qua, bích họa tổng cộng có bốn bức.

Bức thứ nhất là vạn trùng tụ tập cùng nhau chém giết, xem ra là để tìm kiếm Cổ trùng mạnh nhất.

Bước đầu tiên chính là thả vô số độc trùng vào cùng một chỗ để chúng tàn sát lẫn nhau.

Bức bích họa thứ hai, các độc trùng đều đã chết, chỉ còn lại con cuối cùng.

Con trùng này có hình dáng kỳ lạ, thân hình như tằm, trông có vẻ đáng yêu, nhưng trên đỉnh đầu lại có một điểm đỏ, dường như là độc nhất.

Tất cả độc trùng xung quanh nó đều đã chết, chỉ còn lại một mình nó.

Bức họa thứ ba là một người đàn ông mặc trường bào thêu hoa văn phức tạp, dẫn theo con Cổ trùng này đứng ở phía trước, trước mặt quỳ bái là quân đội Tây Hạ.

Bức thứ tư, người đàn ông ngồi trên cao vị, còn Cổ trùng ở bên cạnh hắn, vạn dân quỳ lạy dưới chân.

Diệp Kiêu nhìn ra: "Đây hẳn là Đại tế ti, lợi dụng con Cổ trùng này giúp quân Tây Hạ thắng trận, sau đó thuận lợi ngồi lên vị trí Quốc sư." "Quốc sư?

Trước đó không phải nói Trương Nguyên là Quốc sư sao?" Có người đặt câu hỏi.

Diệp Kiêu kiên nhẫn giải thích: "Trương Nguyên là người Đại Tống, vì không được trọng dụng mới đến đây.

Tuy làm quân sư, nhiều chính sách do ông ta đề xuất, nhưng dù sao cũng là người của Đại Tống.

Lý Nguyên Hạo tuy tin tưởng ông ta, nhưng cuối cùng chỉ có Cổ trùng Nam Cương mới có thể đối kháng Thành Cát Tư Hãn.

Chính sách của Trương Nguyên chỉ có thể phụ trợ, chứ không

phải chìa khóa để giành chiến thắng.” Nghe thấy lời này, mọi người đều có chút kinh ngạc.

“Vậy Đại tế ti này cũng chôn trong mộ này sao?

Trước đó không phải có một Đại tế ti khác?

Còn có Kim Tuyến Cổ nữa!” Ký ức của họ đều không tồi.

Diệp Kiêu gật đầu: “Trong các trại người Miêu ở Nam Cương có rất nhiều Đại tế ti, mỗi người phụ trách một loại Cổ trùng khác nhau, mà bản lĩnh của mỗi Đại tế ti cũng không giống nhau.

Cho nên có vài Đại tế ti cũng không có gì lạ.

Vị này, chắc là người đắc lực nhất của Lý Nguyên Hạo, nếu không sẽ không được chôn gần đất tụ âm tàng huyệt đến thế.” Nghe Diệp Kiêu giới thiệu như vậy, mọi người chợt hiểu ra, liền thi nhau mở chế độ chụp ảnh.

Thế nhưng tại sao lại vẽ những bích họa này, dường như cố ý nói cho mọi người biết rằng đây là phòng bồi táng của Đại tế ti?

Lúc này, Diệp Kiêu nhìn quanh một vòng, nhìn những dây leo.

Nếu chủ mộ của Lý Nguyên Hạo ở bên trong này, và hòa làm một với ngọn núi, không biết bên trong rốt cuộc cao bao nhiêu.

Chẳng lẽ hắn muốn thăng thiên?

Mộ táng có hải táng cũng có thổ táng, thậm chí còn có táng trên vách núi.

Thế nhưng Lý Nguyên Hạo tàn độc như vậy, cũng không biết bên trong rốt cuộc còn có bao nhiêu phiền phức.

Lúc này xem xong bích họa thì phải bắt đầu tìm cơ quan.

Mọi người thi nhau sờ soạng trên vách đá.

Ngoài dây leo và bích họa ra, dường như không có gì.

Các hoa văn khắc trên tường cũng đều đã sờ qua hết, nhưng đều không phát hiện ra cơ quan, điều này khiến mọi người trăm mối không thể giải.

Lúc này, Diệp Kiêu dường như đã nhìn ra một chút khác thường.

Bức tường đá này thực sự quá đột ngột, nhưng lại hòa vào làm một với ngọn núi, thế nhưng bên trong chắc chắn có thứ gì đó.

Lúc này đã không còn đường lui, phía sau thỉnh thoảng truyền đến một mùi máu tanh nhàn nhạt.

Diệp Kiêu quay đầu nhìn cây đa phía sau, quan tài trên cây đa vẫn còn đó.

Chương 408

Anh đưa tay sờ soạng trên vách đá một hồi, cuối cùng phát hiện ra một khối đá nhô ra, rõ ràng viên gạch đá này khác với những viên khác, thô ráp hơn một chút.

Khối gạch đá này hẳn là nó rồi!

Anh đưa tay ấn vào, chỉ thấy mặt đất lập tức bắt đầu rung chuyển, mọi người đều giật mình!

"Đây là chuyện gì!" "Động đất sao?

Lại có đạo mộ tặc à!" "Nếu là động đất thì chúng ta chẳng phải sẽ bị chôn sống ở đây sao?" Mọi người đều có chút hoảng sợ, nắm chặt tay nhau, chỉ sợ một lát nữa sẽ bị chấn động rơi xuống!

Thế nhưng một lát sau, toàn bộ vách đá bắt đầu tách ra hai bên trái phải, lộ ra một cửa động tối đen.

Mọi người do dự một lát, nhưng vẫn cầm đèn pin đi vào.

Vừa bước vào đã cảm thấy một luồng khí mục nát xộc thẳng vào mặt.

Nơi đèn pin chiếu tới là những bậc thang, ẩn ẩn truyền đến mùi máu tanh.

Mọi người không khỏi giật mình.

Bước lên khoảng mười mấy bậc thang, đến một đại điện.

Chính giữa đại điện là một cái hố sâu khoảng một mét, bên trong đầy xương trắng, nhìn thấy mà ghê rợn!

"Đây là vạn nhân khanh, chắc là tế tự." "Xem ra Lý Nguyên Hạo cũng thích dùng nô lệ để tế tự như Thành Cát Tư Hãn." Diệp Kiêu lắc

đầu: “Không phải tế tự, mà là hiến tế cho Cổ trùng.

Nhìn trên tế đài kia kìa, chính là Mẫu trùng!” Giáo sư Chu có chút kinh ngạc: “Sao lại có Cổ trùng?” Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Xem ra nơi đây đã rất gần chủ mộ thất rồi.

Chúng ta đi lâu như vậy mà chưa phát hiện tế tự quy mô lớn.

Nếu đã đến rồi, tình huống này hẳn là rất phổ biến.

Bây giờ đã xác nhận, chúng ta chắc chắn đang ở trong phạm vi chủ mộ.” Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, Giáo sư Chu gật đầu: “Tiểu Diệp nói không sai.

Càng đến gần chủ mộ, càng phát hiện dấu vết tế tự.

Cộng thêm vị trí này đã gần kề, nên có vạn nhân khanh cũng không có gì lạ.” Mọi người đi xuống nhìn những bộ xương trắng này và dấu vết quần áo rách nát trên người, không khỏi có chút kinh ngạc.

Ngay cả Diệp Kiêu cũng phát hiện ra manh mối.

Những bộ quần áo này dường như không phải của tộc Tây Hạ.

Lý Nguyên Hạo sau khi lên ngôi đã khôi phục lại phong cách ăn mặc trước đây, đều lấy màu nhạt, trắng làm chủ.

Ngay cả nô lệ cũng không thể dùng những hoa văn sặc sỡ, phức tạp như vậy.

Giống như trang phục nguyên thủy của bộ lạc vậy.

Diệp Kiêu đi xuống, đưa Hắc Kim Cổ Đao ra, khều khều những mảnh quần áo bám trên xương trắng, nhìn qua nhìn lại, rồi nhướng mày.

Giáo sư Âu và những người khác thì đi xuống hố, lấy bàn chải bắt đầu quét bụi trên xương trắng.

Những mảnh quần áo đó, vừa gặp không khí liền hóa thành bột phấn, nhưng dưới sự ghi hình của camera vẫn có thể bảo tồn được.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí bọc tất cả những mảnh vụn đó lại, nhìn xong không khỏi than thở: "Hoa văn quần áo này hoàn toàn không giống Tây Hạ, rốt cuộc là người nào?" "Là nô lệ sao?

Nói không chừng là dân thường bị bắt trong lúc đánh trận." "Lý Nguyên Hạo khi tại vị, ngoài việc đấu với Tống và Thành Cát Tư Hãn, chủ yếu là quân Liêu, cơ bản không có kẻ địch nào khác.

Ba phần thiên hạ, hắn ta cũng là một bá chủ, bắt vài nô lệ cũng không đáng kể." "Tại sao nhất định phải làm rõ thân phận những người tuẫn táng này?

Vốn dĩ họ xuất hiện với tư cách người tuẫn táng, thân phận địa vị không đáng kể." "Cậu nói vậy là sai rồi.

Bất kể thân phận họ thế nào, chúng ta cũng phải làm rõ những người này rốt cuộc đến từ đâu.

Đây là ý nghĩa khảo cổ của chúng ta, nếu không thì đào sâu xuống đây để làm gì." "Vậy các cậu thử nói xem, rốt cuộc là người nào có thể được chôn theo trong mộ Lý Nguyên Hạo?" "Đây cũng là số phận của họ!" Lời này nói ra có chút khó nghe, nhưng không thể phủ nhận, người được chôn cùng Lý Nguyên Hạo không phải người bình thường.

Ngay cả là nô lệ, dựa vào tính cách của hắn ta, cũng tuyệt đối sẽ không để tộc nhân khác trong mộ của mình.

Điều duy nhất có thể giải thích được chắc chắn là những người có liên quan đến hắn ta.

Mọi người thi nhau suy đoán.

"Bây giờ người đều hỏa táng, ngày xưa mấy ai tự nguyện bị chôn?

Những người này chắc chắn đều bị ép buộc!" "Nói nhảm!" "Sao lại nói nhảm?" Trong phòng live stream xôn xao, còn Giáo sư Âu và nhóm của ông phát hiện ra manh mối.

"Những bộ xương này đều bị chôn sống, hơn nữa, nhìn đây còn có những vết cắt gọn gàng, cho thấy họ đã chịu vết thương rất lớn trước khi chết." "Đương nhiên tế tự sẽ có người không muốn, nhưng Lý Nguyên Hạo quả thật quá điên cuồng, lại còn đánh chết người ta!" Giáo sư Âu chỉ vào một bên đầu lâu: "Nhìn trên đầu lâu là có vết nứt, cơ bản là bị đập nát rồi ném vào." Nghe Giáo sư Âu nói vậy, mọi người đều cảm thấy có chút rợn người, nơi này dường như vang vọng tiếng kêu khóc của hàng vạn linh hồn, không ai có thể phớt lờ.

Thế nhưng cảnh tượng tàn nhẫn trước mắt vẫn khiến họ chấn động sâu sắc.

Thủ đoạn của Lý Nguyên Hạo quả thực độc ác, ngay cả người tế tự cũng không tha.

Bây giờ những người này bị đánh chết sống trong vạn nhân khanh, thật đáng thương!

Thân phận của họ thấp kém, căn bản không có cách nào chống cự, nên mới như vậy.

Diệp Kiêu thì đứng một bên nói nhàn nhạt: "Họ không phải nô lệ, mà là các Cổ sư được vạn dân kính trọng." "Cậu nói gì?!" Giáo sư Chu lập tức kinh ngạc không thôi: "Họ là Cổ sư, làm sao cậu biết?" "Mọi người nhìn đây," Diệp Kiêu chỉ vào hoa văn trên quần áo.

"Trước đó đã thấy hoa văn tương tự trên người Đại tế ti, mặc dù đó là côn trùng, nhưng hoa văn ở cổ áo lại giống hệt chỗ này.

Hơn nữa, hoa văn trên mảnh vải này là đặc trưng của Nam Cương." "Còn nhớ tôi đã nói gì trước đó không?" Nghe thấy lời này,

mọi người lập tức chợt hiểu ra.

“Tôi nhớ!

Trước đó trên đó đã xuất hiện loại hoa văn phức tạp này, chỉ có Nam Cương mới có!” “Xem ra đúng là như vậy!” “Còn chỗ này nữa.” Diệp Kiêu chỉ vào chất liệu vải trên quần áo: “Loại vải này không phải của Tây Hạ.

Ngay cả quân Tống, quân Liêu hay quân Thành Cát Tư Hãn khi Tây Hạ chinh chiến cũng không có loại vải này.

Chỉ có Cổ sư mới thích mặc loại trang phục này.

Nam Cương thiện về nuôi Cổ, hơn nữa quần áo rực rỡ, hoa văn thêu trên đó đại diện cho loại Cổ trùng mà họ thờ phụng.

Vì vậy khác với người thường, những hoa văn này đều đại diện cho Cổ trùng mà họ nuôi dưỡng.” “Ví dụ như con Hóa cốt trùng, còn những cái này nữa, mọi người xem.....” Diệp Kiêu thông qua những mảnh vụn đó phân tích ra, khiến mọi người lập tức kinh ngạc không thôi.

“Trời ơi, không phải thật chứ?

Nếu là vậy thì gã đó chẳng phải quá ghê tởm sao!” “Đúng vậy, đây chẳng phải là qua cầu rút ván sao?

Giúp hắn ta thắng trận, lại giúp hắn ta ổn định cục diện, kết quả cuối cùng hắn ta lại chôn sống người ta!” “Tiểu Diệp, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vị trí Mẫu trùng không phải rất cao sao?” Diệp Kiêu gật đầu: “Vị trí Mẫu trùng quả thực rất cao, nhưng Cổ sư thì không nhất định.

Chương 409

Huống hồ sau khi hắn ta chết tuyệt đối không muốn bí mật bị tiết lộ ra ngoài, vì vậy những Cổ sư này chính là mối họa lớn của hắn." "Thêm vào đó, đối chiến mười năm, tiêu hao cũng rất lớn.

Khi chết, hắn ta muốn mang theo những bí mật này vào quan tài.

Những người có thể giải quyết chính là các Cổ sư này, cho nên mới để họ tế tự." Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người chợt hiểu ra, các cư dân mạng trên màn hình cũng đều thi nhau khen ngợi.

"Ôi trời!

Vẫn là Diệp Đạo một lời nói tỉnh mộng người trong mộng.

Nếu đổi lại là tôi, có người biết bí mật lớn của tôi, còn biết tôi dùng Cổ trùng mới thắng trận, tôi chết cũng phải mang hết họ vào quan tài!" "Nói vậy thì ở đây toàn là Cổ sư rồi.

Có bao nhiêu Cổ sư vậy!" "Vạn nhân khanh, tất cả Cổ sư Nam Cương lúc đó chắc đều ở đây hết!" "Cổ sư Nam Cương tuyệt tích rồi!" Diệp Kiêu liếc nhìn biểu hiện của mọi người, lúc đó trầm giọng nói: "Có lẽ tất cả Cổ sư ở các trại khi đó đều đã chết sạch, vì vậy bây giờ các ông mới thấy Cổ sư nhà Miêu còn lại chẳng bao nhiêu." "Hơn nữa, hôm nay chúng ta ở đây có thể thấy một số Cổ trùng mà ở Miêu Cương cũng không thấy được, vì chúng đều đã thất truyền." "Bây giờ những Cổ sư có thể phóng Cổ, công lực của họ cũng tuyệt đối không thể trở lại thời kỳ này.

Vì vậy tôi suy đoán có lẽ mỗi Cổ sư đều không kịp phản ứng, đã bị Lý Nguyên Hạo nhốt hết ở đây.

Nếu không thì bên ngoài sẽ không có Hóa cốt trùng." Lời này khiến

Giáo sư Chu không hiểu: “Cái này liên quan gì đến Hóa cốt trùng?” “Những người trong vạn nhân khanh đó nếu muốn thoát ra cũng không phải không thể.

Thân là Cổ sư, ít nhất cũng có thể bảo vệ Cổ trùng của mình.

Thỉnh thoảng có vài người thoát ra ngoài, nếu gặp phải Hóa cốt trùng thì sẽ không còn chỗ sống, thi cốt vô tồn.

Cổ sư một khi chết sẽ không còn thuốc giải.

Vì vậy dù nói thế nào đi nữa, tất cả những người này đều chết, ngoài Cổ sư ra, còn có cả những người canh mộ cuối cùng cũng bị tế tự cùng với họ.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi, sau đó Giáo sư Âu và những người khác chứng thực lời Diệp Kiêu nói.

“Các ông nhìn đây, quần áo ở đây hoàn toàn khác với quần áo Cổ sư, còn có giáp trụ.

Xem ra đây chính là những người cuối cùng bảo vệ mộ huyệt!” Nhìn thấy cảnh này, mọi người nhìn Diệp Kiêu đều có chút kinh ngạc, không dám tin, còn các cư dân mạng trong phòng live stream cũng đều thi nhau bắt đầu bình luận.

“Diệp Đạo hiểu rõ vậy, chẳng lẽ nghìn năm trước anh đã có mặt ở hiện trường sao!” “Chắc chắn là anh làm rồi, Diệp Đạo, có phải anh không?” “Diệp Đạo dám nói một câu, nếu là anh thì tôi tắt máy ngay!” Nhìn thấy mọi người hỏi như vậy, Giáo sư Chu cũng ngạc nhiên nhìn anh.

Diệp Kiêu nhún vai: “Thật sự không liên quan đến tôi.

Chú Ba không nói với tôi chuyện này, tôi hoàn toàn tự suy luận ra.” Nghe thấy lời này mọi người cười cười tỏ ý căn bản không tin.

“Tiểu Diệp, đôi khi không cần lo lắng vậy đâu, cứ nói ra đi, tôi

đảm bảo cậu không sao.” Diệp Kiêu bất lực nhún vai: “Không tin thì thôi, tôi cũng chịu thôi!

Giáo sư Chu, tôi thật sự không biết.” Huống hồ anh đối với chuyện này đã thấy quen rồi.

Mỗi lần suy luận thành công, mọi người đều dùng ánh mắt ‘tôi hiểu, tôi đều hiểu’ nhìn anh, Diệp Kiêu cũng vô cùng cạn lời.

Nói thật, những thứ anh gặp phải ở thế giới này cũng là điều không thể tưởng tượng được.

Một mộ Thành Cát Tư Hãn đã đủ khó khăn, bây giờ lại xuất hiện một Lý Nguyên Hạo, còn hơn cả thế.

Các loại nguyên do khiến anh phải than thở không ngớt, nhưng bây giờ cũng không thể quan tâm nhiều.

Từ rìa vạn nhân khanh đi qua, mới có thể tiến vào mộ thất tiếp theo.

Mọi người đều nhìn nhau, bởi vì thông đạo này chỉ đủ cho một người nghiêng người qua.

Một khi không cẩn thận sẽ rơi xuống hố, không phải là họ sợ những bộ xương trắng này sẽ ‘trá thi’ (biến thành zombie), mà chỉ là cảm thấy va chạm vào chúng thì không hay.

Vì vậy trên đoạn đường này mọi người đều rất cẩn thận.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh bốn phía, trên vách đá xung quanh thì không có gì, chỉ là phía trên treo đầy dây leo, còn bên trong dây leo tối đen như mực cũng không rõ rốt cuộc là thứ gì, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút.

Diệp Kiêu đi ở phía trước, lấy ra Hắc Kim Cổ Đao.

Lúc này từ phía trên đột nhiên nhỏ xuống một giọt chất lỏng, rơi

trước mắt Diệp Kiêu, trực tiếp xuống mũi chân anh.

Lòng Diệp Kiêu trầm xuống, lập tức dừng bước.

Những người còn lại đều nhìn anh.

Giáo sư Chu đứng bên cạnh anh hỏi: "Tiểu Diệp, có chuyện gì vậy?" "Hình như có gì đó!" Diệp Kiêu chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên phía trên, lấy đèn pin chiếu lên thì không phát hiện ra gì, lúc này mới yên tâm tiếp tục đi về phía trước.

Đợi đến khi đi được nửa đường, một giọt chất lỏng lại rơi xuống, điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi có chút kỳ lạ.

Lần này không chỉ anh, ngay cả Giáo sư Chu, Giáo sư Âu và những người khác cũng đều nhận ra.

"Tôi hình như cảm thấy có nước nhỏ xuống, không phải trời mưa chứ?" "Sao có thể?

Phía trên là trống rỗng sao?

Sao lại có nước mưa?

Chẳng lẽ chỗ này thông lên mặt đất?" Từ đây nhìn lên có khoảng cách độ cao gần mười mấy mét, mọi người sau khi vào đây chỉ lo nhìn vạn nhân khanh, không hề phát hiện ra đỉnh mộ hóa ra lại cao như vậy!

Nhìn thấy cảnh này mọi người đều kinh ngạc không thôi, Diệp Kiêu cũng vậy.

Lúc này chỉ nghe thấy một tiếng "kẽo kẹt" rất nhỏ, Diệp Kiêu bỗng nhiên giật mình.

"Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?" Mọi người đều lắc đầu: "Không nghe thấy, sao vậy?" Diệp Kiêu có thị lực kinh người, và thính lực mạnh hơn người bình thường, cho nên bây giờ nghe họ nói

vậy, Diệp Kiêu không khỏi tăng nhanh bước chân, di chuyển cấp tốc: "Mọi người nhanh lên!" Chỉ có đến được phía bên kia mới có thể tìm thấy lối vào.

Anh luôn cảm thấy đại điện này khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị.

Thông thường mà nói nếu đến chủ mộ, sẽ không vừa vào đã là vạn nhân khanh.

Thế nhưng bây giờ nguyên một đại điện không hề có bất kỳ vật bồi táng nào, chỉ có những bộ xương chết này, khiến Diệp Kiêu cảm thấy rất không đúng.

Lúc này thấy Diệp Kiêu tăng tốc, Giáo sư Chu và những người khác cũng không dám lơ là, theo Diệp Kiêu cùng tiến về phía trước.

Mãi cho đến khi sắp đến vách đá, mọi người lại nghe thấy một tiếng "kẽo kẹt" nữa!

"Tôi nghe thấy một tiếng 'kẽo kẹt'!" Lần này tiếng động lớn hơn lần trước rất nhiều, bây giờ mọi người cuối cùng cũng nghe thấy, không khỏi nhìn nhau, tim đập nhanh hơn, đồng loạt nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cũng sững sờ.

Lúc này anh đã đến vách đá đối diện, nhanh chóng sờ soạng vách tường, còn phía trên lại có tiếng "kẽo kẹt" vang lên lần nữa, sau đó một vệt sáng lóe qua!

Diệp Kiêu đột nhiên phản ứng lại: "Lục bảo lân hỏa lưu ly ngõa!" "Đó là gì?" Diệp Kiêu không kịp giải thích quá nhiều, chỉ nói ngắn gọn: "Phía trên trải một lớp Lưu Ly Ngõa mỏng, chỉ cần tiếp xúc với không khí sẽ lập tức bốc cháy, vì Lưu Ly Ngõa đã được quét dầu hỏa.

Không thể tiếp xúc với không khí, một khi tiếp xúc sẽ bốc cháy.

Sắp sập rồi!

Nếu sập xuống, những dây leo này sẽ nhanh chóng cháy rụi, mọi người mau đi!" Nghe Diệp Kiêu giải thích ngắn gọn, mọi người kinh ngạc không thôi.

Lúc này lời vừa dứt, giây tiếp theo "roạt" một tiếng, từng đoàn lửa bay thẳng xuống!

Chương 410

Từ độ cao mười mấy mét rơi xuống, lập tức bùng lên lửa, có cái rơi xuống đáy hố, có cái rơi xuống dây leo phía dưới, nhanh chóng bốc cháy.

Lúc này Diệp Kiêu mới thấy những dây leo này cũng phủ đầy bột phấn, và những bột phấn này bén lửa là cháy ngay, nhất thời khiến mọi người kinh ngạc đến ngớ người.

Diệp Kiêu cũng nhân cơ hội lấy ra Hỏa chủng của mình, như vậy thì không khó để giải thích.

Anh nhanh chóng sờ soạng vách đá.

Đằng sau dây leo vừa vặn có một vòng tròn.

Diệp Kiêu đưa Phát Khâu Chỉ ra dùng sức kéo, sau khi kéo vòng tròn lên, một lối cầu thang hiện ra trước mắt.

Giáo sư Chu và những người khác vội vàng chui vào.

Diệp Kiêu đợi ở phía cuối, nhìn những quả cầu lửa không ngừng rơi xuống từ phía trên, anh hít một hơi thật sâu, lấy ra Hắc Kim Cổ Đao.

Ngay lúc một đoàn lửa sắp rơi trúng Giáo sư Âu, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Giáo sư Âu chỉ cảm thấy mắt mình lóe lên một cái, ngay lúc đó đoàn lửa trực tiếp lao thẳng về phía ông, chiếu sáng đỉnh đầu ông!

Giáo sư Âu có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực, chỉ nướng da thịt ông, chỉ cảm thấy da đầu đau nhói, tóc sắp cháy rồi!

Ông đột nhiên cúi đầu xuống, đoàn lửa lướt qua da đầu ông, làm

da đầu ông căng chặt.

Diệp Kiêu mạnh mẽ kéo Giáo sư Âu qua.

Giây tiếp theo, quả cầu lửa rơi xuống bên cạnh ông, lửa vẫn bén vào ống quần ông.

Giáo sư Âu nhanh chóng đập dập, mọi người ở bên cạnh giúp đỡ, lúc này mới thoát khỏi tử thần.

Lúc này Diệp Kiêu cũng không quan tâm nhiều, trực tiếp đẩy Giáo sư Âu vào trong.

Những người còn lại vội vàng chui vào cầu thang.

Ngay lúc đó, một đoàn lửa lớn lao thẳng về phía Diệp Kiêu, cư dân mạng trên màn hình nhìn thấy cảnh này không khỏi thất thanh hét lên.

"Diệp Đạo mau tránh đi!" "Diệp Đạo cẩn thận!" "Vào đi, nếu cứ thế này, chắc chắn người chết đầu tiên là anh!" Diệp Kiêu phản tay một đao, dùng hết toàn thân khí lực "xoẹt" một tiếng chém quả cầu lửa thành hai nửa, bay vút sang hai bên trái phải.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người kinh ngạc không thôi, chỉ thấy dưới ánh lửa, thân hình cao lớn của Diệp Kiêu đứng thẳng, tay cầm trường đao đứng trước cầu thang, từng nhát chém bay những quả cầu lửa sắp sửa tiếp cận.

Lúc này nhìn thấy cảnh này mọi người kinh ngạc đến ngớ người, còn Diệp Kiêu thì đứng nguyên tại chỗ, cho đến khi tất cả các quả cầu lửa đều rơi xuống hết, thiêu rụi toàn bộ xương trắng thành tro cốt, anh mới dừng tay.

Diệp Kiêu vội vàng lùi vào mộ thất, nhìn thấy cảnh này, mọi người đều không khỏi ngẩn ra, chỉ có Giáo sư Chu hỏi: "Tiểu Diệp, cậu không sao chứ?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chúng ta đi suốt đoạn đường này không hề chạm vào bất kỳ cơ quan nào, sao Lưu Ly Ngõa lại đột nhiên vỡ?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Chắc là chạm vào một cơ quan rất nhỏ.

Loại Lưu Ly Ngõa này không thể tiếp xúc với không khí, một khi gặp không khí sẽ biến thành như thế này, nên vừa rồi mới đột nhiên bốc cháy.

Mọi người nhất định phải cẩn thận, càng đến gần đây, càng không thể chủ quan một chút nào." Diệp Kiêu biết lúc này đã càng lúc càng gần mộ của Lý Nguyên Hạo.

Sau khi qua vách đá thì trực tiếp tiến vào một lối đi dài.

Mọi người trên đường đều cảnh giác, không ai dám lơ là.

Ngay cả hơi thở cũng trở nên yếu ớt, sợ làm kinh động Cổ trùng trong mộ thất.

Đã đến đây rồi, họ cũng không dám lên tiếng.

Lúc này Diệp Kiêu đưa tay ra, giơ Hỏa chủng trong tay lên.

Mọi người thấy vậy không khỏi giật mình: "Đây là gì?" "Đây là Hỏa chủng tôi tìm thấy bên trong.

Tiếp theo dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng không cần sợ hãi.

Không có đạn không sao cả, có Hỏa chủng là được." Nghe thấy lời này, mọi người thở phào nhẹ nhõm, có lửa thật sự quá tốt, tiếp theo không sợ nữa.

Diệp Kiêu tiện tay lấy đèn trường minh treo trên thông đạo, dùng dầu thi trên đó tẩm vào quần áo của mình.

Anh chỉ còn lại hai chiếc, bên trong là áo T-shirt, bên ngoài là áo sơ mi.

Anh cởi áo sơ mi ra, tẩm dầu rồi vứt bỏ đèn trường minh.

Mọi người thấy cảnh này đều bắt chước, dù sao cũng phải giữ lại Hỏa chủng.

Lỡ gặp phải Cổ trùng, những thứ này đều có thể giúp họ thoát chết.

Thấy mọi người làm vậy, ai nấy đều bật cười, cư dân mạng trong phòng live stream càng cười không ngớt.

"Xem ra mọi người đều là học sinh giỏi, bắt chước Diệp Đạo làm y chang, ít nhất sẽ không nguy hiểm tính mạng." "Nếu không làm vậy, đến lúc xảy ra chuyện thì phiền phức rồi.

Bây giờ họ không có súng, chỉ có thể dựa vào cái này." "Diệp Đạo YYDS!

Vẫn là Diệp Đạo lợi hại!" "Diệp Đạo tuyệt vời, cái gì cũng nghĩ ra được.

Xem ra Diệp Đạo không đi cuối cùng là đúng rồi." "Chỉ có tôi đến muộn sao?

Hỏa chủng rốt cuộc là làm thế nào mà có, tôi vừa rồi còn chưa nhìn rõ!" "Tôi cũng không nhìn rõ, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì." Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu nhìn về phía màn hình live stream, không khỏi bật cười, còn có thể để họ phát hiện ra sao?

Đồ tốt đương nhiên là giữ cho riêng mình.

Lúc này mọi người đến một căn phòng nhỏ, căn phòng này khá bình thường, một số vật bồi táng đa số là đồ của phụ nữ, nhiều nhất là son phấn.

Không thể không nói Lý Nguyên Hạo đối với những vật bồi táng này khá hào phóng.

Mọi người kiểm kê một lượt, đại bộ phận đều là quần áo của phụ nữ, còn có trang sức vàng bạc gì đó.

"Các ông nói Lý Nguyên Hạo tàn bạo như vậy, đối xử với phi tử của mình cũng không lưu tình, giết nhiều người như thế, sao khi chết lại ban cho nhiều đồ vậy?" "Cũng như một số người bây giờ, lúc sống ghét bạn đủ điều, nhưng khi bạn chết cũng phải giả vờ khóc vài câu, tổng không thể để người nhà bên ngoại thấy được lỗi của họ!" "Mẹ kiếp, ví dụ này của cậu chuẩn thật.

Sao tôi không nghĩ ra Lý Nguyên Hạo cũng là một tên khốn nạn!" "Đúng vậy, nếu không thì qua bao nhiêu năm như vậy cũng sẽ không có ai muốn đào mộ hắn!" "Mấy tên đạo mộ tặc không phải vậy sao?

Nhìn những thứ này, chẳng lẽ cậu không động lòng sao?" "Cút đi!

Chúng tôi là thanh niên tốt theo đúng đường lối, sao có thể có những suy nghĩ đó!" Cư dân mạng trong phòng live stream vô cùng vui vẻ.

Diệp Kiêu lắc đầu cũng không đáp lời, chỉ nhìn quanh một vòng thấy bốn phía không có gì đặc biệt, anh mới yên tâm.

Nếu còn tiếp tục gây rối thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Lúc này, mọi người đã đánh dấu tất cả các di vật, rồi mới vội vàng đi ra, trở lại thông đạo.

Chương 411

Thấy hai bên đều gần giống nhau, mọi người đi về phía Đông.

Và đất tụ âm tàng huyệt hẳn là ở chỗ này.

Diệp Kiêu vừa bước một bước, đột nhiên cảm thấy bốn phía có một tiếng động, anh không khỏi có chút kinh ngạc, tiếng động này rốt cuộc là sao?

Mọi người đều sững sờ, quay đầu nhìn Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, cậu sao vậy?

Lại có chuyện gì sao?" "Trực giác của Tiểu Diệp là mạnh nhất, chắc chắn có chuyện sắp xảy ra, mọi người cảnh giác đi!" Nghe Giáo sư Chu nói vậy, tất cả mọi người đều cảnh giác, ai nấy đều nắm chặt ống thép trong tay.

Những thứ này vẫn là do họ mang theo để chống chân, bây giờ còn lại một ít thì dùng làm vũ khí.

Còn Trương Như Long và những người khác thì nắm chặt vũ khí cơ giới trong tay, dù sao thì những thứ này cũng có thể dùng làm vũ khí.

Lúc này Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nghe tiếng động cấp tập đến, dường như rất có tiết tấu, nhưng cũng không rõ rốt cuộc là thứ gì, vì vậy anh lắc đầu: "Không có gì, chỉ là cảm thấy hơi không đúng.

Đi thôi, cứ đi tiếp đã." Nghe thấy lời này mọi người đều không dám lơ là, vội vàng đi về phía trước.

Lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, Giáo sư Chu vẫn cảm thấy không thể lơ là, vì vậy trực tiếp đi theo sau lưng Diệp Kiêu.

Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu vẫn luôn không rút vào vỏ, trực

tiếp cầm trên tay.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Diệp Kiêu không khỏi bật cười, thực sự là quá căng thẳng.

Cứ đi hai bước phía trước là một mộ thất, hơn nữa là một mộ bồi táng đơn giản.

Ngoài một số chum gốm ra thì không có gì.

Anh tưởng bên trong sẽ có Cổ trùng hoặc thứ gì khác, nhưng dường như không đáng sợ như trong tưởng tượng.

Ngay lúc Diệp Kiêu thở dài một hơi, còn Giáo sư Chu và những người khác đi kiểm kê di vật, đột nhiên lại nghe thấy tiếng động đó, không nhanh không chậm, dường như đang tiến thẳng về phía họ.

Diệp Kiêu trong lòng không khỏi siết chặt, nếu thật sự là phiền phức thì lớn rồi.

Tạm thời vẫn chưa biết đó là thứ gì, nhưng bây giờ cũng không thể không rút lui.

Diệp Kiêu vội vàng nhắc nhở họ: "Đừng ra ngoài vội, đóng cửa lại!" Cửa mộ thất là cửa đá, sau khi đóng lại, Diệp Kiêu liếc nhìn, trực tiếp đứng gác ở cửa.

Lúc này mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra, Diệp Kiêu đưa một ngón tay lên môi: "Suỵt, đừng lên tiếng, hình như có tiếng động đến rồi!" Nghe anh nói vậy, mọi người như gặp đại địch, vội vàng vây Giáo sư Chu và những người khác vào giữa, sau đó giơ vũ khí lên, sợ lát nữa sẽ xuất hiện Cổ trùng nào đó.

Diệp Kiêu có Hỏa chủng tuy nói không tệ, nhưng nhiều Cổ trùng như vậy ập đến, cũng không thể xem nhẹ.

Ngẩng đầu nhìn lên phía trên, xác nhận không có gì.

Tiếng động càng lúc càng gần, tất cả mọi người đều nghe thấy, như tiếng xích sắt kéo lê trên mặt đất phát ra, từng tiếng một lan tỏa trong lòng họ.

Cảm giác sợ hãi nhanh chóng lan tràn.

Trong mộ thất sao lại có người đi lại?

Đây là người sao?

Không đời nào!

Chẳng lẽ thật sự là 'trá thi' rồi?

Không thấy thi thể, lấy đâu ra 'trá thi'?

Mọi người đều không dám xem nhẹ, tiếng động đó đến trước cửa thì dừng lại.

Mọi người đều kinh hoàng thất thố, Diệp Kiêu đứng gác ở cửa, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Mọi người nghe tiếng kéo lê càng lúc càng gần, chỉ cảm thấy đâm vào tâm can, nghe mà da đầu tê dại, cả người nổi da gà, lập tức trong lòng đánh trống thình thịch.

"Thứ này rốt cuộc là gì?" "Nhìn bộ dạng này hình như đang kéo xích sắt vào, nếu là 'trá thi' thì làm sao?" "'Trá thi'?

Xác chết cũng có thể kéo xích sắt mà đi, nhưng xác chết này từ đâu ra?" "Tuyệt đối đừng lên tiếng nữa, nếu không dẫn dụ chúng đến thì không hay đâu!" Lời vừa dứt liền nghe thấy bên ngoài "rầm" một tiếng cực lớn, cửa đá bị tông đến mức bụi bay mù mịt.

Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu đã rút ra cầm trong tay, mọi người đều có chút kinh ngạc, thứ này lực khí thật lớn!

Lúc này nhìn cánh cửa đá, Trương Như Long và những người khác không nói hai lời liền tập hợp người lại dùng thân thể chắn chặt,

những người còn lại vội vàng tự phát đi tìm cơ quan.

Nhìn thấy cảnh này, các cư dân mạng trước màn hình đều lo lắng không thôi, còn tiếng động bên ngoài cũng không ngừng lớn lên, xem ra không chỉ có một mà là có rất nhiều tiếng gầm gừ.

Nghe tiếng động này, dường như vô số người đang không ngừng va đập, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Nếu cứ thế này, họ căn bản không thể ngăn cản.

Huống hồ những thứ này vốn dĩ cũng không có tư duy, chỉ biết ở đây có người sống, nên mới không màng tất cả lao đến đây.

Anh nhìn Trương Như Long: "Các anh theo tôi đi tìm cơ quan!" Thấy Giáo sư Chu và nhóm của ông căn bản không ổn, Diệp Kiêu chỉ có thể ra tay.

Trương Như Long liên tục gật đầu.

Diệp Kiêu nhường chỗ cho họ xong, liền lao ra ngoài.

Lao đến phía đối diện, anh sờ soạng trên một khối vách đá.

Mọi người đã tìm khắp nơi ở đây, nhưng vẫn không có cách nào.

Diệp Kiêu sờ soạng một hồi, phát hiện căn bản không có bất kỳ cơ quan nào, không khỏi sững sờ, đây chỉ là một khối vách đá thôi sao?

Không thể nào!

Anh không tin tà, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ, cũng không có bất kỳ phát hiện nào.

Đỉnh mộ ở đây thực sự quá cao, khoảng cách độ cao gần mười bảy mét, nếu trèo lên… Diệp Kiêu đang suy nghĩ, cửa lớn "ầm" một tiếng bị tông ra, Trương Như Long và những người khác bị quán tính cực lớn đẩy văng xa mấy mét, ngã mạnh xuống đất!

Và cảnh tượng trước mắt khiến mọi người đều ngớ người.

Người đầu tiên chịu trận chính là anh quay phim, anh ta tránh Trương Như Long, nhưng ống kính trực diện vào cửa lớn, nhìn thấy những thứ lao vào, anh quay phim run lẩy bẩy, thứ này rốt cuộc là cái gì?

Tất cả mọi người đều ngớ người, nhìn thấy những kẻ mặt mày xanh xám khô héo trước mắt, không, họ không thể gọi là người.

Những thứ này trên người đã khô héo, mặt mày xanh xám, hai bên má hóp vào, đồng tử đỏ ngầu, trên người mặc quần áo rách rưới, dường như là trang phục Tây Hạ.

"Họ, họ là người tuẫn táng sao?" "Hơi giống, quần áo màu sắc sặc sỡ còn có hoa văn, họ là Cổ sư Nam Cương!" "Sao những Cổ sư này lại biến thành bộ dạng này?" Chỉ thấy chân họ kéo lê xích sắt, cơ bắp trên người đã biến mất hết, máu đen khô cứng, còn mặt mày hóp vào, đang từng bước từng bước đi về phía Diệp Kiêu và nhóm của anh.

Trương Như Long và những người khác đã bị tông văng xa mấy mét, vội vàng bò dậy sau đó cầm ống thép đập thẳng vào người chúng.

ĐOÀNG!

Chương 412

Một ống thép đập ra nhưng không hề làm chúng bị thương, ngược lại còn chọc giận chúng.

Chỉ thấy những cái 'cán thi' (xác khô) đang đi lại gầm thét lớn tiếng với Trương Như Long.

Trương Như Long chỉ cảm thấy một luồng cuồng phong kèm theo mùi hôi thối ập đến, anh ta lập tức che mặt, bị hun đến mức suýt ngất đi.

Giây tiếp theo, anh ta bị 'cán thi' nắm chặt lấy dây lưng, nhấc bổng lên khỏi đầu, rồi ném mạnh ra ngoài!

Diệp Kiêu thấy vậy vội vàng lao tới, giữa không trung anh đỡ lấy Trương Như Long, hai người cùng ngã mạnh xuống đất!

Cú ngã này khiến Trương Như Long nghiến răng nghiến lợi, mất nửa ngày mới hoàn hồn.

Đồng thời, những người khác trong mộ thất đã sợ vỡ mật, thi nhau lùi lại.

Những cái 'cán thi' đó có khoảng bảy tám con, mỗi con đều có sức mạnh vô cùng, dường như đánh kiểu gì cũng không thể dừng bước.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người trong phòng live stream đều có chút hoảng sợ.

"Trời ơi, ngàn vạn lần đừng dọa tôi, thứ này rốt cuộc là cái gì!" "Tay tôi sao không nghe lời, hình như màn hình bị tắt rồi!" "Tôi không chịu được thứ này, mau đi xa tôi một chút, anh quay phim làm ơn lùi lại một chút đừng đứng gần như vậy!" Anh quay phim tỏ vẻ vô cùng cạn lời, anh ta thật sự rất muốn lùi lại, nhưng tiếc là chân mềm nhũn,

không có sức lực.

Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây là Cổ trùng đột biến, mọi người cẩn thận, đừng để chúng chạm vào da!" May mắn thay, chỗ chúng vừa nắm lấy là dây lưng của Trương Như Long, nếu không thì lúc này Trương Như Long cũng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Nghe thấy lời này Trương Như Long sợ hãi không thôi, may mà vừa rồi không để chúng đắc ý, nếu không thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Trương Như Long lập tức lùi lại, cú ngã này khiến cả người anh ta đau nhức, nhưng lúc này đã không thể quan tâm nhiều.

Nhiều 'cán thi' như vậy, không có đạn thì chỉ có thể liều chết một trận!

Mọi người cầm ống thép đồng loạt tiến tới, đối mặt với tình cảnh này trong lòng vẫn có chút run sợ.

Nếu nói 'trá thi' của Đại Tống hoặc những thời kỳ khác chỉ có một, nhưng bây giờ một lúc xuất hiện tám con, mỗi con đều có sức mạnh vô cùng, miệng tỏa ra mùi hôi thối kèm theo mùi tử thi, thậm chí còn có kịch độc, làm sao không khiến người ta sợ hãi? 'Cán thi' dường như bị chọc giận, lao thẳng về phía họ, nhìn thấy khiến mọi người kinh ngạc đến ngớ người, vô cùng hoảng sợ.

Nhìn thấy Giáo sư Chu và nhóm của ông đi lại bất tiện, rất nhanh bị 'cán thi' đuổi kịp.

Bốn con xác khô vây Giáo sư Chu và Giáo sư Âu lại.

Từng bước từng bước ép sát, hai vị giáo sư lưng tựa lưng sợ đến run rẩy, mắt nhìn thẳng phía trước, chỉ thấy những cái 'cán thi' đó mắt không có thần, nhưng lại có thể phân biệt chính xác phương hướng của hai người, trực tiếp đưa tay đi về phía họ.

Diệp Kiêu trực giác không đúng, khi những ‘cán thi’ này đi tới, đầu gối không cong, tất cả các khớp đều thẳng, khớp không thể cử động?

Nhìn bộ dạng chúng giống như đã qua xử lý thấu chi, trên người có độc, nhưng cũng không thể xác nhận rốt cuộc là do cái gì tạo thành.

Giáo sư Chu dốc hết dũng khí cầm lấy ống thép, nhắm thẳng vào đầu ‘cán thi’ mà đập một gậy! ‘Cán thi’ gầm thét một tiếng, chấn động khiến Giáo sư Chu hoảng sợ lùi lại, suýt chút nữa đứng không vững, còn các cư dân mạng trong phòng live stream cũng đều sợ hãi không thôi.

“Những thứ này là đánh không chết sao!” “Ống thép đập xuống không để lại một vết nào, còn ghê tởm hơn cả Cổ trùng kia!” “Sợ quá, mau chạy đi, căn mộ thất này hình như không có lối ra khác, lần này chắc toàn quân bị tiêu diệt mất!” “Đừng ai ‘khẩu pháo’ nữa, không phải có lửa sao, đốt đi!” Ngay lúc Giáo sư Chu sắp bị ‘cán thi’ tóm lấy, Diệp Kiêu trực tiếp cầm trường đao lao tới “xoẹt” một nhát chém xuống!

Hai tay của ‘cán thi’ bị chặt đứt ngang cổ tay, ‘cán thi’ sững sờ, lập tức ngớ người, nhìn nhìn tay của mình, rồi quay đầu lại đối mặt với Diệp Kiêu, miệng phát ra một tiếng gầm thét, xem ra vẫn vô cùng tức giận, điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi có chút kỳ lạ.

Nếu nó bị Cổ trùng khống chế, sao lại có tư duy của riêng mình?

Nếu không phải thì làm sao lại có sức mạnh vô cùng lớn như vậy?

Tranh thủ cơ hội này Diệp Kiêu trực tiếp kéo Giáo sư Chu qua, phản tay giật lấy Giáo sư Âu, trực tiếp kéo hai người ra khỏi phạm vi nguy hiểm.

Nhưng chính anh lại lao thẳng vào bốn con xác khô.

Sau đó Trương Như Long và những người khác cũng phản ứng lại, nhanh chóng lấy ra quần áo đã tẩm dầu thi từ trước, một tay vung mạnh trùm lên đầu 'cán thi', nhưng lại không có bật lửa, điều này khiến họ không khỏi ngớ người!

Diệp Kiêu vừa xoay người đã chém ngã một con 'cán thi'.

Sau đó ném ra Hỏa chủng, Hỏa chủng trong không trung liền phát ra lửa.

Trương Như Long trực tiếp nhảy lên, đón lấy sau đó nhanh chóng tiến lên châm lửa, "bùm" một tiếng, lửa bùng lên, 'cán thi' bị thiêu cháy kêu "tích ba tích ba", các khớp xương trên cơ thể vẫn không hề cong lại.

Điều này khiến mọi người có chút kinh ngạc, thứ này rốt cuộc là làm bằng cái gì mà lợi hại như vậy!

Thế nhưng bất ngờ thay, sau khi Hỏa chủng cháy, 'cán thi' rất nhanh bị thiêu hủy.

Những con còn lại rõ ràng vô cùng sợ lửa, trực tiếp tránh ra, lao về phía mọi người từ bốn phương tám hướng.

Mọi người vội vàng vây quanh Trương Như Long, anh ta có Hỏa chủng, lại lấy ra quần áo, chuẩn bị châm lửa.

Còn Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, cẩn thận nhìn thi thể nằm trên đất.

Bây giờ 'cán thi' đã biến thành một đống than cháy, những con còn lại vẫn vây quanh đó, sục sôi muốn thử.

Diệp Kiêu không nói hai lời, cầm Hắc Kim Cổ Đao liền lao ra ngoài, chỉ thấy đao quang kiếm ảnh loé lên giữa, mấy bóng đen chợt lóe, đầu lâu bị Diệp Kiêu trực tiếp chém rụng, những cái đầu lâu bị chém rụng rơi xuống đất lăn mấy vòng.

Nhìn thấy cảnh này, các cư dân mạng trong phòng live stream đều kinh ngạc đến ngớ người, sau đó mới thi nhau lên tiếng.

"Mẹ kiếp Diệp Đạo cũng quá lợi hại rồi!" "Mấy chiêu vừa rồi của Diệp Đạo đủ cho tôi học cả đời!" "Diệp Đạo mau dạy tôi vài chiêu!" "Công phu này của Diệp Đạo không truyền ra ngoài đâu, người ta là gia truyền, cậu làm con nuôi của Diệp Đạo là được rồi." "Nhảm nhí, Diệp Đạo cường tráng như vậy tự mình không thể sinh, cần con nuôi làm gì?

Chắc chắn phải có con ruột rồi!" "Tôi đến đây!

Tôi muốn sinh con cho Diệp Đạo!" "Cậu trông giống con khỉ, đừng làm hỏng Diệp Đạo!" Mọi người đang bàn luận xôn xao, Diệp Kiêu trực tiếp đi qua nhìn những đoạn chi tàn tí trên mặt đất, nhịn mùi hôi thối, trực tiếp khều một cái đầu lâu lên, nhìn xong, lại nhìn những cái khác, không nói một lời.

Mọi người lớn mật tiến lên đều nhìn qua một lượt, phát hiện những thứ này đều đã chết hẳn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Kiêu nhìn chằm chằm thi thể, không khỏi có chút kinh ngạc, nhóm khảo cổ viên thi nhau vây lại.

"Tiểu Diệp, những thứ này rốt cuộc là cái gì?" "Đúng vậy Tiểu Diệp, cái này cũng quá đột ngột rồi, vừa rồi đột nhiên nhảy ra dọa chúng tôi một phen.

Cái này mà không nói thì ai biết được, hơn nữa chúng đến từ đâu?" "Tôi nghe cậu nói đây là Cổ sư, các Cổ sư trong hố tuẫn táng lẽ ra đều đã chết hết rồi, họ nhảy ra từ đâu vậy?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không biết họ nhảy ra từ đâu, có lẽ là một mộ thất nào đó.

Chắc là ngửi thấy hơi người sống nên mới tỉnh lại.

Còn về việc họ đến đây bằng cách nào, tôi nghĩ là do Cổ trùng thao

khống.” Diệp Kiêu nói xong liền khều một cái đầu lâu lên, mọi người nhìn thấy không khỏi có chút ghê tởm, vội vàng lùi lại.

Diệp Kiêu nhíu mày, quay đầu nhìn họ giải thích: “Không sao rồi, đã chết sạch rồi.

Nhưng các ông nhìn xem, bên trong đầu lâu đều bị khoét rỗng, cho thấy họ đã chết từ rất lâu rồi.” Diệp Kiêu khều cái đầu lâu lên, tất cả mọi người đều vây lại, khi nhìn thấy cảnh này thì lập tức kinh ngạc đến ngây người.

“Cái đầu này bên trong rỗng tuếch, vậy làm sao mà hoạt động được?” “Chắc là Cổ trùng thao khống, vừa rồi tôi chú ý thấy đầu gối của họ không cong, tất cả các khớp đều thẳng.

Có lẽ là Cổ trùng, hơn nữa Nam Cương có một loại Cổ thuật, ngoài Cổ trùng ra, còn phối hợp dùng cương châm.

Loại châm này được tẩm độc, chỉ cần đâm vào cơ thể người sẽ làm tê liệt thần kinh, vì vậy mới biến thành bộ dạng này.

Chương 413

Tôi đoán mấy Cổ sư này có lẽ là Lý Nguyên Hạo sắp xếp chuyên dùng để canh mộ, và trước khi chết đã lợi dụng cương châm tiêm độc tố vào.

Họ bị đầu độc chết sống, sau đó lại bị Cổ trùng đưa vào cơ thể." "Vì vậy, chỉ cần ngửi thấy hơi người sống là sẽ đến." Nghe Diệp Kiêu giải thích, mọi người chợt hiểu ra, nhưng đồng thời cũng thấy rợn người không thôi.

"Không ngờ Lý Nguyên Hạo lại tàn độc đến thế!" "Để bảo vệ lăng mộ của mình, thủ đoạn gì cũng có thể dùng ra." "Thủ đoạn quá độc ác, nhưng tôi rất tò mò, trong mộ hắn rốt cuộc có gì mà khiến hắn ta không từ thủ đoạn như vậy?" "Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy hơi bất thường, chẳng lẽ có bí mật kinh thiên động địa nào đó?" Giáo sư Chu nói nhàn nhạt: "Ai mà ngờ được hàng trăm năm sau sẽ có ngành khảo cổ này.

Ngày xưa nhiều nhất chỉ có đạo mộ tặc.

Không ngờ, lại để chúng ta gặp phải." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người đều bật cười.

Giáo sư Chu cũng biết những gì mọi người nói đều đúng, nhưng theo ông, dưới đáy mộ này thực sự là trùng trùng nguy hiểm.

Bây giờ họ mới đi được bao lâu, đã gặp phải nhiều chuyện như vậy, và bây giờ sắp đến chủ mộ thất, cũng không biết còn có thể thuận lợi tiến vào hay không.

Lúc này Giáo sư Chu thở phào nhẹ nhõm hỏi: "Tiểu Diệp, theo ý cậu, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Diệp Kiêu nhíu chặt mày: "Theo thời gian và phương vị chúng ta đi xuống, lẽ ra không còn xa nữa,

nhưng tôi luôn có một dự cảm, đó là chủ mộ thất chắc chắn sẽ rất khác biệt, hơn nữa còn khác xa so với Thành Cát Tư Hãn." Nghe Diệp Kiêu nói vậy Giáo sư Chu cũng gật đầu: "Thật sự là khác biệt.

Mỗi vị hoàng đế đều có tín ngưỡng riêng của mình.

Ngoài những nghi lễ tế tự cơ bản ra, tôi chưa từng thấy lăng mộ nào có nhiều Cổ trùng như vậy, và những thứ này nữa.

Dù sao đi nữa, chúng ta đã đến đây rồi, phía sau nhất định phải cẩn thận hơn nhiều." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người cũng đều gật đầu, không dám lơ là.

Lúc này nhìn quanh một vòng, những 'cán thi' này thì không còn nữa, nhưng mộ thất này thực sự không có cơ quan gì, chỉ là một mộ thất bồi táng mà thôi.

Thông thường mà nói các mộ thất đều là tứ thông bát đạt, cái gọi là địa cung cũng là một đại điện lớn.

Các vị hoàng đế đời trước khi xây dựng lăng mộ đều chú trọng thế phong thủy, hơn nữa còn có cơ quan.

Nếu các mộ thất không thông nhau thì điều này có chút quá vô lý.

Lúc này Mộc Lực dường như đã phát hiện ra điều gì đó?

"Giáo sư Chu, mọi người có cảm thấy sau khi vào đây không gian trở nên rất lớn, trần rất cao không?" "Cái này không phải được xây trên núi sao?

Từ trên xuống dưới mười mấy mét, không phải phía trên chính là mặt đất sao?" "Không phải." Giáo sư Chu lập tức phủ định: "Nếu là mặt đất thì cũng không hợp lý, chúng ta vẫn luôn đi xuống mà!

Ngay cả là thuật phong thủy, càng gần mặt đất nhiệt độ càng cao, nhưng chúng ta bây giờ lại càng ngày càng lạnh, đoán chừng sẽ không

thông lên mặt đất.” “Nhưng có một số nơi vẫn có thể.

Nếu không thì tại sao bên song tử phong lại thấy xương trắng bị nước cuốn trôi xuống?” Mộc Lực tiếp lời: “Chắc là hố tuẫn táng.

Ngôi mộ này quả thực là từ trên xuống dưới, hơn nữa nơi cao nhất lại gần mặt đất nhất!” Nghe Mộc Lực nói vậy, mọi người cảm thấy quả thực có lý: “Mộc Lực giỏi đấy!

Theo Giáo sư Chu lâu như vậy cậu cũng biết khảo cổ rồi.” Mộc Lực cười hắc hắc gãi đầu: “Xem nhiều rồi thì đoán thôi, nhưng dù sao đi nữa, dù cổ mộ có hiểm nguy đến mấy thì nó cũng chôn người chết, chỉ cần chúng ta tìm được đến cuối cùng, thì có nghĩa là chúng ta đã thắng lợi.” Nghe anh ta nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Lúc này Diệp Kiêu cũng đã không quan tâm nhiều.

Những cái ‘cán thi’ này xuất hiện một cách vô cớ.

Rốt cuộc trong cổ mộ còn ẩn giấu những thứ gì, không ai biết được.

Thay vì ở đây phí lời, chi bằng tranh thủ thời gian tiếp tục tiến lên.

Mọi người cũng có cùng suy nghĩ.

Lúc này thấy Giáo sư Chu và nhóm của ông sắc mặt có chút không tốt, Diệp Kiêu nghĩ đến họ cho đến bây giờ vẫn chưa được nghỉ ngơi nhiều, vì vậy đề nghị: “Hay là mọi người nghỉ ngơi một lúc, bổ sung thể lực.

Đến lúc đó cũng sẽ dễ dàng tiến lên hơn, nếu không thì quá mệt rồi.” Nghe anh nói vậy, Giáo sư Chu liên tục gật đầu, ông thực sự không chống đỡ nổi nữa, tuổi đã cao, đi lại lâu như vậy trong cổ mộ âm lãnh, cũng thực sự không thể chịu đựng được.

Đề nghị của Diệp Kiêu được mọi người tán thành, vì vậy mọi

người ngồi xuống tại chỗ, Trương Như Long trả lại Hỏa chủng.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh bốn phía, thấy chiếc quan tài ở giữa mộ thất, nhướng mày.

Mấy vị giáo sư vây lại cùng nhau thì thầm.

"Không biết cái quan tài kia chôn ai?" "Đi xem đi." Dưới đất còn có những thi thể cháy đen và đầu lâu của 'cán thi', mọi người cũng không dám đến gần, chỉ đi vòng qua, nhưng không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về phía quan tài.

"Các ông nói trong quan tài này có gì không?" "Chắc không đâu, đây là mộ thất bồi táng, cũng sẽ không có gì đặc biệt.

Mở ra xem là biết." Mộc Lực cũng đi tới, giúp họ đẩy quan tài ra, chỉ thấy bên trong là một bộ thi thể, nhìn tình trạng da có chút khác thường, quá khô, giống như thịt khô vậy.

Nhìn thấy cảnh này mọi người đều có chút kinh ngạc, "Xác, xác ướp sao?" Bộ thi thể này hoàn toàn khác so với những cái khác, khô triệt để, giống như thịt khô muối vào mùa đông, không có chút nước nào.

"Chẳng lẽ lúc đó Lý Nguyên Hạo đã biết đến xác ướp rồi sao?" "Không thể.

Tây Hạ là một tiểu quốc yên bình, tuy nói là có tiền, nhưng Lý Nguyên Hạo từ trước đến nay là nhờ Nam Cương mà khởi nghiệp, sao có thể có bất kỳ sự giao thiệp nào với xác ướp?" Phát hiện này khiến mọi người đều nhìn nhau, Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút không đúng.

Diệp Kiêu đưa tay ra chọc chọc, mọi người đều giật mình!

"Tiểu Diệp, tuyệt đối đừng chạm vào, cẩn thận có độc!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Đối với tôi cái này hoàn toàn không sao cả, cứ yên tâm

đi.” Lúc này mọi người thấy vậy đều có chút kinh ngạc, nghĩ lại cũng đúng, thể chất Tiểu Diệp đặc biệt, thảo nào không sợ.

Còn những người xung quanh cũng đều không dám chạm vào, chỉ có thể lấy công cụ ra.

Giáo sư Âu liếc nhìn Diệp Kiêu, lặng lẽ đưa nhíp ra, kẹp một mảnh quần áo vụn, kết quả trực tiếp hóa thành tro đen.

Giáo sư Âu lập tức thở dài một hơi, xem ra vẫn không được, ông vốn dĩ tưởng có thể chạm vào, nhưng bây giờ vô cùng ngưỡng mộ Diệp Kiêu, chỉ có anh mới có thể.

“Xác ướp không phải chỉ có nước ngoài mới có, thực ra ở Đại Việt chúng ta đã có từ rất lâu rồi.” Diệp Kiêu nhìn xong đưa ra kết luận, cư dân mạng trong phòng live stream thấy vậy không khỏi ngẩn ra.

“Cái gì?

Đùa gì vậy, Đại Việt cũng có sao, sao tôi chưa từng thấy bao giờ?” “Đúng vậy Diệp Đạo, có nhầm không?” “Tôi chỉ biết cái ông già xác ướp nào đó, đó mới là xác ướp, chỗ này tuy cũng hơi giống, nhưng cách chế tác không giống nhau phải không?” “Đừng ai lải nhải nữa, nghe Diệp Đạo nói đi!” Lúc này Giáo sư Chu cũng gật đầu: “Nói không sai, hàng trăm năm qua chỉ có một và duy nhất một bộ, nhưng lại không ở đây.

Đây có lẽ là cái thứ hai chúng ta phát hiện.” Diệp Kiêu gật đầu: “Đúng, vào thời Liêu quốc, hoàng đế Gia Luật đã được chế tác thành xác ướp rồi.” Diệp Kiêu trầm giọng giải thích: “Cái đó không gọi là xác ướp, mà gọi là ‘ba’.

Tương truyền, Gia Luật Đức Quang nhiễm bệnh trên đường kháng Tống, một mạng ô hô.

Khi tin tức cái chết truyền về kinh đô Liêu quốc, thái hậu Gia Luật nói một câu: ‘Sống phải thấy người, chết phải thấy xác’.

Nhưng nếu thi thể vận chuyển đường dài về thì e rằng đã thối rữa rồi.

Không còn cách nào, cuối cùng chỉ có thể nghĩ ra cách làm hoàng đế thành ‘ba’.” “Khi đó các dân tộc du mục phương Bắc thích ăn thịt bò thịt cừu, để bảo quản tiện lợi thì bôi muối và ướp vị để biến thành thịt khô vĩnh viễn không hư thối, tương đương với thịt muối của chúng ta người Đại Tống.” “Vốn dĩ không thể so sánh hoàng đế với súc vật, nhưng khi đó đang là mùa hè, chỉ có thể làm vậy mới bảo quản được thi thể.

Nhưng do ướp muối, nước mất đi, thi thể cũng biến dạng hoàn toàn.” “Nhìn bộ thi thể này cũng vậy, ngũ quan đều hơi biến dạng.” Nghe Diệp Kiêu giải thích, mọi người kinh ngạc không thôi.

“Mở mang kiến thức rồi, hóa ra còn có thể biến thành như vậy!” “Đây chẳng phải là biến hoàng đế Gia Luật thành thịt khô rồi vận về sao?” “Gia Luật Đức Quang chắc không ngờ mình chết rồi lại biến thành thịt muối!” “Mẹ kiếp, vĩnh viễn không thể nhìn thẳng vào những cái giò hun khói kia nữa!” “Từ nay không ăn thịt muối nữa, khó nhìn quá!

Cứ nghĩ đến thịt muối lại nghĩ đến cái này, ghê tởm quá.” “Biểu thị đã từng nghe nói qua, nhưng vạn vạn không ngờ ở chỗ này lại đột nhiên nhìn thấy!

Cậu nói người này vì nguyên nhân gì lại bị biến thành bộ dạng này?” “Tôi đoán cũng là vì chết ở nơi khác, cho nên mới được kéo về đây.” Diệp Kiêu tiếp tục: “Nhìn trang phục của ông ta chắc cũng là một trọng thần của Tây Hạ, không chừng còn là hoàng thân quốc thích.” Nghe họ nói vậy, mọi người gật đầu, chính muốn xem kỹ, lúc

này bên ngoài lại truyền đến tiếng động, “RẦM” một tiếng!

Mọi người sợ đến mức trong lòng hoảng hốt, lập tức cầm ống thép chĩa ra bên ngoài.

Chương 414

Lúc này Diệp Kiêu quay trở lại, cầm Hắc Kim Cổ Đao lao ra ngoài, thấy bên ngoài không có gì, liền lắc đầu vẫy tay với họ: “Mau rời khỏi đây!

Ở đây cũng không có gì, nếu không rời đi nữa, không chừng chúng ta sẽ bị nhốt chết ở đây.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người có chút hoảng loạn trực tiếp đi theo Diệp Kiêu ra ngoài, đến thông đạo xong mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Kiêu sở dĩ để họ ra ngoài, cũng là sợ ở đây có biến cố, lỡ thật sự xảy ra chuyện gì mà bị nhốt bên trong, không có lối ra, chỉ có đường chết một con.

Thế nhưng lúc này toàn bộ thông đạo đã xảy ra biến hóa, căn bản không phải con đường họ đã đi trước đó.

Khi Diệp Kiêu phát hiện ra thì đã quá muộn rồi.

Anh sờ vào viên gạch đá bỗng nhiên quay người nhìn về phía sau, mọi người thấy anh không khỏi trong lòng siết chặt. "Tiểu Diệp, lại có chuyện gì thế?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không có gì, tôi cảm giác toàn bộ dũng đạo đều đang thay đổi, ngôi mộ này là đồ sống." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều bắt đầu thấy sợ hãi. "Tiểu Diệp, cậu đừng nói với chúng tôi là đã tự đưa mình vào miệng cọp đấy nhé!" Diệp Kiêu lắc đầu quầy quậy: "Tôi nói là đồ sống không phải vì mộ đạo có Cổ trùng gì đó, mà là vì có cơ quan đang vận hành, chúng ta có thể đã trở thành một bộ phận trong cơ quan đó rồi." Thấy mọi người vẫn chưa hiểu lắm, Diệp Kiêu tiếp tục giải thích: "Từ lúc chúng ta bước vào, có thể đã đạp trúng một cơ quan khổng lồ.

Vừa rồi tôi cứ nghĩ mãi, chúng ta đi từ dũng đạo vào mà không

phát hiện ra mộ thất nào khác, nhưng những cái xác khô kia lại từ đâu chui ra?

Vừa rồi nghe thấy âm thanh, rất có thể là tiếng cơ quan vận hành." Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người chợt hiểu ra, nhưng đồng thời cũng sợ hãi hơn. "Nếu nói như vậy, chẳng phải chúng ta sẽ không tìm được đường về, cũng không tìm thấy lối ra sao?" Diệp Kiêu gật đầu: "Có khả năng đó.

Nhưng tôi nghĩ nhất định có quy luật để lần theo, nếu không thì tuyệt đối sẽ không như thế này.

Lý Nguyên Hạo khi xây dựng ngôi mộ cổ này chắc chắn có bản vẽ, chúng ta hiện tại chẳng qua là không nhìn thấy kết quả quét hình ảnh thôi, nhưng nếu nhìn thấy được thì nhất định sẽ tìm ra quy luật trong đó.

Bây giờ mặc kệ đi, cứ men theo dũng đạo đi về phía trước đã!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng không biết làm sao cho phải, đành nghe theo lời hắn, đi cùng hắn.

Diệp Kiêu không coi tiếng động lạ ra gì, nhưng càng đi vào trong càng cảm thấy yên tĩnh đến đáng sợ.

Mọi thứ xung quanh quả nhiên đã thay đổi như lời Diệp Kiêu nói.

Lúc mới vào toàn là dây leo, giờ dây leo biến mất, đi một đoạn lại thấy dây leo xuất hiện, khiến người ta nghi ngờ có phải đang đi vòng tròn hay không. "Chúng ta không gặp phải 'quỷ đả tường' đấy chứ?

Sao tôi có cảm giác đang đi lòng vòng thế này?" "Phải đấy, tôi cũng có cảm giác đó, thật sự không ổn chút nào!" "Đúng vậy, khéo khi chết dí ở đây mất." Mọi người càng nói càng sợ.

Diệp Kiêu lắc đầu: "Không đâu, cái này tương đương với khối Rubik, mỗi nơi đều có dây leo, đợi sau khi khối Rubik bị xáo trộn, chỗ

có chỗ không, cho nên mới có hiện tượng này, mọi người đừng lo." Nghe Diệp Kiêu nói vậy mọi người mới yên tâm đôi chút.

Thật may là bọn họ bắt đầu đi men theo cùng một mặt phẳng, chỉ cần tìm đúng đường là sẽ tìm được chủ mộ.

Không ngờ Lý Nguyên Hạo này lại quỷ dị như vậy, cư nhiên thiết lập cơ quan ở đây, hại bọn họ lòng người hoang mang.

Khán giả trong phòng livestream cũng cảm thấy khó tin. "Cái ông Lý Nguyên Hạo này rốt cuộc não cấu tạo kiểu gì mà thông minh thế nhỉ?" "Không phải não Lý Nguyên Hạo, là não của thợ xây mộ và kiến trúc sư, mấy người nghĩ Lý Nguyên Hạo nghĩ ra được nhiều thế sao?

Chỉ có thể nói thợ thủ công mới là đại sư!" "Mấy ông bảo liệu có phải Mẫu Trùng cho ổng linh cảm không?" "Có phải trùng hay không tôi không rõ, nhưng phải công nhận mấy ông thợ này có nghề thật!" Mọi người đang bàn tán về chuyện thợ thuyền và người xây mộ, Diệp Kiêu lại đang nghĩ, nếu không tìm thấy lối ra, liệu có phải cứ đi vòng quanh mãi thế này không?

Nhưng bước tiếp theo hắn đã hiểu ra, không phải đi vòng tròn, mà là bọn họ đang men theo đường đi xuống, vì tầng vừa rồi đã đi hết.

Diệp Kiêu đã phát hiện ra quy luật, nhìn vách đá bên cạnh, khóe miệng không khỏi nhếch lên, đi thẳng xuống dưới.

Ở đây lại là một bậc thang.

Lần này Diệp Kiêu không thèm nhìn, đi thẳng xuống.

Điều này khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ, lúc đầu họ vào thì bậc thang đi lên, giờ lại đi xuống, cũng chẳng rõ rốt cuộc là hướng nào, nhưng đi theo Diệp Kiêu tuyệt đối không sai.

Mọi người nhất loạt đi theo, Diệp Kiêu cũng không nói nhiều, sợ nói nhiều họ lại sinh lòng hoảng sợ, chuốc thêm phiền não.

Lúc này giáo sư Chu dường như cũng phát hiện ra chút manh mối, lén kéo Diệp Kiêu hỏi: "Tiểu Diệp, có phải cậu phát hiện ra quy luật rồi không?" Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng là có quy luật để lần theo, chúng ta hiện tại vẫn luôn đi xuống, nhưng vạn biến bất ly kỳ tông, vẫn là ở trong ngôi đại mộ này." Nghe vậy giáo sư Chu cũng yên tâm, ông vốn cũng có cảm giác này nhưng không dám khẳng định, giờ nghe Diệp Kiêu nói vậy, ông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra vẫn còn cứu được.

Chỉ cần tìm ra quy luật là có thể ra ngoài.

Ông sợ nhất là không tìm thấy quy luật, bị kẹt trong mộ cổ, lại không có quân cứu viện, đến cuối cùng chỉ có thể chết rũ ở đây, ông không muốn làm xác khô đâu.

Giáo sư Chu hít sâu một hơi, thấy Diệp Kiêu phía trước khựng lại, ông không khỏi thót tim.

Mỗi lần Diệp Kiêu có hành động gì, ông luôn cảm thấy bất an và sợ hãi.

Hiện tại Diệp Kiêu dừng bước, ông theo bản năng cảm thấy có chuyện, sau đó thấy Diệp Kiêu xua tay, lấy đèn pin soi soi rồi mới đi ra.

Mọi người thấy thế cũng thót tim, sau đó thấy Diệp Kiêu tiếp tục tiến lên, vội vàng đi theo.

Đến gần mới phát hiện hóa ra lại là dây leo, hơn nữa xung quanh không có gì khác, chỉ có một cây cổ thụ khổng lồ chọc trời!

Mọi người nhìn khoảng đất trống này, không khỏi ngẩn người.

Cái cây này còn cao lớn hơn cây đa bọn họ nhìn thấy trước đó, thẳng đứng thông thiên. "Mẹ ơi cây gì thế này?

Cao thế này khéo thông lên mặt đất mất!" "Giáo sư Phương qua

xem thử đi, có nhận ra không?" "Chắc là không nhận ra đâu, toàn là loài mới." Giáo sư Phương cũng không nhìn ra được gì, vì trên cây treo đầy dây leo, thân chính đã bị dây leo quấn chặt, căn bản không nhìn ra được.

Ngay cả lá cây cũng bị dây leo quấn lấy, chi chít.

Độ chênh lệch độ cao chắc cũng phải hơn ba mươi mét, không nhìn thấy tán cây bên trên.

Nhìn thấy cảnh này ngay cả Diệp Kiêu cũng thấy kinh ngạc, cái cây này thực sự quá lớn, vừa cao vừa to, chắc phải ba bốn người mới ôm xuể.

Trong mộ cổ có thực vật thì thôi đi, Diệp Kiêu chưa bao giờ nghĩ thực vật có thể mọc tươi tốt đến thế.

Hơn nữa không giống cái quan tài trong mộ Thành Cát Tư Hãn, khảm vào trong cây thì cây đều khô héo.

Hiện tại cái cây này mọc lại rất tươi tốt, nhìn qua tràn trề sức sống, đây là đang tiếp tục sinh trưởng, nhưng không có ánh nắng, làm sao có thể hấp thụ dưỡng phân?

Hắn theo bản năng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đâm mạnh vào phần rễ cây!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều chấn động!

Nhưng lúc này không kịp ngăn cản, Diệp Kiêu đã rút đao ra rồi.

Không có máu tươi.

Hắn lại cầm lấy xẻng Lạc Dương, bắt đầu đào đất.

Giáo sư Chu vẻ mặt khó hiểu, chỉ thấy Diệp Kiêu nhanh chóng đào vài cái, nhìn thấy xương trắng trong đất, cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối. "Mọi người xem, cây này sống nhờ xác người nuôi

dưỡng." Nghe lời Diệp Kiêu, mọi người đều kinh hãi không thôi, nhao nhao vây lại xem.

Chương 415

Chỉ thấy dưới gốc cây, mắt thường có thể thấy được đều là xương trắng.

Nhóm Trương Như Long đón lấy xẻng Lạc Dương, liền nhanh chóng đào bới bên cạnh, không bao lâu sau bên gốc cây đã có thêm một đống đất, mà thứ đào lên được đều là xương trắng.

Còn có đất đai thấm đẫm màu máu khiến mọi người kinh hãi tột độ.

Mọi người nhìn nhau, đều không biết nên nói gì.

Trong phòng livestream, cư dân mạng đều đã sôi sục. "Vãi, đây chính là 'thải âm bổ dương' trong truyền thuyết à?

Cây này thành tinh rồi chắc!" "Đừng nói nữa, đốt đi!" "Nhìn rợn cả người, cây này có ăn thịt người không đấy?" "Đừng nói linh tinh, chúng ta là những người theo chủ nghĩa duy vật kiên định." "Rốt cuộc là ai làm!" "Cái này còn phải nói à?

Khẳng định là Lý Nguyên Hạo.

Là hoàng đế khai quốc, không ngờ lại thị sát như vậy, khát máu thành tính, thực sự quá tàn bạo!" "Hoàng đế nào mà chẳng giết người, tục ngữ nói rất hay, 'nhất tướng công thành vạn cốt khô', huống chi là hoàng đế khai quốc, hắn ngồi được lên vị trí này thì sẽ không quá lương thiện đâu." "Nhưng tại sao ở đây phải dùng máu thịt để nuôi dưỡng cây cối nhỉ?" "Cái này còn phải hỏi à?

Ông không thấy ở đây là mộ cổ, lại không thấy ánh mặt trời, lấy cái gì mới nuôi được cái cây cao lớn thế này?

Khẳng định là máu người.

Chẳng phải nói trồng rau cần có phân bón sao?

Loại cây này cũng coi trọng phân bón, máu người chính là phân bón cho mấy cái cây lớn này!" Cuộc thảo luận này lập tức khiến mọi người buồn nôn không thôi, ai nấy đều muốn nôn ọe.

Vừa nhìn thấy hình ảnh trên màn hình là thi nhau spam bình luận.

Lúc này đội khảo cổ nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi ngây ra như phỗng, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy, nhưng không thể không nói, hoàn toàn khác với những gì nhìn thấy trước đó.

Nếu nói trước đó đều là hố tế tự, vậy thì chuyên dùng người để nuôi dưỡng cái cây này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Nghĩ đến đây, giáo sư Phương bước lên một bước quan sát kỹ, cây này cũng chẳng khác gì cây bình thường, sờ vào vỏ cây cũng rất thô ráp.

Mấy người đi vòng quanh một vòng, cũng không phát hiện ra điểm gì khác biệt.

Nếu cứ phải nói có phát hiện gì, thì đại khái là cái cây này mọc thực sự quá cao lớn, hơn nữa vô cùng thô tráng, ngay cả lá cây cũng rất xum xuê, gần như không nhìn thấy ngọn.

Tán cây rộng lớn che kín cả đỉnh mộ, nhìn không thấy điểm cuối.

Điều này tạo cho mọi người một áp lực vô hình, phảng phất như những tán cây kia sắp đổ ập xuống chôn vùi tất cả bọn họ tại đây.

Nhìn đến đây, ai nấy đều có chút hoảng sợ bất an, nhao nhao lùi lại.

Đặc biệt là phần rễ cây, xương trắng đào ra càng lúc càng nhiều.

Giáo sư Chu và giáo sư Âu bắt đầu ghép xương, một lúc sau đã ghép được bảy tám bộ thi thể.

Có nam có nữ, thậm chí còn có cả trẻ con!

Nhìn đến đây, mọi người nhìn nhau ái ngại.

Diệp Kiêu cầm xẻng Lạc Dương xúc từng xẻng đất ra ngoài, bên dưới sâu không thấy đáy, toàn là xương cốt, còn có các loại mảnh vụn quần áo, vết máu thấm vào trong xương trắng, nhìn mà sởn cả gai ốc.

Cho dù đã qua bao nhiêu năm, vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc gây ngạt thở.

Sắc mặt nhóm giáo sư Chu cũng càng lúc càng khó coi.

Lúc này Diệp Kiêu thấy thế, không khỏi cắm xẻng Lạc Dương vào bùn đất bên cạnh, lúc này mới nói: "Hiện tại có thể khẳng định, những người này đều là người Tây Hạ, có lẽ là vì nghi thức nào đó mà tiến hành mai táng." "Đây là một loại tế tự." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người lại kinh hãi không thôi! "Cái này là tế tự?" Giáo sư Chu cũng vẻ mặt chấn động: "Dựa vào đâu mà nói vậy?" Diệp Kiêu chỉ vào xương trắng trên mặt đất: "Mảnh vụn quần áo trên người họ là màu trắng, cổ tròn tay hẹp màu trắng, chỉ có hoàng thất Tây Hạ mới có tư cách mặc.

Có nô lệ nào mặc trang phục màu trắng tuẫn táng không?

Hẳn là nghi thức nào đó, khiến bọn họ cam tâm tình nguyện chôn xác tại đây." "Căn cứ vào những gì chúng ta thấy trước đó, thông thường quý tộc Tây Hạ tử vong, đồ bồi táng đa phần là vàng bạc, nhưng ở đây bồi táng là người, cho nên tôi đoán nơi này hẳn là một mộ thất, quan tài ở ngay gần đây!" Lời này của Diệp Kiêu càng khiến bọn họ líu lưỡi.

Quan tài?!

Nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ những thực vật này ra, đâu còn chỗ nào có quan tài? "Đùa à?" "Ở đây có quan tài?

Ngoài cây thì là dây leo, quan tài giấu vào đâu?" "Quan tài gỗ của

Thành Cát Tư Hãn chẳng phải ở trong cây sao." "Cái đó không giống, quan tài người ta là đều ở trong thân cây bị khoét rỗng, cây này lại là nguyên khối cơ mà." "Tiểu Diệp có phải phán đoán sai rồi không?" Cư dân mạng trong phòng livestream cũng cảm thấy khó tin. "Diệp Đạo là người thế nào, sao có thể phán đoán sai được?" "Diệp Đạo nói vậy khẳng định là phát hiện ra manh mối, nếu không sẽ không vô duyên vô cớ nói ra loại lời này!" "Tôi tin Diệp Đạo!" "Tôi cũng thế, quan trọng là chỗ này không giống nơi có thể giấu được quan tài, thế mới khó!" Ngay cả người của đội khảo cổ cũng không tin.

Theo người Tây Hạ nói, tất cả quan tài của chủ mộ đều vô cùng to lớn, mọi người nhìn quanh một vòng, bốn phía này ngoại trừ cái cây này ra, không còn chỗ nào khác có thể đặt quan tài.

Nhưng cái cây này tuy ba bốn người ôm, nhưng chưa chắc đã chứa được quan tài, Diệp Kiêu lại kiên trì nhất định ở gần đây. "Mọi người đi xem thử có cơ quan gì không." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều bắt đầu tìm kiếm, bất kể thế nào, hiện tại cũng phải tìm thấy quan tài rồi tính tiếp.

Hơn nữa nơi này chưa chắc là mộ Lý Nguyên Hạo, nhưng giấu kín đáo như vậy, tuyệt đối là người có thân phận cao quý.

Diệp Kiêu lúc này cũng đang tìm kiếm.

Cây này thực sự kỳ quái, cành lá sum suê, bên dưới có máu thịt nuôi dưỡng, sống mãi đến tận bây giờ, không biết ngàn năm qua làm sao có thể duy trì, trừ phi dưới lòng đất này chôn vạn người, mới có thể đảm bảo cây này sống đến hiện tại.

Nghĩ đến đây Diệp Kiêu càng thêm xác tin, người trong mộ huyệt thân phận không đơn giản.

Nếu đúng là vậy, Lý Nguyên Hạo thật sự tội đáng muôn chết!

Dùng máu huyết của hàng vạn hoàng tộc Tây Hạ để nuôi dưỡng cái cây này, người kia thân phận tất định không thấp, nghĩ đến đây Diệp Kiêu rùng mình.

Sau đó mọi người đều xúm lại, vây quanh cây nhìn nửa ngày cũng không phát hiện ra manh mối, càng không phát hiện ra cơ quan nằm ở đâu, lập tức đều thất vọng. "Tiểu Diệp, chúng tôi đều không tìm thấy!" "Đúng đấy, Tiểu Diệp liệu có phải suy đoán sai rồi không?" Diệp Kiêu lắc đầu, nhất định ở ngay chỗ này.

Diệp Kiêu đi vòng quanh cây một vòng, mọi người đều không tin, sao có thể ở đây được, không thể nào!

Tuy rằng Thành Cát Tư Hãn có tiền lệ, cũng không thể đại biểu ở đây cũng có.

Dọc đường đi bọn họ trải qua nhiều chuyện như vậy, tuy nói Diệp Kiêu lần nào cũng phán đoán chính xác, nhưng không thể đảm bảo lần này cũng đúng.

Thấy Diệp Kiêu vẫn đang tìm kiếm, giáo sư Âu liên tục lắc đầu: "Tôi thấy chưa chắc, hay là cứ đi về phía trước, xem có cơ quan gì khác không, tìm được mộ thất tiếp theo là tốt nhất, tôi cảm thấy trên người càng lúc càng lạnh, khéo khi phía trước chính là chủ mộ Lý Nguyên Hạo." Nghe giáo sư Âu nói vậy, mọi người cũng cảm thấy quả thực như thế, bất kể thế nào cũng phải tìm thấy chủ mộ trước, còn về thân phận chủ nhân mấy mộ thất này, xác nhận hay không cũng không quan trọng.

Cư dân mạng trong phòng livestream lại không tán đồng. "Đều đã đến đây rồi, không làm rõ sao được?

Lại nói mọi người đều đi cùng nhau, Diệp Đạo giúp các người, các người cũng không thể qua cầu rút ván!" "Chính phải, chỉ còn thiếu một bước nữa mà bảo không làm, sớm biết thế thì làm cái gì?" "Giờ

đã đến đây rồi, nếu không tìm cho rõ, trong lòng các người có yên không?" Đang lúc nói chuyện, Diệp Kiêu nhìn thoáng qua dây leo trên đầu, đột nhiên phát hiện ra một tia không bình thường, hắn vươn tay ra túm lấy sợi dây leo đó, đột nhiên giật mạnh xuống dưới.

Chương 416

Chỉ nghe thấy tiếng "rắc rắc", mọi người giật mình, vội vàng nhìn về phía Diệp Kiêu.

Chỉ thấy trên cây đại thụ, trên thân cây đột nhiên xuất hiện một vết nứt, vỏ cây của cả thân cây bắt đầu trượt xuống, từ trên kéo xuống dưới, một cỗ quan tài đập vào mắt!

Hóa ra đây chính là cơ quan!

Nhìn thấy cảnh này, mọi người lập tức kinh hãi không thôi. "Xem ra Tiểu Diệp nói quả nhiên không sai, quan tài giấu trong thân cây!" "Cơ quan này cũng quá tinh diệu, ai mà đoán được!" Nhìn đến đây người trong phòng livestream càng thi nhau spam bình luận. "Tôi nói không sai chứ?

Diệp Đạo đáng tin cậy!" "Tin Diệp Đạo được trường sinh!" "Quả nhiên là Diệp Đạo, ra tay bất phàm!" "Mấy người đội khảo cổ luyện tập nhiều vào, ngay cả Diệp Đạo cũng không tin, còn muốn qua ải à?" Cũng không thể trách bọn họ, tục ngữ nói rất hay, một lần lạ hai lần quen, ai mà ngờ cơ quan đặt ở đây? "Diệp Đạo không nói thì tôi còn tưởng đây là quan tài do ổng thiết kế đấy!" "Đừng nói bậy, Diệp Đạo là thanh niên tốt, cho dù là tuyệt học gia truyền cũng không thể ở đây được." Lời này nói cũng đúng, mọi người đều đang tâng bốc Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu lại đang nhìn cỗ quan tài, đây là một cỗ ngọc quan (quan tài bằng ngọc).

Bên trong rốt cuộc là ai?

Hơn nữa dùng thụ táng (chôn trong cây) thì có chút khó tin rồi.

Thấy Diệp Kiêu hồi lâu không động đậy, nhóm giáo sư Âu tiến lên định mở quan tài, giáo sư Chu vội vàng ngăn lại: "Khoan đã, chỉ sợ có biến, mọi người vẫn nên cẩn thận là hơn." Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng vậy, cẩn thận là trên hết, ngọc quan này không phải chuyện đùa, trước đó chúng ta ở trong mộ cây của Thành Cát Tư Hãn đã nhìn thấy rồi, thông thường đều có thể dưỡng hồn (nuôi dưỡng linh hồn), xem ra hai người bọn họ có dị khúc đồng công, đều muốn trường sinh." Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc: "Nếu là như vậy, đây liệu có phải là Lý Nguyên Hạo không?" Diệp Kiêu lắc đầu quầy quậy: "Còn chưa đến lúc, mộ Lý Nguyên Hạo sẽ không thô sơ thế này đâu.

Dễ dàng bị người ta tìm thấy như vậy không phải phong cách của hắn." Nghe Diệp Kiêu phân tích, mọi người đều nhìn nhau, cái này mà dễ dàng?

Nếu đổi lại là bọn họ, nghĩ thế nào cũng không ra.

Mà Diệp Kiêu trong nháy mắt đã tìm được, cư nhiên còn nói dễ dàng, đúng là người so với người tức chết người, người của đội khảo cổ đều không dám nói thêm gì.

Diệp Kiêu nhìn thoáng qua, giơ tay đẩy đẩy nhưng không đẩy được.

Trương Như Long bọn họ vội vàng qua giúp, loại quan tài thụ táng này nếu muốn mở nắp ra thì không dễ dàng như vậy, quan tài và cây đã dung hợp làm một, khớp nối kín kẽ không một khe hở, làm thế nào cũng không mở được.

Trương Như Long thấy thế nhìn thoáng qua Diệp Kiêu: "Chi bằng ta đập vỡ đi, nếu không thì mở kiểu gì?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Có thể bỏ vào được, chứng tỏ nhất định có thể mở ra, trong này khẳng định có cơ quan." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều tò mò, nhao

nhao vây quanh ngọc quan bắt đầu nghiên cứu.

Trên quan tài điêu khắc Thiên Nhật Túy Lan đặc hữu của Nam Cương, khiến mọi người nhìn vào liền sững sờ.

Dọc đường đi, bọn họ đối với loài hoa này đã quá quen thuộc, loài hoa độc hữu của Nam Cương, người bên trong không phải cũng là Cổ sư Nam Cương đấy chứ?

Khéo khi còn là loại có lai lịch lớn.

Nhìn đến đây, ai nấy đều có chút tò mò, người trong ngọc quan rốt cuộc là ai?

Cư nhiên có thể được hậu táng như vậy?

Lý Nguyên Hạo cả đời đàn bà vô số, nhưng tàn bạo vô cùng, phụ nữ bên cạnh không có kết cục tốt đẹp, người trong ngọc quan liệu có phải là người hắn yêu nhất đời không?

Điều này khiến mọi người lập tức tò mò hẳn lên.

Lúc này họ vây quanh ngọc quan nhìn một vòng, nắp quan tài và quan tài kín như bưng, chẳng có lấy một kẽ hở.

Diệp Kiêu đi một vòng cũng không phát hiện bất kỳ chỗ nứt gãy nào, mọi người xung quanh bó tay hết cách, đang chuẩn bị dùng bạo lực cạy mạnh thì Diệp Kiêu sờ sờ ngọc quan, lập tức hiểu ra.

Giáo sư Chu phát giác hỏi: "Tiểu Diệp, cậu có chủ ý rồi à?" Diệp Kiêu gật đầu: "Bốn phía quan tài này đều khắc hoa văn, hình như là văn tự cổ đại.

Các vị giáo sư lại đây xem xem có đối chiếu được không, tôi cảm thấy chỗ này chắc là hoạt động được." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, nhóm giáo sư Chu vội vàng tiến lên cầm kính lúp quan sát kỹ.

Quả thực, xung quanh nắp quan tài đều khắc chữ, hơn nữa những

chữ này đều là văn tự Tây Hạ, khó hiểu tối nghĩa.

Giáo sư Âu tiến lên phiên dịch từng chữ một. "Nam Cương Vu Nữ, Khai Quan Tức Tử!" Câu này khiến tất cả mọi người đều sững sờ, còn cư dân mạng trong phòng livestream cũng nhao nhao vỡ tổ. "Toang rồi, đây là lời nguyền!" "Đều nói thuật vu cổ Nam Cương hoành hành, nếu thật sự là như vậy thì hậu quả khôn lường a!" "Cổ trùng thì thôi đi, còn có thể dùng lửa đốt, vu thuật thì phá kiểu gì?

Có chút giống lời nguyền, căn bản không phá được!" "Nói linh tinh gì đấy, người đều chết rồi, còn làm nên trò trống gì?" "Đừng có coi thường, món này quỷ dị lắm!" "Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ không mở quan tài à!

Rất muốn biết bên trong rốt cuộc là ai!" "Mấy cái lời nguyền này căn bản là dọa người thôi, chắc chắn sẽ không có việc gì đâu, mấy ông nhìn đám Pharaoh kia chẳng phải cũng thế sao!" "Thế giải thích sao về việc mấy chuyên gia đi vào mộ Pharaoh đều đi đời nhà ma?" "Đúng đấy, cái này là chết người đấy!" Cư dân mạng bàn tán xôn xao, khiến người của đội khảo cổ cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Theo lập trường của họ thì không muốn dễ dàng từ bỏ, đều đã đến nước này rồi, nhưng nếu mở quan tài mà phải chết người thì giáo sư Chu cũng vạn phần không muốn.

Giáo sư Âu ma sát bốn phía nắp quan tài, đột nhiên trầm giọng nói: "Chỗ này hoạt động được!" Nghe vậy Diệp Kiêu chen vào, đưa tay sờ sờ, quả nhiên, hai văn tự ở đây là hoạt động, chữ "Tức Tử" (chết ngay), xem ra người này rõ ràng là muốn bọn họ không mở không được.

Diệp Kiêu thấy thế vươn tay ra, lần mò những văn tự này, phát hiện phía sau văn tự hoạt động cư nhiên còn có một cái lỗ nhỏ, chính

là chỗ này!

Diệp Kiêu dùng sức hai tay, "Phát Khâu Chỉ" cắm sâu vào, sờ thấy một cái bánh răng, xoay một cái, chỉ nghe thấy tiếng "cạch" một tiếng!

Xong rồi!

Nắp quan tài đột nhiên nâng lên, mọi người kinh ngạc đến ngây người, nhao nhao lùi lại.

Diệp Kiêu cũng nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, kết quả sau khi nắp quan tài nâng lên, "ầm" một tiếng rơi xuống, một cỗ thi thể mặc hoa phục hiện ra trước mắt, khiến mọi người sững sờ.

Thi thể này là một người phụ nữ, trên người mặc trang phục Nam Cương sặc sỡ, đầu đội mũ vàng, sắc mặt tái nhợt, da dẻ có độ đàn hồi, chỉ là hơi thiếu nước, cái này cũng là bình thường, xem ra ngọc quan có thể dưỡng thi một chút cũng không giả.

Khi nhìn thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc ngây người.

Lúc này nhóm giáo sư Chu tiến lên quan sát kỹ, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây hẳn là Nam Cương Vu Nữ." "Nam Cương Vu Nữ, đây lại là cái gì!

Nam Cương không phải là Cổ sư và Đại tế tư sao?

Khi nào lại có Vu nữ?" Diệp Kiêu giải thích: "Nam Cương vu cổ chi thuật hoành hành, ngoại trừ Đại tế tư ra thì Vu nữ là lợi hại nhất.

Tôi nghĩ Lý Nguyên Hạo chính là lợi dụng cái này mới có thể tọa hưởng giang sơn.

Ngoài việc dùng Cổ trùng khống chế những con tin kia, Vu nữ cũng sẽ dùng vu thuật giúp đỡ, đây là thủ đoạn quan trọng để hắn chiến thắng!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc, không ngờ đi loanh quanh lâu như vậy cư nhiên còn phát sinh chuyện

này.

Vu nữ này cũng không dám coi thường, thi thể trước mắt đã khiến mọi người thán phục, không ngờ đi lâu như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy, thi thể trong cỗ quan tài này là thứ khiến bọn họ kinh diễm nhất.

Nhưng mọi người cũng đều có chút sợ hãi, theo bản năng liền muốn tránh xa.

Lúc này nhóm giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu: "Vậy, Vu nữ này đối với Lý Nguyên Hạo mà nói hẳn là vô cùng quan trọng!?

Chỗ này sẽ không còn có Cổ trùng chứ?" Diệp Kiêu nhíu chặt mày, ngay cả hắn cũng không dám khẳng định thi thể này rốt cuộc có Cổ trùng hay không, dù sao hiện tại nhìn dáng vẻ này hình như không có gì biến dị, ngoại trừ hơi thiếu nước ra, đây cũng là hiện tượng bình thường.

Trong ngọc quan cũng bày biện một số thảo dược đặc hữu của Nam Cương, thân phận Vu nữ đã được xác thực. "Chỉ là không biết Lý Nguyên Hạo rốt cuộc coi Vu nữ này là gì, nếu là phi tử của mình, vậy thì quy cách mộ táng này coi như cũng được." "Nếu chỉ là một Vu nữ, thì xem ra quy cách này có hơi quá cao rồi, táng trong cây quỷ bí như vậy, quan tài này không thể coi thường." Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, nhóm giáo sư Chu cũng cảm thấy có chút không dám tin.

Chương 417

Nhìn lại lịch sử Tây Hạ, tuy nói trong chính sử không hề nhắc tới những thứ này, nhưng kể từ khi bọn họ xuống đây, tất cả những gì nhìn thấy đều khó tin như vậy, lại thêm việc xuất hiện một Vu nữ thân phận thập phần cao quý một cách khó hiểu, càng khiến mấy người nhìn nhau ái ngại.

Trong lịch sử khảo cổ của họ, dấu vết về lịch sử Tây Hạ không quá nhiều, lần này đến núi Song Chỉ, tất cả những gì nhìn thấy đều đã đảo lộn tưởng tượng trước đây của họ.

Cho nên hiện tại nhìn thấy cảnh này, mọi người đều có chút không dám tin.

Giáo sư Âu lại cầm máy ảnh chụp, tìm kiếm tín hiệu điện thoại để tra cứu, nhưng thông tin tìm được ít lại càng ít, thậm chí ngay cả trong dã sử cũng chưa từng nhắc tới việc có hạng mục Vu nữ này, liệu có phải phán đoán sai rồi không? "Tiểu Diệp, cậu có thể xác định không?

Lý Nguyên Hạo cư nhiên cũng có quan hệ với Vu nữ!" "Theo tính cách của Lý Nguyên Hạo, giết sạch tất cả phi tử bên cạnh, không một người phụ nữ nào có kết cục tốt đẹp, ngoại trừ Đô La Thị chết sớm vì bệnh, những người phụ nữ khác sủng cực nhất thời, cuối cùng cũng chết trạng thái cực thảm, hiện tại mộ táng của Vu nữ này quy cách cao như vậy, liệu có phải có vấn đề gì không?" Nghe vậy Diệp Kiêu gật đầu: "Quả thực, nhưng Nam Cương vô luận là Cổ sư hay Vu nữ, kỳ thực ở chỗ Lý Nguyên Hạo địa vị đều cực cao, trừ những kẻ bị hắn lợi dụng, đại bộ phận Cổ sư đều nghe theo hiệu lệnh của hắn, tôi đang nghĩ bản thân Lý Nguyên Hạo có khả năng chính là một vị Cổ sư, hơn nữa địa vị ở Nam Cương không thấp." "Lý Nguyên Hạo sao

có thể!

Thân phận của hắn chú định không thể là Cổ sư a!" Diệp Kiêu phản bác: "Thân phận của hắn cũng chẳng phải rất cao quý.

Trước khi khai quốc, được Đại Đường ban họ Lý, phong Tây Bình Vương.

Trong quá trình chinh chiến hắn tự lập làm vua, vứt bỏ họ cũ, khôi phục tên họ ban đầu, về sau lại lợi dụng Cổ trùng đối kháng, thử nghĩ xem nhiều Đại tế tư và Cổ sư Nam Cương như vậy đều được hắn sử dụng.

Nếu bản thân Lý Nguyên Hạo chỉ dựa vào tiền nhiều quan cao để dụ dỗ, vậy thì những Đại tế tư này không thể nào toàn bộ nghe tin vào hắn, điều duy nhất có thể nói chính là thủ đoạn của bản thân hắn cũng cực kỳ lăng lệ, thậm chí ở trên bọn họ, mới có khả năng khiến nhiều Cổ sư tín phục như vậy." "Trước kia Lý Nguyên Hạo kiến công lập nghiệp, mười tuổi đã bộc lộ kiến thức và mưu lược chính trị không tầm thường, vì sao về sau lại trở nên tàn bạo thành tính, tôi đoán hắn là do Cổ trùng phản phệ gây ra, mà Vu nữ Nam Cương hắn là người yêu chân chính mà ngay cả trong dã sử cũng không nhắc tới." "Lý Nguyên Hạo với cô ta mới là một cặp trời sinh, nếu không Đại tế tư vì sao lại nghe lời hắn răm rắp?

Ở Nam Cương, thân phận Vu nữ không thấp hơn Đại tế tư." Lời này khiến mọi người trong phòng livestream líu lưỡi. "Trời ơi, nếu giải thích như vậy thì không thể không tin rồi, xem ra Lý Nguyên Hạo tuổi già trở nên thị sát thành tính khẳng định là như vậy." "Đó đều là vì Cổ trùng phản phệ?

Thật khó tưởng tượng loại người này sẽ biến thành cái dạng này!

Hóa ra là một Cổ sư à!

Hèn gì có thể nghĩ ra biện pháp như vậy." "Đây cũng là báo ứng của hắn, nhưng hậu kỳ hắn quả thực có chút không bình thường." "Tôi đã bảo người bình thường ai lại dùng Cổ trùng đánh trận?

Khẳng định có mờ ám." Lúc này Diệp Kiêu nhìn thi thể này, đều đã đến lúc này, thời gian bọn họ nói chuyện cũng ngót nghét mười mấy phút, gặp không khí rồi mà thi thể cư nhiên vẫn chưa hủ lạn, điều này khiến hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

Lại nhìn trong miệng nữ thi hình như có thứ gì đó, Diệp Kiêu nhẹ nhàng cạy miệng thi thể ra, nhìn thấy cảnh này mọi người đều trừng lớn mắt, không dám tin Diệp Kiêu cư nhiên chủ động dùng tay chạm vào thi thể!

Điều này khiến bọn họ sững sờ.

Mà lúc này nhóm giáo sư Chu càng thêm chấn kinh, chỉ thấy Diệp Kiêu cạy miệng thi thể, hơi ấn cằm dưới, nữ thi há miệng, răng bên trong cư nhiên vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng sau khi cạy miệng ra còn có một thứ, điều này khiến mọi người lập tức lùi lại một bước, đây là cái gì!

Diệp Kiêu trực tiếp móc thứ đó ra, là một viên thuốc tỏa ra mùi thơm, vừa lấy viên thuốc ra, thi thể bắt đầu hủ lạn với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong nháy mắt biến thành một bộ xương trắng!

Tốc độ này quả thực...

đuổi kịp cả nước hóa xương (hóa cốt thủy) rồi.

Khiến mọi người có chút không dám tin, cư dân mạng trong phòng livestream lại càng ngơ ngác. "Vừa rồi tôi không nhìn nhầm chứ?

Vài giây đồng hồ thi thể đã biến dạng rồi!" "Tôi nghi ngờ tôi đang xem thi thể giả." "Vừa rồi có phải là kỹ xảo đặc biệt không?" "Anh

quay phim lại gần chút nữa, để tôi nhìn cho rõ." "Anh quay phim tỏ vẻ đang run lẩy bẩy, nào dám lại gần nữa?" Tất cả mọi người đều không dám tin vào mắt mình, đâu ra chuyện như vậy, cư nhiên trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đã thành xương trắng, ngay cả người của đội khảo cổ cũng ngơ ngác.

Bọn họ dụi dụi mắt, tiếp tục nhìn, xác định thi thể đã hủ hóa thành xương trắng.

Trong tay Diệp Kiêu lúc này có thêm một viên thuốc, ngửi viên thuốc này, một mùi hương xộc vào mũi, tất cả mùi hôi thối đều bị mùi hương này che lấp.

Giáo sư Chu do dự hỏi: "Đây là?" Diệp Kiêu giải thích: "Đây hẳn chính là Định Thi Đan.

Bên trong bao bọc một loại Cổ trùng đặc thù, loại Cổ trùng này có thể đảm bảo thi thể không bị hủ lạn, nhưng cụ thể còn phải nghiên cứu." Nhóm giáo sư Chu vội vàng lấy túi ra, bọc viên thuốc này tầng tầng lớp lớp mang đi.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều không dám tin, thế giới này cư nhiên còn có thứ như vậy! "Xem ra Tây Hạ quốc giấu bảo bối đúng là không ít!" "Trong phim truyền hình không phải lừa người, thật sự có thứ này à!" Lúc này bên ngoài màn hình, một người đàn ông siết chặt nắm tay, đây là đồ tốt, đáng tiếc bị đội khảo cổ nhanh chân đến trước, nhưng cũng khá thú vị, không ngờ Diệp Kiêu thật sự có bản lĩnh, thời gian nhanh như vậy đã tìm được đến đây.

Nếu có khả năng, hắn cũng muốn đi xuống cùng, nhưng thân thể không cho phép a!

Người đàn ông trẻ tuổi ho khan hai tiếng, làn da trở nên trong suốt tái nhợt, ngồi trên ghế, trên tay đeo một chiếc nhẫn thạch to lớn, nhìn màn hình hắn lập tức toét miệng cười: "Rất nhanh chúng ta sẽ vén

màn bí mật, đừng vội, đến lúc đó có khối cách để các người giải mã!" Lúc này thi thể đã biến thành xương trắng, quần áo cũng trong nháy mắt hóa thành bột phấn, tất cả mọi người đều có chút không dám tin, tuy nói ngọc quan có thể phòng hủ, nhưng thực sự có tác dụng vẫn là viên thuốc này.

Một khi lấy viên thuốc ra, thi thể hoàn toàn mất đi hiệu dụng, mà lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh bốn phía rồi nói với mọi người: "Mộ thất này chắc không còn gì nữa, xem lại những chỗ khác có cơ quan không, tôi nghĩ cái tiếp theo hẳn là chủ mộ thất." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều thấy hứng thú, nhao nhao bắt đầu tra xét bốn phía, xem rốt cuộc có cơ quan hay không.

Cây cổ thụ này giấu thi thể giữa thân cây, nếu tìm bước tiếp theo thì cũng chỉ có dây leo.

Bọn họ học theo dáng vẻ của Diệp Kiêu thi nhau kéo giật dây leo xung quanh mong tìm được cơ quan.

Diệp Kiêu đặt ánh mắt lên thân cây, thuận theo cây nhảy vọt lên, leo về phía một nhánh cây bên cạnh, giáo sư Chu trừng lớn mắt cười: "Tiểu Diệp định làm gì thế?" Cư dân mạng trước màn hình cũng sốt ruột: "Diệp Đạo định bật hack đấy à!" "Ổng lên đó rồi, nhưng mấy giáo sư già này thì làm sao?" "Đến nước này rồi, không giả vờ được nữa chứ gì!" Người của đội khảo cổ nhìn Diệp Kiêu cũng không cấm ngây ra, Tiểu Diệp lên đó nhanh như vậy, để họ lại đây, e là không có cách nào theo kịp a!

Nếu lối vào thật sự ở trên đó, mấy cái thân già này của họ còn phải cắm đầu leo lên sao?

Mọi người đều có chút không dám tin vào mắt mình, trơ mắt nhìn Diệp Kiêu leo thẳng lên trên, động tác nhanh thoăn thoắt.

Bên dưới truyền đến tiếng gọi của nhóm giáo sư Chu: "Tiểu Diệp,

cẩn thận chút!" Diệp Kiêu gật đầu, tiếp tục leo lên.

Trên cây này nếu có cơ quan, theo tính cách Lý Nguyên Hạo có thể giấu Vu nữ nghiêm mật như vậy, cơ quan mộ thất của chính hắn khẳng định cũng sẽ ở đây.

Lý Nguyên Hạo coi trọng Vu nữ này như vậy, nghĩ đến là thập phần tín nhiệm cô ta, ít nhất theo hắn thấy hai người cách nhau cũng không xa, vậy thì cơ quan cũng phải ở cùng một chỗ.

Cơ quan dây leo đã dùng hết rồi, còn lại chỉ có cây cổ thụ này.

Leo khoảng nửa tiếng mới đến vị trí ngọn cây, nhìn thấy đỉnh mộ rắn chắc bên trên, Diệp Kiêu không khỏi sững sờ, vốn còn tưởng có thể thông thiên, ít nhất có thể thông đến mặt đất, nhưng không ngờ bên trên cư nhiên còn một tầng, đỉnh mộ rắn chắc ngoài dự đoán của hắn.

Diệp Kiêu vung Hắc Kim Cổ Đao, cũng chỉ có thể để lại ấn ký nông, lại là tam hợp thổ!

Hắn không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng nhìn quanh bốn phía, dường như đỉnh mộ không khả thi lắm.

Lúc này cầm đèn pin chiếu xuống dưới, Diệp Kiêu phát hiện manh mối, cái cây này còn cao hơn tưởng tượng của hắn, e là phải đến năm sáu mươi mét, cây cao thế này dựa vào máu thịt trong vạn nhân khanh kia mà mọc lớn thế này, quả thực có chút khó tin.

Diệp Kiêu nhìn từ trên xuống dưới, trong lòng lập tức dâng lên một loại kính sợ mạc danh, sau đó nhíu chặt mày.

Đột nhiên phát hiện ra một tia manh mối, rồi thuận theo thân cây leo xuống, rút Hắc Kim Cổ Đao ra xoẹt một cái chém toạc vỏ cây!

Mọi người nhìn thấy cảnh này lập tức kinh hãi không thôi.

Miếng vỏ cây này bị bóc ra để lộ thân thể bên trong, Diệp Kiêu cười cười, vươn tay ấn xuống, chỉ thấy dây leo một bên nhao nhao tản ra, thực vật bốn phía cũng chấn động, mặt đất rung chuyển một trận, tiếng ầm ầm truyền đến, sau đó trước mặt dây leo lộ ra một cái cửa động khổng lồ.

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì lập tức kinh ngạc đến ngây người, không ngờ cơ quan lại ở đây!

Diệp Kiêu trực tiếp tung người vài cái liền nhảy xuống, vững vàng đáp xuống đất.

Cảnh tượng này khiến mọi người líu lưỡi, giáo sư Chu vội vàng đi tới: "Tiểu Diệp, cậu phát hiện ra bằng cách nào thế?" Diệp Kiêu ngẩng đầu chỉ lên trên: "Vừa rồi lúc nhìn từ trên xuống, liền cảm thấy miếng vỏ cây này màu sắc đậm hơn hẳn, đây là một cây cổ thụ, lại hút máu người làm sự sống, cho nên tôi nghĩ vỏ cây này không nên kỳ quái như vậy, liền muốn rạch ra xem thử, quả nhiên trong đó có huyền cơ." Giáo sư Chu gật đầu, nhìn cửa động trước mặt, chỉ cảm thấy một cỗ hàn ý ập vào mặt, mọi người đều không khỏi có chút sợ hãi.

Diệp Kiêu nhìn cây cổ thụ, lại nhìn cửa động trầm giọng nói: "Đây mới là nơi tụ âm tàng huyệt chân chính, bên trong chính là chủ mộ Lý Nguyên Hạo, mọi người đi vào cẩn thận chút!" Bên ngoài đã trải qua nhiều chuyện như vậy, chủ mộ của hắn sẽ không dễ dàng bị người ta tìm thấy, bởi vậy bên trong cũng là cơ quan trùng trùng.

Mọi người nghe Diệp Kiêu nói vậy càng không dám lơ là, vội vàng cầm ống thép đi vào.

Chương 418

Vô số đèn pin cùng chiếu vào cửa động này, từ đây nhìn xuống là một bậc thang, sau khi đi xuống, mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người!

Chỉ thấy dưới bậc thang nối liền với một thông đạo dài đến trăm mét, đối diện là một vách núi đứt gãy, nối liền thông đạo hai bên, rộng chừng mười mấy mét, có thể dung nạp tám chiếc xe đi song song.

Cảnh tượng này cũng khiến Diệp Kiêu líu lưỡi, hắn thậm chí có chút nghi ngờ bọn họ đến hiện tại có phải đã qua khỏi phạm vi núi Song Chỉ rồi hay không.

Nhưng nghĩ lại, Tần Lĩnh này là dãy núi dài tám trăm dặm, cho dù không ở Song Chỉ sơn thì cũng nằm trong phạm vi Tần Lĩnh, cho nên cũng không có gì kỳ quái.

Chỉ là không ngờ sau khi đi vào lại nhìn thấy cảnh này, quả thực khiến người ta không dám tin.

Mà mọi người trước màn hình cũng đều kinh ngạc, cư dân mạng thi nhau spam bình luận. "Vãi, quả thực thán phục, cái này rốt cuộc là thế nào?!" "Chẳng lẽ mộ hắn ở trên dãy núi?" "Thế này là muốn lên trời a!" "Lý Nguyên Hạo tên này não bộ đúng là không giống người thường!" Đội khảo cổ hồi lâu mới hoàn hồn, nhìn Diệp Kiêu hỏi: "Trời ơi, cái này là muốn đặt quan tài lên trời à!" Qua thông đạo này chính là vách núi, trên vách núi là hơn một trăm bậc thang, thẳng tắp thông thiên, đỉnh cao nhất tối om nhìn không rõ, cũng không biết rốt cuộc là thứ gì, nhưng khẳng định không tầm thường.

Chẳng lẽ hắn muốn xây quan tài trên đỉnh núi?

Cái này có chút giống Thiên Cung.

Là Lý Nguyên Hạo, hắn có xây một cái Thiên Quan (quan tài trời) cũng chẳng có gì lạ, dù sao hắn cũng là hoàng đế, hắn muốn làm gì mà chẳng được.

Người của đội khảo cổ run rẩy bước lên thông đạo, trên đường đi mọi người không kìm được cảm thán. "Lý Nguyên Hạo quả thực trâu bò.

Nếu không thì làm sao có thể dùng thông đạo hơn một trăm mét này để nối liền vách núi hai bên, ở giữa không có bất kỳ cái trụ nào!" "Rốt cuộc làm thế nào mà được nhỉ?" "Tôi thấy chắc là tam hợp thổ, hoặc là thiết kế cầu vòm, nếu không căn bản không chống đỡ nổi." "Trí tuệ người xưa đúng là vô cùng a!

Đều đã đến đây rồi, những người thợ đó sao mà nghĩ ra được?" Điều này khiến bọn họ cảm thấy có chút khó tin, mỗi bước đi mọi người đều run rẩy, chỉ sợ thông đạo đột nhiên sập, rơi xuống thì chắc chắn là tiêu đời.

Trương Như Long cầm đèn pin chiếu xuống dưới, một mảnh tối đen, trong bóng tối dường như ẩn giấu một con mãnh thú, đang há to miệng, muốn nuốt chửng tất cả bọn họ.

Đèn pin cường quang chỉ chiếu được hơn mười mét, không xuyên thấu vào được nữa, khiến bọn họ nhìn mà không khỏi nơm nớp lo sợ. "Tiểu Diệp, cậu bảo dưới này liệu có cái gì không?" Trương Như Long quay đầu hỏi hắn, Diệp Kiêu nhíu chặt mày không nói gì, kỳ thực trong lòng hắn cũng không chắc, bên dưới rốt cuộc có gì hắn cũng không rõ lắm.

Nhưng không thể không nói Lý Nguyên Hạo đã có thể xây mộ ở đây, khẳng định đã chuẩn bị vạn toàn, nếu không thì tuyệt đối không thể làm nhiều thứ phía trước như vậy.

Hắn cũng đã tính toán rồi, người thật sự có thể đi đến đây khẳng

định là có bản lĩnh lớn, nếu ở đây tiến hành một đòn trí mạng nữa, vậy thì hoàn toàn không còn nỗi lo về sau.

Diệp Kiêu không dám lơ là, đi đầu mở đường, mỗi bước đi đều cảm thấy có một loại áp lực vô hình ập tới, điều này khiến hắn vô cùng khó chịu.

Hắc Kim Cổ Đao vung mạnh về phía trước, dường như chạm phải một chướng ngại trong suốt, lập tức loại áp lực này trong nháy mắt tan thành mây khói, điều này khiến Diệp Kiêu có chút kinh ngạc, loại áp lực vô hình này rốt cuộc là do ai giải phóng ra?

Thấy Diệp Kiêu như vậy, họ cũng có thể cảm giác được một đạo áp lực vô hình bao trùm lấy họ, càng đi về phía trước càng cảm thấy chân không nhấc lên nổi.

Đi thêm chút nữa, "bịch" một tiếng!

Phía sau cư nhiên có người quỳ rạp xuống!

Diệp Kiêu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đội ngũ có mấy người quỳ xuống, sắc mặt thống khổ, lắc đầu nói: "Tôi, tôi căn bản đi không nổi, cảm giác có người đè lên tôi, toàn thân đều không cử động được, sắp ngạt thở rồi!" Nghe vậy mọi người đều sợ hãi, đội khảo cổ nhiều người như vậy, còn có không ít bảo vệ, Trần Phong và Trương Như Long cũng có cảm nhận tương tự.

Mọi người nhao nhao bàn tán. "Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ chúng ta đều bị người ta ám trung khống chế rồi sao?" "Cái này, không phải là bị Cổ trùng khống chế chứ?" "Mấy thứ đó đến đi vô tung, đừng có dọa tôi!" "Được rồi đừng tự dọa mình, căn bản không có chuyện đó đâu!" Thấy mọi người đều có phản ứng này, Diệp Kiêu không khỏi nhíu mày, hồi lâu mới nói: "Mọi người đi theo bước chân tôi, một khắc cũng không được dừng lại, xếp thành một

hàng!" Diệp Kiêu thấy thế xoay người lại, xách Hắc Kim Cổ Đao, lập tức vung đao chém xuống!

Rắc!

Một tiếng vỡ vụn truyền đến, Diệp Kiêu lúc đó cau mày, mọi người phía sau lại bỗng nhiên như trút được gánh nặng, đồng thời cũng vẻ mặt khó hiểu: "Cái này rốt cuộc là thế nào?

Sao cảm giác thoáng cái nhẹ nhõm hẳn?" Diệp Kiêu cũng trăm mối vẫn không có cách giải, nếu nói là kết giới, cái này lại không phải tu tiên chi thuật gì, sao lại có thứ này?

Duy nhất có thể giải thích chính là khoa học kỹ thuật hiện đại hoặc là bị từ trường gì đó ảnh hưởng.

Hắn nhìn trái phải hai bên, vươn tay sờ tảng đá bên cạnh thông đạo, lúc đầu Diệp Kiêu cũng không chú ý, nhưng hiện tại chạm vào một cái, chỉ thấy băng lạnh, toàn thân đều toát hơi lạnh.

Hắn soi kỹ, bên cạnh giáo sư Chu cũng ghé lại, nhìn nửa ngày mới nói: "Là vẫn thiết (thiên thạch)!" Diệp Kiêu chợt hiểu ra: "Nếu là vẫn thiết, hẳn là làm thay đổi từ trường, cho nên mới cảm thấy có một cỗ uy áp vô hình, đao vừa rồi của tôi chắc là phá hoại từ trường rồi." Lời giải thích của Diệp Kiêu khiến mọi người có chút khó hiểu, nhưng hiện tại cảm giác kia xác thực không còn nữa, cho nên tạm thời không để ý, tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Kiêu quay đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn đáy vực, trong lòng luôn cảm thấy có chút bất an.

Hắn mục lực kinh người, có thể nhìn thấy thứ người thường không thấy, nhưng hiện tại nhìn xuống chỉ thấy có điểm sáng lấp lánh, xem ra có thứ gì đó đang leo lên, chẳng lẽ lại là Cổ trùng?

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, hắn biết hiện tại nếu nói ra, đội khảo cổ

khẳng định sẽ kinh hoảng thất thố, điều này đối với họ cũng chẳng có lợi gì, nhưng thời khắc vẫn phải giữ cảnh giác, một đường đi tới, hơn một trăm mét này đi mất gần hai mươi phút, mỗi người đều nơm nớp lo sợ, vất vả lắm mới qua được, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Giáo sư Chu lắc đầu: "Không ngờ ngôi mộ cổ này lại giấu sâu như vậy, còn ở loại địa phương này.

Nếu bên trên có quan tài, đó sẽ là phát hiện chấn động thế giới!" Trước màn hình, mọi người cũng thi nhau spam bình luận. "Lý Nguyên Hạo đúng là kỳ tài khoáng thế!" "Chỉ nhìn thấy mấy cái mộ cổ này tôi đã biết hắn không đơn giản rồi!" "Sao tôi có cảm giác, nói không chừng họ còn đấu không lại một người chết nhỉ?" "Ông nghiêm túc đấy à?

Lý Nguyên Hạo có mạnh nữa cũng chỉ là bộ xương trắng thôi!" "Cao thế này, hắn muốn lên trời à!

Làm nhiều bậc thang thế này!" "Tôi thấy hắn và Thành Cát Tư Hãn giống nhau, đều muốn trường sinh, muốn bất tử, cho nên mới có mấy thao tác này!

Vô luận là ngọc quan hay Cổ trùng, cảm giác tên này tà môn còn ghê tởm hơn Thành Cát Tư Hãn!" "Đồng cảm, hắn không chỉ tà môn, hơn nữa còn tàn bạo, giết người vô số.

Chúng ta lần này xuống đây còn không biết sẽ gặp phải cái gì nữa?

Người đội khảo cổ thật lòng hy vọng các người có thể an an tĩnh tĩnh bảo vệ tốt tất cả văn vật, cũng phải bảo vệ tốt chính mình." Lúc này Diệp Kiêu trực tiếp đi lên, mọi người không kịp thở dốc, đi theo Diệp Kiêu cùng leo cầu thang, leo một mạch hơn một trăm bậc, chân ai cũng mềm nhũn.

Khi đến bậc cuối cùng, nhìn thấy kiến trúc trước mặt, mọi người

đều kinh ngạc ngây người.

Quảng trường rộng lớn, to cỡ sân bóng đá, chính giữa dựng một cái đỉnh, bốn mặt mười hai cây cột, trên cột khắc đồ án hình rồng.

Trên cùng còn có một cái bảo tọa (ngai vàng).

Diệp Kiêu đi tới vuốt ve cái đỉnh thanh đồng này, chỉ thấy bên trong có không ít xương trắng, đại khái là một cái tế đàn.

Lúc này mọi người đều lên tới nơi, khi nhìn thấy cảnh này, giáo sư Chu không khỏi cảm thán: "Không ngờ nơi này biệt hữu động thiên, những thứ này có lẽ là một loại tế tự." "Chúng ta ở bên dưới nhìn thấy đồ án Mẫu Trùng, ở đây cũng xuất hiện." Được ông nhắc nhở Diệp Kiêu mới phát hiện trên đỉnh thanh đồng cũng khắc Mẫu Trùng, những xương trắng và tế đàn này chính là thiết lập vì Lý Nguyên Hạo, trên vương tọa cũng có dấu vết Cổ trùng, mọi người nhìn thấy không khỏi có chút kinh hãi.

Mà trên quảng trường lớn chính giữa, ngoại trừ đỉnh thanh đồng ra, còn có tám cỗ quan tài, bày biện theo hình bát quái.

Tám cỗ quan tài này vây đỉnh thanh đồng vào chính giữa, điều này khiến mọi người có chút không hiểu, chẳng lẽ nói quan tài Lý Nguyên Hạo chính là cái đỉnh này?

Không thể nào a!

Tám cỗ quan tài đối ứng từng cái với tám cửa bát quái, lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh bốn phía, trên đại điện trống rỗng, trừ cái này ra dường như cũng không có gì khác, ngay cả đồ bồi táng cũng không có.

Mọi người tìm kiếm bốn phía một lượt, lúc này mới kinh giác hai bên này toàn bộ đều là vách núi cheo leo, có thể nói bên trên này cơ bản không có thông đạo nào khác, cao như vậy dốc như vậy rốt cuộc làm sao xây thành được?

Mà lúc này mọi người đều không khỏi thổn thức.

Chương 419

"Lý Nguyên Hạo gan cũng to quá, bậc thang đi lên, xây cao như vậy, cái này cần bao nhiêu nhân lực mới có thể hoàn thành?" "Nhưng hiện tại vẫn chưa phát hiện quan tài của hắn a!" "Đã đến đây rồi, phía trước đều hết đường, sau bảo tọa này cũng là vách núi, bên dưới đen ngòm một mảnh, làm sao mới có thể xác nhận đây là chủ mộ?" "Cái này rốt cuộc có phải thật không?" Mọi người đều có chút không dám tin, ngay cả Diệp Kiêu cũng cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Nhìn quanh một vòng vẫn chưa phát hiện cụ thể, nhưng có thể khẳng định nơi này chính là nơi tụ âm tàng huyệt.

Theo phong thủy bí thuật hiển thị, nơi này chính là chủ mộ thất của Lý Nguyên Hạo, từ lúc họ đi lên, liền không cảm thấy có hàn khí, theo phong thủy hiển thị, nơi này hẳn là huyệt nhãn tốt nhất rồi.

Bởi vì ngoài chỗ này ra, hắn cũng không tìm thấy mộ thất nào khác.

Bày biện bốn phía cùng những dấu vết Mẫu Trùng này đều xác nhận, nơi này chính là mộ thất chân chính.

Nhưng quan tài đâu?

Ngay cả Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút cổ quái, những người khác thì càng không cần phải nói, mọi người nhao nhao bàn tán.

Nhóm giáo sư Chu càng là chụp ảnh từng cây cột, tiếp đó quan sát kỹ, nhưng không có phát hiện gì.

Người của đội khảo cổ đã tản ra, có người đi nghiên cứu cột, có người nghiên cứu đỉnh thanh đồng, còn có người nghiên cứu bảo tọa.

Nhưng không có bất kỳ phát hiện nào.

Vách núi này chính là một ngọn núi, cả quảng trường đều kiến tạo trên đỉnh núi, tương đương với việc san phẳng ngọn núi này!

Cho nên hiện tại mọi người ngoại trừ những thứ này ra, không có phát hiện gì khác.

Điều này cũng khiến nhóm giáo sư Chu không khỏi chấn động, nếu nói phần mộ bình thường luôn phải tựa núi kề sông hoặc là có cây cối che mát, nhưng cái này hoàn toàn khác biệt.

Leo hơn một trăm bậc thang lên tới đây, lại chỉ là khoảng trống không này.

Nói khó nghe chút, ngoại trừ những thứ này ra, những cái khác hoàn toàn vô dụng, ngay cả quan tài cũng không tìm thấy, điều này khiến mọi người không kìm được cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc là chuyện gì?

Diệp Kiêu nhìn quanh một vòng, đi đến bên mép bậc thang nhìn xuống phía dưới một cái, những điểm hồng quang trong bóng tối kia đang không ngừng leo lên, hắn không khỏi có chút khẩn trương, lập tức kéo Trương Như Long nhìn xem bên dưới là cái gì.

Hành động này của Diệp Kiêu khiến mọi người lập tức kinh hoảng thất thố, họ chạy qua rọi đèn pin xuống dưới, chỉ thấy dưới ánh đèn pin tốc độ những điểm đỏ kia càng lúc càng nhanh.

Mọi người đều không khỏi giật mình! "Đây là cái gì chạy nhanh thế, hơn nữa lại là màu đỏ, không phải là Cổ trùng chứ!" "Nếu đây là Cổ trùng, chúng ta phải làm sao?" "Không thể nào, đây là chủ mộ, còn có Cổ trùng sao?" "Nơi này là mộ cổ, nhưng Lý Nguyên Hạo tàn bạo như vậy, cái gì cũng có khả năng làm ra được." Tất cả mọi người đều không biết nên làm thế nào cho phải, đồng loạt nhìn Diệp Kiêu.

Trương Như Long cũng không khỏi ngẩn ra: "Sao tôi nghe thấy có tiếng lạo xạo, không phải thật sự là Cổ trùng đến rồi chứ!" "Nếu là như vậy, thì mọi người mau chóng rút lui a!" Trương Như Long hoảng rồi. "Nhưng từ trên này xuống dưới qua thông đạo, ít nhất phải đi mất gần bốn mươi phút, hiện tại rút lui đã không còn kịp nữa." Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều hoảng loạn: "Lần này biết làm sao bây giờ!" "Ngay cả rút lui cũng không kịp, chẳng phải chúng ta sẽ chết ở đây sao?" "Toang rồi, đến cuối cùng cũng không biết chết thế nào, ít nhất cũng cho tôi nhìn thấy quan tài Lý Nguyên Hạo chứ!" "Cứ thế chết thì quá không đáng!" Theo tiếng động không ngừng truyền đến, tất cả mọi người đều hoảng loạn, bốn phương tám hướng tiếng lạo xạo không ngừng, dường như muốn bao vây bọn họ.

Trong hoàn cảnh trống trải tịch mịch này đột nhiên xuất hiện loại âm thanh này, ai mà không cảm thấy sởn gai ốc?

Ngay cả cư dân mạng trong phòng livestream cũng cảm thấy khẩn trương không thôi. "Toang rồi, sao tôi có cảm giác sợ hãi như bị bao vây thế này?" "Cách màn hình cũng thấy sởn gai ốc, quá khủng bố, đây rốt cuộc là thứ gì?" "Nếu ở đây còn có Cổ trùng, cơ bản là đường chết, vũ khí gì cũng không có, chỉ còn lại ống thép." "Giết tôi đi, không sống nổi nữa!" "Diệp Đạo mau nghĩ cách đi, nếu không thì lần này thật sự không còn đường ra đâu." "Diệp Đạo Diệp Đạo, sao cảm giác đến đây là mất linh thế!" "Mấy người tưởng Diệp Đạo là máy móc à, cho dù là máy móc cũng có lúc nghỉ ngơi, dựa vào cái gì mà hà khắc với người ta!" Tất cả mọi người đều trông cậy vào Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, quan sát bốn phía, nếu theo như lời đồn, trong quan tài này rốt cuộc là cái gì?

Hắn đẩy một trong số các cỗ quan tài ra, những quan tài này đều làm bằng gỗ Kim Tơ Nam Mộc, chế tác thập phần tinh mỹ, bốn phía khắc hoa văn rườm rà.

Sau khi mở ra bên trong là một cái xác khô, trên người mặc áo giáp, nhìn qua giống như một tướng quân.

Mở cỗ quan tài thứ hai vẫn y như vậy.

Người trong quan tài thứ ba mặc áo cổ tròn tay hẹp, là một quan văn, quan tài thứ tư lại là áo xanh, cái này thì kỳ lạ rồi.

Theo quy định thời đó của Lý Nguyên Hạo, đối với đẳng cấp giai cấp xem vô cùng trọng, ngay cả quần áo của họ cũng phân chia theo màu sắc, màu trắng tự nhiên là quý tộc chí cao vô thượng, mà màu xanh lam màu xanh lục thông thường đều là đẳng cấp thấp mặc, mà hiện tại màu sắc quần áo lại cho thấy trong quan tài này lại là bình dân.

Không kịp nghĩ nhiều, Diệp Kiêu đẩy toàn bộ tám cỗ quan tài ra, từ đẳng cấp cao đến nô lệ cấp thấp cư nhiên đều có, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút khó tin.

Mọi người xung quanh cũng nhìn sang, không hiểu Diệp Kiêu làm vậy rốt cuộc là có ý gì, nhưng khi bọn họ nhìn thấy thi thể trong quan tài, cũng không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc. "Đây rốt cuộc là thế nào?

Sao lại có người mặc thành cái dạng này chôn ở bên trong?" "Lý Nguyên Hạo tìm tám người này, xem ra thân phận không đồng nhất, hơn nữa niêm phong trên tám cỗ quan tài cũng không giống nhau." Diệp Kiêu cũng chú ý tới trên nắp tám cỗ quan tài đều khắc chữ, ngay cả bên trong nắp quan tài cũng khắc, đây là cái gì?

Hình như là văn tự Tây Hạ.

Lúc này giáo sư Âu qua xem, sờ sờ rồi phán định những thứ này là con số, ghi chép vị trí và thời gian của mỗi cỗ quan tài.

Giáo sư Âu đoán định: "Những người này trước khi Lý Nguyên

Hạo chết đã được an bài vào đây, văn tự Tây Hạ trong quan tài ghi chép hiển thị, bọn họ đều là bồi táng." Giáo sư Âu ngẩng đầu nhìn Diệp Kiêu: "Điều này chứng tỏ trước khi Lý Nguyên Hạo chết, những thi thể này đã bị chôn trong quan tài rồi, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ chỉ là vì xây một ngôi mộ, vậy Lý Nguyên Hạo liệu có phải vẫn chưa chết không?" Nghe vậy mọi người đều kinh hãi: "Sao có thể có người sống ngàn năm đều không chết?" Diệp Kiêu nghĩ đến lão già Cáp Bố Thượng Sư kia chẳng phải cũng chưa chết sao, nhưng hiện tại rốt cuộc biến thành cái dạng gì rồi, ai cũng không biết.

Giáo sư Âu trầm giọng nói: "Cổ đại có tế tự, phân phối theo ngũ hành bát quái, tôi phát hiện bố cục này của hắn, có chút giống Trường Sinh Cục, mượn thọ mệnh người khác để kéo dài sinh mệnh cho chính mình, nhưng trong quan tài không có Lý Nguyên Hạo, chuyện này có chút kỳ quái." Lời này càng khiến mọi người líu lưỡi, nếu là như vậy, Lý Nguyên Hạo có phải đã thực hiện được rồi không?

Ai cũng không biết kết quả ra sao, nhưng có thể khẳng định bọn họ hiện tại mới là nguy hiểm nhất.

Diệp Kiêu nhanh chóng tìm kiếm trong đầu, nhưng không có phát hiện gì.

Lúc này tiếng lạo xạo đã càng lúc càng gần, giây tiếp theo bốn phía quảng trường bò đầy những thứ đen ngòm, khiến mọi người tê dại da đầu.

Trương Như Long cầm đèn pin quét qua, chỉ thấy một con trùng đen sì xuất hiện trước mặt, đuôi của con trùng đó còn dính thứ bột màu đỏ.

Hóa ra ánh sáng đỏ vừa rồi bắt nguồn từ đó, mỗi con trùng đều có đuôi màu đỏ, trông đặc biệt đáng sợ trong bóng tối, mọi người đều nhìn sững sờ.

Trương Như Long còn chưa kịp phản ứng, xung quanh đã bị trùng vây kín.

Đến khi lại gần, mọi người vội vàng tụm lại bên cạnh Diệp Kiêu, lúc này mới nhìn rõ hình dáng của con trùng.

Con trùng này có tám cái chân, nửa thân trên giống rết, nửa thân dưới lại giống đuôi bọ cạp, trên cái ngòi đuôi có màu đỏ, lại hơi giống đom đóm, rốt cuộc thì đây là thứ quỷ quái gì?

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây là Cổ trùng, cũng nên do Lý Nguyên Hạo sắp đặt, gọi là Vạn độc cổ." "Tương truyền ngày xưa, các cổ sư và cổ độc ở Nam Cương cạnh tranh để chọn ra cổ sư mạnh nhất và Cổ trùng độc nhất, thế là có một cuộc thi.

Không ngờ, những con Cổ trùng này sau khi vào trong vại và bị phong kín bảy ngày, lại hình thành một sự kết hợp mới, kịch độc vô cùng, ngay cả cổ sư mạnh nhất trong trại cũng không thể điều khiển.

Cuối cùng, các đại tế tư phải liên hợp lại mới khống chế được loại Cổ trùng này." "Loại Cổ trùng này được gọi là Vạn độc cổ, là sự kết hợp của rết, bọ cạp và nhện." Nghe vậy, mọi người đều kinh hồn bạt vía, nhìn những con trùng này lần nữa đều cảm thấy không thể tin nổi.

Chỉ thấy Vạn độc cổ chân dài và mảnh, từ miệng tiết ra chất lỏng màu xanh lá, và đuôi có một cái ngòi dựng cao mang ánh sáng đỏ, một loài vật chưa từng thấy.

Giáo sư Phương đã đứng một bên nhìn ngớ người, từ khi vào cổ mộ, ông chưa từng thấy sinh vật nào quen thuộc, giờ nhìn thấy thứ này càng cảm thấy khó tin.

Làm sao trên đời lại có thứ này, làm sao có thể kết hợp?

Giáo sư Phương hoàn toàn không tin, giữa côn trùng với côn trùng

cũng có rào cản, làm sao có thể kết hợp với nhau?

Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, Vạn độc cổ trước mắt là có thật.

Giáo sư Phương phấn khích, đây lại là một loài mới.

Chương 420

Trong phòng trực tiếp, cư dân mạng thi nhau bình luận sôi nổi!

"Bệnh nghề nghiệp của giáo sư Phương lại tái phát rồi, thấy vật chủ mới là không nhịn được muốn xông lên, gan thật lớn!" "Thứ này là Cổ trùng độc lắm đó, giáo sư Phương cẩn thận chút!" "Giáo sư Phương bận quá rồi, mấy thứ này là cái gì vậy trời!" Giáo sư Phương cũng không dám động, chỉ có thể nhìn, lấy thiết bị ra quay chụp, quay chụp toàn bộ góc độ, nhất thời mọi người xung quanh đều đứng im, không ai dám tiến lên, chỉ sợ nếu chọc phải những thứ này thì sẽ bị truy sát.

Diệp Kiêu cũng vậy.

Nếu chỉ có một mình, có lẽ anh còn có thể thử, nhưng bây giờ dẫn theo nhiều người như vậy bị những con quái trùng này bao vây, khiến Diệp Kiêu thấy hơi đau đầu.

Những thứ này đều do Lý Nguyên Hạo sắp đặt, ý đồ là bảo vệ quan tài, nếu chúng xông lên, chứng tỏ mộ chính chắc chắn ở đây, nếu không những thứ này sẽ không bò lên đâu.

Có lẽ là ngửi thấy mùi máu người.

Diệp Kiêu tìm kiếm trong đầu một lát, trầm giọng nói: "Những con Vạn độc cổ này độc tính siêu mạnh, dính một chút thôi cũng sẽ trúng độc, mọi người nhất định phải cẩn thận!

Lùi lại, chuẩn bị Hỏa chủng!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc.

"Những cổ sư đó rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Lại có thể tạo ra nhiều thứ loạn xạ hết cả lên thế này!" "Không

chỉ là Thất Giác Lan độc cổ phía trước, mà còn những Địa huyệt chu hoàng kia, những thứ này trong tự nhiên đều không thể xuất hiện, toàn bộ đều do máu thịt người đúc thành!" "Tùy tiện một con Cổ trùng này nếu còn lưu lại ở thế giới hiện đại, đối với giới sinh vật cũng là một sự hủy diệt." Giáo sư Phương nửa ngày mới nói, "Đây đều là những loài mới, chưa từng thấy, ngay cả Cổ trùng, tôi cũng rất muốn biết chúng đã tồn tại ngàn năm bằng cách nào?

Dù sao thì côn trùng cũng là sinh vật, cũng phải sống sót, chúng sống bằng cách ăn gì?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Thi thể, dưới vách núi này hẳn có vô số xác chết.

Những thứ này từ khi mới hình thành đã đặc biệt hung tàn, đại tế tư Nam Cương lo sợ không thể kiểm soát, nên đã từng muốn tiêu diệt.

Có một thời gian quả thật Vạn độc cổ biến mất không thấy, nhưng không ngờ tất cả đều ở đây." Nghe vậy mọi người kinh ngạc không thôi, Lý Nguyên Hạo, là Lý Nguyên Hạo đã thu thập chúng!

"Không có máu thịt thi thể để sống, chúng sẽ chết, nhưng đến tay Lý Nguyên Hạo thì không cần lo không có máu thịt để ăn, dù sao ông ta là hoàng đế, tạo ra mấy vạn hố người không thành vấn đề." Lời giải thích này khiến mọi người cảm thấy không thể tin nổi, Diệp Kiêu gật đầu, "Dưới đây, e rằng toàn là núi thi hài biển máu, những Vạn độc cổ này sống ngàn năm, công lao của Lý Nguyên Hạo không thể phủ nhận." Mọi người đều có chút chấn động, Lý Nguyên Hạo độc ác như vậy, muốn xây dựng nơi này thành bộ dáng ông ta muốn trên vách núi cheo leo này, cần một lượng lớn lao động, những lao động này hẳn là dân núi gần đó bị trưng dụng, sau khi chết, Lý Nguyên Hạo cũng không muốn nơi này bị công bố, nên giết người diệt khẩu là đơn giản nhất, trực tiếp giết rồi ném xuống.

Bên trong còn có Vạn độc cổ, một chút cũng không lãng phí, máu

thịt của họ sẽ trở thành vật nuôi cổ khí.

Những Cổ trùng đó đều sống sót nhờ những thi thể này.

Diệp Kiêu bổ sung: "Chúng ta đi suốt quãng đường này nhìn thấy tất cả thực vật hẳn đều được nuôi dưỡng bằng máu thịt người, nếu không làm sao có thể giải thích nơi này có nhiều thực vật đến vậy?" Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người chợt hiểu ra, đồng thời cũng kinh ngạc không thôi.

Nếu nói như vậy, bọn họ hiện tại gặp phiền phức lớn rồi, nhìn thấy những Vạn độc cổ này từng bước ép sát, từ bốn phương tám hướng xông đến, vây họ ở giữa, vòng vây càng ngày càng nhỏ.

Mọi người lùi vào vòng quan tài, tụm quanh đỉnh đồng.

Kỳ lạ là Vạn độc cổ lại rất sợ đỉnh đồng, hoàn toàn không dám xông lên, chỉ vây họ ở bên ngoài, thậm chí ngay cả quan tài cũng không dám lại gần, mọi người được thở phào, nhưng đối mặt với Cổ trùng dày đặc như vậy, vẫn cảm thấy rợn người.

Diệp Kiêu nhìn quanh, nếu không đánh lui chúng, bọn họ bị kẹt ở đây sớm muộn gì cũng chết.

Cổ trùng khát máu người vô tận, hơn nữa những sinh vật đơn giản này không có tư duy, một khi đã xác định mục tiêu sẽ xông lên.

Hiện tại Cổ trùng càng ngày càng nhiều, Diệp Kiêu không chút do dự lấy ra Hỏa chủng, cứ giết một đợt rồi tính!

Nhìn Diệp Kiêu lấy ra Hỏa chủng, Trương Như Long liền tìm ra bộ quần áo dính dầu xác chết lúc trước, hai người nhìn nhau gật đầu, châm lửa quần áo rồi ném thẳng ra ngoài!

Xung quanh vang lên tiếng xào xạc, những con Vạn độc cổ bị tấn công bất ngờ bốc cháy dữ dội, thiêu rụi một mảng.

Cộng thêm uy lực của Hỏa chủng, ngọn lửa bùng lên không tắt, cháy kêu tí tách, không khí đôi khi truyền đến mùi cháy khét nồng nặc, điều này cũng chọc giận Vạn độc cổ, chúng nhanh chóng bắt đầu bao vây, nhìn thấy vòng vây siết chặt, cư dân mạng đều có chút không hiểu.

"Thao tác này của Diệp Đảo có ý gì?

Thật sự muốn đồng quy vu tận sao?" "Tâm tư của Diệp Đảo tôi không hiểu, nhưng Diệp Đảo đại khái là muốn giết ra một con đường máu, dù sao bị những thứ này bao vây, cũng rất khủng khiếp." "Diệp Đảo một mình không gánh nổi đâu!

Bọn họ đông quá!" "Chứng sợ đám đông của tôi tái phát rồi, ghê tởm quá." Diệp Kiêu làm vậy chỉ là muốn thử xem, đối với những Cổ trùng này, chỉ cần bị tấn công chắc chắn sẽ phản công.

Anh muốn xem chúng có thật sự rất sợ đỉnh đồng không.

Kết quả đã chứng minh, tuy chúng muốn xông lên vây, nhưng khi gặp quan tài và đỉnh đồng lại không dám tiến tới, chỉ quanh quẩn xung quanh.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy hơi kỳ lạ, tám chiếc quan tài này không có gì đặc biệt, sao lại thành ra thế này?

Mọi người xung quanh cũng phát hiện ra vấn đề này.

"Chúng sợ quan tài sao?

Hay sợ đỉnh đồng, trong đỉnh đồng này rốt cuộc có gì?" Diệp Kiêu nhìn quanh, đỉnh đồng thực ra không có gì, chỉ có một ít xương trắng bên trong, mà những xương trắng này tuyệt đối không thể là Lý Nguyên Hạo, dù sao quần áo đã cho thấy đây đều là nô lệ.

Lúc này, giáo sư Chu hỏi: "Những Vạn độc cổ này rốt cuộc sợ cái gì?

Người trong quan tài tuyệt đối không phải đối tượng mà chúng sợ!" Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ đến quan tài của Lý Nguyên Hạo, "Quan tài của ông ta nói không chừng chính là ở đây, cho nên Vạn độc cổ mới sợ hãi, không dám tiến tới, chúng muốn bảo vệ mộ chính, nhưng lại sợ chủ nhân của mộ thất." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc.

"Nếu là vậy, vậy quan tài rốt cuộc ở đâu?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc, nếu là vậy, nơi này chỉ lớn thế này, chỗ họ đứng còn có gì khác nữa không?

Tất cả mọi người bắt đầu căng thẳng tìm kiếm khắp nơi, nhưng không thu hoạch được gì, chỗ này chỉ lớn thế này, bên ngoài có Vạn độc cổ đang rình rập, bên trong là tám cỗ quan tài, cộng thêm những xương trắng này dường như không có gì đặc biệt khác, cũng khiến họ bắt đầu nghi ngờ, liệu Diệp Kiêu có đoán sai không?

Dù sao nơi này trông không giống chỗ có quan tài, những tấm đá xanh dưới chân cũng đã được soi chiếu từng cái một, quả thực không có bất kỳ dấu vết nào, điều này thật kỳ lạ, sao lại như vậy?

Mọi người đều có chút căng thẳng, và bị kích thích, Vạn độc cổ bắt đầu rục rịch, nhảy chồm lên, muốn lao tới, mọi người đều giật mình, lúc này tất cả đều bắt đầu hoảng loạn!

Hãy tưởng tượng, trong bóng tối xung quanh toàn bộ là những đốm đỏ, như từng đôi mắt đang nhìn chằm chằm họ, hơn nữa từ miệng không ngừng chảy ra chất lỏng màu xanh lá, những thứ đó nhìn là biết kịch độc.

Mọi người xung quanh đều căng thẳng tột độ, tuy rằng tạm thời chúng vẫn chưa thể xông qua, nhưng cảm giác cận kề cái chết thật sự không dễ chịu.

Cứ như biết chắc sẽ chết, nhưng cảm giác chờ đợi cái chết và sự

sợ hãi trong lòng cứ hành hạ người ta, thà chết dứt khoát còn hơn.

"Không thể đốt nữa, nếu đốt nữa, e rằng không thể kiểm soát!" Mọi người đều hoảng hốt, những thứ này dường như phát điên muốn xông lên, chỉ thấy những con Vạn độc cổ trong bóng tối bắt đầu chồng chất lên nhau, chỉ một lát sau, chúng đã chất cao như một ngọn núi nhỏ, nhìn chúng từng lớp chồng lên, mọi người đều có chút chấn động, đây là muốn làm gì?

"Đây là muốn xếp chó chồng chó, lấy độ cao áp đảo vượt qua quan tài để tấn công chúng ta!" Tất cả mọi người đều sững sờ, còn Diệp Kiêu chăm chú nhìn những Vạn độc cổ đó, rồi nhìn đỉnh đồng bên cạnh, thuận tay sờ một cái, chỉ cảm thấy có chút không đúng, đẩy thử không động, lập tức trong lòng chợt hiểu ra, đây là một cơ quan!

Nếu nói chúng sợ hãi, cũng chỉ có thể sợ hãi quan tài thật sự, chứ không sợ những thứ này.

Đỉnh đồng cũng không có gì đặc biệt, vì vậy cái đỉnh này chính là một cơ quan, từ đó có thể suy ra toàn bộ quảng trường trên đại điện này thực ra chính là một hố chôn mộ, quan tài chắc chắn nằm trong đó.

Nghĩ đến đây Diệp Kiêu cười, giáo sư Chu thấy Diệp Kiêu cười, trong lòng không khỏi chùng xuống!

"Tiểu Diệp, chuyện gì vậy?" Giây tiếp theo Diệp Kiêu liền sờ soạng khắp đỉnh đồng, nhìn thấy cảnh này, giáo sư Chu cũng ý thức được điều gì đó, chắc chắn anh ta đã phát hiện ra cơ quan, nếu không thì sẽ không làm vậy.

Giáo sư Chu vội vàng đến giúp, hai người sờ soạng một hồi trên đỉnh đồng, khi ở dưới đáy đỉnh đồng, Diệp Kiêu đột nhiên chạm vào một khối đá vuông bằng bàn tay, khối đá này có thể di chuyển được, Diệp Kiêu chạm nhẹ một cái, tảng đá liền bắt đầu xoay chuyển, chỉ

nghe thấy tiếng lạch cạch, xung quanh đều bắt đầu rung lắc dữ dội, mọi người không khỏi kinh ngạc, trước màn hình, cư dân mạng cũng điên cuồng bình luận.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đây là động đất sao?” “Không phải núi sắp sập chứ?” “Vạn độc cổ đều xông lên rồi, chứng tỏ dưới đó nhất định có thứ gì đáng sợ!” “Không thoát được rồi, xong rồi!” Lúc này mọi người đều bàn tán, còn đội khảo cổ cũng sợ hãi.

“Xong rồi, đây là muốn ‘ba bì Q’ sao?” (bị cuốn vào).

“Không phải, bọn họ vừa rồi chắc chắn đã chạm vào cái gì đó, tiểu Diệp, anh rốt cuộc đang làm gì?” Diệp Kiêu không nói gì, chỉ lùi ra, mọi người phát hiện Vạn độc cổ cũng ào ào tản ra, vòng vây mở rộng, dường như rất sợ hãi.

Điều này khiến mọi người không khỏi kinh ngạc, rốt cuộc là chuyện gì vậy!

Chương 421

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu kéo giáo sư Chu lùi sang một bên.

Sau trận chấn động, đỉnh đồng đột nhiên 'cạch' một tiếng rung chuyển, rồi mặt đất ban đầu đột nhiên bắt đầu sụt xuống, những con Vạn độc cổ bị chấn động đều rút lui, cảnh tượng này khiến mọi người không hiểu, thứ mà Vạn độc cổ cũng sợ hãi, rốt cuộc là gì!

Lúc này sự sụt xuống dừng lại, nơi vừa đứng xuất hiện một cái hố đen rộng ba mươi mét vuông, không, nói chính xác hơn là một dòng suối trong vắt.

Nó còn tỏa ra mùi hương thoang thoảng, điều này khiến tất cả mọi người đều ngỡ ngàng, sao nơi này lại có suối trong được?

Có độc không?

Diệp Kiêu cau chặt mày, trực tiếp nhảy xuống.

"Tiểu Diệp!" Nhìn thấy cảnh này tất cả mọi người đều kinh ngạc, giáo sư Chu chấn động không thôi, vội vàng muốn xuống nhưng bị họ cản lại, "Giáo sư Chu chậm thôi!" Diệp Kiêu đứng ở dưới, nước đã ngập đến rốn anh, nhưng may mắn là không độc, Diệp Kiêu cũng hơi yên tâm.

Anh cất bước đi xuống, an toàn không hề gì, thấy anh không sao, cư dân mạng trong phòng trực tiếp cũng thi nhau bình luận.

"Diệp Đảo đang làm gì vậy?

Sao dưới đó lại có suối trong?" "Không hiểu thì hỏi Diệp Đảo đã phát hiện ra đại lục mới nào vậy?" "Tôi thấy cái mộ này thật sự rất kỳ lạ, không tầm thường chút nào!" "Tôi thấy thế này rất sáng tạo, thử

tưởng tượng nếu ở đây có một quan tài thì thú vị biết bao!" "Lý Nguyên Hạo tuy độc ác, nhưng luôn dùng những cách bất ngờ để thu hút sự chú ý của mọi người, con người ông ta trời sinh đã hung tàn, nên sau khi chết cũng sẽ không tin tưởng bất kỳ ai, tất cả mọi người sẽ không ai nghĩ đến quan tài của ông ta ở đâu!" "Dưới đó đáng sợ đến vậy sao mà Vạn độc cổ cũng không dám lại gần?" Mọi người nói đủ kiểu, Diệp Kiêu cũng nghĩ như vậy, nhưng vì đã phát hiện ra thì cứ đi xuống.

Lúc này Diệp Kiêu gần như đã khẳng định quan tài ở dưới, nhưng anh không có cách nào, bên cạnh không có thiết bị hút nước cũng chỉ có thể dựa vào sờ soạng.

Anh hít một hơi thật sâu, cả người chìm vào trong nước, điều này khiến mọi người càng thêm lo lắng, cũng không biết nước này rốt cuộc có độc hay không, tiểu Diệp cứ thế đi xuống, da thịt đều lộ ra ngoài, nhỡ có chuyện gì thì sao?

Giáo sư Chu tim đập thình thịch, chưa từng nghĩ sẽ có cảnh này, lúc này mọi người cũng vô cùng lo lắng, Trương Như Long đặc biệt nhìn quanh một vòng, xem xét xung quanh không có Vạn độc cổ.

Nhỡ đột nhiên xuất hiện thứ gì đáng sợ thì không hay, anh ta phải chuẩn bị vẹn toàn.

Đội quân trú phòng phía trên đến giờ vẫn chưa tìm thấy họ, nhìn thấy họ không có vũ khí, nhỡ còn có thứ gì đáng sợ hơn xuất hiện, thì phải làm sao đây.

Mọi người đều có chút kinh hồn bạt vía, Trương Như Long nhìn về phía chiếc bảo tọa phía sau, chiếc bảo tọa này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Hơn nữa đỉnh đồng ban đầu họ nói là tế đài, dưới tế đài lại phát hiện ra thứ này, anh ta có chút không hiểu.

Những thứ tổ tiên để lại tuy tốt, nhưng những độc trùng này gì đó thì thôi đi!

Lúc này Diệp Kiêu đã chìm xuống đáy nước, dưới nước sẽ gặp một số trở ngại, nhưng không sao, đèn pin mạnh dưới nước cũng có thể xuyên thấu, bơi xuống dưới mới phát hiện dưới đó quả thực có đồ.

Dưới đó phủ đầy cát đá, còn có một số vật bồi táng, anh đưa tay sờ thử, dưới cát đá có một lớp cản cứng rắn, anh lập tức cười, là quan tài!

Cẩn thận gạt cát đá ra, lộ ra một lớp bên trong, toàn bộ đều bị bùn đất bao bọc, nhưng chắc chắn là quan tài.

Diệp Kiêu vội vàng ngoi lên mặt nước, thấy anh xuất hiện, mọi người mới yên tâm.

"Tiểu Diệp ra rồi, tiểu Diệp rốt cuộc đã phát hiện ra gì dưới đó, có phải quan tài không?" Diệp Kiêu gật đầu, "Là quan tài, nhưng nước tích tụ quá nhiều, không dễ dọn dẹp, vẫn nên tìm thiết bị để hút hết nước ra rồi tính." Nghe những lời này, giáo sư Chu không dám lơ là, vội vàng liên hệ với đội quân trú phòng phía trên, trước tiên dọn dẹp nước tích tụ rồi tính, còn những người khác cũng bắt chước, bắt đầu dùng dược liệu có sẵn bên người để hút nước, cách múc từng gáo từng gáo như vậy cũng không phải là cách hay.

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào khác, chỉ có thể chờ đợi.

Diệp Kiêu lại hít một hơi thật sâu, đeo thiết bị lặn xuống, tuy nói không có thiết bị hút nước, nhưng thiết bị lặn thì có.

Nếu vậy thì ít nhất cũng có thể quay chụp tình hình dưới nước, Trương Như Long cũng xuống theo để hỗ trợ, mang theo máy ảnh.

Mấy người chuẩn bị máy ảnh chống nước xong, những người

phía trên lo lắng không thôi, tuy có thiết bị lặn, nhưng chỉ có hai bộ.

Hiện tại hai người đã xuống, những người còn lại phía trên cũng không dám lơ là, Trần Phong phụ trách canh gác nhìn xung quanh, nếu một khi có trùng bò lên, họ sẽ phải hành động.

Nhưng may mắn là những Vạn độc cổ đó dường như thực sự rất sợ hãi, hoàn toàn không dám xông lên.

Trần Phong đánh bạo nhìn xuống vách núi, vẫn là một màu đỏ rực, xem ra chúng không cam tâm, vẫn không chịu đi, nhưng cũng không dám vượt quá giới hạn một bước.

Điều này khiến Trần Phong yên tâm không ít, còn những người khác thấy tình hình này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giáo sư Chu và những người khác sốt ruột chờ đợi bên bờ nước.

Diệp Kiêu xuống, mang theo thiết bị trước tiên dọn sạch toàn bộ bùn cát xung quanh, đây là một công trình đồ sộ, may mà hai người cùng hành động.

Sau mười mấy phút dọn dẹp, Trương Như Long bắt đầu chụp ảnh, đại khái chụp được toàn bộ hình dáng của quan tài này.

Nhưng vì bị bùn đất phủ kín, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy hình dáng một cỗ quan tài, nhưng dưới đó lại có quan tài vàng, xem ra khi mặt đất sụt xuống, rất nhiều cát đá đã dâng lên, chôn vùi cả vật bồi táng.

Bởi vì cả cỗ quan tài đều được đặt sâu dưới nước, theo Diệp Kiêu suy đoán thì chắc chắn có cơ quan, nếu không thì không thể đặt chặt chẽ như vậy được, nhất định sẽ có bệ đỡ để đẩy nó lên, đó mới là nguyên nhân của sự sụt lún này, nếu không thì quan tài được đặt xuống bằng cách nào.

Nhưng có một vấn đề khiến anh không nghĩ ra, đó là Lý Nguyên

Hạo đã xây dựng một mộ thất phi thường như vậy, dường như muốn vươn tới mây trời, người sáng suốt nhìn vào sẽ nghĩ ông ta muốn đứng cao nhìn xa, sánh ngang trời đất, vậy thì làm sao có thể đặt nó vào trong này?

Mặt đất lại sụt xuống?

Anh cứ nghĩ không thông.

Tranh thủ lúc Trương Như Long đang chụp ảnh, Diệp Kiêu từng chút một sờ soạng, cỗ quan tài này rất nặng và rất lớn, gần như chiếm trọn đáy hố sụt lún, cát đá xung quanh khiến đáy nước mờ tối không rõ, dọn dẹp hết ra quả thực rất khó khăn.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao cắm vào, đại khái ước lượng, độ dày của quan tài này gần bằng chiều dài của Hắc Kim Cổ Đao, vì cả phần cán dao đã chìm vào, vẫn chưa cắm đến đáy, từ đó có thể thấy không gian dưới đó rốt cuộc lớn đến mức nào.

Nhưng nếu hút hết nước ra thì tuyệt đối không thể, ít nhất trong thời gian ngắn không thể làm được.

Suy nghĩ một chút, Diệp Kiêu vẫn lặn xuống, đưa tay sờ soạng, chắc chắn có thể tìm thấy cơ quan, nhưng cơ quan không nằm trên quan tài, mà nằm ở xung quanh.

Đáy hố này bị nước tràn đầy, giữa quan tài và vách hố còn lại một khe hở vừa đủ để anh đi qua.

Diệp Kiêu nghĩ đến đây liền vội vàng bơi qua, chạm vào vách đá, trong bóng tối dưới ánh đèn pin mạnh, anh nhìn thấy xung quanh vách đá khắc hoa văn, đều là cuộc đời của Lý Nguyên Hạo.

Diệp Kiêu trong lòng thắt chặt!

Mình đã đoán đúng, dưới đây quả nhiên có đồ!

Trương Như Long cũng bơi qua, nhìn thấy cảnh này, Trương Như Long không khỏi giơ ngón cái lên, không ngờ lại khắc những phù điêu ở đây, kể về cuộc đời Lý Nguyên Hạo, cũng như quá trình hạ táng.

Điều này khiến Trương Như Long kinh ngạc đến nỗi líu lưỡi, không ngờ lại là như vậy, hai người cũng phát hiện dưới quan tài quả thực có cơ quan, vì trên bích họa đã hiển thị đó là một thứ giống như tay cầm, chỉ cần ấn xuống thì quan tài sẽ dâng lên.

Hai người nhanh chóng chia nhau tìm kiếm, sau một vòng, Diệp Kiêu cuối cùng cũng phát hiện manh mối ở lớp giữa của vách đá, anh đưa Phát Khâu Chỉ cắm vào, sờ soạng trong khe hở tìm thấy một thanh dài khoảng một thước vuông, Diệp Kiêu mạnh mẽ đẩy xuống, thanh đó lập tức bật ra!

Chính là cái này!

Diệp Kiêu vội vàng ấn xuống, chỗ giao nhau giữa vách đá và cát đá xuất hiện một hàng rãnh lõm, đây là để thoát nước.

Mực nước không ngừng hạ xuống, cũng có một lực hút mạnh mẽ, Diệp Kiêu vội vàng nắm chặt tay cầm, phía bên kia Trương Như Long cũng vậy, vội vàng dùng tay cắm vào cát đá, nhưng dường như hiệu quả không lớn.

Diệp Kiêu vội vàng xoay ngang người qua, dùng chân mình móc lấy tay Trương Như Long, hai người cứ thế giữ thăng bằng dưới đáy nước, đợi đến khi lực hút dần dần biến mất, nước cũng đã rút cạn.

Những người phía trên nhìn thấy mực nước hạ xuống, lập tức kinh ngạc, đợi đến khi nhìn thấy Diệp Kiêu mới phản ứng lại, còn lại là một cỗ quan tài đầy bùn đất và cát đá.

Mọi người chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, lập tức ngớ người, vẫn chưa kịp phản ứng.

Chương 422

Trương Như Long nhắc nhở: "Nhanh lên, đây là quan tài, mọi người cùng giúp một tay!" Mọi người lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đi xuống, nhưng khi dẫm lên mặt đất vẫn rất cẩn thận, dù sao dưới đây có gì ai cũng không biết.

Diệp Kiêu cởi thiết bị lặn ra rồi cười, "Nhanh chóng dọn dẹp đi, đây hẳn là mộ chính của Lý Nguyên Hạo." Nghe những lời này, mọi người đều có chút phấn khích, mộ chính của Lý Nguyên Hạo cuối cùng cũng tìm thấy rồi, ai cũng không ngờ sẽ ở đây!

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây là một cơ quan, bên trong hẳn là một hệ thống tuần hoàn nước, có nước trong chứng tỏ phù hợp với thế phong thủy, bây giờ cơ quan đã phá rồi, nhanh chóng dọn dẹp đi!" Diệp Kiêu nhắc nhở đội khảo cổ, họ vội vàng lấy thiết bị, bắt đầu dọn dẹp lớp bùn trên cùng, đợi đến khi lớp bùn trên cùng được dọn sạch hoàn toàn, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Đây là một cỗ kim quan!

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp nhìn thấy ống kính cũng đều chấn động!

"Kim quan!

Không hổ là người có tiền!" "Tây Hạ phú khả địch quốc, bây giờ Lý Nguyên Hạo một mình dùng kim quan cũng không có gì lạ, dù sao ông ta là hoàng đế!" "Kim quan này nhìn cũng quá bắt mắt, đỉnh cao thật!" "Xem còn có vật bồi táng nào khác không, chắc chắn rất đáng tiền!" Vật bồi táng cũng từ trong cát đá từng cái một được dọn ra.

Trước tiên nhìn thấy là một bộ kim quan, trên kim quan khảm đầy đá quý phù hợp với phong cách của người Tây Hạ, toàn bộ đều là màu

đỏ, xanh lá, có những viên đá đã rơi rụng, cả phần đầu quan tài đã lung lay, không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng dây thừng buộc chúng lại, cẩn thận nâng lên.

Đây đều là những vật bồi táng nằm rải rác xung quanh quan tài, sau khi cát đá được dọn đi thì lộ ra quan tài, dài khoảng hơn hai mét, thảo nào Diệp Kiêu và những người khác ban đầu không thể động được, cái này quá lớn.

Cỗ quan tài này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, không ngờ cổ mộ Lý Nguyên Hạo chấn động thế giới lại được khai quật như vậy!

"Xem có bảo bối gì không, nếu không thì Thành Cát Tư Hãn vì sao nhất định phải tìm thấy quan tài của ông ta?" "Nói không chừng trong này còn có bảo bối dị thường nào đó!" Nghe những lời này, mọi người cũng đều phấn khích, tất cả mọi người trong phòng trực tiếp đều bắt đầu nóng lòng muốn thử.

"Cảnh tượng chấn động thế giới này, tôi cũng muốn xuống xem!" "Tôi thấy ông chỉ muốn xuống xem dưới này có bảo bối không!" "Nói rõ ràng thế làm gì, ít nhiều chúng ta cũng là người Đại Việt, đây là tổ tiên của chúng ta, chúng ta cũng phải xem tình hình." Những lời này vừa ra, tất cả mọi người đều bật cười, phòng trực tiếp một phen náo nhiệt, Diệp Kiêu lại không cười nổi, dù sao mọi thứ ở đây đều toát lên vẻ kỳ lạ.

Kim quan cũng không có gì đặc biệt, vì sao Vạn độc cổ lại rất sợ hãi nơi này?

Thật sự có chút khó hiểu, nhưng lúc này cũng không thể quản nhiều, giả như trong này có thứ gì, chỉ có thể nói đây là thử thách cuối cùng rồi.

Diệp Kiêu nhìn đội khảo cổ đang dọn dẹp quan tài, anh lui sang

một bên bắt đầu nhìn quanh, những Vạn độc cổ dưới vách núi vẫn đang rục rịch, Diệp Kiêu không nói gì, chỉ nhìn, trong lòng nghĩ Vạn độc cổ được tạo ra là để bảo vệ mộ chính, bây giờ mộ chính đã bị người ta đào ra rồi, chúng vẫn không xông lên, dường như rất sợ hãi, rốt cuộc là vì cái gì?

Nghi vấn này vẫn quanh quẩn trong lòng Diệp Kiêu, anh lại ngẩng đầu nhìn bảo tọa phía trên, cũng không hiểu tại sao quan tài ở dưới, bảo tọa ở trên, lẽ nào hai thứ này không nên đồng thời ở cùng một chỗ sao?

Hay là giữa quan tài và bảo tọa có liên hệ tất yếu nào đó?

Diệp Kiêu cất bước đi lên, tất cả mọi người đều không ngờ hành động của Diệp Kiêu.

Lại gần mới nhìn rõ, chiếc bảo tọa này đủ để hai người ngồi, trên đó khảm đá quý, cũng làm bằng vàng, nhưng dường như ngoài đá quý ra cũng không có gì khác, vì sao phải đặt bảo tọa ở đây?

Diệp Kiêu không nghĩ ngợi gì, ngồi phịch xuống!

Nhìn về phía trước rồi nhìn mười hai cây cột và tám chiếc quan tài, anh đột nhiên nghĩ đến điều gì?

Cáp Bố Thượng Sư luôn muốn tìm thi thể của Lý Nguyên Hạo, không phải vì trong thi thể có gì, mà là bản thân cái mộ này có vấn đề?

Anh cũng vừa mới có ấn tượng và phát hiện manh mối, chiếc bảo tọa này có cảm giác khinh thường chúng sinh thiên hạ, hơn nữa bảo tọa và quan tài đều làm bằng vàng.

Trong quan tài có gì Diệp Kiêu không dám khẳng định, nhưng bây giờ có thể khẳng định là cả cỗ quan tài và bảo tọa đều tượng trưng cho một loại thân phận, chỉ có như vậy mới có thể ra lệnh cho Cổ trùng.

Đi đến bây giờ có nhiều Cổ trùng như vậy, những Vạn độc cổ đó không sợ Lý Nguyên Hạo, mà là sợ Mẫu trùng, nếu không thì làm sao có thể rút lui xuống dưới vách núi?

Bây giờ quan tài đều đã được lấy ra rồi, ban đầu anh luôn nghĩ Cổ trùng dùng để bảo vệ cổ mộ Lý Nguyên Hạo, bây giờ xem ra không phải vậy, mà là để bảo vệ Mẫu trùng.

Trong quan tài đặt không chỉ có Lý Nguyên Hạo mà còn có Mẫu trùng, chỉ có như vậy mới có thể khiến Cáp Bố Thượng Sư nhiều năm qua vẫn luôn theo dõi.

Nghĩ đến đây Diệp Kiêu đột nhiên bật cười, anh vừa mới ngồi xuống đây thì nghĩ ra, vạn người bên trên một người bên dưới, ngay cả Lý Nguyên Hạo cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của Cổ trùng Mẫu trùng, cho nên khi chết mới để mặc trong lăng mộ của mình có nhiều Cổ trùng như vậy.

Xem ra không phải ông ta không biết, mà là những Cổ trùng đó đã được thiết kế cùng với đại tế tư và cổ sư, chỉ với thân phận của ông ta mới có thể bảo vệ Mẫu trùng.

Hơn nữa chi nhánh Nam Cương này có thể sinh sôi nảy nở không ngừng, mới thiết lập nhiều cửa ải như vậy, đổi thành người thường tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, nhưng bây giờ ngồi ở đây, mọi thứ đều đã rõ ràng.

Diệp Kiêu cười, vội vàng xông xuống, mọi người thấy anh đến thì không khỏi tò mò, công việc khảo cổ đang tiến hành có trật tự, tất cả mọi người đều đang quan sát, lúc này Diệp Kiêu xông xuống, mọi người vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này kim quan đã lộ ra hoàn toàn, còn lại là thân quan tài, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Nơi này chôn không chỉ có Lý Nguyên Hạo, mà còn có Mẫu trùng, mọi người nhất định phải cẩn thận!" Nghe những

lời này, tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu chỉ vào chiếc bảo tọa phía trên: "Vừa rồi tôi vẫn luôn nghĩ bảo tọa đặt ở đây rốt cuộc có tác dụng gì, vì sao Vạn độc cổ lại sợ hãi nơi này đến vậy?

Ban đầu tôi sẽ nghĩ người ở đây sẽ khiến chúng sợ hãi, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì Lý Nguyên Hạo chẳng qua chỉ là một người bình thường, sau khi chết, ông ta cũng chẳng qua chỉ là một bộ xương trắng mà thôi.

Vạn độc cổ kịch độc, chúng có gì mà phải sợ Lý Nguyên Hạo?" "Ngay cả Lý Nguyên Hạo có là cổ sư, đối với Vạn độc cổ cũng không có bất kỳ uy hiếp nào." Nghe vậy, mọi người mới phản ứng lại, Trần Phong cũng liên tục gật đầu, "Đúng, vừa rồi tôi cũng đang nghĩ vì sao lại đặt bảo tọa ở đó?

Tôi vẫn chưa nghĩ ra, không ngờ nghe anh nói vậy tôi lập tức hiểu ra, chúng sợ thứ trong quan tài, không phải Lý Nguyên Hạo, mà chỉ có thể là Cổ trùng." Mọi người nhất thời đều có chút chấn động, nếu nơi này thật sự có Mẫu trùng, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, cũng tuyệt đối không thể lơ là, tất cả mọi người đều dừng động tác lại.

Nếu đây là Mẫu trùng, theo nhận thức của họ về Cổ trùng trước đây, không khéo con Mẫu trùng này đến giờ vẫn chưa chết, Diệp Kiêu cũng nhìn ra họ sợ hãi, trầm giọng nói: "Chúng ta bây giờ cứ xem đã, cẩn thận là trên hết, nhưng tôi nghĩ bất kể lúc nào cũng không được lơ là, nếu không thì ai cũng không có cách nào đối mặt được." Giáo sư Chu gật đầu, còn khoảng nửa tiếng nữa đội quân trú phòng mới đến, bây giờ dù có lùi cũng không kịp, đã đến đây rồi thì cứ đối mặt thôi.

Diệp Kiêu và Trần Phong cùng những người khác nhìn nhau, đội khảo cổ đều lùi lại, những người còn lại thi nhau đến giúp, nhường sự nguy hiểm cho mình và sự an toàn cho đội khảo cổ.

Nhìn thấy cảnh này, giáo sư Chu không khỏi có chút chua xót, bao giờ thì họ mới có thể đứng trước mặt mình như vậy, thực ra họ mới là hy vọng.

Nhưng bây giờ Diệp Kiêu đã quyết định, bất kỳ ai cũng sẽ không thay đổi, nên họ cũng đều chờ đợi.

Trần Phong và những người khác do dự rất lâu vẫn đẩy quan tài.

Chỉ nghe thấy tiếng kẽo kẹt, nắp quan tài được mở ra, bên trong lộ ra một thi thể được bọc kín, đầu thi thể bị một cái hộp phong kín, mọi người có chút kinh ngạc.

Đồng thời bên cạnh thi thể còn có một cái hộp ngọc trắng, cái hộp ngọc này e rằng chính là nơi Mẫu trùng ở, Diệp Kiêu cau chặt mày, đưa tay lấy luôn cái hộp xuống, đồng thời mở ra, mắt tất cả mọi người đều dán vào cái hộp.

Nhưng điều không ngờ là trong hộp lại chỉ có một nửa, chính xác hơn là trong hộp có hai rãnh lõm, trong rãnh lõm đó đáng lẽ phải đặt hai con trùng, nhưng bây giờ mở ra, ống kính chĩa vào lại chỉ thấy một con.

Con còn lại đã không cánh mà bay!

Con trùng này toàn thân trắng nõn, giống như ngọc thạch, lớn bằng bàn tay, y hệt bức điêu khắc Mẫu trùng mà họ thấy trong mộ thất!

Quan trọng là bề mặt con trùng này dường như bị một lớp sáp phong kín, không được rõ ràng lắm.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy không thể tin nổi, lúc này mọi người cũng đều nhìn ra, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Giáo sư Chu là người đầu tiên hỏi: “Còn một con nữa đâu?

Bị trộm rồi sao?” Giáo sư Âu lắc đầu, “Không thể nào, nơi này

chúng ta cũng là lần đầu tiên phát hiện, ngoài ra không có bất kỳ ai từng vào đây, làm sao có thể bị trộm được, hay là chúng ta đoán sai?" Diệp Kiêu thản nhiên nói: "Không phải đoán sai, khẳng định là có người đã đến." "Đến rồi sao có thể!

Theo lý mà nói đạo mộ tặc đều đã chết hết, sau khi Lý Nguyên Hạo hạ táng thì còn ai dám!" Diệp Kiêu lạnh giọng nói: "Ai cũng không dám, nhưng có một người nhất định dám!" "Là ai?" "Cáp Bố Thượng Sư!" Nghe những lời này mọi người kinh ngạc không thôi, "Cáp Bố Thượng Sư?

Sao có thể!" "Ông ta không phải đã chết từ lâu rồi sao!" Diệp Kiêu lắc đầu, những lời tiếp theo càng khiến họ không thể chấp nhận.

"Cáp Bố Thượng Sư rất có thể chưa chết, ngàn năm, người này vẫn luôn ẩn mình phía sau, tất cả đạo mộ tặc đều do ông ta chỉ thị!" "Lần trước chúng ta gặp những lính đánh thuê, chính là chịu sự chỉ huy của ông ta!" Những lời này vừa ra, mọi người trong phòng trực tiếp lập tức kinh ngạc đến ngây người.

"Sao có thể?

Sao lại có người sống đến ngàn năm!" "Từ khi Đại Việt kiến quốc đến nay, theo sử liệu khảo chứng cũng chỉ có một vị tên Bành Tổ, nói là sống hơn tám trăm năm, nhưng ngoài ra, không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh!" "Hiện tại người sống thọ nhất trên thế giới, cũng chỉ sống hơn một trăm tuổi, chưa đến hai trăm tuổi, đều đã già nua lụ khụ, bây giờ anh lại nói với tôi người sống ngàn năm vẫn còn trên đời, sao có thể!" "Diệp Đảo lần này bị lật tẩy rồi chứ gì, anh đừng có kể chuyện lừa chúng tôi nữa!" "Đúng đó Diệp Đảo, lúc này đừng có phí lời với chúng tôi nữa, tôi sẽ không tin đâu, trừ khi anh tìm được đủ bằng chứng." "Bây giờ đều là công nghệ mạng, sống lâu như vậy không thể không có chút dấu vết nào được." Diệp Kiêu nhìn mọi

người, đội khảo cổ cũng không dám tin.

"Tiểu Diệp, lần này anh e rằng đã đoán sai rồi, chúng ta thấy không phải là thi thể của Cáp Bố Thượng Sư sao, còn là do chính anh tìm thấy, anh quên rồi sao?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Tuyệt đối không có đoán sai, hơn nữa quan tài chúng ta cũng không phải lần đầu tiên phát hiện, huống hồ cái tìm thấy kia chẳng qua chỉ là thể xác mà thôi." "Anh nói gì!

Không phải lần đầu tiên?" "Chắc chắn là nhầm lẫn rồi, nếu tôi là Cáp Bố Thượng Sư, nhìn thấy tôi vì sao không lấy đi cả hai con trùng, mà lại chỉ lấy đi một con?" "Theo anh nói như vậy thì là linh hồn bất diệt, cái này không phải nói nhảm sao!" Diệp Kiêu cười, "Vì cái này cũng không phải Cáp Bố Thượng Sư lấy đi, khảo cổ đến nay chúng ta thấy mỗi một cỗ quan tài bồi táng đều không bị động chạm nhiều, mọi người có phát hiện không, ngay cả đạo mộ tặc, họ cũng không phải nhắm vào vật bồi táng mà đến, ngay cả những lính đánh thuê mà Cáp Bố phái đi, họ lấy đi cũng chỉ là một chút, nhưng tất cả đều là vật bồi táng bên ngoài, vật bồi táng trong quan tài thì không ai có khả năng lấy đi được." "Thứ trong cỗ quan tài này chỉ lấy đi một nửa, không phải nói họ không đủ tham lam, mà là họ giữa chừng đã xảy ra chuyện đáng sợ hơn, khiến họ không thể không vứt cái này về chỗ cũ, cho nên mới chỉ còn lại một cái, tôi nghĩ Cáp Bố Thượng Sư cho lính đánh thuê đến thăm dò mộ lần nữa, mục đích chính là muốn lấy đi nửa con Mẫu trùng này." 'Bộp' một tiếng, Diệp Kiêu đóng hộp lại, chĩa vào ống kính, "Cáp Bố, tôi biết ông đang nhìn tôi, lần trước tôi đã nghe thấy giọng nói của ông, tôi cũng hiểu ông vẫn luôn theo dõi, lần này chiếc hộp nằm trong tay chúng tôi, tôi muốn xem ông làm sao hoàn thành đại nghiệp của mình, hoàn thành giấc mơ trường sinh của ông!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi, ngay cả ngoài phòng trực tiếp, ngay cả người đàn ông ngoài ống kính

kia cũng kinh ngạc, nhưng sau đó lại cười, hay lắm, thật thú vị.

Chương 423

Nếu là như vậy, phía sau sẽ càng vui, ta chờ ngươi!

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp lập tức sôi nổi.

"Cáp Bố Thượng Sư ngầu đến vậy sao, lại linh hồn bất diệt!" "Đài truyền hình hình như đã từng đưa tin, có người mang theo ký ức tiền kiếp tồn tại, nói không chừng Cáp Bố cũng vậy." "Đúng vậy, rất có khả năng, nếu không làm sao xác định, chế độ hộ khẩu của Đại Việt chúng ta sẽ không cho phép một người sống ngàn năm!" Phát hiện này khiến cư dân mạng kinh ngạc đến nỗi líu lưỡi, ngay cả giáo sư Chu và những người khác cũng không dám tin, trên đời này lại thật sự có người bảo lưu ký ức tiền kiếp.

Nhưng không có bằng chứng, chỉ là suy đoán, bản thân Diệp Kiêu cũng rất muốn biết, rốt cuộc là làm thế nào để làm được điều đó.

Lúc này giáo sư Âu hỏi: "Trong này còn có một cái hộp gỗ, cái này là gì, lẽ nào là dùng để đựng đầu lâu?

Không chỉ vậy, thi thể trong cả cỗ quan tài, tứ chi và xương cốt của nó đều được bọc bằng vật liệu dệt, trông có vẻ hơi khác thường." Diệp Kiêu chạm vào một cái, gật đầu nói: "Trong hộp đựng thủ cấp của ông ta, sau khi chết ông ta bị phân thây hạ táng, thủ pháp này hơi giống vu cổ chi thuật đã thất truyền từ lâu, mục đích là để người ta trường sinh!" Một Thành Cát Tư Hãn muốn trường sinh, còn Cáp Bố Thượng Sư cũng muốn trường sinh.

Bây giờ lại thêm một Lý Nguyên Hạo, những người này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Đều coi trường sinh là mục tiêu vô thanh mà thực hiện.

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp thi nhau bàn tán.

"Ai mà chẳng muốn trường sinh, tôi cũng muốn trường sinh, sống bất lão bất tử, sướng biết bao!" "Thế thì đau khổ lắm, ai mà chẳng biết bất lão bất tử phải chịu đựng sự cô độc vĩnh viễn, có gì hay đâu?" "Họ có được trường sinh nhất định là để làm việc khác." "Bọn người này đều quá đáng sợ rồi, có tiền là có thể làm mọi việc mình muốn, trường sinh được xây dựng trên thi thể của nhiều người như vậy thật sự khiến người ta quá sợ hãi." "Nếu là tôi, thà cùng người mình yêu đồng sinh cộng tử, cũng không muốn biến thành lão quái vật trường sinh bất lão như vậy, cho dù linh hồn bất diệt thì sao?

Ký ức trước đây lưu lại thì thế nào, những người thân bên cạnh đã không còn, họ không thấy khó chịu sao?" Nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí (người nhân thấy nhân, người trí thấy trí), Cáp Bố Thượng Sư muốn làm gì mọi người không thể quản, Lý Nguyên Hạo muốn làm gì cũng không thể quản.

Bây giờ có thể làm là giải mã, Diệp Kiêu muốn xem con Mẫu trùng này rốt cuộc có thể điều khiển trùng không, nếu không thì họ làm sao rút lui?

Đợi lát nữa đội quân trú phòng xuống, những Vạn độc cổ này chắc chắn vẫn sẽ bị tiêu diệt.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh, đội khảo cổ vẫn đang tiếp tục dọn dẹp những vật bồi táng, đa phần là vàng bạc ngọc khí và châu báu.

Lý Nguyên Hạo là quốc chủ Tây Hạ, những thứ bây giờ lấy ra đều cực kỳ có ý nghĩa khảo cổ, đặc biệt là chiếc hộp này.

Diệp Kiêu giao cái này cho giáo sư Chu, trầm giọng nói: "Giáo sư Chu, tuy hiện tại cháu không có bằng chứng đầy đủ, nhưng có thể khẳng định quan điểm vừa rồi." Nghe vậy giáo sư Chu kéo anh sang một bên, hỏi: "Cháu thật sự có thể khẳng định?" Diệp Kiêu gật đầu,

“Lúc đó những lính đánh thuê đó trong mạch truyền đến giọng nói của Cáp Bố Thượng Sư, cháu biết ông ta nhất định là vậy, nên cháu đoán ông ta muốn tìm chính là Mẫu trùng, có Mẫu trùng thì có thể giúp trường sinh.” “Thử nghĩ xem những con trùng trong này con nào mà không sống ngàn năm, ngoài việc được máu người nuôi dưỡng ra, khẳng định còn có những thứ khác, nếu không thì làm sao có thể làm được!” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, ngay cả giáo sư Chu cũng không thể không tin.

Trên đời này những thứ loạn xạ quá nhiều, rất khó giải thích rõ ràng, nhưng ông tin Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu bổ sung: “Rốt cuộc có thành công hay không, chúng ta ai cũng không biết, bây giờ chúng ta hãy thử xem sao.” Lời của Diệp Kiêu khiến giáo sư Chu sững lại, “Thử bằng cách nào?” “Bây giờ Vạn độc cổ đang ở dưới, chúng ta dùng Mẫu trùng để thử xem, sẽ biết kết quả thế nào, giáo sư Chu đánh cược một phen!” Nghe anh nói vậy, giáo sư Chu cũng không khỏi có chút lo lắng, “Thứ này là phải nộp lên, vạn nhất làm hỏng, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Huống hồ ai có thể khẳng định thứ này thả ra rồi có thể đẩy lui chúng?” Giáo sư Chu không dám, Diệp Kiêu lại khuyên: “Giáo sư Chu tin cháu một lần, nếu cháu đoán không sai, nhất định có thể!” Giáo sư Chu nhìn thấy ánh mắt kiên định của Diệp Kiêu, cũng biết, ngay cả khi họ có thể toàn thân rút lui, đợi đến khi đội quân trú phòng xuống thì những Vạn độc cổ này vẫn sẽ ào ạt xông lên, đến lúc đó e rằng không phải chỉ dùng đạn đơn giản là có thể đối phó được.

Bây giờ chúng sợ hãi Mẫu trùng, đợi đến khi chiếc hộp này được mang lên, Vạn độc cổ sẽ bò ra.

Nghĩ đến đây, giáo sư Chu cũng ngầm cho phép, Diệp Kiêu mở hộp lấy ra con Mẫu trùng đó, nhìn một cái rồi lại nhìn rãnh lõm trong

hộp, lập tức hiểu ra tất cả.

Diệp Kiêu suy đoán: Cái này hẳn là một cặp, một đực một cái, Mẫu trùng muốn sinh sản, nhất định phải giao phối, cái này là do cổ sư tạo ra, nhưng đồng thời cũng cần truyền thừa, vì vậy Lý Nguyên Hạo trước khi chết đã đặt cả hai con trùng này vào trong quan tài của mình, ý là hy vọng Mẫu trùng có thể ban cho ông ta sức mạnh.

Không ngờ con trùng đã bị người khác cướp mất một con, mà con đó rốt cuộc ở đâu thì không ai biết, ban đầu tôi nghĩ hẳn là do người của Cáp Bố Thượng Sư lấy đi, nhưng hiện tại Cáp Bố vẫn đang tìm kiếm, chứng tỏ không phải.

Nhưng chắc chắn còn có một đội ngũ khác sau khi Lý Nguyên Hạo chết đã lấy đi con Mẫu trùng đó, vì vậy đến nay vẫn không có bất kỳ dấu vết nào.

Đội đạo mộ tặc khác mà chúng ta gặp phải, hẳn là nhắm vào con trùng này mà đến.

Diệp Kiêu không nói những suy đoán này với giáo sư Chu, chỉ thầm suy đoán trong lòng, vì anh biết hiện tại không có bằng chứng đầy đủ, ngay cả khi nói rõ tình hình cũng vô dụng, huống hồ còn rất nhiều bí ẩn chưa được giải đáp.

Vì vậy hiện tại Diệp Kiêu cũng không dám lơ là, lúc này con trùng vừa ra, dưới đó liền truyền đến tiếng xào xạc, mọi người đều kinh hãi không thôi, tất cả đều nghe thấy âm thanh này, nhìn thấy Diệp Kiêu làm vậy mọi người đều ngơ ngác.

Trương Như Long và những người khác lao đến nhìn thấy khoảnh khắc trước mắt, lúc đó liền ngớ người, "Cái này đang làm gì vậy?" Diệp Kiêu bình tĩnh nói: "Đúng như mọi người thấy, điều tôi đang làm bây giờ là thử nghiệm." "Nhưng…" "Đừng nhưng nhị gì, cứ thử trước đã, nếu không thì làm sao biết rốt cuộc là thật hay giả!" Lúc này

những thứ đang nhảy nhót loạn xạ dưới đó, đều bắt đầu điên cuồng chạy xuống, Diệp Kiêu không nói hai lời lấy ra Hỏa chủng châm lửa một bộ quần áo dính dầu xác chết ném xuống, chỉ chốc lát sau ngọn lửa bùng lên gây ra một trận hỗn loạn, tất cả Vạn độc cổ đều bắt đầu điên cuồng bỏ chạy.

Diệp Kiêu hiểu chúng sợ lửa, nhưng đồng thời càng sợ Mẫu trùng.

"Thấy chưa?

Đây chính là nỗi sợ hãi mà Mẫu trùng mang lại cho chúng." Giáo sư Chu cũng gật đầu, xem ra họ đã đoán đúng, tiểu Diệp lần này nếu có thể tiêu trừ triệt để thì vẫn cần một khoảng thời gian.

Không sao, đến lúc đó chỉ cần để đội quân trú phòng điều động trực thăng dùng súng phun lửa tiêu hủy tất cả, hẳn là không có vấn đề gì.

Nhưng đã chứng minh con trùng này có tác dụng trấn áp những thứ đó, xem ra cũng chỉ có thể làm vậy.

Giáo sư Chu thỏa hiệp, cũng biết theo những gì Diệp Kiêu làm quả thực có thể, nhưng lúc này ai cũng không dám đảm bảo có thể toàn thân rút lui, cái này vẫn có tính nguy hiểm nhất định.

Diệp Kiêu suy nghĩ một chút, liền lấy Hỏa chủng xuống, dù sao cũng phải đốt cháy những thứ này, nhưng cũng phải đợi đội quân trú phòng xuống rồi tính sau, sau này thế nào thì tùy đội quân.

Anh rất muốn dùng Hỏa chủng ném xuống đốt cháy trụi, nhưng côn trùng sẽ không đứng yên cho họ thiêu hủy.

Cả mộ thất bên trong chắc chắn có khe hở, đến lúc đó e rằng vẫn sẽ còn sót lại.

Nhưng dù sao đi nữa, những thứ này một khi đã thấy ánh mặt trời thì nhất định phải được tiêu trừ hoàn toàn, lúc này cư dân mạng trong

phòng trực tiếp cũng thi nhau sôi nổi.

"Xem ra Diệp Đảo nói không sai chút nào, Mẫu trùng chính là thiên địch khắc chế mọi Cổ trùng." "Sao tôi thấy Diệp Đảo có chút thần bí, hình như có vài điều không nói cho chúng ta." "Bọn người các ông thật khó chiều, Diệp Đảo nói hết cho các ông rồi, các ông lại không tin, Diệp Đảo có chút bí mật nhỏ, các ông lại nói Diệp Đảo trọng cái nọ khinh cái kia!" "Ai bảo chúng ta đều là người bình thường, không thông minh bằng Diệp Đảo, Diệp Đảo tiếp theo muốn làm gì?" "Quan tài đã dọn dẹp gần xong rồi, mộ thất Lý Nguyên Hạo cũng đã lộ ra, nhưng con người ông ta lại còn muốn trường sinh, điều này có chút không nói xuôi." "Đúng rồi, điều tôi muốn biết là thi thể này xương cốt vẫn còn nguyên vẹn, có thể dựa vào thủ cấp của ông ta để tái tạo 3D, xem ông ta trông như thế nào không?" Cư dân mạng đều vô cùng phấn khích, tất cả đều muốn xem Lý Nguyên Hạo thật sự trông như thế nào, nhưng giáo sư Chu lúc này đã không còn để ý đến nữa, sau ngần ấy thời gian ông cuối cùng cũng nhìn thấy mộ chính của Lý Nguyên Hạo và cuối cùng cũng tìm thấy rồi, xem ra sau này ngành khảo cổ học nhất định phải tăng thêm một số kiến thức ngoại khóa.

Lần này nếu không có Diệp Kiêu, họ căn bản sẽ không tìm thấy mộ chính thật sự.

Vì vậy giáo sư Chu quyết định, sau này nhất định phải để Diệp Kiêu gia nhập vào họ, trở thành quân chính quy, nếu không thì họ sẽ khó mà tiến bước.

Lúc này Diệp Kiêu cũng cảm thấy thời gian quá dài, từ ngày đầu tiên họ vào đến nay e rằng đã trôi qua không chỉ ba ngày, chuyến khảo cổ lần này thật sự quá sức tưởng tượng, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ cảm thấy lần này trở về nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt.

Hơn nữa còn có rất nhiều bí ẩn chưa được giải mã đều phải phân

tích kỹ lưỡng.

Nhưng cư dân mạng lại không buông tha, muốn Diệp Kiêu nói rõ ràng, Diệp Kiêu cũng rất bất lực, anh luôn cảm thấy chuyện này đã khiến anh thêm một chút màu sắc huyền ảo.

Chẳng hạn như Cáp Bố Thượng Sư đã sống đến bây giờ bằng cách nào, muốn trường sinh dựa vào một con trùng, có đáng không!

Rốt cuộc con đường phía trước muốn đối mặt với điều gì, hơn nữa đã khai quật mộ Lý Nguyên Hạo rồi, Cáp Bố lại hoàn toàn im lặng, con Mẫu trùng còn lại rốt cuộc nằm trong tay ai?

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ.

Giáo sư Chu và những người khác rất nhanh đã dọn dẹp xong toàn bộ quan tài, các loại vật phẩm đều được sắp xếp gọn gàng từng cái một.

Về phần phía trước.

Những hiện vật đã được kiểm kê thì để đội quân trú phòng thu thập, nhưng mộ Lý Nguyên Hạo quả thực không thể coi thường.

Họ đã dọn dẹp tất cả mọi vật phẩm lên.

Lúc này giáo sư Chu đã liên lạc được với đội quân trú phòng, đội quân trú phòng đều đã xuống, theo kết quả quét lớp của họ cho thấy, cổ mộ này hiện tại vách núi lại nằm ở phía bên kia của song chỉ phong, hơn nữa cả ngọn núi đều là một phần của mộ thất, phát hiện này khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Ban đầu tưởng rằng họ từ song chỉ sơn đi xuống, đến lối vào đã qua mấy ngày rồi, nhưng bây giờ lại phát hiện toàn bộ mặt sau của song chỉ sơn đều là một phần của mộ thất Lý Nguyên Hạo, phát hiện này làm sao có thể khiến họ không chấn động?

Cho nên nói họ sẽ không đi theo đường cũ, một phần người sẽ đào từ đường hầm ban đầu xuống, một phần khác sẽ cho nổ tung toàn bộ song chỉ phong để vào từ đây, nếu là vậy, thì rất nhanh sẽ đến được chỗ họ.

Và phía trên chính là bước đầu tiên họ sẽ cho nổ, Diệp Kiêu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không quay lại đường cũ thì không sao.

Hơn nữa nếu quay lại đường cũ, nhìn thấy những thứ này và những con trùng đột nhiên xuất hiện kia, rất nhanh sẽ mang đến đại tai họa, dù sao đó cũng là loài mới.

Chương 424

Nó sẽ gây ra tổn hại như thế nào đối với quần thể sinh vật, ai cũng không biết.

Vì vậy Diệp Kiêu nghe đội quân trú phòng nói vậy cũng yên tâm, mọi người kiểm kê hiện vật xong, lúc này Diệp Kiêu nhìn vào trong quan tài, tất cả mọi thứ đều đã được lấy ra rồi, thi thể Lý Nguyên Hạo nằm ngay ngắn bên trong, đúng như Diệp Kiêu đã nói, đúng như anh đã nghĩ, tứ chi và thân thể của ông ta đều được bọc kỹ, hơn nữa được thực hiện sau khi chết.

Xem ra trước khi chết ông ta đã tiến hành một nghi thức tế tự, tương tự như trường sinh, và quả thực là do nữ vu tiến hành.

Nếu không thì.

Sẽ không có chuyện đối với một đế vương lại tiến hành phân thây hạ táng tàn nhẫn như vậy.

Từ đó có thể thấy Lý Nguyên Hạo quả thực có chút tà môn, trước đó anh đoán Lý Nguyên Hạo là một cổ sư, cho nên mới đặt hai con Mẫu trùng vào trong quan tài của ông ta, ý đồ muốn trọng sinh.

Nhìn theo cách này, không biết ông ta trọng sinh có thành công hay không, nhưng có thể tưởng tượng được ông ta vừa mới hạ táng không lâu, đã có người lấy đi con trùng còn lại, cho nên ông ta trọng sinh cũng thất bại.

Nhưng Cáp Bố đã biết được bí mật trong đó.

Cho nên mới tìm kiếm.

Ông ta phò tá Thành Cát Tư Hãn chinh chiến nhiều năm, chỉ vì một con trùng, nói ra ai có thể tin, thật sự khiến người ta không thể tin nổi!

Diệp Kiêu tổng kết lại những kiến thức mình đã trải qua trong suốt chặng đường này, bản thân anh cũng cảm thấy không thể tin được.

Lúc này, trước màn hình video, mọi người cũng đang thi nhau bình luận, nói không ngoài những câu như khảo cổ đỉnh của chóp, Diệp Đảo thật sự quá đỉnh.

Nhưng người đàn ông trước màn hình lại siết chặt nắm đấm, con trùng đó là con trùng ông ta muốn, nhưng ông ta cả đời cũng không có được, bây giờ cơ thể này đã rất yếu, những thứ mà lính đánh thuê mang đến căn bản không phải thứ ông ta muốn, và bây giờ nhất định phải bắt đầu kế hoạch mới.

Theo tình hình đã quan sát được trên đường, có người đã đi trước họ một bước lấy đi con trùng còn lại, vì vậy bây giờ nhất định phải tìm thấy.

Diệp Kiêu không biết Cáp Bố Thượng Sư lúc này đã bắt đầu hành động, còn lúc này ánh mắt anh chuyển hướng đến vật liệu dệt ở tay Lý Nguyên Hạo, các chuyên gia bắt đầu làm sạch bề mặt thi thể Lý Nguyên Hạo, sau khi mở lớp vật liệu dệt bao bọc ra thì lộ ra xương cốt trắng của Lý Nguyên Hạo.

Lúc này trong xương tay của ông ta phát hiện một cuộn vải trắng rách nát, cuộn vải này trực tiếp bọc trên thi thể của ông ta, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy không thể tin nổi, cũng khiến đội khảo cổ kinh ngạc đến ngây người, cái này là gì?

Giáo sư Chu và những người khác vội vàng đến cầm kính lúp cẩn thận quan sát, lúc này Diệp Kiêu cũng ghé qua, nhìn rõ trên đó đều là chữ Tây Hạ.

Giáo sư Âu xem một lượt, vì có chút rách nát nên dịch không chi tiết, “Cái này ghi lại quá trình trọng sinh của ông ta, ý là sau khi hai

con trùng giao phối sẽ sản sinh ra thế hệ trùng tiếp theo với sức mạnh cực lớn, có thể ban cho ông ta tất cả những gì cần thiết để phục sinh." "Xem ra tiểu Diệp đoán không sai, nhưng phải trả giá đắt, trải qua luyện hóa cực kỳ đau đớn mới có thể đạt được.

Tôi đoán đây hẳn là một loại thứ gì đó tương tự như tê liệt thần kinh, người đã chết rồi, còn có thể sống lại sao?

Nhưng những văn tự còn lại lại không biết vì lý do gì bị hư hại, không nhìn rõ." Giáo sư Âu cầm cuộn vải trắng lật đi lật lại xem xét, phát hiện mặt sau là một bức đồ họa, khi anh quay phim chuẩn bị đến gần, đã bị giáo sư Chu ngăn lại.

Có bài học từ lần trước, ông sẽ không để đạo mộ tặc có bất kỳ cơ hội nào để dò xét động thái tiếp theo của họ.

Anh quay phim cũng nhận ra ý đồ của giáo sư Chu, lùi lại hai bước, chĩa ống kính vào dưới vách núi, khiến mọi người trên màn hình than vãn một phen.

"Đừng có nhỏ mọn như vậy, chúng ta cũng coi như là đồng bạn cùng đi suốt chặng đường, bây giờ đến lúc then chốt thì cho tôi xem đi!" "Thông cảm một chút, cái này cũng coi như là báu vật của Đại Việt, nếu bị những đạo mộ tặc đó phát hiện, chắc chắn là sẽ đi trước họ một bước." "Muốn xem lần này cảnh trên song chỉ phong là biết rồi, suýt nữa mất mạng dưới tay lính đánh thuê." "Đúng rồi, vì sự an toàn của tất cả chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, làm sao anh biết trong phòng trực tiếp này không có gián điệp?" Có vẻ như mọi người đều rất hiểu, các giáo sư Âu cũng như vậy.

Giáo sư Chu xem xét một lượt xong, không phát hiện có gì bất thường.

Diệp Kiêu cùng mọi người đứng bên cạnh đi quanh một vòng, sau khi quan sát liền xác định: "Đây dường như cũng là một ngôi cổ mộ,

nhìn địa hình giống như ở vùng biên cảnh." "Đây cũng là biên cảnh à, xem ra các đế vương rất thích chôn cất mình ở biên giới.

Đây lại là một dân tộc thiểu số nào đó sao?" Diệp Kiêu không biết, tạm thời vẫn chưa xác định được, cần phải mang về kiểm tra kỹ lưỡng.

Giáo sư Chu lập tức kết luận, đúng như lời Diệp Kiêu nói, đây quả thực là một ngôi mộ, bởi vì Diệp Kiêu phán đoán từ địa thế, địa mạo và phong thủy, nhưng cụ thể địa thế ông ấy vẫn chưa nhìn rõ, nghĩ là phải đợi đến khi về mới được, vì vậy hiện tại mọi người chỉ đợi quân đội đến.

Khoảng nửa giờ sau, cuối cùng một tiếng động lớn vang lên từ trong núi.

Đội phá đá đã cho nổ từ phía bên kia sườn núi tiến vào, rất nhanh sau đó trên vách đá liền xuất hiện một cái lỗ lớn, ánh sáng xuyên vào.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cách bảo tọa khoảng ba mươi mét xuất hiện một cái động khổng lồ!

Mọi người nhất thời kinh hãi, còn Giáo sư Chu thì bật cười, xem ra họ đã đi vào từ phía bên kia, chốc lát nữa chúng ta sẽ đi ra từ đây, mọi người lúc này mới yên tâm.

Không ngờ lại là ở phía bên kia của Song Chỉ Sơn, thảo nào họ đi lâu như vậy.

Nhưng cũng có điều không đúng, nếu nơi tụ âm tàng huyệt này nằm ở mặt sau của ngọn núi, hà tất phải phiền phức như vậy, trực tiếp phá từ bên kia vào chẳng phải tiện hơn sao?

Họ không biết rằng, qua nhiều lần biến đổi và động đất, Song Chỉ Phong cũng là do hậu thiên hình thành, trải qua hàng trăm năm biến động nên đã thay đổi rồi.

Ban đầu tuyệt đối sẽ không như vậy, nếu không Lý Nguyên Hạo cũng sẽ không chọn nơi đây làm nơi chôn cất.

Giờ đây, toàn bộ phong thủy đã bị phá hủy hoàn toàn, nhất thời một luồng khí âm tà thổi lên, tất cả mọi người đều cảm thấy một luồng hàn ý dâng lên.

Diệp Kiêu cau chặt mày, Hắc Kim Cổ Đao được rút ra, "đăng" một tiếng cắm xuống đất.

Vừa chém một đao xuống, luồng khí âm tà kia nhanh chóng biến mất, khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

"Tiểu Diệp, chuyện này là sao?" Diệp Kiêu thản nhiên giải thích: "Khi các vị đế vương cổ đại hạ táng đều tìm các đại sư phong thủy để xem xét địa hình.

Họ coi trọng sự hòa hợp tự nhiên, nên mới chôn cất ở đây.

Bây giờ phá hủy núi tức là phá hủy phong thủy, vì vậy nơi đây không còn là địa điểm phong thủy tốt nữa, hơn nữa toàn bộ mộ thất cũng đã bị nổ gần hết, nên mới có luồng khí như vậy." "Thế chẳng phải nói là sau này phong thủy sẽ bị phá hủy sao?

Còn những người sống dưới Song Chỉ Phong thì sao?" "Đối với người chết mà nói là phá hủy phong thủy, còn đối với người sống thì không có gì to tát.

Hơn nữa, chúng ta chỉ cần chôn vùi toàn bộ khu vực này lại là sẽ không có chuyện gì xảy ra." Đối với Diệp Kiêu mà nói, tất cả các cổ mộ đều như nhau, chỉ cần tìm được chân tướng thực sự, thì những thứ khác đều không đáng kể, huống hồ có một số cổ mộ càng đào càng nguy hiểm, chỉ có thể lấp lại, cũng không cần tiếp tục đào nữa.

Bên dưới ngọn núi này rốt cuộc còn có gì, Diệp Kiêu không biết, nhưng không thể không nói, nửa con mẫu trùng còn lại nhất định phải

tìm thấy.

Đợi đến khi tất cả quân đội đều xuống, thiết bị cũng đã đưa xuống xong, mọi người nối đuôi nhau men theo giàn giáo đã dựng, một đường tiến lên.

Một giờ sau cuối cùng cũng đến được mặt đất, hít thở không khí trong lành xong, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng được nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

"Đã lâu thế rồi, tôi còn tưởng mình sẽ chết ở đó chứ." "Đừng nói những lời không may mắn như vậy, bây giờ đã ra rồi thì nghỉ ngơi cho tốt, ở dưới đó tôi ngột ngạt đến mức không thở nổi!" Ở trong cổ mộ dưới lòng đất lâu ngày, giờ đây họ mới cảm thấy không khí bên ngoài thật trong lành, hơn nữa nhìn có vẻ như trời đã mưa, càng thêm tươi mát.

Tất cả mọi người đều hạ trại ở một khoảng đất trống, những việc còn lại giao cho quân đội.

Theo lời Diệp Kiêu, sau khi họ xuống liền bám dây thừng, trên người mang theo súng phun lửa.

Trương Long và Trần Phong dẫn đầu xuống tiêu diệt Vạn Độc Cổ.

Có súng phun lửa trong tay, họ đều thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì bây giờ đã có vũ khí, cũng có thêm dũng khí, khả năng cao là sẽ không còn sợ hãi nữa.

Diệp Kiêu ngồi trên bãi đất trống nghỉ ngơi, nhìn những văn vật lần lượt được dọn lên, mắt vẫn dán chặt vào mảnh vải trắng rách nát kia.

Giáo sư Chu và những người khác đang nghiên cứu bên cạnh, còn Diệp Kiêu thì suy tư ở phía khác, con trùng còn lại rốt cuộc bị ai lấy đi

rồi?

Tính theo niên đại của Lý Nguyên Hạo lúc bấy giờ, hẳn là thời kỳ cùng tồn tại với Liêu, Kim, Tống, nhưng lại không được nhà Nguyên thừa nhận.

Lăng mộ lớn nhất mà nhà Nguyên hiện tại có thể tìm thấy chính là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Nhưng trong mộ Thành Cát Tư Hãn không hề phát hiện bóng dáng mẫu trùng, huống hồ Thành Cát Tư Hãn cũng không dựa vào Cổ trùng để đánh trận, nên điểm này gần như có thể loại trừ.

Chương 425

Còn gì nữa không?

Mẫu trùng còn ở khu vực Miêu Cương, cơ bản đều không có quần thể mộ táng lớn, xem ra chuyện này còn phải tìm lại manh mối từ đầu, cũng không biết Giáo sư Chu và những người khác có thể tìm được manh mối từ vật tùy táng không, văn tự Tây Hạ hoặc các quần thể mộ táng cổ khác hẳn cũng có ghi chép, như vậy thì phải xem phía sau có đại mộ nào không.

Đến nay, những mộ huyệt mà Đại Việt Quốc khai quật hình như vẫn chưa có quần thể mộ táng đặc biệt lớn nào, manh mối này coi như đã đứt.

Diệp Kiêu không khỏi thở dài một tiếng, lúc này quân đội đã bắt đầu khai quật, thiết bị đều đã đưa xuống, từng món vật tùy táng được dọn lên dưới sự nỗ lực chung của mọi người, còn trưởng thôn Bà Nãi dẫn theo Kim Oa và dân làng cũng đã đến, cung cấp thức ăn cần thiết cho mọi người.

Khi gặp lại Diệp Kiêu, Kim Oa vô cùng phấn khích, vội vàng tiến đến: "Diệp huynh đệ, cuối cùng cũng gặp lại anh!" Anh ta đã chuẩn bị thịt khô và nước, Diệp Kiêu ăn một bữa xong mới cảm thấy lấy lại sức lực, sau đó hỏi: "Mấy ngày nay trong núi có xảy ra biến cố gì không?" "Có biến cố, chỉ nhớ có một đêm trời mưa lớn, đột nhiên có một tiếng sấm vang lên, cả ngọn núi hình như đều rung chuyển." "Trước đây ngọn núi này của các anh có xảy ra sự kiện lớn nào không?

Ví dụ như nhật ký địa phương có ghi chép lại không?

Hoặc nhật ký được bảo tồn hoàn chỉnh nhất hiện nay có không?"

Diệp Kiêu nghĩ đã không có quần thể mộ táng lớn, vậy thì chỉ có thể tìm kiếm trong nhật ký, xem có tìm được chút manh mối nào không.

Nào ngờ Kim Oa lắc đầu, anh ta hoàn toàn không hiểu, lớn đến vậy rồi mà chưa từng thấy nhật ký nào cả.

Huống hồ, thế hệ của họ đều không được đi học nhiều, nhật ký địa phương cũng không phải thứ anh ta có thể xem được.

Thấy Kim Oa vẻ mặt khó hiểu, Diệp Kiêu thở dài, vỗ vai anh ta rồi vẫn quyết định đi tìm Dương Kiến hỏi xem sao.

Tất cả đội khảo cổ đều đang bận rộn dưới mộ, một mình Diệp Kiêu ngồi trên bãi đất trống, không ngừng suy nghĩ lại mọi chuyện đã xảy ra hôm nay, luôn cảm thấy có điều gì đó còn thiếu sót.

Lúc này, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp đang bàn tán sôi nổi, lăng mộ Lý Nguyên Hạo lần này quả thực khiến họ không thể ngờ tới.

Sau khi bình tĩnh lại, mọi người đều đoán, liệu bên trong thi thể của Lý Nguyên Hạo có đầy những vết tích Cổ trùng xâm thực không?

Dù sao thì đã bị phân thây rồi, nói bên trong có Cổ trùng cũng chẳng có gì lạ.

Hiện tại, không gian yên tĩnh, đội khảo cổ đang dọn dẹp dưới mộ, còn cư dân mạng trong phòng phát sóng trực tiếp lại vô cùng phấn khích.

"Lý Nguyên Hạo đúng là một kẻ điên, có vị hoàng đế khai quốc nào lại bỏ nhiều Cổ trùng vào mộ mình như vậy không?" "Đổi lại là anh, chưa chắc anh đã không làm như vậy đâu.

Dù sao thì bên trong đó là thi thể của anh mà." "Chết rồi thì hóa thành đất, ai mà thèm!" "Không thể nói vậy được, dù sao người ta cũng là hoàng đế, tùy hứng một chút cũng có thể hiểu được." Cho đến

bây giờ mọi người vẫn đang bàn luận về Lý Nguyên Hạo và Cổ trùng, Diệp Kiêu cười cười, anh thật sự không có hứng thú với những chuyện này, điều duy nhất anh muốn biết là Cáp Bố Thượng Sư rốt cuộc đang trốn ở đâu, và nửa con mẫu trùng còn lại đã bị ai mang đi?

Cặp mẫu trùng này ẩn chứa sức mạnh to lớn đến mức nào mà có thể khiến những người kia không quản ngàn dặm xa xôi đến Đại Việt Quốc, chỉ để tranh đoạt những thứ này!

Lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày, còn mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng đang bàn tán về anh.

Anh quay phim không biết từ lúc nào đã hướng ống kính về phía anh?

"Diệp Đạo cau mày như vậy, có phải cũng cảm thấy có chút khó khăn không?" "Tôi thì không có cảm giác đó.

Diệp Đạo chắc chắn đang nghĩ, rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật mà anh ấy chưa biết." "Trong cổ mộ có quá nhiều thứ, còn rất nhiều bí mật chưa được giải mã, những gì chúng ta thấy bây giờ chỉ là một góc của tảng băng trôi.

Lỡ một ngày nào đó lại có cổ mộ nào khác xuất hiện, khiến đám người Cáp Bố Thượng Sư lại đến thì sao?" "Đừng nói gở, Cáp Bố Thượng Sư có còn sống hay không còn chưa chắc, dù sao Diệp Đạo cũng không có bằng chứng." Lúc này, đội khảo cổ đã mang toàn bộ những chiếc quan tài trước đó lên.

Thấy quan tài, mắt Diệp Kiêu bỗng sáng rực!

Anh đột nhiên nhớ ra, cuối cùng cũng hiểu mình đã bỏ lỡ điều gì, đó chính là những chiếc quan tài!

Tám chiếc quan tài kia tượng trưng cho điều gì?

Từ trước đến nay anh luôn nghĩ chúng là vật tùy táng hoặc một

loại nghi thức tế tự nào đó, đặc biệt là được đặt theo Ngũ Hành Bát Quái.

Nhưng lăng mộ Lý Nguyên Hạo có cần tám người này để tế tự hoàn thành một nghi thức nào đó không?

Lại là nghi thức gì?

Liên tưởng đến thân phận của mấy người kia, anh cuối cùng cũng hiểu ra, tất cả các nghi thức đều không phải vì Lý Nguyên Hạo, mà là vì mẫu trùng.

Họ đều chỉ có một mục đích, đó là trấn áp!

Không cho mẫu trùng ra ngoài, hoặc, sợ rằng sau khi mẫu trùng ra ngoài sẽ gây ra hậu quả khôn lường!

Nửa con mẫu trùng bị thất lạc nói không chừng đã gây ra phản ứng dây chuyền rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu bỗng đứng bật dậy.

Mọi người xung quanh thấy vẻ mặt anh như vậy không khỏi giật mình, Giáo sư Chu quay đầu lại ân cần hỏi: "Tiểu Diệp, cháu làm sao vậy?" "Giáo sư Chu, cháu cảm thấy, lần này mở quan tài, e rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra." "Có khả năng, thi cốt không thể rời khỏi cổ mộ." Nghe thấy lời này, Giáo sư Chu không khỏi cau chặt mày, "Tiểu Diệp, cháu có biết cháu đang nói gì không?" Diệp Kiêu gật đầu, "Cháu đương nhiên biết.

Giáo sư Chu, cháu vừa mới nghĩ đến việc nửa con mẫu trùng ở trong quan tài của nó, tại sao bên ngoài lại có tám chiếc quan tài khác?

Lúc đầu cháu thật sự nghĩ là để tế tự, giúp Lý Nguyên Hạo hoàn thành một nghi thức nào đó để đạt được trường sinh.

Nhưng bây giờ nghĩ lại thì chưa chắc đã phải vậy." "Nếu là

trường sinh thì họ hoàn toàn không cần dùng bát quái trận, vừa bao quanh quan tài chính lại còn dùng đỉnh đồng.

Đỉnh đồng trong phong thủy dùng để trấn áp, thêm vào việc hiến tế bằng xương trắng, thế trấn áp càng thêm mạnh." "Trước đây cháu luôn cảm thấy có gì đó không đúng, bây giờ quan tài được đưa ra mới phát hiện ra đạo lý này, rõ ràng là sợ mẫu trùng thoát ra." "Cổ mộ này đã bị người ta động vào, tám chiếc quan tài và cả đỉnh đồng e rằng đều là do hậu nhân thêm vào!" "Bây giờ phong thủy bị phá, Lý Nguyên Hạo chưa chắc đã trường sinh, nhưng mẫu trùng xuất thế, e rằng sẽ tiếp tục lưu tồn nhân gian!" "Cháu không phải đang nói đùa chứ!" Giáo sư Âu cắt lời anh, "Tiểu Diệp, có những lúc đừng cố chấp quá, con trùng mà cháu nói, mẫu trùng sẽ được trường sinh, làm sao có thể!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Cháu không cố chấp, chỉ là cháu cảm thấy mọi chuyện có chút không đúng mà thôi." "Cháu hãy nghe cháu nói trước đã, nếu cháu nói không đúng, thì thầy hãy cắt lời cháu, được không ạ?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu gật đầu, "Đương nhiên!" Ông ấy cũng không có cách nào phản bác Diệp Kiêu, dù sao những điều Diệp Kiêu mang đến cho ông ấy thực sự quá chấn động, ông ấy nhất thời cũng không nghĩ ra được cách nào để phản bác.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Chúng ta đã mất nhiều thời gian như vậy, trong mộ Lý Nguyên Hạo làm nhiều nhất chính là Cổ trùng, trừ thứ này ra, thì chính là cảnh tế tự chúng ta đã thấy.

Lúc đầu cháu thật sự nghĩ là vì bản thân Lý Nguyên Hạo, nhưng bây giờ nghĩ lại thì rốt cuộc ai khống chế ai còn chưa chắc, rốt cuộc là Lý Nguyên Hạo khống chế mẫu trùng, hay mẫu trùng khống chế hắn đều không thể biết được." Lời này quả thật đúng.

Giáo sư Chu thừa nhận, dù sao trong thời cổ đại, những con Cổ trùng này quả thực có năng lượng vô cùng mạnh mẽ, nói chúng khống chế Lý Nguyên Hạo, hoặc xuất hiện phản phệ, là có khả năng.

Giáo sư Âu đứng bên cạnh nghe đến trợn mắt há hốc mồm, "Anh nói hắn bị khống chế sao?

Làm sao có thể!

Hắn là hoàng đế!

Nếu không thì làm sao có thể hiệu lệnh thiên quân?" Giáo sư Chu tiếp lời, "Đừng quên vị hoàng đế này lên ngôi bằng cách nào, tự lập làm vua, và bỏ quốc tính, nên phải nói là đã bị người khác từ bỏ, vì vậy mới đến làm hoàng đế ở đây.

Qua đó có thể thấy, hắn cũng không được chào đón cho lắm." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Diệp Kiêu gật đầu, "Đúng, Giáo sư Chu nói không sai, chính vì như vậy nên cháu mới có suy đoán này." "Nếu Lý Nguyên Hạo ngay từ đầu đã đạt thành hiệp nghị với mẫu trùng, mẫu trùng giúp hắn đoạt thiên hạ, Lý Nguyên Hạo ban cho nó địa vị vô cùng cao quý.

Như vậy, địa vị của hai bên hoàn toàn thay đổi, trùng và người ngang hàng.

Mẫu trùng quả thực có thể ban cho hắn sức mạnh, giúp hắn khống chế quân đội, nhưng ngược lại bản thân Lý Nguyên Hạo cũng chịu sự khống chế của mẫu trùng, nếu không thì dựa vào đâu mà người và trùng có thể sống hòa thuận với nhau?" "Nhiều Cổ trùng trong ngôi mộ này thật sự chỉ để bảo vệ Lý Nguyên Hạo sao?" "Bất kỳ con Cổ trùng nào ở Nam Cương e rằng đều coi mẫu trùng là thánh giả mà quỳ bái, thậm chí cảnh tế tự chúng ta thấy cũng là như vậy, đừng quên trước đó trong cảnh tế tự còn xuất hiện tình huống vạn trùng quỳ bái mẫu trùng, nếu không thì làm sao có nhiều tượng ngọc Cổ trùng như vậy!" Nghe anh nói vậy, mọi người đều kinh ngạc.

Sau khi Diệp Kiêu phân tích như vậy, dường như quả thực có vài phần đạo lý, nhưng cũng có điều không thông!

“Nếu là như vậy, đường đường hoàng đế lại bị người ta đối xử như thế, hắn có thể cam tâm sao?” Diệp Kiêu nghe vậy không khỏi cười lên, “Đó đều là do hắn tự chọn.

Nếu hắn tình nguyện bị khống chế, mượn đó đổi lấy sức mạnh cường đại, thì hà cớ gì mà không làm?

Đó đều là chuyện thuận tình hợp lý!” Lời Diệp Kiêu nói quả không sai, Giáo sư Chu cũng thừa nhận, dù sao trong nhiều nghiên cứu của họ về hậu thế quả thực cũng đã xảy ra những tình huống tương tự.

Ban đầu, quân đoàn con tin do Lý Nguyên Hạo thiết lập, Lý Nguyên Hạo dùng Cổ trùng khống chế, vậy những con tin đó nghe lời Lý Nguyên Hạo, hay nghe lời Cổ trùng?

Nghĩ đến đây, mấy vị giáo sư đều kinh ngạc không thôi, nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người cũng đều phản ứng lại.

“Theo như vậy mà nói, vị hoàng đế thực sự của Tây Hạ Quốc chưa chắc đã là Lý Nguyên Hạo, có khi nào, lại chính là đám Cổ trùng này!” “Chuyện này quá là kích thích!

Chương 426

Một đám Cổ trùng khống chế Tây Hạ, thật sự không dám tưởng tượng!" "Cái này thì tùy mỗi người.

Có người nguyện ý vì quyền thế mà trả giá tất cả, có gì mà không tưởng tượng được." "Lời này nói ra hình như cũng có vài phần đạo lý, tôi cạn lời!" "Nói không chừng phía sau mẫu trùng còn có người nào đó thì sao, con trùng này cũng không phải tự nhiên hình thành, dù chúng nghe lời mẫu trùng, nhưng chỉ là một con trùng mà thôi, làm gì có trí thông minh!" "Không thể không nói Lý Nguyên Hạo là một kẻ tàn nhẫn, nếu không thì cũng không thể sống lâu như vậy, đừng nói hắn còn sống, bây giờ còn không biết hắn là người hay quỷ!" "Theo lời Diệp Đạo nói, Lý Nguyên Hạo tám phần là bị khống chế rồi, như vậy thì e rằng cũng chẳng có gì đáng để ngưỡng mộ." Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng thông tin Diệp Kiêu mang đến quả thực không hề đơn giản, mọi người đều nghĩ Lý Nguyên Hạo từ một người có tính cách tàn bạo, về sau có khả năng thực sự bị Cổ trùng khống chế, cho nên mới biến thành như vậy, nếu không thì làm sao có thể làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo đến thế.

Căn cứ sử sách ghi lại, khi còn trẻ hắn là một nhân vật vô cùng lợi hại, tuổi trẻ đã bộc lộ tài năng phi thường, về sau làm sao có thể biến thành tên khốn nạn không thể hiểu nổi như vậy?

Nói hắn là tên khốn nạn một chút cũng không sai, nếu không thì làm sao lại cưỡng đoạt chị dâu của mình, sau đó lại tự tay giết chết bà ta, đây đúng là tra nam chính hiệu!

Lúc này nghe mọi người nói vậy, Giáo sư Chu thở dài một hơi, nhìn theo hướng này thì quả thực có khả năng, chỉ là họ không ai dám

công bố thông tin này ra cho công chúng, dù sao thì chuyện này cũng quá kinh khủng.

Diệp Kiêu biết, đổi lại là ai cũng có thể không dám tin, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể suy đoán một chút, dù sao thì không có bằng chứng.

Tất cả đều là suy đoán, Lý Nguyên Hạo đã chết nhiều năm như vậy rồi, ai có thể chứng thực?

Ngay cả đoạn lịch sử về Cổ trùng này cũng đã bị xóa bỏ.

Lúc này, mọi người thấy tình hình liền cảm thán không thôi, đội khảo cổ đều đã lên, sau khi biết được suy đoán mới của Diệp Kiêu, họ nhất thời than thở.

"Xong rồi, ban đầu tôi còn nghĩ có thể nhân cơ hội này làm vài luận văn, bây giờ nghe Tiểu Diệp nói vậy, hoàn toàn không dám viết!" "Cái này có gì đâu, Tiểu Diệp chỉ là suy đoán thôi, cụ thể thì vẫn phải tự mình xem xét, rốt cuộc là gì chúng ta cũng không biết, cũng không dám nói." "Không sợ, dù sao cũng là sử liệu ghi chép, những gì không ghi chép thì cứ mạnh dạn suy đoán.

Lịch sử là ở chỗ không ngừng biện chứng và biện luận!" Nghe những lời này, mọi người đều không khỏi bật cười, dù sao thì lần này cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất còn thu hoạch được nhiều vật tùy táng như vậy.

Những vật tùy táng này phần lớn đều là vàng bạc, đối với nghiên cứu lịch sử Tây Hạ vẫn có chút giúp ích.

Nhưng những thứ ẩn chứa bên trong thì không ai biết.

Con đường họ đi qua quả thực không hề đơn giản, Giáo sư Chu và những người khác cũng không bàn luận nữa, sự việc đã phát triển đến mức này, bàn luận nhiều cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng có một điều, chuyến đi Song Chỉ Sơn lần này quả thực khiến họ suốt đời khó quên, sau này muốn đi cổ mộ nữa thì nhất định phải tìm một nhân tài toàn năng, nếu không thì lại phải toàn quân bị diệt.

Khi Giáo sư Chu trở về cũng có nhiều cảm xúc, lần này nếu không có Diệp Kiêu, họ thực sự sẽ toàn quân bị diệt, nhưng cũng không thể không nói, điều đó phản ánh gián tiếp sự yếu kém của đội khảo cổ, quả thực không có nhân tài xuất chúng nào!

Không có một nhân tài chuyên nghiệp nào có thể giải quyết tất cả vấn đề vào thời điểm quan trọng, mỗi lần đều phải dựa vào Diệp Kiêu chủ động ra tay, cứ thế này cũng không phải là cách.

Dù sao Diệp Kiêu cũng không phải là người trong biên chế của họ, nếu lần sau muốn mời anh ấy đi cùng, e rằng cũng không tiện mở lời với người ta.

Giáo sư Chu đang nghĩ cách làm thế nào để chính quy hóa Diệp Kiêu, còn Diệp Kiêu thì lại nghĩ đến lần sau khi thám hiểm cổ mộ, không biết có thể tìm thấy mẫu trùng không, nếu tìm thấy được thì chuyến đi này mới không uổng công.

Hai người đều đang nghĩ cách mở lời để tiến hành nghiên cứu tiếp theo.

Giáo sư Chu vẫn đang không ngừng tìm kiếm trong cổ mộ, nhất định phải tìm được manh mối thích hợp để tiến hành tìm kiếm tiếp theo.

Lúc này thấy Giáo sư Chu và mọi người bận rộn không ngơi tay, Diệp Kiêu hít sâu một hơi, không phải anh lười biếng, mà là những thứ này anh vẫn không nên chạm vào, kẻo bị người ta phát hiện, nói anh có ý đồ bất chính.

Dù sao thân phận của anh vốn đã có chút đáng ngờ, bây giờ lại càng như vậy.

Diệp Kiêu không động, Giáo sư Chu cũng không tiện yêu cầu anh qua giúp, người ta không phải quân chính quy, nếu giúp mà bị người ta đàm tiếu thì không hay lắm.

Diệp Kiêu dứt khoát ngồi một bên, những lời nói vừa rồi đã khiến không ít người nhìn anh với con mắt khác.

Lúc này thấy Diệp Kiêu ngồi đó, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp lại bật cười.

"Diệp Đạo quả không hổ là Diệp Đạo, đại lão xuất hiện thật khí thế!" "Mọi người đều đang làm việc, một mình anh ấy ngồi đây, thân phận của Diệp Đạo không tầm thường, ngay cả đãi ngộ cũng khác." "Tôi nói các anh có thể đừng đùa giỡn với Diệp Đạo nữa không, anh ấy có muốn làm việc đấy, nhưng lại sợ các anh nói anh ấy là trộm mộ, người ta sống thật không dễ dàng!" "Theo tôi thấy đội khảo cổ vẫn nên cho anh ấy một thân phận, nếu không nhìn đáng thương quá, mỗi lần xông pha trận mạc đều đi đầu, trở về nghiên cứu cũng không có phần của anh ấy, lần sau giải quyết vấn đề vẫn là anh ấy ra mặt, đây là coi người ta như con lừa kéo cối xay vậy!" "Lừa của đội sản xuất cũng không thể mệt đến thế!" Giáo sư Chu hiện tại còn chưa kịp xem những bình luận này, nhưng anh quay phim thì đã thấy rồi, anh không khỏi bật cười, Diệp Kiêu đâu phải là con lừa kéo cối xay của đội sản xuất, anh ấy là linh vật của cả đội, có anh ấy thì mọi người không cần lo lắng, cũng không cần sợ hãi nữa.

Nhưng lời này anh ta cũng không dám nói ra, sợ rằng nói ra sẽ khiến một số người không vui.

Diệp Kiêu thì vô vị, dù sao đi xuống mộ cũng chỉ vì hứng thú mà thôi, làm nghiên cứu, tiện thể có thể tích lũy thêm tư liệu cho việc

sáng tác của mình, mặc dù anh có ngoại quải, nhưng không có nghĩa là anh không cần những tư liệu này.

Hơn nữa có thể thám hiểm cũng là một chuyện tốt, anh vui vẻ, cũng vui vẻ cùng mọi người khám phá.

Nhưng một số người phản đối anh thì anh cũng giả vờ không biết, dù sao thì muốn anh vô điều kiện quy thuận, điều đó không khả thi, anh vẫn thích tự do, nhưng nếu có thể cho anh một số sự giúp đỡ và hỗ trợ cần thiết, anh cũng có thể chấp nhận.

Diệp Kiêu lúc này cũng hiểu ra một chuyện, không thể quá tốt bụng, tốt bụng không được báo đáp, làm bất cứ chuyện gì cũng đừng quá tính toán, nhưng cũng không thể hoàn toàn không có thu hoạch, làm vậy thì là công cốc, anh đâu có ngốc, làm việc tốt không lưu danh, chuyện này anh không làm.

Vì sao không lưu danh?

Phải lưu danh mới có thể khiến người ta nhớ đến anh, đến lúc đó làm bất cứ chuyện gì cũng thuận tiện.

Diệp Kiêu nói vậy, và cũng làm vậy, dù sao thì bây giờ anh cũng coi như đã có chút quen mặt trên mạng, không ít người đều nhận ra anh, sau này muốn làm gì cũng thuận tiện hơn.

Lúc này mọi người nhìn về phía Diệp Kiêu, thấy anh nhắm mắt dưỡng thần, không khỏi hít sâu một hơi, cậu bé này thật sự mệt rồi!

Diệp Kiêu thì đang nhận phần thưởng từ hệ thống. [Phát hiện ký chủ hoàn thành nhiệm vụ thám mộ giai đoạn, thưởng một thanh Hắc Kim Đoản Đao.] Hắc Kim Đoản Đao?

Cái hệ thống chó má này càng ngày càng keo kiệt, những thứ phát ra càng ngày càng không đáng tiền.

Hắc Kim Đoản Đao có cùng chất liệu với Hắc Kim Cổ Đao

không?

Thanh đoản đao này hiện đang nằm trong hệ thống, Diệp Kiêu lén lút lấy ra chơi đùa một chút, nhân lúc anh quay phim không chú ý, quay lưng lại, chém về phía tảng đá trước mặt!

Chỉ thấy tảng đá từ từ nứt ra một khe, sau đó "rắc" một tiếng đổ sụp xuống.

Thấy vậy Diệp Kiêu bật cười, không tệ, quả thực không tệ, không phải thứ gì cũng phải dùng Hắc Kim Cổ Đao để gia trì, đoản đao dường như cũng được, dùng còn tiện hơn.

Lúc này Diệp Kiêu cất Hắc Kim Đoản Đao đi, nhìn xung quanh, trời dần tối, máy móc vẫn không ngừng đi vào cổ mộ, muốn dọn dẹp hoàn toàn ra ngoài, e rằng không dễ, diện tích dưới đó quá lớn.

Khoảng nửa giờ sau, Trương Như Long và những người khác đi ra, thấy Diệp Kiêu, Trương Như Long cười nói: "Tiểu Diệp, anh đoán xem?

Những con Vạn Độc Cổ kia đều đã bị tiêu diệt hết rồi!" "Thật sao?

Chúc mừng nhé, lần này đã hả hê rồi chứ?" "Hả hê rồi!" Trương Như Long hớn hở, "Anh không biết đâu, lúc súng phun lửa phun ra cháy xèo xèo, lợi hại lắm, đúng như anh nói, chúng tôi nhìn rõ dưới đó, toàn bộ đều là xương trắng!

Dày đặc bao quanh ngọn núi, dưới đó không biết chôn vùi bao nhiêu vạn người!" "Những thi cốt đó theo tôi thấy đều phải thiêu hủy, nếu không đào ra cũng là độc, tôi còn xuống nhìn một chút, thi cốt đều đã biến thành đen, toàn bộ đều là độc, đeo mặt nạ phòng độc cũng không che được mùi!" "Dưới thi cốt còn có từng đàn trùng không biết tên gì, những con nào nhìn thấy được chúng tôi đều thiêu hủy hết, ước

chừng ngọn núi này sau này độc tố sẽ không bốc ra nữa!" Nghe vậy Diệp Kiêu không khỏi hít sâu một hơi, xem ra anh đoán không sai.

Cổ trùng sở dĩ có thể tồn tại đến bây giờ, không chỉ dựa vào những xương trắng này, mà còn có mẫu trùng từ đó hỗ trợ, nếu không thì những con trùng này có thể canh giữ ở đây sao?

Bề ngoài là để bảo vệ Lý Nguyên Hạo, thực chất là để bảo vệ mẫu trùng.

Chúng đã hấp thụ nhiều không khí như vậy trong lăng mộ đế vương Lý Nguyên Hạo, sớm đã thành tinh, căn bản không phải là Cổ trùng bình thường.

Nói chúng có trí thông minh cũng là sau này mới hình thành, nhưng người đứng sau thì không biết là ai, Diệp Kiêu cau chặt mày, muốn làm rõ, bây giờ rõ ràng vẫn chưa phải lúc, phải đợi đến khi tất cả mọi thứ đều được vận chuyển về rồi mới nói.

Dưới đó khẳng định có manh mối, lần trước trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, các cuộn trúc và văn thư đã nói lên tất cả, lần này cũng không ngoại lệ, chỉ có thể đợi sau khi tất cả vật tùy táng được kiểm kê xong mới có thể xác định.

Máy móc không ngừng làm việc trong đó ba ngày ba đêm, quân đội và Trương Như Long cùng những người khác đi lại nhiều lần, giúp mang tất cả mọi thứ bên trong ra ngoài.

Không ngoài dự đoán, bên trong vẫn còn không ít phiền phức, diện tích quá lớn cũng khó xử lý, huống hồ nhiều Cổ trùng như vậy, nếu muốn tiêu diệt hoàn toàn, cũng không dễ.

Lúc Diệp Kiêu và những người khác mới xuống mộ, quả thực tốn công sức, nhưng bây giờ có vũ khí, có súng phun lửa, tuy có phiền phức một chút, nhưng tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Chương 427

Diệp Kiêu gật đầu, đưa một cốc nước, "Mọi người vất vả rồi, xuống đó cẩn thận một chút." Trương Như Long nhận lấy cốc nước uống một hơi lớn, thấy Diệp Kiêu cầm một thanh Hắc Kim Đoản Đao trong tay, không khỏi cảm thấy hứng thú.

Thanh đao này dài bằng lòng bàn tay, trên cán đao khắc rồng, toàn thân đen tuyền phát ra ánh sáng lạnh lẽo, nhìn là biết đồ tốt.

Diệp Kiêu tiện tay đưa qua, Trương Như Long cầm Hắc Kim Đoản Đao "xoẹt xoẹt" múa trong không khí hai cái, Trần Phong cũng đi tới, "Thanh đao này nhìn không tệ, có giống thanh dài của anh không?" Diệp Kiêu gật đầu, lúc này Trương Như Long nhắm vào ống thép trước mặt, một đao chém xuống, "rắc" một tiếng, ống thép vậy mà bị cắt đứt!

Khiến họ trợn mắt há hốc mồm.

Mãi một lúc Trương Như Long mới khen ngợi: "Đây đúng là đồ tốt!

Chém sắt như chém bùn!" "Nhưng xuống cổ mộ tôi vẫn thích dùng súng hơn, thứ này là dùng cho cận chiến thôi." Trương Như Long sờ sờ khẩu súng của mình, quả thực, xuống dưới vẫn là vũ khí cơ giới tiện dụng.

Mọi người liền dựng trại xung quanh, dựng lều bạt.

Đến tối, Giáo sư Chu và những người khác mới từ cổ mộ lên, tất cả vật phẩm đã đóng gói đều được đóng thùng và vận chuyển đi, quân đội cử một phần đội ngũ đi áp giải trước.

Diệp Kiêu nhìn thấy đêm đó có vẻ sẽ phải ngủ lại ở đây, đợi đến

sáng sớm hôm sau mới rời đi, anh cũng không quản nữa.

Buổi tối anh ngủ một giấc ngon lành, đến sáng sớm hôm sau, đại quân xuất phát, tất cả mọi thứ đều được đóng thùng, những gì không mang đi được thì được niêm phong dưới đất, và được xây dựng thành khu bảo tồn giống như lăng mộ Thành Cát Tư Hãn lần trước.

Song Chỉ Sơn do quân đội liên hợp bảo vệ.

Mọi chuyện đến đây là kết thúc, phòng phát sóng trực tiếp cũng đã tắt, mọi người đều cảm thán, lăng mộ Lý Nguyên Hạo cứ thế kết thúc.

Nhưng điều khiến họ càng chấn động hơn là những con Cổ trùng được tìm thấy trong mộ lần này, cùng với thi cốt cuối cùng của Lý Nguyên Hạo đều khác biệt so với trước đây, điều này khiến mọi người bàn tán sôi nổi.

Toàn mạng đều đang bàn luận.

Quốc chủ Tây Hạ mất hết lương tri, mộ Cổ trùng quả không uổng chuyến đi này, thậm chí còn có người ùn ùn kéo đến Song Chỉ Sơn để "check-in", nhưng đều bị khuyên quay về.

Diệp Kiêu cũng không để ý, sau khi từ mộ trở về, anh liền về thẳng nhà, đã nhiều ngày rồi, nhà cửa cũng nên dọn dẹp một chút.

Giáo sư Chu cũng đã hẹn ba ngày sau sẽ cùng anh trao đổi, những vật tùy táng trong mộ còn cần nghiên cứu sâu hơn, chưa thể có kết quả nhanh như vậy.

Diệp Kiêu cũng không vội, sau khi về nhà Trương Đạo hẹn anh đi ăn cơm, Diệp Kiêu vốn muốn từ chối, nhưng Trương Đạo nói sẽ giới thiệu một người cho anh làm quen, nhà có đồ vật cũ, nhờ anh xem giúp, thù lao dễ nói chuyện.

Diệp Kiêu nghĩ dù sao cũng không có việc gì, vì vậy vui vẻ đồng ý.

Địa điểm được chọn tại một khách sạn lớn có quy mô ở địa phương, khách sạn năm sao được trang trí lộng lẫy xa hoa, Diệp Kiêu sau khi vào được sự phục vụ nhiệt tình của người ta làm cho có chút không tiện.

Trương Đạo đợi ở cửa, thấy Diệp Kiêu đến, vội vàng kéo anh lên, trên đường nhắc nhở: "Đây là một khách hàng lớn, là một người giàu có mà tôi quen biết trong quá trình quay phim, rất có tài sản, trong nhà cũng có nhiều đồ cổ, gần đây có được một vật cũ, hỏi mãi mà không ai biết rõ ràng là gì." "Ông ta đã xem buổi phát sóng trực tiếp của cậu, một lòng muốn gặp cậu, nói cậu nhất định sẽ biết." Nghe vậy Diệp Kiêu có chút ngạc nhiên, vật cũ đó rốt cuộc cũ đến mức nào?

Ngay cả những chuyên gia đồ cổ kia cũng không biết sao?

Lên đến tầng ba, đến nơi xong, chỉ thấy trong phòng riêng có một người đàn ông tóc bạc phơ đang ngồi, sắc mặt ông ta có chút âm trầm, toàn thân bao bọc trong một chiếc áo khoác đen lớn, nhìn có vẻ đã có tuổi, khoảng sáu mươi tuổi.

Trương Đạo thấy vậy vội vàng kéo Diệp Kiêu qua.

"Dương Tổng, chào ông, đây là Diệp tiên sinh mà tôi đã nói với ông!" Nghe thấy giọng anh, Dương Tổng ngẩng đầu nhìn Diệp Kiêu một cái, "Diệp tiên sinh, tôi đã xem anh rất nhiều lần trong buổi phát sóng trực tiếp, người minh bạch không nói lời ám muội, hiện tại có một chuyện muốn nhờ Diệp tiên sinh giúp." Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu cau chặt mày, trời nóng như vậy mà ông ta lại mặc như thế này, bây giờ còn muốn nói chuyện nhờ mình giúp sao?

Diệp Kiêu ngồi xuống, "Chuyện gì thì cứ nói trước, có giúp được hay không, phải xem xong mới biết." Trương Đạo thấy vậy vội vàng gật đầu, Dương Tổng nghe xong lời này không khỏi cau chặt mày, sau đó cởi áo khoác ngoài ra, rồi bắt đầu cởi quần áo bên trong.

Diệp Kiêu vừa nhìn thấy liền sững sờ, chuyện này là sao?

Vừa mới bắt đầu đã muốn cởi quần áo, đây là muốn lừa người sao?

Anh và Trương Đạo vội vàng nhìn nhau, từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia khó hiểu, Trương Đạo cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Diệp Kiêu ngớ người, chỉ thấy lúc này Dương Tổng quay lưng lại đứng dậy, chỉ thấy phía sau lưng là một mảng lớn vết đen, chính giữa là một con mắt khổng lồ!

Nhìn thấy mà rợn người.

"Đây là gì?" Diệp Kiêu đi tới, đưa tay muốn chạm vào, Trương Đạo giật mình, thấy Diệp Kiêu chạm vào, Dương Tổng không khỏi cau mày, "Tôi cũng không biết, chỉ là gần đây có được một vật cũ, tôi nhất thời tò mò mặc thử vào, kết quả liền biến thành như thế này. " Diệp Kiêu cảm thấy có chút kỳ lạ, quần áo gì mà có thể khiến người ta biến thành như vậy?

Anh hỏi: "Đồ vật đã mang đến chưa?" Dương Tổng lắc đầu, "Không có, có ảnh." Dương Tổng mặc quần áo xong, trực tiếp lấy điện thoại ra đưa cho Diệp Kiêu, "Chiếc áo bào đỏ này và chiếc áo bào của đại tế tự mà anh phát hiện trong cổ mộ có điểm tương đồng kỳ diệu, tôi cũng chỉ mặc thử một lần mà thôi, liền biến thành bộ dạng này, làm thế nào cũng không hết được.

Hơn nữa sau khi có được nó tổng cộng mới một tháng, nhanh chóng từ lớn bằng lòng bàn tay phát triển thành bộ dạng hiện tại, đầy cả lưng, tôi muốn nhờ Diệp tiên sinh giúp tôi giải trừ." "Chiếc áo bào này rất quỷ dị, cảm thấy bên trong cơ thể như muốn bị hút cạn vậy." Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu nhìn bức ảnh trong điện thoại, đây là một chiếc áo bào dài màu đỏ, trên đó thêu hình thiên nhật túy lan, thậm

chí còn có một con mẫu trùng!

Diệp Kiêu trong lòng không khỏi chấn động, "Chiếc áo này của ông từ đâu mà có?" Lời này vừa ra, sắc mặt Dương Tổng có chút không tự nhiên, Diệp Kiêu thấy thần sắc của ông ta cũng biết rồi, đại khái không phải là từ nơi tốt đẹp gì mà đến.

Thấy ông ta không nói gì, Diệp Kiêu trực tiếp đứng dậy, "Nếu không nói thì tôi không thể giúp được." Nói xong quay đầu bỏ đi, Dương Tổng thấy vậy vội vàng lao ra, "Đừng, ngàn vạn lần đừng đi, nói, tôi nói là được rồi!

Tôi nói tất cả, cái này là tìm thấy ở Hắc Thủy Cổ Thành của Tây Hạ!" Diệp Kiêu quay đầu nhìn ông ta, "Hắc Thủy Cổ Thành?" "Đúng, Hắc Thủy Cổ Thành, khi các anh phát sóng trực tiếp thì họ đã đi qua đó rồi." Nghe vậy, sắc mặt Diệp Kiêu nhất thời âm trầm xuống, Dương Tổng lắc đầu, "Anh đừng hiểu lầm, tôi không phải trộm mộ, chỉ là nghe họ nói vậy, cho nên từ tay họ lấy chiếc áo này.

Tôi biết từ tay đội khảo cổ muốn mua chiếc áo bào đỏ kia là không thể mua được, vì vậy tôi mới mua cái này, tôi thích sưu tầm, tôi cũng chưa từng thấy chiếc áo bào nào đẹp như vậy, nên đã mua về." "Khi có được nó, buổi tối tôi tiện tay mặc thử một lần, không ngờ sáng hôm sau đã phát hiện trên người mình mọc ra thứ này, các anh nói rốt cuộc chuyện này là sao?" Dương Tổng nói vậy, ngay cả Trương Đạo cũng đứng bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, anh ta chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, nếu thực sự không giải quyết được thì sao?

Buổi gặp này là do anh ta sắp đặt, nhưng hiện tại nhìn sắc mặt Diệp Kiêu hình như không được tốt cho lắm.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nếu dựa theo kinh nghiệm trước đây mà nói, tình trạng của ông ta hình như là đã trúng độc vậy.

Diệp Kiêu cẩn thận kiểm tra hình vẽ trên lưng Dương Tổng, mảng

đen lớn này hình như còn có những đường vân, cộng thêm con mắt khổng lồ kia, hình như có chút quen mắt, nhưng nhất thời cũng không nhớ ra.

Lúc này Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút khó giải quyết, nhưng trước tiên phải làm rõ chiếc áo bào đỏ này rốt cuộc được đào ra từ đâu, có lẽ bên trong còn có một số bí mật không rõ.

"Những người bán đồ cho ông đâu rồi?" Diệp Kiêu hỏi, Dương Tổng lại đột nhiên sắc mặt trầm xuống, "Không có." "Ý gì?" "Ý là không có… họ không ra được, tôi là người thoát ra được." Nghe lời này ngay cả Trương Đạo cũng không khỏi sững sờ, trộm mộ!

Dương Tổng nhất thời cười khổ một tiếng, "Tôi kinh doanh nhiều năm như vậy, vì yêu thích đồ cổ, sớm đã đào hết tiền trong nhà rồi, thực sự không còn tiền, vì vậy tôi liền đi theo một nhóm xuống, sau khi lấy được chiếc áo bào đỏ này tôi liền chạy ra ngoài, những người phía sau, họ đều không ra được." "Diệp tiên sinh, bên trong đó thật sự quá kinh khủng!

Tôi hoàn toàn không dám quay lại!" Nghe ông ta nói vậy, không chỉ Trương Đạo, ngay cả Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Hắc Thủy Vực đó là địa chỉ của Tây Hạ Cổ Thành, họ có thể tìm thấy nơi đó, thật sự không thể xem nhẹ.

Nhưng nghe ông ta nói vậy, sắc mặt Diệp Kiêu đã hoàn toàn lạnh xuống, lão già này, vậy mà dám tự ý trộm mộ, đây là trọng tội!

Nếu mình giúp ông ta, chẳng phải là tiếp tay cho kẻ ác sao!

Vì vậy Diệp Kiêu lắc đầu, "Chuyện này tôi không thể làm." Dương Tổng lập tức tiến lên một bước, những vệ sĩ phía sau ông ta lập tức tiến lên bao vây Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu không vui, "Sao vậy, còn muốn ngăn tôi lại không thành, ông nghĩ ông có thể ngăn được sao!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, sắc mặt Dương Tổng âm trầm, "Diệp tiên sinh không phải ngăn anh, cũng không phải uy hiếp anh, chỉ là muốn biết anh cần điều kiện gì mới chịu giúp tôi, chi bằng thế này, anh giúp tôi, tôi sẽ nói cho anh địa chỉ Hắc Thủy Cổ Thành thế nào?" "Hắc Thủy Cổ Thành, ngay cả chuyên gia khảo cổ cũng không thể tìm thấy, nghe nói bên trong còn có bảo bối không rõ, nếu tìm được thì tất cả đều thuộc về anh thì sao?" Lời này khiến Diệp Kiêu bật cười, "Hắc Thủy Cổ Thành không cần ông nói tôi cũng có thể tìm được, chỉ là những thứ trên người ông không dễ loại bỏ, ông lại không chịu nói thật, nếu đã như vậy thì thôi." Diệp Kiêu nói vậy, khiến Dương Tổng nhất thời sắc mặt âm trầm xuống, ông ta cũng biết là không thể giấu được, Trương Đạo vẫn ở bên cạnh khó hiểu, "Giấu gì vậy Dương Tổng, nếu ông không nói thật thì đến lúc đó chúng tôi chắc chắn không thể giúp ông được nữa!" Lúc này nghe Trương Đạo nói vậy, Dương Tổng cuối cùng cũng thở dài, "Vẫn không lừa được các cậu à!" Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh, người mà Trương Đạo có thể mời đến, lẽ nào lại là loại tầm thường đó sao?

Không muốn tốn tiền mà muốn làm không công, thật ghê tởm, mẹ của ghê tởm mở cửa cho ghê tởm, ghê tởm đến tận nhà rồi!

Diệp Kiêu là người viết sách, cũng đi hạ mộ, bình thường không nói nhiều, nhưng anh không ngốc!

Dương Tổng nhìn hai bên, vệ sĩ đi ra khóa cửa lại, lúc này chỉ còn lại ba người họ, Trương Đạo không khỏi căng thẳng, nếu có bí mật nào đó bị anh ta biết được, sau này Dương Tổng ra lệnh thủ tiêu anh ta thì sao?

Trương Đạo cười hắc hắc, "Cái đó, không có gì, tôi ra ngoài trước, hai vị cứ từ từ nói chuyện." Diệp Kiêu không khỏi trợn mắt,

cái này hay rồi, bán đứng mình rồi phải không?

Anh một tay nắm lấy Trương Đạo, “Cái này sao được?

Chương 428

Chuyện này đạo diễn Trương cũng giúp cháu xem xét, nếu thực sự có thể thì chúng ta làm, không được thì cháu cũng đành chịu.” Trương Đạo vẻ mặt uất ức nhìn anh, Diệp Kiêu thì thản nhiên cười, “Dương Tổng, ông thấy sao?” Diệp Kiêu đồng thời nhìn Dương Tổng một cái, ông ta thở dài, “Thôi được rồi, thôi được rồi, nói rõ cho hai người biết vậy!” Trương Đạo không khỏi than thở, thực ra không cần thiết, anh ta thật sự không muốn nghe.

Nhưng Dương Tổng đã mở lời.

“Thực ra lần này đi Hắc Thủy Cổ Thành, cũng là tôi nhất thời nảy ý, bởi vì tôi đã có được một tấm bản đồ trong một buổi đấu giá đồ cổ, lúc đầu cũng không biết là gì, đợi đến khi tìm người giúp tôi xem thì mới phát hiện đó là một tấm bản đồ tìm kho báu.” “Họ nói với tôi đây là một cổ mộ, có lẽ bên trong có đồ vật lớn, tôi nhất thời hứng khởi liền đi cùng họ.

Bản thân tôi vốn là một nhà sưu tầm đồ cổ, bất kể là trong mộ hay trong tay nhà sưu tầm, chỉ cần có trên sàn đấu giá tôi đều có thể mua được, nhưng lần này thì khác, nếu có thể thám hiểm, nói không chừng tôi cũng có thể trở thành một giai thoại.” “Nói thật lòng, Diệp tiên sinh, cậu phát sóng trực tiếp, cả đội khảo cổ và cậu đều trở thành người nổi tiếng trên mạng.

Nhất thời trong dân gian về loại hình trộm mộ này nổi lên vô cùng sôi nổi, công ty của tôi cũng vừa hay muốn sản xuất loại chương trình này, vì vậy tôi liền nghĩ lần này có thể cũng mở một buổi phát sóng trực tiếp, nhưng không ngờ, đến nơi xong nhìn thấy chiếc áo bào đỏ này, chúng tôi liền gặp nguy hiểm!” “Nguy hiểm gì?” Diệp Kiêu hỏi.

Sắc mặt Dương Tổng tái mét, “Tôi cũng không biết đó rốt cuộc là thứ gì, chỉ cảm thấy xung quanh rất kinh khủng, sau đó có tiếng ‘xào xạc’ truyền đến, không nhìn thấy gì, nhưng người của tôi thương vong quá nửa, cuối cùng tôi ngay cả thi thể cũng không vớt ra được, dưới sự hộ tống của vệ sĩ bên cạnh, tôi đã rời khỏi nơi đó.” “Tôi chỉ lấy được một chiếc áo bào đỏ, nhân viên tổn thất quá nửa, sau này lại khoác chiếc áo này lên, trên người liền biến thành bộ dạng này, thực sự không còn cách nào tôi mới đến tìm anh.” “Còn xin Diệp tiên sinh ngàn vạn lần phải giúp tôi, nếu không thì mạng này của tôi coi như xong, bây giờ anh cũng thấy rồi đó, trời nóng như vậy mà tôi còn mặc nhiều thế này, không phải tôi muốn, chỉ là toàn thân lạnh lẽo, tôi cũng không còn cách nào!” “Tìm người giúp tôi xem, họ nói tôi đã trúng lời nguyền, bất kỳ cách nào cũng không thể loại bỏ, đến bệnh viện cũng nói không phải bệnh ngoài da, tôi thực sự không thể chữa được, chiếu laser các thứ đều đã làm rồi.” “Diệp tiên sinh kiến thức rộng rãi, giúp tôi xem rốt cuộc làm thế nào mới có thể loại bỏ, bất kể tốn bao nhiêu tiền tôi cũng nguyện ý!” Lần này ông ta đã nói thật, Diệp Kiêu cau chặt mày, ngay cả anh cũng là lần đầu tiên phát hiện ra, nếu nói là lời nguyền thì anh đã từng đọc trong một quyển sách, nhật ký đạo mộ có nhắc đến, hơn nữa con mắt khổng lồ kia nhìn có chút giống Phượng Hoàng Đảm, hay còn gọi là Mộ Trần Châu trong truyền thuyết.

Nếu tìm thấy ở Hắc Thủy Thành, tám phần là có liên quan đến Mộ Trần Châu, nhưng chiếc áo bào đỏ này quả thực có liên quan đến Tây Hạ Cổ Quốc, có lẽ cũng có liên hệ với mẫu trùng.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhất thời không nói gì, Dương Tổng lại có chút sốt ruột, “Diệp tiên sinh rốt cuộc có được không, anh nói với tôi một câu, cần bao nhiêu tiền mới được, chỉ cần anh nói tôi nhất định có thể làm được!” Diệp Kiêu lắc đầu, “Tiền nong thế nào, tôi tạm thời không thể nói với ông, nhưng có một chuyện, hiện giờ một

mình tôi không thể đi xuống đó, phải có đủ bằng chứng chứng minh ngôi mộ này đáng để khám phá, tôi mới có thể xin phép." "Ông cũng biết trộm mộ là phạm pháp, tôi không thể mạo hiểm vì một mình ông đúng không?

Đợi tin tức của tôi đi!" Nói xong Diệp Kiêu đứng dậy kéo Trương Đạo cùng đi ra ngoài, bất kể Dương Tổng ở phía sau có kêu gọi thế nào cũng không quay đầu lại.

Trương Đạo cũng toát mồ hôi lạnh, đi theo Diệp Kiêu ra ngoài xong, anh ta liên tục xua tay, "Đừng nhìn tôi cũng vô tội, tôi mới biết còn có chuyện này, nếu sớm biết thì tôi tuyệt đối sẽ không giới thiệu ông ta cho cậu đâu!" Diệp Kiêu cười cười, "Tôi không trách anh, chỉ là tên này quả thực to gan, công ty của ông ta làm gì vậy?" Trương Đạo cũng mơ hồ, "Công ty điện ảnh truyền hình.

Làm ngành của chúng ta thì còn làm gì nữa?

Công ty điện ảnh truyền hình của ông ta là lớn nhất trong nước, hơn nữa bản thân ông ta những năm đầu cũng từng đi Đông Nam Á, mời về không ít thứ kỳ quái, nếu không thì làm sao có thể phát tài nhanh như vậy?" "Chỉ là tôi không ngờ lần này ông ta lại dám làm chuyện như vậy, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, nếu sớm biết thì tôi tuyệt đối sẽ không gặp ông ta đâu!

Lần này bị ông ta để mắt đến, e rằng không dễ thoát thân đâu, Tiểu Diệp cậu phải suy nghĩ kỹ rồi." Diệp Kiêu gật đầu, "Đó là lẽ đương nhiên, không có sự đồng ý của Giáo sư Chu và những người khác, bất kỳ người ngoài nào cũng không thể xuống cổ mộ.

Hơn nữa, Hắc Thủy Cổ Thành này cũng là địa danh trong truyền thuyết, ông ta đã có thể tìm thấy thì chứng tỏ ông ta cũng có chút bản lĩnh, đợi tôi trở về suy nghĩ kỹ rồi sẽ gọi điện thoại liên hệ với ông ta, đạo diễn Trương, lần này phiền anh rồi, giữ kín miệng nhé, tuyệt đối

đừng nói ra!" Trương Đạo vội vàng ngậm miệng lại, anh ta đương nhiên biết không thể nói rồi, chuyện này nếu nói lung tung, quay đầu lại bị người ta phát hiện, hậu quả không thể lường trước được.

Anh ta đâu có ngốc!

Lúc này Diệp Kiêu trực tiếp trở về, vừa về đến nhà chưa được bao lâu, liền nhận được điện thoại của Giáo sư Chu, bảo anh sáng hôm sau qua đó, đội khảo cổ có phát hiện mới.

Diệp Kiêu nghe xong liền hứng thú, "Giáo sư Chu có phát hiện mới gì vậy, có phải có liên quan đến mẫu trùng không?" "Chúng ta đã phát hiện một mảnh thẻ tre trong vật tùy táng, trên đó vẽ bản đồ, nhất thời tôi vẫn chưa biết đó rốt cuộc là nơi nào, vì vậy sáng mai cháu hãy qua xem thử." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Diệp Kiêu cảm thấy hứng thú, nếu là bản đồ, nói không chừng là một cổ mộ khác.

Trong mộ Lý Nguyên Hạo xuất hiện nhiều Cổ trùng như vậy, hơn nữa những trận bát quái trấn áp kia lại xuất hiện sau cùng, tám chiếc quan tài có vẻ hơi qua loa.

Cổ trùng lợi hại như vậy, không phải trận pháp bình thường có thể trấn áp được, hiện tại xuất hiện những thứ này không gì không cho thấy có điều kỳ lạ.

Hơn nữa Cáp Bố Thượng Sư còn không biết ẩn mình ở đâu đang rình rập, vì để sau này có thể làm rõ, Diệp Kiêu liền đồng ý ngay.

Bất kể sau này Giáo sư Chu có yêu cầu anh xuống cổ mộ nào, anh cũng nhất định phải làm rõ, tiện thể đề cập đến chuyện Hắc Thủy Cổ Thành.

Đêm hôm đó, Diệp Kiêu nằm trên giường ngủ thiếp đi, xung quanh một mảnh yên tĩnh, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng xào xạc, anh lập tức giật mình tỉnh giấc.

Hiện tại Diệp Kiêu có hệ thống gia trì, các giác quan đều vô cùng nhạy bén, vừa có tiếng động liền lập tức tỉnh lại, anh tiện tay cầm lấy Hắc Kim Cổ Đao đặt ở đầu giường, trốn sau cánh cửa, chỉ nghe thấy một tiếng "cạch" rất khẽ, cánh cửa mở ra.

Hai bóng người lén lút đi vào, tay cầm đèn pin chiếu khắp phòng.

Diệp Kiêu trốn sau cánh cửa, không để họ phát hiện, chỉ thấy hai người nhìn quanh, trực tiếp đi về phía phòng ngủ.

Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh, tiểu mao tặc vậy mà dám chạy đến nhà anh, quả nhiên là to gan lớn mật.

Diệp Kiêu đi theo sau, chỉ thấy hai người khi nhìn thấy giường, liền một trận đánh loạn xạ, sau đó lật chăn ra phát hiện không có người!

Vừa định quay đầu, Diệp Kiêu mỗi người một cước đá họ lên giường, sau đó bật đèn, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao lập tức chém xuống!

Trực tiếp chém đèn pin thành hai nửa!

Sau đó trường đao chỉ vào cổ một người trong số đó, khiến hắn ta mặt tái mét vì sợ hãi, không ngờ trong tích tắc, chỉ vài giây họ đã bị người ta khống chế.

Người còn lại càng run rẩy, nằm liệt trên giường nhìn Diệp Kiêu, vẻ mặt không thể tin nổi.

Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh, "Nói, ai phái các người đến?

Chạy đến chỗ tôi, căn nhà này không đáng tiền, nếu hai người là tiểu mao tặc muốn đến trộm đồ thì cũng không đến mức muốn giết người diệt khẩu chứ!" "Rốt cuộc là ai, nói!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, lại thấy Hắc Kim Cổ Đao của anh phát ra ánh sáng lạnh lẽo u ám, lập tức sợ đến phát khiếp.

Hai người ngây người nửa buổi cũng không nói ra, Diệp Kiêu cũng không nói lời thừa, đặt Hắc Kim Cổ Đao lên cổ hắn ta một chút, nhất thời một cảm giác lạnh lẽo ập đến, còn kèm theo chút đau nhói, khiến người đó run rẩy, lập tức khai ra.

"Là Dương Tổng!

Dương Tổng bảo chúng tôi đến!" Diệp Kiêu không tin, "Tôi và ông ta không oán không thù, chỉ mới gặp mặt một lần, tại sao ông ta lại phái các người đến giết tôi?" "Dương Tổng nói những người biết bí mật của ông ta đều không có kết cục tốt đẹp, nếu không hợp tác thì chỉ có một con đường chết!" Lời này khiến Diệp Kiêu không khỏi hừ lạnh một tiếng, "Bên đạo diễn Trương các người cũng động thủ rồi?" "Không có, Dương Tổng nói, chỉ cần anh chết, đạo diễn Trương cũng không thể gây sóng gió gì, ông ta rất kiêng kỵ anh, nói anh có địa vị nhất định trong giới khảo cổ, sợ anh biết được sau này không giúp ông ta mà tự mình đi tìm ngôi mộ đó, đến lúc đó ông ta sẽ hoàn toàn không còn cách cứu chữa!" Nghe hắn ta nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy buồn cười, ông ta họ Dương có bản lĩnh gì mà có thể khiến mình bỏ mặc ông ta đi tìm ngôi mộ đó, cho dù trong mộ có nhiều bảo bối hơn nữa, Diệp Kiêu cũng không có hứng thú.

Ban đầu Diệp Kiêu định không quản chuyện nhàn rỗi, nhưng đã tính Dương xem trọng anh như vậy, còn phái hai người đến tìm anh, Diệp Kiêu quyết định nhất định phải tìm cơ hội đi xuống, và thám hiểm bí mật của chiếc áo bào đỏ.

Nhưng lúc này anh có việc phải làm, Diệp Kiêu ra hiệu cho người còn lại gọi điện thoại cho ông Dương, "Nói với ông ta tôi muốn nói chuyện với ông ta!" Người đó run rẩy lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Dương Tổng, điện thoại kết nối xong giọng Dương Tổng truyền đến, "Xong việc chưa?" "Đương nhiên chưa xong!" Giọng Diệp Kiêu vừa ra, Dương Tổng nhất thời chấn động, hồi lâu sau, ông ta mới

trầm giọng nói: "Thằng nhóc nhà ngươi mạng lớn thật!" Diệp Kiêu không khỏi cười cười, "Mạng lớn cũng không bằng Dương Tổng ông, vậy mà lại tìm người đến giết tôi." "Ban đầu tôi không có hứng thú với ông, nhưng bây giờ tôi đã thay đổi ý định rồi." Đầu dây bên kia rõ ràng sững lại, có thể cảm nhận được ông ta bắt đầu căng thẳng, "Anh muốn làm gì?" Diệp Kiêu cười lạnh: "Không làm gì, chỉ là nói cho ông biết chọc giận tôi thì tôi sẽ phản kích.

Hắc Thủy Cổ Thành tôi nhất định phải đi, còn bí mật trên người ông, phải xem tâm trạng của tôi!" Nói xong anh liền giật lấy điện thoại, trực tiếp cúp máy, quát vào hai người kia: "Còn không cút!" Hai người sợ đến mức tè ra quần, dưới sự trấn nhiếp của Hắc Kim Cổ Đao, vội vàng bỏ chạy.

Diệp Kiêu lắc đầu, ném điện thoại xong, nhìn xung quanh, phát hiện không còn ai khác, lúc này mới nằm trên giường.

Phía bên kia, Dương Tổng siết chặt nắm đấm, chỉ cảm thấy sau lưng một trận đau nhói dữ dội, ông ta kêu thảm một tiếng, không ngừng lăn lộn trên đất, mảng đen phía sau lưng càng ngày càng lớn, đã lan ra toàn bộ lưng rồi.

Và con mắt kia cũng không ngừng mở rộng, theo cơn đau dữ dội hơn, da lưng cũng bắt đầu dần dần rỉ ra màu đỏ, lúc này toàn thân ông ta đau đến co giật, không ngừng run rẩy, quản gia đứng bên cạnh cũng run rẩy, không biết phải làm sao.

Dương Tổng từ sau khi trở về liền biến thành bộ dạng này, thuốc thang vô dụng, ngay cả các đại sư phong thủy cũng không có cách nào giải quyết những vết tích phía sau lưng ông ta, tìm bao nhiêu thuốc giảm đau cũng chỉ chữa triệu chứng mà không trị được tận gốc, đến cuối cùng ngay cả thuốc tiêm cũng không thể làm giảm bớt đau đớn trên cơ thể.

Hiện tại nghe Diệp Kiêu nói vậy càng thêm tức giận, vừa tức vừa đau liền ngất đi, đây cũng coi như là một chuyện tốt, ít nhất ngất đi thì không biết đau nữa.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Kiêu liền vội vàng đến chỗ Giáo sư Chu.

Thấy Diệp Kiêu đến, Giáo sư Chu vô cùng phấn khởi, cùng với Giáo sư Âu, Giáo sư Phương và những người khác tụ tập ở cửa, kéo Diệp Kiêu đi thẳng vào.

Thấy họ vội vàng như vậy Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy buồn cười, "Mấy vị giáo sư rốt cuộc đã phát hiện ra tân đại lục gì mà kích động như vậy?" "Tiểu Diệp cháu tuyệt đối không thể ngờ được, chúng ta vậy mà đã tìm thấy địa chỉ của Hắc Thủy Cổ Thành!" Giáo sư Chu vô cùng phấn khích, "Hắc Thủy Cổ Thành đã biến mất hơn bảy trăm năm, tương truyền hàng trăm năm trước có một đội thám hiểm gia đã tìm thấy địa chỉ của Hắc Thủy Cổ Thành, và mang đi một lượng lớn văn vật, nhưng từ trước đến nay đều chưa được chứng thực, trên thị trường nhiều buổi đấu giá đều có thể nhìn thấy." Giáo sư Âu tiếp lời, "Lần này chúng ta đã phát hiện một bản đồ trên thẻ tre, sau khi chứng thực, đó chính là di tích Hắc Thủy Cổ Thành." "Tây Hạ Hắc Thủy Cổ Thành là một thành phố đầy lời nguyền, tương truyền Thành Cát Tư Hãn dẫn dắt tộc nhân khởi nghĩa, khi tiêu diệt Tây Hạ, đầu tiên công đánh chính là Hắc Thủy Thành, nhưng tòa thành này lại vô cùng quỷ dị, từ đó về sau chưa từng có ai tìm thấy, đã biến mất ngủ say gần bảy trăm năm, lúc bấy giờ cũng từng nổi danh một thời, là trạm dừng chân nổi tiếng trên con đường tơ lụa, sau này đột nhiên biến mất, không còn tìm thấy nữa." "Nhưng lần này chúng ta trong mộ Lý Nguyên Hạo và những bia mộ tùy táng kia, đã phát hiện ra một số dấu vết của Hắc Thủy Cổ Thành." Nghe Giáo sư Âu giới thiệu như vậy, Diệp Kiêu gật đầu, xem ra ông Dương nói không sai, chỉ là không biết tấm bản đồ này từ khi nào lại lưu truyền ra bên ngoài.

Ngay cả Dương Tổng cũng đã phát hiện, và đã đi trước họ một bước.

"Nhưng tấm bản đồ này lại có chút thiếu sót, sử liệu ghi lại, liền kề bờ sông Nhược Thủy, xuyên qua sa mạc, tiến vào phúc địa, là có thể tìm thấy di tích Hắc Thủy Thành." "Nhưng nhiều năm như vậy đã ngủ say mấy trăm năm mà không thể tìm thấy." Hiện tại lại để Dương Tổng và những người khác tìm thấy, hàng trăm năm trước có mấy quốc gia thám hiểm gia đã phá vỡ cấm kỵ của Hắc Thủy Thành, tiến vào bên trong, nghe nói đã mang ra không ít văn vật.

Nhưng sau đó di tích Hắc Thủy Cổ Thành bị mọi người phát hiện xong, lại một lần nữa biến mất, ngay cả những nhà thám hiểm kia cũng không rõ tung tích.

Điều này khiến mọi người đều thấy kỳ lạ, và giờ thì họ lại tìm thấy manh mối.

Giáo sư Chu và nhóm của ông ấy đương nhiên vô cùng phấn khích.

Nghiên cứu lịch sử là để tìm hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong mấy trăm năm biến mất ấy, vì sao lại không có chút manh mối nào.

Giờ đây, mọi thứ tìm thấy trong cổ mộ đều ám chỉ với họ rằng tất cả những gì sắp xảy ra ở đây, cùng với một số chuyện xảy ra cả trăm năm trước, rốt cuộc những nhà thám hiểm đó đã mang đi những thứ gì và họ đã tìm thấy chúng bằng cách nào?

Giáo sư Chu và mọi người đều muốn biết, ngay cả Diệp Kiêu cũng muốn làm rõ Dương Tổng và nhóm của họ đã có được những thứ đó như thế nào.

Sau khi vào văn phòng, anh thấy xung quanh chất đầy cổ vật.

Chương 429

Diệp Kiêu không dám động đậy dù chỉ một khắc, sợ rằng sẽ vô tình chạm vào chúng và gây ra rắc rối.

Mỗi một cổ vật trong mắt anh đều như sống động, có thể kể lại ý nghĩa lịch sử của nó.Giáo sư Chu và những người khác đưa Diệp Kiêu đến trước một cái bàn dài, trên bàn phủ một tấm vải trắng, đặt một mảnh thẻ tre.

Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Ban đầu chúng tôi không rõ đây rốt cuộc là gì, nhưng tối qua chúng tôi đã tiến hành nghiên cứu một lần nữa và cuối cùng xác định đây là Hắc Thủy Cổ Thành.

Thêm vào đó, địa thế, địa mạo và bản đồ ở đây, sau khi so sánh bản đồ 3D nhiều lần, chúng tôi đã xác định đây chính là di chỉ Hắc Thủy Thành." Ông chỉ vào thẻ tre: "Trên thẻ tre cũng có ghi chép về sự huy hoàng của Hắc Thủy Cổ Thành ngày xưa, tiểu Diệp, cậu thấy sao?"Diệp Kiêu đọc xong liền cau chặt mày, nói: "Nếu đây thật sự là Hắc Thủy Cổ Thành, vậy thì khi Thành Cát Tư Hãn tấn công, trạm đầu tiên đã bị tiêu diệt, làm sao còn có những thứ sau đó nữa?

Bây giờ đem cái này làm vật chôn cùng mai táng dưới đất, Lý Nguyên Hạo rốt cuộc muốn làm gì?" Giáo sư Chu lắc đầu: "Không rõ lắm, nhưng mộ Lý Nguyên Hạo của Tây Hạ đã tìm thấy rồi, vậy thì di chỉ cũng sẽ không quá xa.

Hắc Thủy Cổ Thành là tuyến phòng ngự đầu tiên của Tây Hạ quốc, nếu tìm thấy được, có thể khôi phục toàn cảnh Tây Hạ quốc thời xưa." Ông nói tiếp: "Trên sa mạc dịch chuyển trong chớp mắt, có khi toàn bộ địa mạo đều bị chôn vùi dưới đất.

Nếu tìm thấy được, thì toàn bộ Tây Hạ cổ quốc cũng sẽ được phát

hiện.

Tiểu Diệp, lần này chúng ta nhất định phải tìm ra bí mật bên trong.

Tôi cũng đã báo cáo với cấp trên rồi, họ thấy thông tin cậu cung cấp rất hữu ích.

Tôi đang nghĩ nếu đúng là như vậy, liệu những người đó có đem Mẫu trùng đến Hắc Thủy Cổ Thành không?" Nghe ông nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi giật mình.

Vì sao Hắc Thủy Cổ Thành là một nơi đầy cấm kỵ, lại bị thất lạc mấy trăm năm và còn xảy ra một số chuyện kỳ lạ?

Anh cảm thấy chắc chắn có bóng dáng của Mẫu trùng.

Nói cách khác, nếu Mẫu trùng tự mình muốn ra ngoài, chỉ là sau đó đã kích hoạt cơ quan, khiến nó không thể thoát ra, vậy nên cả hai đều bị giam giữ ở đó.Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Diệp Kiêu chỉ cảm thấy lòng mình giật thót, nói: "Nếu thật sự là như vậy, vậy thì những con Cổ trùng này có khả năng sẽ lại phát sinh một lần nữa." "Đúng, cậu đoán đúng rồi!" Giáo sư Phương tiếp lời: "Sau khi chúng ta ra ngoài, Mẫu trùng đã lớn gấp đôi.

Nếu nói nó đã chết và được chôn xuống từ mấy nghìn năm trước, thì đến bây giờ hẳn đã thành tiêu bản rồi, sao có thể còn có biến hóa được chứ?" Ông nói tiếp: "Nhưng khi chúng tôi mang nó về, quan sát dưới kính hiển vi, tế bào của nó thực sự vẫn đang hoạt động.

Điều này khiến tôi không khỏi nghi ngờ liệu thứ này rốt cuộc có sống lại hay không." Nghe ông nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi kinh ngạc.

Tuy nhiên, đổi ý nghĩ một chút, nếu con Mẫu trùng này còn sống, chỉ có thể nói lên rằng tế bào của nó quá phát triển, hơn nữa chắc chắn còn có một loại khác đang không ngừng hô hoán, như vậy mới

có thể xảy ra dị biến như thế này.

Nếu không thì hoàn toàn không giải thích nổi, huống hồ nó đã chết cả nghìn năm, thi thể Lý Nguyên Hạo cũng đã biến thành cái dạng đó rồi, vậy mà con Cổ trùng này lại được đặt trong hộp.

Diệp Kiêu chợt nghĩ ra điều gì đó?"Giáo sư Phương, chiếc hộp đã được nghiên cứu chưa?" Giáo sư Phương bị anh nói vậy giật mình, vội vàng gật đầu: "Chiếc hộp ở chỗ tôi đây!" Ông ta nhanh chóng mang chiếc hộp đến.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn thoáng qua thấy chiếc hộp được làm bằng bạch ngọc.

Tục ngữ có câu, bạch ngọc có thể chống mục nát, ngay cả một chiếc hộp cũng được làm tỉ mỉ như vậy.

Vậy thì, Lý Nguyên Hạo thật sự muốn trường sinh, thà nói hắn muốn được chôn cùng Mẫu trùng để đạt trường sinh, chi bằng nói con Cổ trùng đó đã sớm nhìn thấu hắn, thậm chí đã giăng sẵn vô số cạm bẫy bao vây, sẽ không để Lý Nguyên Hạo thoát ra.

Kẻ được trọng sinh là con Cổ trùng, chứ không phải Lý Nguyên Hạo.

Mọi thứ bây giờ đều đã chứng minh Lý Nguyên Hạo bị Cổ trùng khống chế, thêm vào đó là chiếc hộp đựng Cổ trùng này, vốn có tác dụng chống mục nát và dưỡng hồn.

Xem ra Diệp Kiêu đoán không sai.

Ba vị giáo sư thấy Diệp Kiêu có vẻ mặt như vậy, liền vội hỏi: "Tiểu Diệp, cậu đã phát hiện ra điều gì sao?" Diệp Kiêu trả lại chiếc hộp, nói: "Xem ra tôi đoán không sai, Cổ trùng sẽ phục sinh.

Lần này chúng ta chỉ có thể đi đến nơi này, nhất định phải mang theo Mẫu trùng."Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Phương có chút

kinh ngạc: “Đây là cổ vật đó!

Lỡ như...” “Đây không phải là cổ vật gì cả, nếu thứ này sống lại, nó sẽ kích hoạt một lượng lớn virus.

Chúng ta bây giờ chỉ có thể tranh thủ thời gian xem còn có manh mối nào khác không, nếu trong cổ mộ có thêm phát hiện nào nữa thì phải báo cáo ngay.” Diệp Kiêu quay sang Giáo sư Chu: “Giáo sư Chu, tôi nghĩ chúng ta nhất định phải đi đến Hắc Thủy Thành một chuyến để tìm kiếm bí mật.” Ngoài ra, Diệp Kiêu giấu nhẹm chuyện về chiếc Xích Sắc Trường Bào, vì anh chưa lấy được vật thật nên cũng không nói rõ được.

Giáo sư Chu cũng nghĩ như vậy, ông và Diệp Kiêu nhìn nhau một cái, đều thấy trong mắt đối phương một tia kích động.

Sự kích động này đến từ khao khát nhận thức về khảo cổ, và sự tò mò về những bí mật.

Ông nhất định phải làm rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Hơn nữa, Hắc Thủy Cổ Thành là một di chỉ đã biến mất hàng trăm năm trong lịch sử, nếu tìm thấy được, thì có thể giải thích được những bí ẩn đó.

Những bí mật khảo cổ chưa biết và khoảng trống lịch sử đều có thể được giải đáp.Việc thành lập Tây Hạ cổ quốc không dễ dàng, và Thành Cát Tư Hãn khi đó tấn công thành trì đầu tiên cũng chính là ở đây.

Vì vậy, Giáo sư Chu muốn nghiên cứu đoạn lịch sử này thì nhất định phải làm rõ mọi chuyện.

Ông đã quyết định rồi, Giáo sư Âu và Giáo sư Phương cũng không tiện nói thêm gì, chỉ có thể đồng ý.

Diệp Kiêu lúc này mới biết Giáo sư Chu là nhân vật cấp đại lão

không thể nghi ngờ giữa họ, ông ấy gật đầu thì cấp trên cũng sẽ không nói không.

Bây giờ chỉ chờ văn bản phê duyệt được gửi xuống, chuyến khảo cổ lần này nhất định phải mang theo đủ vũ khí, nếu không thì gặp phải rắc rối gì nữa, hậu quả sẽ không thể lường trước được.

Mỗi bước đi đều có thể chết người, ngay cả cấp trên cũng không thể không cân nhắc xem có nên phê chuẩn hay không.

Nhưng đối mặt với cổ vật, bằng chứng xác thực và tấm bản đồ này, thật khó mà không khiến người ta tưởng tượng.Nghe Giáo sư Chu quyết định tìm kiếm di chỉ trên bản đồ, cấp trên cũng không có cách nào khác.

Giáo sư Chu còn đặc biệt nhắc đến Diệp Kiêu, để cho Diệp Kiêu một thân phận, nhất định phải để anh gia nhập biên chế, nếu không làm sao mà kiểm soát được?

Anh ta là một nhân tài.

Diệp Kiêu đối với thân phận này không thèm để ý, trong mắt anh, chỉ cần có thể đi theo xuống dưới là được.

Giáo sư Chu cũng nắm bắt đúng điểm này, kéo Diệp Kiêu muốn anh gia nhập đội khảo cổ.

Diệp Kiêu còn định từ chối, nhưng Giáo sư Chu nói: "Hành động lần này không phải nhân viên nội bộ của đội khảo cổ thì không thể tham gia, vì vậy tiểu Diệp cậu cứ miễn cưỡng gia nhập trước đi.

Sau này muốn rút lui cũng không sao, chỉ cần làm đơn xin là được." Nghe ông nói vậy, Diệp Kiêu nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng chẳng có gì xấu, gia nhập thì gia nhập, đợi đến khi không muốn nữa thì rút lui.

Anh đâu biết rằng gia nhập thì dễ, nhưng muốn rút lui, Giáo sư

Chu tuyệt đối sẽ không buông tha người đâu.Vấn đề thân phận của Diệp Kiêu cứ thế mà trôi qua, nhưng mọi người đều biết, đây chỉ là hình thức mà thôi.

Còn việc bên ngoài suy đoán thế nào thì tùy mỗi người.

Diệp Kiêu đối với những danh xưng như ‘đạo gia’ hay ‘trộm mộ’ đều nhìn rất thoáng, dù sao chỉ cần có thể xuống mộ nghiên cứu là được.

Bảo vệ cổ vật là nghĩa vụ không thể chối từ, huống hồ mục đích của anh không phải là cổ vật, mà là giải mã.

Sau khi làm xong mọi việc, Diệp Kiêu liền ở lại bên cạnh Giáo sư Chu.

Anh xem xét từng cổ vật được mang về từ ngôi mộ trong khoảng thời gian này, và quả thực đã tìm thấy không ít thứ.

Ví dụ như những ghi chép về lời nói và hành động của Lý Nguyên Hạo sau khi đăng cơ.

Tuy chữ Tây Hạ khó hiểu, nhưng Giáo sư Âu ở bên cạnh phiên dịch, nên cũng có thể tạm thời nắm bắt được.

Lý Nguyên Hạo chỉ đến giai đoạn sau mới trở nên tàn bạo, tính tình đại biến, xem ra đã bị Mẫu trùng ảnh hưởng, và còn lạm sát vô tội.

Như vậy thì không khó để giải thích, nhưng thủy chung vẫn không nhắc đến rốt cuộc con Mẫu trùng này có bị con người khống chế hay không, dù sao nó cũng không phải hình thành tự nhiên.

Trong rất nhiều tư liệu đều không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy hơi kỳ lạ, chẳng lẽ con Cổ trùng này cũng có trí tuệ?

Chương 430

Nếu không thì làm sao có thể khống chế Lý Nguyên Hạo?

Trí thông minh của nó nếu thật sự cao đến thế, thì chắc chắn không chỉ có thể làm một con Cổ trùng, nhất định còn có những manh mối khác chưa được phát hiện.

Và manh mối này chỉ có thể tìm thấy trong Hắc Thủy Cổ Thành.Diệp Kiêu lập tức bắt đầu hành động, sau khi rời chỗ Giáo sư Chu, anh bắt đầu tìm mua thiết bị.

Bên phía Giáo sư Chu cũng bắt đầu triệu tập đội ngũ, những thứ khai quật được từ cổ mộ Lý Nguyên Hạo đang được phân loại, dọn dẹp và tẩy rửa, ít nhất cũng cần hơn nửa tháng.

Nhưng hiện tại họ đã phát hiện ra manh mối, nên phải tiến hành càng nhanh càng tốt.

Lần này Giáo sư Âu và Giáo sư Phương đều ở lại, cử người của đội khảo cổ địa phương đến hỗ trợ, sức mạnh tinh nhuệ của họ được bảo tồn.

Diệp Kiêu nghe xong những lời này không khỏi yên tâm, chỉ cần có thể xuống đó là được, còn việc cử bao nhiêu người xuống anh không quan tâm lắm.

Đội khảo cổ có người kế nhiệm thì không thành vấn đề.

Diệp Kiêu thở phào một hơi, trước khi đi đã gửi một tin nhắn cho Dương Thần, bảo anh ta gửi ảnh chiếc Xích Sắc Trường Bào qua, anh muốn đến Hắc Thủy Cổ Thành.

Rõ ràng biết không có cách nào ngăn cản, Dương Thần vẫn do dự.

Mãi rất lâu sau, anh ta vẫn không thể tự mình từ chối, cuối cùng đã

gửi bức ảnh đi, chi bằng tử chiến đến cùng!

Nhưng sau khi gửi xong, anh ta liền hối hận.

Liệu Diệp Kiêu có giúp anh ta hay không vẫn là một vấn đề, hơn nữa, lần này sau khi tiến vào cổ mộ, liệu những người trong đội khảo cổ có thể cho anh ta tìm cơ hội giải mã cho mình không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Thần quyết định tự mình dẫn người xuống thêm một chuyến, nghĩ rằng có Diệp Kiêu ở bên cạnh, chắc sẽ không thành vấn đề.Sau khi đội khảo cổ tập hợp hai mươi người, họ lập tức lên đường.

Lần này phải để quân đội đóng tại địa phương đi cùng họ.

Lần trước đã mời Trần Phong và Trương Như Long, lần này không tiện mời họ nữa, nhưng Giáo sư Chu nghĩ vẫn là người quen cũ thì tốt hơn, nên lại triệu tập họ, đưa cả hai đi cùng.

Trần Phong và Trương Như Long lần này cũng đã khôn hơn, biết mình sẽ phải đối mặt với những gì, nên khi nhận nhiệm vụ, họ đã xin cấp trên một lô vũ khí, bao gồm súng phun lửa và các thiết bị khác, để đảm bảo vượt qua ngôi mộ một cách thuận lợi.

Diệp Kiêu cũng biết họ sợ hãi, nhưng không có cách nào khác, chuyện như vậy ai gặp cũng sợ, huống hồ đây là chuyện liên quan đến tính mạng, không thể lơ là.

Địa điểm Hắc Thủy Cổ Thành lần này là ở sa mạc.

Mới rời sa mạc không lâu lại quay trở lại vùng hoang mạc, không khí lập tức trở nên khô ráo.

Hắc Thủy Cổ Thành nằm trên sa mạc phía bắc hạ lưu sông Hắc Thủy, cách trung tâm thành phố hiện tại khoảng vài chục kilomet, lái xe khoảng một hai tiếng là đến nơi.

Nhưng khi họ đến nơi vẫn cảm thấy có chút khó tin, một vùng hoang mạc mênh mông, thỉnh thoảng gió thổi qua, cuộn lên từng đợt cát mịn, dù đứng yên tại chỗ cũng có thể cảm nhận được cát cứa vào mặt đau rát.

Khác với sa mạc Ngạc Nhĩ Đa Tư, sa mạc ở đây rõ ràng đẹp hơn, ánh hoàng hôn rực rỡ chiếu rọi trên mặt đất, như thể phủ lên đại địa một lớp vàng óng.

Khi mọi người đến nơi này, lập tức cảm thấy không khí vô cùng khô hanh.

Diệp Kiêu nhìn vùng đất này, cách đây hàng ngàn năm, nơi đây từng có một vùng nước khá lớn, chính là Cư Diên Hải cổ nổi tiếng, Hắc Thủy Thành nằm giữa một ốc đảo ba mặt giáp nước, điều này được ghi chép trong sử sách.

Nhưng hiện tại dựa vào địa hình mà quan sát, hoang mạc mọc um tùm, căn bản không thể nhìn ra phong thủy gì cả, đừng nói là có thể phán đoán chính xác tọa độ của Hắc Thủy Cổ Thành, cũng không biết những người kia rốt cuộc đã làm thế nào.Diệp Kiêu cau chặt mày.

Lúc này, Giáo sư Chu trầm giọng nói: “Đã gần tối rồi.

Tối nay mà vào nữa thì e là không kịp, sa mạc buổi tối nguy hiểm trùng trùng, mọi người tuyệt đối đừng đi lung tung.” Ông ra lệnh: “Cứ dựng trại tại chỗ, tìm nơi tránh gió.” Giáo sư Chu hô một tiếng, hàng chục người nhanh chóng bắt đầu hành động, dựng lều trại.

Diệp Kiêu cũng không nhàn rỗi, mà đi đến vị trí cao để quan sát xung quanh.

Nơi đây tuy là hoang mạc, nhưng phong cảnh lại có chút độc đáo.

Lúc này, Trần Phong đi đến bên cạnh anh, hỏi: “Tiểu Diệp, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Cậu đoán chúng ta còn bao lâu nữa mới đến nơi?" "Đã đến rồi." Nghe vậy, Trần Phong kinh ngạc không thôi: "Cái gì, đã đến rồi!

Sao có thể chứ?" Bốn phía toàn là hoang mạc, làm gì có chút bóng dáng cổ thành nào?

Diệp Kiêu nhún vai: "Tôi nói cậu lại không tin, đây thực sự là nơi di chỉ Hắc Thủy Cổ Thành, nhưng nó đã bị cát gió vùi lấp, không ai biết tọa độ chính xác." Mất tích mấy trăm năm, có lẽ cũng không chừng, hiện tại Hắc Thủy Cổ Thành chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, lịch sử không thể xóa đi dấu vết.

Diệp Kiêu gần như có thể khẳng định trong đó có điều mờ ám, nhưng rốt cuộc là mờ ám gì thì vẫn chưa rõ lắm.

Trần Phong đứng một bên nghe xong, lại thấy có chút khó tin, lặn lội đường xa đến đây, đâu phải để nghe những lời nước đôi như vậy.Người vừa nói chuyện với Trần Phong là Diệp Kiêu, lúc này anh mặc kệ, quay đầu nhìn sang một bên.

Giáo sư Chu và những người khác vẫn còn cầm bản đồ, là bản dập từ thẻ tre.

Không chỉ Trần Phong, ngay cả Trương Như Long và đội của anh ta cũng sốt ruột không kém.

Vì đã đến nơi rồi, họ đương nhiên nóng lòng muốn thử thiết bị mới.

Lần này, tất cả những gì mang theo từ đội đều là đồ tối tân nhất, đạn dược cũng đầy đủ, mỗi người mang vác nặng ba mươi cân, như vậy thì không thành vấn đề.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây của họ, đội của Trương Như Long và Trần Phong lần này có thể nói là vũ trang tận răng, không hề phóng đại khi nói là trang bị đến tận kẽ răng.

Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trần Phong bĩu môi: "Tôi thì muốn đi lắm, tiếc là chưa tìm thấy.

Khi vào được bên trong nhất định sẽ đại khai sát giới, nếu có Cổ trùng nữa thì tôi tuyệt đối sẽ không khách khí!" Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu cười cười: "Cái này thì không biết được, Hắc Thủy Cổ Thành rốt cuộc có gì tôi cũng không rõ lắm, nhưng đến Hắc Thủy Thành không chỉ có đội ngũ chúng ta đâu." Nghe những lời này, Giáo sư Chu và những người khác cũng đi tới: "Tiểu Diệp, lời này là sao?" Diệp Kiêu giải thích: "Trước đó tôi đã từng tiếp xúc với một người, anh ta đã mang ra một chiếc Xích Sắc Trường Bào từ Hắc Thủy Cổ Thành, và chiếc trường bào đó dường như mang theo lời nguyền." Diệp Kiêu rút điện thoại ra, cho Giáo sư Chu và mọi người xem tình hình phía sau Dương Tổng mà anh đã chụp lén hôm đó.

Khi Giáo sư Chu nhìn thấy hình vẽ phía sau lưng Dương Thần, lập tức kinh ngạc lớn: "Đây là cái gì vậy?" Trần Phong ghé qua nhìn, không khỏi lắc đầu, tặc lưỡi cảm thán: "Cái này ghê tởm quá!

Cái mắt to đùng trên lưng nhìn đáng sợ thật!" Diệp Kiêu gật đầu: "Đây chắc là hình vẽ Phượng Hoàng Đảm.

Phượng Hoàng Đảm cũng là một loại đá, là một con mắt khổng lồ, nhưng chiếc Xích Sắc Trường Bào đó cũng là do họ mang từ trong đó ra.

Rốt cuộc họ đã vào bằng cách nào tôi cũng không rõ lắm, nhưng lúc này chắc họ cũng đã biết chúng ta đến nơi rồi.

Nếu giữa đường có thể đụng mặt, thì sẽ thú vị lắm đây." Diệp Kiêu đột nhiên cảm thấy hứng thú.

Nếu có thể đụng độ với Dương Thần và nhóm của anh ta, có lẽ có thể biết được lối vào của Hắc Thủy Cổ Thành.

Nhưng hiện tại họ trong tay chỉ có một tấm bản đồ, bản đồ dập từ thẻ tre có ghi các nhánh sông, nhưng bây giờ ở trên hoang mạc thì làm sao mà tìm được các nhánh sông đó?

Hơn nữa, trải qua bao nhiêu năm rồi, sớm đã bị vùi lấp hết rồi.Lúc này, mọi người đều đã dựng trại tại đây, muốn thăm dò xung quanh một chút.

Thiết bị đã được vận chuyển đến, vậy thì tiến hành khảo sát.

Giáo sư Chu và nhóm của ông lần này dùng máy bay không người lái để dẫn đường, dù sao cũng nhanh hơn rất nhiều so với đi bộ.

Dựa theo sử liệu lịch sử ghi chép, Hắc Thủy Cổ Thành chia làm hai phần Đông và Tây.

Tây Thành là nơi hoạt động chính trị quân sự và các hoạt động tôn giáo của miếu tự, còn Đông Thành là nơi dân thường sinh sống, và cũng có kho tàng.

Thành trì có một cổng thành ở phía Đông và một ở phía Tây, lẽ ra nơi đây phải rất phồn hoa.

Chương 431

Tây Hạ khi đó toàn dân đều là lính, nhưng việc sản xuất của người dân cũng không bị bỏ bê, và Hắc Thủy Thành còn là nơi nhất định phải đi qua trên con đường tơ lụa, vì vậy sự phồn hoa ở đây có thể hình dung được.

Diệp Kiêu chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ đứng ở nơi này.

Dựa theo bản đồ, nơi đây quả thực nên có một con sông.

Trong Thủy Kinh Chú có ghi chép: Hắc Thủy xuất Khương Trung, tây nam qua phía tây Hắc Thủy Thành, lại tây nam nhập Bạch Thủy.

Tức là có một con sông Hắc Thủy chảy thẳng qua toàn bộ thành trì, vì vậy nếu tìm được dòng sông, thì chắc chắn sẽ tìm được di chỉ.

Nhưng trải qua bao nhiêu năm rồi, giờ đây đã đầy cát vàng, muốn tìm thấy cũng không dễ dàng như vậy.

Lúc này Diệp Kiêu cũng không vội, chỉ chờ máy bay không người lái trinh sát địa hình trở về rồi tính.

Sa mạc mênh mông nếu dựa vào chân để đi, e rằng đi mười mấy tiếng cũng chưa chắc đã đi ra được, vì vậy Diệp Kiêu bây giờ cũng không vội.

Vì những người trong đội khảo cổ đã đến nơi, vậy thì hãy nghỉ ngơi trước một chút.

Diệp Kiêu nghĩ vậy, Giáo sư Chu và những người khác cũng thế, đều là những ông già xương cốt, không thể chịu đựng được sự hành hạ, vì vậy lúc này mọi người đều dựng trại bên cạnh, triệt để nghỉ ngơi.Người của đội khảo cổ mang theo thiết bị bay lượn khắp hoang

mạc, chụp lại toàn bộ bản đồ.

Sau một tiếng Diệp Kiêu mới quay lại, bốn chiếc máy bay không người lái cùng xuất động, sau khi trở về liền bắt đầu làm việc trong lều, mọi người đều chờ đợi kết quả.

Nhưng rõ ràng là sau khi đưa ra đợt dữ liệu này, không nhìn thấy bất kỳ manh mối nào.

Diệp Kiêu cau mày nhìn chằm chằm vào màn hình, nhìn nửa ngày trời, ngoài hoang mạc vẫn chỉ là hoang mạc, chỉ thỉnh thoảng có vài cây toa toa nằm rải rác trên đất, nhưng ngoài ra không thấy bất cứ thứ gì có manh mối.

Giáo sư Chu và nhóm của ông nhìn chằm chằm vào máy tính suốt một tiếng đồng hồ mà không có bất kỳ phát hiện nào, không khỏi có chút sốt ruột, trong khi trời cũng đã dần tối.

Diệp Kiêu lại không vội vàng, cầm Hắc Kim Cổ Đao quay sang Trương Như Long, nói: "Đi, vào trong xem thử." Trương Như Long thấy vậy lập tức ngạc nhiên: "Vào trong xem thử là ý gì?

Cậu có manh mối sao?" "Manh mối thì không có, nhưng theo ghi chép trong cổ tịch, khu vực này nên có một vùng biển hồ tên là Cư Diên Hải, truyền thuyết là sa mạc di động.

Nếu tìm được có lẽ sẽ tìm được vị trí di chỉ cụ thể, thử vận may thôi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long lập tức cảm thấy hứng thú: "Nếu đã vậy, vậy tôi sẽ đi cùng cậu một chuyến." Trương Như Long cũng biết Diệp Kiêu sẽ không dễ dàng hành động, lần này ra ngoài chắc chắn là đã tìm thấy manh mối gì đó.Ngại người của đội khảo cổ có mặt ở đây, anh ta cũng không muốn nói nhiều.

Lúc này, Giáo sư Chu và nhóm của ông lại không vội vàng với việc vận hành thiết bị.

Có bài học từ trước, lần này dù họ ở đâu cũng sẽ không tiết lộ trước, vì vậy tạm thời chưa bật trực tiếp, điều này cũng khiến mấy người thở phào nhẹ nhõm.

Nếu bật trực tiếp, không biết những cư dân mạng kia có tiết lộ thông tin hay không, nên hiện tại mấy người không vội.

Bên phía Giáo sư Chu, thấy không có manh mối nào và Diệp Kiêu lại ra ngoài, không khỏi nhìn theo mấy lần.

Định đi theo thì ông nghĩ lại, thôi vậy, cái thân già này không đấu lại được mấy thứ đó, nếu trở thành gánh nặng cho tiểu Diệp thì không hay.

Ông chăm chú nhìn Diệp Kiêu đi vào sa mạc.

Lúc này trời đang về chiều, ánh hoàng hôn rực rỡ chiếu trên toàn bộ sa mạc, tạo nên một vẻ đẹp độc đáo.

Diệp Kiêu và Trương Như Long cầm vũ khí đi trên sa mạc, những người khác tại hiện trường không khỏi xì xào bàn tán: "Tiểu Diệp này một mình một ngựa đi vào muốn làm gì vậy?" "Người trẻ tuổi thì cứ để cậu ta xông pha đi, biết đâu lại có phát hiện gì đó thì sao?" Giáo sư Chu lại nghĩ thoáng, đối với việc Diệp Kiêu làm, ông cũng có thái độ ủng hộ, dù sao Diệp Kiêu có bản lĩnh hơn họ, nếu có thể tìm được lối vào thì những việc sau đó sẽ không thành vấn đề.Ở một bên khác, đội ngũ của Dương Thần cũng đã đến.

Anh ta đã mang ra chiếc Xích Sắc Trường Bào, nhưng trên người lại mọc ra nhiều thứ kỳ lạ đến mức anh ta không thể chịu đựng được.

Diệp Kiêu không muốn giúp, thậm chí còn đi sâu vào nơi hiểm địa, lỡ đâu anh ta thật sự tìm thấy gì đó thì sao?

Dương Thần muốn đánh cược một phen, xem mình có thể tiến vào trước một bước hay không, đến lúc đó sẽ ép Diệp Kiêu và nhóm của

họ phải thỏa hiệp.

Lúc này, nhìn trời càng lúc càng tối, họ đã đến hoang mạc, nơi đây là vùng cát lún.

Nếu không nhanh chóng đi vào, chẳng mấy chốc sẽ biến mất không thấy tăm hơi.

Lần trước họ đã tìm kiếm rất lâu, dựa theo sử liệu ghi chép, di chỉ Hắc Thủy Thành nằm trên sa mạc phía bắc hạ lưu sông Hắc Thủy đã khô cạn, Hắc Thủy trên bản đồ thực ra không phải thật.

Hắc Thủy thật sự là một phần của Cư Diên Hải, chỉ cần tìm thấy Cư Diên Hải, là có thể tìm thấy Hắc Thủy Thành.

Chỉ là bản đồ của anh ta chi tiết hơn bản đồ của Diệp Kiêu và nhóm của họ rất nhiều.

Vì vậy, hiện tại đã tìm thấy vị trí cụ thể, chỉ chờ đi vào thôi.

Nhưng Dương Thần không vội, theo kế hoạch, nhất định phải để Diệp Kiêu và nhóm của họ cũng đến, cái gọi là hợp tác ăn ý mới có thể đạt hiệu quả gấp đôi.

Chuyến đi cổ mộ lần trước khiến họ tổn thất thảm trọng, lần này lại càng như vậy.Diệp Kiêu đi trên sa mạc, quay đầu nhìn xung quanh.

Dựa theo Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật, những con sông cổ đã khô cạn cũng sẽ để lại di tích.

Hơn nữa, chiếc Xích Sắc Trường Bào đã xuất hiện, cùng với dấu vết của Mộ Trần Châu, bao gồm cả những người chết một cách bí ẩn, anh gần như có thể khẳng định bên Hắc Thủy Thành này cũng có Cổ trùng tồn tại, và khả năng Mẫu trùng tồn tại là rất lớn.

Giáo sư Chu và nhóm của ông đã mang Mẫu trùng đến, vậy thì lần này muốn tìm thấy nó cũng không phải chuyện khó.

Diệp Kiêu và Trương Như Long đang đi bộ trong sa mạc, Trương Như Long còn dẫn theo một tiểu đội.

Lúc này, vừa mới đi được vài bước, liền nghe thấy tiếng động truyền đến từ bên trong sa mạc.

Trương Như Long lập tức căng thẳng: "Tiểu Diệp, cậu có nghe thấy tiếng gì không?" Diệp Kiêu cau chặt mày, âm thanh này trong sa mạc đặc biệt rõ ràng.

Diệp Kiêu lắng nghe kỹ, tiếng "sa sa" truyền đến, anh phán đoán đó chắc là Hưởng Vĩ Xà.

"Đây là Hưởng Vĩ Xà, mọi người cẩn thận một chút." Đội ngũ xung quanh lập tức căng thẳng.

Trương Như Long chỉ mang theo bốn người, lúc này nghe Diệp Kiêu nói có Hưởng Vĩ Xà, họ lập tức lên đạn chĩa súng vào bãi cát.

Trên sa mạc hoang vắng, nếu có Hưởng Vĩ Xà xông ra, họ chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

Nhưng rắn sống trong cát thì ăn gì để sống?

Chẳng lẽ chỉ là để chờ đợi những vị khách qua đường sao?

Trương Như Long lập tức bật cười, tên này muốn ăn chúng ta cũng phải tự lượng sức mình, xem có đủ cho nó ăn không đã.

Lúc này Diệp Kiêu rút dao găm ra, nói: "Đừng coi thường những con Hưởng Vĩ Xà này, chúng rất kịch độc đấy!" Lời Diệp Kiêu nói khiến Trương Như Long không thèm để ý, bây giờ anh ta có vũ khí, dù có độc, anh ta cũng căn bản không coi là chuyện gì to tát.Và thằng nhóc đi cuối đội đột nhiên run rẩy, kêu lên: "Đội trưởng!

Đội trưởng!" Diệp Kiêu quay đầu lại, Trương Như Long và những người khác thấy vậy không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy thằng nhóc kia hai chân run rẩy, sau đó cả người đột nhiên lún xuống cát, ngay lập tức nôn ra máu tươi rồi gục xuống đất!

Khoảnh khắc này xảy ra quá đột ngột, khiến tất cả mọi người đều không khỏi kinh hãi.

Lúc này Trương Như Long choáng váng, thấy cấp dưới của mình nhanh chóng mất mạng như vậy, sau khi ngã xuống đất thì toàn thân máu phun trào, rất nhanh đã không còn sống.

Họ đứng tại chỗ không dám tin vào mắt mình.

"Cái, cái này rốt cuộc là chuyện gì?" Anh ta mới vừa đi vào không lâu, giây sau đã có một người chết, thật vô lý.

Chương 432

Trương Như Long không dám tin vào mắt mình, Diệp Kiêu cau chặt mày, nơi này e rằng có quỷ!

Mọi người luống cuống kéo thi thể cậu ta ra, nhưng nửa dưới chân chỉ còn lại một đoạn xương trắng.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Kiêu không khỏi ngạc nhiên, Hưởng Vĩ Xà không thể tạo ra vết thương như vậy.

Còn Trương Như Long thì mắt tròn miệng há, nói: "Đây là chuyện gì vậy?" Ba người lính còn lại cũng đều sợ hãi: "Đội trưởng, làm sao bây giờ?" Vừa nãy còn đi rất bình thường, đột nhiên lại lún xuống, ngay cả xương trắng cũng lộ ra, thịt da biến mất cũng quá nhanh!

Phát hiện lần này khiến mấy người ngạc nhiên đến mức không nói nên lời, không ai dám tin chuyện như vậy lại có thể xảy ra.

Diệp Kiêu cau chặt mày cẩn thận kiểm tra một chút.

Thịt da vẫn còn dính trên chân, nhưng phần lớn đã không còn, chỉ còn lại xương, ngay cả phần bàn chân cũng đã lún sâu vào trong, không thể kiểm tra được.

Điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi kinh ngạc.

Trương Như Long càng lấy xẻng ra điên cuồng đào bới trong cát: "Rốt cuộc là thứ quỷ quái gì, mau cút ra đây cho tao!" Nghe tiếng gầm của anh ta, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Cậu đừng vội." "Sao tôi có thể không vội được?

Vừa mới ra ngoài thằng nhóc này đã mất mạng rồi, nó mới mười tám tuổi!

Bây giờ nó không còn nữa, tôi làm sao ăn nói với gia đình nó đây?"

Trương Như Long sốt ruột, cũng không biết phải làm sao cho phải.

Diệp Kiêu có thể hiểu tâm trạng của anh ta, nhưng hiện tại không phải lúc phát điên.“Sa sa...” Âm thanh vẫn tiếp tục.

Trương Như Long đột nhiên phát điên, điên cuồng đào cát xung quanh nơi phát ra âm thanh.

Ba người còn lại cầm vũ khí, cũng không dám lơ là, sợ rằng chỉ trong một khoảnh khắc đội trưởng cũng sẽ lún vào đó, chỉ còn lại xương trắng.

Diệp Kiêu chợt nghĩ ra, đây hình như là tiếng của kiến hành quân sa mạc.

Nếu đúng như vậy, thì có thể giải thích được rồi.

Anh vội vàng kéo Trương Như Long lại, nắm chặt cổ tay anh ta.

Chiếc xẻng giây sau đã sắp xúc xuống, chỉ thấy trong sa mạc, đột nhiên nổi lên một gò cát lún khổng lồ, không ngừng trồi lên, như thể có thứ gì đó sắp phun trào ra.

Trương Như Long không khỏi ngớ người.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Lấy súng phun lửa ra, nhanh lên, là kiến hành quân sa mạc!” Nghe lời này, Trương Như Long không dám lơ là, ba người còn lại cũng theo đó lấy súng phun lửa ra.

Giây sau, “oành” một tiếng, một đám kiến hành quân khổng lồ màu đỏ xông ra, trực tiếp lao về phía những người còn sống!

Diệp Kiêu không hiểu nổi, kiến hành quân sa mạc đến đi vô hình, tốc độ cực nhanh, mỗi nơi chúng đi qua nhất định sẽ chỉ còn lại xương trắng.

Và bây giờ gần như có thể khẳng định chính là thứ này đã lấy đi mạng sống của thằng nhóc kia, nhưng vào buổi tối, sao chúng lại đột

nhiên xuất hiện trái với tập tính để tấn công con người?

Lúc này, súng phun lửa trực tiếp phun về phía tổ kiến đó.

Lần trước gặp phải là trong cổ mộ, lần này không ngờ lại gặp ngay trên hoang mạc, hơn nữa lại nhanh chóng nuốt chửng một người.

Diệp Kiêu không dám lơ là.

Mọi người trực tiếp xông lên, muốn đốt cháy toàn bộ kiến hành quân sa mạc.

Trương Như Long càng tăng hỏa lực, không lâu sau liền thấy từng đám lửa cháy bừng bừng di chuyển trong hoang mạc.

Tiếng cháy xèo xèo vang lên.

Sau khi những con kiến hành quân ở vòng ngoài bị đốt cháy, những con phía sau lại xông lên, nhưng dù vậy cũng không chống lại được uy lực của súng phun lửa, rất nhanh đã không còn nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Trương Như Long không khỏi hít sâu một hơi: "Chết nhanh như vậy thì quá tiện cho chúng rồi, lũ khốn nạn này đã hại người của tôi!

Đáng chết!" Trương Như Long vẫn chưa nguôi giận, chĩa súng vào cái hố cát ban nãy lại bổ thêm một phát nữa.

Diệp Kiêu cau chặt mày: "Ở đây có kiến hành quân, xem ra không còn xa nữa rồi, mọi người cẩn thận một chút." Cư Diên Hải anh vẫn chưa tìm thấy, nhưng có kiến hành quân sa mạc, hơn nữa chúng lại xuất hiện trái với tập tính.

Chắc chắn dưới lòng đất có thứ gì đó đã quấy rầy chúng, nếu không thì chúng sẽ không xuất hiện.Anh nhớ lại tấm bản đồ của Giáo sư Chu và nhóm của ông, dựa theo bản đồ thì Cư Diên Hải và Hắc

Thủy chắc chắn ở gần đây, họ cũng không đi quá xa.

Nhưng thời gian trôi đi, địa thế biến đổi, nếu đi theo con đường cổ xưa ban đầu, đây hẳn là một con sông đã khô cạn.

Chỉ là vì có cát lún, nên không phát hiện ra.

Lúc này, ánh đèn cũng truyền đến từ xa.

Diệp Kiêu phát hiện Giáo sư Chu và nhóm của ông đã lái xe đến, Giáo sư Chu vẫn không yên tâm.

Trương Như Long không khỏi cảm thán: "Biết thế chúng ta cũng lái xe đến, đã không phải chết oan." Diệp Kiêu biết anh ta đang tự trách, cũng là do mình thiếu suy nghĩ, chỉ là xe của Giáo sư Chu vừa đi không xa đã dừng lại.

Sau đó mọi người xuống xe thăm dò xung quanh.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi lòng trầm xuống, vội vàng xông đến.

Trương Như Long còn chưa kịp phản ứng, đã nghe Diệp Kiêu nói: "Lên xe, nhanh lên xe!" Diệp Kiêu hét lớn về phía Giáo sư Chu và nhóm của ông.

Giáo sư Chu nhất thời ngẩn người, đợi đến khi phản ứng lại thì nhanh chóng trèo lên xe.

Giây sau, bánh sau xe đã lún xuống, là cát lún!

Trương Như Long cũng phản ứng lại, vội vàng chạy tới.

Chỉ thấy chiếc xe nhanh chóng bị nuốt chửng, toàn bộ nửa sau xe đã chìm vào trong.

Còn Giáo sư Chu và nhóm của ông trên xe đang kinh hoảng tột độ, Diệp Kiêu hét lên: "Tuyệt đối đừng động đậy!" Sau khi đến vùng cát lún, đường kính ước chừng hai mét, Giáo sư Chu và nhóm của ông ở

ngay giữa.

Trương Như Long và những người khác nhanh chóng mở thiết bị, lấy dây thừng ra buộc Giáo sư Chu.

Đúng lúc này, chiếc xe lại đột ngột chìm xuống, như một cái miệng lớn nuốt chửng họ.

Giáo sư Chu vừa xuống đã lún vào!

Cát lún đã đến thắt lưng, toàn bộ nửa dưới cơ thể bị nuốt chửng, căn bản không thể động đậy.

May mắn là mấy vị giáo sư đều rất bình tĩnh, giờ thì không sợ hãi nữa.

Trương Như Long và những người khác phải dốc hết sức lực mới kéo Giáo sư Chu ra được, ba người còn lại cũng vậy.

Đến khi tất cả đều thoát ra, chiếc xe đã biến mất, hoàn toàn bị cát lún nuốt chửng.

Giáo sư Chu nhìn thấy cảnh này, không khỏi ngạc nhiên đến mức không nói nên lời, chuyện này cũng quá nhanh rồi.Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Theo sử liệu ghi chép, Cư Diên Hải chính là biển hồ di động, nơi đây có cát lún, lại có kiến hành quân xuất hiện, không cần nói cũng biết, chắc chắn không còn xa nữa rồi." Giáo sư Chu nghe anh nói vậy gật đầu: "Mọi người chúng ta hãy tìm kiếm xung quanh.

Hiện tại chiếc xe này không thể dùng được nữa rồi, không ngờ lần này lại nguy hiểm trùng trùng." Vừa mới xuống đã gặp cát lún, nếu không phải nhờ tiểu Diệp và nhóm của anh ta, e rằng họ đã sớm lún sâu vào rồi.

Chương 433

Còn bây giờ nhìn thấy cảnh này, mọi người đều không dám lơ là.

Các giáo sư chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ, đều hoảng sợ.

Giáo sư Chu lại coi như chuyện thường, nói: "Đừng có đứng ngây ra đó nữa, nhanh chóng kiểm tra một chút." Mấy vị giáo sư lúc này mới sực tỉnh, nhìn về phía chỗ vừa rồi, trên đó đã không còn gì nữa.

Giáo sư Chu hỏi: "Nếu dựa theo khu vực cát lún di chuyển mà phán đoán thì liệu có tìm thấy được không?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật ghi chép, phàm là cổ mộ đều có thế phong thủy, nhưng cát di động thì không nhất định có thể tìm thấy huyệt nhãn thật sự.

Vì vậy dựa vào tinh tượng cũng khó mà phán đoán được.

Suy cho cùng, căn cứ của chúng ta quá ít, đối với Hắc Thủy Thành hoàn toàn không biết gì." Diệp Kiêu nói không sai, ngay cả bản đồ, cũng chỉ có vài nhánh sông, những cái khác ngay cả ký hiệu phương hướng cũng không có.

Anh thậm chí bắt đầu nghi ngờ những gì Dương Thần nói rốt cuộc là thật hay giả.

Bọn họ làm sao mà tìm thấy được?Diệp Kiêu bắt đầu do dự.

Tư liệu về Hắc Thủy Thành quá ít, họ không thể phán đoán được.

Giáo sư Chu lúc này nói: "Dựa theo kết quả quét mà chúng ta có được trước đó, có một khu vực hơi nhô lên, dường như có điều gì đó khác thường.

Chúng ta đến đây là để tìm khu vực nhô lên đó." Nghe ông nói vậy,

Diệp Kiêu không khỏi nghiêng đầu: "Nhô lên sao?" "Giáo sư Chu dẫn đường, chúng ta đi xem!" Nghe vậy, Giáo sư Chu cười nói: "Tiểu Diệp, cậu cũng có lúc không biết gì à!" Diệp Kiêu nhún vai, đáng khiêm tốn thì cứ khiêm tốn thôi, nhưng lần khiêm tốn này của anh chỉ là muốn xác nhận.

Hắc Thủy Thành đã là thành phố đầu tiên của Tây Hạ, một nơi phồn hoa như vậy, chắc chắn phải có di tích.

Dù đã qua hàng nghìn năm, hẳn không có gì bị bỏ sót chứ?

Không thể nào hoàn toàn sụp đổ được.

Loại kiến trúc cổ đại này, một khi được phát hiện sẽ là một quần thể, không thể không có chút dấu vết nào.

Cái chỗ nhô lên mà Giáo sư Chu nói, có lẽ chính là di chỉ cũ.

Trong đám người, một ánh mắt xuyên qua.

Diệp Kiêu quay lại nhìn, đó là một thanh niên khoảng ba mươi tuổi, nhìn Diệp Kiêu với ánh mắt đầy oán độc.

Diệp Kiêu cau mày, suy nghĩ một chút liền hiểu ra, biết rằng trong đội khảo cổ lần này có người không ưa anh, sự xuất hiện của anh đã chiếm mất vị trí của một số người.

Đội khảo cổ tuy không phải vị trí đại phú đại quý gì, nhưng cũng có biên chế, anh vào thì có nghĩa là người khác không vào được.

Một củ cải một cái hố (mỗi người một vị trí), anh được Giáo sư Chu đích thân tiến cử, người bình thường thật sự không dễ vào được, anh vào đã chiếm vị trí của người khác, cũng khiến một số người trong đội không hài lòng.

Diệp Kiêu cũng nhìn ra người đàn ông trước mắt chính là như vậy.

Nhưng lúc này anh không hề lơ là, dù sao đây đều là chuyện liên

quan đến sinh tử, nếu chỉ vì tranh giành chỗ đứng thì hoàn toàn không cần thiết.

Ngay lúc này, Diệp Kiêu cau chặt mày.

Giáo sư Chu lấy máy tính bảng ra, điều chỉnh màn hình video cho Diệp Kiêu xem.

"Cậu xem, chính là chỗ này, có một số chỗ hơi nhô lên, là một ngọn đồi nhỏ.

Chúng ta tạm thời vẫn chưa thể phán đoán rốt cuộc là gì, nhưng có thể khẳng định là nhất định có liên quan đến Hắc Thủy Thành." Nghe ông nói vậy, Diệp Kiêu cẩn thận quan sát màn hình.

Trên màn hình, ngọn đồi nhỏ rất đột ngột, dường như còn có một đỉnh nhọn.

Diệp Kiêu chợt nghĩ ra, hai thành Đông và Tây của Hắc Thủy Thành là kiến trúc thành bảo, điều này phù hợp với tiêu chuẩn kiến trúc Tây Hạ.

Thế là anh gật đầu: "Chắc chắn là ở đây rồi, dựa theo tọa độ hiển thị, chúng ta nhanh chóng xuất phát!" Lời vừa dứt, Trương Như Long đã liên hệ với Trần Phong và những người khác, lái xe đến.

Cả đoàn tổng cộng lái mười mấy chiếc xe, đại đội xuất phát, để lại vài người trông coi ở doanh trại, số còn lại tất cả đều xuất động, mang theo thiết bị tiến sâu vào vùng trung tâm.

Dựa theo mục tiêu lần này chắc chắn có thể tìm thấy.

Trương Như Long chỉ xì xào: "Ban đầu đã nên lái xe, nếu không thì đã không mất oan một người." Diệp Kiêu lại đang nghĩ, việc có kiến hành quân sa mạc ở nơi này không phải là chuyện tốt.

Dù sao loài sinh vật này buổi tối đều tụ tập nghỉ ngơi, tuyệt đối sẽ

không xông ra ngoài.

Và cảnh tượng vừa rồi thật sự khiến người ta không thể tin nổi.

Dưới lòng đất có thứ gì đó có thể khiến chúng đột nhiên xuất kích tấn công con người vào buổi tối?

Kiến hành quân sa mạc thường sẽ không chủ động tấn công, huống hồ lại trong thời gian nhanh đến vậy đã ăn hết xương cốt của một người, chúng đã đói bao lâu rồi, rốt cuộc là từ nơi nào xuất hiện?

Điều này khiến Diệp Kiêu có chút tò mò.

Mới xuất phát đã có người chết, phủ lên hành động lần này một tầng bóng tối.

Tâm trạng Trương Như Long nặng nề, vẫn luôn nghĩ về thằng nhóc vừa rồi, anh ta thật có lỗi với gia đình người ta.Tuy nói rằng sau khi vào đây sinh tử có số, phú quý tại trời, nhưng chết nhanh như vậy cũng khiến tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi.

Trương Như Long trầm mặc, chỉ siết chặt súng trong tay, nếu đến mộ địa mà lại xảy ra chuyện gì, anh ta sẽ liều chết bảo vệ cấp dưới.

Lúc này, mọi người đều cau chặt mày, sắc mặt u ám.

Dựa theo tọa độ hiển thị, đây nguyên bản là một vùng đất trũng, qua phân tích tọa độ, địa hình nơi này quả thực có sự nhấp nhô.

Nhìn thấy màn hình trên máy tính bảng, Diệp Kiêu cau chặt mày, chẳng lẽ mình đoán sai rồi?

Nhưng hiện tại dường như không còn phương pháp nào khác, chỉ có thể làm theo cái này.

Tuy nhiên, nếu là dòng sông, thì gần đó chắc chắn có ốc đảo, chỉ là thời gian trôi đi nhiều năm, ốc đảo chắc chắn đã không còn nữa, nhưng động vật sống trong sa mạc cũng nên tìm thấy nguồn nước.

Dòng sông khô cạn nghìn năm, nhưng nguồn vẫn còn tồn tại.

Giáo sư Chu trầm ngâm một lát rồi nói: "Dòng sông và cát lún đều là tương đối, cát lún nếu di chuyển, dòng sông lại không di chuyển.

Nếu ngọn đồi này chính là di chỉ, vậy thì hướng tây bắc này chắc chắn là dòng sông, chỉ là bây giờ bị hoang mạc che phủ, căn bản không nhìn ra được." Giáo sư Chu vừa nói vừa chỉ vào hình ảnh trên màn hình.

Diệp Kiêu cau chặt mày, ngẩng đầu nhìn trời, tinh tượng không thể nhìn ra, nhưng địa mạch, địa thế lại rất rõ ràng.

Nếu ở đây có cổ thành, nhất định sẽ nằm dưới lòng sông.

Hướng Giáo sư Chu chỉ không thể phân biệt thật giả, cứ đến thực địa rồi nói.

Lúc này tâm trạng mọi người không đồng nhất, mặt trăng nấp sau tầng mây, xung quanh dần chìm vào bóng tối mịt mùng.

Đèn xe chiếu thẳng về phía trước như xé toạc bóng đêm.

Mười mấy chiếc xe đang chạy trên sa mạc, không biết qua bao lâu, chiếc xe phía trước đột ngột dừng lại.

Giáo sư Chu và nhóm của ông lập tức căng thẳng.

Chương 434

Chỉ thấy đội của Trần Phong xuống xe, hét lên với họ: "Đã đến tọa độ!" Mọi người phấn khích, vội vàng xuống xe kiểm tra địa thế, địa mạo xung quanh.Diệp Kiêu cau chặt mày, trong bóng tối chỉ thấy một vùng hoang mạc mênh mông, duy nhất có một ngọn đồi nhỏ nhô lên một đỉnh nhọn.

Đây chính là di chỉ sao?

Không thể nào!

Diệp Kiêu cất bước đi tới, Giáo sư Chu và nhóm của ông cũng đi theo.

Mọi người đều đến bên cạnh ngọn đồi, dựa theo tọa độ hiển thị thì chắc chắn là ở đây.

Sau đó mọi người xúm lại xung quanh.

Người của đội khảo cổ vội vàng tiến lên lấy dụng cụ dọn dẹp, dọn sạch ngọn đồi này, để lộ ra đỉnh nhọn.

Cái này hình như là đỉnh một tòa cổ bảo, thể hiện sự kiêu hãnh của nó, trải qua nghìn năm vẫn còn tồn tại.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy không thể tin nổi, đã qua lâu như vậy rồi, chỉ dựa vào tọa độ mà tìm thấy được, chuyện này cũng quá xuề xòa, quá đơn giản rồi!

Diệp Kiêu không dám tin, nhưng những người xung quanh lại vô cùng phấn khích.

Giáo sư Chu quay lại nhìn Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, cậu thấy sao?" Diệp Kiêu nghiêm nghị nói: "Dựa theo tọa độ hiển thị thì đúng là chỗ này, nhưng tôi không ngờ lại đơn giản đến thế.

Vì sao bao nhiêu năm qua không ai tìm thấy?

Chuyện này có chút không thể nào.” Trương Như Long cũng gật đầu: “Đúng, tôi cũng thấy có chút quá đơn giản rồi, hơn nữa dù là sông đã khô cạn, hay hoang mạc, nếu muốn tìm kiếm thì cũng không khó.

Những người chăn nuôi xung quanh đây chẳng lẽ chưa từng phát hiện ra nơi này sao?” Nghe họ nói vậy, mọi người trong đội khảo cổ cũng liên tục gật đầu, nơi này quả thực quá đơn giản rồi.

So với những ngôi mộ cổ trước đây, những phát hiện hôm nay thực sự khiến họ có chút lâng lâng, đơn giản đến mức không dám tin.

“Nhưng biết đâu cát di chuyển, để lộ ra dấu vết ban đầu thì sao?” “Hơn nữa, xung quanh đây bình thường cũng không có mấy người chăn nuôi qua lại, dù sao nơi này cũng không thích hợp cho sinh vật sinh trưởng, thực vật còn chưa thấy được mấy cây, vì vậy có thứ này cũng rất bình thường!” Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu cảm thấy có chuyện sắp xảy ra, nhưng hiện tại đội khảo cổ nhìn thấy cái này xong đã phấn khích rồi, lập tức bắt đầu khai quật.

Bất kể thế nào, thứ này đã lộ diện thì không thể bỏ qua.Giáo sư Chu và nhóm của ông lập tức hạ thiết bị xuống, ngay lập tức bắt đầu đào sâu xuống.

Diệp Kiêu lại đang nghĩ Dương Thần và nhóm của họ đã đi vào từ đâu?

Xích Sắc Trường Bào lại được tìm thấy bằng cách nào?

Trong bóng tối, mọi người đều vô cùng phấn khích.

Những chiếc đèn thám hiểm lớn đã được dựng lên, xung quanh sáng trưng.

Diệp Kiêu lúc này mới nhìn rõ.

Sau khi thiết bị máy móc được hạ xuống, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đỉnh của cổ bảo được điêu khắc những hoa văn phức tạp, vô cùng đẹp mắt!

Khi đào xuống, cát bay đá chạy, mọi người đều chạy đến vây xem.

Nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều có chút không thể tin nổi, nhưng đây chỉ là di chỉ của cổ bảo, hơn nữa lại là một đống đổ nát.

Đến nửa tiếng sau, khi cát mịn đã được đào hết, lộ ra toàn bộ đỉnh nhọn của cổ bảo.

Nó cũng chỉ cao khoảng ba mét, đào xuống nữa thì không còn gì cả.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều ngớ người, không ngờ lại chỉ có bấy nhiêu.

Giáo sư Chu choáng váng: "Chỉ có bấy nhiêu sao?

Đào thêm xung quanh xem, đây phải là một quần thể, không chỉ có mỗi điểm này." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, người của đội khảo cổ tiếp tục tiến lên, còn Diệp Kiêu rút điện thoại ra.

Ở đây cũng không có tín hiệu, giữa hoang mạc không có gì cả, máy móc ầm ầm.

Diệp Kiêu đứng một bên quan sát, Trương Như Long hỏi: "Cậu nói đây rốt cuộc có phải là di chỉ thật sự không?" Diệp Kiêu không nói gì, chỉ lấy la bàn ra đi lại xung quanh.

Trương Như Long thấy anh ta có vẻ mặt như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc, thằng nhóc này lại đang làm cái trò thần thần bí bí gì vậy, lúc này cầm la bàn thì có tác dụng gì?

Anh ta nhìn trời rồi lại nhìn đất cũng không nhìn ra được gì.

Chỉ thấy Diệp Kiêu cầm la bàn lặng lẽ tính toán.

Nếu nhìn theo cách này, di chỉ chính là ở đây, vậy thì dựa theo ghi chép cổ tịch, hướng tây bắc của dòng sông hẳn là đúng.

Nhưng toàn bộ diện mạo là như thế nào, không ai biết, vì vậy rất khó phán đoán rốt cuộc đâu mới là dòng sông.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, đeo Hoàng Kim Đồng vào.

Dù không thể nhìn thấy cảnh tượng nghìn năm trước, ít nhất cũng có thể nhìn thấy tình cảnh dưới lòng đất.

Diệp Kiêu cầm la bàn đi đến chỗ đỉnh nhọn của cổ bảo vừa rồi, la bàn rung lắc dữ dội, điều này khiến Diệp Kiêu có chút không thể tin nổi.

Quan sát xung quanh, nhìn một cái thì không sao, nhưng nhìn kỹ mới thấy dưới lòng đất có một diện tích lớn di chỉ đổ nát!

Hơn nữa diện tích vô cùng rộng lớn, nhưng vẫn chưa tìm thấy lối vào mộ đạo.

Nếu chỉ là cổ thành, vậy thì Xích Sắc Trường Bào đến từ đâu?

Theo như Dương Thần nói, nơi đây cũng nên có một mộ thất.

Rốt cuộc ai mới là người nói thật?Thấy Diệp Kiêu đi tới, Giáo sư Chu trầm giọng hỏi: “Tiểu Diệp, cậu có phát hiện ra điều gì sao?” Diệp Kiêu gật đầu: “Ở đây có một vùng phế tích rộng lớn tồn tại, nếu muốn khai quật bây giờ, đây là một công trình lớn, nhưng hiện tại vẫn chưa tìm thấy lối vào thật sự.” “Lối vào?” “Nơi đây là cổ thành, nhưng đồng thời cũng là một ngôi mộ.

Dương Thần và nhóm của họ sau khi tiến vào đã phát hiện ra Xích Sắc Trường Bào, và còn tổn thất hơn một nửa người.

Bên trong không biết chôn cất những gì.” Diệp Kiêu nói tiếp: “Nếu

không phải gặp phải nguy hiểm, e rằng đã sớm bị một mẻ hốt gọn rồi.

Giáo sư Chu, ông nghĩ nhóm người đó sẽ vì nghiên cứu cổ thành mà không quản đường xa đến đây sao?" Lúc này Giáo sư Chu nghe Diệp Kiêu nói vậy thì như có điều suy nghĩ.

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì bây giờ họ phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng.

Một khi bị người khác nhanh chân đoạt trước, e rằng ngôi cổ mộ dưới lòng đất sẽ bị phá hoại.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Dương Thần và nhóm của anh ta rốt cuộc đã làm thế nào mà biết được nơi này, hơn nữa còn nhanh hơn họ một bước?

Lần trước ở lăng Thành Cát Tư Hãn và mộ Lý Nguyên Hạo, họ đều phát hiện có bóng dáng lính đánh thuê.

Nhưng lần này thì khác, lần này anh ta thậm chí còn chưa bật trực tiếp, định sau khi xuống rồi mới bật trực tiếp.

Nhưng bây giờ lại một lần nữa bị người khác nhanh chân hơn một bước.

Điều này khiến Giáo sư Chu càng cảm thấy mọi chuyện không đơn giản.

Chương 435

Giáo sư Chu không nói gì, chỉ bảo người của đội khảo cổ tăng tốc độ.

Bất kể thế nào cũng phải nhanh chóng hành động trước khi họ.

Nếu không thì hậu quả sẽ không thể lường trước được.

Tất cả mọi người đều biết nhiệm vụ lần này của họ rất nặng nề, nhất định phải tranh thủ thời gian.

Diệp Kiêu thì không để bụng, dù sao anh ta cũng chỉ là một thương nhân, nhưng sức mạnh phía sau anh ta quả thực không thể coi thường.

Người bình thường rất khó tìm thấy nơi này, nhưng Dương Thần chỉ là một thương nhân bình thường, ngay cả anh ta cũng có thể đi vào, điều đó cho thấy phía sau anh ta chắc chắn có người chỉ điểm, nếu không thì không thể nào nhanh chóng tiến vào được như vậy.

Không phải là anh coi thường Dương Thần, chỉ là đối với loại người này mà nói, luôn lấy lợi ích làm đầu, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Vậy thì người đứng phía sau có lẽ còn giàu hơn, hoặc còn thế lực hơn anh ta, nếu không thì Dương Thần sẽ không cam tâm tình nguyện đi theo.Diệp Kiêu trong lòng có thêm nhiều nghi vấn, nhưng đến bây giờ Dương Thần cũng chưa liên hệ với anh, không biết rốt cuộc đã đi vào chưa.

Nghĩ một lát, Diệp Kiêu xoay người rời xa thiết bị.

Giáo sư Chu và nhóm của ông vẫn đang tiếp tục đào xuống.

Không xa đó, Diệp Kiêu gọi điện cho Trương Đạo, khoảng mười mấy phút sau Trương Đạo mới bắt máy.

Nghe thấy giọng Diệp Kiêu, Trương Đạo lập tức phấn khích: "Cậu nói Dương Thần Dương Tổng à?

Tôi không gặp ai cả, khoảng thời gian này tôi còn không dám liên hệ với anh ta, người này cũng quá đáng sợ rồi, tôi vẫn là nên biết điểm dừng, tránh xa anh ta ra!" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Cậu giúp tôi hỏi thăm một chút, tôi muốn xem anh ta rốt cuộc có ở thành phố này hay đã ra ngoài rồi, nếu đã ra ngoài thì đi theo hướng nào.

Tôi tin cậu nhất định làm được." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Đạo không khỏi ngẩn người: "Cậu hỏi anh ta làm gì?" Diệp Kiêu nhìn xung quanh, khẽ nói: "Có việc, bây giờ tôi đang ở ngoại tỉnh, muốn xem anh ta rốt cuộc có đi tranh giành cổ mộ không." Nghe vậy, Trương Đạo lập tức hiểu ra: "Được, cậu cứ yên tâm, tôi đi ngay đây." Trương Đạo hành động cũng rất nhanh, chỉ khoảng hơn mười phút đã trả lời Diệp Kiêu: "Dương Thần không có ở thành phố, đã ra ngoài rồi.

Nghe nói trợ lý của anh ta bảo hai ngày nay anh ta gọi điện thoại liên tục, nói gì đó về Cư Diên Hải, tôi cũng không rõ rốt cuộc là ở đâu, nhưng kéo dài mười lăm ngày, trước khi đi anh ta đã giao nhiệm vụ mười lăm ngày cho toàn bộ công ty." Lời này vừa nói ra, Diệp Kiêu lập tức hiểu, Dương Thần đã xuất phát từ sớm rồi, đến cùng một nơi với họ, Cư Diên Hải, họ bây giờ đang ở gần đó!

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Kiêu nhìn quanh.

Dương Thần xuất phát sớm hơn họ, nhưng bây giờ không thấy bóng dáng đâu, chứng tỏ đã ở dưới lòng đất rồi.

Nơi này chắc chắn sẽ có lối vào, rốt cuộc lối vào ở đâu?

Vì không có bản đồ của anh ta, mà chỉ dựa vào sơ đồ tuyến đường đơn giản trong tay Giáo sư Chu thì căn bản không thể phán đoán ra được.

Diệp Kiêu quyết định thử một phen.

Khi anh vừa cầm la bàn đi qua, đến chỗ đỉnh của cổ bảo thì lại phát hiện có rung động kịch liệt.

Vậy thì hãy đến những nơi khác xem sao.

Lúc này đã có thể nhìn thấy dấu vết kiến trúc xung quanh, vậy thì chắc chắn ở không xa.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu cầm la bàn không ngừng đi vòng quanh khu vực.

Người của đội khảo cổ đang bận rộn, muốn xác định toàn bộ di chỉ, dù không tìm thấy lối vào, cũng có thể xác định được di tích của Hắc Thủy Cổ Thành ở đây.

Ngay lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, Trương Như Long không nhịn được đi theo phía sau.

Giáo sư Chu và nhóm của ông ở lại chỗ cũ chờ đợi.

Diệp Kiêu đi một vòng quanh toàn bộ di chỉ, nơi này diện tích rất lớn, nhưng la bàn không ngừng rung lắc, điều đó cho thấy toàn bộ cổ mộ có lẽ nằm ở phía dưới.

Xem ra Giáo sư Chu và nhóm của ông làm không tệ, nếu cứ tiếp tục đào xuống chắc chắn sẽ có thu hoạch, nhưng điều kiện tiên quyết là thời tiết và môi trường địa hình sẽ không thay đổi, nếu không thì chắc chắn sẽ có vấn đề.

Diệp Kiêu nghĩ đến đây không khỏi cau chặt mày, Dương Thần và nhóm của họ lại đi vào từ đâu?

Nếu đổi lại là mình, dưới sự hỗ trợ mà không có bất kỳ hướng dẫn nào, chỉ dựa vào bản đồ thì có thể tìm thấy gì?

Nơi này khắp nơi đều là hoang mạc, tuy nói không bằng bên mộ

Lý Nguyên Hạo, nhưng điều kiện địa hình ở đây còn khó khăn hơn.

Ban đầu khi họ tìm kiếm lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, cũng là giữa đại mạc.

Bây giờ cũng vậy, đều thích chọn nơi này làm nơi trường sinh của họ sao?

Diệp Kiêu nghĩ đến đây thì thu lại la bàn.

Vì toàn bộ khu vực đều đang rung động, nếu không phải dưới lòng đất có cổ mộ, thì cũng có nghĩa là từ trường ở đây đang thay đổi.

Điều này thật sự có chút kỳ lạ.Trương Như Long không nhịn được hỏi: "Tiểu Diệp rốt cuộc có phát hiện gì không?

Tôi thấy mấy cái thiết bị cơ khí này nhất thời nửa khắc cũng không dừng lại được, hay là liên hệ quân đội đóng tại địa phương đến đây, chúng ta phải nhanh chóng tìm thấy lối vào, nếu không để người khác nhanh chân đoạt trước thì không hay chút nào." Ngay cả Trương Như Long cũng có chút căng thẳng, thấy động thái của Diệp Kiêu và nhóm của họ, Trương Như Long biết lần này nếu không tìm thấy nữa, e rằng những thứ dưới lòng đất sẽ bị lấy hết, đến lúc đó thì hoàn toàn hết hy vọng.

Thực ra bên trong có gì Diệp Kiêu cũng không rõ, nhưng có một điểm Diệp Kiêu có thể khẳng định, đó là rất có ý nghĩa khảo cổ.

Dương Thần còn có thể trộm ra Xích Sắc Trường Bào, huống hồ là những tên trộm mộ chuyên nghiệp đó?

Nghe Trương Như Long nói vậy, Diệp Kiêu gật đầu, anh cũng nghĩ như vậy, nhưng bất kể thế nào, phải tìm thấy trước đã rồi tính.

Diệp Kiêu tiếp tục đi về phía trước, đeo Hoàng Kim Đồng, nhìn xung quanh cực kỳ rõ ràng.

Anh đột nhiên nghĩ đến một điều, Dương Thần dường như đã nói, nơi đó có điều quái lạ mà anh ta không nhìn thấy, anh ta đã mất rất nhiều cấp dưới mới thoát chết trở về.

Kết hợp với việc kiến hành quân sa mạc đột nhiên xuất động hôm nay, cũng báo hiệu dưới lòng đất nhất định không bình yên.

Bây giờ tiếng khai quật lớn như vậy, chắc chắn có thứ gì đó sắp ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu nhắc nhở Trương Như Long: "Cậu quay về bảo vệ Giáo sư Chu, xem bên phía ông ấy có gì bất thường không.

Hãy nhớ kỹ chuyện chiều nay chính là bài học nhãn tiền!" Nghe Diệp Kiêu đột nhiên nói vậy, Trương Như Long có chút kinh ngạc, nhưng vẫn quay về.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn tượng trời về đêm, nếu có Long mạch, nhất định sẽ có lăng mộ đế vương.

Mộ Lý Nguyên Hạo không ở đây, nhưng nhìn địa thế, địa mạch và dòng chảy ở đây, phù hợp với thế Long mạch tồn tại.

Phúc địa rộng lớn, hoang mạc nhấp nhô không ngừng, gạt bỏ cát vàng, lờ mờ có thể phân biệt có đồi núi, có núi có nước, kết hợp tinh tượng chắc chắn ở đây!

Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn trời, rút la bàn ra, đi về hướng tây bắc.

Xích Sắc Trường Bào chứng minh là thuộc sở hữu của Đại Tế Tư, vì vậy Diệp Kiêu quyết đoán, nơi đây nhất định có điều kỳ lạ.

Trong mắt Diệp Kiêu, nhất định phải tìm thấy một số manh mối, nếu không đội khảo cổ chẳng phải đã đến đây uổng công sao?Đúng lúc này, mây đen giăng kín che khuất toàn bộ tinh tượng, chỉ còn lại một vầng trăng treo lơ lửng trên không trung, trông đặc biệt u ám.

Tiếng ầm ầm xung quanh nhắc nhở Diệp Kiêu rằng trời đã tối, và lúc này, trước mắt Diệp Kiêu dường như hiện ra một bức họa.

Đây là ảo ảnh sao?

Không phải!

Chương 436

Kiến trúc trước mắt dường như tương tự với chiếc đỉnh cổ vật vừa được khai quật, tựa hồ là toàn cảnh của một thành phố cổ.

Giữa đêm khuya thế này cũng không thể có ảo ảnh được.

Nhìn bức đồ họa 3D trước mắt, Diệp Kiêu há hốc mồm, chuyện này là sao?

Diệp Kiêu đưa tay vẫy vẫy, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên biến mất, khiến anh vô cùng khó hiểu, nhưng giây tiếp theo, anh đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Theo tinh tượng cho thấy, nơi này và bên Lý Nguyên Hạo chắc hẳn là một thể.

Trong cổ mộ Tây Hạ, Lý Nguyên Hạo đã dùng nhiều thủ đoạn để bảo vệ, nhưng cuối cùng vẫn bị mẫu trùng cắt đứt ý niệm.

Lần này Hắc Thủy Cổ Thành cũng vậy, cùng là chi nhánh của long mạch, Hắc Thủy Cổ Thành tuy biến mất, nhưng không có nghĩa là những thứ dưới lòng đất cũng không còn.

Địa thế và địa mạch không đổi, dòng nước khô cạn cũng có sông ngòi.

Diệp Kiêuêu suy nghĩ một lát rồi đi thẳng về hướng Tây Bắc.

Theo bản đồ của Giáo sư Chu, hướng Tây Bắc là nguồn nước, tìm được nguồn nước thì có thể tìm thấy thành phố cổ.

Diệp Kiêu không nghĩ nhiều, đi thẳng theo trí nhớ đến lộ tuyến mà Giáo sư Chu đã chỉ.

Theo bản đồ tọa độ đã tìm thấy đồi núi, vậy bước tiếp theo là

nguồn nước.

Thấy Diệp Kiêu đi về hướng Tây Bắc, Giáo sư Chu còn có chút khó hiểu, vừa định gọi anh thì bị Trương Đạo ngăn lại: "Giáo sư Chu đừng lo, cậu Diệp có tính toán của mình, cậu ấy muốn tìm lối vào.

Cứ để cậu ấy thử xem." Nghe Trương Đạo nói vậy, Giáo sư Chu thở dài: "Cũng không biết có tìm được không." "Yên tâm, tôi thấy cậu Diệp làm được.

Dù có lúc chúng ta không tin ai cũng phải tin cậu Diệp, cậu ấy chính là quân sư của chúng ta!" Lời này đúng là thật.

Giáo sư Chu không tin ai cũng phải tin Diệp Kiêu, huống hồ Diệp Kiêu đi suốt chặng đường này đã giúp họ không ít.

Lúc này nghe Trương Đạo nói vậy, Giáo sư Chu cũng chỉ đành thở dài một hơi.

Diệp Kiêu vẫn đi về hướng Tây Bắc, giữa hoang mạc đầy cát đá quỷ dị, dù không nhìn rõ phía trước nhưng với Hoàng Kim Đồng thì chắc cũng không thành vấn đề.

Đi chưa được bao lâu, Diệp Kiêu đã phát hiện một vùng trũng.

Nơi này khác biệt, dài khoảng mười mấy mét, rộng cũng bốn năm mét, dường như vốn là một ốc đảo.

Tìm thấy nơi này, Diệp Kiêu mỉm cười, chắc là ở đây rồi, theo dấu hiệu của ốc đảo, chính là chỗ này.

Diệp Kiêu cẩn thận rọi đèn pin đi một vòng, phát hiện ra manh mối: ở đây có dấu chân người, mà không chỉ một dấu.

Thấy vậy, Diệp Kiêu không khỏi bật cười.

Nếu phán đoán của anh không sai, những người đến đây trước họ chính là Dương Thần.

Nếu Dương Thần đã đến đây, vậy chắc không còn xa nữa.

Diệp Kiêu nhìn quanh ốc đảo, chỉ thấy ở chính giữa có một chỗ dường như không giống, nơi này có vẻ cứng hơn… Dưới ánh đèn pin cực mạnh, nơi đây có chút màu trắng bạc.

Diệp Kiêu đi tới.

Trải qua bao nhiêu năm, vùng trũng vô cùng cứng rắn, nhưng riêng khối ở giữa lại đặc biệt khác lạ.

Nếu Diệp Kiêu không có Hoàng Kim Đồng thì căn bản không thể nhìn ra nơi này được phủ một lớp thép.

Đến gần hơn Diệp Kiêu mới nhìn thấy rõ.

Xem ra Dương Thần và đồng bọn đã quá vội vàng, tưởng rằng không ai đến đây, lại thêm là hoang mạc, nên đã sơ suất trong việc che giấu, hay là cố ý?

Biết rõ mình sẽ đến, cố tình để lộ sơ hở rõ ràng như vậy để dẫn dụ mình mắc câu?

Nhưng nghĩ lại, Dương Thần không lo mình đi xuống, hắn đã như vậy, dường như ngoài mình ra hắn cũng không còn cách nào khác.

Diệp Kiêu chỉ đưa tay thăm dò, kéo ra sau, bên dưới lộ ra một cái lỗ rộng một mét vuông.

Anh rọi đèn xuống dưới, lại phát hiện vẫn còn sót lại một số lon đồ hộp ở đây.

Đúng là không coi mình là người ngoài mà!

Anh đứng dậy quan sát xung quanh, hướng Tây Bắc, dòng chảy Hắc Thủy hội tụ ở đây tạo thành ốc đảo, sau bao nhiêu năm tháng đã khô cạn.

Nhưng tại sao trước đây không ai phát hiện ra?

Diệp Kiêu đưa tay chạm vào mặt đất, vẫn còn chút gai góc, cát đá thô ráp phủ kín toàn bộ ốc đảo.

Điều này có lẽ là do gió cát gây ra, làm lộ ra diện mạo ban đầu.

Nếu ngay từ đầu không có thiết bị không người lái nào phát hiện ra, thì chỉ có thể giải thích rằng nơi này là di động, ốc đảo bị che lấp nên không được phát hiện.

Điều này tương ứng với sa mạc lưu sa ở Cư Diên Hải.

Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh, lấy điện thoại ra thông báo cho Trương Đạo và đồng bọn.

Trương Đạo nghe Diệp Kiêu tìm thấy, không khỏi giật mình, vội vàng thông báo cho Giáo sư Chu: "Giáo sư, cậu Diệp tìm thấy rồi!" Nghe vậy, Giáo sư Chu vội vàng đặt đồ xuống, gọi mọi người, đi thẳng theo hướng Diệp Kiêu đã chỉ.

Đèn pin cực mạnh đặc biệt sáng trong đêm tối, mọi người đi mất gần hai mươi phút cuối cùng cũng đến nơi.

Thấy Diệp Kiêu, Giáo sư Chu vội vàng tiến lên: "Cậu Diệp!" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây có lẽ là ốc đảo được ghi chép trong cổ tịch.

Nơi này vốn là đáy nước của ốc đảo, có một cái lỗ." Diệp Kiêu lùi lại một bước nhường đường, mọi người thấy những thứ còn sót lại bên trong đều giật mình!

"Đây là lon đồ hộp!" "Đúng vậy, tôi nghĩ những người vào trước chúng ta e rằng đã tìm thấy từ sớm rồi.

Mọi người thu dọn đồ đạc, chỉnh trang lại, lập tức đi xuống!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng thu dọn.

Trần Phong và Trương Đạo mỗi người dẫn một đội, đội khảo cổ

ở giữa, tất cả vũ khí và trang bị cần thiết đều được mang theo, hơn nữa đã liên hệ với quân đội.

Lúc này Giáo sư Chu và đồng bọn mới bắt đầu dựng thiết bị để phát sóng trực tiếp.

Lúc đầu livestream không có nhiều người xem, khi có cảnh quay Diệp Kiêu thì cư dân mạng mới phấn khích.

"Ôi trời, là Diệp đạo!

Mới đó mà Diệp đạo lại đi xuống rồi!" "Đây là mộ gì vậy, sao tôi không biết, khi nào thì mở cửa?" "Diệp đạo và mọi người thật không biết điều, dám giấu chúng tôi!" "Đừng nói vậy, Diệp đạo cũng là vì mọi người, vả lại trước đó có đạo mộ tặc, nên bây giờ Diệp đạo và Giáo sư Chu mới như vậy." Mọi người bàn tán xôn xao, ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía trước, theo chân đội khảo cổ và Giáo sư Chu cùng đi vào.

Phòng livestream lập tức im lặng, không ai biết đây rốt cuộc là nơi nào.

Lúc này Giáo sư Chu mới lên tiếng nói: "Căn cứ vào tài liệu tìm được trong mộ Lý Nguyên Hạo trước đây, chúng ta đã xác định nơi này có lẽ là di chỉ của Hắc Thủy Cổ Thành.

Chương 437

Bây giờ xuống dưới muốn xem nơi này rốt cuộc lớn đến mức nào, có lẽ sẽ có cổ mộ cũng không chừng." Nghe vậy, cư dân mạng lại một lần nữa bùng nổ, cổ mộ!

Đây là cổ mộ lớn đến mức nào, lại nằm trong Hắc Thủy Cổ Thành, đùa gì vậy?

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi.

"Hắc Thủy Cổ Thành?

Truyền thuyết Hắc Thủy Thành rất tà môn, nhưng cũng rất giàu có, là thành phố giàu nhất trong Tây Hạ Cổ Quốc!

Có thể tìm thấy thật không thể tin được!" "Di chỉ Hắc Thủy Cổ Thành đã biến mất gần ngàn năm, bây giờ đột nhiên xuất hiện, lần này tôi phải xem cho kỹ." "Hắc Thủy Thành thời đó rất náo nhiệt, có người có kiến trúc thì nhất định sẽ có mộ táng!" "Không chừng những thứ chôn dưới đất còn nhiều hơn cả Lý Nguyên Hạo." "Hắc Thủy Thành có từ thời Hán Nô, hơn nữa Hoắc Khứ Bệnh năm xưa còn tấn công, mãi đến thời Thành Cát Tư Hãn, khi tấn công Tây Hạ, thành phố đầu tiên bị tiêu diệt chính là Hắc Thủy Cổ Thành." "Theo sử liệu ghi lại, e rằng nơi này có một quần thể lăng mộ rất lớn, thậm chí là lăng mộ của nhiều triều đại chồng chất lên nhau." Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sôi sục!

"Anh ở trên lầu, những gì anh nói có phải là thật không?" "Tôi rất hứng thú với đoạn lịch sử này, làm sao có thể lừa người chứ, nếu không thì anh nghĩ tại sao Diệp đạo và đồng bọn đột nhiên xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ chỉ vì tài liệu sao?" "Tôi thấy Diệp đạo chắc hẳn còn có

mục đích khác." "Nói cũng phải, Diệp đạo và Giáo sư Chu xuất hiện vô duyên vô cớ, nói là phát hiện trong tài liệu gì đó, khẳng định là có chứng cứ đầy đủ, nếu không làm sao có thể đến đây!" Lúc này, Diệp Kiêu và đồng bọn không rảnh để bận tâm đến những câu hỏi của cư dân mạng.

Sau khi đi xuống, đây là một hành lang dài, chật hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua, hơn nữa còn phải khom lưng, vô cùng khó chịu.

Đi mất khoảng mười mấy phút, hành lang bắt đầu trở nên rộng rãi hơn, mọi người cũng đều đứng thẳng người lên.

Khi Diệp Kiêu vừa xuống, anh đã phát hiện ra ở đây có dấu vết hoạt động của con người, chắc hẳn là Dương Thần và đồng bọn.

Nhưng không thể không nói, đoạn đường này vô cùng thảm khốc, dưới chân Diệp Kiêu vẫn còn một lớp máu dính nhớp, trông có vẻ thời gian không lâu.

Trương Đạo nhìn vệt máu dưới chân, không khỏi nhíu chặt mày, nghi hoặc nói: "Nơi này chết người rồi, nhiều máu vậy sao?" Diệp Kiêu ngửi thấy mùi máu tanh, đột nhiên mỉm cười, "Đây không phải máu người, là máu gà." "Cái gì, là máu gà?" Giáo sư Chu có chút mơ hồ.

Diệp Kiêu gật đầu, "Xem ra lần này bọn họ đã chuẩn bị vạn toàn khi vào, dùng máu gà trống để trừ tà.

Bọn đạo mộ tặc này cũng khá coi trọng nghi thức đấy." Trương Đạo ngồi xuống dùng tay sờ sờ ngửi ngửi rồi gật đầu nói: "Anh nói đúng, nhưng sao anh lại xác định được vậy?" Bọn họ đều cùng đi xuống, Diệp Kiêu làm sao lại khẳng định đây là máu gà?

Diệp Kiêu bật cười, "Máu gà có màu đỏ sẫm, màu đậm hơn, đông chậm, mùi còn hơi tanh hôi, còn máu người thì có mùi tanh mặn!"

Nghe vậy, mọi người trong phòng livestream đều bùng nổ!

"Bắt sống một pháp y!" "Đại ca xin phục, trộm mộ mà còn phải hiểu cả kiến thức lạnh như vậy, cái này cũng quá mạnh rồi!" "Không hiểu thì hỏi, Diệp đạo đây là đã nghiên cứu bao nhiêu loại máu mới có kinh nghiệm vậy?" Cư dân mạng trong phòng livestream quan tâm hơi lệch hướng, chẳng lẽ không nên hỏi, rốt cuộc là ai đã để lại máu gà ở đây sao?

Giáo sư Chu lạnh lùng hừ một tiếng: "Bao nhiêu báu vật đều bị hủy trong tay bọn chúng, bọn người này xuống thì xuống rồi, nhưng tuyệt đối đừng hủy hoại văn vật.

Chỉ sợ bọn chúng nhất thời không cẩn thận dùng thuốc nổ hoặc những thứ khác thì không hay rồi." Nỗi lo của Giáo sư Chu quả thực có lý, dù sao nhiều vụ đạo mộ như vậy, vạn nhất bị bọn chúng phát hiện, mỗi người lấy một món, đối với toàn bộ công tác khảo cổ của họ đều là một tổn thất không nhỏ.

Có những thứ không mang đi được còn có thể chụp ảnh hoặc phục chế lại, nhưng những kẻ đó sẽ đập phá tất cả, không mang đi được cũng phải hủy hoại, loại này thuộc về phá hoại ác ý.

Đây cũng là lý do tại sao Giáo sư Chu và đồng bọn lại căm ghét đạo mộ tặc đến vậy.

Lúc này thấy sắc mặt Giáo sư Chu không tốt lắm, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, "Giáo sư Chu không cần lo lắng, cho dù vậy, bọn họ xuống dưới cũng sẽ không dễ chịu đâu.

Máu gà trống này xuống dưới, chắc đã giết không ít gà, cũng đã bị đổ máu, nhưng vẫn không thoát khỏi nguy hiểm." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mấy người cũng gật đầu, tiếp tục đi tới, dường như muốn nhanh chóng đến đích.

Lúc này mọi người men theo hành lang dài, không biết đã đi bao lâu, vệt máu dưới chân cũng dần biến mất, phía trước dường như xuất hiện một chút ánh sáng.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Đoản Đao ra, thấy anh rút dao ra, mọi người đều giật mình, "Cậu Diệp có thêm vũ khí từ khi nào vậy?" Trương Đạo và Trần Phong thì không thấy lạ.

Lần trước bọn họ đã thấy Diệp Kiêu có thêm một con dao găm, còn khen Diệp Kiêu dùng dao găm rất thuận tay.

Còn về con dao này của anh ta từ đâu ra?

Hai người họ cũng không hỏi.

Giáo sư Chu đương nhiên cũng sẽ không hỏi.

Đi qua hành lang, đến nơi có ánh sáng, Diệp Kiêu mới phát hiện đây là một đại điện, chỉ là xung quanh lại có những lối đi treo lơ lửng, như muốn tách họ ra.

Những lối đi này có hình dạng tường thành, được bốn cột trụ chống đỡ.

Trên đại điện không có gì cả, tạo hình kỳ dị khiến Diệp Kiêu có chút khó hiểu.

Cái này hoàn toàn khác với những cổ mộ trước đây, nơi này giống như một thành phố hơn.

Thấy cảnh này Diệp Kiêu có chút ngẩn người, đợi mọi người đến cũng đều ngơ ngác.

Thấy vậy, Giáo sư Chu đột nhiên bật cười, "Đây hẳn là di chỉ của Hắc Thủy Cổ Thành, chứ không phải cổ mộ nào cả!" Nghe ông nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Giáo sư Chu tiếp tục giải thích: "Mọi người nhìn tường thành, còn

có hai bên trái phải, hẳn là khu dân cư.

Nhìn màu sắc và chất liệu, đây căn bản chính là một di chỉ." Chẳng mấy chốc có người cảm thấy không giống, "Nhưng di chỉ và đoạn cổ vật chúng ta phát hiện trước đây khác nhau quá xa!" Giáo sư Chu lắc đầu, "Có gì đâu, Hắc Thủy Thành trong lịch sử có tường thành dài khoảng hơn bảy trăm cây số, kéo dài đến đây, không có gì kỳ lạ." Những gì Giáo sư Chu nói quả thực có chút lý, nhưng hành lang vừa rồi lại nói lên điều gì?

Diệp Kiêu đột nhiên nhớ ra, đây e rằng không phải là hành lang nào cả, mà là lối vào tường thành.

Cửa thành Đông Tây!

Nếu là cửa thành thì có lẽ có thể nói thông, nhưng nếu là lối vào cửa thành thì quá dài, chẳng lẽ là từ sông ngầm dâng lên sao?

Hơn nữa lại ở dưới ốc đảo, cả tòa thành này chẳng lẽ lại nằm dưới ốc đảo sao, điều này cũng quá khó tin rồi!

Diệp Kiêu không nghĩ thông, nhưng sau đó lại phát hiện ra một manh mối nữa, đó là cảnh tượng trước mắt này, không có dấu vết hoạt động của con người, bọn họ có phải đã đi sai đường rồi không?

Dương Thần và đồng bọn sau khi vào chắc chắn sẽ để lại dấu vết, nhưng bây giờ ở đây đầy bụi bẩn và cát đá, căn bản không có dấu chân, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy hơi kỳ lạ.

Bọn họ nhấc chân đi qua, Giáo sư Chu bao vây tất cả những thứ này, dưới đất không có đồ tùy táng, nơi rộng lớn này tĩnh lặng đến đáng sợ.

Nếu là như vậy, thì họ hẳn đã đến một thành phố ngầm, và thành phố ngầm này vô cùng chấn động.

Đại điện, thực tế hẳn là khoảng trống ở lối vào tường thành.

Hai bên trái phải của đại điện hẳn là có khu dân cư, nhưng bây giờ hoàn toàn không thấy, chỉ có một số cát đá phủ đầy bụi bẩn, điều này khiến Giáo sư Chu và đồng bọn vô cùng khó hiểu.

Nơi này rốt cuộc là như thế nào?

Diệp Kiêu đi qua, nhìn một lúc lâu cũng không thấy lối ra khác.

Điều này có chút kỳ lạ, anh chưa bao giờ thấy một cổ mộ nào quỷ dị như vậy, chưa từng có ai xây thành phố dưới lòng đất, huống hồ là dưới ốc đảo.

Ban đầu họ thấy di chỉ đã trong quá trình khai quật, Hoàng Kim Đồng của Diệp Kiêu nhìn thấy rõ ràng, còn ở đây mọi thứ dường như là đồ giả.

Đồ giả!

Diệp Kiêu đột nhiên hiểu ra, anh đưa tay sờ một cái, những cát đá này vừa bóp đã vỡ vụn, điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi ngẩn người, rồi lập tức hiểu ra.

"Giáo sư Chu, đây không phải di chỉ gì cả, mà là cổ mộ!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Vị giáo sư ngay từ đầu đã không vừa mắt Diệp Kiêu, không khỏi châm chọc: "Cậu Diệp, còn trẻ đừng nói lung tung, Giáo sư Chu là người giàu kinh nghiệm, lẽ nào ông ấy còn nhìn lầm sao?" Những người khác cũng hùa theo, "Đúng vậy, nếu là cổ mộ, nơi này cũng quá kỳ lạ rồi!

Không phù hợp với tiêu chuẩn thông thường của cổ mộ, nơi này quá dễ tìm thấy." "Đúng vậy, nếu thật sự là cổ mộ, vậy thì đồ tùy táng đâu?

Chương 438

Bia mộ, bi văn cũng không có." Diệp Kiêu biết ông ta không ưa mình, ngay từ đầu ánh mắt ông ta nhìn mình đã không đúng, cũng hiểu đại khái là mình đã chiếm mất vị trí gì đó của người nhà ông ta nên mới như vậy.

Bây giờ nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu càng thêm khẳng định.

Lúc này anh mỉm cười nhạt, "Những cát đá này nếu giống như bên trên, sẽ không dễ dàng vỡ vụn như vậy.

Tin rằng mọi người có thể chạm thử, xem những tường thành này, và bất kỳ vật phẩm nào trước đại điện này, có phải đều vừa bóp là vỡ vụn không?

Vì không thấy ánh mặt trời, sự xuất hiện của chúng ta mang đến một chút nhân khí, cũng mang đến một chút không khí lưu động." "Nếu thật sự là thành phố ngầm, thì không lý do gì những người trước đây vào lại phải dùng máu gà trống, đây đã không phải lần đầu tiên họ đến, chứng tỏ dưới lòng đất chắc chắn có nguy hiểm gì đó." Nghe những lời này, mọi người đều không thể tin được.

"Không phải lần đầu tiên, sao anh biết, chẳng lẽ anh cũng không phải lần đầu tiên vào?!" Diệp Kiêu mỉm cười, "Tôi là lần đầu tiên vào, nhưng trước đó tôi đã biết có người đã vào, đây cũng là lý do đội khảo cổ chúng ta lần này tiến quân vào Hắc Thủy Cổ Thành." Giáo sư Chu gật đầu, "Cậu Diệp nói đúng, trước đó chúng tôi đã biết." "Vậy, theo anh nói, chúng ta đã vào cổ mộ rồi sao?" Diệp Kiêu gật đầu, "E rằng là vậy, đã vào rồi, nhưng tôi tạm thời vẫn chưa tìm thấy cơ quan, không biết lối vào tiếp theo ở đâu.

Nhìn tình hình này, dường như muốn cả Hắc Thủy Cổ Thành đều

bị lấp vào, hình thành một quần thể lăng mộ khổng lồ.

Ngay cả những đạo mộ tặc kia sau khi vào đây cũng không phân biệt được phương hướng, vì cho rằng mình đang ở trong di chỉ của Hắc Thủy Cổ Thành." Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng livestream đều nổ tung!

"Quần thể lăng mộ?

Đùa gì vậy!

Vẫn chưa bắt đầu mà đã xuất hiện nhiều mộ như vậy, đáng sợ quá!" "Trước đó tôi đã nói rồi, chuyện Tây Hạ Cổ Thành trước đây cũng có tiền lệ rồi, từ thời Hán Đại Hán Nô đã có người sống ở Hắc Thủy Thành, kéo dài đến tận bây giờ, cho nên nói Cổ Thành không biết đã có bao nhiêu đời người ở, chỉ có điều đến thời Tây Hạ là phồn hoa nhất." "Nơi nào có người ở thì nhất định có mộ, nên nói không sai, nhưng mọi người chỉ nhìn thấy một phần nổi của tảng băng chìm thôi, theo diễn biến tiếp theo chắc chắn còn có những điều chấn động hơn." "Vậy máu gà trống trước đó là sao, bọn người đó rốt cuộc đã đi đâu, sao không thấy bóng dáng đâu?" Cư dân mạng trong phòng livestream đều rất quan tâm đến nhóm người đã vào trước đó.

Giáo sư Chu và đồng bọn cũng nghĩ đến, nếu thật sự là như vậy, nhóm người đó sau khi vào chắc chắn cũng không thoát khỏi liên quan.

Diệp Kiêu nhìn điện thoại, chỉ còn một vạch sóng là hết.

Ngay cả Dương Thần cũng chưa chắc có thể liên lạc với mình, nên anh cũng không bận tâm.

Anh và Dương Thần vốn không có quan hệ gì, nếu bây giờ vội vàng hỏi ra, e rằng còn gây ra lời ra tiếng vào.

Thêm vào đó, vị giáo sư kia vẫn luôn đối đầu với mình, vì vậy lời nói của Diệp Kiêu khiến họ đều kích động, đã là cổ mộ thì chắc chắn

có cơ quan, mọi người liền tìm kiếm khắp nơi.

Trương Đạo tiến lại gần anh, "Rốt cuộc là sao, ông ta sao cứ đối đầu với anh hoài vậy.

Ngay từ lúc bắt đầu lên đường tôi đã thấy rồi, ánh mắt ông ta nhìn anh không đúng chút nào!" Diệp Kiêu cười cười, "Có lẽ tôi gia nhập đội khảo cổ cản đường ông ta, đừng bận tâm nữa, tiếp tục tìm kiếm, xem có lối ra nào không." Diệp Kiêu đang nghĩ tại sao nhóm người kia sau khi vào lại không có dấu chân?

Ngay cả khi họ mang theo thiết bị, cũng không đến mức xóa sạch dấu chân như vậy.

Lúc này Diệp Kiêu nghiêm nghị hỏi: "Trong hành lang có đường thứ hai không?" Trương Đạo càng trầm giọng nói: "Khi anh dẫn đường phía trước, tôi ở phía sau đã kiểm tra một lượt rồi, tuyệt đối không có." Nghe ông ta nói vậy Diệp Kiêu mới yên tâm, nhưng chuyện này cũng khiến Diệp Kiêu cảnh giác hơn, đó là sau khi vào, đây là một đoạn đường hoàn toàn xa lạ, khác với bất kỳ cổ mộ nào trước đây, mọi thứ ở đây đều hoàn toàn mới.

Cơ quan đó rốt cuộc ở đâu?

Truyền thuyết nói Mậu Trần Châu hẳn là ở đây, Dương Thần muốn tìm hẳn là bảo vật rồi, nếu không làm sao có thể loại bỏ vết tích sau lưng hẳn?

Điều này cũng khiến Diệp Kiêu cảnh giác hơn.

Dương Thần và đồng bọn nhất định sẽ để lại dấu vết, bất kể là người hay thi thể, nhất định sẽ để lại, nhưng lúc này không phát hiện ra, chứng tỏ họ ẩn giấu rất tốt.

Nếu không thì có đường thứ hai hoặc lối vào chỉ là một màn che mắt, cố ý dẫn dụ họ đến đây, lối vào thật sự còn chưa biết ở đâu.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu không khỏi giật mình, chẳng lẽ mình bị lừa?

Không thể nào!

Theo địa chỉ và tinh tượng hiển thị, chắc chắn là ở chỗ này, nhưng Dương Thần và đồng bọn lại không vào, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút khó tin.

Máu gà trống đã xuất hiện, bây giờ vẫn chưa thấy họ.

Lúc này phía sau truyền đến một tiếng kêu, "Nhìn đây!" Diệp Kiêu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người trong số họ đã phát hiện ra manh mối, đưa tay nhấn một viên gạch lát sàn, chỉ nghe tiếng "rắc rắc", bức tường bên cạnh đột nhiên tách ra, một cái lỗ đen khổng lồ, kéo dài xuống dưới, trông có vẻ dưới đó là lối vào?

Thấy cảnh này, Diệp Kiêu hiểu ra, thảo nào lúc đầu họ không tìm thấy dấu chân, vừa ra khỏi hành lang đã có cơ quan, vì vậy Dương Thần và đồng bọn mới tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Diệp Kiêu thở phào nhẹ nhõm, chắc là ở đây rồi.

Sau khi phát hiện cơ quan, mọi người liền muốn đi xuống.

Diệp Kiêu nhìn một cái, phát hiện là một con đường nước.

Tuy nhiên, may mắn là sau lần mộ huyệt trước, quần áo của mọi người đều đã được thay đổi.

Áo khoác chống cháy chống nước liền thân, như vậy thì không sợ nữa, chỉ là dưới nước có chút lạnh.

Diệp Kiêu nhìn cái lỗ hình vuông đó, cùng với cầu thang đen ngòm, cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Rốt cuộc mộ của ai lại được xây ở đây chứ?

Mọi người đi từng bước run rẩy, nhất thời không biết ở đây rốt

cuộc có gì, nhưng không thể phủ nhận là so với mộ Lý Nguyên Hạo thì an toàn hơn rất nhiều.

Vì quá yên tĩnh và quá an toàn, khiến mọi người nảy sinh một loại ảo giác, cho rằng nơi này không có gì to tát.

Cho nên sau khi đi vào cũng căn bản không cảm thấy có gì đáng sợ.

Sau khi đi xuống, mọi người đều không nhìn rõ.

Lúc này Trần Phong đột nhiên nghĩ ra, "Trong này sẽ không có Ngạc Tước Thiện nữa chứ?" Ông ta vừa nói vậy, mọi người đều nghĩ đến loài sinh vật đáng sợ đã gặp phải trong mộ lần trước, lập tức có chút run sợ.

"Tôi nghĩ sẽ không có đâu, chất nước không giống." "Không có đâu, Ngạc Tước Thiện sẽ không vô vị như vậy, cứ thế mà chui vào đây, ở đây làm gì có gì ăn!" Mọi người đều tự an ủi mình, Diệp Kiêu cũng không khỏi cười cười, rồi lập tức nghiêm túc.

Biểu cảm của anh thay đổi quá nhanh, cũng khiến mọi người không biết làm sao.

Giáo sư Chu nhìn ra, "Cậu Diệp, có phải cậu lại phát hiện ra điều gì rồi không?" Mỗi khi Diệp Kiêu có sự thay đổi gì, Giáo sư Chu luôn là người đầu tiên phát hiện và hỏi.

Cảnh này khiến vị giáo sư bên cạnh nhìn thấy, ông ta không khỏi khịt mũi coi thường, Diệp Kiêu quả thật quá đáng, động một chút là đổi sắc mặt, đây là cố ý.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh trầm giọng nói: "Mọi người có nghe thấy tiếng động nào không?

Không lớn lắm, nhưng một lát nữa sẽ xuất hiện." Tai anh cực kỳ thính, khi mọi người đều không nghe thấy thì anh vẫn có thể nghe thấy, vì vậy bây giờ nghe anh nói vậy, mọi người đều có chút lo lắng,

liên tục nhìn quanh, rồi lắc đầu, "Cậu Diệp, chắc không phải cậu nghe nhầm chứ?" Diệp Kiêu nghiêm nghị nói: "Tôi sẽ không nghe nhầm đâu, lời giải thích duy nhất là tiếng động này thực sự quá nhỏ, nên mọi người không nghe rõ." Lời vừa dứt, đột nhiên truyền đến một tiếng "hoa lạp", lần này ngay cả Trương Đạo và Trần Phong cũng cảm nhận được.

Nghe tiếng động, mọi người đều lùi lại hai bước, "hoa lạp!" lại một tiếng nữa, chỉ thấy phía trước đột nhiên rơi xuống một "kén tằm".

Mọi người thấy xong đều giật mình, ngẩng đầu nhìn lên thì lại càng kinh ngạc, hóa ra phía trên cái hang này lại treo đầy những thứ giống như kén tằm, cao bằng nửa người, toàn bộ đều màu đen, không nhìn rõ bên trong có gì, khiến mọi người trố mắt há hốc mồm.

Và lúc này Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi hô lên: "Chạy nhanh!" Lúc này "kén tằm" lại trôi về phía họ, mọi người đều hoảng loạn.

"Đây là cái quái gì vậy!" "Thứ này chắc không ăn thịt người chứ!" "Bên trong chắc không phải bọc xác chết chứ?" Đây vốn chỉ là một câu nói đùa, nhưng nghe mọi người đều có chút rợn người.

Và thứ này trôi về phía họ, mọi người cùng lùi lại, rồi nhanh chóng tránh ra.

Nhưng khi đèn pin chiếu vào, mới phát hiện xung quanh thứ này dường như có gì đó đang di chuyển, rốt cuộc là gì thì không ai nhìn rõ, nhưng Diệp Kiêu lại nhìn rất kỹ.

Anh lập tức giật mình, vội vàng hô: "Vào bờ!" Nghe Diệp Kiêu hô như vậy, mọi người đều há hốc mồm, vẫn là Trương Đạo và Trần Phong phản ứng đầu tiên, dẫn họ chạy lên bờ.

Chương 439

Giáo sư Chu và đồng bọn sợ đến mức không chịu nổi, một đường dìu nhau chạy, còn Diệp Kiêu thì rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Và cư dân mạng trong phòng livestream đều không khỏi kinh ngạc.

"Đây là cái quái gì vậy?" "Thứ này rơi từ trên xuống có vẻ hơi kỳ quái à!" "Không chỉ kỳ quái, nhìn ánh mắt của Diệp đạo thì biết rồi." "Chỉ muốn hỏi rốt cuộc có gì đáng sợ mà bên trong lại không có gì, nếu là kén tằm, có biến thành bướm không?" "Anh tưởng đây là bướm bình thường sao?

Đều là lão làng phái đạo mộ rồi, không nên hỏi những câu hỏi như vậy, những thứ trong cổ mộ không có cái nào là bình thường cả, hãy nhớ kỹ lời này, đặc biệt là khi Diệp đạo rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thứ này tuyệt đối không đơn giản!" Mọi người đã xem livestream nhiều lần như vậy, từ lâu đã có kinh nghiệm rồi, bây giờ thấy Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, lập tức xác định nơi này tuyệt đối không đơn giản.

Và Diệp Kiêu cũng nghĩ vậy, xung quanh "kén tằm" phủ đầy bướm, những con bướm này cánh dính đầy phấn trắng, dường như sắp bay lên.

Nhưng Giáo sư Chu và đồng bọn hành động cực kỳ chậm, đến bây giờ vẫn chưa qua được, mới đi được nửa đường, nhìn thấy thứ kia đã đến gần.

Những con bướm đó cũng ngửi thấy hơi người sống, bắt đầu hoạt động.

Diệp Kiêu lúc này mới nhìn rõ, trên "kén tằm" dày đặc những lỗ nhỏ, bướm chính là từ bên trong chui ra.

Diệp Kiêu không còn cách nào, chỉ có thể vung đao chém, "rắc" một tiếng, chém "kén tằm" làm đôi, từ bên trong bay ra vô số bướm, khiến người ta rợn tóc gáy.

Thấy cảnh này, Giáo sư Chu và đồng bọn cũng đều giật mình, và lúc này Trương Đạo chạy tới, rút súng phun lửa ra, chĩa vào bướm, rồi phun một tràng lửa.

Diệp Kiêu thấy vậy nhíu chặt mày, đây rốt cuộc là cái quái gì?

Tại sao trong kén tằm này lại có nhiều bướm treo ở phía trên như vậy, rốt cuộc muốn làm gì?

Diệp Kiêu nhìn mực nước, lúc này "kén tằm" đã đến gần, và Trương Đạo cũng đến bên cạnh cầm súng phun lửa.

Lúc này Diệp Kiêu thấy thứ trên đó, lập tức có chút kinh ngạc.

Trương Đạo thì hỏi: "Đây là cái quái gì vậy?

Thứ này giống như một con bướm đêm lớn, có độc không?" Diệp Kiêu dùng đao khêu khêu "kén tằm", thứ rơi ra từ bên trong lại là nửa cái thân thể, khiến Trương Đạo vội vàng lùi lại hai bước, "Cái, cái này là người!" "Đây là Kén người." Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Những thứ treo trên đó cũng vậy.

Mọi người cẩn thận một chút." Trương Đạo vẻ mặt khó hiểu, "Những con bướm này là sao?" "Bướm bám trên Kén người mà sinh trưởng, có kịch độc." Lời Diệp Kiêu vừa dứt, mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Vị giáo sư họ Nghiêm, người ngay từ đầu đã luôn đối đầu với Diệp Kiêu, lúc đó đã phản đối, "Cậu Diệp, cậu đừng nói lung tung, nói lời dọa người, khiến mọi người đều có chút sợ hãi, thứ này làm sao có thể có kịch độc được, cái này hẳn là trứng trùng còn sót lại trong thi thể nở ra mà thành." Nghe vậy, Diệp Kiêu quay đầu thờ ơ nhìn ông ta

một cái, "Ông nghĩ trong thi thể sẽ có loại trứng trùng nào?" Trương Đạo tiếp lời, "Giáo sư Nghiêm nói là sách vở, thứ đó chỉ có thể biến thành ruồi nhặng!" Lời này vừa nói ra khiến mọi người không khỏi bật cười, Giáo sư Nghiêm cũng cảm thấy mất mặt, không ngờ họ lại nói như vậy, nhưng dường như ông ta đã hiểu lầm.

"Ý tôi là trên thi thể tuy có thể hình thành côn trùng, nhưng không nhất định có kịch độc!" Diệp Kiêu dùng lưỡi đao khêu một con bướm chết đến gần, "Nếu không độc thì ông thử xem." Giáo sư Nghiêm lúc đó sững sờ, không ngờ Diệp Kiêu lại trực tiếp như vậy, lập tức bảo ông ta thử, khiến cư dân mạng trong phòng livestream cười như điên.

"Thằng nhóc này chắc không phải đồ ngốc, dám đối đầu với Diệp đạo sao?" "Chẳng lẽ không biết Diệp đạo từ xưa đến nay ghét nhất những kẻ giả vờ làm màu sao?" "Không hiểu sao hơi ghét vị Giáo sư Nghiêm mới gia nhập này, hy vọng đội ngũ cũ trở lại, Giáo sư Âu và Giáo sư Phương.

Hai người đó còn khá đáng yêu." "Hy vọng sau này đội khảo cổ có thể hình thành đội ngũ cố định, đừng thay đổi, vạn nhất ảnh hưởng đến sự ổn định của đội ngũ thì sao?" "Còn Giáo sư Nghiêm rốt cuộc là ai phái đến?

Quá ghê tởm, chỗ nào cũng đối đầu với Diệp đạo, rốt cuộc muốn làm gì chứ?" Cư dân mạng trong phòng livestream đều bắt đầu than vãn.

Ngay cả anh quay phim cũng không chịu nổi nữa, anh ta vẫn luôn đi theo đội ngũ, bây giờ thấy Giáo sư Nghiêm luôn đối đầu với cậu Diệp, anh quay phim không khỏi trợn trắng mắt, trực tiếp chuyển ống kính sang chỗ khác, căn bản không muốn nhìn ông ta.

Giáo sư Chu và đồng bọn thì không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cho rằng trong đội ngũ có những tiếng nói khác biệt là rất bình thường,

nhưng nếu cứ mãi đối đầu với cậu Diệp, vậy thì là ông ta không đúng rồi.

Giáo sư Chu đứng ra giảng hòa: "Bây giờ mọi người đừng than vãn nữa, mau đi thôi!" Cái này không phải súng phun lửa bình thường có thể khống chế được, hỏa lực cũng có hạn, vạn nhất chúng tràn đến khắp nơi thì e rằng họ có bao nhiêu hỏa lực cũng không đủ để khống chế.

Giáo sư Chu nói không sai, vì sau khi đi vào, trên đỉnh đầu treo hàng trăm cái Kén người, nếu những Kén người này đều chui ra hết, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Và lúc này trong đội ngũ cũng có người mới hỏi: "Tại sao lại dùng Kén người để nuôi những con Kinh Sí Nhân Diện Nga này?

Những con bướm này rốt cuộc có nguồn gốc từ đâu?" Diệp Kiêu khều con bướm chết lên nhìn đi nhìn lại, chỉ thấy trên cánh con bướm có từng vòng hoa văn, thoạt nhìn như một con mắt khổng lồ, tổng thể chính là một khuôn mặt người!

Trương Đạo cũng phát hiện ra, thấy xong không khỏi kinh hồn bạt vía, "Đây là cái quái gì, trông thật kỳ dị!" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Kinh Sí Nhân Diện Nga, một loại cổ trùng của Tây Hạ, từ trước đến nay sống bằng máu thịt người.

Đây là một loại cổ thuật cực kỳ cổ xưa của Tây Hạ." Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Chỉ nghe Diệp Kiêu nghiêm nghị nói: "Sau khi người chết, sẽ cấy trứng trùng Kinh Sí Nhân Diện Nga vào cơ thể người.

Khi bướm nở và lớn lên, chúng sẽ bắt đầu nhả tơ từ bên trong, bao bọc toàn bộ cơ thể người, hình thành một loại kén tằm đặc biệt.

Kinh Sí Nhân Diện Nga sống bằng máu thịt người, không ngừng

đẻ trứng bên trong." "Đợi đến khi bướm lớn, chúng sẽ phá vỡ kén chui ra từ từng cái lỗ nhỏ, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu tiếp theo." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi, không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra, nhưng những con Nhân Diện Nga này rốt cuộc muốn làm gì, rốt cuộc là ai đã sắp đặt, thì không thể biết được.

Chẳng lẽ nơi này không phải mộ Lý Nguyên Hạo, nhưng thủ đoạn tàn độc lại như một, điều này khiến mọi người không khỏi nghi ngờ.

Hắc Thủy Cổ Thành là vương thành đầu tiên của Tây Hạ, rốt cuộc có phải là do bộ hạ của Lý Nguyên Hạo bố trí ở đây không?

Tất cả mọi người đều không biết, nhưng có thể khẳng định là những con Kinh Sí Nhân Diện Nga này không phải là loại lành tính.

Lúc này lại một tiếng "phập"!

Lại một cái Kén người rơi xuống, trôi về phía họ, trông có vẻ như đã coi họ là mục tiêu.

Trong lòng Diệp Kiêu nặng trĩu!

Những con Kinh Sí Nhân Diện Nga này dường như có thể cảm nhận được mùi máu thịt người, nên cứ thế trôi về phía họ.

Điều này cũng khiến mọi người trong đội khảo cổ không khỏi kinh ngạc.

Sau đó mọi người vội vàng đi về phía trước, cái lỗ này rất sâu, vừa vào đã có nước, mọi người bây giờ cũng không bận tâm nhiều, cũng không đi nghĩ rốt cuộc nước trong này từ đâu ra, bây giờ chỉ có một mục tiêu, đó là nhanh chóng tìm thấy lối ra.

Phía trước thực sự quá tối, mọi người đều không nhìn rõ phương hướng, chỉ có thể dìu đỡ lẫn nhau, cứ thế lao về phía trước.

Diệp Kiêu nhìn quanh, trong bóng tối chỉ có con đường này có thể đi, còn lại đều là đường cụt.

Vì trên đỉnh đầu có rất nhiều Kén người, bây giờ từng cái một rơi xuống, bên tai không ngừng truyền đến tiếng "đông!" "hoa lạp", khiến mọi người rợn tóc gáy.

Diệp Kiêu đi đoạn hậu, Trương Đạo và đồng bọn ở bên cạnh bảo vệ.

Những người trong đội khảo cổ hoảng loạn mất hồn, cảnh này khiến họ không ngờ tới.

Trước đó khi vào trong còn tưởng nơi này an toàn, nhưng không ngờ bước tiếp theo đã bị tát thẳng mặt.

Những thứ này thật sự khủng khiếp, tuy nói không gây ra tổn hại gì cho họ, nhưng chỉ riêng hình thành Kén người thôi đã khiến người ta không dám tưởng tượng.

Lúc này Diệp Kiêu ở đoạn cuối, những người còn lại đều chạy về phía trước, không biết đã đi bao lâu, những Kén người đó đều vây lại, mọi người đã sợ đến mức không chịu nổi, chưa kể nước ở đây còn lạnh thấu xương.

Một số người vì yếu tố tâm lý mà run rẩy không biết phải làm sao, căn bản không động đậy được.

Giáo sư Chu đã lớn tuổi, nhưng đã có vài lần kinh nghiệm, nên ở đây cũng không vội vàng, nhưng được người dìu đỡ, đi từng bước khó khăn về phía trước, vô cùng gian nan.

Sau khoảng nửa tiếng, nhìn thấy xung quanh toàn là Kén người, mọi người lập tức không bình tĩnh nữa, vì bị tấn công từ phía trước và phía sau, họ đã bị bao vây.

Thấy cảnh này, Giáo sư Chu lập tức quyết đoán, ra lệnh cho họ

dùng súng phun lửa.

Diệp Kiêu lại nhíu mày.

Anh đưa tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, nhẹ nhàng gạt một cái Kén người ra.

Chương 440

Bên trong vẫn chưa có Kinh Sí Nhân Diện Nga, nhưng cũng có thể nhìn thấy trứng trùng, trứng trùng màu trắng tập trung trong cơ thể người, khiến mọi người rợn tóc gáy.

Diệp Kiêu nghĩ thầm, những thứ này vẫn chưa nở, nên không lo lắng.

Nhưng giây tiếp theo, dưới sự xúc tác của súng phun lửa, những trứng trùng đó nhanh chóng nở ra, rất nhanh đã phá kén chui ra, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hàng chục lỗ nhỏ nhanh chóng mở ra, và sau đó Kinh Sí Nhân Diện Nga toàn bộ từ bên trong xông ra!

Lần này toàn bộ cái hang đều bị bóng tối bao phủ, trông đây đúng là thời khắc chúng tỉnh dậy, cũng là thời khắc săn mồi.

Cư dân mạng trong phòng livestream thấy cảnh này lập tức kinh ngạc, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, mọi người đều hoảng loạn mất hồn.

"Chạy mau!" "Đừng ngây người ra nữa, ôi trời ơi, mỗi lần thấy họ ngây người tôi đều cảm thấy khó tin, nhanh lên đi!" "Người ở dưới nước bị cản trở bởi lực cản, căn bản không chạy nhanh được, lần này xong đời rồi!" "Xong đời rồi Babi Q, vừa mở màn đã gặp phải cục diện chết!" "Mở đầu không thuận lợi, lần này có nhiều trang bị như vậy mà vẫn thua, thật là!" "Dao của Diệp đạo nhanh, không sợ!" "Nhiều như vậy, cho dù là Hắc Kim Cổ Đao của Diệp đạo cũng vô ích." Diệp Kiêu che chắn cho Giáo sư Chu, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chỉ thấy những con Kinh Sí Nhân Diện Nga đó từ bốn phương tám hướng xông về phía Diệp Kiêu, nhưng vì bị chấn động bởi Kỳ Lân Cổ Huyết trên người Diệp Kiêu nên căn bản không dám đến gần, chỉ vây

quanh Diệp Kiêu.

Một lát sau Diệp Kiêu đã bị bao vây.

Những người trong đội khảo cổ thấy Diệp Kiêu bị Kinh Sí Nhân Diện Nga màu trắng bao vây, nhất thời không biết phải làm sao.

Giáo sư Chu hoảng hốt, "Cậu Diệp!" Và Diệp Kiêu thì vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao, trước người đầy thi thể.

Trương Đạo và đồng bọn cũng bật súng phun lửa, chĩa vào phía trên bắt đầu phun ra.

Lần này có súng phun lửa hỗ trợ căn bản không thành vấn đề, nhưng những con Kinh Sí Nhân Diện Nga này hành động cũng quá nhanh, đều tránh ra, xông về phía đội khảo cổ.

Trong lòng Diệp Kiêu chấn động, nhanh chóng mở một con đường đẩy Giáo sư Chu và đồng bọn nhanh chóng đi về phía trước, mình đi đoạn hậu, chỉ để lại hai khẩu súng phun lửa ở giữa chống đỡ.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày nhắc nhở họ, "Trương Đạo, đi nhanh lên, nếu còn phun nữa, đến lúc đó sẽ có vô số Nhân Diện Nga nở ra, nhiệt độ quá cao, sẽ đẩy nhanh quá trình hình thành của chúng!" Diệp Kiêu vừa nói vừa nhắc nhở hai người, Trương Đạo dẫn cấp dưới lần lượt rút lui, Diệp Kiêu trực tiếp rạch ngón tay mình, rắc máu ra, những con Kinh Sí Nhân Diện Nga đó đều không dám đến gần.

Diệp Kiêu lúc này mới quay người rời đi.

Những người trong đội khảo cổ hoảng loạn mất hồn sau khi leo lên bờ, mọi người đều kinh hồn chưa định, nhìn cảnh tượng trước mắt đều không biết phải làm sao, ngay cả Giáo sư Nghiêm cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này, nhất thời không dám nói chuyện.

Cư dân mạng trong phòng livestream đều hoảng loạn.

“Diệp đạo, Diệp đạo lại đi đoạn hậu, tên này lần nào cũng là người cuối cùng, có thể đừng vĩ đại như vậy không?” “Vừa mới vào đã gây ra chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ Diệp đạo không biết tính mạng của mình là quan trọng nhất sao?” “Diệp đạo lần nào cũng khiến người ta khâm phục, không cần vĩ đại như vậy!” “Diệp đạo lần nào cũng giữ lại nguy hiểm cho mình, nếu cứ như vậy, e rằng sau này đội khảo cổ đã hình thành sự ỷ lại, gặp nguy hiểm là để Diệp đạo lên, mọi người có thể cố gắng lên một chút không?” “Lần này vũ khí trang bị tốt hơn lần trước nhiều, tuyệt đối đừng lên nữa.” Cư dân mạng trong phòng livestream cũng tan nát cõi lòng, đều không biết phải làm sao, Diệp Kiêu nhìn quanh, cảm thấy bây giờ hẳn là không có vấn đề gì nữa, vì vậy thúc giục họ tiếp tục đi về phía trước.

Vừa đi chưa được hai bước đã thấy có người trong đội ngã xuống.

Mọi người giật mình, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy người kia nhanh chóng run rẩy không ngừng trên mặt đất.

Diệp Kiêu vừa định đi qua kiểm tra, giây tiếp theo một con Kinh Sí Nhân Diện Nga màu vàng chui ra từ miệng ông ta, rồi nhanh chóng bay đi.

Diệp Kiêu lập tức giật mình, rút đao chém!

Kinh Sí Nhân Diện Nga bị chém làm đôi, nhưng người kia cũng đã ngừng thở, không lâu sau cơ thể bắt đầu nhanh chóng biến thành màu đen, tĩnh lặng co quắp thành một cục.

Giáo sư Chu há hốc mồm, vừa định tiến lên thì bị Diệp Kiêu ngăn lại, “Đừng đi, ông ta đã trở thành lò ấp Kinh Sí Nhân Diện Nga rồi.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc, không biết phải làm sao.

Trương Đạo ở bên cạnh trầm giọng nói: “Cái này làm sao đây?

Chẳng lẽ cứ nhìn ông ta sống sờ sờ biến thành Kén người sao?" "Hơn nữa thứ này rốt cuộc là ai đã treo lên?" Nghe vậy Diệp Kiêu lắc đầu, "Chắc cũng là người xây mộ thôi, đốt đi, tránh để ông ta biến thành Kén người." Nghe anh nói vậy, mọi người đều không dám tiến lên, càng không dám động.

Giáo sư Chu nghe vậy trầm giọng nói: "Cứ làm theo lời cậu Diệp nói." Giáo sư Nghiêm lập tức nhảy ra, "Không được!

Cái này chẳng phải là giết người sao?" Ngay lập tức trong đội có người trợn trắng mắt, "Vậy ông đến xử lý thi thể đi!" "Giáo sư Nghiêm nếu thấy không ổn, ông cứ ở đây trông chừng đi, đợi chúng tôi xong xuôi, đến lúc đó quay lại đường cũ ông đi theo sau cũng được!" Mọi người ai cũng không nỡ, nhưng đối mặt với tình huống này, Giáo sư Nghiêm chỉ có thể bó tay, chỉ là trong lòng vẫn còn bực tức không nguôi.

Trương Đạo đi ra, chĩa súng phun lửa vào thi thể rồi phun một tràng đốt cháy, rất nhanh đã thiêu chết toàn bộ trứng trùng bên trong, ngay cả thi thể cũng thành một mảng cháy đen.

Nhìn thi thể đen thui trên mặt đất, mọi người đều thở dài, cũng không ngờ đồng đội của mình sau khi chết lại biến thành bộ dạng này.

Mấy người lấy túi đựng ra đựng thi thể rồi đặt sang một bên.

Bây giờ điều kiện không cho phép họ mang thi thể đi, nên bây giờ cũng chỉ có thể xử lý như vậy.

Cảnh này khiến mọi người đều có chút tâm trạng sa sút, sau đó tiếp tục đi về phía trước, cho đến đây Diệp Kiêu phát hiện vẫn không thấy bóng dáng Dương Thần và đồng bọn, điều này có chút không đúng.

Dương Thần vào trước họ, bất kể thế nào, cũng phải gặp phải

những người này.

Theo lời Dương Thần nói lần trước, hắn đã liều chết mất rất nhiều công sức mới ra khỏi cổ mộ.

Vậy thì không thể không nói hắn phải rất quen thuộc với con đường phía trước, nhưng lúc này lại không thấy dấu vết hoạt động của con người, điều này khiến Diệp Kiêu có chút nghi ngờ, rốt cuộc họ đã đi đâu?

Lúc này mọi người men theo đường cùng nhau đi về phía trước, đây là một cái hang động, mọi người đều có chút không dám tin, rõ ràng từ phía trên nhìn vẫn thấy là di tích, nhưng xuống dưới thì đã khác.

Bây giờ đã đặt chân lên mặt đất thật, nhưng vẫn không thể hiểu rõ nơi này rốt cuộc là nơi nào.

Xung quanh một màu đen kịt, mọi người đều có chút hoảng loạn.

"Cậu Diệp, anh nhìn xem dưới đây rốt cuộc là nơi nào?

Nơi này sao nhìn có chút không giống!" Diệp Kiêu nghe họ hỏi vậy, không khỏi nhíu chặt mày, "Đạo mộ tặc một khi đã vào, sẽ tìm kiếm khắp nơi bất cứ thứ gì liên quan đến cổ mộ, nhưng bây giờ vẫn không có dấu vết hoạt động của họ, tôi đang đoán xem nơi này có phải có lối ra khác không." "Lối ra khác?!

Nếu là như vậy, thì chúng ta chưa chắc đã gặp được bọn họ!" Diệp Kiêu gật đầu, "Bây giờ con đường chúng ta đang đi là đi theo trực giác, mọi người nghỉ ngơi một lát đi." Diệp Kiêu nhìn họ vẻ mặt kinh hồn chưa định, cũng biết lần này nếu họ tiếp tục tiến lên, chắc chắn sẽ có người không chịu nổi, nên bây giờ cũng chỉ có thể để họ tạm thời nghỉ ngơi trước.

Giáo sư Nghiêm vừa nghe thấy lập tức ngồi xuống, vừa ngồi

xuống đã nhảy dựng lên.

“A!” Mọi người quay đầu nhìn ông ta một cái, Giáo sư Nghiêm lúc đó mặt trắng bệch, nhìn xương cốt dưới mông mình, lập tức kinh hãi, “Xương trắng!” Lúc này mọi người đều xúm lại, chỉ thấy bên cạnh ông ta là một thi thể mặc áo khoác chống cháy, hơn nữa trông có vẻ vừa mới chết không lâu, trên xương vẫn còn dính máu.

Bên cạnh là một túi hành lý, mở ra bên trong đựng một số lon đồ hộp.

Mọi người chia nhau hết đồ hộp, Diệp Kiêu khẳng định đây hẳn là nhóm Dương Thần, nếu không thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây.

“Xem ra hướng đi của chúng ta không sai.” Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều có chút không dám tin.

“Người này là đạo mộ tặc!

Lần trước bọn chúng đã mang ra một chiếc áo choàng đỏ từ trong hang, nhưng hẳn là đã bị nguyền rủa, nên lần này tiếp tục đi xuống tìm kiếm câu trả lời và thuốc giải.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc, những người trong phòng livestream càng há hốc mồm.

“Sao có thể!

Diệp đạo anh muốn đùa với chúng tôi sao, cái mộ này các anh không phải lần đầu tiên xuống sao?” “Diệp đạo, không đùa kiểu này nha, nếu không phải lần đầu tiên, sao lại làm bí mật như vậy, giấu cả chúng tôi, sau khi vào mới livestream?” “Diệp đạo có phải nhầm rồi không?

Tôi thấy các anh vẫn có thể kiên trì thêm một chút.” “Diệp đạo, điều này có nghĩa là đã có người đến cổ mộ và lấy đi tất cả văn vật rồi sao?

Như vậy thì hoàn toàn không có ý nghĩa gì nữa, như vậy có còn cần thiết không?" "Diệp đạo vẫn là đừng làm công cốc, cho dù có xuống nữa, cũng không tìm thấy bất kỳ thứ gì có ý nghĩa, vẫn nên quay lại đường cũ đi!" "Sao có thể nói như vậy?

Diệp đạo và đồng bọn đã xuống rồi thì sẽ không bỏ cuộc, vả lại chuyện bọn người kia thế nào là chuyện của họ.

Mọi người còn nhớ con trùng chúa được tìm thấy trong mộ Lý Nguyên Hạo không?

Diệp đạo nói là có một đôi, hơn nữa nơi này cũng là địa phận Tây Hạ, tôi thấy con còn lại chắc chắn ở đây!" Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu lại cảm thấy đây là một tin tốt.

"Giáo sư Chu, xem ra tôi không còn xa bọn họ nữa rồi, chỉ cần có nguy hiểm, thì chứng tỏ con đường của chúng ta là đúng, hơn nữa họ đã thăm dò một lần rồi.

Chương 441

Bây giờ chắc hẳn họ đang ở gần đây thôi, chúng ta nhất định có thể đuổi kịp!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng nghỉ ngơi một lát, bổ sung thể lực xong mới xuất phát.

Lúc này sau khi qua con đường nước thì đến một hành lang dài.

Mọi người đứng ở cửa không ai dám đi qua, vì trong hành lang chất đầy thi thể lộn xộn.

Những thi thể này đều mặc áo khoác chống cháy, hơn nữa bên cạnh còn mang theo vũ khí, rõ ràng là đạo mộ tặc.

Nhìn bốn năm người nằm trên mặt đất, mọi người đều ngẩn người, những người này chết rất thảm, nhãn cầu lồi ra, trên người toàn là mủ nhọt, nhìn kỹ bên trong những mủ nhọt đó còn có thứ gì đó đang nhúc nhích, mặt mũi máu thịt lẫn lộn.

Thấy cảnh này, mọi người đều có chút kinh ngạc, lần lượt lùi lại.

"Đây là cái quái gì?

Họ sao lại chết ở đây!" "Nơi này sẽ không có cơ quan gì chứ!" Giáo sư Chu vừa định tiến lên kiểm tra thi thể, vừa định chạm vào thì bị Diệp Kiêu ngăn lại, "Đừng chạm, họ chết vì trúng độc!" Trúng độc?

"Mọi người nhìn sắc mặt họ xanh đen, lưỡi thè ra, hơn nữa nhãn cầu lồi ra ngoài, rất rõ ràng là chết vì ngạt thở do trúng độc." Diệp Kiêu vừa nói vậy mọi người đều không bình tĩnh nữa, nếu đây là trúng độc, trong hành lang chắc chắn có cơ quan!

Diệp Kiêu cẩn thận quan sát một lát, ngồi xổm xuống dùng đèn pin rọi, toàn bộ hành lang hai bên trái phải có vô số lỗ nhỏ li ti, xung

quanh lỗ mắt phát ra ánh sáng xanh, xem ra quả thực đã chạm vào cơ quan, nên mới có khí độc tràn ra.

Kiểm tra lại thi thể, trên thi thể không có dấu vết rõ ràng, phần lớn đều là do hít phải khí độc đối diện mà biến thành bộ dạng này.

Diệp Kiêu chứng thực suy đoán của mình, mọi người đều có chút căng thẳng, bây giờ thì làm sao đây.

Trương Đạo đột nhiên nghĩ ra cách, "Chúng ta bắc thang qua đó!" Nghe vậy Diệp Kiêu gật đầu, mọi người liền bắt đầu bắc thang, lần này so với lần trước dường như đơn giản hơn rất nhiều, mỗi người họ đều mang theo những ống thép khác nhau, dùng ống thép để nối lại, sau khi nối có thể đạt trăm mét.

Lần này Trương Đạo đã rút kinh nghiệm từ mấy lần trước, nhất định phải mang theo tất cả trang bị có thể mang theo.

Cư dân mạng trong phòng livestream thấy vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Khoa học kỹ thuật thay đổi cuộc sống mà!" "Đây không phải thay đổi cuộc sống, mà là khoa học kỹ thuật thay đổi việc xuống mộ, như vậy thì tiện lợi hơn rất nhiều rồi." "Những đạo mộ tặc kia thật là ngu xuẩn, không biết mang theo trang bị, mang nhiều đồ hộp như vậy có ích gì?" "Người ta chết hết rồi, chỉ lo ăn uống, vẫn là người của chúng ta lợi hại!" "Nói thật Trương Đạo người này có thể giao việc được, có chuyện ông ấy thực sự ra tay!" Tâm trạng mọi người đều bắt đầu vui vẻ hơn, Trương Đạo và đồng bọn rất nhanh đã bắc xong thang, nhưng ai là người đi qua đầu tiên đây?

Vì cái thang này nhất định phải có người giữ ở phía trước và phía sau.

Diệp Kiêu cầm lại Hắc Kim Cổ Đao, "Tôi đi trước." Nghe anh nói

vậy, Trương Đạo có chút kinh ngạc, "Vạn nhất chạm vào cơ quan, hơn nữa hành lang dài như vậy…." "Yên tâm đi, có những xác chết này ở đây lót đường, tôi nhất định làm được." Diệp Kiêu ước lượng một chút, quả thực nửa đoạn đầu rất dễ, nửa đoạn sau thì cần mượn lực nhảy một cú thật mạnh, cái này phải xem khả năng bật nhảy của anh thế nào rồi.

Cư dân mạng trong phòng bình luận thấy Diệp Kiêu như vậy, lập tức kinh ngạc.

"Diệp đạo lại sắp xuất phát rồi!" "Lần nào Diệp đạo cũng ở phía trước nhất, chẳng phải đã dặn anh ấy, tuyệt đối đừng ra mặt nữa sao?" Diệp Kiêu nhón chân một cái, nhanh chóng đạp lên những thi thể này mà chạy về phía trước.

Cho đến thi thể thứ năm, phía trước còn khoảng mười mấy mét.

Chỉ thấy Diệp Kiêu đột nhiên đạp mạnh lên hộp sọ của người kia, dùng sức dẫm một cái, trực tiếp bật nhảy ra xa, mượn lực bay một cú giữa không trung, rồi lại lộn nhào một cái tiếp đất vững vàng.

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi kinh ngạc, ngay cả Giáo sư Nghiêm cũng không dám tin, cái này quả thực đã vượt qua giới hạn của con người, làm sao làm được?

"Ối trời!

Đây là khinh công mà!" "Thật là quá bá đạo!" "Tuyệt vời Diệp đạo, công phu thật, đây là cảnh tôi được xem sao?" "Xác định không phải quay phim hay kỹ xảo sao?" "Diệp đạo YYDS, đỉnh của chóp!" "Anh chàng này có thể giao việc được, khâm phục!" Phòng livestream một phen tán thưởng.

Diệp Kiêu tiếp đất vững vàng, Trương Đạo và đồng bọn vác thang từng chút một thả qua.

Cái này đòi hỏi sức tay rất lớn, dù sao hành lang ba mươi mét không phải chuyện đùa, Diệp Kiêu ở đầu này, toàn bộ cái thang phải đưa qua mà không được chạm vào tường và mặt đất, ba người cùng dùng sức, cuối cùng cũng hoàn thành.

Diệp Kiêu ở bên này nhận lấy thang rồi vác lên vai, bên kia Trương Đạo thì vác thang, nhắc nhở mọi người: "Mau bò qua đi, mọi người chỉ cần không chạm vào tường là được." Diệp Kiêu và Trương Đạo hai người nửa quỳ trên mặt đất, những người trong đội khảo cổ lần lượt bò qua, mọi người run rẩy không ai dám rơi xuống.

Họ thì còn đỡ, nhưng đội ngũ bảo vệ mang theo ba mươi cân trọng lượng đi qua thì có chút vất vả, dù sao trọng lượng ở đó, nếu một người không trụ nổi sẽ quỳ xuống, may mắn là hai bên đều chống đỡ được.

Đợi đến khi mọi người đều đã qua hết thì đã là một tiếng sau, Trương Đạo đặt thang xuống đất, Diệp Kiêu vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, Trương Đạo thuận theo bò qua.

Đợi đến khi tất cả đều đã qua hết, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng tháo dỡ toàn bộ thang, rồi thu lại cất vào túi riêng.

Thấy cảnh này mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, những người trong phòng livestream lần lượt khen ngợi.

"Nhìn đội tác chiến này thật khác biệt, có tổ chức, không hề lộn xộn!" "Giáo sư Nghiêm lần này hết lời nói rồi chứ!" "Diệp Kiêu thật sự là quá tuyệt vời, là một người đàn ông đích thực!" "Là đàn ông đích thực thì phải xông pha ở phía trước nhất, lần nào cũng không chậm trễ.

Còn Giáo sư Nghiêm thì tính là gì!" "Đừng nâng người này hạ người kia, người ta cũng là một thành viên của đội khảo cổ, vả lại, nếu ông ta không có tài năng thì Giáo sư Chu làm sao lại dẫn ông ta

đi?" Người trong phòng livestream bắt đầu tranh cãi.

"Hừ, dẫn người đó đi là vì thiếu người cho đủ số thôi, với lại người đó cũng coi như một thành viên của đội khảo cổ, nên mới cho người đó đến để mở mang tầm mắt." "Các giáo sư Âu, giáo sư Phương còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, hết cách rồi mới đến lượt người đó, chứ không thì xem mấy lần trước người đó có làm được gì đâu!" Lời này nói ra đúng là thật, mọi người đều bàn tán xôn xao bên cạnh, Diệp Kiêu cũng không rảnh để ý đến những điều này, anh hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu nhìn quanh.

Hai bên trái phải đều có một đường hầm, anh nhanh chóng chọn đường hầm bên phải.

Diệp Kiêu đi thẳng về phía trước, mọi người cũng im lặng đi theo anh.

Trương Đạo không kìm được hỏi: "Sao không đi đường bên kia?" Diệp Kiêu không quay đầu đáp: "Xem dấu chân, trên đất có dấu chân, bọn trộm mộ đi về phía này." Mọi người lúc này mới chú ý thấy trên đất có những dấu chân mờ nhạt, hẳn là đã giẫm lên thi thể của những người phía trước mà đi qua, còn vương lại một chút máu.

Mọi người không khỏi khâm phục không thôi, ở nơi tối tăm như thế này mà Diệp Kiêu lại có thể quan sát mọi vật trong bóng tối, tâm tư tỉ mỉ như tơ.

Điều này khiến Trương Đạo khâm phục vô cùng: "Tiểu Diệp, khỏi phải nói, tôi thật sự khâm phục cậu, cũng không biết cậu phát hiện ra bằng cách nào!" "Quan sát nhiều thì sẽ biết thôi, chúng ta đã chọn con đường này rồi thì quan sát nhiều vẫn là tốt nhất, nếu không vì một chi tiết nhỏ mà mất mạng thì không đáng." Ai cũng không biết trong cổ mộ này rốt cuộc có bao nhiêu thứ, nhưng Diệp Kiêu luôn có một nghi vấn, Hắc Thủy Cổ Thành lại có mộ, nhưng đây rốt cuộc là mộ của ai,

hiện tại vẫn chưa làm rõ được.

Theo ghi chép sử liệu, ban đầu những nô lệ người Hán trước thời Tây Kinh di cư đến đây, là kinh đô của nước Tiểu Nguyệt Thị, vì nằm bên bờ Hắc Thủy nên gọi là Hắc Thủy Quốc.

Từ thời Tây Kinh đã có rồi, huống chi sau này trải qua bao nhiêu năm như vậy chắc chắn có không ít mộ táng, vì thế nơi này quả thực có chút bí ẩn, nhưng Dương Thần lấy ra kiện trường bào đỏ thẫm từ đây cũng cho thấy bọn họ chỉ khai quật được lớp ngoài.

Đây là một ngôi mộ lớn, nếu anh phán đoán không sai thì ở đây chắc chắn có một quần thể mộ táng khổng lồ, nên Dương Thần mới bất chấp tất cả muốn lần thứ hai thám hiểm mộ, điều này chứng tỏ hắn đã phát hiện ra điều gì đó, vì thế mới bất chấp tất cả.

Tìm thuốc giải gì đó đều là chuyện sau này, hắn hoàn toàn có thể sai người khác vào, bản thân chờ bên ngoài, vậy mà giờ lại đích thân đi vào, chắc chắn là đã phát hiện ra điều gì đó!

Diệp Kiêu không khỏi khẽ cười, Dương Thần, để xem ngươi còn chạy đi đâu được!

Mọi người đều có chút run sợ, bởi vì ngôi mộ này sau khi xuống thì không hề bình yên, ban đầu cứ nghĩ là an toàn, nhưng sau khi trải qua Kinh Sí Nhân Diện Nga, cùng với những độc khí và cơ quan này, mọi người đều không dám tin trong mộ còn có thứ gì nữa.

Giờ đây đường hầm yên tĩnh như vậy, bọn họ không khỏi cũng có chút sợ hãi.

Thật sự quá đỗi yên tĩnh, hơn nữa lại còn quá mức vắng lặng, dù sao trước đó từng có tử thi, mà bây giờ lại không có dấu vết hoạt động của người nào.

Bọn trộm mộ này rốt cuộc đã đi đâu?

Một đoàn người đi dọc theo đường hầm, không lâu sau liền thấy một mộ thất, mọi người trong lòng giật mình, thấy Diệp Kiêu trực tiếp đi vào, muốn ngăn lại cũng không kịp, chỉ đành đi theo.

Đây là một bồi táng mộ thất, khi đi đến đây, sắc mặt Giáo sư Chu liền trầm xuống.

Đồ khốn nạn, mộ thất ở đây đã bị người khác đến trước, hơn nữa còn bị lục tung hết cả lên!

Không chỉ Giáo sư Chu, ngay cả những người khác sau khi nhìn thấy cũng không khỏi cảm thấy có chút tức giận.

"Ngươi nói trộm mộ thì trộm mộ đi, hà tất phải lục tung đồ đạc lên như vậy!" "Số trang sức vàng bạc đó mang đi hết thì thôi, đằng này ngay cả thi thể cũng không tha!" Nắp quan tài đều bị mở ra, thi thể bên trong cũng bị lật ra ngoài, trực tiếp vứt trên mặt đất.

Nhìn thấy cảnh này, Giáo sư Chu thực sự không nhịn nổi: "Đúng là một lũ cướp!

Lũ cướp mà!" Ngay cả cư dân mạng trong phòng livestream cũng phẫn nộ.

Chương 442

"Bọn người này rốt cuộc là ai?

Nếu tìm được thì xẻo thịt từng miếng cho chết đi là vừa!" "Phá hoại cổ mộ như thế này thật sự quá đáng!" "Diệp đạo diễn phải dạy cho bọn chúng một bài học thích đáng!" "Bọn người này đúng là không coi ai ra gì, trộm mộ thì thôi đi, đằng này còn làm ra những chuyện như thế, phung phí của trời, những văn vật này đều có ý nghĩa khảo cổ, bọn người này rốt cuộc đang làm gì?

Thật sự quá đáng!" "Bây giờ xem ra bọn chúng chết vô số cũng là điều bình thường, dù sao cũng đã làm bao nhiêu chuyện xấu rồi!" Lúc này mọi người đều có chút tức giận, nhưng Diệp Kiêu lại bình tĩnh lạ thường.

Anh nhìn quanh, bọn người này ngay cả thi thể cũng lật xuống.

Diệp Kiêu ngồi xổm xuống đất, dùng Hắc Kim Cổ Đao cắt tấm vải liệm, để lộ bộ dạng thật, đây là một thi thể khô, không nhìn ra thân phận, trong quan tài không có gì cả.

Trương Đạo đi tới, đeo găng tay và cùng Diệp Kiêu đặt thi thể trở lại.

Ngay lúc đó, Giáo sư Nghiêm kéo một chiếc hòm bên cạnh ra, nhìn thấy thứ bên trong đột nhiên sắc mặt trắng bệch, lập tức ngã ngồi xuống đất, mọi người đều vây lại.

Giáo sư Nghiêm hoảng hốt chỉ vào chiếc hộp trước mặt: "Nhìn xem, bên trong có, có, có hai đứa trẻ!" Nghe lời này, mọi người không dám tin, tất cả đều vọt tới, khi ống kính chĩa vào bên trong chiếc hộp, mọi người nhìn thấy cảnh tượng này liền kinh hãi kêu lên, quả nhiên có hai đứa trẻ sống động như thật, y như người thật, điều này thật

quá kinh khủng!

Nhưng nhìn kỹ lại thì sắc mặt trắng bệch, xem ra không giống người sống.

Diệp Kiêu đi tới, nhìn thấy hai người bên trong liền nhíu chặt mày, Giáo sư Chu và những người khác tiến lên chụp ảnh, lúc này mới xác định đây là thi thể.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều ngớ người ra.

"Rốt cuộc là thật hay giả, đây là mô hình hay là tượng sáp?" "Tôi thấy cái này chắc là thật." "Nếu là bồi táng mộ thì chưa từng thấy hai đứa trẻ này được bồi táng." "Nếu chuyện này có liên quan đến Lý Nguyên Hạo, thì có trẻ con bồi táng cũng không hề lạ, dù sao người đó tàn nhẫn như vậy, chuyện gì mà không làm được?" Mọi người bàn tán xôn xao, lúc này Diệp Kiêu đưa tay chạm vào thi thể đứa trẻ, da vẫn còn đàn hồi, nhưng rõ ràng đã chết rồi, nhìn kỹ lại thì môi đứa trẻ màu xanh tím, trải qua bao nhiêu năm mà vẫn không thối rữa, điều này thật kỳ lạ.

Nhìn hai thi thể này, Diệp Kiêu lập tức chấn động, đột nhiên anh phát hiện ra tóc trên thi thể, vén ra xem liền hiểu rõ.

Diệp Kiêu thầm nghĩ rồi trầm giọng nói: "Đây là tiêu bản được làm bằng Thủy ngân quán chú." "Ngươi nói gì!

Tiêu bản thi thể.

Rốt cuộc là ai mà ghê tởm như vậy, lại dùng đồng nam đồng nữ làm tiêu bản bồi táng, người này đúng là quá ghê tởm!" "Đây rốt cuộc là con nhà ai mà đáng thương quá." "Bọn người này đúng là súc sinh, rốt cuộc là ai?" "Nếu là do Lý Nguyên Hạo gây ra, thì một chút cũng không kỳ lạ, người này đúng là không thể nào nhìn nổi." Diệp Kiêu lắc đầu, đưa tay đặt hai đứa trẻ vào bên trong, rồi cởi áo khoác của

mình đắp lên cho chúng, sau đó đóng chiếc hộp lại.

Ai nói siêu độ chứ, cũng không thể coi là siêu độ được.

Nhưng hai đứa trẻ này đã sống cách đây ngàn năm, tính đến nay cũng đã hơn nghìn tuổi, coi như là tổ tông rồi.

Nhưng chết thảm như vậy quả thực không dám tưởng tượng, những người còn lại nhìn thấy cảnh này đều nhìn nhau, Thủy ngân quán chú chế thành tiêu bản sao lại tàn nhẫn đến thế!

Giáo sư Chu không kìm được hỏi: "Cái này là lúc còn sống đã rót thủy ngân vào, cậu làm sao mà nhìn ra được?" Diệp Kiêu giải thích: "Trên đầu đứa trẻ có một vết thương rất nhỏ.

Tương truyền thời cổ đại người ta thường dùng thủy ngân để chống thối rữa.

Trước tiên là phải tiêm thuốc mê cho người tuẫn táng, sau đó rạch một lỗ nhỏ trên da đầu của họ, rót thủy ngân vào, rồi khâu lỗ đó lại.

Người sống sẽ chết ngay lập tức, làm như vậy có thể khiến thi thể không bị thối rữa.

Cũng có người thấy phiền, sẽ bắt người tuẫn táng tự mình uống thủy ngân, như vậy thì người sẽ nhanh chóng tử vong, nhưng lúc chết sắc mặt sẽ dữ tợn." "Các nhà thống trị cổ đại thường dùng cách thức này.

Xem ra nơi đây ít nhất cũng là một lăng mộ đế vương, nếu không sẽ không có thủ đoạn tuẫn táng kiểu này." Nghe cảnh này, mọi người đều bàn tán xôn xao, thương cảm.

"Cái này cũng quá tàn nhẫn rồi, con nhà ai mà chịu đựng nổi, bọn họ làm như vậy đúng là quá vô pháp vô thiên!" "Đế vương cổ đại chính là đối xử với người dưới như vậy, từ đó có thể thấy nơi này chắc chắn cũng là mộ của một quốc quân hung tàn!" "So với Lý

Nguyên Hạo thì còn hơn chứ không kém, đây là một gia đình sao!" "Là hậu duệ người Tây Hạ đã sống khá lâu ở Hắc Thủy Thành, không chừng là con cháu Lý Nguyên Hạo của Tây Hạ đã xây dựng lăng mộ ở đây.

Phải biết rằng Lý Nguyên Hạo người đó chuyện gì cũng dám làm, con trai hắn chắc chắn không muốn chôn cùng hắn, nên mới chọn Hắc Thủy Cổ Thành." Nói như vậy thì cũng hợp lý, chỉ là không biết những người này rốt cuộc còn có bao nhiêu người bị tuẫn táng như thế.

Nghe vậy, người trong phòng livestream cũng bắt đầu sôi sục.

"Diệp Đảo quá rõ những mánh khóe bên trong, thật sự là lần đầu đến sao?" "Tôi nghi ngờ Diệp Đảo đã từng đến đây rồi, lần này là ôn lại đường cũ à, nếu không sao lại quen thuộc đến thế?" "Thôi đừng nói nữa, nhanh nhanh tìm lối ra tiếp theo, nếu chậm một lát, e rằng sẽ bị bọn trộm mộ dọn sạch mất." "Thật sự là bó tay với mấy người này, bây giờ đừng băn khoăn nhiều nữa, mau nhanh lên, lát nữa mà chậm là không theo kịp nữa đâu, bọn trộm mộ đi nhanh hơn mấy người nhiều!" "Nhanh lên đi chứ!" Người trong phòng livestream đều sốt ruột không thôi.

Diệp Kiêu và những người khác nhìn quanh, thực ra cũng chẳng có gì đáng bồi táng, những thứ có giá trị trong mộ thất đều đã bị bọn trộm mộ lấy đi hết rồi.

Anh không khỏi nhíu mày, thế này thì còn gì nữa, bây giờ đã dọn sạch đồ đạc rồi, sau này nếu còn có thứ gì quan trọng hơn thì sao mà mang nổi.

Đúng là ngốc mà!

Ngay lúc này, nhìn thấy cảnh tượng đó, Giáo sư Chu và những người khác nhanh chóng xuất phát, không do dự nữa, vạn nhất chậm

trễ thêm, ngôi mộ này e rằng sẽ không giữ được nữa.

Hiện tại vẫn chưa biết rốt cuộc là ai, nhưng chắc chắn có liên quan đến Tây Hạ Quốc, vì thế mọi người cùng tiến lên, không dám lơ là.

Diệp Kiêu và những người khác đuổi theo phía sau, Dương Thần bên này cũng một đường chạy điên cuồng, hắn đã từng đến đây một lần rồi, nhưng lần này đi vào thì hoàn toàn không phải con đường lần trước, hắn nghiêm trọng nghi ngờ ngôi mộ này có phải đã bị người khác đổi rồi không, nếu là vì lần trước đã đánh dấu ở lối vào thì tuyệt đối không tìm thấy được.

Nhưng bây giờ sau khi xuống thì mọi thứ đều đã thay đổi, Dương Thần nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, hắn đoán chắc Diệp Kiêu và những người khác đã đến rồi, mình đi trước một bước mà không ngờ vẫn gặp phải.

Giờ đây nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Dương Thần có chút không bình tĩnh được nữa, trong mộ thất phía trước, dày đặc toàn là quan tài!

Cả một căn phòng đầy quan tài, điều này khiến mọi người có chút không biết phải làm sao.

Mặc dù hắn lấy chiếc trường bào đỏ thẫm kia ra rất khó khăn, nhưng nhiều quan tài như thế này thì hắn vẫn là lần đầu thấy.

Dương Thần có chút không bình tĩnh được nữa, vừa định đi thì Diệp Kiêu và những người khác đã đuổi kịp, khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, mọi người đều rút vũ khí trong tay ra.

Diệp Kiêu và những người khác khi nhìn thấy Dương Thần, sắc mặt cũng không khỏi trở nên âm trầm, Giáo sư Chu lập tức quát: "Bọn ngươi gan lớn thật đấy, tất cả những văn vật trước đó đều mau đặt

xuống cho ta!" Nghe ông ấy nói vậy, Dương Thần không khỏi cười lên: "Lão già, ông đang nằm mơ à?" "Đặt xuống?

Bọn ta mạo hiểm tính mạng, khó khăn lắm mới xuống đến đây.

Đồ có được bằng bản lĩnh thì tại sao phải đặt xuống?!" Một tên trộm mộ lên tiếng: "Nếu ngươi không muốn, vậy thì ngươi cứ đặt xuống giao cho bọn ta, bọn ta không chê nhiều đâu." "Đúng thế, đội khảo cổ thì ghê gớm lắm à!" Một tên khác nói.

"Không thì hôm nay tất cả chết hết ở đây, nếu không thì đừng ai hòng sống yên!" Dương Thần lùi lại hai bước, hắn đi theo bọn trộm mộ xuống đây cũng chẳng cần biết ai nghe lời ai, giữa hắn và bọn trộm mộ đều là quan hệ hợp tác lẫn nhau.

Hiện tại bọn họ đang đối đầu, Dương Thần không nói hai lời liền mạnh mẽ đẩy nắp quan tài phía sau ra!

Lập tức một tiếng nổ lớn vang lên, khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt.

Lúc này Giáo sư Chu còn không kịp ngăn cản, Dương Thần cười lên: "Bây giờ xem xem ai có thể thoát khỏi đây!" Lời vừa dứt, thi thể trong quan tài đột nhiên ngồi bật dậy?

Cảnh tượng này khiến mọi người đều sởn tóc gáy.

Còn Dương Thần sau khi phản ứng lại liền vội vàng ngồi xổm xuống.

Chỉ thấy cỗ thi thể kia ngồi trong quan tài, quay đầu nhìn mọi người, lúc này ai nấy đều nhìn rõ.

Thi thể này khô quắt, da trên mặt giống như vỏ cây già, nhưng rõ ràng vẫn có thể nhìn ra vân da.

Đôi mắt lồi ra trừng trừng nhìn mọi người, khiến bọn họ sợ đến

mức không dám nhúc nhích, mà bọn trộm mộ kia cũng vậy, bị một quái vật như thế này nhìn chằm chằm thì không dễ chịu chút nào.

Bọn họ sợ đến mức không thể cử động, giây tiếp theo tất cả quan tài đều rung chuyển, cạch một tiếng, nắp quan tài đều nứt toác ra!

Tiếng động liên tiếp trong mộ thất trống trải càng trở nên quỷ dị, mà mọi người thấy vậy đều run rẩy.

Dương Thần nhân cơ hội kéo tên vệ sĩ bên cạnh đi về phía sâu bên trong mộ thất.

Diệp Kiêu vừa định đuổi theo, lại bị những xác khô trước mắt chặn lại, chỉ thấy những thi thể đó đều chắn phía trước, sau khi xuống liền tóm lấy một tên trộm mộ bên cạnh xé toạc ra làm đôi!

Chương 443

Cảnh tượng đẫm máu khiến tất cả mọi người mắt tròn mắt dẹt.

Giáo sư Chu và những người khác làm sao từng thấy cảnh này?

Trước đây khi xuống mộ tuy nói có nhiều người chết, nhưng cũng không đến mức kinh khủng như vậy.

Ngay trước mắt xé người ta ra làm đôi, cảnh tượng giết chóc này khiến mùi máu tanh tràn ngập cả mộ thất, cũng làm những người trong đội khảo cổ run rẩy.

Trương Đạo và những người khác không nói hai lời, lấy vũ khí ra liền là một loạt đạn, trực tiếp hạ gục bọn trộm mộ, nhưng lại chẳng thể ngăn cản được xác khô.

Đạn bắn vào người chúng, cũng chỉ khiến chúng dừng lại một hai giây, sau đó tiếp tục lao nhanh về phía họ, động tác cực nhanh, mà mùi máu tanh vừa bị xé nát kia cũng kích thích xác khô, khiến chúng bất chấp tất cả lao về phía đội khảo cổ.

Nhất thời trong căn phòng tiếng kêu rên vang khắp, Diệp Kiêu kéo Giáo sư Chu che chắn phía sau, sau đó vung đao chém xuống, trực tiếp chém đứt đầu một cỗ xác khô trong đó, xác khô theo tiếng mà gãy vụn, trực tiếp đổ xuống.

Diệp Kiêu hét lên với Trương Đạo và những người khác: "...Chém đầu!" Trương Đạo lúc này mới phản ứng lại, vội vàng xông lên phía trước nhất, vung đao chém.

Lần này trên người bọn họ cũng có mang theo chủy thủ và đại đao, nghe Diệp Kiêu hét như vậy, mọi người đều xông lên, còn bọn trộm mộ kia đã nhân cơ hội chạy mất rồi.

Diệp Kiêu cũng không buông tha, kéo Giáo sư Chu và những người khác đuổi theo, Giáo sư Chu chạy phía sau thở hổn hển.

Xác khô vẫn đuổi theo phía sau, động tác cực nhanh, nhưng lần này đội vệ sĩ rõ ràng có kinh nghiệm tác chiến, đều là những người lão luyện.

Trông thì đáng sợ, nhưng chỉ cần tìm ra bí quyết, chém đầu chúng cũng như chém dưa hấu, mười mấy phút sau mọi người kết thúc trận chiến, rồi chạy tiếp về phía trước, nhưng đâu còn bóng dáng Diệp Kiêu?

Điều này khiến mọi người có chút hoảng loạn, đây rõ ràng lại là một đường hầm, mà trên đất còn có những vệt máu loang lổ, xem ra là chạy về phía này, nhưng có phải máu của Diệp Kiêu hay không thì không ai rõ.

Nhưng không thể phủ nhận là Diệp Kiêu hiện tại không còn trong đội ngũ, điều này khiến những người trong đội khảo cổ không khỏi có chút hoảng sợ.

"Giáo sư Chu, bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Tiểu Diệp không biết đi đâu, thằng nhóc này sẽ không phải nhân cơ hội bỏ chạy rồi chứ?" Giáo sư Nghiêm vẻ mặt đầy phẫn nộ bất bình: "Tôi đã biết cậu ta không đáng tin rồi, có thể bỏ mặc chúng ta không quan tâm, thằng nhóc này thật sự quá đáng!" Trong mắt ông ta, Diệp Kiêu lâm trận bỏ chạy chính là tội chết!

Dù sao đi nữa, không có bất kỳ lý do gì, bây giờ nhất định phải tóm được cậu ta.

Giáo sư Chu nhíu chặt mày: "Bây giờ chúng ta không quan tâm ai nữa, mọi người chuẩn bị vũ khí trong tay rồi tiến về phía này, nhất định, nhất định không được lạc đội." Dưới sự tổ chức của Giáo sư Chu, mọi người có trật tự đi theo Giáo sư Chu về phía trước.

Trương Đạo đi đầu dẫn đội, trong lòng cũng vô cùng bất an, không có Tiểu Diệp ở đây, mỗi người bọn họ đều hoang mang.

Nhưng dù vậy, đã đến đây thì phải hành động, chờ đợi ở đây chính là chờ chết, cũng không có tác dụng gì, vì thế bọn họ chọn tiếp tục tiến lên.

Giáo sư Nghiêm lại không buông tha, quay sang Giáo sư Chu: "Giáo sư Chu, ông cũng không quan tâm sao?" Giáo sư Chu không ngẩng đầu đáp: "Đến nước này rồi, không quay lại, không tổ chức, không kỷ luật, đây là cổ mộ chứ không phải nơi nào khác." Lời Giáo sư Nghiêm vừa dứt, Giáo sư Chu cũng vừa định nói thì đột nhiên phía trước truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, rồi sau đó là một tiếng kêu thảm thiết, mọi người đều giật mình, run rẩy dừng bước, không dám tiến lên.

Mà Trương Đạo gan lớn như vậy liền chạy tới, phía trước là một khúc quanh, nên mọi người vẫn chưa thể trực tiếp nhìn thấy điều gì đã xảy ra, vì thế sau khi Trương Đạo đi qua, Giáo sư Chu cũng lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, người của bọn họ sẽ càng ngày càng ít đi.

"Muốn đi thì mọi người cùng đi!" Giáo sư Chu trực tiếp đi theo, Giáo sư Nghiêm tuy sợ hãi, nhưng cũng không muốn lạc hậu hơn người khác, vội vàng đi theo Giáo sư Chu.

Khi rẽ qua khúc quanh nhìn thấy mọi thứ trong đường hầm, mọi người đều ngây người ra, trên đất nằm hai thi thể, là bọn trộm mộ.

Còn Diệp Kiêu thì cầm đao đứng ở cửa mộ thất, nghe thấy tiếng động, Diệp Kiêu quay đầu nhìn bọn họ, vẫy tay với Trương Đạo, ý bảo anh ấy nhìn qua.

Chỉ thấy trước mặt là một đại điện, trên điện có bốn cây cột đá, ở giữa nhất là một cái giá gỗ hoàng đàn, trên giá là một cái giá chữ thập,

vốn dĩ phải có một số thứ, nhưng bây giờ lại không thấy đâu.

Mà bốn phía quỳ ba cỗ thi thể.

Lúc này những người trong đội khảo cổ cũng đã đến kịp, nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi có chút chấn kinh, vừa định đi qua thì bị Diệp Kiêu ngăn lại: "Khoan đã!" "Sao vậy?" Diệp Kiêu kinh ngạc nói: "Chỗ này có vấn đề, có cơ quan." Diệp Kiêu chỉ vào ba cỗ thi thể đó bảo bọn họ nhìn: "Ba cỗ thi thể này, các người nhìn phần chân chúng xem!" Lúc này mọi người nhìn qua, chỉ thấy trên ba cỗ thi thể này mặc áo bào rộng thùng thình, nhưng ở chỗ chân cong lộ ra vẫn còn một mũi tên sắc bén, ba người này đã bị đóng đinh sống sờ sờ xuống đất.

Nếu cứ đi qua thì e rằng sẽ thực sự có cơ quan.

Nhìn thấy đây, mấy người đều không dám tiến lên, nhưng đồng thời cũng không khỏi bắt đầu nghi ngờ rốt cuộc chuyện này là sao.

Giáo sư Nghiêm không đợi được nữa: "Tiểu Diệp, cậu nói ở đây có cơ quan, sao cậu lại rõ ràng về nơi này như vậy, chẳng lẽ cậu đã từng đến rồi sao?

Hay là cậu vẫn luôn coi chúng tôi như những con khỉ để đùa giỡn, chúng tôi đều là đội khảo cổ, không phải ở đây để đoán mò.

Nếu cậu thật sự đã từng đến thì nói sớm ra, đến lúc đó chúng tôi cũng có thể tránh được những nguy hiểm này." Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu chỉ khịt mũi coi thường một tiếng, Giáo sư Nghiêm lập tức có chút tức giận: "Cậu đây là thái độ gì?" Diệp Kiêu lạnh lùng nói: "Ông đối tôi thái độ thế nào thì tôi đối với ông thái độ thế đó.

Ngôi cổ mộ này tôi cũng là lần đầu xuống, tin hay không tùy ông, còn về cơ quan thì tôi đã nói rồi, chỉ cần quan sát kỹ lưỡng là có thể nhìn ra, ông tự mình mắt kém thì đừng trách người khác." Lời này vừa

nói ra, mọi người trong phòng livestream đều bật cười.

"Không ngờ Diệp Đảo cũng biết 'đỗi' người ta, sau này đổi tên cho anh thành Diệp 'Đỗi Đỗi' đi!" "Cái miệng Diệp Đảo đúng là sắc bén, đúng rồi, gặp loại người này thì phải 'đỗi' lại!" "Cái lão họ Nghiêm này tưởng mình là ai, không nói đến chuyện cứ ra vẻ ra oai, còn mấy lần gây khó dễ cho Diệp Đảo, đây rõ ràng là muốn gạt Diệp Đảo ra ngoài!" "Nếu không có Diệp Đảo thì ông ta nghĩ mình có thể sống sót rời đi sao?

Đúng là quá ngu ngốc." "Loại người này nên trục xuất ra ngoài!" Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Nghiêm Phương, chúng ta đều tin Tiểu Diệp, nếu ông không tin thì có thể quay về!" "Chúng ta xem xem làm thế nào để đi qua, trên cái giá này rốt cuộc có gì." "Nếu là trường bào đỏ thẫm đó, vậy thì bọn họ đã mang trường bào xuống bằng cách nào mà bản thân lại không gặp chuyện gì?" Còn có bọn trộm mộ đi đâu rồi, cận chiến, bọn chúng tổn thất quá nửa, nhưng bây giờ không thấy bóng người nào, bọn chúng đúng là giỏi chạy thật.

Diệp Kiêu nhìn mấy cỗ thi thể này, ngồi xổm xuống theo hướng mũi tên trên người bọn họ mà nhìn, tại sao ba người này lại ở tư thế quỳ lạy?

Thông thường mà nói, dù bị cơ quan bắn trúng thì cũng sẽ ngã xuống đất, tuyệt đối không thể ở tư thế này được.

Diệp Kiêu cảm thấy có chút kỳ lạ, hiện tại mọi người đều không biết phải làm sao, thấy Diệp Kiêu ngồi xổm xuống xem xét hồi lâu cũng không nhìn ra được điều gì.

Bọn họ đều có chút sốt ruột, Diệp Kiêu tiện tay nhặt một viên đá ném xuống, chỉ thấy ở đáy một cây cột đá bên cạnh mở ra một lỗ, một mũi tên nỏ "vút" một tiếng bắn ra, trực tiếp ghim vào thi thể!

Điều này khiến Diệp Kiêu đột nhiên hiểu ra, mọi người cũng đều

mắt tròn mắt dẹt.

"Thì ra là vậy, ở đây quả nhiên có cơ quan!" "Vậy cũng có nghĩa là không thể giẫm lên chỗ này, nếu giẫm lên gạch lát sàn bên này thì lập tức sẽ có tên nỏ bắn ra?" Mà lúc này Diệp Kiêu cẩn thận nhìn thi thể, vươn tay móc cỗ thi thể kia lại, sau đó vô số tên nỏ từ phía trên bắn xuống, như mưa rơi xuống mặt đất, chỉ một lát sau trên đất đã có mấy chục mũi tên nỏ.

Mọi người đều lùi lại đến cửa mộ thất, nhìn thấy cảnh này thì kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm.

Không ngờ trong mộ thất này toàn là cơ quan, đi về phía nào cũng có, nếu muốn mạo hiểm đi qua, nhất định phải vượt qua những thứ này.

Vậy phải làm sao đây?

Mọi người nhìn thấy không khỏi hoảng hồn, Trương Đạo không nói hai lời, nhấc súng máy lên bắn loạn xạ về bốn phía, dù sao thì cứ phá hủy trước đã rồi tính sau.

Nếu cơ quan có thể bị phá hủy thì nó đã không còn là cơ quan nữa rồi.

Phải nói rằng thao tác này của Trương Đạo thật lợi hại, Diệp Kiêu còn chưa nghĩ ra cách nào để loại bỏ cơ quan, Trương Đạo đã bắn một loạt đạn ra hết, không thể không nói đôi khi hành động thô bạo quả thực cũng có lợi ích nhất định.

Đến cuối cùng Trương Đạo còn ném một quả lựu đạn qua, "Oành" một tiếng nổ lớn, liền làm nứt một cây cột đá trong đó, đỉnh mộ thất cũng nứt ra một khe hở, mọi người nhìn thấy không khỏi mắt tròn mắt dẹt.

Giáo sư Chu vội vàng ngăn lại: "Tuyệt đối đừng nổ nữa, e rằng cả

mộ thất sẽ sụp đổ mất!" Trương Đạo lắc đầu: "Giáo sư Chu không quên chứ, ở đây phải có Tam Hợp Thổ chứ!" Sao lại dễ dàng nổ ra như vậy?

Diệp Kiêu không khỏi dở khóc dở cười: "Không phải mộ thất nào cũng có Tam Hợp Thổ đâu, ông mà cứ thế này nổ tiếp, e rằng sẽ xảy ra chuyện đấy." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Đạo có chút ngớ người ra: "Không phải tất cả mộ thất đều có kiến trúc như vậy sao?" "Không phải, tìm thử xem đã." Vừa nói, Diệp Kiêu lại ném một viên đá qua, quả nhiên lần này không thấy tên nỏ bắn ra nữa.

Cơ quan cứ thế bị phá rồi sao?

Cái này cũng quá đơn giản đi!

Dễ dàng như vậy, khiến Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút khó tin, Trương Đạo thì không dám nghĩ tới.

Diệp Kiêu nhướng mày, nhanh vậy đã giải quyết xong rồi sao?

Anh không nói hai lời đi thẳng về phía trước, những người còn lại thấy Diệp Kiêu đi tới cũng đi theo, nhìn xem không có chuyện gì xảy ra, liền yên tâm.

Xem ra đúng là như vậy, lúc này mấy loạt đạn này đã lập công lớn, khiến mọi người như được ăn thuốc an thần, ai nấy đều bật cười, không ngờ trước đây đi lăng mộ Lý Nguyên Hạo lại hỗn loạn như thế, nhưng bây giờ cái này lại quá đơn giản.

Chương 444

Chẳng trách Dương Thần và bọn họ lại lần lượt xuống đây, cái này căn bản là không có bất kỳ nguy hiểm nào, đổi lại là bọn họ thì cũng sẽ đi qua.

Diệp Kiêu biết mộ thất này sẽ không đơn giản như vậy, nếu thực sự đơn giản như thế, Hắc Thủy Cổ Thành đã không nằm dưới lòng đất chôn vùi bao nhiêu năm mà không xuất hiện, vì thế lúc này nhìn thấy bọn họ giải quyết nhanh như vậy, Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút khó tin.

Đợi đến khi ra khỏi mộ thất thì lại là một đường hầm dài dằng dặc, đường hầm lần này không có gì cả, nhưng những dấu chân lộn xộn và một số vật phẩm rơi vãi khiến Diệp Kiêu biết mộ thất này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Anh bước qua, bốn phía trống rỗng, đi được khoảng hai mươi mét thì phát hiện không có cơ quan nào xuất hiện, điều này khiến Diệp Kiêu có chút kinh ngạc.

Cái này thật lạ, phía trước có nhiều cơ quan như vậy, mà chỗ này lại không có gì cả.

Mọi người đều phấn khởi, đi theo bước chân của Diệp Kiêu, xác định không có chuyện gì, lúc này mới yên tâm.

Trương Đạo nói: "Tiểu Diệp, xem ra lần này vận may của tôi không tệ, không có quá nhiều cơ quan." Nghe vậy Diệp Kiêu gật đầu, cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ là ngửi thấy trong không khí truyền đến một mùi tanh thối nhàn nhạt, điều này không thường thấy trong cổ mộ, thông thường đều là mùi thối rữa, đâu ra mùi tanh thối này?

Diệp Kiêu chưa nghĩ ra, lúc này trước mắt lại xuất hiện một mộ thất.

Trong mộ thất đặt một chiếc quan tài đồng, bốn phía quan tài còn có một số hòm bồi táng, mở ra sau đều trống rỗng.

Nhưng Dương Thần và những người khác lại không đi tới, chẳng lẽ bọn họ đã bỏ qua rồi sao?

Diệp Kiêu cũng không đợi được nữa, chỉ thấy mọi người vây quanh trước quan tài, trên quan tài còn dán một lá phù chỉ, nhìn thấy đây, mọi người đều có chút sợ hãi.

Thông thường mà nói, trên quan tài dán phù chỉ, chắc chắn là thứ trong quan tài có điều bất thường, nếu không sẽ không làm như vậy.

Trải qua thời gian dài như vậy, mọi người đối với mộ táng cũng đã có chút hiểu biết, hơn nữa còn là Chu Sa phong quan.

Xung quanh quan tài còn có dấu vết được lấp đầy bằng chu sa, điều này càng khiến bọn họ xác định thứ trong quan tài không phải là thứ tốt lành gì.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày nhìn chiếc quan tài đồng, nhất thời cũng không biết chủ nhân mộ thất này rốt cuộc là ai, nhưng không thể không nói chiếc quan tài này quả thực có chút vấn đề.

Giáo sư Chu đề nghị: "Mở quan tài đi, bất kể bên trong có gì, vẫn phải xác định một chút!" Mấy người đánh liều, hợp sức đẩy nắp quan tài ra.

Theo ống kính được kéo gần lại, mọi người đều hồi hộp, cư dân mạng trong phòng livestream nhìn thấy cảnh tượng lộ ra trong quan tài, lập tức cảm thấy có chút khó tin!

"Thế mà lại trống rỗng!" "Làm sao có thể!

Đây là đang đùa chúng ta à!" "Vừa dán phù chỉ, lại còn là chu sa.

Loay hoay nửa ngày lại là một khoảng không!" "Có khi nào đã có người vào mang thi thể đi rồi không?" Diệp Kiêu thò đầu vào nhìn một cái, quả nhiên là trống rỗng.

Xem ra bọn trộm mộ trộm không phải những vật bồi táng này, mà là người trong quan tài.

Nhưng trong quan tài không có thi thể, lại còn để lại một bộ kinh Phật, điều này cũng khiến Diệp Kiêu thở phào nhẹ nhõm, ít nhất vẫn còn để lại một số thứ.

Giáo sư Chu và những người khác bảo quản tất cả đồ vật lại, kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, lập tức gật đầu.

"Khi đó ở Hắc Thủy Cổ Thành Phật giáo thịnh hành, nhiều kinh Phật và tượng Phật tinh xảo đều ở đây, còn có cả bảo đỉnh cổ mà chúng ta đã khai quật trước đó, đều có thể cho thấy, vì vậy quần thể mộ táng dưới đây có lẽ đều có liên quan đến Phật giáo." "Thi thể biến mất, có khả năng cũng là do bọn trộm mộ mang đi nghiên cứu." Nghe lời này, mọi người đều kinh ngạc không thôi, Giáo sư Chu lại thở dài một hơi: "Chúng ta vẫn là đến chậm một bước!

Thực ra lần này bọn trộm mộ cũng coi như đi không công, từ hơn một trăm năm trước đã có người da trắng tiến vào đây, cướp sạch mọi thứ bên trong.

Những gì chúng ta tìm thấy bây giờ đều là những thứ còn sót lại, còn có một số đều bị bọn chúng phá hủy, thật đáng tiếc!" Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Diệp Kiêu lại có một cái nhìn khác.

"Giáo sư Chu, đây chỉ là một phần nổi của tảng băng chìm mà chúng ta có thể thấy.

Sau khi những thứ này bị hư hại, e rằng vẫn còn một số thứ chưa

bị họ phát hiện, nghe...” Diệp Kiêu nói như vậy, Giáo sư Chu quay đầu nhìn anh: “Tiểu Diệp, lời này là sao?” “Giáo sư Chu, ông vừa nói rồi, đây là nơi Phật giáo thịnh hành, hơn nữa vật bồi táng phần lớn cũng có liên quan đến Phật giáo, nhưng sau khi chúng ta xuống đây lại không phát hiện có bao nhiêu, hơn nữa Hắc Thủy Cổ Thành sớm nhất là từ thời Tây Kinh hình thành, cháu đoán dưới lòng đất này ngoài mộ Tây Hạ ra, có thể còn có vật bồi táng thời Tây Kinh, đây mới là trọng điểm khảo cổ của chúng ta lần này.

Còn về đồ vật của Tây Hạ, chúng ta đã phát hiện không ít trong mộ Lý Nguyên Hạo rồi.” Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu bừng tỉnh, gật đầu nói: “Cậu nói không sai, tôi chỉ là thấy đáng tiếc, cũng không biết bọn người kia rốt cuộc nghĩ gì, chỉ là lần này việc chúng ta cần làm là bảo vệ tốt các văn vật hiện có, cứ bảo quản trước đã!” Giáo sư Chu đã thay đổi chủ ý, lần này, trong đội ngũ mười mấy người của đội khảo cổ, có một nửa số người ba lô còn trống, những vật bồi táng nào có thể mang đi thì mang đi hết, không mang đi được thì tiến hành phong tồn.

Và khi không bị phong tỏa thì sẽ tiếp tục khai quật xuống sâu hơn, nhưng những thứ nhẹ nhàng một chút đều phải được phong tồn, để tránh bọn trộm mộ phía sau quay lại, một lần nữa lấy đi tất cả đồ vật.

Vì thế đối với bộ kinh Phật này, Giáo sư Chu lập tức sai bọn họ bảo vệ cẩn thận rồi bỏ vào ba lô.

Nhìn thấy cảnh này, người trong phòng livestream đều có chút không hiểu.

“Sao bây giờ đã mang theo rồi?” “Vạn nhất người chết hoặc gặp hỏa hoạn gì đó thì không phải sẽ bị phá hủy sao?” “Giáo sư Chu và những người khác rốt cuộc nghĩ gì vậy?” “Đừng mắng giáo sư nữa, tôi thấy giáo sư chắc là sợ bị bọn trộm mộ để mắt tới, nên mới làm

như vậy.

Thử nghĩ xem trong ngôi cổ mộ này còn không biết có bao nhiêu người đã vào, thật sự thấy sợ cho họ, nói không chừng tự nhiên lại xuất hiện một đám người muốn tranh giành với họ." "Nghe Giáo sư Chu nói, hơn một trăm năm trước ngôi cổ mộ này đã bị người ta cướp sạch rồi, trong lòng thật sự không dễ chịu chút nào." "Đều là đồ của Đại Việt chúng ta, bây giờ lại chỉ có thể nhìn thấy trong viện bảo tàng của người khác, nếu đổi lại là bạn thì cảm thấy thế nào?" "Tôi kiến nghị mạnh mẽ Giáo sư Chu hãy mang đi tất cả những gì có thể mang đi, nếu phía trước lại gặp nguy hiểm thì cùng lắm là không đi nữa, mang những thứ hiện có về là được rồi!" "Cái nào mà không phải dùng tính mạng của mình đổi lấy, Giáo sư Chu chưa chắc đã quá cẩn thận rồi." "Cẩn thận chẳng lẽ không tốt sao, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ được nhiều văn vật hơn!" Nhìn thấy trong phòng livestream tranh cãi ồn ào, Diệp Kiêu cũng không để ý đến bọn họ.

Trong quan tài không có thi thể, bọn trộm mộ sẽ không mang cả thi thể đi đâu, nhưng Diệp Kiêu luôn cảm thấy có chút không đúng, anh ngẩng đầu nhìn lên phía trên đỉnh mộ, một mảng ánh sáng xanh lam, giống như trời xanh mây trắng, trông vô cùng đẹp.

Đồng thời lại một lần nữa truyền đến mùi tanh thối, điều này khiến anh không khỏi nhíu mày.

Trước đó trên cái giá hoàng đàn không có gì, nếu xét theo cách này thì chiếc quan tài đồng này cũng vô cùng có giá trị sưu tầm, tại sao bọn trộm mộ không mang đi, mà lại mang thi thể đi?

Cái này có chút khó tin rồi, mọi người đều không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì, Diệp Kiêu sờ soạng trong quan tài, sau đó nhìn chiếc gối trong quan tài, chỉ thấy bên trong chiếc gối dường như có thứ gì đó, đợi đến khi nhìn rõ, anh lập tức giật mình.

Lập tức bỏ đồ xuống!

Nhanh chóng dẫn mọi người ra ngoài!

Rút lui khỏi đường hầm, mọi người mới giật mình: "Tiểu Diệp, cậu vừa rồi sao thế?" "Mọi người cẩn thận, e rằng sẽ có nhện đến!" Giáo sư Chu giật mình: "Nhện?

Tiểu Diệp đừng nói lời giật gân, ở đây sao lại có nhện?" Diệp Kiêu kiên nhẫn giải thích: "Vừa rồi thi thể không phải bị bọn trộm mộ trộm đi đâu!" "Cậu nói gì?!" Lời của Diệp Kiêu khiến Giáo sư Chu không bình tĩnh được nữa: "Vậy đó là cái gì?" "Lam Quang Nhiếp Hồn Chu, đây là một loại Cổ trùng của Tây Hạ, Cổ trùng được nuôi dưỡng dựa trên hình dạng nhện, hơn nữa thân thể nhện giống như một bông hoa, tám cái chân sắc bén mang kịch độc, nó không giăng tơ, chỉ nhả tơ, nhưng tơ nhả ra lại có thể làm tê liệt cơ thể." "Cái này thì có liên quan gì?" Giáo sư Chu vẻ mặt không hiểu: "Chẳng lẽ thi thể trong quan tài là bị loại nhện này ăn thịt sao?" Diệp Kiêu gật đầu: "Vừa rồi trên chiếc gối trong quan tài tôi phát hiện bên trong toàn là mạng nhện, nếu tôi đoán không sai thì cái này cũng bị Lam Quang Nhiếp Hồn Chu xử lý.

Thi thể vừa được vận chuyển vào thì đã bị nó để mắt tới, vì thế mới không nhìn thấy, e rằng ngay cả xương cốt cũng đã nát vụn rồi." "Loại Nhiếp Hồn Chu này rất lợi hại, các loài dã thú nhỏ, chim chóc thông thường đều là thức ăn của nó, càng đừng nói là con người, sau khi ăn xong liền nhả tơ đẻ trứng, mọi người mau đi, nếu còn ở lại đây, e rằng sẽ kích thích dục vọng của chúng." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, lần lượt lùi lại.

Nhưng lúc này đã muộn rồi, Lam Quang Nhiếp Hồn Chu trên đỉnh mộ đều bò ra, lao về phía bọn họ!

Diệp Kiêu trong lòng lập tức rốt cục cũng hiểu ra, anh đáng lẽ

phải lường trước được điều này, loại nhện này làm sao có thể bỏ qua người sống chứ?

Sở dĩ không thấy Dương Thần và bọn họ, phỏng chừng là đã gặp phải rồi.

Chỉ thấy Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, mọi người thấy vậy không khỏi giật mình, Trương Đạo và Trần Phong cũng rút súng ra lên đạn, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Chỉ thấy lúc này phía trên truyền đến tiếng "sột soạt", mọi người ngẩng đầu nhìn lên liền sởn tóc gáy.

"Mẹ kiếp!

Toàn là Lam Quang Nhiếp Hồn Chu!" "Tại sao lại 'Nhiếp Hồn' (hút hồn)?

Là vì khi nhìn thấy bọn chúng thì hồn vía đều bay mất!" "Hơn nữa tơ nhả ra còn có tác dụng gây tê liệt, ngươi cứ ngoan ngoãn nghe lời bọn chúng mà không biết đau, sau đó không hay không biết bị bọn chúng ăn thịt, đáng sợ hơn là ngay cả bã cũng không còn!" "Ngươi nói thứ như thế này có đáng sợ không?" "Ghê tởm quá, cách màn hình mà tôi còn cảm thấy mình không đi nổi nữa." Mọi người đều kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm, vừa rồi khi Diệp Kiêu giải thích bọn họ đã sởn tóc gáy rồi, nhưng bây giờ nhìn thấy những Lam Quang Nhiếp Hồn Chu mặt mũi dữ tợn này lao về phía họ, khí thế như đại quân áp sát biên giới, căn bản là không động đậy nổi, chân đều mềm nhũn ra.

Lần đầu tiên trong đời nhìn thấy nhiều nhện như vậy, chứng sợ lỗ hổng dày đặc cũng tái phát, càng đừng nói đến việc chiến đấu.

Mọi người cố nén sợ hãi vội vàng lùi vào trong đường hầm, chỉ là không ngờ rằng, phía sau đường hầm cũng truyền đến tiếng "sột soạt" dày đặc, mọi người quay đầu nhìn lại lập tức kinh hồn bạt vía!

Trong lòng lập tức nhảy dựng lên.

“Phía sau cũng có!” “Chết tiệt, trước sau giáp công thì xong rồi!” “Cho tôi chết đi, tôi thà chết chứ không muốn bị bọn chúng cắn!” Cũng không biết trong bóng tối là ai đã hét lên tiếng này, những đốm sáng xanh lam dày đặc đó xông về phía họ, thực sự khiến người ta sởn tóc gáy.

Rồi sau đó Trương Đạo và Trần Phong phối hợp rút súng phun lửa ra, trực tiếp phun ra, lần phun này không hề hấn gì, lập tức vô số mùi tanh thối xộc thẳng vào mặt.

Chương 445

Diệp Kiêu vội vàng hét: "Có độc, mau đeo mặt nạ!" Mọi người hoảng loạn tay chân luống cuống lấy mặt nạ phòng độc ra, Trương Đạo là người đi đầu, hít phải một lượng lớn độc khí, căn bản không chịu nổi, giây tiếp theo liền hôn mê.

Nhìn thấy tình trạng này, người phía sau vội vàng kéo Trương Đạo lại, đeo mặt nạ phòng độc cho anh ấy.

Trương Đạo cứ thế nằm trên mặt đất, còn Diệp Kiêu trực tiếp chạy đến bên cạnh Trương Đạo.

Thuốc giải Cổ trùng trước đây đã hết rồi, bây giờ phải làm sao đây?

Anh cũng không để ý nhiều, tháo mặt nạ của Trương Đạo ra, rạch ngón tay mình, nhỏ Kỳ Lân Cổ Huyết vào miệng Trương Đạo, sau đó vỗ vỗ anh ấy, mấy giây sau, Trương Đạo mới tỉnh lại.

Khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Kiêu, Trương Đạo lập tức "óa" một tiếng nôn ra, một đống dịch vàng, lẫn với cặn bã thực vật không biết là thứ gì trong cơ thể phun trào ra, lập tức một mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt.

Diệp Kiêu nín thở, anh quay phim đã quay lại toàn bộ cảnh tượng này, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức sôi sục.

"Vãi chưởng, vừa rồi tôi không nhìn lầm chứ, Diệp Đảo đây là truyền máu của mình cho Trương Đạo!" "Anh ấy rốt cuộc là thể chất gì mà siêu phàm vậy chứ!" "Ý này là máu của anh ấy có thể giải độc sao?

Thế này thì hay rồi, Diệp Đảo, anh không chạy thoát được đâu!

Đến lúc đó trúng độc cứ tìm Diệp Đảo là được." "Diệp Đảo không nên, vạn lần không nên, anh không nên tự mình tiết lộ ra, bây giờ thì hay rồi, thành cái máy giải độc di động rồi." "Diệp Đảo toàn thân trên dưới đều là bảo vật, cứ nhìn chằm chằm Diệp Đảo là không sai đâu." Diệp Kiêu dở khóc dở cười, chỉ là giúp người ta giải độc thôi mà, đâu cần phải như thế chứ!

Chỉ là lúc này Trương Đạo cuối cùng cũng tỉnh táo lại, Diệp Kiêu cũng yên tâm rồi.

Khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Kiêu, Trương Đạo bản thân cũng không dám tưởng tượng: "Cậu, cậu vừa rồi..." "Bớt nói nhảm đi, dậy!" Diệp Kiêu kéo Trương Đạo dậy: "Cẩn thận chút, tôi đâu có nhiều máu như vậy mà cho ông!" Nghe anh nói vậy, Trương Đạo liền cười lên: "Tôi biết mà, vẫn là cậu đối tốt với tôi nhất, lúc quan trọng cũng chỉ có thể dựa vào cậu thôi." Diệp Kiêu không khỏi liếc trắng mắt một cái, cái gì mà lúc quan trọng chỉ có thể dựa vào anh?

Bản thân ông ta không tự biết mình à!

Diệp Kiêu vỗ vỗ anh ấy, Trương Đạo vẫn còn hơi choáng, Diệp Kiêu che chắn anh ấy phía sau.

Lúc này cư dân mạng trong phòng livestream đều lần lượt trêu chọc Diệp Kiêu.

Giáo sư Chu và những người khác dưới sự yểm hộ của súng phun lửa, trực tiếp thiêu rụi Lam Quang Nhiếp Hồn Chu, nhìn thấy những Lam Quang Nhiếp Hồn Chu còn lại không ngừng quay người bỏ chạy thục mạng, bọn họ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Giáo sư Chu quay đầu nhìn Diệp Kiêu, lúc này mới lau một lượt mồ hôi lạnh trên trán: "Cuối cùng cũng đã đuổi được chúng đi rồi, Tiểu Diệp, cậu sao rồi?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Cháu không sao, Giáo sư Chu cứ yên tâm." Giáo sư Chu lúc này mới thở phào một tiếng: "Lần

này có súng phun lửa giúp ích lớn rồi, nhưng mọi người cũng phải cẩn thận một chút, phía sau còn không biết có gì, nên đồ đạc đều phải dùng cẩn thận một chút, dùng hết rồi thì phía sau sẽ không đủ nữa." Lúc này mọi người đều gật đầu, Giáo sư Nghiêm đã sợ đến ngây người, chưa từng nghĩ ở đây còn sẽ xảy ra chuyện như vậy, đối với ông ta đây vẫn là lần đầu tiên.

Giáo sư Nghiêm im lặng co ro một bên, mọi người thấy vậy không khỏi bật cười.

"Giáo sư Nghiêm sao thế này?

Sợ đến nỗi ra nông nỗi này." Giáo sư Chu nhìn Giáo sư Nghiêm cũng hỏi: "Ông có thể trụ được không, nếu không trụ được thì thôi!" Giáo sư Nghiêm vội vàng xua tay: "Được, tôi được." Nhìn thấy vẻ mặt xanh lè của Giáo sư Nghiêm, mọi người đều cười cười, Giáo sư Nghiêm vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, nên mới ra nông nỗi này.

Mọi người đều nói như vậy, nhưng hiện tại đây là cổ mộ, đặt ông ta ở đâu cũng không thích hợp, Giáo sư Chu chỉ có thể phất tay: "Được rồi, mọi người đều là một đội, Giáo sư Nghiêm tự mình nắm rõ, nhưng tuyệt đối không được lạc đội." Hiện tại trước mắt toàn là xác Lam Quang Nhiếp Hồn Chu, nhìn gần mới thấy rõ, những Lam Quang Nhiếp Hồn Chu này hơi giống nhện mặt người, trên càng toàn là những đường vân xoắn ốc, mặt lưng là hình dạng một bông hoa đang nở rộ, nhìn những thi thể bị cháy xém này còn phát ra mùi hôi thối khó chịu, thậm chí ngay cả mùi hôi thối này cũng có độc, mọi người không khỏi thở dài.

Sau khi vội vàng vòng qua, liền lùi vào trong đường hầm tiếp tục đi về phía trước, ngay lúc này, phía trước đường hầm truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, rồi sau đó xuất hiện một bóng người, là Dương

Thần!

Hắn loạng choạng vừa lăn vừa bò chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, lập tức sợ hãi không ngừng kêu la, một cái "phịch" ngồi phịch xuống đất: "Đừng giết tôi, tuyệt đối đừng!" Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Diệp Kiêu lập tức nhíu chặt mày, vội vàng tiến lên một bước tóm lấy hắn, vừa định hỏi chuyện, chỉ thấy phía sau hai tên trộm mộ khắp người và mặt đều đầy mụn nước máu, loạng choạng chạy về phía bọn họ.

Còn Dương Thần thì nấp sau lưng Diệp Kiêu: "Đừng để bọn chúng đến, mặt và người bọn chúng toàn là côn trùng." Dương Thần sợ đến run rẩy, Diệp Kiêu thấy vậy trực tiếp nhíu mày, còn Trương Đạo và những người khác sau khi đến liền kết thúc mạng sống của bọn trộm mộ chỉ bằng một phát súng, khoảnh khắc ngã xuống đất, Diệp Kiêu muốn ngăn lại, nhưng đã không kịp, chỉ thấy trên người hai người kia lập tức như phát nổ, vô số nhện nhỏ bắn ra, nhanh chóng bò về phía họ.

Tốc độ này đúng là, chỉ một lát sau đã đến trước mắt, Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra vung một cái, chỉ thấy tất cả nhện đều bị chém thành hai nửa, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Còn Dương Thần cũng ngã ngồi xuống đất không dám tin, hắn nhìn Diệp Kiêu liền vội vàng quỳ xuống dập đầu: "Cầu xin anh Diệp tiên sinh, anh hãy giúp tôi, tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ đồng lõa với bọn chúng nữa." Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Diệp Kiêu nhíu chặt mày quát: "Ngươi rốt cuộc là từ đâu mà có được bản đồ?

Còn không thành thật khai báo!

Nếu không thì tôi cũng không thể giúp ngươi, ngươi cũng thấy rồi đó, trong cổ mộ cái gì cũng có, còn dấu vết trên người ngươi và chiếc trường bào đỏ thẫm kia đều là từ đâu mà có?

Mau nói!" Bây giờ nghe anh nói vậy, Dương Thần không ngừng dập đầu, nước mũi nước mắt giàn giụa: "Tôi cũng không biết, tôi chỉ là đi theo bọn chúng xuống cổ mộ này, những thứ còn lại tôi đều không rõ lắm, cầu xin anh, cầu xin anh cứu tôi!

Cho tôi ra ngoài, tôi không muốn quay lại nữa!" Nghe hắn nói vậy, Diệp Kiêu lắc đầu, một tay nhấc hắn lên rồi giơ tay tát thẳng vào mặt hắn: "Dẫn đường đi!

Tôi muốn biết chiếc trường bào đỏ thẫm đó là từ đâu mà có, nếu không thì hôm nay ngươi sẽ chết ở đây, không ai cứu được ngươi đâu!" Nghe anh nói vậy, những người trong đội khảo cổ cũng đều quay đầu đi không nhìn hắn nữa, dù sao Diệp Kiêu nói đều đúng, bọn người này chết là đáng, bây giờ hối hận thì trước đó đã làm gì?

Lúc này nhìn thấy xung quanh không có ai để ý đến mình, Dương Thần cũng biết Diệp Kiêu nói đều là thật, mà bọn người này đều nghe Diệp Kiêu, hết cách rồi, hắn chỉ đành chỉ về phía trước: "Tôi dẫn anh đi, anh tuyệt đối đừng giết tôi, tuyệt đối đừng!" Diệp Kiêu mạnh mẽ đẩy hắn về phía trước: "Đừng nói nhảm, nhanh đi đi, nếu không lát nữa tôi sẽ xử lý ngươi thì đừng trách tôi." Nghe những lời này, mọi người trên đường đều gật đầu lia lịa, vẫn là Diệp Kiêu lợi hại, bá khí, ngay cả Dương Thần cũng không thể không nghe lời anh.

Trong đội khảo cổ chính là thiếu người tài như vậy, nếu không thì cũng sẽ không suy tàn thành bộ dạng này.

Giáo sư Chu liên tục gật đầu, Dương Thần dẫn đường phía trước, một đường rụt rè run rẩy, khi đi ngang qua hai cỗ thi thể kia, hắn nhắm mắt lại không dám nhìn, cũng không biết hắn lấy đâu ra gan mà cũng dám xuống mộ.

Đi khoảng mười phút, liền nhìn thấy một mộ thất, Dương Thần lại không dám đi vào nữa, chỉ vào phía trước: "Ở đó có rất nhiều côn

trùng, tôi không dám đi." Diệp Kiêu thấy vậy, không khỏi liếc trắng mắt một cái, trong mộ thất bốc ra một mùi máu tanh nồng, quả thực không mấy bình thường.

Dương Thần căn bản không dám động đậy, nhìn đối diện run rẩy, thấy sắc mặt hắn trắng bệch, có lẽ là đã bị kích động, Diệp Kiêu nhíu chặt mày: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nói rõ ra!" "Tôi cũng không biết, vừa rồi khi đi vào cũng không biết là thứ gì, y như lần trước, những người đó tự nhiên chết hết, tôi thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì mà!" "Anh cũng thấy rồi đó, hai người đó khắp người toàn là mụn nước máu!" Trong mộ thất trước mắt nằm la liệt không ít thi thể, bọn trộm mộ này rốt cuộc có chuyên nghiệp không vậy, ngay cả Diệp Kiêu cũng không nhìn nổi, sao lại kỳ lạ đến thế.

Thấy trên mặt bọn chúng toàn là mụn mủ máu, nhìn quanh đều là thi thể, Diệp Kiêu ngửi ngửi, trong không khí không có mùi tanh thối, hoàn toàn không giống nhện vừa nãy, cũng không biết là loại côn trùng gì.

Nhưng trên đại điện đặt một chiếc quan tài ngọc, nắp quan tài đã được mở ra, thi thể bên trong lại không có ai động đến.

Diệp Kiêu đi vào, chỉ thấy trên cỗ thi thể này mặc một bộ quần áo khiến anh kinh ngạc không thôi!

"Kim Lũ Ngọc Y!" Nghe vậy mọi người vội vàng đi vào, vòng qua những thi thể này rồi trực tiếp vây quanh quan tài, Giáo sư Chu thì chấn kinh không thôi: "Kim Lũ Ngọc Y!

Thật sự là Kim Lũ Ngọc Y!" "Kim Lũ Ngọc Y là gì?" Trương Đạo vẫn còn hơi không hiểu: "Tôi chỉ nghe nói trên TV thôi, nghe nói loại y phục này vô cùng giá trị, nhưng cái này sao lại giống chiếu cói thế nhỉ, hơi giống chiếu nằm mùa hè ở quê tôi!" Lời này vừa nói ra, mọi người đều bật cười.

Giáo sư Chu nghiêm mặt nói: “Kim Lũ Ngọc Y là truyền từ thời Hán đại, còn gọi là ngọc giáp, thông thường chỉ có hoàng đế và quý tộc sau khi chết mới có tư cách mặc.

Các cậu xem loại y phục này, ngoại hình giống hệt cơ thể người, tức là bao bọc toàn bộ cơ thể lại, dùng chỉ vàng đặc biệt dệt các mảnh ngọc lại với nhau, cầu kỳ hơn một chút, thậm chí còn đính kèm châu báu lên trên.” “Mặc loại y phục này, thi thể tương truyền có thể trường sinh bất lão, vì người cổ đại nói ngọc có thể dưỡng hồn, nên các cậu xem chiếc quan tài này cũng làm từ đá ngọc, mà bên trong cũng là những mảnh ngọc, những mảnh ngọc này rất đáng giá, nếu có thể tháo ra toàn bộ, giá trị sẽ lên đến hàng trăm triệu.” Nghe Giáo sư Chu giới thiệu như vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi, Diệp Kiêu bổ sung: “Kim Lũ Ngọc Y có nguồn gốc từ thời Đông Chu, ban đầu người ta chỉ nghĩ đến việc sắp xếp các mảnh ngọc hình dáng ngũ quan theo một hình dạng nhất định, che phủ lên khuôn mặt.

Thời cổ đại người ta tin rằng ngọc có thể thông linh, hơn nữa dùng ngọc bịt kín cửu khiếu có thể khiến khí tức của người tồn tại lâu dài, vì vậy nhiều quý tộc cổ đại đều dùng cách này để bảo tồn thi thể, hơn nữa một khi có cơ duyên xuất hiện thì có thể khởi tử hồi sinh, vì thế Kim Lũ Ngọc Y vẫn luôn được lưu truyền đến nay.” “Nhưng nếu nói như vậy, thì ngôi mộ này không phải là mộ Hán sao, mà chúng ta trước đó nhìn thấy đáng lẽ là Tây Hạ, nhanh vậy đã đến thời Hán rồi sao?” Lời của Trương Đạo khiến Diệp Kiêu gật đầu: “Nhưng Tây Hạ cũng có, dù sao đã cách mấy triều đại, Kim Lũ Ngọc Y có thể truyền lại cũng không kỳ lạ.” “Ngoài ra, tôi cảm thấy mộ thất này có chút kỳ lạ, Dương Thần!” Lúc này Diệp Kiêu quay đầu lại chỉ thấy Dương Thần run rẩy sợ hãi: “Tôi không biết, cái này hoàn toàn không giống với lần trước tôi đến.

Mặc dù lối vào là cùng một chỗ, nhưng mộ thất tôi đi đến và mộ

thất lần này hoàn toàn khác nhau, tôi cũng không biết tại sao lại xảy ra tình huống này." Diệp Kiêu hiểu ra: "Tôi đoán không sai, cả mộ thất chính là một cơ quan khổng lồ, mộ thất này đang không ngừng di chuyển.

Vì thế mộ thất Dương Thần nhìn thấy bây giờ và lần trước không giống nhau, tuy nói đều là đi vào từ cùng một lối, đây cũng chính là lý do tại sao chúng ta lúc đầu đi vào lại không phát hiện dấu vết hoạt động của bọn trộm mộ, e rằng ngay cả bản thân bọn chúng cũng không phát hiện ra điều kỳ lạ bên trong." Nghe những lời này, mọi người cũng đều kinh ngạc không thôi.

Giáo sư Chu tuy rất muốn tháo toàn bộ chiếc ngọc y này ra, nhưng rõ ràng không được, bởi vì những mảnh ngọc này đều được dệt bằng chỉ vàng và chỉ đồng, vô cùng giòn yếu, nếu muốn lấy ra toàn bộ e rằng sẽ bị phá hủy, vì thế đành chịu.

Thi thể được bao bọc bởi Kim Lũ Ngọc Y rốt cuộc có thân phận gì cũng không thể biết được, ngay cả là nam hay nữ cũng không rõ lắm.

Còn cư dân mạng trong phòng livestream đã sôi sục rồi.

"Trời ơi!

Thế mà lại thực sự có Kim Lũ Ngọc Y, trước đây tôi chỉ xem trên TV thôi, bây giờ mới là lần đầu tiên nhìn thấy!" "Đây chính là Kim Lũ Ngọc Y trong truyền thuyết, thoạt nhìn đúng là hơi giống chiếu cói." "Chiếu cói nhà ông giá trị lắm đấy, mau bảo quản cẩn thận đi!" Trong phòng livestream một phen sôi sục, mọi người đều đang trêu chọc.

Chiếc Kim Lũ Ngọc Y này quả thực rất khó tìm, nhưng người được chôn cất trong mộ thất này rốt cuộc có thân phận gì?

Lại có thể mặc được loại y phục này!

Phải biết rằng để chế tác một bộ Kim Lũ Ngọc Y, công nghệ vô

cùng phức tạp, hơn nữa còn phải dựa vào kích thước cơ thể người để dệt, đảm bảo không thiếu một mảnh nào, cũng không được thừa, ôm sát vào người.

Làm một bộ phải tốn gần mười mấy năm công phu.

Mà trong toàn bộ mộ táng không phát hiện bất kỳ vật bồi táng nào khác, chỉ có chiếc Kim Lũ Ngọc Y này, điều này cũng khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ, nếu là như vậy, không thể nào bọn trộm mộ lại bỏ mặc chiếc Kim Lũ Ngọc Y tinh xảo mà không lấy, lại lấy đi những thứ khác.

Chương 446

Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh bốn phía, mọi người xung quanh đã vây quanh trước quan tài ngọc bắt đầu nghiên cứu, còn Diệp Kiêu thì quay đầu nhìn những thi thể trên mặt đất.

Anh nhấc chân liền đá lật một cỗ thi thể trong đó, dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch quần áo của hắn ra, chỉ thấy trên lưng người đó hiện rõ một con mắt to lớn!

Diệp Kiêu trong lòng trầm xuống, lập tức kiểm tra những thi thể khác, phát hiện trên mỗi cỗ thi thể đều có ấn ký tương tự, khiến anh không khỏi có chút kinh ngạc.

Trương Đạo lúc này cũng phát hiện ra manh mối, anh không khỏi kinh ngạc: "Trên người những người này sao lại có con mắt!" Dương Thần thấy vậy không khỏi kinh hãi không thôi, lập tức cởi quần áo trên người mình: "Tôi, tôi cũng có, sao lại ra nông nỗi này?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Hắc Thủy Cổ Thành, lưu truyền một truyền thuyết quỷ dị, tương truyền chủ nhân được chôn cất ở đây khi xưa đã phát thề, nếu có kẻ nào dám đặt chân vào Hắc Thủy Cổ Thành, trộm mộ, sẽ phải chịu lời nguyền, đây là một nơi bị nguyền rủa, trên người ngươi và trên người bọn chúng chắc hẳn đều giống nhau." "Làm sao có thể?

Nếu là như vậy, sao trên người tôi lại không có?" Trương Đạo vừa nói vừa cởi quần áo, quả nhiên trên lưng không có gì cả.

Diệp Kiêu lại nhíu mày, lúc này những người trong đội khảo cổ cũng đều nghe thấy, lần lượt cởi quần áo kiểm tra, kết quả khiến bọn họ kinh ngạc!

Trừ Giáo sư Chu ra, trên người những người khác đều hiện rõ

một con mắt khổng lồ, điều này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc đến há hốc mồm.

Lúc này trong đội khảo cổ cũng chỉ có Diệp Kiêu, Trương Đạo và Giáo sư Chu may mắn thoát nạn, những người còn lại không ai thoát khỏi, tất cả đều có ấn ký như vậy.

Dương Thần đột nhiên ngẩng đầu cười lớn: "Tất cả đều bị nguyền rủa rồi, đều khó thoát khỏi cái chết!" Dương Thần đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, tiếng cười vang vọng trong mộ thất, khiến căn phòng rộng lớn, tĩnh mịch trở nên quỷ dị và rợn người, khiến mọi người đều sởn gai ốc.

Họ trơ mắt nhìn Dương Thần điên loạn vung tay khắp nơi trong mộ thất, không biết là do bầu không khí căng thẳng trong phòng kích thích hắn, hay vì con mắt khổng lồ phía sau khiến hắn mất đi lý trí.

Dương Thần cười điên dại, chỉ vào những người trong đội khảo cổ: "Mấy người tự xưng là chính nhân quân tử, vĩ đại lắm nhỉ, lấy được văn vật trong mộ cũng chẳng nỡ giữ lại mà phải nộp cho quốc gia, giờ thì hay rồi, mấy người cũng giống tôi thôi!

Diệp Kiêu, tôi xem cậu giải thích thế nào đây, cậu dẫn đám người này xuống, họ đều biến thành cái dạng này rồi.

Chỉ có cậu không sao, và cả hai người nữa!" Hắn chỉ vào Giáo sư Chu và Trương Như Long: "Hai người cũng không sao, tôi muốn xem nhiều người như vậy chết cùng tôi, các người sẽ giải thích với cấp trên thế nào?

Ha ha ha ha!" Dương Thần ngửa đầu cười lớn.

Diệp Kiêu không thể nghe thêm được nữa, anh giơ tay lên, một nhát chém đã đánh ngất hắn.

Mọi người thấy vậy không khỏi kinh ngạc, Giáo sư Chu cũng ngơ

ngác.

Các cư dân mạng trong phòng livestream lập tức ngạc nhiên không thôi, liên tục bình luận. "Diệp Đảo giải thích đi rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nếu không thì là do thể chất của Diệp Đảo đặc biệt, chứ thật sự khó mà thuyết phục được mọi người!" "Cả Giáo sư Chu cũng nhờ cậu giải độc à?

Cái này quá trùng hợp rồi!" "Diệp Đảo dẫn họ xuống mộ, mọi chuyện cậu đều có thể hóa giải, ngay cả tiến triển trong mộ thất, với cơ quan mộ đạo cậu cũng biết rõ mồn một, nói cậu chưa từng đến đây thì làm sao mà nói xuôi được!" "Nếu đã đến rồi, cậu chắc phải rất rõ về mấy thứ này, vậy những dấu vết trên người họ rốt cuộc là sao?" "Cậu giải thích đi, nếu chuyện này cậu không giải thích rõ ràng được, e rằng sau này cậu thật sự không thể đối mặt với đội khảo cổ được nữa." Những người trong đội khảo cổ cũng bắt đầu nghi ngờ, nhưng có Giáo sư Chu ở bên cạnh nên họ không tiện nói gì nhiều.

Nghe họ nói vậy, lại nhìn ánh mắt kinh hãi của đội khảo cổ, Diệp Kiêu hít sâu một hơi.

Giáo sư Chu ở bên cạnh trầm giọng nói: "Chúng ta đều là những người theo chủ nghĩa duy vật kiên định, sẽ không tin vào mấy thứ quỷ quái khó hiểu này.

Tôi đoán vết tích trên người họ chắc là có liên quan đến Cổ trùng.

Sở dĩ chúng ta không bị trúng độc, là vì trong mộ Lý Nguyên Hạo tôi đã từng bị trúng độc nên có khả năng miễn dịch, cộng thêm Tiểu Diệp đã cho tôi uống loại thuốc giải Cổ đó, còn Trương Như Long đã uống máu của Tiểu Diệp.

Từ đó có thể thấy, Tiểu Diệp cậu mới là chìa khóa để giải độc."

Nghe Giáo sư Chu nói vậy, những người trong đội khảo cổ lập tức phản ứng.

Giáo sư Nghiêm là người đầu tiên nhảy ra, vội vàng kéo Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, đã thế máu cậu có thể giải độc, bây giờ mau rạch tay ra, để mỗi người chúng tôi uống một ngụm, như vậy thì sẽ không thành vấn đề!" Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu hơi ngớ người, các cư dân mạng trong phòng livestream đều không giữ được bình tĩnh. "Đù, cái lão họ Nghiêm này vô liêm sỉ quá!

Đông người thế này, lỡ Diệp Đảo mất máu quá nhiều mà chết thì sao?" "Đây là cổ mộ đấy, còn phải dựa vào Diệp Đảo mới ra ngoài được, cái lão này đúng là không phải người!" "Nếu cứ thế này, Diệp Đảo chắc chắn sẽ ngã xuống đầu tiên, mấy người còn lương tâm không hả!" "Kể cả Diệp Đảo có thể giải độc, nhưng bây giờ mấy người có đau đớn gì đâu, không thể đợi ra ngoài rồi hãy nghĩ cách sao?" "Đây là coi Diệp Đảo như người thuốc rồi!" "Lão ta có bệnh gì nặng à!" Đối mặt với những bình luận liên tục của cư dân mạng, ngay cả anh quay phim cũng không chịu nổi. "Giáo sư Nghiêm, nếu ông muốn sống đến vậy, chi bằng uống một ngụm trước đi, rồi tự mình đi lên đi, từ nay về sau bị trục xuất khỏi ngành khảo cổ, đừng bao giờ quay lại nữa!" Nghe những lời này, Giáo sư Nghiêm không khỏi cười lạnh: "Dựa vào cái gì?

Tôi cũng là thành viên chính thức của đội khảo cổ, bây giờ vì hắn mà biến thành cái bộ dạng này, mấy người lại còn muốn tôi đi ra ngoài à?

Tôi thấy mấy người bị Diệp Kiêu tẩy não rồi, hắn ta chính là một tên trộm mộ, còn mấy người đều là một lũ ngốc!" Nghe lời của Giáo sư Nghiêm, Giáo sư Chu mặt trầm xuống: "Kể cả Tiểu Diệp có thể cứu người, chúng ta cũng không thể xem cậu ấy như người thuốc được, con đường phía trước còn phải đi thế nào đây?

Hơn nữa, mọi chuyện vẫn chưa có kết luận, không thể nghe vài câu của tên trộm mộ mà chúng ta lại tự đấu đá nội bộ.

Nói cho cùng vẫn phải tìm ra nguyên nhân và kết quả.

Nếu không, vạn nhất Tiểu Diệp hiến máu ra, mà mấy người vẫn không giải quyết được thì sao?

Chẳng lẽ lại ăn thịt cậu ấy à?!" Nghe Giáo sư Chu nói vậy, những người trong đội khảo cổ nhìn nhau, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hiện tại ngoài tin tưởng Diệp Kiêu ra, họ không còn cách nào khác.

Diệp Kiêu không nói gì, Giáo sư Chu rất tức giận.

Thấy Giáo sư Chu tức giận, mọi người cũng hiểu ra. "Giáo sư Chu, chúng tôi không có ý đó ạ." "Đúng vậy Giáo sư Chu, chúng tôi không có nói vậy, dù sao trên người chúng tôi cũng không đau không ngứa, chúng tôi cũng không biết.

Nếu thật sự nguy cấp phát bệnh, Tiểu Diệp cứu chúng tôi cũng chưa muộn." "Đúng, với lại bây giờ chúng tôi đều không sao, có thể đợi giải quyết xong vấn đề rồi nói sau." Nghe họ nói vậy, Giáo sư Nghiêm lập tức sốt ruột: "Mấy người sao có thể như thế?

Cái thứ này mọc trên người, vạn nhất có hậu quả khôn lường thì sao, mấy người không nghĩ cho cơ thể mình à?" "Tạm thời chúng tôi còn chưa chết được, Giáo sư Nghiêm, nếu ông thấy mình không sống được bao lâu nữa thì có thể đi lên trước, quay về theo đường cũ chắc không có nguy hiểm đâu." "Đúng đó Giáo sư Nghiêm, ông lên trước kiểm tra kỹ đi, chúng tôi ở đây đi cùng nhau.

Chúng tôi đều là người do Giáo sư Chu chọn, Giáo sư Chu còn ở đây thì chúng tôi cũng phải ở đây." Giáo sư Chu nghe vậy trong lòng an ổn không ít.

Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Tôi nghĩ ngay từ đầu khi

xuống mộ, chúng ta đã trúng chiêu rồi, chính là từ những dòng nước đó." "Ý cậu là những Nhân Dũng đó à!" Trương Như Long nhíu chặt mày: "Nếu vậy, lúc đầu tôi cũng tranh nước, sao trên người tôi lại không có?" "Có lẽ trên người anh có, chỉ là uống máu của tôi nên mới biến mất." "Nói như vậy thì tôi mới là mấu chốt, chi bằng thử xem." Diệp Kiêu vừa nói vừa rút Hắc Kim Đoản Đao ra, định rạch vào tay mình, nhưng Giáo sư Chu đã vội vã túm lấy anh!

Những người khác cũng lắc đầu: "Đừng, nếu mất máu quá nhiều, ở dưới cổ mộ này thì không cứu được đâu." "Thôi bỏ đi, dù sao cũng không đau không ngứa.

Cậu đừng suy nghĩ nhiều nữa, cứ tiếp tục đi, lỡ có chuyện gì nữa thì còn trông cậy vào cậu!" "Tiểu Diệp, cậu ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, nếu cậu có mệnh hệ gì thì chúng ta coi như hết hy vọng rồi." Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu mỉm cười: "Thế này nhé, đợi chúng ta tiếp tục đi về phía trước, nếu tìm được thuốc giải thì tính sau.

Nếu không tìm được, tôi sẽ đích thân truyền máu cho mọi người, sao?" Nghe anh nói vậy, mọi người cũng yên tâm. "Tiểu Diệp cứ vậy đi, chúng ta đều là một, nếu thật sự có chuyện gì, tìm cậu cũng chưa muộn." "Nói đúng lắm!" Mọi người đạt được nhất trí, Giáo sư Nghiêm ở bên cạnh cũng không tiện nói gì nhiều, chỉ lườm Diệp Kiêu một cái đầy căm ghét.

Giáo sư Chu và những người khác lập tức thu dọn đồ đạc.

Kim Lũ Ngọc Y nhất định phải mang lên, đây là một ý nghĩa lớn đối với khảo cổ học.

Hiện tại vẫn chưa rõ thân phận của chủ nhân mộ thất này là ai.

Kim Lũ Ngọc Y cũng chỉ có thể mở ra sau khi mang lên trên mới xác định được thi thể bên trong.

Vì vậy, mọi người sau khi niêm phong quan tài và ghi chép cẩn thận, tất cả những người trong phòng livestream đều nhìn rõ, lập tức mọi người đều có chút lo lắng: "Ở dưới đây còn có trộm mộ, vạn nhất mấy tên trộm mộ đó không nhớ mà cố tình phá hoại Kim Lũ Ngọc Y thì hậu quả khôn lường." "Trong cổ mộ này không có nhiều người có thể thuận lợi đi vào được, huống hồ người chết trên mặt đất chính là một ví dụ." Lúc này Dương Thần không biết từ bao giờ đã bò dậy.

Thấy mọi người chuẩn bị rời đi, hắn vội vàng bò dậy, nắm chặt lấy Diệp Kiêu: "Cậu đưa tôi ra ngoài, đưa tôi ra ngoài!

Bao nhiêu tiền cũng được, tôi cho cậu hết, sao?" Diệp Kiêu nghe hắn nói vậy thì khinh thường hứ một tiếng, hất hắn ra rồi thẳng tiến về phía hành lang bên ngoài.

Dương Thần vội vàng gọi lại: "Cậu đừng đi nữa, bên ngoài có quái vật!" Quái vật?

Diệp Kiêu quay đầu nhìn hắn.

Dương Thần gật đầu: "Đúng là quái vật, lần trước tôi ra khỏi đây đã gặp phải nó, tất cả người của tôi đều chết hết, lần này cũng không ngoại lệ, không ai có thể thoát khỏi nó, nó căn bản không có thực thể!" Nghe hắn nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi cười khẩy: "Nếu con quái vật đó đối đầu với tôi, tôi e là nó có đi mà không có về.

Chương 447

Ngươi muốn theo thì cứ theo, không muốn thì tùy ngươi." Nói xong, mọi người đi theo Diệp Kiêu ra ngoài.

Trong hành lang đầy mùi máu tanh.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày: "Mọi người cẩn thận, tôi thấy phía trước nhất định có vấn đề." Nghe anh nói vậy, mọi người trong lòng giật mình!

Nếu Diệp Kiêu nói phía trước có vấn đề, thì chắc chắn là có vấn đề thật, nhưng vẫn chưa biết mức độ nguy hiểm là bao nhiêu.

Các cư dân mạng trong phòng livestream nghe Diệp Kiêu nói vậy lại còn phấn khích. "Diệp Đảo lại phán đoán chuẩn rồi, đây là công phu đắc đạo, chỉ nhìn thoáng qua thôi mà đã biết phía trước có vấn đề!" "Nếu không thì sao nói Diệp Đảo lợi hại được?

Nếu là tôi thì đã không nói nên lời rồi." "Diệp Đảo chắc chắn không phải lần đầu tiên vào đây, cậu cứ thừa nhận đi, dù sao chúng tôi cũng sẽ không cười cậu đâu!" "Đúng đó, nói cậu từng đến đây cũng được, dù sao đây cũng không phải bí mật gì, hơn nữa, đã xuống đây nhiều lần như vậy rồi, chúng tôi cũng hiểu thân phận của cậu mà." Những người trong đội khảo cổ cũng bắt đầu nghi ngờ. "Tiểu Diệp rốt cuộc là người thế nào?

Lần đầu xuống đây mà sao cậu ấy lại biết rõ đến vậy?" "Cá một gói bim bim cay, Diệp Đảo chắc chắn không phải lần đầu đến đây!" "Mấy người đừng đoán mò Tiểu Diệp là ai nữa, ngay cả Giáo sư Chu còn bảo lãnh cho cậu ấy, mấy người còn không tin sao?" "Chỉ là cảm thấy Tiểu Diệp rất thần bí thôi." "Rốt cuộc là thân phận gì, chẳng phải người ta có Tam Thúc sao?

Tam Thúc chính là cao nhân đứng sau cậu ấy!

Có Tam Thúc chỉ điểm thì Tiểu Diệp đi đến đâu cũng có thể hóa nguy thành an." Diệp Kiêu ở bên cạnh nghe họ bàn tán như vậy, không khỏi cạn lời.

Thật là cạn lời, đi suốt đường, anh đã giải thích về thân phận của mình rất nhiều lần rồi, nhưng tiếc là họ đều không tin.

Thôi vậy, giải thích nhiều cũng vô ích, bây giờ chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, xem rốt cuộc còn có thứ gì có thể cản đường họ nữa không.

Lúc này Dương Thần lại nắm chặt lấy Diệp Kiêu, trong mắt hắn, nhất định phải đi theo Diệp Kiêu, nếu không thì hậu quả khôn lường, hắn đã sợ hãi tột độ rồi.

Lần trước đi đã bị tổn thất nặng nề, lần này lại còn mất liên lạc với đội ngũ của mình.

Hiện tại thấy bên cạnh không có một ai, mà trong đội khảo cổ lại có nhiều người đang nhìn hắn chằm chằm đầy vẻ thù địch, dù sao hắn cũng là một tên trộm mộ, lúc này Dương Thần không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo Diệp Kiêu và mọi người trong hành lang.

Trong đội, tâm trạng mọi người nặng nề.

Trương Như Long và những người khác kiểm tra lại trang bị của mình rồi tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Kiêu đi qua hành lang, bên tai truyền đến một tiếng động rất nhỏ.

Tiếng động này như gõ vào lòng mỗi người, khiến họ không khỏi trùng xuống!

Phía sau, Giáo sư Chu hỏi: "Tiểu Diệp, cậu có nghe thấy tiếng gì

không?

Sao tôi nghe thấy tiếng 'cà sạt cà sạt' nhỉ?" "Không đúng, tôi nghe thấy tiếng 'tích tắc tích tắc'." "Sao lại có hai tiếng động vậy?" Điều này khiến mọi người lập tức có chút căng thẳng.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, anh đều nghe thấy tiếng động, chỉ là vẫn chưa biết rốt cuộc là thứ gì phát ra.

Lúc này Giáo sư Chu và những người khác đều có chút căng thẳng, những người trong phòng livestream cũng bắt đầu nghi ngờ. "Có phải bị ảo giác rồi không, tôi thấy trong hành lang này yên tĩnh như vậy, căn bản chẳng có gì cả!" "Chắc là vấn đề thu âm thôi?

Sao lại có tiếng lạ vậy?" "Sao lại có tiếng động được?

Chắc là do quá căng thẳng thôi!" Hơn nữa, trên người họ còn mang theo con mắt khổng lồ đó, chắc chắn là do thứ đó gây ra!

Ai mà chẳng nghi ngờ, trên người mình lại mọc ra thứ đó.

Nói trong lòng không có gánh nặng là giả dối. "Tôi nghĩ nên giải quyết cái thứ trên lưng chúng ta trước!" "Hay là giải quyết chuyện tiếng động trước đã, tiếng động này rốt cuộc là sao?" "Trong mộ táng có tiếng động, lẽ nào lại là 'tiếng đưa tang' nữa sao!" "Ngay cả quan tài còn chưa thấy, thì lấy đâu ra 'tiếng đưa tang'?" Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu lại dừng lại.

Mọi người vừa thấy Diệp Kiêu dừng bước, lập tức giật mình thon thót, vội vàng dừng lại!

Giáo sư Chu càng lo lắng hỏi: "Tiểu Diệp, cậu xem rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Đồng thời với việc họ dừng lại, tiếng động kia cũng càng lúc càng gần.

Tích tắc tích tắc!

Cà sạt!

Tích tắc tích tắc!

Lại một tiếng cà sạt nữa!

Tiếng động này khiến mọi người sởn gai ốc, tiếng động áp sát nhưng lại không thấy bất cứ thứ gì, áp lực vô hình này khiến thần kinh tất cả mọi người căng thẳng tột độ.

Lại một lần nữa tiếng động truyền đến khiến mọi người không khỏi bồn chồn, có người trong đội khảo cổ không chịu nổi nữa. "Tôi không chịu nổi nữa rồi, sống chết gì thì đến cho nhanh đi!" Lời vừa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng "ục", người đó đột nhiên ngã xuống đất không dậy nổi.

Cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả mọi người đều ngây người.

Mọi người vội vàng cúi xuống kiểm tra, chỉ thấy khắp người người đó không có vết thương nào, nhưng lại ngã xuống đất không dậy nổi, thử xem hơi thở thì lại không còn hơi thở nữa?

Trương Như Long giật mình: "Hắn chết rồi!" Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều bắt đầu kinh hoàng! "Chuyện gì vậy?

Sao lại chết?

Hắn rốt cuộc bị sao vậy?" "Người này không hề có dấu vết gì, hơn nữa da dẻ trên người đều bình thường.

Kiểm tra kỹ, những phần da thịt lộ ra cũng không có vết thương hở nào!" Điều này khiến mọi người lập tức hoảng loạn, tiếng động kia cũng càng lúc càng gần, tiếng "cà sạt tích tắc" gõ vào lòng mọi người, cộng thêm chuyện người chết, khiến tất cả đều bắt đầu hoảng sợ mất vía.

Dương Thần đột nhiên ở một bên kêu lên: "Nó đến rồi!

Không ai thoát được đâu, không ai thoát được đâu!" Hắn nắm chặt lấy Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu ghét bỏ đẩy hắn sang một bên.

Dương Thần ngã vào vách tường hành lang bên cạnh, phía sau vang lên một tiếng "cà sạt", cả người hắn lún vào, "phụt" một tiếng!

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, Dương Thần bị thứ gì đó trong tường đâm xuyên.

Chỉ thấy cơ thể hắn bị mấy thanh lợi kiếm đâm xuyên qua.

Mà vừa nãy Diệp Kiêu chỉ khẽ đẩy một cái, Dương Thần dựa vào vách tường hành lang liền bị lợi khí đâm xuyên thấu tim gan.

Hắn cúi đầu nhìn mấy thanh tên nhọn cắm trên người mình lúc còn sống, ngay lập tức thổ huyết tươi, và tắt thở.

Chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi, lại một người nữa chết, điều này khiến tất cả mọi người đều không giữ được bình tĩnh.

Các giáo sư trong đội đều bắt đầu căng thẳng, Diệp Kiêu thì càng nhíu chặt mày.

Chương 448

Anh chưa từng thấy mộ thất nào như vậy, cơ quan quá nhiều, hầu như đi vài bước là lại có cơ quan.

Không giống với Cổ trùng trong mộ Lý Nguyên Hạo, những cơ quan tinh xảo ở đây còn hơn một bậc.

Hơn nữa, tiếng động kỳ lạ kia càng lúc càng gần, nhưng lại không thấy bất cứ bóng dáng nào, điều này thật kỳ lạ.

Nếu nói là Cổ trùng, thì cũng phải có chút dấu vết, dù lớn hay nhỏ, ít nhất cũng phải để anh nhìn thấy.

Nhưng lúc này lại không hề có bóng dáng nào tồn tại.

Nếu chỉ là cơ quan thông thường, cái chết của Dương Thần là một ví dụ, nhưng trước khi Dương Thần chết, tiếng động này không phải từ phía sau truyền đến, điều này khiến mọi người đều có chút sốt ruột.

Giáo sư Chu cũng bắt đầu run rẩy.

Là người ủng hộ chủ nghĩa duy vật kiên định, ông luôn không tin vào thuyết quỷ thần, nhưng bây giờ, tiếng động này luôn quanh quẩn trong lòng ông.

Lại còn chết hai người nữa, lực xung kích lớn này khiến nỗi sợ hãi trong lòng họ phóng đại vô hạn, khiến tất cả mọi người đều bắt đầu hoảng loạn không thôi. "Tiểu Diệp, Tiểu Diệp, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Câu hỏi của Giáo sư Chu cũng khiến Diệp Kiêu thấy kỳ lạ.

Dương Thần đã chết, nhưng tiếng động vẫn tiếp tục tồn tại, vờn quanh họ từ xa đến gần, nhưng lại không bao giờ đến ngay trước mặt.

Lời vừa dứt, Diệp Kiêu đột nhiên cảm thấy một trận gió mạnh ập đến, sau đó anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, từ trên xuống dưới chém

xuống!

Mọi người đều bị anh làm cho ngây người, chỉ thấy Diệp Kiêu vung một nhát dao vào không khí, "Choang!" một tiếng vang dội, có thứ gì đó rơi xuống đất.

Mọi người cúi đầu nhìn, hóa ra là một mảnh băng vỡ, mà sau khi rơi xuống đất thì lập tức biến mất.

Tốc độ này quá nhanh! "Cái, cái gì đây?" Mọi người đều không kịp nhìn rõ, thứ đó đã biến mất rồi.

Diệp Kiêu bình tĩnh nói: "Băng tiễn." "Băng tiễn?

Sao lại tan nhanh như vậy, không thể nào?" Trương Như Long cảm thấy có chút khó tin.

Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng vậy, băng tiễn thông thường sau khi bắn ra và đọng lại trong cơ thể, ít nhất cũng cần một giờ mới có thể hoàn toàn hóa thành nước, nhưng cái này thì khác.

Băng tiễn trong cơ quan nhỏ như kim bạc, bản thân nó đã rất nhỏ, sau khi bắn vào cơ thể sẽ nhanh chóng tan chảy, thậm chí người chết rồi cũng chưa chắc tìm được vết thương." "Tôi đoán, người vừa nãy, chính là vì cơ quan này mà chết." "Vậy, cơ quan đó ở đâu?" Họ nhìn lên nhìn xuống, trái phải, không phát hiện ra bất kỳ điều bất thường nào, rốt cuộc là sao?

Diệp Kiêu chỉ về phía trước: "Ngay ở phía trước đó, mọi người đều phải cẩn thận một chút, nếu không tìm được thì bất cứ lúc nào cũng có thể chết!" Nghe lời này, Trương Như Long có chút kinh ngạc: "Nếu là vậy thì trên cơ thể chắc chắn phải có vết thương chứ, sao không thấy?

Vừa nãy tôi đã kiểm tra kỹ rồi.

Kể cả nhỏ như kim bạc thì cũng phải có lỗ chứ!" "Vừa nãy chỉ

kiểm tra những phần da thịt lộ ra, biết đâu là gây tê liệt tim nhanh chóng ở vị trí tim.

Kiểm tra tim hắn xem có phải vậy không." Nghe Diệp Kiêu nhắc nhở, mọi người vội vàng cúi xuống kiểm tra, vén áo ra, ở vị trí tim của thành viên đội khảo cổ đó quả nhiên có một lỗ nhỏ.

Rất khó nhận thấy, hơn nữa còn để lại một vết kim châm màu đỏ, nếu không kiểm tra kỹ thì căn bản không thể nhìn ra.

Mọi người mới phản ứng lại, thì ra là vậy!

Các cư dân mạng trước màn hình càng bội phục sát đất. "Diệp Đảo một nhát dao này, đúng là làm mù mắt tôi rồi!" "Vừa nãy tôi còn tưởng Diệp Đảo mất kiên nhẫn, không ngờ lại một lần nữa chứng kiến kỳ tích!" "Mắt Diệp Đảo là máy X-quang à?

Sao lại nhìn thấu triệt như vậy được!" "Tôi thấy đây không phải là thám hiểm cổ mộ, đây là show cá nhân của Diệp Đảo rồi!" Các cư dân mạng nhao nhao tung hô đủ kiểu.

Diệp Kiêu lại nói: "Ở đây khắp nơi đều là cơ quan, mọi người cứ đợi ở đây, tuyệt đối đừng lung tung, tôi đi qua xem trước." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long và những người khác cũng không kịp ngăn cản, chỉ thấy Diệp Kiêu sải bước về phía trước, còn tiếng động kia vẫn không ngừng tiếp tục.

Hành lang dài khoảng bốn năm mươi mét, Diệp Kiêu nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người, điều này khiến họ không khỏi có chút sợ hãi.

Hiện tại, chỉ còn lại mấy chục người họ, nhưng dù trong tay có vũ khí cũng không biết tiếng động rốt cuộc từ đâu truyền đến.

Nếu lại bị tấn công thì phải làm sao?

Lúc này những người trong đội khảo cổ đều có chút không bình

tĩnh, còn Diệp Kiêu thì vẫn luôn đi về phía trước.

Vừa đi được vài bước đã phát hiện ra manh mối, bên cạnh hành lang lại có một lỗ nhỏ li ti, sờ vào cực kỳ trơn nhẵn.

Bức tường này trơn nhẵn hơn những bức tường khác.

Diệp Kiêu lập tức hiểu ra, dọc theo bức tường nhìn sang phía đối diện.

Tiếng động kia lại truyền đến, chỉ thấy anh nhíu chặt mày, ánh mắt lập tức sắc bén, trực tiếp đi qua, đưa Phát Khâu Chỉ kẹp vào khe hở trên vách tường.

Không nằm ngoài dự đoán, anh sờ thấy một bánh răng và một thiết bị đơn giản bên trong tường.

Dùng sức bóp một cái, "cà sạt" một tiếng, thiết bị liền vỡ nát!

Khi rút tay ra, trên ngón tay dính một lớp sương lạnh.

Diệp Kiêu ngửi ngửi, quả nhiên là vậy.

Băng khô chế thành Băng tiễn, bắn vào vách tường đối diện, rồi bật ngược vào hành lang, chính xác trúng vào họ.

Tiếng "cà sạt" là tiếng bắn ra, tiếng "tích tắc" là tiếng từ trong vách tường truyền đến.

Ban đầu anh vẫn chưa dám khẳng định, vì cả bức tường từ màu sắc đến hình dạng đều không có gì bất thường.

Nhưng may mắn có Hoàng Kim Đồng, giúp anh nhìn thấu được thứ bên trong vách tường.

Thiết bị này được khảm vào bên trong vách tường, hơn nữa còn sử dụng hoa văn khá cao cấp để che giấu, bản thân nó tạo thành một thể thống nhất, vì vậy lúc đầu mọi người không hề phát hiện ra.

Vì tốc độ quá nhanh, hơn nữa khi bắn xuyên qua cơ thể lại không để lại bất kỳ dấu vết nào, nên thông thường sẽ không bị ai phát hiện.

Lúc này Diệp Kiêu bóp nát cơ quan, sau đó lại tìm thấy một cây nến cắm trên vách tường bên cạnh.

Khẽ xoay một cái, vách tường lộ ra một khoảng không gian, phía sau là một mộ thất bồi táng.

Mà mộ thất này rõ ràng khác biệt, hoàn toàn không cùng quy cách với những cái trước, lớn gấp ba lần so với trước.

Trong mộ thất bồi táng, một cỗ quan tài gỗ Lim vàng tơ vàng lấp lánh hiện ra.

Diệp Kiêu mạnh dạn mở ra xem, hầu hết đều là son phấn, xem ra chủ nhân mộ thất là một người phụ nữ.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh, không phát hiện ra bất kỳ điểm bất thường nào, lúc này mới quay lại, triệu tập mọi người cùng tiến lên.

Thấy Diệp Kiêu lại cầm đao quay lại, Giáo sư Chu và những người khác đều thở phào nhẹ nhõm.

Ban đầu họ cứ nghĩ Diệp Kiêu sẽ không quay lại, mọi người đều rất lo lắng.

Chương 449

Nhưng bây giờ thấy Diệp Kiêu trở về, cuối cùng họ cũng dịu bớt vẻ mặt căng thẳng.

Giáo sư Chu vội vàng hỏi: "Tiểu Diệp, phía trước cậu đã phát hiện ra điều gì?" "Cơ quan đã được phá, hơn nữa còn tìm thấy một mộ thất bồi táng, mọi người đi theo tôi đi!" Nghe anh nói vậy, mọi người mới yên tâm, còn Giáo sư Nghiêm thì trừng mắt nhìn Diệp Kiêu, cảm thấy khó tin.

Nếu hắn là lần đầu đến, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy mà tìm thấy mộ thất bồi táng, lại còn phá được cơ quan?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Giáo sư Nghiêm vẫn luôn không tin, còn những người trong phòng livestream cũng có người bắt đầu hỏi. "Tại sao Diệp Kiêu lần nào cũng tìm được lối ra thuận lợi, còn những người khác thì không?" "Với lại, mỗi lần cậu ấy đi một mình, anh quay phim đều không theo kịp, nếu không thì làm sao biết cậu ấy tìm được bằng cách nào?" "Tôi chỉ muốn biết thân phận thật sự của Diệp Đảo là gì!" "Bạn trên lầu đúng là đáng yêu quá!

Người ta tại sao phải nói cho bạn biết thân phận thật sự của họ?

Dù sao Diệp Đảo đi suốt chặng đường này cũng chưa từng hại ai, có một số người không thể thấy người khác tốt hơn mình!" "Bạn với cái lão họ Nghiêm kia đều là một giuộc!

Diệp Đảo tốn tâm tốn sức như vậy rốt cuộc là vì ai?

Suốt chặng đường này, từ Thành Cát Tư Hãn đến đây, Diệp Đảo chưa từng hại ai cả!" "Đúng, cậu ấy với mấy người trong đội khảo cổ

cũng chẳng có quan hệ gì, dựa vào cái gì mà phải giúp mọi người?

Điển hình là làm ơn mắc oán!" "Đề nghị lần sau Diệp Đảo đừng đi cùng họ nữa, tự mình xuống mộ bằng bản lĩnh của mình, dù tự livestream cũng có người xem mà." "Đúng, bây giờ xem livestream đa phần đều là fan của Diệp Đảo, không có Diệp Đảo thì ai mà thèm xem?" Người kia bị các cư dân mạng chỉ trích như vậy cũng không nói gì nữa, còn Giáo sư Nghiêm hiển nhiên không để ý đến điểm này, chỉ nhìn Diệp Kiêu vẫn luôn quan sát anh.

Diệp Kiêu trực giác có một đôi mắt đang trừng trừng nhìn mình, không cần quay đầu cũng biết là Giáo sư Nghiêm.

Từ khi Giáo sư Nghiêm bị mọi người chỉ trích, ông ta cứ nhìn chằm chằm vào mình.

Diệp Kiêu thực sự không hiểu người này có bệnh gì không?

Vị trí cũng không phải anh chọn, tham gia đội khảo cổ cũng là do Giáo sư Chu tha thiết mời, hơn nữa trước đó anh đã được đội khảo cổ mời ba lần bảy lượt rồi, lúc này mà còn phải so đo với mình, có phải hơi quá đáng rồi không?

Nhưng Diệp Kiêu hiển nhiên không phải loại người thích so đo, anh phớt lờ ánh mắt của Giáo sư Nghiêm.

Khi mọi người đến mộ thất bồi táng, thấy những thứ ở đây thì lập tức kinh ngạc không thôi.

Son phấn, đồ trang sức cài tóc, vô cùng lộng lẫy.

Nếu nói trăm năm trước đã có người vào đây, vậy rõ ràng họ đã bỏ sót chỗ này.

Những người trong đội khảo cổ thở phào nhẹ nhõm, đây rõ ràng là một kho báu!

Trang sức vàng bạc, trang sức hoa phục, mỗi thứ đều giá trị liên thành.

Anh quay phim chĩa ống kính vào quan tài gỗ Lim vàng tơ vàng.

Quan tài này rất lộng lẫy, hơn nữa quan quách khổng lồ, xem ra chủ nhân của mộ thất bồi táng này nhất định là người phi phú tức quý.

Mọi người vây quanh quan tài, đồng lòng hợp sức đẩy nắp quan tài ra, thì thấy bên trong quan tài nằm một thi thể khô héo mặc áo viên lĩnh. "Bộ y phục này hình như rất quen thuộc, toàn thân đều màu trắng, chắc là trang phục của vương tộc Tây Hạ, nhưng kiểu dáng y phục này sao lại giống của đàn ông?" "Cái này cũng quá kỳ lạ rồi, các vật phẩm khác trong mộ thất bồi táng đều là đồ dùng của phụ nữ, vậy mà nằm bên trong lại là một người đàn ông, tôi không nhìn nhầm chứ?" "Không nhìn nhầm đâu." Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đó chính là một người đàn ông!" "Nhưng những vật phẩm bồi táng này..." "Ai nói đàn ông không thể dùng mỹ phẩm?

Trước đó đã nói rồi, thời Ngụy Tấn ưa chuộng 'nam phong', hơn nữa Tây Hạ chịu ảnh hưởng sâu sắc từ Long Thăng, nên trong mộ bồi táng có những thứ này cũng không có gì lạ." Lời của Diệp Kiêu hiển nhiên không thể khiến họ tin phục. "Không đúng, Tây Hạ toàn dân đều là binh, nhưng chưa từng nghe nói đại thần lại trang điểm!" "Cũng chưa chắc!" Giáo sư Chu tiếp lời: "Truyền thuyết dân phong Tây Hạ mạnh mẽ, hơn nữa không quá coi trọng quan hệ luân lý, nhìn Lý Nguyên Hạo thì biết.

Biết đâu đây chính là một vị 'quần hạ chi thần' nào đó!

Hoặc là nam sủng của họ." Nghe lời này mọi người bật cười: "Cũng đúng, nhưng nói đi thì nói lại, như vậy thì không thể phán đoán thân phận của hắn được rồi." Trên người hắn cũng không có gì đáng

chú ý, bộ y phục này sau khi tiếp xúc với không khí đã nhanh chóng hóa thành bột, mọi người không dám chạm vào.

Còn thi thể cũng đã khô héo từ lâu, từ trên xuống dưới cũng không nhìn ra bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận, điều này có chút kỳ lạ.

Giáo sư Chu và những người khác bắt đầu xem xét từ đầu, chụp ảnh từng chút một, nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy bất kỳ vật phẩm nào có thể đại diện cho thân phận.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày nhìn xung quanh quan tài có những chữ Tây Hạ.

Anh không hiểu lắm, nhưng vào lúc này lại để anh phát hiện ra manh mối.

Diệp Kiêu trực tiếp cúi xuống, nhìn vào đáy quan tài.

Điều này khiến mọi người cảm thấy khó tin: "Tiểu Diệp, cậu đang làm gì vậy?" "Dưới đáy quan tài có khắc hình vẽ, cho tôi mượn máy ảnh một chút." Diệp Kiêu nằm xuống đáy quan tài, dùng máy ảnh chụp lại toàn bộ bức vẽ, sau đó bò ra ngoài rồi phóng to cho họ xem.

Những người trong phòng livestream cũng bắt đầu sốt ruột. "Anh quay phim mau theo kịp đi, nếu không tôi chẳng nhìn thấy gì cả." "Anh quay phim nhanh lên!" Chỉ thấy anh quay phim chĩa ống kính vào màn hình máy ảnh, chỉ thấy dưới đáy quan tài vẽ những họa tiết bảy màu, mỗi bức vẽ tượng trưng cho một câu chuyện nhỏ: Bức vẽ thứ nhất là một người phụ nữ đội kim quan, mặc hoa phục, xem ra địa vị không tầm thường, trước mặt bà ta đứng hai người đàn ông, hết mực nịnh nọt, quỳ lạy bà ta.

Bức vẽ thứ hai, một trong hai người đàn ông đội kim quan đỉnh nhọn cao, đây là biểu tượng của hoàng đế, đứng song song với người

phụ nữ.

Bức vẽ thứ ba, người phụ nữ nằm trong quan tài, quần thần quỳ lạy, người đàn ông đội kim quan đỉnh nhọn không có mặt.

Bức vẽ cuối cùng, một tòa tháp Phật, ngoài ra không có gì cả.

Lúc này, tất cả mọi người đều đơ ra. "Chuyện gì vậy?

Đây là một người đàn ông, nhưng nhân vật chính trong tranh lại là một người phụ nữ, lẽ nào người nằm trong quan tài này chính là người đàn ông đội kim quan đỉnh nhọn cao kia sao?" "Không thể nào!

Hoàng đế lại ở trong mộ thất bồi táng, chuyện này cũng quá hoang đường rồi!" "Tôi nghĩ nhất định là có liên quan đến hai người này." "Trong lịch sử Tây Hạ có người như vậy sao?" "Tôi nghĩ đây chỉ là một ghi chép, chưa chắc có liên quan." Mọi người bàn tán xôn xao, ai nấy đều không biết người này rốt cuộc là ai, ngay cả Giáo sư Chu cũng có chút do dự.

Các cư dân mạng trong phòng livestream cũng bắt đầu suy đoán. "Đoán mò thì đây chắc là nam sủng của một hoàng đế Tây Hạ nào đó.

Vừa nãy Giáo sư Chu chẳng phải đã nói rồi sao?

Dân phong Tây Hạ mạnh mẽ, nhưng lại không coi trọng luân lý, cho nên, đây chắc là 'nhập mộ chi thần' của họ!" Những lời này khiến những người trong đội khảo cổ đều có chút không dám tin.

Nếu thật sự là vậy, thì thật sự khiến họ không biết phải làm sao.

Bởi vì trong các ghi chép cổ tịch Tây Hạ không hề có bất kỳ tư liệu nào về người như vậy, huống hồ các ghi chép sử liệu Tây Hạ vốn đã rất ít.

Những thứ liên quan đến Lý Nguyên Hạo thì có bao nhiêu?

Nhưng cả trước và sau đều không có quá nhiều.

Hiện tại nhìn thấy người trong quan tài của mộ thất bồi táng này, thân phận của hắn lại không thể xác định được, điều này khiến họ cảm thấy có chút uất ức.

Lúc này Diệp Kiêu nhíu chặt mày nhìn tất cả mọi thứ trong quan tài, trong lòng đã có một suy đoán táo bạo.

Chỉ nghe Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây chắc là người của La Thái hậu." Nghe anh nói vậy, mọi người đều quay đầu lại nhìn Diệp Kiêu, ngay cả Giáo sư Chu cũng một vẻ khó tin. "Tiểu Diệp, ý cậu là?" "Hắn là 'nhập mộ chi thần' của La Thái hậu Tây Hạ.

Chương 450

La Thái hậu này thần bí khó lường, là một trong những Thái hậu bí ẩn nhất Tây Hạ.

Thái hậu này có thói quen sai người sao chép rất nhiều Đại Tàng Kinh bằng chữ Tây Hạ." "Những Đại Tàng Kinh này tốn rất nhiều nhân lực, vật lực, tài lực, tương truyền được cất giữ trong lăng mộ của La Thái hậu." "La Thái hậu này được hậu thế gọi là một trong những Thái hậu thần bí nhất, cũng là vì bà tự tay phế bỏ con trai mình để cháu trai lên ngôi." Mọi người nghe vậy không khỏi sửng sốt: "Vậy tại sao lại nói ở đây chôn là 'nhập mộ chi thần' của bà ấy?" Diệp Kiêu không vội không vàng nói: "Đó là vì La Thái hậu này sau khi giúp cháu trai mình lên ngôi thì biến mất.

Tương truyền bà bị cháu trai giam cầm nhiều năm, vì tranh giành hoàng quyền mà biến mất khỏi tầm mắt công chúng nhiều năm, cho đến chết cũng không ai biết.

Giáo sư Chu vừa nãy cũng nói rồi, dân phong Tây Hạ mạnh mẽ, họ không có tranh chấp luân lý, lúc La Thái hậu mất tích thì bên cạnh có người bầu bạn cũng không chừng." Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều cảm thấy lời này cũng có lý, tuy nói bà bị giam cầm, nhưng vẫn là Thái hậu.

Sống không thấy người, chết không thấy xác thì cũng không nói xuôi được.

Lý An Toàn nếu thật sự muốn giết bà ta, e rằng cũng không tiện giải thích với bên ngoài, vì vậy chỉ có thể giam cầm bà ta ở một nơi đặc biệt, vậy thì người hầu cận bên cạnh cũng sẽ không thiếu.

Thân là Thái hậu một nước, ăn mặc tiêu dùng của bà chắc chắn là

tốt nhất.

Trước đó cũng nói La Thái hậu sùng Phật, vậy thì trong khoảng thời gian này, người này ở bên cạnh hầu hạ bà cũng không có gì đáng trách.

Lúc này Diệp Kiêu giải thích khiến mọi người đều gật đầu, các cư dân mạng cũng vỡ lẽ. "Lúc quan trọng vẫn phải xem Diệp Đảo của chúng ta thôi." "Diệp Đảo giải thích một lượt là hiểu hết, Diệp Đảo mà không nói thì mấy người cũng không rõ, đây còn là đội khảo cổ nữa sao?

Hỏi một biết ba không, mau về nhà bổ sung kiến thức chuyên ngành đi." "Tôi là người mới, sau khi vào thì nghe Diệp Đảo nói ở đây, cũng không thấy những người trong đội khảo cổ có chút kỹ thuật nào, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ?

Thật sự ứng với câu đó, không có Diệp Đảo thì ngay cả đường cũng không đi nổi nữa sao?" "Đừng có khen một chê một, mọi người đều là một thể.

Vấn đề Diệp Đảo giải quyết được thì họ không giải quyết được, chuyên môn của họ thì Diệp Đảo cũng không đạt được." "Diệp Đảo YYDS lợi hại nhất!" "Đương nhiên rồi, Diệp Đảo tuyệt vời ông mặt trời." Trước màn hình là một loạt bình luận tung hô, còn những lời Diệp Kiêu nói cũng được những người trong đội khảo cổ chấp nhận, nhưng Giáo sư Nghiêm lại ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng. "Đây đều là suy đoán của cậu, không có căn cứ khảo chứng.

Nếu có thể tìm được chứng cứ mới có thể chứng minh." Diệp Kiêu gật đầu, rất đồng tình với những gì Giáo sư Nghiêm nói. "Ông nói không sai, thật vậy, tôi cũng không có cách nào chứng minh, vì trên thi thể không có bất kỳ dấu vết nào có thể chứng minh, nếu không thì

chúng ta cũng sẽ không tranh cãi ở đây rồi." Giáo sư Chu cũng có cùng cảm xúc: "Nói không sai, việc chúng ta cần làm bây giờ là khảo chứng, bất kỳ công việc khảo cổ nào cũng là để tìm ra sự thật, nhưng cũng có rất nhiều điều chưa rõ ràng." "Dù sao đây cũng là mộ của người xưa, tổ tiên họ nghĩ gì?

Tôi không rõ lắm.

Những người xây mộ khi xưa đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết và hy sinh để xây dựng cổ mộ này, chúng ta cũng không rõ.

Nhưng có thể tưởng tượng được rằng nơi đây nhất định đã trải qua rất nhiều công sức, hơn nữa thân phận của người này chắc chắn là cao quý, nếu không sẽ không dùng quan tài gỗ Lim vàng tơ vàng, cũng tuyệt đối không thể có nhiều vật phẩm bồi táng đến vậy." Lời của Giáo sư Chu nói quả không sai, đã là một ngôi mộ ở đây, lại còn trong lãnh thổ Tây Hạ, người này mặc cũng là trang phục quý tộc Tây Hạ, chỉ là không có kim quan, nếu không thì đúng là y hệt trong bích họa.

Vậy còn La Thái hậu thì sao?

Có lẽ nào ở gần đây?

Người hầu cận bên cạnh La Thái hậu Tây Hạ cũng không ít, trước khi chết cho người bồi táng cũng là chuyện bình thường.

Lúc này Giáo sư Nghiêm không còn lời nào để nói, dù sao "song quyền khó địch tứ thủ", huống hồ ông ta vốn đã không được hoan nghênh, mọi người cũng chẳng xem ông ta ra gì, bây giờ ông ta nói gì cũng không ai nghe.

Diệp Kiêu nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy một luồng áp lực vô hình ập đến.

Giáo sư Nghiêm ở bên cạnh nhíu nhíu mày: "Truyền thuyết trong

vương thành Tây Hạ có chuyện quỷ dị, chúng ta nên cẩn thận thì hơn.

Còn về những gì Tiểu Diệp nói, tôi giữ thái độ bảo lưu, không bình luận thêm." Giáo sư Nghiêm đúng là lợi hại, thật biết cách ra vẻ.

Trước mặt Diệp Kiêu và Giáo sư Chu, ông ta có vẻ hơi tự cao rồi.

Nhưng "không thể trông mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể đong bằng đấu", những người có thể ở trong đội khảo cổ đều không phải hạng xoàng.

Nếu ông ta thật sự vô dụng thì cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Thực ra mọi người đều có chút không hiểu, không rõ tại sao Giáo sư Chu nhất định phải mang người này đến, nhưng đã đến rồi thì nói gì cũng muộn.

Ông ta có thái độ địch ý tự nhiên đối với Diệp Kiêu.

Ban đầu Diệp Kiêu cứ nghĩ Giáo sư Nghiêm như vậy là vì mình đã giành mất vị trí của ông ta.

Nhưng bây giờ xem ra không phải vậy, Giáo sư Nghiêm vẫn có chút năng lực, chỉ là không biết tại sao lại luôn đối đầu với anh, Diệp Kiêu tự nhiên không hề đắc tội gì ông ta.

Diệp Kiêu lúc này vẫn chưa thể xác định được dấu vết trên người họ rốt cuộc là do cái gì tạo thành, nhưng có thể khẳng định là dấu vết này trên người họ tuyệt đối sẽ gây ra chuyện.

Nếu không Dương Thần sẽ không vội vàng xông vào như vậy.

Dương Thần là một nhân vật có tầm ảnh hưởng, chắc Trương Đạo đã nhìn thấy rồi, Dương Thần đột nhiên chết ở đây, khi ra ngoài ông ta không tránh khỏi phải giải thích đôi lời.

Diệp Kiêu cũng không hiểu tại sao một tổng giám đốc doanh nghiệp đường đường lại làm trộm mộ, hắn ta thậm chí còn có thể tìm

cách đi vào, chứng tỏ là một kẻ chuyên nghiệp.

Hơn nữa những thứ hắn ta đã lấy được trước đó cũng không ít, rốt cuộc người này có quan hệ với Cáp Bố Thượng Sư hay không, hiện tại vẫn chưa rõ, nhưng bây giờ đã chết rồi thì cũng đành thôi.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn xung quanh, mọi người đều thở dài không thôi, cũng chỉ có thể đậy nắp quan tài lại, ghi chép cẩn thận, kiểm kê lại tất cả vật phẩm bồi táng một lượt.

Lúc này Trần Phong ở một bên phát hiện ra thứ gì đó: "Tiểu Diệp, cậu qua đây xem một chút, đây là cái gì vậy?

Là cóc sao?" Lúc này tất cả mọi người đều vây lại, những người trong đội khảo cổ cũng khá hứng thú.

Mỗi khi họ phát hiện ra một loài vật mới, luôn có nguy hiểm ập đến, vì vậy lần này nghe anh nói vậy, mọi người cũng không khỏi thắt chặt lòng.

Chỉ thấy Trần Phong chỉ vào thứ trong một cái hộp hỏi.

Diệp Kiêu đi qua nhìn một cái, đây là da cóc.

Chỉ thấy trong cái hộp này đựng chín tấm da cóc màu xám, kích thước không đều, có bốn chi nhưng có đầu, trông rất ghê tởm.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây là da cóc, giá trị dược liệu rất cao, hơn nữa lại được bảo tồn nguyên vẹn đến vậy.

Hơn một trăm con cóc cũng chưa chắc tìm được một tấm, không ngờ ở đây lại có đến chín tấm, giá trị liên thành." Nghe anh nói vậy, mọi người không khỏi kinh ngạc! "Da cóc này có thể trị thanh nhiệt giải độc mà!" "Bình thường chúng ta thấy sản phẩm ở tiệm thuốc đều là nuôi trồng nhân tạo, nhưng bây giờ xuất hiện trong mộ tuyệt đối là tinh phẩm, hơn nữa trải qua ngàn năm vẫn còn tồn tại.

Thứ này giá trị dược liệu cao lắm." Các cư dân mạng trước màn hình đều phấn khích: "Tôi trả một vạn tệ mua một tấm cho tôi!" "Bạn nói đùa à, trên lầu kia một vạn tệ mà đã muốn 'nhặt được của hời', một trăm vạn cũng không bán đâu.

Cái thứ này mang về, họ phải dùng để nghiên cứu, chuyên tâm vào dược học, không thể dễ dàng cho bạn đâu!" "Tôi nói thật, thứ này ra ngoài thấy ánh sáng là hỏng ngay, trông mỏng như cánh ve, một khi tiếp xúc với không khí sẽ nhanh chóng vô dụng, nhất định phải dùng phương pháp đặc biệt để bảo quản." "Tiếc là ở trong cổ mộ, không biết đã nhiễm thứ gì rồi, vạn nhất có độc không chữa được thì lại chết người." Những người trong đội khảo cổ thấy vậy cũng không khỏi kinh ngạc, Trần Phong nhíu chặt mày: "Thứ này thật sự có thể chữa bệnh sao?" Giáo sư Chu gật đầu: "Thứ này thanh nhiệt giải độc là tốt, nhưng để phong tồn lâu trong đây, cũng không biết có dùng được không, cứ thu lại đã rồi tính." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Trần Phong vội vàng gật đầu, liền thu cất cẩn thận rồi trực tiếp cho vào ba lô.

Tất cả những gì có thể mang đi cơ bản đều mang đi, chỉ cần ghi chép lại là được.

Mọi người xung quanh cũng đều ghi chép lại, ngoài ra cũng không có gì đặc biệt, đa phần đều là son phấn các loại.

Trương Như Long không thể không bội phục, mộ thất bồi táng này là mộ thất sạch sẽ nhất mà anh từng thấy, không có côn trùng hay thứ bừa bãi nào, cũng không đến mức khiến họ sợ hãi như vậy.

Không phải nói anh ta nhát gan, chỉ là sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy mà không thấy Cổ trùng, anh ta thực sự có chút không quen.

Vừa mới đi ra, liền nghe thấy một tiếng động rất nhỏ, điều này

khiến Trần Phong lập tức giật mình.

Chương 451

Anh nhíu chặt mày: "Sao tôi thấy rợn người thế nhỉ, hình như có một luồng gió thổi qua bên cạnh tôi, còn mang theo một mùi hôi thối cực kỳ tanh tưởi." Trương Như Long có chút ngạc nhiên: "Tôi không thấy gì cả, có phải anh bị ảo giác không?" "Không đâu.

Cảm giác của tôi sẽ không sai đâu, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút." Lúc này Diệp Kiêu đưa tay sờ sờ vách tường, không có gì đặc biệt, nhưng anh luôn cảm thấy toàn bộ câu chuyện đang xoay chuyển.

Dựa theo lộ trình hiện tại của họ, chắc là đang ở dưới lòng đất.

Chênh lệch so với nơi họ xuống trước đó ít nhất là hơn ba mét, vì càng đi xuống càng cảm thấy mát lạnh.

Vốn dĩ nhiệt độ trong cổ mộ đã khá thấp, cộng thêm họ đi suốt chặng đường này, trải qua nhiều chuyện như vậy, mọi người đều có chút thả lỏng, nên không quá chú ý đến mọi thứ xung quanh.

Nhưng Diệp Kiêu thì khác, mỗi bước đi đều phải kiểm tra kỹ lưỡng.

Hiện tại đã có thể rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi nhiệt độ cơ thể mình, vì vậy anh phán đoán rằng họ đang đi xoắn ốc xuống dưới, tin rằng không bao lâu nữa sẽ thấy được tầng dưới cùng.

Lúc này Diệp Kiêu nhíu chặt mày, Giáo sư Chu và những người khác đã lùi về hành lang, nhìn xung quanh rồi tiếp tục đi về phía trước.

Mấy tấm da cóc đó được đặt trong ba lô của Trần Phong.

Mỗi bước đi, Trần Phong đều cảm thấy có chút không đúng. "Không đúng?

Tôi cảm thấy có một mùi tanh tưởi truyền đến, hơn nữa còn có một loại âm thanh khó hiểu, nghe mà sởn gai ốc, như thể có thứ gì đó đang thổi bên tai tôi vậy!" Anh ta nói vậy khiến mọi người đều có chút sợ hãi: "Trần Phong, anh đừng nói lung tung!" "Tôi cũng không nghe thấy gì cả, chỉ có một mình anh thôi, có phải anh bị ảo giác không?" Trần Phong quả quyết đáp: "Không thể nào!

Thính lực của tôi rất tốt, tôi là lính xuất thân, không thể nói dối được." "Hơn nữa tôi đã xuống đây lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên nghe thấy âm thanh này!" Diệp Kiêu quay đầu nhìn anh ta, trừng mắt nhìn Trần Phong chằm chằm, nhìn đến mức Trần Phong lập tức có chút hoảng sợ. "Tiểu Diệp, cậu nhìn tôi như vậy làm gì?" Vừa nói xong thì Diệp Kiêu lại đột nhiên ra tay, nhắm thẳng vào Trần Phong.

Trần Phong giật mình, vội vàng đưa tay định cản lại, nhưng lại bị Diệp Kiêu giữ chặt tay, vặn cánh tay anh ta sang một bên.

Mọi người thấy vậy không khỏi giật mình: "Tiểu Diệp bị sao vậy?" "Tiểu Diệp, có gì thì nói chuyện đàng hoàng, đừng động thủ chứ!" Trần Phong sao có thể là đối thủ của Diệp Kiêu?

Vừa mới giơ tay lên đã bị Diệp Kiêu giữ chặt. "Đừng động!" Diệp Kiêu đột nhiên quát lớn một tiếng, ở phía sau tai anh ta vồ vào khoảng không.

Trần Phong lúc đó giật mình, sau đó Diệp Kiêu buông tay, giữa các ngón tay anh có thêm một vật.

Mọi người đều không khỏi tò mò, vội vàng vây lại, thấy trong tay Diệp Kiêu đang kẹp một con côn trùng nhỏ màu xanh lá cây.

Con côn trùng đó to bằng hạt đậu xanh, trông rất tròn trịa, chỉ có điều đôi răng lớn vô cùng sắc nhọn.

Diệp Kiêu kẹp chặt nó, con côn trùng giãy giụa kịch liệt, mấy cái

chân không ngừng hoạt động.

Giáo sư Chu và những người khác tiến lại gần, nhìn nửa ngày cũng không hiểu ra sao. "Cái này là thứ gì?

Bọ cánh cứng à?

Sao lại có màu này?" "Tiểu Diệp, răng của con côn trùng này cũng quá sắc nhọn rồi, với lại, nó lại có cánh nữa!" Vừa nãy mọi người đều không nhìn rõ, bây giờ đến gần mới phát hiện con côn trùng này trông kỳ lạ, gần giống bọ cánh cứng, nhưng răng thì thật sự sắc nhọn, nhìn thôi đã thấy không dễ chọc rồi.

Trần Phong có chút sợ hãi: "Thứ này vừa nãy ở trên tai tôi sao?" Diệp Kiêu gật đầu: "Chính là nó phát ra mùi đó.

Mọi người ngửi thử xem!" Mọi người đều xúm lại, quả nhiên có một mùi tanh tưởi thoang thoảng, điều này khiến họ cảm thấy khó tin, đồng thời cũng không rõ rốt cuộc đây là thứ gì.

Lúc này Trần Phong đã sợ đến phát khiếp: "Cái này rốt cuộc là thứ gì, sao lại ở trên người tôi!" "Đừng căng thẳng, nó là theo mùi da cóc mà đến." Lời của Diệp Kiêu khiến Trần Phong lập tức sợ hãi: "Da cóc!" "May mà anh đột nhiên ngửi thấy, nếu không để nó chui vào trong cơ thể anh, hậu quả khôn lường." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút hoảng sợ mất vía. "Cậu nói gì?

Loại côn trùng này còn có thể chui vào cơ thể sao?" "Tiểu Diệp, rốt cuộc đây là thứ gì?" "Bọ cánh cứng cũng sống bằng máu thịt sao?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây là Kim Sí trùng, cũng là một loại Cổ trùng thường thấy.

Tiêu chuẩn của cổ mộ Tây Hạ đấy, bình tĩnh đi!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều thót tim.

Lại là Cổ trùng, tuy rằng ở mộ thất Lý Nguyên Hạo phía trước đã

gặp không ít, nhưng lần này đột nhiên gặp lại, mọi người không khỏi rùng mình.

Tuy nói lần này đội ngũ đã được tổ chức lại, nhưng đội bảo vệ vẫn là đội cũ, vì vậy mọi người vẫn còn e ngại đối với Cổ trùng.

Họ không muốn gặp lại nữa, hơn nữa loại côn trùng này nhỏ như vậy, căn bản không thể nhìn ra.

Nếu lần này không phải Diệp Kiêu thì tuyệt đối sẽ không phát giác được.

Mộ thất mờ tối, nếu không có đèn pin mạnh thì căn bản không nhìn ra.

Nếu thật sự ở lại đây, e rằng sớm muộn gì cũng sẽ phát điên.

Còn lúc này Diệp Kiêu thì bình tĩnh không thôi.

Trần Phong nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng có chút sợ hãi: "Vậy, sao nó lại gọi là Kim Sí trùng?

Rõ ràng là màu xanh lá cây mà!

Với lại, nó thích da cóc sao?" Vấn đề này cũng là điều những người khác muốn biết.

Diệp Kiêu giải thích: "Đó là vì nó vẫn chưa lớn hoàn toàn.

Nếu lớn lên thì sẽ to bằng móng tay cái, lúc đó nếu nó bám vào người anh, anh sẽ bị trúng độc ngay lập tức, đến lúc đó đừng nói là ngửi thấy mùi, ngay cả nói chuyện cũng không kịp nói." "Da cóc có thể giúp chúng lớn nhanh, vì vậy mới thu hút chúng.

Chắc là trước đó đã được phong ấn nên mùi vị không tỏa ra." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trần Phong có chút hoảng hốt.

Như vậy chẳng phải anh ta sẽ thành 'bia sống' sao?

Hộp da cóc để trong ba lô của anh ta, anh ta có chút hối hận. "Hay là tôi để nó lại?" "Muộn rồi, để lại đó bị chúng phát hiện vẫn sẽ lớn lên, đến lúc đó càng khó đối phó hơn." Diệp Kiêu vừa nói vậy, mọi người đều thót tim, nhao nhao tìm kiếm xung quanh xem còn có Kim Sí trùng nào không.

Nhưng đáng sợ là nơi đèn pin chiếu sáng lại không thấy bất kỳ dấu vết côn trùng nào, nhưng Diệp Kiêu lại có thể nhanh chóng ra tay ở nơi ánh sáng mờ ảo, bắt được con côn trùng ẩn sau tai Trần Phong, điều này cũng khiến mọi người có chút không hiểu. "Tiểu Diệp, rốt cuộc cậu phát hiện bằng cách nào, đây là trong bóng tối mà!" "Tiểu Diệp chia sẻ kinh nghiệm đi, nếu không lát nữa lỡ có xuất hiện, chúng ta đều không tìm thấy!" Những người trong đội khảo cổ thật lòng hỏi, chính là muốn biết Diệp Kiêu đã phát hiện bằng cách nào.

Diệp Kiêu không thể nào nói mình có Hoàng Kim Đồng được chứ?

Nhưng hiện tại đã hỏi rồi, anh vẫn suy nghĩ một chút rồi nói: "Điểm yếu lớn nhất của loại côn trùng này là mùi tanh hôi, hơn nữa khi bay lên cánh sẽ phát ra chấn động, dựa vào điều này là có thể chính xác tìm ra dấu vết của chúng." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người mới phản ứng lại, còn Trần Phong thì vẫn còn sợ hãi: "Hèn chi vừa nãy tôi ngửi thấy mùi đó." Diệp Kiêu gật đầu: "Cũng may anh ngửi thấy, hơn nữa còn nghe thấy tiếng động, nếu không thì tôi cũng không tìm thấy." Diệp Kiêu vừa giải thích như vậy, mọi người đều rõ ràng, ai nấy đều nhẹ nhõm.

Còn lúc này Giáo sư Nghiêm ở bên cạnh nhíu chặt mày, Diệp Kiêu cái tên này nói gì cũng đúng, điều này khiến ông ta cũng không khỏi nghi ngờ, tên nhóc này thật sự có chút bản lĩnh.

Ngay lúc này Giáo sư Nghiêm cũng nghe thấy tiếng động, lập tức trong lòng trùng xuống! "Mọi người nghe xem, có phải là loại tiếng

'ong ong' đó không, hơn nữa còn kèm theo một mùi hôi thối thoang thoảng!" Nghe ông ta nói vậy, mọi người đều có chút sợ hãi.

Các cư dân mạng trong phòng livestream cũng bắt đầu sôi sục.

Chương 452

"Đừng hoảng!

Cầm vũ khí lên, sẵn sàng đối phó!" "Thôi rồi thôi rồi, sao có cảm giác quen thuộc thế này?" "Lẽ nào Cổ trùng lại sắp đến nữa rồi sao!" "Tin tôi đi, cảm giác của bạn không sai đâu!" "Nhanh nhanh, súng phun lửa đâu rồi!" "Còn không chạy, đợi bị cắn à!" "Loại côn trùng nhỏ này chắc không sao đâu, bé như hạt đậu xanh, vỗ một cái là chết rồi!" "Đừng khinh suất, dù có bé bằng đầu kim, vẫn có thể độc chết bạn đấy!" ...

Lúc này những người trong đội khảo cổ cũng hoảng loạn, Giáo sư Nghiêm trầm giọng nói: "Sao tôi cảm thấy tiếng động này đột nhiên lớn hơn, hơn nữa mùi vị kia cũng trở nên nồng nặc hơn!" Ông ta nói vậy khiến mọi người đều có chút hoảng sợ mất vía.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây, e rằng có một lượng lớn Cổ trùng đang kéo đến, nếu không thì tuyệt đối sẽ không có nhiều tiếng động như vậy.

Quả nhiên khoảnh khắc tiếp theo, một mùi tanh hôi nồng nặc ập đến từ trong bóng tối.

Mọi người đều có chút hoảng loạn, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mau vào trong!" Lời vừa dứt, mọi người nhao nhao xông vào, quay người định đóng cửa, nhưng lúc này đã không kịp nữa rồi.

Chỉ thấy đàn Kim Sí trùng màu xanh lá cây ập đến đã ở ngay cửa, con dẫn đầu to gần bằng móng tay cái, toàn thân óng ánh màu vàng, quả nhiên là Kim Sí trùng đúng như tên gọi!

Cảm giác quen thuộc, công thức quen thuộc đây mà!

Khi thấy đàn Kim Sí trùng đông nghịt kéo đến, chân mọi người đều mềm nhũn.

Thử tưởng tượng một đàn côn trùng màu xanh lá cây với răng nhọn hoắt, con dẫn đầu là bọ cánh cứng màu vàng óng, một miếng cắn xuống, ngay cả một con trâu cũng sẽ bị trúng độc mà ngã quỵ, mọi người vội vàng lùi lại.

Trương Như Long và những người khác không quan tâm nhiều, vơ lấy súng phun lửa xông lên, lập tức một mảng kêu "xèo xèo" liên hồi.

Tuy rằng phun ra một đống xác chết dưới đất, nhưng cũng khiến nhiều Kim Sí trùng khác bắt đầu bay loạn xạ khắp nơi.

Vừa vào mộ thất đã ẩn mình trong bóng tối, bây giờ càng khó tìm hơn.

Mùi tanh hôi tràn ngập khắp mộ thất.

Trương Như Long cầm súng phun lửa, lập tức thiêu cháy một con đường ở cửa mộ thất. "Mọi người mau ra ngoài!" Trương Như Long vừa hét lên một tiếng, Kim Sí trùng từ bốn phương tám hướng kéo đến, trực tiếp lao vào một bảo vệ bên cạnh anh ta.

Lập tức hình nhân màu xanh lá cây bị đánh gục xuống đất, không ngừng co giật.

Giây tiếp theo, Kim Sí trùng đồng loạt bay lên, chỉ để lại một thi thể khô héo.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc ngây người.

Sau khoảnh khắc kinh ngạc ngắn ngủi, một lượng lớn Kim Sí trùng phản công lại, sau khi nếm được mùi máu người thì làm sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Ngay lập tức chúng lao đến, trực tiếp chặn kín cửa mộ thất, khiến Trương Như Long không thể ra ngoài.

Bất lực, Trương Như Long trực tiếp vơ lấy súng phun lửa, nhưng vì đã dùng suốt chặng đường, lúc này nhiên liệu đã cạn, nó kẹt rồi.

Nhìn thấy phía trước không ra được, phía sau cũng không có đường, mọi người đều bị mắc kẹt ở đây, nhất thời ai nấy cũng có chút sốt ruột.

Nỗi sợ hãi bị Cổ trùng chi phối vang vọng trong đầu.

Không thể rút về hành lang được, càng đừng nói đến việc tìm lối ra, căn bản là không thể!

Lúc này mọi người đều trốn ở cạnh quan tài.

Trần Phong nắm chặt ba lô của mình, vô cùng căng thẳng.

Kim Sí trùng chính là vì da cóc mà đến, nhưng bây giờ anh ta lại không thể vứt nó đi được.

Giáo sư Chu hét lên: "Vứt nó ra đi!" Những người trong phòng livestream cũng sốt ruột. "Mau vứt đi!

Thứ này chính là đuổi theo da cóc mà đến, nếu không vứt đi thì sau này cả đội sẽ chết không chỗ chôn!" "Cái tên này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Mau vứt nó ra đi!" "Đợi gì nữa!

Vứt đi rồi tìm cái mới là được!" Trần Phong lại ôm chặt ba lô không chịu buông, dù sao đây cũng là văn vật. "Không thể vứt!" Diệp Kiêu một tay giật lấy ba lô của anh ta, đeo lên người mình, sau đó vung Hắc Kim Cổ Đao ra, một nhát chém mở ra một con đường, trên đất đầy xác côn trùng.

Chỉ thấy anh nhanh chóng xông ra ngoài!

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều kinh ngạc ngây người, vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Kim Sí trùng lại điên cuồng đuổi theo hướng Diệp Kiêu!

"Cậu Diệp!" Giáo sư Chu kinh hô phía sau, không ngờ Diệp Kiêu lại vì họ mà dẫn mối hiểm nguy đi.

Điều này khiến ông băn khoăn sau này phải làm sao.

Khán giả livestream thấy vậy cũng ngớ người.

"Tôi không nhìn lầm chứ?

Vừa rồi Diệp Đảo là hy sinh cái tôi nhỏ bé để hoàn thành cái tôi lớn lao sao?" "Diệp Đảo chạy ra ngoài rồi, còn giật lấy cái ba lô, đây là định bỏ trốn à?" "Lầu trên đừng nói khó nghe như vậy, cái gì mà bỏ trốn?

Anh ấy là lấy thân mình ra làm mồi hiểm nguy!" "Tuyệt vời thật!

Diệp Đảo lần này lành ít dữ nhiều rồi, loại trùng này vừa nhiều vừa nhỏ, căn bản không nhìn thấy!" "Diệp Đảo là xả thân vì người khác, nhưng anh ấy cứ chạy ra ngoài vô định như vậy, chẳng phải là đường chết sao?" "Còn chết thảm nữa chứ, Diệp Đảo lần này là hết đường rồi!" Mọi người quay lại với thực tại, nhìn cửa mộ thất đen kịt, không ai dám tin Diệp Kiêu lại chạy trốn như vậy, hơn nữa còn mang theo tấm da cóc.

Giáo sư Chu chau mày thật chặt, "Mau đuổi theo!

Nếu chậm trễ, không tìm được lối ra là xong đời rồi." Mọi người lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo, nhưng Diệp Kiêu đã biến mất tăm, trong hành lang trống rỗng không hề có bóng dáng anh, cũng không có Kim Sí Trùng, tất cả đều ngây người.

Lúc này, sắc mặt Trần Phong khó coi vô cùng, "Chúng ta mọi người tiếp tục đuổi theo, nhất định phải tìm được cậu ấy, nếu không

để cậu ấy một mình chẳng phải rất nguy hiểm sao?!" Mọi người đều gật đầu, đi dọc theo hành lang.

Mùi hôi tanh của Kim Sí Trùng bay vào hành lang, Trần Phong trong lòng mừng rỡ, chỉ cần có mùi này thì không khó tìm.

Đến lúc này, Diệp Kiêu một mình đứng giữa đường mộ, phía sau là một bức tường.

Anh mò mẫm tìm kiếm cơ quan, trong khi Kim Sí Trùng lớp lớp chồng chất, bò đặc nghịt đến, dừng lại cách anh khoảng một mét, dường như rất kiêng dè anh.

Hai bên đối đầu, Diệp Kiêu lấy ra mồi lửa, sờ sờ hành lang, dài khoảng mười mấy mét, hai bên hành lang đều là lớp dầu đen kịt.

Xem ra chủ nhân mộ thất cũng muốn lợi dụng lớp dầu này để chống trộm, mới thiết kế như vậy.

Diệp Kiêu cười nhạt.

Kim Sí Trùng gào thét bay tới như vũ bão.

Diệp Kiêu trực tiếp lấy mồi lửa quẹt mạnh lên tường, vù!

Một ngọn lửa bùng lên dọc theo tường.

Vừa rồi anh đã phát hiện dưới tay có chất đen dính nhớp, và khi mồi lửa xuất hiện, nó đã đốt cháy luôn hai bên đường mộ.

Chương 453

Diệp Kiêu tựa vào tường, rút Hắc Kim Cổ Đao vung mạnh, gạt hết lớp dầu đen phía trước mình một mét xuống, tạo thành một rào chắn tự nhiên.

Bên ngoài một mét cháy rực trời đất, đỉnh hành lang cũng tương tự.

Anh đứng ở vị trí cuối cùng, nhìn quanh, lửa cháy tí tách, còn Kim Sí Trùng bay lượn trên trời đã biến thành một quả cầu lửa.

Kim Sí Trùng bị nung nóng, không còn chỗ ẩn nấp.

Muốn đến gần Diệp Kiêu, anh vung Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp chém giết!

Ngọn lửa khiến những Kim Sí Trùng này không chỗ trốn, lũ lượt rơi xuống đất, ngọn lửa lớn trực tiếp nung nóng cả đường mộ lên đến cực điểm, sau đó từ trên tường rỉ ra những đốm trắng.

Diệp Kiêu nhìn thấy liền thấy không ổn, từng giọt nước trắng rỉ ra từ tường rơi xuống, đó là thủy ngân!

Cả bức tường đều là thủy ngân, chỉ là lớp dầu đen phong kín bề mặt.

Đợi khi lớp dầu cháy hết, một lượng lớn thủy ngân sẽ tràn ra.

Diệp Kiêu thầm nghĩ không ổn, quay người bắt đầu mò mẫm trên bức tường phía sau, nhất định phải tìm thấy cơ quan, mà Giáo sư Chu và những người khác vẫn chưa đến.

Đợi họ đến rồi có thuận lợi vượt qua cửa ải này hay không vẫn còn chưa biết.

Diệp Kiêu chau mày, hai tay mò mẫm trên tường.

Trong bức tường này có một chỗ hơi nhô ra, anh đưa Phát Khâu Chỉ ra, trực tiếp bóp cả viên gạch ra!

Tiếng "rắc" vang lên, hai bên hành lang bỗng nới rộng ra hơn hai thước.

Ngọn lửa tắt, và trước mặt xuất hiện một con dốc, dẫn thẳng xuống lòng đất.

Diệp Kiêu chiếu đèn vào, dường như là một đường mộ, điều này khiến anh cảm thấy hơi khó tin.

Lối đi ở đây thật sự là cơ quan trùng trùng, ai mà nghĩ lối thoát hiểm lại ở chỗ này?

Đợi đến khi Giáo sư Chu và những người khác đuổi đến, họ thấy Diệp Kiêu đứng ở cuối hành lang, và trước mặt là một lối đi dài đen kịt.

Giáo sư Chu ngớ người.

"Cậu Diệp, cháu không sao chứ?" Dưới đất toàn là xác trùng bị cháy đen, giẫm lên nghe tiếng "rắc rắc" giòn tan.

Trên màn hình livestream, mọi người không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm, "Diệp Đảo cuối cùng cũng xuất hiện!" "Tôi cứ tưởng Diệp Đảo gặp chuyện gì rồi, Diệp Đảo không sao là tốt rồi." "Diệp Đảo sao có thể gặp chuyện được!" "Mà nói, Diệp Đảo làm sao tìm được những cơ quan này vậy?" "Tôi luôn cảm thấy Diệp Đảo có gì đó không đúng lắm, mỗi lần anh ấy một mình là lại khiến chúng ta có những bất ngờ không thể tưởng tượng được, ví dụ như cơ quan lần này.

Diệp Đảo chẳng lẽ có cổng dịch chuyển?" "Diệp Đảo có phải đã đến đây rồi không, cố ý muốn dẫn người khác đi, nhân cơ hội tìm lối

đi?

Hay anh ấy có mục đích khác?" "Đừng đoán mò, nếu là như vậy thì dù Diệp Đảo đã đến đây, anh ấy với Kim Sí Trùng cũng đâu phải bạn bè, sao có thể một mình dẫn dụ hết lũ trùng đó đi?

Dù anh ấy đã đến, tôi vẫn tin anh ấy là một người tốt." "Vĩnh viễn ủng hộ Diệp Đảo, Diệp Đảo vô đối!

Nhìn xem, những cơ quan này đều là Diệp Đảo tìm ra đó, bất kể anh ấy là ai, chỉ riêng việc anh ấy thông minh như vậy đã là đỉnh rồi." "Sớm đã nói để Diệp Đảo tự mình xuống đi, đừng dẫn theo đám người này nữa, tốn sức mà không được lòng!" Đội khảo cổ cũng có chút kinh ngạc, "Cậu Diệp không sao chứ?" "Đúng vậy cậu Diệp, vừa rồi cậu xông ra ngoài, chúng tôi đều hết hồn!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Không sao, mọi người mau rời đi, nơi này có thủy ngân." Không biết lúc nào sẽ vỡ ra mà rò rỉ.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng theo anh đi.

Lúc này, Giáo sư Nghiêm nhìn Diệp Kiêu đầy ẩn ý, Diệp Kiêu cũng không để tâm, biết ông ta nhìn mình không thuận mắt cũng không phải một hai ngày, tóm lại anh cứ làm tốt việc của mình là được.

Còn việc Giáo sư Nghiêm và những người khác có tin hay không thì tùy.

Giáo sư Nghiêm nhìn Diệp Kiêu, rồi bước theo vào, đây là một lối đi dốc xuống, mọi người khi đi xuống vẫn cảm thấy hơi hoảng, vì không khí dưới này thật sự không tốt chút nào, còn lẫn mùi máu thối rữa.

Lúc này, Diệp Kiêu lại cảm thấy dưới này có lẽ là một thế giới khác, may mắn là sau khi vào cũng không có gì khác lạ, chỉ là một

khoảng tối đen như mực.

Vừa xuống đã thấy phía dưới có mấy lối đi, lần lượt chỉ về bốn hướng Đông, Nam, Tây, Bắc.

Điều này khiến mọi người hơi hoang mang, rốt cuộc nên đi lối nào đây?

Họ cẩn thận nhìn, Giáo sư Chu cũng không biết nên làm thế nào, mỗi lối đi đều đặt một tượng đá, đến gần mới phát hiện đó là một Song diện phật.

Song diện phật với các tướng chúng sinh, một mặt mỉm cười niêm hoa, một mặt có vẻ dữ tợn như ác quỷ, thật sự khiến người ta kinh hãi.

Chỉ là không biết tại sao ở đây lại có Song diện phật, rốt cuộc là cảnh báo hay dụ dỗ?

Mọi người nhất thời cũng không phân biệt được.

Bốn lối đi, mỗi lối đều đặt một Song diện phật, điều này khiến mọi người đều có chút bối rối, nhìn nhau, ai cũng hết chủ ý.

Giáo sư Chu và những người khác trực tiếp tiến lên phía trước để xem xét, những tượng Phật đá này sao lại ở đây?

Theo phong cách của Tây Hạ, họ vốn dĩ thiện chiến, căn bản không thể đặt tượng Phật.

Đột nhiên Giáo sư Chu nghĩ đến điều gì đó?

"Chẳng lẽ là vì vị La Thái Hậu kia?" Mọi người đều ngây người!

"La Thái Hậu!

Ông nói chủ nhân mộ thất này là La Thái Hậu?" "Có lý đó!

Nếu là mộ thất của bà ấy, chắc hẳn có rất nhiều chó kinh, đó là

cực kỳ có giá trị nghiên cứu!" Mọi người nghe vậy lập tức phấn khích, "Quả nhiên!

Nếu là La Thái Hậu thì chuyến thám mộ lần này coi như có thu hoạch!" "Đúng vậy, tôi cũng muốn xem, vị thái hậu thần bí này rốt cuộc là ai!" Mọi người đều xoa tay, muốn đi qua, nhưng rốt cuộc nên chọn lối nào đây?

"Có những thứ này là có thể xác định chủ nhân mộ thất sao?

Không thể chứ!" "Tôi thì thấy không giống lắm, ít nhất sẽ không dễ dàng xác định như vậy." Diệp Kiêu nhìn quanh, ngoài Song diện phật, hóa ra ở đây còn có bích họa.

Chỉ có điều mọi người đều đang nhìn Song diện phật, mà không chú ý đến cảnh tượng xung quanh.

Diệp Kiêu cầm đèn pin soi quanh, nhìn thấy người phụ nữ trên bích họa, lại y hệt hình in dưới quan tài trước đó.

Điều này khiến Diệp Kiêu khẳng định.

Bên trong hẳn là có liên quan đến La Thái Hậu, nhưng rốt cuộc có phải mộ của La Thái Hậu hay không thì không ai rõ.

Lúc này có người phát hiện ra Diệp Kiêu, "Cậu Diệp nhìn gì vậy?" Mọi người đều bị Diệp Kiêu thu hút, đi vòng quanh xem xét bức tường, lập tức có chút kinh ngạc.

Những bích họa xung quanh đây còn đặc sắc hơn nhiều so với Song diện phật, chỉ là những gì thể hiện trên bích họa lại khiến mọi người kinh hãi.

Vì trên bích họa đang ghi lại trải nghiệm của những con chó kinh hai mặt.

Chỉ thấy người phụ nữ trên bích họa mặc hoa phục, tay cầm một

con chó kinh, bên cạnh là một người đàn ông đội kim đỉnh quan, chính là cảnh tượng đã thấy trên quan tài trước đó.

Hai người đứng trước Song diện phật, những hình khắc trên Song diện phật giống hệt như ở đây hiện tại.

Chương 454

Ngay sau đó là Song diện phật đối mặt với một biển xác chết và máu, cảnh tượng này khiến tất cả mọi người không khỏi kinh hoàng.

"Đây là ý gì?" Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Có lẽ là chọn sai lối đi sẽ bước vào thánh địa của cái chết, vì vậy bốn lối đi ở đây không biết lối nào mới là đường sống thực sự." "Nếu chọn sai một cái hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi." "Cuối cùng trên bích họa, người phụ nữ từ từ một mình bước vào cổ bảo." Trong bức họa này, Song diện phật không chỉ ra một lộ trình chính xác nào, tất cả đều là đường chết.

Nếu nói như vậy, thì thật đáng bàn rồi.

Lúc này mọi người cũng đều đã phát hiện ra cảnh tượng này, Giáo sư Nghiêm tiến lên nhìn những Song diện phật trước mặt, "Cái này chẳng phải nói rõ bốn lối đi không có lối nào là đúng sao?

Mọi người nhìn xem, xác chết thành sông, đây là đao sơn hỏa hải, còn đây hình như là Cổ trùng, đây là độc khí, xem ra không có một lối đi nào là chính xác." Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều ngây người, còn Diệp Kiêu nhìn những điểm này và gật đầu: "Bốn lối này không có lối nào là đường sống, nhưng trong Bát Quái Đồ có nói, cửa tử tức cửa sinh, sống chết nương tựa, họa là phúc, phúc là họa.

Vì vậy, chúng ta vẫn có thể thử!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút do dự.

"Thử" nghe thì hay, dùng sự mong manh của mình, một khi không được, hậu quả là mất mạng.

Họ chỉ đến thám mộ khảo cổ, chứ không phải để hy sinh tính mạng.

Nếu chuyện này không giải quyết được, thì sau này phải làm sao?

Mọi người đều không biết nên làm thế nào, Diệp Kiêu chau mày, nếu nói như vậy, thì hoàn toàn không có lối thoát.

Tiến cũng không được, lùi cũng không được, cuối cùng vẫn phải tiếp tục tiến lên, không thể nào đến nửa đường rồi lại quay lại.

Huống hồ những hình mắt trên người họ vẫn chưa được loại bỏ, cứ thế bỏ cuộc thì quá không đáng.

Mọi người nhìn nhau, nhất thời đều không biết nên làm thế nào, khán giả livestream cũng ngây người.

"Cái này phải làm sao đây, trước có sói sau có hổ, đằng nào cũng chết, chi bằng cứ chọn đại một cái mà đi vào!" "Tung đồng xu hay là bốc thăm đi, đằng nào cũng chết, chi bằng cứ chọn đại một lối cho xong." "Diệp Đảo nói không sai, đường sinh chính là đường chết!

Đằng nào cũng phải tiến về phía trước." "Hơn nữa tôi chắc chắn bốn lối này tuyệt đối không có lối nào là đường sống, chủ mộ nào lại cho kẻ trộm mộ một đường sống?

Huống hồ người xưa cũng không nghĩ đến hậu thế lại xuất hiện một nghề nghiệp gọi là khảo cổ." Trên màn hình livestream, mọi người đều bật cười, "Cái này đúng thật, nhưng nếu thật sự là như vậy, đội khảo cổ chẳng phải quá thảm rồi sao!" "Đã đến nước này rồi, còn chọn lựa kiểu gì nữa?" "Những Song diện phật này thật sự quá khôi hài, đặt ở đây, đằng nào cũng chết, chi bằng cứ vào thử, thay vì đoán mò ở đây, thì đã vào từ lâu rồi, đã đến nước này." Những người trước màn hình đều đang nói những lời này, đội khảo cổ cũng nhìn quanh không có dấu hiệu gì khác, vậy thì theo như Diệp Kiêu nói, đã đến đây rồi, nếu không vào thì có phải hơi hối tiếc không?

Nhưng vạn nhất đi vào thì lại là đường chết.

Lúc này Diệp Kiêu lại không nói một lời, nhìn quanh rồi đến trước tượng Phật xem xét kỹ lưỡng.

Tượng Song diện phật này cao gần bằng anh, phía dưới là một bệ ngồi, phía trên là thân Phật, anh đi vòng quanh một lúc mới phát hiện ra tượng Phật này là tượng đá, nhưng khi quay lại nhìn ngũ quan của tượng Phật, Diệp Kiêu luôn cảm thấy hơi quen mắt.

Sau đó quay đầu lại soi kỹ, anh bừng tỉnh!

Lúc này Trương Như Long đi tới nhìn anh, "Cậu Diệp, cậu phát hiện ra điều gì?

Chuyện gì vậy?" Diệp Kiêu chỉ vào tượng Phật, "Ông nhìn tượng Phật này trông giống cái gì?" Nghe anh hỏi vậy, mọi người đều vây lại.

Tất cả mọi người cẩn thận nhìn bốn tượng Phật, có vẻ tương tự, lại có vẻ không giống, có một cảm giác khó tả.

Trương Như Long nhìn trước, sau, trái, phải, lắc đầu không nhìn ra điều gì, "Không nhìn ra, chỉ là cảm thấy chỗ nào đó không đúng." "Cậu Diệp đừng úp mở nữa, nói cho chúng tôi biết đi!" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Thông thường, mộ địa sẽ không đặt tượng Phật." Được anh nhắc nhở, mọi người đột nhiên phản ứng lại, quả đúng như vậy.

"Nhưng nếu La Thái Hậu tín ngưỡng Phật giáo, thì đặt tượng Phật ở đây cũng không có gì lạ mà!" Diệp Kiêu gật đầu, "Tuy bà ấy tín Phật, nhưng mộ địa có Phật lại không phải chuyện tốt, một là để trấn áp, hai là vì phong thủy tương xung, về cơ bản đều không dùng tượng Phật." "Nếu thật sự vì tín ngưỡng, có thể đặt tượng Phật bên trong quan quách, hoặc như cao tăng vậy, cả người nằm trong tháp Phật.

Mà trên lối đi này, vẫn còn là đường mộ lại đặt Song diện phật.

Song diện phật bản thân đã có hai loại hàm nghĩa, sống chết song tồn.

Hiện tại bốn lối đi này, tôi tin mỗi lối đều khá sâu sắc, nhưng bản thân tượng Phật này đã có vấn đề rồi." Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều bối rối, "Cậu Diệp, lời cậu nói rốt cuộc là ý gì?

Tôi nghe hơi lùng bùng rồi!" "Lúc thì nói đều là cửa sinh, lúc lại nói cái này có vấn đề, rốt cuộc là vấn đề gì?" Diệp Kiêu kiên nhẫn giải thích: "Vấn đề lớn nhất của chúng chính là được đặt ở đây để trấn áp, nhưng các Song diện phật này mọi người có chú ý không?

Chúng rất giống người!" "Dù là ngũ quan hay thần thái của chúng, nếu nói là được điêu khắc sau này mà thành thì không thể nào, chủ nhân mộ thất muốn sự tinh xảo tuyệt đối, quan tài phía trước kỹ lưỡng như vậy, phía sau không thể dùng kiểu điêu khắc này, dù có điêu khắc thành như vậy, cũng không thể đặt bên trong." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người bừng tỉnh!

Lúc đầu khi nhìn thấy Song diện phật, ai cũng cảm thấy khó tin, dù sao đây cũng là lần đầu tiên thấy trong cổ mộ.

Nhưng bây giờ qua lời nhắc nhở của Diệp Kiêu, mọi người đều phản ứng lại, ai rảnh rỗi lại đặt tượng Phật trong đường mộ, dù là Song diện phật cũng không được.

Hơn nữa tượng Phật này trông thật sự có chút kỳ lạ, theo như Diệp Kiêu nói thì ngũ quan này quả thật có chút không đúng, hơn nữa còn rất cứng đờ.

Nếu là được điêu khắc sau này mà thành, theo công nghệ thời bấy giờ thì tuyệt đối không thể xảy ra chuyện này.

Lúc này mọi người xôn xao bàn tán.

"Có phải người thợ thủ công biết mình sắp chết, cố ý làm vậy

không?" "Thợ thủ công sao dám?

Sớm đã biết đây là lăng mộ đế vương!

Ở nơi có La Thái Hậu, nếu họ dám làm vậy, sớm đã bị chém đầu rồi!" "Nhìn kỹ xem, tượng Phật này hình như thật sự có vấn đề, nhìn ngũ quan của nó, có chút rợn người, đặc biệt là đôi mắt." Đôi mắt của một trong số các tượng Song diện phật quả thật có chút không đúng, hơn nữa mỗi tượng đều có một số thay đổi nhỏ.

Nếu Diệp Kiêu không nhắc nhở, họ căn bản sẽ không nhìn ra.

Diệp Kiêu thấy vậy sắc mặt nghiêm túc, giây tiếp theo, rút ra Hắc Kim Cổ Đao, mọi người thấy vậy lập tức giật mình!

Ngay lập tức lên đạn, chĩa thẳng vào những Song diện phật này, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đừng gấp, bên trong này có bí mật!" Lời vừa dứt, Diệp Kiêu giơ Hắc Kim Cổ Đao từ trên xuống dưới bổ mạnh, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc" vang lên!

Cả tượng Song diện phật bị bổ làm đôi, lộ ra thứ bên trong.

Nhìn thứ được bọc như kén tằm lăn lóc sang một bên, mọi người đều ngây người!

"Đây là cái gì?" Kén tằm đã bị Diệp Kiêu bổ làm đôi, lúc này lăn sang một bên, lộ ra bộ xương bên trong, nhìn thấy cảnh này mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Diệp Kiêu dùng mũi đao khều khều hộp sọ, lắc đầu, quả nhiên không đoán sai!

Mọi người đều ngây người, "Đây là chuyện gì vậy?

Cậu Diệp, bên trong này là người sao?" Diệp Kiêu gật đầu, "Chính xác, dù là trong hay ngoài nước, việc dùng người sống làm tượng người để tế tự, trừ phi người này hung ác cực độ, hoặc là nô lệ,

nhưng rất ít khi tồn tại trong tượng Phật.

Vốn dĩ trong mộ dùng tượng Phật đã xung phong thủy, chứ đừng nói đến việc dùng tượng người để lấp đầy." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút hoảng sợ.

Lời Diệp Kiêu nói, chẳng phải có nghĩa là bên trong Song diện phật này có điều quái dị, thậm chí là dị biến sao!

"Cậu Diệp, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?" Những thi cốt dưới đất khiến họ hoàn toàn hoảng loạn, Trương Như Long không tin tà, trực tiếp đập nát mấy tượng Song diện phật còn lại, bên trong lộ ra toàn bộ là xương người được bọc như kén tằm.

Trong đường mộ đen kịt, bốn lối đi bên ngoài có bốn bộ thi cốt, nhìn thấy mà kinh tâm động phách!

Hàng chục vạn người trên livestream cũng đều ngây người.

"Cái này phản cảm quá!" "Trời đất ơi!

Mở mang kiến thức rồi, lần đầu thấy tượng Phật đựng xác chết." "Vậy có phải nói rõ bên trong này có vấn đề không?

Mấy người này đều là kẻ ác sao?" "Chỉ có tôi đang nghĩ, rốt cuộc là ai làm, lại độc ác như vậy!" "Nếu nơi này thật sự là mộ La Thái Hậu, thì vị thái hậu này chắc cũng không phải người tốt lành gì, miệng nam mô bụng một bồ dao găm!

Nếu không thì sao có thể làm ra chuyện như vậy?" "Vốn dĩ trong lịch sử Tây Hạ không có người tốt lành gì, từ thời Lý Nguyên Hạo, những kẻ lên nắm quyền này không ai là bình thường, nếu không thì La Thái Hậu sao có thể giúp phế truất con trai mình, chẳng phải là có bệnh sao?" Khán giả livestream đều đang bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu nhìn thi cốt dưới đất và lắc đầu, "Đi thôi, bốn lối đi này đều nên dẫn đến cùng một mục tiêu, chọn lối nào e rằng cũng không hề đơn giản."

“Nhưng cuối cùng đều có thể đến được.” Lời Diệp Kiêu nói cũng khiến mọi người thắp lại hy vọng, “Nếu đã như vậy, chúng ta cứ đi, không quản đao sơn hỏa hải, hay thương lâm đạn vũ, chúng ta đều phải xông vào một phen!” Diệp Kiêu gật đầu, lần này họ đi xuống hẳn sẽ tốt hơn nhiều, dù sao có súng, lại có nhiều vũ khí như vậy, cho dù gặp phải chuyện gì cũng không cần lo lắng.

Chương 455

Điều duy nhất cần lo lắng là cơ quan.

Nếu cơ quan mật đạo quá nhiều, thì sẽ khó khăn.

Lúc này Diệp Kiêu đi trước dẫn đường, trực tiếp chọn lối đi đầu tiên bên tay trái.

Giáo sư Nghiêm còn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đi nghĩ lại mình e rằng không có nhiều năng lực như vậy, đành phải đi theo đoàn người.

Theo như ông ta nghĩ, nên chia đội ngũ thành bốn phần, đồng thời tiến hành, như vậy sẽ tốt hơn, nhưng nếu nhân số phân tán, gặp nguy hiểm sẽ không có cách đối kháng, dù sao Diệp Kiêu chỉ có một người.

Giáo sư Nghiêm không dám lơ là, vội vàng theo kịp đoàn người.

Những người phía sau thấy vậy thì khịt mũi coi thường, họ tự nhiên biết Giáo sư Nghiêm rốt cuộc nghĩ gì, nhưng bây giờ ai cũng không thèm để ý đến ông ta.

Diệp Kiêu thì đi trước nhất, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, tựa như chiến sĩ bước ra từ bóng tối.

Mọi người đi trong hành lang dần dần cảm thấy rợn người.

Hành lang này có gió, xem ra là thông thoáng, nhưng điều này cũng có nghĩa là, một mùi máu tanh lẫn thối rữa nồng nặc xộc vào mũi.

Trương Như Long đi sau Diệp Kiêu, đeo mặt nạ vẫn không nhịn được mà châm chọc, "Tôi muốn xem vị La Thái Hậu này rốt cuộc là ai mà có thể xây dựng ra nhiều thứ như vậy, lại nghĩ ra cách dùng Song diện phật để tế sống!" "Độc ác như vậy, cuối cùng cũng chỉ là một nắm hoàng thổ, chết rồi cũng không được siêu sinh." Một nhóm người trong hành lang xôn xao bàn tán, rõ ràng cảm giác sợ hãi đã giảm đi rất

nhiều.

Thay vì than thở ai oán, chi bằng tìm niềm vui trong khổ, như vậy có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút.

Giáo sư Chu thì không vội, dù sao đây là lần đầu tiên họ xuống nơi này, bên trong rốt cuộc có gì vẫn phải giữ một chút tưởng tượng, nếu không thì cuộc sống sẽ quá khổ, thật sự không dễ chịu chút nào.

Lúc này Diệp Kiêu chăm chú nhìn về phía trước, càng đến gần, trong lòng anh càng có một cảm giác kỳ lạ, cảm giác này khiến Diệp Kiêu thấy kỳ quái, dường như vô cùng áp lực.

Kỳ Lân Cổ Huyết trong cơ thể cũng không ngừng gào thét, dường như có một áp lực vô hình ập đến.

Anh chau mày thật chặt, nơi này quả thật có chút kỳ lạ, cảm giác này rốt cuộc đến từ đâu, anh dường như chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Càng đi, cảm giác này càng rõ rệt, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy khó tin.

Anh thực sự không muốn bị áp lực này giam cầm!

Diệp Kiêu đang định rút Hắc Kim Cổ Đao, lúc này một tiếng rên khẽ, anh quay đầu lại, chỉ thấy Trương Như Long không tự chủ được vịn vào tường, hai mắt hơi đỏ ngầu, lắc đầu với Diệp Kiêu.

Một lúc sau mới nói: "Tôi không trụ nổi nữa, luôn cảm giác có một luồng sức mạnh trong cơ thể đang gào thét muốn xông ra!" Những người khác cũng đều ôm ngực dựa vào tường, ai nấy đều yếu ớt, cảm thấy tức ngực.

Nhìn sắc mặt họ ửng hồng, đáy mắt cũng có một tia đỏ ngầu, thậm chí giữa con ngươi còn có một sợi mảnh.

Diệp Kiêu không khỏi giật mình, đây là trúng Cổ!

Trương Như Long một hơi không trụ nổi nữa, trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn về phía trước rồi lại cẩn thận kiểm tra Trương Như Long, còn có Giáo sư Chu và những người khác, ai cũng giống nhau, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy khó tin, sao lại như vậy?

Chẳng lẽ anh đã bỏ qua điều gì đó, nên mới dẫn đến tình trạng này?

Nhưng hiện tại mọi thứ trước mắt đều hiển thị rất bình thường, trên người họ cũng không có bất kỳ vết thương nào, điều này lại càng khó xử.

Nếu trúng Cổ độc, rốt cuộc là trúng từ lúc nào?

Diệp Kiêu cẩn thận hồi tưởng, mọi người đều đồng loạt xuất hiện tình huống này, dường như là từ sau khi chém đứt Song diện phật mới bắt đầu, Diệp Kiêu ngồi xuống trầm giọng nói: "Mọi người chờ tôi, tôi đi rồi sẽ về ngay." Anh lập tức quay lại, mọi người thấy vậy không khỏi kinh ngạc.

Khán giả livestream cũng cảm thấy khó tin.

"Cái này là chuyện gì vậy?

Diệp Đảo có phải phát hiện ra điều gì đó nên mới quay lại không?" "Vào thời khắc quan trọng Diệp Đảo lại đi, rất khó khiến người ta không nghi ngờ!" "Anh im miệng đi!

Gặp chút chuyện là nói Diệp Đảo có vấn đề, có bản lĩnh thì anh đừng xem, một lát Diệp Đảo quay lại rồi, đánh bốp bốp vào mặt anh, anh phải xin lỗi toàn mạng!" "Anh ta dám làm còn chưa nói, nhưng nói một câu thì thôi, sao các người lại kích động như vậy?

Hơn nữa mỗi lần đều tự mình đi, ai biết anh ta muốn làm gì?" "Anh quay phim mau theo kịp đi, xem Diệp Đảo rốt cuộc muốn làm gì, nếu không thì bị người có ý đồ xấu oan uổng thì không hay đâu!" Anh quay phim nhìn thấy mọi thứ trên livestream cũng biết, lần này mọi người đều đang lo lắng Diệp Kiêu sẽ làm gì đó, nhưng rõ ràng bên Giáo sư Chu và những người khác càng căng thẳng càng quan trọng hơn một chút, vì vậy anh quay phim căn bản không dám rời đi.

Vạn nhất xảy ra chuyện gì anh ta cũng có thể ghi lại.

Vì vậy lúc này đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, anh quay phim không những không đi, ngược lại còn ở lại, cẩn thận kiểm tra.

Nhưng anh quay phim cũng không trụ được bao lâu, dựa vào tường thở dốc.

Sau vài phút, Diệp Kiêu quay lại, không biết trong tay cầm thứ gì, sau khi dùng mồi lửa đốt lên, bảo họ ngồi quây lại, rồi đặt thứ đang cháy trước mặt họ.

Mùi cháy rất nhanh khiến dạ dày họ cồn cào, không lâu sau, có người không chịu nổi mà nôn ọe ra!

Bãi nôn đó còn có protein cao, khán giả livestream thấy mà ghê tởm không thôi.

"May mà đã ăn tối rồi, nếu không thì tôi nôn ra mất, cái này là cái gì vậy?

Là sách sao?" "Là trùng!

Cổ trùng sao?" "Trời ơi!

Là Cổ trùng, họ trúng Cổ rồi sao?" "Chắc là vậy rồi, nếu không thì không thể như thế này." Chỉ thấy đội khảo cổ và đội bảo vệ đều cúi đầu nôn mửa, trong bãi nôn đó đầy rẫy những con trùng mềm nhũn.

Diệp Kiêu thấy vậy lùi sang một bên, đợi đến khi tất cả mọi người đều nôn ra anh mới yên tâm.

Ngay sau đó các triệu chứng trên cơ thể họ cũng thuyên giảm.

Lúc này Giáo sư Chu thở dốc một lát, nhìn Diệp Kiêu vẻ mặt khó hiểu, "Cậu Diệp, chúng tôi bị làm sao vậy?" "Đúng vậy, sao lại biến thành bộ dạng này?" "Mọi người mau súc miệng đi!" Diệp Kiêu nhắc nhở họ, mọi người lấy nước ra súc miệng sạch sẽ hết chất dính nhớp, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu giải thích: "Tất cả là do Song diện phật." Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều không bình tĩnh được, "Cái gì?

Song diện phật!" "Sao có thể, đó chỉ là tượng đá thôi mà!" Diệp Kiêu cười khẽ, "Ban đầu chúng ta ngửi thấy mùi hôi tanh thực ra chính là mùi của Kim Sí Trùng, nhưng tôi không ngờ, trứng Kim Sí Trùng lại ký sinh trong Song diện phật." "Nói chính xác hơn, trước đây khi tượng người được làm thành Song diện phật, đã có Kim Sí Trùng bên trong rồi.

Trải qua ngàn năm, tượng người sớm đã thành xương trắng, Kim Sí Trùng không chờ được, ăn hết thi thể thối rữa rồi bay ra bám vào trên người các ông." "May mà phát hiện kịp thời, chậm thêm một chút nữa thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều giật mình, không ngờ lại trúng chiêu.

Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người mới phản ứng lại.

"Thì ra là vậy, vậy vừa rồi cậu đi tìm thuốc giải sao?

Thuốc giải này là gì?" Diệp Kiêu gật đầu nói: "Cũng thật trùng hợp, thuốc giải này chính là tấm vải bọc thi cốt, cứ lấy ra đốt một chút là được." Nghe những lời này, mọi người đều cảm thấy khó tin, "Diệp Kiêu cậu đang lừa chúng tôi!" "Đúng vậy!

Không muốn nói sự thật cho chúng tôi biết thì thôi!" "Còn vải bọc thi cốt, sao cậu không nói là vụn đá đi!" "Trúng Cổ sao cậu không sao?

Thể chất đặc biệt phải không?

Xem chúng tôi là trẻ con ba tuổi à!" Diệp Kiêu nhún vai, "Chỉ là Cổ trùng thôi, bám vào xương trắng ăn thịt người làm thức ăn, vậy thì tại sao những tấm vải bọc thi cốt kia lại không mục nát?

Mọi người có nghĩ đến không?" Nghe anh nói vậy, mọi người đều có chút ngây người, thực ra họ cũng từng nghi ngờ, chỉ có điều bây giờ nghe Diệp Kiêu trực tiếp chất vấn, họ cũng không thể tự thuyết phục mình được.

Chương 456

Diệp Kiêu thấy họ không nói được lời nào, cười khẽ một tiếng: "Đó là vì vải bọc thi cốt vốn đã được ngâm thuốc để có thể ngăn chặn Cổ trùng, chỉ có điều không ngờ Kim Sí Trùng lại bị bọc bên trong, đợi đến khi tôi bổ ra, Kim Sí Trùng mới thoát ra." "Vải bọc thi cốt tuy có thể giải độc, nhưng không có cách nào giết được Kim Sí Trùng." Lần này mọi người đều không nói gì nữa.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, Cổ trùng quả thật rất lợi hại, ngay cả anh cũng bị ảnh hưởng, nhưng may mắn là mình không trúng Cổ.

Mùi do Cổ trùng phát ra, vẫn luôn vương vấn khắp mộ thất, xem ra cả đường mộ này đều là thế giới của Cổ trùng.

Diệp Kiêu nhắc nhở họ: "Mọi người nghỉ ngơi trước đi!" Giáo sư Chu giúp đỡ nói: "Thôi được rồi, cậu Diệp cũng là vì chúng ta, hơn nữa, nếu không có cậu ấy, thì đến bây giờ cũng đã bị Cổ trùng tẩy rửa, rất nhanh sẽ thành một vũng máu, còn nói lời châm chọc gì nữa?" Giáo sư Chu vừa lên tiếng, tất cả mọi người đều không nói gì nữa, phải biết rằng trong mắt Giáo sư Chu, Diệp Kiêu chính là tồn tại như thần, bất kỳ ai cũng không thể nghi ngờ anh.

Huống hồ Diệp Kiêu làm như vậy hoàn toàn là vì họ, đám người này không những không biết ơn, ngược lại còn nghi ngờ Diệp Kiêu, Giáo sư Chu không thể nhịn được.

Đội khảo cổ, một phần là người của ông, một phần khác là người mới tham gia sau này, cũng là do ông tiến cử, nhưng không ngờ những người này lại nghĩ như vậy, Giáo sư Chu không thể nhịn được, bây giờ cũng chỉ cảnh cáo họ.

Giáo sư Nghiêm ở bên cạnh nghe xong thì lắc đầu, ông ta cũng

biết Diệp Kiêu có vị trí quan trọng trong lòng Giáo sư Chu, để tránh tình trạng này tiếp diễn thì đành mặc kệ, dù sao chuyện này cũng không liên quan gì đến ông ta.

Nhưng may mắn là Cổ trùng không tồn tại trong cơ thể họ quá lâu, nghỉ ngơi một lát mọi người đều hồi phục.

Diệp Kiêu thấy mọi người đã nghỉ ngơi gần xong, lúc này mới tiếp tục dẫn đường, khi đi tiếp thì cũng không còn cảm giác kia nữa, điều này cũng khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Trên màn hình livestream, mọi người đều gõ bàn phím liên tục.

"Những kẻ nghi ngờ Diệp Đảo đâu rồi, mau qua đây mà nhìn xem, nếu không có Diệp Đảo thì các ngươi sớm đã bị Cổ trùng nuốt chửng rồi!" "Đám người đó dù trong lòng có nghi ngờ, thì cũng đợi ra ngoài rồi hãy nói, dám trước mặt Diệp Đảo mà chất vấn anh ấy như vậy, thật sự khiến người ta lạnh lòng!" "Tôi đã nói rồi, mấy cái ông trí thức này một hai người đều không phải người tốt lành gì, nếu đổi lại là tôi thì tôi sẽ không thèm để ý đến họ, trực tiếp bỏ đi!

Lần sau có gặp chuyện tương tự thì đừng cầu Diệp Đảo giúp nữa." "Còn những cái hình con mắt gì đó trên người họ, cũng đừng nói với Diệp Đảo nữa, Diệp Đảo không chịu trách nhiệm, cũng đâu phải lỗi của Diệp Đảo." Mọi người phẫn nộ, đều biết Diệp Kiêu chịu ủy khuất mà không quan tâm.

Lúc này Diệp Kiêu lại không coi đó là chuyện gì, vì cái này căn bản không nằm trong phạm vi cân nhắc của anh, mọi người có nói gì anh cũng làm ngơ, tất cả mọi thứ đều đặt vào mộ thất.

Dù sao đây mới là điều quan trọng nhất, huống hồ đám người này nói nhiều đến mấy cũng không liên quan gì đến anh.

Diệp Kiêu chỉ muốn làm một việc, đó là đưa mọi người ra ngoài

càng sớm càng tốt, như vậy mới có khả năng thoát thân, càng đi vào trong, anh càng cảm thấy những mộ thất này không đơn giản.

Nếu là mộ thất Tây Hạ, thì đến bây giờ vẫn chưa thấy dấu hiệu cột đầu sói, ngoài Cổ trùng ra, tại sao lại có nhiều cơ quan như vậy?

Trong mộ Lý Nguyên Hạo cũng không có cơ quan, chủ yếu là Cổ trùng, nhưng những nơi này lại khác, huống hồ Hắc Thủy Cổ Thành đã có từ thời nhà Hán, ngôi mộ dưới này còn không biết lẫn lộn bao nhiêu thứ, vì vậy trong lòng Diệp Kiêu càng lúc càng không yên.

Dẫn theo nhiều người như vậy, anh cũng cảm thấy áp lực rất lớn, nhưng có áp lực thì có động lực.

Đi về phía trước khoảng hai mươi phút, mọi người đến cuối hành lang, lập tức ngớ người, vì ở đây không có đường!

Phía trước chỉ là một bức tường, không có gì cả, ngoài ra chỉ ngửi thấy mùi máu tanh trong đường mộ.

Điều này khiến mọi người cảm thấy khó tin.

"Sao lại hết đường?

Cậu Diệp cậu đến xem đi!" Lần này lại đẩy cậu Diệp ra, Diệp Kiêu lắc đầu, "Mọi người cứ tìm xem có cơ quan nào không, trong mộ thất này cơ quan nhất định rất nhiều, nhưng liệu mở ra rồi có phải lối ra hay không, ai cũng không dám khẳng định, vì vậy mọi người phải cùng nhau đi tìm." Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu và những người khác dẫn đầu mò mẫm khắp nơi, trên bức tường và trong đường mộ, thậm chí cả gạch nền cũng sờ qua một lượt, nhưng không hề phát hiện ra điều gì, điều này khiến mọi người ngây người.

Nếu cứ như vậy mà không phát hiện ra, sau này họ làm sao tiếp tục tiến lên?

Chẳng lẽ cứ bị mắc kẹt ở đây sao?

Mọi người không ai dám nói gì, chỉ có thể nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu chau mày thật chặt, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ thất.

Lúc này Trương Như Long phản ứng lại, "Cậu Diệp sẽ không nghi ngờ trên đỉnh hành lang có cơ quan chứ?" "Mỗi tấc ở đây chúng ta đều đã sờ qua mà không có phản ứng.

Gạch nền các ông cũng đã xem rồi, vậy thì chỉ còn phía trên thôi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long lập tức vẫy tay, những người phía sau ngay lập tức bắt đầu dựng thang lên.

"Nếu đã như vậy, thì nhìn lên trên!

Cậu Diệp nói gì là đó!" Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu mỉm cười, xem ra những người ủng hộ anh nhất vẫn là Trương Như Long và những người khác.

Lúc này Trương Như Long và họ nhanh chóng điều khiển thang trực tiếp lên đỉnh hành lang, Diệp Kiêu cũng không để tâm.

Diệp Kiêu nhìn lên phía trên hành lang, toàn bộ đều là loại nóc nhà trơn nhẵn, theo lý mà nói không nên xuất hiện tình huống như vậy, nhưng lúc này lại chính là như vậy.

Trương Như Long và họ đưa tay lên gõ gõ, cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối, trong đó có một khối rỗng.

"Mau nhìn, cái này có vấn đề!" Nghe anh ta nói vậy, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy Trương Như Long cẩn thận lấy ra một con dao găm cạy mở một khối gạch phía trên, bên trong lộ ra một vòng sắt.

Trương Như Long trực tiếp đưa tay kéo xuống, chỉ thấy phía trước "rắc rắc" xuất hiện một đường mộ, một mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi, xông đến mức mọi người không khỏi cau mày thật chặt,

cách mặt nạ phòng độc vẫn cảm thấy mùi rất nồng.

Điều này cũng khiến mọi người có chút rợn người, khán giả livestream không ngửi thấy mùi này.

Nhưng nhìn vẻ mặt của mọi người đều ngớ người, không khỏi có chút tò mò.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, các người cứ vào đi chứ!" "Bên trong đó có gì, đã phát hiện cơ quan rồi thì cứ vào xem đi." "Đúng vậy, chẳng lẽ là Godzilla sao?

Các người sợ đến vậy." Khán giả livestream đều bình luận ồ ạt, mọi người kích động, còn Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Mọi người cẩn thận một chút, không khéo bên trong là hố tế tự, nếu không thì không có mùi máu tanh nồng nặc như vậy.

Và Diệp Kiêu cũng gật đầu, "Quả thật là vậy, không những vậy, ngược lại còn có biển máu vạn người, như vậy thì máu nồng đậm tích tụ bên trong, đối với cơ thể người cũng không tốt." Nhưng nói thì nói, vẫn phải đi vào, mọi người run rẩy tiến về phía trước, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt lập tức ngây người.

Chỉ thấy sau khi vào là một đại điện, hai bên đại điện là hai hồ máu, đỏ tươi vô cùng, mùi vị chính là từ đây truyền ra.

Chỉ có một con đường ở giữa, mà con đường ở giữa này nhìn qua cũng không dễ đi như vậy.

Diệp Kiêu nhìn thấy trên phiến đá xanh hình như có những vết hằn, có chỗ lõm xuống, có chỗ lồi lên, nhưng nếu không nhìn kỹ thì cũng không nhìn ra.

Và ở đầu kia của đại điện chính là một cửa đá vòm, xem ra chỉ cần từ đây đi qua là có thể vượt qua được.

Trương Như Long vừa nhìn thấy thế này, lập tức vui mừng, "Cái

này còn không dễ vượt qua sao, tôi cứ tưởng xảy ra chuyện gì, chỉ cần đi qua là được!" Trương Như Long vừa bước lên phiến đá xanh, chân liền lún xuống!

Cả người anh ta lọt xuống một đoạn, lời vừa dứt, trong hồ máu đột nhiên bắn ra một mũi tên sắc bén, nói thì chậm, lúc đó thì nhanh?

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao, xông đến bên cạnh Trương Như Long, bổ mạnh xuống!

Đương!

Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp chém đứt mũi tên, đầu mũi tên rơi vào nước.

Mũi tên đứt làm đôi, rơi vào trong hồ máu, còn Trương Như Long thấy cảnh này, sợ đến mức mặt trắng bệch.

"Cậu Diệp, cái này, cái này là?" Diệp Kiêu bình tĩnh thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, "Đây là một loại cơ quan, chỉ là con đường này nhất định có điều quái dị, ông mau quay lại đi!" Vừa nói vừa kéo Trương Như Long lên, Trương Như Long cầu còn không được, anh ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, lập tức đã chạm vào cơ quan.

Trương Như Long nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức ngớ người, còn khán giả livestream cũng đều bình luận không ngớt.

"Đây là cái gì?

Cái này khó khăn rồi!" "Không biết có thuận lợi không, xem ra cơ quan này thiết kế rất chặt chẽ, không dễ phá." "Ban đầu còn muốn đăng ký chuyên ngành khảo cổ, xem livestream này lập tức từ bỏ rồi, cái này căn bản không phải người làm được!" "Nhưng rất kỳ lạ, những vũng máu này đều không khô sao?

Chương 457

Nước bình thường chẳng phải đều sẽ bay hơi?" "Chắc là có sông ngầm, trước đây trong mộ thất Lý Nguyên Hạo chẳng phải cũng có biển máu như vậy, lúc đó giải thích là yêu quái, nhưng có thể khẳng định là, rất nguy hiểm, rất tà môn." "Đây là một cổ mộ, bên trong cái gì cũng có thể xảy ra.

Hơn nữa ông nhìn cơ quan này xem ra bên trong dường như có rất nhiều người mất mạng, nếu không thì sao lại như vậy?" "Đã nói rồi trong mộ này có trộm mộ, không chừng là máu của trộm mộ!" "Có nhiều trộm mộ như vậy sao?" Trên livestream bàn tán xôn xao.

Diệp Kiêu lạnh lùng nhìn con đường trước mắt, trầm giọng nói: "Đây chính là một cơ quan, nếu dẫm sai, sẽ phóng ra mũi tên." Không tránh được thì sẽ bị nuốt chửng, không ai có thể đảm bảo rằng nhóm người họ có thể thuận lợi đi qua.

Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, đội khảo cổ lập tức đều ngớ người.

"Nếu cứ tiếp tục như vậy thì phải làm sao, không ai có cách nào đi qua được cả!" "Thảm rồi, đến gần mà không thể vào, phí công quá." "Vậy phải làm sao?

Chúng ta làm sao phá cơ quan?" "Để tôi thử dùng đá ném xuống, xem rốt cuộc thế nào." Nghe lời này, đội khảo cổ rục rịch muốn thử, có người lấy ra cúc áo ném ra, sau khi ném ra chỉ nghe thấy tiếng "đinh đinh", cúc áo trên phiến đá xanh phát ra tiếng giòn, giây tiếp theo hai bên bắn ra vài mũi tên lạnh lẽo, tiếng "xoẹt" vang lên, xuyên qua rồi lại chìm vào hồ máu, nhìn thấy mà mọi người ngớ người!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ bị bắn thành nhím.

“Ghê gớm quá, xuyên thấu rồi phải không!” “Hết cách rồi, thân tôi nhẹ như chim yến cũng không thể bay qua được!” Lần này mọi người đều không bình tĩnh được nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, căn bản không có cách nào đi qua.

Hai bên đều không có đường, phía sau là hành lang, còn không biết giấu Cổ trùng gì.

Phía trước chính là hồ máu.

Có người đề nghị, “Chi bằng chúng ta bơi qua?” Đây cũng là một cách, nhưng lập tức bị phản đối.

“Ông nghĩ tại sao lại thiết kế cơ quan ở đây, lại còn là hồ máu, không tin ông cứ xuống thử đi!” Ngay lúc này Trương Như Long trực tiếp ném ống thép bên tay vào, lập tức hồ máu liền bắt đầu sủi bọt, bốc khói trắng và phát ra mùi hắc nồng, sau đó ống thép bắt đầu từ từ cong lại.

Cảnh này khiến mọi người mắt tròn miệng há.

“Xong rồi, có tính ăn mòn!” “Cái này mà rơi xuống thì trực tiếp hóa thành nước!” “Tôi không muốn bị hóa thành xương vụn!” “Nếu người rơi xuống thì chắc ngay cả xương vụn cũng không còn, quá kinh khủng!” Mọi người vừa nói vừa cảm thấy một luồng lạnh lẽo ập lên tim, tự nhiên không dám nói gì nữa.

Nhất thời mọi người đều hết chủ ý, Giáo sư Chu đặt ánh mắt lên Diệp Kiêu, “Cậu Diệp, cháu có cách nào không?” “Như lần trước vậy, chúng ta bắc thang qua thì sao?” Trương Như Long lắc đầu, “Cái đó cũng phải đảm bảo không dẫm sai, dẫm sai một bước là có thể chết!” Giáo sư Chu nhất thời cũng không biết nên làm thế nào.

Diệp Kiêu chau mày thật chặt, nhìn con đường phía trước, con đường đá xanh này rộng khoảng một mét, nếu tất cả cùng lên, chắc

chắn không sai, anh muốn tìm ra một con đường sống.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu quyết định đi trước một bước.

Đeo Hoàng Kim Đồng lên mắt nhìn quanh, rồi lại nhìn phiến đá xanh, ngay lập tức cảm thấy trước mắt sáng bừng, dưới phiến đá xanh bánh răng chuyển động, nhưng một khối khác lại không, chính là cái này!

Cái hack này khiến Diệp Kiêu cũng cảm thấy khó tin.

Anh trực tiếp nhấc chân đạp lên khối đá xanh đầu tiên, mọi người lập tức ngớ người.

"Cậu Diệp!" Giáo sư Chu vừa hô lên, thì thấy Diệp Kiêu trực tiếp đi qua, điều khiến họ bất ngờ là nơi Diệp Kiêu đi qua không hề chạm vào cơ quan, hơn nữa dưới chân cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Chỉ thấy anh đi một bước, rồi đi bước thứ hai, nhưng lại tránh khối đá phía trước, trực tiếp bước sang khối đá xanh thứ ba, điều này khiến mọi người mắt tròn miệng há.

Diệp Kiêu lúc này quay đầu lại nhìn họ, "Đi theo bước chân của tôi, không được dẫm sai một bước, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi!" Mọi người nghe vậy, không khỏi gật đầu, đi theo Diệp Kiêu.

Ai cũng không dám đi sai một bước, sợ rằng dẫm sai sẽ chiêu mời họa sát thân.

Đoạn đường ngắn ngủi mười mấy mét đã đi mất hơn nửa tiếng.

Đợi đến khi đi qua, Diệp Kiêu chờ những người phía sau đi qua, Giáo sư Chu và những người khác vẫn còn sợ hãi.

Quay đầu lại nhìn, may mắn là không có vấn đề gì.

Giáo sư Nghiêm là người cuối cùng đi xuống, đột nhiên hắt hơi

một cái, kết quả cơ thể loạng choạng, chân trực tiếp dẫm vào kẽ hở giữa hai phiến đá xanh, lệch mất một phân, ông ta lập tức đứng hình, căn bản không dám động đậy.

Không biết là do sợ hãi hay nguyên nhân nào khác, không khí đều ngừng lại.

Tim của tất cả mọi người đều nhảy đến cổ họng, còn mọi người cũng đều ngây người, không biết nên làm thế nào.

Ngay lúc này trong không khí đột nhiên truyền đến một tiếng rít chói tai, vài mũi tên ngắn bắn ra!

Trương Như Long vừa định giơ súng, nhưng đạn làm sao theo kịp tốc độ của mũi tên đó.

Lúc này Giáo sư Nghiêm đứng nguyên tại chỗ tim đã ngừng đập, mắt trừng trừng nhìn những mũi tên ngắn bay về phía mình, lập tức chân mềm nhũn, căn bản không thể động đậy.

Hơi thở tử vong bao trùm lấy ông ta, Giáo sư Nghiêm lúc đó liền cảm thấy vạn niệm đều tro tàn, lần này thảm rồi, chuyến khảo cổ này chính là chuyến đi đoạt mệnh của ông ta.

Khán giả livestream cũng đều bình luận ồ ạt.

"Xong rồi, lần này Giáo sư Nghiêm sắp offline rồi!" "Cho nên nói cái miệng phải tích đức, nếu không sẽ gặp báo ứng!" "Tuy nói cái miệng người này đúng là khiến người ta khó chịu, nhưng nếu thật sự chết đi thì cũng đáng tiếc.

Đội khảo cổ đều là nhân tài, chết một người cũng không được!" "Lần này lại có một người hy sinh, sắc mặt Giáo sư Chu chắc chắn rất khó coi, đi xuống một lần là chết bao nhiêu người, sau này về viết báo cáo cũng không biết phải viết thế nào!" "Người ta nói một cái hắt hơi gây ra thảm án, cái này thật sự khó khăn rồi." Giáo sư Chu lúc này

cũng sắc mặt khó coi, nếu Giáo sư Nghiêm cứ thế chết ở đây, sau này báo cáo của ông lại phải thêm một trang, cái này phải làm sao đây.

Những mũi tên ngắn đó đã bay đến trước mặt Giáo sư Nghiêm, không biết từ đâu một bóng đen vụt qua, ngay lập tức túm lấy Giáo sư Nghiêm ném sang bờ bên kia.

Sau đó trường đao "xoẹt xoẹt" vài cái, liền chém đứt tất cả những mũi tên ngắn đó, rồi nhanh chóng vượt qua những con đường đá xanh này.

Chuỗi hành động này khiến mọi người mắt tròn miệng há, chỉ trong vài giây đã giải quyết được nguy cơ.

Diệp Kiêu từ từ thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, nhìn Giáo sư Nghiêm đang ngã dưới đất, "Xin lỗi, lực độ không khống chế tốt." Giáo sư Nghiêm lúc này đau đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không tiện nói gì nhiều, dù sao người ta đã cứu mạng mình mà!

Thấy ông ta không nói gì, Giáo sư Chu vội vàng hỏi: "Bị thương sao?

Hay là bị dọa sợ?" Giáo sư Nghiêm lúc này mới phản ứng lại, vội vàng bò dậy, "Không sao không sao rồi!" Ông ta vẫn còn sợ hãi, lúc này mọi người mới muộn màng nhận ra, vừa rồi lại là Diệp Kiêu xông ra, dùng sức một mình cứu Giáo sư Nghiêm, lập tức hò reo điên cuồng.

"Cậu Diệp cậu thật lợi hại!" "Là cậu Diệp cậu làm thế nào vậy?

Vừa rồi chỉ một tiếng 'bốp' đã xông qua rồi!" "Cậu Diệp cậu có công phu gì ghê gớm sao, truyền cho chúng tôi đi!" "Cậu Diệp dạy chúng tôi rốt cuộc là làm thế nào vậy?" Khán giả livestream cũng thấy cảnh này, lập tức bình luận ồ ạt.

"Diệp Đảo YYDS!" "Diệp Đảo vô đối rồi!" "Vừa rồi Diệp Đảo

mấy chiêu đó tôi chưa học được, có ai làm một video quay chậm phân tích động tác, Diệp Đảo làm thế nào vậy?" "Cái này quá nhanh, giản lược đột phá giới hạn con người!

Cái này muốn người ta làm sao phân tích động tác?" "Không phải dân chuyên, căn bản không thể đạt đến trình độ của Diệp Đảo.

Mấy người bảo vệ kia e rằng cũng không phải đối thủ của Diệp Đảo." "Nói đùa gì vậy, dù là dân chuyên cũng không bằng Diệp Đảo một phần vạn!" Trương Như Long và Trần Phong hai người càng mắt tròn miệng há, hai người họ cũng coi như là chuyên nghiệp, làm bảo vệ cho người ta, nhưng đến thời khắc quan trọng, năng lực vẫn không bằng Diệp Kiêu.

Điều này khiến hai người họ cảm thấy có chút không chịu nổi, vỗ vào Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Diệp Kiêu cậu làm thế nào vậy?

Cứ 'xoẹt xoẹt' hai cái là qua rồi, lại còn có sức mạnh lớn như vậy mà ném người qua, dạy chúng tôi rốt cuộc là làm thế nào đi?" Diệp Kiêu cười khổ không được, "Con người vào thời kỳ quan trọng bùng phát ra tiềm lực là vô hạn.

Hơn nữa cứu người là quan trọng, lúc đó cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là phải đưa ông ấy qua, ném qua chính là phương pháp đơn giản và hiệu quả nhất." Nghe Diệp Kiêu nói mấy câu nhẹ nhàng như vậy, mọi người đều bật cười, còn lúc này Giáo sư Nghiêm càng đỏ mặt tía tai.

Trước đây ông ta còn nói Diệp Kiêu thân phận đáng ngờ, muốn tiến hành một loạt các giải thích về anh, nhưng bây giờ người ta không kể hiềm khích trước mà cứu mình, điều này khiến Giáo sư Nghiêm cảm thấy có chút khó xử.

Huống hồ sau khi cứu còn nói ra những lời như vậy, nhất thời khiến Giáo sư Nghiêm không biết nên nói gì cho phải.

Lúc này Giáo sư Nghiêm trong ánh mắt của mọi người chỉ có thể cúi đầu nói một câu, "Cậu Diệp cảm ơn cậu rất nhiều." Diệp Kiêu lắc đầu, anh cứu người không liên quan đến thân phận, cũng không liên quan đến ân oán trước đây, chỉ là trong khoảnh khắc đó, anh thấy một người vô tội đứng đó thì nhất định phải cứu, bất kể là Giáo sư Nghiêm hay Giáo sư Chu, hay bất kỳ ai trong đội bảo vệ, chỉ cần Diệp Kiêu nhìn thấy, anh sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn.

Lúc này đối mặt với sự cảm kích của Giáo sư Nghiêm, Diệp Kiêu cũng chỉ gật đầu, đặt lại Hắc Kim Cổ Đao vào vỏ, nhìn thấy mà mọi người đều khâm phục không thôi.

"Thâm tàng công danh đó!" "Sớm đã biết là Giáo sư Nghiêm thì tôi chắc chắn sẽ không cứu đâu!" "Đừng đùa, Diệp Đảo tầm nhìn rộng lớn bao nhiêu, bất kể là ai anh ấy cũng sẽ cứu, tự nhiên cũng là nể mặt Giáo sư Chu thôi!" "Diệp Đảo nhà tôi chính là chính tông!" "Lầu trên nói sai rồi phải không?

Chương 458

Diệp Đảo không phải Đảo gia sao?" "Diệp Đảo đã vào đội khảo cổ rồi, tự nhiên không phải Đảo gia!" "Đúng vậy, tam thúc của người ta là gia đình khảo cổ lâu đời, đã dạy Diệp Đảo nhiều thứ như vậy, bây giờ Diệp Đảo quay lại đội ngũ, đây chính là chính tông." Khán giả mạng nghiêm túc phổ cập kiến thức, Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi cười khổ không được, lúc đầu nghi ngờ thân phận anh, nói anh là Đảo gia, bây giờ đã gia nhập đội khảo cổ, tại sao không thể đổi tên anh, vẫn gọi anh là Diệp Đảo?

Nhưng lúc này đội ngũ còn phải tiếp tục tiến lên, Diệp Kiêu quay đầu nhìn hồ máu, trong lòng có một dự cảm không tốt, nhưng tạm thời vẫn chưa nghĩ rõ ràng rốt cuộc ở đây có gì.

Ngay lúc này, Giáo sư Chu và những người khác đã đến trước cửa đá vòm, nhìn thấy cảnh này Diệp Kiêu cũng chỉ có thể quay đầu đi theo họ.

Khán giả livestream lại chú ý đến thần sắc của Diệp Kiêu.

"Tôi sao lại cảm thấy Diệp Đảo hình như có lời muốn nói?" "Nhìn biểu cảm của Diệp Đảo vừa rồi, đối với cơ quan còn có vẻ như có điều gì đó chưa nói hết?" "Nói đùa gì vậy?

Ông tưởng đó là trò đùa, còn ý tứ chưa hết, nói không chừng dưới cơ quan có gì đó.

Nếu không thì Diệp Đảo sao có thể có biểu cảm như vậy?" "Tất cả những điều này phải hỏi Diệp Đảo rồi.

Diệp Đảo nói thử xem!" Anh quay phim cũng chú ý đến ánh mắt của Diệp Kiêu, quay đầu lại nhìn phía trước không có gì, chỉ là trong hồ máu đột nhiên sủi bong bóng, nhưng anh quay phim quay đầu lại

trong khoảnh khắc đó, anh ta không chú ý.

Lúc này mọi người đi xuyên qua cửa đá vòm, đây lại là một hành lang dài, sau khi ra khỏi hành lang thì là một mộ thất mới, bên trong không có bất kỳ vật tùy táng nào, nhưng chỉ có một quan tài rộng lớn đặt trên giá gỗ hoàng mộc, cách đất hơn hai mét.

Mọi người thấy vậy không khỏi chau mày thật chặt, quan tài này của ai?

Diệp Kiêu lại cảm thấy có chút không đúng, từ khi vào từ Song diện phật, tất cả mọi thứ dường như không có gì đặc biệt, vậy tại sao lại xây dựng mộ thất kỳ lạ như vậy?

Chẳng lẽ chỉ để dẫn dụ người vào?

Dẫn người vào rồi muốn làm gì?

Diệp Kiêu nhìn quanh, mọi người đều vây quanh quan tài, không chú ý đến anh.

Diệp Kiêu nhìn quan tài, rồi nhìn bức tường, anh đưa tay ra sờ sờ, lòng bàn tay đầy chất đen, dính dính nhưng lại tỏa ra một mùi hương nhạt.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ, tại sao ở đây lại có những thứ này?

Diệp Kiêu trăm mối tơ vò không giải thích được.

Lúc này mọi người cũng đều vây quanh quan tài, Trương Như Long và những người khác mạnh dạn bắc thang lên, từng người một trèo lên, phía trên đứng đầy người, tất cả đều nhìn chằm chằm vào quan tài, một hơi mở nắp quan tài ra, sau khi đẩy ra nhìn thấy thi thể bên trong, mọi người đều hít vào một hơi lạnh!

Phía trước là áo vàng ngọc, còn thi thể trong quan tài này lại như

người sống!

Đây là một phụ nữ, trông đã có chút tuổi, đầu đội kim quan, trên người mặc hoa phục, móng tay rất dài, sơn màu đỏ.

Không, không phải sơn móng tay, hẳn là khấu đan.

Thời đại đó phụ nữ không có những sản phẩm hóa học như sơn móng tay.

Còn Diệp Kiêu lại sờ sờ những chất đen này, đưa lên mũi ngửi ngửi, lập tức có chút ngạc nhiên, mùi hương nhạt không sai, nhưng lại lẫn một mùi máu tanh quỷ dị.

Anh đột nhiên phản ứng lại, quay đầu nhìn mọi người, chỉ thấy Giáo sư Chu và những người khác vẻ mặt kinh hỉ nhìn người trong quan tài, lập tức sôi trào lên.

"Bảo quản tinh mỹ như vậy, đây là thủ đoạn chống mục rữa gì thế?" "Ai biết được?

Tóm lại lần này thật sự khiến người ta phải ngạc nhiên, ý nghĩa khảo cổ lớn lắm!" "Giáo sư Chu, kỹ thuật hiện có của chúng ta có thể bảo quản tốt không?" "Nhất định có thể!" Đội khảo cổ vừa vào đã phấn khích, hận không thể bây giờ liền di chuyển thi thể đi.

Phản ứng của mọi người khiến Diệp Kiêu cảm thấy khó tin, sao họ lại nghĩ như vậy?

Bộ thi thể này thật sự đẹp đến thế sao?

Diệp Kiêu hơi ngớ người, còn Giáo sư Chu và những người khác thì lại mặt mày hớn hở, không ngừng chụp ảnh thi thể.

Khán giả trên màn hình cũng ngây người.

Trong mắt họ, rõ ràng đây chỉ là một bộ thi thể khô héo, sao mấy vị giáo sư này lại vui vẻ thế?

“Giáo sư Chu có phải bị trúng tà rồi không?” “Giáo sư Chu tỉnh lại đi!” “Diệp đảo mau ra ngăn cản đi, họ chắc điên rồi!

Tự nói tự cười với một bộ xác khô, ghê quá!” “Diệp đảo, Diệp đảo, mau ra giải thích chút đi, ngăn mấy người này lại, có phải có vấn đề gì không, hay tôi đã bỏ lỡ điều gì?” “Tôi mới đi vệ sinh thôi mà, sao đã không hiểu gì rồi?

Xuyên không bao nhiêu năm rồi vậy?” “Kinh quá, đây là bị quỷ che mắt rồi à?” Cư dân mạng trên màn hình bùng nổ tranh luận, không hiểu vì sao, những người trong đội khảo cổ bỗng nhiên trở nên như vậy, cứ thế hét lớn rằng bộ xác khô trong quan tài rất đẹp!

Lại còn nói là bảo tồn hoàn hảo, khiến họ nhất thời ngơ ngác.

Lúc này, Diệp Kiêu nhìn lên trên, Giáo sư Chu và những người khác không ngừng quay chụp, anh cũng hơi tò mò không biết bọn họ rốt cuộc đang nhìn gì.

Anh lập tức nhảy vọt lên, khi nhìn thấy thi thể trong quan tài liền giật mình.

Thấy vẻ mặt hớn hở của Giáo sư Chu và những người khác, Diệp Kiêu cảm thấy lạ.

Anh kéo tay Giáo sư Chu: “Giáo sư Chu, mọi người đang nhìn gì vậy?” Giáo sư Chu vội vàng nói: “Tiểu Diệp, tôi chưa từng thấy thi thể nào được bảo quản hoàn hảo đến thế!

Cậu nhìn xem, làn da này căng mịn biết bao, lại còn chiếc mũ kim đỉnh trên đầu nữa, thật xa hoa phú quý, vừa nhìn đã biết là người có thân phận cao quý rồi!” Diệp Kiêu thấy lạ: “Đây rõ ràng là một bộ nữ thi khô héo, sao lại nói là người sống được?” Nghe anh nói vậy, Giáo sư Chu vội lắc đầu: “Tiểu Diệp, cậu có nhìn nhầm không?

Cậu lại đây xem, đây rõ ràng là một bộ nữ thi sống động như thật,

trông thật thủy linh, tuy tuổi tác có lớn một chút, nhưng thi thể này chắc chắn không có vấn đề gì." Nghe ông nói, Diệp Kiêu hiểu ra, Giáo sư Chu và những người khác chắc hẳn đã bị mê hoặc.

Lúc này Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu, bên tay anh không có linh dược giải độc, bây giờ chỉ có thể dùng máu của mình.

Không còn cách nào khác, anh đành cứa rách ngón tay mình rồi nặn máu bôi lên môi Giáo sư Chu, sau đó bôi một ít lên môi Trương Như Long.

Hai người đó run rẩy, rồi vài phút sau liền trở lại bình thường.

Nhìn rõ chiếc quan tài trước mặt, cả hai đều giật mình thon thót!

Giáo sư Chu còn hỏi: "Chuyện gì vậy?" Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu: "Cái này còn phải hỏi mấy người nữa, mấy người rốt cuộc bị làm sao vậy, thấy bộ thi thể này là lao vào như điên ấy!" "Chúng tôi cũng không chắc chuyện này rốt cuộc là sao?" Giáo sư Chu nhìn quanh, thấy những người trong đội khảo cổ cũng vậy, đa số đều trong bộ dạng đó, cứ nhìn chằm chằm thi thể mà chụp ảnh nghiên cứu.

Thấy vậy, Giáo sư Chu không khỏi hít một hơi lạnh: "Cái này chắc là bị trúng tà rồi?" Lời của Giáo sư Chu khiến tất cả cư dân mạng đều bật cười.

"Giáo sư Chu, mấy ông đúng là trúng tà rồi, nếu không Diệp đảo đã chẳng phải bó tay đến thế!" "Thằng bé còn dùng máu mình giúp các ông giải độc, mau nghĩ cách đi, nếu không nghĩ ra, chắc Diệp đảo sẽ sụp đổ mất." "Đúng vậy, chẳng lẽ cứ để Diệp đảo một mình giải độc cho từng người như vậy, tốn bao nhiêu máu chứ?" Thấy Diệp Kiêu như vậy, Giáo sư Chu vội hỏi: "Tiểu Diệp, bây giờ nên làm thế nào?" Nhìn mức độ phát điên của họ, Diệp Kiêu biết chỉ có thể dựa vào máu của mình để giải độc.

Không còn cách nào khác, anh đành nặn từng giọt máu ra bôi lên môi từng người.

Hai ba mươi người này đều trông cậy vào Diệp Kiêu, bôi đến cuối cùng, ngón tay anh trắng bệch cả, nhưng may mà hiệu quả vẫn khá tốt.

Kỳ Lân Cổ Huyết này vừa phát huy tác dụng, chỉ trong mười mấy phút, tất cả mọi người đều trở lại bình thường.

Khi nhìn thấy thi thể trong quan tài, mọi người đều ngớ người.

Trần Phong còn dụi dụi mắt: "Tôi không nhìn nhầm chứ, đây, đây lại là xác khô sao?!" Diệp Kiêu đáp: "Chính xác." "May mà vừa nãy mấy người còn bu quanh nó mà chụp ảnh đó!" Nghe vậy, mọi người cầm máy ảnh lên xem, quả nhiên, trong máy ảnh có hơn một trăm bức ảnh chụp từ các góc độ khác nhau.

Trên đó hiển thị toàn bộ là xác khô, điều này khiến mọi người há hốc mồm.

"Sao có thể!

Rõ ràng tôi nhìn thấy là một bộ nữ thi xinh đẹp mà!" "Có phải mấy người đánh tráo không?" Trần Phong và những người khác cũng liên tục lắc đầu: "Rốt cuộc chuyện này là sao?" Lúc này, ngay cả Giáo sư Chu cũng cảm thấy khó tin.

Chương 459

"Suốt cả ngày trời tôi cũng không rõ mình đã làm gì, vừa nãy tự nhiên lại xảy ra chuyện này, Tiểu Diệp, rốt cuộc là sao vậy?" Diệp Kiêu lúc này mới trầm giọng nói: "Mọi người đã bị mê hoặc rồi.

Ngay từ đầu khi chúng ta đi qua Huyết Trì đã là như vậy rồi." "Huyết Trì?

Liên quan gì đến Huyết Trì?" Diệp Kiêu tiếp tục nói: "Mùi hương phát ra từ Huyết Trì cộng với mùi tinh xú thoang thoảng trên tường, và cả cái mùi sạch sẽ trên tường nữa, thực ra đó là một loại Mê Hồn Dược." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người không dám tin, vội vàng cúi xuống xem, quả nhiên ở chỗ Diệp Kiêu chỉ, trên tường mộ thất có một lớp chất nhầy, tỏa ra mùi hương thoang thoảng, trong góc còn có một thứ giống như nấm.

"Cái này là sao?" Ban đầu họ vào đây là lao thẳng đến quan tài, hoàn toàn không để ý đến cái thứ ở góc tường này.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây là Cực Huyễn Ma Cô, những thứ này một khi bị phá hủy, bên trong sẽ phát tán bào tử, khi rơi vào cơ thể người sẽ gây ra ảo giác." "Vốn dĩ thì không sao, chỉ là lúc đầu chúng ta đã nhiễm quá nhiều độc tố ở Huyết Trì, cho nên đến đây, bản thân bào tử không có vấn đề gì, dù có tác dụng gây ảo giác cũng tuyệt đối không mạnh đến thế.

Nhưng vì bị ảnh hưởng bởi Huyết Trì, nên mới lập tức trúng chiêu." "Trước mắt mọi người đều bị ảo giác, hơn nữa vì là tập thể cùng đến, nên mọi người đều nhìn thấy cùng một thứ." Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người đều há hốc mồm.

Trần Phong lập tức định đi giẫm nát cây nấm đó, nhưng bị

Trương Như Long giữ lại: "Cậu muốn chết à!

Đồ trong này không thể tùy tiện động vào, không nghe Tiểu Diệp vừa nói về cây nấm sao, nhỡ lại xảy ra bất trắc thì sao." Nghe anh ta nói vậy, Trần Phong lập tức giật mình không dám động đậy, Diệp Kiêu hít một hơi sâu.

"Máu của tôi vào cơ thể cũng không phải vạn năng, một lát nữa có thể vẫn xảy ra chuyện, cứ thiêu nó đi." Trương Như Long cũng gật đầu, dù sao thì cứ giải quyết khó khăn trước mắt đã, rồi tính sau.

Dùng lửa thiêu là cách nhanh nhất, và đơn giản nhất.

Mặc dù súng phun lửa đã gần hết, nhưng đối với Trương Như Long và những người khác, sức mạnh tập thể là rất lớn, trong đội của họ vẫn có người có nhiên liệu dự trữ, còn Trương Như Long cũng cảm thán rằng có vũ khí thật tốt, tiếc là súng phun lửa trong tay anh đã hết nhiên liệu, nên không dùng được nữa.

Trơ mắt nhìn mọi người thiêu rụi tất cả mọi thứ trong mộ đạo, yếu tố gây ảo giác do bào tử tạo ra cũng được loại bỏ, mọi người lúc này mới yên tâm.

Diệp Kiêu lại cảm thấy chuyện này chưa dừng lại, trong mộ đạo này có quá nhiều cơ quan, hơn nữa những thứ lộn xộn này cũng khá nhiều, nếu muốn dọn dẹp triệt để, sau này nhất định phải cẩn thận.

Còn cư dân mạng trong livestream khi thấy Diệp Kiêu giải thích như vậy, lại thấy đội khảo cổ thiêu rụi tất cả những thứ đó, không khỏi có chút châm biếm.

"Diệp gia không hổ là Diệp đảo, một lời nói toát rõ bản chất, lập tức làm rõ mọi chuyện." "Ngay cả tôi cũng há hốc mồm, chưa từng nghĩ còn có chuyện như vậy xảy ra, không hổ là Diệp đảo của tôi!" "Đúng là YHCD (Vĩnh Hằng Đích Thần) luôn, Diệp đảo đúng là thanh

niên tốt gương mẫu, một phát là giải quyết được ngay!" "Mấy thứ này Diệp đảo sớm đã tỏ vẻ bất lực rồi, không chỉ phải thám mộ, mà còn phải bảo vệ mấy người đội khảo cổ này nữa.

Rốt cuộc ai là 'thanh đồng', ai là 'vương giả', nhìn là biết ngay!" Giáo sư Chu khi nhìn thấy những bình luận này không khỏi đỏ mặt, đội khảo cổ của họ vào đây xong cứ như tàn phế, chẳng làm được việc gì, ngoài việc kiểm kê văn vật ra, bất cứ chuyện gì gặp phải đều cần Diệp Kiêu đứng ra giải quyết.

May mà lần này ông đã đưa được Diệp Kiêu vào, nếu không thì truyền ra ngoài không biết sẽ ra sao, người ta sẽ nói đội khảo cổ của họ lại phải dựa vào một người ngoài.

Giáo sư Chu lúc này hít một hơi sâu, mừng thầm vì đã đưa Diệp Kiêu hòa nhập vào đội của mình sớm một bước, cũng tránh được những phiền não này, nếu không thì hậu quả khó lường.

Chuyện khác không nói, chỉ riêng về thân phận đã không ổn rồi, ông cũng không muốn đội khảo cổ bị người khác chê bai là vô dụng.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh cũng không để ý nhiều, chỉ là sau khi anh phát hiện những sinh vật bào tử đó đều bị thiêu hủy, Cực Huyễn Ma Cô cũng không còn nữa, nhưng trên tường lại ẩn hiện vài bức bích họa.

Mọi người cũng đều phát hiện, lập tức kinh ngạc không thôi: "Mau nhìn, ở đây có bích họa kìa!" Tất cả mọi người đều vây lại, Diệp Kiêu cũng không ngoại lệ.

Những bức bích họa này được vẽ rất tinh xảo, nhưng trên bích họa lại là một người phụ nữ, còn bức đầu tiên lại vẽ một tháp Phật, Diệp Kiêu lập tức hiểu ra chủ nhân của mộ thất này là ai rồi.

Khi mọi người cứ thế xem tiếp, cư dân mạng trong livestream

cũng bắt đầu bình luận rầm rộ.

"Bích họa này màu sắc tươi quá, cứ như vừa vẽ hôm qua vậy!" "Nói gì hôm qua chứ, rõ ràng là hôm nay mới vẽ, nói vậy là màu sơn bích họa này quá rực rỡ rồi, chắc là do bề mặt bị lớp Cực Huyễn Ma Cô bao phủ, nên mới tươi rói như vậy, cứ như thật ấy." "Nói mới nhớ, mấy bức bích họa này hình như bên cạnh đều có một nhân vật giống chiến sĩ xác khô, rốt cuộc là thật hay giả?" Nghe thấy họ bình luận như vậy, anh quay phim cũng phát hiện, mỗi bức bích họa đều khảm một bộ xác khô, lạ thật đó!

Từ trước đến nay chưa từng thấy qua, đây chắc là một chủng loại mới, anh quay phim không kìm được tiến lên một bước để nhìn rõ.

Cũng là để mọi người xem chi tiết, nhưng không ngờ vừa mới tiến lên, liền nghe thấy cư dân mạng trong livestream bùng nổ.

"Đừng đi!

Tôi có hội chứng sợ lỗ!

Tôi cũng sợ!

Anh quay phim làm ơn đừng qua đó mà!" Anh quay phim quả quyết tiến lên một bước, đưa tay sờ thử: "Cái xác khô này lại là thật, trời ơi Tiểu Diệp, cậu xem, là thật đó!" Mỗi bức bích họa đều vẽ, một bộ xác khô được làm phẳng, nhưng thỉnh thoảng cũng có chỗ nhô lên.

Thấy cảnh này, mọi người đều phát điên, Diệp Kiêu cũng cảm thấy kỳ lạ, mỗi bức bích họa gần như đều được khảm trên tường, tổng cộng mười hai bức.

Mười hai bức này hẳn là kể về cuộc đời của Lã Thái Hậu, và cuối cùng bà ta được chôn trong tháp Phật.

Hiện tại tháp Phật vẫn chưa xuất hiện, nhưng...

Diệp Kiêu vừa định lên tiếng, tay anh quay phim đã run rẩy, chỉ vào bộ xác khô trước mặt, anh ta đã chạm vào nó.

Lúc này cư dân mạng trên màn hình đều bùng nổ: "Trời ơi, nó sống dậy rồi!" Lần này tất cả mọi người đều há hốc mồm, căn bản không dám tin, giờ đây tất cả mọi người đều vây lại, khi nhìn thấy cảnh này, quả nhiên đều căng thẳng.

Bộ xác khô này quả nhiên đã nhúc nhích, đầu tiên là các ngón tay rồi đến các ngón chân, sau đó các khớp xương bắt đầu kêu "cộp cộp" và ngồi dậy, cứ như muốn bước ra vậy.

Anh quay phim đã hoàn toàn không nói nên lời, vội vàng lùi lại, mọi người cũng tản ra, nhanh chóng rút lui.

Thấy trong hành lang lại vang lên tiếng "cộp cộp", mọi người lập tức sợ hãi, tình hình có vẻ nghiêm trọng rồi.

Mặc dù mọi người sợ hãi, nhưng những bộ xác khô được khảm trên bích họa đã lấp đầy cả mộ thất, chưa kể bên ngoài hành lang còn truyền đến tiếng động, điều này khiến mọi người càng không dám tin tưởng bên ngoài.

Nếu vạn nhất bị kẹp từ trong ra ngoài thì sao?!

Diệp Kiêu, Diệp Kiêu vẫn là Diệp Kiêu, anh lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao ra, ngay lúc bộ xác khô đó sắp bước ra bước đầu tiên, anh chém đứt chân nó bằng một nhát dao, sau đó lại chém một nhát vào tường, trực tiếp chém đứt đầu bộ xác khô.

Ngay lúc này không biết có phải do hành động của Diệp Kiêu đã kích thích họ hay không, nhất thời tất cả mọi người đều rút đao ra, sau đó xông đến trước mặt bắt đầu chém giết.

Nhưng khi còn chưa kịp hoàn toàn thoát ra, liền trực tiếp chém giết chúng ngay trong trứng nước.

Lúc này họ đông người, nên hành động rất nhanh chóng kết thúc.

Chỉ thấy ngay lúc này không biết từ khi nào, trước cửa bỗng nhiên xuất hiện một thứ khác, nhìn kỹ đúng là xác khô, nhưng lại không giống những cái khác.

Móng tay và tóc đen thẫm, trên người mọc đầy lông trắng, thấy cảnh này mọi người đều kinh ngạc không thôi, Diệp Kiêu lúc này đặc biệt nghiêm mặt cảnh cáo họ, tuyệt đối đừng lại gần.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Hạn Bạt!" "Cái gì vậy, ngay cả Diệp Kiêu cũng lần đầu tiên thấy.

Hạn Bạt là thủy tổ cương thi, tương truyền là con gái của Hoàng Đế biến thành.

Khi Xi Vưu và Hoàng Đế giao chiến, Hoàng Đế phái cô ta đi đánh Xi Vưu, nhưng con gái không địch nổi liền ra trận trợ giúp, kết quả bị trọng thương, sau khi được cứu sống thì biến thành dạng này." "Nhưng hồn phách bị lửa thiêu rụi, trên đỉnh đầu mọc thêm một con mắt đỏ, ẩn nấp ban ngày ra ban đêm, trở thành tổ tiên của cương thi biến dị đời sau, cũng là một trong những loại cương thi khó đối phó nhất." Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi: "Nói như vậy thì lần này chúng ta chết chắc rồi!" Diệp Kiêu bổ sung: "Thứ này không giống xác khô, không phải chỉ cần chém đầu là được.

Hạn Bạt còn có trí thông minh nhất định." Diệp Kiêu vừa nói vừa ra hiệu cho mọi người lùi lại, dù thế nào cũng không thể bị vướng vào, nếu không thì hậu quả khó lường, thậm chí còn có thể gây ra hoảng loạn và những chuyện khác.

Lúc này Diệp Kiêu khẳng định thứ này là một phần của mộ, cũng là một phần cơ quan.

Nhưng hiện tại đã nhìn thấy người sống, Hạn Bạt tuyệt nhiên sẽ không để mọi người rời đi, tất cả đều sợ hãi, nếu là như vậy, thì hậu quả khó lường!

Thấy tình cảnh đó, mọi người đều hơi ngơ ngác, đồng loạt nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cau chặt mày, Hạn Bạt này không phải chuyện đùa.

Chỉ thấy nó xuất hiện ở cửa trong nháy mắt, nhìn thấy có người trực tiếp xông lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong đội không biết ai đó đã hét lên một tiếng: "Chạy mau!" Mọi người đều tản ra tứ phía.

Chương 460

Hạn Bạt nhìn đám người đang bỏ chạy dần dần trở nên hưng phấn, chỉ thấy nó tùy tiện vung tay về phía một người trong đội, một người bị nó bóp cổ, trực tiếp bị nó cắn đứt cổ họng.

Máu tươi bắn tung tóe, người đó còn chưa kịp kêu một tiếng đã tắt thở.

Cảnh tượng trần trụi này khiến tất cả mọi người đều chấn động, cư dân mạng trong livestream bị cảnh này dọa sợ đến mức hét thất thanh.

"Vãi chưởng, ghê quá!

Ghê quá!

Cái này là thật sao?" "Giết người không chớp mắt, đúng là một tên đại ma đầu mà!" "Chết tiệt tôi rồi, súng của mấy ông đâu, dùng đi chứ!" "Chết tiệt tôi rồi, lần nào cũng vậy, gặp nguy hiểm là chỉ biết đứng ngây ra, động đi chứ!" "Người ta khi nguy cấp thì adrenaline tăng cao, đáng lẽ phải rất bùng nổ, sao đến đây rồi lại chẳng làm được gì?" "Đùa à, nhìn tốc độ họ chạy trốn thì biết rồi, đã hoảng hồn rồi, làm sao còn nghĩ đến chuyện cứu người nữa!" Cư dân mạng trong livestream nghĩa phẫn điền ưng, hận không thể tự mình xông vào, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu thật sự xông vào chắc cũng sợ đến mức không chạy nổi.

Ngay lúc này, Trương Như Long và đội bảo tiêu của họ rút súng ra, giơ tay bắn xối xả, trực tiếp bắn vào Hạn Bạt, nhưng con quái vật này căn bản không hề nhúc nhích, đạn chỉ có thể cản trở tốc độ di chuyển của nó, nhưng lại không thể ngăn cản bước chân của nó!

Hơn nữa, sau khi đạn ghim vào người nó, nó không hề có bất kỳ

động thái nào, điều này khiến mọi người đều kinh ngạc, súng còn không thể cản nó dù chỉ một lát, vậy phải làm sao đây?

Con quái vật này khiến họ hoảng sợ mất vía.

Chỉ thấy lúc này, không biết từ đâu xông ra một bóng người, trực tiếp chém tới.

Mọi người nhìn kỹ lại, chính là Diệp Kiêu!

Hắc Kim Cổ Đao lóe lên hàn quang, xông thẳng về phía mặt nó, mục tiêu chính là đầu lâu của nó.

Nhưng Hạn Bạt vung tay ném bộ thi thể trong tay về phía Diệp Kiêu, đập vào người anh.

Diệp Kiêu vội vàng lùi lại né tránh, còn Hạn Bạt lại nhảy sang một hướng khác của đám đông, vươn tay tóm lấy một người trong số họ.

Sự thay đổi trong khoảnh khắc này khiến mọi người không biết nên chạy đi đâu, chỉ có thể túm tụm lại ba ba năm năm mà run rẩy, cầu nguyện nó đừng đến gần.

Trương Như Long sợ hãi giơ súng lên bắn thẳng vào mặt nó, nửa bên mặt nó bị bắn nát.

Còn người kia cũng nhân cơ hội rút dao găm ra đâm mấy nhát vào người nó, thoát được đợt tấn công này, sợ hãi run rẩy, thở hổn hển.

Hạn Bạt dường như bị chọc giận, không khỏi gầm lên một tiếng, lao về phía Trương Như Long.

Diệp Kiêu cách đó khoảng năm mét, trơ mắt nhìn súng của Trương Như Long đã bị Hạn Bạt tóm lấy.

Đạn bắn xối xả liên tục vào người Hạn Bạt, nhưng lại không hề ngăn cản được cơn giận của nó.

Nó giơ tay cao lên, dường như sắp đánh nát đầu Trương Như

Long.

Mọi người xung quanh đều giật mình, giơ súng lên bắn, lại sợ bắn trúng Trương Như Long.

Trần Phong xông tới, trực tiếp dùng báng súng đập mạnh vào đầu Hạn Bạt, khiến nó bị đánh văng sang một bên.

Nhưng con Hạn Bạt đó ghì chặt vai Trương Như Long, móng tay dài đâm sâu vào, khiến Trương Như Long đau đớn kêu thảm một tiếng.

Mùi máu tươi kích thích thần kinh của Hạn Bạt, nó càng trở nên hưng phấn hơn.

Nó gầm gừ một tiếng về phía trời, sau đó dùng sức bóp chặt vai Trương Như Long, thẳng tay xé đứt nửa cánh tay của anh!

Lập tức đau đến mức Trương Như Long kêu thảm một tiếng.

Ngay lúc này một bóng người xông tới, một nhát dao chém xuống, cánh tay nhỏ của Hạn Bạt trực tiếp bị đứt lìa.

Hạn Bạt vội vàng lùi lại hai bước, nhìn cánh tay bị đứt của mình, vô cùng sợ hãi Hắc Kim Cổ Đao, liên tục quay người bỏ chạy.

Diệp Kiêu lại không kịp nghĩ nhiều, vội vàng nhặt cánh tay bị đứt lên: "Không được, phải cứu chữa nhanh, nếu không thì cánh tay này coi như phế rồi!" "Bác sĩ, y tá đâu rồi!" Y tá vội vàng chạy tới, lấy thuốc cầm máu băng bó cho Trương Như Long.

Nhưng Trương Như Long lúc này đã đau đến tái mét mặt mày, một người đang yên đang lành trong chớp mắt đã mất đi một cánh tay, ai mà không đau lòng chứ?

Còn nếu cánh tay được cứu chữa kịp thời, tiến hành phẫu thuật nối lại vẫn có thể nối được, chỉ là lúc này trong cổ mộ thì ai dám bảo

đảm.

Lúc này Giáo sư Chu lập tức quyết đoán, trực tiếp ra lệnh: "Cử bốn người hộ tống anh ta quay về, nhất định phải quay về!" Trần Phong lắc đầu: "Không được, chuyến hạ mộ này không phải chuyện nhỏ, nếu quay về đường cũ, gặp phải uy hiếp chẳng phải là đường chết sao, không thể quay về." Còn Giáo sư Chu lại quay đầu lại, trực tiếp dùng điện đài liên lạc với quân đồn trú phía trên, dù thế nào, lần này nhất định phải để Trương Như Long quay về, nếu không anh ta sẽ gặp nguy hiểm tính mạng!

Trơ mắt nhìn máu căn bản không ngừng chảy, sắc mặt Trương Như Long ngày càng tái nhợt.

Lúc này trong cơ thể Diệp Kiêu truyền đến một âm thanh cơ khí quen thuộc. 【Đinh ~ Phát hiện chủ ký sinh gặp phải lựa chọn quan trọng.】 【Một, Hệ thống cung cấp một viên Chỉ Huyết Thần Đan, khôi phục chức năng cơ thể.

Nhưng phần thưởng giai đoạn sẽ bị hủy bỏ.】 【Hai, Lựa chọn bỏ mặc, tiếp tục thám mộ, thưởng một gói quà thám mộ!】 "Chọn một!" Diệp Kiêu không chút do dự chọn lựa điều thứ nhất, đương nhiên là phải cứu người, nếu không thì làm sao xứng đáng với khoảng thời gian dài đồng hành như vậy?

Ngay lúc này Trương Như Long đã đối mặt với nguy hiểm tính mạng, không thể bước sai một bước nào.

Hệ thống rất nhanh đã cấp cho một viên Chỉ Huyết Thần Đan, hơn nữa còn có thể khôi phục chức năng cơ thể.

Thấy viên thuốc trong giao diện, Diệp Kiêu vội vàng lấy ra đi tới, nhét vào miệng Trương Như Long.

Giáo sư Chu quay đầu lại nhìn thấy không khỏi giật mình thon

thót!

“Tiểu Diệp, cậu cho anh ta uống cái gì vậy?” “Thuốc cầm máu, mau lấy cánh tay bị đứt ra dùng gạc băng bó lại, nhanh lên, nhanh lên một chút!” Thấy cảnh này mọi người đều ngớ người, cư dân mạng trên màn hình càng kinh ngạc không thôi.

“Diệp đảo điên rồi à?

Không có phẫu thuật nối thì thần kinh đã đứt rồi, làm sao mà nối lại được?” “Cân mạch chỗ này căn bản không được, Diệp đảo thôi đi, biết anh sốt ruột cứu người, nhưng cũng không thể làm bừa.” “Diệp đảo ơi Diệp đảo đừng làm chuyện vô ích nữa, làm vậy sẽ gây nhiễm trùng vết thương đó, anh muốn anh ta chết nhanh hơn à?” “Dừng tay đi đồ ngốc, không phải người chuyên nghiệp thì đừng có làm bừa!” Cư dân mạng trên màn hình liên tục bình luận, Diệp Kiêu không kịp nghĩ nhiều, lúc này cứu người là quan trọng.

Còn những người trong đội khảo cổ cũng mù tịt.

“Tiểu Diệp, cậu làm vậy căn bản là vô ích mà!” “Đúng vậy Tiểu Diệp, tuyệt đối đừng làm bừa!” Diệp Kiêu lại trầm giọng nói: “Tin tôi đi, nhất định có thể được.

Mau đến băng bó đi, nếu không chậm một bước nữa thì cánh tay này tôi thật sự không nối lại được đâu.” Lúc này Trương Như Long nắm chặt tay Diệp Kiêu: “Tôi tin Tiểu Diệp, cứ làm theo lời cậu ấy nói.” Có sự khẳng định của người trong cuộc, những người khác còn có thể nói gì nữa, vội vàng làm theo lời Diệp Kiêu, lấy gạc và thuốc cầm máu băng bó cánh tay bị đứt.

Không lâu sau đã băng bó xong, rồi dùng băng treo lên.

Chỉ thấy phần cơ bắp trên cánh tay bị đứt đã bắt đầu tím tái, đây là biểu hiện thiếu máu, không có cung cấp máu, ngay cả da cũng bắt đầu

thay đổi.

Còn Diệp Kiêu thì cau chặt mày, hy vọng Hệ thống đừng lừa anh, bây giờ đã lấy ra Chỉ Huyết Thần Đan, thậm chí còn có khả năng khôi phục chức năng cơ thể, chỉ xem Trương Như Long có thể phục hồi như cũ hay không thôi.

Anh ta là một quân nhân, nếu mất đi cánh tay, thì chỉ có con đường giải ngũ mà thôi, tương lai Trương Như Long sẽ sống thế nào?

Diệp Kiêu không phải thánh mẫu, nhưng cũng tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn người này chết trước mặt mình, hơn nữa họ đã hợp tác hai lần rồi, tuyệt đối không thể để anh ta xảy ra chuyện.

Lúc này sắc mặt Trương Như Long tái nhợt, mọi người cũng không dám tùy tiện di chuyển, dù sao anh ta cũng là một bệnh nhân nguy kịch, nếu ở bên ngoài cũng phải vào bệnh viện đến mức ICU, hiện tại trong cổ mộ điều kiện y tế lại kém như vậy, nếu Trương Như Long có thể vượt qua thì tốt, nếu không thì thật đáng tiếc.

Ngay lúc mọi người đang chờ đợi, bên ngoài hành lang lại truyền đến một tiếng gầm rít, tất cả đều kinh hồn bạt vía.

Xong rồi, lại đến nữa!

Phải làm sao đây?

Chương 461

Lúc này Hạn Bạt bỗng nhiên lại xuất hiện, di chuyển bên ngoài, không ngừng gầm gừ, khiến mọi người run rẩy.

Nếu nó lại xông vào thì sao?

Trương Như Long một mình bị thương thì còn đỡ, nếu thêm vài người nữa bị thương, đội ngũ này coi như tan rã.

Ngay cả Diệp Kiêu cũng cảm thấy phiền não, dù sao Chỉ Huyết Thần Đan chỉ có một viên, đã đưa cho Trương Như Long rồi thì khó mà đưa cho người khác, vạn nhất lại có người chết hoặc bị thương thì phải làm sao?

Diệp Kiêu dặn dò mọi người chăm sóc tốt Trương Như Long, anh một mình đi ra hành lang.

Trơ mắt nhìn Diệp Kiêu lại đi ra ngoài, tim mọi người đều nhảy lên đến cổ họng.

Tiểu Diệp tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, nếu xảy ra chuyện thì họ biết ăn nói làm sao đây?

Ngay lúc này mọi người thấy vậy đều hơi sợ hãi, người trong livestream cũng hoảng hồn.

Trơ mắt nhìn Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao đi ra ngoài, mọi người đều hơi căng thẳng.

Cư dân mạng trên màn hình liên tục bình luận.

"Vãi chưởng, lại thế này nữa, lần nào cũng vậy, Diệp đảo không thể có gì mới mẻ hơn sao!" "Đúng vậy, lần nào gặp nguy hiểm, Diệp đảo cũng xông lên trước, mấy người đội khảo cổ đâu, súng của các ông dùng đi chứ!" "Để Diệp đảo một mình mạo hiểm, không biết mấy

người làm cái gì!" "Trời ạ, cái tính nóng nảy của tôi không chịu nổi rồi, bọn người này có phải cố ý không, vũ khí để làm gì!" Cư dân mạng trên màn hình nghĩa phẫn điền ưng, dù sao trong chuyện này Diệp Kiêu đã bỏ ra quá nhiều, những người khác thì hưởng lợi, gặp nguy hiểm thì họ chỉ biết kêu la, hoặc là bị thương.

Khiến người ta không khỏi nghi ngờ, đội khảo cổ này có họ để làm gì?

Mọi người đổ lỗi lên đội khảo cổ, Giáo sư Chu cũng nhận ra, vội trầm giọng nói: "Hai người các cậu cầm súng qua giúp Tiểu Diệp đi, không thể để cậu ấy một mình mạo hiểm được!" Lời này đúng là thật, hai người trong đội bảo tiêu cầm súng xông ra, nhưng đến hành lang rồi, còn đâu nửa cái bóng, Diệp Kiêu không thấy đâu, mà tiếng gầm rít kia cũng biến mất theo.

Hai người nhìn nhau, rồi quay về chỗ cũ, những người trong đội khảo cổ thực sự không biết phải làm sao, Trương Như Long cố gắng đứng dậy: "Đi, chúng ta cùng đi tìm Tiểu Diệp, không thể để cậu ấy một mình, làm vậy sẽ khiến cậu ấy thất vọng!" Mọi người nghe Trương Như Long nói vậy đều thấy có lý.

Trần Phong nhìn sắc mặt Trương Như Long, phát hiện lúc này sắc mặt anh ta lại có chút chuyển biến tốt, lập tức kinh ngạc không thôi.

"Lão Trương, anh thấy thế nào?" Trương Như Long lắc đầu: "Không sao rồi, chỉ thấy vết thương có chút đau, còn hơi ngứa nữa.

Thuốc Tiểu Diệp cho tôi thật sự hữu hiệu!" Nghe Trương Như Long nói vậy, lại nhìn sắc mặt anh ta, tuy vẻ mặt vẫn còn hơi tái, nhưng rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều so với vừa nãy, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không dám tưởng tượng trong thời gian ngắn như vậy, Trương Như Long lại có thể dần dần hồi phục.

Diệp Kiêu ơi Diệp Kiêu, cậu đúng là một kỳ nhân!

Thuốc cậu lấy ra rốt cuộc là thứ gì vậy?

Lại có thể khiến Trương Như Long "đoạn chi trọng sinh", ghê quá!

Nhưng lúc này mọi người cũng không nghĩ nhiều, dìu đỡ lẫn nhau, cầm súng đi trong hành lang.

Còn Diệp Kiêu thì đã theo Hạn Bạt đến một mộ thất khác.

Đây là một phòng bồi táng, chỉ thấy bên trong bày mười hai chiếc quan tài, mỗi chiếc quan tài này đều dán phong điều màu vàng, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút khó tin.

Theo lý mà nói, điều này không đúng!

Những thứ kỳ lạ, cổ quái nào cũng chưa từng thấy dán bùa chú lên quan tài, mà lại nhiều thế này!

Đã là mộ, đã là mộ bồi táng, thì phải có vật phẩm bồi táng chứ.

Chẳng lẽ những hoàng tộc Tây Hạ này khi bồi táng, còn muốn tạo ra cương thi để chôn cùng?

Điều này không mấy khả thi.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn mười hai chiếc quan tài đó, con Hạn Bạt ban nãy đã biến mất.

Anh cau chặt mày, bất kể nó là thứ gì, tóm lại là sau khi đến bên cạnh mình, nó không thể tiến thêm được nữa.

Diệp Kiêu khẳng định nó sợ Hắc Kim Cổ Đao, nhưng lại không cam lòng, nên mới muốn dẫn anh đến đây.

Phong điều trên quan tài tuyệt đối không thể bóc đi.

Tuy nói là Hạn Bạt, nhưng đã có trí thông minh, thì không phải là

người bình thường nữa rồi.

Cương thi hay những xác chết biến dị khác đều do thi biến mà thành, Hạn Bạt cũng vậy.

Xem ra những tên đạo mộ tặc vào trước đó đều đã chui vào miệng nó cả rồi, nếu không thì nó không thể hình thành nhanh như vậy.

Lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày, cầm cổ đao luồn lách giữa những chiếc quan tài.

Vì có phong điều nên anh không mở quan tài, cả phòng bồi táng ngoài quan tài ra không có bất kỳ thứ gì, điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi bối rối.

Con Hạn Bạt này rốt cuộc đã đi đâu?

Đang nghĩ thì đầu mũi ngửi thấy một mùi hôi thoang thoảng.

Mùi này khiến Diệp Kiêu trong lòng căng thẳng, một tiếng "soạt" vang lên, một trận gió mạnh ập tới.

Diệp Kiêu vội vàng cúi người lăn qua dưới quan tài.

Một tiếng "rầm" thật lớn, con Hạn Bạt một vuốt đã đập nát một chiếc quan tài.

Chiếc quan tài gỗ lim vàng lập tức bị nó đập thành hai mảnh, quan tài rơi xuống, từ bên trong lăn ra một bộ xác khô, trên đầu còn dán phong điều.

Thật là kỳ lạ, lại còn dán phong điều ở đây, điều đó cho thấy những thi thể này không phải là người bất phàm, hơn nữa trên thi thể còn quấn vải trắng, đây là làm gì vậy?

Giây tiếp theo Hạn Bạt lại một lần nữa đứng dậy lao về phía Diệp Kiêu, trong miệng tỏa ra một mùi hôi khó ngửi.

Diệp Kiêu bỗng nhiên phát hiện không đúng, bởi vì trước đó anh

đã chém đứt tay của Hạn Bạt, nhưng con này lại có cả hai tay.

Chẳng lẽ nó có khả năng tái sinh?

Không thể nào!

Diệp Kiêu cau chặt mày, trơ mắt nhìn con này, lông trên đỉnh đầu nó dày hơn một lớp, ẩn hiện chút sắc đỏ, lúc này mới nhận ra, hóa ra đây lại là một con khác!

Trong một mộ thất lại có hai con Hạn Bạt, quá không đúng rồi!

Nếu đây thực sự là hai con Hạn Bạt, vậy thì cổ mộ này cũng quá kỳ lạ rồi.

Diệp Kiêu không dám lơ là, cầm Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp nhảy lên, giẫm lên nắp quan tài rồi chém xuống!

Hạn Bạt vô cùng sợ hãi, Hắc Kim Cổ Đao lóe lên hàn quang, một tiếng "soạt" liền chém ra một vết nứt trên mặt đất!

Trong chiếc quan tài vỡ nát phía sau, phong điều rơi ra, xác khô chậm rãi ngồi dậy.

Diệp Kiêu phản tay một đao, chém bay cả đầu lâu, lúc này Hạn Bạt mới biết sợ hãi, cách Diệp Kiêu ba mét, căn bản không dám đến gần.

Chương 462

Diệp Kiêu một mạch xông lên, Hạn Bạt dường như biết sợ hãi, dẫn Diệp Kiêu liên tục luồn lách giữa những chiếc quan tài trong mộ thất, cực kỳ nhanh chóng, hơn nữa lực lớn vô cùng, nhảy lên nhảy xuống, một phát đã leo lên đến đỉnh mộ.

Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn một cái, trên đỉnh gỗ có xà ngang, nó liền bám vào xà ngang nhìn xuống Diệp Kiêu, trong miệng tỏa ra một mùi khó ngửi, hơn nữa ánh mắt sắc bén, dường như muốn xé nát Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu ngược lại không sợ hãi, một nhảy lên, Hắc Kim Cổ Đao "xoẹt xoẹt" vài nhát, trực tiếp chém đứt chân phải của nó.

Hạn Bạt không ngờ Diệp Kiêu lại có năng lực như vậy, một cú này còn chưa kịp chạy, liền rơi xuống, đập mạnh vào mấy chiếc quan tài phía dưới, một tiếng "loảng xoảng" thật lớn, quan tài đều vỡ tung, phong điều cũng rơi xuống theo.

Diệp Kiêu trong lòng thầm hô không ổn, sau đó cau chặt mày, nhìn nắp quan tài trên đất, lúc này nắp quan tài đã mở ra, và tất cả xác khô đều bò dậy.

Hiện tại nhận thấy hơi thở của người sống, lập tức lao về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cũng không dám lơ là, một bên là Hạn Bạt, một bên là xác khô.

Anh lấy ra Hắc Kim Đoản Đao và Hắc Kim Cổ Đao, một mạch "xoẹt xoẹt" vài nhát, trên đất liền có thêm vài cái đầu lâu.

Hạn Bạt thấy Diệp Kiêu lợi hại như vậy, liền quay người muốn

bỏ chạy.

Diệp Kiêu ném một thanh đoản đao bay ra, trúng thẳng vào cánh tay nó, ghim nó vào tường, sau đó xông tới một nhát dao chém xuống, đầu lâu đứt lìa!

Có lẽ là có cảm ứng, sau khi con Hạn Bạt này chết, con kia vẫn không dám ra ngoài.

Diệp Kiêu cũng không dám lơ là, rút Hắc Kim Đoản Đao ra, nhìn những chiếc quan tài còn lại.

Lúc này bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, Diệp Kiêu trực tiếp xông ra.

Mọi người khi nhìn thấy Diệp Kiêu liền giật mình.

"Tiểu Diệp, cậu không sao chứ?" Giáo sư Chu vội vàng hỏi.

Diệp Kiêu lắc đầu: "Hạn Bạt không chỉ có một con, mọi người cẩn thận, còn một con nữa lúc nào cũng phải cảnh giác!" Mọi người cầm súng chĩa vào xung quanh, để đề phòng vạn nhất, tất cả chia thành vài đội, hỗ trợ cảnh giác lẫn nhau.

Lúc này Trương Như Long nhìn thấy tình hình bên trong mộ thất, lập tức kinh ngạc đến ngây người: "Chuyện gì vậy?" Lúc này mọi người mới nhìn thấy trên mộ thất bồi táng bên trong có mấy bộ xác khô đổ rạp, còn có cả đầu lâu, trong đó thi thể của một con Hạn Bạt lông đỏ càng đáng sợ hơn.

Cư dân mạng trong livestream đều kinh ngạc đến ngây người, im lặng một lát rồi bùng nổ!

"Vãi chưởng, đây là do Diệp đảo làm à?" "Diệp đảo YHCD!" "Về thực lực thì vẫn là Diệp đảo lợi hại!" "Diệp đảo, anh đúng là thần tượng của tôi!" "Diệp đảo dùng sức một mình đối kháng nhiều xác khô như vậy, anh quay phim ơi anh quay phim, sau này anh thật sự

phải nhanh tay hơn một chút, hoặc là các anh làm cái 'chia màn hình' đi, tôi thật sự muốn xem phong thái của Diệp đảo!" "Đúng vậy, Diệp đảo lần nào cũng lợi hại như vậy, khiến chúng ta tự thấy hổ thẹn!" "Công phu của Diệp đảo giấu giếm, không muốn cho chúng ta xem, nên mới như vậy đúng không?" "Tôi nói, nên cho Diệp đảo một cơ hội, một người chuyên môn đi theo Diệp đảo quay phim!" "Đúng vậy, nếu không thì làm sao biết Diệp đảo giải quyết những thứ này như thế nào, nhất định rất đặc sắc, tiếc là chúng ta đều không được xem!" Mọi người xôn xao bàn tán, ngay cả những người trong đội khảo cổ cũng cảm thấy khó tin.

Diệp Kiêu làm sao có thể lợi hại đến vậy, trong nháy mắt đã chém giết tất cả những thứ này.

Nếu đổi lại là họ, không biết phải lãng phí bao nhiêu đạn, lúc này Trương Như Long đã kinh ngạc đến ngây người.

Diệp Kiêu nhìn anh ta lại được người khác dìu đi ra, hỏi: "Vết thương của anh thế nào rồi?" Trương Như Long lắc đầu: "Không có gì đáng ngại.

Chỉ là cảm thấy chỗ này hơi ngứa ngứa." Diệp Kiêu gật đầu: "Chắc là viên thuốc kia đã phát huy tác dụng." Giáo sư Chu cũng vội vàng hỏi: "Tiểu Diệp, cậu cho anh ta uống thuốc gì vậy?

Chúng tôi chưa từng thấy loại thuốc kỳ lạ như vậy, vừa có thể cầm máu, lại còn có thể khiến 'đoạn chi trọng sinh'!" Theo tình trạng của Trương Như Long, lẽ ra bây giờ anh ta không thể bò dậy nổi, nhưng không những đứng dậy được, mà dưới sự dìu đỡ của mọi người còn trực tiếp đi tới, thậm chí còn cảm thấy vết thương hơi ngứa ngứa, điều này có chút không đúng.

Lúc này nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người đều phản ứng lại, đồng loạt nhìn Diệp Kiêu.

“Tiểu Diệp, cái này cũng quá thần kỳ rồi.

Nếu nói là dược phẩm bình thường thì tôi không tin có công hiệu mạnh mẽ như vậy.” “Rốt cuộc đây là thuốc gì?

Công hiệu quá mạnh!” Nghe họ hỏi như vậy, Diệp Kiêu nhún vai: “Không biết, cái này là Tam thúc để lại cho tôi.” “Tôi chỉ biết nó là Chỉ Huyết Thần Đan, nhưng công hiệu cụ thể thì tôi không rõ lắm, vì tôi cũng là lần đầu tiên dùng.

Có bệnh vái tứ phương, chỉ nghĩ là cứ cầm máu cho anh ta đã, không ngờ lại có công hiệu này, nhưng chỉ có một viên này thôi, không có giá trị nghiên cứu.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, trong mắt mọi người đều lộ ra một tia thất vọng.

Cư dân mạng trên màn hình lại không tin.

“Nghe Diệp đảo chém gió kìa, lần trước cho Giáo sư Chu uống Giải Độc Đan, anh ta cũng nói chỉ có một viên này, lần này lại đột nhiên xuất hiện một viên Chỉ Huyết Thần Đan.

Diệp đảo rốt cuộc có loại linh đan diệu dược gì vậy?

Phải nghiên cứu kỹ càng!” “Diệp đảo đúng là kỳ tài, lại có nhiều thuốc như vậy.

Nói thật, Diệp đảo có phải là Doraemon không, cái túi thần kỳ của anh rốt cuộc đựng bao nhiêu bảo bối, lấy ra cho xem với?” “Diệp đảo, đừng giấu giếm nữa, mọi người bây giờ đều là một đội khảo cổ, là đồng đội của anh, nên biết anh có bảo bối gì, như vậy mới có thể dốc sức một phen.” Nghe thấy mọi người trên màn hình nói vậy, anh quay phim không nhịn được bật cười.

Bọn người này thật sự hiếu kỳ, thực ra anh ta cũng khá tò mò, chỉ là đây là chuyện riêng tư của người ta, Diệp Kiêu không nói anh ta cũng ngại hỏi thêm, hơn nữa người ta vừa mới cứu người, cũng

không tiện hỏi nhiều như vậy.

Chẳng lẽ còn phải hỏi cho ra nhẽ, cứ nhất quyết muốn vạch trần bí mật của người ta sao?

Diệp Kiêu có thể lấy ra cứu người đã là tốt lắm rồi, vẫn là đừng có mặt dày nữa.

Anh quay phim nghĩ vậy, những người khác cũng không hỏi nhiều, dù sao đây cũng là chuyện riêng tư, hơn nữa Diệp Kiêu cũng không có ý hại người, thậm chí còn cứu người.

Lúc này nhìn cảnh tượng hỗn độn khắp nơi, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

"Mấy người nói chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc là ai, sao lại biến thái đến vậy, ở đây lại phong ấn mười hai chiếc quan tài, mỗi chiếc quan tài đều dán phong điều, rốt cuộc chuyện này là sao?" "Có phải là nghi thức tế tự tà môn nào đó không?" "Cái này chắc chỉ là một thủ đoạn chống trộm của họ thôi." Diệp Kiêu giải thích: "Mỗi chủ nhân ngôi mộ đều không muốn mộ của mình bị người khác quấy rầy, đặc biệt là những tên đạo mộ tặc sẽ cướp sạch vật phẩm bồi táng.

Vì vậy trước khi chết mới tạo ra những bộ xác khô có sức tấn công này để phong tỏa." "Một khi phong điều rơi ra, xác khô liền sẽ nhảy ra, phàm là người sống xâm nhập vào mộ đều khó thoát khỏi cái chết." Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người đều tỏ vẻ có chút không hiểu: "Đây là một loại cơ quan, mấy người nói mộ huyệt Tây Hạ rốt cuộc có gì đáng nghiên cứu?" "Mặc dù đoạn lịch sử này được ghi chép rất ít trong sử liệu, nhưng không thể không nói vẫn rất có ý nghĩa.

Chỉ là không ngờ ở đây ngoài Cổ trùng ra, thì toàn là cơ quan." "Cái nước Tây Hạ này tuy nhỏ, nhưng tâm địa không hề nhỏ chút nào, lại bố trí nhiều thứ như vậy ở đây.

Phàm là người xâm nhập vào mộ thất đều phải chết, nó cũng không nghĩ đến sau hàng trăm ngàn năm nữa là đến xã hội hiện đại rồi, tùy tiện một phát pháo bắn ra là xong hết!" "Thôi đừng nói nữa, lần này chúng ta vào đây mang theo không ít vũ khí, nhưng vẫn có người chết và bị thương, tỷ lệ tử thương như vậy không hề thấp!" Nghe mọi người nói năng lộn xộn, Diệp Kiêu cũng cảm thấy đồng cảm sâu sắc.

Dù sao lần này họ vào đây quả thật mang theo không ít vũ khí, nhưng khi thực sự gặp phải kẻ địch mạnh, đạn cũng không ăn thua, số lượng Cổ trùng nhiều cũng vô ích.

Thậm chí có thể nói là không có tác dụng lớn, đặc biệt là khi gặp phải thứ như Hạn Bạt, một phát súng bắn qua căn bản không có tác dụng gì cả.

Lúc này bên ngoài phảng phất một mùi máu tươi thoang thoảng, vì trên người Trương Như Long mùi máu quá nồng che mất, nên mọi người đều không chú ý, Diệp Kiêu lại nhạy bén nhận ra.

Anh lập tức quay người lại, lúc này mọi người đều bị hành động của anh làm giật mình!

"Thế nào rồi?

Tiểu Diệp, chuyện gì vậy?" "Có mùi máu tươi." Nghe lời Diệp Kiêu, mọi người chạy ra bên ngoài hành lang xem xét.

Bên tay phải đã là ngõ cụt không có đường đi.

Tất cả vội vàng sờ soạng xung quanh, nhưng đều không phát hiện ra cơ quan nào, xoay chúc đài trên tường cũng không thấy bất kỳ dị động nào, điều này khiến mọi người lo lắng.

Lúc này mùi máu tươi thoang thoảng bay tới, tất cả mọi người đều ngửi thấy, phải làm sao đây?

Giáo sư Chu ra hiệu lệnh: “Rút vào mộ thất bồi táng tìm lối ra!” Mọi người đều lần lượt rút về tìm kiếm lối vào, sờ khắp bên trong mộ thất bồi táng.

Lúc này mùi máu tươi ngày càng nồng, mọi người đều không biết phải làm sao.

Lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày, Trương Như Long cố gắng bò dậy, yếu ớt nói: “Có phải có một chiếc quan tài nào đó khác thường không?

Anh xem chiếc quan tài kia lại dán hai phong điều, thử xoay xem có phải là cơ quan không!” Dưới sự nhắc nhở của Trương Như Long, mọi người mới phát hiện trong mười hai chiếc quan tài, ngoài mấy chiếc đã bị đập nát ra, thì vẫn còn một chiếc quan tài quả nhiên dán hai phong điều.

Chương 463

Chỉ là mọi người ai cũng không dám lơ là, nhưng vẫn cứng đầu đi tới, chỉ cần không mở quan tài thì sẽ không sao.

Mọi người vội vàng đẩy chiếc quan tài, quả nhiên không đầy một khắc, bức tường bên cạnh "cạch cạch cạch" mở ra, xuất hiện một mộ thất.

Lúc này mọi người thở phào nhẹ nhõm, vừa định đi qua thì lại nghe thấy trong mộ thất phát ra tiếng "xì xì", điều này khiến mọi người sởn tóc gáy, vội vàng lùi lại, nhưng chiếc quan tài lại không thể xoay trở lại được nữa.

Lúc này mọi người mới phát hiện mình đã trúng bẫy, phải làm sao đây?

Tất cả đều căng thẳng, Diệp Kiêu cau chặt mày.

Giây tiếp theo, một cục gì đó lăn ra.

Xong rồi, là rắn!

Lúc này mùi máu tươi truyền đến, những con rắn đó dường như vô cùng hưng phấn, cuộn tròn lăn ra.

Chúng chi chít khắp nơi, thân rắn xen kẽ màu đỏ đen, trông giống hệt vằn hổ.

"Đây là Dã kê bột tử!" Trần Phong kêu lên: "Dã kê bột tử này ở quê tôi nhiều lắm, có kịch độc!

Mọi người tuyệt đối đừng chạm vào, dùng lửa thiêu nó đi!" Nhưng lựu đạn cháy đã gần hết, nếu thiêu đến một nửa thì sẽ hết cứu!

Mọi người hoảng sợ thất thần, Trần Phong và những người khác cũng không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp nổ súng.

Tiếng súng dày đặc, bắn khiến thịt rắn tung tóe.

Có con rắn thậm chí bị đứt thành hai đoạn, đầu rắn vẫn cố gắng lao về phía trước, khiến cư dân mạng lúc đó đều thấy ghê tởm.

"Vãi!

Hội chứng sợ lỗ của tôi lại tái phát rồi, đừng xem nữa được không!" "Cả đời tôi sợ nhất là loài vật mềm oặt như rắn này, thật sự quá kinh khủng, đơn giản là không dám tưởng tượng!" "Ghê quá, thiêu nó đi, sởn cả tóc gáy!" "Đến rồi đến rồi, tôi rút đây!" Ngay lúc này nhìn thấy cảnh này, mọi người đều cảm thấy ghê tởm.

Dã kê bột tử có kịch độc, cắn một phát là chết ngay!

Ngay lúc này, con rắn đó bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thét, một âm thanh giống như tiếng người, khiến mọi người sởn cả gai ốc và cũng khiến họ chợt nhớ ra.

"Đây không phải là tình huống trong Đạo Mộ Bút Ký sao?

Dã kê bột tử biết nói!" "Diệp Kiêu giải thích sự tồn tại này như thế nào?" "Tiểu Diệp, cậu mau giải thích đi, cậu chắc là rõ nhất rồi đúng không?" "Truyền thuyết Dã kê bột tử có thể học tiếng người nói, làm sao bây giờ?

Nếu nó học nói tiếng người, hậu quả khó mà tưởng tượng được!" Những người trong đội khảo cổ lâm vào một cuộc khủng hoảng niềm tin chưa từng có, họ đồng loạt nhìn Diệp Kiêu, đều không dám tin, đây là thứ xuất hiện trong tiểu thuyết của Diệp Kiêu, lập tức bùng nổ.

Trương Như Long nhìn Diệp Kiêu cũng đầy vẻ khó hiểu, không ngờ thứ chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, bây giờ lại xảy ra trước mắt.

Hơn nữa thứ này trông rất kinh khủng, mọi người đều không giữ được bình tĩnh, đồng loạt nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cũng mù tịt và vô cùng cạn lời, nó đúng là tồn tại, nhưng chuyện học nói tiếng người thì không thể nào.

Lúc này nhìn kỹ, trên đầu con Dã kê bột tử này có một khối u lớn, giống như hình hoa cải, nhưng nhìn kỹ lại không giống lắm.

Chỉ thấy ở chỗ đầu rắn bị đứt lìa, khối u hình hoa cải đột nhiên vỡ tung, từ bên trong bò ra vô số Thi Trùng, trực tiếp lao về phía mọi người.

Hoảng sợ đến mức mọi người vội vàng nổ súng, mỗi phát một con, lại lấy súng phun lửa ra, trực tiếp thiêu sạch.

Lúc này mọi người mới kinh ngạc nhận ra căn bản không phải như vậy.

Mùi máu tươi ngày càng nồng nặc, trong mộ thất, đàn rắn đều xông ra, chi chít, có con cuộn thành một khối, giống như một quả cầu đen lớn, còn khối u hình hoa cải trên đầu thì càng thêm đáng sợ, dần dần lớn hơn, dần dần trở nên trong suốt, bên trong Thi Trùng càng rõ ràng hơn, mỗi con đều như vậy.

Cảnh này khiến Diệp Kiêu cau chặt mày, Trần Phong và những người khác vội vàng cầm súng chĩa vào.

Sau một loạt xả súng, trên đất tỏa ra một mùi khó ngửi.

Đàn rắn cuộn tròn thành một khối, cảnh tượng này dường như đã từng thấy, nhưng ai cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Khối u vỡ tung, Thi Trùng bên trong không ngừng vặn vẹo thân thể, trông ghê tởm không chịu nổi.

Thỉnh thoảng có con sót lại trực tiếp lao tới, xông vào đám đông.

Hoảng sợ đến mức mọi người vội vàng liên tục giẫm đạp, ai nấy đều bị ngã lăn ra đất.

Nhưng độc dịch bắn lên người họ sau đó lập tức gây ra một loạt tiếng kêu thảm thiết.

Diệp Kiêu thấy vậy cau chặt mày, chuyện này không phải trò đùa: "Những con rắn này là vật kết hợp, đây không phải Dã kê bột tử, mọi người cẩn thận một chút, đây là Cổ trùng!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, chỉ thấy Diệp Kiêu xông ra, rút Hắc Kim Cổ Đao, "xoẹt xoẹt" vài nhát, trực tiếp chém ngã tất cả những con rắn này xuống đất.

Điều kỳ lạ là Diệp Kiêu không chém ngang, mà là chém dọc, trực tiếp chém đầu rắn thành hai mảnh.

Mọi người thấy vậy làm theo, ào ào rút đao ra rồi đâm vào đầu rắn.

Họ không chuẩn xác bằng thế, nhưng cũng không sai lệch nhiều.

Trơ mắt nhìn Diệp Kiêu một mình xông vào giữa đàn rắn, Giáo sư Chu và những người khác giật mình.

Trương Như Long tay cầm súng, nghĩ thầm mình đã bị thương rồi, nếu những con rắn đó dám xông tới, anh ta tuyệt đối sẽ không khách khí.

Lúc này cư dân mạng đều sôi sục: "Vãi chưởng, Diệp Kiêu một mình solo đàn rắn đỉnh thật!" "Diệp đảo nói đây là Cổ trùng là sao?

Chẳng lẽ có Cổ trùng có thể lớn thành rắn?" "Tôi đoán Diệp đảo muốn nói Cổ trùng ký sinh trên rắn, hai thứ đó tương tác với nhau, giống như hệ thống cộng sinh giữa côn trùng và thực vật, hai loại sinh vật này cũng có thể cộng sinh." Nghe cư dân mạng nói vậy, mọi người đều kinh ngạc, không ngờ trên đời lại có những vật chủng kỳ

lạ đến thế.

Hơn nữa, trong cổ mộ những vật chủng kỳ lạ như vậy xuất hiện không ngừng, điều này cũng khiến mọi người lo lắng, rốt cuộc những thứ này còn có thể chống đỡ được bao lâu, hơn nữa sự kiên nhẫn của họ đã cạn kiệt.

Bây giờ lại gặp phải tình huống này, không biết còn có thể đi tiếp được bao lâu, mọi người đều hơi lo lắng.

Diệp Kiêu lại cảm thấy không kịp nghĩ nhiều, điều quan trọng nhất lúc này là giải quyết những thứ này.

Dưới ba tầng uy lực của súng, Hắc Kim Cổ Đao và súng phun lửa, đàn rắn vội vàng rút vào trong.

Trong mộ thất, Diệp Kiêu nhấc chân đá chiếc quan tài vừa rồi về phía xa, một tiếng "cạch" vang lên, cửa mộ thất bồi táng đóng lại.

Mọi người nhìn mà há hốc mồm, vừa nãy họ dùng sức lớn như vậy cũng không thể khiến những thứ này trở lại nguyên trạng, Diệp Kiêu chỉ một cước đã đá nó quay về, đây là sức mạnh như thế nào?

Thật sự quá khiến người ta kinh ngạc, còn mùi máu tanh truyền đến từ bên ngoài cũng khiến mọi người hơi sợ hãi.

Diệp Kiêu vừa định nói, tiếng "sa sa" lại không ngừng vang lên.

Mọi người căng thẳng đến mức sởn tóc gáy, rốt cuộc chúng là thứ gì vậy, sao lại liên tục xuất hiện, một lát đi một lát lại đến, phải đến bao giờ mới xong?

Mọi người đều có chút sốt ruột, nhưng Diệp Kiêu biết đây chỉ là khởi đầu.

Những người trong livestream đều đã bắt đầu sợ hãi, cách màn hình mà vẫn có thể cảm nhận được cái âm thanh "sa sa" kia đè nặng

trong lòng.

“Chuyện gì vậy?

Chương 464

Sao tôi lại có một dự cảm không lành thế này?" "Tự tin lên, bỏ chữ 'cảm thấy' đi, một dự cảm không lành đã ập đến rồi." "Tôi cũng vậy, sởn cả tóc gáy rồi, cái cảm giác này kinh khủng quá." "Có thể mau nghĩ cách không, một lát nữa chúng nó vào được thì còn chết nữa!" Cái âm thanh "sa sa" này quá quen thuộc, chính là Cổ trùng mà!

Trong cổ mộ này đồ vật thực sự quá nhiều, thật khó tưởng tượng, những thứ này đều nằm dưới sa mạc, nếu chúng trồi lên, hậu quả khó lường.

Diệp Kiêu cau chặt mày, cứ thế sờ soạng khắp tường xung quanh.

Mọi người thấy vậy vội vàng lùi lại.

"Tiểu Diệp đừng sờ nữa, không còn cách nào rồi, không có đường, chúng ta cũng chỉ có thể tử chiến đến cùng thôi." Ngay lúc này thấy nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu không đáp lời.

Dù thế nào cũng phải tìm được lối ra, huống hồ những thứ này một khi ập đến thì không phải trò đùa.

Loài Cổ trùng được tạo ra dưới hệ thống cộng sinh giữa rắn và Thi Trùng, không phải trò đùa.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhanh chóng sờ soạng trên tường.

Anh không tin chẳng lẽ thật sự không còn cơ hội nào sao.

Lúc này mọi người nhìn Diệp Kiêu sờ soạng khắp tường tìm cơ quan, cũng làm theo.

Vừa nãy họ đã sờ qua một lần rồi, nhưng không hề có phản ứng.

Bây giờ nhìn Diệp Kiêu trong bộ dạng này, mọi người cũng đều có

chút lo lắng.

Có thể hiểu được tâm trạng của Tiểu Diệp, nhưng thực sự không thể hiểu nổi, đã đến nông nỗi này rồi, vẫn là mau tranh thủ thời gian tử chiến đến cùng đi, vạn nhất Cổ trùng đến thì xong đời.

Hiện tại mọi người vẫn chưa biết tiếng "sa sa" đó rốt cuộc là gì, nhưng cũng có thể tưởng tượng được đó nhất định là thứ rất lợi hại, nếu không Diệp Kiêu sẽ không có bộ dạng này.

Ngay lúc này mọi người đều đang lo lắng, còn ở cửa mộ thất đã xuất hiện mục tiêu.

Mọi người vừa nhìn liền ngơ ngác, đây là một khối sương mù đen sao?

Chỉ thấy trước mặt xuất hiện một khối vật thể dạng sương mù đen, lơ lửng trong không trung bay về phía mọi người.

Mọi người vừa nhìn liền ngây người, còn Diệp Kiêu thì hét lên: "Mau lùi lại, dùng lửa thiêu, nhanh lên!" Nghe tiếng Diệp Kiêu, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng lấy súng phun lửa ra, trực tiếp phun về phía khối sương mù đen đó.

Sau khi phun xong, âm thanh cháy phát ra lại không có tiếng "tách tách" như tưởng tượng, nhưng ngọn lửa trực tiếp xua tan khối sương mù đó.

Sương mù bay tản ra khắp các góc, vì mộ thất tối tăm nên mọi người cũng không chú ý.

Nhưng giây tiếp theo, những khối sương mù đó lại một lần nữa tụ tập lại, bay về phía mọi người.

Lúc này tay Diệp Kiêu sờ vào một viên gạch trong mộ thất, sờ qua sờ lại thấy viên gạch này đặc biệt trơn nhẵn.

Anh đưa tay nắm chặt viên gạch, cứng rắn kéo nó ra, mà bên trong viên gạch lại là một bánh răng?

Chính là cái này rồi.

Bánh răng này ẩn chứa cơ quan, Diệp Kiêu cẩn thận đưa tay ra dùng Phát Khâu Chỉ.

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng kêu thảm thiết!

Diệp Kiêu bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một người bị khối sương mù đen vây kín, mọi người đều không biết phải làm sao, dùng súng phun lửa cũng không hiệu quả.

Chỉ thấy trong vài giây, người đó nặng nề ngã xuống đất, trên mặt toàn là bọng máu, hai mắt trợn tròn, khắp người đều là máu.

Điều này khiến mọi người nhìn mà há hốc mồm.

"Sương mù đen có độc, mau tản ra!

Dùng súng phun lửa, tuyệt đối đừng để chúng biến mất!" Trương Như Long lớn tiếng gầm lên, mọi người không dám lơ là.

Giáo sư Chu đứng bên cạnh Trương Như Long run rẩy: "Đây là thứ gì vậy?

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?" "Đây là cơ quan trong cổ mộ, chắc cũng là một loại côn trùng, tuyệt đối đừng để chúng tụ tập lại, hãy tiêu diệt từng con một!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người vội vàng hành động, cầm đèn pin chĩa vào hướng sương mù bay tán, tập trung hỏa lực trực tiếp thiêu ra.

Nhưng thứ đó thực sự quá nhiều, sương mù thiêu xong lại tụ tập lại, không dứt.

Không biết từ lúc nào, súng phun lửa đã cạn kiệt.

Trơ mắt nhìn súng phun lửa đã hết sạch, đạn được nạp vào, tiếng

súng dày đặc khiến mọi người không ai để ý rằng lại có chuyện xảy ra.

Còn Diệp Kiêu lúc này cẩn thận sờ vào bánh răng, trực tiếp đưa tay thử chạm vào một cái.

Chỉ nghe thấy bánh răng chuyển động, trong tường cũng truyền đến tiếng dây xích "cạch cạch", anh lập tức hiểu ra, nhanh chóng xoay bánh răng.

Không lâu sau, chỗ đặt quan tài ban đầu sụp xuống, sau đó toàn bộ cơ quan bắt đầu khởi động, trong mộ thất rung chuyển dữ dội!

Mọi người đều giật bắn mình, không biết phải làm sao cho phải, đều nhìn về phía Diệp Kiêu.

Lúc này, những người xung quanh đều lùi sang một bên, vây quanh Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mọi người tuyệt đối đừng lộn xộn!" Chỉ thấy màn sương đen ập đến, Diệp Kiêu trở tay rút Hắc Kim Cổ Đao ra chém một nhát, trực tiếp đánh tan đám sương mù đó.

Những đám sương còn lại thấy vậy cũng không dám xông lên.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người mới phản ứng kịp, đám sương mù này có ý thức, điều này quá đáng sợ!

Rốt cuộc trong mộ thất có cái gì mà ngay cả sương mù cũng có tư tưởng?

Lần này họ đúng là quá xui xẻo rồi.

Diệp Kiêu nhìn cơ quan, lại xoay bánh răng một lần nữa.

Lúc này, phần vừa sụt xuống mở ra một cái lỗ đen thui, ước chừng rộng hai mét, dài một mét.

Mọi người đều kinh ngạc, không thể tin được bên dưới lại còn có

một lối đi!

Ngay lúc này, Diệp Kiêu trực tiếp bước tới, ném ngọn lửa ra, đốt cháy quần áo rồi ném xuống, đồng thời chém ngang một đao, đánh tan tất cả sương mù!

“Mau xuống đi!” Giáo sư Chu và những người khác không dám lơ là, vội vàng kéo Trương Như Long và những người khác xuống để tránh.

Lối đi bên dưới tối đen như mực, Diệp Kiêu vẫn còn ở phía trên.

Anh Nhiếp Tượng vừa định đi lên thì bị Trương Như Long giữ chặt lại: “Đừng đi!

Đừng làm vướng chân anh ấy!” Anh Nhiếp Tượng đành phải thôi.

Trên màn hình, cư dân mạng lập tức bùng nổ!

“Ý gì đây, chúng tôi chỉ muốn xem Diệp Đảo!” “Anh Nhiếp Tượng, lén nhìn một chút đi!” “Anh ơi cầu xin anh đó!” “Trương Như Long đồ tàn phế bớt xen vào chuyện người khác đi!” Lúc này, đám sương đen hình vẽ kia cũng đuổi theo.

Chương 465

Diệp Kiêu xoay người chém tan sương đen, vật thể rơi trên mặt đất khiến anh nhíu mày, sau đó anh lấy ra Thiên Quan Đồng Ấn, trấn nhiếp khiến đám sương đen này phải lui tán.

Xem ra, đám tà vật này vẫn có thứ gì đó mà chúng sợ hãi, nếu không cũng không thể lùi nhanh như vậy.

Diệp Kiêu nhảy vào lối đi, quay đầu nhìn thấy một nút tròn bên cạnh.

Anh nhấn mạnh một cái, lối đi lập tức đóng lại.

Khi sương đen lại tiến vào, nó đã bị ngăn chặn bên ngoài.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hỏi: "Tiểu Diệp, rốt cuộc đó là cái gì vậy?" Trong bóng tối, Diệp Kiêu bật đèn pin, lúc này mới trầm giọng nói: "Đó là một loại Cổ trùng." "Cổ trùng?

Rõ ràng đó là một đám sương đen mà!" "Đúng là Cổ trùng, tên là Hắc Phù Dung, bởi vì hình dạng giống hoa phù dung, thể chất nhẹ nhàng.

Nếu bắt được rồi nhìn kỹ, các bạn sẽ phát hiện ra chúng liên kết lại với nhau, lơ lửng trong không trung.

Một khi gặp vật sống, chúng sẽ bám chặt vào và hút cạn máu trong cơ thể!" "Trông như sương đen, nhưng thực chất sống bằng máu người.

Cổ trùng Tây Hạ nhiều vô số, đây chỉ là một trong số đó.

Chúng ta chỉ thấy một phần nhỏ của tảng băng chìm thôi!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi, cư dân mạng

cũng sững sờ.

“Thật là mở rộng kiến thức, những thứ này bình thường không thể nhìn thấy trong sách giáo khoa, rất tò mò, Diệp Đảo làm sao mà biết được?” “Diệp Đảo có hỏa nhãn kim tinh, chỉ cần nhìn một cái là có thể xác định được đặc điểm sinh thái và tập tính của những vật thể này!” “Diệp Đảo, nếu nói những thứ này không phải do anh làm ra, thật sự rất đáng nghi ngờ!” “Mấy cái này là vấn đề cũ rích rồi, đừng nói nữa, nói cái gì mới mẻ đi!

Bạn nghĩ ở đây rốt cuộc chôn ai?” “Thôi đi ông, nếu biết Diệp Đảo đã nói rồi, còn thảm hại như vậy sao?” Mọi người trên mạng xôn xao bàn tán.

Mặc dù nói vậy, nhưng hiện tại mọi thứ đều đặc biệt kỳ lạ.

Mộ này không thấy bao nhiêu thi thể, nhưng cơ quan và Cổ trùng thì lại rất nhiều.

Lẽ nào bên dưới chôn toàn là Cổ trùng sao!

Ống kính vừa chuyển, cảnh tượng trước mắt lại càng khiến họ kinh hãi.

Bên dưới là một khoảng đất rộng rãi, cát vàng trải khắp nơi, khiến mọi người có chút ngỡ ngàng.

“Chúng ta đã đến mặt đất bên trên rồi sao?

Sao lại có nhiều cát vàng như vậy?” Diệp Kiêu thấy vậy cũng không khỏi ngẩn người, anh giơ chân bước qua.

Vừa đặt chân lên bãi cát, chỉ thấy giữa những hạt cát đột nhiên xuất hiện vô số thứ đang cuộn tròn, khiến mọi người giật bắn mình.

Đối diện bãi cát là một ngôi tháp Phật cao lớn.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Kiêu lập tức hiểu ra, đây hẳn là mộ địa

của La Thái Hậu.

Nhưng trong bãi cát này rốt cuộc ẩn giấu cái gì thì không ai biết.

Diệp Kiêu không tin vào điều xui xẻo, lập tức bẻ một viên gạch từ bức tường bên cạnh, khiến mọi người trợn mắt há mồm.

Sau đó, anh dùng sức ném viên gạch này vào giữa bãi cát.

Chỉ thấy đột nhiên cát lún xuống, sau đó nhanh chóng bao bọc lấy viên gạch, tiếp theo bãi cát không ngừng nhúc nhích, không biết đó là thứ gì.

Không lâu sau, chỗ vừa ném viên gạch lại lún xuống, nhưng viên gạch đã thành bột mịn.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh hãi, không ai dám bước lên.

Họ nhìn bãi cát này lớn gần bằng một sân bóng đá.

Nếu trực tiếp đi qua, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, điều này khiến mọi người gặp khó khăn.

Trương Như Long đề nghị: "Hay là dùng thang đi qua đi!" "Nhưng khoảng cách dài thế này thang cũng không tới được, lại còn phải có người đỡ, đây không phải là một công trình nhỏ." "Ở đây rốt cuộc có gì vậy?" Diệp Kiêu lại trầm ngâm: "Đây hẳn là một tinh diệu cơ quan, bên dưới chính là đường.

Chỉ khi tất cả số cát này đều thấm xuống tầng dưới, chúng ta mới có thể thuận lợi đi qua." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều ngớ người ra.

"Nếu nói như vậy, chúng ta còn phải tìm cơ quan sao?" Trước mắt nhìn bãi cát vàng cùng những thứ không rõ đang nhúc nhích, mọi người đều không biết phải làm sao cho phải.

Đây là một bãi cát, nếu bên trong có Cổ trùng gì đó, cho dù có vào cũng sẽ chết không có chỗ chôn.

Hiện tại mọi người đều có chút sợ hãi, trải qua nhiều chuyện như vậy, hầu như mỗi nơi đến đều có người chết, thần sắc của họ đã trở nên chai sạn đến cực điểm, căn bản không có cách nào tiếp tục được nữa!

Trương Như Long sờ sờ cánh tay mình, thấy không còn đau hay ngứa nữa, liền vui vẻ hẳn lên.

"Tiểu Diệp, chúng ta lại đánh cược một lần, xem có thể một lần loại bỏ được thương tích trên người chúng ta không.

Bãi cát này có bao nhiêu thứ chúng ta sẽ đánh bấy nhiêu, tôi không tin nó có thể ăn hết tất cả, chỉ cần nó xuất hiện chúng ta sẽ đánh." Nghe Trương Như Long nói vậy, Diệp Kiêu mỉm cười, những người còn lại cũng không biết phải làm sao, nhưng hiện tại trừ nghe lời anh ra, dường như cũng không có phương pháp nào tốt hơn.

Nghe anh nói vậy, mọi người đều gật đầu: "Đúng, cứ làm theo lời anh ấy nói, tôi không tin lần này chúng ta không thể đánh cược một phen, tôi cá là chúng không có cách nào!" "Được thôi, các anh muốn làm thế nào thì làm, dù sao tôi ở đây sẽ xem các anh đó." Giáo sư Chu lớn tiếng nói: "Nếu mọi người đều đồng ý, chúng ta cứ làm vậy đi." Lúc này Giáo sư Chu cũng không có ý kiến hay nào khác, cũng chỉ có thể nghe lời họ.

Trương Như Long đã như vậy rồi mà vẫn muốn tiếp tục tiến lên, cũng khiến mọi người không khỏi khâm phục.

Hiện tại mọi người đều đang quan sát, mọi thứ lúc này đều không thể đoán trước, chỉ có thể nhìn thấy những thứ không ngừng nhúc nhích trên bãi cát, không ai biết đó là cái gì.

Nhưng đề nghị của Trương Như Long cũng khá tốn công.

Họ bóc gạch từ bên ngoài tường gỗ, làm theo Diệp Kiêu đã làm, trực tiếp ném vào.

Không lâu sau, bãi cát lập tức phun ra vô số thứ, ngay lập tức nghiền nát đá và gạch thành bột mịn.

Lúc này mọi người thấy vậy cũng không khỏi sợ hãi, nếu cứ tiếp tục như thế này, hậu quả thật không thể tưởng tượng được!

"Sức mạnh của chúng ta có hạn, hơn nữa những thứ này không phải chuyện đùa, lực xung kích và lực ép lớn như vậy có thể trực tiếp nghiền nát viên gạch thành bột, các anh thử nghĩ xem người mà xuống đó còn có thể sống được không?" "Vậy phải làm sao?

Răng của thứ này có lợi hại lắm không?" "Dùng ống thép đánh đi, không thì còn có súng mà?!" Nghĩ đến đây, mọi người đều có chút sợ hãi, tay cầm vũ khí để trấn an bản thân.

Diệp Kiêu cũng biết rằng muốn họ hoàn toàn chấp nhận sự thật này là không thể, và lúc này mọi người cũng không biết phải làm sao cho phải, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, cứ tiếp tục như thế này cũng không phải cách, chỉ có thể thử trước đã.

Xem ra cơ quan hoặc là ở hai bên trái phải, hoặc là ở giữa bãi cát, nên phải vượt qua trước đã rồi tính.

Diệp Kiêu sờ sờ hai bên vách tường không có gì đặc biệt, chỉ có thể hướng ánh mắt về phía bãi cát trước mặt.

Anh giơ chân bước xuống, mọi người thấy vậy không khỏi giật mình!

"Tiểu Diệp, anh điên rồi!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Chỉ có thể làm vậy thôi, nếu không hậu quả chúng ta không gánh nổi, thời gian gấp gáp.

Không kịp nghĩ nhiều.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long cau chặt mày nói với Trần Phong: “Lấy súng, lấy súng ra!

Không thể để Tiểu Diệp một mình lâm vào nguy hiểm!” Nghe lời anh ta nói, mọi người đều phản ứng kịp, liên tục rút vũ khí ra chĩa xuống bên dưới.

Chỉ cần có bất kỳ động tĩnh nào, mọi người sẽ nổ súng, ít nhất cũng phải giúp Diệp Kiêu ngăn chặn một khoảng thời gian.

Chương 466

Diệp Kiêu gật đầu.

Trên màn hình, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Trương Như Long vẫn thông minh hơn, nếu gặp phải những người trong đội khảo cổ này thì không biết phải làm sao cho phải.

Giáo sư Nghiêm đã co ro trong góc run rẩy, căn bản không biết phải làm gì.

Nhiều người như vậy đều đang giúp Diệp Kiêu, còn bản thân Diệp Kiêu cũng đang nhìn chằm chằm vào bãi cát, anh bước xuống, cát vàng lập tức bao phủ toàn bộ bàn chân anh.

May mắn thay Diệp Kiêu không phải là người béo, nếu không thật sự không biết sẽ lún xuống bao nhiêu.

Lúc này, mọi người đều nhìn về phía Diệp Kiêu, tim đều treo đến cổ họng.

Bên dưới cát không biết có thứ gì, không ngừng nhúc nhích, rung động, muốn gào thét lao về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cũng không để ý đến chúng, chỉ vừa đi vừa nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Nếu có thứ gì đó đột kích, anh sẽ không khách khí trực tiếp chém giết!

Ngay lúc này, bên dưới bãi cát không ngừng nhúc nhích, biết có người đến, dường như hưng phấn không thôi, muốn trực tiếp nuốt chửng Diệp Kiêu, nhưng khi đến gần lại lùi lại.

Điều này khiến mọi người đều có chút kinh ngạc, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Kiêu cười lạnh, cuối cùng vẫn là e ngại sức mạnh của Hắc Kim Cổ Đao nên không dám xông lên.

Nhưng như vậy cũng tốt, để chúng nhớ đời, ghi nhớ mùi máu của mình, từ nay về sau sẽ không dám đến nữa.

Diệp Kiêu từng bước từng bước tiến lên, ngay khi mọi người tưởng chừng như đã nhìn thấy hy vọng, đột nhiên giữa bãi cát bùng phát một luồng gió dữ dội, thổi bay cát cao hơn một mét, trực tiếp lao về phía Diệp Kiêu?

Diệp Kiêu không nghĩ ngợi gì, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp chém ngang một nhát, một vật chất dài giống như con tằm cát rơi xuống cát, trông thật kinh hoàng.

Thứ đó dài khoảng hơn một thước, toàn bộ rơi trên bãi cát, máu xanh khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đặc biệt là cái đầu còn có một cái miệng đầy răng sắc nhọn.

"Đây là thứ gì vậy?

Tằm cát sao?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Quỷ Diện Kim Tàm, Cổ trùng, trông hơi giống tằm cát nhưng không phải." Nghe vậy, mọi người đều không khỏi kinh ngạc, còn có sinh vật như vậy sao?

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Thứ này bình thường sống bằng cát, nhưng một khi gặp vật sống, răng sắc nhọn có thể xé nát cơ thể người sống, vì vậy mọi người nhất định phải cẩn thận!" Nghe những lời này, tim mọi người đều treo đến cổ họng, cũng không hiểu bước tiếp theo phải làm sao cho phải, Diệp Kiêu đạp mạnh lên bãi cát, trực tiếp tiến về phía trước, mọi người đều có chút sợ hãi.

"Tiểu Diệp, anh ngàn vạn lần phải cẩn thận!" Diệp Kiêu đương

nhiên hiểu mình đang đối mặt với cái gì, nhưng hiện tại trừ tiếp tục tiến lên ra, cũng không có cách nào khác.

Diệp Kiêu đang chuẩn bị ngẩng đầu lên lần nữa, ngay lúc này mọi người bắt đầu sợ hãi, nếu có chuyện gì xảy ra thì họ sẽ hoàn toàn mất đi hy vọng.

Diệp Kiêu là hy vọng của họ mà!

Diệp Kiêu trực tiếp đi về phía trước, chỉ thấy giữa bãi cát không ngừng nhúc nhích, không lâu sau lại có một thứ nữa xông ra.

Vừa rồi Quỷ Diện Kim Tàm đã khiến mọi người thấy nó đáng sợ đến mức nào, giờ lại một lần nữa nhảy ra, và tim mọi người đều treo đến cổ họng.

Trương Như Long giơ tay bắn một phát trúng, lập tức máu bắn tung tóe trên bãi cát, nhiều Quỷ Diện Kim Tàm hơn tràn lên.

Lần này mọi người đã nhìn rõ chân diện mục của chúng, chỉ thấy từng con vật màu vàng giống tằm cát từ giữa bãi cát chui ra, không ngừng uốn éo.

Thấy vậy, Trương Như Long hô lớn: "Còn không mau đánh!

Đánh đi!" Mọi người phản ứng kịp, liên tục nổ súng về phía đó, lập tức tiếng súng vang dội, Quỷ Diện Kim Tàm lập tức chui xuống.

Thấy vậy, Diệp Kiêu nhíu chặt mày: "Không cần đánh nữa, nếu còn muốn chúng lên nữa thì cứ trực tiếp xuống đây!" Nghe anh nói vậy, Trương Như Long gật đầu: "Sợ gì chứ?

Cùng lắm là dùng súng!" "Đúng rồi tôi có cách, mọi người dùng cà kheo đi, ống thép buộc vào chân, trực tiếp đi qua!" Nghe Trương Như Long nói vậy, mọi người mới phản ứng kịp, lập tức bắt đầu dùng ống thép buộc thành hình chữ thập làm cà kheo đơn giản, sau khi buộc chắc chắn, họ mới tiến lên?

Diệp Kiêu thấy cảnh này gật đầu.

Phải nói kinh nghiệm sinh tồn của Trương Như Long vẫn khá phong phú, nếu không cũng không thể nhanh như vậy mà nghĩ ra cách.

Lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn xung quanh cũng hiểu ra, họ đã đi được một nửa quãng đường, nếu đoàn người lớn đi qua mà không có ai bảo vệ bên cạnh thì không được.

Anh nhìn người bên cạnh gật đầu, vội vàng đi qua: "Tôi sẽ bảo vệ ở giữa, nhưng mọi người cũng cẩn thận, mỗi người trong đội khảo cổ cầm một khẩu súng, phải nhanh và chuẩn xác!" Nghe anh nói vậy, mọi người đều gật đầu, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, đã đến lúc này rồi, cũng không thể nghĩ đến những chuyện khác.

Quan trọng nhất là phải vượt qua tất cả một cách thuận lợi, như vậy mới không uổng phí tâm tư của Diệp Kiêu.

Và Trương Như Long cùng những người khác cũng vậy.

Diệp Kiêu tập trung chịu trách nhiệm bảo vệ Giáo sư Chu và Trương Như Long, vì Trương Như Long bị thương nên đi ở vị trí đầu tiên.

Diệp Kiêu nhìn thấy giá đỡ bằng ống thép của Trương Như Long, vừa đặt xuống đã lún sâu mười phân, lập tức bãi cát nhúc nhích không ngừng.

Mọi người đồng loạt nổ súng bắn qua.

Diệp Kiêu đi tới, chém một nhát trực tiếp xúc xuống, và để lại một rãnh sâu rộng khoảng hai mươi phân ở hai bên trái phải của mọi người, như vậy chỉ cần có thể đi qua, là có thể trực tiếp quét ngang qua.

Nhìn thấy cảnh này, cư dân mạng trên màn hình đều kinh ngạc: "Còn có thao tác này nữa sao, thực sự quá lợi hại!" "Diệp Đảo thật sự

là người tài giỏi, lại có thể nghĩ ra cách này, nếu tôi là Diệp Đảo thì chắc không nghĩ ra được." "Cái đầu của bạn chỉ có thể nhìn thôi, nói đến việc thực hiện cụ thể thì e rằng không được!" Mọi người đều cười anh ta, còn Diệp Kiêu lúc này cau chặt mày, nếu là chuyện khác anh không dám, nhưng chuyện này nhất định phải làm được, hoàn toàn phù hợp, nếu không làm sao có thể đảm bảo an toàn cho đội khảo cổ?

Thực ra anh cũng đang đánh cược, cược rằng Quỷ Diện Kim Tàm không dám đi vào, nhưng vừa rồi anh chỉ nhìn thoáng qua, không nhận thấy chỗ nào bất thường, nhưng hiện tại, những thứ này tuyệt đối không đơn giản như bãi cát thông thường.

Lúc này nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Diệp Kiêu cau chặt mày, Quỷ Diện Kim Tàm rục rịch, lại một lần nữa tấn công họ, mọi người đều bị cảnh này làm cho sợ hãi.

Không ai ngờ rằng, ngay khi họ đi qua đoạn giữa, sắp sửa vượt qua, cát bụi lại một lần nữa hoạt động, tuôn ra từ bốn phương tám hướng.

Nhìn thấy từng con Quỷ Diện Kim Tàm không ngừng nhúc nhích trong bãi cát, tim mọi người đều treo đến cổ họng, cảm giác sợ hãi cái chết lập tức bao trùm toàn thân, ngay lập tức bị chấn động, không dám động đậy, chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, đi trên bãi cát ống thép cũng không tốt lắm.

Mọi người nghĩ đi nghĩ lại vẫn phải tháo dỡ, nhưng tháo dỡ những thứ này trên vị trí hiện tại thực sự quá khó khăn.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí bước qua, thấy cảnh này, Diệp Kiêu trực tiếp nói: "Mau nhảy xuống, chạy đi!" Giáo sư Chu dẫn đầu nhảy xuống, sợ hãi không thôi.

Ông tận mắt thấy hàm răng sắc nhọn trong cái miệng há to như

chậu máu, và cái đầu lập tức phóng lớn, trực tiếp nuốt chửng đầu của một thành viên đội khảo cổ.

Khi nó trồi lên lần nữa thì toàn bộ khuôn mặt đã biến mất, chỉ còn lại ngũ quan máu me.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều không chịu nổi nữa, Giáo sư Chu và những người khác càng nôn ra một bãi, cảnh tượng như vậy ai có thể chịu đựng được, không ai dám nói một lời.

Ngay lúc này, Giáo sư Chu cau chặt mày: "Tiểu Diệp, mau nghĩ cách ngăn chặn nữa, tôi sợ họ căn bản không thể trụ được." Diệp Kiêu nhanh chóng rạch một vết trên cánh tay mình, tạo thành một vòng vây bằng máu.

Sau đó nhìn thấy máu tươi thấm vào cát, ngay lập tức đẩy Quỷ Diện Kim Tàm sang một bên.

Nhìn thấy chúng lần lượt chui ra khỏi bãi cát, những người trong đội khảo cổ rục rịch, thậm chí còn bơi đến trước mặt Giáo sư Chu, khiến Giáo sư Chu sợ hãi vội vàng đứng dậy, lùi hai bước đến chỗ trống.

Thấy Quỷ Diện Kim Tàm không thể tiến lên được nữa, Giáo sư Chu lúc này mới yên tâm.

Chương 467

Còn sắc mặt Diệp Kiêu có chút tái nhợt, mất máu quá nhiều, đại khái là như vậy.

Trương Như Long trực tiếp giơ súng chĩa vào chúng, bắn liên tiếp.

Ban đầu là một loạt lãng phí đạn, giờ thì bắn điểm xạ, tỷ lệ trúng mục tiêu còn cao hơn, nhưng không ngờ càng bắn càng nhiều, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Học theo Trương Như Long tuy có tác dụng, nhưng những con Quỷ Diện Kim Tàm đó lại rất xảo quyệt, vừa thấy mọi người bắt đầu bắn điểm xạ, tỷ lệ trúng mục tiêu cực cao, liền lập tức chui xuống.

Nhưng lúc này những ống thép cũng đã bị tháo ra, chân mọi người ngập trong cát.

Rất nhanh, những người ở nửa sau của đội khảo cổ bắt đầu kêu la thảm thiết.

Diệp Kiêu cau mày, xem ra độ sâu đi vào vẫn chưa đủ, cho nên mới bị chúng đánh lén.

Ngay lúc này nhìn thấy dáng vẻ của họ, Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trực tiếp đâm xuống.

Người kia lập tức bất động, nắm chặt lấy Diệp Kiêu.

“Tiểu Diệp...” “Còn có thể nói chuyện chứng tỏ không sao, mau đi đi!” Nghe vậy, anh ta rút chân ra, vội vàng đi về phía bên kia.

Những người trong đội khảo cổ hoảng loạn, mọi người cũng học theo cách này, rút dao găm ra đâm xuống dưới chân.

Diệp Kiêu ở lại chỗ cũ, đợi tất cả mọi người leo lên bờ xong, anh

nhìn thấy cảnh này thì mọi người đều kinh ngạc.

"Tiểu Diệp, anh còn không lên sao?" Diệp Kiêu lắc đầu, cầm Hắc Kim Cổ Đao dò dẫm từng tấc một trong bãi cát.

Mọi người thấy vậy không khỏi kinh ngạc, Tiểu Diệp đang làm gì vậy?

Giáo sư Chu nhận ra: "Anh ấy đang tìm cơ quan." "Đã qua bãi cát rồi thì việc gì phải tìm cơ quan?" Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Các anh căn bản không hiểu.

Nếu tìm được thì sau này những người trú quân xuống sẽ có thể nhanh chóng đi qua, nếu không thì lát nữa họ vào vẫn phải đi qua một lượt, đến lúc đó thương vong càng lớn!" Nghe lời Giáo sư Chu nói, mọi người cũng phản ứng kịp, hóa ra là vì chuyện này.

Cũng có một điều bất ngờ là Diệp Kiêu tìm đi tìm lại mà không phát hiện bất kỳ chỗ nào bị đứt đoạn, điều này khiến anh cảm thấy có chút khó tin, nhưng không thể không nói, thứ này thực sự có tác dụng.

Diệp Kiêu rất nhanh cầm Hắc Kim Cổ Đao chạm phải một chỗ cứng rắn, anh đưa Phát Khâu Chỉ xuống, trực tiếp chạm vào.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc, Diệp Kiêu vốn đã bị thương, giờ lại đưa tay vào, đây là không muốn sống nữa rồi sao!

"Tiểu Diệp, anh đừng làm loạn!" Diệp Kiêu lắc đầu, anh không nghĩ đến việc làm loạn, nhưng có một chuyện anh nhất định phải làm, đó là cơ quan nhất định phải lấy được.

Bên dưới là một cần điều khiển, bị một tảng đá lớn đè chặt.

Diệp Kiêu đưa cả hai tay vào, nhưng những con Quỷ Diện Kim Tàm xung quanh lại bắt đầu rục rịch.

Ngay lúc này, Trương Như Long hô lớn: "Tiểu Diệp, cẩn thận!"

Anh ta vừa định giơ súng nhảy xuống, Diệp Kiêu lại bất ngờ lật cần điều khiển bên dưới tay mình, đột nhiên một tiếng "cạch" vang lên, toàn bộ mặt đất rung chuyển, sau đó Diệp Kiêu một mũi tên nhảy vọt lên.

Chỉ thấy toàn bộ bãi cát bắt đầu nhanh chóng thoát đi, đáy giống như một cái phễu, tất cả cát cùng với Quỷ Diện Kim Tàm đều lún xuống.

Sau khi cát lún xuống, những thứ còn lại khiến mọi người kinh hãi, vô số bộ xương trắng nằm lại tại chỗ.

Điều này khiến mọi người có chút không dám tin, và những thi cốt này vẫn còn giữ nguyên quần áo, trông giống như áo cà sa.

Mọi người không dám tin đều đi xuống, lúc này không có Quỷ Diện Kim Tàm, mọi người cũng bạo dạn hơn.

Lúc này mọi người cũng không dám lơ là, chăm chú nhìn những bộ quần áo này.

Giáo sư Chu đưa tay vạch vạch: "Là áo cà sa, những thứ này đều là quần áo của các hòa thượng." Diệp Kiêu tiếp lời: "Những người này hẳn là hòa thượng, mau đến tháp Phật phía trước!

Tôi nghĩ đó hẳn là mộ thất của La Thái Hậu!" Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra.

"Hóa ra là như vậy, nhưng La Thái Hậu không phải vẫn luôn sùng Phật sao?

Sao lại độc ác như vậy!" "Cái gọi là Phật khẩu xà tâm không phải là không có." "Điều này thì tùy người tùy ý, dù sao cứ qua đó xem thử sẽ biết!" Mọi người xôn xao bàn tán, không lâu sau liền thấy tháp Phật sừng sững trước mắt.

Trải qua ngàn năm, tháp Phật trước mặt đã không còn vẻ huy

hoàng như xưa.

Bề ngoài được dát vàng, nhưng lúc này đã bong tróc.

Trên tháp Phật treo từng chuỗi chuông đồng tám cạnh, phát ra những tiếng chuông kỳ dị, trong ngôi mộ cổ tịch mịch càng thêm rùng rợn.

Đây chính là tháp Phật, tổng cộng có bảy tầng.

Cửa lớn bằng gỗ đã mục nát, chỉ cần đẩy là đổ.

Trong phòng trực tiếp, mọi người đều sững sờ: "Diệp Đảo vừa rồi làm sao mà lên được, tôi không nhìn rõ." "Bản lĩnh của Diệp Đảo quả thực có chút lớn, chỉ là không biết những bản lĩnh này rốt cuộc học từ ai." "Hiện tại không phải lúc để so đo bản lĩnh, tháp Phật mới là quan trọng nhất." "Tương truyền La Thái Hậu sau khi bị giam cầm thì mất tích, nếu có thể tìm thấy manh mối trong tháp Phật, hẳn là một phát hiện rất quan trọng!" Mọi người nói đủ thứ, chớp mắt đã đến dưới tháp Phật, cánh cửa mục nát của tháp chỉ cần đẩy là tan.

Đại sảnh bên trong đổ nát, giăng đầy mạng nhện, mọi người xem xong không khỏi có chút thất vọng.

"Biết trước thế này thì không vào!" "Chỗ này cũng quá nát rồi!" Nói thì nói vậy, nhưng có một số việc vẫn phải làm.

Tháp có bảy tầng, xung quanh đều là bích họa, sau đó là kinh điển.

Điều này khiến mọi người hưng phấn không thôi, bởi vì nhìn bề ngoài đây là một tòa tháp, nhưng thực chất lại là một gian mộ thất tùy táng.

Hơn nữa, bên trong tháp bày không ít đồ tùy táng, đặc biệt là kinh điển, còn có một số đồ vật Phật giáo, cái gì cũng có.

Áo cà sa, sách Phật, chuỗi hạt, thậm chí là sách Phật viết bằng

vàng, đầy cả một hòm, vẫn còn nguyên vẹn.

Quan trọng hơn là còn có một cây thiền trượng làm bằng vàng, trên đó treo đầy bảo thạch.

Điều này khiến mọi người kinh hãi, đồng thời cư dân mạng trong phòng trực tiếp cũng hưng phấn lên!

"Có hy vọng rồi, mọi người có hy vọng rồi, mau đến xem, những thứ này nếu mang ra ngoài thì giá trị liên thành!" "Thật chói mắt quá, phát tài rồi!" "Thật là lợi hại, đi đến bây giờ mới phát hiện ra những thứ có giá trị này!" "Bây giờ không phải lúc để so đo tiền bạc, mà là phải nghĩ rõ ràng những thứ này rốt cuộc có phải của Tây Hạ không.

Nghe nói La Thái Hậu sùng Phật, còn cho người sao chép rất nhiều sách Phật, nếu thật sự là của bà ấy, thì có thể giải thích được." Diệp Kiêu dẫn mọi người vào.

Sau khi mở những chiếc rương tùy táng, bên trong đa số đều liên quan đến Phật giáo.

Lần này Giáo sư Chu và những người khác càng xác định đây hẳn là địa bàn của La Thái Hậu: "Kiểm kê một chút!" Lúc này Giáo sư Chu ra lệnh một tiếng, những người còn lại trong đội khảo cổ liên tục bước lên đeo găng tay, bắt đầu kiểm kê, một hòm kinh điển, sách Phật, còn có một số ghi chép và điển tịch bằng chữ Tây Hạ, đây đối với đội khảo cổ mà nói là báu vật không thể có được lần thứ hai.

Không chỉ Giáo sư Chu mà ngay cả Diệp Kiêu cũng cảm thấy không thể tin nổi, những thứ ở đây được bảo quản quá hoàn chỉnh, trên bích họa khắc đầy thần Phật, nhìn đây hẳn là nơi của La Thái Hậu.

Trước đó nhìn thấy những bức họa khắc dưới quan tài, chính là của La Thái Hậu.

Bà ấy đã sùng Phật như vậy, những bức tượng ở đây hẳn không sai được.

Chỉ là tầng một đã có nhiều đồ tùy táng như vậy, vậy tầng hai thì sao?

Diệp Kiêu mạnh dạn bước lên tầng hai, phát hiện tầng hai toàn bộ đều làm bằng ngọc thạch, và trên mỗi bậc thang ngọc thạch đều khắc kinh điển.

Diệp Kiêu lắc đầu, người càng tín Phật thì càng Phật khẩu xà tâm, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, nhưng thực chất lại không làm việc gì ra hồn.

Chương 468

Nhìn những mộ tùy táng phía trước thì biết.

Lúc này anh nghĩ đến, rốt cuộc trùng mẹ ở đây có tác dụng gì, đi đến bây giờ vẫn chưa phát hiện ra con còn lại ở đâu, hơn nữa dấu ấn trên người mọi người cũng chưa tiêu trừ.

Diệp Kiêu cau chặt mày, trực tiếp lên tầng hai xong, cũng phát hiện ra đồ tùy táng, nhưng khác biệt là tầng hai có một cái bàn, trên bàn đặt một quyển sách, chính xác hơn là một thẻ tre, Diệp Kiêu mở ra phát hiện là một tấm bản đồ đơn giản, còn có chữ Tây Hạ.

Giáo sư Chu cũng theo lên, nhìn thấy những thứ Diệp Kiêu phát hiện lập tức có chút tò mò: "Tiểu Diệp, đây là cái gì?

Đây là chữ cổ Tây Hạ!

Giáo sư Nghiêm, anh qua đây xem thử!" Giáo sư Chu gọi Giáo sư Nghiêm lên, Giáo sư Nghiêm cũng là người nghiên cứu văn hóa Tây Hạ.

Do đó, nghe tiếng Giáo sư Chu, Giáo sư Nghiêm vội vàng đi lên.

Khi nhìn thấy bản đồ và chữ trên thẻ tre, Giáo sư Nghiêm lúc đó cau chặt mày, im lặng một lúc mới nói: "Tương truyền Phượng Hoàng Đảm có thể giải bách độc, cũng có thể phá trừ lời nguyền, là bảo vật cực kỳ lớn.

Tấm bản đồ này quen thuộc quá!" "Tôi có chút nghiên cứu về chữ Tây Hạ, tôi thấy tuyệt đối không sai, hơn nữa tấm bản đồ này, hình như thật sự rất quen thuộc, trông giống như một ngọn núi!" Nghe vậy, Diệp Kiêu vội vàng cầm lấy, trong đầu lập tức hiện ra một bức tranh núi sông: "Đỉnh Côn Luân!" Lời của Diệp Kiêu khiến Giáo sư

Chu kinh ngạc: “Núi Côn Luân?” “Chính xác, nhưng Phượng Hoàng Đảm hẳn là ở đây.” Diệp Kiêu chỉ vào bản đồ: “Chỗ này vẽ hẳn là nơi này, Phượng Hoàng Đảm cũng chính là Mộ Trần Châu.

Nhìn đây,” Diệp Kiêu lật thẻ tre lại, phía sau có hình vẽ Phượng Hoàng Đảm.

Giáo sư Nghiêm nghe xong sững sờ, còn cư dân mạng trên màn hình cũng phát hiện ra manh mối.

“Nhìn xem Phượng Hoàng Đảm sao lại giống dấu ấn trên người họ vậy!” “Đúng vậy, dấu ấn trên người họ hóa ra là Phượng Hoàng Đảm sao?” “Trong chữ Tây Hạ còn nói gì nữa?” Giáo sư Nghiêm vội vàng cầm thẻ tre qua xem, nói: “Tương truyền Phượng Hoàng Đảm là thứ họ mang về từ Côn Luân, giấu trong tòa tháp Phật này.

Nếu muốn giải trừ bất kỳ lời nguyền nào, chỉ cần tìm thấy Phượng Hoàng Đảm là được rồi.

Vậy thì, chúng ta có phải là có cứu rồi không?” Nghe Giáo sư Nghiêm nói vậy, Diệp Kiêu cau chặt mày: “Nếu là như vậy, địa điểm duy nhất có thể giấu báu vật chính là quan tài của La Thái Hậu, tìm được quan tài của bà ấy là có thể tìm thấy.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người vội vàng hoảng loạn, dấu ấn trên người họ càng ngày càng nặng, hơn nữa cũng xuất hiện các mức độ đau nhức khác nhau.

Khi đi qua mộ thất phía trước không cảm thấy, bởi vì lúc đó thực sự quá căng thẳng, thêm vào đó có không ít Cổ trùng, nên căn bản không chú ý.

Hiện tại dừng lại, trong tháp Phật nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người cũng bắt đầu cảm thấy có chút không ổn, và ngay lúc này mọi người đều xúm lại, không ai dám nói thêm lời nào, hoảng loạn đi tìm Phượng Hoàng Đảm, không, chính xác hơn là tìm quan tài.

Liên tiếp bảy tầng, mỗi tầng đều là đồ tùy táng, bên trong bày vô số kinh điển Phật giáo, cùng với kho tàng điển tịch, bao gồm một số kinh thư Phật giáo đã thất truyền.

Còn có một số vàng bạc châu báu và chuỗi hạt, áo cà sa làm bằng vàng.

Cuối cùng, ở tầng cao nhất, tầng bảy, mọi người phát hiện ra một cỗ quan tài.

Đây là một cỗ quan tài bạch ngọc, tất cả mọi người đều đã lên đến tầng bảy.

Trên đỉnh tháp chỉ có duy nhất một cỗ quan tài, xung quanh vách tường là một hàng tủ, trên đó bày một ít kén tằm màu trắng, điều này khiến mọi người có chút tò mò, rốt cuộc thứ này là gì, lẽ nào, cũng là Cổ trùng sao?

Hơn nữa, xung quanh quan tài được buộc đầy dây đỏ, trên dây đỏ treo chuông đồng và tiền đồng.

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này, mọi người đều không dám tiến lên.

Khi Diệp Kiêu lên đến nơi, nhìn thấy chỗ này lập tức kinh ngạc: "Đây là Cửu Cục Âm Dương Trận!" "Ý gì?" "Thứ trong quan tài này sẽ biến dị, cho nên mới treo đầy chuông đồng và tiền đồng, hơn nữa trên đầu quan tài còn dán bùa chú.

Nếu là như vậy thì không thể mở quan tài, một khi mở quan tài nhất định sẽ biến dị!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều sững sờ: "Nếu nói như vậy, chúng ta chẳng phải là hoàn toàn mất hy vọng sao?" Vừa mới tìm được hy vọng lại vỡ tan tành.

Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu hỏi: "Tiểu Diệp, có cách nào giải trừ không?

Tôi biết anh nhất định có cách!" Dù sao thứ này trong mắt họ là phiền phức lớn, nhưng Diệp Kiêu hiểu bí mật phong thủy, khẳng định có thể giải quyết.

Mọi người nhìn thấy những điều kỳ dị này cũng xôn xao bàn tán.

"Nếu là trấn áp, thì bên trong có phải là đại cương thi không?" "Cương thi nào có thể sống lâu như vậy, ngàn năm còn không chết đói sao!" "Chúng ta có vũ khí không sợ, cùng lắm thì nổ tung nó lên!" "Đúng vậy, cho dù là thi biến thành cương thi lớn, liệu có lợi hại hơn vũ khí của chúng ta không?" Diệp Kiêu nghe họ nói vậy trầm mặc không nói.

Vũ khí có hữu dụng hay không, nhìn những lần thảm bại trước thì biết, đôi khi không phải vì vũ khí mà là đến lúc đó bị dọa đến mức căn bản không nhấc nổi tay lên, chứ đừng nói là đánh, ngay cả chạy cũng không chạy nổi.

Lúc này cư dân mạng trong phòng trực tiếp đều sôi sục.

"Ngàn vạn lần đừng thử nhẹ nhàng như vậy!" "Đúng vậy, đến lúc xảy ra chuyện các anh sẽ biết chạy loạn la hét!" "Diệp Đảo ngăn cản họ đi, đừng mở quan tài, nếu không sẽ thành chuyện của anh đó!" "Diệp Đảo, anh nhất định phải rút kinh nghiệm, đừng tự mình chuốc lấy phiền phức, đến lúc đó anh sẽ hối hận!" Cư dân mạng trong phòng trực tiếp lo lắng không thôi, đã xem nhiều lần thao tác của đội khảo cổ trước đó, quan trọng là đội bảo vệ cũng đã hy sinh không ít người.

Nếu lại xảy ra chuyện, thì những người này căn bản không thể đấu lại.

Cỗ quan tài này rất kỳ dị, quỷ mới biết bên trong có gì!

Diệp Kiêu nghe vậy lại cau chặt mày, anh không tin nhưng cũng không dám tùy tiện dập tắt hy vọng của người khác, dù sao dấu ấn

trên người họ càng ngày càng nặng, nhất định phải giải trừ, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

Anh cũng không muốn đội khảo cổ toàn quân bị diệt, người thì anh đã dẫn xuống, nhưng nếu chỉ có mình anh thoát nạn thì sao cũng không nói xuôi được.

Vì vậy Diệp Kiêu quyết định nghe theo họ, dù sao anh cũng muốn biết Phượng Hoàng Đảm rốt cuộc có thể loại bỏ dấu ấn trên người họ hay không.

Mọi người hưng phấn không thôi, thủ đoạn cũng rất thô bạo, vứt bỏ hết trận pháp sau đầu, trực tiếp cắt đứt những dây đỏ và tiền đồng đó.

Diệp Kiêu còn chưa kịp ngăn cản, đã thấy tiền đồng vương vãi khắp nơi, anh chỉ có thể cúi người nhặt lên.

Lúc này bên trong quan tài bạch ngọc phát ra một tiếng "lạc đăng", khiến mọi người kinh hãi, không ngờ lại nhanh như vậy đã xảy ra biến dị.

"Không thể nào, nhanh như vậy sao?" "Nếu là như vậy, chúng ta còn làm ăn gì nữa?" "Đừng vội, những thứ này không phải chuyện đùa, mọi người tuyệt đối đừng vội vàng từng người một, đợi sau khi mở quan tài thì chĩa súng vào bên trong, bất kể có biến hóa gì, cũng không thể nhanh hơn đạn được!" Lời của Giáo sư Chu khiến họ đều gật đầu.

Lúc này mấy người vây thành một vòng, tất cả súng đều chĩa vào cỗ quan tài ngọc này, sau đó Trương Như Long và những người khác mở quan tài.

Nắp quan tài vừa mở, mọi người đồng loạt chĩa súng vào bên trong.

Đầu tiên đập vào mắt lại là một khuôn mặt khô héo đen kịt, trên đầu đội mũ vàng, trên người mặc hoa phục.

Trang phục này thêu hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng.

Người xưa coi mẫu đơn là vua của trăm loài hoa, biểu tượng của sự phú quý vinh hoa.

Thân phận này quả nhiên phù hợp.

Ngoài ra, mọi người phát hiện vị hòa thượng này giống hệt bức bích họa mà họ nhìn thấy dưới đáy quan tài, xem ra đây chính là La Thái Hậu.

Chỉ là khi quan tài mở được một nửa, Diệp Kiêu lại đột nhiên đặt tay lên nắp quan tài.

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người đều sững sờ.

"Tiểu Diệp, anh làm gì vậy?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Tuyệt đối đừng động đậy, bên trong có cơ quan, lùi lại!

Mọi người đều lùi lại!" Lời của Diệp Kiêu khiến họ đều kinh ngạc: "Chuyện gì vậy?" "Tôi không tin, anh đừng ở đây dọa người!" Giáo sư Nghiêm vừa nói vừa định đẩy nắp quan tài ra, nhưng khi ông ta đẩy mạnh một cái, chỉ thấy La Thái Hậu trong quan tài lại đột nhiên vươn tay ra!

Mọi người giật bắn mình!

Giáo sư Nghiêm cũng sợ hãi nhảy lùi ra xa.

Trong đám đông không biết ai đó đã hô lên một câu: "Cương thi sống dậy!" Giáo sư Nghiêm càng sợ hãi lùi từng bước rồi ngã ngồi bệt xuống đất.

Diệp Kiêu vội vàng kéo nắp quan tài về phía mình: "Không phải cương thi sống dậy, mà là bên trong có cơ quan." "Ý anh là đây là một

nghi quan sao?" Lời của Trương Như Long khiến Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng là như vậy, đây là một nghi quan, hơn nữa bên trong có một cái móc, nếu một khi mở ra, các anh đều sẽ bị kéo vào.

Chương 469

Tôi cũng không biết bên trong rốt cuộc chứa đựng cái gì, nhưng tuyệt đối không thể xem nhẹ.” Nghe anh nói vậy, mọi người đều kinh ngạc: “Nếu là như vậy, vậy thì phải thử xem sao.” Lúc này mọi người đều không dám lơ là, nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cau chặt mày, chậm rãi đẩy quan tài ra, sau đó lấy Hắc Kim Cổ Đao, cắm ngang vào nắp quan tài, dùng sức gạt một cái, “loảng xoảng” một tiếng, một khối sắt rơi xuống, trên đó còn dính một chút dịch nhầy nhớt.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Kiêu không khỏi cau chặt mày, đây là thứ gì vậy?

Nhìn thấy miếng sắt còn dính dịch nhầy, mọi người đều có chút kinh ngạc, may mắn là chưa mở hoàn toàn, nếu không thì cũng quá kinh tởm!

Trần Phong bên cạnh ngập ngừng nói: “Cái này không phải là nước bọt của con trùng nào đó chứ?” Diệp Kiêu gật đầu: “Đoán đúng một nửa.” Mọi người nhất thời đều sợ hãi, hiện tại họ đã bị Cổ trùng làm cho sợ rồi.

Nếu đây thực sự là dịch nhầy của Cổ trùng nào đó, thì thứ trong quan tài này còn cần nữa không?

Hơn nữa nếu họ muốn tìm lại Phượng Hoàng Đảm, thì thứ này nếu làm ra, chẳng phải đã sớm làm ô nhiễm Phượng Hoàng Đảm rồi sao?

Nghĩ đến đây, mọi người đều lùi lại, sợ hãi.

Thấy vậy, Trần Phong không khỏi cau chặt mày: “Vậy hay là

chúng ta kiểm tra lại một chút?" Diệp Kiêu lại lắc đầu: "Các anh đợi chút, trước tiên cứ đẩy quan tài ra rồi nói, bất kể bên trong có gì, chúng ta cũng phải nhìn thấy nguyên dạng rồi mới tính toán." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, những người trong đội khảo cổ cũng nghĩ lại, quả nhiên là vậy.

Huống hồ họ đã làm nhiều như vậy rồi, nếu lúc này từ bỏ thì thực sự quá đáng tiếc.

Mọi người nhìn thấy dịch nhầy lập tức có chút không dám động đậy.

Diệp Kiêu nói như vậy, họ lại một lần nữa thắp lên hy vọng, dù sao cũng đã mở rồi, lúc này lùi lại không có ý nghĩa gì, điều duy nhất phải làm là tự bảo vệ mình thật tốt.

Mấy người mạnh dạn bước lên đẩy nắp quan tài ra, sau khi xử lý cơ quan, toàn bộ thi thể đều lộ ra trước mặt.

Nhưng dịch thể nhầy nhụa trong quan tài lại bám đầy nửa thân dưới của thi thể.

Nhìn thấy dịch nhầy đầy trong quan tài, mọi người đều không chịu nổi nữa, dịch nhầy tỏa ra một mùi tanh tưởi xộc thẳng vào mũi, mọi người suýt chút nữa nôn ra!

"Chuyện gì thế này?

Thứ này sao lại đầy ắp thế, lẽ nào Cổ trùng làm tổ ở đây sao?" "Trong quan tài sao lại có những thứ này chứ!" "Trời ơi, kinh tởm quá, thối chết mất!" Ngay cả khi đeo mặt nạ họ vẫn cảm nhận được một mùi hôi thối ập đến.

Có thể tưởng tượng được nó khó ngửi đến mức nào.

Trần Phong mạnh dạn định đưa tay chạm vào, nhưng bị Diệp Kiêu ngăn lại: "Có độc, tuyệt đối đừng động!" "Những thứ này rốt cuộc là

gì?" "Đây là chất bài tiết của Cổ trùng." "Chất, chất bài tiết?

Anh nói là trong quan tài..." Trần Phong kinh ngạc không thôi.

Diệp Kiêu nhìn một cái giải thích: "Trong những thi thể khô héo này có thể ẩn chứa rất nhiều độc tố." "Xem ra, những Cổ trùng này e rằng đã ở trong thi thể này từ rất sớm rồi, đợi sau khi thi thể được chôn cất, chúng liền mượn thi cốt để sinh trưởng, chất bài tiết thì ở trong quan tài này." "Ý anh là những Cổ trùng này là ổ cũ?" Trần Phong trong lòng trùng xuống!

Diệp Kiêu gật đầu: "Có thể nói như vậy, nhưng biết đâu vẫn còn một phần đã bò ra ngoài." Lời này vừa thốt ra khiến mọi người kinh hồn bạt vía, "hụp" một tiếng tất cả đều tản ra, cư dân mạng trong phòng trực tiếp cũng ngớ người.

"Đây rốt cuộc là thứ gì vậy?

Sao lại sống trong quan tài?" "Quan tài ngọc kín mít, chúng cũng không chết sao?" "Đây là mộ của La Thái Hậu Tây Hạ, vậy trong mộ này rốt cuộc trấn áp cái gì?

Rốt cuộc là La Thái Hậu hay là những Cổ trùng này?

Hơn nữa thứ trấn áp này liệu có còn tồn tại trên đời không?" "Nhìn mức độ đặc quánh và tươi mới của dịch nhầy, tám phần là vẫn còn sống, biết đâu sẽ lại xuất hiện nữa, mọi người phải cẩn thận!" "Kinh tởm quá, có chút giống nước mũi!" "Ôi trời, tôi đang bị cảm cúm đây, thứ này khiến tôi không thể nhìn thẳng được nữa rồi!" "Mau đi đi, lát nữa Cổ trùng đều đến thì tôi xem các bạn làm thế nào!" Mọi người đều hỗn loạn, Diệp Kiêu cau chặt mày: "Nếu đoán không sai thì đây hẳn là Cửu Chuyển Xà Tử Trùng!" "Đó là cái gì?" "Cửu Chuyển Xà Tử Trùng có nghĩa là con trùng này có chín mạng bất tử, bất kể thế nào cũng không đánh chết được.

Khi Nam Cương nghiên cứu nuôi loại trùng này, ban đầu đã có vô số thương vong, vì căn bản không thể tiêu diệt hoàn toàn chúng, ngược lại còn bị phản phệ.

Sau này không còn cách nào khác đành phải tiếp tục nuôi, nhưng ban đầu Cổ sư nuôi dưỡng loại Cổ trùng này không biết đi đâu, không ngờ lại ở đây." "Tương truyền Cửu Chuyển Xà Tử Trùng một khi nuôi thành công và đặt vào trong cơ thể, thì có nghĩa là có được vô hạn tuổi thọ.

La Thái Hậu muốn mình trường sinh bất lão, cho nên mới nuôi Cổ trùng trong cơ thể." Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người đều kinh ngạc.

Không ngờ trên đời lại có loại trùng như vậy, đáng sợ hơn là La Thái Hậu vì trường sinh, lại nuôi Cổ trùng trong cơ thể, sau khi chết lại biến mình thành mẫu thể Cổ trùng để sinh sản, điều này cũng quá biến thái, quá kinh tởm!

Không ngờ Lý Nguyên Hạo Tây Hạ là một kẻ biến thái, La Thái Hậu so với hắn cũng không kém cạnh, điều này cũng không khó giải thích vì sao Tây Hạ lại có những thứ này, Phật khẩu xà tâm quả nhiên nói không sai chút nào.

Ngay lúc này, mọi người đều kinh ngạc không thôi, và phát hiện hiện tại lại càng khiến họ gặp khó khăn.

Giáo sư Chu dẫn đầu hỏi: "Nếu là như vậy, chúng ta chẳng phải là hết cách rồi sao?

Thẻ tre nói Phượng Hoàng Đảm hẳn là ở bên trong, làm sao để tìm Phượng Hoàng Đảm?" "Đúng vậy, nếu không tìm được Phượng Hoàng Đảm thì dấu ấn trên người chúng ta phải làm sao?" Mọi người đều có chút lo lắng, Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trực tiếp đâm vào dịch nhầy bên dưới thi thể.

Nhìn thấy anh làm vậy, mọi người đều có chút không hiểu.

"Tiểu Diệp, anh làm gì vậy?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đương nhiên là phải xem rốt cuộc nó giấu ở đâu, nếu Phượng Hoàng Đảm thật sự ở trong quan tài, tôi nghĩ hẳn là cũng bị dịch nhầy của Cổ trùng bao vây rồi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trần Phong nhịn sự kinh tởm cũng rút ống thép ra, học theo anh ta quấy động trong quan tài, nhưng giây tiếp theo anh ta đột nhiên phát hiện có chút không ổn.

"Tiểu Diệp, anh nhìn xem thi thể xảy ra biến hóa rồi!" Lời này vừa thốt ra khiến mọi người giật bắn mình, một lần nữa tản ra.

Chỉ thấy dịch nhầy không ngừng lan lên phía trên thi thể, lặng lẽ bao bọc toàn bộ thi thể.

Nhìn thấy cảnh này ngay cả Diệp Kiêu cũng cảm thấy không thể tin nổi, dịch nhầy này là chất bài tiết của Cổ trùng, lẽ nào nó còn có thể hoạt động, là thứ sống sao?

Hay là nói bên trong rốt cuộc có thứ gì đó còn ẩn giấu, là do mình đã bỏ qua?

Ngay lúc này, mọi người thấy vậy đều có chút sợ hãi, cư dân mạng trong phòng trực tiếp thấy cũng cảm thấy không thể tin nổi.

"Tôi khốn kiếp, cái này cũng quá kinh tởm rồi, thứ này ở đây đơn giản là không dám nghĩ, đây là quan tài mà tôi quen thuộc sao?" "Thứ trong quan tài còn biết cử động, cái này rốt cuộc muốn làm gì?" "Biết đâu ở đây ẩn chứa ấu trùng gì đó, bên trong khẳng định có thứ gì đó." Chớp mắt dịch nhầy đã bao bọc toàn bộ thi cốt của La Thái Hậu, hình thành một vật thể trong suốt dạng kén tằm.

Nhìn thấy vậy, Diệp Kiêu trong lòng đại kinh: "Mau đi, mau lùi lại!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều không dám dừng lại, vội vàng chạy xuống lầu, nhưng lúc này đã muộn rồi.

Khi họ đến tầng sáu thì lại phát hiện càng ngày càng nhiều dịch nhầy từ dưới chân thấm ra.

"Chuyện gì thế này?

Tiểu Diệp, anh xem!" "Trời ơi, đây là dịch nhầy, cái này là muốn bao bọc chúng ta luôn sao?" Cư dân mạng trên màn hình cũng ngớ người.

"Chuyện gì thế này?

Lẽ nào dịch nhầy ngay từ đầu đã giấu ở đây, cho nên toàn bộ tháp Phật đều là Cổ trùng sao?" "Suy nghĩ kỹ mà thấy kinh khủng tột độ, nếu không thì làm sao có nhiều chất thải bài tiết như vậy, Cửu Chuyển Xà Tử Trùng rốt cuộc là thứ gì?

Sao lại không chỗ nào không lọt được vậy?" "Kinh tởm quá, đạp dưới chân, có thể rửa sạch được không?" Lúc này một cư dân mạng liếc mắt nhìn thấy cửa sổ, lập tức kinh ngạc: "Các bạn nhìn xem cái đuôi kia là gì?!" Mọi người liên tục nhìn về phía cửa sổ bên trái, ở đây mỗi tầng tháp đều có một cửa sổ thông ra ngoài, lúc này trên cửa sổ đứng một con trùng, lập tức khiến họ kinh hồn bạt vía!

Chỉ thấy con trùng này trông hơi giống rết, nhưng lại không phải rết, lại có chín cái đuôi giống lông vũ, miệng đang phun ra dịch nhầy, hai cái kìm lớn của nó lộ rõ vẻ âm độc.

Thấy vậy, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây chính là Cửu Chuyển Xà Tử Trùng, mọi người mau lùi lại!" Lời vừa dứt, Trần Phong không nói hai lời bước lên bắn một phát súng, hạ gục con trùng đó, nhưng dịch nhầy theo đó lại càng ngày càng nhiều.

Diệp Kiêu thầm nghĩ không ổn, e rằng đây chính là ổ cũ của Cửu Chuyển Xà Tử Trùng!

Ban đầu họ đều không phát hiện ra manh mối, sau khi mở quan tài

mới phát hiện có càng ngày càng nhiều trùng theo vào, cũng có nghĩa là những con trùng này đã sớm ẩn mình trong tháp Phật, chỉ là họ đều không phát hiện mà thôi.

Hiện tại động đến quan tài cũng chính là đánh thức những con trùng này.

Hiện tại bốn phương tám hướng toàn bộ đều là dịch nhầy, dưới chân vừa đạp xuống đã dính nhớp nháp một mảng, khiến người ta kinh tởm tột độ.

Nhưng thứ trong quan tài lại từ từ đứng dậy, thi cốt giống như kén tằm dần dần khôi phục lại nguyên trạng.

Chương 470

Nhìn thấy cảnh này, Giáo sư Chu kinh ngạc không thôi: "Thi thể lại xuất hiện biến hóa!" Đúng vậy, mọi người vừa quay đầu lại đã thấy da thịt thi cốt bắt đầu đầy đàn hồi, hơn nữa biến thành màu trắng, và trên mặt cũng xuất hiện một lớp màu trắng bạc.

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp lập tức sững sờ.

"Ôi trời, đây là cải tử hoàn sinh à!

Lẽ nào thi cốt ngàn năm này lại muốn biến thành con người nữa sao?" "Đơn giản là không dám nghĩ, bác sĩ mau thu thập những dịch nhầy này đi, nếu chúng được sử dụng trong nghiên cứu y học sau này, tất cả các triệu chứng đều sẽ biến mất, cải tử hoàn sinh, đây là kỳ tích như thế nào?" "Mau cố gắng lên, nhanh chóng thu thập!" "Đùa cái gì vậy, cái này có độc, thứ này nếu thật sự có thể cải tử hoàn sinh, thì trong cổ mộ biết bao quái vật đều sẽ quay lại, cái này không dám xem nhẹ đâu!" "Ai biết trong mộ này còn có bao nhiêu thi thể, những thứ này chỉ cần có một con biến thành cương thi, cũng đủ để mọi người ăn no rồi!" "Không phải có Diệp Đảo sao?

Có Diệp Đảo thì không thành vấn đề." "Bạn có thể hy vọng Diệp Kiêu một mình đối phó với thiên quân vạn mã, nhưng cũng quá đánh giá cao anh ấy rồi." "Mấy người lo xa quá rồi, bây giờ công nghệ không phải chuyện đùa!" "Nhưng khi gặp phải những thứ này, không thể so sánh được.

Tận cùng của vũ trụ là huyền học, những thứ tổ tiên để lại này bạn không thể nói là không tồn tại, nhưng khoa học không thể giải thích, hơn nữa đánh không chết thì bạn nói sao?" Trước màn hình, cư dân mạng ai cũng lo lắng hơn ai, anh Nhiếp Tượng thực sự run rẩy,

anh ta không thể nhìn tiếp được nữa, trong dịch nhầy nổi lên từng bọt khí, sau khi vỡ ra chính là Cửu Chuyển Xà Tử Trùng.

Chúng giẫm trên dịch nhầy trực tiếp bò qua, hành động nhanh chóng khiến người ta kinh ngạc.

Diệp Kiêu không nói hai lời rút Hắc Kim Cổ Đao ra, còn Trần Phong và đội bảo vệ của họ cũng bắt đầu bắn điểm xạ.

Ngay lập tức đạn bắn trúng Cửu Chuyển Xà Tử Trùng, không lâu sau chúng lại một lần nữa sống lại, điều này khiến mọi người kinh hãi.

Diệp Kiêu xoay người chém một nhát, trực tiếp chặt đứt cả chín cái đuôi của Cửu Chuyển Xà Tử Trùng.

Lúc này mới phát hiện con trùng này không sống lại nữa.

Diệp Kiêu lớn tiếng nói: "Đánh vào đuôi của nó, chặt đứt gốc đuôi, thì sẽ không thể khôi phục lại được nữa!" Nghe lời này, mọi người liên tục bước lên làm theo lời Diệp Kiêu, trực tiếp đánh vào gốc đuôi, ngay lập tức cũng ngăn chặn được một tầng trùng bò lên.

Những con trùng này từ tầng một bắt đầu dần dần bò lên, toàn bộ tháp Phật bên dưới đều là dấu vết của trùng, còn La Thái Hậu bị dịch nhầy bao bọc phía trên đã đứng dậy, từ từ tiến lên.

Nhìn thấy cảnh này, Giáo sư Chu và những người khác kinh hãi, Giáo sư Chu không thể bình tĩnh được nữa: "Mau!

Mau đánh chúng!" Đội bảo vệ chia thành hai hàng, Trương Như Long giơ súng bắn về phía thi thể, đạn xuyên vào thi thể nhưng lại bị dịch nhầy bao bọc, thứ vật trong suốt như kén tằm đó lại có thể bao bọc đạn, không hề ngăn chặn bước chân tiến lên của nó.

Mọi người có chút hoảng sợ, kinh hãi không thôi, đây là tiểu cường bất tử sao?

Có bao nhiêu đạn cũng không đủ bắn, nhưng lúc này đã không thể quản nhiều như vậy nữa, đạn dày đặc toàn bộ đều bắn về phía nó, tất cả mọi người đều chấn động, không ai biết rốt cuộc phải làm sao mới có thể ngăn chặn được.

Mọi người vì sợ hãi mà tay không ngừng run rẩy, cầm súng trực tiếp bắn về phía thây khô.

Nhưng thi cốt của La Thái Hậu lại tiếp tục không ngừng tiến về phía họ.

Cảm giác áp bách chết người này, cùng với cảm giác sợ hãi cái chết, khiến mọi người run rẩy.

Giáo sư Chu chỉ cảm thấy trước mắt một bóng đen, thứ đó lại lao về phía ông!

Lúc đó ông lớn tiếng la hét, cầm ống thép đâm vào, nhưng dịch nhầy trên vật hình kén lại chảy dọc theo ống thép ra, trực tiếp bò lên tay ông.

Ngay lúc này, Diệp Kiêu đột nhiên một nhát trường đao vươn tới, "xoạt" một tiếng chặt đứt ống thép, sau đó lại một cước đá thi thể La Thái Hậu sang một bên, nặng nề đập vào quan tài.

Quan tài bị đập "loảng xoảng" một tiếng vỡ tan tành, Giáo sư Chu sợ hãi không thôi.

Diệp Kiêu cầm tay ông, nhìn đi nhìn lại đảm bảo không sao, lúc này mới yên tâm.

"Giáo sư Chu tuyệt đối đừng chạm vào, thứ này dính vào da thịt, toàn bộ cơ thể ông sẽ bị bao bọc lại không cứu được nữa!" Nghe lời này, mọi người đều kinh ngạc, tuy nói dưới chân đều là dịch nhầy, nhưng họ không ai dám chạm vào.

Đây là trên tầng bảy của đỉnh tháp, tận mắt thấy Cửu Chuyển Xà

Tử Trùng đã tràn ngập khắp nơi, bên dưới truyền đến tiếng "sột soạt" dày đặc, mọi người đều không dám lơ là.

Lúc này nếu bị trùng bám vào, hậu quả thật không thể tưởng tượng được, họ không muốn chết, càng không muốn bị Cổ trùng nuốt chửng, trở thành quái vật như La Thái Hậu.

Ngay lúc này, Giáo sư Chu kéo Diệp Kiêu: "Diệp Kiêu, có cách nào không, những thứ này rốt cuộc phải làm sao để lấy ra?" Diệp Kiêu lúc này cũng không có cách nào tốt hơn: "Kế sách hiện tại, chỉ có thể đốt cháy tất cả rồi tính." Nhưng kinh điển ở đây e rằng cũng sẽ bị tiêu hủy cùng lúc, cái này phải làm sao cho phải?

Điều này khiến mọi người rơi vào trầm tư.

Nếu thực sự là như vậy, đối với giới khảo cổ mà nói, đây lại là một lần tổn thất, hơn nữa họ mới xuống, dùng lửa đốt thì tuyệt đối không được.

Nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của Giáo sư Chu, anh biết chuyện này không thành, nhưng lúc này cũng không có cách nào khác, nếu không thể tìm thấy thứ trong quan tài, thì lần này vào đây có ý nghĩa gì?

Lúc này Diệp Kiêu nghĩ đi nghĩ lại, ba bước thành hai bước vẫn leo lên đỉnh tầng bảy, mọi người thấy vậy cũng đi theo.

Chỉ thấy lúc này quan tài, bị thi cốt La Thái Hậu vừa rồi đâm vào làm vỡ nát, và những thứ trong quan tài cũng rơi ra ngoài, ngoài một số vật tùy táng ra, còn có một tấm thẻ tre.

Diệp Kiêu nhặt lên xem, đây là một tấm bản đồ, trên đó vẽ, chính là nơi cất giấu Phượng Hoàng Đảm!

Lại ở dưới lòng đất!

Tòa tháp Phật này đã ở dưới lòng đất, lẽ nào dưới lòng đất còn có không gian nữa!

Đúng rồi, trong Hắc Thủy Cổ Thành không chỉ có một ngôi mộ, ban đầu anh đã đoán là mấy ngôi mộ huyệt của mấy triều đại, hiện tại tầng này đã là nông nhất, Phượng Hoàng Đảm biết đâu không ở đây.

La Thái Hậu muốn trường sinh, cũng là chịu ảnh hưởng của một loại khai sáng nào đó, có thể tàn nhẫn dùng Cổ trùng để trường sinh, người phụ nữ này quả thực khiến người ta không thể tin nổi, nhưng không thể không nói, bà ấy có khí phách, hơn nữa có cách.

Phượng Hoàng Đảm đã bị cô ta phát hiện và giấu đi, chắc chắn có liên quan đến trận pháp.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, và đúng lúc này, lão thái hậu bên cạnh lại từ từ bò dậy, đi về phía Diệp Kiêu.

Anh chỉ cảm thấy bên mình một luồng khí lạnh, chất dịch nhầy kia đã bám lên tay anh, khiến Giáo sư Chu trợn mắt há hốc mồm, thất thanh kêu lên: "Cẩn thận!" Thấy vậy, mắt Diệp Kiêu không khỏi lóe lên, trường đao vung lên trực tiếp chém cô ta làm hai.

Vật thể hình kén lập tức rơi xuống đất, còn thi thể lão thái hậu nằm đó, bắt đầu khô héo nhanh chóng bằng mắt thường, thậm chí xương cốt cũng trực tiếp tan nát.Chứng kiến cảnh tượng này, mọi người trong phòng livestream đều trợn mắt há hốc mồm.

Không ngờ lại bị hạ gục nhanh đến vậy. "Không phải chứ, đó là lão thái hậu mà!

Ít nhất cũng là thái hậu Tây Hạ, vậy mà bị chém một đao chết luôn sao?" "Không biết làm vậy có bị đội khảo cổ phạt không nhỉ!" "Mấy người đó mà thấy xong, có khi lại làm quá lên, nói anh ta phá hoại hiện vật thì phải làm sao?" "Diệp Đảo cũng là thành viên đội khảo cổ, lại là tự vệ, có gì to tát đâu." "Nếu là vậy, tôi quyết định đứng về phía Diệp Đảo, dù sao cũng là bất khả kháng, với lại Diệp Đảo đã không tiếc công sức giúp người khác giải quyết vấn đề, không nên bị truy

cứu trách nhiệm."Lúc này, Diệp Kiêu nhìn thây khô kia, rồi nhìn vào quách ngọc bị vỡ nát trong quan tài, bó thẻ tre hiện rõ mồn một.

Giáo sư Chu vội vàng đi tới, "Tiểu Diệp, cậu sao rồi?" Diệp Kiêu trực tiếp lấy thẻ tre đưa cho ông, "Trên này ghi là bên dưới tháp Phật còn có thứ khác, chúng ta phải xuống tầng một, thông qua địa đạo mới tìm được Phượng Hoàng Đảm, nhưng chuyện này e là không dễ giải quyết." Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Nếu thật sự là vậy, chúng ta đành phải từ bỏ những cuốn kinh thư cổ đó thôi.

Đáng tiếc quá!" Giáo sư Chu nhíu chặt mày, nếu từ bỏ kinh thư cổ, có nghĩa là những thứ giá trị nhất mà họ thấy trên đường đi sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Hơn nữa, Phượng Hoàng Đảm rốt cuộc có tìm được hay không vẫn là một vấn đề, nếu không tìm được, chuyến này coi như công cốc.Lúc này, những người trong đội khảo cổ đều im lặng, dù sao nếu tìm được thì còn đỡ, nếu không tìm được thì tội lỗi lần này của họ sẽ rất lớn.

Diệp Kiêu chăm chú nhìn chằm chằm vào vật thể hình kén kia, chỉ thấy dịch nhầy lại một lần nữa trượt xuống, hơn nữa còn đi về phía những người sống.

Anh túm lấy Giáo sư Chu, ông thấy vậy lập tức giật mình, "Thứ này còn sống!

Cái gì, rốt cuộc là cái gì?

Đây không phải chất bài tiết sao?" "Trong chất bài tiết chắc chắn có ấu trùng, mọi người cứ dùng lửa đốt đi, đừng khách sáo!" "Nhưng nếu đốt cháy sách cổ thì sao?" Diệp Kiêu không chút khách khí, "Nếu thật sự là để bảo toàn mạng sống mà đốt cháy thì cứ đốt.

Đồ vật là chết, con người là sống, nghiên cứu có thể tiến hành sau

này, nhưng bây giờ chỉ có thể làm như vậy!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đành làm theo, nhưng điều khiến họ kinh ngạc là, sau khi bị lửa đốt, thứ này lại sôi sục dữ dội, hơn nữa bên trong hình như còn có tiếng kêu lách tách.Sau khi xem xét hồi lâu, những người trong đội khảo cổ mới phát hiện ra bên trong thật sự có thứ, hơn nữa còn là ấu trùng!

Thấy bên trên bốc cháy, Cửu Chuyển Xà Tử Trùng bên dưới cũng bắt đầu sôi sục, thi nhau xông về phía trước.

Diệp Kiêu không chút khách khí cầm Hắc Kim Cổ Đao xông xuống, chém chết cả một mảng ngay lập tức.

Chương 471

Lúc anh chém giết, anh quay phim vội vàng đuổi theo, mọi người trong phòng livestream nhìn thấy rõ ràng, không ngừng tán thưởng. "Dáng người của Diệp Đảo thật sự quá đẹp!" "Ôi trời, Diệp Đảo chém một nhát một con, thật sảng khoái, lại còn nhanh, hiểm, chuẩn, ngay cả bắn điểm cũng chưa chắc bắn chuẩn được như vậy!" "Con trùng này thật sự không đơn giản, có thể được Diệp Đảo tự tay giết chết cũng là một loại phúc khí." "Tôi thấy Cổ trùng trong những ngôi mộ cổ này nên được phân loại theo cấp độ, loại trùng có sức sát thương cực mạnh như thế này nên xếp hạng nhất, đây là trứng trùng ghê tởm nhất tôi từng thấy!" "Không, xếp hạng nhất phải là mẫu trùng, chúng ta còn chưa tìm thấy nửa con mẫu trùng nào.

Nếu tìm được rồi so với loại trùng này, đó mới là bé con gặp ông lớn." "Đúng vậy, anh nhắc tôi mới nhớ, đó mới là Cổ trùng thật sự.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu có ai nói với tôi ở đây có Cổ trùng, cho tôi một trăm triệu tôi cũng không vào!" "Vậy đưa cho tôi đi, tôi dẫn Diệp Đảo vào, như vậy tôi và Diệp Đảo chia đôi, thậm chí chia ba bảy cũng được." "Tôi và Diệp Đảo cùng nhau phá đảo có được không?

Giống như tôi và Kobe phối hợp ghi 71 điểm vậy!"Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn Diệp Kiêu vung vẩy trường đao, chỉ còn lại một vệt tàn ảnh xuyên qua đám Cửu Chuyển Xà Tử Trùng, chốc lát sau mặt đất đã la liệt xác trùng.

Xem ra những con trùng này vẫn rất sợ Hắc Kim Cổ Đao, Diệp Kiêu cũng không khách khí, lập tức tiêu diệt sạch toàn bộ đám trùng này.

Lầu trên cũng bắt đầu bốc cháy, cả tòa tháp Phật tuy được dát vàng nhưng cũng làm bằng gỗ, nên Giáo sư Chu và những người khác vội vàng xuống dưới.

Trước khi đi, Giáo sư Chu tiện tay lấy ra một vật thể hình trụ tròn bằng đồng từ trong quan tài mang theo.

Khi thấy xác trùng la liệt trên mặt đất, mọi người đều cảm thấy ghê tởm, trong dịch nhầy đầy ấu trùng và thậm chí cả trứng trùng.

Trương Như Long và những người khác cũng không khách khí đốt cháy toàn bộ nơi này, mỗi khi xuống một tầng lầu lại đốt cháy một mảng, những thứ có thể cứu được thì đều mang đi.

Ba lô của mọi người đều chật kín đồ, đúng như Diệp Kiêu đã nói, trong lúc tính mạng là trên hết thì sinh mệnh vẫn quan trọng hơn.

Những thứ khác có thể bỏ qua, nhưng những thứ có thể cứu được thì vẫn phải cứu, dù sao đây đều là báu vật.

Quay lại một lần nữa thì họ không có dũng khí, hơn nữa cũng chưa chắc có thể đến nơi an toàn, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy.Vào lúc này, chứng kiến cảnh tượng đó, cư dân mạng trong phòng livestream cũng không ngừng cảm thán. "Làm nhà khảo cổ thật không dễ dàng chút nào, không chỉ phải đánh quái, mà còn phải nhanh nhẹn tháo vát nữa!

Nhìn xem tốc độ gói đồ cứ như mấy bà cô ở chợ vậy, chẳng cần biết thế nào, cứ gói trước đã." "Đổi lại là anh thì chắc chắn sẽ gói nhiều hơn, mấy thứ này có tiền cũng không mua được mà!" "Mấy con trùng này rốt cuộc nghĩ gì vậy nhỉ?

Ở đây làm gì có ích gì chứ?

Không ăn không uống." "Lý tưởng của Cổ trùng chỉ có một, gặp người sống là giết, cái này cũng không thể trách chúng, phải trách tên

cổ sư biến thái kia!" Ba lô của mỗi người đều phồng to, ba lô của đội vệ sĩ chứa quá nhiều đồ bảo vệ tính mạng nên không có ích gì.

Mỗi người trong đội khảo cổ đều vác một cái ba lô to đến nỗi khó mà đứng vững, nhưng vì những báu vật này cũng đành nhịn, vác mấy chục cân đồ xuống lầu.Đến tầng một, họ mới nhìn rõ dịch nhầy trên mặt đất đã chất cao tới mười centimet, hơn nữa trong dịch nhầy không ngừng chui ra Cửu Chuyển Xà Tử Trùng.

Những con trùng này khi còn là ấu trùng thì toàn thân trong suốt, nhưng lại mọc đuôi lông vũ như mắt, khiến mọi người ghê tởm không thôi.

Mấy thứ này uốn éo trong suốt, nhìn qua đã thấy ghê tởm và đáng sợ, thêm vào đó là mùi hôi, cùng với đôi kìm lớn kia có thể khiến người ta tê dại cả da đầu ngay lập tức.Lúc này, mọi người men theo cầu thang từ từ xuống đến tầng một, dịch nhầy trên sàn ngày càng nhiều, căn bản không thấy lối ra nào, chứ đừng nói đến địa đạo.

Nếu theo thẻ tre chỉ dẫn, bên dưới sẽ có một lối ra khác, nhưng giờ đây tất cả đều bị dịch nhầy bao phủ, vậy phải làm sao đây?

Trương Như Long và Trần Phong ở phía sau, ngọn lửa đã bắt đầu lan xuống, nếu không có kế hoạch gì, hậu quả sẽ khôn lường.

Phía trước không lối ra, phía sau có lửa lớn, ngay cả khi họ không tìm địa đạo, bây giờ e là cũng không thoát được.

Những người trong đội khảo cổ nhìn nhau, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nhìn quanh một lượt, Hoàng Kim Đồng của anh rất nhanh đã giúp anh phát hiện ra manh mối.

Cả tầng một quả thật có một khoảng trống, điều này khiến Diệp Kiêu nhìn thấy hy vọng, anh trực tiếp đi qua đó, những người còn lại thấy vậy không khỏi giật mình.

Trương Như Long và những người khác dùng mồi lửa duy nhất đốt quần áo, ném xuống đất, muốn đốt ra một con đường, dịch nhầy lập tức tản ra tứ phía, nhưng vẫn còn lại một lớp dịch thể nhớp nháp, cũng không biết rốt cuộc có trứng trùng hay không, điều này khiến họ không biết làm sao.

Nhìn Diệp Kiêu bước nhanh qua, lúc đó họ kinh ngạc không thôi."Tiểu Diệp thật sự có thể chất đặc biệt, ngay cả mấy thứ này cũng không sợ!" "Không thể so được, Tiểu Diệp luôn nói mình có thể chất khác thường, không sợ độc, bây giờ ngay cả những vật cực độc này cũng không cần lo lắng." "Anh ấy đi được, chúng ta có đi được không?" Những người trong đội khảo cổ đều có chút lo lắng, Diệp Kiêu đi được, họ có đi được không?

Tuy nói dùng lửa đốt có thể đốt đi một phần, nhưng vẫn còn sót lại.

Giáo sư Chu quyết đoán ngay lập tức: "Cởi quần áo trên người ra bọc kín những phần da thịt bị lộ ra ngoài, đặc biệt là chân, rồi cứ đi theo Tiểu Diệp là được!" Lần này mọi người xuống mộ đều đi ủng quân đội, dày dặn, không lo bị thấm vào, nhưng dù sao trải qua nhiều chuyện như vậy, quần áo cũng có chỗ bị hỏng, bây giờ điều quan trọng là phải bọc kín không để dịch nhầy lọt vào cơ thể.

Nghe vậy, mọi người đều gật đầu liên tục, rồi bắt đầu hành động.

Chỉ trong chốc lát, họ đã bọc kín toàn bộ nửa dưới cơ thể và đôi chân của mình cẩn thận, như vậy thì không còn sợ nữa, cho dù bên ngoài có nhiều dịch nhầy và ấu trùng đến mấy, họ cũng không cần lo lắng.Lúc này, một nhóm người men theo dấu chân Diệp Kiêu, đi thẳng về phía trước.

Diệp Kiêu đã đến nơi, đây là một chỗ đặt vật chôn theo.

Lúc này Diệp Kiêu đứng lại, trước mặt anh là một cái rương lớn,

xung quanh đây không có gì cả.

Mọi người đều đã đến đây, Diệp Kiêu mở rương ra lại phát hiện bên trong trống rỗng.

Những người trong đội khảo cổ không khỏi nhíu chặt mày. "Mọi người xem sao ở đây không có một con trùng nào cả, mấy con trùng kia hình như rất sợ chỗ này!" "Tôi cũng phát hiện ra rồi, lạ thật, chưa từng thấy tình huống như vậy.

Chẳng lẽ ở đây ẩn giấu thứ gì, làm sao mà khiến mấy con trùng này sợ hãi đến thế?" Lúc này, mọi người thấy vậy không khỏi sợ hãi. "Chỗ này sẽ không giấu thứ gì đáng sợ hơn chứ!" "Nói có lý, nếu là loại Cổ trùng cấp cao hơn thì xong rồi, tốt nhất là đừng mở ra." Lúc này, những người trong đội khảo cổ đã bắt đầu thoái chí, thấy đã đến đây rồi, biết đâu có thể ra ngoài?

Chỉ cần không ở trong tháp Phật nữa là được!Cư dân mạng trong phòng livestream bắt đầu xao động không yên. "Kinh nghiệm xem phim kinh dị bao năm nói cho tôi biết, tốt nhất đừng có mở ra, rất có khả năng sẽ có người chết!" "Bình luận hộ thể, hộ thể mau!" "Đừng nhìn nữa, tôi định nhắm mắt chờ năm phút, mọi người nhớ gọi tôi nha!" "Gọi cái gì mà gọi!

Đến lúc đó đội khảo cổ sẽ la hét ầm ĩ lên thôi!" "Nói gì mà nói thật thế!

Đội khảo cổ đâu phải lũ cặn bã, sẽ không tùy tiện la hét đâu!" "Hahaha, cảnh này quen thuộc ghê, gặp nguy hiểm mà la hét lớn thì đó là chuyện thường tình của con người mà!" Anh quay phim thấy mọi người trong phòng livestream nói vậy không kìm được lên tiếng: "Không lẽ bên dưới còn có thứ gì đáng sợ hơn nữa chứ!" Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Cái gì còn đáng sợ hơn cả Cổ trùng?

Chẳng lẽ là mẫu trùng?

Nếu bên dưới này có mẫu trùng, vậy thì chúng ta đã đến đúng chỗ rồi." Nghe ông nói vậy, anh quay phim cũng không tiện nói gì thêm, chỉ có thể làm theo lời họ.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn cái rương nhíu chặt mày, trực tiếp đưa tay ra mở, mọi người lập tức lùi lại, nhưng Cổ trùng như họ tưởng tượng thì không có, bởi vì bên trong cái rương trống rỗng, điều này khiến mọi người ngớ người ra."Cái này trống rỗng!" "Một cái rương trống, tại sao họ không dám tiến lên?" Thấy xung quanh đều bốc cháy, Trần Phong hét lên: "Đừng có suy nghĩ nhiều nữa, cứ chần chừ là chết cháy đấy!

Mau tìm cơ quan đi!" Anh ta biết những người này sẽ không quay đầu lại, bây giờ chỉ có thể xem rốt cuộc làm thế nào mới tìm được lối ra.

Diệp Kiêu đưa tay ấn thử, xung quanh cái rương không có gì cả, nhưng dưới đáy rương lại có những hoa văn đặc biệt, hơn nữa những hoa văn này lồi lõm không đều, tạo thành một đồ án, điều này khiến Diệp Kiêu giật mình!

Đây là một bức vẽ, chính xác hơn là hình vẽ của Phượng Hoàng Đảm, chính giữa là hình dạng con mắt.

Giáo sư Chu cũng học theo anh, sờ soạng dưới đáy rương, nhưng đột nhiên phát hiện ra điều không ổn. "Tiểu Diệp, đây là...?" Diệp Kiêu gật đầu, "Đây có lẽ là cơ quan mà chúng ta thường thấy." Diệp Kiêu lần theo hoa văn một lượt, lập tức hiểu ra, trực tiếp ấn xuống vị trí con mắt."Rắc!

Cạch!" Chỉ thấy cái rương đột nhiên chuyển động, phần đáy lún xuống kêu "cạch cạch cạch", sau đó một cái lỗ xuất hiện.

Điều này khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm, hóa ra cái rương này chính là lối vào cơ quan, bây giờ đã mở ra.

Thấy vậy, Diệp Kiêu cầm đèn pin chiếu vào, "Đây chắc là vị trí cơ quan của tầng một, tôi xuống trước, mọi người theo sau." Lúc này, dòng dịch nhầy kia lại một lần nữa lan tràn tới, nghe thấy động tĩnh trong rương, dường như những con trùng bên trong cũng bắt đầu hưng phấn, trực tiếp hành động về phía Diệp Kiêu và những người khác.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, trực tiếp nhảy xuống, những người còn lại cũng lần lượt theo vào, Trương Như Long và những người khác chặn hậu, thấy những con trùng trong dịch nhầy xông về phía họ, lập tức bắn điểm.

Bên ngoài vang lên tiếng "đát đát đát", Trần Phong hét lên: "Mau xuống đi, tao chặn hậu, nổ tung nó luôn!" Nghe vậy, những người trong đội khảo cổ thi nhau nhảy xuống, may mắn là bên trong là một địa đạo, trượt xuống là đến đáy.

Thấy tất cả đã xuống, Trần Phong không chút do dự lấy lựu đạn ra, đậy miệng rương lại rồi ném lựu đạn vào.Oành!

Chương 472

Một tiếng nổ lớn vang lên, âm thanh từ phía trên vọng xuống khiến mọi người không khỏi rùng mình, bụi tro từ đỉnh mộ rơi xuống xối xả làm lòng họ nặng trĩu lạ thường.

Cú này chắc chắn đã nổ nát phía trên rồi, thật đáng tiếc cho những cuốn sách cổ đó, nếu biết trước thì họ đã mang nhiều hơn một chút.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào, dù sao cũng đã đến thời điểm cuối cùng rồi.

Sau khi Diệp Kiêu và những người khác xuống, xung quanh là một mảng tối đen, thứ duy nhất có thể nhìn thấy là ánh đèn pin của họ, nhưng đèn pin chỉ chiếu được khoảng chục mét, xung quanh càng là sương mù dày đặc, trong sương mù dường như còn có ánh sáng nào đó, chợt lóe lên rồi biến mất.Những người trong đội khảo cổ không khỏi dựng tóc gáy. "Rốt cuộc đây là nơi quỷ quái gì vậy, chúng ta sẽ không đến địa ngục rồi chứ?

Sao mà lạnh thế này?" "Nếu là địa ngục thì chúng ta cũng không phải chịu đau khổ, cũng khá tốt." Diệp Kiêu lúc này lại bình thản nói: "Không phải, đây là một nơi tế tự." Nghe vậy, mọi người đều giật mình, "Tế tự?

Anh đang đùa cái gì vậy!" Diệp Kiêu lại vô cùng bình tĩnh, chỉ tay về phía bóng tối phía trước, "Đi về phía trước, nhìn lên trên, đó là một ngôi miếu thờ.

Trên khoảng đất trống ở đây còn có những vết lõm hình vòng tròn, đây là tế tự, trước đây đã từng xuất hiện loại tương tự rồi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng chiếu đèn pin về phía trước, càng đi càng gần.

Mọi người lúc này mới phát hiện đúng thật đây là một ngôi miếu thờ, không ngờ bên dưới lòng đất lại xây một ngôi miếu!Điều kỳ lạ là phía trước ngôi miếu là một bãi đất trống rộng lớn, chính giữa sừng sững một cây cột đá ngọc thô to, trên đó khắc đầy đồ án.

Đến gần mới phát hiện trên đó khắc chính là Cổ trùng, hơn nữa là quá trình tiến hóa của Cổ trùng.

Từ việc tự giết lẫn nhau trong bầy trùng mà nổi bật lên, sau đó được chọn và phong ấn vào trong bình, rồi từ trong bình mạnh mẽ thoát ra.

Hình thành một con trùng trông giống như rắn dài.

Trong đồ án cuối cùng, con Cổ trùng này không xuất hiện, thay vào đó là một con rắn dài quấn quanh cây cột, điều này khiến lòng Diệp Kiêu chùng xuống, chẳng lẽ đây chính là nơi cuối cùng của con Cổ trùng này?

Nếu nó vẫn còn sống, bây giờ không biết đã lớn đến mức nào rồi.Mọi người vòng qua cây cột đi đến cửa miếu thờ, chỉ cảm thấy lúc này từng đợt âm khí ập đến, ai nấy đều thấy rợn lạnh, điều này càng khiến họ dựng tóc gáy. "Bên dưới này sẽ không thật sự là địa ngục chứ?

Nếu không thì ai lại xây miếu thờ dưới lòng đất?" "Nếu vẫn là nơi của lão thái hậu thì cũng quá quỷ dị rồi." "Theo tôi thì ở Tây Hạ cái gì cũng có thể xảy ra, bất kể là lão thái hậu hay Lý Nguyên Hạo, họ đều có một đặc điểm chung, đó là biến thái, hoặc là Cổ trùng, hoặc là miếu thờ dưới lòng đất, anh nói sau khi chết đi bà ta có thể thành tiên được không?" "Miệng nói lời Phật, lòng dạ rắn độc.

Đã tin Phật rồi, tại sao lại làm nhiều thứ thế này, rõ ràng là trong lòng có quỷ.

Nếu đổi lại là tôi thì sẽ không tin bà ta là cái gì Phật nhân gì cả!" Nghe mọi người nói vậy, Diệp Kiêu lại không cho là đúng, Phật là Phật, nhưng muốn xây miếu thờ dưới lòng đất lại không phải là chuyện dễ dàng.

Bên dưới lòng đất này cơ quan trùng trùng điệp điệp, ai biết bên trong sẽ giấu thứ gì, nhưng Diệp Kiêu có một linh cảm, thứ này nhất định có gì đó quỷ dị, nếu không phải mẫu trùng, thì cũng là thứ khác.

Tóm lại, Kỳ Lân Cổ Huyết trong cơ thể anh đang gào thét và sôi sục, điều này khiến Diệp Kiêu trực giác có một linh cảm không tốt.

Anh quay đầu nhắc nhở mọi người: "Mọi người nhất định phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng lơ là." Nghe những lời này, mọi người đều cảnh giác.Lúc này Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thấy tư thế của anh, mọi người đều sợ hãi, mỗi lần Diệp Kiêu rút đao ra là có vấn đề.

Tất cả mọi người đều lên đạn, còn Diệp Kiêu trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Lúc này, mọi người đều mờ mịt không hiểu Diệp Kiêu rốt cuộc có ý gì.

Ngay lúc này, cư dân mạng trên màn hình cũng ngớ người ra. "Tư thế của Diệp Đảo không đúng, đã rút đao ra thì chắc chắn là phát hiện ra thứ gì đó, sao bây giờ lại không có động tĩnh gì?" "Đúng vậy, Diệp Đảo có phải quá căng thẳng rồi không?" "Suốt chặng đường đi qua đều nhờ Diệp Đảo, nhưng bây giờ Diệp Đảo cũng sợ rồi." "Đừng nói thế, Diệp Đảo của chúng ta trời không sợ đất không sợ, hơn nữa thể chất đặc biệt, mọi yêu ma quỷ quái đều không đáng để mắt.

Nếu đổi lại là tôi thì giờ này đã không biết chạy bao nhiêu vòng rồi!" "Diệp Đảo cũng thật không dễ dàng, một đám đồng đội gà mờ không kéo nổi, nếu không thì cũng không đến nỗi như vậy." "Sao mọi

người lại nói thế, những người trong đội khảo cổ cũng là qua chọn lọc kỹ càng mới được lên đây, nếu đổi lại là mọi người, mọi người còn chưa chắc đã mạnh bằng họ!" "Ông ở lầu trên cứ la ó om sòm đi, nhìn xem mấy ông giáo sư kia rốt cuộc làm được gì, ngoài việc kiểm kê vật phẩm ra thì hình như chẳng có tác dụng gì khác." "Anh đừng nói thế, kiểm kê vật phẩm cũng cần người chuyên nghiệp, đổi lại là anh, anh làm được không, anh hậu đậu đừng làm hỏng hiện vật đấy."Mọi người cãi nhau trong phòng livestream, Diệp Kiêu mặc kệ bước vào, phát hiện bên trong có một mùi tanh hôi, hơi giống mùi tanh cá nhưng nồng hơn rất nhiều.

Anh dùng đèn pin chiếu quanh, xung quanh trống không, ngoài một cái đỉnh ra thì không có gì khác.

Diệp Kiêu đi tới nhìn cho rõ, đây là một cái đỉnh đồng, vô cùng to lớn, sáu người ôm không xuể, cao khoảng một mét rưỡi, bốn phía đỉnh khắc hoa văn phức tạp.

Mọi người xúm lại xem cho rõ, chỉ thấy bên trong tỏa ra một mùi tanh hôi nồng nặc, họ dùng đèn pin chiếu vào, lập tức giật mình!

Bên trong đầy xương trắng!

Ngoài xương trắng ra, còn có một bãi thứ gì đó lẫn lộn giữa đen và tro, không biết là gì.

Diệp Kiêu dùng Hắc Kim Cổ Đao khều những thứ đó lên, mọi người chiếu đèn pin vào, đợi đến khi nhìn rõ thì ai nấy đều hít ngược một hơi khí lạnh!

Da rắn lột!

Thứ lẫn lộn giữa đen và tro kia chính là hoa văn trên da rắn, Giáo sư Nghiêm lấy da rắn ra đặt xuống đất, mọi người đều đơ người, dài quá!

Kéo dài từ đây đến tận cây cột bên ngoài, dài khoảng hơn bốn mươi mét!

Phát hiện này khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Và cũng khiến cư dân mạng sôi sục!"Tôi biết rồi, đây là mãng xà khổng lồ Titan!" "Có lẽ là rắn thần." "Nói bậy, mộ cổ nào có rắn thần chứ?" "Có một bộ phim chiếu rồi, Tây Vương Mẫu tặng một con rắn nhỏ linh châu, bảo nó canh giữ một ngọn núi, kết quả con rắn nhỏ biến thành rắn lớn, trực tiếp hợp thể với núi!" "Ôi trời, cái này cũng quá kích thích rồi!" Diệp Kiêu lại cảm thấy không đúng, cho dù là rắn, không có thức ăn thì làm sao lớn được đến thế!

Giáo sư Nghiêm đứng một bên đếm hồi lâu, mới ngẩng đầu nói: "Tôi vừa đếm thử, từ đầu đến đuôi có tổng cộng khoảng một nghìn vòng lột da, điều này chứng tỏ nó đã sống nghìn năm rồi, điều này giống như vòng tuổi của cây vậy." Lời của Giáo sư Nghiêm lập tức khiến vô số cư dân mạng phát điên."Trời ơi!

Đây là đỉnh cao của giới rắn rồi, lão tổ tông đây mà!" "Thật hay giả vậy, sống nghìn năm rồi, còn sống không?" "Xem ra đội khảo cổ lần này gặp phải đối thủ xương xẩu rồi, bỗng dưng thấy nhớ Cổ trùng quá." Diệp Kiêu lại nói bên cạnh: "Cái này vừa mới lột da, chắc là ở gần đây, hơn nữa rất có thể chính là con Cổ trùng hình rắn dài được vẽ trên cây cột lúc nãy, tên nó còn gọi là Thanh Y Xà Cổ." Lời của Diệp Kiêu khiến họ hoàn toàn sụp đổ, vừa mới lột da, có nghĩa là con Thanh Y Xà Cổ này đang đói meo, mà sự xuất hiện của họ đúng lúc.

Cư dân mạng lại lần nữa spam bình luận. "Ting tong!

Đơn hàng 'Bạn đói chưa?' đã giao, xin nhận!" "Đừng đùa nữa, sẽ có người chết thật đấy!" "Xui xẻo đến tận nhà rồi!" Tất cả mọi người đều kinh hoàng tột độ, lần này khó thoát rồi.Những người trong đội

khảo cổ đều không còn bình tĩnh, vốn tưởng rằng sau khi thoát khỏi đám trùng kia, vào đây sẽ được thở phào một chút, nhưng không ngờ, đến lúc này mới phát hiện đây mới là cơ quan cuối cùng.

Thanh Y Xà Cổ, họ không dám nghĩ đến, đừng nhìn họ có nhiều người như vậy, thực tế nếu thật sự gặp phải, không đủ để nhét kẽ răng cho nó, càng không nói đến trong số họ còn có những lão già, căn bản không chạy nổi.

Mọi người đều có chút chần chừ, nếu tiếp tục đi xuống, chắc chắn sẽ đụng phải con Thanh Y Xà Cổ kia, nếu không đi thì đã đến nước này rồi, thật sự quá đáng tiếc.

Giáo sư Chu hít một hơi thật sâu, "Bất kể phía trước là gì, chúng ta đều phải tiếp tục đi xuống, vạch trần bí ẩn mới được.

Đã đến nước này rồi, nếu lùi lại thì thật sự quá không đáng.

Hơn nữa, bây giờ muốn đi lên thì phía trên chắc chắn đã bị cháy rụi rồi, chúng ta chưa chắc có thể lên được." Tháp Phật phía trên đã bắt đầu cháy, bây giờ mà đi lên thì quả thật không chắc có thu hoạch gì.

Thà rằng bây giờ dũng cảm tiến lên, còn hơn đến lúc đó mặt mũi xám xịt thất bại!Lời của Giáo sư Chu cũng có lý, mọi người nhíu chặt mày, đồng loạt nhìn về phía Diệp Kiêu, chờ đợi sự lựa chọn của anh.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Ai muốn đi thì đi, người không muốn đi thì ở đây liên lạc với quân đội đồn trú, bảo họ xuống.

Dù sao đồ đạc trên người chúng ta cũng đã đủ nhiều rồi, nếu xuống nữa e là không còn chỗ chứa, quân đội đồn trú cũng đến lúc phải xuống rồi." Giáo sư Chu gật đầu, "Tiểu Diệp nói không sai, chúng ta quả thật nên tiếp tục đi xuống, ai không muốn đi thì cứ ở lại đây canh giữ." Nghe những lời này, Giáo sư Nghiêm là người đầu tiên

thoái chí, ông ta rất muốn ở lại đây trông coi.

Nhưng hiện tại nhìn họ, không một ai muốn ở lại, ngược lại tất cả đều muốn tiếp tục, điều này khiến ông ta cảm thấy không thể tin được.

Đám người này thật sự không cần mạng nữa rồi!

Nhưng nghĩ lại, đã đến nước này rồi, nếu họ đều đi mà bỏ lại ông ta một mình thì e là cũng không dễ ăn nói.

Giáo sư Nghiêm nhìn họ hỏi: "Mọi người đều muốn tiếp tục sao?

Nếu vậy thì tôi cũng đi cùng mọi người." Nghe ông ta nói vậy, Giáo sư Chu bật cười, "Nếu anh muốn ở lại thì cứ ở lại, canh giữ thực ra cũng không có gì, bây giờ phía trước cũng không có gì khác, anh một mình quay về lối vào cũng được." Giáo sư Nghiêm lúc đó vui mừng như điên, "Thật sự có thể sao?" "Đương nhiên là có thể, anh ở lại phụ trách liên lạc với quân đội đồn trú, cứ canh giữ ở đó, đừng đi đâu cả!" Giáo sư Chu lấy thiết bị vô tuyến ra, Giáo sư Nghiêm vui mừng như điên.

Diệp Kiêu nhắc nhở ông ta, "Nếu anh ở lại thì tự mình liệu liệu, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện, đến lúc đó không ai cứu anh được đâu." Một bên Trương Như Long còn đưa cho ông ta một khẩu súng máy, "Đây là vũ khí tự vệ của anh, nhất định phải giữ chắc." Giáo sư Nghiêm thấy vậy lập tức có chút sợ hãi, nếu ở cùng họ thì ít nhất còn có bạn, xảy ra chuyện Diệp Kiêu cũng có thể đứng chắn trước mặt họ, nhưng nếu tự mình đi thì sẽ một mình canh giữ ở đó, đến lúc đó xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không có cách nào, cũng không ai giúp ông ta.

Chương 473

Nghĩ đi nghĩ lại, Giáo sư Nghiêm ngập ngừng nói: "Thôi được rồi, tôi vẫn đi cùng mọi người vậy, ở đây một mình chẳng có ai cùng thì buồn chết, tôi cũng không quen với quân đội đồn trú trên kia." Giáo sư Chu thấy vậy lập tức cười lạnh, "Vậy thì đừng nói nhảm nữa, mọi người cùng nhau vào đi."Lúc này, mọi người vào trong đại điện xem xét hồi lâu, cuối cùng Trần Phong vẫn là người phát hiện ra điều quỷ dị, "Nhìn xem, trên tường hình như treo một bức tranh!" Lúc này, tất cả mọi người đều đến trước chính điện, chỉ thấy bức họa khổng lồ kia treo lơ lửng phía trên, ước chừng là một người phụ nữ.

Trên người bà ta mặc trang phục lộng lẫy, y hệt bộ trang phục mà họ nhìn thấy trên người lão thái hậu trong quan tài lúc đầu. "Đây chính là lão thái hậu, nhưng mọi người nhìn xem, thứ kia không phải Thanh Y Xà Cổ sao!

Lại còn quấn quanh bên cạnh bà ta nữa!" Lúc này, trên bức họa có một con rắn quấn quanh chân lão thái hậu, toàn thân màu xanh ngọc bích, trông có vẻ thân hình không lớn, chắc là lúc còn nhỏ, bây giờ hoa văn đã khác hẳn rồi.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi nhíu chặt mày.

Nếu lão thái hậu lúc đó đã nuôi Thanh Y Xà Cổ, vậy thì vị thái hậu này thật sự không hề đơn giản.

Xem ra bà ta mới là đại tế tư và đại cổ sư vĩ đại nhất Tây Hạ, nếu không thì làm sao lại nuôi loại cổ trùng này?

Mọi chuyện đều quá quỷ dị."Sách nói, nơi nào có bảo bối thì thường có dị thú, tôi thấy đây chính là do lão thái hậu nuôi để canh giữ phần mộ cho mình!" "Thật sự có lý đấy!

Nhưng thứ này trông có vẻ quỷ dị, nếu là bảo bối, có khi nào là Phượng Hoàng Đảm không?" "Nếu là Phượng Hoàng Đảm, vậy thì chúng ta có hy vọng rồi." "Lão thái hậu tương truyền là mất tích không rõ tung tích, lúc đó bị cháu trai giam cầm, bây giờ xem ra không phải vậy rồi!" Cuộc trò chuyện của mọi người lọt vào tai Diệp Kiêu, Diệp Kiêu gật đầu nói: "Quả thật là vậy, Thanh Y Xà Cổ nghìn năm qua không có gì ăn, làm sao có thể trưởng thành được, xem ra có liên quan đến Phượng Hoàng Đảm." "Tương truyền Phượng Hoàng Đảm hấp thụ tinh hoa trời đất, có thể bổ dương khí, trừ âm khí, bách độc bất xâm, sức mạnh của nó giúp Thanh Y Xà Cổ tu luyện thành công, tự nhiên không thành vấn đề."Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người càng thêm xác định, lúc này ai nấy cũng không bận tâm đến những thứ khác, trực tiếp đến xung quanh đại điện, lục soát khắp trong ngoài một lượt, nhưng không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

Mọi người đều cảm thấy không thể tin được. "Không phải nói là phải có Phượng Hoàng Đảm sao, nếu không có thì những thứ này rốt cuộc đặt ở đây làm gì?" "Ngay cả thi thể lão thái hậu cũng bị trấn áp rồi.

Chỗ này lại tính là gì?" "Ban đầu Tiểu Diệp nói đây là nơi tế tự, vậy nơi này có thể tế tự cái gì?" Diệp Kiêu tiếp lời, bình thản phân tích: "Lão thái hậu muốn trọng sinh, trong sách cổ có ghi chép, hoặc là nhục thể trọng sinh, hoặc là linh hồn bất diệt.

Bây giờ lão thái hậu e là không thể hoàn thành nhục thể trọng sinh, chỉ có thể mượn linh hồn bất diệt để thử, trước đây Cáp Bố Thượng Sư cũng vậy." Mọi người đơ người, "Cái này có liên quan gì đến Cáp Bố Thượng Sư sao?" Diệp Kiêu đối mặt với ống kính: "Nếu không liên quan thì lão thái hậu sẽ không chôn cất kín đáo như vậy.

Mộ huyệt Lý Nguyên Hạo ở Tây Hạ tương đương với hoàng lăng, lão thái hậu thân là hoàng tộc, không thể nào không nhập hoàng lăng,

giải thích duy nhất là họ đã biết, Thành Cát Tư Hãn tấn công Tây Hạ năm xưa là để đoạt lấy mẫu trùng dùng để trường sinh, nên mới chia làm hai." "Lão thái hậu dùng kinh Phật chia làm hai, tự mình chôn cất ở đây, ban đầu cũng chỉ là muốn bảo lưu Cổ trùng, không ngờ cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự dụ hoặc của trường sinh.

Cái gọi là trấn áp thi thể chẳng qua là một chiêu nghi binh, nếu không sẽ không dùng quách ngọc, đây là nuôi xác, nhưng không ngờ Cổ trùng trong thi thể lại phản phệ, trực tiếp bén rễ nảy mầm trong quan tài, vì vậy chiêu này đã bị phá giải." "Còn Thanh Y Xà Cổ cũng có thể là do bà ta nuôi dưỡng, mục đích là để canh giữ nơi này, xem ra quả thật có kỳ trân dị bảo ở đây."Nghe lời Diệp Kiêu nói, mọi người lập tức hưng phấn, nếu ở đây có bảo tàng, vậy thì tiếp tục đi về phía trước vẫn có thể.

Nhưng điều kiện tiên quyết là Thanh Y Xà Cổ không được xuất hiện, nếu nó xuất hiện, họ sẽ chết vô số, điều đó cũng không đáng.

Lúc này mọi người chững lại không tiến, Giáo sư Chu lại dẫn đầu đi đi lại lại trong đại điện, quan sát cái đỉnh lớn kia, mọi người đều không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Có một vấn đề." Giáo sư Chu đột nhiên hỏi: "Nếu Thanh Y Xà Cổ thật sự lớn như vậy, tại sao lại phải đặt da rắn lột vào trong cái đỉnh này?

Chẳng lẽ có người giúp nó?

Với thân hình lớn như vậy thì tuyệt đối không thể tự mình làm được phải không?" Phân tích của Giáo sư Chu khiến mọi người phản ứng lại. "Đúng vậy!

Thanh Y Xà Cổ dù sao cũng dài mấy chục mét, làm sao có thể cuộn mình trong đây?

Cái đỉnh này tuy lớn, nhưng cũng không đủ để chứa nó!

Nếu nó thật sự đã sống nghìn năm, không thể nào còn có người bầu bạn chứ!" Nghi ngờ này cũng khiến Diệp Kiêu cảm thấy không thể tin được, dù sao thứ này lớn như vậy thì tuyệt đối không thể tự mình nằm gọn trong đỉnh được, chẳng lẽ bên dưới còn có người cùng với nó?

Phát hiện này khiến tất cả mọi người đều chấn động, cũng khiến Diệp Kiêu cảm thấy không ổn.Cư dân mạng trong phòng livestream cũng thi nhau bàn tán. "Sau khi lập quốc không được thành tinh, chẳng lẽ nó đã hóa thành hình người, tự mình chui vào đó?" "Làm sao có thể, thông thường loại thân hình này, nếu còn sống, chắc cũng là một tồn tại gần như yêu quái, chắc không phải là con ban đầu, biết đâu nội bộ chúng nó cũng có tự giết lẫn nhau." "Chúng nó?

Thanh Y Xà Cổ có một con đã đủ lắm rồi, anh còn tưởng đây là ổ rắn à!" "Nếu không thì cái này giải thích thế nào, chẳng lẽ thật sự có người?"...

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Cứ thế này thì chúng ta hình như còn phải tìm một lối ra khác, hoặc là chuẩn bị sẵn sàng, có lẽ ở đây còn có những người khác tồn tại." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không còn bình tĩnh nữa.

Nếu thật sự là như vậy, hậu quả sẽ khôn lường.

Chỉ riêng việc phải đối phó với Thanh Y Xà Cổ đã khó, thậm chí còn phải đối phó với người ẩn mình trong bóng tối, điều này khiến mọi người đau đầu.

Lúc này ai nấy đều không biết làm sao cho phải, Diệp Kiêu lại mở miệng: "Bất kể thế nào, chúng ta cũng phải chuẩn bị toàn diện, biết đâu là do chính nó làm, hơn nữa đã sống nghìn năm, chắc cũng có chút trí khôn, muốn đặt đồ của mình vào trong đỉnh này, coi như tế tự, đừng quên, nó còn là do lão thái hậu nuôi dưỡng." Nghe Diệp Kiêu nói

vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không có người kỳ lạ nào xuất hiện.

Điều đáng sợ nhất là có người ẩn nấp, chắc cũng là một kẻ khó nhằn.

Người có thể chung sống hòa hợp với Thanh Y Xà Cổ, có lẽ đã không còn là người nữa rồi.Lúc này mọi người sờ soạng xung quanh, Diệp Kiêu trực tiếp đi ra ngoài cửa đại điện, mọi người thấy vậy vội vàng đi theo.

Trong miếu thờ chắc không có gì, chỉ có thể xem bên ngoài có lối ra không.

Diệp Kiêu ra cửa rẽ phải, trực tiếp đi qua, mọi người theo sát phía sau, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức bật cười. "Nhìn xem mọi người nhất trí đi theo Diệp Đảo kìa, xem ra Diệp Đảo mới là người dẫn đầu thực sự." "Hay là lần sau Diệp Đảo lập đội đi, đừng quan tâm đến người khác nữa!" "Nói nhiều làm gì, tối nay đi xem Diệp Đảo thể hiện đi!

Thứ này thân hình to lớn như vậy, không dễ đối phó đâu." Lời mọi người vừa dứt, chỉ thấy Diệp Kiêu đột nhiên dừng bước, Hắc Kim Cổ Đao chĩa thẳng về phía trước, đột nhiên chém một nhát, lập tức khiến họ sợ hãi vội vàng giơ súng lên.

Trương Như Long ở phía sau hỏi anh: "Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?" "Tôi nhìn thấy một cái bóng." "Một cái bóng?

Anh đừng dọa tôi, sao chúng tôi không nhìn thấy?" "Đúng vậy, chúng tôi đều không nhìn thấy mà Tiểu Diệp, anh có phải quá căng thẳng rồi không?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Tuyệt đối không phải, cái bóng đó lướt qua rất nhanh, tôi sẽ không nhìn nhầm." Diệp Kiêu nhíu chặt mày, anh có Hoàng Kim Đồng, làm sao có thể nhìn nhầm được chứ?

Cảnh tượng vừa rồi tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, anh thề là mình đã nhìn thấy, hơn nữa không chỉ nhìn thấy, cái bóng đó dường như là nhắm vào họ.Diệp Kiêu nghĩ đến đây nhíu chặt mày, sau đó vẫy tay về phía sau, "Lùi lại, lùi lại!" Mọi người thấy vậy không khỏi giật mình, nếu thật sự là như vậy thì họ lùi về đâu?

Trương Như Long nhíu chặt mày nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu ra hiệu, "Phân tán, tất cả đều phân tán ra, mọi người ẩn nấp!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều căng thẳng, đi theo Diệp Kiêu thì không có chuyện tốt, còn nếu không đi theo anh thì vạn nhất xảy ra chuyện hậu quả khôn lường.

Mọi người ai nấy đều không dám động.

Vẫn là Trương Như Long vẫy tay, chia đội ngũ thành bốn phần.

Đội vệ sĩ hộ tống những người trong đội khảo cổ phân tán ra, còn một phần người thì ẩn nấp trong đại điện lúc nãy, bất kể thế nào, cũng phải chuẩn bị vẹn toàn.

Diệp Kiêu một mình bước về phía trước, khu vực này rất lớn, nhưng cái bóng đó vẫn lảng vảng trước mắt Diệp Kiêu.

Anh tin chắc mắt mình không có vấn đề.

Ngay lúc này, Trương Như Long đi bên cạnh anh, hai người lưng dựa lưng, họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hoàn toàn có thể giao phó phần lưng của mình cho đối phương.

Và bây giờ Trương Như Long đột nhiên kinh ngạc thốt lên, "Tôi nhìn thấy rồi!" Diệp Kiêu vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Trương Như Long chỉ lên phía trên đỉnh đầu, "Nhìn kìa, đó có phải không!" Trong bóng tối, đèn pin chiếu thẳng về phía trước, chỉ thấy chùm sáng chiếu vào một chỗ, đột nhiên xuất hiện những vảy khổng lồ, lóe lên ánh sáng đen, khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Hóa ra nó vẫn luôn lảng vảng trên đỉnh miếu, nghe thấy tiếng động Diệp Kiêu vội vàng làm động tác im lặng, mọi người vội bịt miệng, ai nấy đều không dám lên tiếng, đèn pin cũng tắt hết, nhưng Diệp Kiêu vẫn có thể nhìn thấy bằng thị lực đặc biệt của mình.

Lúc này, thứ này đột nhiên chuyển động, tiếng vảy ma sát với ngói phát ra khiến tất cả mọi người run rẩy bần bật.

Nếu thật sự lớn đến thế, nếu nó mở miệng, họ sẽ không sống sót nổi.

Lúc này không ai dám lên tiếng, những người trốn trong đại điện càng run rẩy bần bật, bởi vì ngay sau đó Diệp Kiêu nhìn thấy vật thể khổng lồ kia lại đột nhiên biến mất về phía sau.Diệp Kiêu vội vàng xông tới, loáng một cái đã leo lên mái hiên của miếu thờ, mất dấu vết.

Mọi người thấy vậy không khỏi giật mình, Diệp Kiêu vậy mà chạy rồi!

Đội ngũ lập tức hoảng loạn, mọi người đều biết Diệp Kiêu mới là trụ cột chính, bây giờ anh đột nhiên biến mất, điều này khiến họ phải làm sao đây?

Giáo sư Chu ngớ người ra, mọi người đều bật đèn pin chiếu sáng xung quanh, chỉ thấy phía trên đỉnh miếu đã không còn gì cả, họ mới biết, Diệp Kiêu đã đuổi theo ra ngoài.

Mọi người vội vàng tìm kiếm xung quanh, Trương Như Long vẫy tay về phía họ, "Ở đây này!" Vừa nãy họ đi về phía bên phải có một cầu thang hẹp dài, tất cả mọi người đều leo lên.

Chương 474

Hóa ra đây là đường dẫn lên nóc nhà, xem ra đây mới là nơi nghỉ ngơi thực sự.Lên đến nơi, mọi người không thấy bóng dáng Diệp Kiêu đâu cả, điều này khiến họ có chút ngớ người.

Trên nóc nhà tối đen là một khoảng đất trống rộng lớn.

Nóc nhà này là mặt phẳng, có thể ẩn nấp, nhưng lại không thấy tung tích Diệp Kiêu và con Thanh Y Xà Cổ kia, điều này khiến mọi người không khỏi thấy lạ, hai người đó rốt cuộc đã đi đâu? "Tiểu Diệp!" Giáo sư Chu không kìm được hét một tiếng, âm thanh vang vọng trong đáy mộ trống trải, có vẻ hơi quỷ dị, nhất thời mọi người đều không dám lên tiếng, chỉ sợ kinh động cái gì đó.

Nhưng xung quanh hoàn toàn không có phản ứng, điều này khiến mọi người có chút chần chừ."Diệp Kiêu sẽ không bị con Thanh Y Xà Cổ này mang đi rồi chứ?" "Không thể nào!

Tiểu Diệp lợi hại như vậy, cho dù bị mang đi cũng phải có tiếng động chứ, đừng quên Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh ấy, đó không phải là thứ đùa giỡn đâu!" Hắc Kim Cổ Đao chém sắt như bùn, Trần Phong và Trương Như Long đều đã từng chứng kiến.

Huống hồ Diệp Kiêu giỏi đánh nhau như vậy, với thân thủ của anh, tuyệt đối sẽ không lặng lẽ không tiếng động bị mang đi.

Lúc này mọi người bật đèn pin nhìn quanh, nhưng lại không phát hiện ra một chút gì, điều này khiến họ không khỏi khó xử, Diệp Kiêu rốt cuộc đã đi đâu?Những người trong phòng livestream cũng bắt đầu lo lắng. "Tôi có linh cảm, đám người này nếu không có Diệp Kiêu thì tuyệt đối không thoát được!" "Ở nơi này không có Diệp Kiêu chỉ đường, họ nhìn thấy rõ ràng là không ổn rồi." "Tôi nói mấy người ở

lầu trên có thể nói điều gì tốt lành một chút được không?

Giáo sư Chu và những người khác cũng vô cùng khó khăn, những người trong đội khảo cổ đều là trụ cột quốc gia, nếu không có Diệp Kiêu mà họ không sống nổi thì lần sau dứt khoát để Diệp Kiêu một mình xuống đi là được!" "Anh xem anh lo lắng cái gì mà chua ngoa cái gì, Diệp Đảo không ở đây, đội khảo cổ này cho dù có tiếp tục đi được thì cũng là một điều tiếc nuối, chẳng lẽ anh không muốn biết Diệp Đảo và Thanh Y Xà Cổ rốt cuộc đã đi đâu?" "Nói hồi lâu ngay cả bóng dáng Thanh Y Xà Cổ ở đâu cũng không biết, làm sao có thể xác định Diệp Kiêu là đi theo Thanh Y Xà Cổ rời đi, biết đâu anh ta giả thần giả quỷ, sợ hãi rồi tự mình chạy trốn!" "Nói đùa cái gì, Diệp Kiêu sẽ chạy trốn ư?

Nếu nói Giáo sư Nghiêm này chạy trốn thì tôi còn tin, Diệp Đảo tuyệt đối không thể nào!" "Huống hồ đã xuống đây lâu như vậy rồi, nếu muốn chạy thì đã chạy từ sớm rồi, hà tất phải đợi đến bây giờ?

Bảo bối còn chưa tìm được anh ta chạy cái gì!" "Trong phòng livestream có một số người cứ thích dẫn dắt dư luận, ngày nào cũng nói về Diệp Đảo, tôi thật sự không hiểu, Diệp Kiêu đào mồ mả tổ tiên của mấy người hay sao mà động một tí là bắt đầu phỉ báng anh ấy!" "Mạng internet không phải là nơi tạo tin đồn, ID của mấy người tôi đã khóa rồi, đợi sau khi livestream lần này kết thúc, tôi nhất định sẽ gửi tất cả những thông tin này cho đội khảo cổ, để họ cùng nhau tìm mấy người!

Đừng quên, Diệp Kiêu bây giờ là nghị viên đội khảo cổ đấy!"Thấy cư dân mạng đều nói vậy, mọi người cũng yên tâm, xem ra ai nấy cũng không ngốc, biết Diệp Kiêu sẽ không bỏ rơi họ.

Nhưng những người trong đội khảo cổ đều có chút lo lắng, họ không lo Diệp Kiêu bỏ chạy, mà là Diệp Kiêu rốt cuộc đã đi đâu, đây

không phải là nơi bình thường, đây là mộ cổ!

Nếu Diệp Kiêu thật sự chạy mất tích, một người sống sờ sờ cứ thế biến mất, điều này không thể xem nhẹ.

Huống hồ danh tiếng của Diệp Kiêu lớn như vậy, chuyện này mà truyền ra ngoài thì hậu quả khôn lường.

Sau này nếu có mộ cổ nữa, liệu người của họ có thể thuận lợi đi xuống hay không vẫn là một vấn đề.

Giáo sư Chu càng sốt ruột hơn, người là do ông dẫn xuống, nếu cứ thế mà mất tích thì ông ăn nói làm sao?

Lúc này mọi người đều có chút lo lắng, tìm kiếm khắp nơi.

Nóc nhà này trải đầy ngói, nhưng phía sau lớp ngói này là một khoảng đất trống lát bằng đá xanh, điều này khiến mọi người đều có chút kinh ngạc.

Trần Phong và Trương Như Long dùng đèn pin chiếu xuống đất, lập tức đều ngớ người, trên đất rõ ràng có vảy rắn còn sót lại, đây là cái gì?

Chẳng lẽ là do Diệp Kiêu để lại?

Hai người nhìn nhau, Trương Như Long mở miệng nói: "Cái này chắc là Tiểu Diệp gợi ý cho chúng ta.

Chỗ này họ đã giao chiến, cho nên mới để lại, nếu không thì tại sao lại tự nhiên để lại một mảng vảy rắn?" "Nhưng nếu là vậy, tại sao mọi người không nghe thấy tiếng động nào?" Chuyện này Trương Như Long cũng không rõ, nhưng không thể không nói nếu thật sự là do Tiểu Diệp để lại, điều đó chứng tỏ Thanh Y Xà Cổ vô cùng lợi hại, những thứ khác không nói, một con rắn dài mấy chục mét, nếu ở trước mặt bạn chắc cũng sợ đến ngất xỉu, huống hồ Diệp Kiêu còn gặp phải trong loại địa phương, loại hoàn cảnh này, bây giờ không rõ

đi đâu, quả thật có chút không thể tin được."Đúng lúc này, phía trước một bóng đen lướt qua, lập tức kích thích thần kinh toàn thân mọi người, khiến họ tê dại cả da đầu.

Giáo sư Nghiêm càng kêu thảm thiết một tiếng: "Có ma!" Ông ta ngồi phịch xuống đất, những người khác cũng bị tiếng kêu của ông ta làm giật mình!

Không bị Thanh Y Xà Cổ dọa chết, mà suýt bị tiếng la của Giáo sư Nghiêm dọa chết. "Giáo sư Nghiêm, ông nhìn thấy cái gì?" Giáo sư Nghiêm căng thẳng tột độ, "Có ma, tôi vừa nhìn thấy một bóng đen lướt qua, cứ thế mà qua!

Chắc chắn có ma!" Mặt Giáo sư Nghiêm tái nhợt, rõ ràng là bị dọa đến mức không chịu nổi. "Trên đời này làm gì có ma!" Giáo sư Chu lớn tiếng quát mắng: "Nghiêm Phương, anh đừng nói lung tung, làm nhiễu loạn quân tâm, cẩn thận tôi đuổi anh ra ngoài!" Sau khi Giáo sư Chu xuống đây, đây là lần đầu tiên ông mắng mỏ một người gay gắt đến vậy.

Ngay cả khi người trong đội mắc lỗi, ông cũng chưa từng nặng lời như thế.

Nhưng bây giờ lại nói chuyện như vậy với Giáo sư Nghiêm, điều này khiến Giáo sư Nghiêm cảm thấy không thể tin được, cũng khiến những người khác trong đội khảo cổ nhìn rõ, cái tên Nghiêm này thật sự phiền phức, động một tí là la hét om sòm như quỷ, nếu không muốn ở đây thì mau quay về đi!

Có thể khiến Giáo sư Chu cũng không chịu nổi mà trực tiếp quát mắng, có thể tưởng tượng được là phiền phức đến mức nào. "Một mình anh ở đây ồn ào cái gì, nếu mà dẫn Thanh Y Xà Cổ đến, tôi thấy cứ ném anh ra ngoài đầu tiên!" "Được rồi, mọi người bớt nói vài câu đi, người ta bị dọa rồi, cũng không phải cố ý, cái lá gan như vậy, sau

này đừng đi theo nữa!" Mọi người quả thật rất ác, nói chuyện không chút nể nang.

Cũng là đội khảo cổ, họ đã sớm nhìn Giáo sư Nghiêm không thuận mắt rồi, mấy lần ba lượt ở đây đối đầu với Diệp Kiêu, bây giờ lại càng khiến họ sợ đến không biết làm sao.

Còn cái bóng mà ông ta nói lướt qua càng là chuyện hoang đường.

Giáo sư Nghiêm mặt tái mét, bò dậy nói: "Không có, tôi thật sự không nhìn nhầm!" Nhưng mọi người lại không thèm để ý.Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream thi nhau spam bình luận. "Xem kìa, đây chính là câu chuyện 'chó sói đến rồi' nói nhiều quá không ai tin mình, thật là xấu hổ." "Thà tin là có còn hơn không tin!" "Đây là mộ cổ, một khi phát hiện ra cái gì, không thể lơ là được, mọi người vẫn nên mau tìm kiếm đi!" "Tôi thấy ông ta cũng không nhìn nhầm đâu, trên màn hình quả thật có một cái bóng lướt qua, chỉ là tốc độ quá nhanh."...

Cư dân mạng thi nhau giúp đỡ, điều này khiến mọi người đều không ngờ tới.

Nhưng rất nhanh một bóng đen đã đến trước mặt mọi người, lần này ai nấy đều không còn bình tĩnh được nữa.Đây là một người, hơn nữa người này vô cùng quỷ dị, thân hình khá cao, nhưng trên vai lại có một cái đầu rất to, đây là người hay là quỷ, người này rốt cuộc có mấy cái đầu?

Anh ta là quái vật rồi!

Sao cái đầu này lại mọc kỳ quái đến vậy?

Trương Như Long lấy hết can đảm tiến lên, chiếu đèn pin về phía trước, sau khi chiếu một hồi lâu, đột nhiên thất thanh kêu lên: "Tiểu Diệp, là anh sao?" Mọi người đều kinh ngạc đứng đờ ra, làm sao có

thể là Diệp Kiêu!

Diệp Kiêu từ khi nào lại trở nên cổ quái như vậy?

Chỉ thấy đối phương truyền đến âm thanh, "Là tôi." Mọi người thở phào nhẹ nhõm, thật sự là Tiểu Diệp!

Những người trong đội khảo cổ vội vàng xông lên, cầm đèn pin chiếu lên xuống, khi nhìn thấy thứ Diệp Kiêu đang xách trong tay, lúc đó đều ngớ người ra.

Anh ta xách không phải thứ gì tốt lành, mà là một cái đầu rắn khổng lồ, trực tiếp cắm trên Hắc Kim Cổ Đao.

Mọi người vừa nãy nhìn thấy cái đầu đó chắc là cái đầu rắn này, thảo nào cảm thấy quỷ dị.

Lúc này mọi người mới hiểu ra, Giáo sư Chu vội vàng tiến lên, khi nhìn thấy vật thể khổng lồ này còn rỉ máu, mọi người đều ngớ người ra, không ngờ Diệp Kiêu lại hung hãn đến vậy, trực tiếp đuổi theo, chém chết Thanh Y Xà Cổ!

Giáo sư Chu vẫn có chút không dám tin, "Tiểu Diệp, đây thật sự là Thanh Y Xà Cổ sao?

Cậu đã chém chết nó rồi ư?" "Đây không phải Thanh Y Xà Cổ, chỉ là một con mãng xà bình thường mà thôi.

Thanh Y Xà Cổ đã lột da rồi, đây là vảy của nó." Diệp Kiêu lấy ra một mảnh vảy rắn cho mọi người xem, ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy mảnh vảy rắn Diệp Kiêu đưa ra vô cùng cứng rắn, có màu xám đen, trên đó còn tỏa ra ánh sáng xanh, nhìn qua đã thấy có kịch độc.

Giáo sư Phương và những người khác cẩn thận từng li từng tí thu

vảy rắn lại, định mang về nghiên cứu.

Lúc này Trương Như Long hỏi: "Sao ngoài Thanh Y Xà Cổ ra lại còn có rắn nữa?" "Nhìn thân hình, con này cũng không nhỏ đâu!" Diệp Kiêu ném đầu rắn xuống đất, "Quả thật là vậy, xung quanh Thanh Y Xà Cổ còn có rất nhiều rắn, con này chỉ là một trong số đó, phía trước chính là một ổ rắn."Diệp Kiêu nói xong hít một hơi thật sâu, mọi người nhìn anh đều có chút đờ người ra.

Cư dân mạng lập tức có chút căng thẳng. "Lần đầu tiên thấy Diệp Đảo cũng bó tay rồi." "Ôi, bên trong này cũng quá khủng bố rồi, người không biết còn tưởng là cái gì, không thể nào có cái gì đó bình thường một chút sao!" "Rốt cuộc là ý gì vậy?

Chương 475

Có thể tiếp tục không?" "Vì mọi người mà nghĩ thì tốt nhất là đừng mạo hiểm, dù sao chuyện này không phải đùa giỡn, nuốt chửng rất nhanh, nếu thật sự chết hết thì lần khảo cổ này còn có ý nghĩa gì nữa?" "Xem ra Diệp Đảo định một mình một ngựa xông vào rồi, bây giờ xách một cái đầu rắn ra để nói cho mọi người biết, phía trước có nguy hiểm, các người đều là lính mới, đừng đi, có phải ý này không?" Cư dân mạng trêu chọc khiến phòng livestream lập tức sôi sục, còn lúc này bên phía đội khảo cổ lại không cười nổi, họ đều là đến để tham gia khảo cổ, nhưng bây giờ đối mặt với vật thể khổng lồ này, căn bản không dám động.

Tuy nói có đạn, nhưng da nó dày thịt béo, những viên đạn đó có thể xuyên thủng được bao nhiêu chứ?

Lúc này Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp, lần này đi cậu có bao nhiêu phần thắng?" Diệp Kiêu nhíu chặt mày, mọi người phối hợp hoặc có lẽ có thể thoát hiểm, nếu không thì căn bản không được, anh một mình có thể thoát ra, nhưng dẫn theo nhiều người như vậy e là không tốt lắm.

Nhưng đối mặt với Giáo sư Chu hỏi như vậy, Diệp Kiêu không nói nên lời. "Đã là khảo cổ, thì chỉ có thể liều mạng một phen." Nghe vậy, Giáo sư Chu không nói nên lời, phải biết rằng với bản lĩnh của Diệp Kiêu, anh có thể dễ dàng thoát ra, nhưng dẫn theo họ thì quả thật không tiện lắm.

Bây giờ nghe Diệp Kiêu nói vậy, những người trong đội khảo cổ lập tức có chút hoảng loạn, Giáo sư Nghiêm lúc đó nhảy ra: "Anh có ý gì?

Liều mạng ư?

Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải chết ở đây sao?"Diệp Kiêu chẳng thèm để ý đến ông ta, Nghiêm Phương nổi điên, "Tôi sớm đã nhìn ra rồi, cái tên này tuyệt đối không phải người tốt!" "Xem kìa, cứ muốn bỏ rơi chúng ta ở đây không quản không hỏi phải không!" Diệp Kiêu nhíu chặt mày, một đôi mắt lạnh trừng mắt nhìn ông ta, "Tôi quả thật không phải người tốt, ngay từ đầu anh chẳng phải đã nghi ngờ tôi rồi sao?

Mấy lần đối đầu với tôi, rốt cuộc muốn thế nào?" "Hôm nay tôi nói cho anh biết, cửa này tôi không qua nổi, anh giỏi thì anh lên đi!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, ông ta lập tức có chút sợ hãi, nếu Diệp Kiêu không dẫn họ ra ngoài, họ thật sự không có cách nào thoát khỏi hiểm cảnh.

Nhưng Diệp Kiêu một mình cũng quả thật không có cách nào.

Trương Như Long nhảy ra chỉ vào Nghiêm Phương, "Anh bớt nói nhảm ở đây đi, Tiểu Diệp vừa nói liều mạng một phen, anh ta là ai?

Là một cá nhân độc lập, nói thẳng ra một câu khó nghe, cho dù anh ta một mình thoát ra ngoài, những người có mặt ở đây cũng không có tư cách chất vấn anh ta.

Chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ cứ ngồi đây chờ anh ta đi sâu vào hang rồng ổ hổ?

Anh có mặt mũi nào mà nói ra những lời đó, muốn đi thì mọi người cùng đi, giúp đỡ lẫn nhau phối hợp thế nào, Tiểu Diệp, anh nói một câu chúng tôi sẽ dốc toàn lực phối hợp với anh, cho dù làm mồi nhử cũng được!" "Đúng vậy!" Trần Phong cũng đứng dậy, "Muốn phối hợp thì mọi người cùng lên, nhưng ngàn vạn lần đừng để lại những kẻ vô liêm sỉ ở đây, tôi không ưa nổi!

Tôi nói cho anh biết Nghiêm Phương, nếu anh muốn đi thì đi, không muốn thì cứ ở lại đây canh giữ, không ai bắt anh ở đây mà lẩm bẩm oán trách!" Lời nói của Nghiêm Phương đã gây ra sự phẫn nộ của mọi người, ngay cả Giáo sư Chu cũng không thể chịu đựng được nữa, vị giáo sư già quay đầu nhìn Nghiêm Phương, "Anh tự mình chọn đi, cùng đi, hay là xin lỗi Tiểu Diệp rồi ở lại đây?" Lời này vừa ra, những người trong đội khảo cổ đều nhìn ông ta, Nghiêm Phương cũng không khỏi lo lắng, "Tôi đương nhiên là cùng đi rồi." Ông ta ấp úng hồi lâu mới đưa ra lựa chọn, mọi người cũng đều biết ông ta căn bản không dám một mình dừng lại ở đây, nếu để ông ta ở lại đây, chỉ có một con đường chết.

Cho nên bây giờ nghe mọi người nói vậy, Nghiêm Phương cũng không khỏi căng thẳng.Diệp Kiêu gật đầu, "Nếu đã vậy thì chúng ta cứ đi thôi, ngay phía trước không xa có một ổ rắn, mọi người khi ra ngoài nhất định phải cẩn thận." Diệp Kiêu đã nói như vậy rồi, mọi người cũng không dám nói lung tung gì nữa, dù sao ở nơi này bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm, nếu không làm theo lời anh nói, đến lúc đó sẽ chết không có chỗ chôn!

Một khi đã ra ngoài tranh đấu, đó là đem mạng sống treo trên sợi chỉ, căn bản không dám lơ là.

Lúc này Giáo sư Nghiêm cũng cảm thấy mình bị cô lập, run rẩy sợ hãi đứng bên cạnh họ, không dám nói một lời nào, còn những người khác thì chẳng thèm nhìn ông ta một cái.Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn thấy dáng vẻ của Nghiêm Phương, không khỏi cười phá lên. "Nhìn xem Giáo sư Nghiêm lúc đầu hung hăng đến mức nào, thì bây giờ hèn mọn đến mức đó." "Ở nơi như thế này mà phạm phải sự phẫn nộ của mọi người, ông ta cũng là lần đầu tiên!" "Xem livestream nhiều lần như vậy, cũng chỉ có ông ta mới có thể làm được điều này, quả thật là quá đỉnh!" "Giáo sư Nghiêm rốt cuộc là từ đâu ra

vậy?

Giáo sư Chu cũng nhìn nhầm người rồi, nếu không thì tuyệt đối sẽ không biến thành dáng vẻ này!" "Nếu đổi lại là tôi thì đã lâu như vậy rồi, tôi cũng nên xin lỗi Diệp Kiêu một tiếng.

Mà nói đi thì nói lại, rốt cuộc ông ta tại sao lại nhìn Diệp Đảo không thuận mắt, luôn đối đầu với Diệp Đảo?" "Ai mà biết được?

Chỉ có thể nói mạch não của ông ta khá kỳ lạ, không giống người bình thường!" Lời này vừa dứt, mọi người đều bật cười.

“Não của Nghiêm Phương đúng là khác người, sau này sẽ không còn rên rỉ nữa đâu, mỗi lần nghe cô ta nói chuyện đều có cảm giác bực bội khó hiểu.” “Không muốn thấy cô ta nữa, cúng cô ta đi!” “Tôi cũng nghĩ vậy, bạn nói xem người này làm sao có thể một mình khiến tất cả mọi người đều ghét cô ta?” “Chắc là thiên phú dị bẩm rồi!” Cư dân mạng trong phòng livestream nhân cơ hội điên cuồng châm chọc.

Nghiêm Phương không nói nên lời, dù sao cô ta không được hoan nghênh ở đây cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng nơi này thực sự quá đáng sợ.

Cô ta chỉ là sợ hãi nên nói thêm vài câu, vậy mà lại bị người ta nói như vậy, thật sự quá đáng rồi, bọn họ cũng quá không coi mình ra gì!

Nhưng lúc này không còn cách nào khác, Nghiêm Phương ở lại phía sau đội ngũ, vừa bước một bước đã cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến, cô ta không kìm được rùng mình.

“Mọi người có thấy hơi lạnh không?

Hình như còn có người đang nhìn chằm chằm?” Lời cô ta khiến Trần Phong có chút mất kiên nhẫn, gắt gỏng nói: “Không có, cô làm việc kiểu gì vậy!” Nghiêm Phương bị anh ta mắng như vậy thì lập tức im bặt.

Lúc này, Diệp Kiêu nhìn xung quanh, trong màn đêm đen kịt thỉnh thoảng có một luồng sáng xé toạc ra một khe hở bí ẩn, nhưng rất nhanh sau đó bóng tối lại nuốt chửng luồng sáng.

Về phần lời Nghiêm Phương vừa nói, Diệp Kiêu thực ra cũng có cảm giác đó, một cảm giác khó chịu như bị theo dõi.

Tuy nhiên, nơi này quá rộng, hoàn toàn không thấy được thông tin hữu ích nào, huống hồ Thanh Y Xà Cổ đã bị anh ta đâm mất vảy, không dám dễ dàng đối đầu trực diện với anh ta.

Đúng như Diệp Kiêu suy đoán, Thanh Y Xà Cổ đã có trí khôn nhất định, không dễ đối phó chút nào.

Nhưng dù là thứ khó đối phó đến mấy, cũng phải kiêng dè Hắc Kim Cổ Đao của anh ta.

Mọi người theo chân Diệp Kiêu đi về phía trước, lúc này mới phát hiện phía sau mái nhà kia lại có một bậc thang, sau khi xuống bậc thang thì đến một khu rừng.

Điều này khiến mọi người hơi ngạc nhiên, sao nơi này lại có rừng được?

Hơi giống rừng nguyên sinh, toàn bộ đều là cây cối cao lớn.

Giáo sư Chu có chút khó hiểu, còn đặc biệt dừng lại quan sát kỹ, xác nhận đúng là cây thật thì mới tin.

"Đây là ra bên ngoài rồi sao?" Điều này khiến mọi người đều khó tin, ai nấy đều ngây người trước cảnh tượng trước mắt.

"Đây rốt cuộc là nơi nào?

Sao lại có một khu rừng như vậy?" "Đúng vậy, chúng ta có phải đã ra bên ngoài rồi không!" "Không phải." Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây có lẽ là một thung lũng được đào ra, cũng là dưới lòng đất,

nhưng độ chênh lệch so với bên trên ít nhất là hai mươi mét." Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người sững sờ.

"Chênh lệch hai mươi mét!

Tương đương với bảy tầng lầu rồi!

Ai đào ra chứ?" "E là không chỉ vậy, nhiệt độ bây giờ đã rất dễ chịu rồi, mọi người không cảm thấy sao?

Càng xuống dưới lòng đất, nhiệt độ sẽ càng tăng cao, sở dĩ cảm thấy lạnh chỉ là vì đây là cổ mộ, thực tế nơi này chỉ thấp hơn nhiệt độ bề mặt một độ." Trong đội khảo cổ có một giáo sư trẻ cầm thiết bị đo nhiệt độ nói.

Nghiêm Phương lại trầm giọng nói: "Nhưng tôi vẫn cảm thấy lạnh, nếu nhiệt độ dễ chịu, sao lại như vậy?" Mọi người quay đầu nhìn Nghiêm Phương, thấy cô ta quả thật lạnh đến run cầm cập, môi tái nhợt, sắc mặt xanh mét, thực sự rất thê thảm.

Diệp Kiêu cau chặt mày, đi đến bên cạnh cô ta, đưa tay nắm lấy cổ tay cô ta, Nghiêm Phương giật mình thót!

"Anh muốn làm gì!" Nghiêm Phương vừa nói xong, đã thấy Diệp Kiêu đột nhiên ra tay, trực tiếp từ trên vai cô ta kẹp lấy một con rắn nhỏ dài và mảnh, ước chừng chỉ bé như con giun đất, dài khoảng một tấc, toàn thân màu đen xám, nhìn kỹ còn có những vòng tròn màu xanh lục ẩn hiện bên trong.

Thấy Diệp Kiêu đã kẹp chặt, Nghiêm Phương sợ đến tái mặt, "Đây là cái gì!" "Thanh Y Xà Cổ vừa mới nở." Lời Diệp Kiêu lập tức khiến mọi người mất bình tĩnh, tất cả đều vây lại, chỉ thấy độc nha của Thanh Y Xà Cổ lấp lánh ánh lạnh, thoạt nhìn cũng không đáng sợ lắm, nhưng chỉ một lát sau Nghiêm Phương đã mềm nhũn người, toàn bộ lưng nhanh chóng biến thành màu đen xám, môi cũng tím tái, trong

miệng lại nói: “Nóng chết mất, nóng chết mất!” Cô ta vừa nói vừa cởi quần áo, mọi người đều sợ ngây người!

Nghiêm Phương cởi quần áo, trên da nhanh chóng bị bao phủ bởi từng nốt mụn nước màu đỏ, rất nhanh lan đến mặt.

Cô ta đưa hai tay ra sức lau, cả khuôn mặt máu thịt lẫn lộn, thấy cảnh này cư dân mạng trước màn hình càng hét ầm lên.

Người của đội khảo cổ lập tức tản ra, mọi người tê dại cả da đầu, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, Nghiêm Phương nhanh chóng biến thành người máu, nhưng cô ta vẫn không tự biết, hai tay không ngừng sờ soạng khắp người, xé toạc toàn bộ da thịt ra, để lộ máu thịt bên trong.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều mềm nhũn chân, có người không chịu nổi thì nôn ngay tại chỗ!

“Chuyện gì vậy?!” Giáo sư Chu nói năng lắp bắp.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Bị Thanh Y Xà Cổ cắn, sinh ra ảo giác, cô ta sẽ tự lột da mình sống sờ sờ, không cứu được nữa.” Lời giải thích của Diệp Kiêu lập tức khiến mọi người ngớ người, ngay sau đó thấy Diệp Kiêu ném Thanh Y Xà Cổ xuống đất, một đao chém thành hai nửa.

Nhưng Nghiêm Phương đã ngã xuống đất, dưới thân đầy máu tươi và da thịt, mùi máu tanh nồng nặc kích thích từng người.

Cư dân mạng bị cảnh tượng này làm cho kinh sợ, nhao nhao bình luận.

Chương 476

“Đạn mạc hộ thể!” “Trời ơi!

Ghê tởm quá, đau đớn biết bao!” “Người chết là hết, vừa nãy còn nói Nghiêm Phương không ra gì, không ngờ cô ta lại mất đi như vậy.” “Mà nói, Thanh Y Xà Cổ này cắn xuống không có cảm giác gì sao?” “Chắc là có cảm giác, nhưng bị tê liệt rồi, loại Xà Cổ này hẳn rất độc, bé tí thế này đã có thể hại người, không biết có bao nhiêu con nữa!” “Chết rồi, Diệp Đảo chém con nhỏ, con lớn có đến báo thù cho con nó không đây!” Cư dân mạng nhao nhao lo lắng, lúc này Diệp Kiêu đột nhiên cau mày, “Mọi người đeo mặt nạ chống độc vào, có nguy hiểm!” Diệp Kiêu đột nhiên nói một câu này, mọi người vội vàng đeo mặt nạ chống độc lên, quấn chặt người lại, không để lộ một kẽ hở nào, mục đích là không cho bất kỳ khả năng xâm nhập nào.

Lời vừa dứt, xung quanh đột nhiên nổi lên sương mù.

Làn sương này pha lẫn một chút màu đỏ, bao trùm khắp nơi về phía bọn họ, khiến mọi người đều khó tin, ánh đèn pin chiếu vào mà không nhìn thấy một chút manh mối nào.

Cũng không biết trong sương mù rốt cuộc có gì.

Diệp Kiêu lập tức vội vàng đeo mặt nạ, thấy cảnh này, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức không giữ được bình tĩnh.

“Mẹ ơi, Diệp Đảo đeo mặt nạ rồi, đây là lần đầu tiên anh ấy đeo kể từ khi xuống cổ mộ!” “Xem ra mấy thứ này quả nhiên không đơn giản, nếu là tôi thì chắc chắn tè ra quần rồi!” “Diệp Đảo còn phải đề phòng, chứng tỏ mấy thứ này thực sự lợi hại!” “Diệp Đảo cố lên, tuyệt đối đừng làm tôi thất vọng!” “Đừng gây áp lực cho Diệp Đảo nữa, anh ấy không dễ dàng gì đâu!” “Lần này cảm giác lành ít dữ

nhiều rồi!" Lúc này mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu cau chặt mày, không ngờ nơi này phức tạp hơn anh ta tưởng, con đường vừa đi qua đã không còn, mà giờ lại đột nhiên nổi sương, nơi đây kỳ lạ vô cùng.

Nhưng giây tiếp theo anh ta đã nhìn rõ, những nơi sương mù đi qua, tất cả thực vật đều khô héo.

"Khí độc, mọi người lùi nhanh!" Nói xong Diệp Kiêu chạy ngược lại, mọi người không hiểu gì cũng vội vàng leo lên bậc thang, nói cũng lạ, chỉ cần lên bậc thang thì làn sương này sẽ không dâng lên nữa.

Nó chỉ dừng lại ở vị trí đó, xem ra là muốn ngăn cản bọn họ tiến lên.

Giáo sư Chu và những người khác đã toát mồ hôi lạnh sau lưng, không kìm được hỏi: "Đây rốt cuộc là thứ gì?

Làn sương này giống như chướng khí, hình như có độc." Trương Như Long cũng nhìn ra, thấy một số thực vật trên mặt đất đều khô héo chết hết, anh ta không khỏi kinh hãi toát mồ hôi.

"Xem ra nơi này quả thật không thể tùy tiện đi vào, chúng ta vẫn nên tìm đường khác thôi!" Nghe anh ta nói vậy, mọi người cũng đều cảm thấy đúng là như thế, nếu thực sự không có cách nào thông qua thì chỉ có thể tìm đường khác.

Tất cả mọi người đều bắt đầu nhụt chí, phải biết rằng lúc này mà tìm đường khác thì tìm từ đâu chứ?

Hơn nữa xung quanh còn có Thanh Y Xà Cổ, Trần Phong hỏi: "Tiểu Diệp, hang rắn anh vừa nói rốt cuộc ở đâu?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Ngay phía trước, đợi đến khi sương mù tan đi là được, nhưng nhìn tình hình này thì nhất thời bán hội vẫn chưa tan nổi." Ngay lúc này, trong không khí đột nhiên truyền đến một mùi tanh thối

thoang thoảng, giống hệt mùi vừa rồi, Diệp Kiêu lập tức cảnh giác, ánh mắt bắn về phía không xa.

"Đến rồi!" Lời Diệp Kiêu lập tức khiến mọi người cảnh giác, ngay lập tức chĩa vũ khí về phía trước.

Thấy cảnh này, cư dân mạng trong phòng livestream cũng không giữ được bình tĩnh.

"Xong rồi, BBQ rồi!" "Sinh vật không rõ mới là nguy hiểm nhất, không biết Diệp Đảo và mọi người có thể cầm cự được bao lâu." "Rốt cuộc là cái gì?" Người của đội khảo cổ đều hoảng loạn thất thố, đột nhiên một trận gió thổi qua, làm tan sương mù, lộ ra một bóng đen.

Bóng đen cao lớn như tử thần, cúi người nhìn xuống lũ kiến trên mặt đất.

Ánh mắt sắc bén và độc ác trong mắt rắn khiến tất cả mọi người đều run rẩy.

Ngay trước bóng đen, một đoàn tiên phong như ngọn núi nhỏ càng khiến mọi người trố mắt.

Những con rắn nhỏ dài mảnh mai đó chính là Thanh Y Xà Cổ vừa mới nở!

Chúng kéo đàn kéo lũ đến, dưới sự che chở của con vật khổng lồ phía sau, chúng nhìn những người của đội khảo cổ, trong mắt đầy khao khát.

Sự kích động khi nhìn thấy con mồi này không xa lạ gì với người của đội khảo cổ, nhưng họ vẫn sợ hãi.

Đây là phá ổ của người ta rồi sao?

Đến nhiều thế này!

Trong lòng mỗi người đều có chút hoảng loạn bất an.

Diệp Kiêu lại cau chặt mày, sao lại xuất động sớm hơn dự kiến?

Theo tính toán ban đầu của anh ta thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây.

Anh ta quay đầu nhìn xác Thanh Y Xà Cổ trên mặt đất, lẽ nào là mùi máu tanh này đã thu hút bọn chúng đến?

Lúc này đã không kịp nghĩ nhiều nữa, chỉ thấy con vật khổng lồ trước mặt đột nhiên phun ra một luồng khí, chính là làn sương màu đỏ.

"Mau tản ra!" Diệp Kiêu vừa ra lệnh, mọi người lập tức chạy tán loạn tứ phía, nhưng trong khu rừng này làm gì còn chỗ nào để ẩn nấp, thỉnh thoảng lại có một con Thanh Y Xà Cổ nhỏ dài chui ra, độc nha lấp lánh ánh lạnh khiến người ta không rét mà run.

Trương Như Long và những người khác mắt nhanh tay lẹ, trực tiếp bắn điểm, Xà Cổ lao tới bị đạn bắn trúng, nhưng máu thịt còn sót lại điên cuồng ăn mòn mặt đất, nơi nào nó đi qua đều biến thành đất đen cằn cỗi, thực vật cũng không tránh khỏi, đều khô héo chết, độc tính này có thể tưởng tượng được.

Thấy vậy, Diệp Kiêu cau chặt mày, Hắc Kim Cổ Đao tuốt ra khỏi vỏ, xẹt qua một vệt sáng lạnh, lập tức chém giết toàn bộ những con Xà Cổ nhỏ đang vây quanh bọn họ.

Đối mặt với mặt đất bị ăn mòn, Diệp Kiêu làm ngơ, giẫm qua thi thể của chúng, lấy ra hạt lửa rồi ném đi!

Một tiếng 'hồ la' vang lên, lửa bắn tứ tung, trực tiếp đốt cháy khiến những con Thanh Y Xà Cổ điên cuồng giãy giụa trong lửa, còn con vật khổng lồ phía sau lại phun ra sương mù, Diệp Kiêu lại nhảy vọt một cái, ba hai cái đã biến mất khỏi màn hình, điều này khiến mọi người ngớ người.

“Chuyện gì vậy?

Tôi đoán Diệp Kiêu chắc là đi tìm điểm yếu của thứ đó rồi!” “Tìm cái quái gì thì đó cũng là con vật khổng lồ mà!” Chỉ thấy lúc này con vật khổng lồ trực tiếp dựng đứng lên, che trời lấp đất, toàn bộ mặt đất đều là bóng dáng của nó, như đang xem một bộ phim thảm họa lớn vậy, con người trước mặt nó như lũ kiến, bị nghiền nát trong chớp mắt.

Bây giờ dùng cả pháo kích cũng chưa chắc đã giải quyết được, còn Giáo sư Chu và những người khác thì sợ đến mềm nhũn chân, loại áp lực vô hình này đủ sức khiến họ phải quỳ lạy.

Giáo sư Chu còn đang ngây người, Trương Như Long một tay kéo ông ta về phía sau, sau đó một phát súng bắn trúng một con rắn nhỏ mảnh mai phía trước, Giáo sư Chu ôm ngực, thoát chết trong gang tấc, nếu không phải Trương Như Long, ông ta đã sớm biến thành một cái xác như Nghiêm Phương rồi.

Giáo sư Chu quay đầu nhìn lại, lập tức kinh ngạc đến trợn mắt há mồm!

Vừa nãy xác Nghiêm Phương vẫn còn ở đó, giờ lại biến mất rồi!

Xác chết biết đi sao?

Giáo sư Chu không kịp nghĩ nhiều đã bị Trương Như Long kéo đi, nơi này quá nguy hiểm, Xà Cổ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, trước mắt phải bảo vệ Giáo sư Chu đã.

Khi thấy cảnh này, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức chấn động!

“Trương Như Long!

Không ngờ lại bùng nổ rồi!” “Ai có thể ngờ được, một người bị thương một cánh tay giờ lại có thể dũng mãnh đến thế!” “Hình như tôi

lại bị sốc rồi, Trương Như Long chính là Diệp Đảo 2.0!" "Người ta vốn đã rất mạnh rồi, ít nhiều gì cũng xuất thân quân ngũ, có chút nền tảng chứ!" Trong lúc cư dân mạng đang bàn tán, trong rừng không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, mọi người đều thót tim, nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng bao lâu nữa chắc chắn sẽ không thể tiếp tục được.

Thấy từng người của đội khảo cổ ngã xuống, Giáo sư Chu lúc đó sợ hãi vô cùng, nếu toàn quân bị diệt thì chuyến thám hiểm lăng mộ lần này thực sự không còn ý nghĩa gì nữa.

Còn Diệp Kiêu lúc này đã trực tiếp đến phía sau, anh ta đã lột một miếng vảy, không ngại lột thêm một miếng nữa.

Đầu ngón chân chạm đất, trong chớp mắt anh ta đã bay vọt lên phía trước, Hắc Kim Cổ Đao nắm trong tay, Kỳ Lân Cổ Huyết lập tức sôi trào, một đao chém xuống, chỉ thấy Thanh Y Xà Cổ lập tức chấn động, chỗ đuôi truyền đến cơn đau kịch liệt khiến nó hoàn toàn đứng yên, chậm rãi quay đầu nhìn bóng dáng trên mặt đất, đôi mắt nó hẹp dài, đồng tử dọc, nhìn thẳng vào Hắc Kim Cổ Đao trong tay Diệp Kiêu.

Sau khi cắt bỏ một miếng vảy rắn, Diệp Kiêu lại vươn Phát Khâu Chỉ ra, trực tiếp tự tay lột từng miếng vảy xuống hết!

Chẳng mấy chốc đã lột được bảy tám miếng, điều này khiến Thanh Y Xà Cổ không thể nhẫn nhịn.

Nó quay đầu lại gầm rít một tiếng với Diệp Kiêu, cả cái đuôi giương lên rồi đập mạnh xuống!

Diệp Kiêu nhanh chóng nhảy tránh, lờ mờ thấy trên đầu rắn mọc ra hai cái sừng, trong lòng lập tức đại kinh, con Xà Cổ này quả nhiên đang tu luyện.

Nhưng sống ngàn năm rồi không biết có phải là bản thể hay không, có lẽ là hậu duệ của Thanh Y Xà Cổ đời đầu cũng nên, nhưng thế hệ này rõ ràng mạnh hơn và hung tàn hơn!

Diệp Kiêu không chút do dự trực tiếp tránh né.

Chương 477

Cú đánh này không thành cũng hoàn toàn kích thích dục vọng thắng thua của Thanh Y Xà Cổ, thấy tất cả những con Xà Cổ nhỏ trước mặt nó đều chôn thân trong biển lửa, Thanh Y Xà Cổ lập tức bùng lửa giận ba trượng, nhắm vào Diệp Kiêu mà truy đuổi không ngừng.

Cư dân mạng trong phòng livestream chỉ thấy Thanh Y Xà Cổ quay người rời đi, nhưng không thấy bóng dáng Diệp Kiêu, lại thấy Xà Cổ điên cuồng tấn công một góc nào đó trong rừng, lập tức hiểu ra đó là Diệp Kiêu.

"Ôi trời, Thanh Y Xà Cổ truy Diệp Đảo, con này biết ai là kẻ cầm đầu, nghĩ kỹ mà kinh khủng!" "Có trí khôn, khó đối phó!" "Sống ngàn năm, quả thật có chút bản lĩnh!" "Xong rồi, tên này có thể nghiền nát Diệp Đảo mất!" Giáo sư Chu lúc này cũng phản ứng lại, vội vàng hô to: "Mau giúp Tiểu Diệp!

Giúp Tiểu Diệp!" Trương Như Long và những người khác tiến lên thì bắn xối xả, đạn bắn vào người Thanh Y Xà Cổ, nhưng lại như gãi ngứa vậy, chẳng có tác dụng gì, còn phải đề phòng những con sót lại chạy ra uy hiếp bọn họ.

Lần này cư dân mạng đều không giữ được bình tĩnh, chỉ thấy người của đội bảo vệ một mặt phải bảo vệ các giáo sư của đội khảo cổ, một mặt còn phải đối mặt với sự tấn công của Thanh Y Xà Cổ, tình thế rất bất lợi cho bọn họ.

Sau khi Diệp Kiêu ném hạt lửa ra, toàn bộ khu rừng lập tức bốc cháy, nhưng lúc này mọi người cũng bị ngọn lửa bao phủ, ánh lửa rực sáng, ngọn lửa bốc cao ngút trời khiến mọi người cũng hoàn toàn nhìn rõ, khu vực này quả thật là địa hình núi, mà trên trời không trăng

không sao, thật sự khiến người ta khó tin.

Mây đen che kín, hoàn toàn không nhìn rõ, nếu không có ánh lửa chiếu sáng thì căn bản không biết đang ở đâu.

Ngay lúc này Diệp Kiêu lại tránh trái né phải, cực kỳ linh hoạt né tránh tất cả các đòn tấn công, khiến Thanh Y Xà Cổ lập tức tức giận đến mức mặt đỏ tía tai.

Thông thường mà nói, đầu càng lớn thì càng thông minh, nhưng Thanh Y Xà Cổ này rõ ràng không thuộc loại đó, ước chừng là do ở dưới mộ quá lâu, thoạt nhìn thấy vật sống liền có chút hưng phấn, sau đó lại bị Diệp Kiêu chọc giận.

Đối mặt với con vật khổng lồ như vậy, Diệp Kiêu liên tục lột xuống mười mấy miếng vảy, còn nhân thế dùng Hắc Kim Cổ Đao đâm mạnh vào vết thương dưới lớp vảy, khiến nó đau đớn không ngừng lăn lộn mà không có cách nào chống cự.

Tuy nhiên, đau đớn chỉ là nhất thời, nhưng nếu muốn chí mạng, thì phải tìm được điểm yếu chết người.

Thanh Y Xà Cổ nói cho cùng cũng là rắn, đánh rắn phải đánh vào bảy tấc.

Diệp Kiêu không nghĩ nhiều, lật người tiến lên, Hoàng Kim Đồng quét khắp cơ thể nó, như tia X quang, xuyên thấu thân rắn, nhìn ra vị trí ẩn giấu của nó.

Sau khi Diệp Kiêu trèo lên thân rắn, con Thanh Y Xà Cổ đó dường như biết Diệp Kiêu muốn làm gì, điên cuồng vặn vẹo cơ thể, Diệp Kiêu lại không nói hai lời, giơ Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp đâm vào thân rắn, coi nó như một vật cố định để leo núi vậy, tay cầm trường đao, vững vàng không động.

Đao này trực tiếp khiến Thanh Y Xà Cổ phát điên, vặn vẹo thân

rắn, thậm chí muốn hất Diệp Kiêu ra xa.

Diệp Kiêu lại bò nhanh về phía trước, một tay nắm chặt trường đao, tay kia rút đoản đao ra, trực tiếp đâm vào, thuận thế rút trường đao ra, như vậy có thể từ từ tiến đến chỗ bảy tấc.

Loạt thao tác này trực tiếp khiến Thanh Y Xà Cổ phát điên, nhất thời gầm rít không ngừng, lăn lộn đánh đổ cả một mảng đá núi và cây cối trong rừng, còn lúc này mọi người đứng xa tít tắp không ai dám tiến lên, sợ rằng sau khi lên sẽ bị thương oan.

Giáo sư Chu cũng chỉ có thể nhìn, cau chặt mày, nếu cứ tiếp tục như vậy, nếu Tiểu Diệp bị hất xuống, thì bọn họ coi như xong hết rồi!

Lúc này Trương Như Long và những người khác cũng đã mở một lối đi, đưa Giáo sư Chu thoát khỏi biển lửa, nếu cứ tiếp tục như vậy, toàn bộ khu rừng sẽ bị thiêu rụi, bọn họ cũng không còn sức để xoay chuyển tình thế.

Giáo sư Chu nhìn khu rừng bị lửa lớn hủy diệt, lập tức căng thẳng, mọi người cũng kinh hãi toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng kiểm tra xung quanh, xem có Thanh Y Xà Cổ nhỏ nào không.

Tuy nhiên, đối với Xà Cổ có hình thể như vậy, người của đội khảo cổ vẫn không kìm được, vội vàng lấy máy ảnh ra muốn chụp, đúng lúc thấy cái sừng trên đầu Thanh Y Xà Cổ.

Anh chàng quay phim không khỏi kinh hô: "Đây là thành Giao Long rồi, sao lại có sừng!" "Trương Như Long, anh xem có bắn được không!" Trương Như Long cũng ghé vào ống kính, nhìn một cái rồi trực tiếp từ chối: "Không được, sẽ làm Tiểu Diệp bị thương oan." Trương Như Long không cần nghĩ cũng từ chối, trong mắt anh ta Diệp Kiêu mới là quan trọng nhất, còn lúc này Diệp Kiêu cũng không rảnh rỗi, nhân lúc Thanh Y Xà Cổ đang điên cuồng vặn vẹo, trực tiếp

rút trường đoản đao ra, bám vào vảy mà leo lên, nhắm thẳng vào chỗ bảy tấc, đâm mạnh vào!

Và lúc này Thanh Y Xà Cổ lại gầm rít một tiếng nữa, dựng thẳng thân rắn che trời lấp đất, sau đó hung hãn nhắm thẳng vào hướng Giáo sư Chu và những người khác mà đập xuống!

Giáo sư Chu không thể nhấc chân, nhìn đầu rắn lao về phía mình, cái đầu rắn khổng lồ như một ngọn núi đen, dường như muốn nghiền nát tất cả bọn họ thành bã thịt!

Thấy đầu rắn sắp đập xuống, cư dân mạng lập tức sôi trào.

"Xong rồi, lần này toàn quân bị diệt rồi!" "Con vật khổng lồ như thế này mà đập xuống, chẳng khác nào một chiếc xe lu khổng lồ, không chỗ nào để trốn!" "Lần này chắc là phiên bản cuối cùng rồi nhỉ?" "Kia là cái gì?

Mau nhìn!" Chỉ thấy một bóng người từ trên trời giáng xuống, nhắm thẳng vào đầu rắn mà chém một đao!

Giữa đường không dừng lại, lại lăng không bật lên lần nữa, lại là một đao!

Ánh sáng lạnh lóe qua, Thanh Y Xà Cổ nứt ra trên thân, bắn ra vô số máu đen, mọi người hoảng hốt tránh né.

Trước ống kính, bóng dáng kia gọn gàng nhảy xuống, vững vàng tiếp đất, vung vẩy trường đao, thân đao vẫn sắc bén, hơn nữa không dính một giọt máu nào.

Diệp Kiêu như một anh hùng, phía sau Thanh Y Xà Cổ ầm ầm đổ xuống đất, ngọn lửa bốc cao ngút trời cháy xèo xèo, trong không khí lẫn mùi khét.

Mọi người ngớ người rồi sau đó sôi trào lên.

“Mẹ ơi, Diệp Đảo thật sự quá ngầu đi!

Một thân một mình chém đại xà!” “Xưa có Võ Tòng ba chén không qua đồi, nay có Diệp Đảo một người một đao chém Xà Cổ, quá đỉnh!” “Diệp Đảo YYDS!” “Đại thần, thần tượng của tôi, xin nhận của tôi một lạy.” “Bái phục, đại thần nói xem rốt cuộc làm thế nào mà làm được!” “Tôi cũng muốn cây trường đao kia quá, ngầu bá cháy!” “Bạn có đao đó cũng không có gan, càng không có thân thủ đó, phí hoài!” “Diệp Đảo chính là chúa cứu thế, bạn nói xem livestream này mà truyền ra ngoài, mọi người sẽ nhìn anh ấy thế nào?” “Thằng ngốc trên lầu phải không?

Livestream này vốn là công khai, video này tôi sẽ cắt ghép lại, đưa toàn bộ quá trình khảo cổ ra ngoài!” “Diệp Đảo đẹp trai quá, hai đao giải quyết, cho dù là dùng vũ khí, bắn hết đạn cũng chưa chắc đã làm được!” Cư dân mạng điên cuồng bình luận, cắt ghép hình ảnh Diệp Kiêu dùng đao chém Thanh Y Xà Cổ lại, thêm nhạc, nhất thời Diệp Kiêu trở thành người nổi tiếng trên mạng, leo lên top 1 tìm kiếm nóng.

Lúc này Diệp Kiêu đi đến trước mặt Giáo sư Chu, quay đầu nhìn xác Thanh Y Xà Cổ kia, trầm giọng nói: “Mọi người không sao chứ?” Giáo sư Chu vội vàng lắc đầu, “Không sao, Tiểu Diệp, cái này, cái này kết thúc rồi sao?” Giáo sư Chu rõ ràng không tin lắm, con Thanh Y Xà Cổ lớn như vậy mà cứ thế biến mất, cũng quá dễ dàng rồi sao?

Dưới đao của Diệp Kiêu thì như bổ dưa hấu vậy, ba hai cái đã xong.

Diệp Kiêu nghe vậy gật đầu, người của đội khảo cổ phía sau không tin, còn tiến lên kiểm tra một phen, thậm chí còn tưởng đây có phải là giả không.

Lúc này thấy Giáo sư Chu và những người khác như vậy, Diệp Kiêu không kìm được bật cười, đã không còn Thanh Y Xà Cổ nữa, tuy

nói thể hình lớn, nhưng cũng vì thể hình mà hành động không được tiện lợi, chỉ cần xuất hiện, xung quanh liền có dị động, thà nói nó cảnh giác hơn là nói nó có trí khôn, dù sao một lần xuất hiện nhiều người sống như vậy, thực sự không dễ dàng.

Trong phạm vi hàng trăm dặm xung quanh, thậm chí dưới đáy cổ mộ cũng không có thiên địch, cho nên mới có thể lớn đến vậy, nhưng chính vì thế mà mới dễ dàng bị phản sát.

"Tiểu Diệp, chúng ta tiếp theo có gặp lại những thứ này không?" Giáo sư Chu vẫn có chút lo lắng.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Những con Thanh Y Xà Cổ nhỏ này đều dựa vào con rắn lớn để sinh tồn, nếu không có nó thì đám Xà Cổ này căn bản không có cách nào sống sót ở đây, từ trước đến nay đều hấp thụ dưỡng chất từ cơ thể rắn lớn, bây giờ Thanh Y Xà Cổ chết rồi, chúng không có thức ăn, không thể sống tiếp được, mọi người nhìn xem trên người Thanh Y Xà Cổ có rất nhiều vết máu, cái này không phải tôi đánh ra đâu." Thấy vậy, mọi người đều cầm đèn pin đi đến bên cạnh Thanh Y Xà Cổ xem xét rõ ràng.

Diệp Kiêu vén một miếng vảy lên, chỉ thấy dưới mỗi miếng vảy đều có vô số lỗ nhỏ li ti, thấy cảnh này mọi người đều có chút không đành lòng nhìn thẳng, bệnh sợ lỗ đã tái phát.

Ngay lúc này Trương Như Long và những người khác thấy quả nhiên là như vậy, không khỏi hỏi: "Ý này là những con rắn nhỏ đó đều dựa vào con lớn để sinh tồn, nếu không có rắn lớn nuôi dưỡng, rắn nhỏ tuyệt đối sẽ không nở ra sao?" "Đúng vậy." Diệp Kiêu thừa nhận, "Thử nghĩ xem nơi này đã rất lâu không có người đến, làm sao chúng có thể sinh tồn?

Đương nhiên là dựa vào con rắn lớn này để sống, nhiều rắn nhỏ như vậy tràn ra khắp nơi, chỉ là không biết có thể sống sót hay không,

dù sao rắn lớn cũng sẽ không để mặc chúng dựa vào, nếu không thì ở đây không thể chỉ có một con Thanh Y Xà Cổ." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người chợt hiểu ra, "Thì ra là vậy, cũng thật đáng tiếc." "Đáng tiếc cái gì, xác chết cho dù kéo về cũng có thể làm nghiên cứu, nhưng toàn thân đều là độc, mọi người phải cẩn thận một chút." Lúc này Trần Phong đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, "Nếu Xà Cổ đã chết, vậy bảo vật nó canh giữ ở đâu?" Diệp Kiêu suy nghĩ một lát rồi nói: "Phía trước có một hang rắn, theo lý mà nói thì hẳn là ở bên trong, chúng ta qua đó xem sao." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người mới phản ứng lại, lúc đầu Diệp Kiêu quả thật có nói có một hang rắn, chỉ là đột nhiên bị con Thanh Y Xà Cổ này cắt ngang, cho nên mọi người cũng không nhớ ra, bây giờ vấn đề đã được giải quyết, đương nhiên phải đi tìm Phượng Hoàng Đảm, nếu không thì làm sao loại bỏ ấn ký được?

Mọi người cùng nhau theo Diệp Kiêu đi, người của đội khảo cổ khi đi ngang qua xác chết thì run rẩy, dù sao con Xà Cổ này thực sự quá lớn.

Lúc này vô tuyến điện phát ra tiếng xì xì, Giáo sư Chu lập tức chấn động!

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn ông ta, hóa ra quân đội đồn trú đã đến phía trên, yêu cầu tiếp tục tiến lên.

Giáo sư Chu lúc đó liền phát ra tin nhắn xác nhận, yêu cầu bọn họ nhanh chóng đến đây, nếu không đến kịp, người của đội khảo cổ sẽ tổn thất quá nửa, e là đã sắp đến cuối rồi.

Diệp Kiêu nhìn một cái, đội ngũ này cũng thật đáng tiếc, lúc bọn họ xuống thì đông đảo một đoàn, bây giờ thì hay rồi, đã bị cắt giảm quá nửa.

Nhưng Giáo sư Chu lúc này đột nhiên nghĩ đến một điểm, "Tiểu Diệp, trước đây khi Nghiêm Phương chết, xác cô ta ở đó, nhưng bây

giờ thì biến mất rồi, anh nói xác chết này tự mọc chân chạy đi sao?" Lời này vừa nói ra mọi người mới nhớ tới, đúng vậy!

Khi Giáo sư Nghiêm chết, xác cô ta được đặt ở đó, vừa nãy bọn họ đốt Thanh Y Xà Cổ, vậy mà không thấy.

"Có phải bị lửa lớn thiêu rồi không?" "Không thể nào, lửa lớn còn cách cô ta một đoạn, cô ta chết dưới bậc thang, khoảng năm sáu mét sao có thể biến mất được chứ?" "Trước khi lửa bùng lên tôi đã phát hiện rồi, nhưng lúc đó tình huống khẩn cấp cũng không để ý.

Bây giờ nghe Giáo sư Chu nói vậy mới nhớ ra." Nghe bọn họ nói vậy, Diệp Kiêu cau chặt mày, nếu xác chết mọc chân chạy đi thì cũng không thể giải thích được, nhưng xác chết này rốt cuộc đã đi đâu thì không ai biết.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Chắc sẽ không có gì đâu, chỉ là một cái xác, không bị Xà Cổ tha đi thì cũng sẽ bị thiêu hủy, đi bước nào tính bước đó, cứ qua đó xem đã." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều gật đầu, lúc này nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, tìm được xác chết cũng chẳng giúp ích gì.

Quan trọng nhất là có thể nhân cơ hội này thoát khỏi nơi đây mới là.

Chương 478

Mọi người theo chân Diệp Kiêu đi suốt, sau khi vượt qua khu rừng thì là một khoảng đất trống rộng lớn, còn trên mặt đất thỉnh thoảng lại dựng đứng một hai khối tượng đá, mọi người đều đi đến trước tượng đá, nhìn một cái, trái phải có chút không đúng.

Giáo sư Chu cau chặt mày, "Cái này không giống sản vật Tây Hạ lắm." "Hắc Thủy Quốc thì đã có từ trước Tây Kinh rồi, Nô Hán mới là thổ dân, nhưng tượng đá này nhìn không giống Nô Hán, vậy thì chỉ có thể là thời Hán." Nghe lời này mọi người đều có chút tò mò, nếu đây thực sự là thời Hán, vậy thì dưới này nói không chừng chính là lăng mộ thời Hán!

Họ đã trải qua quá nhiều cảnh tượng khó tin như vậy, bây giờ bất kể xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ nữa.

Dù sao ở đây cái gì cũng có thể xảy ra, còn Thanh Y Xà Cổ canh giữ ở đây nói không chừng chính là để bảo vệ bảo vật bên trong.

Phát hiện này lập tức khiến mọi người chấn động, thần sắc trở nên nghiêm túc.

Giáo sư Chu lập tức quyết định, mọi người nghỉ ngơi một lát rồi mới xuất phát.

Khu rừng không xa đang tiếp tục cháy, quân đội đồn trú đã xuống rồi, theo lời bọn họ nói, cho đến nay mọi thứ đều bình an.

Chắc là sau khi Diệp Kiêu và những người khác xuống đã quét sạch tất cả, cho nên mới có thể đến được thuận lợi như vậy.

Ngay lúc này Giáo sư Chu và những người khác đã bổ sung nước và lương khô, lại nghỉ ngơi một lát, một giờ sau tiếp tục xuất phát.

Từ khi bọn họ xuống đến nay đã hai ngày trôi qua, mọi người trong không khí căng thẳng kích thích đều không cảm thấy mệt, cũng không cảm thấy buồn ngủ, bây giờ tất cả mọi người đều cảm thấy phấn chấn, vì lại phát hiện một lăng mộ mới!

Nếu có thể khai quật ra, thì điều đó chứng tỏ di tích Hắc Thủy Quốc mà bọn họ vẫn luôn muốn tìm kiếm sẽ sớm được nhìn thấy ánh sáng mặt trời lần nữa.

Mọi người đều có chút hưng phấn, Diệp Kiêu cũng không ngoại lệ, thấy sắp tìm được Phượng Hoàng Đảm, bảo vật quan trọng để loại bỏ ấn ký, nói không chừng còn có thể giải mã được.

Diệp Kiêu càng cảm thấy hưng phấn, nếu có thể nhìn thấy Phượng Hoàng Đảm, thì điều đó chứng tỏ tất cả những gì tìm thấy trong mộ Lý Nguyên Hạo trước đây đều chính xác, và suy đoán của anh ta cũng đúng.

Muốn trường sinh, thì phải có được những thứ này, lần này không thấy trộm mộ, nhưng Dương Thần và bọn họ đã xuống trước rồi, tuy nhiên không trụ được đến cuối, lần này không biết Cáp Bố Thượng Sư có nhúng tay vào không.

Còn nữa, con trùng cái kia ở đâu?

Diệp Kiêu nghĩ đến đây, hít sâu một hơi, sau đó dẫn dắt mọi người tiếp tục tiến lên.

Sau khi xuyên qua khoảng đất trống rộng lớn này, trước mắt là một hang động.

Điều này khiến mọi người đều có chút căng thẳng, "Lẽ nào nơi này cũng là địa điểm hoạt động của Xà Cổ sao?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Đi về phía trước chính là hang rắn, mọi người cẩn thận một chút." Nghe anh ta nhắc nhở, mọi người đều không dám lơ là, theo lời Diệp

Kiêu nói mà đi thẳng vào.

Phải biết rằng nơi này bọn họ cũng là lần đầu tiên đến, nếu ở đây gặp phải chuyện gì, bây giờ cũng không còn sức lực để tranh giành nữa.

Diệp Kiêu lại không sợ, nhẹ nhàng quen thuộc dẫn mọi người đến cửa động, đen kịt không thấy rõ năm ngón tay, mọi người đều có chút căng thẳng.

Họ thực sự không muốn chui vào trong hang động, chỉ là vì những kinh nghiệm mấy lần trước khiến họ vẫn còn e ngại.

Nhưng thấy Diệp Kiêu trực tiếp xông vào, mọi người vừa kinh ngạc về dũng khí của anh ta, vừa bội phục anh ta, rồi sau đó cùng nhau đi vào.

Vào đến bên trong thấy cảnh này mọi người đều ngớ người, nơi đây quả thật là một hang rắn, khắp nơi đều là trứng rắn, chỉ là không giống trứng rắn bình thường, vỏ ngoài còn bao bọc một lớp vật chất dạng lông nhung màu trắng, trông đặc biệt quỷ dị.

"Cạch!" Ngay lúc bọn họ đang quan sát, vật chất dạng lông nhung màu trắng đột nhiên phát ra một tiếng động nhỏ, sau đó một vết nứt xuất hiện, điều này khiến mọi người đều không dám nhúc nhích.

Diệp Kiêu trực tiếp đi qua, một chân đạp nát!

Chất lỏng màu đen chảy ra, khiến mọi người trố mắt há mồm.

"Đây là Thanh Y Xà Cổ, nếu để chúng chui ra, chúng ta sẽ thành bia sống." Nghe vậy, Trương Như Long khẽ hỏi: "Có cần diệt hết chúng không?" Diệp Kiêu gật đầu, "Đương nhiên là phải diệt, thiêu cháy hết!" Hạt lửa đã được Diệp Kiêu thu hồi lại, bây giờ thiêu hủy vẫn còn kịp, đợi đến khi tất cả đều nở ra, thì sẽ khó đối phó.

Trương Như Long và những người khác lập tức đốt lửa, thiêu

cháy trứng rắn, trong chớp mắt toàn bộ hang động đều nóng lên.

Trong lửa lớn, trứng rắn điên cuồng lay động, đến gần còn có thể thấy Xà Cổ bên trong đang vặn vẹo, đây là muốn trốn thoát, nhưng phá vỏ ra cũng là chết.

Một giờ sau, trứng rắn đều bị thiêu hủy hết, mọi người lúc này mới yên tâm.

Diệp Kiêu và những người khác cẩn thận xuyên qua hang động, cảnh tượng trước mắt khiến họ ngớ người, cửa hang động, lại là một thiên khanh khổng lồ, bên trong chất đầy xương cốt, thậm chí còn có hơn mười cỗ quan tài.

Đến gần hơn, lờ mờ có thể nhìn thấy hoa văn trên quan tài, trong thiên khanh lộn xộn chất đống một số tượng đá và vật tùy táng.

Tuy nhiên, những thứ này đã trải qua năm tháng dài lại bị phơi bày trong không khí, vừa mới chạm vào đã hóa thành tro bụi, khiến mọi người trố mắt há hốm.

"Chuyện này rốt cuộc là sao?" "Nhìn cái hố này có vô số xương trắng, cái này hẳn là một hố tế tự, hố tế tự." "Nhưng chủ nhân của những quan tài đó là ai?" "Kia có bia đá, đi xem đi." Bên phải có một bậc thang làm bằng đá xanh trực tiếp dẫn xuống, mọi người vội vàng đi xuống, sâu đến bảy tám mét.

Sau khi xuống, Diệp Kiêu tự mình đi qua, cùng Trương Như Long hai người mở nắp quan tài, bên trong toàn là những thi thể khô héo, quần áo trên người họ hoàn toàn không giống người Tây Hạ!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều ngớ người, ngay cả cư dân mạng cũng thích thú bàn tán.

"Trời ơi, đây là cùng một cổ mộ sao?

Trước, sau hoàn toàn khác biệt rồi!" "Tôi đoán La Thái Hậu bản

thân cũng không ngờ, từ đây đi xuống lại là mộ của một người khác!" "Không đúng, tôi cảm thấy lăng mộ này là tự nhiên hình thành, chỉ là nơi này quá lớn, bọn họ vẫn chưa khai quật hoàn toàn, cho nên mới xây Phật tháp ở phía trên." "Có lẽ La Thái Hậu đã sớm phát hiện ra, chỉ là vẫn chưa thể thuận lợi tiến vào, dù sao ở đó có Thanh Y Xà Cổ, cho nên cũng chỉ để lại manh mối cho chúng ta đi tìm!" "Ối trời, La Thái Hậu muốn trường sinh, sẽ dùng mọi cách để tìm hiểu rõ nơi này.

Thanh Y Xà Cổ có thể sống ngàn năm, thậm chí còn có thể sinh sản, bạn nói xem rốt cuộc là vì sao?" Nghe cư dân mạng nói vậy, Diệp Kiêu đột nhiên nhớ ra, Thanh Y Xà Cổ có thể không ngừng sinh sản, trải qua ngàn năm vẫn tồn tại, bây giờ còn có thể sinh ra rắn con.

Điều đó chứng tỏ trong cơ thể nó chắc chắn có một loại yếu tố trường sinh nào đó, nếu La Thái Hậu có thể tìm ra bí mật trong đó, thì có phải cũng có thể duy trì trường sinh không?

Nói cách khác, đó chính là cấy Cổ độc vào cơ thể, độc Thanh Y Xà Cổ chắc chắn cũng có thể tồn tại, chỉ cần độc tố trong cơ thể không ngừng được thanh lọc, có thể áp chế độc Thanh Y Xà Cổ xuống, thì sẽ có thể kiểm soát cơ thể, không ngừng sinh tồn.

Thanh Y Xà Cổ đời này lại đời khác, đời nào cũng hung tàn hơn đời trước, vậy nếu La Thái Hậu thực sự có thể thành công, thì cơ thể sẽ biến thành dạng gì?

Diệp Kiêu nghĩ đến đây, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mọi người đã không kìm được, mở tất cả mấy cỗ quan tài ra, còn lấy những hoa văn phức tạp trên đó để dập lại.

Lăng mộ này quả thật khác biệt, phía dưới chính là thiên khanh, nhiều xương trắng và vật tùy táng như vậy, khiến họ bắt đầu hưng phấn.

"Đây là quần thể mộ Tây Kinh!" "Trên tượng đá đa số là ngựa

nằm, trâu nằm, dê nằm!

Những thứ này hoàn toàn phù hợp với đặc trưng Tây Kinh!" Phát hiện này khiến mọi người hưng phấn vô cùng, vội vàng hoan hô.

"Lần này hay rồi, tìm được quần thể mộ Tây Kinh!" "Tuy không biết nơi đây chôn ai, nhưng không thể phủ nhận đây đúng là Tây Kinh!" Tây Kinh và Tây Hạ hoàn toàn không giống nhau, hai cổ mộ gần nhau như vậy, chủ mộ không biết sao?

Hay là La Thái Hậu cố ý làm vậy?

Lúc này ngay cả Diệp Kiêu cũng có chút không hiểu, nhưng nghĩ lại, La Thái Hậu và những người khác hẳn là đã phát hiện ra phong thủy nơi này vô cùng thích hợp, cho nên mới chọn chôn cất ở đây.

Nếu không thì sẽ không đặt lối vào dưới Phật tháp, đột nhiên Diệp Kiêu chợt lóe linh quang!

La Thái Hậu chắc chắn đã phát hiện ra manh mối, nếu không thì làm sao lại thiết kế lối ra ẩn bí đến vậy, vừa vặn dùng một tòa tháp phong bế toàn bộ mộ thất dưới lòng đất.

Xem ra bà ta đã sớm phát hiện ra nơi đây có bảo vật, và chắc chắn cũng đã phát hiện ra dấu vết của Thanh Y Xà Cổ, cho nên mới phong tỏa nơi này, nếu không thì làm sao có thể xây Phật tháp ở phía trên, bản thân bà ta còn có trận pháp trong Phật tháp để mê hoặc mọi người?

Ý nghĩ này khiến Diệp Kiêu cau mày, đồng thời nắm chặt hai nắm đấm, La Thái Hậu này rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì?

Chỉ là Thanh Y Xà Cổ, nếu lúc đầu là do bà ta chế tạo, bà ta tuyệt đối sẽ không sợ hãi, cũng chắc chắn sẽ không để Xà Cổ ở lại bên dưới.

Giải thích duy nhất là nơi này chắc chắn có thứ gì đó khiến bà ta

sợ hãi, nhưng bà ta không cam lòng từ bỏ, cho nên dùng Xà Cổ phong tỏa nơi này.

Nghĩ đến đây Diệp Kiêu bị chính suy nghĩ của mình làm cho giật mình.

Chương 479

Nếu Phượng Hoàng Đảm ở đây, vậy có thể truy ngược về thời Tây Kinh, lúc đó đã bắt đầu theo đuổi trường sinh.

Các vị hoàng đế các triều đại không ai là không muốn trường sinh, huống chi lúc bấy giờ Tần Vương sau khi thống nhất sáu nước, đã phái Từ Phúc đi tìm thuốc trường sinh bất tử, từ đó có thể thấy sức hấp dẫn của trường sinh đối với Tần Vương.

Vậy rốt cuộc thứ gì khiến La Thái Hậu kiêng dè?

Thấy người của đội khảo cổ đều bắt đầu hưng phấn, từng chút một dọn dẹp thiên khanh.

Diệp Kiêu lại cảm thấy có chút không đúng, đáy lòng ẩn hiện một tia cảnh giác.

Ngay lúc này trong đám đông bùng phát một tiếng kêu kinh hãi, Diệp Kiêu vội vàng nhìn về phía họ, chỉ thấy phía trước trong một đống xương trắng đột nhiên xuất hiện một gò đất nhỏ, hơn nữa còn không ngừng nhô lên, nhìn qua có thứ gì đó muốn chui ra.

Sau một loạt kinh nghiệm trước đó, mọi người đều biết chắc chắn có ma quỷ trong đó, thế là tản ra.

Ngay lúc này thấy cảnh này, mọi người nắm chặt vũ khí trong tay, Diệp Kiêu đi đến giữa, Trương Như Long và những người khác rút vũ khí ra chĩa xuống dưới, xem ra là muốn bắn xối xả ngay lập tức.

Mọi người mặt đầy căng thẳng nhìn gò đất này, cư dân mạng trước màn hình lúc đó trố mắt há mồm.

"Đây rốt cuộc là thứ gì, sao lại biến thành dạng này?" "Xong rồi, sẽ không lại có con trùng nào bò lên chứ, nếu là vậy thì tôi không ăn

cơm nữa, đỡ phải nôn ra." "Đừng có cái mồm quạ đen thế chứ, tôi thì thấy không có khả năng lắm, hơn nữa lúc này mà nói chuyện này thì không được may mắn đâu!" "Thằng trên lầu làm người ta cười chết mất, đây là cổ mộ, toàn là những thứ không may mắn, bây giờ mới nói kiêng kỵ, có phải muộn rồi không?" "Đã vào rồi thì phải xem những thứ kích thích chứ, không thì ai thèm xem!" "Sao thế, bạn tưởng là kịch bản sao, nói có cái gì là có cái đó?

Lại còn kích thích, bạn tưởng đây là Lời Thật Lòng Đại Mạo Hiểm à!" "Đừng ồn nữa, bên trong không khéo lại là Cổ trùng, đoán xem, những con Cổ trùng này trông thế nào?" Ngay lúc cư dân mạng đang tranh cãi không ngừng, đột nhiên từ trong gò đất thò ra một bàn tay, máu me be bét, nhìn qua thì da thịt đã không còn, khiến mọi người trố mắt há mồm, rồi sau đó tim đều nhảy lên tận cổ họng.

"Đây là thứ gì?!" Ngay sau đó bàn tay kia vươn ra trực tiếp phá đất chui lên, cả cánh tay đều là máu, không ngoài dự đoán, da đã không còn.

"Đây là Huyết Thi." Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều có chút kinh ngạc, "Huyết Thi lại là cái thứ gì?" Mọi người không hiểu lắm, nhưng có thể khẳng định là nếu thứ này chui ra thì chắc chắn sẽ khiến bọn họ phải trả giá, mọi người vội vàng lùi lại, không dám tiến lên nữa.

Còn con Huyết Thi đó trực tiếp từ trong xương trắng từng chút một chui ra, sau khi cậy mở lớp đất thì xuất hiện trước mặt mọi người, đầu tiên là hộp sọ rồi đến vai, cơ thể từng chút một bò lên, khiến mọi người suýt nữa ngừng thở, tim đều nhảy lên tận cổ họng.

Cảm giác sợ hãi bị cái chết chi phối lại một lần nữa quét qua toàn thân.

Lập tức khiến mọi người đều không biết phải làm sao, chân cẳng

mềm nhũn.

Còn con Huyết Thi thì từ từ đứng dậy, toàn thân đều chảy máu, mùi máu tanh nhanh chóng xộc vào mũi, khiến bọn họ không khỏi buồn nôn.

Diệp Kiêu cau mày, lúc này Giáo sư Chu lại hoảng hốt không thôi, "Cái này, cái này không phải Nghiêm Phương sao!" Nghiêm Phương?

Nghe lời này Diệp Kiêu cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chỉ là không có da thì làm sao có thể xác định đó là cô ta?

Trần Phong và những người khác cũng nhìn ra, thất thanh nói: "Đúng là cô ta!" "Lúc Nghiêm Phương chết, da thịt đã bị lột xuống hết, là cô ta tự lột da, con Huyết Thi này bất luận là vóc dáng hay chiều cao, đều gần giống Nghiêm Phương, chẳng lẽ thật sự là Nghiêm Phương?" "Nhưng chuyện gì đã xảy ra, cô ta làm sao mà chạy xuống dưới lòng đất?

Lại làm sao mà ở trong thiên khanh này?" Tất cả mọi người đều không hiểu, còn con Huyết Thi đó thì từng bước từng bước bò lên, tuần tra về phía mọi người, nhìn qua dường như nhắm vào vật sống, há miệng định cắn.

Lúc này mọi người đã sợ đến tê dại cả da đầu, cái cảm giác nghẹt thở tự nhiên mà sinh ra, căn bản không dám tiến lên.

Tuy Huyết Thi chỉ có một con, nhưng hiện tại mọi người căn bản không thể nhúc nhích, dường như bị nó định trụ, bây giờ gặp phải càng không dám động.

Trương Như Long giơ tay lên là một loạt đạn bắn vào người nó, con Huyết Thi đó ầm ầm đổ xuống đất, nằm im không nhúc nhích, thấy cảnh này mọi người đều sợ ngây người.

Càng có kẻ không biết sống chết tiến lên kiểm tra.

“Chắc không phải giả chết đấy chứ?

Nhanh thế đã không động tĩnh gì, hình như đang lừa người!” Nghe lời này mọi người cau chặt mày, chắc không có khả năng lắm.

Nói về những thứ khác thì bọn họ không biết, nhưng thứ này không phải chuyện đùa, cái cảm giác kinh hãi đến rợn người đó khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Nhưng nó làm sao mà chạy xuống dưới này được, mọi người không biết, nhưng có thể khẳng định là sự xuất hiện đột ngột của con Huyết Thi này chắc chắn có vấn đề.

Bọn họ đánh bạo tiến lên, có người dùng vũ khí đẩy đẩy, xác nhận là thực sự đã chết, nhưng bên dưới cánh tay của con Huyết Thi đó, trong các đường gân lại rõ ràng nhìn thấy mạch máu đang cuộn chảy, như thể còn sống.

Như vậy mọi người đều có chút không hiểu, Diệp Kiêu lại trầm giọng nói: “Cô ta trúng độc Thanh Y Xà Cổ, cơ thể đã chết, nhưng thần kinh vẫn còn sống, cho nên mới có thể chui ra, còn về việc làm sao đến được đây, nhìn dấu chân là biết, chắc là tự mình đi đến.” Lúc này Diệp Kiêu bật đèn pin, nhìn một cái vào mép thiên khanh, hơn nữa trên xương trắng cũng có vết máu, xem ra đúng là tự mình chạy vào.

Cảnh tượng này khiến mọi người trố mắt há mồm, ngay cả cư dân mạng cũng có chút không dám tin.

“Sao có thể tự mình đi vào được, lẽ nào cô ta còn có ý thức có tư duy, đây không phải là biến dị sao?” “Khủng khiếp quá, chết rồi sống lại sao?” “Đây hẳn là một dạng sống khác rồi?” “Nếu vậy thì Thanh Y Xà Cổ có thể trường sinh sao, tuy thảm nhưng...” Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ đến, “Đây hẳn là cách La Thái Hậu và những người khác theo đuổi trường sinh.” “Người tuy đã chết, nhưng ngay cả như vậy, cơ thể vẫn còn sót lại một tia ý chí lực có thể khiến họ tỉnh lại, xem ra

Thanh Y Xà Cổ quả thật có một loại sức mạnh thần bí, loại sức mạnh thần bí này tạm coi là tác dụng gây tê, nếu không phải vậy thì giải thích thế nào?" Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám tin, còn cư dân mạng càng cảm thấy có chút khó tin.

"Cái này cũng quá khó tin rồi, nếu nói như vậy, muốn trường sinh thì cứ để Thanh Y Xà Cổ cắn một cái là được, lột hết da thịt mình ra, như vậy thì có thể trường sinh." "Nếu nói như vậy, tất cả những người trường sinh đều phải làm thế nào, còn cần dùng đến những đan dược trường sinh kia sao?" "Thực ra đây chính là biến mình thành vật chứa để nuôi Cổ, căn bản không phải trường sinh gì cả!" Diệp Kiêu cũng gật đầu nói: "Thực ra chính là Cổ, cô ta đã biến mình thành vật chứa.

Đốt cô ta đi, nếu không lát nữa trong cơ thể không biết sẽ chui ra loại trùng gì nữa." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long và những người khác không nói hai lời liền đốt xác chết, chẳng mấy chốc đã bốc cháy, không thể không nói, thứ lợi hại đến mấy trước vũ khí hiện đại cũng trở nên nhỏ bé như vậy, huống hồ còn là lửa.

Lửa có thể diệt vạn vật, ngay cả Huyết Thi cũng không sợ nữa.

Ngay lúc này mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Giáo sư Chu trừng lớn mắt, chỉ về phía trước.

"Mọi người nhìn kìa!" Mọi người vội vàng nhìn theo hướng tay Giáo sư Chu chỉ, lại thấy trong đống xương trắng lại nổi lên một gò đất nhỏ, rồi từ trong gò đất đột nhiên lại thò ra một bàn tay, liên tiếp từng cái, hai cái, ba cái xương trắng liên tục bị đập nát. ...Những bàn tay dính máu vươn ra, trong chớp mắt tạo thành một cảnh tượng quỷ dị trong thiên khanh!

Cảnh này khiến mọi người rợn tóc gáy, không biết ai đó hét lên một tiếng: "Xác chết giả sống lại rồi, mau chạy mau!" Mọi người vội

vàng men theo bậc thang đá mà leo lên, Diệp Kiêu ở lại chặn hậu, đợi đến khi lên đến nơi thì Huyết Thi đã hoàn toàn đứng dậy, ước chừng có hơn chục con.

Thấy vậy, Diệp Kiêu cau chặt mày, Trần Phong và những người khác nổ súng liên thanh, trực tiếp bắn ngã toàn bộ những con Huyết Thi đó.

Người của đội khảo cổ đứng ở phía trên nhìn nhau, không dám tin, nhưng giây tiếp theo lại có nhiều Huyết Thi hơn chui ra, lần này chúng không đứng yên ở đó nữa, mà trực tiếp nhảy ra, nhanh chóng lao về phía Diệp Kiêu và những người khác.

Lần này thấy vậy mọi người đều không biết phải làm sao.

Nếu nói trước đây họ còn có thể đối phó, nhưng bây giờ thì căn bản không được nữa.

Mọi người vội vàng lùi lại, nhưng phía sau là hang động, nếu tiếp tục đi về phía trước thì chắc chắn phải đi qua thiên khanh.

Lúc này Diệp Kiêu lại quay đầu lại sờ soạng trên bức tường bên cạnh, anh ta dám đảm bảo nơi này nhất định có một lối ra khác, nếu không sẽ không thiết lập thiên khanh ở đây.

Hơn nữa đã xác định đây là cổ mộ Tây Kinh thì chắc chắn có cơ quan, nếu không thì làm sao lại có những thứ này?

Đây chỉ là khởi đầu, còn sẽ có gì thì không rõ, nhưng có thể khẳng định là Phượng Hoàng Đảm nhất định ở đây.

Nơi đây có nhiều Huyết Thi như vậy, nhất định là chủ mộ đã sắp xếp từ trước, Diệp Kiêu chỉ cảm thấy kỳ lạ, những con Huyết Thi kia rốt cuộc đã vào bằng cách nào, đó vẫn là một vấn đề, nhất định phải tìm ra cách giải quyết.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn cảnh này những con Huyết Thi hành

động cực nhanh lao về phía người của đội khảo cổ.

Người của đội khảo cổ còn lại không nhiều, Giáo sư Chu và mấy vị giáo sư già khác càng thêm lảo đảo.

Bây giờ ai nấy đều đã sợ đến mềm nhũn chân, người của đội bảo vệ đồng loạt dùng đạn để ngăn chặn chúng tiến lên, nhưng không thể không nói đám người này vẫn rất lợi hại, dù sao cũng từng là lính nên thể chất khác biệt, còn bây giờ thấy cảnh này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu nói lúc đầu họ không coi trọng đội bảo vệ, chỉ là vì có quá nhiều côn trùng khó tin chui ra, họ không có tác dụng gì, nhưng bây giờ thì hoàn toàn khác rồi, đạn bắn hết thì trực tiếp dùng dao găm, Huyết Thi lực lớn vô cùng, kẹp chặt cổ họ, trực tiếp ném họ ra ngoài, từ trên thiên khanh ném xuống, chênh lệch mấy mét rơi mạnh xuống đất, lập tức đập nát đầu chảy máu.

Trương Như Long vừa thấy người của mình bị thương, lập tức quát lớn một tiếng, đây đều là binh lính của anh ta!

Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!

Chương 480

Còn Diệp Kiêu lúc này đang sờ soạng trên bức tường, đột nhiên trong tay sờ thấy một vật giống như hốc Phật, anh ta dùng sức kéo ra, chỉ nghe thấy dưới thiên khanh phát ra tiếng 'kèn kẹt', chẳng mấy chốc càng ngày càng nhiều Huyết Thi bò ra.

Cư dân mạng trước màn hình thấy vậy, không khỏi giật mình thót!

"Diệp Đảo đây là chạm vào cơ quan gì vậy, sao lại thả hết mấy con Huyết Thi này ra?" "Diệp Đảo chắc là vội quá hóa liều, làm sai rồi!" "Diệp Đảo tính toán sai, xong rồi!" "Diệp Đảo cũng có chút uất ức, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, đây là lần đầu tiên thấy Diệp Đảo hoảng loạn thất thố đến thế!" "Không phải hoảng loạn, mà là Diệp Đảo đang nghĩ cách." Diệp Kiêu quay đầu nhìn cảnh này, cũng không khỏi có chút căng thẳng, phía sau tượng Phật lại có một bộ Cửu Cung Cách, xem ra là một mật mã, những mật mã này rốt cuộc là gì thì không thể biết được.

Nhưng vừa nãy khi anh ta mở hốc Phật ra xoay, lại thả ra càng nhiều Huyết Thi, lúc này đã không còn cách nào dùng bài toán trí tuệ để lãng phí thời gian, Diệp Kiêu không chút do dự rút ra Hắc Kim Cổ Đao.

Lúc này Huyết Thi đã đến trước mặt Giáo sư Chu, vươn tay ra liền tóm lấy vai Giáo sư Chu, giây tiếp theo ông ta cả người bay lên, bị Huyết Thi giơ lên giữa không trung, vai bị nắm chặt hung hãn, một cảm giác đau đớn ập đến.

Giáo sư Chu nhắm mắt lại, chấp nhận số phận, định buông mình rơi xuống, cú ngã này e là sẽ phải bỏ mạng ở đây rồi.

Những người xung quanh thấy vậy càng muốn tiến lên, nhưng lại

bị Huyết Thi chặn lại, mọi người đều lo lắng không thôi.

"Giáo sư Chu!" Cư dân mạng cũng vậy.

"Xong rồi, xong rồi, lần này BBQ rồi, Giáo sư Chu cũng xong đời, đội khảo cổ này sẽ tan rã mất!" "Giáo sư Chu thật sự hết rồi, đoán chừng đội khảo cổ sẽ giải tán tại chỗ." "Nếu quân đội đồn trú xuống thì có thể trực tiếp nổ tung luôn!" "Chuyến thám hiểm lăng mộ lần này kết thúc ở đây sao?" "Ôi, lần này thảm rồi!" Cư dân mạng đều không dám nhìn thẳng.

Giáo sư Chu bản thân cũng cảm thấy mình sắp chết, đã bị tóm chặt rồi, không chết cũng tàn phế, ở nơi như thế này tàn phế thì cũng coi như chết rồi.

Ngay cả Giáo sư Chu bản thân cũng không còn hy vọng nữa.

Nhưng giây tiếp theo cơ thể lại đột ngột chìm xuống, sau đó rơi vào một cánh tay vững chắc, Diệp Kiêu kẹp chặt ông ta dưới nách rồi đặt sang một bên, còn con Huyết Thi trước mặt thì bị đứt một cánh tay, bị Diệp Kiêu một cước đá xuống thiên khanh!

"Là Hắc Kim Cổ Đao!

Diệp Đảo!" Diệp Kiêu xuất hiện cũng khiến mọi người một lần nữa phấn chấn, cư dân mạng trong phòng livestream càng sôi trào hơn!

"Vẫn là Diệp Đảo lợi hại!" "Diệp Đảo cú đá này trực tiếp trúng mục tiêu, Diệp Đảo YYDS!" Lúc này trên vai Giáo sư Chu vẫn còn kẹt cái cánh tay kia, Diệp Kiêu không chút do dự giật nó xuống.

"Giáo sư Chu không sao chứ?" Giáo sư Chu trong lúc hoảng hốt nhìn thấy mặt Diệp Kiêu, lúc này mới lắc đầu, "Không sao, không sao." Ông ta vẫn còn kinh hồn bạt vía, không ngờ mình lại có thể thoát chết.

Diệp Kiêu sắp xếp ông ta sang một bên, giơ đao xông vào giữa đám Huyết Thi.

Trương Như Long và những người khác bên này cũng vậy, ngay khi mọi người đang chiến đấu với những con Huyết Thi đó, lại phát hiện Huyết Thi càng ngày càng ít đi, nhìn lại thì thấy một bóng người lướt qua phía trước, nhanh chóng chém rơi đầu lâu Huyết Thi, ra tay đao xuống một đao một con, vô cùng sắc bén và nhanh chóng!

Hơn nữa thân hình nhanh nhẹn, căn bản không cho người khác kịp thở, trực tiếp trúng mục tiêu, mấy nhát chém 'xoẹt xoẹt' này trong chớp mắt đã làm giảm đi một nửa số Huyết Thi.

Trương Như Long sau khi thấy vậy cũng không khỏi kinh ngạc, chưa từng thấy Diệp Kiêu linh hoạt đến thế này.

Không, bây giờ dùng từ này để hình dung, e là không ổn lắm, nhưng chưa từng thấy ai múa đao đẹp như vậy, chỉ thấy Diệp Kiêu làm một động tác hoa mỹ, một đao từ phía sau đâm vào cổ họng Huyết Thi, sau đó thân đao nằm ngang, 'xoẹt' một tiếng, một cái đầu lâu bay cao rồi đập mạnh xuống đống xương trắng phía dưới, xương cốt bị đập vỡ 'loảng xoảng'.

Thấy cảnh này, người của đội khảo cổ đều ngớ người, không ngờ Diệp Kiêu còn có bản lĩnh như thế, giết chóc quyết đoán nhanh, mạnh và chính xác, người này thực sự không dám xem thường.

Nếu trong đội ngũ không có anh ta, thì đã sớm mất mạng rồi.

Còn Diệp Kiêu lúc này cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ nhanh chóng giải quyết những con Huyết Thi này, đến lúc đó cũng có thể để đội khảo cổ tiếp tục tiến lên.

Hành động này kích thích mọi người, nhao nhao học theo, họ cầm vũ khí, dùng dao găm phía trước trực tiếp lao lên, hai người một nhóm

nhanh chóng phối hợp tác chiến, trực tiếp chém rơi đầu lâu, Huyết Thi liền mất đi khả năng hành động ngay lập tức.

Chỉ trong chốc lát, mọi người đã thoát khỏi nguy hiểm vừa rồi.

Thấy la liệt khắp đất những con Huyết thi, mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe Diệp Kiêu nói: "Mau đốt hết đi, mấy thứ này đều bị Xà cổ khống chế não bộ.

Nếu chúng lại xông lên một lần nữa, e rằng chúng ta sẽ bị những quả trứng rắn bên trong tấn công." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người không dám lơ là, vội vàng phóng hỏa đốt.

Phải nói là lời của Diệp Kiêu vẫn rất có hiệu nghiệm, năng lực hành động và chấp hành thì khỏi phải bàn.

Ở một bên khác, Giáo sư Chu thở dài một hơi, nhìn những thi thể la liệt khắp đất, ông không khỏi gật đầu: "Tiểu Diệp, theo cháu thấy, bây giờ chúng ta nên làm gì?" "Thấy bên dưới xuất hiện nhiều Huyết thi như vậy, e là đã chạm phải cơ quan nào đó.

Nơi này không nên ở lâu, mọi người mau tìm quanh xem trong vật phẩm bồi táng có thứ gì liên quan đến Phượng Hoàng Đảm không, cũng là để tìm manh mối." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều thấy rất có lý, liền tản ra bắt đầu tìm kiếm, còn Diệp Kiêu thì chăm chú nhìn Cửu Cung Cách phía sau bệ thờ Phật.

Hành động của Diệp Kiêu cũng thu hút sự chú ý của Giáo sư Chu, ông cũng đi tới, thấy cảnh này liền cảm thấy hơi tò mò: "Đây là cái gì?" "Đây chắc là một cơ quan." Diệp Kiêu lẩm bẩm: "Vừa rồi chính vì động vào cái này nên toàn bộ Huyết thi bên dưới mới xông lên.

Mà bây giờ, Cửu Cung Cách này chắc là tương ứng với các con số.

Tôi đoán phía sau nhất định có bí ẩn." Nghe Diệp Kiêu nói vậy,

mọi người cũng vây lại: “Hay là thử số xem sao.” “Nhưng bây giờ không có manh mối nào, không biết những con số này từ đâu mà có.” “Đúng vậy, chúng ta bây giờ tìm thử xem.

Tôi thấy có lý.

Đây là Thiên khanh, thứ này lại ở cạnh Thiên khanh, chẳng lẽ có liên quan đến Thiên khanh?” “Nhìn mười một cỗ quan tài kia, biết đâu số mười một chính là cơ quan.

Còn mấy con Huyết thi vừa nãy, tổng cộng có hai mươi lăm con bò lên, chúng ta không thử cái này sao.” Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu đưa tay ấn các con số trên Cửu Cung Cách: Một, một, hai, năm.

Sau khi ấn xong thì không có phản ứng gì, điều này khiến mọi người nản lòng.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh, rồi nhìn Thiên khanh.

Nếu muốn thử từng cái một thì các tổ hợp số quá nhiều.

Nếu hắn là chủ mộ, sau khi thiết lập Cửu Cung Cách và cơ quan bệ thờ Phật rồi thả Huyết thi ra ở đây, mục đích cuối cùng là gì?

Chẳng qua là ngăn cản những kẻ trộm mộ tiến vào.

Nếu thiết trí ở đây thì là để ngăn họ đi qua Thiên khanh, vậy thì phía bên kia mới là nơi cất giấu bảo vật thật sự.

Trong lúc mọi người vây quanh Cửu Cung Cách nghiên cứu, Diệp Kiêu lại xuống Thiên khanh, giẫm lên xương trắng nhìn bức tường trước mặt.

Huyết thi vừa rồi chính là từ dưới này chui ra, mà bức tường này cao chừng bảy tám mét, nhưng lại không có bậc đá.

Có thể đoán được, bậc đá bên kia chỉ là lối vào chứ không có lối ra, bởi vì tất cả mọi người đều phải chết ở đây.

Vậy thì cái cửa chết không có lối ra này chính là sinh môn.

Diệp Kiêu nghĩ một lát rồi đưa tay sờ soạng.

Anh quay phim chĩa ống kính vào Diệp Kiêu, cư dân mạng thi nhau bình luận sôi nổi.

“Diệp Đảo lần nào cũng không đi đường bình thường, vừa nãy đưa mật mã Cửu Cung Cách cho họ, bây giờ lại xuống Thiên khanh sờ soạng ở đây.” “Rốt cuộc Diệp Đảo đang làm gì?

Cứ thấy khó hiểu sao ấy.” “Diệp Đảo làm vậy có phải là đang đào hố không?

Trước đó Huyết thi là do anh ấy thả ra, bây giờ lại bắt đầu nghiên cứu, sẽ không phải lại chạm vào cơ quan nào đó để hại người chứ?” “Mấy người sao lại nói Diệp Đảo như vậy, anh ấy là phúc tinh đó.

Nếu không có Diệp Đảo thì đám người này đã chết từ lâu rồi!” “Diệp Đảo sẽ không chấp nhặt với bọn họ đâu.” Lúc này, nghe họ nói vậy, những người trong đội khảo cổ cũng quay đầu lại nhìn Diệp Kiêu thấy anh ta đang sờ soạng trên tường, khiến mọi người có chút không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chỉ thấy Diệp Kiêu lúc này đang bò dưới bức tường, hai tay sờ soạng.

Cả bức tường này đã mọc đầy rêu xanh, sờ vào rất trơn, nhưng cũng vì thế mà tăng thêm độ khó.

Lúc này thấy Diệp Kiêu làm vậy, những người khác cũng làm theo.

Chương 481

Tiểu Diệp chắc là đang tìm cơ quan, họ cũng phải giúp đỡ, nếu không Tiểu Diệp một mình làm sao mà chịu nổi?

Lúc này mọi người đều đi xuống, thấy Diệp Kiêu như vậy cũng đến giúp tìm.

Diệp Kiêu tin chắc thứ mình muốn tìm ở đây.

Nếu không thể tìm thấy nhanh chóng, e rằng sẽ không có cách nào giải được bí ẩn của mộ thất.

Rốt cuộc mộ thất này giấu cái gì?

Mọi người vẫn chưa rõ lắm, nhưng có thể đoán được, mộ huyệt Tây Kinh nằm trong Hắc Thủy Cổ Thành này, chắc là không có quá nhiều thứ.

Trường sinh vẫn luôn ám ảnh trong lòng mọi người.

Nếu Hắc Thủy Cổ Thành này có thể giải được bí ẩn, vậy thì thật sự rất hấp dẫn người.

Diệp Kiêu ngồi xuống nhìn bức tường rêu xanh trước mặt, lúc đó liền thấy có gì đó không ổn.

Lớp rêu này có chỗ đậm, chỗ nhạt, dường như đậm nhạt không đều tạo thành một bức tranh, như thể kéo dài lên tận đỉnh.

Diệp Kiêu bật đèn pin lên nhìn rõ, rồi ấn theo những chỗ rêu màu đậm.

Sau khi ấn hết tất cả, miếng cuối cùng kêu ‘cạch’ một tiếng, cả Thiên khanh rung chuyển, tất cả mọi người đều giật mình, vội vàng bám vào vách tường mà không biết chuyện gì đang xảy ra.

Và lúc này, Thiên khanh trước mặt đột nhiên sụt xuống, chân mọi người hẫng một cái rồi rơi thẳng xuống.

Diệp Kiêu cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

May mắn thay chỉ sâu hai mét, độ chênh lệch hai mét này khiến nhiều người ngã xuống đống xương trắng.

Mọi người ngã đến choáng váng, khi đứng dậy nhìn thấy một cái hố đen khổng lồ xuất hiện trước mặt thì lập tức sững sờ.

Đây là một đường hầm mộ, tức là đường hầm mộ này ban đầu bị xương trắng chất đống che lấp, họ hoàn toàn không nhìn thấy, mãi đến khi cơ quan sụt xuống mới lộ ra.

Và lúc này, mọi người đứng trên đống xương trắng, từng đợt gió thổi từ bên trong ra, khiến sắc mặt họ thay đổi.

Mùi hôi thối lẫn mùi mục nát này là mùi của mộ thất, chẳng lẽ nơi đây lại có động thiên khác?

Diệp Kiêu lại vẫy tay: "Đi vào xem sao!" Sau khi đèn pin chiếu vào, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Nếu cứ thế đi tiếp, không biết phía trước có gì, nhưng vạn nhất có nguy hiểm thì chẳng phải họ sẽ bị tóm gọn hết sao?

Nhưng bây giờ Diệp Kiêu không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp đi thẳng vào, mọi người cũng chỉ có thể đi theo.

Đường hầm mộ này rất rộng rãi, đủ cho hơn mười người đi song song.

Sau khi đi qua đường hầm mộ, cuối cùng họ đến một hang động.

Trong động có một cỗ quan tài gỗ lim kim tuyến, ngoài ra, một bên hang động là một bậc đá tự nhiên, dẫn thẳng lên đỉnh mộ, bên trong có mấy cái hang động đen ngòm, không biết có gì.

Nhưng trông có vẻ rất quỷ dị.

Điều này khiến mọi người đều do dự, rốt cuộc có nên vào xem cho rõ không, cảm giác sợ hãi vô hình đè nén họ.

Diệp Kiêu đến trước quan tài nhìn một chút, chắc là không có vấn đề gì, chỉ là một cỗ quan tài gỗ lim kim tuyến bình thường, ngoài ra cũng không có bất kỳ dấu vết nào cho thấy thân phận của chủ mộ.

"Vậy thì mở quan tài đi, xem bên trong có gì." Giáo sư Chu và những người khác đi một vòng mà không thấy bất kỳ bằng chứng thân phận nào, thậm chí còn không thấy vật bồi táng nào, điều này có chút kỳ lạ.

Hiện tại đã đến thời điểm then chốt này, có do dự cũng không có cách nào, huống hồ ngoài việc mở quan tài, dường như cũng không còn cách nào khác.

Giáo sư Chu và những người khác đến đây, do dự một lát rồi mở quan tài.

Trương Như Long và Trần Phong cùng nhau đẩy nắp quan tài ra, nhưng bên trong quan tài lại phát hiện một cỗ thi thể khô héo, ngay cả quần áo cũng không có.

Bên cạnh đầu thi thể là một mảnh vải trắng xám.

Điều này khiến mọi người đều không biết phải làm sao.

"Sao thi thể này ngay cả một bộ quần áo cũng không có?" "Mười cỗ thi thể khô héo phía trước không chỉ không mặc quần áo, thậm chí còn không thể xác định được thân phận!" "Mộ thất Tây Kinh này phần lớn đều là tượng đá, bò đá gì đó, đúng là Tây Kinh, nhưng nói bên trong có vật phẩm giá trị thì thật sự không có!" "Nếu là tôi, tôi muốn tìm kiếm trường sinh, những thứ này có hay không cũng được." "Trường sinh cần có cơ sở kinh tế, không có tiền thì khó đi từng

bước.

Tôi thấy ở đây có gì đó kỳ lạ.” Họ phân tích như vậy cũng có lý, Diệp Kiêu gật đầu: “Mọi người đừng vội, cứ xem xét đã.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đẩy hẳn nắp quan tài ra, muốn xem bên trong còn giấu gì nữa.

Nhưng đáng tiếc là không có gì cả, điều này khiến họ cảm thấy có chút bất lực.

Nắp quan tài vừa mở, hơn mười khẩu súng đều chĩa vào bên trong, nhưng ngoài mảnh vải và thi thể khô héo ra thì không có gì cả.

Giáo sư Chu cầm mảnh vải trắng đó ra xem một lát, trắng trơn không có gì cả, điều này thật kỳ lạ.

Diệp Kiêu nhận lấy rồi sờ sờ, đây là vải tơ, nhưng lại được bảo quản tốt đến vậy, thật sự có chút khó tin.

Theo lý mà nói, những thứ này sau bao nhiêu năm, nếu có thể bảo quản trong quan tài, khi lấy ra sẽ giòn và vỡ vụn, nhưng mảnh vải tơ này lại nguyên vẹn, thậm chí còn được bảo quản khá tốt, ngay cả một cái hộp cũng không có, tùy tiện đặt cạnh thi thể.

Nếu là bảo bối thì làm sao có thể như vậy?

Nếu không phải thì tại sao lại vô cớ đặt một mảnh vải trắng trong quan tài?

Chẳng lẽ chỉ là một miếng khăn tay?

Đây là một người phụ nữ?

Tất cả đều chưa thể biết, lúc này cư dân mạng trong phòng livestream cũng bắt đầu sốt ruột.

“Kệ nó là cái gì, cứ lấy ra xem là biết ngay.

Thứ này cũng không độc hại gì, mấy người cứ cầm về nghiên cứu

thử xem!" "Biết đâu là Vô Tự Thiên Thư!" "Tôi lại nghĩ là mảnh vải rách trên quần áo." "Quần áo nhà anh hỏng chỉ còn lại một mảnh thôi sao?

Anh xem vải này tốt thế nào.

Nếu là quần áo thì tại sao những thứ khác đều không còn, chỉ còn sót lại mảnh này?

Rõ ràng là đặt vào sau này, tôi đoán đây chắc là một loại bản đồ gì đó." "Dùng thuốc đặc biệt giặt thử xem sao?" Thấy cư dân mạng trong phòng livestream thi nhau phỏng đoán và bàn luận, Diệp Kiêu thấy đúng là có lý, nên giặt thử.

Giáo sư Chu cũng có cùng cảm nhận.

Mức độ coi trọng văn vật của mọi người, trong nháy mắt đã bị những bản đồ kho báu gì đó hấp dẫn.

Nếu mảnh vải này mang ra ngoài thì e rằng cũng không có giá trị nghiên cứu gì, chỉ có thể nói chất liệu này ở cạnh thi thể, nhưng lại không phải vật phẩm cổ xưa, vì không bị vỡ nát, chắc là chuyện của mấy chục năm trước.

Nhưng không ai có thể xác định được.

Thế là Diệp Kiêu lấy ra một bình xịt nhỏ, đó là cồn y tế dùng để khử trùng, xịt lên mảnh vải trắng nhưng không có phản ứng.

Chương 482

Những người khác cũng lấy ra nước, rượu, thậm chí còn có cả cồn i-ốt để bôi thử, cả mảnh vải không có vấn đề gì cả, điều này khiến mọi người không khỏi nản lòng.

"Chẳng lẽ chỉ là một mảnh vải?

Chúng ta nghĩ nhiều quá rồi!" "Không thể nào, nếu không thì sao có thể đặt ở đây?" "Biết đâu là chủ mộ cố ý đùa giỡn chúng ta!" "Vô lý, thứ này đâu phải là hang động kho báu gì, chỉ là một ngôi mộ cổ mà thôi, ván quan tài cũng đã bị lật tung rồi, còn quan tâm cái này làm gì?" Mọi người nhất thời không biết phải làm sao.

Chỉ có một mảnh vải và một cỗ thi thể, ngay cả thân phận cũng không thể xác nhận, Diệp Kiêu cau chặt mày, suy nghĩ một lát rồi rạch ngón tay mình, nhỏ máu lên trên.

Mọi người nhìn thấy không khỏi kinh ngạc.

Giây tiếp theo, trên mảnh vải trắng quả nhiên xuất hiện chữ viết, điều này khiến mọi người lập tức ồ lên, còn cư dân mạng cũng phấn khích.

"Chết tiệt, hóa ra đây là tích huyết nhận chủ, cái này sẽ không phải là bảo bối gì đó chứ?" "Diệp Đảo, anh mau bảo vệ nó cho tốt, tuyệt đối đừng để người khác nhìn thấy!" "Bất kỳ bản đồ nào cũng không được công khai, lần trước anh cũng đã nói trong livestream rồi, tuyệt đối sẽ không để họ đắc ý!" Diệp Kiêu lần trước quả thật đã nói, phàm là bản đồ kho báu gì đó đều không thể công khai.

Lúc này thấy cảnh này, mọi người cũng đều căng thẳng.

Thế là anh quay phim chĩa ống kính sang một bên khác, cư dân

mạng trong phòng livestream đều cười rộ lên.

"Đúng là biết điều ghê, anh quay phim từ khi nào lại tự giác như vậy?" "Lần tới nếu Diệp Đảo mà nhảy ra ngoài, hy vọng anh cũng có thể đi theo ngay, đừng nghe lời như vậy." Anh quay phim run rẩy, căn bản không có cách nào đối mặt với cư dân mạng.

Và lúc này, cư dân mạng thấy anh quay phim cũng cười cười, Diệp Kiêu bôi máu của mình khắp mảnh vải trắng, những nét chữ và đường kẻ hiện ra khiến họ có chút kinh ngạc.

"Máu của Tiểu Diệp lại có thể hiện ra chữ trên vải, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ Tiểu Diệp không chỉ có thể chất đặc biệt, mà còn có liên quan đến ngôi mộ cổ này từ trước sao, nếu không tại sao chỉ có anh ấy làm được?" Thấy cảnh này, mọi người bắt đầu nghi ngờ thân phận của Diệp Kiêu.

Trước đó Diệp Kiêu nói tam thúc của mình là đạo mộ tặc, vậy với tư cách là truyền nhân của ông ấy, Diệp Kiêu có liên quan đến những ngôi mộ cổ này không?

Lúc này mọi người đều không biết phải làm sao, chỉ nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhún vai: "Tôi chỉ là tùy tiện dùng để thử thôi!" Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu vỗ vỗ anh ta, ý vị thâm trường nói: "Tiểu Diệp à, cháu đừng giải thích nữa, chúng ta đều biết cháu khác biệt, hơn nữa lại xuất thân thế gia, chắc chắn có mối quan hệ không tầm thường." Diệp Kiêu nghe vậy không khỏi cạn lời, thế gia?

Thế gia gì chứ!

Anh ta chẳng qua là có được chút kỳ ngộ mà thôi, thế gia nào chứ?

Và lúc này, những người trong phòng livestream nghe Giáo sư Chu

nói vậy, cũng không khỏi bật cười.

"Xem ra Giáo sư Chu đã khẳng định Diệp Kiêu có liên quan đến ngôi mộ cổ này rồi, lại có thể nói ra lời như vậy, lần này Diệp Kiêu có rửa cũng không sạch!" "Nếu anh ấy xuất thân từ thế gia trộm mộ, thì có rửa sạch được không?" "Anh hùng không hỏi xuất xứ, huống hồ hành động của Diệp Kiêu còn có cống hiến mọi người đều thấy rõ." "Diệp Đảo tuy xuất thân không tốt, nhưng từ trước đến nay chưa từng trộm mộ.

Mấy người đừng tùy tiện chụp mũ cho Diệp Đảo!" "Miệng thì cứ Đảo Gia này nọ, đúng là vừa ăn cướp vừa la làng!" Cư dân mạng trong phòng livestream lại bắt đầu sôi sục, tranh cãi qua lại về thân phận của Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, chỉ cầm mảnh vải trắng nhìn đi nhìn lại, rồi đưa cho Giáo sư Chu.

"Cái này vẽ chắc là vị trí của Phượng Hoàng Đảm, tấm bản đồ này đánh dấu rất rõ ràng." Mọi người nhìn thấy không khỏi chấn động.

Nếu có Phượng Hoàng Đảm thì sau này không cần lo lắng nữa.

"Trông như thế này chắc là một địa cung, chúng ta đi theo chắc không thành vấn đề." "Nhưng hiện tại dường như không có thứ gì đặc biệt khác, tại sao mảnh vải trắng này lại không bị hư hại ở đây?" Diệp Kiêu nghĩ cũng phải, nhận lấy ngửi thử rồi mới yên tâm.

"Cái này đã được xử lý đặc biệt, mọi người xem, bên trong mảnh vải trắng có sợi chỉ vàng, hơn nữa còn có một mùi hương thoang thoảng, chắc là đã được xử lý chống độc." Mọi người lúc này mới bừng tỉnh.

"Theo bản đồ hiển thị, lối vào chính là hang động này, từ đây đi

vào mới có thể tìm thấy.

Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, tiếp tục đi vào." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người vội vàng phấn chấn, sau khi nghỉ ngơi một lát liền tiến về phía trước.

Nhưng trong hang động này có rất nhiều hang nhỏ, từ đây đi vào, chẳng lẽ sẽ không có chuyện gì sao?

Hơn nữa, vừa mới đến gần, mọi người đã cảm thấy một cảm giác buồn nôn khó chịu ập đến.

Nhất thời đều có chút bất ngờ.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn những vách đá hang động phía trên, đưa tay sờ sờ, cảm giác chạm vào vách đá này dường như có chút khác lạ.

Trương Như Long cũng đưa tay chạm vào khối đá phía trên hang động.

Toàn bộ đỉnh mộ thất đều do khối đá hang động này tạo thành.

Sau khi sờ thử một lát liền cảm thấy cứng rắn vô cùng.

"Cái này không giống đá bình thường, hơn nữa trên đó còn có vết nứt và hoa văn, rốt cuộc là thứ gì vậy?" Lời này vừa nói ra, mọi người đều vây lại cầm đèn pin cẩn thận quan sát một lượt, sau khi sờ thử lại phát hiện thứ này rất trơn nhẵn, căn bản không giống đá.

Nếu là do nổ ra thì tuyệt đối sẽ không như vậy.

Diệp Kiêu cũng đưa tay chạm vào một lần nữa trong bóng tối xác nhận rồi cuối cùng mở miệng: "Vẫn ngọc." "Vẫn ngọc là gì?" Trương Như Long có chút không hiểu.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi: "Vẫn ngọc có phóng xạ, còn có độc tố nhẹ, nhưng có thể bảo quản vật thể.

Nếu người chết sau khi tồn tại Vẫn ngọc, có thể bảo quản thi thể không bị hư thối." "Đây đại khái cũng là một loại thủ đoạn trường sinh." Lời giải thích này khiến mọi người hiểu ra.

"Mấy vị hoàng đế này rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ trường sinh là có thể che lấp tất cả sao?" "Điều này cũng quá khiến người ta khó hiểu rồi, trong cuộc đời hữu hạn lại có thể làm được nhiều nghiệp lớn như vậy, thời gian còn lại không thể tận hưởng cuộc sống tốt đẹp mà cứ phải thống nhất giang sơn làm một quái vật bất tử bất lão!" "Sự truy cầu sinh mệnh của con người là hữu hạn, ai cũng không thể chi phối tư tưởng của người khác, chúng ta cứ làm tốt việc của mình là được." "Nếu có cơ hội cho anh trường sinh, anh sẽ thế nào?" "Nếu có tiền mà trường sinh thì mới gọi là trường sinh.

Nếu không có tiền thì trường sinh chẳng khác nào chịu tội." Lời này đúng thật, những người trong đội khảo cổ nói rồi nói rồi bắt đầu cười rộ lên, nói cũng đúng.

Chất lượng cuộc sống có tiền và không có tiền hoàn toàn khác nhau.

Tục ngữ nói, thà sống lay lắt còn hơn chết đẹp, nhưng nếu thật sự nghèo đến mức rỗng túi, trường sinh có ý nghĩa gì?

Bây giờ việc mọi người cần làm chỉ là làm tốt việc của mình, những thứ khác không cần quan tâm.

Và bây giờ, mọi người nhìn lên phía trên, không chút do dự đi vào.

Dù thế nào, cũng phải giải quyết những thứ trên người mình trước đã.

Theo bản đồ hiển thị, sau hang động rẽ phải sẽ có một dòng chảy ngầm.

Dòng chảy ngầm rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào không ai biết, nhưng độ chênh lệch lên xuống đạt bốn mét.

Nếu có thể thuận lợi đi qua, mới có thể đến được chặng đường tiếp theo.

Diệp Kiêu nhìn một cái, người xây mộ thất này quả thật thông minh, biết lợi dụng địa thế đường hầm mộ tự nhiên để giúp mình.

Nếu gặp phải đạo mộ tặc, rất ít người có thể thuận lợi đi đến ngày nay.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ, từ Tây Hạ đến Hắc Thủy Cổ Thành một khoảng cách xa như vậy, lại có hai ngôi mộ chôn cất ở cùng một chỗ.

Mặc dù độ chênh lệch cũng rất lớn, nhưng việc dùng chung một vùng đất phong thủy bảo địa thật sự có chút kinh ngạc.

Huống hồ La Thái Hậu e rằng biết chuyện gì đã xảy ra ở đây nhưng lại chọn im lặng.

Chương 483

Thậm chí ngay cả bản thân bà ấy cũng không có nhiều ghi chép trong cổ tịch, La Thái Hậu rốt cuộc đã che giấu điều gì?

Nước Tây Hạ có thể tồn tại lâu như vậy, ngoài việc lợi dụng Cổ trùng, phong thủy cũng được vận dụng đến cực hạn.

Ngay cả những gì còn lại của Tây Kinh, cũng đủ để họ ẩn cư ở đây.

Lúc này Diệp Kiêu và những người khác tiếp tục đi dọc theo hang động.

Vừa bước vào đã cảm thấy lạnh thấu xương.

Diệp Kiêu thì lấy làm lạ, từ trên xuống dưới, càng đi xuống nhiệt độ lẽ ra phải càng thích hợp, vì nhiệt độ lõi Trái Đất là cao nhất, nên càng đi xuống nhiệt độ lẽ ra phải hơi cao hơn.

Nhưng lúc này lại cảm thấy một luồng khí lạnh trực tiếp bao trùm lấy họ, điều này khiến mọi người lập tức cảm thấy hơi sợ hãi.

Không kìm được ôm chặt hai tay, người chen người, người sát người, chỉ để muốn mình ấm áp hơn một chút.

Diệp Kiêu nhìn họ, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, lạnh, sao lại như vậy.

Đây không phải là tụ âm chi địa, Diệp Kiêu nhìn quanh.

Xung quanh mọi người đều đang ôm cánh tay, ngay cả Giáo sư Chu cũng thật sự không chịu nổi nữa, không kìm được hỏi: “Tiểu Diệp, không biết rốt cuộc là chuyện gì mà lạnh thế này, chẳng lẽ đây là tụ âm tàng huyệt chi địa sao?

Nơi này đáng lẽ là mộ thất Tây Kinh, hơn nữa lại không phải lăng mộ đế vương mà!" "Không đúng à, La Thái Hậu kia là người hoàng tộc, cho dù không phải thì cũng gần giống vậy chứ, nếu không thì La Thái Hậu sao lại chôn cất ở đây?" Diệp Kiêu giải thích: "La Thái Hậu chọn chôn cất ở đây, chẳng qua là vì nơi này có bảo vật, muốn trường sinh mà thôi.

Phải biết rằng trường sinh ngoài việc cần có phong thủy bảo địa ra, còn hơn nữa là dựa vào bảo vật, vì thế mới chọn ở đây." "Nếu nói là tụ âm, tôi thấy cũng không phải." Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người cũng yên tâm, nhưng nơi này càng lúc càng lạnh, thật sự có chút kỳ lạ.

Và lúc này, Diệp Kiêu cau chặt mày nhìn họ, trầm giọng nói: "Nơi này chắc là một hang động dưới lòng đất, nhiệt độ thấp cũng là bình thường, mọi người tuyệt đối đừng lo lắng.

Chúng ta đi về phía trước có lẽ sẽ có thay đổi, hơn nữa phía trước sẽ có dòng chảy ngầm, nhiệt độ ở đây thấp cũng là bình thường." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu, lúc này cũng không còn bận tâm nhiều nữa, tóm lại cứ đi về phía trước đã.

Đi qua hang động này, theo bản đồ hiển thị đi chừng nửa giờ, nhiệt độ mới dần dần dịu đi, tâm trạng mọi người cũng trở nên thoải mái hơn.

Đi thêm một đoạn nữa, lại cảm thấy càng lúc càng nóng, chuyện gì vậy?

Diệp Kiêu đột nhiên hiểu ra, đường hầm mộ này dường như trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông, xem ra đúng là có một chút bí ẩn.

Nhưng anh vẫn không nghĩ thông, mặc dù cũng có hang động có thể trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông, nhưng đó cũng chỉ là tình tiết trong tiểu thuyết thôi, chẳng lẽ ở đây cũng sẽ xuất hiện sao?

Ý nghĩ này khiến Diệp Kiêu trong lòng đột nhiên rùng mình, nếu thật sự là như vậy thì có chút quỷ dị rồi.

Diệp Kiêu cau chặt mày, không ngờ sự việc lại biến thành thế này.

Theo lời anh ấy nói ban đầu, tình tiết trong tiểu thuyết tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong tình huống thực tế.

Nếu nhất định sẽ xuất hiện, thì chỉ có thể giải thích một chuyện, đó là những nơi này chắc chắn sẽ xảy ra biến cố lớn, nếu không thì đó chính là sự tồn tại của sự bóp méo thời không!

Điều này khiến Diệp Kiêu trong lòng giật thót, anh đến mộ cổ Tây Kinh và Hắc Thủy Cổ Thành Tây Hạ, chỉ là để tìm Phượng Hoàng Đảm.

Công hiệu của Phượng Hoàng Đảm, trong Đạo mộ bút ký cũng có viết, nhưng quyển sách này còn chưa ra đời, vậy mà đột nhiên xuất hiện ở đây, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy... lẽ nào nơi này sẽ có suối nước nóng dưới lòng đất sao?

Mọi người đều đưa tay xuống thử nhiệt độ nước, quả nhiên nước ấm, lúc đó liền bật cười.

"Thứ này có tắm được không?" Cư dân mạng trước màn hình đều cười.

Tắm sao, đúng là nghĩ ra được.

Nếu tắm ở đây, e rằng giây tiếp theo Cổ trùng sẽ xông vào, ăn thịt người mà không biết.

"Phải, nhưng nếu nhìn nhiệt độ nước là suối nước nóng, thì đây chắc là một bảo chướng.

Trên lãnh thổ Đại Việt Quốc chúng ta có biết bao kho báu không ai biết, mà nơi này lại còn có suối nước nóng, đây chắc chắn là một

phong thủy bảo địa.

Nếu đế vương được chôn cất ở đây, cũng không phải là không có khả năng ôm huyệt." "Nếu chết rồi mà có thể ở đây thì cũng không tệ." "Được rồi, ông anh trên lầu gan cũng lớn thật, chẳng lẽ anh muốn mang hết những con Cổ trùng này đi sao?" "Ngay cả Diệp Đảo còn không dám nói lời như vậy mà anh cũng dám nói, đúng là không biết xấu hổ sao?" Diệp Kiêu cau chặt mày: "Suối nước nóng này e rằng không đơn giản, mọi người cẩn thận một chút." Nhiệt độ càng đi về phía trước càng cảm thấy tăng cao, Diệp Kiêu trong lòng đột nhiên giật mình, e rằng đây không phải là suối nước nóng gì cả, mà là nhiệt độ có thể luộc chín người!

Trong lòng Diệp Kiêu dâng lên một dự cảm không lành, nếu thật sự là như vậy, thì càng đi vào bên trong, nhiệt độ này sẽ càng cao!

Dòng chảy ngầm này e rằng đến cuối cùng sẽ trở thành nước sôi sùng sục!

Đến lúc đó thật sự là ếch bị luộc trong nước ấm, tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây.

Diệp Kiêu nghĩ đến đây liền dừng bước, lại nhìn con đường rẽ nhánh kia.

Con đường rẽ nhánh này không biết thông đến đâu, còn lúc này Giáo sư Chu và những người khác ở phía sau thúc giục: "Tiểu Diệp, chuyện gì vậy sao vẫn chưa đi, nếu còn chậm trễ mà không tìm thấy Phượng Hoàng Đảm, thì lưng đều sẽ bắt đầu mục nát rồi!" Nghe lời này, Diệp Kiêu giật mình, vội quay đầu lại nhìn người nói: "Anh nói gì?

Là thật sao!" Anh ta cởi quần áo ra cho Diệp Kiêu xem.

Diệp Kiêu đi qua, chỉ thấy vết ấn phía sau lưng đã trở nên đậm

màu hơn, đỏ tươi như máu nhỏ ra.

Anh ấy đưa tay chạm vào khiến người kia đau đớn kêu lên, lập tức máu liền rịn ra.

“Anh xem, hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, tôi còn chưa kịp nói, nhưng lưng này thật sự đau kinh khủng, tôi sắp không đi nổi nữa rồi!” “Đúng vậy, tôi cũng thế, hơn nữa cảm giác không thể chạm vào là đau, tôi còn lấy vải dán một lớp, tôi dùng giấy cách ra, nếu không vải quần áo cọ vào sẽ đau lắm!” Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ, những vết này rốt cuộc hình thành như thế nào vẫn chưa biết, nhưng nhất định phải dùng Phượng Hoàng Đảm để loại bỏ.

Nhưng bây giờ đã xảy ra dị biến rồi, nếu không kịp thì hậu quả khó lường, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút sốt ruột.

“Đừng nói nhảm nữa, nếu chúng ta có thể tìm thấy phương pháp giải trừ trước khi biến dị hoàn toàn, thì hoàn toàn không thành vấn đề.” Lời của Giáo sư Chu khiến mọi người gật đầu, họ cũng nghĩ như vậy, nhưng lúc này cũng chỉ có thể nhìn Diệp Kiêu, chỉ có Diệp gia mới biết rốt cuộc là chuyện gì, hơn nữa làm thế nào để loại bỏ.

Diệp Kiêu cũng căng thẳng, anh nhất định phải tìm thấy Phượng Hoàng Đảm, nhưng bây giờ còn một khoảng cách rất lớn đến đích.

Phải biết rằng muốn tìm thấy Phượng Hoàng Đảm thì phải dựa vào vận may.

Lúc này không ai biết trong mộ này rốt cuộc có gì, chỉ biết là một ngôi mộ hiếm thấy.

Nhưng nếu muốn tìm Phượng Hoàng Đảm thì không đơn giản như vậy.

Mọi người tập trung lại, đi theo Diệp Kiêu.

Có người gan lớn còn vượt qua Diệp Kiêu, nhất định muốn đi về phía trước.

Nhưng đi chưa được bao lâu, họ liền cảm thấy có chút không ổn, chân chạm vào nước thấy đau, đưa tay chạm vào nước dưới chân thì lại trở nên sôi sục vô cùng.

Chuyện gì vậy?

Nóng quá!

Mọi người cũng cảm thấy không ổn vì nhiệt độ quá cao, nên họ cảm thấy như không kìm được muốn ho.

Diệp Kiêu lúc này mới hiểu ra, lập tức cầm Hắc Kim Cổ Đao đi về phía trước.

Thấy dáng vẻ đó của anh, mọi người đều giật mình: "Anh làm gì vậy?

Chương 484

Anh không thấy nóng sao?" Diệp Kiêu: "Mấy người đợi tôi ở xa, tôi đi một lát rồi về ngay." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều đứng yên, chờ đợi Diệp Kiêu.

Lúc này Diệp Kiêu trực tiếp đi về phía trước.

Trước mặt là một mặt hồ lớn sùng sục bọt khí, hơn nữa phía sau chính là đội khảo cổ.

Khoảng cách giữa họ chừng mười mét, thấy đội ngũ phía trước không động đậy nữa, mọi người đều ngớ người ra, đi đến xem thì lập tức há hốc mồm kinh ngạc.

Chỉ thấy trên mặt nước vốn tĩnh lặng không ngừng sùng sục bọt khí, giống như một cái ấm nước khổng lồ đang sôi.

Nước trong hồ lúc này đang sôi sùng sục, đạt đến một trăm độ, ngay cả ống thép cho vào cũng không nóng đến bỏng tay sao?

Nghe anh ta nói vậy, mọi người vội vàng: "Cái này làm sao đây?

Nếu cứ thế này thì chúng ta có thể sẽ mất hết hy vọng rồi!" "Hơn nữa anh xem đây là nơi nào, đây là mộ cổ, phía trước là nước sôi.

Đừng có nghĩ đến chuyện luộc chúng ta như há cảo, không thể nào.

Để tôi xem Diệp Đảo còn chưa nói gì.

Tiểu Diệp, anh có cách nào không?" Giáo sư Chu quay người nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu lắc đầu: "Tôi thật sự không có cách nào ngăn cản chuyện này xảy ra, nhưng chúng ta có thể thử xem sao!" Không thử

thì làm sao biết?

Lời của anh ấy khiến mọi người một lần nữa dấy lên hy vọng.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Chúng ta đi từ đó, nếu thật sự không được thì sẽ phá tung toàn bộ lối đi này!

Chúng ta chỉ cần tìm được quy tắc này là có thể mượn sức!" Nghe anh ấy nói vậy, mọi người cũng thấy rất có lý, nhưng phải nói rằng đây là một công trình lớn, hơn nữa họ còn ở dưới lòng đất, một vùng nước sôi lớn như vậy, muốn đi qua thật không dễ dàng.

Diệp Kiêu lại đang nghĩ, theo một chi tiết trên bản đồ, nếu con đường này thật sự không thông, thì tại sao lại vẽ một con đường khác?

Chẳng phải cố ý muốn anh bỏ cuộc sao?

Chẳng lẽ con đường này bản thân nó phía sau có gì đó, muốn anh thấy khó mà lùi bước?

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu quyết định để mọi người đợi, anh một mình đi xem trước.

Thấy Diệp Kiêu một mình xông lên, mọi người có chút căng thẳng.

Thấy Diệp Kiêu một mình xông ra, cư dân mạng đều ngớ người ra.

"Diệp Đảo đây là muốn làm gì, tự luộc mình sao?" "Thể chất của Diệp Đảo đặc biệt đến mức này rồi sao?

Khó mà tưởng tượng nổi, đây là muốn đột phá giới hạn của loài người rồi!" "Đùa cái gì vậy, đây là nước sôi sùng sục đó, nếu thật sự có thể đi qua được thì tôi quỳ xuống gọi ba!" "Anh quỳ xuống gọi ba, tôi sẽ quét dọn toàn bộ vỉa hè một lượt!" "Đã chụp màn hình, đừng có

chém gió!" Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn địa thế trước mặt.

Theo bản đồ hiển thị, nơi này chắc chắn có lối đi, chỉ là lúc này vẫn chưa có.

Có phải họ đã bỏ qua điều gì đó không?

Những người trong đội khảo cổ thấy Diệp Kiêu ngồi xuống, liền có chút tò mò.

Tiểu Diệp đang nhìn gì vậy, chẳng lẽ trên đất có gì đó?

Mọi người đều bắt đầu chú ý đến con đường dưới chân mình, Diệp Kiêu nhìn con đường dưới chân mình, lại nhìn sang hai bên trái phải, nơi này nhất định có cơ quan.

Nếu có thể đi từ giữa, thì chắc chắn là được.

Đúng rồi, Bích Thủy Châu!

Đáng tiếc là Hệ thống không phát cho anh, cho đến bây giờ anh cũng chưa nghe thấy tiếng của Hệ thống chó má, nhưng không có nghĩa là không có.

Người có thể thiết trí cơ quan ở đây, không phải người bình thường.

Người có thể liên kết cả Huyết thi và Thanh Y Xà Cổ lại với nhau, chắc chắn sẽ để lại cho mình một con đường sống.

Diệp Kiêu vội vàng cúi xuống bên bờ nước sờ soạng, anh không tin nơi này sẽ không có thu hoạch.

Nếu một khi anh tìm thấy, thì cả đội đều có thể đi qua, đến lúc đó Phượng Hoàng Đảm cũng có thể tìm được rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu vội vàng sờ soạng bên bờ nước.

Mọi người thấy dáng vẻ này của anh không khỏi kinh ngạc, chỉ

thấy Diệp Kiêu vậy mà đưa tay vào nước, hoàn toàn không thấy nóng, điều này khiến mọi người có chút khó tin.

Chưa kịp kinh ngạc, Diệp Kiêu lại hướng về một khối đá bên cạnh mặt hồ.

Khối đá đó nóng đến kinh người, người bình thường chạm vào tay sẽ lập tức nổi bọt nước.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Đoản Đao ra, loại bỏ hết những bụi cỏ tạp nham xung quanh, chỉ thấy dưới tảng đá in ra hai chữ, không nhìn rõ là chữ gì, đã trải qua niên đại lâu dài, mờ ảo không rõ.

Nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn ra nét bút.

Diệp Kiêu trực tiếp lấy xẻng quân dụng ra đào tảng đá lên, sau đó một xẻng đập vào tảng đá, 'roẹt' một tiếng tảng đá nứt ra, lộ ra một khối bia đá, Mọi người đều vây lại.

“Đây là cái gì?

Sao lại có bia đá vậy?” “Tiểu Diệp, cái này có ý nghĩa gì không?” Diệp Kiêu xòe hai tay, lắc đầu.

Lúc này thấy Diệp Kiêu vẻ mặt mờ mịt, mọi người cũng thấy kỳ lạ.

Sau khi tảng đá nứt ra, trên bia đá là một khối bia vô tự, toàn thân lạnh buốt, thậm chí còn có một chút hàn ý.

Diệp Kiêu đột nhiên hiểu ra, vội vàng gọi Trương Như Long: “Quăng bia đá này vào!” Trương Như Long và những người khác tuy cảm thấy hơi nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo.

Tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, có chút nghi ngờ, một khối bia đá này là có thể dập tắt được dòng nước sôi sùng sục này sao?

Nhưng điều không ngờ tới là sau khi bia đá bị quăng xuống, chỉ trong chốc lát, những bọt nước sôi sùng sục trên mặt hồ liền bắt đầu giảm dần, sau đó từ từ trở nên tĩnh lặng.

Cảnh này khiến họ ngớ người ra, nhưng theo sau lại có một vấn đề.

"Cái này phải bơi qua sao?" "Chỉ là bên trong cũng không biết có sinh vật gì, vạn nhất có Cổ trùng thì sao?" "Đùa cái gì vậy?

Vừa nãy nước còn sôi sùng sục, có Cổ trùng nào chịu được nhiệt độ cao như vậy sao?" "Tôi không biết bơi, làm sao đây?" Mọi người nói đủ kiểu, nhưng giây tiếp theo sự thay đổi lại khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người!

Chỉ thấy mặt nước tĩnh lặng bắt đầu thay đổi, mực nước hạ xuống, chỉ trong hơn mười phút, toàn bộ mặt hồ không còn một giọt nước nào, tất cả đều thấm vào lòng đất, chỉ để lại dưới đáy hồ từng đống xương trắng.

Thấy cảnh này, mọi người vô cùng chấn kinh!

"Sao lại thế này?

Chuyện này rốt cuộc là sao?" Diệp Kiêu trực tiếp nhảy xuống.

Chương 485

Hồ nước này sâu chừng một mét.

Sau khi nhảy xuống, Diệp Kiêu giẫm trên đống xương trắng lật xem mảnh vải quần áo, là loại vải chống nước, dưới chân còn có mảnh cơ khí vỡ nát và xẻng Lạc Dương.

Những người trong đội khảo cổ cũng đều đi xuống, thấy cảnh này mọi người mới hiểu ra, đạo mộ tặc vậy mà đã đi đến đây rồi!

Diệp Kiêu ngồi xuống nhặt mảnh vỡ lên, chỉ thấy trên đó còn có một huy hiệu đã gỉ sét, trên đó khắc những chữ tiếng Anh quen thuộc.

"Là lính đánh thuê!" Giáo sư Chu thất thanh nói: "Không ngờ bọn họ lại có thể đi đến đây!

Đây là chuyện từ bao giờ rồi!" Trương Như Long đi tới xem mảnh vỡ cơ khí dưới đất, trầm giọng nói: "Ít nhất cũng hai mươi năm rồi, đây là súng trường xung kích U Linh do công ty Thác Tư nghiên cứu chế tạo, đã ngừng sản xuất từ hai mươi năm trước, sản lượng cực ít.

Những lính đánh thuê này đã chết ít nhất hai mươi năm rồi." Diệp Kiêu cau chặt mày, cơ khí của công ty Thác Tư?

Cái này là dùng để chống khủng bố, loại cơ khí này xuất hiện ở đây, chẳng lẽ có thế lực nước ngoài cấu kết với Cáp Bố Thượng Sư?

Không kịp nghĩ nhiều, lúc này dưới chân lại một lần nữa ẩm ướt, dường như dòng nước sôi sùng sục kia quay lại.

Diệp Kiêu lập tức hét lên: "Mau!

Đi mau!" Mọi người không dám lơ là, vội vàng đi theo.

Đến khi lên bờ, mặt nước lại một lần nữa đầy lên, điều này khiến

mọi người khó tin.

Giáo sư Chu vẻ mặt không hiểu nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cau mày, không chỉ họ mà ngay cả bản thân Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút khó tin, dòng nước này, lại một lần nữa sôi sùng sục, lần này không có bia đá.

"Đi thôi!" Diệp Kiêu không quay đầu lại rời đi, cư dân mạng trước màn hình cũng ngớ người ra, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Giáo sư Chu vẻ mặt không hiểu hỏi: "Tiểu Diệp, làm sao cháu phát hiện ra bia đá đó?" Diệp Kiêu vừa đi vừa giải thích: "Mọi người có nhận ra lúc đó tôi đã đưa tay vào nước không?" "Phải, lúc đó tôi còn thấy kỳ lạ, thể chất của anh đặc biệt, chẳng lẽ không sợ bị bỏng sao?" Diệp Kiêu cười cười nói: "Lúc đó tôi đưa tay vào mới phát hiện nước chỉ ấm thôi, nước ở giữa chắc là sôi sùng sục.

Gần bờ nước chỉ có khối đá này, tôi nghĩ bên trong khối đá này nhất định có bí ẩn gì đó." Thì ra là vậy!

Lời giải thích này khiến mọi người lập tức hiểu ra, nhưng phải nói rằng nơi này khắp nơi đều quỷ dị, ai mà nghĩ được dưới đất lại có thứ này chứ?

Mọi người như ngồi tàu lượn siêu tốc, tâm trạng lên xuống thất thường, thật sự không dám tin.

Lúc này càng không dám dừng lại, vội vàng đi theo.

Cư dân mạng thấy cảnh này, vẻ mặt đờ đẫn.

"Chết tiệt!

Ai nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tôi hoa mắt rồi sao?" "Đây là ma pháp sao?" "Chắc chắn là kỹ xảo rồi, tôi nghe nói bây giờ livestream cũng có thể làm đẹp, còn có thể

làm kỹ xảo, cái này nhất định là đã qua xử lý kỹ xảo." "Bây giờ livestream vì lượt click mà đúng là không từ thủ đoạn nào, cái này nhất định là giả!" "Hợp lại là xem livestream giả bấy lâu nay sao?

Không thể nào!" Mọi người nói đủ kiểu, tất cả đều không dám tin vào mắt mình.

Nhưng sự thật là vậy, dù không tin cũng không có cách nào.

Diệp Kiêu bản thân cũng cảm thấy có chút khó tin, suy nghĩ một lát, nghĩ không thông thì không nghĩ nữa.

Bia đá này cứ để lại đây, quân đồn trú sau này chắc sẽ tự mình xử lý.

Lúc này, một vùng nước lớn vẫn tiếp tục kéo dài, để lộ ra con đường ở giữa.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, họ nhất định sẽ cảm thấy có điều gì đó mờ ám, nhưng những thứ người xưa để lại rất huyền diệu, đặc biệt là trong mộ cổ.

Trải qua ngàn năm mà vẫn thần kỳ như vậy, không biết tiếp theo còn có gì nữa.

Càng ngày càng gần mục tiêu, mọi người cũng bắt đầu phấn khích.

Những thứ vừa thấy ban nãy không còn cảm thấy gì nữa, chỉ cần tìm thấy Phượng Hoàng Đảm, tất cả đều không thành vấn đề.

Nghe nói năm đó là do Điền Vương Vân Nam mang Phượng Hoàng Đảm về, giữa đường gặp không ít người đỏ mắt, cuối cùng Phượng Hoàng Đảm không biết tung tích.

Nay lại phát hiện ở đây, nếu thật sự có thể tìm thấy, e rằng sẽ giải được nhiều bí ẩn hơn nữa.

Trước màn hình, một đôi mắt chăm chú nhìn Diệp Kiêu, lần này tính toán sai lầm, không ngờ bọn họ lại có thể tìm đến đây.

Diệp Kiêu à Diệp Kiêu, hôm nay xem ngươi có thể lấy được Phượng Hoàng Đảm không, đừng vội, từng bước một, chưa đến phút cuối ai cũng không thể nói là thắng lợi.

Người đàn ông ho khan vài tiếng, tắt livestream rồi quay người rời đi.

Lúc này Diệp Kiêu theo bản đồ đi thẳng về phía trước, mọi người đi sát theo sau.

Mặt nước phía sau vẫn vậy, khiến người ta không rét mà run.

Mọi người tăng tốc bước chân, sau đó đường đi thuận lợi hơn nhiều, là một đường hầm mộ.

Đi qua đường hầm mộ chừng mười phút, liền là một mộ thất vàng son lộng lẫy.

Cảnh này khiến mọi người đều kinh ngạc không thôi, cái này cũng quá xa xỉ rồi chứ?

Vật bồi táng phía trước đều là tượng đá, ở đây lại là vàng!

Cái này chênh lệch cũng quá nhiều rồi chứ?

Nhưng sau đó mọi người đều phấn khích, nhìn mộ thất vàng son lộng lẫy bên trong, mọi người như phát điên xông vào trong mộ thất, tất cả mọi thứ đều khiến người ta phấn chấn đến vậy.

Còn Diệp Kiêu nhìn mộ thất lại thấy có chút kỳ lạ, tuy là vàng, nhưng lại có chút màu đen, vàng này không thuần sao?

Trông có vẻ cổ quái.

Nói thì đây chắc là một mộ thất bồi táng, ngay cả quan tài cũng không có, từ đỉnh mộ đến mặt đất đều vàng son lộng lẫy, điều này có

chút không bình thường.

Mặc dù hoàng lăng có thể có đồ vàng, nhưng ở đây thì có chút kỳ lạ rồi.

Giáo sư Chu và những người khác cũng phát hiện ra manh mối, sau khi kiểm tra sẽ phát hiện thực sự có chút không bình thường.

Mộ thất Tây Kinh không nên như thế này, chẳng lẽ nơi đây lại có một thế giới khác?

Ngay khi họ chuẩn bị kiểm kê, lại phát hiện cả căn mộ thất không có vật bồi táng nào khác, ngoài bốn bức tường và mặt đất màu vàng ra, không có một vật bồi táng nào.

Phát hiện này khiến mọi người đều ngớ người ra, ban đầu tưởng rằng đây phải là nơi bồi táng cuối cùng của mộ thất, chắc chắn có bảo bối, nhưng không ngờ lại chỉ là một căn phòng trống rỗng, một dự cảm không lành ập đến trong lòng.

"Nơi này sẽ không phải bị người khác đến trước rồi chứ?" "Cướp sạch đến mức ngay cả quan tài cũng không còn sao?" "Không thể nào, nhưng chuyện này thật sự khiến người ta khó hiểu, chúng ta chắc là người đầu tiên chứ?" "Hai mươi năm trước đã có người ở dưới đáy hồ rồi, anh nói xem ai là người đầu tiên?" "Ai!

Nếu đồ vật đều không còn thì chúng ta chẳng phải uổng công sao?

Chương 486

Trải qua bao nhiêu gian nan vất vả, cuối cùng đến được nơi này, lại bảo tôi nơi đây đã bị đạo mộ tặc đến rồi, thật là không cam tâm!" Diệp Kiêu lại lắc đầu: "Không phải, nơi này chắc chỉ là một mộ thất bồi táng.

Nếu thật sự có đạo mộ tặc vào thì số vàng ở đây e rằng sẽ bị họ bóc lên mang đi hết, làm sao có thể còn nguyên vẹn được chứ?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người chợt nghĩ lại, điều này cũng đúng.

Đạo mộ tặc đâu có về tay không, nhìn thấy cả một căn phòng làm bằng vàng như vậy, làm sao có thể không phá nát chứ?

Lời Diệp Kiêu vừa dứt, chỉ nghe bên trong truyền đến một tiếng 'lóc cóc', trong mộ thất tĩnh mịch lại càng thêm nổi bật.

Mọi người đều giật mình, rùng mình một cái, tim đập thình thịch, vội vàng nhìn quanh nhưng không có phát hiện gì.

"Đừng tự dọa mình!" "Tiếng vừa rồi tôi cũng nghe thấy, không phải giả đâu!" "Mọi người tìm quanh xem sao, xem rốt cuộc có bí ẩn gì." Nói thì nói vậy, nhưng tất cả mọi người đều chạy đến bên cạnh Diệp Kiêu.

"Tiểu Diệp, anh xem chuyện này nên xử lý thế nào?" Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút khó xử, anh lắc đầu, vừa định nói thì ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Mùi hương này khiến Diệp Kiêu cau chặt mày, trong lòng dấy lên cảnh giác, còn mọi người lại không hề hay biết.

Điều này thật kỳ lạ, lúc này Trương Như Long cũng ngửi thấy, thầm nói: "Tiểu Diệp, anh có ngửi thấy một mùi lạ không?" Diệp

Kiêu gật đầu: “Anh cũng ngửi thấy sao?” Trương Như Long vội vàng gật đầu xác nhận: “Đúng là ngửi thấy, nhưng không biết là do cái gì tỏa ra, còn khá thơm.” Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu tin chắc nơi này có vấn đề, thế là kéo Trương Như Long: “Đi, chúng ta qua đó xem sao.” Mọi người không hiểu gì cả, nhìn quanh một lượt mà không phát hiện ra điều gì, liền định đi theo Diệp Kiêu.

Nhưng vừa đi được hai bước, họ liền cảm thấy có gì đó không ổn, trước mắt dần mờ đi, giây tiếp theo liền ngã lăn ra đất không dậy nổi.

Cảnh này khiến cư dân mạng trong phòng livestream đều há hốc mồm kinh ngạc.

Và lúc này, Giáo sư Chu cũng có cảm giác choáng váng, vừa mới hét lên một tiếng: “Tiểu Diệp!” thì liền mềm nhũn chân.

Diệp Kiêu quay đầu lại vội vàng đỡ Giáo sư Chu dậy.

Cơ thể Giáo sư Chu mềm nhũn, mắt hơi mở nhưng không nói được lời nào.

Cư dân mạng trước màn hình đều ngớ người ra, thi nhau hét lên.

“Diệp Đảo xảy ra chuyện gì vậy, tại sao chỉ có anh và Trương Như Long không sao, có phải hai người thiên phú dị bẩm không?” “Cũng đúng, Trương Như Long chắc là đã uống thuốc Diệp Đảo cho để cải thiện thể chất, nên cũng trở nên giống Diệp Đảo.” “Vậy Giáo sư Chu còn uống thuốc giải Cổ trùng rồi, sao cũng trúng chiêu?” “Đại khái là tuổi già rồi nên dược tính yếu đi chăng?” “Mộ thất này có vấn đề rồi, mau rút ra ngoài đi!” “Diệp Đảo mau ra ngoài đi, nhiều người như vậy anh cứu không xuể đâu!” “Diệp Đảo rốt cuộc là chuyện gì?

Nói rõ ràng đi, nếu không sau này làm sao giải thích?

Chỉ có anh và Trương Như Long không sao.” “Anh đang ám chỉ Diệp Đảo đó, Diệp Đảo đừng lo, tôi tin anh, trong phòng livestream có

quá nhiều anti-fan!" Diệp Kiêu cau chặt mày, ngay cả bản thân anh cũng không biết là chuyện gì, lại làm sao giải thích với họ?

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, mọi người là sau khi vào mộ thất mới biến thành dáng vẻ này, chẳng lẽ, mộ thất này có vấn đề?

Nếu là như vậy thì không nên ở lâu, nhưng nhìn thấy Giáo sư Chu ngã xuống, những người khác cũng thi nhau ngã xuống, điều này khiến Diệp Kiêu có chút khó xử.

Lúc này nhìn mọi người, anh và Trương Như Long chỉ có hai người, chỉ trong chốc lát đã ngã một đống, họ không kịp đâu!

Trương Như Long lập tức lên đạn súng, nhắm vào bốn phía rồi xả một tràng.

Diệp Kiêu cau chặt mày, đầu mũi lại một lần nữa truyền đến mùi hương thoang thoảng.

Anh quay đầu nhìn lên đỉnh mộ, phía trên cũng là màu vàng, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút kỳ lạ, không đúng, không ổn, màu vàng, hơn nữa còn truyền đến mùi hương thoang thoảng?

Diệp Kiêu ngẩng đầu chăm chú nhìn lên trên, chỉ cảm thấy có gì đó không ổn.

Căn mộ thất này xa xỉ như vậy, không giống một mộ thất bình thường!

Khi anh quay phim ngã xuống, ống kính vừa vặn chĩa lên phía trên.

Và lúc này Trương Như Long cũng không quan tâm nhiều, trực tiếp chĩa súng lên phía trên, lại xả một tràng nữa.

Tiếng động lớn khiến đồng tử của Diệp Kiêu co rút lại, chỉ thấy trên vách tường bắt đầu xuất hiện một cái bướu kỳ dị!

Diệp Kiêu lúc đó liền phản ứng lại, nhanh chóng lấy ra Văn

Hương Ngọc.

Mùi hương vừa tỏa ra, liền lấn át mùi hương thoang thoảng kia.

Trương Như Long lập tức ngớ người ra: "Cái thứ quỷ quái này rốt cuộc là cái gì, sao lại xuất hiện ở đây?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Mau, đánh thức họ dậy!" Diệp Kiêu nói xong, Trương Như Long nhanh chóng lấy nước xịt vào mặt họ.

Cảnh tượng thô bạo này khiến mọi người hơi giật mình, nhưng hiệu quả lại tốt đến bất ngờ.

Khi mọi người tỉnh lại, nhìn quanh một lát mà không biết chuyện gì đã xảy ra.

Giáo sư Chu thở dài một hơi, lúc này mới hoàn hồn lại: "Tiểu Diệp, tôi bị làm sao vậy?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mấy người đều bị trúng độc, cái này chắc là có Cổ trùng, mau đứng dậy đi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng đứng dậy nhìn quanh.

"Nếu nói bên trong có Cổ trùng, tại sao chúng ta lại không phát hiện ra gì, mà đã trúng chiêu rồi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Không lẽ lại là loại nhỏ xíu nào đó sao?

Ẩn mình trong không khí, đột nhiên tấn công!" "Nếu vậy thì quả là khó phòng bị." Mọi người đều có chút sợ hãi, nhưng lúc này cũng không biết phải làm sao.

Diệp Kiêu lại bảo Trương Như Long dẫn mấy người ra ngoài trước, anh quay phim và những người khác cũng đều đã tỉnh lại.

"Tiểu Diệp, anh cẩn thận nhé!" Cư dân mạng lập tức nổ tung.

"Anh quay phim, anh đừng có nói suông, anh theo lên đi chứ!

Trước đó không phải đã nói rồi sao?

Sau này đều phải theo sát không rời!" Anh quay phim: Tôi nói lúc nào chứ, đều là các người sắp xếp cả.

Hơn nữa, anh ấy cũng muốn theo, nhưng tiếc là thực lực không cho phép.

Giáo sư Chu do dự một lát rồi cất bước đi ra ngoài, lúc này anh quay phim ngẩn người một chút rồi cũng đi theo, thôi kệ, chết thì chết!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy, chẳng lẽ Giáo sư Chu cũng muốn đối đầu với mình sao?

Giáo sư Chu chỉ cảm thấy việc này để Diệp Kiêu một mình gánh trách nhiệm không hay, hơn nữa chuyện này cũng là chuyện của mọi người, nên ông ấy cùng đi theo.

Lúc này thấy Giáo sư Chu như vậy, mọi người liên tục gật đầu.

"Xem kìa, đây chính là Giáo sư Chu, giác ngộ của ông ấy thật cao cả!" "Giáo sư Chu cũng đi rồi, chúng ta có nên đi theo không?"...

Họ vẫn đang suy nghĩ có nên theo không, anh quay phim thì âm thầm rơi lệ.

Ban đầu anh ấy muốn làm người tàng hình ở đây, kết quả lại bị Giáo sư Chu dẫn theo thành công lẻn vào nơi đó.

Giáo sư Chu theo Diệp Kiêu ra bên ngoài mộ thất, Diệp Kiêu cau chặt mày, con đường hầm mộ này thật sự quá bình thường, căn bản không có bất kỳ dị thường nào, nhưng thứ này rốt cuộc là từ đâu ra?

Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút khó tin, lúc này thấy Diệp Kiêu cau chặt mày, Giáo sư Chu không nhịn được hỏi: "Tiểu Diệp, cháu nhìn chuyện này thế nào?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Cháu vẫn chưa rõ lắm, cứ xem đã." Nghe anh ấy nói vậy, Giáo sư Chu cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể gật đầu.

Lúc này Giáo sư Chu và những người khác lần lượt đi ra, nhưng không phát hiện ra bất kỳ dị trạng nào, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút khó tin.

Trầm mặc một lát, Diệp Kiêu quay lại mộ thất, lại sờ thử dưới đất, lòng bàn tay toàn là bột vàng, anh lập tức hiểu ra.

Diệp Kiêu nhanh chóng đứng dậy rút Hắc Kim Cổ Đao ra đâm mạnh xuống đất!

Lập tức một dòng chất lỏng nhớt trào ra, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Chương 487

“Chuyện gì vậy?

Cái này còn sống!” Diệp Kiêu gật đầu: “Còn sống, có độc.” “Mọi người mau nín thở!” Nghe lời này mọi người vội vàng làm theo, nhưng lúc này cũng không kịp nữa, chỉ thấy những bức tường bốn phía bắt đầu phồng lên, mọi người đều ngớ người ra, đây là cái gì?

Diệp Kiêu cau chặt mày: “Đây chắc là Cổ trùng Kim Phấn Vũ Điệp.

Kim Phấn Vũ Điệp trông đẹp mắt, vàng son lộng lẫy, nhưng thực tế có độc, phấn hoa trên người chúng sẽ phát tán ra không ngừng, khiến người ta sinh ra ảo giác, thậm chí ngất xỉu.

Thấy cảnh này mọi người đều ngớ người ra, hóa ra mộ thất vàng son lộng lẫy mà họ thấy, không phải là mộ thất bồi táng gì cả, mà là Cổ trùng!

Mọi người đều ngớ người ra, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, còn lúc này Giáo sư Chu và những người khác càng lùi mãi, nếu cả phòng đầy Kim Phấn Vũ Điệp này mà thật sự xông lên thì e rằng họ chết cũng không biết chết thế nào.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nhìn Kim Phấn Vũ Điệp trước mặt, thứ này trông quả là kỳ lạ, bị kích thích mạnh, từ dưới đất bay lên một con.

Chỉ thấy cánh có hoa văn màu vàng, phủ đầy bột vàng, đây chính là vũ khí của nó sao?

Kim Phấn Vũ Điệp trông quả thật vàng son lộng lẫy, hơn nữa còn cứng như sắt.

Vừa nãy họ đi tới lại tưởng là vàng thật, vì thế mới cho rằng đây là mộ thất bồi táng, bây giờ thì hoàn toàn khác rồi.

Lúc này mọi người liên tục lùi lại, nhìn Kim Phấn Vũ Điệp từng con từng con bay ra từ dưới đất và trên tường, lập tức có chút chấn kinh, theo sau đó chính là sợ hãi.

Trương Như Long xông ra, cầm súng lên liền xả một tràng.

Diệp Kiêu không kịp ngăn cản, chỉ nghe thấy một tiếng kêu chói tai sau đó, bột vàng kia không biết chuyện gì, dính vào da liền bắt đầu nhanh chóng bị ăn mòn, mọi người đều chấn kinh.

Và lúc này thấy cảnh này, cư dân mạng trước màn hình cũng không khỏi có chút không giữ được bình tĩnh.

"Trời ơi, cái này tôi mới thấy lần đầu, cái quỷ gì vậy?" "Tôi đã lên hỏi rồi, Baidu nói Kim Phấn Vũ Điệp chỉ là một loại bướm hồ, nhưng căn bản không phải cùng một loài với thứ trước mắt!" "Đương nhiên rồi anh hỏi Baidu, Baidu cho anh là loại côn trùng, nhưng ở đây là Cổ trùng thì làm sao có thể giống nhau được chứ?" Cư dân mạng thi nhau sôi sục: "Chẳng lẽ đây lại là một loại Cổ trùng mới sao?" "Cái này cũng quá kỳ lạ rồi.

Nếu nói Cổ trùng là độc hữu của Tây Hạ, vậy tại sao ở Tây Kinh lại có Cổ trùng, hai ngôi mộ này đã thông nhau rồi sao?" "Có gì kỳ lạ đâu, Thanh Y Xà Cổ còn có thể ở đây, huống hồ là Kim Phấn Vũ Điệp chứ?" Diệp Kiêu lúc này lại không quan tâm, anh chỉ biết những thứ trước mắt này có thể giết người, nếu không nhanh chóng ngăn chặn thì hậu quả khó lường.

Trương Như Long và những người khác không tìm thấy mồi lửa nên chỉ có thể ở lại đây.

Trên cánh của Kim Phấn Vũ Điệp này, mọc ra sáu họa tiết mắt,

trông cực kỳ hung mãnh, toàn thân trên dưới đều màu vàng, chỉ có một vòng tròn màu đen ở bụng, rất nhỏ, không quá nổi bật.

Trong lúc Diệp Kiêu ở đây, Trương Như Long cũng rút dao găm ra, trực tiếp đâm tới, chỉ trong vài nhát đã chém chết tất cả Kim Phấn Vũ Điệp xông về phía họ.

Và ngày càng nhiều Kim Phấn Vũ Điệp bay về phía Diệp Kiêu, Diệp Kiêu cũng không khách khí, trực tiếp cầm trường đao chém loạn, lên xuống bay lượn, tốc độ nhanh đến mức tạo ra ảo ảnh!

Ngay cả Trương Như Long cũng không có cách nào nhìn rõ Diệp Kiêu rốt cuộc ở đâu, chỉ có thể thấy một bóng người không ngừng quét qua quét lại trong mộ thất, thỉnh thoảng có một con lọt lưới cũng bị Trương Như Long chém chết.

Chứng kiến cảnh tượng này, mọi người trên màn hình đều sững sờ.

"Trời ơi!

Anh Nhiếp Ảnh chắc là không đủ dũng khí để đi theo nên mới bỏ cuộc đúng không?!" "Giờ mới biết anh Nhiếp Ảnh khổ thế nào, làm sao mà quay được hình ảnh rõ ràng khi chỉ thấy một cái bóng vụt qua như vậy, sau này ai mà tin được?" "Diệp đảo đúng là đỉnh của chóp, quá lợi hại!" "Công phu của Diệp đảo đúng là không phải dạng vừa!" "Tôi thực sự nghi ngờ Diệp đảo có miễn dịch với tất cả Cổ trùng không đấy, nếu vậy thì Diệp đảo đúng là quá siêu phàm!" "Có khi nào anh ta có thể làm thành 'dược nhân' không?" "Diệp đảo từng nói bản đồ trong cổ mộ không thể hiển thị, nhưng tôi lại nghĩ, cái thể chất đặc biệt này cũng không thể để người khác biết được.

Nếu bị bọn xấu lợi dụng, Diệp đảo sẽ chết một cách thảm hại lắm!" Mọi người lúc này mới bừng tỉnh nhận ra, nhưng đã muộn rồi, những điều không nên biết thì ai cũng đã biết cả.

Bên ngoài màn hình, một thanh niên khẽ cười ha hả.

Hóa ra là thể chất đặc biệt, không bị Cổ độc làm hại.

Nếu người như vậy có thể chế thành thuốc thì chắc chắn sẽ giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Ngay cả cơ thể ốm yếu của chính hắn, biết đâu cũng có thể phục hồi bình thường.

Diệp Kiêu, hãy xem ngươi có thể thuận lợi vượt qua không.

Nếu được, chúng ta sớm muộn gì cũng có ngày gặp lại.

Lúc này, Diệp Kiêu hoàn toàn không ngờ bên ngoài đã dậy sóng lớn.

Chuyện về thể chất của anh đã lan truyền ầm ĩ, thậm chí còn có nhà khoa học đăng bài, tuyên bố muốn kiểm tra sức khỏe toàn diện cho Diệp Kiêu, nhất thời gây ra ngàn lớp sóng, nhanh chóng đẩy Diệp Kiêu lên top tìm kiếm.

Trong khi đó, Diệp Kiêu lúc này đang vật lộn với Kim phấn vũ điệp trong mộ thất.

Trương Như Long và những người khác cũng sắp bị Kim phấn vũ điệp bao vây.

Ngay khi lũ Kim phấn vũ điệp sắp lao tới, đột nhiên một thanh trường đao thò ra, chém Kim phấn vũ điệp thành hai mảnh!

"Tìm cơ quan!" Nghe Diệp Kiêu nhắc nhở, mọi người mới kịp phản ứng, không kịp nhìn Diệp Kiêu mà vội vàng đi tìm cơ quan.

Đây là một mộ đạo.

Sau khi đi từ hồ nước tới đây, họ đã tiến sâu vào một con mộ đạo.

Bây giờ họ mới phát hiện mộ đạo này chỉ dài khoảng chục mét, có

thể nhìn thấy tận cùng chỉ bằng một cái liếc mắt, làm gì còn cơ quan nào nữa.

Thế nhưng Diệp Kiêu lại khẳng định ở đây nhất định có lối ra.

Giáo sư Chu cầm bản đồ từ phía Diệp Kiêu qua xem xét kỹ lưỡng.

Theo bản đồ, đúng là ở vị trí này, hơn nữa phía trước nên có thêm một mộ thất.

Giáo sư Chu dẫn họ đi về phía trước, đến cuối mộ đạo.

Ở đây ngoài bức tường ra thì không còn gì cả, mọi người cũng bắt đầu tản ra khắp nơi tìm kiếm cơ quan.

Lúc này Trương Như Long có chút sốt ruột.

Thấy Diệp Kiêu đang ở trong mộ thất, ngay cả anh Nhiếp Ảnh cũng không dám đi theo vì sợ lỡ dính phải phấn Kim phấn vũ điệp.

Trong khi đó, cư dân mạng trên màn hình đã sôi sùng sục rồi.

"Anh Nhiếp Ảnh qua đi chứ, để tôi xem Diệp đảo giải quyết hết mấy cái này như thế nào!" "Anh Nhiếp Ảnh, qua đi mà!" "Mấy người không sợ thì tự đi đi!

Đừng có làm khó người khác!" "Nói thì không được à!

Anh Nhiếp Ảnh cũng không thể qua đó được đâu!" Trong mộ đạo, Trương Như Long không nhịn được muốn đi qua, nhưng anh Nhiếp Ảnh liền túm chặt lấy cậu ta: "Tuyệt đối đừng đi, nếu Tiểu Diệp ở bên trong, chúng ta đừng vào vội.

Đợi tìm thấy mộ thất rồi hẵng gọi cậu ấy, nếu không sẽ liên lụy cậu ấy đấy!" Lời vừa dứt, Diệp Kiêu đã xông ra từ mộ đạo, sau đó ném ra Hỏa chủng, dưới ngọn lửa lớn, Kim phấn vũ điệp lũ lượt rơi xuống đất.

Trương Như Long nhìn đến ngây người, cậu ta vừa rồi không nhìn

lầm chứ?

Diệp Kiêu chỉ phất tay một cái là có lửa bay ra.

Chẳng lẽ Diệp Kiêu là thần nhân trời sinh, có thể hô phong hoán vũ?

Và giờ khi thấy Diệp Kiêu với dáng vẻ như vậy, Trương Như Long lắc đầu, dụi mắt, thì Diệp Kiêu đã xông đến trước mặt cậu ta rồi.

Chương 488

Thấy Kim phấn vũ điệp sắp lao tới, bọn họ không biết phải làm sao.

Diệp Kiêu thì trực tiếp đưa tay ấn xuống một viên gạch đá trong mộ đạo, lập tức tiếng cọt kẹt cọt kẹt vang lên.

Ngay sau đó, bức tường bắt đầu dịch chuyển sang hai bên trái phải, để lộ ra một cái động.

Mọi người đều sững sờ, Diệp Kiêu liền nhắc nhở họ: "Mau mau vào trong!" Mọi người lúc này mới phản ứng kịp, chen chúc nhau đi vào.

Kim phấn vũ điệp cũng muốn xông vào, nhưng với Hỏa chủng làm hàng rào và cả Hắc kim Cổ đao, cuối cùng chúng bị chặn lại bên ngoài mộ thất.

Mọi người hoàn hồn lại hỏi: "Tiểu Diệp, đây là cái gì?" "Kim phấn vũ điệp, không giống với Hồ vũ điệp truyền thống chút nào!" Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng là không giống, bởi vì đây căn bản không phải loại Kim phấn vũ điệp vô hại đó.

Đây là một loại Cổ trùng đặc chế, trên lớp phấn vàng toàn là độc, dính một chút thôi cũng sẽ làm thối rữa da thịt." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người chợt nhớ ra, mộ thất lúc nãy trên dưới đều là màu vàng, cứ ngỡ là vàng son lộng lẫy, không ngờ, hóa ra lại là Kim phấn vũ điệp!

"Vậy, tại sao chúng ta lại ngất đi?

Không phải nói dính vào là sẽ chết sao, ban đầu chúng ta còn sờ khắp nơi mà?" "Đúng vậy, lúc nãy tôi còn chạm vào tường, sao lúc đó

không sao cả?" Mọi người đều mơ hồ, vừa rồi họ còn sờ soạng, cảm thán, thậm chí còn chụp ảnh trong mộ thất đó, sao không có chuyện gì?

Quay đầu lại, chúng bay lên mới có chuyện à?

Diệp Kiêu nghe họ nói vậy, trầm giọng giải thích: "Kim phấn vũ điệp có thể kiểm soát việc rụng phấn.

Chúng sẽ phóng ra độc tố khi cảm thấy mình gặp nguy hiểm.

Chính vì vậy chúng ta mới trúng chiêu.

Còn việc ngất đi là do trên phấn có mang một loại vật chất đặc biệt có thể gây ảo giác." Nghe vậy, mọi người chợt bừng tỉnh, nhưng dù vậy cũng khiến họ cảm thấy không thể tin được.

Tuy nhiên, sự chú ý của cư dân mạng lại không nằm ở Kim phấn vũ điệp, mà ở cơ quan trong mộ thất vừa rồi.

"Tôi thấy rồi, Diệp đảo vừa nãy chỉ chạm một cái là tìm thấy cơ quan mở ra chỗ này, anh ấy từng đến đây rồi đúng không?" "Lần nào Diệp đảo cũng vậy, giải thích thế nào đây?" "Thiên phú dị bẩm?

Tìm cơ quan mà cũng dễ dàng vậy sao!" "Diệp đảo, có phải là Tam thúc từng đến mộ thất này rồi nên anh mới biết hết không?" "Quá đáng rồi, không biết thì cứ đổ cho Tam thúc!" "Tam thúc thảm thật, chết rồi cũng không được yên thân!" "Diệp đảo phản hồi một chút đi?" Diệp Kiêu thì không có thời gian làm những chuyện này.

Thoát khỏi cảnh khốn cùng, anh chỉ muốn tiếp tục tiến về phía trước.

Mọi người hít một hơi thật sâu, hoàn hồn từ nguy hiểm vừa rồi, cẩn thận quan sát mộ thất trước mặt.

Đây là một mộ thất bồi táng bình thường, chính giữa có một cỗ

quan tài đá rộng lớn, điều này khiến mọi người đều có chút phấn khích.

"Quan tài!

Cuối cùng cũng nhìn thấy quan tài rồi!" So với Cổ trùng, họ càng hy vọng nhìn thấy quan tài hơn.

Chỉ là cỗ quan tài trước mắt trông có vẻ quá rộng lớn.

"Hình như là một quan tài đôi!" Có người trong đám đông nói ra, mọi người liền bật cười: "Quan tài đôi?

Cậu tưởng đây là giường đôi à!" Diệp Kiêu đưa tay chạm vào những vết khắc xung quanh.

Bên phải quan tài còn có một khối vật thể màu hồng hình quả trứng.

Chưa kịp nhìn rõ, một người trong đội khảo cổ đã xông tới đạp bẹp dí: "Thật ghê tởm, ốc bươu vàng sao?" Anh ta không nói hai lời liền giẫm nát, bất kể là cái gì, cứ hủy đi rồi tính.

Nhưng đã đến đây rồi, Phượng Hoàng Đảm đâu?

Dù sao đi nữa, hiện tại đã đến đây rồi, yếu tố duy nhất là phải tìm ra rốt cuộc Phượng Hoàng Đảm đang giấu ở đâu, có vẻ bên trong quan tài đá nên có chút manh mối.

Mọi người đều vây quanh, cư dân mạng trước màn hình cũng nhao nhao bình luận sôi nổi.

"Cuối cùng cũng đến đây, nhìn thấy cỗ quan tài này tôi có một sự phấn khích khó tả!" "Đằng trước bao nhiêu Cổ trùng với hài cốt, vẫn là quan tài nhìn thuận mắt hơn." "Chưa chắc đâu, so với cương thi, cậu thấy chỗ nào an toàn hơn?" "So với cương thi, tôi lại thấy cương thi thuận mắt hơn Cổ trùng một chút.

Ít nhất thì một phát súng là có thể giải quyết được, không cần nhiều người phải vòng vo tam quốc.

Hơn nữa cương thi không khiến cậu thịt nát xương tan, ít nhất cũng còn giữ được toàn thây." Lời này vừa nói ra, mọi người nghĩ lại thấy cũng đúng.

Nhưng điều họ không ngờ tới là cỗ quan tài vô cùng nặng, đẩy thế nào cũng không mở ra được.

Trương Như Long và những người khác thử đẩy qua đẩy lại nhưng vẫn không có cách nào.

"Mọi người cùng lên!" Tất cả các thành viên đội khảo cổ đều tiến lên, gần chục người cùng lúc dùng sức, cuối cùng cũng đẩy được quan tài đá ra.

Ống kính chĩa vào thi thể trong quan tài, điều bất ngờ là, ở đây lại có hai bộ hài cốt!

Điều này khiến mọi người đều trợn tròn mắt, há hốc mồm.

"Chuyện gì thế này?

Cứ tưởng đây là giường đôi, hóa ra đúng là quan tài đôi thật!" "Hai người này là cùng nhau tuẫn tình sao?" "Ở Tây Kinh mà đã có chuyện giật gân thế này rồi, cũng ghê quá đi." "Chẳng có chút mỹ cảm nào, mà nói thật thì quần áo của hai người họ sao lại giống nhau thế?" "Để tôi đoán thân phận này xem, Trác Văn Quân sao?" "Cậu nói cái quái gì vậy?

Triều đại không đúng, hơn nữa sẽ không chôn ở đây." Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Nhìn quần áo của họ, phỏng chừng cũng là hoàng thân quốc thích, địa vị cao quyền trọng.

Chỉ là không hiểu vì sao lại đều là trang phục nam tử." Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc ngẩn người.

Diệp Kiêu chỉ vào trang phục trên người hai bộ hài cốt: "Màu sắc phục sức của Tây Kinh tượng trưng cho địa vị và thân phận của người đó.

Dân thường đa số mặc áo vải, nhưng quý tộc thì mặc lăng la trù đoạn.

Mấy người nhìn xem, chất liệu vải này rõ ràng không giống nhau, mà kiểu dáng cũng khác.

Đây hẳn là quan phục, loại trang phục mà quan lại quyền quý mới được mặc.

Thông thường thì chủ yếu là màu tối.

Nhìn mũ đội đầu của họ, một người có, người kia lại không, điều này thật kỳ lạ." Diệp Kiêu xoa xoa cằm, chẳng lẽ thời đó lại có 'hảo nam phong', đến chết rồi cũng phải chôn cùng nhau?

Đúng là tình sâu hơn vàng mà!

Nhưng hai người này có phải là 'hảo nam phong' hay không không quan trọng lắm.

Đối với đội khảo cổ, điều họ quan tâm hơn là thân phận của hai người này rốt cuộc là gì!

Tất cả mọi người đều vây quanh mép quan tài nhìn hai người bên trong.

Trong quan tài đá, ngoài hai bộ hài cốt ra, còn có một số vật phẩm bồi táng khác.

Khi nhìn thấy điều này, mọi người thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thấy một số đồ bồi táng bình thường, ít nhất thì không phải Cổ trùng.

Thấy vậy, mọi người liền bắt đầu kiểm kê.

Thân phận hai người này không rõ, quần áo mặc cũng gần như màu xanh tím.

Chương 489

Theo quy chế của Tây Kinh, hẳn là một quan chức.

Nhưng tại sao hai người lại được chôn trong cùng một cỗ quan tài?

Hai người đàn ông, chuyện này cũng quá ghê tởm rồi!

Diệp Kiêu nhìn họ kiểm kê hài cốt, quần áo vừa chạm vào đã vỡ vụn.

Các thành viên đội khảo cổ cũng không dám lơ là, trực tiếp thu gom tất cả các mảnh vỡ quần áo rồi đặt sang một bên.

Lúc này Diệp Kiêu đi tới, cẩn thận kiểm tra thi thể.

Nếu nói là hai người đàn ông thì có vẻ không ổn lắm, dù sao bộ hài cốt này hình như có chút vấn đề.

Diệp Kiêu nhìn đi nhìn lại, chợt cảm thấy kinh ngạc.

"Hóa ra là một nữ nhân." Lúc này anh ta lẩm bẩm một mình, khiến những người xung quanh đều nghe thấy.

Các thành viên đội khảo cổ quay đầu lại nhìn Diệp Kiêu hỏi: "Cậu nói gì cơ?!" "Ý tôi là bộ hài cốt này là một nữ nhân, còn bộ kia là một nam nhân.

Nhưng tại sao cô ấy lại phải mặc trang phục nam giới khi hạ táng chứ?

Chuyện này thật kỳ lạ!" Diệp Kiêu trầm tư: "Nếu hai người là vợ chồng, thì việc đồng quan hợp táng lẽ ra không có vấn đề gì.

Chỉ e là mối quan hệ của hai người này không bình thường, nên mới như vậy.

Nhưng tại sao lại phải mặc nam trang?" "Chắc là do sở thích thôi!" Một người bên cạnh xen vào một câu.

Lời giải thích này khiến Diệp Kiêu cau chặt mày, anh cảm thấy không nên là như vậy.

Nếu thật sự là vì sở thích, mà chết rồi cũng phải chôn cùng một chỗ, thì cũng không cần thiết phải đổi quần áo.

Lúc này Giáo sư Chu lại cười nói: "Mặc kệ thân phận của cô ấy thế nào, nhưng cũng là một người có địa vị cao quyền trọng.

Nếu không thì cũng không thể được đặt ở đây." Giáo sư Chu không mấy quan tâm chủ nhân trong mộ thất rốt cuộc là ai, dù sao cũng đã trải qua thời gian dài như vậy rồi.

Điều ông quan tâm nhất bây giờ là có tìm được Phượng Hoàng Đảm để loại bỏ dấu ấn trên người họ hay không.

Mọi người chuyển tất cả đồ trong quan tài ra ngoài.

Diệp Kiêu lại đang nghĩ, nếu hai người là vợ chồng, thì trong mộ thất bồi táng chắc chắn sẽ còn có những quan tài khác.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu liền sờ soạng xung quanh.

Mọi người thấy vậy có chút kinh ngạc: "Tiểu Diệp, cậu đang làm gì vậy?" "Ở đây nhất định có bồi táng, trong mộ thất còn có những quan tài khác.

Mấy người xem bên cạnh hài cốt có tín vật gì không?" Giáo sư Chu quét mắt một cái, phát hiện một chiếc móc thắt lưng bạc hình đầu rồng tinh xảo.

"Ở đây, có một chiếc móc thắt lưng bạc." Diệp Kiêu quay đầu lại nhìn một cái, liền hiểu ra: "Cái này hẳn là một đôi, một mặt khắc dương văn, mặt còn lại chắc khắc âm văn.

Nhưng trên bộ hài cốt này lại không có, vậy chỉ có thể nói là chiếc còn lại được đặt trên người khác." "Có khi nào, chiếc còn lại bị trộm rồi không?" Nghe thấy giọng nói bên cạnh, Diệp Kiêu cười nói: "Nếu thật sự có người vào đây, thì họ phải lấy đi cả đôi chứ, hà tất phải để lại một chiếc?

Hơn nữa, quần áo trên thi thể này trông rõ ràng là không đúng quy cách, điều đó chứng tỏ hai người họ không chết cùng một thời điểm.

Hoặc cũng có thể nói, sau khi người đàn ông này chết, người phụ nữ bị ép buộc nằm ở đây, nên mới mặc bừa một bộ quần áo." Lời giải thích của Diệp Kiêu khiến mọi người đều ngớ người ra.

Rất nhanh sau đó, Trương Như Long và những người khác đã phát hiện ra manh mối: "Nhìn xem, xương cốt này đều bị đánh gãy!" Xương chân và xương đầu đều có những tổn thương ở mức độ khác nhau, quả thực như Diệp Kiêu đã nói, có chút không đúng.

Diệp Kiêu hít một hơi sâu: "Đáng thương thật, chắc là cố ý bắt cô ấy tuẫn táng, tạo ra vẻ vợ chồng tình sâu nghĩa nặng.

Chỉ là quá vội vàng, đánh chết rồi tùy tiện mặc một bộ quần áo, liền trở thành cảnh tượng chúng ta nhìn thấy hôm nay." Những lời này của Diệp Kiêu khiến mọi người trước màn hình đều chấn động.

"Nếu nói như vậy, chẳng phải chứng tỏ chủ nhân cỗ quan tài này có lai lịch lớn sao, nếu không thì làm sao lại như thế?" "Hơn nữa, cái móc thắt lưng bạc này còn khắc hoa văn rồng, không phải quý tộc bình thường đâu!" "Xem ra cũng là hoàng thân quốc thích rồi!" "Đàn ông tuyệt tình thì không phải chuyện đùa đâu!" "Chân cũng bị đánh gãy rồi mà vẫn muốn ở cùng ngươi, loại người này cố chấp quá!" Diệp Kiêu gật đầu, mọi người đoán không sai.

Chủ nhân cỗ quan tài này quả thực có địa vị cao quyền trọng, hẳn là một đại thần nào đó của Tây Kinh, hoặc là vương gia, thậm chí là

hoàng tộc, nhưng rốt cuộc là ai thì không thể biết được.

Dù sao trong quan tài cũng không có ghi chép nào, nhưng vật này lại có thể chứng minh thân phận cao quý của người đó.

Giáo sư Chu nhìn chiếc móc thắt lưng bạc này, trầm giọng nói: "Thực ra thân phận đã có thể xác nhận rồi, Giang Đô Vương Lưu Phi của Tây Kinh chính là chủ nhân của chiếc móc bạc này." Nghe những lời này, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên.

Giáo sư Chu không vội vàng giải thích: "Giang Đô Vương, em trai của Kinh Vũ Đế, sau khi trải qua loạn bảy nước, đã chủ động xin lui về trấn thủ một phương.

Sau khi được phong là Giang Đô Vương liền lui về, không ngờ lại được chôn cất trong Hắc Thủy Cổ Thành này." "Nhưng trước đó không phải đã khai quật được cổ mộ của Lưu Phi rồi sao?" Giáo sư Chu gật đầu: "Đúng là như vậy, nhưng không có hài cốt, bên ngoài cũng chỉ tuyên bố đó là Y Quán Trủng của Lưu Phi.

Bây giờ mới tìm thấy bộ hài cốt này, nếu không lầm thì đại thể là như vậy." "Chiếc móc thắt lưng bạc này cũng coi như là biểu tượng thân phận!" Nghe những lời này, mọi người đều có chút kinh ngạc, không dám tin hóa ra ngay cả lăng mộ trước đó cũng là Y Quán Trủng giả.

Giờ đây, thi thể được tìm thấy ở đây, điều này nói lên cái gì?

Nó nói lên rằng việc ông ta lui về trấn thủ một phương không phải là ý định ban đầu của ông ta.

Nếu muốn trường sinh hoặc làm những việc khác, ông ta có thể làm ở phong địa của mình, tại sao lại phải đến đây?

"Nói không chừng là Kinh Vũ Đế đã bắt ông ấy đến đây.

Nếu không thì một Giang Đô Vương đường đường chính chính lại

không ở phong địa của mình, từ một nơi giàu có như vậy chạy đến vùng đất cát bụi này làm gì?" Mọi người bắt đầu nghi ngờ.

Nếu thật sự là như vậy, ông ta đáng lẽ phải ở phong địa của mình mà hưởng thụ vinh hoa phú quý, chứ chạy đến nơi cát bụi mịt mù này để hạ táng thì rõ ràng là có vấn đề.

Mọi người đều đang suy đoán, Diệp Kiêu lúc này lại nói: "Trước tiên đừng bận tâm nữa, hãy dọn dẹp hết những thứ này ra ngoài rồi tính." Mọi người cũng đều gật đầu.

Lúc này thấy Diệp Kiêu bình tĩnh như vậy, họ cũng yên tâm hơn.

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp không khỏi bĩu môi.

"Tôi nói thì không nên tiếp tục nữa, sự việc đến bước này rồi, chi bằng cứ theo bản đồ mà tiếp tục tìm kiếm, dọn dẹp bồi táng làm gì!" "Cậu biết cái quái gì mà nói, vạn nhất trong đồ bồi táng có thứ gì đó thì tìm ra trước vẫn tốt hơn." "Họ là đội khảo cổ, đương nhiên phải lấy khảo cổ làm chủ, đồ bồi táng là thứ bắt buộc phải kiểm kê nghiên cứu.

Những thứ này sau này đều sẽ trở thành bằng chứng lịch sử." "Đúng, đây là công việc của họ, chúng ta chỉ là xem náo nhiệt thôi.

Người ta phải tìm ra bằng chứng để chứng minh những gì sách sử ghi chép là thật, nếu không thì mạo hiểm tính mạng để làm gì!" Cư dân mạng vẫn rất lý trí, các thành viên đội khảo cổ bày tỏ sự an ủi.

Diệp Kiêu nhìn bản đồ trên tay, theo lý mà nói thì đến đây đã là tận cùng rồi, sẽ không còn thứ gì khác nữa, Phượng Hoàng Đảm chắc chắn ở ngay đây.

Nhưng bây giờ cho dù họ tìm kiếm thế nào, trong mộ thất bồi táng cũng không có thứ gì khác, thậm chí ngay cả cơ quan cũng không có.

Chính xác hơn là anh căn bản không tìm thấy cơ quan nào, điều

này khiến Diệp Kiêu cảm thấy khó tin.

Nhất định có vấn đề, có lẽ anh đã bỏ sót điều gì đó.

Diệp Kiêu cau chặt mày, trực tiếp sờ soạng bức tường.

Mọi người cũng bắt đầu tìm kiếm.

Chương 490

"Ở đây không lẽ là đường cùng rồi sao?" "Đúng vậy, chúng ta đã sờ soạng lâu như thế này rồi, cũng không thấy chỗ nào có thể dùng được.

Nếu là mộ thất bình thường thì chắc chắn đã tìm thấy rồi!" "Đừng ồn ào nữa, người ta tìm cơ quan cần phải tuyệt đối yên tĩnh!" "Ai ồn ào chứ, chỉ là nói đùa thôi mà, sao lại coi là thật!" Diệp Kiêu nghe họ nói vậy, cau chặt mày.

Không biết sao, anh cứ cảm thấy bên trong đây có một luồng âm khí nhàn nhạt.

Lúc này, mọi người đều đang tìm kiếm trên bức tường.

Diệp Kiêu cẩn thận đối chiếu bản đồ, tấm bản đồ này hẳn là không có vấn đề, thứ cần tìm ở ngay đây.

Ngoại trừ quan tài ra thì chính là bức tường, những suy nghĩ cố hữu, và con đường quen thuộc.

Chỉ cần ở đây thì không thể thoát được.

Lúc này Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn về phía trước, và cả cỗ quan tài đá.

Theo lý mà nói, trong quan tài đá không nên có gì cả, nhưng anh lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Trong khi mọi người đang tìm kiếm cơ quan, Diệp Kiêu đi tới trước quan tài đá lại cẩn thận nhìn kỹ một lần nữa.

Trong quan tài dường như không có thứ gì khác, những thứ bên trong cũng đã được kiểm tra rõ ràng.

Những hoa văn xung quanh, Giáo sư Chu và những người khác cũng đã kiểm tra một lượt, quả thực không có bất kỳ biến cố nào khác, điều này khiến Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút không đúng.

Đúng lúc này, không biết ai trong đám đông hô lên một tiếng: "Mau đến đây xem!

Sao lại có hình vẽ!" Điều này khiến mọi người lập tức tỉnh táo.

Mọi người vội vàng đi tới trước mặt, chỉ thấy trên viên gạch đá có một số dấu vết mờ nhạt.

Nhìn những đường nét thì đúng là hình vẽ, hơn nữa mỗi viên gạch đá trước mặt đều có.

Diệp Kiêu cầm đèn pin chiếu lên, mọi người đều chiếu theo.

Chỉ thấy mười mấy luồng sáng đều chiếu lên tường, tạo thành một đồ án rõ ràng.

Trương Như Long nhìn hồi lâu: "Cái này hình như là một bông hoa?" "Bỉ Ngạn Hoa." Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mạn Châu Sa Hoa, hoa lá không gặp nhau.

Tại sao ở đây lại có dấu ấn của Bỉ Ngạn Hoa?" Chỉ thấy cả một bức tường khắc một bức Bỉ Ngạn Hoa khổng lồ.

Trông có vẻ như được khắc bằng vật sắc nhọn, tạo ra đồ án như vậy trên gạch đá.

Nếu không nhìn kỹ thì tuyệt đối không thể nhìn ra được.

Lúc này trong mộ thất tối om, chỉ nhờ mười mấy chiếc đèn pin chiếu vào.

Bây giờ mọi người nhìn thấy rồi đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng ai cũng không biết bông hoa này rốt cuộc là chuyện gì.

Diệp Kiêu cau chặt mày, trực tiếp chạm vào những đồ án này, hai

tay không ngừng sờ soạng trên đó.

Sờ soạng mãi, cuối cùng anh cũng chạm tới phần nhị hoa, chỉ cảm thấy có chút lỏng lẻo.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ, sao lại như vậy?

Anh ta theo bản năng đưa Phát Khâu Chỉ trực tiếp cắm vào giữa nhị hoa, mạnh mẽ kéo ra một cây gậy.

Đầu gậy có hình một con chim, cái cảm giác lỏng lẻo vừa rồi chính là con chim này.

Giáo sư Chu sững người, mọi người cũng đều ngớ người ra, không biết đây rốt cuộc là cái gì.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn thứ trong tay.

Trương Như Long hỏi: "Cái này, là cái gì vậy?" "Cưu trượng!" Diệp Kiêu giải thích: "Là một vật chỉ có vào thời Hán, cũng là vương trượng.

Phàm là người cầm vương trượng thì có đặc quyền, nếu bị ức hiếp thì chẳng khác nào coi thường hoàng quyền." "Tất cả những loại Cưu trượng này, về cơ bản là dành cho người già trên bảy mươi tuổi.

Triều Hán ban phát Cưu trượng cũng là để ưu đãi họ, có thể miễn phí nhận lương thực, quần áo, và còn được miễn thuế.

Tuy nhiên, phải sống đến lúc đó mới có.

Thời cổ đại tuổi thọ không dài, năm mươi tuổi đã coi là người già, bảy mươi tuổi là trường thọ." Nghe vậy, mọi người đều cười đùa không ngớt.

"Đây chẳng phải là chế độ hưu trí thời hiện đại sao?

Còn có lương hưu nữa, cùng một đạo lý!" "Tôi còn nghi ngờ có phải thời đại đang lùi lại không nữa.

Thời cổ đại đã có chính sách ưu đãi này rồi, hiện tại còn có ông già không một xu vẫn đang làm công kìa!" "Có thể học theo người xưa một chút không, đây quả là chuyện tốt mà!" Mọi người cười đùa xôn xao, giây tiếp theo, bức tường khắc hoa văn đột nhiên dịch chuyển sang hai bên trái phải.

Mọi người giật mình, chỉ thấy trên bức tường có một không gian lõm sâu vào trong, lớn gần bằng một chiếc vali hành lý, chính giữa đặt một viên châu.

Diệp Kiêu lập tức đưa tay lấy viên châu ra, không ngờ lại là một con mắt!

Mọi người giật mình, lập tức tản ra.

Diệp Kiêu thì cười nói: "Phượng Hoàng Đảm?" Hòn đá hình con mắt này mang theo một luồng khí lạnh lẽo.

Hơn nữa, mặc dù trông dữ tợn, nhưng lại có một ý vị khó nói thành lời.

Lúc này mọi người đều phấn khích.

"Đây chính là Phượng Hoàng Đảm, nhưng làm sao để loại bỏ những thứ trên người chúng ta đây?" "Không biết nữa, các cậu cứ tùy tiện chơi đùa một chút xem, thử xem trong cơ thể có cảm giác đặc biệt gì không." Diệp Kiêu đưa thứ đó cho họ.

Giáo sư Chu thấy vậy không khỏi hỏi: "Tiểu Diệp, đây thật sự là Phượng Hoàng Đảm sao?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Tôi cũng không biết.

Chỉ là cảm thấy có chút khó tin.

Phượng Hoàng Đảm đã tìm thấy rồi, nhưng con Mẫu trùng nửa kia thì tìm ở đâu?

Chúng ta đi suốt chặng đường này, không chỉ vì những thứ này."

“Hơn nữa tôi thấy quá dễ dàng.

Dễ dàng như vậy mà để chúng ta tìm thấy Phượng Hoàng Đảm, e rằng có gian trá.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, cư dân mạng trước màn hình đều nhao nhao lên!

“Dễ dàng?

Diệp đảo anh không phải đang nói đùa đấy chứ?

Đây là trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở mới có được mà!

Anh lại dám nói với tôi là dễ dàng ư?” “Quả nhiên đại thần ở đây là kiểu nghiền ép rồi, nếu là tôi thì đã chết từ phần một rồi, làm gì còn mạng mà chạy đến đây.” “Diệp đảo anh nói chuyện phải suy nghĩ một chút chứ, đừng có gây ra sự phẫn nộ của cộng đồng.” “Diệp đảo biểu thị căn bản không được, mấy người yếu xìu!” “Vậy, cái Phượng Hoàng Đảm này là thật hay giả?” “Không nghe Diệp đảo nói sao?

Vẫn còn Mẫu trùng chưa tìm thấy.

Chương 491

Nếu Phượng Hoàng Đảm đã tìm thấy, thì dấu ấn trên người họ hẳn đã được hóa giải, nhiệm vụ này coi như hoàn thành." "Nhưng nhiệm vụ của đội khảo cổ vẫn phải tiếp tục.

Chỉ cần chủ nhân thực sự của ngôi mộ này vẫn chưa được xác định, thì họ vẫn phải tiếp cứu." Lúc này Phượng Hoàng Đảm đã được tìm thấy.

Nhưng nó không có tác dụng gì khác.

Mọi người xung quanh đều cầm chơi một vòng, dấu ấn trên người không hề giảm đi chút nào.

Phượng Hoàng Đảm trở lại trong tay Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cau chặt mày: "Truyền thuyết thế gian có hai Phượng Hoàng Đảm, một thật một giả.

Không biết cái chúng ta đang cầm trên tay là thật hay giả đây?" Lời này vừa nói ra, mọi người lại một lần nữa bừng tỉnh: "Tiểu Diệp, ý cậu là cái này là giả sao?" "Nếu là giả, chẳng phải chúng ta đã mừng hụt rồi sao?!" "Hèn gì tôi thấy trên người không có thay đổi gì cả, hóa ra là đồ giả!" Diệp Kiêu lại cười nói: "Bất kể là thật hay giả, trong mộ này chắc chắn có thứ gì đó chúng ta cần.

Nếu không thì tại sao Phượng Hoàng Đảm giả này lại ở đây?" Diệp Kiêu cười cười, giơ Phượng Hoàng Đảm lên trước mắt, cẩn thận quan sát một lượt.

Trong truyền thuyết, Phượng Hoàng Đảm là mật Phượng Hoàng do Địa Mẫu hóa thành, có thể thoát thai hoán cốt thành tiên, được coi là một Pháp khí.

Nhưng cái này, Diệp Kiêu bóp bóp, rồi lập tức ném Phượng Hoàng Đảm lên không trung.

Cảnh tượng này khiến mọi người sững sờ: "Chuyện gì vậy?

Có chuyện gì xảy ra thế?" "Diệp đảo điên rồi sao, anh ấy định làm gì thế!" "Keng!" Một tiếng vang giòn tan, Hắc kim Cổ đao trực tiếp chém Phượng Hoàng Đảm thành hai mảnh!

Lần này các thành viên đội khảo cổ không còn bình tĩnh được nữa.

"Diệp Kiêu lại chém nát thứ này, ít ra cũng là văn vật mà!" "Tiểu Diệp, cậu có phải hơi quá kiêu ngạo tự đại rồi không!" "Đây là hy vọng của chúng ta mà, sao cậu có thể làm vậy!" "Vẫn là đã tin lầm rồi!" Lúc này, Diệp Kiêu đã vung đao chém Phượng Hoàng Đảm thành hai mảnh.

Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu liền trầm giọng nói: "Cái này là giả!" "Cái gì?

Giả ư?!" Nghe lời này, mọi người lập tức có chút không tin: "Sao có thể là giả được?

Cái này rõ ràng giống hệt dấu ấn trên người chúng ta, trông y như một con mắt, làm sao có thể là giả chứ?" "Đúng vậy, Tiểu Diệp, cậu có phải nhìn lầm rồi không?

Phượng Hoàng Đảm cậu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, sao cậu biết đây là giả?" Diệp Kiêu giải thích: "Phượng Hoàng Đảm thật là do Địa Mẫu hóa thành, cứng rắn bất hoại, tương đương với Pháp khí, đao kiếm bình thường không thể chém đứt được.

Ngay cả Hắc kim Cổ đao của tôi cũng không thể chém thành hai mảnh mà vẫn nguyên vẹn không tổn hại gì.

Cho nên viên này chắc chắn là giả." "Huống hồ, lúc đó mang về vốn dĩ đã có hai viên.

Truyền thuyết một viên là do Ảnh Thạch hóa thành, xem ra chính là viên này, chỉ là để che mắt người khác mà thôi.” Mọi người chợt bừng tỉnh.

Cư dân mạng trước màn hình cũng nhao nhao bình luận.

“Diệp đảo không hổ là Diệp đảo của tôi, khả năng suy luận này không thể chê vào đâu được!” “Ban đầu còn tưởng Diệp đảo làm bừa, nào ngờ là tôi kiến thức nông cạn rồi!” “Một đao vừa rồi của Diệp đảo đúng là ngầu đến mức ngẩn ngơ, vậy viên thật ở đâu?” Lúc này Giáo sư Chu cũng hỏi: “Nếu viên này là giả, vậy viên thật ở đâu?” Diệp Kiêu cau chặt mày: “Nếu là tôi, thứ quý giá như vậy tôi sẽ không đặt ở nơi khác, chắc chắn là càng gần mình càng an toàn.” Diệp Kiêu quay người đi về phía quan tài đá, nói với Trương Như Long: “Đến giúp tôi một tay.” Trương Như Long có chút kinh ngạc: “Anh định làm gì?” “Mở hết nắp quan tài này ra.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, cậu ta mới làm theo, cùng anh mở hết nắp quan tài đá ra, lúc này mới phát hiện, ở vị trí chân của thi thể trong quan tài, có một lớp niêm phong.

Diệp Kiêu trực tiếp xé lớp niêm phong này ra, để lộ ra Phượng Hoàng Đảm thật sự.

Phát hiện này khiến mọi người sững sờ.

“Đây mới là Phượng Hoàng Đảm thật!” Diệp Kiêu giơ Phượng Hoàng Đảm lên, chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm áp tràn vào tim và tứ chi.

Anh đưa Phượng Hoàng Đảm cho những người khác.

Mọi người cũng có cảm giác tương tự.

Lúc này, Trần Phong đột nhiên kêu lên kinh ngạc: “Dấu ấn trên người tôi biến mất rồi!” Cậu ta cởi áo xuống, quả nhiên, vai và lưng đều nhẵn nhụi.

Mọi người đồng loạt cởi áo xuống kiểm tra kỹ lưỡng, tất cả đều biến mất!

Thật là kỳ lạ, Phượng Hoàng Đảm vừa mới xuất hiện, dấu ấn trên người họ liền biến mất.

Điều này nói lên cái gì?

Không kịp nghĩ nhiều, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên đã biến mất, xem ra thứ này đúng là khắc tinh của dấu ấn!

Chỉ là, Phượng Hoàng Đảm rốt cuộc là cái gì?

Sao lại có công hiệu kỳ diệu đến vậy?

Mọi người đều cảm thấy có chút khó tin, nhưng ai cũng không nghĩ nhiều.

Lúc này Trương Như Long nhìn chằm chằm vào đáy quan tài, vỗ vỗ Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, anh nhìn xem, trong lớp niêm phong kia hình như còn có một thứ nữa?" Lúc này Diệp Kiêu đi tới, còn có thứ gì nữa?

Anh cẩn thận nhìn kỹ, quả thực, bên trong còn một lớp nữa.

Diệp Kiêu đưa Phát Khâu Chỉ ra, trực tiếp xuyên qua quan tài đá, khiến mọi người sững sờ.

Giây tiếp theo, Diệp Kiêu lấy ra một vật màu trắng từ bên trong.

Mở ra thì là một mảnh vải trắng, trên đó lại vẽ một tấm bản đồ.

Cũng không biết chủ nhân mộ thất này rốt cuộc muốn làm gì, lại giấu nhiều thứ đến vậy ở đây!

Người quay phim trực tiếp quay đầu đi không hướng về phía họ, khiến cư dân mạng trên màn hình lập tức than vãn.

Nhưng nghĩ lại thì cũng phải, trước đó họ đã nói rõ rồi, phàm là

những gì liên quan đến bản đồ đều sẽ không quay phim.

Lúc này Giáo sư Chu nhìn bản đồ, rồi lại nhìn Diệp Kiêu: "Đây rốt cuộc là nơi nào?" "Hiện tại vẫn chưa rõ lắm, nhưng tôi nghĩ Phượng Hoàng Đảm đã tìm thấy rồi, Mẫu trùng chắc cũng không còn xa nữa." Diệp Kiêu lật tấm vải trắng lại, mặt sau viết hai chữ: Thiên Sơn.

Là có ý gì?

Giáo sư Chu suy nghĩ một chút rồi lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là nơi đó?" "Chuyện này vẫn chưa rõ lắm, chúng ta cứ xem xét đã." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Hiện tại đã không kịp nói thêm gì nữa, chỉ có thể xem rốt cuộc còn có gì đáng để họ làm.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người may mắn là bản đồ ban đầu đến đây đã không còn nữa, các cơ quan xung quanh cũng đã được kiểm tra một lượt, không có gì khác.

Điều này khiến mọi người cảm thấy có chút chưa thỏa mãn, chẳng lẽ lần thăm mộ này đến đây là kết thúc rồi sao?

Nhưng cũng không thấy bất kỳ vật bồi táng nào khác.

Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mọi người xem xét thêm đi." Anh cũng cảm thấy không thể kết thúc ở đây được, dù sao thì con Mẫu trùng nửa kia vẫn chưa tìm thấy.

Con trùng đó ở đâu?

Diệp Kiêu cau chặt mày.

Theo lý mà nói, trong mộ huyệt Tây Kinh sẽ không có nhiều Cổ trùng đến vậy, nhưng anh trực giác chuyện này nhất định có liên quan.

Nếu đây là nơi Giang Đô Vương, em trai Kinh Vũ Đế, qua đời, thì ông ta đến Hắc Thủy Cổ Thành có phải là theo lệnh của Lưu Triệt lúc

bấy giờ, có phải cũng đến tìm kiếm đạo trường sinh không?

Chương 492

Nếu không thì tại sao lại được chôn cất ở đây?

Rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì, khiến thủ hạ của ông ta vội vàng đến mức đánh chết người phụ nữ này rồi chôn vào quan tài?

Có quá nhiều nghi vấn chưa được giải quyết.

Diệp Kiêu cau chặt mày, còn các thành viên đội khảo cổ cũng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Ngay lúc này, mọi người đều tụ tập lại một chỗ tìm kiếm cơ quan.

Chỗ vừa rồi xuất hiện Cưu trượng lại đột nhiên lộ ra một vòng tròn.

Giáo sư Chu nhìn qua, trực tiếp kéo ra, lập tức trước mặt lại một lần nữa xuất hiện một mộ thất, mọi người đều ngớ người ra.

Giáo sư Chu cũng không hiểu tại sao mình lại chắc chắn như vậy rằng ở đây có mộ thất, liền trực tiếp kéo ra.

Mọi người thấy vậy vội vàng đi vào, chỉ thấy ở đây bày ra mười mấy chiếc hòm.

Mở ra, mỗi chiếc hòm bên trong đều là vô số vàng bạc ngọc khí bồi táng, đây mới chính là mộ thất bồi táng thật sự.

"Tìm thấy rồi, đây chính là mộ thất bồi táng!" Diệp Kiêu gật đầu: "Hẳn là ở đây rồi.

Mọi người kiểm kê một chút, tin rằng quân đồn trú lát nữa sẽ đến." Nơi này vẫn còn chút kỳ lạ.

Tuy nói Diệp Kiêu cảm thấy có rất nhiều chỗ vẫn chưa làm rõ, nhưng không thể phủ nhận lần này thu hoạch vẫn có được.

Mọi người đều nhanh chóng kiểm kê đồ vật.

Diệp Kiêu quay đầu nhìn hai bộ hài cốt kia, lúc đó có một nguyên nhân khó nói thành lời ở bên trong.

Nhưng hiện tại đã đến bước này rồi, hẳn là không còn gì khác nữa.

Con đường đi đến đây quả thực không dễ dàng chút nào.

Mãi đến lúc này mọi người mới thực sự yên tâm.

Sau khi kiểm kê xong tất cả vật phẩm bên trong, quân đồn trú cũng đã xuống đến nơi.

Chờ đợi gần hai tiếng đồng hồ, quân đồn trú mới đến.

Việc đầu tiên sau khi đến là kiểm kê tất cả vật bồi táng ra ngoài, tất cả đều được quân đồn trú vận chuyển lên trên.

Có các thiết bị cơ giới lớn ở đây nên tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Họ đã trải qua cả một tuần đường trường vất vả, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời trở lại, lập tức hít một hơi thật sâu.

Lên đến phía trên, Diệp Kiêu và mọi người bổ sung thức ăn, lúc này mới nhìn quanh.

Nơi này cách vị trí ban đầu họ định vị những ba mươi cây số ư?

Điều này khiến mọi người lập tức ngạc nhiên, còn độ cao chênh lệch giữa trên và dưới lại sâu đến hơn hai mươi mét.

Nhưng điều này cũng bình thường, dù sao đây là hai mộ thất đặt cùng một chỗ, phía trên hẳn là Tây Hạ, phía dưới là Tây Kinh.

Xem ra nơi phong thủy bảo địa này đã được không ít người chú ý đến, và bây giờ cuối cùng cũng có thể nhìn thấy ánh mặt trời trở lại.

Tất cả các vật phẩm chôn cất đều được khai quật ra.

Mọi người nhìn xong lập tức phấn khích, xem ra lần này thu hoạch không ít, cư dân mạng trên màn hình cũng đều sôi sục.

"Quả thực, lần này thật sự khiến người ta không thể tin được, dưới mộ thất lại có lăng mộ của hai triều đại!" "Đây đúng là gọi là 'nhất tiễn song điêu' (một mũi tên trúng hai đích)!" "Giáo sư Chu và nhóm của ông ấy lần này thật quá may mắn!" "Đây đều là dùng mạng đổi lấy mà, lúc họ mới vào có bao nhiêu người, bây giờ chỉ còn bao nhiêu người?" Nếu là bình thường, mọi người đều ngưỡng mộ công việc chính thức của đội khảo cổ, nhưng bây giờ...

Lát sau quân đồn trú mang lên, ngoài những vật phẩm bồi táng ra, còn có không ít thi thể.

Mọi người nhìn thấy đều im lặng, lần hy sinh này thực sự quá lớn.

Nhìn hai bộ thi thể trong quan tài được khiêng lên, Diệp Kiêu cau chặt mày.

Phượng Hoàng Đảm được tìm thấy trong quan tài của họ, theo cách nói này, Lưu Phi chắc chắn là đến vì trường sinh.

Dù sao thì công hiệu của Phượng Hoàng Đảm cũng không cần phải nói rõ.

Nếu nói như vậy, thì việc ông ta đến Hắc Thủy Cổ Thành cũng có thể giải thích được.

Tìm kiếm sự trường sinh, đây là điểm đến cuối cùng của các vị đế vương qua các thời đại.

Bất kể ông có thành tựu lớn đến đâu, cuối cùng vẫn hy vọng có thể trường sinh một lần, nên mới phái Giang Đô Vương đến nơi này.

Nghĩ như vậy thì mọi chuyện đều rõ ràng.

Diệp Kiêu gật đầu, xem ra phán đoán của mình không sai.

Vậy còn Mẫu trùng thì sao?

Cho đến bây giờ, vẫn không có chút tin tức nào về Mẫu trùng.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút khó tin.

Nếu là tìm kiếm thuật trọng sinh, thì Mẫu trùng nhất định sẽ xuất hiện.

Nếu không thì làm sao mà tìm kiếm được?

Và lăng mộ Tây Kinh ở đây, sau này La Thái Hậu và những người khác mới tìm thấy nơi này, lại phát hiện ra manh mối ở đây, rồi mới để Thanh Y Xà Cổ canh giữ.

Tất cả những điều này đều cho thấy nơi đây tuyệt đối có vấn đề, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu rốt cuộc sai ở chỗ nào.

Diệp Kiêu nhất thời vẫn chưa nghĩ ra điều gì.

Lúc này quân đồn trú đã bắt đầu dựng trại, mọi người đều đang thảo luận trong lều.

Diệp Kiêu cũng ngồi một bên lắng nghe, thấy Giáo sư Chu và những người khác tranh luận không ngừng.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Tôi nghĩ Cổ trùng chắc chắn vẫn còn ở bên trong.

Chỉ cần mọi người tìm kỹ thêm một chút, nhất định sẽ tìm thấy.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu và những người khác có chút kinh ngạc: “Tiểu Diệp, cậu nghĩ con Mẫu trùng đó vẫn còn ở đây ư???” “Đúng vậy, trong mộ huyệt chắc chắn có phát hiện gì đó.

Nếu không có ở đây thì hẳn là trong văn hiến cũng sẽ được nhắc đến.” “Giang Đô Vương Lưu Phi sẽ không vô duyên vô cớ rời khỏi phong địa của mình chạy đến đây, hơn nữa chết rồi cũng phải chôn ở đây, lại còn niêm phong Phượng Hoàng Đảm ở đây.

Tôi cảm thấy ông ta có vấn đề." "Phượng Hoàng Đảm không chỉ có tác dụng chống mục nát, trong truyền thuyết còn có thể cải tử hoàn sinh.

Ông ta sử dụng cái này chứng tỏ cũng hy vọng mình có thể dùng được." Thấy họ đều vẻ mặt kinh ngạc, Diệp Kiêu dừng lại vài giây rồi tiếp tục nói: "Mấy người nói xem, một thành viên hoàng tộc rời xa phong địa của mình đến Hắc Thủy Cổ Thành, liệu quân vương có thể không biết sao?

Chương 493

Trong thời cổ đại, tự ý rời khỏi phong địa là phạm trọng tội!

Nhưng Giang Đô Vương cuối cùng lại chết ở đây, điều đó chỉ có thể chứng tỏ đây là do Lưu Triệt cho phép.

Cộng thêm việc ông ta giấu Phượng Hoàng Đảm kỹ lưỡng như vậy, cho thấy ông ta đã vâng mệnh hoàng đế đến đây.

Nhưng cuối cùng sau khi tìm thấy, ông ta lại đổi ý, nên mới được chôn cất ở nơi này." "La Thái Hậu sau khi biết ở đây có lăng mộ cũng từng xuống đây, nhưng sau đó bị một sức mạnh cường đại ngăn cản, vì vậy đành phải để Thanh Y Xà Cổ ở lại đây để cản trở những kẻ đạo mộ khác." "Cái mà bà ấy phát hiện rất có thể chính là Mẫu trùng hoặc bí mật của Phượng Hoàng Đảm.

Để bảo vệ bí mật này, bà ấy mới cho xây tháp Phật ở phía trên để ngăn cản." Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều cảm thấy vô cùng có lý.

"Tiểu Diệp nói không sai, hẳn là như vậy rồi.

Nhưng tôi vẫn không thể hiểu được rốt cuộc con Mẫu trùng nửa kia đang giấu ở đâu?" "Diệp Kiêu, nếu nói như vậy....." Giáo sư Chu trầm ngâm một lát rồi nói: "Bây giờ chúng ta sẽ tìm kiếm.

Mỗi vật phẩm bồi táng mà chúng ta tìm thấy hôm nay đều phải kiểm tra kỹ lưỡng, vạn nhất có sai sót gì, chúng ta sẽ mất hết manh mối.

Vì vậy mọi người đều phải chú ý nhiều hơn." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Đó là lẽ đương nhiên, huống hồ dự án lần này của họ còn nhờ ơn

Diệp Kiêu, nếu không thì tuyệt đối sẽ không có mạng mà ra ngoài.

Nghĩ đến những người đã chết, rồi lại nghĩ đến họ, đã là may mắn lắm rồi.

Mọi người cũng không dám lơ là.

Và bây giờ Diệp Kiêu không có việc gì, sau khi ra khỏi lều, một mình ngồi trên sa mạc cách đó không xa.

Trương Như Long đi tới ngồi xuống nhìn Diệp Kiêu cười nói: "Lần này nhờ cậu nhiều rồi!" Cậu ta xoa xoa cánh tay mình, Diệp Kiêu quay đầu hỏi: "Sao rồi, còn đau không?" "Hết đau lâu rồi!" Trương Như Long vỗ vỗ anh: "Cậu nói xem cậu đã cho tôi uống thuốc gì vậy?

Thứ này cũng thần kỳ quá đi!

Họ đều nói vết thương của tôi trông như chưa từng có, tôi cũng thấy có chút khó tin.

Rõ ràng đã đứt lìa rồi mà còn có thể tái sinh, nếu không phải nhờ cậu, tôi đã chết dưới lòng đất rồi." Mắt Trương Như Long tràn đầy cảm động.

Diệp Kiêu nhún vai: "Tôi cũng không biết nữa, có lẽ là trời cao có lòng hiếu sinh, vừa hay viên thuốc này của tôi lại có tác dụng với triệu chứng của cậu.

Dù sao thì cậu cũng đừng có gánh nặng trong lòng, cái này định sẵn là cậu sẽ dùng rồi." Nghe vậy, Trương Như Long đương nhiên biết anh đang an ủi mình.

Đổi lại là bình thường thì một viên thuốc quả thực không đáng giá, nhưng trong tình huống nguy cấp như vậy, viên thuốc này đơn giản là linh đan diệu dược, bao nhiêu tiền cũng không mua lại được.

Và lúc này Diệp Kiêu lại nói như vậy, khiến Trương Như Long không khỏi cảm khái.

Người khác nói khách sáo thì cậu ta không thể coi là khách sáo, nhất định phải báo đáp lại.

Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long hít một hơi sâu rồi cười.

Trong lòng đã quyết định, nhất định phải tìm cơ hội báo đáp anh, bất kể làm gì cũng được.

Hai người ngồi trên sa mạc trò chuyện luyên thuyên.

Lúc này trời đã dần tối, từ hoàng hôn xuống đến khi trời tối đen hoàn toàn.

Thiết bị của quân đồn trú vẫn sáng đèn ở phía dưới.

Diệp Kiêu nhìn đồng hồ thấy đã muộn rồi, đứng dậy vươn vai: "Đi nghỉ thôi, mấy ngày nay chưa được ngủ ngon giấc." Trương Như Long liên tục gật đầu, liền cùng Diệp Kiêu đi vào lều.

Sau khi ngủ say, Diệp Kiêu mơ màng dường như thấy một người đứng trước mặt mình.

Anh đột nhiên giật mình tỉnh dậy.

"Ngươi là ai?!" Quay đầu nhìn quanh không thấy ai, anh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trương Như Long rõ ràng là vào cùng anh, sao bây giờ không thấy bóng dáng đâu?

Điều này khiến Diệp Kiêu cau chặt mày, cảnh giác tột độ, đưa tay nắm chặt Hắc kim đoản đao.

Người kia lại cười cười.

Trong lều tối đen như mực, không nhìn rõ mặt hắn, nhưng hắn khẽ ho một tiếng, dường như vô cùng yếu ớt.

“Diệp Kiêu, ngươi đã tìm đến đây rồi, có phiền nếu tiếp tục tìm kiếm nữa không?

Muốn tìm thấy Mẫu trùng, thì phải đến Thiên Sơn.

Bí mật của sự trường sinh cần ngươi đến khám phá.” Diệp Kiêu nghe lời hắn nói, không khỏi có chút kỳ lạ: “Ngươi rốt cuộc là ai?” “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là nếu tìm thấy bí mật trường sinh, thì thế giới này sẽ không còn như trước nữa.” Giọng nói của hắn có chút quen thuộc, chỉ là Diệp Kiêu nhất thời không nhớ ra rốt cuộc đã nghe ở đâu.

Tuy nhiên, những gì người thanh niên nói, Diệp Kiêu không có hứng thú.

Anh lắc đầu: “Thế giới thay đổi không có ý nghĩa gì với tôi, trường sinh cũng không liên quan gì đến tôi.” Nghe anh nói vậy, người thanh niên đột nhiên cười ha hả: “Thượng Sư muốn mọi thứ đều phải đạt được như ý nguyện.

Nếu không thì thiên hạ đại biến, ngươi cũng tuyệt đối không thoát được.” Nghe hắn nói đến hai chữ 'Thượng Sư', Diệp Kiêu đột nhiên phản ứng lại: “Ngươi là người của Cáp Bố Thượng Sư!

Hắn ta rốt cuộc đang ở đâu?” Diệp Kiêu mấy bước tiến lên định kéo hắn, thân hình người thanh niên vô cùng linh hoạt, lùi lại hai bước trực tiếp né tránh.

Diệp Kiêu lập tức kinh hãi trong lòng.

Theo công phu của anh, những người có thể thoát khỏi tay anh không nhiều, người thanh niên này rốt cuộc là ai?

Anh không nhìn rõ mặt đối phương, vừa định nói chuyện, người

kia lại lùi hai bước, trực tiếp biến mất.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kinh ngạc.

Giây tiếp theo, một con Mẫu trùng khổng lồ đột nhiên từ bên ngoài xông vào, đôi mắt to như đèn lồng nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, sau đó há miệng định nuốt chửng anh.

Bóng tối vô biên vô tận nuốt chửng Diệp Kiêu.

Anh phản tay chém một đao, nhưng lại vô phương, Mẫu trùng nuốt chửng anh, anh trở thành một trong vô số hài cốt.

Giây tiếp theo, cơ thể Diệp Kiêu bay bổng, đột nhiên giật mình tỉnh dậy, hóa ra là một giấc mơ!

Anh ngồi dậy, phát hiện Trương Như Long đang ngủ say bên cạnh.

Anh không khỏi hít một hơi sâu, nhưng giấc mơ này quá chân thực.

Người thanh niên đó có phải Cáp Bố Thượng Sư không?

Rốt cuộc là đang cảnh báo mình điều gì?

Mẫu trùng, hắn lại một lần nữa nhắc đến Mẫu trùng.

Chẳng lẽ Thiên Sơn chính là nơi Mẫu trùng ở?

Chương 494

Vậy người đã trộm nó lúc ban đầu đến Thiên Sơn rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ chỉ vì trường sinh?

E rằng có chút quá hoang đường!

Khoa học kỹ thuật phát triển đến hiện tại, bí mật DNA của con người vẫn chưa được khám phá hoàn toàn, nhưng trên thế giới này không thiếu những người sống thọ, thậm chí có người sống đến hơn một trăm hai mươi tuổi, điều này hẳn đã có thể giải thích tất cả rồi.

Nhưng so với Cáp Bố Thượng Sư, tuổi một trăm hai mươi này cũng chẳng là gì.

Nhưng lúc này Diệp Kiêu lại cảm thấy có rất nhiều điều mình chưa biết.

Ngay lúc này Diệp Kiêu nhìn ra bên ngoài, cũng không còn buồn ngủ nữa, dứt khoát đi ra ngoài.

Giữa sa mạc hoang vu một mảng.

Trong bóng tối, những thiết bị lạnh lẽo được treo đèn sáng trưng.

Dưới đèn, một hàng vải bạt được trải ra, bên trong đặt mấy cỗ thi thể đã được bọc kỹ, khoảng mười ba bộ.

Cách đó không xa, vài người lính đồn trú cầm vũ khí đang tuần tra.

Thấy Diệp Kiêu đi ra, họ chỉ ngẩng đầu nhìn anh một cái, cũng không nói gì nhiều.

Những người lính đồn trú và Diệp Kiêu đã quá quen thuộc với nhau, trong phòng trực tiếp cũng thường xuyên có bóng dáng anh.

Vì vậy lúc này thấy anh đi ra, lính đồn trú tuần tra cũng không nói gì nhiều, chỉ dặn Diệp Kiêu cẩn thận.

Diệp Kiêu gật đầu, sau khi khoác áo ngoài, trực tiếp đi đến nơi đặt thiết bị.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, mấy cỗ thi thể trong trại nằm đó, bất động.

Những thành viên này vừa mới xuống thì vẫn còn là sinh mệnh tươi sống, trong nháy mắt đã biến thành thi thể.

Bị Cổ trùng tấn công, có người bị hút khô máu, có người bị ăn mòn chỉ còn lại xương trắng, trông thật kinh hoàng.

Nhìn cái hố sâu khổng lồ được thiết bị lớn đào lên, Diệp Kiêu cau chặt mày.

Trong cơ thể anh, Kỳ Lân Cổ Huyết lại một lần nữa gầm lên, anh không khỏi kinh hãi!

Chẳng lẽ dưới đó lại có gì nữa sao?

Diệp Kiêu nhìn quanh.

Những người tuần tra ở xa không để ý, đối với họ, chỉ cần bảo vệ những vật phẩm bồi táng này là được rồi, còn những thứ khác thì họ không mấy bận tâm.

Diệp Kiêu nhìn một cái, chỉ cảm thấy dưới đó dường như có một thứ âm thanh đang gọi anh.

Anh do dự một lát rồi nhảy xuống.

Đến khi xuống dưới, trong mộ đạo một mảng thi trùng.

Âm thanh vừa rồi chính là từ đây truyền ra, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy khó tin.

Chẳng lẽ những con Cổ trùng này muốn nói gì với anh sao?

Đột nhiên nghĩ lại thì cũng không có khả năng lắm, dù sao chúng cũng đã chết rồi.

Không có trí thông minh, chúng chỉ là một đám vũ khí giết người mà thôi, dựa vào đặc tính sinh lý khát máu nguyên thủy nhất để quyết tử chiến với người xuống mộ.

Nhưng tiếng gầm thét của Kỳ Lân Cổ Huyết trong cơ thể vừa rồi thực sự quá quen thuộc.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ.

Anh hít một hơi sâu, vẫn muốn đi vào sâu hơn.

Ở đây toàn là thiết bị lớn, anh cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ làm hỏng thứ gì đó?

Hơn nữa, xung quanh đều đã được dọn dẹp gần hết rồi, có lẽ sẽ không tìm thấy thứ gì hữu dụng nữa.

Tất cả vật phẩm bồi táng đều ở phía trên, nếu nói là bỏ lỡ thứ gì đó thì cũng không mấy khả năng.

Diệp Kiêu lắc đầu, khi đang do dự, phía trên đột nhiên truyền đến một tiếng cọt kẹt rất nhỏ.

Âm thanh này khiến Diệp Kiêu thắt chặt tim, hình như là tiếng xương cốt vỡ vụn.

Âm thanh này thật sự quá quen thuộc!

Diệp Kiêu lập tức giật mình trong lòng, vội vàng bám vào thiết bị leo lên.

Một luồng mùi máu tanh xộc thẳng vào mặt, anh thầm nghĩ không ổn rồi, chắc chắn có chuyện xảy ra!

Lúc này đội tuần tra đã biến mất.

Diệp Kiêu leo lên, mượn ánh đèn nhìn quanh một lượt.

Anh tin chắc mình vừa nghe thấy, chỉ là hiện tại vẫn chưa có manh mối.

Nhưng khi ánh mắt lướt qua tấm vải bạt trên mặt đất, Diệp Kiêu lập tức ngớ người.

Chỉ thấy mười ba cỗ thi thể vốn được bày biện ngay ngắn, giờ đã thiếu mất hai cỗ!

Dưới tấm vải bạt rõ ràng trống một khoảng.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ cương thi sống dậy sao?

Đã chết thảm như vậy, bị hút khô máu rồi mà còn có thể sống lại sao?

Diệp Kiêu vội vàng xông về phía lều, tiện tay rút Hắc kim đoản đao ra.

Chỉ thấy một cái bóng đang định đi về phía lều của Giáo sư Chu, Diệp Kiêu lập tức lao tới, vật hắn ta xuống, vung đao lên định đâm vào!

"Là tôi!" Là giọng của Trương Như Long!

Lúc này Diệp Kiêu tỉnh táo lại: "Chuyện gì vậy?" "Tôi thấy có một cái bóng đi vào!" Hai người lập tức bò dậy, nhanh chóng xông vào trong lều.

Chỉ thấy một cái bóng đen đang siết chặt cổ người trên giường, định há miệng cắn xuống.

Diệp Kiêu vội vàng phóng một đao ra, trúng ngay cái bóng đó, sau

đó một cước đá hắn ta ra ngoài!

Chương 495

Nhưng điều khiến Diệp Kiêu kinh ngạc là cái bóng này không hề ngã xuống, mà trực tiếp bò dậy lao về phía Giáo sư Chu.

Trương Như Long từ phía sau ghì chặt cổ hắn, kéo hắn ra ngoài!

Nhưng thấy trong lều bên cạnh truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, ngay sau đó đèn sáng, cả doanh trại đều sáng lên.

Mọi người khi nhìn thấy cái bóng đó, lập tức giật mình thon thót!

Trương Như Long nhìn thấy người trước mặt cũng vô cùng chấn kinh, đây chẳng phải là thi thể đã chết rồi sao!

Diệp Kiêu vung đao chém đứt đầu hắn ta.

Ngay sau đó, từ trong lều bên cạnh, hai người kinh hoảng thất thố xông ra: "Cương thi sống dậy rồi!" Diệp Kiêu vội vàng chui vào, nhưng thấy trong lều lại có thêm một người chết.

Mà kẻ đầu sỏ gây tội đang ở trên mặt đất, miệng đầy máu, đã hút khô máu của một thành viên đội khảo cổ!

Cảnh tượng đó khiến mọi người vô cùng ghê tởm, các thành viên đội khảo cổ đều giật mình.

Mọi người vội vàng đi khắp nơi tìm kiếm, xem còn có 'cá lọt lưới' nào không?

Diệp Kiêu rút đao chém đầu thi thể, trầm giọng nói: "Xem ra thi thể không giữ được rồi, nhất định phải đốt đi.

Nếu không thì trên đường đi còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa." Giáo sư Chu vẫn còn kinh hồn bạt vía, sau khi được hai người họ cứu, phải mất một lúc lâu ông mới hoàn hồn lại: "Đây là?

Đây là những thi thể bị Cổ trùng giết dưới lòng đất sao?!" Diệp Kiêu gật đầu: "Thiếu mất hai cỗ.

Mọi người trước tiên xem xem còn có phát hiện gì không." Quân đồn trú nghe thấy động tĩnh cũng vội vàng chạy tới.

Nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức giật mình thon thót.

Những người trong đội tuần tra lại biến mất.

Diệp Kiêu nhìn quanh hỏi: "Lúc tôi vừa xuống thì thấy có hai người đang tuần tra, hai người đó đâu rồi?" Lúc này có người kinh hô: "Ở đây!" Mọi người quay đầu lại, liền nhìn thấy phía sau lều hai cỗ thi thể dữ tợn, chính là những nhân viên tuần tra.

Điều này khiến Diệp Kiêu cau chặt mày: "Xem ra điều đầu tiên chúng làm khi tỉnh lại là hút máu người.

Là do Cổ trùng trong cơ thể." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều sững sờ.

"Cổ trùng?

Chuyện này là sao vậy?" "Là Cổ trùng." Diệp Kiêu chỉ vào thi thể đã bị anh khống chế trên mặt đất, một con trùng nhỏ màu xanh lá cây từ từ bò ra từ đầu lâu của nó.

Mọi người kinh hoảng thất thố.

Diệp Kiêu trực tiếp tiến lên đưa tay kẹp chặt con Cổ trùng, sau đó dùng sức bóp nát nó, khiến mọi người sững sờ.

"Tiểu Diệp cậu..." "Tôi thể chất đặc biệt không sao đâu." Lại là thể chất đặc biệt, Diệp Kiêu quả thực khác biệt.

Mọi người nhìn Diệp Kiêu ánh mắt đều thay đổi.

Giáo sư Chu lúc này mới hoàn hồn lại, nhắc nhở họ: "Mau chóng tìm kiếm, xem còn có con nào khác không.

Nếu còn thì cứ đốt hết đi, đến lúc đó tôi sẽ báo cáo lên cấp trên." Sự việc đến nước này họ cũng không dám lơ là.

Nếu cứ bỏ mặc như vậy, sau này có khả năng sẽ lại xuất hiện kẻ làm hại người khác.

Giáo sư Chu cũng không dám tùy tiện chịu trách nhiệm.

Lúc này nghe ông nói vậy, các thành viên đội khảo cổ đều im lặng.

Có người hỏi: "Nhưng nếu không mang thi thể về thì gia đình họ làm ầm lên thì sao?" Giáo sư Chu hít một hơi sâu: "Bây giờ không có cách nào khác.

Đường đi xa xôi, nếu mang tất cả về, e rằng trên đường sẽ xảy ra biến cố, đến lúc đó thương vong còn nhiều hơn.

Bây giờ tôi sẽ báo cáo lên cấp trên, đến lúc đó sẽ hỏa táng tại chỗ." Những lời này của Giáo sư Chu khiến mọi người liên tục gật đầu.

Hiện tại ai cũng không dám nói thêm gì, cảnh tượng đột ngột này, ngay cả quân đồn trú cũng câm nín, hoàn toàn chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Việc hai người đột nhiên mất tích không rõ nguyên do khiến họ vô cùng đau đầu.

Họ muốn báo cáo lên cấp trên nhưng không biết bắt đầu từ đâu, bởi lẽ họ được giáo dục theo chủ nghĩa duy vật.

Nhưng giờ thì phải làm sao?

Diệp Kiêu dường như nhìn thấu sự băn khoăn của họ, anh trầm giọng nói: "Cứ nói là nhiễm virus đi, đến lúc đó Giáo sư Chu sẽ giúp mọi người." Nghe anh nói vậy, Giáo sư Chu cũng gật đầu: "Đúng là nhiễm virus, lát nữa tôi sẽ báo cáo lên cấp trên, kèm theo đó là xử lý luôn các thi thể này." Lúc này, bên quân đội cũng bắt đầu làm báo cáo,

còn Diệp Kiêu và những người khác trực tiếp đi tuần tra xung quanh, sau khi xác nhận không còn sót lại kẻ nào nữa thì mới yên tâm.

Nhưng điều họ vẫn không thể hiểu nổi là người đã chết rồi mà Cổ trùng vẫn có thể tồn tại trong cơ thể lâu đến thế.

Thậm chí sau khi được vận chuyển lên, chúng vẫn có thể bị điều khiển để giết người, chuyện như vậy thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Các thành viên đội khảo cổ cũng cảm thấy sợ hãi, đây là lần đầu tiên họ chứng kiến tình huống như vậy.

Trong giấc ngủ, họ bị một mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi, tỉnh dậy thì thấy người cùng lều với mình bị một xác khô cắn đứt cổ họng, hút cạn máu, trong chốc lát biến thành một xác khô y hệt.

Cú sốc thị giác mạnh mẽ này khiến tất cả mọi người không dám ở lại nữa.

Nếu không phải vì đây là sa mạc và vẫn còn là rạng sáng, họ đã bỏ đi từ lâu rồi.

Giờ đây không ai còn muốn ngủ, từng người từng người một canh giữ trong lều, ba năm người một nhóm, căn bản không dám nhắm mắt.

Diệp Kiêu thấy vậy bèn bàn bạc với bên quân đội, quyết định đốt ngay các thi thể này tại chỗ để tránh phát sinh thêm chuyện.

Quân đội cũng đồng ý, để tránh rắc rối sau này, mọi người sẽ đốt hết thi thể ở đây, mang tro cốt về, như vậy cũng có lời giải thích cho người nhà.

Ngay sau đó, Diệp Kiêu chủ động đề nghị xuống dưới xem xét một lần nữa, bảo họ ở trên canh giữ.

Trương Như Long lập tức xung phong muốn đi cùng nhưng bị Diệp Kiêu từ chối.

Trương Như Long giữ anh lại: "Tiểu Diệp, tôi biết chắc chắn dưới đó còn có thứ gì đó, cậu xuống nữa có thể gặp nguy hiểm.

Ngay cả những thi thể vừa nãy còn có thể xảy ra dị biến, huống chi cậu xuống một mình, để tôi đi cùng cậu." Biết Trương Như Long lo lắng cho mình, Diệp Kiêu vỗ vai anh: "Nhiệm vụ của anh là ở trên bảo vệ Giáo sư Chu.

Dưới đó dù có nguy hiểm cũng không làm khó được tôi.

Để tránh có thứ gì đó trồi lên nữa, sau khi tôi xuống, mọi người phải cảnh giác cao độ.

Cứ yên tâm, nhiều nhất là hai tiếng tôi sẽ lên." Diệp Kiêu khẳng định dưới đó nhất định có thứ gì đó, nên lúc này anh bất chấp mọi thứ muốn đi xuống.

Trương Như Long thấy vậy còn muốn nói gì đó nhưng bị Giáo sư Chu can ngăn: "Thôi được rồi, để nó đi đi.

Với thân thủ của Tiểu Diệp thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chương 496

Ai trong các cậu có thể sánh bằng nó chứ?" Một câu nói của Giáo sư Chu khiến Trương Như Long đành im lặng.

Đúng là như vậy, có ai trong số họ có thể sánh bằng Diệp Kiêu chứ?

Thân thủ của Diệp Kiêu cũng là tốt nhất trong số họ, ngay cả Cổ trùng ở đây cũng không bì kịp Diệp Kiêu, nên Trương Như Long đành thôi, chỉ dặn một tiếng cẩn thận.

Diệp Kiêu gật đầu, cầm theo đèn pin siêu sáng và súng phun lửa kiểu mới đi xuống.

Dưới sự che chắn của thiết bị, anh xuống đến một đoạn mộ đạo.

Rõ ràng mộ đạo này thông thẳng đến tháp Phật, xem ra họ vẫn chưa đào đến tận cùng.

Nên tạm thời vẫn chưa đến phòng mộ Tây Kinh.

Nhưng Diệp Kiêu lại cảm thấy nhất định có vấn đề gì đó.

Anh đi đến trước tháp Phật, nơi đây đã bị cháy rụi chỉ còn khung, trên mặt đất còn sót lại một ít dịch nhầy.

Diệp Kiêu không nói hai lời, trực tiếp đốt cháy tất cả.

Lộ ra lối đi, anh trực tiếp đi xuống.

Diệp Kiêu định đi lại một lượt, sau khi xuống dưới, Kỳ Lân Cổ Huyết trong cơ thể lại phát ra cảnh báo.

"Đinh ~" Âm thanh máy móc quen thuộc vang lên.

"Phát hiện chủ nhân lần nữa thám mộ, thưởng một khối Xà Cốt Ngọc hình rắn." "Tìm thấy manh mối bổ sung, thưởng một tấm Mộ

Táng Đồ.

Có tìm kiếm không?" Trên màn hình xuất hiện hai lựa chọn, Diệp Kiêu không khỏi lắc đầu.

Hệ thống chó chết cuối cùng cũng xuất hiện, nhưng lần này hệ thống lại cho ra một tấm bản đồ, phần thưởng này quả thật có chút ý nghĩa.

Diệp Kiêu cười cười, xem ra giác quan thứ sáu của mình không sai, dưới đây nhất định có thứ gì đó, thế là anh không chút do dự lựa chọn Có.

"Đinh!

Phát hiện chủ nhân chấp nhận thử thách, thử thách bắt đầu!" Cái hệ thống chó chết này đúng là không chút nương tay, ngoài câu nói này ra thì không để lại bất cứ manh mối nào khác.

Xem ra con đường này Diệp Kiêu vẫn phải tiếp tục đi xuống.

Đoạn mộ đạo này cũng không đáng sợ, dù sao anh cũng có Hắc Kim Cổ Đao.

Anh rút Cổ Đao ra, tiếp tục đi về phía trước, đến bên bờ hồ nước kia.

Diệp Kiêu ngồi bên bờ nước nhìn hồ nước đang sôi sùng sục, một lần nữa khiến anh cảm thấy khó tin, lại phải xuống lần nữa sao?

Nhưng anh đã không còn bia đá nữa, làm sao để đi qua?

Ngay lúc này, hồ nước bắt đầu sôi lên, sau đó tự động tách làm đôi, để lộ lối đi ở giữa.

Điều này khiến Diệp Kiêu có chút khó hiểu, nhưng đã cho anh cơ hội thì không thể bỏ lỡ.

Diệp Kiêu trực giác rằng khối bia đá kia chắc chắn có vấn đề, thế

là anh trực tiếp nhảy xuống, đi đến trước bia đá, đưa tay chạm vào.

Bia đá lạnh buốt toàn thân, một luồng hàn khí xâm nhập, Diệp Kiêu toàn thân giật mình!

Dường như, bên trong bia đá có một sức mạnh nào đó đang triệu hồi anh.

Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ, khối bia đá này rốt cuộc được làm từ cái gì, bảo bối như vậy mà lại đặt ở chỗ này, có phải hơi lãng phí không?

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao khắc lên bia đá một cái, không để lại bất cứ dấu vết nào.

Điều này khiến anh lập tức thấy lạ, sau đó lần nữa nhấc bia đá lên, chỉ thấy hai bên hồ nước bắt đầu không ngừng phát ra tiếng ba ba, dường như muốn lao về phía anh.

Diệp Kiêu cũng không sợ hãi, chỉ thấy Kỳ Lân Cổ Huyết trong cơ thể lại lần nữa biến đổi.

Diệp Kiêu suy nghĩ một chút, trực tiếp đâm rách ngón tay, nhỏ máu lên bia đá.

Đột nhiên thấy trên bia đá "rắc" một tiếng, nứt ra một khe, điều này khiến Diệp Kiêu giật mình, nhưng sau đó liền phản ứng lại, nhanh chóng bôi máu lên bia đá.

Cùng với các vết nứt ngày càng nhiều, cuối cùng toàn bộ bia đá đều vỡ ra, anh đứng dậy, bia đá cuối cùng lộ ra nguyên hình bên trong, hóa ra là một khối bạch ngọc trắng bạc toàn thân.

Đây là Vẫn Ngọc sao?

Diệp Kiêu đưa tay đặt lên, chỉ thấy trong ngọc có một lực hút mạnh mẽ dường như muốn hút cạn tất cả sức mạnh của anh.

Diệp Kiêu bỗng nhiên giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, dùng sức đập

xuống khối ngọc!

Nhưng không hề có động tĩnh gì.

Lúc này, Diệp Kiêu nhìn khối ngọc này, ngay cả Kỳ Lân Cổ Huyết trong cơ thể cũng dần dần ngừng lại.

Xem ra thứ này thật sự có tác dụng.

Diệp Kiêu tuyệt đối không ngờ khối ngọc này có quan hệ gì với Mẫu trùng, chỉ tiếc là anh không mang con Mẫu trùng của Giáo sư Chu tới, nếu không thì nhất định có thể tìm ra thứ gì đó.

Nhưng phát hiện này cũng đã khiến Diệp Kiêu bật cười.

Anh rút dây lưng trên người ra, gói kỹ khối ngọc này lại rồi treo ở eo, sau đó mũi chân chạm đất, trực tiếp leo lên bờ.

Hồ nước hai bên lập tức nhấn chìm nơi anh vừa đứng, những giọt nước bắn lên, rơi vào mu bàn tay anh, lập tức nổi lên một cái bọng nước.

Diệp Kiêu lắc đầu, xem ra thứ này quả nhiên lợi hại.

Khối ngọc trên người mang ra đủ để Giáo sư Chu và những người khác nghiên cứu một phen rồi.

Anh lập tức rời đi, lần nữa tiến vào mộ đạo.

Nơi đây đã bị thiết bị khoan thủng một lỗ nên mộ đạo xung quanh có chút sụp đổ, nhưng Diệp Kiêu không mảy may động lòng, trực tiếp vượt qua những chướng ngại vật này, khóa chặt ánh mắt vào Lưu Phi mộ thất.

Nơi họ rời đi chính là phòng mộ đó, tìm thấy Cưu Trượng, còn tìm thấy Phượng Hoàng Đảm.

Diệp Kiêu cảm thấy chuyện này nhất định có liên quan đến mộ thất, nên anh đi thẳng đến Lưu Phi Bồi Táng Mộ Thất.

May mắn là đồ vật trong mộ thất này vẫn chưa được lấy ra ngoài, thi cốt cũng vẫn ở đây.

Diệp Kiêu lập tức thở phào nhẹ nhõm, nếu thi cốt được đưa lên trên thì chưa chắc đã thuận lợi như vậy.

Diệp Kiêu đến trước thi thể xem xét kỹ càng, lúc này đột nhiên phía sau phát ra một tiếng động rất nhỏ, anh đột ngột quay đầu lại thì thấy trong bóng tối, một đôi mắt hẹp dài đang nhìn chằm chằm vào anh.

Đôi mắt này quen thuộc đến vậy, hình như là Thanh Y Xà Cổ!

Chương 497

Diệp Kiêu không chút do dự đặt Hắc Kim Cổ Đao ngang trước người, chỉ thấy giây tiếp theo, đôi mắt kia dần dần đến gần.

Dưới ánh sáng của đèn pin, nó lộ ra chân dung.

Thanh Y Xà Cổ?

Xem ra La Thái Hậu lo lắng chính là thứ ở đây, nhưng điều khiến anh không ngờ là thứ này dường như cũng không giống lắm!

Đến gần hơn, Diệp Kiêu mới nhìn rõ, đây là một con rắn khổng lồ, đầu không có sừng như Thanh Vân Xà Cổ, nhưng thể tích cực lớn, to bằng cái thùng nước, trực tiếp bơi về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu vội vàng lùi lại, con rắn khổng lồ lập tức cuộn tròn lấy hai thi thể, dường như đang bảo vệ chúng.

Điều này khiến Diệp Kiêu thấy lạ, lúc đầu khi đội khảo cổ của họ đi vào, họ đâu có phát hiện ra thứ này, bây giờ lại xuất hiện, rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ, trên hai thi thể này còn có bí mật gì chưa biết?

Điều này quả thực có chút kỳ lạ.

Diệp Kiêu nhìn chằm chằm vào con rắn Cossack, rắn ô sao kia, chỉ thấy con rắn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, toàn thân anh căng cứng, dường như coi Diệp Kiêu là kẻ thù của nó.

Diệp Kiêu thấy hai vụ tai nạn, lập tức hiểu ra, dường như bí mật nằm trên người họ, nếu không thì sao nó lại canh giữ những thi cốt này chứ?

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp đi về phía trước.

Con rắn khổng lồ dường như vô cùng căng thẳng, lè lưỡi về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu không nói hai lời, dùng sức vung một nhát, lưỡi đao rạch một vết trên da rắn khổng lồ.

Con rắn khổng lồ lúc đó nổi giận lao về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu vốn dĩ muốn dọa nó một chút, không ngờ con rắn này lại không biết điều, trực tiếp lao đến trước mặt anh, điều này khiến Diệp Kiêu không thể nhịn được, trực tiếp cúi người lại vung một nhát nữa, rạch bụng nó lộ ra thịt trắng hếu.

Lần này con rắn khổng lồ đổ rạp xuống đất, Diệp Kiêu lại bổ thêm một nhát nữa, trực tiếp chặt đứt đầu rắn.

Ba nhát đao giải quyết xong, như thái dưa hấu vậy.

Giải quyết xong con rắn này, Diệp Kiêu đi đến trước thi cốt xem xét kỹ càng.

Xương tay của hai người này luôn chỉ về cùng một hướng.

Lần này Diệp Kiêu hiểu ra, nhìn theo hướng ngón tay, đó là vị trí phía sau lưng anh.

Họ đã lấy thi thể ra khỏi quan tài, giờ đây dựa theo hướng đặt ban đầu, nó đang chỉ thẳng vào bức tường đối diện.

Diệp Kiêu trực tiếp đi qua, nhìn vào vị trí phía sau.

Bức tường này lúc đầu họ không hề chú ý, dù sao thì tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào bức tường hoa Bỉ Ngạn phía sau, nên không ai quan sát kỹ phía bên kia.

Diệp Kiêu đi qua sờ bức tường.

Theo hiển thị của hệ thống, nơi đây chắc chắn có manh mối.

Quả nhiên, không lâu sau Diệp Kiêu đã phát hiện ra, bên trong đây có một cơ quan khác.

Anh cau mày, rút Hắc Kim Cổ Đao ra cắm thẳng vào, chỉ nghe thấy một tiếng "đinh" giòn tan, cơ quan bên trong bị Diệp Kiêu trực tiếp bật ra, bức tường từ từ mở ra, lộ ra một không gian bên trong.

Diệp Kiêu cười tươi, xem ra hai bên trái phải đều đối xứng.

Bên kia phát hiện Cưu Trượng và Phượng Hoàng Đảm giả, còn không gian bên này lại chỉ đặt một cái hộp.

Diệp Kiêu trực tiếp lấy ra, bên trong hộp là một thẻ tre, mở ra thì thấy đó là Mộ Táng Đồ.

Thấy vậy Diệp Kiêu không khỏi cau mày, lúc này âm thanh máy móc quen thuộc lại lần nữa vang lên.

"Đinh ~ Phát hiện chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ thám mộ, nhận được một tấm Mộ Táng Đồ." Diệp Kiêu không khỏi trợn tròn mắt.

Cái hệ thống chó chết này không phải nói có phần thưởng bổ sung sao?

Không ngờ lại là do mình tự tìm thấy, cái này coi là cái quái gì mà gọi là phần thưởng chứ!

Hệ thống dường như nghe thấy tiếng lòng của Diệp Kiêu, trực tiếp phát ra âm thanh.

"Phát hiện tâm trạng chủ nhân thay đổi.

Mộ Táng Đồ chứa ba manh mối, sau khi tìm thấy có thể đạt được bí mật trường sinh." Điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi cau mày chặt, anh hít sâu một hơi, xem ra hệ thống này vẫn có chút tác dụng, chỉ là không biết bên trong đây rốt cuộc ẩn chứa manh mối gì.

Nhưng bây giờ nên quay về, nếu không Giáo sư Chu và những

người khác sẽ lo lắng.

Cầm cái hộp, Diệp Kiêu quay về theo đường cũ, nghĩ đến hồ nước kia, lúc này anh cũng không bận tâm nhiều nữa, trực tiếp quay về.

Vẫn Ngọc ở eo anh đang phát ra từng đợt chấn động, Kỳ Lân Cổ Huyết của Diệp Kiêu lại lần nữa cảnh báo cho anh.

Diệp Kiêu cười lạnh, bất kể thế nào, quay về đường cũ thì ai cũng không cản được anh!

Đến bờ nước, Vẫn Ngọc phát huy tác dụng, hồ nước lại lần nữa tách ra hai bên.

Diệp Kiêu quay về, rồi nhìn lại, không khỏi lắc đầu.

Khối ngọc này quả thật là một bảo bối, chỉ là bất cứ thứ gì cũng đều phải nộp lên.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, sau khi leo lên đã là hai tiếng sau đó.

Trương Như Long nhìn thấy ánh đèn pin từ dưới lên, không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Tiểu Diệp, có phải Tiểu Diệp không?!" "Là tôi!" Giọng của Diệp Kiêu khiến Trương Như Long thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng yên tâm.

Anh vội vàng đón Diệp Kiêu lên, nhìn thấy những thứ Diệp Kiêu đeo trên người và cầm trong tay, không khỏi ngẩn ra: "Đây là cái gì?" Giáo sư Chu và những người khác cũng vây lại.

Diệp Kiêu tháo đồ xuống giao cho họ: "Khối ngọc là do bia đá vỡ ra mà có, có tác dụng tránh nước.

Còn cái hộp này tìm thấy trong mộ Lưu Phi, bên trong có một thẻ tre hình như là Mộ Táng Đồ." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi, không ngờ một chuyến đi xuống lại có thể tìm thấy những phát hiện bất ngờ như vậy, điều này khiến Giáo sư

Chu và những người khác có chút hưng phấn.

“Tiểu Diệp, cái này thật sự là tìm thấy từ dưới đó sao?” Diệp Kiêu gật đầu: “Nếu giả xin bao đổi.

Hơn nữa, tôi tin sau này quân đội sẽ khai quật được nhiều thứ hơn ở dưới đó, chỉ cần dựa vào manh mối trên tấm Mộ Táng Đồ này là có thể tìm thấy một con Mẫu trùng khác, đó chính là chí bảo của Tây Hạ, có lẽ La Thái Hậu biết chăng?” Tháp Phật của La Thái Hậu chính là một ví dụ, bà biết không chỉ một chút, chỉ là cuối cùng thất bại nên mới trấn áp tháp Phật ở lối vào.

Diệp Kiêu không muốn nghĩ quá nhiều, chỉ là những trải nghiệm mấy ngày nay khiến anh cảm thấy nhất định có thứ gì đó đang dẫn dắt họ.

Giờ đây lời nói của Diệp Kiêu cũng khiến mọi người hưng phấn hẳn lên.

Giáo sư Chu không khỏi cảm thán, thấy đôi mắt đỏ hoe của vị giáo sư già, Diệp Kiêu nhắc nhở: “Giáo sư Chu, mọi người đều về nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai chúng ta hãy nói chuyện, sự việc đã đến nước này, ngôi mộ này cũng không thể chạy thoát được.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Xem ra chuyến đi xuống lần này của Diệp Kiêu thật sự có thu hoạch, hơn nữa là những thứ mà trước đây họ chưa phát hiện.

Chương 498

Nếu cứ thế này, nhất định sẽ còn có nhiều thu hoạch bất ngờ hơn.

Bây giờ chỉ yêu cầu họ nhanh chóng nghỉ ngơi, tránh đến lúc đó không có thể lực.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người liên tục gật đầu, rồi ai nấy đều quay về.

Còn bên quân đội cũng đang tuần tra ở đây, những thứ mới tìm được thì đặt ở chỗ Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cũng không từ chối, dù sao những thứ này đặt ở chỗ anh cũng không có gì to tát.

Nằm trong lều, bên cạnh rất nhanh vang lên tiếng thở đều đều của Quân Quân.

Ba giờ sáng rồi, ngủ thôi!

Giấc ngủ này kéo dài đến bảy giờ sáng.

Khi Diệp Kiêu tỉnh dậy, Trương Như Long bên này đã vệ sinh cá nhân xong, mang bữa sáng đến cho anh.

Diệp Kiêu cười cười: "Anh hành động nhanh thật đấy!" Trương Như Long cười hề hề: "Thói quen cũ đã hình thành từ nhiều năm rồi, đến giờ là phải dậy, nếu không thì toàn thân khó chịu." "À phải rồi, Giáo sư Chu nói sau khi ăn cơm xong mọi người phải tập hợp ở lều của ông ấy, ông ấy có chuyện muốn nói." Diệp Kiêu gật đầu, biết Giáo sư Chu muốn nói gì, không ngoài việc liên quan đến hai thứ mà anh tìm thấy tối qua.

Diệp Kiêu vệ sinh cá nhân xong, ăn bữa sáng rồi mang đồ đến lều của Giáo sư Chu.

Giáo sư Chu nhìn những thứ Diệp Kiêu mang đến, không khỏi hít sâu một hơi: "Tối qua tôi vẫn luôn nghĩ, những thứ này trong cổ mộ Lưu Phi rốt cuộc dùng để làm gì?

Nghĩ nửa ngày, lại nghĩ đến những lời cậu nói trước đây, tôi thấy rất có lý!

Chẳng lẽ trước đây họ đã bắt đầu tìm kiếm con đường trường sinh?" "Nếu theo lời cậu nói, từ thời Cáp Bố Thượng Sư đã là một cái bẫy, từng lớp từng lớp chồng chất lên nhau, khiến chúng ta cùng nhau lạc mất phương hướng trong mộ." Nghe Giáo sư Chu phân tích như vậy, Diệp Kiêu cảm thấy đúng là có khả năng.

"Giáo sư Chu, nếu Cáp Bố Thượng Sư vẫn còn tồn tại, linh hồn bất diệt, thì chúng ta có thể sẽ rất khó đối phó." Giáo sư Chu lại cười lớn: "Sống gần hết đời rồi, thứ gì mà chưa từng thấy.

Ngay cả bây giờ nó đứng trước mặt tôi nói nó là Cáp Bố Thượng Sư, tôi cũng tin, nhưng muốn chiếm đoạt quốc bảo văn vật của chúng ta, đó là điều tuyệt đối không thể nào!" "Dù là một con trùng cũng là trùng của Đại Việt chúng ta, không liên quan gì đến hắn.

Đại Việt thành lập đến nay, không phải nhờ một mình Cáp Bố Thượng Sư.

Hơn nữa, Thành Cát Tư Hãn năm xưa lợi hại đến đâu, đó đã là lịch sử rồi.

Bây giờ mộ của hắn còn bị đào lên, huống chi là Cáp Bố." "Tôi không cần biết hắn lợi hại đến đâu, chúng ta đều phải đi trước hắn một bước, tìm lại đồ vật trước đã!" Giáo sư Chu nói đúng, Cáp Bố Thượng Sư muốn tìm một nửa Mẫu trùng còn lại, thậm chí là bí mật trường sinh thì nhất định phải theo dõi họ.

Chuyến đi xuống lần này cũng đã cho anh thấy, những kẻ trộm mộ

hai mươi năm trước đã đi trước họ một bước.

Nếu họ đều là người của Cáp Bố, điều đó cho thấy Cáp Bố Thượng Sư luôn đi trước họ mọi việc.

Do đó Giáo sư Chu bây giờ cũng có chút sốt ruột, nhất định phải tận dụng cơ hội này để giải quyết mọi chuyện.

Diệp Kiêu nghe ông nói vậy liên tục gật đầu, không chỉ anh mà ngay cả những người khác cũng nghĩ như vậy.

Đối với Diệp Kiêu mà nói, không ngoài việc tiếp tục tiến hành, nhưng địa điểm tiếp theo ở đâu thì vẫn chưa biết, xem ra chỉ có thể tìm manh mối từ những tấm Mộ Táng Đồ này thôi.

"Nhưng địa điểm mộ huyệt tiếp theo rốt cuộc ở đâu thì họ không rõ lắm, nhất thời cũng không nghiên cứu ra được." Trong lúc nói chuyện, mọi người đều đã đi vào.

Các thành viên đội khảo cổ vây quanh thẻ tre nhìn nửa ngày, nghiên cứu nửa ngày, tạm thời không có bất kỳ thu hoạch nào.

Dù sao đất nước Đại Việt rộng lớn, muốn tìm ra các nhánh sông núi tương ứng trên những bản đồ này quả thực không dễ dàng.

Trong lòng Diệp Kiêu có một tia bóng dáng, nhưng rất nhanh không nắm bắt được.

Anh đang nghĩ nếu thật sự là như vậy, thì bước tiếp theo cũng phải là một ngàn năm cổ mộ, chỉ ở đó mới có thể khiến Cáp Bố Thượng Sư động lòng.

Hơn nữa, tấm bản đồ trong quan tài Lưu Phi, viết là Thiên Sơn, có phải chính là cái đó không?

Diệp Kiêu lắc đầu.

Lúc này quân đội bên ngoài đi vào: "Giáo sư Chu, cấp trên truyền

lệnh, yêu cầu đội khảo cổ rút lui trước, chúng ta về báo cáo sự việc khảo cổ lần này." Lời nói của quân đội khiến Giáo sư Chu tỉnh lại.

Tối qua ông vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này, không ngờ sáng sớm đã nhận được thông báo.

Giáo sư Chu không còn cách nào, cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Bất kể thế nào, cũng phải vượt qua cửa ải trước mắt này đã, nếu không thì sau này có thể ra được hay không còn là một vấn đề.

Giáo sư Chu lập tức quyết đoán, bảo đội khảo cổ đi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi cùng ông.

Diệp Kiêu đương nhiên cũng phải đi theo, nhưng Giáo sư Chu cảm thấy tốt hơn hết là tự mình giải thích, tất cả vật phẩm tùy táng đều đóng gói trước.

Đợi đến khi lên xe, quân đội sẽ làm công tác hậu kỳ ở đây.

Nếu không mang đi được thì chôn cất tại chỗ, tuyệt đối không thể để bọn trộm mộ chiếm tiện nghi.

Thực tế đúng như Diệp Kiêu nghĩ, dưới mộ cũng không có gì nhiều, tất cả những thứ giá trị đã được đóng gói và cất giữ cẩn thận, vậy thì những thứ còn lại cũng không thành vấn đề.

Lúc này thấy Giáo sư Chu mặt trầm xuống, Diệp Kiêu biết ông không vui.

Chuyến đi xuống lần này tổn thất nặng nề, đội khảo cổ đã mất đi một nửa, ngay cả anh cũng chưa chắc đã có thể bình tĩnh được.

Đợi đến khi về, mọi người chia tay nhau.

Diệp Kiêu còn muốn nói thêm gì đó thì Giáo sư Chu đã bị xe của cấp trên đến đón đi.

Diệp Kiêu cũng biết không thể ép buộc, dù sao anh bây giờ tuy ở

trong đội khảo cổ nhưng vẫn không thể sánh bằng quân đội chính quy, do đó cũng không nói gì nữa.

Đôi khi có những việc vẫn nên giao cho Giáo sư Chu và họ giải quyết thì tốt hơn.

Mọi người ai về vị trí nấy, Diệp Kiêu cũng trở về căn nhà đã xa cách bấy lâu.

Nửa tháng không về, trong nhà đã bụi bặm khắp nơi, Diệp Kiêu thực sự không có tâm trạng dọn dẹp, đã hẹn người giúp việc đến dọn.

Sau đó bật TV lên, xem chương trình để thư giãn.

Nỗi căng thẳng kéo dài mấy ngày qua được thả lỏng vào khoảnh khắc này, không lâu sau anh đã ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, Diệp Kiêu lại lần nữa nhìn thấy người thanh niên kia, chỉ thấy anh ta mỉm cười với Diệp Kiêu.

Lần này Diệp Kiêu cuối cùng cũng nhìn rõ khuôn mặt của anh ta.

Mặt tái nhợt, trông chừng khoảng ba mươi tuổi, một bộ quần áo được cắt may tinh xảo nhìn giá không hề rẻ, nhưng chỉ ngồi đó vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trắng trên tay, không nói một lời mà nhìn Diệp Kiêu cười hì hì, nhưng trong mắt lại như tẩm độc.

Diệp Kiêu giật mình tỉnh dậy, hít sâu một hơi.

Nếu người này chính là Cáp Bố Thượng Sư, thì chắc chắn sau này còn có cơ hội gặp lại, chỉ là không biết vì sao người này có thể đi vào giấc mơ của mình, quá kỳ dị!

Lúc này Diệp Kiêu nhìn chiếc TV trước mặt, đang chuẩn bị xuống lầu mua chút đồ ăn thì thấy trên màn hình TV xuất hiện một cảnh.

Chương 499

“Chúng tôi nhận được thông báo từ người dân địa phương, hoạt động thám hiểm lần này là ở Lão Sơn.

Nơi đây có một cái hố sâu khoảng hơn trăm mét, nghe nói trâu dê đều từng rơi xuống, không biết dưới đó rốt cuộc có gì.

Do đó hôm nay ba chúng tôi đến đây xem xét, mọi người đừng chớp mắt nhé.” Thấy cảnh này, Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy hứng thú.

Đây là TV mạng, ba blogger thám hiểm đang trực tiếp.

Trong hình, đây là một ngôi làng nhỏ hoang vắng, trong làng có khoảng một trăm hộ dân.

Các blogger thám hiểm là một nhóm đang nổi tiếng trên mạng gần đây, sau khi nhận được điện thoại cầu cứu từ dân làng thì đã mang theo thiết bị đến.

Dân làng không nói hai lời liền dẫn họ vào núi.

Diệp Kiêu bèn ngồi xuống xem cho rõ.

Đây là một hang núi, hang này sâu đến trăm mét, bên ngoài mọc đầy cây cối, căn bản không thể nhìn thấy đáy, cũng không biết tình hình bên trong ra sao.

Blogger thám hiểm ném một viên đá xuống, kết quả không có tiếng vọng.

Nghe nói, nơi đây đêm khuya thường phát ra âm thanh kỳ lạ, những người xuống đó tìm hiểu thì dân làng không bao giờ thấy trở lên nữa.

Blogger thám hiểm hôm nay sẽ xuống dưới xem xét.

Diệp Kiêu xem hơn mười phút, blogger vẫn chưa đến đáy, anh dần dần cảm thấy sốt ruột, bèn tắt TV, xuống đi dạo một vòng.

Người giúp việc cũng chính là lúc này đến.

Một tiếng sau Diệp Kiêu quay về, trong nhà đã sạch sẽ trở lại.

Anh xách đồ mua từ siêu thị về lấp đầy tủ lạnh, ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi.

Lúc này Giáo sư Chu gọi điện thoại đến.

Diệp Kiêu giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy điện thoại của Giáo sư Chu, anh chợt bừng tỉnh, vội vàng bắt máy.

Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Tiểu Diệp, lại phải làm phiền cậu rồi.

Bây giờ cậu đến đội khảo cổ một chuyến, chúng ta có phát hiện mới." Nghe ông nói vậy, Diệp Kiêu không dám lơ là, tiện tay lấy một cái bánh mì rồi chạy ra ngoài.

Tại đội khảo cổ, Giáo sư Chu đợi Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu thấy sắc mặt ông không tốt lắm, vội vàng hỏi: "Giáo sư Chu, cấp trên không làm khó ông chứ?" Giáo sư Chu liên tục lắc đầu: "Họ làm khó tôi cái gì?

Hơn nữa, toàn bộ quá trình đều có trực tiếp, nhưng lần này tổn thất nặng nề, lần sau tôi có thể sẽ không thể tự mình dẫn đội, còn phải dựa vào chính cậu." Ông nói vậy khiến Diệp Kiêu không khỏi giật mình.

Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Cấp trên quyết định, từ nay về sau các nhiệm vụ thám mộ sẽ để cậu dẫn đội." Điều này khiến Diệp Kiêu kinh ngạc: "Chẳng lẽ lại phát hiện ra cổ mộ ngàn năm nào nữa sao?"

“Mới vừa có phát hiện.” Giáo sư Chu dẫn Diệp Kiêu vào văn phòng, trên bàn trải đầy các loại bản đồ, còn có cả những bức ảnh phóng to.

Mấy người đã ngồi sẵn bên trong chờ đợi.

Nhìn thấy họ, Diệp Kiêu tỏ vẻ bối rối, đều là những gương mặt xa lạ.

Giáo sư Chu giới thiệu: “Chúng ta phân tích từ những vật phẩm tùy táng mang về từ mộ, nửa con Mẫu trùng còn lại có thể ở Thiên Sơn, tức là Côn Luân Sơn ngày nay.” Diệp Kiêu lập tức ngẩn người: “Côn Luân Sơn, đây không phải là một nơi tốt đẹp, hơn nữa trong đó còn có những chuyện vẫn luôn được đồn đại, chưa từng có ai có thể thuận lợi từ Côn Luân Sơn trở ra.” Giáo sư Chu liên tục gật đầu: “Cậu cũng đã nghe nói, vậy thì dễ rồi.

Bây giờ ý của cấp trên là muốn chúng ta đi vào, hơn nữa phải tìm được cổ mộ ẩn giấu.” Nghe ông nói vậy Diệp Kiêu có chút kinh ngạc, chỉ thấy Giáo sư Chu mở máy tính chiếu slide, trên màn hình xuất hiện một ấn chương.

Trên ấn chương này còn khắc chữ.

“Ấn chương này mọc đầy rỉ sắt, chữ viết mờ nhạt không thể nhận ra, nhưng góc trên bên trái có hình lạc đà, sơ bộ phán đoán là của dân tộc thiểu số, có khả năng là chữ Thổ Phồn.” “Người phát hiện ra nó là một đội du khách, tổng cộng mười lăm người, chỉ một người sống sót, hiện giờ tinh thần hoảng loạn.

Khi tìm thấy anh ta, trong tay anh ta đang cầm ấn chương này.” “Ý của cấp trên là ấn chương này có thể truy ngược về ngàn năm, nếu nó xuất hiện ở đây, chỉ có thể chứng tỏ dưới đây có cổ mộ.

Bây giờ ý của cấp trên là lần này do cậu dẫn đội, tìm ra cổ mộ nơi ấn chương này tọa lạc.” Nghe vậy Diệp Kiêu có chút kinh ngạc,

không ngờ lần này đến lại giao cho anh một nhiệm vụ lớn, để anh dẫn đội.

Nhưng Giáo sư Chu đã lớn tuổi, nếu để ông dẫn đội đến một nơi như Côn Luân, Giáo sư Chu chưa chắc đã chống đỡ nổi.

Thấy ông tuổi đã cao, Diệp Kiêu trong lòng không đành lòng.

Giáo sư Chu thở dài nói: "Tiểu Diệp, cậu xem tuổi tác của tôi thế này, rất nhanh sẽ về hưu rồi.

Trước khi về hưu tôi còn muốn tìm một người kế nhiệm, cậu là ứng cử viên thích hợp nhất.

Họ đều là những lực lượng mới của đội khảo cổ, tôi tin dưới sự dẫn dắt của cậu nhất định có thể phát huy rực rỡ đội khảo cổ của chúng ta!" Nghe ông nói vậy Diệp Kiêu lập tức giật mình: "Giáo sư Chu ông không thể nói bừa, cháu làm sao dám sánh với ông!" Diệp Kiêu không muốn gánh vác gánh nặng lớn như vậy, nếu dẫn dắt đội khảo cổ, có nghĩa là anh sau này sẽ phải cống hiến cho sự nghiệp khảo cổ, mà anh thì chỉ muốn chuyên tâm viết tiểu thuyết làm biên kịch thôi.

Giáo sư Chu xua tay: "Lần trực tiếp này mọi người đều đã thấy năng lực của cậu, nghiên cứu của cậu về phương diện này, cùng với thân thủ của cậu đều là điều ai cũng thấy rõ, tôi nghĩ cậu dẫn đội sẽ không ai phản đối." "Hơn nữa cậu cũng thấy đó, lần thám mộ này đã tổn thất nhiều người như vậy, cấp trên cũng có một số ý kiến về tôi, cũng là do tôi lãnh đạo không tốt.

Những việc còn lại hãy giao cho những người trẻ tuổi như các cậu, cậu thấy thế nào?" "Cậu cũng đừng vội, dù sao vẫn còn thời gian, trong vòng mười ngày cho tôi tin tức đều được.

Bây giờ Côn Luân bên đó đã bị phong tỏa, còn lại chỉ chờ đội khảo

cổ đến.

Đội khảo cổ địa phương và quân đội đều đã đóng quân ở đó, đội tiền trạm đã xuất phát rồi, bên chúng ta chủ yếu là cử cậu qua đó, cậu tự mình suy nghĩ kỹ rồi nói cho tôi biết." Diệp Kiêu nghe ông nói vậy gật đầu, chỉ cần bây giờ không vội vàng đi ngay là được, anh còn muốn sắp xếp lại một chút, dù sao việc này đối với anh mà nói có chút quá đột ngột.

"Giáo sư Chu cho cháu xin phép suy nghĩ." Giáo sư Chu liên tục gật đầu, lần này để anh đến chính là vì chuyện này.

Diệp Kiêu suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: "Giáo sư Chu, cấp trên chắc sẽ không xử phạt ông chứ?

Giáo sư Nghiêm bên đó..." Giáo sư Chu xua tay: "Không có, chỉ là xét thấy lần này thương vong quá nửa, cấp trên đã phát tiền trợ cấp cho gia đình, tôi cũng phải từng nhà chạy đi giúp họ lo hậu sự.

Sau việc này nhiều nhất là một năm tôi sẽ về hưu, lui về hậu trường, không còn ra tiền tuyến nữa." Nghe ông nói vậy Diệp Kiêu mới yên tâm, chỉ cần Giáo sư Chu không ra tiền tuyến thì tốt rồi.

Thực ra đối với anh mà nói ở tuổi này, nếu thật sự phải ra trận thì e rằng không chịu nổi, trong núi kia không biết có những thứ gì.

Côn Luân được ghi chép nhiều trong Sơn Hải Kinh, nơi đó giam giữ vô số yêu ma quỷ quái, mà lúc này nếu phát hiện ra ấn chương này ở đó, thì chỉ có thể nói rõ rằng những thứ bên trong chắc chắn sẽ xuất hiện, cũng không biết là tốt hay xấu.

Trong lòng Diệp Kiêu muốn đi, nhưng bây giờ vẫn còn chút nghi ngờ.

Tin tức này vừa ra e rằng Cáp Bố Thượng Sư cũng đã hành động rồi, những người kia rốt cuộc là du khách hay trộm mộ thì không thể

biết được.

Làm thế nào để đi vào trước họ mới là điều quan trọng nhất.

Diệp Kiêu quay về sau đó hít sâu một hơi.

Lúc này Trương Đạo gửi tin nhắn đến.

Thấy tin nhắn của Trương Đạo, Diệp Kiêu không khỏi cau mày chặt.

Chuyện này là sao?

Anh vội vàng gọi điện thoại: "Đạo diễn Trương, anh nói hành động thám mộ này là ý gì?" Đầu dây bên kia Trương Đạo vô cùng hưng phấn: "Tiểu Diệp, cậu có xem chương trình thám hiểm gần đây không?" Diệp Kiêu suy nghĩ một chút rồi nói: "Ba blogger thám hiểm đó?" "Đúng vậy, ba blogger thám hiểm đó đã phát hiện ra một cái hố sâu hơn trăm mét ở Lão Sơn!" Diệp Kiêu nhớ lại chương trình đó mình đã xem trước khi đi, không khỏi bật cười: "Sao, anh có hứng thú với cái này à?" "Xảy ra chuyện lớn rồi!

Trước mặt hàng chục triệu cư dân mạng cả nước, ba blogger đã rơi xuống hố sâu và mất tích, bây giờ cảnh sát địa phương đang rất lo lắng." "Cái hố đó vốn dĩ đã có rất nhiều thứ đáng sợ, vẫn luôn đồn đại bên trong có quỷ quái.

Chương 500

Bây giờ thì hay rồi, rơi xuống hơn trăm mét, đội cứu hộ đã đến, nghe nói bên trong không ngừng truyền ra tiếng động lạ, hơn nữa càng xuống sâu càng đáng sợ.

Do đó tôi đang nghĩ đoàn làm phim của chúng ta cũng làm một buổi trực tiếp, nhờ cậu giúp một tay tạo chút lưu lượng truy cập." Nghe Trương Đạo nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi bật cười: "Chuyện của Dương Thần lần trước vẫn chưa khiến anh rút ra bài học sao?

Lần này anh lại muốn nhúng tay vào?" "Dương Thần là do hắn tự làm tự chịu, không phải đã bị kết án rồi sao?

Trong nhà hắn bị khám xét ra vô số đồ vật liên quan đến cổ mộ, tôi là người khôn ngoan tự bảo vệ mình." "Bây giờ chương trình này tôi cũng định để cậu qua đó, cậu xem giúp một tay tạo chút nhiệt độ, nếu không thì tôi trong cái giới này thật sự không thể trụ nổi, hơn nữa cậu cũng là người chuyên nghiệp." Lời mời này khiến Diệp Kiêu dở khóc dở cười, nhưng bây giờ đội khảo cổ bên kia còn có việc cần anh, lúc này mà đồng ý với Trương Đạo thì sau này phải làm sao?

Diệp Kiêu do dự.

Trương Đạo biết mối quan hệ giữa anh và đội khảo cổ nên nâng giọng lên: "Đừng vội, chuyện này tôi ước chừng ba năm ngày là kết thúc rồi, đội khảo cổ bên đó có việc gì thì chúng ta cũng có thể kết thúc bất cứ lúc nào." Nghe Trương Đạo nói vậy, Diệp Kiêu cau mày chặt, không lập tức trả lời.

Trương Đạo vội vàng nói thêm: "Cậu yên tâm, lần này trả năm triệu thù lao!" Diệp Kiêu cau mày: "Xem ra độ nguy hiểm không hề nhỏ, nếu không thì đạo diễn Trương anh làm sao có thể cho tôi một

khoản hậu hĩnh như vậy?" Nghe anh nói vậy, Trương Đạo cười cười: "Cậu cũng biết chúng tôi cũng không còn cách nào, dù sao lúc này nếu không nắm bắt được lưu lượng truy cập thì sau này bỏ lỡ rồi sẽ không còn cơ hội nữa.

Nghe nói dưới đó có hàng khủng!

Tôi tuy không phải trộm mộ, nhưng lần này cũng đành phải nhờ tay cậu.

Có người nói trong đó là một ngôi mộ, giúp họ mang một thứ đồ ra ngoài, trả ba mươi triệu!" "Tiểu Diệp cậu cứ đồng ý đi, hiện tại ngoài việc này ra, tôi cũng không có ý định nhờ cậu việc gì khác nữa, hơn nữa bên cạnh cũng không có người thích hợp.

Huống hồ chỉ là mang đồ ra ngoài thôi mà." "Mang cái gì?" "Một thi thể, là thi thể của ông nội anh ta.

Ông cụ theo tục nhập thổ vi an, họ chỉ muốn ông cụ có thể được an táng ở tổ mộ của gia đình." Trương Đạo nói xong thì than thở rất nhiều qua điện thoại, kể lại chuyện Dương Thần lần trước khiến ông bị cấp trên cảnh cáo rất lâu, lần này lại càng như vậy, ông phải nắm bắt lưu lượng truy cập.

Huống hồ cũng không phải làm điều xấu, Diệp Kiêu suy nghĩ một chút rồi trầm giọng nói: "Để tôi suy nghĩ đã, lát nữa gọi lại cho anh." Trương Đạo vội vàng đồng ý, sau khi cúp điện thoại, Diệp Kiêu nghĩ đến Giáo sư Chu, đã cho mình mười ngày để suy nghĩ.

Anh lập tức gọi lại cho Giáo sư Chu, bày tỏ nguyện ý đi, hơn nữa nếu có thể tìm thấy nửa con Mẫu trùng còn lại thì sẽ không thành vấn đề.

Lúc này Giáo sư Chu bật cười: "Tôi biết ngay cậu nhất định sẽ đồng ý mà.

Từ bây giờ đến đó có khoảng một tuần chuẩn bị, một tuần sau cậu sẽ xuất phát, chuẩn bị sẵn sàng nhé." Diệp Kiêu kể cho Giáo sư Chu nghe chuyện mình sẽ đi vào hang núi Lão Sơn.

Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Chương trình thám hiểm tôi cũng đã xem rồi, thường là để kích thích thần kinh người xem, chỉ là một trò cá cược, không ngờ lần này lại lật xe.

Tiểu Diệp cậu nếu xuống đó thì nhất định phải cẩn thận, một tuần sau chúng ta sẽ xuất phát, trực tiếp đến đó." "Ông cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ kịp thời gian." Diệp Kiêu hạ quyết tâm, lần này đi Lão Sơn trước, đến lúc đó sẽ từ Lão Sơn trực tiếp đến Côn Luân, do đó lúc này Diệp Kiêu bắt đầu đóng gói đồ đạc của mình.

Quay về sau đó nhìn căn nhà vừa mới dọn dẹp sạch sẽ, anh thở dài một hơi, thật sự là không còn cách nào, lần này lại phải đi, chuyến đi này là cả một tháng trời, thức ăn trong tủ lạnh lại uổng phí rồi.

Anh không khỏi dở khóc dở cười, đồ mới mua hôm nay nếu không ăn thì sẽ lãng phí, thôi, tặng người khác vậy!

Diệp Kiêu thu dọn một chút, sau đó lên mạng tìm kiếm các tin tức liên quan.

Ba blogger thám hiểm kia xuống đến độ sâu ba mươi mét thì đột nhiên mất liên lạc, tín hiệu bị cắt.

Đội cứu hộ xuống dưới chỉ phát hiện dây thừng bị đứt giữa chừng, cái hang sâu như vậy dù có rơi xuống thì người cũng gần như hết rồi.

Nhưng dưới đó lại không hề có dấu hiệu sự sống nào, dùng thiết bị dò tìm cũng không có phản hồi.

Điều này có chút kỳ lạ, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, huống hồ họ là người chuyên nghiệp, không có lý do gì giữa chừng ba

người lại bị đứt dây thừng cùng lúc rơi xuống, điều này không đúng chút nào!

Nhìn vào hình ảnh hiện trường Diệp Kiêu không khỏi cau mày chặt, ngay cả vết máu cũng không có, điều này có chút kỳ lạ.

Đội cứu hộ cũng là chuyên nghiệp, không có lý do gì không phát hiện ra manh mối, bây giờ Trương Đạo lại bảo mình xuống, có phải có liên quan đến ba người thám hiểm kia không?

Diệp Kiêu lắc đầu, anh không phải vì muốn lấy năm triệu thù lao, chỉ là cảm thấy chuyện này có điều mờ ám, Trương Đạo chắc chắn có chuyện gì đó chưa nói cho anh.

Lão già này rất lươn lẹo, lần trước chuyện Dương Thần đã suýt bị thiệt thòi, lần này thì không được, anh đại diện cho đội khảo cổ mà.

Diệp Kiêu suy nghĩ một chút, bèn báo cáo cho Giáo sư Chu, bất kể thế nào anh đi cũng chỉ dùng danh nghĩa đội khảo cổ.

Giáo sư Chu lập tức ra lệnh, liên hệ với đội khảo cổ Lão Sơn bên kia, sắp xếp cho Diệp Kiêu đi gấp trong đêm.

Còn Trương Đạo bên này, chuyện Dương Thần ông đã báo cáo rồi, đang trong quá trình điều tra.

Nhưng không ngờ ngay sau đó Trương Đạo lại xuất hiện, xem ra đây cũng là một chuỗi công nghiệp, nếu không một người trong giới giải trí làm sao có thể có nhiều mối quan hệ như vậy, lại đều liên quan đến cổ mộ.

Ngày Diệp Kiêu xuất phát, Trương Đạo đã bị kiểm soát, sau đó có thể hỏi ra được gì thì tùy thuộc vào cảnh sát.

Anh vẫn muốn bình an vô sự đi cứu người, nếu ba người kia còn sống thì dễ rồi, nếu đã chết thì cũng phải làm rõ rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Diệp Kiêu đi máy bay đến đích rồi lại chuyển sang xe lửa màu xanh lá cây, xuống xe lửa rồi lại đi xe buýt lớn, cuối cùng mới đến được Lão Sơn thực sự.

Lão Sơn còn gọi là Lão Đồn Sơn, dân làng địa phương gọi là Lão Sơn.

Trước đây Lão Sơn là của chung mấy thôn gần đó, từ khi phát hiện ra cái hố sâu này, dân làng xung quanh đến ít hẳn, sợ không cẩn thận lại rơi xuống.

Nhưng khi Diệp Kiêu đến thì xung quanh đã dần dần có rất nhiều người đến, nhất thời Lão Sơn hoang vu trở nên đặc biệt náo nhiệt.

Theo chỉ thị của Giáo sư Chu, anh đã liên hệ với đội khảo cổ địa phương, quân đội bên kia cũng phái xe đến đón anh.

Đến khi đến được rừng núi thật sự thì đã là bảy giờ tối.

Vội vàng ăn một bữa cơm nóng, nhìn hình ảnh được truyền tải trên máy tính của họ, Diệp Kiêu hít sâu một hơi.

Người tiếp đón của đội khảo cổ tên là Trần Hiểu, thấy Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Tôi đã xem trực tiếp của cậu rồi, cậu thật lợi hại, lên núi xuống biển không gì là không làm được!

Lần này có thể mời được cậu đến, xem ra họ có cứu rồi!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không có gì, đều là do đồng nghiệp hỗ trợ tốt thôi." Nếu không phải những đồng đội đó thì e rằng anh cũng không thể có nhiều người hâm mộ như vậy.

Lúc này Trần Hiểu bật cười: "Thực ra lần này nếu muốn xuống dưới thì e rằng cũng không dễ dàng như vậy, người xung quanh đều đã phá hủy hiện trường rồi, nhưng dân làng không dám xuống." "Trong suốt thời gian qua, chúng tôi đã đi thăm hỏi khắp làng, từ già đến trẻ, những người lớn tuổi đều nói cái chỗ đó từ khi họ biết

chuyện đã có, xem ra cũng có niên đại rồi.

Còn cách nói sâu khoảng trăm mét thì cũng không thể kiểm chứng." "Thỉnh thoảng có người xuống, nhưng không bao giờ trở lại nữa.

Bây giờ ba blogger thám hiểm đó mất tích trong tình huống trực tiếp trên toàn mạng, trên mạng dấy lên dư luận rất lớn, bây giờ yêu cầu chúng tôi nhất định phải tìm thấy, sống phải thấy người chết phải thấy xác." Diệp Kiêu gật đầu, anh đương nhiên hiểu, bây giờ đội cứu hộ đang khẩn trương cứu hộ, nhưng xuống đến ba mươi mét rồi vẫn không thấy ai, huống chi bây giờ có nhiều người theo dõi như vậy, lại còn có những kẻ không biết sống chết muốn tự mình xuống thám hiểm.

Diệp Kiêu lắc đầu, cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, đám người này vậy mà còn muốn xuống.

Những người này chỉ biết lãng phí tài nguyên công cộng!

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Bây giờ bắt đầu đi, không nên chậm trễ, vạn nhất họ còn sống, chậm trễ thêm một khắc là thêm một khắc nguy hiểm." Trần Hiểu không ngờ Diệp Kiêu lại muốn xuống nhanh như vậy.

Diệp Kiêu là người chuyên nghiệp, sau khi mặc đồ chỉnh tề, đeo dây thừng, dưới sự phối hợp của đội cứu hộ cùng nhau đến miệng hố.

Bây giờ đã là buổi tối, hiện trường đèn đuốc sáng trưng, có rất nhiều dân làng cũng thức đêm đến xem náo nhiệt.

Diệp Kiêu lắc đầu, không ngờ xem náo nhiệt lại đến lúc này, vẫn chưa chịu tan.

Anh nhìn xuống dưới, một cái hố đen ngòm không thấy năm ngón

tay, một thành viên đội cứu hộ vừa lên nói: “Chúng tôi đã xuống đến bốn mươi mét, nhưng không phát hiện ra gì cả, hiện trường có dấu vết kim loại, còn có một số mảnh quần áo.

Sơ bộ suy đoán là rơi xuống sau đó bị kéo xuống!” Bị kéo xuống?

Điều này khiến Trần Hiểu không khỏi kinh ngạc: “Dưới đó có thứ gì đó!

Chương 501

Nếu không thì sao lại bị kéo xuống chứ?" Diệp Kiêu không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng bây giờ đã đến lúc này rồi, nếu không xuống nữa thì e rằng đã muộn.

Nếu chậm một bước mà có người chết thì họ không thể giải thích được, dù sao có nhiều người đang theo dõi như vậy.

Phải biết rằng mỗi lần giải cứu trực tiếp đều là một chủ đề xã hội, luôn gây ra chấn động.

Bây giờ Diệp Kiêu lại hy vọng họ tắt trực tiếp đi, nhưng không được.

Các cư dân mạng tinh mắt nhìn thấy mặt Diệp Kiêu lướt qua, lập tức hưng phấn hẳn lên.

"Tôi không nhìn nhầm chứ, đó là Diệp Đạo phải không!

Sao lại ở đây?" "Thật không ngờ, Diệp Đạo bình thường còn nhận việc này nữa!" "Diệp Đạo cậu có phải bị ép buộc không, nếu phải thì cậu nháy mắt nói cho chúng tôi biết!" "Diệp Đạo xuất hiện, vậy Giáo sư Chu đâu?

Có phải dưới đó có cổ mộ không?" "Hang sâu một trăm mét, nếu có mộ cũng không có gì lạ!" Diệp Kiêu nhìn màn hình trước mặt cư dân mạng bình luận, lập tức cạn lời.

Bên cạnh phóng viên giải thích: "Chúng ta đang thấy Diệp Kiêu, chuyên gia thám hiểm mộ trực tiếp, nghe nói lần này dưới đó có phát hiện, nên được mời tham gia cứu hộ." "Xin hỏi ông Diệp, ông có quan điểm gì về cuộc cứu hộ lần này, dưới đó sẽ có mộ huyệt không?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không rõ." Các cư dân mạng đều có chút không

tin.

“Diệp Đạo từ khi nào thành đội cứu hộ vậy, cậu không phải là người của đội khảo cổ sao?” “Tôi hình như đã phát hiện ra tân châu lục rồi, Diệp Đạo, dưới đó có mộ phải không, nếu không thì ba người thám hiểm mất tích, hà cớ gì phải thông qua đội khảo cổ chứ?” “Diệp Đạo, nếu tôi nói đúng rồi, cậu cứ nháy mắt một cái, tôi nhất định sẽ không tuyên truyền ra ngoài đâu!” “Cậu dẹp đi, cậu còn không tuyên truyền ra ngoài nữa, bây giờ cả mạng đều đang xem!” Trong phòng trực tiếp, số lượng người hâm mộ nhanh chóng tăng vọt, rất nhanh đã vượt qua hàng chục triệu, cho đến khi Diệp Kiêu xuống thì mọi người đều đã đến.

Diệp Kiêu nhìn cảnh này không khỏi dở khóc dở cười, xong rồi, lần này lại bị vây xem.

Nếu không cứu được thì mất mặt thật rồi, không biết chính quyền nghĩ gì mà lại muốn trực tiếp quá trình cứu hộ.

Nếu vậy thì không cứu được sẽ rất khó coi.

“Tắt trực tiếp đi, vạn nhất có chuyện gì, không thể công khai ra ngoài được!” Trần Hiểu đứng bên cạnh nhún vai: “Tôi cũng không còn cách nào, lần này mọi người đều như vậy, bây giờ chính quyền cũng đã nắm được mật mã lưu lượng truy cập, khi cứu người cũng phải trực tiếp, xem tình hình cụ thể thế nào.

Đợi đến khi xuống dưới thì tùy tình hình mà quyết định.” Diệp Kiêu gật đầu, thôi được rồi, bắt đầu đi!

Trần Hiểu dẫn người cùng anh đi xuống, ba sợi dây thừng, Diệp Kiêu là người đầu tiên.

Theo lý mà nói nơi đây sâu hơn trăm mét, nhưng lâu nay chưa có ai xuống dưới, nên mọi người đều không biết dưới đó rốt cuộc sâu bao

nhiêu, nói là hơn trăm mét, nhưng căn bản không biết rốt cuộc sâu bao nhiêu.

Ngay lúc này thấy cảnh này, Diệp Kiêu hít sâu một hơi, sau đó cầm đèn tham chiếu xuống dưới.

Trong phòng trực tiếp thấy Diệp Kiêu xuống dưới, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

"Lại là Diệp Đạo là người đầu tiên, xem ra Diệp Đạo thật sự là người tiên phong!" "Bất kể đến đội cứu hộ hay đội thám hiểm, đều là người đầu tiên xuống.

Diệp Đạo nhất định phải chú ý sức khỏe của mình, tuyệt đối không thể bị người ta hãm hại!" "Nói gì vậy, Diệp Đạo chỉ là xuống cứu người, đâu ra hãm hại người khác?" "Ba tên ngu ngốc đó nghe nói dưới đó có mộ thì cứ khăng khăng đòi xuống, kết quả sống không thấy người chết không thấy xác, cái này không phải cố ý sao?

Cái này gọi là lãng phí tài nguyên công cộng!

Theo tôi mà nói thì bọn họ nên ở dưới đó đừng ra nữa, chết rồi thì thôi!" "Nói đúng!

Còn mấy tên du khách ngu ngốc đó chỉ biết lãng phí tài nguyên công cộng, cái thứ này dù có cứu lên được cũng phải tốn tiền!" "Đúng, nói không sai, chính là phải tốn tiền, đâu phải danh lam thắng cảnh gì, làm gì mà phải xuống, tôi thấy họ là cố ý!" Mọi người đều đang bàn tán xôn xao.

Trong đội khảo cổ, Giáo sư Chu cũng đang chăm chú nhìn màn hình.

Vừa nãy thấy Tiểu Diệp xuống dưới, Giáo sư Chu cau mày chặt.

Cách màn hình cũng có thể cảm nhận được sự đáng sợ bên trong đó.

Sâu không thấy đáy, lại còn tối đen như mực, Tiểu Diệp thật sự phải cẩn thận.

Diệp Kiêu trực tiếp xuống dưới, thấy dưới đó đen ngòm một mảng, lập tức có chút chấn động.

Nơi này thật sự khác biệt, hơn nữa sau khi xuống thì lập tức cảm thấy bị cách ly với thế giới bên ngoài, tất cả âm thanh đều biến mất.

Tĩnh lặng đến đáng sợ.

Ngay lúc này thấy cảnh này, Diệp Kiêu cẩn thận từng li từng tí trượt xuống.

Dây thừng bên trên không ngừng thả xuống.

Đến độ sâu hai mươi mét, anh tìm thấy một điểm tựa.

Hóa ra là một tảng đá lớn, một đầu dây thừng bị đứt chính là buộc vào tảng đá này làm điểm tựa.

Diệp Kiêu leo xuống sau đó nhìn một chút, sợi dây thừng này không có vấn đề gì, nhưng đầu bị đứt rõ ràng là bị người ta cắt.

Chẳng lẽ là gặp nguy hiểm họ tự mình cắt đứt, hay là họ gặp phải thứ gì đó bị người kia cắt đứt, hoặc là ba người đó xảy ra xung đột đánh nhau rồi rơi xuống?

Tất cả những điều này đều khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút khó tin.

Lúc này, những người bên trên vẫn không ngừng gọi, Diệp Kiêu trả lời một câu: "Không sao!" Anh trên người còn mang theo thiết bị trực tiếp, những người bên trên cũng có thể nhìn thấy, sở dĩ gọi anh cũng là vì lo lắng anh gặp chuyện, nên không ngừng liên lạc với anh.

Diệp Kiêu trả lời cũng khiến họ thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Diệp Kiêu gặp chuyện ở đây, thì sau này họ thật sự rất khó

giải thích.

Lúc này, trong phòng trực tiếp mọi người xem xong không khỏi cau mày chặt.

“Chết tiệt, cái này cũng quá kích thích rồi, thật sợ trong bóng tối đột nhiên xuất hiện thứ gì đó nuốt chửng Diệp Đạo mất!” “Lầu trên có phải mới được thả ra không?

Đầu óc có vấn đề à?” “Cái hang này sâu như vậy, hơn nữa trên thì rộng dưới thì hẹp, trông hơi giống bình hoa úp ngược, ai lại chôn ở đây?

E rằng quan tài còn không xuống được!” “Trông có vẻ nơi đây chỉ đủ cho một người đi qua.

Tôi chỉ muốn biết ba người kia làm thế nào mà biến mất cùng lúc, hơn nữa không hề có một chút âm thanh nào!” “Đúng, ba người này trực tiếp, tôi cũng đã xem rồi, đột nhiên biến mất, đơn giản là quá kỳ dị!” “Nếu không thì sao nói, trên thế giới này có quá nhiều nguy hiểm chưa biết.

Hãy tưởng tượng lúc Diệp Đạo ở trong mộ, con nhện to như ngọn núi nhỏ, còn có những quái vật khổng lồ, những con Xà Cổ đó, đều là những thứ không thấy trong thế giới hiện thực.” “Thế giới rộng lớn không gì là không có, xem trực tiếp của Diệp Đạo xong rồi xem của người khác, tôi đều cảm thấy cái này chẳng là gì!” Mọi người trong lòng đều một trận hoảng sợ.

Trần Hiểu là người thứ hai xuống, đi sát phía sau Diệp Kiêu, thấy Diệp Kiêu trực tiếp xuống dưới, Trần Hiểu cũng yên tâm, đương nhiên cũng chú ý đến cái đinh trên tảng đá lớn kia, điều này khiến Trần Hiểu cảm thấy có chút khó hiểu.

Nếu là như vậy, thì điều đó đại diện cho việc những người này

sau khi xuống dưới nhất định đã gặp phải thứ gì đó, nếu không thì không thể đột nhiên không có tiếng động nào, mà buổi trực tiếp trên mạng cũng không bị gián đoạn.

Ngay cả bóng đen, những cư dân mạng tinh mắt cũng phải phát hiện ra manh mối, sao lại không phát hiện ra gì cả, điều này khiến anh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng Diệp Kiêu không nói gì, Trần Hiểu ở trên phụ trách cứu người và tiếp ứng, cũng không nói gì thêm.

Dù sao bây giờ vẫn chưa thấy thi thể, ngoài ra, không có gì cả, tất cả những điều chưa biết đều phải được chứng thực trong quá trình không ngừng khám phá.

Diệp Kiêu xuống đến độ sâu ba mươi mét, nhìn xung quanh rồi sờ vào vách đá bên cạnh.

Vách đá này có chút ẩm ướt, dính dính, giống như bị côn trùng bò qua.

Nhưng giây tiếp theo anh phát hiện có chút không đúng, trên vách đá ngoài nước ra, còn có một số trứng côn trùng bám vào.

Có trứng côn trùng ở đây cũng không có gì lạ, dù sao đây cũng là một khu rừng núi, nhưng để nói trong hố sâu còn có gì thì Diệp Kiêu không dám khẳng định, chỉ là trứng côn trùng, xuất hiện vào lúc này liệu có liên quan đến việc dây thừng bị đứt ở phía trên không?

Chương 502

Điều này khiến Diệp Kiêu nhất thời cũng không rõ, chỉ là kéo ống kính lại gần, chiếu vào trứng côn trùng.

Các cư dân mạng lại lần nữa sôi nổi.

"Tôi dựa vào, cái này không phải là Cổ trùng chứ?" "Nói đùa gì vậy!

Lão Sơn và cổ mộ bên kia không giống nhau, làm gì có nhiều Cổ trùng như vậy?" "Cái này lại không phải cổ mộ ngàn năm gì, cũng không có Cổ trùng!" "Tôi thấy, là côn trùng bình thường thôi, có lẽ Diệp Đạo quá căng thẳng." Diệp Kiêu nhìn quanh, nơi đèn tham chiếu chiếu sáng không phát hiện ra manh mối gì, nhưng đột nhiên, Diệp Kiêu dừng lại.

Phía trước anh là một cái miệng giống hình hồ nước, khối đá nhô ra kia có một dấu vết mờ nhạt.

Xung quanh không có điểm tựa, Diệp Kiêu nhìn một chút, treo mình bằng dây thừng trực tiếp đu sang, bám vào vách đá đối diện.

Các cư dân mạng đều ngây người ra, Diệp Kiêu đã phát hiện ra cái gì rồi!

Nơi đây quả thực có chút không đúng, dấu vết này hình như là một dấu tay, Diệp Kiêu đưa tay đo thử, lớn hơn lòng bàn tay của anh rất nhiều.

Nếu nói ba người kia trực tiếp rơi xuống thì phải có một số dấu vết, nhưng sau khi xuống không tìm thấy gì cả, lại ở chỗ này phát hiện ra dấu tay, điều này có chút kỳ lạ.

Diệp Kiêu cẩn thận sờ vào dấu bàn tay này, bên cạnh còn có vết

máu, nhạt nhạt.

Ba người kia đều có thân hình trung bình, không biết có bàn tay lớn như vậy không, nghĩ lại thì chắc không.

Người khi rơi xuống làm sao có thể in ra dấu bàn tay như thế này?

Trừ phi anh ta bám vào đây, nhưng rõ ràng không đúng.

Phát hiện này khiến những người trong đội cứu hộ trong lòng thắt lại!

Trước đây họ làm sao lại không phát hiện ra?

Mọi người đều kích động.

"Có phát hiện rồi!

Tôi dựa vào, cái này chẳng lẽ không phải là vụ giết người sao?" "Dấu vết này là sao?

Vừa nãy đội cứu hộ còn nói không phát hiện ra gì, bây giờ Diệp Kiêu vừa xuống đã phát hiện ra rồi, chẳng lẽ tất cả những điều này đều nhằm vào Diệp Đạo?" "Diệp Đạo chính là phúc tinh mà!

Vừa đến đã có manh mối, nói vậy có nghĩa là mấy người này không cứu được sao?" Diệp Kiêu cười khổ, nhằm vào anh thì không giống, nhưng không thể không nói nơi đây có điều mờ ám.

Anh tiếp tục đi xuống, Trần Hiểu ở trên hô: "Phát hiện ra cái gì rồi?" "Dấu tay!" Lời nói của Diệp Kiêu khiến Trần Hiểu lập tức kinh ngạc không thôi, dấu tay?

Điều này có chút không hay, lúc đầu họ không hề phát hiện ra bất cứ dấu hiệu sự sống nào, bây giờ phát hiện ra dấu tay, nói không chừng người dưới đó vẫn còn sống, phải nhanh chóng lên, ở nơi như thế này chậm một giây thì nguy hiểm sẽ tăng thêm một phần.

Những thứ Diệp Kiêu phát hiện cũng rất nhanh truyền đến tai

những người bên trên, người nhà của ba blogger thám hiểm kia cũng đã đến hiện trường, ban đầu họ không ôm hy vọng, nhưng bây giờ nghe nói như vậy lập tức căng thẳng hẳn lên.

Nếu thật sự còn sống, dù tốn bao nhiêu tiền họ cũng chấp nhận, nhưng Diệp Kiêu trong lòng lại nghĩ, dấu hiệu sống sót e rằng cũng không lớn lắm, dù sao ở nơi như thế này cái gì cũng có thể xảy ra.

Nếu phát hiện dấu tay mà không thấy người, phần lớn là bị người khác kéo đi, hơn nữa nhìn dấu vết thì ngay cả vết máu cũng bị dọn dẹp sạch sẽ, chỉ còn lại một chút xíu.

Vết máu này được dọn dẹp không giống như do họ tự làm.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, thở dài một hơi.

Các cư dân mạng trong phòng livestream nghe tiếng Diệp Kiêu thở dài thì lòng giật mình!

"Chẳng lẽ Diệp Đảo biết được điều gì rồi sao?" "Diệp Đảo, anh đừng có dọa chúng tôi chứ, có phải phát hiện ra điều gì không tiện nói không, anh cứ nói nhỏ cho chúng tôi biết đi." "Đừng có nói lung tung nữa, nếu Diệp Đảo biết thì có thể không nói sao?

Chẳng qua là Diệp Đảo cảm thấy khả năng mấy người này sống sót không cao, để tránh người nhà lo lắng, cho nên mới thất vọng như vậy." "Người còn chưa chết mà đã nói vậy rồi sao?" "Chắc là lành ít dữ nhiều rồi.

Nếu anh gặp nguy hiểm mất tích, anh có cầu cứu không?

Chắc chắn sẽ dùng tất cả mọi thứ để cầu cứu ra bên ngoài, nhưng mấy người này không có động tĩnh gì cả, bây giờ lại phát hiện vết máu và dấu tay này, chỉ có thể nói rõ bên dưới có vấn đề.

Diệp Đảo không muốn nói, đại khái là vì lý do này." Cư dân mạng bàn tán xôn xao, nhưng lúc này cũng không biết phải làm sao.

Diệp Kiêu tiếp tục đi xuống.

Có kinh nghiệm từ lần trước, khi xuống, anh tập trung toàn bộ tinh lực vào các điểm đặt chân.

Kế tiếp tảng đá trước đó, cách khoảng hai mươi mét bên dưới, anh lại phát hiện một tảng đá lớn.

Hơn nữa, trên tảng đá lớn này lại có cả những chiếc đinh đã được đóng sẵn.

Phát hiện này khiến Diệp Kiêu ngỡ ngàng.

Ba người kia sau khi đi xuống không hề có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ thiết bị hỏng, đây là cách họ tự cứu mình?

Nếu không thì tại sao ở đây lại có dây thừng và đinh?

Phát hiện này cũng khiến đội cứu hộ bên trên không khỏi mừng thầm, xem ra mấy người này vẫn chưa chết, nếu không thì tuyệt đối sẽ không tự mình đóng đinh để đi xuống!

Nhưng không thể không nói, gan của họ thực sự quá lớn, đến giờ vẫn không cầu cứu, thậm chí còn nghĩ cách tự mình đi xuống.

Đây đúng là chuyện lớn!

Diệp Kiêu cũng không quan tâm, xuống đến độ sâu năm mươi mét, anh lại nhìn một lần nữa.

Lần này, dấu tay lại xuất hiện, hơn nữa còn rõ ràng hơn lúc nãy, vết máu cũng càng rõ rệt.

Điều này khiến Diệp Kiêu nặng lòng.

Toàn bộ cư dân mạng thấy vậy liền nổ tung!

“Hỏng rồi hỏng rồi!

T.T Đây chính là vết máu, chẳng lẽ bên dưới có dã nhân sao?”

“Nói bậy bạ gì đấy, nếu là dã nhân thì ở đây không biết đã chết bao nhiêu người rồi!” “Theo lẽ thường, chắc là dã nhân, đây là rừng núi, nếu sâu một trăm mét, e rằng sẽ có một loài dã nhân không rõ tên.” “Đừng nói nữa, càng nói càng sợ, ba người kia chắc bị ăn sạch đến cả xương cốt cũng không còn!” “Cho dù như vậy cũng phải mang chút đồ vật lên, nếu không người nhà sẽ không chịu nổi đâu!” Diệp Kiêu thì nặng lòng, không nói hai lời liền buộc sợi dây thừng của mình vào chiếc đinh mà họ đã đóng trước đó, tiếp tục đi xuống.

Tốc độ của anh cũng ngày càng nhanh.

Diệp Kiêu biết nếu không đi xuống nữa thì e rằng sẽ không cứu được họ thật.

Theo như anh dự đoán ban đầu, những người này rơi xuống chắc sẽ gãy chân hoặc gãy tay, nhưng không ngờ lại có vết máu và họ vẫn tiếp tục đi xuống, lại còn có những dấu tay này.

Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

Xem ra bên dưới nhất định có thứ gì đó.

Không nói nhiều, Diệp Kiêu trực tiếp đi xuống với tốc độ ngày càng nhanh.

Chương 503

Trần Hiểu còn đang ở độ sâu ba mươi mét thì Diệp Kiêu đã xuống đến sáu mươi mét.

Càng gần cửa động, Diệp Kiêu càng nhìn rõ.

Xung quanh đây lại còn có cả rêu xanh, thậm chí có cả dấu chân đã giẫm lên.

Điều này chứng tỏ bên dưới nhất định có thứ gì đó, nếu không thì sao lại có những dấu vết như vậy?

Diệp Kiêu đang suy nghĩ thì một tiếng gầm gừ trầm thấp vang lên từ dưới chân.

Âm thanh này khiến Diệp Kiêu giật mình, cũng làm tất cả mọi người chấn động!

“Trời ơi!

Quả nhiên bên dưới có thứ gì đó!” “Có dã thú!

Tôi đã nói đúng mà!” “Trời ạ, nếu bên dưới có dã thú thì không biết đã sống được bao nhiêu năm rồi, các thôn làng xung quanh chẳng lẽ không ai nhìn thấy sao?” “Có gì mà phải nhìn?” “Tôi thì lại cảm thấy mấy người dân làng này có nói dối không, cố ý dẫn những người này xuống, chỉ để cho những dã thú bên dưới ăn thịt!” “Không thể không nói là có khả năng đó!” “Nếu nói như vậy, thứ này chắc chắn sẽ ra ngoài trộm ăn đồ vật.

Tại sao dân làng xung quanh lại không có chút phản ứng nào, chỉ nói ở đây có cái động, nhưng lại không bao giờ nói rốt cuộc có thứ gì!” “Suy nghĩ kỹ mà sợ, xem ra ba người kia đã bị lừa rồi!” Diệp Kiêu tắt đèn pin, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Ngay lập tức, xung quanh chìm vào bóng tối, ai cũng không nhìn rõ, nhưng anh lại có thể nhìn thấy.

Một trận gió mạnh ập đến, kèm theo một mùi máu tanh.

Diệp Kiêu siết chặt hai chân vào sợi dây thừng, giải phóng tay ra, Hắc Kim Cổ Đao vung về phía trước!

"Oành!" Sau một tiếng rống thê lương, một giọt máu bắn lên mặt anh.

Mọi người đều hoảng sợ, không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng có thể đoán được chắc chắn gặp phải nguy hiểm gì đó, nếu không thì sao lại có âm thanh như vậy!

"Xong rồi T.T, lần này Diệp Đảo thảm rồi!" "Rốt cuộc có phải dã nhân không!" "Diệp Đảo mau bật đèn đi!" "Diệp Đảo chẳng lẽ đã bị nó bắt đi rồi sao!" Ngay giây tiếp theo, đèn lại được bật lên, chỉ thấy trên lớp rêu xanh bên cạnh vương vãi đầy vết máu.

Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, không hề hấn gì.

Nhìn thấy Hắc Kim Cổ Đao, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Kiêu nhìn xuống dưới chân, không khỏi nở một nụ cười lạnh lùng, muốn tập kích à?

Không có cửa đâu!

Anh trượt xuống, nhưng lại phát hiện một bàn tay trên một tảng đá bên dưới!

Phát hiện này khiến mọi người giật mình, da đầu tê dại!

"Thấy chưa?

Đó là bàn tay!" "Là của ai, chẳng lẽ vừa bị Diệp Đảo chặt đứt?" Diệp Kiêu cầm sợi dây thừng đu người sang, chỉ thấy trên tảng đá, bàn tay đó vẫn còn đeo găng tay, rõ ràng không phải là thứ vừa mới bị

chặt.

Thứ đó vừa bị anh chém một nhát, cũng bị thương không nhẹ, chảy rất nhiều máu.

Bây giờ chắc không chạy xa được, theo vết máu rất nhanh sẽ tìm thấy.

Nhưng bàn tay này chắc là của một trong ba người thám hiểm.

Trên màn hình có người kêu lên!

"Đó không phải là blogger thám hiểm đó sao!

Trước khi xuất phát anh ta có đeo găng tay, tôi đã nhìn thấy rồi, anh ta là người đầu tiên đi xuống!" "Ôi vãi, tôi nhớ ra rồi, đây là thiết bị thám hiểm chuyên nghiệp, trên găng tay có ký hiệu, quả nhiên là anh ta!" "Không sống nổi rồi, ở nơi này mất đi một bàn tay, nhìn vết thương là vết thương do xé rách, không cứu được nữa." "Vết thương do xé rách là gì vậy?" Mấy cư dân mạng vẫn còn hơi mơ hồ, Diệp Kiêu thì nhìn ra, bàn tay này bị xé toạc ra một cách thô bạo, vết máu đã khô quắt, xem ra đã một thời gian rồi.

Cách lúc họ đi xuống và mất liên lạc đã bốn tiếng đồng hồ, chắc là không ổn rồi.

Lúc này Trần Hiểu đã không thể đuổi kịp nữa.

Thấy Diệp Kiêu trực tiếp đi xuống, Trần Hiểu liền gọi vọng xuống: "Tiểu Diệp!

Tiểu Diệp!" Diệp Kiêu gầm lên một tiếng: "Xuống đây, có phát hiện!" Họ cách nhau khoảng bốn mươi mét sâu.

Trần Hiểu vội vàng xuống.

Mất gần nửa tiếng đồng hồ mới đến nơi.

Diệp Kiêu ngồi trên tảng đá nhìn Trần Hiểu, lắc đầu: "Tám phần

là không cứu được nữa rồi." Nghe lời Diệp Kiêu nói, Trần Hiểu lập tức nặng lòng, cũng nhìn thấy cánh tay đứt lìa kia.

Trần Hiểu lập tức hoảng hốt, không biết phải làm sao.

Thấy người nhà bên ngoài đang kích động, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, mà họ bây giờ lại không có cách nào đối mặt.

Dù sao ban đầu còn cảm thấy người còn sống, còn một tia hy vọng.

Nhưng phát hiện này khiến tất cả mọi người đều im lặng.

Người này coi như đã chết, trong tình huống này phát hiện cánh tay đứt lìa kia, không nghi ngờ gì nữa đã xác định người đã tử vong.

Nhưng trong lòng họ vẫn ôm một chút may mắn.

Dù sao bây giờ ngoài cánh tay đứt lìa này ra, hai người còn lại không hề được phát hiện.

Trong ba người, chỉ cần có một người sống, dù là tàn phế, người nhà cũng có thể chấp nhận.

Cho nên lúc này Trần Hiểu thấy cảnh này, không khỏi mặt mày u ám.

Diệp Kiêu vỗ vỗ anh ta: "Đi thôi, xuống dưới xem nữa, nói không chừng còn có thu hoạch bất ngờ.

Thứ đó vừa bị tôi chém một nhát, theo vết máu xuống dưới sẽ tìm thấy." Nghe anh nói vậy, Trần Hiểu lập tức thấy hơi lạ, "Cậu nói gì, cậu chém nó một nhát sao?" Diệp Kiêu nghi hoặc quay đầu nhìn anh ta, "Cậu không xem livestream sao?

Tôi chém rồi, chắc chắn thứ đó cũng bị thương, bị Hắc Kim Cổ Đao của tôi chém trúng, e rằng sẽ không còn đường sống, trừ phi..." Diệp Kiêu không nói hết, chỉ cười một tiếng.

Nghe anh nói vậy, lại thấy biểu cảm đó, Trần Hiểu chỉ thấy toàn thân run rẩy, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, lời Diệp Kiêu nói vẫn khiến anh ta giật mình, nếu không thì anh ta cũng không có cách nào giải quyết.

Chuyện này thực sự có chút khó tin, rốt cuộc thứ bên dưới cái động này là cái gì, họ cũng không ai biết, nhưng không thể không nói thực sự rất đáng sợ.

Mà đúng lúc này, cư dân mạng cũng sôi sục lên.

"Mấy người có thấy sắc mặt của Diệp Đảo vừa nãy không, nụ cười khinh thường đó, đơn giản là khiến người ta rợn tóc gáy!" "Biểu cảm của Diệp Đảo vừa nãy khiến tôi không khỏi rùng mình, cứ cảm giác như bị anh ta nhìn chằm chằm." "Diệp Đảo thực sự quá kỳ lạ!" "Có gì lạ đâu, tôi dám nói Diệp Đảo nói như vậy cũng là để người ta sớm chuẩn bị tinh thần, dù sao từ độ cao này rơi xuống, cho dù không chết cũng tàn phế, hơn nữa lại đã qua lâu như vậy rồi.

Người có khả năng chịu đựng tâm lý kém cỏi thì đã chết ngắc từ lâu rồi." "Nói cũng đúng, bây giờ sau khi họ xuống không nhận được bất kỳ tin tức nào về người sống sót, không thể không nói là mấy người này lành ít dữ nhiều!" "Chết thì thôi, chỉ sợ nửa sống nửa chết, đến lúc đó lại làm khổ người nhà.

Đừng trách tôi nói khó nghe, vốn dĩ là như vậy!" Cư dân mạng bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu thì cảm thấy lúc này quan trọng nhất là phải tìm thấy những thi thể kia hoặc là kẻ thủ ác.

Chương 504

Vì vậy anh không chút do dự men theo sợi dây thừng đi xuống.

Trần Hiểu cùng anh, hai người trước sau.

Đến độ sâu bảy mươi mét, Trần Hiểu không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đến đây, một mùi máu tanh nồng nặc ập vào mặt, những cánh tay và chân bị đứt lìa nằm rải rác khắp nơi khiến nội tâm anh ta buồn nôn, không ngờ lại là cảnh tượng như vậy.

Chỉ thấy trên vách đá lồi ra một tảng đá lớn, gần như chắn ngang lối đi, bên trên toàn là những cánh tay chân đứt lìa, còn có nửa cái đầu lâu!

Đèn pin chiếu vào, nửa cái đầu lâu kia còn có một con mắt đã rơi ra treo lủng lẳng trên mặt, làm Trần Hiểu sợ đến mức không nhịn được mà hét lên!

"A!

Vãi chưởng!" Anh ta không kìm được mà văng tục một câu, tim đập thình thịch, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi thứ này lại xuất hiện ở đây.

Xem ra thứ đó đã biến nơi đây thành bàn ăn, cơ bản bên trên toàn là máu.

Khi camera quét đến đây, toàn bộ cư dân mạng lập tức sợ đến da đầu tê dại.

"Đệt, rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Đáng sợ quá!" "Đạn mạc hộ thể, đạn mạc hộ thể!" "T.T, không

ngờ vừa lên đã gặp cảnh tượng bạo lực như vậy!" "Lần này thì thảm rồi, thi thể đầu tiên rất nhanh đã được phát hiện." "Nhiều như vậy, nói không chừng là mấy thi thể liền!" Diệp Kiêu nhìn Trần Hiểu, "Dù sao đi nữa, cũng phải mang những thứ này lên." Trần Hiểu buộc mình phải bình tĩnh lại, anh ta là đội cứu hộ, đã thấy nhiều thi thể rồi, nhưng cảnh tượng những cánh tay chân đứt lìa, thậm chí là đầu lâu kinh hoàng như thế này thì đây là lần đầu tiên.

Anh ta nén lại cảm giác buồn nôn trong dạ dày, không nói một lời, lấy túi đựng thi thể ra từ ba lô.

Xem ra họ đã sớm có chuẩn bị.

Sau khi đeo găng tay, họ bắt đầu phân loại.

Tuy nói có chút ghê tởm, nhưng không thể không nói việc này phải do hai người họ tự mình hoàn thành.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, cho tất cả những tàn tích dính đầy máu thịt này vào túi đựng thi thể, rồi nói với Trần Hiểu: "Cậu lên trước mang những thứ này giao cho đội cứu hộ, đừng xuống nữa." Nghe lời này Trần Hiểu hơi ngạc nhiên, "Cậu nói gì?

Một mình cậu làm sao được!" "Một mình tôi hoàn toàn có thể.

Mang theo cậu, tôi không dám đảm bảo sẽ không có những nguy hiểm khác.

Đến lúc cuối cùng nếu có nguy hiểm, tôi có thể không có thời gian để cứu cậu." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trần Hiểu không phục, còn muốn nói thêm, nhưng Diệp Kiêu đã ấn anh ta lại: "Đừng lên tiếng!" Anh nhanh chóng tắt đèn pin của cả hai.

Hành động này khiến Trần Hiểu lập tức giật mình, còn muốn nói gì đó thì màn hình đã tràn ngập bình luận.

"Xong rồi, lại đến nữa rồi!" "Thứ này còn chưa xong sao!" "Nói

cái gì đến cái đó, có thằng nhóc này ở đây, chắc chắn sẽ có chuyện xui xẻo!" "Trong phim truyền hình thường diễn, nhân vật vừa xuất hiện chắc chắn sẽ chết!" Lúc này, một mùi máu tanh nồng nặc xen lẫn mùi hôi thối nồng nặc xộc vào mũi, Trần Hiểu lập tức hoảng loạn, sợi dây thừng đung đưa bỗng trượt xuống!

Diệp Kiêu mắt nhanh tay lẹ tóm lấy anh ta, sau đó cũng buông sợi dây thừng ra, cả hai cùng rơi xuống.

Mọi người đều không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Sao thế, tôi sao lại nghe thấy tiếng va chạm?" "Hỏng rồi, chắc chắn bị thương rồi!" Ngay vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Kiêu hai chân móc chặt lấy sợi dây thừng đu mình giữa không trung, một tay còn lại tóm lấy Trần Hiểu.

Lúc này Trần Hiểu phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Diệp Kiêu giật mình, một tay kéo Trần Hiểu lên!

Sau đó, một trận gió mạnh lại ập đến.

Diệp Kiêu một nhát đao chém thẳng xuống, một tiếng *đang* vang lên, thứ đó rống lên một tiếng rồi lại chạy trốn!

Mà lúc này Trần Hiểu mới kêu thảm thiết lên: "Đau quá, cánh tay của tôi!" Khi đèn pin được bật lên, Diệp Kiêu thấy nửa cánh tay của Trần Hiểu đã bị xé rách máu thịt lẫn lộn.

Nhìn thấy cảnh này Diệp Kiêu lắc đầu, xem ra một mình anh không thể đi xuống được nữa, dù sao cũng phải đưa Trần Hiểu lên trước đã.

Thế là Diệp Kiêu cõng Trần Hiểu lên, tay trái cắm dao vào lưng mình, may mắn là anh có thắt lưng.

Sau đó men theo sợi dây thừng leo lên.

Thấy cảnh này mọi người đều ngỡ ngàng.

“Diệp Đảo định cõng người lên sao?” “Đúng là đàn ông!” “Tôi đã nói rồi, lúc này vẫn nên để Diệp Đảo một mình xuống thì tốt hơn, những người khác ở bên cạnh Diệp Đảo chỉ là vướng víu!” “Cũng không thể nói như vậy, người ta là đội cứu hộ, nhất định phải xuống!” “Anh nghĩ người ta vui vẻ sao, thực ra họ cũng không muốn, nhưng không còn cách nào!” Diệp Kiêu cũng không nói nhiều, leo một tiếng đồng hồ cuối cùng cũng lên đến nơi.

Đội cứu hộ bên trên đã sớm thông qua livestream mà hiểu rõ tình hình bên dưới, lúc đó sắc mặt có chút khó coi.

Thấy Diệp Kiêu đi lên, họ vội vàng cuống quýt kéo người lên, Trần Hiểu cũng được cấp tốc đưa đến bệnh viện cứu chữa.

Đội trưởng đội cứu hộ là một người đàn ông tráng kiện khoảng bốn mươi tuổi.

Anh ta nắm chặt thiết bị, nói với Diệp Kiêu: “Tôi sẽ cùng cậu đi xuống, dù sao đi nữa, chúng ta đông người sức mạnh lớn!” Diệp Kiêu lại lắc đầu: “Tôi khuyên mấy người vẫn đừng xuống, thứ đó không dễ đối phó.

Đến bây giờ vẫn chưa nhìn rõ rốt cuộc là cái gì.

Liều lĩnh xuống dưới, đó là địa bàn của nó, chúng ta không thể dốc toàn lực đối phó được.” “Vừa nãy cậu cũng thấy rồi đó, nếu tin tưởng tôi thì để tôi xuống thăm dò trước đã rồi nói sau.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, họ đều không thể quyết định.

Lúc này điện thoại của đội trưởng đội cứu hộ reo lên, anh ta vội vàng nghe máy, là Giáo sư Chu của đội khảo cổ gọi đến.

Không biết Giáo sư Chu đã nói gì với anh ta, đội trưởng đội cứu hộ đành phải đồng ý.

Sau đó, cúp điện thoại, anh ta nói với Diệp Kiêu: “Tôi đồng ý để cậu một mình xuống, nhưng những thiết bị cần thiết cậu phải mang đầy đủ, tuyệt đối đừng để bản thân bị thương.” “Giáo sư Chu nói cậu là người ưu tú nhất trong số họ, chúng tôi xem livestream cũng biết, nhưng lần này không phải chuyện tầm thường, rủi ro không lường trước quá lớn.” Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu gật đầu: “Yên tâm, tôi biết rõ rồi.” Anh đương nhiên biết phải làm gì, hơn nữa thứ này liên tiếp bị anh chém hai nhát, chắc chắn sẽ nhắm vào anh.

Anh gần như có thể khẳng định thứ này không phải là loại dễ chơi, hơn nữa nhìn nó khát máu như vậy, chắc chắn vô cùng hung tàn.

Diệp Kiêu chém nó hai nhát mà nó vẫn không chiếm được chút lợi lộc nào từ anh.

Lần này nếu có người khác xuống, có thể sẽ liên lụy đến người vô tội, cho nên Diệp Kiêu mới đề nghị tự mình xuống.

Cứ như vậy, có bất kỳ thù hận nào, thứ đó cũng sẽ nhắm vào Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu có tự tin rằng mình có thể giải quyết được, cho nên anh đã từ chối người khác cùng xuống.

Ngay lúc chuẩn bị đi xuống, bên tai Diệp Kiêu truyền đến tiếng khóc.

Anh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy số người xem hóng chuyện bên ngoài đã đông thêm một vòng, xem ra đội cứu hộ đã yêu cầu họ lùi lại, nhưng tiếng khóc vẫn mơ hồ truyền đến.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, nhắc nhở họ: “Làm phiền kiểm tra kỹ thi thể và tàn tích mang lên.

Tôi đoán bên dưới còn nhiều hơn, còn nữa, làm phiền cảnh sát điều tra kỹ những người dân làng gần đó.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy,

đội trưởng đội cứu hộ gật đầu.

Diệp Kiêu lại nói: "Nếu bên dưới thực sự có quái vật, hơn nữa lại hung tàn đến vậy, thì không thể nào không lên ăn thịt được." "Bên dưới không biết có những gì, bao nhiêu năm qua dân làng chưa từng phát hiện ra quái vật làm hại người, điều này không thể nào." Đội trưởng đội cứu hộ cũng đã nghe ra ý của Diệp Kiêu, liền vội vàng liên hệ với cảnh sát.

Mà ba blogger thám hiểm kia rốt cuộc đã nghe được tin tức gì mà lại mạo hiểm đi xuống?

Điều này cũng nhất định phải điều tra rõ ràng.

Chương 505

Thấy Diệp Kiêu bắt đầu đi xuống trở lại, những người hóng chuyện xung quanh không khỏi có chút căng thẳng.

"Cậu thanh niên này gan thật lớn, một mình xuống đó chẳng lẽ không sợ thứ bên dưới ăn thịt cậu ta sao?" "Ai biết được, thứ này khó nói lắm, có lẽ ăn no rồi thì không ăn nữa." "Ba người kia xuống đó là mất tích luôn, nửa tiếng đồng hồ là không còn động tĩnh gì nữa, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì!" Nghe họ nói vậy, đội trưởng đội cứu hộ đứng bên cạnh im lặng.

Phải biết rằng những thông tin này đều là do họ tự truyền tai nhau, những người xung quanh còn chưa công khai mà họ đã biết rồi.

Xem ra đúng là có vấn đề, trách không được Diệp Kiêu lại muốn anh ta điều tra rõ ràng.

Cảnh sát đến đưa tất cả những người vừa nói chuyện về đồn.

Mọi người đều giật mình, không hiểu tại sao, nhưng suy nghĩ lại thì, ngôi làng này bao nhiêu năm nay vẫn luôn như vậy.

Nếu có quái vật làm hại người, không thể nào chỉ lần này mới xuất hiện, trước đây chắc chắn cũng có rồi, chỉ là họ đều không để tâm.

Bây giờ bỗng nhiên xuất hiện, mọi người đương nhiên phải hỏi cho rõ.

Cũng là do họ gan lớn, không hề nhận ra xung quanh có gì bất ổn.

Nhưng không thể không nói trực giác của Diệp Kiêu không sai, những người dân làng này chắc chắn có liên quan đến những thứ đó, nếu không thì sao những thứ này lại đột nhiên xuất hiện.

Diệp Kiêu men theo con đường vừa rồi đi xuống, trực tiếp đến độ sâu bảy mươi mét, đã là một tiếng đồng hồ sau đó.

Dù sao đi nữa, theo anh thấy thì không có gì to tát.

Nhưng vừa xuống không lâu đã nghe thấy một tiếng rống thê lương từ bên dưới.

Anh mỉm cười, xem ra chúng không chịu nổi nữa rồi, phát hiện có người đi xuống là bắt đầu hành động.

Đến đúng lúc!

Anh lại muốn xem xem rốt cuộc là thứ gì dám làm hại người ở đây.

Anh không ngại chém thêm một nhát nữa!

Diệp Kiêu nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, một tay cầm sợi dây thừng trượt xuống.

Rất nhanh anh đã đến tảng đá lớn vừa rồi.

Thi thể trên tảng đá đã được dọn sạch, nhưng vết máu vẫn còn.

Thứ đó dường như đang ẩn mình trong bóng tối, rình rập Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu chiếu đèn pin thẳng xuống dưới, nhìn kỹ, đảm bảo trong vòng năm mét gần nhất không có gì rồi mới đi xuống.

Sau đó anh lại đóng một chiếc đinh vào tảng đá để cố định sợi dây thừng.

Khi anh đang đi xuống thì một bóng đen lướt qua mắt.

Diệp Kiêu lập tức nặng lòng?!

Vội vàng kéo Hắc Kim Cổ Đao chắn trước người.

Nếu thứ đó còn dám xông lên, Diệp Kiêu sẽ không ngại vung chân.

Mà mọi người trên màn hình livestream cũng đã thấy, lập tức xôn xao.

“Vãi chưởng, vừa nãy tôi không nhìn lầm chứ, đó là cái bóng gì!

Sao lại lướt qua nhanh như vậy!” “Diệp Đảo cẩn thận, thứ gì đó vừa vụt qua, đáng sợ quá!” “Diệp Đảo không cần mấy người nhắc nhở đâu, chắc chắn anh ấy đã thấy rồi, nếu không thì sao dám một mình xuống đây?” “Diệp Đảo đáng thương thật, cuối cùng vẫn phải một mình gánh vác tất cả.” “Tại sao lại cứ để Diệp Đảo phải gánh?” “Diệp Đảo tự nguyện mà, nếu không xuống thì sau này còn phải lo chôn cất cho họ nữa.” “Thông thường mà nói, bên dưới có bảo vật thì sẽ có những quái vật lung tung giữ gìn, trước đây rắn xanh Cổ Đao chẳng phải cũng vậy sao.” Thấy họ đang cãi vã, Giáo sư Chu nhìn chằm chằm vào màn hình với sắc mặt u ám.

Bọn người này cái gì cũng không hiểu.

Nếu cái hố sâu này thực sự hơn một trăm mét, và dân làng không nói dối, có thể là do tự nhiên hình thành.

Vậy thì thứ đó đã ở dưới đất bao nhiêu năm rồi, dân làng chưa từng thấy qua, chứng tỏ bên dưới nhất định có thức ăn.

Nhưng nếu là do dân làng tự mình ném xuống để làm vật tế, dùng cho một nghi thức tế tự nào đó, thì xong đời rồi.

Giáo sư Chu trong lòng không khỏi giật mình.

Trực giác của ông mách bảo bên dưới chắc chắn có vấn đề, lúc đó ông liền liên hệ với đội khảo cổ địa phương, yêu cầu họ lập tức xuống hỗ trợ Diệp Kiêu.

Đội trưởng đội cứu hộ nghe nói xong cũng tự nguyện muốn cùng xuống.

Giáo sư Chu lúc này mới yên tâm.

Ban đầu ông nghĩ Diệp Kiêu một mình xuống chắc chắn không vấn đề gì, nhưng nhìn thấy bóng đen kia thì ông lại cảm thấy không ổn.

Bóng đen đó quá nhanh, nhìn qua thực sự giống người.

Nếu là dã nhân, vậy chắc chắn không chỉ có một.

Diệp Kiêu có thể đối phó được Cổ Trùng, nhưng chưa chắc có thể đối phó được nhiều quái vật hình người như vậy!

Giáo sư Chu tạm thời gọi những thứ đó là quái vật hình người, vì ông cũng không nhìn rõ, nhưng mơ hồ có thể thấy hình dạng giống người.

Nếu Diệp Kiêu chỉ có một mình xuống, sau này nếu gặp phải chuyện gì thì không hay lắm.

Mặc dù công phu của anh rất lợi hại, nhưng dù sao cũng là song quyền nan địch tứ thủ (hai tay khó chống bốn tay).

Hơn nữa, nhìn bóng đen này cũng không giống như đã bị chém hai nhát.

Sức mạnh của Hắc Kim Cổ Đao ông đã từng được chứng kiến, nhát đao đó chém sắt như bùn.

Sao khi chạm phải lại không hề có chút phản ứng nào, còn có thể chạy nhanh đến vậy.

Giáo sư Chu cuối cùng cũng phản ứng kịp.

Mà lúc này Diệp Kiêu nhìn bóng đen lướt qua, không khỏi nhíu chặt mày, một lần nữa xác nhận bên dưới hai mét không có vấn đề gì rồi mới trượt xuống.

Đến độ sâu hai mét, anh lại nhìn một lần nữa, nhưng lại có một đôi mắt nhìn lên.

Bốn mắt chạm nhau ngay lúc đó, màn hình livestream nổ tung!

“Vãi chưởng, cái quái gì vậy tôi thấy rồi!

Tôi thấy rồi!” “Hóa ra đây là người!” “Không giống người, nhưng đôi mắt thật sự quá đáng sợ!” “Chẳng lẽ lại là một cái đầu nữa!

Vừa nãy cái đầu kia làm tôi sợ đến mức suýt tè ra quần!” “Đầu người mà mắt còn động đậy, nếu là người chết thì mắt làm sao có thể động đậy được!” “Vãi chưởng, mấy người càng nói tôi càng sợ, chẳng lẽ còn có hiểu lầm gì nữa sao!” “Hiểu lầm gì mà hiểu lầm, chẳng qua là thứ bên dưới này đã nhắm vào Diệp Đảo, muốn đến tìm Diệp Đảo tính sổ thôi!” Lời này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi!

“Nếu Diệp Đảo thực sự đối đầu với thứ này thì tỷ lệ thắng là bao nhiêu?” “Ai cũng không biết, bây giờ vẫn đang trượt xuống, còn chưa đến đáy hố.

Chương 506

Thứ này hành động vô cùng linh hoạt và nhanh chóng, tay Diệp Đảo còn đang cầm dây thừng, nếu bị thứ này quấn lấy thì cứ chờ xem đi!" Mọi người đều vã mồ hôi hột.

Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Thứ này lại còn dám nhìn chằm chằm vào mình, lúc đó anh liền cảm thấy thứ này chỉ số IQ có vấn đề.

Anh đã lợi hại đến vậy, vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao, nhưng vẫn không dọa được nó lùi bước.

Diệp Kiêu không khỏi mỉm cười, đã như vậy thì đừng trách anh không khách khí!

Anh có rất nhiều cách để đối phó, chỉ là muốn xem rốt cuộc thứ này có bao nhiêu bản lĩnh thôi.

Diệp Kiêu mỉm cười nhẹ, trực tiếp trượt xuống.

Trong bóng tối, đôi mắt kia càng ngày càng gần, tim của tất cả mọi người đều nghẹn đến cổ họng.

Mà đội trưởng đội cứu hộ bên trên thì kinh ngạc không thôi.

Tiểu Diệp quả thật gan quá lớn rồi, đã đến lúc này mà cậu ta lại không cầu cứu, ngược lại còn trực tiếp đi xuống.

Đúng là câu "nghệ cao nhân đảm đại" (người có tài thì có gan), Tiểu Diệp dù có lợi hại đến mấy, nhưng cậu ta cũng chỉ là một người, làm như vậy quả thật quá liều lĩnh!

Đội trưởng đội cứu hộ hít sâu một hơi, quát lớn với mọi người: "Mau xuống chi viện!" Mọi người đều gật đầu.

Ai cũng nói Tiểu Diệp là người được Giáo sư Chu của đội khảo cổ cực kỳ coi trọng, bình thường trong livestream cũng là người dẫn đầu, nhưng bây giờ thì khác rồi, đây là một sinh vật chưa biết.

Nếu là người thì trong tình huống này cũng vô cùng nguy hiểm, cậu ta sao dám chứ?

Nhưng bây giờ nói nhiều cũng vô ích, họ cũng không dám la hét lung tung vì sợ làm kinh động thứ bên dưới, gây nguy hiểm cho Tiểu Diệp thì không hay.

Cư dân mạng trong phòng livestream lập tức căng thẳng tột độ.

"Diệp Đảo quả thật là nghệ cao nhân đảm đại!

Dám đối đầu trực diện như vậy!" "Những thứ đó gặp Diệp Đảo thì sống hay chết còn chưa biết chừng, bây giờ cứ xem Diệp Đảo và nó ai lợi hại hơn!" "Tôi thấy có chút khó nói, mấy người nghĩ xem, nếu thứ này thực sự yếu đuối như vậy, Diệp Đảo còn có thể một mình xuống sao?

Chính là vì lo lắng khó đối phó, để tránh thương vong không đáng có." Lúc này Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Anh chưa từng nghĩ sẽ ra ngoài bằng cách này, chẳng qua đôi mắt kia cứ nhìn chằm chằm vào anh, thực sự khiến anh khó chịu.

Anh muốn xem rốt cuộc là thứ gì, hơn nữa lúc này đã không kịp nữa, không cho phép anh suy nghĩ nhiều.

Nếu chậm một bước để nó chạy mất thì làm sao mà đuổi?

Hơn nữa, nó đã đưa ba người kia đi đâu, là ăn thịt hết hay sao?

Nếu một người bị nó ăn thịt hoàn toàn thì những cánh tay chân đứt lìa kia tuyệt đối không chỉ có từng đó, hơn nữa thi thể của hai người kia rốt cuộc ở đâu?

Sau khi mấy người đó đi xuống không hề có tiếng động gì, thực sự quá bất thường.

Khi con người ở trong trạng thái cực độ sợ hãi, cho dù gặp nguy hiểm cũng sẽ theo bản năng mà kêu thét lên, nhưng trong phòng livestream lại không hề có chuyện gì xảy ra, đây mới là điểm đáng nghi lớn nhất.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày nhìn xuống dưới, cảm thấy có chút không đúng, đôi mắt kia, trống rỗng không có ánh sáng, hình như đã bất động rồi.

Khi chỉ còn cách vài bước chân, đôi mắt kia vẫn bất động nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu.

Đèn chiếu vào mặt người đó, hóa ra là một cái đầu người!

Điều này khiến mọi người lập tức ngây người, trong phòng livestream vang lên một tràng than thở.

"Mẹ kiếp, cú chí mạng thứ hai!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Có một cái còn chưa đủ còn muốn thêm nữa!" "Thứ bên dưới này cố ý đó, nó có biết chúng ta đang livestream nên cố ý đến dọa chúng ta sao!" "Tim tôi đơn giản là không chịu nổi nữa rồi, tôi phải uống thuốc trợ tim cấp tốc." "666, quả thật quá đỉnh, thằng cha này rõ ràng biết có người đang xem nên mới cố ý như vậy." "Diệp Đảo, Diệp Đảo làm sao bây giờ, có thể tìm được không, chém nó một nhát đi!" Đội cứu hộ bên trên thấy cảnh này cũng giật mình, cái đầu người này thực sự khiến họ kinh hãi, nhưng những người bên ngoài thì lại than khóc một tràng, đây là người thứ hai trong số ba blogger, họ lập tức khóc òa.

Đội cứu hộ đều nhíu chặt mày.

Diệp Kiêu không nói gì, chỉ chiếu đèn.

Chỉ còn lại một cái đầu người treo trên cổ, nối với cổ chỉ còn lại một chút da.

Cơ thể bị gặm nát tả tơi, về cơ bản cũng là trong trạng thái tàn tạ.

Hơn nữa, thi thể này còn bị treo trên tảng đá, điều này đơn giản là đang khiêu khích anh.

Diệp Kiêu suy nghĩ trong lòng, thằng cha này biết rõ nên cố ý treo thi thể ở đây, đợi anh đến tìm.

Vậy thì người thứ ba rốt cuộc là sống hay chết?

Diệp Kiêu gọi vọng lên trên: "Xuống đây lấy thi thể!" Sau đó anh đi xuống trước.

Còn ba mươi mét cuối cùng, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Con đường bên dưới càng ngày càng hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua.

Nếu thứ đó tập kích anh ở đây thì hậu quả không dám tưởng tượng.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một tay mò mẫm sợi dây thừng, một tay chống vào vách đá, nghỉ ngơi một lát.

Mà cái đầu người kia ở ngay sát bên, các cư dân mạng trong phòng livestream đều không chịu nổi nữa rồi.

"Diệp Đảo, anh phải kéo camera sang chỗ khác, gần quá đáng sợ lắm." "Diệp Đảo, cầu xin anh đó!" Thấy đầy màn hình đều là bình luận, Diệp Kiêu sốt ruột, trực tiếp đặt thiết bị lên tảng đá, gọi vọng lên trên một tiếng: "Mấy người giữ camera cho tốt, tôi xuống trước một bước!" Nghe cảnh này mọi người đều kêu lên, "Đừng mà Diệp Đảo, anh làm vậy thì chúng tôi còn gì mà xem nữa!" Diệp Kiêu không quan tâm, mang theo thiết bị và Hắc Kim Cổ Đao thật sự quá phiền

phức.

Anh đặt thiết bị xuống rồi chuẩn bị đi.

Cư dân mạng bàn tán xôn xao.

“Thông cảm cho Diệp Đảo, Diệp Đảo cũng là vì đại cục!” “Đúng vậy, mang theo những thiết bị này sẽ ảnh hưởng đến anh ấy phát huy, lỡ anh ấy gặp chuyện gì, ai có thể bảo vệ Diệp Đảo?” “Nói cũng đúng, sau khi Diệp Đảo xuống, chỉ có một mình anh ấy còn phải kiêm nhiệm cả thiết bị livestream, làm sao mà được!” Lời vừa dứt, chỉ nghe thấy trong bóng tối một tiếng *cạch* giòn tan!

Diệp Kiêu không chút do dự cầm Hắc Kim Cổ Đao vung xuống.

Vốn dĩ là muốn thử xem độ sắc của lưỡi đao, nhưng không ngờ chỉ một cái vung nhẹ lại phát ra tiếng động.

Điều này khiến cư dân mạng trong phòng livestream giật mình, xong rồi, lại gặp chuyện rồi.

Âm thanh này thực sự quá quen thuộc.

Diệp Kiêu lập tức giật mình tỉnh táo, mũi chân đạp mạnh nhảy lên cao hai ba mét, mà bên dưới một bóng đen vung tay ra.

Mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chương 507

Trời ơi đó là cái gì!

Móng vuốt màu đen, được bao phủ bởi lông đen, móng tay dài gần mười mấy centimet, cứng cáp sáng bóng, tỏa ra hàn quang, lao về phía hướng Diệp Kiêu vừa đứng!

Diệp Kiêu phản ứng nhanh hơn, trực tiếp nhảy lên tránh khỏi đòn tấn công này.

Nhìn thấy móng vuốt đó, Diệp Kiêu không nghĩ nhiều, lại nhảy xuống, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp chém xuống!

Dường như rất sợ Hắc Kim Cổ Đao, cái bóng đen kia nhanh chóng chạy xuống.

Diệp Kiêu ném đèn pin xuống, chiếu sáng con đường của nó.

Hóa ra là thằng cha này!

Diệp Kiêu lập tức hiểu ra, trực tiếp nhảy xuống.

Các cư dân mạng trong phòng livestream chỉ thấy Diệp Kiêu nhảy xuống, nhưng không thấy anh nhảy đến đâu, lúc đó có chút kinh ngạc.

"Diệp Đảo đúng là cứu viện theo kiểu tự sát!" "Diệp Đảo muốn theo sau nó để tìm thi thể thứ ba!" "Chưa đến cuối cùng ai cũng không thể nói người thứ ba đã chết!" "Vãi chưởng, gặp phải thứ này mà không chết cũng tàn phế, mấy người nghĩ anh ta còn có đường sống sao, thi thể thứ hai đã bị gặm nát đến vậy rồi." "Tôi sao lại cảm thấy không chỉ có một con, ba người kia xuống chắc chắn đã chết hết rồi!" Diệp Kiêu một đường truy đuổi xuống.

Đến đáy hố, anh mới phát hiện nơi đây toàn bộ là xương cốt, có của người, cũng có của động vật.

Xem ra nơi này đã có từ rất nhiều năm rồi.

Anh càng ngày càng cảm thấy những lời dân làng nói đều là giả dối.

Nếu trong làng mình có thứ như vậy, họ chắc chắn sẽ sợ hãi, nhưng nhìn đống xương trắng khắp nơi này, cả xương động vật nữa, không thể nói là động vật tự mình sơ suất mà rơi xuống được, nếu không thì bao nhiêu năm nay biết rõ ở đây có hố sâu mà vẫn để gia cầm rơi xuống sao?

Chắc chắn là có người ném xuống, nếu không thì họ đã nói dối!

Nếu không thì thứ này bao nhiêu năm nay chưa từng lên trên sao?

Diệp Kiêu không tin.

Cái bóng đen vừa rồi anh thấy tuyệt đối không phải là thứ anh chém bị thương lúc đầu.

Hắc Kim Cổ Đao lợi hại như vậy, một nhát đao xuống chém sắt như bùn.

Cho dù thứ này có lợi hại đến mấy, cũng chắc chắn phải thấy xương.

Với vết thương như vậy mà vẫn có thể chạy nhanh đến thế thì lạ quá!

Cho nên Diệp Kiêu khẳng định bên dưới không chỉ có một con.

Thú vị, thật là thú vị!

Lúc này đội cứu hộ bên trên cũng đã xuống.

Thấy những thi thể đó, họ không khỏi kinh hoàng, lại thấy thiết bị livestream mà Diệp Kiêu để lại, lúc đó liền ngớ người.

Xem ra Tiểu Diệp đúng là gan lớn, không nói một lời đã bắt đầu

hành động một mình, ngay cả thiết bị livestream cũng vứt lại, rốt cuộc muốn làm gì?

"Đội trưởng, bây giờ chúng ta phải làm gì?" Đội trưởng đội cứu hộ sắc mặt u ám, "Còn có thể làm gì nữa?

Hai người các cậu vận chuyển thi thể, những người còn lại theo tôi xuống." Mọi người nghe vậy đều gật đầu, bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy.

Lúc này Diệp Kiêu trực tiếp đi xuống.

Nơi này bên trên rộng bên dưới hẹp, nhưng khi thực sự đến đáy hố thì lại là một khoảng không gian trống trải.

Không thể nói là khoảng không, mà là một nơi bị xương cốt che phủ hoàn toàn.

Xung quanh khô cỏ mọc um tùm, một mùi hôi thối xộc đến.

Diệp Kiêu cảnh giác, quay đầu nhìn quanh với đèn pin nhưng không thấy bất kỳ dấu vết nào.

Điều này thật kỳ lạ!

Thứ đó sau khi xuống dưới lại còn có thể chạy nhanh hơn anh.

Diệp Kiêu không khỏi mỉm cười, lớn tiếng gọi một tiếng, lập tức gây ra một trận xáo động, trong bóng tối mấy bóng đen nhanh chóng lao ra!

Tuy nhiên vẫn có một bóng đen ẩn mình trong bóng tối, dường như vẫn luôn theo dõi anh.

Cảm giác bị người khác rình rập này không dễ chịu chút nào.

Diệp Kiêu ngửi ngửi, trong không khí còn lẫn một mùi máu tanh nồng.

Mặc dù rất nhạt, nhưng vẫn không thoát khỏi mũi anh.

Điều này khiến Diệp Kiêu mỉm cười, quả nhiên là vậy, thằng cha này thật sự không chịu nổi nữa, dùng mùi máu tanh để hấp dẫn anh đến, muốn che giấu mùi hôi thối trên người mình.

Có chút đầu óc đấy.

Diệp Kiêu dứt khoát đứng vững, cầm đao mỉm cười nói: "Tôi đã nhìn thấy ngươi rồi, muốn ăn thịt ta đúng không?

Vậy cũng phải xem ngươi có bản lĩnh này không đã, lại đây!" Diệp Kiêu lớn tiếng khiêu khích.

Thứ đó nhìn qua cũng không giống như không có đầu óc.

Nghe Diệp Kiêu gọi vậy, không khỏi có chút xáo động, nhưng rõ ràng sau khi xáo động lại bình tĩnh trở lại.

Diệp Kiêu khẳng định trong số chúng có đứa là kẻ có trí tuệ, có đứa là kẻ có võ lực, và có đứa là kẻ có thể lực.

Ít nhất có ba con, nếu không thì tuyệt đối sẽ không quang minh chính đại đấu với anh ở đây!

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao đi lại trên đống xương cốt, quay đầu nhìn về phía góc tối, rồi thẳng thừng đi đến đó.

Hành động của anh cực nhanh, quả nhiên không lâu sau cái bóng đó bắt đầu chuyển động nhanh chóng, *xoẹt* một tiếng bay qua đầu anh!

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao chém qua.

Rõ ràng chúng rất sợ hãi, đại khái cũng biết bản lĩnh của Diệp Kiêu, không đối đầu trực diện với anh, chỉ trực tiếp chạy trốn.

Diệp Kiêu truy đuổi sát theo, "Muốn chạy không dễ vậy đâu!" Mà cái bóng đen phía trước càng ngày càng gần.

Nếu lúc này có thiết bị livestream, cư dân mạng chắc chắn sẽ kinh ngạc lớn!

Đây là ba người, không, nói chính xác hơn là ba người đã bị biến dị!

Trông vô cùng kỳ dị, mặt xanh răng nanh, thân hình khổng lồ, cao khoảng hai mét.

Chương 508

Toàn thân bao phủ lông đen, móng vuốt cứng cáp và dài.

Cũng chỉ có hình dạng như vậy mới có thể giết người trong vô hình.

Những thứ bên dưới này chắc chắn đều bị chúng giết.

Diệp Kiêu trực tiếp lao đi, truy đuổi không ngừng, dọc đường còn để lại ký hiệu, có gì thì ném đó, dù sao cũng phải để những người đến sau biết đường mà đi.

Lúc này thấy Diệp Kiêu rút Hắc Kim Đoản Đao bay ra, một nhát phi đao trúng ngay đùi của một trong số chúng! *Phập* một tiếng liền bị xuyên thủng.

Hai tên còn lại đều muốn xông lên, Diệp Kiêu lại nhảy vọt lên, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, từ trên cao chém xuống. *Bốp* một tiếng, liền chém đứt đầu của một tên!

Biến cố này khiến chúng lập tức sững sờ, không ngờ Diệp Kiêu lại lợi hại đến vậy, vài hiệp đã giải quyết được một tên.

Vừa sợ hãi vừa dừng lại, ánh mắt chúng rõ ràng mang theo sát ý.

Sống dưới đây bao nhiêu năm, e rằng chưa từng gặp đối thủ ngang tài ngang sức.

Nhưng bây giờ thấy Diệp Kiêu như vậy, chúng lập tức không nhịn được nữa, quay đầu nhìn Diệp Kiêu, trực tiếp rống lên lao về phía anh.

Mặt xanh răng nanh, cộng thêm móng vuốt, nếu đổi thành người bình thường, chắc chắn không thể chống lại.

Nhưng Diệp Kiêu là ai?

Anh ta không phải người bình thường, cho dù đối đầu với chúng, cũng tuyệt đối không sợ hãi.

Thấy chúng lao đến, Diệp Kiêu mỉm cười lùi lại hai bước, rồi xông lên đón đỡ, trực tiếp cắm Hắc Kim Cổ Đao ra.

Trong khoảnh khắc, liền chém đứt móng vuốt của chúng!

Một nhát đao chém xuống, tiếng kêu thảm thiết từ dưới đất vọng lên.

Những người trong đội cứu hộ bên trên nghe thấy đều kinh hồn bạt vía, đội trưởng đội cứu hộ càng như vậy, không ngờ bên dưới lại truyền đến âm thanh như thế.

Các cư dân mạng trong phòng livestream cũng sợ hãi.

"Xong rồi, đây là tiếng gì vậy?" "Đây là tiếng của Diệp Đảo mà!" "Nói đùa gì vậy, Diệp Đảo lúc nào kêu thảm thiết như vậy?" "Đừng nói lung tung nữa, nếu Diệp Đảo mà thực sự kêu thét lên như thế, đội cứu hộ cứ về đi!

Diệp Đảo còn không đối phó được thì mấy người càng không xong." Đội trưởng đội cứu hộ là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, ánh mắt kiên nghị, anh ta tên là Hoàng Long Phi.

Nghe thấy âm thanh đó, anh ta nhíu chặt mày.

"Chia làm hai đường, mọi người trước sau trực tiếp đi xuống, tuyệt đối đừng ham chiến, nếu gặp nguy hiểm thì nhanh chóng đánh dấu cảnh báo." Hoàng Long Phi nhận định Diệp Kiêu bên dưới đã gặp rắc rối, họ nhất định phải xuống.

Nếu không thì hậu quả không thể tưởng tượng, nếu ngay cả Tiểu

Diệp cũng không có cách nào đối phó được, thì có thể thấy bên dưới phiền phức đến mức nào.

Họ có vũ khí thì không sợ, Diệp Kiêu ngoài thanh Hắc Kim Cổ Đao ra thì không có gì cả.

Thằng cha này thật sự quá liều lĩnh!

Mặc dù anh ta là người dẫn đầu của đội khảo cổ, nhưng không có vũ khí, ai cũng không dám nói mình có thể đối phó được tất cả.

Hoàng Long Phi quyết định trực tiếp xuống cứu người.

Người thứ ba còn chưa tìm thấy, bây giờ không thể không nói áp lực rất lớn.

Ban đầu là muốn cứu viện, nhưng không ngờ lại biến thành thu thi, hơn nữa còn mất thêm một Diệp Kiêu nữa.

Nếu Diệp Kiêu mà gục ngã, hôm nay họ tuyệt đối không thể toàn thân trở ra.

Lúc này Diệp Kiêu nhắm vào một trong số chúng, dùng đao chỉ vào.

Một bóng đen khác rống lên một tiếng, lại xông lên.

Diệp Kiêu cũng không nói nhiều, trực tiếp làm giả một chiêu.

Thứ này có chút trí thông minh, nhưng rõ ràng trí thông minh không cao.

Dù đã sống bao nhiêu năm, tóm lại là đấu với anh ở đây thì hoàn toàn không được.

Diệp Kiêu làm giả một chiêu rồi trực tiếp né tránh nó, sau đó dùng sống đao gõ vào đầu nó một cái, lập tức đánh ngất nó.

Còn lại một con thì không cần nói, Diệp Kiêu vừa định đi qua thì

thấy nó nhặt một khúc xương lao đến, ném về phía anh.

Diệp Kiêu một đao chém đôi khúc xương, thằng cha này vậy mà lại chạy trốn!

Xem ra nó rất sợ anh, nên căn bản không dám đối đầu trực diện.

Diệp Kiêu lại nhìn những thứ trên mặt đất, có một kẻ sống sót cũng tốt.

Anh lấy sợi dây thừng từ ba lô ra, trói chặt con quái vật lại, buộc nó thật chắc rồi để yên tại chỗ.

Anh lại đấm mạnh một quyền, đánh ngất hẳn nó.

Bất kể là thứ gì, đã không thể giết chết thì cứ mang lên nghiên cứu là được.

Con quái vật này đối với đội cứu hộ, cảnh sát và các nhà khoa học mà nói, hẳn là đều có ích.

Diệp Kiêu làm xong tất cả những việc này liền quay người đuổi theo.

Anh biết kẻ còn lại này tuyệt đối là kẻ có trí tuệ, hơn nữa còn có chút đầu óc.

Men theo vết máu đi suốt, xuyên qua một đường hầm dài và hẹp, anh nhíu chặt mày.

Thực sự là không thể coi thường được.

Ban đầu cứ nghĩ chỉ là một cái hố sâu mà thôi, nhưng không ngờ bên dưới lại là một thế giới khác.

Khoảng không gian này lúc đó Diệp Kiêu hoàn toàn không nghĩ tới, nhưng lúc này nói nhiều cũng vô ích.

Diệp Kiêu truy đuổi sát theo, men theo vết máu mà đến đây.

Sau khi xuống, đây là một cái động nhỏ nối liền với một đường hầm dài.

Đi qua đường hầm liền đến một không gian.

Diệp Kiêu nhìn quanh, thứ đó đột nhiên mất hút, điều này khiến Diệp Kiêu thấy kỳ lạ.

Chương 509

Nhưng một bóng đen ở góc tường lại khiến Diệp Kiêu cảnh giác.

Anh cầm đao đi qua, *xoẹt* một tiếng, nhát đao chém vào vách đá bên cạnh, lập tức phát ra một tiếng động lớn.

Sau đó Diệp Kiêu nghe thấy một giọng nói hoảng hốt: "Cầu xin anh đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi không ngon đâu!" "Ngươi còn sống?" Diệp Kiêu giật mình, "Ngươi có phải là một trong ba blogger đó không?" Người đó ngẩng đầu nhìn bóng dáng Diệp Kiêu đứng lặng một lát, xác nhận Diệp Kiêu là người sống, anh ta lại không nhịn được mà khóc òa: "Cứu tôi, đưa tôi lên trên đi cầu xin anh!" Diệp Kiêu gật đầu: "Có bị thương không?" "Vết thương nhỏ không đáng ngại, nó đã ăn hai người rồi, còn lại một mình tôi, nó nói sắp đến lượt ăn tôi!" Giọng người đó hoảng loạn.

Đúng vậy, ở dưới đây, sau khi tận mắt chứng kiến tất cả những chuyện này, không phát điên đã là may mắn rồi.

Điều này cũng khiến Diệp Kiêu thấy kỳ lạ.

Anh quay đầu nhìn người nằm trên đất: "Ngươi xuống đây bằng cách nào?

Ai bảo ngươi xuống đây?" "Là dân làng, họ nói bên dưới có bảo vật nên bảo chúng tôi đến xem, nhưng tôi vạn lần không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy!" "Họ là kẻ lừa đảo!" Quả nhiên như Diệp Kiêu nghĩ, là do dân làng nói dối lừa họ xuống.

Nhưng những người dân làng này tại sao lại làm vậy?

Gan của họ thật lớn, chẳng lẽ không biết trên đời không có bức tường nào không lọt gió sao?

“Vậy dân làng có nói với mấy người là có báo đáp gì không?” Anh ta nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Cảnh sát đang ở trên đó, nói thật, tôi giúp anh lên, nếu không anh chỉ có chết ở đây.” Nói xong Diệp Kiêu làm bộ muốn đi.

Người đó vội vàng túm lấy áo anh: “Đừng, đừng đi, tôi nói, tôi nói, họ nói chỉ cần tìm thấy, sẽ chia cho chúng tôi một nửa!” “Vậy tại sao lại mất liên lạc?” Diệp Kiêu vẫn luôn không hiểu rõ, tại sao đang yên đang lành lại đột nhiên mất liên lạc.

Lúc này anh ta khóc lóc nói: “Chúng tôi ban đầu định xuống đây livestream, nhưng đột nhiên nghĩ nếu thấy bảo vật thì e rằng sẽ không còn là của chúng tôi nữa, nên giữa chừng đã ngắt livestream để xuống luôn.

Nhưng không ngờ vừa xuống được nửa đường thì bị tấn công, bị chúng kéo xuống!” “Tôi thật sự hối hận mà!

Lúc đó không tham lam thì tốt rồi, hỏi thêm hai câu cũng không đến mức ở đây.

Chúng nó, chúng nó đều là dã thú!

Ngay trước mặt tôi đã ăn thịt hai người bọn họ rồi!” Lúc này nói đến đó, anh ta còn sợ đến run rẩy, không biết phải làm sao.

Diệp Kiêu lắc đầu, “Ngươi tên là gì?” “Tôi tên Lâm Vĩ.” “Đứng đây đợi!” Diệp Kiêu lấy ra một món vũ khí ném cho anh ta, sau đó lại lấy thêm một ít đồ ăn cho anh ta.

Lâm Vĩ đói khát ăn ngấu nghiến, bổ sung một ít nước, lúc này mới hoàn hồn.

Lúc này Diệp Kiêu liên hệ với bên trên qua bộ đàm, biết được còn một người sống sót, mọi người đều phấn khích không thôi.

Đội cứu hộ muốn lập tức đến đưa người ra ngoài.

Nhưng bây giờ Diệp Kiêu chỉ có một mình, hơn nữa sau khi qua đường hầm thì không gian này nguy hiểm khắp nơi, anh cũng không dám khẳng định chắc chắn sẽ thuận lợi, cho nên bây giờ chỉ có thể chờ đội cứu hộ xuống rồi mới có thể tính toán tiếp.

Biết được bên dưới còn có một người sống sót, mọi người đều phấn khích, các cư dân mạng trong phòng livestream cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra tiếng kêu vừa nãy không phải của Diệp Đảo!" "Vớ vẩn, đương nhiên không phải Diệp Đảo rồi, Diệp Đảo lợi hại như vậy, làm sao có thể kêu thảm thiết, nhất định là mấy thứ không rõ tên kia!" "Người này còn sống cũng đúng là mạng lớn, nhưng phải hỏi kỹ rốt cuộc là chuyện gì, nếu không thì sau này những chuyện như vậy có thể thường xuyên xảy ra." "Chẳng lẽ mỗi lần đều có thể để Diệp Đảo xuống sao, không thể nào." Cư dân mạng nói đủ thứ, đều đang bàn tán.

Mà đội cứu hộ biết được bên dưới còn người sống sót cũng vui mừng, lần này cũng không coi là tiếc nuối, ba người có một người sống cũng coi như kết cục tốt.

Bên trên, tại địa điểm làm việc tạm thời của cục cảnh sát, mấy người dân làng đang ngồi đối mặt với cảnh sát, vẻ mặt thờ ơ.

Cảnh sát trầm giọng nói với họ: "Nếu các người không muốn nói cũng được, tôi không ép, nhưng có một điều, nếu những người này được cứu lên mà chỉ điểm các người, thì các người có biết hậu quả không?" "Đây là tội trộm cắp bí mật quốc gia và xâm phạm tài sản quốc gia.

Bên dưới rốt cuộc có gì!

Các người còn rõ hơn tôi!" "Bao nhiêu năm rồi, các người đã hại chết bao nhiêu người!" "Không phải chúng tôi hại chết, là trưởng thôn nói, trưởng thôn nói những người này đều là của thôn chúng tôi, đến rồi đều phải ở lại." Nghe lời này cảnh sát không khỏi cười lạnh, "Các người có thể nói cho tôi biết đây lại là cái gì không?" Mấy người nhìn nhau, không ai nói gì.

Cảnh sát đập mạnh một cái xuống bàn.

Lúc này bên ngoài có tiếng hô vang, "Có người sống, họ còn sống!" Nghe lời này mọi người đều có chút căng thẳng, còn người sống sao?

Sao có thể!

Nếu người bên dưới sống sót lên được, thì họ sẽ không còn cơ hội nào nữa!

Cảnh sát nhìn chằm chằm vào họ: "Nói đi, thành khẩn sẽ được khoan hồng!" Mấy người nhìn nhau do dự, đành phải nói ra.

"Bên dưới có bảo vật, nhưng bao nhiêu năm rồi, không ai có thể lấy ra, cho nên chúng tôi mới lừa những blogger thám hiểm đó, để họ xuống đó tìm hiểu rốt cuộc bên trong có thứ gì, chúng tôi cũng không biết..." Lúc này bên dưới, Diệp Kiêu đang canh chừng người thứ ba, vẻ mặt cảnh giác.

Đội cứu hộ một tiếng đồng hồ sau mới đến.

Thấy người sống sót này, họ đều mỉm cười, vội vàng đưa anh ta ra ngoài.

Còn đội trưởng đội cứu hộ Hoàng Long Phi thì nhìn Diệp Kiêu: "Bây giờ đã xuống rồi, chúng ta cùng hành động, có chuyện gì mọi người cũng có thể nương tựa lẫn nhau." Đã nói vậy rồi, Diệp Kiêu cũng không tiện từ chối, hơn nữa họ cũng có ý tốt.

Diệp Kiêu gật đầu: “Thứ đó vừa nãy mấy người đã thấy rồi, cùng đưa lên nghiên cứu!” “Thứ gì?” Hoàng Long Phi vẻ mặt ngạc nhiên.

Diệp Kiêu không khỏi ngớ người, “Cậu không thấy sao?

Khi xuống tôi đã trói một con rồi.” “Không có!” Đội trưởng đội cứu hộ vẻ mặt ngơ ngác.

“Không ổn!” Diệp Kiêu đột nhiên ý thức được điều gì đó.

Nếu nó cắt đứt dây thừng và chờ đợi ở chỗ cũ, thì người đó đi qua chắc chắn cũng sẽ gặp nguy hiểm!

Nhận ra điều này Diệp Kiêu vội vàng quay lại đường cũ.

Mà Hoàng Long Phi cũng ý thức được điều gì đó, vội vàng đuổi theo.

Vừa xuyên qua đường hầm liền ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc, mọi người trong lòng đều chìm xuống đáy cốc.

Mà người vừa được cứu kia đang bị một bóng đen khổng lồ đè xuống đất.

Thấy khuôn mặt xanh lè răng nanh trước mặt, Lâm Vĩ lập tức co rút đồng tử, xong rồi xong rồi, vừa thoát chết lại sắp chết, đừng chết quá đau khổ, chỉ còn một mình anh, hãy cho anh một cái chết sảng khoái đi!

Lâm Vĩ da đầu tê dại, nhắm mắt chờ chết.

Một mùi hôi thối ập đến.

Cơn đau tưởng tượng không có, nhưng lại bị một lực mạnh kéo ra!

Sau đó *xoẹt* một tiếng, bên tai truyền đến một âm thanh, theo sau là một dòng máu nóng bắn lên người anh ta, làm anh ta giật mình che mặt run rẩy không ngừng.

Mở mắt ra, một bóng người đứng chắn trước mặt anh ta, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao một nhát chém đứt đầu con quái vật.

Những người trong đội cứu hộ thấy cảnh này lập tức ngớ người.

Trước đây khi thấy Diệp Kiêu chiến đấu là ở trong phòng livestream, chưa bao giờ được tiếp xúc gần.

Mà bây giờ thì hoàn toàn khác rồi.

Chương 510

Lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, họ đều không khỏi giơ ngón cái lên, "Tiểu Diệp cậu đúng là lợi hại!" Lâm Vĩ cũng thả lỏng, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Các cư dân mạng trong phòng livestream lại càng bùng nổ.

"Ôi vãi, vừa nãy Diệp Đảo ngầu quá!" "Diệp Đảo, em muốn lấy anh, sinh cho anh một đàn khỉ con!" "Thôi đi cô ơi, cô tự trông như khỉ ấy!

Đừng làm hỏng gen của Diệp Đảo!" "Diệp Đảo có nhận tiểu đệ không?" "Diệp Đảo, công phu của em cũng không tệ, lần sau đi thăm mộ nhớ dẫn em theo nhé!" "Diệp Đảo YYDS, thần rồi!" Mọi người đều phấn khích, Diệp Kiêu thì trầm giọng nói: "Mọi người phải cẩn thận một chút, trí thông minh của thứ này cao hơn chúng ta tưởng tượng!" Hoàng Long Phi vẻ mặt khó hiểu nhìn gần vào, rồi nghi hoặc hỏi: "Rốt cuộc đây là thứ gì?" "Chắc là người bị biến dị, cũng không biết là được nuôi dưỡng bằng cách nào.

Mọi người cẩn thận một chút, nó đã lên trên rồi!

Nếu đội cứu hộ muốn theo thì nhất định phải cẩn thận, cũng không biết bên dưới này rốt cuộc giấu bao nhiêu thứ như vậy." Ngay lúc này, bộ đàm của Hoàng Long Phi reo lên, là cảnh sát.

"Đội trưởng Hoàng, ban đầu đã xác định bên dưới có khoảng sáu con, thậm chí nhiều hơn quái vật hình người như vậy, mọi người phải cẩn thận." "Đây là do dân làng nuôi dưỡng lâu dài, dùng để bảo vệ bảo vật bên dưới.

Bên dưới này có một cổ mộ ngàn năm." Nghe lời này Hoàng Long Phi không khỏi chửi một câu "Mẹ kiếp, đám người này đúng là hại

người!" Lâm Vĩ chết đi sống lại, nghe lời này không khỏi run rẩy, "Tôi biết ngay mà, tôi biết ngay bọn họ không có ý tốt lừa chúng tôi đến!" "Đợi tôi ra ngoài, tuyệt đối sẽ không mắc bẫy nữa!" Diệp Kiêu nghe anh ta nói vậy không khỏi chế giễu, "Đây không phải là do chính mấy người tham lam mà ra sao, nếu không thì sao lại gây ra cục diện thảm khốc như vậy.

Sau khi ra ngoài thì cứ chờ bị truy cứu trách nhiệm đi!" Hoàng Long Phi gật đầu, thuận tay còng anh ta lại, sau đó trói chặt anh ta rồi đưa lên.

Tuy nói hơi khó khăn một chút, nhưng không thể không nói, đến nước này thì chỉ còn cách này thôi.

Thấy cảnh này mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, hơn nữa các cư dân mạng trong phòng livestream thấy vậy thì không khỏi chế nhạo.

"Không ngờ người trong cái làng này lại ghê tởm như vậy!" "Lấy mạng người ra làm trò đùa, tất cả bắt hết đi ăn đậu phộng (ám chỉ xử tử)!" "Cũng không trách bọn họ được, lòng người không đáy, rắn nuốt voi.

Nếu đám người này không tham lam thì làm sao có thể mắc bẫy?" "Làm nửa ngày, đây là do con người tạo ra, nhưng những gì dân làng nói không sai, bên dưới thực sự có mộ, họ đi là để trộm mộ!" "Một mặt là coi ngôi mộ này nằm trong phạm vi làng họ, không muốn cho người ngoài trộm, nên mới nuôi những quái vật này để bảo vệ sao?" "Những thứ này khát máu, hơn nữa lại lớn đến mức này, xem ra không phải ngày một ngày hai mà nuôi thành được, trong cái làng này có nhân vật lớn!" Mọi người đang bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu thì không quan tâm.

Sau khi quay lại tìm kiếm lối đi thứ ba, Hoàng Long Phi và họ theo

sau, tổng cộng tám người.

Đội ngũ tám người này đi theo Diệp Kiêu xuyên qua đường hầm, cảnh tượng trước mắt khiến họ kinh hãi.

Lúc vừa xuống, họ đã phát hiện ra những bộ xương trắng, bây giờ mới thấy Diệp Kiêu không chút do dự đi về phía sâu bên trong.

Hoàng Long Phi có chút lo lắng, Diệp Kiêu lại nói: "Đoạn đường còn lại cứ để nhân viên khảo cổ lo, mọi người có thể lên trên." Nhân viên khảo cổ cũng đã xuống.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, họ đều vô cùng phấn khích.

Hoàng Long Phi lại không chịu: "Tiểu Diệp, chuyến này nguy hiểm, cứ để chúng tôi đi cùng, tôi có vũ khí mà." "Vậy được." Diệp Kiêu cũng đồng ý.

"Bảo vệ tốt nhân viên đội khảo cổ, chúng ta chuẩn bị xuất phát.

Hai con quái vật kia đã chết, còn lại bốn con, thậm chí có thể nhiều hơn.

Mọi người nhất định phải giữ chắc vũ khí, tuyệt đối đừng sợ hãi.

Chúng nó chẳng qua là cao hơn một chút, sức lực lớn hơn một chút và khát máu thôi, chỉ cần chúng ta đồng lòng hợp lực thì nhất định sẽ được." Diệp Kiêu cũng đang cổ vũ tinh thần cho họ, dù sao ai gặp phải thứ này, e rằng phản ứng đầu tiên là sợ hãi, đừng nói đối địch, ngay cả chạy cũng không chạy nổi.

Hiện tại đã tận mắt thấy hai thi thể kia, mọi người cũng đều bình tĩnh lại.

Ban đầu họ cảm thấy không thể chấp nhận được, nhưng bây giờ nhìn thấy, có chút không thể tin nổi.

Nếu quái vật thực sự tồn tại, vậy phía sau còn bao nhiêu điều họ

không biết?

Còn cả cổ mộ, rốt cuộc mộ chủ là ai?

Quen nhìn những thi thể khô trong quan tài, bây giờ nhìn thấy những thứ này, nhất thời họ cảm thấy không thể chấp nhận được, huống chi trong chớp mắt đã chết mất hai người, cũng khiến tất cả mọi người chấn động.

Diệp Kiêu nhắc nhở, mọi người đều gật đầu.

Hoàng Long Phi nắm chặt vũ khí trong tay.

Ban đầu khi xuống họ không được trang bị những thứ này, nhưng sau khi thấy thứ kia, thậm chí có thôn dân còn muốn bỏ chạy, nên vẫn trang bị vũ khí cơ bản cho họ.

Điều này tương đương với một đội bảo vệ.

Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ đến Trương Như Long, nếu anh ta ở đây, chắc sẽ rất nhanh chấp nhận sự thật này, cũng không biết tên này bây giờ rốt cuộc đang làm gì.

Trương Như Long cũng đang theo dõi buổi live stream của Diệp Kiêu, không ngờ Diệp Kiêu sau khi trở về lại nhận một nhiệm vụ gai góc như vậy.

Mấy thứ này thật sự rất khó đối phó, anh ta chỉ hận không thể lập tức bay tới cùng Diệp Kiêu kề vai chiến đấu.

Nhưng bây giờ không được, sau khi trở về, cánh tay anh ta đã được kiểm tra toàn diện, phát hiện ra cái trước đó còn tốt hơn, nên bị bệnh viện giữ lại.

Quân y đã tiến hành một loạt kiểm tra cho anh ta, còn phải hỏi cảm nhận của anh ta sau khi uống thuốc.

Chỉ khi rảnh rỗi Trương Như Long mới có cơ hội xem live stream.

Thấy Diệp Kiêu và những người kia tranh cãi, anh ta không khỏi bất bình.

Nếu là mình, không nói hai lời sẽ vác súng đi theo Diệp Kiêu vào trong rồi, cần gì phải để Diệp Kiêu nhắc nhở nhiều như vậy!

Cái đám đội cứu hộ này cũng không biết có được việc không!

Trương Như Long lòng như thắt lại, Giáo sư Chu cũng vậy.

Hiện tại nhân viên đội khảo cổ đã xuống, Giáo sư Chu vẫn đang xem live stream.

Mặc dù ông có công việc, nhưng Diệp Kiêu trước đó đã nói với ông là sẽ đi Lão Sơn, nhưng không ngờ lại là tình huống thế này.

Nếu bên dưới thực sự có mộ, Giáo sư Chu cảm thấy mình cũng phải đi một chuyến.

Ông dẫn đội bay thẳng tới đó.

Diệp Kiêu lúc này ở bên dưới còn không biết Giáo sư Chu và Trương Như Long quan tâm mình như vậy.

Đội khảo cổ và đội cứu hộ cùng nhau theo sau anh.

Đoàn người xuyên qua đường hầm rồi đến một khoảng đất trống.

Vừa rồi họ tìm thấy nạn nhân ở đây, nhưng bây giờ toàn bộ không khí đều tràn ngập mùi máu tanh, thỉnh thoảng còn có mùi hôi thối ập đến.

Trong bóng tối dường như có một đôi mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào họ.

Diệp Kiêu biết con quái vật đang rình rập trong bóng tối, không khỏi hít sâu một hơi, trực tiếp đi về phía lối ra.

Trước mặt có ba cái lối đi.

Hoàng Long Phi nói: “Chúng ta tuyệt đối không được tách rời, nếu tản ra thì chỉ có đường chết!” Diệp Kiêu hít sâu một hơi, đầu mũi truyền đến một mùi hương thoang thoảng.

Mùi hương này hoàn toàn khác với mùi hôi thối và mùi máu tanh.

Rốt cuộc đây là gì?

Chương 511

Diệp Kiêu nghĩ một lát, liền hiểu ra, đây là nhũ hương, cũng là một loại hương liệu chống thối rữa.

Nhưng điều kỳ lạ là sao trong lãnh thổ Đại Việt Quốc lại có loại hương liệu này?

Loại nhũ hương này ở châu Âu cổ đại là một loại hương liệu rất quý giá, ở Ai Cập càng được dùng để làm xác ướp, dùng để chống thối rữa.

Sao lại xuất hiện ở đây?

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhưng điều này nói lên một việc, đó là chắc chắn có quan tài!

Mùi hương này dường như chỉ có mình anh ngửi thấy.

Nhân viên đội khảo cổ và đội cứu hộ chỉ ngửi thấy mùi máu tanh.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều có chút kinh hãi.

"Tiểu Diệp, anh nói chuyến này chúng ta có bao nhiêu phần thắng?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Bất kể bao nhiêu phần thắng, tóm lại vẫn phải đảm bảo an toàn cho bản thân là trên hết." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Đúng, an toàn là trên hết.

Nếu ngay cả an toàn cũng không thể đảm bảo thì họ sẽ tiếp tục thế nào?

Nhưng lúc này cũng không thể quản nhiều được.

Diệp Kiêu đi thẳng về phía trước, theo một vệt hương thơm.

Mấy người thấy vậy liền kinh ngạc, nhưng cũng không tiện ngăn

cản.

Diệp Kiêu đã muốn đi con đường này thì họ sẽ đi cùng anh.

Dù sao trong tay họ có vũ khí, bây giờ chắc không có nhiều nguy hiểm.

Mọi người đều theo bóng Diệp Kiêu đi tới.

Mọi người thấy vậy không khỏi có chút căng thẳng.

"Diệp Đảo (đạo diễn/đạo mộ) này không nói hai lời đã bắt đầu chế độ thăm mộ, anh ta thì thấy đường này dễ đi, nhưng cũng phải nghĩ cho những người phía sau chứ!" "Sao phải nghĩ chứ, mọi người đều dựa vào bản lĩnh của mình, nếu không làm được thì đừng nhắc đến nữa!" "Diệp Đảo đã rất khó khăn rồi, còn phải tính đến năng lực của họ thì đùa à!" "Đúng vậy, đi được thì đi, không đi được thì thôi!" Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu cũng không để ý.

Dù sao trong nhận thức của anh, những tên này sớm muộn gì cũng phải kề vai chiến đấu với anh, bây giờ biết tính cách của anh cũng tốt.

Diệp Kiêu đi thẳng vào, theo lối đi thứ ba.

Hoàng Long Phi liền không hiểu: "Tiểu Diệp, sao anh lại chọn cái lối này, có phải anh phát hiện ra gì không?" Diệp Kiêu gật đầu: "Mọi người có ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng không?" Mọi người có chút kinh ngạc: "Mùi hương?

Mùi hương thì không ngửi thấy, nhưng lại ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc!" Diệp Kiêu kiên nhẫn giải thích: "Mùi hôi thối đó là do quái vật hình người phát ra.

Còn mùi hương kia là một loại hương liệu chống thối rữa.

Nếu có hương liệu chống thối rữa, điều đó có nghĩa là quan tài hoặc cổ mộ nhất định ở hướng này!" Nghe Diệp Kiêu phân tích như

vậy, mọi người chợt hiểu ra.

“Thì ra là vậy, Tiểu Diệp mũi anh thính thật!” “Đúng là chó nghiệp vụ hình người mà!

Tiểu Diệp, anh còn ngửi thấy gì khác không?

Tôi thì ngửi thấy một mùi máu tanh, rất nồng nặc, hơn nữa hình như là máu tươi!” “Chẳng lẽ bọn chúng lại bắt thêm một người nữa?

Hoặc là, những người cùng lúc xuống đây không chỉ có ba người phát trực tiếp, mà còn nhiều người khác!

Chỉ là chưa kịp live stream mà thôi!” Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi thắt lòng: “Chẳng lẽ, ở đây không chỉ có một đội người?” Phát hiện này khiến họ lập tức cảnh giác.

“Ý anh là còn nhiều người nữa bị bắt, đang giấu ở đây?” Diệp Kiêu do dự nói: “Nếu không thì giải thích thế nào?

Huống chi chúng ta đến đây đâu có nghĩ nhiều như vậy, chỉ là muốn cứu người thôi.

Mùi máu tanh này quá nồng.

Nếu người thứ ba còn nguyên vẹn được đưa ra ngoài, thì hai người trước đã bị ăn thịt.

Vậy mùi máu tươi nồng nặc này rốt cuộc từ đâu ra?

Chỉ có thể nói là không chỉ một nhóm người đã xuống đây.” “Nếu những gì đám thôn dân này nói là thật, e rằng đã có người xuống trước những người phát trực tiếp rồi, bây giờ phía trước e rằng không chỉ có một thi thể!” Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều căng thẳng.

Nhân viên đội khảo cổ cũng cảm thấy đúng là như vậy, chắc chắn còn một nhóm người khác, nếu không thì làm sao có mùi máu tươi

nồng nặc như thế, mùi này không giống mùi máu động vật bình thường.

Máu động vật và máu người có mùi vị khác nhau, đội cứu hộ đã thấy nhiều thi thể nên đương nhiên có thể phân biệt được.

Mọi người không nói gì, nhưng trong lòng đều sốt ruột.

Họ đi thẳng về phía một cái hang khác.

Vừa đi vào, một mùi mục rữa nồng nặc ập đến, khiến mọi người không nhịn được buồn nôn, lập tức nôn ọe ra.

Thực sự không thể chịu đựng được, mùi này quá hôi thối!

Mọi người vội vàng đeo mặt nạ phòng độc tiếp tục tiến lên.

Một loạt phản ứng của đội khảo cổ khiến cư dân mạng lập tức sôi sục.

"Má ơi!

Đến cả đội khảo cổ cũng không chịu nổi rồi, chứng tỏ bên dưới chắc chắn có điều bất thường!" "Cái thứ này là con người, nhưng mùi gì vậy, hôi thế này chỉ có thể là xác chết thôi!" "Hố tử thi à!" "Không phải là đạo mộ tặc chứ!" "Có đạo mộ tặc vào cũng không lạ, hơn nữa cái thôn này khắp nơi đều quỷ dị.

Tin tức này truyền ra chắc chắn không chỉ ba người phát trực tiếp, những người khác cũng biết!" Lúc này Diệp Kiêu cũng không quản nhiều, đi thẳng về phía trước.

Vừa đi vào, một mùi mục rữa nồng nặc ập đến.

Mùi này còn xen lẫn một mùi kỳ lạ, mùi này giống như bánh bao lên men mười mấy ngày, lại giống nước cam lộ.

Diệp Kiêu lắc đầu.

Những quái vật này sống ở đây, lại khao khát máu tươi như vậy, xem ra là có người cố ý đặt bẫy ở đây.

Một mặt là muốn bảo vệ chúng ở đây, nhưng đội người kia rốt cuộc xuống từ khi nào?

Vẫn chưa biết.

Diệp Kiêu cau chặt mày, tăng nhanh bước chân, xuyên qua cái hang này, đến một khoảng đất trống rộng lớn.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền sững sờ!

Chỉ thấy nơi đây khắp nơi đều là thi thể khô, nằm ngổn ngang trên đất.

Chương 512

Mùi máu tươi vừa rồi chính là từ trên người họ truyền ra.

Chính giữa đặt một cỗ quan tài đá.

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người liền ngẩn người.

Nhanh như vậy đã tìm thấy quan tài, cái này cũng quá đơn giản rồi!

Mọi người đều không biết phải làm sao, nhìn nhau.

Mọi người nhất thời không biết phải làm gì, niềm vui đến quá đột ngột, khiến họ lập tức cảnh giác.

Dễ dàng tìm thấy quan tài như vậy, hơn nữa những thi thể khô xung quanh rõ ràng là mới chết.

Có thể thấy con quái vật đang ở gần đây, nếu không nhanh chóng thì e rằng mình cũng sẽ trở thành bữa ăn trên bàn của chúng.

Lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày, liếc nhìn quan tài.

Quan tài đá này rất rộng, không lẽ lại là quan tài đôi chứ?

Quan tài đá dài khoảng hai mét, trông có vẻ bên trong có đồ vật, nhưng xung quanh toàn là mạng nhện.

Nói là bên dưới có cổ mộ, tạm thời không thể nhìn ra niên đại, có tính là cổ hay không vẫn chưa biết.

Nhưng nếu nói ở đây có bảo bối, anh làm sao cũng không nhìn ra.

Hơn nữa những thi thể khô xung quanh nằm ngổn ngang, mặt đầy mụn nước, toàn bộ đều là những nốt sần lớn kinh tởm.

Điều này khiến mọi người nhìn thấy cũng thấy ghê tởm.

Diệp Kiêu cẩn thận kiểm tra những thi thể này, lúc đó không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại biến thành thế này.

Trông có vẻ xung quanh cũng không có độc khí gì, sao lại biến thành thế này được?

Những người khác cũng vây lại.

Nhân viên đội khảo cổ nhìn thấy cảnh này, không khỏi cau chặt mày.

"Cái này chắc là trúng phải độc thi khí gì đó mới biến thành thế này, nếu không thì sao mặt lại ra nông nỗi này?" "Mọi người nhìn nắp quan tài có dấu vết bị mở, xem ra bọn họ đã mở quan tài rồi, chính vì mở quan tài nên mới dẫn đến cái chết!" "Không phải chứ, nói vậy thì vẫn không thể mở quan tài à?" "Chúng ta có mặt nạ không sợ, họ đều là hít trực tiếp!" Diệp Kiêu liếc nhìn, chỉ thấy trong bóng tối một bóng đen vụt qua nhanh chóng!

"Má ơi, mọi người thấy chưa!" Một người trong đội cứu hộ hét lên, Hoàng Long Phi nhìn thấy cảnh này liền cảnh giác.

"Tôi cũng thấy rồi, mọi người nhất định phải cẩn thận!

Tuyệt đối đừng để bị những thứ này lây nhiễm." Hoàng Long Phi lúc đó liền giơ vũ khí lên.

Những người khác thấy vậy cũng làm theo.

Bất kể nói thế nào, cũng phải bảo vệ an toàn cho bản thân trước.

Hơn nữa, những thứ này rốt cuộc là gì vẫn chưa biết, nhưng có thể khẳng định là tuyệt đối không thể để chúng cắn phải.

Những thi thể khô này có thể nói lên tất cả.

Diệp Kiêu cẩn thận nhìn kỹ quần áo trên người những người này, lúc đó có chút kinh ngạc: "Đây là lính đánh thuê!" Đám lính đánh thuê

đã được phát hiện trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn và Lý Nguyên Hạo!

Quần áo, phù hiệu và vũ khí trên người họ đều là loại tiên tiến nhất.

Đám người này vậy mà lại đi trước mình một bước!

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Rốt cuộc họ đã phát hiện ra bằng cách nào?

Hơn nữa, thông tin về cổ mộ trong Lão Sơn lẽ ra phải được phong tỏa rất nghiêm ngặt, rốt cuộc họ đã biết bằng cách nào?

Cho dù thôn dân có truyền tin tức đi chăng nữa, cũng không đến mức lan truyền rộng rãi, nếu không thì nơi này đã bị phát hiện từ lâu rồi.

Hay là Cáp Bố Thượng Sư đã có sẵn một tấm bản đồ trong tay, có thể nhìn thấy tất cả các cổ mộ?

Đinh ~ Phát hiện tiến trình thăm mộ, khám phá cổ mộ, manh mối một: tìm thấy mộ chủ sẽ nhận được khối Cốt ngọc hình rắn thứ hai.

Ký chủ có chấp nhận không?

Âm thanh quen thuộc truyền đến.

Nghe thấy âm thanh này, Diệp Kiêu liền cảm thấy có chút kỳ lạ.

Sao vậy, khối Cốt ngọc hình rắn trước đã ở trong ba lô của anh rồi, khối này lại là gì?

Chẳng lẽ cái hệ thống chó chết này chơi bán sỉ à?

Tạo ra nhiều Cốt ngọc hình rắn như vậy để làm gì?

Hay là ngay cả hệ thống cũng biết bí mật trường sinh của cổ mộ, từng bước từng bước dẫn mình vào bẫy?

Bây giờ ngoài chấp nhận ra còn có thể làm gì?

Diệp Kiêu trực tiếp nhấn xác nhận chấp nhận.

Đinh ~ Phát hiện ký chủ đã chấp nhận tìm kiếm manh mối, Hệ thống thưởng khối Cốt ngọc hình rắn thứ hai.

Nghe thấy cái này, Diệp Kiêu liền cảm thấy buồn cười muốn tè.

Đây rõ ràng là nhiệm vụ của chính anh, hệ thống thưởng cái này để làm gì?

Diệp Kiêu liếc nhìn, lúc này trên giao diện xuất hiện thêm nửa khối Cốt ngọc hình rắn.

Cái này và khối thứ nhất vừa vặn ghép thành một chỉnh thể.

Diệp Kiêu liền hiểu ra.

Phần thưởng của hệ thống và thứ anh tìm thấy trong mộ thất lẽ ra là cùng một loại đồ vật, hoặc cũng có thể là chìa khóa cơ quan.

Nếu lần này có thể tìm được, thì sẽ có hai khối.

Chẳng lẽ là muốn tập hợp đủ bảy viên để triệu hoán thần long sao?

Diệp Kiêu cạn lời.

Không thể không nói cái hệ thống này quả thực có chút bản lĩnh, nếu không thì cũng sẽ không đùa giỡn anh trong lòng bàn tay.

Chương 513

Diệp Kiêu đi thẳng đến bên quan tài, đeo mặt nạ phòng độc xong thì ra hiệu cho Hoàng Long Phi.

Hai người cùng nhau đẩy quan tài đá ra.

Mọi người chỉ sợ bên trong có thi khí, vội vàng tản ra.

Kết quả, thi thể vừa xuất hiện, liền khiến mọi người giật mình!

Một thân hồng y, đầu đội mũ miện vàng.

Thoạt nhìn có chút giống phượng quan hà bỉ, nhưng trên mặt vẽ lớp trang điểm đậm, hơn nữa còn có lớp phấn nền trắng bệch.

Lớp trang điểm này trông quả thực giống người chết, chỉ là đặc biệt quỷ dị.

Có chút giống với người giấy trong tiệm đồ mã.

Một khi đã có suy nghĩ này, nhìn lại nữ thi này, thì không thể chấp nhận được những suy nghĩ khác nữa.

Hoàng Long Phi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thi thể như vậy.

Anh ta không phải đội khảo cổ, là đội cứu hộ lần đầu tiên xuống mộ cùng họ.

Quan tài đột ngột và thi thể này khiến anh ta ngẩn người.

Chưa từng nghĩ trên đời này lại có thi thể như vậy, cái này không phải là diễn tuồng hát kịch đó chứ!

"Trông bộ dạng này chắc cũng không chết lâu lắm đâu, nếu không thì sao lại còn trang điểm được, cái này cũng quá kinh khủng rồi!" Diệp Kiêu lại lắc đầu: "Không phải, cái này đã chết cả ngàn năm rồi, nhìn quần áo cô ta là biết." Nhân viên đội khảo cổ cũng vây lại: "Bộ

quần áo này vừa nhìn đã biết là trang phục Tây Kinh, cái này cũng quá kỳ lạ rồi, sao ở đây lại có mộ Tây Kinh?" Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vén lớp quần áo ngoài, lộ ra lớp bên trong.

Liền hít sâu một hơi.

Mọi người nhìn thấy xong cũng nhìn nhau.

Cư dân mạng trong phòng live stream thấy vẻ mặt họ không đúng lắm, liền kinh ngạc: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao sắc mặt Diệp lão và họ lại bất thường thế?" "Bộ quần áo này rốt cuộc có gì đó không ổn, hay là thấy cơ thể người ta nên ngại rồi?" "Chắc không phải đâu, Diệp Đảo cái gì chưa thấy, hơn nữa họ đều là đội khảo cổ, cái gì chưa thấy, một thi thể mà thôi, sao có thể khiến họ mất bình tĩnh được!" "Đám cư dân mạng này thật khó chiều, vậy mà hiểu biết nhiều thế!" Diệp Kiêu thấy màn hình liên tục trượt bình luận liền bật cười, giải thích: "Đây là Tố Sa Thiền Y độc quyền của Tây Kinh.

Đơn giản mà nói, Thiền Y là loại trang phục mỏng manh không có lớp lót bên trong.

Đây là loại trang phục mà chỉ quý phụ Tây Kinh mới được mặc.

Cô ta mặc Tố Sa Thiền Y bên trong, mộ chủ này chắc chắn có thân phận không hề thấp." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, nhân viên đội khảo cổ cũng liên tục gật đầu.

"Đúng, nói không sai.

Nhưng tôi đang nghĩ rốt cuộc là người như thế nào có thể được chôn ở đây, cái này cũng quá đơn giản rồi!" "Ngoài ra dường như cũng không có vật tùy táng gì, đám đạo mộ tặc này đến đây sau đó muốn làm gì?

Chẳng lẽ chỉ muốn xem dung mạo của người trong quan tài không

đúng đắn?" Diệp Kiêu không nhịn được hắt hơi, dụi dụi mũi mới phát hiện mình đang đeo mặt nạ phòng độc.

Anh không khỏi đưa tay gãi gãi, những người còn lại cũng cảm thấy không ổn lắm.

"Mọi người có cảm thấy ở đây hình như có bột phấn gì đó không?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng phản ứng lại.

Một người trong đội cứu hộ cởi mặt nạ ra, nhìn quanh không khỏi kinh ngạc: "Ở đây đúng là có không ít bột phấn, nhìn xem, cái thứ này là gì?" Anh ta đưa tay ra định cầm lấy, Diệp Kiêu thấy vậy liền kinh hãi biến sắc: "Mau đeo mặt nạ phòng độc vào!" Lời vừa dứt, chỉ thấy người đó đột nhiên ôm mặt kêu la thảm thiết, trên mặt lập tức nổi lên vô số mụn nước sần sùi, y hệt những thi thể khô vừa rồi.

Đúng lúc này, một bóng đen theo đà lao tới, trực tiếp xông vào anh ta, một phát cắn đứt cổ họng anh ta!

Cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả mọi người đều sững sờ, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Mùi máu tanh nhanh chóng lan rộng, mọi người thấy vậy không khỏi sững sờ.

Hoàng Long Phi vội vàng chạy tới, theo bản năng định đỡ người đó dậy, nhưng bị Diệp Kiêu nắm chặt: "Đừng đi!" Chỉ thấy người vừa bị cắn chết nhanh chóng biến thành thi thể khô, giống hệt những người trong mộ thất.

Mọi người nhìn thấy xong không khỏi kinh hồn bạt vía.

Không ngờ vừa xuống đã chết, cái này cũng quá nhanh rồi.

Bóng đen sau khi hút máu xong, quay đầu lại nhìn họ, rồi định bỏ đi.

Hoàng Long Phi và họ giơ vũ khí lên nhằm vào bóng đen mà xả súng, còn tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

Chờ đến khi phản ứng lại, nhân viên đội khảo cổ cũng tham gia vào, nhưng không ai ngờ mọi việc lại đến đột ngột như vậy.

Mọi người đều không ngờ nhanh như vậy đã hy sinh một người.

Cư dân mạng không ngừng bàn tán xôn xao.

"Ra quân bất lợi, đội khảo cổ này vừa xuống, lần đầu tiên đã gặp phải nhân viên đội cứu hộ bị giết!" "Người này có phải đầu óc có vấn đề không, sao lại nghĩ đến việc tháo mặt nạ ra?" "Còn trẻ như vậy đã chết, thật đáng tiếc!" "Ai mà biết sẽ xảy ra chuyện như vậy?

Nhiệm vụ lần này đầy rẫy gian nan hiểm trở, đừng phạm phải sai lầm sơ đẳng như thế nữa!" "Diệp Đảo nên huấn luyện cho họ một khóa." "Sao có thể để Diệp Đảo làm được chứ?

Đây là kiến thức cơ bản mà?" "Đừng nói nữa, cái thứ kia hình như đang đối đầu với Diệp Đảo và họ, Diệp Đảo mau đi cứu người đi!" Mọi người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tình huống này, nào dám xông lên đối mặt, trực tiếp nấp sau lưng Diệp Kiêu.

Hoàng Long Phi và họ cầm vũ khí lên liền xả súng, bóng đen nhanh chóng né tránh, căn bản không có cách nào bắt được nó ngay lập tức.

Điều này cũng khiến mọi người liền sợ hãi, thứ này hành động cũng quá nhanh rồi, hơn nữa không chỉ có một bóng đen, các bóng đen từ bốn phương tám hướng đều chạy tới!

Trong bóng tối, bất cứ nơi nào đèn pin có thể chiếu tới đều là bóng đen.

Những bóng đen nhe nanh múa vuốt này lúc đó liền khiến mọi người sợ hãi.

Mọi người đều có chút căng thẳng, nhân viên đội cứu hộ đứng tựa lưng vào nhau, tiếng súng không ngừng.

Diệp Kiêu cau chặt mày, đột nhiên một bóng đen vụt qua, Hoàng Long Phi giật mình!

"Tiểu Diệp, anh đi đâu đấy!" Chỉ thấy bóng Diệp Kiêu nhanh chóng lóe lên, một vệt hàn quang chợt lóe, sau một tiếng kêu thảm thiết, trên đất có thêm một đoạn móng vuốt.

Diệp Kiêu lùi lại, Hắc Kim Cổ Đao lấp lánh một tia máu.

Mọi người thấy vậy không khỏi ngây người: "Tiểu Diệp lợi hại thật!" "Vừa rồi cảnh này là Tiểu Diệp giải quyết à?

Quá lợi hại rồi!" "Hôm nay mới biết thế nào là tốc độ, đỉnh quá!" Nhất thời mọi người không ngừng khen ngợi, hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt.

Trước đây khi xem live stream còn tưởng là hiệu ứng đặc biệt, bây giờ mới hiểu căn bản là Diệp Kiêu trời sinh thần lực.

Năng lực như vậy ngay cả đội đặc nhiệm cũng chưa chắc đã sánh kịp.

Diệp Kiêu không nói gì, chỉ nhìn xung quanh trầm giọng nói: "Chúng nó hành động cực nhanh, nhưng tuy nhanh lại có điểm yếu.

Đợi khi chúng dừng lại rồi xông lên là được, nhiều nhất là kiên trì một hai phút chúng sẽ dừng lại một hai giây." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút ngạc nhiên.

"Tiểu Diệp, quan sát tinh tế thật!" "Đúng vậy, trong thời gian ngắn như vậy mà còn nhìn ra điểm yếu của đối phương, thật sự rất hiếm có!" "Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta cũng có thể nhanh như vậy.

Chương 514

Cứ thế này ai mà bắt được, chỉ có Diệp Kiêu mới có thể bắt được thôi!" Mọi người đều có chút bội phục, nhưng không thể không nói công phu của Tiểu Diệp thật sự không thể chê vào đâu được.

Bất kể là thứ gì, chỉ cần đụng phải Tiểu Diệp, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Lúc này Diệp Kiêu cũng đã nhắm chuẩn bóng đen kia, nhanh chóng ra tay, không màng mọi người vẫn đang bàn tán, trực tiếp lao ra!

Chỉ thấy anh ta vung trường đao ngang, lập tức một cái móng vuốt nữa rơi xuống.

Hoàng Long Phi nhân cơ hội bắn thêm mấy phát súng, lúc đó con quái vật hình người liền ngã xuống không dậy nổi.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, hóa ra cái bóng đen kia thực sự là hình người.

Mặc dù là mặt xanh nanh dài, nhưng ngũ quan không khác gì con người, chỉ là hai cái nanh dài ra, dáng người rất cao, toàn thân mọc lông.

Nếu không nói, còn tưởng là dã nhân.

Nhưng khát máu như vậy, không khác gì dã nhân.

Diệp Kiêu cẩn thận nhìn kỹ: "Xem ra cái này mới vừa hình thành, móng vuốt vẫn chưa dài như vậy, lực sát thương cũng chưa đủ." Mọi người nghiên cứu nửa ngày, nghe Diệp Kiêu nói vậy đều phản ứng lại.

"Xem ra thứ này trưởng thành cũng cần thời gian." "Cái này mới trưởng thành đã có lực tấn công như vậy, nếu hoàn toàn trưởng thành,

không biết sẽ đáng sợ đến mức nào!" "Xong rồi, tôi liền cảm thấy mình chắc chắn chết rồi, cái này ai mà đỡ nổi?" Nhân viên đội khảo cổ liền than thở, nhưng lời của Diệp Kiêu cũng khiến họ tìm ra được mấu chốt, giống như đả thông Nhâm Đốc nhị mạch vậy, lao vào những con quái vật thoắt ẩn thoắt hiện xung quanh.

Tiếng súng xung quanh không ngừng, những con quái vật kia cũng bị bắn trúng ít nhiều vào những chỗ sơ hở.

Mặc dù rất lợi hại, lực sát thương rất mạnh, thậm chí khát máu, nhưng so với đạn thì vẫn kém xa.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn thấy cảnh này lại khóa ánh mắt vào thi thể kia.

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn liền sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Thi thể không biết từ lúc nào đã biến mất!

Diệp Kiêu cau chặt mày, nắm lấy Hoàng Long Phi: "Thi thể biến mất rồi!" Hoàng Long Phi cũng ngạc nhiên không thôi, quay đầu lại thấy thi thể biến mất, lúc đó liền ngẩn người.

Cư dân mạng trên màn hình cũng đều ngẩn người.

"Lạy trời, vừa nãy thiết bị không chĩa vào quan tài, tôi lúc đó không thấy thi thể này biến mất lúc nào!" "Tôi cũng căn bản không thấy!" "Trời đất ơi, thi thể mọc chân chạy rồi!" "Vốn đã giống người giấy rồi, bây giờ càng như vậy, không phải biến dị rồi chứ!" "Người giấy phiên bản người thật, ghê tởm quá!" "Nếu thi thể này biết mọc chân chạy, biến thành đại cương thi cũng không sợ, Diệp Đảo có đao, đến một con chém một con!" "Ở đây chuyện gì cũng có thể xảy ra, cũng quá sức tưởng tượng rồi!" "Diệp Đảo, mau đi tìm thi thể đi!" Diệp Kiêu cau chặt mày, không cần họ nói mình cũng biết.

Quan tài ở đây lâu như vậy rồi, một chút động tĩnh cũng không có,

lúc nào biến mất mà mình lại không hề hay biết.

Trừ khi thi thể biến dị, nếu không thì không thể tự mình mọc chân chạy được!

Diệp Kiêu đang tìm kiếm khắp nơi.

Không xa, một thành viên đội khảo cổ mắt lờ mờ, tháo mặt nạ ra lau trán, sau đó mới ý thức được điều gì đó.

Vừa định đeo lại mặt nạ thì đột nhiên trên mặt cũng nổi lên một cái mụn nước sần sùi, liền kêu la thảm thiết.

Tiếng kêu đột ngột khiến mọi người giật mình!

Nhìn thấy đến đây, Diệp Kiêu dường như hiểu ra điều gì đó cũng tháo mặt nạ ra.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều ngây người.

Người đó trên mặt mọc đầy mụn nước sần sùi, đau đớn không thôi, ngồi trên đất kêu la thảm thiết.

Nhưng Diệp Kiêu lại không sao cả.

Điều này cũng quá khó hiểu.

Rất nhanh có người phản ứng lại, Diệp Kiêu chắc là thể chất đặc thù, nên bất kỳ thi khí hay độc khí nào cũng không có tác dụng với anh.

Nhưng những người khác thì không giống vậy.

Thành viên trẻ tuổi nhanh chóng co rúm trên đất, không ngừng run rẩy.

Diệp Kiêu hít hít mũi, trầm giọng nói: "Thiên Tàm Tử Phấn!" "Thiên Tàm Tử Phấn là gì?" Hoàng Long Phi bị cảnh này dọa đến phát hoảng.

Diệp Kiêu giải thích: "Bản thân Thiên Tàm Tử Phấn không có độc

tố, nhưng khi trộn lẫn với nhũ hương hương liệu của thi thể, sẽ tạo ra độc tố.

Người hít phải Thiên Tàm Tử Phấn còn sẽ bị ảo giác, da bị lộ ra ngoài sẽ nhanh chóng nổi mụn nước.

Một khi bị vỡ sẽ thu hút những quái vật khát máu kia đến.

Bây giờ đeo mặt nạ cũng vô dụng rồi, anh ta căn bản không đeo được, nếu làm vỡ ra thì hậu quả còn nghiêm trọng hơn." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều ngây người.

Người đó lại không ngừng cọ xát mặt mình, không bao lâu, trên mặt liền be bét máu thịt.

Đột nhiên một bóng đen nhanh chóng thay đổi, Diệp Kiêu trực tiếp lao tới.

Ngay khi thành viên trẻ tuổi đau đến không ngừng run rẩy, quái vật mặt xanh nanh dài đã đến gần, điều này khiến mọi người liền sợ hãi không thôi.

Run rẩy đến nỗi trong tay vũ khí nhất thời cũng quên bắn ra.

Hoàng Long Phi vừa định bắn, nhưng phát hiện khoảng cách quá gần, nếu bắn không chuẩn, có thể sẽ làm bị thương nhân viên đội khảo cổ?

"Anh ta thì chạy đi chứ!" Hoàng Long Phi không ngừng hét.

Đã đến lúc này rồi, muốn xông qua cũng không kịp nữa.

Ngay khi mọi người trong phòng live stream không ngừng than thở, một bóng đen vụt qua!

"Má ơi, vừa rồi là chuyện gì thế, vụt qua bên cạnh Hoàng Long Phi rồi!" "Sao lại bỏ qua Hoàng Long Phi không ăn?

Cứ phải tìm người khác!" "Xong rồi, anh ta chắc chắn chết không

nghi ngờ gì!" "Đã thành thế này rồi, không chết cũng gần chết rồi!" "Vẫn chưa rõ mộ chủ là ai, mà đã bị xoay mòng mòng rồi, rốt cuộc là chuyện gì thế này!" "Diệp Đảo biến mất rồi!" Mọi người kinh ngạc xong mới phát hiện Diệp Kiêu đã biến mất.

"Diệp Đảo chẳng lẽ muốn nhân cơ hội này chạy trốn?" "Không thể nào, nơi này so với lăng mộ Thành Cát Tư Hãn trước đây, hệ số nguy hiểm kém quá nhiều, lúc đó Diệp Đảo còn không chạy, huống chi là bây giờ?" Lời này nói cũng đúng, chỉ là Diệp Kiêu đã đi đâu?

Diệp Kiêu lúc này đã đến trước mặt thành viên trẻ tuổi.

Nhìn thấy con quái vật mặt xanh nanh dài đã đến rất gần, thành viên đội cứu hộ ngẩng đầu lên liền ngửi thấy một mùi hôi thối, thậm chí nước bọt từ miệng nó còn nhỏ lên người mình, liền cảm thấy thời gian không còn nhiều, không còn hy vọng gì nữa.

Đột nhiên, một đạo hàn quang lóe lên, đầu lâu quái vật bay lên giữa không trung cao nửa mét, sau đó ngã xuống đất.

Cái cơ thể cao lớn dựng thẳng liền đổ ập xuống anh ta.

Người đó sợ hãi không ngừng kêu la thảm thiết, lăn lộn trên đất, nhưng lại phát hiện nỗi đau tưởng tượng không ập đến, mà thay vào đó là một mùi hôi thối.

Anh ta liền ngẩn người, lúc này mới thấy Diệp Kiêu đứng bên cạnh mình.

"Dậy đi, nó đã chết rồi." Anh ta lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đứng dậy, phủi phủi người mình, phát hiện không có gì đáng ngại lớn, lúc này mới yên tâm.

Chương 515

"Cảm ơn." Trên mặt tuy máu thịt be bét, nhưng ít nhất không chết, đã là vạn may mắn rồi.

Lời vừa dứt, Diệp Kiêu lại giơ Hắc Kim Cổ Đao lên nhắm vào đầu anh ta định chém xuống.

Anh ta lúc đó liền sợ ngây người, chuyện gì thế này?

Diệp Kiêu sao lại muốn giết mình!

"Đừng, đừng mà!

Tôi, tôi không muốn chết!

Thật đấy!" Cư dân mạng trước màn hình cũng đều ngây người: "Chuyện gì thế?

Diệp Đảo anh giết nhầm người rồi không phải anh ta!" "Chẳng lẽ thứ này lây nhiễm, không chết không được?" Diệp Kiêu lại không màng đến, trực tiếp vung trường đao nhắm vào anh ta, từ trên xuống chém qua!

Điều này khiến mọi người đều sợ ngây người.

Hoàng Long Phi hét lên: "Tiểu Diệp, tuyệt đối đừng!" Diệp Kiêu lại không màng đến, trực tiếp nhắm vào anh ta chém xuống!

Một tiếng "xoẹt", một cái móng vuốt mọc thêm từ phía sau lưng thành viên trẻ tuổi lập tức bị chém đứt, sau đó lại là một nhát chém ngang, con quái vật bị chém ngang lưng thành hai nửa.

Thành viên trẻ tuổi lúc này mới ý thức được, vừa rồi Diệp Kiêu lại cứu mình một lần nữa!

Ân tái tạo không thể báo đáp.

Anh ta lúc đó liền định quỳ xuống, Diệp Kiêu lại kéo anh ta lại, chắn trước người anh ta: "Đừng làm bậy, bây giờ cảnh giác một chút, thấy thứ gì thì cứ bắn cho tôi, tuyệt đối đừng khách khí!" "Bây giờ mặt anh tôi tạm thời không có cách nào, anh cứ uống thuốc tiêu viêm kháng virus để giảm nhẹ, sau đó cẩn thận." Lời này vừa nói ra, thành viên trẻ tuổi liền hoảng loạn trong lòng.

Nếu thực sự là như vậy, anh ta còn có thể sống sót mà đi ra ngoài được không?

Trải qua lần này họ liền mất đi hai người, căn bản không dám tiến lên nữa.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều hiểu ra.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Nhanh chóng tiêu diệt, chém giết toàn bộ, nếu không thì phía sau còn tiến hành thăm mộ thế nào?" Diệp Kiêu cau chặt mày, vác Hắc Kim Cổ Đao, liền đi ra ngoài.

Mọi người thấy vậy không khỏi giật mình, Hoàng Long Phi vội vàng hét lên: "Tiểu Diệp anh muốn đi làm gì?" "Trảm thảo trừ căn!" Lời này vừa nói ra khiến tất cả mọi người đều chấn động.

"Tiểu Diệp vừa rồi không nói sai chứ?

Là trảm thảo trừ căn!" "Đúng vậy tôi cũng không nghe nhầm, anh ấy đúng là nói như vậy, thế chẳng phải rất nguy hiểm sao?" "Mặc kệ, bây giờ nói gì cũng vô dụng.

Việc chúng ta có thể làm là nhanh chóng tìm lại thi thể, nếu không thì có thể sẽ gây rắc rối cho Tiểu Diệp." Mọi người liên tục xưng "phải", cho dù Diệp Kiêu có thể giúp họ dọn sạch toàn bộ đường phía trước, nhưng họ cũng không thể ngồi chờ chết, thậm chí là ngồi đợi ở đây.

Dù sao Diệp Kiêu chỉ có một mình, những người khác nhất định

phải theo kịp, nếu không chẳng phải là đặt tất cả áp lực lên người Diệp Kiêu sao?

Mọi người tìm kiếm khắp nơi.

Nơi này thực sự không thể coi là một nơi tốt đẹp gì.

Tuy nói là mộ, nhưng ngay cả thi thể cũng không trông chừng cẩn thận, mọi người đều cảm thấy hổ thẹn, lần lượt đi ra.

Lúc này Diệp Kiêu đang giao chiến với quái vật trong toàn bộ mộ thất.

Mặc dù những quái vật hình người kia thân hình cao lớn, nhưng đúng như Diệp Kiêu đã nói, nhanh nhẹn thì nhanh nhẹn, nhưng sức chịu đựng không đủ, nếu không thì cũng sẽ không sống ở đây quanh năm.

Nhưng chúng sinh sôi nảy nở nhanh như vậy, vì bồi dưỡng nhiều như thế, sao người có thể lớn thành dạng này?

Cái này chắc chắn là đã trải qua quá trình nuôi dưỡng đặc biệt.

Nếu từ thời mộ chủ đã bắt đầu thì sao?

Diệp Kiêu trong lòng có một ý tưởng táo bạo.

Nếu thôn dân chính là những người giữ mộ, hoặc trong quá trình giữ mộ bị chúng hại chết, những thứ này do chúng tự tiếp quản, vậy thì không khó để giải thích.

Hiện tại xem tình hình thì đúng là không chỉ có sáu con, thậm chí còn nhiều hơn nữa.

Mắt Diệp Kiêu lóe lên, bên cạnh một bóng đen vụt qua, thân ảnh có chút kỳ lạ.

Diệp Kiêu không nói hai lời, trực tiếp lao tới chém một đao!

Một tiếng "phịch", một thi thể rơi xuống, chính là nữ thi kia.

Quái vật cõng thi thể chạy lung tung khắp nơi?

Diệp Kiêu không khỏi cau mày.

Nó cõng thi thể để làm gì?

Rốt cuộc muốn làm gì?

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ.

Trên thi thể có Thiên Tàm Tử Phấn, chẳng lẽ tất cả những điều này là do ảo giác của Thiên Tàm Tử Phấn gây ra sao?

Mọi người lúc này đều vây lại, những quái vật xung quanh cũng đã bị đánh gần hết, nhìn những thi thể nằm la liệt trên đất, và những con quái vật này.

Diệp Kiêu lắc đầu, xem ra cuộc chiến đã gần kết thúc.

Thi thể hồng y nằm trên đất, vừa rồi bị quái vật hình người cõng đi, nhưng không thể không nói thi thể này quả thực có chút quỷ dị.

Lúc này Hoàng Long Phi phát hiện ra manh mối, liền hít sâu một hơi: "Móng tay của nó sao cũng dài như vậy?" Lời của Hoàng Long Phi khiến tất cả mọi người đều run rẩy.

Vừa nãy ánh mắt của họ đều tập trung vào quái vật hình người, không hề nhận ra thứ này móng tay vậy mà cũng không ngừng dài ra.

Diệp Kiêu cau chặt mày phát hiện không đúng, kéo mọi người lùi lại.

Chỉ thấy thi thể kia bắt đầu biến dị mọc lông, mắt thường có thể thấy nó biến thành một cỗ thi thể bạch mao.

"Cương thi." Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều sững sờ: "Cương thi?" "Thi thể biến dị nhất định là có thứ gì đó kích thích nó,

xem xem trên người nó rốt cuộc có mang theo vật chất đặc biệt nào không!" Dưới sự nhắc nhở của Diệp Kiêu, mọi người đều ngẩn người: "Thi thể này biến dị, chẳng lẽ là do những quái vật hình người kia gây ra?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Tuyệt đối không thể nào.

Nếu là quái vật hình người, chúng đã sinh tồn ở bên dưới nhiều năm như vậy rồi, tuyệt đối sẽ không vì lần này mà xảy ra biến dị." "Hơn nữa cái quan tài này, dựa vào sức lực của chúng chắc chắn cũng có thể mở ra, không cần phải đợi đến bây giờ." "Lời giải thích duy nhất là thi thể này biến thành như vậy là do sự kích thích từ người bên ngoài." Nghe lời của Diệp Kiêu, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Nhìn thấy thi thể kia toàn thân mọc đầy lông trắng, sắc mặt mắt thường có thể thấy đã trở nên khô héo, nanh dài cũng mọc ra, toàn thân dường như trong khoảnh khắc đều bị hút cạn.

Diệp Kiêu liền cảnh giác không thôi: "Mọi người mau tìm xem, vừa rồi trên người nó chắc chắn có Định Thi Đan!" Diệp Kiêu đột nhiên phản ứng lại.

Mọi người thấy vậy vội vàng tìm kiếm khắp nơi.

Quả nhiên như Diệp Kiêu đã nói, Hoàng Long Phi trên đất tìm thấy một viên châu lớn bằng trứng ếch: "Là cái này sao?

Chương 516

Bây giờ ném lại có kịp không?" Lời của Hoàng Long Phi khiến Diệp Kiêu lắc đầu: "Đương nhiên không kịp rồi, đã quá muộn rồi!" Rất nhanh, thi thể biến dị mặc một thân hồng y lao về phía họ.

Vì hành động, quần áo lập tức trở nên rách nát.

Trong mắt Diệp Kiêu và họ, nó giống như một thi thể khô lông trắng khoác giẻ rách đang lao về phía họ, thoạt nhìn quả thực có chút kinh khủng.

Móng tay dài đỏ tươi dường như mang theo một tia sinh khí lao về phía những người sống.

Mục tiêu rất rõ ràng, chính là muốn hút máu của họ.

Điều này khiến cả đội khảo cổ và đội cứu hộ đều chấn động!

Cư dân mạng cũng đều nổ tung.

"Xong rồi, lần này thì thảm rồi, bạn phải biết thi thể mọc lông biến thành Cương thi thì rất khó đối phó!" "Đại cương thi, đây là đại cương thi!" "Đại cương thi hay không thì tôi không biết, bây giờ cũng không có máu chó đen, nhưng Diệp Kiêu có Hắc Kim Cổ Đao!" "Nhưng nếu chém nó thì nghiên cứu sau này chẳng phải sẽ vô nghĩa sao?" "Bây giờ là lúc nào rồi, còn cần ý nghĩa gì nữa!

Ý nghĩa quan trọng hay mạng người quan trọng?" "Bây giờ chúng ta đừng nói gì cả, cứ xem Diệp Đảo làm gì đã!" Nhìn thấy Cương thi đến gần, Diệp Kiêu giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, không chút do dự chém xuống.

Lưỡi dao sắc bén trong khoảnh khắc đã chặt đứt cổ tay nó!

Cương thi đại nộ, nhưng cũng không thể đối kháng trực diện với

Diệp Kiêu, liền bỏ chạy.

Điều này khiến mọi người đều có chút kinh ngạc.

“Chuyện gì thế này?

Nó cứ thế chạy đi, là sợ rồi sao?” “Hay là chúng ta không may mắn?” Nhân viên đội khảo cổ bây giờ vẫn còn tâm trạng đùa giỡn.

Diệp Kiêu đột nhiên bật cười: “Không phải không may mắn, mà là còn có thứ quan trọng hơn đang chờ nó tìm.

Anh nói xem nếu đây là mộ chủ, biết có người ngoài đến, điều quan trọng nhất là phải làm gì?” “Là bảo vệ bảo bối!” Lời của Hoàng Long Phi khiến Diệp Kiêu gật đầu: “Đi theo xem nó rốt cuộc muốn tìm vật tùy táng gì.

Quan tài đặt ở đây, nó chính là cơ quan đầu tiên.

Sau khi cơ quan được mở, thứ này không có trí thương, nhưng sẽ bản năng theo những gì trong lòng mà đi về phía nơi quan trọng nhất.

Tìm thấy những thứ đó thì có thể tìm thấy vật tùy táng, thậm chí là mộ chủ thực sự.” Nói không chừng còn có thể tìm thấy manh mối anh muốn tìm, và cả Cốt ngọc hình rắn nữa.

Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc.

“Cái gì, nó không phải mộ chủ thật sao?!” Diệp Kiêu gật đầu: “Chưa bao giờ là vậy cả.

Cái này không có bia mộ, cũng không có biểu tượng thân phận.

Tôi cũng chỉ có thể biết được là một quý phụ có thân phận khá cao quý mà thôi.

Nhưng nếu nói là mộ chủ, vậy thì ở Tây Kinh đàn ông là tôn, cô ta dựa vào đâu mà vào được đây?

Nếu là hoàng lăng thì quần áo của cô ta cũng không phù hợp." Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người nghĩ lại cũng phải.

Từ đầu đến giờ, ai trong số họ có nghĩ đến thân phận của nữ thi trong mộ thất rốt cuộc là gì đâu.

Hơn nữa mặc bộ dạng này, bên cạnh lại không có vật tùy táng nào khác, điều đó cũng nói lên tất cả.

Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người nhanh chóng đi theo hướng Cương thi vừa biến mất.

Những bóng đen trong bóng tối đều đã ngã rạp trên đất.

Diệp Kiêu cau chặt mày, hiện tại vẫn chưa biết những thứ này được nuôi dưỡng nhân tạo thành như thế nào, nhưng không thể không nói người nuôi dưỡng chúng quả thực có tài.

Nếu nói đây là mộ táng Tây Kinh, vậy thì có liên quan đến Cổ trùng hay không?

Hơn nữa, theo lời của cái hệ thống chó chết kia, đây lẽ ra là một trong những manh mối.

Nếu có thể lấy được manh mối đầu tiên, vậy thì sau này lẽ ra không thành vấn đề.

Từ Tây Hạ đến Tây Kinh, một loạt trải nghiệm ở giữa rốt cuộc có gì khác biệt, Diệp Kiêu vẫn chưa nghĩ thông.

Nếu phân chia theo thời gian, Tây Kinh có lẽ còn sớm hơn, nói không chừng từ đây có thể tìm thấy manh mối.

Đội của Giáo sư Chu bên kia cũng đã đến nơi.

Cảnh sát đã biết từ miệng thôn dân rằng bên dưới có cổ mộ ngàn năm, nhưng vẫn chưa biết những quái vật này rốt cuộc là gì.

Diệp Kiêu suy đoán, cũng không bàn bạc với Giáo sư Chu, nhưng

việc đầu tiên Giáo sư Chu và họ làm khi đến nơi chính là chỉnh lý lại toàn bộ lời khai của những thôn dân này.

Không thể không nói đám người này thực sự quá lợi hại, vậy mà qua thời gian dài như vậy vẫn có thể tìm ra những thứ như vậy để bảo vệ cổ mộ.

Nếu nói cái này là nhân tạo, quả thực khiến họ có chút khó tin.

Mọi người đều không biết phải làm sao, nhưng bên Giáo sư Chu đã xác định.

Cho dù họ không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh, nhưng những thôn dân này cũng khó thoát tội.

Cái hố sâu hơn trăm mét này bắt đầu hình thành từ khi nào, tất cả trưởng thôn trong làng đều bị kiểm soát.

Sau này đợi đến khi Diệp Kiêu và họ giải mã bí mật xong mới có thể thả người, hơn nữa phải phong tỏa thông tin.

Trong đội live stream không thể có bất kỳ thông tin nào bị tiết lộ, nếu không thì sẽ công toi.

Nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người đều phản ứng lại.

Hơn nữa Diệp Kiêu lúc này ở bên dưới đang theo những Cương thi kia mà đi, không thể không nói phán đoán của Diệp Kiêu là chính xác.

Mọi người theo mục tiêu kia lại tìm thấy một lối đi ở đây.

Sau khi thuận lợi đi vào, một con Bạch mao Cương thi đang bò trên một thi thể trong đó.

Nắp quan tài đã mở, nhìn thấy cảnh này mọi người đều giật mình?

“Nó đang ăn thi thể à?

Chết tiệt, cái này cũng quá kinh khủng!" "Không ngờ vừa mới vào đã thấy cảnh này, cái này phải làm sao đây?" "Con nữ Cương thi này thật đúng là không kén chọn chút nào!" Hoàng Long Phi nhìn thấy liền không nhịn được muốn cúi người nôn mửa, Diệp Kiêu lại trầm giọng nói: "Bất kể nói thế nào, mọi người cẩn thận một chút." Họ giơ vũ khí lên nhằm vào Bạch mao Cương thi mà xả súng?

Cương thi bị tiếng súng dọa giật mình, quay đầu lại, mặt đầy máu.

Thấy Diệp Kiêu và họ đến liền xông ra.

Diệp Kiêu lại phát hiện tay Cương thi vậy mà lại mọc ra, điều này khiến Diệp Kiêu liền cảm thấy không ổn.

Thi thể này biến dị thực sự khiến người ta có chút khó tin.

Chương 517

Bị Hắc Kim Cổ Đao chém bị thương, vậy mà còn có thể tái sinh lần nữa.

Trên người con Cương thi này rốt cuộc có bí mật gì?

"Tiểu Diệp tôi không nhìn nhầm chứ, vừa rồi Cương thi đang gặm thi thể vậy mà lại có máu, chết lâu như vậy rồi, sao lại có máu được chứ?" Lời của Hoàng Long Phi khiến Diệp Kiêu đột nhiên phản ứng lại.

Đúng vậy, sao lại có máu, chẳng lẽ thi thể bên dưới là vừa mới chôn cất?

Nếu không thì làm sao lại xảy ra sự biến hóa như vậy, tất cả những điều này đều khiến mọi người ngẩn người.

Cư dân mạng trong phòng live stream liền phấn khích.

"Má ơi, cái này quả thực là chuyện hiếm có trên đời, không ngờ còn có thể thấy loại chuyện này!" "Nếu nói như vậy thì lần này chúng ta phát tài rồi!" "Thi thể còn có máu, chứng tỏ kỹ thuật chống thối rữa này lại một lần nữa thăng cấp!" "Tuyệt đối đừng nói lung tung, cũng đừng nói với tôi đây đều là ảo ảnh, cái này rõ ràng là thật, tôi nhìn thấy rõ ràng!" Lúc này Bạch mao Cương thi đã lao về phía họ.

Diệp Kiêu lùi lại một bước.

Hoàng Long Phi và họ trực tiếp chĩa vũ khí vào Bạch mao Cương thi, tiếng súng vang lên khắp nơi.

Một loạt đạn bắn qua, Cương thi bị họ đánh cho nhanh chóng bỏ chạy.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Còn Diệp Kiêu lúc này đã đến trước thi thể.

Chỉ thấy tàn chi còn sót lại của thi thể vẫn còn tươi.

Điều này khiến anh cảm thấy kỳ lạ.

Nếu nói như vậy thì thi thể bên trong chẳng phải là vừa mới chôn cất sao?

Trong cổ mộ ngàn năm này làm sao lại có thi thể vừa mới chôn cất?

Chẳng lẽ những thôn dân ở đây họ tự mình muốn thay thế, nên đã chọn huyệt rồng lần này?

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhất thời cũng không thể hiểu rõ rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Nhưng không thể không nói tình hình ở đây quả thực có chút đặc biệt.

Nếu là bình thường Diệp Kiêu sẽ không nghĩ như vậy, nhưng đối với ngôi làng nhỏ này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ban đầu, thôn dân đã dùng lời nói dối lừa dối nhiều người phát trực tiếp xuống đây, những thi hài trước mắt này có thể nói lên tất cả.

Bây giờ những thi thể này lại ở đây, hơn nữa còn rất tươi, rõ ràng là vừa mới xuống.

Nhưng cho dù là vừa mới chôn cất, cũng sẽ không còn máu nữa, sao lại như vậy?

Chẳng lẽ là người sống?

Diệp Kiêu cẩn thận nhìn kỹ quần áo trên thi thể, lại không giống như thọ y mặc khi hạ táng, cũng không có bất kỳ dấu vết khâm liệm nào.

Điều duy nhất gây nghi ngờ chỉ là một mảnh vải quần áo rách nát.

Diệp Kiêu cẩn thận nhặt mảnh vải vụn lên sờ thử, là vải chống thấm nước.

Loại vải chống thấm nước này, hoặc là của nhân viên đội khảo cổ, hoặc là của đạo mộ tặc.

Diệp Kiêu không khỏi hiểu ra, xem ra họ đi còn xa hơn mình nhiều.

Lúc này nhìn thấy sắc mặt Diệp Kiêu, sắc mặt những người khác cũng không được tốt lắm.

Vừa rồi cảnh đó họ đều phát hiện ra, cổ tay Cương thi không hề hấn gì, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Thi thể được chôn cất chắc chắn có vấn đề, hơn nữa còn ở đây." Anh ta chỉ vào mảnh vải vụn trong tay: "Cái này là vải chống thấm nước, rất rõ ràng là đạo mộ tặc, không, chính xác hơn là lính đánh thuê.

Có thể họ vừa mới xuống không lâu, thi thể vẫn còn tươi." Nghe vậy Hoàng Long Phi đột nhiên phản ứng lại: "Nếu anh nói như vậy, thì bên trong quan tài này chắc chắn là những đạo mộ tặc này." "Nếu là như vậy, thì có nghĩa là thi thể trong quan tài đã bị chúng lôi ra.

Vừa rồi chúng ta thấy Bạch mao Cương thi có phải chính là thi thể nguyên thủy trong quan tài không?" "Nếu không thì Cương thi làm sao có thể tái sinh?" Nghe anh ta phân tích như vậy, Diệp Kiêu nghĩ lại cũng thấy có khả năng.

Nhưng bây giờ Bạch mao Cương thi đã chạy mất, Diệp Kiêu còn muốn xem kỹ hơn, lại không biết bắt đầu từ đâu.

Còn cư dân mạng trước màn hình cũng đều lần lượt mở rộng tư duy.

“Tôi đoán cái này chắc là đạo mộ tặc sau khi vào đã lôi thi thể ra ngoài, chuẩn bị đóng gói mang đi, không ngờ thi thể đột nhiên thi biến!” “Tôi thấy ngay từ đầu là Bạch mao Cương thi đến giết họ, rồi tại chỗ bắt đầu ăn tiệc!” “Chắc chắn là một đội người đã vào trước họ rồi.

Bây giờ là đang dốc sức, muốn so tài cao thấp với Diệp Đảo và họ, kết quả kỹ năng không bằng người, xuống đây là dâng đầu người!” “Ai nói cũng không tính, phải để Diệp Đảo nói.

Diệp Đảo mau phân tích một chút đi!” “Má ơi, thật phục cái óc của mấy người, Cương thi làm sao có thể tái sinh?

Diệp Đảo nhìn nhầm rồi!” Cư dân mạng bàn tán xôn xao, phấn khích không thôi.

Diệp Kiêu không chú ý, nhưng Hoàng Long Phi lại thấy.

Anh ta không khỏi lắc đầu, mình mạo hiểm tính mạng để thăm mộ, họ lại ở đây đùa giỡn, thật sự quá đáng giận!

Lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày, chưa từng nghĩ chuyện này lại trở nên phức tạp như vậy.

Hiện tại đã xác định đây là mộ Tây Kinh, nhưng rốt cuộc có gì vẫn chưa rõ lắm, thân phận mộ chủ cũng chưa biết.

Bên trong quan tài không có gì cả.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Mọi người tìm xem còn có manh mối nào khác không.” Đội khảo cổ và đội cứu hộ đều bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Đúng lúc này, một bóng đen vụt qua trong góc, ngay sau đó một bóng trắng lao tới, nhắm thẳng hướng Hoàng Long Phi mà xông đến.

Hoàng Long Phi theo bản năng cầm súng lên trực tiếp xả đạn.

Tiếng súng dày đặc, khiến mọi người vội vàng cúi đầu xuống, ôm đầu, không ai dám nhìn.

Ngay lúc này, Bạch mao Cương thi lại vòng qua.

Hoàng Long Phi trực tiếp xông về phía đội cứu hộ bên cạnh, tóm lấy một thành viên định cắn.

Người đó bị nó dọa cho sững sờ, quên cả bắn súng.

Lúc này móng vuốt dài của Bạch mao Cương thi đã cắm sâu vào vai anh ta.

Anh ta còn chưa kịp kêu một tiếng, đã bị Bạch mao Cương thi cắn đứt cổ họng.

Cảnh tượng đẫm máu này khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Hoàng Long Phi sau khi phản ứng lại, một loạt đạn xả qua.

Chương 518

Con Bạch mao Cương thi lại không màng đến, vứt thi thể xuống rồi bỏ chạy.

Nhìn thấy thi thể trên đất, Hoàng Long Phi tức giận bùng nổ.

Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, anh ta lúc đó liền muốn đuổi theo ra ngoài.

Diệp Kiêu không kịp gọi anh ta lại, trơ mắt nhìn anh ta biến mất trong mộ thất.

Những người khác cũng đều ngây người: "Tiểu Diệp, cái này phải làm sao?" "Chia làm hai đường bắt đầu tìm kiếm, tùy thời giữ liên lạc với mặt đất!" Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều có chút sợ hãi.

Nếu nói chia làm hai đường, thì ai cũng không dám tách khỏi Diệp Kiêu vào lúc này, cái này là chuyện sống còn.

Nếu không làm như vậy, nếu sau này lại có cái gì xuất hiện nữa, họ phải làm sao?

Bạch mao Cương thi có lẽ đã nếm được mùi vị ngọt ngào, hết lần này đến lần khác tấn công, rình rập trong bóng tối.

Trong mộ thất tối tăm, không ai dám nói chuyện.

Còn thành viên trẻ tuổi ban đầu mặt đầy máu thịt be bét, bây giờ sau khi uống thuốc cũng không còn trụ được nữa, ngồi bên cạnh quan tài thở hổn hển, nhưng cảm thấy toàn thân nóng rát như lửa đốt, dường như có một cảm giác kỳ lạ ập đến trong lòng.

Diệp Kiêu không thấy, những người còn lại cũng không chú ý, vẫn còn người này ở đây.

Lúc này sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Bạch mao Cương thi.

Một bên tìm kiếm lối ra, một bên khác tìm kiếm tung tích Cương thi khắp nơi.

Không ai chú ý, chàng trai trẻ ở góc kia bắt đầu xảy ra dị biến.

Chỉ thấy anh ta ôm lấy cổ họng, mặt đầy đau khổ, trong miệng phát ra tiếng "lạc chi lạc chi".

Trông có vẻ như có thứ gì đó sắp phá kén mà ra, trên mặt không ngừng nổi lên những bong bóng máu lớn hơn, sau đó nhãn cầu bị đẩy ra ngoài, chỉ có thể đau đớn dùng tay nắm lấy quan tài bên cạnh.

Người đứng gần anh ta nhất ở phía sau nhận ra sự bất thường của anh ta, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Tiểu Lý, anh sao vậy?" Tiểu Lý không hề trả lời, mà từ từ đứng dậy bằng một tư thế kỳ lạ!

Thử tưởng tượng, một cái bóng cao lớn, cơ thể vặn vẹo, cổ nghiêng, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị, một người đầy máu me xuất hiện trước mặt, bước tiếp theo sẽ đi về phía bạn, bạn sẽ cảm thấy thế nào?

Người đó nhìn thấy cảnh này, rõ ràng tâm lý đã sụp đổ, không khỏi kêu thảm một tiếng: "A!" Tiếng kêu này khiến Diệp Kiêu và họ giật mình quay đầu lại.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều giật mình!

"Tiểu Lý, cái này là sao?" Giây tiếp theo, Tiểu Lý liền lao về phía mọi người, tóm lấy thành viên đội cứu hộ gần anh ta nhất định cắn!

Diệp Kiêu vội vàng vung đao ngang qua, trực tiếp đâm vào giữa hai người.

Một tiếng "leng keng", răng của Tiểu Lý cắn mạnh vào đao của

Diệp Kiêu, nhưng làm sao cũng không cắn xuyên được.

Diệp Kiêu nhân tiện kéo một cái, nửa khuôn mặt anh ta đều bị Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu xé toạc, lập tức máu tươi chảy ròng, khiến mọi người sững sờ.

Còn lúc này, thành viên đội cứu hộ bị anh ta tóm lấy sợ đến tè ra quần đứng nguyên tại chỗ, toàn thân không ngừng run rẩy: "Tiểu, Tiểu Lý…" Tiểu Lý dường như không biết đau đớn, căn bản không quan tâm Diệp Kiêu, còn muốn tiến lên.

Diệp Kiêu hạ quyết tâm, một đao chém ngang, hai cánh tay của Tiểu Lý đều đứt rời.

Diệp Kiêu nhân tiện một cước đá anh ta văng ra!

Cho dù vậy, anh ta vẫn giãy giụa đứng dậy lao về phía mọi người.

Cái này hoàn toàn mất đi nhân tính rồi, mọi người nhìn thấy liền giật mình!

"Tiểu Lý anh ta sao lại biến thành bộ dạng này rồi?" "Cái này còn là người sao?" "Rõ ràng không phải rồi, cái này không phải giống con Cương thi kia sao?

Tiểu Lý thành Cương thi rồi!" Mọi người hoảng sợ không thôi, trạng thái của Tiểu Lý bây giờ quả thực khác hẳn với anh ta bình thường.

Không đúng, không thể gọi là người được, anh ta đã hoàn toàn thi hóa rồi.

Bây giờ Tiểu Lý không khác gì Cương thi.

Mọi người nhìn Tiểu Lý, chỉ thấy anh ta bất chấp tất cả lao tới.

Không có cách nào khác, chỉ có thể giơ súng lên giải quyết anh ta tại chỗ.

Đợi đến khi Tiểu Lý nằm trên đất, mọi người nhìn nhau, lúc này mới hỏi: "Anh ta rốt cuộc là sao thế?

Sao đột nhiên biến thành bộ dạng này?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Vừa nãy tôi còn tưởng Thiên Tàm Tử Phấn có thể sản sinh độc tố, thậm chí dẫn dụ những quái vật kia đến.

Nhưng bây giờ xem ra còn sẽ gây ra một mức độ thi biến nhất định." "Nếu theo cách nói đó thì Tiểu Lý hết cứu rồi!", "Cậu ta bây giờ không còn là Tiểu Lý nữa, mà là quái vật!", "Chết rồi thì nói nhiều cũng vô ích.

Cái Thiên Tàm Tử Phấn kia đúng là kinh khủng, tuyệt đối không được tháo mặt nạ này ra!" Mọi người nhìn Diệp Kiêu, rồi lại nhìn thi thể Tiểu Lý, không ai dám nói thêm gì.

Nếu có lần sau, đối mặt với đồng nghiệp quen thuộc ngày xưa, họ căn bản không đành lòng ra tay, chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Đúng lúc này, phía xa truyền đến một tiếng gầm thét, còn có tiếng súng của Hoàng Long Phi.

Chỉ thấy một con Cương thi bạch mao đang đuổi theo một người chạy ra, mọi người lập tức sững sờ.

Là Hoàng Long Phi!

Không biết từ khi nào anh ta đã bị Cương thi bạch mao đuổi chạy tán loạn khắp nơi.

Đúng lúc này, vũ khí cơ giới trong tay Hoàng Long Phi quét qua, nhưng chỉ thấy Cương thi bạch mao nhanh chóng né tránh, đội viên trẻ tuổi vừa rồi bị cảnh tượng trước mắt dọa đến ngớ người.

Nếu nói Tiểu Lý đã đủ khiến cậu ta sợ hãi rồi, thì con Cương thi bạch mao phía sau càng khiến cậu ta run rẩy không ngừng.

Hoàng Long Phi rất nhanh đã thoát khỏi Cương thi bạch mao, chạy đến bên cạnh Diệp Kiêu.

Con Cương thi bạch mao lập tức phản ứng nhanh nhẹn, lao nhanh về phía đội viên trẻ tuổi, dồn cậu ta vào góc tường.

"Giang Đồng, chạy mau!" Hóa ra đội viên trẻ tuổi tên là Giang Đồng.

Lúc này, nghe thấy tiếng gọi, cậu ta run rẩy ấp úng: "Tôi, tôi không cử động được!" Hai chân Giang Đồng như bị đóng đinh tại chỗ, căn bản không thể nhúc nhích.

Mọi người thấy vậy không khỏi xì xào: "Xong rồi, lần này đúng là 'bóp-pi-quỳ'!

Người đến giới hạn thì căn bản không có cách nào trốn thoát được!" "Giang Đồng lần này chết chắc rồi, thật đáng thương!" "Xuống đây thám mộ kết quả lại mất mạng, biết tìm ai mà nói lý đây?" Giang Đồng lúc này cũng hối hận rồi, cậu ta vốn có tiền đồ xán lạn, nhưng không ngờ xuống đây một lần lại bị thứ này nhắm trúng.

Tiểu Lý là anh em tốt của cậu ta, cậu ta làm sao cũng không nỡ ra tay, cứ tưởng cậu ta chết rồi thì thôi.

Nhưng cảm giác sợ hãi tỏa ra từ con Cương thi bạch mao khiến cậu ta căn bản không thể động đậy.

Ngay khi Giang Đồng nghĩ mình chắc chắn phải chết, đột nhiên một bóng người lao ra từ bóng tối, xoẹt một tiếng chém đứt hai tay con Cương thi bạch mao, rồi kéo Giang Đồng chạy sang một bên khác, lật tay lại một đao xé toạc ngực con Cương thi bạch mao.

Cảnh tượng kinh thiên động địa này khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, và cũng khiến các cư dân mạng trước màn hình phấn khích.

Chương 519

“Đệt, ai đấy!” “Còn ai vào đây nữa, Hắc Kim Cổ Đao lóe sáng, các ông không thấy à?” “Diệp Đảo đúng là 'đỉnh của chóp', đẹp trai ngời ngời!” “Vừa rồi nhát dao của Diệp Đảo chém thẳng vào tim tôi, tôi tan chảy luôn rồi!” “Diệp Đảo quá đỉnh, thằng nhóc Giang Đồng này đúng là thoát chết trong gang tấc, nhặt lại được một cái mạng!” Lúc này Giang Đồng nhìn Hắc Kim Cổ Đao trong tay Diệp Kiêu thì có chút ngây người, không ngờ tên này chỉ một nhát dao đã cứu mình ra.

Cậu ta còn muốn nói gì đó, con Cương thi bạch mao phát ra một tiếng gầm giận dữ, còn định chạy trốn, nhưng bị Hoàng Long Phi và đồng đội chặn lại.

Đạn dày đặc xả về phía nó.

Không biết bao nhiêu viên đạn đã bắn ra, con Cương thi bạch mao cuối cùng cũng ngã xuống đất.

Mọi người lớn gan tiến lên phía trước quan sát, Diệp Kiêu cũng đi đến nhìn cánh tay nó, xác thực không có bất kỳ dấu vết đứt lìa nào.

Nếu nói là tái sinh thì cũng không quá khả năng.

“Đây hẳn là con Cương thi thứ hai, mọi người cẩn thận một chút.” Lời của Diệp Kiêu khiến họ đều có chút căng thẳng, nếu là con thứ hai, vậy rốt cuộc bên trong này có bao nhiêu thi thể đã biến dị rồi?

Diệp Kiêu tiếp tục nói: “Thiên Tàm Tử Phấn kết hợp với một số khí tức quỷ dị trong mộ có khả năng sẽ gây ra biến dị, Tiểu Lý vừa rồi chính là một ví dụ.

Mọi người nhất định phải cẩn thận, sắp tới đều phải đeo mặt nạ phòng độc!” Lời này vừa nói ra, mọi người còn dám lơ là chút nào

nữa, căn bản không dám lại gần.

Lúc này Hoàng Long Phi chỉ về phía sau: "Vừa rồi con Cương thi bạch mao đã đuổi tôi đến phía sau, bên trong đó có một động thiên khác, còn rất nhiều vật tùy táng tôi không kịp xem, bị nó đuổi chạy khắp nơi." Nghe thấy lời này, mọi người đều bật cười.

"Đội trưởng Hoàng chắc là lần đầu gặp tình huống này phải không?" "Đúng là vô địch rồi.

Trước đây toàn là cứu người, bây giờ bị Cương thi đuổi chạy khắp nơi, đội trưởng Hoàng có trải nghiệm gì?" Hoàng Long Phi nghe vậy không khỏi dở khóc dở cười: "Còn có thể có trải nghiệm gì nữa, mau đi thôi!

Tôi sợ chậm thêm một bước nữa là tôi sẽ quay đầu bỏ chạy mất, thực sự không thể ở lại được!" Làm đội trưởng đội cứu hộ nhiều năm như vậy mà lần đầu bị thứ này đuổi, Hoàng Long Phi nhất thời cảm thấy có chút không thể tin nổi, nhưng từng việc từng việc trước mắt thực sự khiến anh ta không dám nghĩ tới.

Mọi người nghe Hoàng Long Phi nói vậy, lập tức cười ồ lên.

Hoàng Long Phi cũng không nói nhiều, Diệp Kiêu nhìn về phía trước xác định không còn nguy hiểm gì, bèn theo lời Hoàng Long Phi, cùng họ đi thẳng về phía trước.

Nơi này hẳn là gian mộ thất tùy táng chính thức đầu tiên.

Cương thi bạch mao có thể xuất hiện cũng không nói lên điều gì, chỉ có thể nói môi trường bên trong mộ thất không tốt lắm, nên thi thể mới biến dị, nhưng không thể không nói, những gì cần chú ý thì vẫn phải chú ý.

Theo Hoàng Long Phi, mọi người đến gian tùy táng, nhìn thấy đồ vật bên trong, ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Trời đất ơi!

Đây chắc là gian tùy táng đỉnh nhất mà tôi từng thấy, nhìn xem bên trong này vàng bạc châu báu cái gì cũng có!” “Cái gì đây?” Một người trong số đó phát hiện ra những bức tượng đá bên cạnh, chỉ thấy bốn góc xung quanh đều đặt những con bò, ngựa, dê khắc bằng đá.

Thấy cảnh này, mọi người đều cảm thấy có chút tò mò, vây quanh những bức tượng đá chuyên chú nghiên cứu.

Diệp Kiêu nhìn quanh, nơi đây tràn ngập một mùi hương nhàn nhạt, vẫn còn mùi Thiên Tàm Tử Phấn.

Xem ra Thiên Tàm Tử Phấn này đã phủ kín cả mộ thất.

Rốt cuộc những người kia muốn làm gì?

Tại sao lại đặt những thứ này vào mộ thất?

Điều này có vẻ không khả thi lắm.

Diệp Kiêu tìm một chỗ trống đứng, cẩn thận xem xét lại từng thứ mình đã thấy từ khi bước vào, luôn cảm thấy có điều gì đó mình đã bỏ qua, hơn nữa còn là yếu tố có thể ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện.

Thiên Tàm Tử Phấn, Cương thi bạch mao, và cả những quái vật hình người mà họ phái đến, những thứ này nhìn có vẻ là để bảo vệ toàn bộ quần thể lăng mộ, nhưng thực tế không phải vậy.

Rốt cuộc những thứ này được hình thành như thế nào?

Hơn nữa, những dân làng bên ngoài đã từng thấy chúng.

Chẳng lẽ những thứ này không phải để bảo vệ cổ mộ, mà là để cùng với bên ngoài vận chuyển bảo bối?

Diệp Kiêu cúi đầu nhìn, trên mặt đất có vài vết giày nông.

Đây không phải do quái vật nào để lại.

Anh ngồi xổm xuống, dùng tay ước lượng một chút, rồi lấy đèn pin ra soi kỹ hoa văn đế giày.

Đây là ủng lính đánh thuê cũ, chỉ loại ủng lính này mới có hoa văn như vậy.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Diệp Kiêu.

Nếu dân làng đã sớm biết dưới đây có đồ vật, thì bấy nhiêu năm nay không thể nào không thu hoạch được gì, chắc chắn đã ít nhiều lấy được một ít từ bên trong.

Hơn nữa, những tên trộm mộ này có thể xuống đây, và còn đến đây trước họ một bước, điều này cho thấy chúng đã xuống đây không chỉ một lần.

Có thể tránh được những quái vật hình người này và vào an toàn, chúng hẳn phải biết điểm yếu của những quái vật hình người đó.

Phát hiện này khiến Diệp Kiêu bừng tỉnh.

Cuối cùng anh cũng hiểu tại sao ngay từ đầu họ vừa xuống đã bị tấn công, thậm chí cả ba blogger cũng vậy.

Đây căn bản không phải là chuyện quái vật tấn công con người, cũng không phải dân làng cố ý nuôi dưỡng chúng để họ giúp tìm bảo bối, mà là bọn trộm mộ đã đi trước một bước.

Để không cho ba blogger kia phát giác ra chúng, nên mới vô cớ thúc đẩy những quái vật bên dưới tấn công ba blogger đó.

Chỉ có như vậy, chúng mới có thể tránh được sự chú ý!

Diệp Kiêu vừa nghĩ đến đây liền không khỏi giật mình, vội vàng nhìn quanh, chỉ thấy những vật tùy táng đã mất đi một nửa, trong các hộp vốn là một bộ nhưng giờ lại bị lẻ.

“Xem ra nơi này đã sớm bị người ta lục soát rồi.” Nghe Diệp Kiêu

nói vậy, mọi người đều giật mình, đồng loạt quay đầu nhìn anh: “Tiểu Diệp, cậu nói gì cơ?!” Diệp Kiêu chỉ vào vật tùy táng trong hộp: “Mọi người nhìn xem, đây là một bộ ly ngọc, đáng lẽ phải có mười hai cái, bây giờ chỉ còn lại bốn cái, tám cái kia đã biến mất tăm rồi!” “Cho nên, một là chúng không biết hàng, hai là quá vội vàng nên lấy hết đồ đi rồi, còn nữa, chiếc trâm cài bên cạnh này cũng chỉ còn lại một cái!” “Và mỗi chiếc hộp ở đây đều bị mở ra, khóa đều bị phá hỏng.

Mọi người lẽ nào không chú ý sao?” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều phản ứng lại: “Tiểu Diệp nói vậy chúng tôi mới nhìn rõ.” “Vậy là bọn trộm mộ đã đi trước chúng ta rồi, rốt cuộc chúng muốn làm gì?” Diệp Kiêu lắc đầu: “Tôi cũng không biết rốt cuộc chúng muốn làm gì, nhưng Cương thi bạch mao có lẽ không phải là thi thể ở đây, mà có thể chính là chúng.

Mọi người mau tìm kiếm xung quanh đi, nhanh chóng phong tỏa và kiểm kê nơi này lại, đừng để kẻ khác có cơ hội lợi dụng.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người không dám chần chừ, nhanh chóng kiểm kê tất cả các vật phẩm bên tay.

Họ phát hiện những gì Diệp Kiêu nói đều là thật, những vật phẩm này ít nhiều đều bị thiếu hụt.

Phát hiện này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi, các cư dân mạng trước màn hình càng trợn tròn mắt.

“Trời đất quỷ thần ơi, nếu nói vậy thì bọn trộm mộ đúng là vô cùng tinh vi!” “Tôi cứ muốn biết bọn trộm mộ này rốt cuộc lấy tin tức từ đâu, cảm giác chúng lúc nào cũng đi trước một bước.” “Tôi nhớ trước đây Diệp Đảo từng nói, Cáp Bố Thượng Sư rất có tài năng, lẽ nào là hắn?” “Nếu đúng là hắn ta thì chẳng phải sau này mỗi lần Diệp Kiêu đi đâu cũng sẽ bị áp đảo sao?

Xem ra trí tuệ của Cáp Bố Thượng Sư thực sự rất cao.” “Đừng

nói vậy, Diệp Đảo cũng rất lợi hại, hơn nữa Diệp Đảo kiêm nhiệm nhiều chức vụ, nếu không phải dẫn theo những người này thì Diệp Đảo đã sớm tìm thấy rồi!" "Đừng nói nữa, đội khảo cổ không thể bị sỉ nhục.

Huống hồ những người này cũng không cố ý, họ làm vậy không có nghĩa là họ không có năng lực.

Ông xem những công việc này không phải đều do họ làm sao?" "Đúng vậy, người của đội khảo cổ cũng rất vất vả.

Rõ ràng họ có thể ngồi trong văn phòng nhưng lại cứ phải xuống đây, mạo hiểm tính mạng, chỉ là để chúng ta thấy những thứ này.

Những thứ ông thấy trong bảo tàng, nếu không có họ thì đã sớm rỉ sét hỏng nát rồi!" "Bảo ông đọc sách nhiều thì ông cứ đi nuôi heo, ông tưởng đội khảo cổ chỉ biết hô hào thôi sao?

Chương 520

Ngoài việc tìm kiếm những thứ này, họ còn phải chịu trách nhiệm phục hồi!

Những văn vật này mang về sau khi lộn xộn, không qua phục hồi thì có xem được không?" Xem ra mọi người đều rất minh mẫn, ai cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên cũng biết đội khảo cổ là không thể thiếu, nhưng đối với họ mà nói, một khi đã xuống đây thì chính là đang mạo hiểm.

Những người như họ đến đây mạo hiểm thực sự rất không đáng, hơn nữa một khi bị những thứ này cắn, ở dưới đây có lẽ là thập tử nhất sinh, không bao giờ quay về được nữa.

Diệp Kiêu có lẽ có thể thử thoát thân, nhưng những người này có khả năng xuống đây rồi cả đời không lên được nữa.

Nhìn Tiểu Lý, nhìn những người đã mất tích trước đây, họ chẳng phải đều như vậy sao?

Vốn dĩ họ có thể sống cuộc sống yên bình, Diệp Kiêu nghĩ đến đây thở dài một hơi, nói với màn hình: "Không muốn xem thì có thể không xem, nếu còn tiếp tục sỉ nhục nhân viên khảo cổ như vậy, sau này chúng tôi sẽ đóng phòng trực tiếp, từ nay về sau sẽ không bao giờ trực tiếp nữa." Nghe vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc, không ngờ Diệp Kiêu lại đột nhiên nói như vậy.

"Diệp Đảo giận rồi!" "Xong rồi, tại mấy người đấy, nói chuyện không biết giữ chừng mực gì cả!" "Làm ơn giữ chút thể diện đi chứ!" "Ai gặp chuyện này mà chả khó chịu!" "Mấy người này đáng bị ăn đòn đấy, Diệp Đảo đừng giận, một số người không có tố chất, nhưng phần lớn chúng tôi vẫn là người tuân thủ pháp luật!" "Diệp Đảo đừng

giận, đừng giận, họ cũng không cố ý đâu, mấy tên này căn bản là bụng dạ hẹp hòi thôi." "Đừng chấp làm gì!" Diệp Kiêu không thèm nhìn, chỉ nhìn mọi người, cảm thấy có chút không thể tin nổi, không ngờ đến bây giờ họ vẫn nghĩ như vậy.

Đội khảo cổ khảo cổ đâu phải để cho họ nói linh tinh.

Trước đây Diệp Kiêu còn không thấy có gì, nhưng từ khi Giáo sư Chu bị cấp trên chất vấn vì chuyện đội viên hy sinh, rồi sau đó lại có ý định giao đội ngũ cho mình, anh liền cảm thấy bất công.

Sau khi đội khảo cổ kiểm kê xong xuôi mọi thứ, Diệp Kiêu nhìn quanh, muốn tìm kiếm tung tích của bọn trộm mộ.

Dù sao ở trong cổ mộ này, muốn rời đi an toàn là điều không thể.

Nơi đây bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra, nhưng sau khi họ xuống lại không có bất kỳ âm thanh nào.

Ngoại trừ Cương thi bạch mao và quái vật hình người, Diệp Kiêu và đồng đội thực sự chưa từng thấy bất cứ thứ gì liên quan đến trộm mộ, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ.

Chẳng lẽ, chúng biết ẩn thân?

Hay là tất cả chúng đều đã biến dị rồi?

Không có khả năng lắm.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, mọi người đứng bên cạnh thấy vậy cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Nếu những tên trộm mộ này đã vào đây, không thể nào chúng lại bỏ lại nhiều đồ như vậy mà không lấy, mà ngược lại chỉ lấy một ít.

Nhìn tình trạng dọn dẹp của chúng mà xem, bọn trộm mộ chỉ lấy đi khoảng một phần tư, điều này không giống phong cách của chúng.

"Bọn trộm mộ này chuyển tính rồi sao, chỉ lấy từng đó đủ nhét kẽ

răng của chúng à?" "Tôi không nghĩ vậy đâu, chắc chắn là đang lấy được một nửa thì đột nhiên gặp nguy hiểm nên mới vứt lại mà chạy." "Hãy xem xung quanh rốt cuộc có thứ gì khác không.

Nếu có thì chúng ta cũng tiện chuẩn bị thêm." Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu gật đầu, đúng là như vậy.

Đúng lúc này, Giang Đồng lén lút đến gần Diệp Kiêu: "Anh Diệp, em thấy có gì đó không ổn." Diệp Kiêu quay đầu nhìn cậu ta: "Sao thế, chỗ nào không ổn?" "Anh nhìn chỗ kia kìa." Cậu ta chỉ vào những bức tượng đá ở góc tường, Diệp Kiêu nhíu mày: "Sao vậy?" Giang Đồng lại gần: "Mắt của bức tượng đá kia hình như đang động đậy, em nhìn mà thấy ghê ghê!" Lời của cậu ta lại khiến Diệp Kiêu có hứng thú.

Anh trực tiếp đi đến góc tường, đứng bên cạnh tượng bò đá nhìn qua trái phải, chỉ thấy mắt tượng không hề nhúc nhích.

Diệp Kiêu nghi ngờ nhìn Giang Đồng một cái.

Giang Đồng gật đầu: "Em không lừa anh đâu, vừa rồi em thực sự thấy nó động đậy!" Giọng cậu ta thu hút sự chú ý của mọi người, nghe cậu ta nói vậy, ai nấy đều bật cười.

"Giang Đồng, tôi thấy cậu bị Tiểu Lý dọa cho ngớ ngẩn rồi.

Bây giờ Tiểu Lý không còn ở đây nữa, cậu còn sợ gì!" "Cậu nhìn nhầm rồi phải không?

Mau nghỉ ngơi đi, giờ mọi người bổ sung thể lực, uống nước ăn lương khô đã!" Nghe họ nói vậy, Giang Đồng không khỏi sốt ruột: "Thật đấy, em không nhìn nhầm đâu.

Nếu em mà nhìn nhầm cả cái này thì em làm đội viên khảo cổ làm gì!

Anh tin em đi, tuyệt đối không sai đâu." "Có lẽ là do góc độ không đúng, nhưng vừa rồi em thực sự đã thấy!" Giang Đồng nói như vậy,

hơn nữa lại rất sốt ruột, Diệp Kiêu cảm thấy có gì đó không ổn.

Anh kéo mọi người ra, để Giang Đồng qua: "Vừa rồi cậu thấy những thứ này như thế nào, môi trường xung quanh ra sao?" Giang Đồng còn chưa kịp nói, thì đúng lúc này, bên trong mộ đạo đột nhiên truyền đến một tiếng "lạch cạch".

Tiếng động này khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm, lập tức căng thẳng.

Hoàng Long Phi và đồng đội càng cầm súng lên, chĩa thẳng ra ngoài.

Diệp Kiêu vội vàng bước hai bước, lao ra nhìn thấy một bóng người phía trước.

"Ai!" Anh lập tức đuổi theo.

Hoàng Long Phi và đồng đội phía sau giật mình.

"Đệt, Tiểu Diệp cậu đừng đi!" Nếu Tiểu Diệp mà chạy mất, họ ở dưới này biết làm gì, nơi này thực sự quá kinh khủng!

Chỗ này họ không muốn ở!

Diệp Kiêu trực tiếp lao ra, theo bóng người rất nhanh đã chặn được đối phương.

Nhìn thấy hắn, Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh: "Cuối cùng cũng tóm được ngươi, còn muốn trốn đến bao giờ?" Đối phương mặc đồ lính đánh thuê, vũ khí trong tay đã hết đạn.

Thấy Diệp Kiêu, hắn không khỏi giơ hai tay làm tư thế đầu hàng: "Bị ngươi phát hiện rồi, đúng là bất ngờ thú vị, không ngờ ở nơi này lại còn có thể gặp ngươi.

Nhưng mà không sao, bị ngươi phát hiện thì bị phát hiện thôi, cũng không phải chuyện gì đáng xấu hổ." "Diệp Kiêu, ai cũng nói ngươi lợi

hại.

Hôm nay đụng phải ngươi trong mộ đạo này, ngươi muốn làm gì ta?" Hắn vừa nói vừa lùi lại.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra chĩa thẳng vào hắn: "Đừng nhúc nhích, động một cái, tôi sẽ cho cả cánh tay ngươi lìa khỏi thân thể, ngươi không phải chưa từng thấy những thi thể kia rồi chứ!" Bên trong mộ đạo tối đen như mực, nhưng Diệp Kiêu cũng có thể cảm nhận rõ ràng hắn ta dường như đang dẫn mình vào bẫy, nên anh không động đậy, chỉ rút Hắc Kim Cổ Đao ra chĩa thẳng vào hắn.

Đối phương hiển nhiên cũng sợ hãi.

Lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, hắn không khỏi cười cười: "Thực ra không cần căng thẳng đến thế, ta và ngươi không phải kẻ thù.

Ta cũng chỉ là nhận ủy thác của người khác, ngươi cũng vậy.

Chúng ta trong một khía cạnh nào đó đều nhất trí." "Bớt nói nhảm đi, tôi và ngươi không cùng một phe!" Diệp Kiêu nhướng mày: "Rốt cuộc là ai phái các ngươi đến?

Cáp Bố?" "Ta không tiện nói cho ngươi, nhưng ngươi cũng sẽ sớm biết thôi." Lời vừa dứt, hắn đột nhiên vỗ tay về phía sau, toàn bộ vách tường mộ đạo xoay chuyển, người kia nhanh chóng biến mất.

Diệp Kiêu không kịp ngăn cản, chỉ trơ mắt nhìn hắn biến mất trước mặt mình.

Phía sau truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Diệp Kiêu thầm nghĩ không ổn, liền quay đầu đi về phía gian tùy táng mộ thất vừa nãy.

Đến nơi thì thấy bức tượng đá kia đột nhiên nổ tung, từ bên trong

chui ra một con Cương thi khô, còn Giang Đồng thì sợ đến tái mét mặt mày.

Trong gian tùy táng mộ thất vang lên một tràng tiếng thét.

"Má ơi, cái quái gì thế này!" Hoàng Long Phi cầm vũ khí trong tay trực tiếp bắn về phía Cương thi khô, trong nháy mắt đã đánh nó thành hai đoạn.

Nhưng dù vậy nó vẫn chưa chết, nửa trên thân thể bò trên mặt đất vẫn không quên bò về phía Giang Đồng.

Chương 521

Giang Đồng không nhịn được nữa, xông lên dẫm mạnh xuống, trực tiếp đạp nát đầu Cương thi khô, lúc này mới hoàn toàn giải quyết được nó.

Làm xong tất cả những điều này, Giang Đồng hít một hơi thật sâu, mặt đầy mồ hôi lạnh.

Thấy tình hình này, mọi người đều hoảng sợ tột độ, sau đó những bức tượng đá ở các góc xung quanh đều nứt ra.

Cạch cạch cạch, âm thanh đó gõ vào trái tim họ, sau đó "cạch" một tiếng, tất cả đều nứt toác, bột đá trên tượng nhanh chóng rơi xuống, từ bên trong vô số Cương thi khô chui ra.

Cương thi khô xông về phía Diệp Kiêu và đồng đội, Diệp Kiêu không nói hai lời lao ra chém một nhát, trực tiếp chặt đầu.

Những người còn lại như Hoàng Long Phi cũng nhanh chóng dùng vũ khí giải quyết.

Có kinh nghiệm từ trước, họ biết chặt đầu mới là cách hiệu quả nhất.

Vì vậy, Hoàng Long Phi và đồng đội chỉ nhắm vào đầu, đánh nát chúng thành từng mảnh.

Đến lúc này mọi người nhìn thấy tình hình xung quanh, mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt không thể tin nổi: "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Đúng vậy, sao trong tượng đá lại còn giấu thi thể chứ!" Giang Đồng nhún vai: "Em đã bảo mắt nó động đậy mà, vừa nãy các anh còn không tin em, em không nói dối đâu, cái thứ này thực sự biết cử động!" Diệp Kiêu gật đầu: "Tôi tin cậu, tôi biết cậu nói thật, nhưng

mọi người tuyệt đối đừng lơ là, đi theo tôi!" Hoàng Long Phi lúc này mới nhận ra: "Tiểu Diệp vừa rồi đuổi ra là phát hiện ra cái gì?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Phía trước có cơ quan, vừa rồi một tên lính đánh thuê đã dẫn tôi đến đó rồi biến mất, tôi nghe thấy tiếng động mới quay lại đây.

Tôi cũng không biết rốt cuộc hắn muốn tôi làm gì, nhưng tôi nghĩ chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Mọi người cẩn thận là hơn." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Lúc này, Diệp Kiêu nhìn quanh, nhìn những mảnh vỡ trên tượng đá, lại nhìn những dòng chữ trên quan tài.

Vừa rồi họ đều không phát hiện ra, nhưng lúc này Diệp Kiêu thấy trên nắp quan tài đã vỡ khắc một đóa Mẫu Đơn đời Hán.

Hoa Mẫu Đơn vào thời đó còn gọi là Thược Dược, ngày xưa lại gọi là Tương Ly, là loài hoa tặng cho nhau khi nam nữ chia ly, biểu thị tình yêu.

Bây giờ khắc trên quan tài, nếu là thi thể nữ thì cũng tương xứng, xem ra mộ chủ đối với người phụ nữ này có lẽ là chân ái rồi.

Diệp Kiêu thầm ghi nhớ ký hiệu này, rồi quay người đi về phía mộ đạo vừa nãy.

Mọi người xung quanh cùng đi theo anh, không ai dám nói nhiều, chỉ sợ đột nhiên xuất hiện thứ gì đó kỳ dị.

Sau khi xuống đây, họ đã bị những thứ ăn thịt người này dọa cho ngớ người.

Gian tùy táng mộ thất này tuy nói có vàng bạc châu báu, nhưng từ trong tượng đá đột nhiên nổ tung và nhảy ra Cương thi khô, cảnh tượng này cứ mãi ám ảnh trong tâm trí họ không tan.

Vẫn còn kinh hoàng chưa định thần, họ theo Diệp Kiêu đến mộ đạo, chỉ thấy Diệp Kiêu vỗ vỗ vào vách tường, đột nhiên một cơ quan mở ra, bức tường trước mặt bật mở.

Bước vào trong, Diệp Kiêu nhìn một cái, không khỏi hít sâu một hơi.

Chỉ thấy đây là một đại điện, trên đại điện có một tế đàn, xung quanh chất đầy xương trắng, còn trên tế đàn là một con phi long đá được chạm khắc cao ngất!

Xương trắng xung quanh đều hướng về phía con phi long này, hơn nữa trên tế đàn cũng khắc các loại hoa văn.

Mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngớ người, lũ lượt đi về phía trước.

Điều khiến họ kinh ngạc không chỉ là tế đàn này, mà là ở phía trên cùng của đại điện, trên tế đàn, sừng sững một cây thần thụ.

Nói là thần thụ, thực chất đó là một cây Ngô Đồng cao lớn, đâm thẳng lên đỉnh mộ.

Thấy cảnh này, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Họ vây quanh tế đàn, rồi lại nhìn cái cây cao vút lên trời, đến ngọn cây cũng không thấy.

Lập tức khiến họ có chút hoang mang.

"Ông nói xem tại sao dưới đáy mộ lại mọc một cái cây?" "Nhìn kiểu này, hình như nó còn đang mọc xuyên qua cả mộ thất nữa.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Chẳng lẽ ở đây còn có ánh sáng mặt trời để nó tiếp tục sinh trưởng sao?" "Đừng quên, đây là đáy hố sâu hơn trăm mét đấy!

Cây này có thể cao đến mức nào?" Diệp Kiêu nhíu chặt mày, các

cư dân mạng trước màn hình cũng càng tỏ vẻ không hiểu, nhưng rất nhanh đã có người đưa ra manh mối.

"Có gì đâu mà lạ, tuy nói là hơn trăm mét, nhưng bên cạnh hố chẳng phải cũng có cây cối sao?

Biết đâu cây Ngô Đồng này có thể vươn đến miệng hố, thử xem bên ngoài, kết nối một chút, nhìn xem bên ngoài có thể thấy ngọn cây này không.

Nếu có thể thấy ngọn cây thì mọi chuyện sẽ rõ ràng!" "Ông nói xem tại sao người xưa lại trồng một cái cây lớn như vậy?" "Rất rõ ràng, là vì trường sinh!

Người ta nói phượng đậu Ngô Đồng chắc là đạo lý này." "Nếu nói vậy thì mộ chủ hẳn là một người phụ nữ, đây là một mộ thất tùy táng!" Tôi đột nhiên rất tò mò, rốt cuộc mộ chủ là ai mà lại có nhiều phụ nữ được tùy táng đến vậy?

Xem ra không giàu thì cũng quý tộc!

"Ngày xưa khi đế vương an táng, phi tử tuẫn táng không biết bao nhiêu mà kể, một thi thể nữ này tính là gì!" Các cư dân mạng bàn tán xôn xao, mọi người nhìn quanh không thấy quan tài, chỉ thấy tế đàn.

Trên tế đàn khắc rất nhiều chữ và hoa văn, trên vách tường xung quanh cũng có một số bích họa.

Diệp Kiêu thầm suy nghĩ, ngày xưa quả thực có truyền thuyết về việc tìm kiếm trường sinh, nói rằng giữa trời đất có một con đường gọi là Kiến Mộc, sau này để cắt đứt sự thông đồng giữa nhân loại và thần linh, nên đã chặt đứt Kiến Mộc.

Có lẽ mộ chủ đã trồng nó vì điều này!

Mặc dù không phải Kiến Mộc trong truyền thuyết, nhưng cũng tương tự, đều là vì trường sinh.

Diệp Kiêu bật đèn pin, cẩn thận kiểm tra bích họa.

Đây là bức bích họa đầu tiên họ thấy sau khi xuống đây, có lẽ có liên quan đến mộ chủ.

Chỉ thấy trên bức bích họa đầu tiên vẽ một người mặc long bào, nửa thân trên là áo huyền, nửa thân dưới là xiêm đỏ, đội miện quan, hai bên rủ xuống một viên châu ngọc.

Trước mặt hắn đứng một người, mặc hoa phục thêu rồng bốn móng, xem ra thân phận hiển quý.

Trên bức bích họa thứ hai vẽ người đàn ông rồng bốn móng dẫn theo đại quân rời xa vương đô.

Sở dĩ phán đoán hắn rời xa vương đô là vì trên cửa thành phía sau có khắc hai chữ Trường An.

Đã rời xa Trường An thì hẳn là đi ra ngoài, hoặc là đến phong địa.

Nhìn dáng vẻ của hắn, hẳn là một nhân viên hoàng thất nào đó, theo lý mà nói thì nên là đi đến phong địa.

Diệp Kiêu đột nhiên nhớ đến trước đây họ phát hiện mộ của Lưu Phi.

Nơi an táng của Lưu Phi cách đây mười vạn tám nghìn dặm, chắc là không có liên hệ gì.

Diệp Kiêu lắc đầu, rất nhanh gạt ý nghĩ này sang một bên.

Bức tranh thứ ba, chính là trước mặt người đàn ông mặc hoa phục có một Đan Lô, trong lò có Kim Đan.

Điều kỳ lạ không phải là Kim Đan, mà là cái Đan Lô này, tai lò lại là hai con rắn!

Hình dạng này giống hệt với hình rắn cốt ngọc mà anh đã có!

Chương 522

Điều này khiến Diệp Kiêu trong lòng giật mình, manh mối mà Hệ thống nói, chẳng lẽ chính là cái này?

Là trùng hợp hay cố ý?

Diệp Kiêu đột nhiên bắt đầu nghi ngờ, tất cả những điều này đều do Hệ thống sắp đặt, Hệ thống có phải biết tất cả các cổ mộ, rồi nhìn họ từng chút một hoàn thành nhiệm vụ không?

Nếu đúng là như vậy thì thật sự có bug (lỗi game) rồi!

Anh cảm thấy mình dường như bị Hệ thống thao túng.

Lúc này nhìn bức tranh thứ tư, phía trên là một khoảng trống, không có gì cả.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút kỳ lạ, mọi người xung quanh cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

"Bức tranh này sao lại không có gì?" "Chưa nói xong đã kết thúc rồi, chẳng lẽ hắn ăn đan thành tiên rồi?" "Tôi thấy không giống, nếu thực sự có thể thành tiên thì trồng cái cây này làm gì?" "Người ta nói phượng đậu Ngô Đồng là để thu hút phượng hoàng trên trời đến, đậu trên cây Ngô Đồng, có ý nghĩa chiêu mộ nhân tài.

Nhưng ở đây không viết "hạc tây khứ" (hạc bay về trời).

Nếu thật sự thành tiên thì phải có mây lành gì đó, như vậy mới thể hiện được tính chân thực của câu chuyện, người xưa chẳng phải đều như vậy sao, nhưng hiện tại căn bản không giống!" Nghe những lời này, Diệp Kiêu gật đầu, thấy khá hợp lý, nhưng anh không bận tâm quá nhiều.

Lúc này anh nhìn quanh, ngoài tế đàn và xương trắng ra, về cơ bản

cũng không có gì khác, ngay cả quan tài cũng không có.

Xem ra đây không phải là mộ thất tùy táng gì, mà chỉ là một mộ thất tế tự đơn giản thôi.

Nhưng Diệp Kiêu rất nhanh đã phát hiện ra điều không đúng, đó là quần áo trên những bộ xương trắng này có chút kỳ lạ.

Diệp Kiêu đi tới bới xem xương trắng, người của đội khảo cổ cũng ở bên cạnh giúp đỡ, thu tất cả xương trắng sang một bên.

Thấy cảnh này, Diệp Kiêu nhíu chặt mày: "Mọi người có để ý thấy những bộ xương trắng này có vấn đề không?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc: "Có vấn đề?

Xương trắng thì có vấn đề gì được?" Xem ra họ đều không phát hiện ra.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Những mảnh vải vụn bám trên xương trắng này không giống với trang phục của triều đại này.

Nếu đây là mộ thất Tây Kinh, vậy những bộ quần áo này từ đâu mà có?" "Trang phục Tây Kinh, nếu là nhà nghèo thì mặc áo ngắn quần ngắn, nếu là quý tộc có thân phận thì mặc quan phục, màu sắc đa phần là đen, vàng, đỏ, ngay cả giáp trụ cũng là giáp sắt." "Thế nhưng cái này, màu sắc rõ ràng không giống, quá tươi tắn, chủ yếu là màu nhạt." Nghe vậy, có người không cho là đúng.

"Có gì lạ đâu, những người có thể tuẫn táng chắc chắn đều có địa vị thấp kém, có lẽ là các bộ lạc man di đối địch với Tây Kinh lúc bấy giờ thì sao?" Diệp Kiêu lại lắc đầu: "Không phải, lúc đó Tây Kinh đối mặt với Hán Nô và các tộc Tây Vực, nhưng ngay cả họ cũng không thể mặc màu sắc như thế này." "Đây là trang phục của Vu sư." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người lập tức giật mình kinh hãi!

"Cậu nói gì, Vu Cổ chi thuật!" Diệp Kiêu gật đầu: "Chính là Vu

Cổ chi thuật!

Nhìn những hoa văn sặc sỡ và phức tạp trên đó xem, loại trang phục, hoa văn trang trí này, có phải mọi người thấy hơi quen thuộc không?" Qua lời nhắc nhở của Diệp Kiêu, có người đã phản ứng lại: "Cái này hình như là của Tây Vực!" "Đúng vậy, hoa Mạn Đà La, cũng là một loại hoa độc quyền của họ, nếu có nhà thực vật học thì chắc sẽ nhận ra." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người chợt bừng tỉnh.

"Tiểu Diệp, ý cậu là cái này cũng có liên quan đến Vu Cổ chi thuật sao?" "Không chừng ở đây có Cổ Độc, hoặc là con Mẫu Trùng mà các ông lần trước đang tìm kiếm cũng có liên hệ lớn với nó!" Diệp Kiêu gật đầu, đúng lúc này phía sau lại truyền đến một âm thanh, điều này khiến mọi người rùng mình, lập tức kéo chốt súng chĩa về phía cửa.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến: "Tiểu Diệp!" Diệp Kiêu giật mình: "Giáo sư Chu, sao ông lại đến đây?" Người đến chính là Giáo sư Chu, dẫn theo người của đội khảo cổ cùng xuống, còn có cả quân đội đóng tại địa phương.

Nhìn thấy mọi người vũ trang chỉnh tề xuất hiện trước mặt, Hoàng Long Phi và đồng đội thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đội quân lớn cũng đã đến rồi.

Có viện trợ thì không sợ gì nữa, người đông sức mạnh lớn, cho dù có yêu ma quỷ quái gì thì cũng có mọi người ở đây giúp sức, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lúc này thấy họ đến, Diệp Kiêu vừa phấn khích vừa khó hiểu, không ngờ Giáo sư Chu lại đến vào lúc này.

"Giáo sư Chu, sao ông lại xuống đây nữa?" Diệp Kiêu vẫn cảm thấy có chút không ổn, Giáo sư Chu tuổi cao như vậy, đến Lão Sơn này làm gì?

“Tôi ở trên phòng trực tiếp thấy các cậu phát hiện cổ mộ, nên vẫn không nhịn được mà xuống xem.

Thế nào, mọi chuyện thuận lợi chứ?” Diệp Kiêu gật đầu: “Hiện tại vẫn khá thuận lợi, nhưng nhìn thấy những thứ này tôi đều cảm thấy hơi kỳ lạ.

Nơi này không giống có liên quan đến Tây Hạ Quốc, nhưng lại xuất hiện Vu Cổ chi thuật.” Giáo sư Chu giải thích: “Vu Cổ chi thuật đã tồn tại qua nhiều năm, ở mỗi triều đại đều có.

Đừng quên Hán Vũ Đế Lưu Triệt thời Tây Kinh tại vị đã bị Thái tử Lưu Cứ dùng Vu Cổ chi thuật hại thảm đến mức nào.

Lúc đó cũng đã xảy ra một loạt chính biến, Tây Kinh giai đoạn sau quả thực có chút không yên bình.” Nghe Giáo sư Chu nhắc nhở như vậy, mọi người cũng đều nhớ ra.

Đoạn lịch sử này rất nổi tiếng ở Tây Kinh, lúc đó đã gây ra chấn động triều đình Tây Kinh.

Giờ đây phát hiện dấu vết Vu Cổ ở đây cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Nhưng nếu nhìn theo hướng này, những hoa văn tượng trưng cho Vu Cổ chi thuật này lại giống hệt những gì phát hiện trong mộ Lý Nguyên Hạo.

Anh có một suy đoán táo bạo.

Diệp Kiêu nhẹ giọng nói: “Còn nhớ Mẫu Trùng không?

Lần đầu tiên chúng ta tiếp xúc với Cổ Trùng là ở trong mộ Lý Nguyên Hạo, lúc đó mới biết sự tồn tại của Mẫu Trùng.

Có khả năng nào Mẫu Trùng hình thành không phải là độc quyền của triều đại Lý Nguyên Hạo, mà có thể sớm hơn nữa, chỉ là được

truyền lại từ đời này sang đời khác không?" "Và Lý Nguyên Hạo sau khi có được nó liền phát động Cổ Trùng đại quân để chống lại Thành Cát Tư Hãn, sau đó không rõ tung tích.

Có lẽ đến bây giờ nó đã rơi vào tay một người nào đó.

Cáp Bố Thượng Sư muốn tìm kiếm thứ có thể triệu hồi Mẫu Trùng, nên mới đi trước chúng ta một bước." Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, Giáo sư Chu kinh ngạc không thôi: "Theo lời cậu nói, cậu nghi ngờ Cổ Trùng đã có từ thời Tây Kinh!" "Có lẽ còn sớm hơn, các triều đại đều có Vu Cổ chi thuật, do đó có thể thấy, Cổ Trùng quả thực đã tồn tại rất nhiều năm." "Nếu Cáp Bố Thượng Sư thực sự còn sống trên đời, hắn là kẻ khao khát có được Mẫu Trùng nhất, bởi vì những thứ này đối với hắn mà nói là thực sự có thể giúp hắn tái sinh và đạt được lợi ích.

Hiện tại chúng ta thấy cổ mộ Lão Sơn, Cáp Bố Thượng Sư cũng ở trong đó, muốn bắt hắn ra không phải là chuyện dễ dàng." Giáo sư Chu gật đầu: "Đúng là như vậy, tính ra chúng ta cũng là người quen cũ rồi, chỉ là vẫn chưa biết được chân diện mục của hắn.

Cáp Bố, đã đến lúc ngươi xuất hiện rồi!" Lúc này, anh quay phim mà ông mang theo vẫn là gương mặt cũ.

Anh quay phim chủ động chỉnh ống kính sang chỗ khác, các cư dân mạng trong phòng trực tiếp lập tức than vãn một tràng.

"Anh quay phim, anh phải chĩa vào Diệp Đảo chứ!" "Tôi cứ thấy ống kính của anh rõ nét hơn, chúng ta đều là người quen cũ cả rồi, những gì đang nói bây giờ cũng đâu phải bí mật gì, sao lại không cho xem?" Anh quay phim cuối cùng cũng lên tiếng: "Những bí mật khảo cổ học mà Giáo sư Chu và Diệp Kiêu đang nói, các bạn vẫn là không nên biết thì hơn.

Khi nào có kết luận tự nhiên sẽ thông báo cho mọi người." Nghe

anh quay phim nói vậy, mọi người đều thở dài một tiếng, quả nhiên anh quay phim có giác ngộ cao, không hổ danh là anh quay phim của đội khảo cổ, thật sự rất đỉnh.

Diệp Kiêu lúc này nhìn anh quay phim, thấy anh ta đang chĩa ống kính vào những bộ xương trắng và tế đàn, không khỏi mỉm cười hiểu ý.

Xem ra sau vài lần hợp tác, anh quay phim cũng rất lợi hại.

Lúc này Hoàng Long Phi và đồng đội cũng đã liên lạc được với phía trên.

Các dân làng thấy không thể giấu giếm được nữa, đành phải khai ra tất cả.

Bấy nhiêu năm nay, họ đã lấy trộm được hơn trăm món văn vật từ dưới lòng đất, vài thôn làng lân cận đều có.

Hơn nữa, họ còn có những tên trộm mộ hợp tác cố định, thậm chí trong nhà một số dân làng còn lục soát ra được một số vàng bạc ngọc khí, bình lọ.

Điều này khiến Hoàng Long Phi suýt chút nữa chửi thề thành tiếng: "Mấy tên khốn nạn này hại chết bao nhiêu người, còn mặt mũi ở đây giấu đồ.

Nên bắt hết chúng lại!

Nhốt tất cả vào cục, xử bắn chúng!" Nghe Hoàng Long Phi ở đây chửi rủa, các cư dân mạng cũng đều hiểu ra, lúc đó liền chấn động kinh hoàng.

"Không ngờ kẻ trộm lại hô hoán bắt trộm, huy động một lực lượng lớn xuống đây nộp mạng, chỉ là để thỏa mãn tư dục của bọn chúng!" "Cái gọi là 'cùng sơn ác thủy xuất điêu dân' chính là nói về điều này.

Chương 523

Sau này dù chúng có cầu cứu cũng không thể giúp chúng được nữa." "Má ơi, đúng là mẹ của sự kinh tởm mở cửa cho sự kinh tởm, kinh tởm đến cùng cực!" "Không ngờ những dân làng này lại như vậy, nếu biết sớm thì nên quăng chúng xuống đây!" "Nghĩ đến đây tôi lại tức không chịu nổi, đội khảo cổ và đội cứu hộ hy sinh nhiều như vậy, chỉ là để cho mấy tên dân làng này đùa giỡn!

Ba blogger kia đúng là đồ oan gia ngớ ngẩn!" "Không ngờ đánh chim ưng cả đời lại để chim ưng mổ mắt!

Tôi nói phải lập tức lăng trì xử tử chúng!" Trên mạng vang lên một tràng chửi rủa, mọi người đều nghĩa phẫn điền ưng.

Sai lầm mà các dân làng gây ra tự nhiên sẽ do cảnh sát giải quyết.

Lúc này Diệp Kiêu và đồng đội đang ở dưới lòng đất, việc cấp bách là phải tìm ra những tên lính đánh thuê kia.

Để tránh văn vật bị chúng xâm chiếm lần nữa, Diệp Kiêu quyết định dứt khoát, nhanh chóng bắt đầu kiểm tra và tìm lối ra.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người liên tục gật đầu, lại thu dọn trang bị của mình, rồi bắt đầu đi tiếp.

Còn về tế đàn, họ chụp ảnh lưu lại, đợi sau này máy móc xuống.

Lúc này Diệp Kiêu đi trước nhất dò đường, ở giữa là người của đội khảo cổ, cuối cùng là đội cứu hộ.

Đoàn người dài dằng dặc xuất phát, nhìn thấy đội ngũ dài như rồng này, các cư dân mạng trước màn hình cũng lập tức yên tâm.

"Thế này mới giống đội khảo cổ chứ, bây giờ trang bị đầy đủ rồi, không cần sợ nữa!" "Cho dù Cương thi bạch mao có đến gấp mấy lần

cũng không cần lo!" "Diệp Đảo lần này đúng là người dẫn đầu thực sự, là người khai phá tiên phong!" "Diệp Đảo cố lên, tôi tin anh, tuyệt đối không thể thua!" "Đùa à, Diệp Đảo của chúng ta bao giờ thì thua chứ!" Lúc này nhìn thấy Diệp Kiêu và đồng đội ở đây, một người trẻ tuổi trước màn hình lập tức bật cười.

Mọi chuyện đều theo kế hoạch của hắn, rất nhanh sẽ tìm thấy manh mối rồi.

Đúng lúc này, Diệp Kiêu và đồng đội đang đi trong mộ đạo.

Nhìn theo hướng những người kia vừa biến mất, phía trước quả thực có chút nguy hiểm.

Thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, điều này khiến mọi người đều có chút căng thẳng.

Nhưng đến nơi thì lại không tìm thấy gì cả, lẽ ra không nên như vậy chứ!

Ngay cả thi thể cũng không thấy, rốt cuộc là âm thanh gì?

Lúc này tất cả mọi người đều bắt đầu hoảng sợ.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mọi người bình tĩnh, tuyệt đối đừng mắc bẫy.

Những thứ này nói không chừng là bẫy của lính đánh thuê, chúng ta tự bảo vệ mình." Nghe vậy mọi người mới yên tâm, nhưng trong lòng vẫn đập thình thịch.

Lúc này xung quanh không có tiếng động, họ rẽ một khúc cua, một lần nữa bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngớ người.

Chỉ thấy hai bên vách tường mộ đạo đều là bích họa, dài khoảng mười mét.

Mọi người bật đèn pin bắt đầu lần lượt quan sát.

Diệp Kiêu cẩn thận nhìn, cảnh tượng này chứng thực suy đoán của anh, mộ táng càng đi về phía trước, màu sắc bích họa càng trở nên rực rỡ.

Rất rõ ràng, nơi này tiếp nối từ bích họa bên khu tế tự trước đó.

Đây mới là một trải nghiệm hoàn chỉnh, nhưng Diệp Kiêu luôn cảm thấy có điều gì đó bị bỏ qua.

Hiện tại nhìn thấy những thứ này, mọi người đều có chút kinh ngạc: "Tiểu Diệp, anh nhìn xem, những bích họa này đều là phương pháp tìm kiếm trường sinh!

Còn nữa, cái cây gỗ này, cây Ngô Đồng này hóa ra được trồng vào lúc đó!" Bích họa hiển thị cảnh người mặc hoa phục dẫn theo đại quân vượt qua hiểm trở, đến Lão Sơn này, trồng cây Ngô Đồng này, rồi xây dựng hoàng lăng, không bao giờ quay về nữa.

Đến cuối cùng mọi chuyện đã rất rõ ràng, nhưng Diệp Kiêu vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn ta cáo biệt hoàng đế rồi đến đây, chỉ là để tìm cho mình một nơi an táng sao?

Chẳng lẽ đơn giản vậy thôi?

Đến đây, Diệp Kiêu mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra, nhưng vẫn chưa rõ rốt cuộc là gì.

Nhưng nhìn thấy tất cả những gì hiển thị trên bích họa này, Diệp Kiêu cảm thấy không đơn giản như vậy.

Giáo sư Chu và đồng đội cũng đang cẩn thận nghiên cứu, mỗi bức bích họa đều vẽ về phương pháp tìm kiếm trường sinh, trồng cây, tế tự, vạn nhân hố, và cả Cổ Trùng.

Từng bức bích họa này khiến Giáo sư Chu và đồng đội không khỏi

giật mình.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, e rằng mọi chuyện còn phức tạp hơn họ tưởng.

Phía trước không biết còn sẽ xảy ra điều gì.

Lúc này Giáo sư Chu không còn giữ được bình tĩnh nữa: "Tiểu Diệp, cậu xem những thứ này gần như đều có liên quan đến Vu Cổ chi thuật.

Nếu tôi đoán không sai thì đây hẳn là do Thái tử Lưu Cứ để lại.

Chẳng lẽ đây là mộ của Thái tử Lưu Cứ?" Diệp Kiêu nhìn một lượt rồi lắc đầu: "Tôi thấy không giống lắm.

Nếu là Thái tử Lưu Cứ, sau khi chết hẳn phải được an táng trong hoàng lăng, mà nơi này rõ ràng không phải." "Cho dù nói thế nào đi nữa, hẳn cũng là nhân vật chính thống hoàng thất, mộ thất của đích trưởng tử tuyệt đối sẽ không sơ sài đặt ở đây.

Hơn nữa nhìn nơi này cũng không giống long huyệt.

Phàm là lăng mộ đế vương thời cổ đại, nhất định phải được an táng ở long huyệt phong thủy bảo địa, để bảo đảm hậu thế có thể trường tồn.

Mà nơi này lại không phải." "Tôi nghĩ ngược lại là bị phế vương thì đúng hơn." Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, Giáo sư Chu suy nghĩ lại, quả thực là vậy, nhưng cho dù nơi này không phải long huyệt thì phong thủy cũng nhất định là cực tốt.

Chỉ là cái hố sâu trăm mét thì thực sự khó giải thích.

Diệp Kiêu đột nhiên dừng ánh mắt lại ở một bức bích họa, chính là cây Ngô Đồng này.

Theo tình hình họ đang thấy hiện tại, cây Ngô Đồng này cao vút

tận mây xanh, thậm chí có thể xuyên qua đỉnh mộ lên đến phía trên.

Nhưng nhìn từ bích họa, nó được trồng trên mặt đất bằng phẳng, phía trên không hề có hố sâu.

Chẳng lẽ...

Diệp Kiêu đột nhiên hiểu ra!

"Giáo sư Chu, ông xem cái cây này có gì khác biệt không?" Giáo sư Chu đi tới nhìn cây Ngô Đồng trên bích họa, lắc đầu.

Sau khi lùi ra xa nhìn lại, ông chợt bừng tỉnh: "Lúc này nó được trồng trên mặt đất bằng phẳng, lúc đó không hề có hố!

Hơn nữa, xung quanh còn có không ít vật tùy táng!" "Đúng vậy." Lời của hai người họ khiến mọi người lập tức kinh ngạc không thôi.

Tất cả mọi người đều dịch chuyển lại gần, khi nhìn thấy những thứ này, lúc đó liền có chút choáng váng.

Cây Ngô Đồng này treo đầy Phù Chỉ và Chiêu Hồn Phiên, rất hiển nhiên không phải để cầu phúc.

Xung quanh có rất nhiều vật tùy táng, và cả người sống tuẫn táng.

Chương 524

Không có bất cứ điều gì cho thấy đây là nơi nằm dưới độ sâu trăm mét.

Điều duy nhất có thể giải thích là nơi này được hình thành sau này, có lẽ do địa thế biến đổi mà thành, nhưng tuyệt đối không phải là dáng vẻ hiện tại.

Còn có quái vật hình người.

Trong một bức họa khác hiển thị, lúc đó trong mộ còn lại tám người thủ vệ.

Điều này có chút đáng suy ngẫm.

Quái vật hình người, tám người thủ vệ, cổ mộ dưới lòng đất, mọi thứ dường như có quy luật để tìm hiểu.

"Tôi hiểu rồi, vì sự biến đổi của địa thế, cả mộ thất mới lộ ra ngoài, do đó dân làng mới phát hiện ra cổ mộ này.

Còn về quái vật hình người, đó là chuyện gì, là tám người thủ vệ sao?" Hoàng Long Phi khó hiểu hỏi.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Quái vật hình người là do Cổ Trùng tạo thành, những người thủ vệ đã sớm tuẫn táng rồi.

Sự hình thành của những quái vật này, bao gồm cả quần áo của chúng, nhìn cũng giống như thời cận đại, nên không phải là thủ vệ." "Tôi tin rằng mộ chủ lúc đó cũng đã nghĩ đến hậu thế nhất định sẽ bị bọn trộm mộ quấy phá, vì vậy hắn đã dùng Cổ Trùng, biến những thị vệ thân cận thành dạng người hoang dã, để họ canh giữ cổ mộ." "Và cổ mộ sau khi trải qua động đất đã lộ ra ngoài, những quái vật này cũng xuất hiện.

Ban đầu dân làng sợ hãi, nhưng sau đó phát hiện chúng không thể lên được, bèn nuôi dưỡng chúng ở dưới lòng đất.

Một mặt là dùng để bảo vệ tài bảo ở đây, mặt khác vì dân làng nuôi dưỡng số lượng lớn, nên những quái vật này có tác dụng phụ thuộc vào dân làng, một phần đáng kể cũng sẽ nghe lời chúng.

Vì vậy mới kéo dài đến tận bây giờ.

Tôi đoán ngôi làng nhỏ này hình thành cũng không quá trăm năm, nếu tra nhật chí địa phương chắc chắn sẽ có ghi chép." Lời Diệp Kiêu nói khiến mọi người bừng tỉnh!

"Tôi đã bảo sao chúng có thể sống đến bây giờ, không có thức ăn thì đã chết rồi!" "Đúng vậy, Cổ Trùng cũng cần máu tươi.

Những bộ xương trắng thấy khi xuống đây, rõ ràng là có người cho ăn!" "Bọn dân làng này gan thật lớn!" "Chẳng lẽ chúng không sợ nuôi hổ lớn gây họa sao?" Mọi người đều có chút kinh ngạc, Diệp Kiêu nghĩ đến đây không khỏi nhíu chặt mày, mọi chuyện đều đã rõ ràng.

"Vì đã có thể nuôi dưỡng được những thứ này, tin rằng đi sâu vào bên trong còn có những thứ khác." Lời này vừa nói ra, mọi người đều không giữ được bình tĩnh.

Những thứ gặp phải trước đây đã đủ đáng sợ rồi, bây giờ lại nói với họ còn có những thứ khủng khiếp hơn xuất hiện, điều này khiến mọi người đều có chút bối rối.

Thấy sắc mặt họ rõ ràng trở nên khó coi, Diệp Kiêu lại cười cười nói: "Không cần lo lắng, bây giờ chúng ta chẳng phải có vũ khí sao?" Mọi người nghĩ lại cũng đúng, họ có vũ khí thì sợ gì nữa?

Cùng lắm thì cho nổ tung!

Mọi người men theo mộ đạo có bích họa đi thẳng về phía trước,

không ai dám tưởng tượng, đây chính là nơi họ phát hiện cổ mộ nghìn năm.

Rẽ qua lại là một hành lang dài, trong không khí lan tỏa một mùi máu tanh nhàn nhạt, tựa như có chuyện gì đó đã xảy ra, nhưng lại không thể nói rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Xung quanh đây cỏ dại mọc um tùm, căn bản không giống cổ mộ, mà giống như một khu nghĩa địa hoang vu ngoài đồng.

Không trách họ cảm thấy đáng ngờ, vì càng đi vào trong, mộ đạo lại mọc đầy cỏ.

Theo lý mà nói thì dưới đây sẽ không có những thứ này, nhưng không ngờ không chỉ mộ đạo, mà ngay cả vách tường cũng mọc ra, có cả những thứ rủ xuống, trông như dây leo.

Lại lớn gan tiến lên sờ thử, chỉ cảm thấy nhớp nháp, nhất thời kinh tởm không thôi.

Điều này khiến mọi người đều có chút kinh ngạc, nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, vẫn phải tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Kiêu lại cảm thấy có gì đó không ổn, bởi vì càng đi vào trong anh càng cảm thấy có một đôi mắt luôn nhìn chằm chằm vào mình.

Nhìn quanh, không phát hiện ra gì cả, nhưng cảm giác này cứ đeo bám không rời, khiến anh rất khó chịu.

Diệp Kiêu ấn vào Hắc Kim Đoản Đao bên hông, trong mắt lóe lên một tia cảnh giác.

Nơi đây sẽ không có người.

Mộ đạo dài dằng dặc này ngoài đoàn người của họ ra không còn đội ngũ nào khác.

Cảm giác này là sao?

Anh quay đầu nhìn vách tường bên cạnh.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô: "Có người!" Nghe lời này, mọi người liền vội vàng giơ súng lên cảnh giới, còn Giang Đồng thì run rẩy nói: "Tôi, tôi thấy có người trong tường!" Lời này khiến mọi người lập tức hít sâu một hơi.

Hoàng Long Phi mắng: "Giang Đồng, cậu đừng có la lối om sòm nữa, bên trong này làm sao có người được chứ?" "Hơn nữa... cái này..." Lời còn chưa nói xong, Hoàng Long Phi nhìn vách tường, mặt đầy kinh hãi.

"Tôi, tôi không nhìn nhầm đấy chứ?" Lúc này Diệp Kiêu đi tới: "Chuyện gì thế?" Hoàng Long Phi đưa tay chỉ vào vách tường trước mặt, mọi người đồng loạt bật đèn pin chiếu tới, chỉ thấy trên vách tường in ra một hình người, màu đỏ máu, điều này khiến mọi người lập tức sởn gai ốc.

Hình người trên tường rõ ràng có thể nhìn thấy.

Quay đầu lại chỉ thấy vách tường phía sau cũng tương tự, chỉ là động tác càng khủng khiếp hơn, dường như đang giãy giụa muốn chạy thoát.

Những hình người như vậy khiến mọi người lập tức sợ hãi: "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Chẳng lẽ bị giết rồi sao?" "Cho dù bị giết, làm sao có thể in hình lên tường được chứ!" Phát hiện này khiến tất cả mọi người đều hoảng loạn tột độ, ngay cả các cư dân mạng cũng chấn động!

"Tình huống gì thế này, cả người bị ép nén lại sao?!" "Giống như bị đập bẹp dí vậy, lẽ nào vách tường mộ đạo biết di chuyển, ép họ thành thịt băm?" "Không thể nào, nếu vậy thì cũng phải để lại chút dấu vết chứ!" "Má ơi, không khí quỷ dị khiến người ta rùng mình!" "Sao mà âm u thế, có cảm giác như đang bò qua dây mạng vậy!" "Thôi

đừng nói nữa, nằm trên giường âm thầm co ngón chân lại rồi." "Diệp Đảo nói thử xem rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Tôi đoán Diệp Đảo cũng không rõ, nếu không thì cả bức tường là một lò lửa lớn, người bị thiêu trên đó nên mới để lại hình ảnh, hoặc là bị kéo vào trong rồi!" "Kéo vào trong làm sao có thể, trong tường đâu có tay, chẳng lẽ thò tay ra kéo người vào?" Đúng lúc này, trong cảnh quay truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy một người trong đội cứu hộ bị dây leo quấn chặt, cứ thế ép chặt anh ta vào vách tường, càng lúc càng siết chặt hơn.

Người của đội cứu hộ thấy vậy liền vội vàng rút dao, nhưng một nhát dao chém xuống, dây leo ngược lại mọc ra vô số gai nhọn đâm sâu vào cơ thể.

Người kia kêu thảm một tiếng, toàn thân máu bị hút cạn, trong chớp mắt chỉ còn lại một dấu máu trên tường.

Cảnh tượng kinh hoàng này khiến mọi người đều ngớ người.

Mọi người lúc này mới biết hình người này rốt cuộc từ đâu mà ra, dây leo biết giết người!

Trong lúc mọi người hoảng loạn tột độ, điều duy nhất họ có thể nghĩ đến là cho nó một tràng đạn!

Nhưng trong mộ đạo chật hẹp, đạn bắn ra sẽ bật lại gây thương tích nhiều hơn, rất nhanh đã bị yêu cầu dừng lại.

Vô số dây leo bắt đầu vươn dài ra, gai nhọn cứ bám chặt lấy người là không buông, tiếng kêu thảm thiết không ngừng bên tai, mọi người điên cuồng tìm kiếm lối thoát.

Diệp Kiêu lấy ra mồi lửa ném ra ngoài, đốt cháy cả bức tường.

Dây leo thấy lửa lập tức co rụt lại.

Đúng lúc này, Giáo sư Chu bị dây leo trên mặt đất móc chân,

“phịch” một tiếng ngã xuống đất, gai nhọn ngay trước mắt ông.

“Giáo sư Chu!” Trong đám đông có người hét lên.

Diệp Kiêu thấy vậy, một tay nắm chặt lấy tay Giáo sư Chu, một đao chém xuống, trong nháy mắt đã chặt đứt dây leo!

Nâng Giáo sư Chu dậy, Diệp Kiêu vung Hắc Kim Cổ Đao không ngừng trước sau người, sau vài đường tàn ảnh, trên mặt đất toàn là dây leo bị chặt đứt khô héo.

“Dùng lửa!” Diệp Kiêu không nhịn được hét lên.

Chương 525

Mọi người rút súng phun lửa ra, chĩa vào mặt đất và mộ đạo bắt đầu phun cháy một tràng.

Dây leo bị cháy xèo xèo, lũ lượt co rút vào trong tường như vật sống.

Chẳng mấy chốc, mặt đất và vách tường đã sạch sẽ tinh tươm.

Giáo sư Chu thở phào nhẹ nhõm, may mà ông đi ủng cao cổ, nếu không thì chắc chắn đã nát bét thịt da rồi.

"Giáo sư Chu không sao chứ?" Diệp Kiêu đỡ ông dậy, Giáo sư Chu lắc đầu: "Không sao." Lúc này mọi người hoảng loạn tột độ, lũ lượt chạy khỏi phía trước, nhưng trong mộ đạo đã không còn lối đi.

Tuy nhiên, không lâu sau, dây leo lại một lần nữa xuất hiện.

Lần này dường như còn đáng sợ hơn lần trước, tất cả đều mọc đầy gai nhọn, xông về phía họ.

"Cái quái gì thế này!" Cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả mọi người đều bối rối, một lần nữa giơ súng phun lửa lên, áp chế chúng xuống.

Diệp Kiêu không nói hai lời, sờ soạng trên vách tường, rất nhanh đã phát hiện ra manh mối.

Phía tay phải có một dây leo cuộn tròn lại thành hình tròn.

Diệp Kiêu trực tiếp dùng mũi dao đâm qua!

"Keng!" Một tiếng vang giòn, ngay sau đó mộ đạo phía sau mở ra, mọi người chen chúc nhau xông vào, Diệp Kiêu đi cuối cùng.

Đợi mọi người đều vào hết, mới phát hiện Diệp Kiêu vẫn chưa

vào.

Người của đội khảo cổ đều hoảng hốt: "Tiểu Diệp, mau vào đi!" Diệp Kiêu vung dao chém nát dây leo trước mặt thành từng mảnh, bóng người lóe lên, thu dao quay người bước vào mộ thất.

Thấy cảnh này, họ đều ngớ người ra, qua vài phút mới phản ứng lại.

"Tiểu Diệp quá lợi hại!" "Cái thân thủ này đúng là!" Các cư dân mạng cũng lũ lượt bình luận!

"Ghi lại đi, mấy tên trộm mộ kia các ông thấy chưa?

Đây mới là trần nhà (ý nói đỉnh cao nhất)!" "Diệp Đảo đỉnh của chóp!" "Diệp Đảo quá tuyệt!

Vừa rồi cái dáng vẻ, cái khí thái đó, đúng là không thể đẹp trai hơn!" "Lần sau thám mộ tôi có thể đăng ký làm tình nguyện viên không?" "Cậu tưởng đây là thoát khỏi mật thất à, cậu làm NPC sao!

Còn tình nguyện viên, xuống đó là đi nộp mạng đấy, xem mà biết đi!" Phòng trực tiếp một phen sôi sục, đợi mọi người đều hoàn hồn, mới hỏi: "Rốt cuộc đây là cái gì vậy?" "Cái này cũng đáng sợ quá, hóa ra lại ẩn mình trong tường!" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Hệ thống cộng sinh Cổ Trùng, gai máu trong mộ Thành Cát Tư Hãn cũng tương tự." "Những Cổ Trùng này bám vào dây leo, ngửi thấy hơi thở người sống mới chui ra." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều ngớ người ra, còn Giáo sư Chu và đồng đội thì không hề thấy lạ chút nào về chuyện này.

Cộng sinh côn trùng trong mộ đã không còn là chuyện kỳ lạ.

Trải qua nhiều năm tháng đã hóa thành vật sống, thấy người là ăn, máu người chính là thức ăn tốt nhất của chúng.

"Vậy, gốc dây leo rốt cuộc ở đâu?" "Trong vách tường." Lời của

Diệp Kiêu càng khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm: “Trong vách tường!

Co duỗi tự do đúng là không thể tưởng tượng nổi, hóa ra còn có loại hệ thống cộng sinh này!” “Nếu hôm nay không có anh thì chúng ta đã toi đời rồi!” Diệp Kiêu lại lắc đầu: “Những dây leo này di chuyển tự do trong vách tường, lát nữa mọi người đều phải cẩn thận một chút.

Có thể ở những chỗ nứt nẻ sẽ bị chúng tấn công, vì vậy hãy chuẩn bị sẵn súng phun lửa, vừa có động tĩnh là lập tức phun!” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người mới phản ứng kịp.

Chẳng trách trước đó họ thấy những bóng người kia có vẻ kỳ lạ, bây giờ mới biết là bị dây leo đâm xuyên hút cạn máu, nên toàn bộ hình người mới in hằn trên vách tường.

Thành viên đội khảo cổ cũng còn sợ hãi, lúc này cư dân mạng thấy vậy liền nhao nhao bình luận.

“Vãi!

Nghe Diệp Đảo một lời, hơn đọc mười năm!”.

“Diệp Đảo xuất hiện, ngay lập tức giải trừ nguy hiểm, Diệp Đảo tôi muốn bái anh làm thầy!”.

“Vừa nãy Diệp Đảo thực sự quá ngầu!

Mà nói chứ Diệp Đảo làm sao mà phát hiện ra vậy?”.

“Mắt Diệp Đảo là mắt ưng, cái gì cũng không thoát được mắt anh ấy!”.

“Đừng có thổi phồng nữa, tôi nghi ngờ chỗ này Diệp Đảo cũng từng xuống rồi, nếu không thì sao lại rõ ràng như vậy?”.

“Đừng nói lung tung về Diệp Đảo nữa, Diệp Đảo đã rất đỉnh rồi,

nhưng những thứ này đối với anh ấy đều là chuyện quen thuộc thôi".

"Đừng hỏi nữa, hỏi là do Tam thúc nói đó, ai bảo người ta là gia đình đạo mộ chứ!".

"Sai rồi, người ta bây giờ là người dẫn đầu chính thức của đội khảo cổ, cái này gọi là bỏ tà quy chính!".

Thấy màn hình bình luận liên tục, Diệp Kiêu dở khóc dở cười, cái gì mà bỏ tà quy chính, anh rõ ràng là vì tìm kiếm bí mật, nếu không thì cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Hiện tại, mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, lúc này Hoàng Long Phi và đồng đội cũng đã phát hiện ra điều bất thường, "Mấy người nhìn xem đây là nơi nào?".

Khi họ vừa vào thì không kiểm tra kỹ, thoát khỏi dây leo và giữ được mạng sống mới là quan trọng nhất.

Nhưng bây giờ bình tâm lại mới phát hiện ra đây là một phòng mộ chôn theo, mà giữa phòng còn có một cỗ quan tài!

Trải qua nhiều chuyện như vậy, nhìn thấy quan tài mọi người đều có chút sợ hãi, đặc biệt là đội cứu hộ, đây là lần đầu tiên họ xuống cổ mộ, lần này liên kết với đội khảo cổ thám hiểm mộ, bị một loạt biến cố này dọa cho mặt mày tái mét, dù trong tay có súng, cũng căn bản không dám đến gần nữa.

Sau khi Diệp Kiêu và đội khảo cổ lên, Hoàng Long Phi ở vòng ngoài, anh ta thật sự rất sợ, căn bản không dám nhìn.

Ai biết trong quan tài có gì!

Vừa rồi dây leo giết người đã khiến họ kinh hãi, trước đây chỉ xem livestream hoặc xem phim, lúc đó cách màn hình chỉ thấy ghê tởm, đâu nghĩ đến đáng sợ như vậy.

Còn bây giờ nhìn thấy cảnh này, mọi người đều rụt cổ lại vì sợ, Diệp Kiêu liếc nhìn Hoàng Long Phi nhưng không nói gì, với tư cách là người ngoài thấy cảnh này quả thật rất dễ sợ hãi, nhưng bọn họ thì khác rồi.

Hoa văn khắc trên cỗ quan tài này khá đặc biệt, cũng là hoa Mạn đà la của Vu Cổ.

Càng ngày càng nhiều hoa Mạn đà la xuất hiện cũng khiến Diệp Kiêu cảm thấy nơi đây càng gần với manh mối, một số biểu tượng hình rắn cũng xuất hiện trên nắp quan tài.

Sau khi Giáo sư Chu nhìn thấy, lập tức có chút kinh ngạc, "Tiểu Diệp, cháu xem hình rắn này có ý nghĩa gì?".

Hình rắn này giống hệt Xà Bách cốt ngọc của anh, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Tay nắm hai bên tế đàn trước đó cũng là hình rắn này, cháu đoán có lẽ là một đại tế tư, hoặc cũng có thể là Vu sư".

Nghe anh nói vậy, mọi người cũng nhớ ra, lúc đầu họ thấy tay nắm tế đàn trong đại điện chính là hình rắn, bây giờ trên quan tài khắc hình rắn, còn có hoa Mạn đà la, chắc hẳn chính là vị Vu sư kia.

"Anh nói thời Tây Kinh khi thuật Vu Cổ được thi hành không phải đã liên lụy rất nhiều người sao, vậy tại sao bây giờ lại chôn vị Vu sư này ở đây?

Không phải nên lăng trì sao?".

"Phần lớn cũng là vì trường sinh, hơn nữa còn là để họ có thể trường sinh tốt hơn, Vu sư bình thường đều có khả năng thông linh, vì vậy mới chôn họ ở đây, từ lúc chúng ta bắt đầu vào mộ đến nay, tất cả những gì nhìn thấy đều vì mục tiêu này".

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người hít sâu một hơi.

"Không ngờ những thứ này lại cố chấp đến vậy, vì trường sinh cái

gì cũng có thể trả giá!”.

Chương 526

“Kéo dài ngàn năm cho đến nay các nhà khoa học cũng không phải đang nghiên cứu, muốn đột phá giới hạn tuổi thọ của con người sao?

Vì vậy nhìn thế này cũng không kỳ lạ”.

“Xem ra tổ tiên nói không sai, trường sinh, trường sinh, đây là sự theo đuổi vĩnh viễn không đổi, triều đại nào cũng có, mà cái quan tài nhìn thấy bây giờ lại càng như vậy!”.

Mọi người nhìn nhau, sờ sờ nắp quan tài, lạnh buốt.

“Cái quan tài này hình như làm bằng Huyền thiết!”.

Mọi người nghe vậy không khỏi tiến lên một bước, Giáo sư Chu và đồng đội nghiên cứu hồi lâu mới gật đầu.

“Đúng là làm từ Huyền thiết, nhưng cũng có chút không giống lắm, trên này hình như còn quét một lớp Chu sa”.

Lời của Giáo sư Chu khiến mọi người tò mò, “Nếu là Huyền thiết thì quét Chu sa làm gì?

Còn cái này là gì nữa?”.

Mọi người thấy trên mép quan tài có một số cái đinh, nếu là Huyền thiết thì sao lại đóng chặt như vậy?

“Quan tài này chắc không phải có cương thi chứ?

Chỉ sợ cương thi mới dùng đinh!”.

“Cũng có thuyết cho rằng, để linh hồn của nó vĩnh viễn bị giam hãm ở đây, không thể đầu thai chuyển thế.

Nếu nơi đây chôn cất là Vu sư, vậy thì cách làm này có chút quá quỷ dị!”.

“Đúng vậy, ai dám đối xử với thi thể Vu sư như vậy?”.

“Nếu chủ nhân của nó là người quyền quý, hoặc là hoàng thất quý tộc, vậy thì cách sắp xếp này cũng không có gì đáng nói”.

“Vì đã dựa vào chủ nhân, vậy thì sống chết do mệnh phú quý tại thiên, ngay cả sau khi chết thi thể cũng phải cống hiến”.

“Nhìn như vậy dường như cũng không có gì sai cả!”.

Lúc này mọi người thấy vậy không khỏi hít sâu một hơi, con người sống một chút tôn nghiêm cũng không có, khi sống bị lợi dụng, sau khi chết thi thể cũng bị lợi dụng, cái này thực sự quá ghê tởm rồi.

“Mọi người mau mở quan tài xem!”.

Giáo sư Chu dứt khoát nói, mọi người đều tản ra, chọn mấy người gan dạ cùng Diệp Kiêu đẩy nắp quan tài, nhưng đinh đã đóng quá chặt, căn bản không thể mở ra.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, theo khe quan tài chém xuống, trong chớp mắt nắp quan tài bị chém đứt một nửa, lộ ra một thi thể mặt mày dữ tợn.

Tuy không nhìn rõ ngũ quan, nhưng cả khuôn mặt bị chất lỏng giống Chu ti bao phủ, toàn bộ xương hàm dưới mở ra, chiếm gần nửa khuôn mặt, vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

Cả người đen sì bị quấn thành một cục, thấy cảnh này mọi người đều có chút kinh ngạc, chuyện gì thế này?

Cái này không giống với thi thể trong ấn tượng của họ, mà người này trước khi chết hình như đã trải qua một trận giãy giụa, một ngón tay lộ ra từ bên phải cơ thể, để lại dấu vân tay sâu hoắm trên thành quan tài.

Diệp Kiêu đưa tay kéo một sợi chất liệu giống Chu ti từ trên

người nó xuống, nhìn hồi lâu, ngửi ngửi, một mùi hôi thối ập đến.

Mọi người thấy vẻ mặt anh tối sầm, không khỏi giật mình!

"Tiểu Diệp, đây là gì?".

"Chất thải của Cổ trùng, có thể là Hắc Ti Nang Chu".

Nghe vậy mọi người lập tức căng thẳng.

Nhưng giây tiếp theo lời của Diệp Kiêu lại khiến họ thở phào.

"Cổ trùng đã chết rồi, chỉ là người này trước khi chết bị người ta cố ý nhốt vào đây, chắc hẳn là một hình phạt".

Mọi người lập tức kinh ngạc không thôi, "Không, tôi sao lại có chút không hiểu nhỉ, rốt cuộc ông ta là ai?".

"Lúc thì nói ông ta là Vu sư, lúc thì nói ông ta bị trừng phạt, tôi đều có chút không hiểu rồi!".

"Đúng vậy, nếu là Vu sư thì thân phận địa vị của ông ta hẳn là khá cao, sao lại thế này?".

"Nói đùa, cho dù thân phận cao quý, người sống tuẫn táng ai mà cam lòng?".

Nghe vậy Diệp Kiêu cau chặt mày, "Cháu đoán vị Vu sư này hẳn là vô cùng quan trọng, để không cho người khác có được, nên mới cho tuẫn táng.

Sự tồn tại của ông ta là để bảo vệ chủ mộ, thậm chí là giữ bí mật trường sinh, không ai nguyện ý tuẫn táng cho người khác, huống hồ ông ta còn là Vu sư".

Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người dường như đã hiểu ra chút ít.

"Theo anh nói vậy thì người này bị ép vào, nhưng ông ta đã chịu

tội gì mà bị đối xử như vậy, cái này cũng quá khủng khiếp!

Nếu đổi lại là tôi, cho dù có chết, tôi cũng sẽ kéo những người này tuẫn táng!".

"Haizz, trước khi chết cũng không được yên ổn, cái này cũng quá thảm rồi".

"Nếu sau khi chết có thể để tôi được chôn trong lăng hoàng gia, phúc ấm con cháu đời sau, tôi cũng nguyện ý!".

"Xì!

Đại Vu sư nhà người ta chưa chắc có con cháu, chết rồi thì thôi, ai giúp được ông ta?".

"Mọi người đừng bàn luận cái này nữa, thi thể trong quan tài này chắc không có dị biến gì chứ?

Tuy nói Cổ trùng đã chết, nhưng bách túc chi trùng tử nhi bất cương".

Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu lắc đầu, "Hẳn là không, bên trong không có trứng trùng, hơn nữa không có khí tức Cổ trùng".

Lời này vừa nói ra ngay cả Giáo sư Chu cũng không khỏi kinh hãi, "Khí tức Cổ trùng cháu cũng có thể ngửi ra sao?".

Diệp Kiêu cười nói, "Giáo sư Chu đừng quên, trước đó khi chúng ta mở quan tài, một khi gặp Cổ trùng đều sẽ có chút manh mối, hoặc là có thể nhìn thấy trứng trùng, hoặc là ngửi thấy mùi vị, mà ở đây hoàn toàn không có, cho dù là thi thể này cũng không có dị biến gì, vì vậy cháu đoán hẳn là an toàn".

Diệp Kiêu giải thích như vậy khiến mọi người vẫn còn sợ hãi, họ vẫn không dám hoàn toàn tin tưởng, Diệp Kiêu nhún vai, dù sao anh cũng không định ở lại đây quá lâu.

Những dây leo bên ngoài vừa rồi chính là một ví dụ, nghĩ lại thì chỗ này hẳn là rất an toàn.

Nghe Diệp Kiêu phân tích, mọi người đều không dám lơ là, nhưng cũng có người bày tỏ sự khó tin, cái này mỗi người mỗi ý, có người sợ hãi, có người lại không cho là như vậy, hơn nữa bây giờ trên người họ có vũ khí hẳn là sẽ không có biến cố gì.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh, những người xung quanh đều vây quanh quan tài Huyền thiết tỉ mỉ nghiên cứu.

Hoàng Long Phi lấy hết can đảm cắt bỏ toàn bộ lớp tơ quấn bên ngoài thi thể, quả nhiên như Diệp Kiêu nói, bên trong không có trứng trùng nào cả.

Sau khi gỡ bỏ lớp đó, bộ xương lộ ra đã bị siết đến biến dạng, hơn nữa có thể thấy, trước khi chết đã bị đánh gãy chân rồi ném vào.

Chương 527

Xương chân đều đã gãy, chắc hẳn trước khi chết cũng phải chịu không ít tra tấn.

Lúc này thấy bên trong thi thể không có trứng trùng, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cách màn hình, cư dân mạng càng không ngớt lời khen ngợi.

"Xem kìa Diệp Đảo nói không sao là không sao, uổng công mấy người không tin!".

"Diệp Đảo là ai, đó là chuyên gia!".

"Không sai, còn hơn cả chuyên gia, Diệp Đảo đã chốt, ai sau này cũng không được phép nghi ngờ Diệp Đảo!".

"Chuyện gì thế, có nghi ngờ không phải là bình thường sao, cái gì mà không được phép?

Chẳng lẽ Diệp Đảo nói là kim khẩu ngọc ngôn, mấy người cũng quá khoa trương rồi!".

"Mấy cái fan cuồng này sẽ làm Diệp Đảo bị antifan đó!".

Cư dân mạng đều cãi vã ồn ào, Diệp Kiêu thì không có thời gian quản chuyện này, ngoài quan tài Huyền thiết ra, trong những phòng mộ này hình như cũng không có gì đặc biệt khác.

Anh chuyển ánh mắt sang vách tường bên cạnh, tường bên ngoài đều có dây leo, vậy thì bên trong e rằng cũng có điều bất thường.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, từ từ đi đến trước vách tường, dùng tay sờ soạng.

Không sờ thấy dây leo, nhưng lại sờ thấy một cơ quan.

Anh dùng tay gõ gõ viên gạch phía trên, phát hiện bên trong rỗng tuếch, thế là đưa Phát Khâu Chỉ ra, ngón tay thon dài trực tiếp cắm vào, cứng rắn cạy viên gạch đó ra!

Lúc này, anh quay phim đưa camera hướng về phía Diệp Kiêu.

Cư dân mạng đều sững sờ.

"Thợ phá tường chuyên nghiệp!".

"Diệp Đảo thực sự hết lần này đến lần khác làm mới nhận thức của tôi".

"Ngón tay Diệp Đảo dài thật, là bẩm sinh sao?".

"Lầu trên hỏi hay thật, không phải bẩm sinh chẳng lẽ là hình thành sau này?

Sao mà dài được?".

Diệp Kiêu không có thời gian nhìn camera, sau khi bóp nát một viên gạch, lại phát hiện bên trong quả thật là một cơ quan, mà là một nút bấm, dùng sức ấn xuống, chỉ thấy cỗ quan tài Huyền thiết đột nhiên rung chuyển, điều này khiến những người xung quanh đều giật mình!

Họ vội vàng nhìn quanh, phía dưới quan tài Huyền thiết xuất hiện một cái động, quan tài lập tức rơi xuống, phát ra một tiếng động lớn!

Bụi bay mù mịt khiến mọi người cay mắt.

Nửa ngày sau mọi người mới hoàn hồn, chỉ thấy trong cái động trước mắt là một mảng đen kịt.

Dùng đèn pin chiếu thử, quả nhiên có một đoạn cầu thang dẫn xuống phía dưới.

Mọi người thấy vậy nhìn nhau, đều nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu quay đầu nhìn chằm chằm họ, lại nghĩ đến bên ngoài, thôi, vẫn là tiếp

tục.

“Xem ra đây lại là một cơ quan, mọi người vào trước đi, bên ngoài không ra được nữa rồi, để tránh những dây leo kia lại xuất hiện giết người, cũng chỉ có cách này”.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng bật đèn pin từng người một đi xuống, nhưng không thể không nói cái động này thực sự quá đáng sợ, dù có vũ khí trong tay cũng không dám lơ là.

Mọi người theo cầu thang đi xuống, càng đi càng thấy bên trong rợn người, một luồng hàn khí ập đến, khiến người ta không kìm được mà ôm chặt cánh tay.

Giáo sư Chu quay đầu lại hỏi: “Tiểu Diệp, lúc đầu cháu nói chỗ này không phải long huyệt, nhưng tôi vẫn thấy đây là nơi phong thủy bảo địa, đây có phải là tụ âm tàng huyệt chi địa không?”.

Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Diệp Kiêu gật đầu, “Đúng vậy.

Chỗ này ở dưới đất trăm mét, vốn dĩ dựa vào núi, chôn cất ở đây vốn cũng không có gì, nhưng nhiều năm như vậy, xương cốt dưới đất tụ tập quá nhiều, âm khí gia trọng, hình thành âm huyệt chi địa còn đáng sợ hơn những gì chúng ta đã thấy trước đó”.

Nghe vậy Giáo sư Chu lập tức kinh ngạc không thôi, vốn dĩ lăng mộ Lý Nguyên Hạo đã khiến họ kinh hãi, bây giờ cái này còn hơn, đến nay chủ mộ vẫn chưa xác định được, phòng chủ mộ lại càng chưa tìm thấy.

Giáo sư Chu lúc đó liền cảm thấy có chút khó tin.

Diệp Kiêu lấy la bàn ra, muốn xem tình hình dưới đó, vừa lấy ra la bàn đã rung chuyển dữ dội, phát hiện này khiến Diệp Kiêu cau mày chặt, anh nhanh chóng đi đến phía trước nhất của đội ngũ.

Mọi người thấy vậy có chút kinh ngạc.

“Tiểu Diệp phát hiện ra điều gì vậy?”.

“Sao nhìn vẻ mặt vội vàng vậy, sẽ không có chuyện gì chứ?”.

“Chúng ta đang ở dưới đất, nếu nói có dị biến, tôi thà ở trên đó, giống như cái quan tài Huyền thiết kia!”.

“Ông muốn ở cùng nó thì cứ qua đó, dù sao tôi cũng không muốn, vạn nhất con nhện nào đó lại chạy ra, vậy chẳng phải tôi sẽ bị nuốt chửng sao?”.

“Đâu có nhiều Cổ trùng như vậy đều là lừa người, hơn nữa…”.

Lời của anh ta còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy trong mộ đạo truyền đến tiếng lách tách xột xoạt, điều này khiến mọi người lập tức đứng hình, không ai dám nói chuyện.

Diệp Kiêu nhìn la bàn, đột nhiên dừng rung chuyển, có vấn đề!

Anh cất la bàn, đặt Hắc Kim Cổ Đao ngang ngực, tiếng động bên tai càng thêm rõ ràng.

Lúc đó mọi người đều hoảng loạn không thôi, nhao nhao lấy súng phun lửa và vũ khí ra, chĩa vào bốn phía.

Trong bóng tối mọi người đều căng thẳng thần kinh, trong đầu trống rỗng, mồ hôi lạnh tuôn ra, chỉ sợ giây tiếp theo có thứ gì đó từ bốn phía tràn ra nuốt chửng họ.

Lúc này Diệp Kiêu thấy cảnh này lắc đầu, đi nhanh hai bước đến cuối mộ đạo, đoạn cầu thang này đi xuống chính là mộ đạo, chỉ là mộ đạo này chỉ dài hai mươi mét, ngoài ra không có lối ra nào khác.

Diệp Kiêu sờ soạng vách tường, những người xung quanh cũng đang sờ soạng, đột nhiên nhớ đến lời Diệp Kiêu nói, nếu có khe hở thì sẽ có dây leo, họ lúc đó liền có chút sợ hãi, nhưng tiếng động càng

ngày càng gần, tất cả mọi người đều không dám lơ là, vội vàng bắt đầu tìm cơ quan.

"Lối ra này sao lại không có, chẳng lẽ đây chỉ là một nhà kho!".

"Sao có thể, chỗ này có mộ đạo, khẳng định là có mộ thất!".

"Tôi sao lại cảm giác tiếng động này từ trong tường truyền ra, sẽ không có gì ở đây chứ?".

Nghe vậy Diệp Kiêu đưa chuôi đao ra, gõ gõ vách tường, lại ghé tai vào tường nghe ngóng, lúc đó trong lòng giật mình, không ổn rồi!

Giáo sư Chu cũng bị vẻ mặt của anh dọa cho giật mình, "Chuyện gì thế?".

"Phía sau là thủy ngân!".

"Thủy ngân?".

Chương 528

Mọi người kinh ngạc không thôi, liên tưởng đến tác dụng của thủy ngân trong cổ mộ ai nấy mặt đều tái mét.

Cư dân mạng càng sôi sục.

“Mẹ kiếp, xong rồi baba Q, lần này chết chắc!”.

“Tiếng động càng ngày càng gần, tôi sao lại có dự cảm chẳng lành thế này!”.

“Được rồi thám hiểm mộ này phải có tố chất tâm lý mạnh, đổi lại là tôi chắc chắn đã sợ tè ra quần!”.

“Mấy người nói, nếu bức tường này vỡ, những người trong mộ đạo sẽ biến thành cái gì?”.

“Chết queo thôi!”.

“Nếu tất cả đều tràn ra, chỉ có đường chết!”.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn sang hai bên trái phải, nghe anh nói vậy mọi người đều không dám lơ là, kết quả phát hiện hai bên trái phải cũng vậy, nếu bức tường sập xuống, thủy ngân tràn ra hết, họ sẽ thực sự không còn đường sống.

Không biết ai trong bóng tối hô lên một câu: “Tôi không muốn đi nữa, tôi không muốn đi nữa, tôi muốn về nhà!”.

Dưới áp lực này bất cứ ai cũng không chịu nổi, huống hồ là lần đầu tiên họ xuống thăm dò, căn bản không có cách nào chịu đựng được.

Đội của Giáo sư Chu còn ổn, Hoàng Long Phi và đồng đội lại là lần đầu tiên, trước đây tuy có kinh nghiệm thám hiểm, nhưng so với

cổ mộ căn bản không thể so sánh được, lúc này thấy cảnh này mọi người đều không giữ được bình tĩnh.

Trong mộ đạo nhanh chóng trở thành một mớ hỗn loạn, tiếng xột xoạt cũng bị che lấp.

Mọi người nhìn quanh, có người đột nhiên phát điên chạy về phía sau không thể giữ lại được.

Một người sụp đổ thì không sao, quan trọng là những người xung quanh bị ảnh hưởng, tâm lý hoảng loạn, đội ngũ cũng bắt đầu xôn xao.

"Rốt cuộc là chuyện gì, thằng nhóc đó phát điên rồi!".

"Còn gì nữa, căn bản là không chịu nổi, nên mới nhảy ra!".

"Quá áp lực, tôi cũng muốn về nhà, chúng ta đi đi đội trưởng!".

Hoàng Long Phi cắn chặt môi, đã xuống đây thì anh ta không nghĩ đến việc rời đi, con đường này chưa hoàn thành.

Nhưng đã mất mấy anh em rồi, cái này phải làm sao?

Diệp Kiêu thấy vậy cau chặt mày, "Ai muốn đi có thể quay lại đường cũ".

"Đội trưởng Hoàng, ông thấy sao?".

Hoàng Long Phi gật đầu, "Mấy người muốn đi thì về trước đi, vũ khí cứ tùy ý chọn!".

Lời này vừa nói ra, mấy người kia đều im lặng, nhất thời không biết xử lý thế nào, dù sao quay lại cũng có rủi ro.

Mọi người im lặng, đội ngũ cũng bình tĩnh lại, nhưng không lâu sau tiếng động đó lại xuất hiện, không chỉ vậy, trong bóng tối không nhìn rõ phương hướng, nhưng cũng có thể cảm nhận được có một vật sắc nhọn cứa vào gạch đá, phát ra âm thanh chói tai đâm vào tâm trí

mọi người, khiến người ta rùng mình.

Ngay cả cư dân mạng trong phòng livestream cũng nghe thấy, lập tức cảm thấy khắp người nổi da gà.

“Tiếng động này thực sự quá căng thẳng, có dừng lại được không?”.

“Nghe mà lòng tôi như bị mèo cào vậy”.

“Đơn giản là quá tra tấn!”.

“Mà nói chứ chủ mộ này cũng đủ biến thái, bày ra nhiều thứ này làm gì chứ?”.

Mọi người đều không biết phải làm sao, chỉ có thể tụ lại thành một nhóm.

Rốt cuộc chúng là thứ gì?

Thành viên đội cứu hộ cuối cùng không chịu nổi, một phần chạy ra ngoài, Hoàng Long Phi cũng không dám đuổi theo, nhưng sau một lát liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, khiến mọi người lại căng thẳng.

Vốn dĩ trong mộ thất một mảng đen tối, tâm trạng mọi người kinh hãi không thôi.

Bây giờ nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết này, gần như có thể khẳng định những đồng đội chạy ra ngoài đều gặp chuyện không may, điều này khiến Hoàng Long Phi nhất thời phẫn nộ không thôi, “Rốt cuộc mẹ kiếp là chuyện gì?

Mau ra đây, cứ xông vào tôi đi!”.

Nghe anh ta gào thét mất kiểm soát như vậy, Diệp Kiêu lắc đầu: “Đừng lên tiếng, mọi người đừng ai lên tiếng, để tránh thu hút những thứ đó, từ bây giờ hãy im lặng!”.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Hoàng Long Phi không nhịn được, "Anh nói rốt cuộc là thứ gì?

Làm cái gì mà thần thần bí bí vậy, biết vậy chúng tôi đã không xuống rồi!".

Cư dân mạng nghe lời này không khỏi khịt mũi coi thường.

"Có phải là không dám chơi nữa không?

Không dám chơi thì đừng chơi nữa!".

"Nói cứ như người ta nợ ông vậy, vừa nãy bảo ông đi ông không đi, bây giờ gào thét cái gì!".

"Còn là đội trưởng đội cứu hộ nữa chứ, cái tố chất này kém quá!".

"Mọi người đừng quá hà khắc, anh ấy cũng là bất đắc dĩ, một đội trưởng xuống đây lại biến thành bộ dạng này, thì còn gì thể diện.

Anh ấy cũng chỉ là người bình thường, không thể vì anh ấy là đội trưởng mà yêu cầu quá nhiều, đổi lại là bạn, chưa chắc đã kiên cường như anh ấy!".

Xem ra bây giờ cư dân mạng càng ngày càng rộng lượng, Diệp Kiêu cau chặt mày, nghe tiếng động đó dần dần đến gần, đột nhiên quay người lại chém mạnh vào cánh tay Giáo sư Chu!

Giáo sư Chu giật mình, bản năng ôm lấy cánh tay trái của mình, nhưng giây tiếp theo lại nhìn thấy một bàn tay khô héo từ trong vách tường thò ra, chỉ còn cách mình 0.01 milimét là chạm vào, kết quả bị Diệp Kiêu một đao chém đứt!

Nhìn bàn tay giống như vỏ cây khô rơi xuống đất, không, chính xác hơn là giống cành cây khô, mọi người đều giật mình!

Ánh đèn pin chiếu xuống đất, bàn tay này sau khi rơi xuống đất, các ngón tay vẫn không ngừng vặn vẹo, dường như đang tìm kiếm

thứ gì đó.

Giáo sư Chu giật mình, vội vàng lùi lại, thấy cảnh này mọi người đều sững sờ.

Không ngờ trong bức tường này không chỉ có thể mọc ra dây leo, thậm chí còn có thể thò ra một bàn tay lớn như vậy.

“Đây rốt cuộc là thứ gì?

Mẹ kiếp!

Cái này lại là gì?!”.

Trong đám đông đột nhiên có người hét lớn, tất cả mọi người đều nhìn sang, cảnh này khiến những người trước mắt đều ngây người.

Chương 529

Đột nhiên trong vách tường mọc ra tóc, quấn chặt lấy một thành viên đội khảo cổ, Diệp Kiêu xông tới một đao chém đứt những sợi tóc đó, nhưng tóc đã đâm sâu vào thịt anh ta, Diệp Kiêu cầm lấy cánh tay anh ta, không nói hai lời một đao cắt bỏ một mảng thịt trên cánh tay, đau đến mức anh ta kêu thảm thiết, nhưng mảng thịt đó sau khi bị sợi tóc quấn chặt, nhanh chóng hút cạn toàn bộ máu thịt bên trong, rồi co rút vào trong vách tường.

Thấy cảnh này mọi người đều ngây người, mới mấy giây thôi mà, cái này cũng quá khủng khiếp rồi!

Và thành viên đội khảo cổ nhanh chóng băng bó cho anh ta, người đó đau đến run rẩy, mặt mày tái nhợt nhìn Diệp Kiêu, "Đây rốt cuộc là thứ gì?".

"Trông giống tóc của Cấm Bà, mọi người nhất định phải cẩn thận, súng phun lửa đều lấy ra hết".

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người không ai ngoại lệ, đều bắt đầu căng thẳng.

Nói về Cổ trùng thì họ còn có kinh nghiệm, nhưng những thứ này đột nhiên sinh ra từ vách tường, thực sự khiến họ khó tin.

Diệp Kiêu suy nghĩ một lát rồi đưa tay sờ soạng trên vách tường, điều này khiến mọi người càng thêm khó hiểu, lúc này không hiểu gì cả, chỉ nhìn Diệp Kiêu thao tác ở đây.

Đột nhiên Diệp Kiêu đưa Phát Khâu Chỉ ra, cắm vào khe hở, móc ra một viên gạch rồi bóp nát, không nói hai lời, cứ thế bắt đầu phá tường.

Giáo sư Chu giật mình, "Tiểu Diệp, cháu không phải nói chỗ này là thủy ngân, sao có thể phá tường?".

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Nửa bức tường là thủy ngân, nhưng nửa bức tường có thể phá được, nếu không tìm được lối ra thì chỉ có thể bị kẹt chết ở đây, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu thứ!".

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người mới phản ứng kịp, nhưng lúc này nói nhiều vô ích, cũng chỉ có thể làm theo lời anh.

Thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người nhao nhao đến giúp đỡ, phá bỏ toàn bộ nửa bức tường, lộ ra một cái động vuông một mét, Diệp Kiêu dẫn đầu chui vào, để lại một câu: "Đợi tôi ở đây!".

Trong bóng tối, chỉ có thể nghe thấy những tiếng lách tách xột xoạt không ngừng lớn dần, những thứ khác đều không nhìn thấy, mà bây giờ Diệp Kiêu lại bảo họ chờ ở đây, điều này khiến mọi người lập tức cảm thấy có chút khó tin, cái này phải làm sao đây?

"Tiểu Diệp sẽ không phải là phát điên rồi chứ?

Anh ấy tự chạy thoát thân à?".

"Mấy người có thể có chút mới mẻ không, trên đường đi xuống đã nói bao nhiêu lần Diệp Đảo chạy trốn, lần nào anh ấy thật sự chạy, mà không chuẩn bị đường lui cho mấy người!".

"Diệp Đảo nhất định là đơn thương độc mã đi chém yêu trừ ma rồi, yên tâm đi, lát nữa vào sẽ phát hiện ra manh mối, bây giờ vội cái gì?".

Cư dân mạng còn bình tĩnh hơn cả đội khảo cổ, vì họ chỉ quan sát từ bên ngoài, căn bản không có vào trong, đợi đến khi thực sự ở trong đó mới phát hiện ra nơi này đáng sợ đến mức nào.

Còn Diệp Kiêu sau khi nhảy vào thì phát hiện ra suy đoán của mình là chính xác, nơi này ẩn chứa vô số xác khô, vừa rồi những sợi tóc đó

cũng vậy, ẩn mình trong vách tường, thấy có người sống đi vào, những ngón tay khô héo toàn bộ thò ra từ bốn phía.

Điều khiến Diệp Kiêu kinh ngạc là những bàn tay này chỉ là bàn tay toàn bộ bị kẹt trong vách tường, dường như đã biến vách tường mộ đạo này thành cơ thể của chính mình.

Diệp Kiêu cau chặt mày, Hắc Kim Cổ Đao dẫn đầu xuất kích, loáng thoáng vài nhát đã chém bay tất cả những thứ đó xuống đất.

Cảm thấy Hắc Kim Cổ Đao lợi hại, những ngón tay khô héo nhất thời đều đứng hình, nhao nhao rút lui vào trong vách tường.

Diệp Kiêu không nói hai lời, nhặt lấy những ngón tay vỏ cây khô dưới đất tỉ mỉ kiểm tra, kết quả bóp một cái thì thấy đúng là cành cây khô!

Điều này khiến Diệp Kiêu kinh ngạc!

Đồng thời cúi đầu nhìn một cái, thoạt nhìn đúng là có chút giống ngón tay, nhưng trên đó dính những đốm trắng, trông giống trứng trùng, điều này khiến Diệp Kiêu lập tức kinh ngạc.

Nhưng đồng thời cũng hiểu ra, thủ phạm chính là những thứ này, trong đây hẳn là vẫn còn Cổ trùng.

Không ngờ hệ thống cộng sinh côn trùng ở đây lại phát triển đến mức này, bên trong vách tường đều có, vậy thì cành cây khô này rốt cuộc là cây gì?

Diệp Kiêu cúi đầu nhìn đi nhìn lại, hẳn là cây ngô đồng, cây ngô đồng cao chọc trời kia lớn như vậy, có mấy cành cây vươn đến đây, hẳn cũng không có gì.

Lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày, không ngờ lại phát hiện ra nhiều trứng Cổ trùng như vậy ở đây.

Nghĩ đến đây, anh định quay lại tìm họ trước, Diệp Kiêu vứt bỏ cành cây khô quay người định đi, nhưng không ngờ giây tiếp theo vô số dây leo từ trong tường thò ra, cùng với cành cây khô cùng nhau tấn công anh.

Chúng đổ xô lên, vây chặt anh lại.

Nếu đã như vậy, thì đừng trách anh không khách khí!

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra vung ngang như vậy, trong chớp mắt đã chém đứt toàn bộ dây leo.

Khi dây leo rơi xuống đất, từng con Hắc Ti Nang Chu toàn bộ xông ra, dày đặc lách tách xột xoạt xông về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu lùi lại hai bước, không ngờ ngay lúc này lại gặp phải những thứ này, anh không khỏi trầm xuống trong lòng, lập tức ném ra Hỏa Chủng.

Lửa bùng lên, Hắc Ti Nang Chu trong khoảnh khắc bị lửa lớn nuốt chửng!

Hắc Ti Nang Chu cũng là Cổ trùng, trong hệ thống cộng sinh côn trùng, loại nhện nhỏ này thường không dễ bị phát hiện, nhưng lực sát thương thì rất lớn.

Mặc dù lửa cháy ngút trời, càng ngày càng nhiều Hắc Ti Nang Chu đều xông về phía Diệp Kiêu, chỉ là không ngờ Diệp Kiêu lại có Hắc Kim Cổ Đao trong tay, căn bản không chiếm được chút lợi thế nào, không chỉ vậy, còn tổn thất thảm trọng.

Dù là cành cây hay dây leo, đều bị Diệp Kiêu chém đứt, thêm vào đó là ngọn lửa thiêu đốt, rất nhanh đã trở thành một đống tro đen.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi cười lạnh, không ngờ nha, dễ dàng giải quyết như vậy, hầu như không tốn sức.

Chỉ là không ngờ, những người đội khảo cổ bên ngoài nhìn thấy những âm thanh và ánh lửa phát ra từ bên trong, lập tức giật mình!

"Gay go rồi, Tiểu Diệp ở trong đó, cái này phải làm sao!".

"Nếu thật sự bị thương, hậu quả không dám tưởng tượng!

Tiểu Diệp!".

Giáo sư Chu hoảng hốt, muốn vào cứu Tiểu Diệp, nhưng bị Hoàng Long Phi kéo lại, "Giáo sư Chu bây giờ vào cũng vô ích, Diệp Kiêu đã nói rồi, bảo chúng ta đợi anh ấy, đã tin anh ấy như vậy, tôi cũng tin anh ấy có bản lĩnh này đủ để giải quyết vấn đề!".

Giáo sư Chu một tay giằng ra, "Bây giờ khác rồi, nếu Diệp Kiêu một mình vào không có lửa thì còn được, nếu có lửa thì cái này là muốn đốt chết người!".

Giáo sư Chu không màng tất cả, cứ thế muốn bước lên tường, Diệp Kiêu là do ông ấy đưa vào, hơn nữa là người dẫn đầu đội khảo cổ mà ông ấy nhìn trúng, cũng là người sau này sẽ dẫn dắt đội khảo cổ tìm kiếm bí mật cuối cùng, sao có thể dễ dàng chết đi như vậy?

Ông ấy từ trong đó lớn tiếng gọi: "Tiểu Diệp!

Tiểu Diệp!".

Diệp Kiêu trong ánh lửa vung đao chém, toàn bộ Hắc Ti Nang Chu bị chém giết, đến cuối cùng, lửa lớn thiêu đốt bức tường đỏ rực, dây leo dần dần khô héo, Diệp Kiêu mới dừng lại.

Lúc này nghe thấy tiếng của Giáo sư Chu, anh mới tỉnh ngộ, lớn tiếng gọi về phía sau, "Cháu không sao!".

Nghe Diệp Kiêu trả lời, Giáo sư Chu mới yên tâm, sau đó dựa vào vách tường không rời.

Mọi người đều cảm thấy khó tin, Diệp Kiêu ở trong đó sao có thể

sống sót được?

Hơn nữa ánh lửa ngút trời này rốt cuộc là chuyện gì!

Mọi người cau chặt mày, vẻ mặt khó tin.

Lúc này Giáo sư Chu ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào ánh lửa bên đó, còn Hoàng Long Phi thì không dám tin, đã như vậy rồi, Diệp Kiêu lại vẫn sống, người này cũng quá giỏi rồi.

Chương 530

Nói về những gì Diệp Kiêu đã thể hiện trong livestream trước đó, quả thật khiến anh ta cảm thấy người này không giả, nhưng thực sự tận mắt chứng kiến, vẫn khiến Hoàng Long Phi cảm thấy có chút khó tin.

Trong phòng livestream mọi người thấy vậy cũng không khỏi hít sâu một hơi.

“Diệp Đảo nhất định phải ra ngoài, Giáo sư Chu lo lắng cho anh như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì hậu quả không dám tưởng tượng”.

“Diệp Đảo mau ra ngoài là được rồi, thực sự không được thì mọi người cũng sẽ không trách anh!”.

“Chuyện phóng hỏa đốt núi này không phải là chuyện dễ dàng, đốt không tốt khéo lại mất cả đường lui của chính mình!”.

“Mau ra ngoài đi Diệp Đảo!”.

Mọi người đều thiên hô vạn hoán, Diệp Kiêu vẫn không ra, mãi đến nửa tiếng sau ánh lửa dần tắt, bên trong không còn tiếng động, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Giáo sư Chu lại mềm nhũn chân, suýt chút nữa ngã quỵ xuống đất, mọi người vội vàng đỡ Giáo sư Chu dậy, lúc này Giáo sư Chu run rẩy nói: “Tiểu Diệp, Tiểu Diệp e rằng lành ít dữ nhiều!

Trong đó còn không biết rốt cuộc có thứ gì, cháu ấy cứ thế đi vào, cái này phải làm sao?”.

Giáo sư Chu đập đùi hối hận không thôi, lúc đầu không nên đồng ý cho cháu ấy đến Lão Sơn, trực tiếp đi Thiên Sơn không phải được rồi

sao!

Nhưng điều Giáo sư Chu không ngờ tới là chuyến đi Thiên Sơn phía sau còn gian nan hơn, nếu không có Diệp Kiêu, e rằng toàn bộ đội khảo cổ đều sẽ toàn quân bị diệt.

Lúc này trong động truyền đến một tiếng "lạch cạch", tiếng động này khiến mọi người cảnh giác, súng ống đều chĩa vào cái động này, sau đó tiếng Diệp Kiêu truyền đến: "Là tôi, đừng bắn!".

Hoàng Long Phi thở phào nhẹ nhõm, "Thằng nhóc nhà anh rốt cuộc là chuyện gì thế?".

Trong bóng tối Diệp Kiêu từ từ bước ra, thấy bóng dáng quen thuộc của anh, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Kiêu nhắc nhở họ: "Vào đi, đều giải quyết hết rồi!".

Nghe lời này, mọi người cũng phản ứng kịp, vội vàng leo lên tường, cùng Diệp Kiêu đi vào.

Đến nơi, nhìn thấy một đống tro đen dưới đất không khỏi kinh ngạc, "Cái này là cái gì?".

"Cái này nữa là gì?".

Thấy dây leo treo trên tường, Hoàng Long Phi lúc đó liền sợ đến không chịu nổi, một phát súng liền bắn hạ dây leo, Diệp Kiêu cười nói, "Không sao rồi, đốt cũng gần hết rồi.

Trong này là Cổ trùng, đại bản doanh của hệ thống cộng sinh côn trùng, không ngờ trong này có nhiều như vậy, ngoài dây leo ra, bàn tay vừa rồi thực ra cũng là cành cây khô, chỉ là cộng sinh với Hắc Ti Nang Chu, nên mới ẩn mình trong vách tường này.

Còn về tóc của Cấm Bà thì tôi vẫn chưa tìm thấy, nhưng phỏng chừng cũng không dám đến nữa".

Diệp Kiêu giải thích như vậy khiến mọi người đều kinh ngạc không thôi, nhưng dù sao đi nữa, đã giải quyết xong thì vẫn nên rời đi trước thì hơn.

Lúc này mọi người nhìn quanh, cẩn thận từng li từng tí tìm kiếm khắp mộ thất, đèn pin đồng loạt dừng lại ở các góc khuất, không muốn bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào.

Lúc này Hoàng Long Phi hô lên: "Có phát hiện!".

Chỉ thấy Hoàng Long Phi chỉ vào một cánh cửa bí mật nói: "Anh xem đây có phải là lối ra không!".

Diệp Kiêu trực tiếp đi qua, đẩy cánh cửa bí mật ra lại phát hiện đây là một tai thất, bên trong đặt một cỗ quan tài, xung quanh còn có một số vật chôn theo, linh tinh đổ vỡ trên đất, trong góc có một thi thể.

Đột nhiên nhìn thấy thi thể đó, mọi người giật mình, định thần lại, lúc này mới nhìn rõ quần áo quấn trên thi thể có chút khác thường, hình như là quần áo của cung đình.

Mọi người tỉ mỉ kiểm tra một lượt, ngoài ra không có gì bất thường, lúc này mới yên tâm.

Quan tài thì vô cùng hoa lệ, làm bằng Kim Ti Nam Mộc, xung quanh còn có giá đỡ bằng hoàng mộc, nâng quan tài lên cao, trên quan tài khắc hoa văn phức tạp, hoàn toàn khác biệt với quan tài Huyền thiết.

Nhìn thấy cỗ quan tài này, mọi người đều đồng loạt vây quanh, chụp ảnh chụp ảnh, sao chép sao chép, nhất thời đều đang đoán thân phận.

Mà thi thể trong góc cũng được nghiên cứu tỉ mỉ một lượt, quần áo và mũ đội đầu của anh ta, nhìn là biết là thời Hán.

Cái này hẳn là tuẫn táng, thời cổ đại sẽ có nô bộc tuẫn táng, nhưng

lại đường hoàng đặt ở trong góc, có chút khác thường.

Nhưng dù sao cũng chỉ là một bộ xương trắng, sau khi đóng gói và đánh số, mọi người nối giá đỡ xong, liền leo lên mở quan tài.

Vừa chuẩn bị mở quan tài, mọi người suy nghĩ một lát lại lo lắng.

Không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cười nói, "Không sao, mở đi!

Dù sao bên trong có gì đi nữa, mọi người cẩn thận một chút là được".

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người nghĩ lại cũng đúng, dù sao đi nữa, mở hay không mở nhìn Diệp Kiêu cũng vô dụng, họ có vũ khí, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thành viên đội khảo cổ đồng loạt leo lên, Hoàng Long Phi và đồng đội đứng vòng ngoài chĩa súng vào quan tài, khi quan tài được mở ra, cảnh tượng trước mắt lại khiến họ kinh ngạc không thôi.

Trong quan tài nữ thi dung mạo xinh đẹp, mọi người cũng không phát hiện bên trong có thứ gì chống phân hủy, vậy thi thể này sao lại được bảo quản tốt như vậy?

Làn da nữ thi cũng có chút thiếu nước, nhưng trong thời cổ đại thì đây đúng là một mỹ nhân.

Diện mạo đoan trang, quần áo hoa lệ, kim quan đội trên đầu cũng vì năm tháng lâu xa mà mất đi ánh sáng, nhưng chỉ cần làm sạch một chút vẫn có thể thấy vô cùng quý giá.

Quần áo váy vóc trên người không ai dám chạm vào, sợ chạm nhẹ một cái là nát vụn.

Mà trong miệng nữ thi hình như đang ngậm thứ gì đó, Hoàng Long Phi hô lên, "Có phải là Định Thi Đan không?

Giống hệt nữ thi mặc hồng y chúng ta thấy ban đầu bên ngoài!".

Nữ thi mặc hồng y kia mất Định Thi Đan rất nhanh liền biến dị.

Diệp Kiêu nghe họ nói vậy, ba hai bước leo lên giàn giáo, nhìn thi thể trong quan tài gật đầu, "Đại khái là vậy".

"Cái gì mà đại khái?

Chúng ta thử xem!".

Hoàng Long Phi đưa tay định lấy, nhưng bị Giáo sư Chu một bạt tai đánh bay!

"Đừng động!

Bất kể là thi thể triều đại nào, chỉ cần phát hiện ở đây, đó đều là văn vật, đã là văn vật thì không được tùy tiện chạm vào, chỉ sau khi kiểm kê mới có thể!".

Nghe Giáo sư Chu với vẻ mặt nghiêm túc phổ cập kiến thức, Hoàng Long Phi im lặng lùi lại, trong lòng lại có chút khó chịu.

Có gì to tát đâu, chẳng phải là một thi thể, chạm cũng không được sao?

Dưới đây người sống không nhiều, thi thể thì dễ tìm.

Vẻ mặt của anh ta bị cư dân mạng nhìn thấy, lập tức khiến mọi người mắng mỏ.

Chương 531

“Đội cứu hộ này xuống đây rốt cuộc là làm cái gì vậy?

Có thể cho anh ta đi được không?”.

“Thành sự bất túc, bại sự hữu dư, không biết văn vật cần được bảo vệ sao?”.

“Nhìn cái biểu cảm của anh ta kìa, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống Giáo sư Chu vậy!”.

“Tôi cảm thấy có gì đó không ổn nha, Hoàng Long Phi này lúc đầu không phải như vậy, sao bây giờ lại như biến thành người khác vậy?

Sẽ không phải là bị trúng tà chứ?”.

Diệp Kiêu cũng chú ý thấy, Hoàng Long Phi quả thật có chút không giống bình thường, nếu theo như mọi khi, anh ta ít nhất cũng là đội trưởng đội cứu hộ.

Đáng lẽ không nên thiếu chừng mực như vậy.

Nhưng bây giờ rõ ràng là đã biến thành người khác, không chỉ vậy, ánh mắt nhìn Diệp Kiêu thực sự có chút kỳ lạ.

Hoàng Long Phi đi đến một bên, Diệp Kiêu nhìn chằm chằm anh ta, giây tiếp theo đột nhiên rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém thẳng vào đầu Hoàng Long Phi!

Cảnh này khiến mọi người kinh ngạc đến há hốc mồm.

Xong rồi, Diệp Kiêu nổi giận rồi, xem ra ngay cả anh ấy cũng không chịu nổi Hoàng Long Phi, người này đơn giản là đang tìm chết mà!

Tự làm tự chịu mà!

Giáo sư Chu càng lớn tiếng hô: “Tiểu Diệp, đừng!”.

Hoàng Long Phi quay đầu lại nhìn thấy cảnh này cũng sững sờ, chỉ thấy Hắc Kim Cổ Đao chém về phía mình, anh ta vội vàng dùng súng trong tay đỡ lại, một tiếng “đinh” vang lên, nòng súng đều bị chém nứt.

Thấy cảnh này Hoàng Long Phi lập tức chửi rủa: “Anh mẹ nó thần kinh à, dám động thủ với tôi, ông đây giết anh!”.

Nghe anh ta nói vậy, mọi người đều có chút ngơ ngác, ngay cả thành viên đội cứu hộ cũng có chút khó tin.

Hoàng Long Phi lại nói ra lời như vậy.

Lúc này Diệp Kiêu lại nhấc một cước đá thẳng vào bụng anh ta, một cước đá anh ta bay đi, sau đó lại đi theo, một cú đấm mạnh vào ngực anh ta, cú này lập tức khiến Hoàng Long Phi choáng váng, nhưng ngã xuống đất không dậy nổi.

Anh ta trợn mắt nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu lại ra những cú đấm nặng nề liên tiếp vào vùng bụng anh ta.

Ba cú đấm xuống, Hoàng Long Phi “oa” một tiếng thổ ra một ngụm máu đen, khiến mọi người ngây người, tình huống gì thế này?

Giáo sư Chu phản ứng lại, vội vàng kéo Diệp Kiêu, “Tiểu Diệp có gì thì nói chuyện đàng hoàng, ngàn vạn lần đừng động thủ!”.

Ông ấy thật sự sợ Diệp Kiêu đột nhiên động thủ đánh người bị thương, đến lúc đó không dễ ăn nói.

Lúc này Hoàng Long Phi mới đột nhiên mở miệng: “Không sao, anh ấy chỉ là giúp tôi”.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều không hiểu rốt cuộc chuyện gì, Giáo sư Chu cũng có chút ngây người, còn Hoàng Long Phi

thì từ từ thở ra một hơi nói: "Vừa rồi tôi cứ thấy đầu óc choáng váng, chỉ muốn nổi nóng, may mà, Tiểu Diệp anh ấy đã đánh tỉnh tôi, ngụm máu đen này thổ ra, tôi mới thấy khá hơn nhiều".

Mọi người nhìn Diệp Kiêu chợt hiểu ra, hóa ra là anh đã cứu Hoàng Long Phi, nhưng rốt cuộc đây là chuyện gì?

Diệp Kiêu thì trầm giọng nói: "Hắn là đã trúng độc".

"Trúng độc, độc gì?".

Mọi người đều có chút khó tin, nhìn Diệp Kiêu vẻ mặt khó hiểu, cư dân mạng cũng ngây người.

"Trúng độc?

Là chuyện khi nào!".

"Người này chúng ta đã theo dõi suốt, căn bản không có cơ hội mà!".

"Diệp Đảo sẽ không phải đang nói đùa chứ?

Là tìm cớ cho việc đánh người sao?".

"Tôi cũng cảm thấy Diệp Đảo sẽ không nhìn nhầm chứ?".

"Nhầm cái quái gì, Diệp Đảo nói gì là cái đó, tôi cảm thấy cái mộ dưới này có vấn đề, nếu không Diệp Đảo có thể nói lời này sao?".

"Đừng tin đồn, đừng truyền đồn, xem rốt cuộc là chuyện gì, chúng ta vẫn phải xem Diệp Đảo giải thích".

Camera chuyển hướng về Diệp Kiêu, anh mới thản nhiên nói: "Tôi phỏng chừng lúc đầu ông đuổi theo Bạch Mao Cương Thi đã trúng độc rồi, đến bây giờ vừa đúng lúc độc phát.

Vừa rồi tôi phát hiện đồng tử hai mắt ông biến đỏ, liền cảm thấy có chút không ổn, hơn nữa nghe họ nói ông dường như biến thành

người khác, tôi cảm thấy hẳn là do trúng độc mà ra.

Cách giải độc nhanh nhất chính là để ông thổ ra độc huyết, nên vừa rồi ra tay hơi nặng, đừng để ý".

Diệp Kiêu nói xong liền kéo anh ta dậy, Hoàng Long Phi xua tay, ôm bụng còn đau, thở phào nhẹ nhõm, "Cũng may anh đã đánh tôi mấy cú đấm này, nếu không thì tôi còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng như vậy cũng tốt, đánh thì đánh rồi, máu thổ ra, cảm thấy toàn thân thư thái".

"Nhưng con Bạch Mao Cương Thi đó tôi đâu có tiếp xúc với nó đâu chứ!".

Chỉ là bị nó đuổi cho chạy, đúng rồi!

Hoàng Long Phi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, "Nó hình như đã cào rách da tôi".

Hoàng Long Phi đưa mu bàn tay ra, trên đó rõ ràng có một vết máu, "Đây chính là vết cào của Bạch Mao Cương Thi trước đó, tôi cũng không coi là gì, không ngờ lại thành ra thế này".

Thấy cảnh này, mọi người cũng hiểu ra, còn Diệp Kiêu nhìn mu bàn tay anh ta, thấy da có chút thâm đen, liền bảo anh ta mau chóng xử lý.

"Nếu độc tố đã đi vào cơ thể, e rằng ngụm máu đen này thổ ra e rằng vẫn còn sót lại".

Nghe anh nói vậy, Hoàng Long Phi bản thân cũng có chút sợ hãi.

May mà lúc họ xuống đã mang theo một số thuốc kháng sinh, cũng như thuốc đơn giản, sau khi băng bó, Hoàng Long Phi mới thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ đến lúc này lại còn xảy ra chuyện như vậy, cuối cùng

là anh ta một mình gánh chịu tất cả, cũng may Tiểu Diệp phát hiện kịp thời, nếu không thì hậu quả không dám tưởng tượng.

Lúc này Hoàng Long Phi thở phào nhẹ nhõm, mọi người nhìn Hoàng Long Phi không khỏi ánh mắt dịu đi một chút.

"Chẳng trách tôi cứ thấy anh ta biến thành người khác, hóa ra là vì cái này, vậy thì không trách được".

"Đúng vậy, anh ta cũng là người đáng thương, không ngờ không biết không hay lại trúng độc, còn biến thành bộ dạng này, biết vậy vừa nãy đã không mắng anh ta".

"Thu lại lời nói của tôi, Bạch Mao Cương Thi đuổi theo khiến anh ta bị thương, cảnh tượng đó sao lại tự dưng cảm thấy có chút buồn cười nhỉ?".

"Thực lực phái biến thành hài hước phái.

Chương 532

Đội trưởng ăn bánh kem đi!".

"Bánh kem?

Bánh kem gì, trong cổ mộ còn có bánh kem sao?

Mùi vị gì?".

"Mùi tử thi Đại Tống, lầu trên ông đi ngủ đi!".

"Vãi, tôi đã bỏ lỡ điều gì, hai người hẹn hò rồi à, đi ngủ à?".

Bình luận phòng livestream dần dần lệch lạc, Hoàng Long Phi cũng không ngờ đã xuống đây lâu như vậy rồi, mu bàn tay của anh ta vẫn luôn ngứa ngáy, không coi là chuyện gì, lại xảy ra chuyện như vậy.

May mà Diệp Kiêu mấy cú đấm đã đánh tỉnh anh ta, nếu không thì còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc này thấy mọi người an ủi anh ta, Hoàng Long Phi ngượng ngùng gãi đầu, "Đã làm mất thời gian của mọi người, vẫn nên làm chính sự thôi!".

Lúc này mọi người mới nhớ ra, thi thể vẫn còn trong quan tài.

Nhưng thân phận vẫn chưa xác định, mọi người quay đầu nhìn thi thể, sau khi kiểm kê xong, Giáo sư Chu và đồng đội lúc này mới kịp tỉ mỉ quan sát.

Hiển nhiên trong miệng nữ thi có Định Thi Đan, cái này không quan trọng, quan trọng là thân phận của cô ta phi phú tức quý.

Trải qua cảnh tượng vừa rồi, mọi người quay đầu lại nhìn nữ thi này, Giáo sư Chu và đồng đội kiểm tra một lượt, ở chỗ tay áo phát

hiện một miếng ngọc bội rơi ra, sợi dây quấn quanh ngọc bội đã mục nát, họ cẩn thận lấy ngọc bội ra, trên đó khắc một chữ "Lưu".

Giáo sư Chu lập tức xác định: "Đây hẳn là phi tần hậu cung hoàng thất Tây Kinh".

"Vì sao lại nói vậy?".

Giáo sư Chu giải thích: "Nhìn quần áo, trang sức của cô ấy hẳn là một nữ tử quý tộc, hơn nữa trên đầu còn đội kim quan, kim quan như vậy không phải người bình thường có thể có được, chỉ có thể là người có địa vị khá cao trong hậu cung, nhưng rốt cuộc là ai thì vẫn chưa dễ xác định".

Nghe ông nói vậy, mọi người đều có chút không hiểu.

"Nơi này là Lão Sơn, nếu là một vị phi tần nào đó, sao không chôn ở lăng hoàng gia, lại chạy đến đây?".

"Đúng vậy, cái này có chút không hợp lý, chẳng lẽ, nơi này cũng là một lăng mộ đế vương?".

"Thời Tây Kinh nổi tiếng nhất không ngoài Cảnh Vũ Đế, tổng không thể là mộ của ông ấy chứ?".

"Không thể nào, dù sao cũng không thể ở đây, trước đó đã nói rồi, nơi này không phải long huyệt bảo địa, hoàng đế nào có thể chôn ở đây?".

Mọi người nói qua nói lại, Diệp Kiêu nhìn một lượt, cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, thi thể trong góc này là chuyện gì?

Rõ ràng trang phục chính là thị vệ, thân phận phi tần không giả, nhưng rốt cuộc là ai?

Thông thường những thị vệ này không thể ở đây, nhất định là

trong hoàng thành, lúc này nhìn thấy cảnh này, mọi người đều có chút ngây người, còn Diệp Kiêu thì trầm giọng nói: "Người này hẳn là thị vệ nội đình trong cung, vậy thì trong quan tài hẳn là nhân vật Thái phi loại này".

Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều có chút không hiểu, Giáo sư Chu thì quay đầu nhìn anh, "Tiểu Diệp vì sao lại nói vậy?".

Diệp Kiêu bước lên phía trước, "Mọi người nhìn kim quan này, Tây Kinh đối với trang phục có chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt, thời Tây Kinh hoàng đế không đội kim quan, trước đó chúng ta nhìn thấy kim quan trên bức bích họa cũng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, tượng trưng cho thân phận, nhưng người này là nữ tử, những viên đá khảm trên kim quan này, mọi người lại đây xem".

"Trên này khảm mấy viên đá màu xanh lục, đây là lục tùng thạch, hơn nữa là cấp tử tùng, cấp độ của những bảo thạch này trong cổ đại, là trân phẩm, một viên khó tìm, ngay cả hiện đại cũng rất hiếm thấy".

"Nếu trong cổ đại vàng bạc là phổ biến, nhưng bảo thạch lại không nhiều, nên cháu đoán hẳn là người quyền quý mới có thể sở hữu, phi tần bình thường căn bản không có khả năng này, chỉ có thể là một người".

"Là ai?".

Mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, chỉ thấy anh trầm giọng nói: "Trong hậu cung của Tây Kinh Cảnh Vũ Đế, vị phi tần sinh con nhiều nhất tên là Lý Cơ, nhưng lại không được sủng ái, cuối cùng u uất mà chết, bà ấy có một người con trai tên Lưu Đán.

Lưu Đán thích mơ mộng làm hoàng đế, sau nhiều lần chính biến thì tự sát, đây là ghi chép trong sử sách về hậu thế của ông ấy.

Nhưng Lưu Đán thời trẻ hoàn toàn không có ý tranh giành hoàng vị, chỉ muốn làm một phiên vương.

Ông ấy am hiểu rất rộng, đặc biệt thích nghiên cứu tinh tượng, nghe nói ông ấy từng du lịch thiên hạ, có thể tìm đến Lão Sơn không có gì lạ." "Lý Cơ trên tay cầm ngọc, hẳn là ngọc bội do Cảnh Vũ Đế lúc đó ban tặng".

Nghe vậy mọi người có chút kinh ngạc, "Không phải nói bà ấy không được sủng ái sao?

Vì sao sau khi chết lại có lục tùng thạch quý giá như vậy khảm trên kim quan?".

Diệp Kiêu cười, "Lưu Đán bỏ xứ đi xa, trong mắt người ngoài là vì không màng vương vị, thực tế là để tìm kiếm thuật trường sinh cho Cảnh Vũ Đế, nên mới đến đây, đây không phải đất phong của Lưu Đán, nhưng có một vấn đề, ông ấy thực sự đã tìm được bí mật có thể trường sinh, vì vậy đã dời mộ mẹ ruột của mình đến đây".

"Cảnh Vũ Đế muốn cho phi tần của mình, tức là mẹ của ông ấy, một thân phận chính thức.

Lại không thể để Lưu Đán công bố bí mật ra thiên hạ.

Nên ban cho Lý Cơ miếng ngọc bội này coi như là một lời giải thích cho hai mẹ con.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người nhìn nữ thi trước mặt, cảm thấy có chút khả năng.

Nữ thi này nhìn qua quả thật vẫn còn phong vận, nhưng nếu nói là vợ của chủ mộ cũng không phải là không thể, nhưng bây giờ nhìn trang phục và mức độ xa hoa của cô ấy, rõ ràng không cùng đẳng cấp, thậm chí còn vượt qua cả đế vương lúc đó, nếu là do Lưu Đán làm, đối với mẹ mình tôn sùng nhiều như vậy, vậy thì giải thích này thông

suốt.

Huống hồ lại là Kim Ti Nam Mộc, lại là giá đỡ hoàng mộc, quy cách vô cùng cao, mà thân phận chủ mộ cũng hiện rõ.

Mọi người lúc này mới hiểu ra.

Giáo sư Chu nghe anh giải thích như vậy, liên tục gật đầu, "Tiểu Diệp nói có lý, đúng là tôi đã bỏ qua, nhưng miếng ngọc bội này…".

Diệp Kiêu không chút do dự cầm lấy miếng ngọc bội, lật lại sau đó dùng đèn pin chiếu một cái, mọi người nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc không thôi, hóa ra phía sau ngọc bội lại còn khắc hoa văn long phụng trình tường, thậm chí ở mép còn khắc chữ "Lý", hai chữ này liền tượng trưng cho thân phận của cô ấy.

Nếu chỉ là sủng phi bình thường không cần phải làm nhiều như vậy, mà miếng ngọc bội này trong mộ thất Tây Kinh trước đây cũng từng có tiền lệ.

Diệp Kiêu hỏi: "Không biết chư vị có từng nghĩ qua, miếng ngọc bội này thực ra có ba miếng, một miếng hẳn là trong tay Cảnh Vũ Đế, miếng còn lại chính là vị phu nhân trong truyền thuyết kia".

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, thành viên đội khảo cổ chợt hiểu ra, còn cư dân mạng trước màn hình thì không hiểu gì cả.

"Phu nhân gì, nói rõ ràng xem nào?".

"Cái này còn cần nói rõ sao?

Đương nhiên là vị mà Cảnh Vũ Đế tương đối tôn sùng rồi, treo cổ tự tử, Vệ Tử Phu ấy mà!".

"Cũng có thể là A Kiều, mặc kệ đi, Lưu Đán bỏ xứ đi Lão Sơn, Cảnh Vũ Đế ban cho ông ấy đặc xá, có thể tìm được một người tìm kiếm bí mật trường sinh cho ông ấy, thì cho dù ông ấy muốn gì Cảnh

Vũ Đế cũng sẽ cho, huống hồ chỉ là một miếng ngọc bội".

"Miếng ngọc bội phong này ban cho Lý Cơ cũng coi như là an ủi vị nữ tử u uất không vui này".

"Giải thích này rất khiên cưỡng, tôi có chút không tin".

"Tin hay không tùy ông, dù sao tôi thì tin rồi, đây là do Diệp Đảo nói, tôi tin Diệp Đảo".

"Thôi được rồi, đừng tranh cãi nữa, đã xác định thân phận nữ thi trong quan tài này, bước tiếp theo là tìm ra chủ mộ Lưu Đán, nếu tìm được thuật trường sinh thì tôi nghĩ hẳn cũng có liên quan đến Mẫu trùng".

Chương 533

"Đúng vậy, hệ thống cộng sinh côn trùng ở đây quả thật khác thường, nếu có thể làm được bước này, vậy thì ngôi mộ này sẽ lật đổ tất cả những nhận thức trước đây".

Nhất thời mọi người đều hưng phấn, ngay cả thành viên đội khảo cổ cũng cảm thấy như vậy, nếu đã như vậy thì tiếp tục tiến lên, nghĩ lại nhất định sẽ tìm thấy manh mối.

Mọi người nhìn một lượt, bảo quản thi thể xong, lại kiểm kê từng vật phẩm chôn theo, đánh dấu xong xuôi mới đi vào bên trong.

Lúc này rút lui khỏi mộ thất này là vì bên trong không phát hiện bất kỳ cơ quan nào, mọi người đều phải tìm lại từ đầu, những thứ bên ngoài đã không còn quan trọng nữa, bây giờ quan trọng là phải tìm ra lối ra mới.

Diệp Kiêu và đồng đội nhìn quanh, lúc này thành viên đội khảo cổ có phát hiện.

"Mấy người nhìn chỗ này!".

Có người chỉ vào một cây Trường Minh Đăng treo trên vách tường, dùng sức xoay đế đèn một cái, "cạch cạch", một bức tường trước mặt cùng với âm thanh mở ra sang hai bên trái phải, xuất hiện một mộ đạo hoàn toàn mới, mọi người hưng phấn không thôi.

Xem ra họ đã tìm thấy quy luật của cơ quan rồi, chỉ cần là đèn lồng hoặc một số loại đế, khẳng định có cơ quan.

Mọi người hăm hở tiến vào trong mộ đạo, Diệp Kiêu thì ở phía cuối nhìn sang hai bên, dưới ánh đèn pin của mọi người, bóng đổ dài, Diệp Kiêu sờ sờ vách tường, phía trên trực tiếp một mảng lạnh buốt

hẳn là không sao.

Mộ đạo trước đó vách tường bên trong phong ấn thủy ngân, bên trong hẳn là đều đã được bảo vệ, bây giờ vào lại mộ đạo mới, vách tường hẳn sẽ không còn thủy ngân nữa.

Sự thật đúng như Diệp Kiêu nói, quả thật ở đây không có thủy ngân, nhưng sẽ có thứ lợi hại hơn.

Lúc thử, Diệp Kiêu nhìn xung quanh, chỉ thấy trên vách tường đá có vô số lỗ nhỏ chi chít, trông khá rợn người, thoạt nhìn hơi giống tổ ong.

Nhưng khi lại gần, bên trong không có gì cả, đen kịt một màu.

Không chỉ Diệp Kiêu, những người khác cũng nhận ra.

Khi nhìn thấy cảnh này, mọi người đều có chút không thể tin nổi.

"Mẹ kiếp, cái quái gì thế này, nhìn hơi kinh khủng!" "Nếu tôi nói là trứng côn trùng, thì đoán xem bên trong rốt cuộc là loại côn trùng gì?" "Đừng nói côn trùng nữa, chẳng lẽ bên trong không thể có thứ khác sao?" "Mấy người đừng dọa tôi, nhìn hơi rợn người đấy." Mọi người bàn tán xôn xao, ai cũng không biết phải làm sao, bởi vì những viên gạch đá như vậy còn rất nhiều, suốt quãng đường đi, cứ cách hai bước lại có một cái.

Những thứ chưa biết luôn đáng sợ.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đừng bận tâm vội, mọi người cẩn thận tìm đến mộ thất phía trước rồi tính.

Nếu có bất kỳ vấn đề gì, thì tùy cơ ứng biến." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đành làm theo.

Họ biết rằng dù thế nào đi nữa, bây giờ nguy hiểm chưa đến thì chuẩn bị cũng chẳng biết chuẩn bị cái gì, hiện tại chỉ có thể đi một

bước tính một bước.

Lúc này, mọi người vẫn còn sợ hãi, các cư dân mạng trong phòng livestream thì càng bàng hoàng.

"Thấy mấy cái này tôi bị hội chứng sợ lỗ rồi!" "Không ngờ trong này lại giấu nhiều thứ đến vậy, mọi người nói xem có ong mật xuất hiện không?" "Anh nói Song Sắc Ban Lan Phong Cổ sao?

Cái đó hơi kinh khủng, nhưng mộ thất sao lại có ong mật?" "Mộ thất còn có cả cây, có ong mật cũng không lạ." "Hơn nữa núi rừng già thì cái gì cũng có, mấy người dân làng tham lam từ lúc đầu xuống đây tôi đã biết có thể sẽ gặp phiền phức rồi, bây giờ xem ra không chỉ phiền phức mà căn bản là đi nộp mạng!" "Thấy mấy cái này là tôi nổi hết da gà rồi.

Lần sau tìm cái cổ mộ nào mà không có nhiều côn trùng như vậy được không?" Cư dân mạng đều đang bàn tán, nhưng cổ mộ cũng không phải do Diệp Kiêu và mọi người có thể lựa chọn, đã xuống rồi thì phải đi đến cùng.

Dù bên trong có gì cũng không thể bỏ dở giữa chừng.

Hiện tại cơ bản đã xác định là cổ mộ Tây Kinh, hơn nữa rất có thể là một ngôi đại mộ, nên càng không thể từ bỏ.

Mọi người đi trên đường nơm nớp lo sợ.

Không lâu sau, mộ đạo phía trước rẽ một vòng sang một con đường khác, nhưng con đường này lại khiến mọi người gặp khó khăn.

Bởi vì đây là một cái hố cát lún, hố dài khoảng mười mét, nếu tùy tiện giẫm xuống có thể sẽ bị lún vào.

Bên trong này rốt cuộc có gì thì không cần nói cũng biết.

Mọi người nhìn nhau đều ngớ người.

Hoàng Long Phi và đồng đội đã đưa ra một số ống thép trong ba lô làm thành một cái thang đơn giản để bắc qua, rồi bò sang.

Lần này không cần Diệp Kiêu ra mặt, đội trưởng đội cứu hộ Hoàng Long Phi đã phát huy tác dụng, xem ra anh chàng này vẫn khá ổn.

Sau khi Hoàng Long Phi sắp xếp xong xuôi, anh ta dẫn đội khảo cổ thận trọng tiến lên.

Dọc đường tuy có hơi nơm nớp lo sợ, nhưng may mắn là đều vượt qua được.

Lúc này mọi người cũng đã hiểu ra, nhìn Hoàng Long Phi không khỏi giơ ngón cái lên.

"Ối trời, Hoàng Long Phi cuối cùng cũng có tác dụng rồi!" "Đội cứu hộ đến thật đúng lúc, tuy không có kinh nghiệm thăm mộ, nhưng kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại thì có thừa!" "Tình huống như thế này đối với họ chỉ là chuyện nhỏ!

Diệp Đảo cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi!" "Mà nói Diệp Đảo lần sau đi có thể cân nhắc mang theo Hoàng Long Phi, anh chàng này có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại rất phong phú!" Chỉ riêng lần này, mọi người đã có thể thấy rằng Hoàng Long Phi không phải chỉ biết ba hoa, cũng không phải chỉ biết chém gió.

Lúc này Hoàng Long Phi dẫn mọi người bò qua.

Diệp Kiêu nhìn cái hố cát lún.

Ngay khi anh vừa đi qua, đột nhiên những viên gạch đá hai bên "ầm" một tiếng nứt ra!

Cơ thể Diệp Kiêu đột nhiên chùng xuống, tim mọi người như thắt

lại!

“Tiểu Diệp!” Họ đã bò quá đông, sức chịu đựng không đủ, những viên gạch đá hai bên không thể chịu nổi áp lực lớn như vậy từ nhiều người.

Bây giờ chúng lại nứt ra.

Nếu cứ tiếp tục, toàn bộ ống thép sẽ rơi vào cát lún, đến lúc đó Tiểu Diệp cũng sẽ trực tiếp bị cát lún nuốt chửng.

Nhìn tình thế này, không ai dám tiến lên, chỉ sợ tiến thêm một bước sẽ làm tăng trọng lượng, đến lúc đó đối với Diệp Kiêu thì đó sẽ là đòn chí mạng.

Diệp Kiêu lại cau chặt mày, cát lún và ống thép lại đứt gãy vào lúc này.

Anh đã tính toán thời gian và các bước.

Anh vẫn giữ bình tĩnh trong ánh mắt hoảng loạn của mọi người.

Cư dân mạng thì thi nhau bình luận.

“Lại đến giờ Diệp Đảo diễn rồi!” “Lầu trên sao lại nói thế, cái gì mà diễn, đây là chuyện liên quan đến mạng người đấy!” “Nếu Diệp Đảo không thoát ra được thì trách anh!” “Có một số người nói chuyện chẳng qua não, nếu Diệp Kiêu bị thương gì, lão tử sẽ lần theo mạng đến cho mày hai cái tát!” “Cái này rất nguy hiểm, ai lại dám mạo hiểm mạng sống đến đây?

Phải biết Diệp Kiêu và mọi người mỗi lần xuống mộ đều không có tiền, cái này khó khăn hơn mấy hot blogger của anh nhiều!” “Mày còn có lương tâm không, dám nói mấy lời đó, tát mày bây giờ!” Lúc này mọi người đều đang bàn tán, còn cư dân mạng vừa nói một câu đã bị mắng cho tơi tả, bây giờ căn bản không dám mở miệng nữa.

Lúc này Diệp Kiêu lại đột nhiên bay vút lên không.

Anh nhón chân điểm hai cái vào vách tường, một cú lộn nhào giữa không trung, nhảy vọt qua bảy tám mét, vững vàng tiếp đất, đứng trước mặt Hoàng Long Phi.

Sau khi đứng dậy, anh quay đầu lại nhìn, rồi thu hồi toàn bộ ống thép.

Chuỗi hành động này khiến Hoàng Long Phi há hốc mồm kinh ngạc.

Chương 534

Mất một lúc lâu, đợi đến khi Diệp Kiêu thu hồi xong mọi thứ, anh ta mới phản ứng lại.

Diệp Kiêu nhìn anh ta, đẩy anh ta: "Đứng ngây ra đó làm gì?

Thu dọn đồ đạc!" Hoàng Long Phi lúc này mới nhận ra mình vừa làm chuyện ngốc nghếch gì.

Sao anh ta lại không nói một lời mà nhảy qua được nhỉ?

Thấy dáng vẻ và thân thủ của Diệp Kiêu, anh ta không khỏi giơ ngón cái lên: "Cậu nhóc này đúng là lợi hại!" Diệp Kiêu cười cười: "Chỉ là thao tác thường lệ thôi, luyện thêm chút nữa mấy người cũng làm được." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Hoàng Long Phi và mọi người không khỏi tặc lưỡi.

Diệp Kiêu nói chuyện đúng là chẳng qua não chút nào, anh ta còn luyện?

Có luyện thế nào cũng không bằng Diệp Kiêu được!

Hơn nữa, vào lúc này Diệp Kiêu nói một thì họ cũng không dám nói hai.

Người bình thường nhiều nhất cũng chỉ có thể nhảy xa hai ba mét, Diệp Kiêu nhảy một bước vọt qua gần bảy tám mét rồi.

Nếu là họ, chưa chắc đã nhảy được xa như vậy.

Tuy nhiên, trong lúc cực hạn thì có thể làm được.

Hoàng Long Phi đã không kịp nghĩ nhiều nữa, bởi vì điều khiến anh ta kinh ngạc hơn sẽ xảy ra trong giây tiếp theo.

Mọi người im lặng tiếp tục đi về phía trước.

Chưa đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy phía sau truyền đến tiếng "ong ong".

Lúc này đồng tử Diệp Kiêu đột nhiên co lại, nghĩ đến mấy cái lỗ nhỏ trên gạch đá dùng để làm gì.

Anh đột nhiên hét lớn một tiếng: "Mau chạy!" Nghe Diệp Kiêu hét như vậy, những người phía trước hoảng loạn vội vàng chạy lên.

Cuối đường chỉ có một mộ thất, nhưng bên trong mộ thất vô cùng kinh khủng, quan tài bị thứ gì đó bao bọc, nhìn thấy cảnh này mọi người cũng không quản nhiều, trực tiếp chạy vào.

Nhưng giây tiếp theo, tiếng "ong ong" từ bốn phương tám hướng truyền đến, mọi người đều lo lắng, không hiểu rốt cuộc là gì.

"Không phải là Song Sắc Ban Lan Phong Cổ đó chứ?" "Chính là Song Sắc Ban Lan Phong Cổ, mấy người nhìn kìa!" Lúc này Hoàng Long Phi hét lớn một tiếng, mọi người mới phát hiện mộ thất trước mắt càng đáng sợ hơn.

Ở đó có một khối vật chất lớn hình tổ ong, bao bọc toàn bộ quan tài, chỉ để lộ một đầu quan tài, không nhìn rõ bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng vẫn có thể tưởng tượng được vô số côn trùng sắp sửa bò ra từ đó.

Diệp Kiêu lấy đèn pin ra chiếu vào tổ ong nhìn một cái, chỉ thấy dưới ánh đèn, bên trong có rất nhiều thứ màu đen không ngừng tuôn ra.

Mọi người lập tức kinh hãi!

Hoàng Long Phi hét lớn một tiếng, lập tức rút súng phun lửa ra, phun loạn xạ về phía trước.

Cú phun này không sao, toàn bộ tổ ong bắt đầu nứt ra, bên trong tuôn ra vô số con ong mật màu đen óng ánh, to bằng nắm tay.

Không, không phải ong mật, trên thân chúng có hoa văn đỏ đen xen kẽ, vô cùng rợn người, cánh mọc đầy lông đen, còn vẫy vẫy một đôi càng lớn.

Loại ong hình thù kỳ quái như vậy là lần đầu tiên thấy.

Mọi người đều ngớ người: "Đây là cái gì?

Tôi thấy cái kim ở mông nó dài quá!" Mọi người ngẩng đầu nhìn thấy thứ này bay vào, kim ở đuôi nó dài đúng bằng một ngón tay.

Nếu bị chích xuống thì không chết cũng tàn phế!

Diệp Kiêu thì trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thuận thế vung một nhát, chém chúng thành hai nửa, rồi trầm giọng nói: "Đây là Song Sắc Ban Lan Phong Cổ, mau dùng lửa thiêu, nhanh chóng đuổi chúng đi!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người không dám lơ là, vội vàng giơ súng phun lửa lên, nhưng tiếng "ong ong" xung quanh đều nổi lên.

Tổ ong bị họ thiêu, dường như đã kích thích đến thần kinh của Song Sắc Ban Lan Phong Cổ.

Những con Song Sắc Ban Lan Phong Cổ này đồng loạt bay về phía Diệp Kiêu và mọi người, nhất thời mọi người hoảng loạn thành một đoàn, toàn bộ mộ thất tràn ngập tiếng "ong ong".

Hơn nữa là trong mộ thất, một màu đen kịt, những con Song Sắc Ban Lan Phong Cổ này đều là màu đen, sau khi đồng loạt xông tới thì bao vây họ.

Diệp Kiêu không ngờ chúng lại khó đối phó đến vậy, mà lúc này mọi người cũng đều ngớ người.

Đến giờ thì mọi người cũng không muốn nói nữa, thi nhau khóc

thét.

Đội khảo cổ càng như vậy, vũ khí của họ có hạn, quân đội cũng vậy.

Mọi người cầm súng phun lửa, phun điên cuồng, xung quanh là những ngọn lửa, nhưng Song Sắc Ban Lan Phong Cổ ngày càng nhiều.

Một thành viên đội khảo cổ sơ ý bị kim đuôi chích trúng, lập tức nhãn cầu lồi ra, đột nhiên toàn thân mọc đầy những sợi tơ màu đen, giây tiếp theo liền bị những sợi tơ đó bao bọc chặt chẽ, hình thành một cái kén đen khổng lồ.

Người đó không ngừng giãy giụa trên mặt đất, chưa đầy vài giây đã tắt thở, mà con Song Sắc Ban Lan Phong Cổ đã chích anh ta vẫn có thể bay lên, chiếc kim cứng ở đuôi vẫn không rơi ra.

Cảnh tượng này khiến mọi người há hốc mồm kinh ngạc.

Cư dân mạng càng kinh ngạc.

"Mẹ kiếp!

Đây là lần đầu tiên tôi thấy, cái quái gì thế này, đáng sợ quá!" "Mẹ ơi con muốn về nhà, con không muốn ở đây nữa!" "Đây không phải trò chơi trẻ con, đây là cổ mộ, dù anh có quay lại đường cũ e rằng cũng không về được!" "Đợi chút, ba bốn con, nhiều thứ như vậy, to như vậy cũng không thiêu hết!" "Mọi người phải dè chừng một chút, cái này là để dùng hết, súng phun lửa một khi hết nhiên liệu thì chẳng là cái gì nữa, chẳng còn gì cả!" Mọi người lúc này đã không còn để ý đến nhiều nữa.

Đã đến lúc này rồi, nếu không tích cực cứu chữa thì thật sự là tiêu đời.

Mọi người cũng đều căng thẳng, nhìn đội khảo cổ, cùng với đội cứu hộ và quân đội, hoảng loạn loại bỏ toàn bộ Song Sắc Ban Lan

Phong Cổ trước mặt, nhưng những con Song Sắc Ban Lan Phong Cổ ngày càng nhiều vẫn bao vây đội ngũ này.

Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu đã hóa thành những đạo tàn ảnh, không lâu sau trận chiến này đã có rất nhiều xác Song Sắc Ban Lan Phong Cổ.

Không thể không nói Diệp Kiêu vẫn rất lợi hại, nhưng Song Sắc Ban Lan Phong Cổ cũng quá nhiều.

Trong chốc lát, trên mặt đất đã nằm ba cái xác bị sợi tơ đen bao bọc, hơi thở tử vong bao trùm trên đầu mỗi người, mọi người đều không biết phải làm sao.

Mọi người nhìn Diệp Kiêu, ký thác hy vọng vào anh, mong anh có thể nghĩ ra cách.

Còn Diệp Kiêu đang ra sức chém giết, Giáo sư Chu lùi lại một bước, nhìn cái tổ ong phía sau đã bị thiêu hủy, ông nhặt cái Lạc Dương Xẻng lên, san phẳng toàn bộ những thứ này, sau đó đẩy nắp quan tài ra, nhưng lại phát hiện bên trong quan tài không có gì cả, mà là một đường hầm trong mộ, bên trong là cầu thang đi xuống.

Giáo sư Chu vội vàng kêu lên: "Nhanh!

Nhanh!

Mau vào đây ẩn nấp, ở đây có lối thoát!" Mọi người thấy vậy vội vàng lật người nhảy vào quan tài.

Giáo sư Chu trong lúc chen lấn cũng bị mọi người đẩy qua, nhưng một thành viên đội quân đồn trú thì lại ngã ngay bên ngoài quan tài, chưa kịp bò dậy.

Đột nhiên một con Song Sắc Ban Lan Phong Cổ đơn độc đã đến gần, nhắm thẳng vào đầu Giáo sư Chu định chích xuống.

Chương 535

Anh Nhiếp Tượng nhìn thấy cảnh này nhưng không kịp nữa rồi, anh ta nhấc chân định đá, nhưng bất lực vì thiết bị máy móc trên tay, trọng lượng ở đó, anh ta không thể bay lên được, trơ mắt nhìn kim đuôi nhắm thẳng vào Giáo sư Chu.

Anh Nhiếp Tượng vội vàng kêu lên: "Diệp Kiêu, mau cứu Giáo sư Chu!" Diệp Kiêu nghe thấy tiếng, khóe mắt liếc qua, lập tức từ thắt lưng rút Hắc Kim Đoản Đao bay ra.

Ngay khi chiếc kim đuôi của Song Sắc Ban Lan Phong Cổ sắp chích vào đầu Giáo sư Chu, một thanh phi đao trực tiếp bay tới, chém Song Sắc Ban Lan Phong Cổ thành hai nửa, đoản đao "keng" một tiếng ghim vào vách tường đối diện.

Nhìn thấy cảnh này, anh Nhiếp Tượng ngớ người, còn cư dân mạng cũng há hốc mồm kinh ngạc.

"Khoan đã, vừa nãy tôi không nhìn lầm chứ?

Cái quái gì vậy, vèo một cái đã bay qua rồi." "Mắt tôi hơi hoa, vừa nãy Giáo sư Chu được cứu rồi sao?" "Giáo sư Chu sao rồi?

Ống kính của anh Nhiếp Tượng có thể phóng to hơn một chút không, cho chúng tôi xem Giáo sư Chu rốt cuộc thế nào rồi?" "Xong rồi ba bốn con, Giáo sư Chu chắc chắn không sao nữa rồi, hỗn chiến nhiều như vậy, anh Nhiếp Tượng làm sao mà lo cho kịp." Lời vừa dứt, anh Nhiếp Tượng liền hướng ống kính về phía Giáo sư Chu, chỉ thấy ông ấy run rẩy bò dậy, nhìn anh Nhiếp Tượng, vẻ mặt đầy khó tin.

Anh Nhiếp Tượng đỡ ông ấy, hai người lui vào một góc.

Diệp Kiêu nhìn hai người vẫn còn đang ngẩn người, sau đó hét lớn với họ: “Làm gì đó?

Mau vào ẩn nấp đi!” Anh Nhiếp Tượng lúc này mới phản ứng lại, kéo Giáo sư Chu vào quan tài ẩn nấp xuống.

Bước cuối cùng chỉ thấy bóng người mặc đồ đen nhảy vọt lên.

Còn đá nắp quan tài đóng lại.

Mọi người ẩn nấp phía dưới, chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng va đập không ngừng, xem ra những con Song Sắc Ban Lan Phong Cổ này vẫn không muốn buông tha họ, lao vào va đập xung quanh.

Giáo sư Chu thở dài một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán, vẫn còn kinh hoàng.

Còn những người ẩn nấp phía dưới lúc này mới nhớ ra.

“Giáo sư Chu vừa rồi không sao chứ?” Giáo sư Chu lắc đầu, cư dân mạng lập tức bùng nổ!

“Mấy người còn có lương tâm không, Giáo sư Chu nếu có ngày nào đó mất đi, nhất định phải tìm bọn họ chôn cùng!” “Sao lại nói thế?

Người trong lúc nguy cấp có thể nghĩ đến việc bỏ chạy, đó là phản ứng bản năng, sao có thể nói như vậy?

Đổi lại là anh, anh chạy nhanh hơn ai!” “Tôi chạy nhanh hơn ai là thật, nhưng tôi cũng tuyệt đối sẽ không sau đó giả vờ hỏi Giáo sư già có sao không.

Vừa nãy căng thẳng, ai là người đã đẩy Giáo sư già xuống, đứng ra nói rõ xem!” “Giáo sư Chu ngã mà không biết đỡ một tay, mấy người này còn có lương tâm không.” Diệp Kiêu nhìn thấy cư dân mạng trong ống kính không ngừng bình luận, lại nhìn thấy sắc mặt của các thành viên đội khảo cổ đều đỏ bừng, trầm giọng nói: “Sự việc

xảy ra đột ngột ai cũng không muốn, trong lúc nguy cấp điều quan trọng nhất là kiên trì một nguyên tắc, đó là bảo vệ tốt bản thân mình.

Trong trường hợp có khả năng mới có thể cứu người khác, đây là yếu tố đầu tiên của chúng ta trong sinh tồn dã ngoại!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, đội khảo cổ và đội cứu hộ đều gật đầu.

Hoàng Long Phi càng giơ ngón cái lên: "Tiểu Diệp nói không sai, đáng lẽ phải như vậy.

Một số người không rõ lý lẽ thì đừng ở đây gây thù chuốc oán nữa." "Muốn giúp Giáo sư Chu chúng tôi cũng có thể hiểu, nhưng sự việc xảy ra đột ngột mọi người đừng nói nữa!" Lời này vừa ra, mọi người đều im lặng, không ai dám nói thêm gì.

Diệp Kiêu đã nói rồi, bảo vệ bản thân mới là quan trọng nhất.

Họ không sai, nên cũng không cần phải xin lỗi gì cả.

Giáo sư Chu còn chưa nói gì, đám người này ở đây la ó gì chứ.

Giáo sư Chu thở phào một hơi: "Mọi người đều không cố ý.

Hơn nữa Tiểu Diệp nói cũng không sai, lúc nguy cấp thì phải bảo vệ tốt bản thân, đây mới là quan trọng nhất." Giáo sư Chu đã lên tiếng, mọi người còn gì để nói nữa, cư dân mạng cũng ngừng tranh cãi.

Lúc này, mọi người mới đứng dậy nhìn quanh, thấy xung quanh toàn bộ đều là vách tường.

"Hình như cũng không có quan tài nhỉ!" "Đây là một mộ thất chôn theo, xung quanh toàn là xương trắng, trông hơi giống hố chôn vạn người." "Nếu thật sự là như vậy, thì Lưu Đán này cũng quá ghê tởm đi.

Hệ thống trùng thực cộng sinh bảo vệ mộ thất cũng đành, còn làm

ra mấy cái tế lễ vạn người này!" "Tế lễ vạn người là để trường sinh, đây cũng là bước đầu tiên của trường sinh, điều này trong mộ táng không hiếm gặp, nên cũng không có gì to tát." Giáo sư Chu ở bên cạnh nói: "Mọi người xem rốt cuộc có phát hiện gì khác không, nếu không thì tiếp tục tiến lên." Diệp Kiêu chú ý thấy trên những bộ xương này đã bị ăn mòn loang lổ, nếu là như vậy thì không hay rồi.

Lúc này mọi người cũng phát hiện ra điểm này, không khỏi căng thẳng trong lòng.

Nếu là như vậy thì chứng tỏ ở đây có côn trùng, mà những con côn trùng này là côn trùng ăn xác chết, ngay cả xương cũng không tha.

Nếu chạm phải thì hậu quả khôn lường.

Diệp Kiêu quyết định ngay lập tức, bảo mọi người kiểm tra lại trang bị một lượt, bổ sung đầy đủ đạn dược rồi mới xuất phát.

Để đề phòng vạn nhất, anh còn sắp xếp lại đội hình một chút, anh đi phía trước, đội cứu hộ và quân đội lần lượt ở phía sau, hai hàng nhân viên ở giữa bảo vệ các nhà khoa học của đội khảo cổ.

Sắp xếp như vậy cũng không đến nỗi quá đáng, đến lúc có nguy hiểm, mọi người cũng có thể kịp thời bảo vệ những người quan trọng nhất.

Giáo sư Chu nhìn nhiều người trẻ tuổi bảo vệ mình ở bên trong, lập tức trong lòng có chút cảm động, nhưng đồng thời cũng bắt đầu hối hận tại sao mình lại xuống đây gây phiền phức cho mọi người.

Mọi người từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến việc bỏ rơi Giáo sư Chu, nhưng bây giờ Giáo sư Chu và họ rõ ràng đã cảm thấy, đây có lẽ đã đến thời khắc cuối cùng.

Nhìn thấy cảnh này, Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Hãy chia vũ khí cho chúng tôi, dạy chúng tôi cách sử dụng.

Lúc quan trọng chúng tôi phải tự vệ, không thể dựa vào các anh để cứu, như vậy thì quá bị động.” Nghe Giáo sư Chu nói vậy, quân đội và đội cứu hộ lần lượt phát vũ khí ra, đảm bảo mỗi người một khẩu súng.

Diệp Kiêu thì không cần, Hắc Kim Cổ Đao của anh rất lợi hại, đoản đao đã được anh thu hồi.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn thấy cảnh tượng bên trong, không khỏi cau mày.

Lúc này khi nhìn thấy cảnh này, cư dân mạng trong phòng livestream đều có chút sợ hãi.

“Mọi người không thấy sao?

Khi các thành viên đội khảo cổ vừa đến đây, tôi đã cảm thấy toàn bộ mộ thất rất trống trải!” “Tôi cũng thấy vậy, hơn nữa quá tĩnh lặng, không có một chút âm thanh nào, hoang vắng quá!” “Có gì mà hoang vắng?

Trong cổ mộ vốn dĩ là như vậy!” “Nhưng ngoài tiếng bước chân của mọi người ra, thì không có một chút âm thanh nào nữa, đáng sợ quá.

Mộ thất đáng lẽ phải có côn trùng hay gì đó chứ.” “Thôi, câm miệng đi.

Còn lo ở đây côn trùng còn ít, nếu còn nói nữa thì lão tử đánh người đấy!” Mới mở đầu, cư dân mạng đã bị mắng cho tơi tả, mọi người cũng không biết phải làm sao.

Diệp Kiêu nhìn quanh.

Hố tế lễ này rất lớn, trông chừng bằng một sân bóng rổ, ước chừng bên trong có vô số hài cốt, hơn nữa nhìn dáng vẻ đều là bị chém giết.

Bên cạnh còn dựng một thanh đao.

Diệp Kiêu nhìn xem, nó dài gần bằng Hắc Kim Cổ Đao của mình, nhưng lưỡi đao vẫn rất sắc bén, đã lâu như vậy rồi mà vẫn phát ra hàn quang.

Mọi người cũng đều phát hiện ra, thanh trường đao này cắm thẳng vào giữa đống hài cốt.

Lúc này nhìn thấy cảnh này, mọi người đều tin tưởng không nghi ngờ: "Cái này chắc chắn là bị người ta giết, nhìn đáng sợ quá!" "Những người bị tế lễ này trước khi chết còn phải trải qua cảnh này, chắc hẳn phải kinh hoàng đến mức nào!" Lời vừa dứt, một trận gió lạnh thổi qua, mọi người không tự chủ được mà rùng mình.

"Chuyện gì vậy?

Chương 536

Sao tôi lại cảm thấy lạnh thế này?" "Hơn nữa ở đây sao lại có gió!" Phải, gió!

Thông tin này nhắc nhở Diệp Kiêu, anh vội vàng đi tới lấy ra áo của mình.

Quả thật có gió, nhìn thấy vạt áo nhẹ nhàng bay, mọi người đều có chút ngạc nhiên.

Theo lý mà nói, cổ mộ không có gió, nhưng nếu mộ thất được làm tốt thì sẽ có hiệu ứng thông gió.

Nếu có thông gió thì chứng tỏ nhất định có lối thoát!

Mọi người hưng phấn lên, nhìn thấy Diệp Kiêu ở phía trước, họ gật đầu, xem ra con đường họ đi không sai, cứ đi như vậy nhất định sẽ có phát hiện.

Lúc này Giáo sư Chu lại kéo Diệp Kiêu lại: "Tiểu Diệp, cậu xem kia là cái gì?" Diệp Kiêu thuận theo hướng ngón tay của Giáo sư Chu, nhìn thấy thứ trong góc lập tức có chút kinh ngạc.

Đây hình như là một cái bình hai quai, không chỉ là một cái bình mà bên trong còn cắm một mũi tên, đây chắc hẳn là một trò chơi, chỉ là trong đống xác chết này sao lại có những thứ này?

Diệp Kiêu nhảy xuống, giẫm lên hài cốt, xách cái bình hai quai này lên.

Khi anh cầm nó lên lại phát hiện trên thân bình khắc hình rắn, trong lòng anh không khỏi giật mình, chẳng lẽ là hình rắn xương ngọc dây chuyền?

Bằng không thì sao lại như vậy?

Đợi đến khi cầm lên, mọi người cũng không khỏi ngớ người: "Đây chẳng phải là cái bình trong bộ phim truyền hình gần đây sao?" "Hai quai này cũng có hình rắn, xem ra thứ này có liên quan đến rắn.

Trong toàn bộ khu mộ, những vật hình rắn như thế này đã xuất hiện rất nhiều lần rồi, tôi đoán chắc chắn là có liên quan đến rắn!" Diệp Kiêu tiếp lời: "Truyền thuyết nói rắn cũng là biểu tượng của trường thọ và tài phú.

Nếu xuất hiện ở đây, thì chỉ có thể chứng tỏ bí mật trường sinh nhất định có liên quan đến rắn, và phía dưới sẽ có một lượng lớn tài bảo." Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều hưng phấn lên.

Nếu nói như vậy, lần này họ đã phát tài rồi!

Phụt!

Không phải họ phát tài, mà là di vật nhất định rất nhiều và phong phú.

Như vậy thì chuyến khảo cổ lần này thật sự không thành vấn đề nữa rồi.

Tất cả mọi người đều đang mong đợi, còn Diệp Kiêu cau chặt mày nhìn họ.

Mọi người đều đang mong đợi muốn xem tiếp theo có thể tìm thấy gì, Diệp Kiêu nhìn cái bình này như có điều suy nghĩ.

Giáo sư Chu thì hỏi: "Nếu là như vậy, sao lại xuất hiện ở đây?

Đây là hố tế lễ vạn người, hay là đám người này đã xem những xác chết này như bia đỡ đạn mà giết chết một cách sống sượng, đây không phải là tế lễ mà là giết người để mua vui!

Trong cổ mộ mà làm chuyện như vậy thật sự quá ghê tởm!" Lời

của Giáo sư Chu vừa dứt, tất cả mọi người đều phẫn nộ!

"Nếu thật sự là như vậy, chủ mộ đâu chỉ là biến thái, mà đơn giản là độc ác!" "Trong thời cổ đại nếu muốn lăng trì xử tử người ta, cũng không quá như thế này!" "Nhưng lại bắt những nô lệ này tất cả đều đứng ở đây, dùng cách chơi "đầu hồ" để lựa chọn giết bao nhiêu người hoặc giết ai một lần.

Nỗi sợ hãi trước khi chết này, và quá trình chờ đợi cái chết thật sự là một cực hình!" "Người này rốt cuộc muốn gì?

Giết người cùng lắm cũng chỉ một nhát, cần gì phải ghê tởm đến mức này!" Diệp Kiêu lắc đầu, không ngờ phát hiện như vậy lại khiến họ nhìn thấu được thú vui ác độc của quyền quý cổ đại, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Sau khi xem nhiều cổ mộ như vậy, chủ mộ này quả thật khiến anh có chút không thể tin nổi.

Lý Nguyên Hạo tuy độc ác và thay đổi thất thường, nhưng lại có Cổ trùng, cũng là để chống lại đại quân.

Thành Cát Tư Hãn cũng vậy, tìm kiếm trường sinh, nhưng chưa từng nghĩ đến việc giết người để mua vui.

Lưu Đán này còn không phải đế vương mà lại trở nên quỷ dị như vậy, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy thực sự không thể chịu đựng được, anh đột nhiên dấy lên một loại dục vọng mãnh liệt, vô cùng ghê tởm!

Lúc này, cùng cảm nhận với Diệp Kiêu còn có các thành viên đội khảo cổ.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều có chút không thể tin nổi.

Họ sống trong thế giới văn minh hiện đại, căn bản không thể tưởng tượng được, hàng trăm năm trước lại có người dám làm như

vậy, rõ ràng là để tuẫn táng, đã bị tuyên án tử hình rồi, còn phải bắt họ chịu đựng nỗi sợ hãi to lớn trước khi chết.

Lúc này Giáo sư Chu đột nhiên nói một câu: "Họ làm vậy là để nhiếp thủ linh hồn." Nghe lời này, mọi người đều có chút ngớ người, nhìn Giáo sư Chu, Diệp Kiêu đột nhiên phản ứng lại: "Ý của ông là nhiếp thủ linh hồn của họ, nên mới khiến họ sợ hãi trước khi chết, chết rồi cũng không thể siêu thoát, mãi mãi ở lại dưới cổ mộ này, bảo vệ chủ mộ?" Diệp Kiêu đột nhiên phản ứng lại: "Thân là đế vương cổ đại, cho dù Lưu Đán chưa làm hoàng đế, nhưng trong cốt cách vẫn chảy dòng máu quý tộc, là không thay đổi.

Hơn nữa lại tìm những nô lệ này chôn theo.

Một là để mãi mãi trường sinh, muốn thăng thiên.

Hai là sau khi chết thăng thiên rồi, cũng muốn những linh hồn này bị ông ta sử dụng.

Nỗi sợ hãi của họ đã khắc sâu dấu ấn, khiến họ sau khi chết cũng không dám phản kháng mình, nên mới như vậy!" Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người chợt hiểu ra, cư dân mạng lập tức kích động.

"Trời ạ, đây là thủ pháp biến thái gì thế!" "Nếu là tôi, ngàn vạn năm tôi nhất định phải hóa thành lệ quỷ báo thù!" "Ai biết người này nghĩ gì, nhưng đại khái là đã hết đường sống rồi, nếu không thì đến lúc này cũng chẳng có chút động tĩnh nào." "Ông ta chôn mình trong núi già, không nghĩ đến sau này, có lẽ ngôi mộ này sẽ không bị phát hiện." "Sao có thể, nơi này không biết đã bị trộm bao nhiêu lần rồi, chứng tỏ anh ta không chừa chút đường lui nào, nếu không thì sao lại biến thành bộ dạng này?" "Chứng tỏ anh ta rất thất bại, nói thần phục thì không thể nào, dù sao cũng không có mệnh cách đế vương, dùng nhiều người sống tuẫn táng như vậy cũng là tạo nghiệp!" Diệp Kiêu khinh thường, sinh tử do mệnh phú quý tại thiên, nếu không làm được

thì đừng làm nữa.

Lúc này thấy mọi người đều tức giận như vậy, Diệp Kiêu thở dài, nhưng cái bình tai rắn này có ý nghĩa đặc biệt gì?

Hệ thống nhắc nhở mình ở đây có manh mối, nhưng cho đến bây giờ ngoài những hình vẽ này ra, không tìm thấy bất kỳ thứ gì hữu dụng.

Không những thế, ngay cả bóng dáng của Hình Xà Cốt Ngọc cũng không thấy.

Điều này khiến Diệp Kiêu đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ, chẳng lẽ chỉ là một vài hình tượng, mà không có bảo vật thực dụng nào khác sao?

Hay là những thứ này đã bị người ta lấy đi hết rồi?

Cũng không có khả năng lớn.

Diệp Kiêu nghĩ nghĩ, lúc này mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, vẻ mặt đầy khó tin.

Diệp Kiêu thấy họ đều nhìn chằm chằm vào mình, không khỏi có chút ngạc nhiên: "Mọi người đều nhìn tôi làm gì?" Đột nhiên phía sau từng trận gió lạnh nổi lên, Diệp Kiêu đột nhiên cảm giác được nguy hiểm ập đến.

Đồng tử Giáo sư Chu đều giãn lớn, mọi người căn bản không thể kêu thành tiếng, còn cư dân mạng trước màn hình càng há hốc mồm kinh ngạc.

Nhìn thấy cảnh này, thi nhau la hét: "Diệp Đảo mau chạy!" "Diệp Đảo tiêu rồi, ba bốn con, lần này không thoát được rồi!" "Chết chắc rồi!" Diệp Kiêu chỉ cảm thấy phía sau một trận gió lạnh ập đến, sau đó mình bị bao phủ trong một cái bóng đen khổng lồ.

Không nói đến cái khác, tín hiệu nguy hiểm đột ngột này, trong cơ thể mình đột nhiên phát ra cảnh báo.

Hắc Kim Cổ Đao bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu vang, hơn nữa Kỳ Lân Cổ Huyết trong cơ thể cũng phát ra một tiếng gầm thét.

Diệp Kiêu đột nhiên nhảy vọt sang bên phải, nhảy xa hơn bốn mét.

Một cái đầu rắn khổng lồ xuất hiện ở vị trí anh vừa đứng, một đòn không trúng, Diệp Kiêu đã thoát ra ngoài.

Nhưng anh đi rồi, Giáo sư Chu và họ vẫn còn ở đó.

Nhìn thấy cái đầu rắn khổng lồ này, mọi người đều không biết phải làm sao.

Con rắn này rốt cuộc xuất hiện từ khi nào?

Chương 537

Cảnh tượng đột ngột khiến mọi người đều sợ chết khiếp.

Họ ngước nhìn cái đầu rắn khổng lồ này, nhìn thân rắn to như ngọn núi cuộn tròn nhắm thẳng vào mọi người.

Đôi mắt rắn hẹp dài dường như lóe lên tín hiệu nguy hiểm, ánh mắt lạnh lẽo phát ra từ đồng tử màu đỏ dường như muốn quét sạch tất cả mọi người.

Mọi người thấy vậy không khỏi sợ hãi, còn Diệp Kiêu thì ném Hắc Kim Đoản Đao ra, trực tiếp bắn vào thân rắn.

Con đại xà đau đớn ngẩng đầu rít lên một tiếng, rồi quay sang lao về phía Diệp Kiêu!

Diệp Kiêu ném đoản đao xong liền chạy, bóng dáng anh xuyên qua giữa mộ thất.

Một kẻ đuổi một kẻ chạy, thân hình đại xà to lớn, nhưng không linh hoạt bằng Diệp Kiêu.

Còn Diệp Kiêu thì dẫn nó ra mộ đạo bên ngoài.

Mọi người thấy vậy không khỏi giật mình.

Giáo sư Chu còn định chạy qua ngăn cản, nhưng lại bị Hoàng Long Phi kéo lại: "Giáo sư Chu đừng đi!" Giáo sư Chu lại vô cùng lo lắng: "Tiểu Diệp làm sao bây giờ?" Hoàng Long Phi bình tĩnh lại, rồi nói: "Hiện tại việc cấp bách không phải là Tiểu Diệp làm sao, mà là con rắn này đã ra ngoài.

Một con rắn lớn như vậy bảo vệ chắc chắn có bảo bối, mọi người mau đi tìm.

Chỉ cần tìm được và cầm bảo bối trong tay, con đại xà thấy vậy nhất định sẽ quay lại, đến lúc đó nguy hiểm của Diệp Kiêu chẳng phải sẽ được giải trừ sao?" Hoàng Long Phi có tư duy kỳ lạ, lại có thể nghĩ ra cách như vậy, cũng khiến mọi người không khỏi cảm thán.

Thực tế chứng minh anh ta nói cũng không sai, nhưng hiện tại nếu thật sự làm như vậy thì Diệp Kiêu cũng quá thảm rồi!

Cư dân mạng thì thi nhau không đồng ý.

"Không được, đợi các anh tìm được bảo bối vạn nhất bỏ chạy, Diệp Đảo làm sao bây giờ?" "Hơn nữa, ai có thể đảm bảo nhìn thấy những di vật này mà không động lòng?

Hơn nữa nơi con đại xà bảo vệ chắc chắn nguy hiểm trùng trùng, không có Diệp Đảo thì các anh ai cũng không xuống được!" "Đừng nói nhảm nữa, mau cầm súng lên.

Diệp Đảo vì các anh làm đến mức này rồi, các anh không thể bỏ mặc anh ấy được!" Cuối cùng Giáo sư Chu ra quyết định: "Không được, bất kể thế nào, cũng phải để Diệp Kiêu cùng chúng ta tiến thoái!

Nếu lúc này bỏ rơi, tôi không còn mặt mũi nào gặp người khác.

Nếu muốn đi thì các anh đi, dù sao lão già này cũng muốn ở cùng Diệp Kiêu." Nói xong Giáo sư Chu cầm súng đi ra.

Quân đội thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Các thành viên đội khảo cổ tự nhiên phải đi theo Giáo sư Chu.

Sau cùng, bây giờ chỉ còn lại các thành viên đội cứu hộ ở phía sau.

Anh Nhiếp Tượng quay đầu nhìn Hoàng Long Phi hỏi: "Anh rốt cuộc có muốn đi cùng không?" Hoàng Long Phi dậm chân, thở dài nói: "Thôi được rồi!

Chết thì mọi người cùng chết!" Hoàng Long Phi lập tức cũng xông ra ngoài, để lại anh Nhiếp Tượng một mình trong mộ thất, anh ta nhìn xung quanh không khỏi có chút sợ hãi, hét lên: "Mấy người đợi tôi với!" Lúc này mọi người đều bật cười: "Có thể thấy anh Nhiếp Tượng sợ rồi!" "Ai mà không sợ?

Anh Nhiếp Tượng ngàn vạn lần đừng tụt lại phía sau, tôi thật sự lo nếu anh bị con đại xà đó cắn một phát, chúng ta sẽ không còn hình ảnh đặc sắc nào để xem nữa!" "Đừng nói nhảm nữa, anh Nhiếp Tượng sẽ không thảm đến thế đâu!" Lúc này anh Nhiếp Tượng đã đi ra ngoài, nhìn thấy mọi người đều đang chiến đấu với nó, lập tức hít một hơi khí lạnh, không ngờ lại là tình huống như vậy.

Bóng dáng Diệp Kiêu nhanh chóng bay lượn trên thân rắn.

Mộ đạo bên ngoài đã bị đại xà phá hủy tan hoang, tất cả mọi thứ đều đổ ra ngoài.

Không những thế, ngay cả Song Sắc Ban Lan Phong Cổ cũng đã chạy ra.

Diệp Kiêu không chỉ phải đối phó với rắn, mà còn phải đối phó với những con Song Sắc Ban Lan Phong Cổ này.

Nhưng Song Sắc Ban Lan Phong Cổ cũng không chỉ nhắm vào con người, nhìn thấy đại xà thì cũng ùn ùn xông tới.

Hiện tại trên thân con đại xà này đã cắm đầy kim đuôi, đau đến mức nó điên cuồng cắn xé.

Một cú quất đuôi liền đập chết từng con Song Sắc Ban Lan Phong Cổ, cảnh tượng này khiến mọi người há hốc mồm kinh ngạc.

Còn Diệp Kiêu nắm đúng cơ hội nhảy vọt lên, rút Hắc Kim Cổ Đao từ trên xuống, "xoạt" một tiếng chém xuống, toàn bộ đầu rắn liền tan nát, ầm ầm đổ xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này mọi người đều giật mình, còn tay Diệp Kiêu run rẩy, lập tức lại quay lại chém một nhát, chém Song Sắc Ban Lan Phong Cổ lao tới thành hai nửa.

Hoàng Long Phi và đồng đội xông ra chi viện, đỡ Diệp Kiêu qua.

Lúc này Diệp Kiêu dựa vào vách đá thở dốc, cảnh tượng vừa rồi đã khiến anh không thể chịu đựng được, còn bây giờ thấy mọi người đều đã ra ngoài, anh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Giáo sư Chu không xa đang vung khẩu súng trong tay, nhắm vào những con Song Sắc Ban Lan Phong Cổ trước mặt Diệp Kiêu, lập tức giật mình, vội vàng chạy tới kéo Giáo sư Chu lùi lại, tiện tay lại chém giết toàn bộ Song Sắc Ban Lan Phong Cổ đang tấn công, rồi nói với Giáo sư Chu: "Nhanh!

Nhanh lùi lại!" Giáo sư Chu nhìn thấy Diệp Kiêu thở dài một hơi: "Tiểu Diệp cháu không sao là tốt rồi." Giáo sư Chu nói xong, lại đột nhiên cau mày, nửa bên mặt lập tức biến đen, khiến Diệp Kiêu giật mình trong lòng: "Giáo sư Chu!" Chỉ thấy trên cổ Giáo sư Chu bị cắm một cái kim đuôi.

Diệp Kiêu thầm nghĩ không ổn, một tay đánh ngang ôm Giáo sư Chu đặt sang một bên.

Cư dân mạng trước màn hình nhìn thấy giật mình!

"Xong rồi xong rồi ba bốn con, lần này thảm rồi!" "Giáo sư Chu trúng chiêu rồi, không ngờ đấy!" "Lần này thật sự hết cứu rồi, theo định luật cổ mộ, chắc chắn có kịch độc!" Cái kim nhọn này cắm vào cổ Giáo sư Chu, Diệp Kiêu thấy vậy không chút do dự rút cái kim đuôi này ra, khiến cư dân mạng há hốc mồm kinh ngạc.

"Diệp Kiêu anh ngàn vạn lần đừng làm bậy, cái này có thể mất mạng đấy!" Diệp Kiêu không quản không để ý, trực tiếp rút kim ra,

sau đó cắt rách lòng bàn tay mình, lại dùng máu của mình rửa vết thương.

Máu tươi đầm đìa, cư dân mạng nhìn thấy cảnh này lập tức giật mình!

Chỉ thấy Diệp Kiêu trực tiếp dùng vết thương của mình bịt vết thương của Giáo sư Chu, nhất định phải dùng máu làm sạch độc tố trong cơ thể ông ấy, sau đó lại cắn rách bàn tay còn lại nhỏ máu vào miệng Giáo sư Chu.

Lúc này mọi người ở bên ngoài sau khi thiêu hết Song Sắc Ban Lan Phong Cổ mới đi vào, nhìn thấy Diệp Kiêu đang làm cảnh này, lập tức giật mình!

"Chuyện gì vậy?" Anh Nhiếp Tượng trầm giọng nói: "Giáo sư Chu bị Song Sắc Ban Lan Phong Cổ chích trúng rồi!" Cái gì!

Mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc, vội vàng chạy đến bên cạnh Giáo sư Chu, nhìn thấy Diệp Kiêu đang làm cảnh này, không ai dám vọng động.

Phải biết máu của Diệp Kiêu có thể cứu người, điều này trong mấy chương trình trước họ đều đã biết rồi.

Còn bây giờ tất cả những gì Diệp Kiêu đang làm là điều họ không thể sánh bằng, muốn cứu Giáo sư Chu thì cũng chỉ có thể dựa vào cái này.

Diệp Kiêu hiện tại trong tay không có bất kỳ thuốc men nào, chỉ có thể dựa vào Kỳ Lân Cổ Huyết, hy vọng có thể cứu vãn tính mạng Giáo sư Chu.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, anh lại lấy ra Thiên Quan Đồng Ấn đặt vào tay Giáo sư Chu, mượn cái này để áp chế tà khí trong cơ thể Giáo sư Chu, bất kể thế nào cũng không thể để độc tố lan

tràn.

Anh không ngờ Giáo sư Chu xông ra ngoài vào khoảnh khắc đó, lại có thể cầm súng đối quyết với những con Song Sắc Ban Lan Phong Cổ này.

Giáo sư Chu vì anh mà có thể hy sinh đến mức này, điều này khiến Diệp Kiêu trong lòng cảm xúc dâng trào.

Dù thế nào đi nữa, anh cũng phải cố gắng hết sức để Giáo sư Chu sống sót.

Lúc này Diệp Kiêu trong lòng vô cùng lo lắng, không ngừng gào thét trong lòng, Giáo sư Chu mau tỉnh lại!

Không biết đã tốn bao nhiêu máu, Kỳ Lân Cổ Huyết của anh đi vào cơ thể Giáo sư Chu, Giáo sư Chu mới từ từ tỉnh lại.

Chương 538

Nhìn thấy mọi người trước mặt, Giáo sư Chu nhẹ giọng hỏi: "Tôi đây là đến âm phủ địa phủ sao?" Diệp Kiêu cười khổ: "Giáo sư Chu ông muốn đến âm phủ địa phủ không phải là chuyện dễ dàng đâu.

Cháu Diệp Kiêu dù lên hoàng tuyền, xuống bích lạc cũng phải kéo ông lên!" Diệp Kiêu nhìn thấy Giáo sư Chu tỉnh lại, lập tức anh cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Giáo sư Chu hẳn không sao rồi, nhưng để đề phòng vạn nhất, anh vẫn tìm quân đội, lấy một ít thuốc tiêu viêm cho Giáo sư Chu uống, lại nhìn vết thương, thấy không còn phát đen nữa, lúc này mới yên tâm.

Diệp Kiêu nhặt cái kim đuôi lên, nhìn đi nhìn lại.

Cái kim đuôi đã được khử độc rồi, cũng may mắn.

May mà mình có máu, nếu không thì Giáo sư Chu hôm nay thật sự chỉ có thể gặp Diêm Vương!

Nhìn thấy cảnh này mọi người mới chú ý đến tay Diệp Kiêu đầy máu tươi.

Giáo sư Chu cũng chú ý đến: "Tiểu Diệp mau băng bó!" Mọi người vội vàng mang thuốc đến băng bó vết thương cho anh.

Diệp Kiêu nhìn nhìn tay mình, không khỏi hít sâu một hơi: "Không sao đâu, mọi người sau này nhất định phải cẩn thận, vạn nhất lại gặp phải, tôi không có nhiều máu như vậy để chữa trị cho mọi người đâu." Mọi người nơm nớp lo sợ, cũng biết Diệp Kiêu chỉ có một người.

Nếu máu của anh có thể giải độc, quả thực là một vũ khí bí mật,

nhưng cũng không thể xẻ Diệp Kiêu ra thành từng mảnh, hút cạn máu anh được.

Đến lúc đó e rằng Diệp Kiêu chết rồi, họ cũng không có kết cục tốt đẹp.

Lúc này cư dân mạng đều đã sôi sục bùng nổ.

"Trời ơi!

Diệp Kiêu một lần nữa chứng minh máu của anh ấy có hiệu quả!" "Diệp Đảo Diệp Đảo đoạn này có thể cắt không phát sóng không?

Tôi thật sự lo Diệp Đảo sau khi ra ngoài sẽ bị người ta kéo đến bệnh viện để giải phẫu!" "Nói đùa, máu của Diệp Đảo là một thánh phẩm giải độc, ngàn vạn lần không thể để những kẻ có ý đồ nhìn thấy, nếu không thì hậu quả khôn lường." "Lại có ai có thể bắt được Diệp Đảo?

Chỉ cần Diệp Đảo không muốn thì ai cũng không được!" "Mấy người cũng quá coi thường vũ khí hiện đại rồi.

Nếu Diệp Đảo nằm trong phạm vi bắn của đạn, tôi ước chừng một phát súng là giải quyết rồi, anh ấy dù sao cũng chỉ là phàm nhân, thân thể bằng xương bằng thịt!" "Phải, nếu thật sự có thể dùng đại pháo đạn dược đối phó anh ấy, anh ấy sẽ không bao giờ thoát được!" "Nói đùa, Diệp Đảo cũng chỉ là người bình thường thôi, chỉ là thể chất đặc biệt mà thôi." "Đừng nói nữa, nói nhiều quá làm tăng nhiệt độ rồi, Diệp Đảo sẽ bị lộ mất!" "Diệp Đảo: Tôi và fan của tôi, cảm ơn mọi người đã đẩy tôi lên hot search!" Mọi người nhất thời đều nhận ra vội vàng im miệng, nhưng cảnh này vẫn bị người ta nhìn thấy.

Thanh niên bên ngoài màn hình nhìn thấy tất cả những điều này lập tức cười lên.

Vốn dĩ cho rằng bí mật trường sinh rất khó phá giải, bây giờ thì tốt rồi, đã phát hiện ra bí mật của Diệp Kiêu, điều này không khó hiểu nữa.

Linh hồn mình bất diệt, thể chất anh ta đặc biệt, nếu có thể kết hợp lại với nhau thì sẽ hoàn hảo không tì vết.

Thanh niên ho khan hai tiếng, nhìn cơ thể gầy yếu của mình, lại nhìn Diệp Kiêu trước ống kính, lập tức lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý: "Diệp Kiêu, ta đang đợi ngươi.

Đợi đến khi tìm được bí mật tối thượng, ta sẽ khiến ngươi cảm nhận được vinh quang vô hạn trên đời này!" Diệp Kiêu đột nhiên rùng mình, cảm giác này thực sự quá kỳ diệu, luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra, nhưng vẫn có chút cảm thấy không đáng tin.

Ở đây anh luôn cảm thấy có đôi mắt đang trừng trừng nhìn mình, trước ống kính cũng không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chằm chằm, nhưng cảm giác này thực sự quá kỳ lạ.

Cáp Bố Thượng Sư, nếu là ngươi, nhìn thấy bộ dạng này của ta chắc sẽ nghĩ nhiều lắm.

Anh gần như có thể dự đoán được vẻ phấn khích và nhiệt tình không thể kiềm chế của Cáp Bố khi nhìn thấy anh.

Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh, sau khi băng bó vết thương, anh có thể cảm thấy chỗ vết thương hơi ngứa và hơi đau, đây là dấu hiệu thịt mới đang mọc ra.

Diệp Kiêu cúi đầu nhìn băng gạc trắng, vết máu in trên băng gạc đã khô lại.

Lúc này Kỳ Lân Cổ Huyết trong cơ thể đang gào thét, Diệp Kiêu biết tất cả những điều này đều đang báo hiệu lại có nguy hiểm.

Con rắn vừa rồi đã có thể giải thích tất cả, còn Song Sắc Ban Lan

Phong Cổ đã toàn bộ bị tiêu diệt.

Con rắn tiếp theo?

Diệp Kiêu không khỏi nghĩ đến, trên bình tai rắn là một đôi, bao gồm cả tay cầm phía trên cũng là một đôi.

Hiện tại con rắn vừa xuất hiện đã bị anh chém giết, chứng tỏ còn một con nữa!

"Mọi người cẩn thận, có thể còn một con cự xà nữa xuất hiện!" Mọi người nghe Diệp Kiêu nói vậy không khỏi sợ hãi: "Cậu nói cái gì, còn một con nữa sao?!" "Cái này rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vẫn chưa hết sao!?" Diệp Kiêu giải thích: "Hai con rắn này đáng lẽ là một cặp, xem bất kể là bình tai rắn hay tay cầm của cái đỉnh tế lễ mà chúng ta đã thấy trước đây, đều thể hiện có hai con rắn.

Chúng bảo vệ cổ mộ, nên bây giờ vẫn còn một con.

Mọi người nhất định phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều nhớ lại.

Tay cầm mà họ đã thấy trước đây và những thứ này đều là hình hai con rắn.

Hiện tại vừa xuất hiện một con đã khiến họ chịu tổn thất lớn như vậy, Giáo sư Chu suýt chút nữa đã chết.

Nếu thêm một con nữa thì hậu quả khôn lường.

Mọi người đều bắt đầu hoảng loạn.

Diệp Kiêu đi ở phía trước bắt đầu dò đường.

Đối với anh, việc dò đường này thực ra đã quá quen thuộc, chỉ là phải tìm được con đường thích hợp nhất, và còn phải đảm bảo an toàn cho mọi người.

Ngoài ra còn phải tránh con rắn này.

Độ khó rất lớn, hơn nữa con rắn này vừa rồi xuất hiện giữa không trung, sao lại quỷ dị như vậy?

Anh nhìn quanh các vách tường xung quanh, cảm thấy có chút khó tin, nhưng giây tiếp theo anh đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Con rắn đó vừa nãy không phải đột nhiên xuất hiện, mà vốn dĩ đã ở đây!

Nên họ lúc đầu đều không phát hiện ra!

Diệp Kiêu đưa tay sờ vào vách tường.

Ngay từ đầu anh đã cảm thấy vách tường này lạnh lẽo, anh còn nghĩ không có thủy ngân, quả thật là không có thủy ngân, bởi vì con rắn đó giấu mình trong vách tường!

Diệp Kiêu sờ vào vách tường, đột nhiên cảm thấy tay mình bị mắc kẹt, anh lập tức rút Hắc Kim Đoản Đao ra đâm mạnh vào vách tường!

Chỉ nghe thấy toàn bộ mộ thất xung quanh rung chuyển, còn một con rắn khác đột nhiên xuất hiện, đuôi quật ngang một phát, hất tung tất cả mọi người xuống đất.

Mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra.

Có người hét lên: "Động đất!

Động đất!" Nhưng họ vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một cái đầu rắn khổng lồ xuất hiện ở cửa mộ đạo vừa rồi, đồng tử đỏ rực trừng trừng nhìn họ.

Toàn bộ mộ thất bắt đầu xoay chuyển: "Cái này rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Diệp Kiêu thì lật người cưỡi lên thân rắn, rút Hắc Kim Đoản Đao ra, sau đó lại một nhát nhanh chóng đâm vào thân rắn, lột bỏ toàn bộ vảy trên người nó.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, hóa ra toàn bộ mộ thất thực ra chính là một con rắn!

Chương 539

Vừa rồi con rắn này lại ẩn mình trong mộ thất, do đen kịt một màu căn bản không nhìn rõ, nên mọi người mới tưởng là xuất hiện giữa không trung, nào ngờ nó đã ẩn mình trong đó từ lâu rồi.

Bây giờ nhìn thấy mọi người, nó đã nhanh chóng ẩn mình, bị Diệp Kiêu phát hiện.

Sau đó liền gầm thét lên muốn cùng mọi người quyết một trận tử chiến.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Kiêu cũng không khách khí, trường đoản đao thay phiên nhau tiến lên, lột bỏ toàn bộ vảy trên thân con rắn đó.

Giáo sư Chu và họ thì nhân cơ hội nằm rạp xuống đất không dám động đậy.

Đuôi rắn nhanh chóng quét ngang, khiến toàn bộ mộ thất bị đảo lộn.

Diệp Kiêu tranh thủ nhìn một cái, lúc này mới phát hiện đây là một mộ thất chôn theo, có không ít vàng bạc ngọc khí.

Con rắn này nằm ở đây cũng hoàn toàn là thông minh, lại nghĩ cách lợi dụng bóng tối để che giấu bản thân.

Xem ra rắn xảo quyệt một chút cũng không sai, vào lúc này hoạt động lâu như vậy mà có trí thông minh như vậy, một chút cũng không kỳ lạ.

Diệp Kiêu lúc này không kịp nghĩ nhiều, chỉ cầm Hắc Kim Đoản Đao đâm xuống.

Không lâu sau, máu trên thân rắn loang lổ.

Cuối cùng Diệp Kiêu nhảy xuống khỏi thân rắn, con rắn đau đớn quất đuôi phá hủy mộ thất.

Nó bò lên theo mộ đạo, không còn thấy tung tích nữa.

Nhìn thấy bước này mọi người đều không biết phải làm sao, đều biết rắn rất có tính báo thù, không biết ẩn mình ở đâu chờ cơ hội hành động.

Diệp Kiêu vừa định đuổi theo thì bị Giáo sư Chu gọi lại: "Khoan đã!" Anh nhìn Giáo sư Chu vẻ mặt đầy khó hiểu: "Giáo sư Chu, chém cỏ không trừ tận gốc, gió xuân thổi lại xanh.

Cứ để nó hại người như vậy sao?" Giáo sư Chu lắc đầu: "Cháu đuổi theo vạn nhất bị nó hại, thì hậu quả khôn lường.

Hơn nữa rắn là loài âm hiểm nhất, và cũng khá tà môn.

Ở đây nếu có rắn, thì chứng tỏ phía trước chắc chắn có ổ rắn, mọi người nhất định phải cẩn thận." Diệp Kiêu nghe Giáo sư Chu nói vậy, đột nhiên phản ứng lại.

Hệ thống cho anh gợi ý là ở đây sẽ có Hình Xà Cốt Ngọc, nếu thật sự có ổ rắn thì chứng tỏ ngọc nhất định ở gần đó.

Lúc này thấy con rắn bỏ chạy.

Diệp Kiêu và họ men theo mộ đạo đi về phía trước, bất kể thế nào cũng phải tìm đến chủ mộ thất rồi tính, huống hồ thứ này một khi ở trong chủ mộ thất thì chắc chắn cũng sẽ bị phá hủy.

Lúc này mộ đạo bên ngoài đã bị phá hủy tan tành, còn một bên khác lại là một vách đá cheo leo, điều này khiến mọi người nhìn thấy đều không khỏi giật mình.

Họ đi ra khỏi mộ đạo thì cẩn thận men theo vách tường, sát vào chân tường.

Mọi người đều không biết phải làm sao, đi sai một bước là rơi xuống.

"Không ngờ con đại xà này đáng sợ như vậy, lại phá hủy toàn bộ mộ đạo!" "Mọi người đều cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng hoảng loạn, từ từ thôi!" Mọi người động viên lẫn nhau, không ai dám lơ là, nhưng cũng khiến mọi người nhìn rõ, cái gọi là hố sâu trăm mét này thực ra không chỉ trăm mét, nhìn xuống phía dưới ít nhất còn ba mươi mét nữa, và cảnh tượng phía dưới mới khiến người ta kinh ngạc vô cùng.

Quả nhiên như Giáo sư Chu đã nói, thật sự có ổ rắn!

Những con rắn dày đặc, lớn nhỏ đều cuộn tròn thành một khối, ở phía dưới nhìn chằm chằm họ với ánh mắt rình rập.

Nếu một khi rơi xuống, hậu quả khôn lường.

Mọi người đều lo sợ đến thót tim, không ngờ lại gặp phải cảnh này ở đây.

Còn lúc này cư dân mạng nhìn thấy cũng hơi giật mình!

"Trời ơi nếu để tôi gặp phải, tôi gần như có thể nhảy dựng lên, đáng sợ quá!" "Nếu thật sự là như vậy, tôi gần như có thể dự đoán được tại sao Diệp Kiêu khi nhìn thấy những thứ này lại cảm thấy ghê tởm như vậy, và tại sao nhất định phải đuổi theo, chém giết toàn bộ con đại xà đó.

Cái này cũng quá đáng sợ, quá ghê tởm rồi!" "Diệp Đảo, tất cả đều nhờ anh, nếu anh không thể giải quyết những thứ này, e rằng sau này chúng ta sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa!" "Đừng đặt tất cả áp lực lên Diệp Đảo, Diệp Đảo cũng rất bất lực đấy chứ?" "Nếu thật sự đến bước này, Diệp Đảo cũng đành miễn cưỡng xem xét một chút thôi." Hiện tại nghe mọi người nói vậy, Diệp Kiêu cau chặt mày, nhưng họ

đều sợ hãi vô cùng.

Thứ này cho dù là chính mình nhìn thấy, cũng không tránh khỏi có chút ghê tởm.

Nếu nói là những thứ khác thì anh không sợ, nhưng những con rắn này dù có thiêu cũng phải thiêu rất lâu, huống hồ nhiên liệu của họ đã không đủ.

Một bên là vách đá, bên trong là ổ rắn, bên kia là chân tường, chỉ rộng khoảng hai mươi centimet.

Nếu mọi người mà mập hơn một chút thì căn bản không thể đi qua được.

Huống hồ trên người họ còn mang theo ba lô, mọi người chỉ có thể đi sát vào chân tường.

Ai cũng không dám tiến lên, càng không dám làm bừa, chỉ cầu mong lúc này ngàn vạn lần đừng có thứ gì khác đến nữa, nếu không thì họ thật sự chỉ có đường chết.

Diệp Kiêu và họ trực tiếp đi về phía trước, con đường như vậy cứ đi mãi gần nửa tiếng, mọi người nơm nớp lo sợ cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng.

Con đường phía trước rộng khoảng nửa mét, thế này thì tốt hơn nhiều rồi.

Mọi người đi theo Diệp Kiêu cùng nhau đi hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng rời khỏi vách đá, và cũng đã đi vòng qua ổ rắn này.

Diệp Kiêu quay đầu nhìn lại, trong bóng tối những con rắn cổ dài hẹp và cong queo, tất cả đều nhìn chằm chằm Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu không quản gì nữa, đang định đi qua thì Giáo sư Chu và họ lại gọi Diệp Kiêu lại: "Tiểu Diệp mau đi về phía trước, cháu xem

hình như con đại xà đó đi về phía trước, nếu cháu muốn tìm gì đó, e rằng ở đó mới có." "Những con rắn trong ổ rắn này phần lớn đều là rắn độc, nhưng đều là sinh vật cấp thấp, kém xa con đại xà kia." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Diệp Kiêu đột nhiên phản ứng lại.

Giáo sư Chu e rằng đã nhận ra mục đích của anh, nên mới cố ý nhắc nhở mình như vậy.

Diệp Kiêu trong lòng lập tức cảm thấy có lỗi với Giáo sư Chu.

Giáo sư Chu nhìn thấy anh quay lại thì vỗ vỗ vai anh: "Cháu biết cháu đang nghĩ gì, chẳng qua là nghĩ đến hai con rắn này đến một cách vô lý, nhưng bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn.

Chúng ta đến đây là để khảo cổ, hiểu không?" "Khảo cổ thì có nghĩa là phải hy sinh rất nhiều, cống hiến rất nhiều." Diệp Kiêu nghe lời này không khỏi hít sâu một hơi.

Anh không có bất kỳ nỗi lo lắng nào, chỉ muốn lấy được Hình Xà Cốt Ngọc, cuối cùng tập hợp lại trên Thiên Sơn, đến lúc đó có thể tìm được trùng mẫu, và cũng có thể tìm được bí mật trường sinh, điều tra ra bộ mặt thật của Cáp Bố Thượng Sư.

Nhưng hiện tại bất kể anh nói thế nào, họ chịu giáo huấn chắc chắn đều là bất hạnh, bởi vì không có bằng chứng, ngay cả Bố Xương Thị là người này anh cũng chưa từng nhìn thấy, nên bất kể Diệp Kiêu giải thích thế nào cũng là vô ích.

Diệp Kiêu nghĩ nghĩ gật đầu, trực tiếp đi theo Giáo sư Chu và họ về phía con đại xà vừa rồi đã chạy.

Nơi đại xà đi qua đều có dấu vết rõ ràng, không chỉ là núi đồi hay bụi cây, bị nó đè qua vô số.

Diệp Kiêu dẫn mọi người đến một căn đại điện ở cuối đường, trên đó đặt ba cỗ quan tài.

Không ngoài dự đoán, bên trong đều là thi thể.

Mọi người mạnh dạn mở hết nắp quan tài ra, chính giữa là một người đàn ông đội mũ quan, mặc hoa phục, giống hệt như miêu tả trên bích họa.

Hai bên trái phải là hai người phụ nữ, trông có vẻ đây là mộ vợ chồng.

Thời cổ đại là chế độ một vợ một thiếp, vì vậy một bên là vợ cả, một bên là thiếp của ông ta.

Chương 540

"Xem ra đây chính là mộ chủ rồi." "Đúng là hưởng phúc tề nhân, có tiền đồ!" Diệp Kiêu nhìn, lại cảm thấy có gì đó không ổn, quá sơ sài.

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người đều choáng váng, họ nghĩ rồi bật cười.

"Xem ra chúng ta không uổng công!" "Nếu những thứ này mang ra ngoài, chắc chắn giá trị liên thành!" Diệp Kiêu còn chưa nói gì, phía sau đã truyền đến những tiếng nói như vậy.

Anh quay đầu nhìn lại, quả nhiên mấy người đang tụ tập trước một cái rương lớn đã được mở ra, bên trong chứa đầy vàng bạc châu báu, cùng với một số đồ trang sức và mỹ phẩm của phụ nữ.

Thấy vậy, Diệp Kiêu không khỏi nhíu mày.

Đây là những người trong đội cứu viện, khi nhìn thấy những thứ này, phản ứng đầu tiên của họ là phát tài, chứ không phải là bảo vật văn hóa.

Những người khác thấy cảnh này cũng không khỏi khinh thường.

Cư dân mạng trên màn hình livestream càng há hốc mồm kinh ngạc, không thể tin được sao những người này lại như vậy.

Họ không ngờ rằng những người này lại hành xử thế.

Ai nấy đều sợ hãi tột độ, xem ra họ đều là trộm mộ, tại sao lại có phản ứng như vậy?

Thật đáng sợ quá đi!

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn họ định nhắc nhở, nhưng thấy

Hoàng Long Phi đã đi tới.

"Các cậu đang làm gì đấy?" Nghe Hoàng Long Phi nói vậy, họ cũng sực tỉnh.

"Đại ca nhìn xem, nhiều vàng bạc châu báu thế này, hoàng đế cổ đại đúng là có tiền thật!" "Đúng rồi, còn chôn chung với hai bà vợ nữa chứ.

Sau này tôi còn chưa có người yêu, nếu chết mà được chôn cùng vợ tôi thì đời này cũng mãn nguyện rồi." Nghe họ nói vậy, cư dân mạng đều bật cười.

"Móa, cứ tưởng là bọn tham lam, ai dè là hai thằng ngốc!" "Đúng là ghen tị với mọi thứ của người cổ đại mà!" Hoàng Long Phi mỗi người cho một cái bạt tai, lại còn trêu chọc họ.

"Đó là vì người ta có tiền, bây giờ đến lượt các cậu, các cậu có tiền mà lấy vợ không?

Không có tiền thì không lo làm việc đi, toàn nghĩ mấy chuyện vô bổ!" Nghe Hoàng Long Phi nói thế, mọi người đều cười ồ lên.

Giáo sư Chu của đội khảo cổ nói: "Nếu lần này chúng ta có thể thuận lợi tìm thấy cổ mộ, tôi sẽ xin cấp trên thưởng cho đội cứu viện.

Đến lúc đó mọi người chia nhau tiền thưởng, tuy không nhiều nhưng cũng là chút công sức." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Hoàng Long Phi tỏ vẻ ngại ngùng: "Giáo sư Chu đừng nói thế...

Thực ra chúng tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, lần đầu thấy đồ quý giá như thế mà bảo không động lòng thì khó tin, nhưng có thể khẳng định là chúng tôi đều có ý tốt, tuyệt đối không có chút ý xấu nào." Phẩm chất của anh ta đương nhiên mọi người đều tin tưởng được.

Lúc này, nghe anh ta nói vậy, Giáo sư Chu vội vàng xua tay:

“Đương nhiên rồi, nhưng phần thưởng đáng có vẫn phải có, mỗi người đều có.

Lần này chỉ cần có thể thuận lợi tiến lên trên, tôi nhất định sẽ xin cấp trên.” Diệp Kiêu biết đây là lần cuối cùng Giáo sư Chu cùng mọi người xuống mộ.

Chuyến đi Thiên Sơn lần tới, anh chắc chắn sẽ không để Giáo sư Chu mạo hiểm.

Đúng lúc này, nghe Giáo sư Chu nói vậy, những người trong đội cứu viện đều cười khà khà, sau đó cùng với các thành viên đội khảo cổ, mọi người bắt đầu kiểm kê văn vật.

Còn ba cỗ thi thể kia, mọi người cũng đã nhìn rõ.

Nếu nói thật sự có liên quan đến những thứ trong căn mộ thất kia, thì việc tìm thấy này cũng quá dễ dàng.

Diệp Kiêu vẫn còn chút không tin.

Không trách anh nghi ngờ, chỉ là vì mộ thất này thực sự quá đơn giản.

Nếu là những nơi khác thì còn tạm chấp nhận được, nhưng mộ thất này lại được tìm thấy dễ dàng như vậy, trông có vẻ cũng không giống chủ mộ thất, hơn nữa nhìn bộ quần áo trên người người này, quả thực có chút quá cố ý.

Trước đó anh đã nói rồi, hoàng đế Tây Hán không đội kim quan.

Vậy người này rốt cuộc là ai?

Ngay cả Lưu Đán, ông ta cũng sẽ không đội kim quan để thể hiện thân phận của mình, bởi vì ông ta đã đủ quý giá rồi, huống chi ông ta còn là hoàng tử.

Phàm là hoàng tử đều có phong địa riêng, nên căn bản không thể

nào chôn ở đây được.

Quá sơ sài, có chút nóng vội, hơn nữa bộ quần áo này trông cũng có vẻ không đúng.

Diệp Kiêu suy nghĩ một chút, nhìn kỹ một cái, lập tức hiểu ra trong lòng.

"Xem ra đây không phải Lưu Đán!" Lời nói đột ngột này khiến Giáo sư Chu và mọi người đều giật mình.

"Cậu nói gì?

Đây không phải Lưu Đán!" "Đúng vậy, đây cũng không phải chủ mộ thất." Nghe anh nói vậy, mọi người đều kinh ngạc, vội vàng chạy tới.

"Tiểu Diệp, cậu nói rốt cuộc là chuyện gì?

Hắn ta rốt cuộc là ai?" Diệp Kiêu bình thản giải thích: "Mọi người còn nhớ thuật Vu Cổ mà chúng ta đã nói trước đây không?" "Đương nhiên nhớ, cậu đừng nói với tôi đây là Đại Vu Sư đấy nhé!" Diệp Kiêu cười khẽ, dùng Hắc Kim Cổ Đao vén vạt áo của thi thể lên, nhìn một cái.

"Mọi người nhìn xem, bên trong bộ hoa phục này là gì?" Mọi người nhìn thấy sau bộ hoa phục kia lại có một lớp y phục nữa, cúi đầu nhìn xuống, hóa ra là một bộ Đạo bào!

Điều này khiến mọi người há hốc mồm kinh ngạc.

"Đạo sĩ?" Diệp Kiêu cười lạnh: "Môn khách của Yến Vương Lưu Đán thời Tây Hán, Lữ Quảng!

Hắn ta giỏi quan sát thiên văn địa lý, từng là môn khách của Yến Vương Lưu Đán." Mọi người vẫn còn có chút khó tin, nhao nhao hỏi.

"Cậu nói hắn là Lữ Quảng, rốt cuộc là chuyện gì?" Diệp Kiêu

trầm giọng nói: “Sử sách ghi lại, sau khi Thái tử Lưu Cứ chết, Lưu Phất Lăng kế vị.

Lưu Đán biết tin, tưởng rằng mình sẽ là Thái tử tiếp theo, nên đã sớm mặc hoàng bào.

Đúng lúc này, Tây Hán lại liên tiếp xảy ra chuyện lạ, thiên tai dị biến không ngừng.

Sau này có người nói, hiện tại vào hoàng đô không phải thời cơ tốt, nhưng Lưu Đán không nghe.

Chuyện sau đó thì mọi người đều biết, hậu thế nói Lưu Đán vì chính biến thất bại mà tự sát, nhưng tôi lại không nghĩ vậy.” “Tên này chắc chắn đã giúp Lưu Đán trốn đến Lão Sơn, bọn họ đã phát hiện ra từ trước.

Nếu lúc sống không thể làm hoàng đế, vậy sau khi chết lại có thể chiếm giữ khí vận giang sơn!” Nghe anh nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc.

“Nếu theo cậu nói, vậy Lưu Đán rốt cuộc chết thế nào?” “Sử sách ghi lại có thể coi là thật, nhưng thi thể cuối cùng tuyệt đối không chôn ở hoàng lăng, mà chắc chắn là ở nơi này.” “Hắn ta muốn trọng sinh, nhưng nếu theo luật pháp cổ đại, tội khi quân là phải chém đầu.

Tại sao hắn không bị chém đầu, mà lại treo cổ tự sát, giữ lại toàn thây là để trường sinh, nên thi thể mới được vận chuyển về đây suốt một quãng đường dài.” Diệp Kiêu ngừng một lát rồi nói tiếp: “Không ngờ mộ thất này lại bị tên Lữ Quảng này chiếm cứ, đúng là chim khách chiếm tổ.

Trước đây Cáp Bố Thượng Sư cũng từng dùng chiêu này.” Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người đều có chút khó tin, nếu thật sự là như vậy thì thú vị rồi.

Diệp Kiêu trầm ngâm một lát rồi nói: “Hai người phụ nữ này chắc cũng là người của hắn ta, nghĩ mà xem, một mệnh phụ phu nhân đàng hoàng tuyệt đối sẽ không mặc loại y phục vải thô này.” Diệp Kiêu giơ tay chỉ ra: “Y phục Tây Hán phần lớn đều là váy dài, nhưng nếu là vải thô, màu sắc và kiểu váy của họ hoàn toàn khác.

Vì vậy, mọi người nhìn xem, lớp áo lót bên trong của họ hoàn toàn không giống nhau.” “Vì là Lữ Quảng, nên việc hắn ta đội kim quan cũng không có gì lạ, đương nhiên là muốn đại phú đại quý.” “Đây hẳn là Lữ Quảng và hai phu nhân của hắn ta.” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều bừng tỉnh.

Chương 541

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, quả nhiên phát hiện lớp y phục bên trong không phải là loại y phục mà người trong hoàng tộc mới được mặc.

Người Tây Hán rất coi trọng chế độ đẳng cấp, nếu không phải là đạt quan hiển quý, hắn ta đáng lẽ không biết cách ăn mặc như vậy.

Và tất cả những gì đang diễn ra đã chứng thực phỏng đoán của Diệp Kiêu, nên mọi người mới hiểu ra.

Ngay lúc này, ba cỗ thi thể đột nhiên bắt đầu phình to, mọi người đang định tiến lên xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra, thì bị cảnh tượng này dọa đến ngây người.

Mọi người vội vàng lùi lại, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này Diệp Kiêu lại phát hiện trên người một trong số đó lại có một khối Hình Rắn Cốt Ngọc!

Tức là, chỉ khi thi thể phình to lên anh mới phát hiện ra.

Nhân lúc mọi người đồng loạt lùi lại, Diệp Kiêu chủ động tiến lên, nhân lúc không ai để ý, anh lấy khối Hình Rắn Cốt Ngọc vào tay.

Sau đó nhìn xung quanh, chỉ thấy thi thể càng lúc càng lớn, anh vén áo lên, nhìn thấy những con trùng nhỏ li ti đang bò lổm ngổm dưới da, lập tức giật mình, vội vàng đậy nắp quan tài lại, vẫy tay ra hiệu cho mọi người: "Mau đi!" Mọi người không dám lơ là, vội vàng đi theo Diệp Kiêu ra ngoài.

Vừa tới cửa mộ thất, chỉ thấy thi thể phía sau phát ra tiếng nổ 'bùng' thật lớn rồi vỡ tung, trùng tử bay loạn khắp nơi.

Hai người của đội cứu viện đứng ngay vị trí đầu tiên bị trùng tử bay vào đầy mặt, trong nháy mắt bị hút khô máu rồi ngã lăn ra đất.

Hoàng Long Phi vừa nhìn thấy thì lập tức nghiến răng nghiến lợi: "Mẹ kiếp!" Anh ta cầm súng phun lửa bắn tứ phía.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi rùng mình, một tay kéo Giáo sư Chu ra sau lưng che chắn, thấy cảnh này mọi người đều ngớ người ra.

Cư dân mạng trước màn hình livestream càng thêm sôi sục.

"Đệt mợ, cái quái quỷ gì thế này!" "Hình như là ruồi trâu bị nổ tung!" "Mấy con này trông hơi giống ruồi trâu." "Cái quái gì tôi còn chưa nhìn rõ, một đống đen sì trực tiếp nổ vào mặt người, trong nháy mắt đã hút cạn máu trên mặt người ta, còn chưa kịp kêu một tiếng, cái này đáng sợ quá đi!" "Không biết rốt cuộc đây là cái gì, điều tôi nghĩ đến là thứ này thực sự hơi ghê tởm, nếu còn chưa làm rõ thì phía sau phải làm sao?" "Đến tận đây rồi, Lữ Quảng chiếm tổ chim khách, lại phát hiện ra thứ này trong bụng, lẽ nào trước khi chết hắn ta đã nuốt Cổ trùng?" "Loại Cổ trùng này thực sự quá quỷ dị, nhưng Lữ Quảng cũng đủ độc ác, ra tay tàn nhẫn với chính mình!" Mọi người vội vàng tiến lên lấy súng phun lửa, phun loạn xạ một hồi, tạm thời đẩy lùi được đám Cổ trùng, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy cảnh tượng xung quanh, đầy rẫy mảnh vỡ thi thể và mảnh vải quần áo, cùng với hai cỗ thi hài khô quắt trên mặt đất khiến Hoàng Long Phi cảm thấy nặng trĩu.

Anh ta thấy cảnh này không khỏi căng thẳng, nếu là chuyện khác thì anh ta còn không bận tâm, nhưng làm sao anh ta ăn nói với gia đình đây?

Hai người này là huynh đệ tốt của anh ta, cùng anh ta xông pha nam bắc cứu không biết bao nhiêu người, vậy mà giờ lại bị đám trùng tử không rõ nguồn gốc này hại chết.

Thấy cảnh này, Diệp Kiêu cau chặt mày.

“Trông có vẻ đây là một loại tiểu trùng hút máu, mọi người cẩn thận một chút.” “Nhưng sao trong thi thể lại có trùng tử?

Tiểu Diệp, rốt cuộc là chuyện gì thế này, chúng ta đến đây đáng lẽ không có vấn đề gì, giờ lại xảy ra chuyện như vậy, lẽ nào cả mộ thất này ngoài thi thể ra thì chỉ có thứ này thôi sao?” Nghe Hoàng Long Phi hỏi vậy, Diệp Kiêu lắc đầu liên tục, anh cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng có thể tưởng tượng rằng những loại trùng nhỏ như vậy trong hệ thống ký sinh trùng thực ra cũng là một loại cơ quan.

Ban đầu anh còn nghĩ là Lữ Quảng chiếm tổ chim khách, nhưng giờ nghĩ lại anh lập tức hiểu ra.

“Đi thôi, bây giờ tôi sẽ đi tìm cơ quan!” Thấy Diệp Kiêu bước đi nhanh nhẹn, sờ soạng trên vách đá, mọi người đều không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng lúc này ai nấy cũng không dám lơ là, vội vàng đi theo Diệp Kiêu.

Lúc này, những người còn lại trong đội cứu viện đang thu dọn tàn cuộc, đẩy lùi toàn bộ thi thể và trùng tử, từng lớp từng lớp thi trùng phủ kín.

Sau khi đốt cháy hai cỗ thi thể thành tro, Hoàng Long Phi cẩn thận thu thập tro cốt lại, đựng vào túi, định mang lên trên giao cho gia đình họ.

Dù sao đi nữa, đây cũng là huynh đệ của anh ta.

Lúc này, Hoàng Long Phi đến trước mặt Diệp Kiêu: “Tiểu Diệp, rốt cuộc là chuyện gì?

Tôi nghĩ cậu nhất định biết!” Diệp Kiêu vừa sờ soạng cơ quan vừa trầm giọng nói: “Ban nãy tôi còn nghĩ đây có phải là Lữ Quảng chiếm tổ chim khách không, nhưng bây giờ tôi đã thay đổi ý định rồi.

Đây có lẽ là một cơ quan do chính Lưu Đán thiết lập, nhằm bảo vệ chủ mộ thất của mình không bị phát hiện." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc.

"Cậu nói gì?

Đây là do Lưu Đán tự mình thiết lập sao!" "Đúng vậy, hắn ta đã chôn những con Cổ trùng này trong thi thể của Lữ Quảng.

Nếu ai đó đến gần, thậm chí muốn tìm đến chủ mộ thất, thì đây chính là một cơ quan cuối cùng." "Tôi thật sự đã đánh giá thấp Lưu Đán này, hắn ta mới là ông trùm đứng sau!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Nhưng nghĩ lại thì quả thật như vậy, nếu không có tâm cơ này, hắn ta làm sao có thể trở thành hoàng tử được?

Hơn nữa, Lưu Đán là một trong những đứa con thông minh nhất dưới trướng Hán Vũ Đế Lưu Triệt.

Thiên tư thông minh, từ nhỏ đã được xem là ứng cử viên Thái tử, nhưng lại không làm Thái tử được.

Nhiều năm qua, tâm cơ cực sâu, lại còn vì Hán Vũ Đế mà đến nơi này, nói là bị lưu đày, thực chất là để tìm kiếm bí mật trường sinh.

Hắn ta đã tìm thấy nhưng lại tự mình dùng, không thể không nói tên này quả thực độc chiếm một vị trí đặc biệt!

Mà thi thể của Lữ Quảng lúc này cũng đã giải thích tất cả, để tránh sau này đạo mộ tặc đào đến sào huyệt của mình, nên đã đẩy Lữ Quảng ra làm lá chắn.

Tên này đúng là lợi dụng người bên cạnh đến tận cùng, còn mình thì trốn sâu nhất bên trong, đến giờ vẫn chưa thấy chủ mộ thất đâu.

Phát hiện này cũng khiến mọi người há hốc mồm kinh ngạc, không

ngờ sự việc lại diễn biến đến mức này, nhưng điều họ không ngờ tới là cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả mọi người đều không biết phải đối mặt ra sao.

Tuy nhiên, lúc này không phải lúc để kinh ngạc, điều họ cần làm là tìm ra cơ quan.

Mọi thứ trong cổ mộ đều thể hiện trí tuệ của người cổ đại, nhưng những trí tuệ này được dùng vào khía cạnh này thì thật sự khiến người ta đau đầu.

Tất cả mọi người đều không biết bây giờ phải làm thế nào, chỉ có thể nhìn Diệp Kiêu nhanh chóng sờ soạng trên vách tường.

Sau khi mọi người dọn dẹp xong xuôi, cũng bắt đầu tiếp tục tìm kiếm.

Theo ý Diệp Kiêu, bên trong đây nhất định có cơ quan, hơn nữa còn rất gần chủ mộ rồi.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều phấn khích.

Cần biết rằng ở dưới này họ đã sớm không muốn ở lại, đặc biệt là những người trong đội cứu viện, lần đầu gặp phải tình huống này đã sợ mất hồn vía.

Bây giờ thì càng như vậy, càng gần chủ mộ, nguy hiểm càng cận kề.

Sau khi liên tiếp hy sinh vài thành viên, họ quyết định phải nhanh chóng ra ngoài.

Như vậy mới có thể tránh được nhiều sự hy sinh vô ích hơn.

Tuy nói những người trong đội khảo cổ dũng cảm hơn họ rất nhiều, nhưng họ cũng biết đây là chuyện khác.

Đội cứu viện lần này xuống chịu tổn thất nặng nề, rất nhiều

người đều đi theo nạp mạng.

Những người này là những người cùng Hoàng Long Phi xông pha nam bắc, bây giờ đến đây cũng là vì muốn cứu viện.

Nhưng nhiệm vụ cứu viện còn chưa làm được bao nhiêu, điều chờ đợi họ sẽ là sự hy sinh không ngừng, điều này khiến Hoàng Long Phi không chịu nổi, anh ta cũng không ngờ lại biến thành bộ dạng này.

Bây giờ mọi chuyện đã kết thúc rồi, anh ta cũng muốn có thể ra ngoài, đến lúc đó cũng có thể ăn nói với gia đình.

Thực ra Hoàng Long Phi vẫn luôn tự hỏi mình khi nào thì trở thành một thành viên của đội khảo cổ, nhưng không ra được, dù có oán thán đến mấy cũng vô ích.

Chương 542

Chỉ là không ngờ chuyến xuống đây lại tổn thất nhiều người như vậy, điều này khiến Hoàng Long Phi hít sâu một hơi, không dám nghĩ nữa.

Đúng lúc này, Diệp Kiêu đột nhiên chạm vào một khối gạch đá.

Mọi người xung quanh thấy động tác của anh dừng lại thì giật mình, sau đó nghĩ rằng Diệp Kiêu có thể đã phát hiện ra điều gì đó, lập tức đến gần anh.

"Diệp Kiêu có phải phát hiện ra gì rồi không?" Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng vậy, khối gạch này không giống những khối khác, có lỗ rỗng." Anh vừa nói vậy, mọi người lập tức phấn khích.

Ngay sau đó, Diệp Kiêu vươn Phát Khâu Chỉ, cứng rắn khoét khối gạch đó ra!

Nhưng sau đó lại phát hiện bên trong không có gì cả, điều này có chút kỳ lạ, rõ ràng là khối gạch này khác biệt mà!

Trong chốc lát, ngay cả Diệp Kiêu cũng có chút nghi ngờ, liệu có phải mình đã phán đoán sai.

Mà bên kia Giáo sư Chu và mọi người cũng phát hiện ra manh mối.

"Gạch bên này cũng rỗng!" Điều này khiến Diệp Kiêu có chút kinh ngạc, nếu nói một khối rỗng còn có thể coi là cơ quan, nhưng bên kia cũng có, vậy đây còn là cơ quan nữa sao?

Rõ ràng là không phải!

Điều này khiến mọi người đều kinh ngạc.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng phấn khích lên.

“Móa, đây là trò tiêu tiêu nhạc à?

Chơi đi chơi đi!” “Đừng đùa nữa, Diệp Đảo cũng ngớ người rồi kìa!” “Không thấy sắc mặt Diệp Đảo thay đổi rồi sao?” “Có gì đâu chứ, tôi thấy Diệp Đảo có thể thử một lần, đào hết mấy khối gạch rỗng ra xem sao.” “Diệp Đảo khóc chết trong cổ mộ mất, vốn là đến thăm mộ, không ngờ lại thành đi bốc gạch.” Diệp Kiêu không quan tâm nhiều, nhưng anh luôn cảm thấy có chút bất ngờ, theo lý mà nói thì không nên xảy ra tình huống này.

Anh lùi lại hai bước, thấy những người trong đội khảo cổ, từng người một gõ vào những khối gạch trên vách tường, đào hết tất cả những khối gạch rỗng ra, lập tức trong lòng anh trầm xuống!

Hình dạng của những khối gạch rỗng này, khi nối lại với nhau lại là một cái đầu rắn!

Anh lập tức hô dừng: “Khoan đã!” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều dừng lại, bắt chước Diệp Kiêu lùi lại hai bước.

Khi nhìn thấy tất cả các khối gạch nối liền với nhau, mọi người đều hoàn toàn ngớ người ra!

“Trời ơi, tôi không nhìn nhầm chứ?

Đây, đây là một con rắn sao?” “Sao lại như vậy?

Lẽ nào đây là biểu tượng cho con cự xà kia?” “Hay là chủ mộ thất nằm trong bụng rắn?” Diệp Kiêu lắc đầu, anh chợt nhớ ra, bất kể là bình hồ hay đỉnh tế tự, đều có hai tay cầm, điều đó có nghĩa là phải có hai khối ngọc.

Còn một khối Hình Rắn Cốt Ngọc nữa cũng ở đây.

Chỉ khi có đủ một cặp thì nhiệm vụ mới hoàn thành, Hệ thống mới thưởng cho mình.

Mà bây giờ, cái đầu rắn này cũng vậy, Diệp Kiêu nhìn sang trái sang phải, phát hiện một khối gạch trong số đó có điểm khác lạ.

Anh đi qua vươn Phát Khâu Chỉ trực tiếp khoét nó ra, quả nhiên phát hiện ra một miếng Hình Rắn Cốt Ngọc.

Anh lấy ra một miếng khác từ trong lòng, mọi người thấy đều có chút kinh ngạc.

"Tiểu Diệp, đây là cái gì?" "Đây là từ trong quan tài." Diệp Kiêu cau chặt mày.

"Đại gia xem xem có chỗ nào lõm tương tự không?

Cái này chắc là một cơ quan." Nghe vậy, mọi người tìm kiếm khắp nơi, còn Diệp Kiêu đã hướng ánh mắt về phía vách tường xung quanh.

Quả nhiên không lâu sau, Giáo sư Chu là người đầu tiên phát hiện ra: "Đây rồi, ở đây!" Trên một vách đá lại có một cái rãnh lõm, bên trong rãnh lõm đó lại có hai lỗ rỗng, và hình dạng đúng là của hai khối Hình Rắn Cốt Ngọc.

Diệp Kiêu không chút do dự đặt hai khối Hình Rắn Cốt Ngọc vào.

Vừa đặt vào xong, cả mộ thất bắt đầu rung chuyển.

Mọi người đứng không vững, sắc mặt lập tức đại biến!

"Không xong, động đất rồi!" Trong đám đông đột nhiên có người hét lên một tiếng, mọi người hoảng loạn, xung quanh đột nhiên vang lên những âm thanh như sóng thủy triều.

"Xào xạc!" "Xào xạc!" Nghe thấy âm thanh này, tim mọi người đột nhiên run lên, lúc đó đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Hoàng Long Phi và đồng đội nhanh chóng vào trạng thái sẵn sàng, đội trú quân cũng vậy, cầm vũ khí cơ giới lên bắn xuống đất.

Camera lia xuống đất, chỉ thấy một đám trùng nhỏ màu đen dày đặc bò ra từ dưới đất. 'Xoạt' một tiếng, vách tường bốn phía đột nhiên nhô ra vô số dây leo, cuốn lấy hai thành viên đội khảo cổ.

Chúng kéo họ vào trong vách tường để hút máu, cả hai đều không kịp kêu một tiếng nào.

Thấy cảnh này, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức biến sắc!

"Ôi mẹ ơi, xong rồi xong rồi!" "Không ngờ nha, ngay sát chủ mộ lại xảy ra chuyện thế này, đáng sợ quá đi!" "Cái quỷ này đúng là Cổ Mộ Kinh Hồn!" "Còn chơi đùa nổi nữa không, đến cuối rồi, cho bọn trẻ một cơ hội đi chứ!" "Chơi đùa ư?

Đây là thăm mộ đấy, ra ngoài an toàn đã là tốt lắm rồi!" Ngay lúc cư dân mạng đang bình luận, hai thành viên đội khảo cổ mắt trợn trừng, kêu gào thảm thiết xé lòng, cái chết đang đến gần, nhưng lúc này họ hoàn toàn không có sức phản kháng.

Tất cả mọi người đều căng thẳng tột độ, Hoàng Long Phi và đồng đội muốn xông đến, nhưng lại bị dây leo vây kín, những người còn lại còn phải đối phó với đám thi trùng dày đặc, tự lo còn không xong, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ bị kéo đi.

Thấy sắp bị kéo vào vách tường, hai người gần như không còn đường phản kháng, chỉ có thể chờ chết.

Đột nhiên, từ một con đường xiên, một bóng người vọt ra!

"Vút!" Hai người chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫm, dây leo rơi xuống đất, hóa ra là Diệp Kiêu!

Anh một mình xông lên, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, mấy nhát chém

đứt dây leo!

Bạn mãi mãi có thể tin tưởng Diệp Kiêu!

“Mau đi!” Giọng Diệp Kiêu nhắc nhở họ, hai người thoát chết, chân đã mềm nhũn, không kịp nói gì nhiều, chỉ thấy Diệp Kiêu đã xông tới, trực tiếp dùng tay không đập vỡ gạch đá, một tay giật mạnh dây leo, kéo cả hai ra!

Đến đây rồi thì đừng trốn nữa!

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc.

“Móa, Diệp Đảo cũng thần thánh quá đi chứ?” “Sớm đã nói có Diệp Đảo thì không thành vấn đề!” “Diệp Đảo mãi là thần!

Tuyệt chiêu này ai bì kịp!” “Dây leo: Có cần bạo lực đến thế không?” “Yên lành thế mà nhà bị phá!” Cư dân mạng vui vẻ không ngớt, liên tục bình luận trên màn hình.

Những người trong đội khảo cổ thấy Diệp Kiêu dũng mãnh như vậy, đều có chút không thể tin nổi đây là Diệp Kiêu?

Thần dũng quá rồi!

Chương 543

Nhưng lúc này không phải lúc để ca ngợi sự dũng mãnh của Diệp Kiêu, hiện tại Diệp Kiêu đã nhổ bật cả rễ dây leo ra.

Anh biết rằng gốc rễ của hệ thống ký sinh trùng này nằm ở đây, giống như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, chắc chắn là ẩn mình ở tầng sâu nhất, gần chủ mộ thất, đây là cơ quan cuối cùng!

Giờ đây, Diệp Kiêu vung Hắc Kim Cổ Đao, nhát dao chém xuống, trực tiếp chặt đứt hệ rễ, lập tức dây leo khô héo đi trông thấy, trong chốc lát cả vách tường bắt đầu sụp đổ.

Đám thi trùng xung quanh cũng bị đẩy lùi, còn định tiến lên lần nữa, Diệp Kiêu rạch tay mình vảy ra Kỳ Lân Cổ Huyết, trong chốc lát thi trùng sợ hãi không thôi, nhao nhao lùi lại, như thể nhìn thấy quái vật đáng sợ nào đó, căn bản không dám tiến lên.

Lúc này, mộ thất rung chuyển một lúc rồi, bức tường phía bên kia hoàn toàn sụp đổ xuống, đột nhiên xuất hiện một gian mộ thất khác, bụi bặm bay lên khiến mọi người phải bịt mũi, vài phút sau mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Mọi người hít sâu một hơi, không ngờ nơi này lại có động thiên khác.

Mọi người mạnh dạn đi vào, lúc này mới phát hiện nơi đây chất đầy đồ tùy táng, chính giữa là một cỗ quan tài đá.

“Đệt mợ!

Nhiều vàng bạc thế!” “Chất thành núi rồi, nhiều quá đi mất!” “Hơi bá đạo đấy!

Đây là Lưu Đán sao?” “Chắc là vậy, còn hai lá cờ xí này là gì?”

Hai bên quan tài trong mộ thất có hai lá cờ xí, Diệp Kiêu nhìn qua, một bên cờ có cán tre đã mục nát, trên cờ có hoa văn phức tạp.

Lá cờ xí còn lại có hoa văn và một hàng chữ.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Lá này là tang táng phiên, có ý dẫn hồn thăng thiên." "Còn cái này." Anh chỉ vào mặt có chữ, "Mặt này là cờ Nhật Nguyệt Văn Minh Tinh, trên đó viết phong hiệu của Lưu Đán." Mọi người nhìn nửa ngày mới bừng tỉnh hiểu ra.

Giáo sư Chu cũng gật đầu: "Không sai, chính là Lưu Đán!" Đã xác định được thân phận, vậy không cần lãng phí thời gian nữa.

Mọi người đi đến đẩy nắp quan tài đá ra, phát hiện bên trong còn có một lớp nữa, là quan tài ngọc.

Quan tài ngọc này có lẽ dùng để dưỡng thi, chỉ là sau khi mở quan tài ngọc ra, thấy cảnh tượng trước mắt, lúc đó ai nấy đều ngớ người.

"Chuyện gì thế này?" "Cái này hình như giống hệt của La Thái hậu, chẳng lẽ lại bị thi biến sao!" Thi thể trước mắt bị một lớp vật chất dạng sợi bao bọc chặt chẽ, tạo thành một cái kén hình người khổng lồ.

"Chẳng lẽ Phong Cổ đã vào trong rồi sao?" Diệp Kiêu lắc đầu, trực tiếp rút đoản đao đâm vào, chém đứt vật chất dạng sợi.

Qua nhiều năm tháng, vật chất dạng sợi bên trong cứng rắn vô cùng, mãi mới xé toạc được hết, để lộ ra thi thể bên trong.

Một cỗ thi hài khô quắt quấn mình trong long bào thêu rồng vàng năm móng màu đen đỏ.

Thấy cảnh này, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Chắc là Lưu Đán rồi.

Giáo sư Chu cẩn thận nhìn kỹ: "Đây là một loại vật chất dạng keo

chống thối rữa, chỉ là thời gian quá dài nên mới hình thành thi hài khô quắt.

Nhưng đã qua ngàn năm mà thi thể vẫn được bảo quản tốt đến vậy, cũng thực sự không dễ dàng gì." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người mới yên tâm, còn cư dân mạng trong phòng livestream đã sôi sục rồi.

"Đây là Lưu Đán?

Hắn ta sao dám mặc long bào rồng vàng năm móng?

Hắn ta có phải muốn làm hoàng đế không?" "Đùa à, sử sách ghi lại Lưu Đán có một giấc mộng hoàng đế, hắn ta chính là muốn làm hoàng đế, nhưng không thành công.

Bây giờ cuối cùng hắn ta đã tìm thấy cơ hội, lúc chết tự xưng là hoàng đế, cũng là một sự cố chấp." "So với làm hoàng đế, hắn ta thích trường sinh hơn thì phải?

Dù sao hoàng đế cũng sống không thọ bằng hắn ta đâu!" "Lưu Đán sau khi chết biến thành bộ dạng này, chi bằng ngay từ đầu ở Trường An đã tự lập làm vương, với bản lĩnh của hắn ta chắc chắn có thể làm được, hà tất phải đợi đến bây giờ?" "Đúng vậy, không phải nói hắn ta thiên tư hơn người sao, tại sao Hán Vũ Đế lại hoàn toàn không nghĩ đến việc để hắn ta làm hoàng đế?" "Đùa gì chứ, người thông minh như vậy đương nhiên là phải đi tìm bí mật trường sinh rồi, những người kém thông minh hơn thì làm hoàng đế tự nhiên sẽ có đại thần phò tá, nếu không thì ai có thể tìm ra được?

Bạn có nghĩ làm hoàng đế sẽ khó hơn tìm ra bí mật trường sinh không?

Đương nhiên là về sau khó hơn!

Nên mới chọn Lưu Đán!" "Hán Vũ Đế cũng là một kỳ tài khoáng

thế, vậy mà lại có thể nghĩ ra cách này, chỉ tiếc là cuộc đời Lưu Đán đều bị Hán Vũ Đế làm lỡ dở, nếu không thì cũng sẽ không biến thành bộ dạng này.

Đã muốn làm hoàng đế, vậy thì phải chuẩn bị thật tốt mọi thứ." Lúc này, mọi người nhìn cỗ quan tài đá khổng lồ bên trong lồng ngọc quan, lúc đó đã xác định đó chính là mộ chủ.

Diệp Kiêu cũng xác định, bất kể từ trang phục hay từ cờ tùy táng, đều có thể xác định được.

Trong ngọc quan còn tùy táng vô số tài bảo, vàng bạc không đếm xuể, cùng với bảo thạch.

Quan trọng hơn là bên cạnh hắn ta còn phát hiện một cái hộp, Giáo sư Chu lấy cái hộp ra thì phát hiện nó rỗng, nhưng cái hộp rỗng này lại khiến tất cả mọi người chấn động!

Cái hộp này giống hệt cái hộp đựng mẫu trùng mà họ đã tìm thấy, điều này khiến mọi người lập tức há hốc mồm kinh ngạc.

Điều này cũng chứng thực phỏng đoán của Diệp Kiêu, cho thấy mẫu trùng không phải xuất hiện sớm nhất vào thời Lý Nguyên Hạo, thậm chí truy ngược về vài trăm năm trước cũng có khả năng.

Con trùng này chắc chắn cũng đã sống ngàn năm, trách không được Cáp Bố Thượng Sư nhất định phải tìm thấy, bí mật của con trùng này chính là bí mật của trường sinh.

Bây giờ mọi bí ẩn đều có thể giải đáp, nhưng Diệp Kiêu cảm thấy chắc chắn còn có chỗ nào đó bị bỏ sót.

Đúng lúc này, một âm thanh cơ giới quen thuộc truyền đến!

"Đinh!

Phát hiện ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ thăm mộ, tìm thấy Hình

Rắn Cốt Ngọc, bây giờ thưởng một khối Cốt Ngọc.” Hệ thống rất nhanh đã đưa cho anh một khối Hình Rắn Cốt Ngọc.

Diệp Kiêu nhìn thấy xong không khỏi trợn trắng mắt, Hệ thống chó chết càng ngày càng keo kiệt, bây giờ ngay cả Hình Rắn Cốt Ngọc cũng phải thông qua cách này mới có được.

Anh không khỏi hít sâu một hơi, sau đó lại phát hiện một điều đặc biệt, Hệ thống vậy mà còn có một phần thưởng tặng thêm cho anh, nằm ngay trên giao diện.

Lại còn muốn anh xác nhận có chấp nhận hay không.

Vớ vẩn, cái này rõ ràng là nhất định phải chấp nhận rồi còn gì?

Diệp Kiêu không chút do dự chọn chấp nhận, mà lúc này anh phát hiện Hệ thống cấp cho anh là một tờ Chiến Quốc Bạch Thư, cái này rốt cuộc là cái gì?

Lúc này Diệp Kiêu còn chưa kịp nghiên cứu, liền tạm thời đặt tờ Chiến Quốc Bạch Thư này vào Hệ thống, sau đó cùng mọi người liên hệ với đội trú quân phía trên.

Đứng ở đây có thể cảm nhận được từng đợt gió nhẹ thổi qua xung quanh, Diệp Kiêu đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Nếu ngôi mộ này thực sự có thể thông suốt tứ phía, tại sao lại chọn ở đây?

Lẽ nào vài ngàn năm trước, thực sự vì địa thế thay đổi mà sinh ra chấn động, nên mới xuất hiện ở đây?

Vậy cơn gió này rốt cuộc từ đâu đến?

Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ, kinh ngạc phát hiện đỉnh mộ phía trên lại rỗng!

Từ đây có thể nhìn thấy ánh sáng bên ngoài, phát hiện này khiến

anh lập tức kinh ngạc không thôi, đồng thời những người trong đội khảo cổ cũng phát hiện ra.

Thấy cảnh tượng trước mắt này, mọi người đều không biết phải làm sao.

Phía đội quân trú phòng đã dò theo tín hiệu đuổi tới, sau khi thông báo vị trí cụ thể, không quá nửa tiếng phía trên đã truyền đến tiếng động.

Chương 544

Thiết bị máy móc được lắp đặt xuống, cho phép họ đi lên.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều bò lên, lúc này mới phát hiện đỉnh mộ cách cái hố sâu trăm mét lại cách nhau hơn mười cây số.

Phát hiện này khiến mọi người đều kinh hãi.

Không ngờ hai nơi này lại cách xa đến vậy, nếu biết sớm thì đã nên đi từ đây xuống rồi.

Nhưng theo lời dân làng địa phương, đây là vách đá sau núi, bình thường căn bản không ai dám đến.

Bởi vì đây mới là Thiên Khảm thật sự!

Tất cả những ai đã từng đến đây đều đã chết, ngay cả họ sống ở đây bao nhiêu năm cũng không dám tùy tiện đến.

Nghe họ nói vậy, Hoàng Long Phi không cho là đúng, bởi vì những người dân làng này không có một lời nói thật nào, trước đó cũng vì họ mà đồng đội của anh ta vô cớ bỏ mạng, còn bây giờ nói gì anh ta cũng không tin.

Lúc này Diệp Kiêu cũng có chút nghi ngờ, liệu những người này là thật sự không dám hay là cố ý che giấu điều gì.

Mà lời nói của Diệp Kiêu cũng trở thành uy tín của đội khảo cổ, anh không tin những người dân làng này, và sự thật chứng minh những điều này đã không còn quan trọng, bất kể hai nơi cách xa bao nhiêu, tóm lại họ đã ra ngoài rồi.

Sau khi ra ngoài, bây giờ bắt đầu dọn dẹp triệt để, còn dân làng gần đó cũng được thông báo không được phép tiến vào, ai dám tiến vào phạm vi khảo cổ đều sẽ bị bắt về.

Đây cũng là điều Diệp Kiêu đề xuất.

Những người dân làng này đã khiến nhiều người hy sinh như vậy, anh sẽ không cho phép bọn họ lại gần bất kỳ văn vật nào.

Đội trú quân cũng đã liên hệ thêm nhiều bộ đội đến bảo vệ, một khi phát hiện sẽ tuyệt đối không khoan nhượng!

Dưới sự kiên trì của Diệp Kiêu, đội trú quân và đội khảo cổ đã đào hết tất cả những thứ bên dưới lên, nhưng con đại xà đã trốn thoát thì không bao giờ thấy lại nữa.

Có người nói chúng đã đổi nơi ẩn náu khác, cũng có người nói chúng đã chết, sau khi bị Diệp Kiêu và mọi người làm bị thương thì không còn cách nào sống sót được nữa.

Mọi người nhao nhao phỏng đoán rốt cuộc là thế nào, cư dân mạng cũng liên tục bình luận.

"Tôi thấy không đã, nhanh thế đã tìm thấy rồi!" "Đúng vậy, đặc biệt là mộ chủ này nhìn không có vẻ gì bí mật, bí mật trường sinh có lẽ có thể giải đáp, nhưng rốt cuộc lần tới đi đâu tìm ai thì chẳng ai biết." "Diệp Đảo nói xem, rốt cuộc lần tới anh định đi đâu, tôi phải đến đó đợi anh trước và cùng anh vào trong." "Đùa gì chứ, anh muốn đi cùng Diệp Đảo à, anh có gan không?" "Vớ vẩn!

Đã nói ra thì chắc chắn là có gan, không có gan cũng phải nhìn Diệp Đảo từ gần." "Diệp Đảo là thần tượng, nhưng nếu không có chút bản lĩnh thì đừng đi theo, kẻo làm liên lụy Diệp Đảo." "Đội khảo cổ và đội cứu viện đều rất tốt!" "Cuối cùng vẫn là đội trú quân gánh vác tất cả, có tìm thấy hay không thì cuối cùng đều do họ dọn dẹp, thảm quá!" Mọi người đều đang bàn luận, Diệp Kiêu thì không để ý xem, mãi đến nửa tiếng sau, anh quay phim tắt thiết bị, lần này kết thúc một giai đoạn, mọi người đều tiếc nuối không thôi.

“Không ngờ đại ca không nể mặt thế, nhanh vậy đã tắt livestream rồi, thế này thì họ làm sao mà tìm được chứ!” “Đúng vậy đó, còn muốn xem thêm nữa, hay là bây giờ chúng ta lập đội đến tận nơi xem sao?” “Chẳng phải là Lão Sơn sao, có ai hứng thú không?” “Đợi anh đi đến nơi rồi sẽ biết, cách đó tám trăm dặm đã bị chặn lại rồi, muốn vào là không thể!” “Nhà dân làng gần đó đều đã bị lục soát một lượt, phàm là có văn vật đều phải giao nộp.

Đừng hỏi, hỏi thì tôi ở ngay gần đó, hơn nữa còn tận mắt thấy những người dân làng chống đối đều bị trấn áp rồi!” “Bọn người này thật sự ghê tởm, nếu không phải vì họ thì sao lại chết nhiều người như vậy chứ, bây giờ nói gì cũng vô ích.” Đúng lúc này, cư dân mạng nhao nhao than vãn dưới Weibo chính thức.

Còn Diệp Kiêu và mọi người thì không tiếp tục xem nữa, bởi vì những người trong đội khảo cổ đã kiểm kê toàn bộ văn vật, đóng gói và vận chuyển đến bảo tàng địa phương để chỉnh lý từng món một.

Mà Diệp Kiêu và họ cũng đi theo.

Đội ngũ của Hoàng Long Phi giảm sút đáng kể, Diệp Kiêu liên tục lắc đầu, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, lần này đội cứu viện cộng với đội khảo cổ đã hy sinh gần sáu bảy người.

Giáo sư Chu đặc biệt kéo Diệp Kiêu sang một bên, chỉ cho anh cách viết báo cáo, điều này khiến Diệp Kiêu dở khóc dở cười.

“Tiểu Diệp, cậu tuyệt đối đừng coi thường những thứ này, sau này đều là do cậu tự viết đấy.” “Giáo sư Chu, không cần thiết phải vậy đâu ạ!” Diệp Kiêu có chút đau đầu.

Giáo sư Chu lắc đầu: “Sao lại không cần thiết, không chỉ cần thiết mà còn rất quan trọng!

Những thứ này có thể giúp cậu nhìn lại tình cảnh lúc đó, còn có

thể xem xét lại những chỗ bị bỏ sót, như vậy mới có thể đảm bảo vạn vô nhất thất." "Cậu phải xem tôi viết thế nào cho thật kỹ vào!" Diệp Kiêu đành bất đắc dĩ đồng ý, Giáo sư Chu đã nói như vậy, anh còn có thể nói gì hơn, chỉ có thể làm theo lời Giáo sư Chu.

Lúc này, thấy Giáo sư Chu đang chậm rãi kể lại toàn bộ quá trình, Diệp Kiêu nhìn đến hoa cả mắt, nhưng vừa nghĩ đến sau này cái này sẽ do mình viết, Diệp Kiêu lập tức cảm thấy có chút vô vọng.

Tuy nhiên, điều khiến Diệp Kiêu cảm thấy yên tâm là lần này Giáo sư Chu đã hoàn thành tất cả.

Sau khi mọi việc kết thúc, đã là ba ngày sau đó.

Nhiều thành viên đội khảo cổ đều tụ tập lại, phía Hoàng Long Phi dẫn theo những người trong đội cứu viện rời đi, Giáo sư Chu cũng không quên xin trợ cấp cho họ.

Sau khi nhận được tiền, Hoàng Long Phi cảm ơn rối rít, không ngờ cuối cùng Giáo sư Chu vẫn còn nhớ chuyện này.

Giáo sư Chu đương nhiên sẽ không quên, đối với tất cả những người đã giúp đỡ họ, Giáo sư Chu đều đã cảm ơn từng người một.

Sau khi Hoàng Long Phi nhận được tiền, anh ta cũng chia sẻ cho những đồng đội hy sinh của đội cứu viện, những người khác cũng không có ý kiến gì, họ có thể sống sót trở về đã là không tồi rồi.

Còn ba vị blogger thám hiểm thì chỉ có một người sống sót, sau khi đến bệnh viện thì mắc bệnh tâm lý nghiêm trọng, không bao giờ dám thám hiểm nữa.

Cư dân mạng đều nói lần này hoàn toàn là do dân làng địa phương, và cơ quan công an sau khi tiến hành thẩm vấn nghiêm ngặt, cũng đã bắt được những kẻ cầm đầu gây họa.

Những ngôi làng này từ xa xưa đã là một làng trộm mộ lớn, do

người trong làng tung tin ra ngoài, thu hút đạo mộ tặc đến.

Nhiều năm qua, số văn vật bị thất lạc lên đến hơn trăm món.

Nhưng điều khiến Diệp Kiêu kỳ lạ là, đạo mộ tặc rõ ràng đã vào không chỉ một đội ngũ, nhưng sau khi họ xuống thì lại không hề gặp, thi thể cũng không có nhiều, lẽ nào họ đều đã chết ở bên trong, không ai sống sót, ngay cả xương cốt cũng không còn?

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Mà ở một bên khác của địa cầu, người thanh niên nhìn thấy livestream kết thúc thì không khỏi bật cười.

Không ngờ lần này bọn họ lại tìm thấy dễ dàng như vậy, còn đội ngũ mà hắn phái đi lại toàn quân bị diệt không một ngoại lệ, toàn là một lũ phế vật!

Những lính đánh thuê này căn bản không được, thực lực suy giảm, nằm ngoài dự đoán của hắn, trải qua nhiều năm huấn luyện mà vẫn không thể ra vào thuận lợi, thật sự quá thất vọng!

Hắn vuốt chiếc nhẫn trên ngón tay, lắc đầu, xem ra chỉ có thể đi đến địa điểm tiếp theo, bố trí trước, đợi lấy được con mẫu trùng kia, gần như có thể bắt đầu nghi thức.

Diệp Kiêu cũng không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này, ở một bên khác của địa cầu vẫn còn có người đang dáo dác nhìn chằm chằm anh.

Đúng như anh nghĩ, đám lính đánh thuê kia toàn quân bị diệt, nhưng bách túc chi trùng tử nhi bất cương (con rết trăm chân chết không cứng, ý nói khó chết hẳn), Cáp Bố Thượng Sư làm sao có thể dễ dàng bỏ cuộc?

Từ Lão Sơn trực tiếp quay về đội khảo cổ địa phương, Diệp Kiêu điều chỉnh một lát, rồi chuẩn bị khởi hành trực tiếp đi Thiên Sơn.

Lúc này Giáo sư Chu kéo Diệp Kiêu lại, kể chi tiết cho anh vài bí mật mà ông đã phát hiện trong đó, bao gồm cả những văn vật đào được dưới Lão Sơn lần này.

Sau nhiều đêm không ngủ phân tích, ngoài một số vật tùy táng quan trọng ra, còn tìm thấy một tấm vải trắng.

"Cái này được tìm thấy bên trong lớp áo lót của thi thể, xem ra Lưu Đán giấu rất kín, tất cả mọi người đều không ngờ ở đây lại còn giấu cái này." Thấy Giáo sư Chu lấy tấm vải trắng ra, mắt Diệp Kiêu sáng lên!

"Giáo sư Chu, đây là cái gì ạ?" Anh nhìn thấy có chút quen mắt.

Giáo sư Chu nói: "Đây hẳn là bản đồ, theo như chúng ta đã nghĩ ban đầu, bản đồ này tổng cộng có bốn mảnh, chính là những mảnh chúng ta tìm thấy trong cổ mộ Tây Hạ, cộng thêm cái này, ghép lại thì là một nửa bản đồ.

Còn một nửa nữa không biết tìm từ đâu.

Nhưng cũng có thể nhìn rõ đây là hướng đi của dãy Thiên Sơn." Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy hứng thú, càng nhìn càng thấy quen mắt, lập tức bừng tỉnh.

Tấm bản đồ được ghi lại trên Chiến Quốc Bạch Thư chẳng phải là cái góc còn thiếu đó sao!

Chương 545

Diệp Kiêu vội vàng lấy tấm Chiến Quốc Bạch Thư từ trong Hệ thống ra, ghép vào góc trên bên phải.

Giáo sư Chu nhìn thấy xong đều có chút kinh ngạc.

"Tiểu Diệp, tấm bản đồ này cháu lấy từ đâu ra vậy?" Diệp Kiêu mặt không đỏ tim không đập nhanh: "Tam thúc cho cháu, trong di vật mà tam thúc để lại có một mảnh như thế này.

Bao nhiêu năm nay cháu vẫn không hiểu rốt cuộc nó là gì, bây giờ nhìn thấy mấy mảnh bản đồ này mới nhớ ra, nhưng hiện tại vẫn còn thiếu mảnh cuối cùng.

Bốn mảnh bản đồ ghép lại sẽ là một bản đồ hoàn chỉnh của dãy Thiên Sơn, nhưng mảnh còn thiếu đó không biết tìm từ đâu." Phát hiện của Diệp Kiêu khiến Giáo sư Chu lúc đó phấn khích không thôi: "Xem ra chúng ta càng ngày càng gần chân tướng rồi.

Nếu có thể tìm thấy mảnh này, có phải có nghĩa là mẫu trùng nằm ở đây không?" Lời nói của Giáo sư Chu khiến Diệp Kiêu cau chặt mày.

"Giáo sư Chu, cháu vẫn không hiểu rõ, hắn ta đặt con mẫu trùng này vào Thiên Sơn rốt cuộc là muốn làm gì, lẽ nào bí mật trường sinh tối cao nằm ở Thiên Sơn?" Giáo sư Chu gật đầu: "Có khả năng, Thiên Sơn thời cổ đại là căn bản của việc tu tiên tu đạo.

Nếu mẫu trùng ở đây, điều đó có nghĩa là bí mật trường sinh chắc chắn có thể được tìm thấy." "Hơn nữa cháu đừng quên, nơi này là nơi không ai biết đến, bao nhiêu năm qua không ai có thể khám phá ra chân tướng thực sự.

Nếu chúng ta có thể vào được, điều đó có nghĩa là bên trong đây nhất định có bí mật, chỉ là không biết mẫu trùng rốt cuộc từ đâu truyền ra, nếu từ trong Thiên Sơn truyền ra, vậy ai là người sớm nhất mang nó ra khỏi núi?" Một câu nói của Giáo sư Chu khiến lòng Diệp Kiêu trầm xuống!

Không ngờ ở đây lại có nhiều bí mật đến vậy, mà người mang mẫu trùng đi lần nữa là vì cái gì?

Lẽ nào là muốn trả lại nó cho Thiên Sơn sao?

Vậy tại sao không mang những con mẫu trùng còn lại về?

Giáo sư Chu nghĩ đến đây, trực tiếp lấy ra một cái hộp khác, mở ra chính là con mẫu trùng đó.

"Nếu lần này có thể tìm thấy con khác, hai con này có thể hợp hai làm một, có lẽ có thể giúp được cháu, cháu hãy mang nó theo, cái này là tôi đã xin phép từ đội khảo cổ lấy ra.

Tôi tin cháu." "Tiểu Diệp, lần đi Thiên Sơn này tôi không đi được rồi, tôi sẽ ở điểm trú chân dưới núi đợi tin tốt của cháu!" Nghe ông nói vậy, Diệp Kiêu liên tục gật đầu: "Giáo sư Chu yên tâm, cháu nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của ông." "Lần này cháu muốn tìm đội thám hiểm cấp cao cùng cháu đi vào, còn đội trú quân thì không cần đi nữa.

Sinh tồn dã ngoại và chuyến đi Thiên Sơn đối với họ đều là sự hy sinh vô ích." Giáo sư Chu lại không đồng ý: "Không có đủ lợi ích, tuyệt đối đừng điều khiển những đội thám hiểm đó, họ đều là những kẻ liều mạng." Giáo sư Chu thở dài một hơi, Diệp Kiêu cũng biết ý của ông, không gì khác ngoài lợi ích.

Chỉ sợ giữa đường họ sẽ bán đứng anh, nhưng muốn tìm người khác đi theo, Diệp Kiêu cũng thực sự không muốn họ hy sinh vô ích.

Anh nghĩ đến đội ngũ của Trương Như Long có lẽ có kinh nghiệm, nhưng nếu đi Thiên Sơn, e rằng khí hậu và môi trường khắc nghiệt sẽ khiến họ tổn thất lớn.

Nghĩ đi nghĩ lại, người thích hợp nhất chỉ có bản thân anh, lần này e rằng livestream cũng không thể thực hiện được.

"Không sao, đến lúc đó liên hệ với bộ đội trú quân Thiên Sơn, cộng thêm đội bảo tiêu, dưới trọng tiền ắt có kẻ thủ hộ, chắc chắn sẽ có người xuất hiện.

Tôi tin nội bộ đội khảo cổ trưng cầu cũng nhất định sẽ có người tình nguyện đi theo." Giáo sư Chu nghĩ quá lạc quan, Diệp Kiêu không đồng ý: "Chuyến khảo cổ lần này, cháu định đi một mình, không một ai trong đội khảo cổ được đi theo." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu lập tức kinh ngạc không thôi, biết anh muốn bảo toàn sức mạnh nòng cốt của đội khảo cổ, nhưng chuyện quan trọng như vậy, một mình Diệp Kiêu rốt cuộc có làm được không?

Bộ đội trú quân sau khi đi theo Diệp Kiêu vào, liệu có nghe theo sự sắp xếp của anh không?

Điều này khiến Giáo sư Chu lập tức có chút băn khoăn.

Diệp Kiêu an ủi ông: "Giáo sư Chu, lúc này không phải lúc để băn khoăn những chuyện này, chúng ta có thể thuận lợi tiến vào Thiên Sơn hay không vẫn còn là vấn đề.

Mang theo những người trong đội khảo cổ, họ quanh năm không rèn luyện thân thể, căn bản không có cách nào vượt qua được loại môi trường khắc nghiệt này, đi cũng chỉ là hy sinh vô ích.

Ngay cả bộ đội trú quân địa phương, gặp phải những thứ này cũng chưa chắc có thể toàn thân mà rút lui.

Ông cứ yên tâm, cháu chỉ chọn những người phù hợp với đội ngũ

của mình.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu do dự rất lâu vẫn đồng ý, bất kể nói thế nào, cũng phải cân nhắc đến tình hình thực tế.

Thiên Sơn không giống Lão Sơn, nơi đây vẫn là nơi con người sinh sống, còn kia thì chưa chắc đã vậy.

Nhưng còn một chuyện nữa, đó là đội lính đánh thuê, đến lúc đó nếu lỡ gặp phải ở Thiên Sơn, thì đó không phải là chuyện đùa đâu, họ đối mặt với Diệp Kiêu, tuyệt đối sẽ không mềm lòng.

Diệp Kiêu đương nhiên cũng biết, Cáp Bố Thượng Sư vẫn luôn theo dõi trong bóng tối.

Nếu đã vậy thì cứ bắt đầu cuộc đối quyết cuối cùng đi, xem ai có thể tìm ra bí mật cuối cùng!

Diệp Kiêu đã quyết định rồi, chuyến đi Thiên Sơn lần này anh quyết định dẫn theo đội ngũ của mình đi.

Đội trú quân địa phương nếu muốn thì đương nhiên có thể đi theo, nhưng đội ngũ của Giáo sư Chu thì thôi.

Còn việc livestream đương nhiên vẫn phải tiến hành, anh muốn xem Cáp Bố Thượng Sư rốt cuộc khi nào mới chịu lộ diện chân thân ra mà so tài cao thấp với anh.

Đối với hành động này của Diệp Kiêu, Giáo sư Chu đương nhiên cũng biết, ông không có cách nào ngăn cản Tiểu Diệp đi theo đuổi nguyện vọng trong lòng mình, nhưng có thể khẳng định là Tiểu Diệp làm như vậy tuyệt đối sẽ không làm ông thất vọng.

Ông cũng nghi ngờ Cáp Bố Thượng Sư này có bí mật gì không ai biết đến.

Thậm chí làm nhiều đến vậy tuyệt đối không chỉ vì trường sinh, nếu một người chỉ vì trường sinh thì không cần phải tính toán nhiều đến thế.

Bố trí ngàn năm mà vẫn còn sống, hoàn toàn không cần thiết phải theo đuổi trường sinh, hắn ta đã có thể thực hiện được rồi.

Nếu Cáp Bố Thượng Sư vẫn còn theo đuổi, thì chỉ có thể nói rằng trường sinh cần phải trả giá, hắn ta đã xuất hiện từ thời Thành Cát Tư Hãn, cho đến bây giờ đã qua bao nhiêu năm, nếu nói chỉ đơn thuần muốn trường sinh bất tử, vậy thì trong khoảng thời gian dài đó, hắn ta không thể làm được một mình.

Đám lính đánh thuê đó làm việc vì tiền, bao nhiêu năm nay, tốn bao nhiêu tiền?

Đằng sau hắn ta chắc chắn có một thế lực bí ẩn đang hỗ trợ, nếu không thì tuyệt đối sẽ không kiên trì được lâu như vậy.

Lúc này Tiểu Diệp đi qua cũng đúng lúc.

Giáo sư Chu bây giờ chỉ có thể đặt tất cả hy vọng vào Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nói gì thì là thế đó, còn những chuyện khác ông sẽ không quản nữa.

Nhưng cũng không quản được, Giáo sư Chu sau chuyện này cũng đã nhìn rõ, Diệp Kiêu mới là sức mạnh nòng cốt của đội khảo cổ, ông cũng tin tưởng nhân phẩm của Diệp Kiêu.

Chỉ là khi đối phương làm báo cáo, cấp trên vẫn còn chút không tin, bởi vì Diệp Kiêu trong phòng livestream đã không chỉ một lần thể hiện ra những điểm đáng ngờ.

Thân phận của anh thực sự khiến người ta cảm thấy đáng ngờ!

Xuất thân từ thế gia trộm mộ, lại còn thỉnh thoảng lấy ra những thứ đó, đều khiến người ta cảm thấy tên này không đơn giản.

Nếu thật sự nói hết những bí mật của đội khảo cổ cho Diệp Kiêu, để anh một mình đi Thiên Sơn, đến lúc đó anh mang văn vật bỏ trốn

thì sao?

Giáo sư Chu lại vỗ ngực dùng nhân cách của mình ra đảm bảo nhất định không có vấn đề gì.

Khi Diệp Kiêu biết tất cả những điều này, trong lòng cũng cảm động, thực ra thời gian anh và Giáo sư Chu ở cùng nhau không dài.

Phần lớn thời gian đều ở trong một đội ngũ, trong quá trình thăm mộ, Diệp Kiêu cũng thích một mình suy nghĩ.

Nhưng bất kể người khác nhìn anh thế nào, Giáo sư Chu vẫn luôn đứng về phía anh, từ sự nghi ngờ ban đầu, rồi đến sự thiện chí, và cuối cùng là sự tin tưởng vô điều kiện.

Giáo sư Chu đã mang lại cho anh thực sự quá nhiều.

Diệp Kiêu cũng cảm thấy quả thực có thể thử một chút, dù sao Giáo sư Chu đại diện không chỉ là một trưởng bối, mà còn là cả đội khảo cổ.

Chỉ cần ý kiến của đội khảo cổ rõ ràng, thì sau này anh dù làm gì cũng sẽ không rời khỏi đội ngũ này.

Chương 546

Bây giờ đã quyết định không mang đội khảo cổ đi, Giáo sư Chu cũng sẵn lòng kể tất cả bí mật cho anh, để anh trực tiếp tiến vào Thiên Sơn, đó chính là sự tin tưởng lớn nhất dành cho anh.

Diệp Kiêu cảm thấy vì người ta tin tưởng mình, anh cũng sẽ không làm Giáo sư Chu thất vọng.

Trực tiếp xuất phát từ Lão Sơn, Diệp Kiêu mang theo trang bị đi tới, Giáo sư Chu và những người khác đi theo.

Giáo sư Chu đã quyết định, lần này Diệp Kiêu bất kể làm gì ông cũng sẽ ủng hộ.

Dưới chân Thiên Sơn, bộ đội trú quân đã thiết lập điểm quan sát tạm thời, nửa tháng, đây là thời hạn mà Giáo sư Chu đặt ra cho Diệp Kiêu.

Nếu quá nửa tháng mà họ vẫn chưa xuống, thì tất cả các lối vào Thiên Sơn sẽ bị phong tỏa, không cho phép bất kỳ ai vào.

Chuyến đi Lão Sơn lần này cũng khiến Diệp Kiêu quyết định nhất định phải tự mình bồi dưỡng đội ngũ, nếu không thì việc hợp tác sẽ rất phiền phức.

Đến dưới chân Thiên Sơn, đã có một nhóm người đang chờ đợi.

Trước khi đến, Diệp Kiêu đã liên hệ với Trương Như Long, nói cho anh ta biết rằng mình sắp đi Thiên Sơn.

Trương Như Long không nói hai lời liền đồng ý, đối với anh ta, có thể hợp tác với Diệp Kiêu đương nhiên là thích hợp.

Chỉ là không ngờ Diệp Kiêu lại tin tưởng anh ta đến vậy.

Diệp Kiêu cũng cảm thấy Trương Như Long có thể tin cậy, quan trọng nhất là lần trước anh ta đã ăn viên thuốc Đoạn Tí Trọng Sinh kia, cơ thể của Trương Như Long hẳn là không giống người thường, thể chất của anh ta tốt hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa, bọn họ đã cùng anh xuống cổ mộ hai lần, có một số kinh nghiệm, vì vậy anh mới tin tưởng anh ta.

Hai người họ hẹn gặp nhau dưới chân Thiên Sơn, Giáo sư Chu và những người khác cũng đã đến.

Thấy mọi người đều tụ tập lại, Trương Như Long dẫn đội của mình đến.

Đội trú quân địa phương cũng đã đến, hàng chục người tụ tập dưới chân Thiên Sơn.

Đội trú quân không mấy tin tưởng Diệp Kiêu, mặc dù đội khảo cổ có thể đến, nhưng trong nhiều năm qua, không biết bao nhiêu đội khảo cổ đã tiến vào Thiên Sơn.

Không một ai có thể toàn vẹn trở về, vì vậy bây giờ thấy Diệp Kiêu và mọi người, đội trú quân bày tỏ không mấy hiểu tại sao nhất định phải đến vào lúc này.

Mặc dù bây giờ thời tiết trông có vẻ tốt, nhưng trên núi thì chưa chắc.

Đặc biệt là Thiên Sơn, thời tiết thay đổi thất thường, nếu có chuyện xảy ra, thì đó là toàn quân bị diệt.

Khi gặp Giáo sư Chu, người phụ trách đội trú quân họ Vương, tên là Vương An Phi, anh ta nhìn Giáo sư Chu: "Thực ra chuyện livestream chúng tôi cũng có nghe nói, chúng tôi biết vì khảo cổ mà mọi người cũng đã hy sinh và cống hiến rất nhiều, nhưng chuyện này

không phải là đùa đâu.

Nếu các vị đã xác định, chúng tôi sẽ phái đội ngũ đi theo, nhưng hy sinh là điều khó tránh khỏi, các vị có bao nhiêu phần trăm nắm chắc?" Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, rồi trầm giọng nói: "Hai phần." Hai phần này không phải Diệp Kiêu nói bừa, anh là người đưa ra kết luận sau khi tổng hợp và đánh giá.

Thiên Sơn bên trong thay đổi thất thường, không chỉ khí hậu, còn có vô số dã thú, cùng với địa hình rộng lớn, căn bản không ai biết mục tiêu địa điểm nằm ở đâu.

Nếu không phải họ có bản đồ, e rằng ngay cả việc đi vào cũng đã rất khó khăn.

Vương An Phi nghe vậy không khỏi kinh ngạc: "Có hai phần nắm chắc mà cậu dám một mình lên Thiên Sơn sao?

Cậu có biết nơi đây tồn tại những gì không!" Diệp Kiêu nheo mắt nhìn dãy núi ẩn trong mây mù cách đó không xa, không trả lời anh ta.

Thiên Sơn thực sự cách nơi này còn năm cây số, mọi người ở lại nhà khách gần doanh trại quân đội, vì việc đi lại rất dễ gây chú ý, nên không ở khách sạn bên ngoài.

Nhưng lời nói của Diệp Kiêu lúc này thực sự khiến Vương An Phi cảm thấy khó tin: "Có hai phần nắm chắc mà cậu dám dẫn người đi chịu chết, nhóc con, đừng tưởng mình thể hiện oai phong trong livestream rồi có thể dẫn dắt mọi người không có đầu óc mà xông qua, đây là chuyện đại sự liên quan đến tính mạng con người đó!" "Cậu có biết sau khi lên Thiên Sơn rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm không, rất nhiều người dưới chân Thiên Sơn đã không còn đường sống rồi, những năm qua không biết có bao nhiêu đội khảo cổ đã tiến vào Thiên Sơn, không một ai có thể sống sót trở về, không phải tôi dọa cậu đâu, cậu nhất định phải nghiêm túc đối đãi!" Diệp Kiêu gật đầu, "Tôi

đương nhiên biết, hơn nữa không chỉ biết mà còn rất rõ.

Trước đây tôi cũng từng cân nhắc, các đội khảo cổ phía trước đều là đội địa phương, hơn nữa còn có một số người mượn danh khảo cổ để làm trộm mộ, những kẻ đó không ra được thì cứ để chúng ở đó." "Nhưng điều tôi muốn nói là, nếu không có ai thăm dò, một số bí mật trong đó sẽ mãi mãi không được biết đến." "Mọi người đối với ngọn núi này nhiều nhất là sự kính sợ, nhưng nếu bên trong thực sự có bí mật, nếu thực sự bị những kẻ trộm mộ kia nhòm ngó, ông có từng nghĩ đến hậu quả là gì không?" "Thà để chúng ta có được còn hơn để chúng có được.

Đại Việt Quốc chúng ta đã lập quốc bao nhiêu năm rồi?

Lịch sử lại có bao nhiêu năm, nhưng con người đã khám phá được bao nhiêu?

Từ mấy ngôi đại mộ trước đây cho thấy, lịch sử này là liên tục không ngừng, hơn nữa chúng có liên hệ với nhau.

Tôi muốn lấp đầy toàn bộ sự liên tục này.

Nếu ông tin tôi, đội quân đồn trú có thể không cần tiến vào, chúng ta sẽ livestream toàn bộ hành trình.

Đương nhiên, nếu giữa chừng vì bất khả kháng lực mà bị gián đoạn, tôi cũng đành chịu." "Nhưng tôi muốn nói là, vì tôi lấy danh nghĩa khảo cổ tiến vào, tuyệt đối sẽ không để sinh mạng như cỏ rác.

Chuyện này tôi không làm." Giáo sư Chu bên cạnh gật đầu, "Đương nhiên tôi tin tưởng tiểu Diệp.

Đội trưởng Vương, không chỉ ông, ngay cả Đội trưởng Trương của chúng ta cũng vậy.

Anh ta là đội quân đồn trú ở một ngôi cổ mộ khác, họ phụng mệnh đến bảo vệ chúng ta.

Sau hai lần xuống mộ, bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng Diệp Kiêu.

Lần này đã nguyện ý đi cùng tiểu Diệp xuống đó, đương nhiên là đã chuẩn bị vẹn toàn." "Chúng ta cũng biết Thiên Sơn này không thể so với trước đây, đây là ngọn núi thần bí nhất của Đại Việt Quốc.

Nguồn gốc và lịch sử cụ thể tôi sẽ không nói nhiều nữa, nhưng bên trong chắc chắn có một số bí mật không ai biết.

Bí mật này không chỉ người Đại Việt chúng ta cần biết, mà đối với người nước ngoài cũng là một sự cám dỗ." "Không giấu gì ông, trong núi đến giờ vẫn còn một số người tồn tại, tôi không nói chắc ông cũng rõ, họ ở trong đó chưa từng rời đi, một số người lén lút tiến vào, các ông cũng không biết.

Chúng ta bây giờ đã liên lạc được với đội quân đồn trú địa phương, chỉ là để mở một con đường, để các ông sau này có thể tiến vào lấy văn vật ra, nhưng đội tiên phong này, chính là tiểu Diệp và đồng đội." "Họ đang mạo hiểm, tôi hy vọng các ông có thể ủng hộ.

Tuy nói không cần các ông hỗ trợ về nhân lực, chỉ cần phối hợp lấy vũ khí là được." Giáo sư Chu nói vậy, Vương An Phi nhất thời có chút câm nín, ông ta không biết nên nói gì, dù sao những gì họ nói đều đúng, hơn nữa bao nhiêu năm qua, họ vì chống lại một số thế lực bên ngoài mà cũng đã phải trả giá.

Bây giờ Diệp Kiêu đã nguyện ý tiến vào, Giáo sư Chu dùng nhân phẩm đảm bảo, Vương An Phi cũng không tiện nói thêm gì, chỉ có thể gật đầu yên tâm, "Vũ khí trang bị gì đó đương nhiên sẽ cấp phát cho các cậu, nhưng tôi phải nhắc nhở các cậu, Thiên Sơn từ xưa đến nay vốn thần bí khó lường, không ít người sau khi tiến vào đều không thể trở ra, chuyện này không phải trò đùa đâu." "Nếu tôi có nửa lời dối trá, các cậu cứ việc đến tìm tôi.

Chỗ này và chỗ này," ông ta lấy bản đồ ra, "những nơi này tuyệt

đối không thể đi!" Ông ta chỉ vào hai con đường trên bản đồ, "Hai bên đều là vách núi vạn trượng, tiến vào sau đó chắc chắn chết, hơn nữa càng lên cao băng tuyết càng nhiều, nơi này không phải người bình thường có thể tiến vào." Diệp Kiêu gật đầu, anh đương nhiên biết, Thiên Sơn còn gọi là Côn Luân Khư, có lẽ là thần sơn số một của Đại Việt, cũng là vạn tổ chi sơn, nhưng Thiên Sơn cũng là nơi Long mạch tọa lạc.

Từ xưa trong thần thoại cho rằng Thiên Sơn có một vị thần tiên Tây Vương Mẫu cư ngụ, đầu người thân báo, còn có hai con chim xanh chầu hai bên.

Tây Vương Mẫu muốn tu tiên, vậy Thiên Sơn chính là tiên cảnh bí mật để tu tiên.

Nơi đây là tổ của Long mạch, bao nhiêu năm qua cũng là mộ địa được các đế vương ưu tiên lựa chọn.

Diệp Kiêu khẳng định bên trong chắc chắn có quần thể cổ mộ, hơn nữa người có thể được chôn cất ở nơi này tuyệt đối không đơn giản.

Ngay cả Cáp Bố Thượng Sư, người từng nổi tiếng với Cổ trùng, cũng chưa chắc đã tìm được cổ mộ thật sự.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Thiên Sơn có độ cao cực lớn, hơn nữa nhìn trên bản đồ thì địa thế phân bố cũng rất phức tạp, cả dãy núi có vô số đỉnh núi cao trên sáu nghìn mét.

Còn có mấy con sông chảy qua.

Dựa theo bản đồ, Long mạch này tuyệt đối là tổ của Long mạch, nếu thực sự có thể chôn cất ở đây, con cháu vạn đời sau sẽ được phù hộ.

Cáp Bố Thượng Sư đến đây, liệu có phải cũng vì điều này?

So với trường sinh bất lão, con cháu của hắn cũng nhất định phải giống hắn, linh hồn bất diệt!

Chương 547

Dường như chỉ có nơi này mới có thể thỏa mãn.

Diệp Kiêu cau chặt mày, phía Vương An Phi cũng đã cung cấp tất cả những thứ họ cần, đồng thời thiết lập trạm dừng chân dưới núi.

Ít nhất có mấy con đường để vào núi, nhưng từ chỗ họ đến đích đến thực sự thì chỉ có con đường này.

Điều đó cũng có nghĩa là nếu có họ ở đây, những người sau này muốn vào thì không thể.

Diệp Kiêu và đồng đội nghỉ ngơi một thời gian, mang tất cả tài liệu ra.

Các thành viên đội khảo cổ cũng ở trong đó, lần này không cho phép họ tiến vào, nhưng cũng để họ làm chỉ đạo từ bên ngoài.

Có bất cứ chuyện gì đều do họ giải đáp, như vậy có thể đảm bảo an toàn cho họ.

Còn về đội của Trương Như Long sẽ cùng Diệp Kiêu tiến vào, cũng là để hỗ trợ về võ lực. "Cậu vừa nói Tây Vương Mẫu rốt cuộc có tồn tại không?

Thần thoại cổ có đáng tin không?" Thấy người ít đi, Trương Như Long kéo Diệp Kiêu hỏi.

Diệp Kiêu nhướng mày, "Thà tin là có còn hơn không.

Hơn nữa, trong các sách cổ đều có ghi chép, chắc chắn là tồn tại mới được ghi lại, bất kể là truyền thuyết hay dã sử, đều là những gì họ đã thấy mới có những ghi chép này?" "Dù sao thì lần này đáng sợ và kinh khủng hơn nhiều so với những lần trước của chúng ta, nên mọi người nhất định phải chuẩn bị vẹn toàn.

Ai là con một thì đừng vào, ai chưa kết hôn cũng đừng đi." Trương Như Long vỗ ngực, "Cậu cứ yên tâm, chúng tôi đều đủ điều kiện, đã được chọn lọc kỹ càng mới được vào đây, tuyệt đối chịu được thử thách!" Diệp Kiêu gật đầu.

Lúc này Vương An Phi đi vào, thấy họ đang vây quanh bản đồ, bèn giới thiệu: "Thực ra nơi này là thiên đường chăn thả, nhưng trong Thiên Sơn có một khu vực đồng cỏ tươi tốt, đó là khu vực cấm địa, cũng là Tử Vong Cốc." "Không ai có thể tiến vào, bên trong đầy rẫy hài cốt động vật và con người, tất cả những ai tiến vào đều sẽ chết, hơn nữa thời tiết gần Tử Vong Cốc cũng rất thất thường.

Trước đây có đội khảo cổ tiến vào thì bị mất tích trong đó, khi người của chúng tôi tìm thấy thì họ đã biến thành tro bụi, cả hình người đều in trên mặt đất.

Khu vực đó từ trường có vấn đề, những người có thể tiến vào đều không ai sống sót trở ra, nên các cậu phải tự mình cẩn thận hơn." "Khu vực núi non này quả thực rất tà!" Nghe Vương An Phi nói vậy, mọi người đều hiểu ra, những tài liệu Thiên Sơn để lại bao năm qua thực ra không nhiều, nhưng vài tài liệu duy nhất còn lại đều liên quan đến người chết, dù là thi thể hay vụ án mất tích, đều phủ lên Thiên Sơn một lớp màn che thần bí.

Do đó họ muốn tiến vào căn bản rất khó khăn.

Vương An Phi nói không sai, có thể tiến vào đã là một việc không dễ dàng.

Thiên Sơn quanh năm bị sương mù dày đặc bao phủ, hơn nữa tìm được chính xác vị trí lăng mộ e rằng không dễ đến thế.

Tương truyền, nếu muốn đến được cổ mộ, nhất định phải đi qua Tử Vong Cốc.

Tử Vong Cốc tuy nói đồng cỏ tươi tốt, hồ nước trong xanh, trong truyền thuyết giống như cảnh tiên, sau khi qua Tử Vong Cốc mới có thể tiến vào bí cảnh Thiên Sơn thực sự, nhưng đến nay vẫn chưa ai có thể vượt qua.

Sau bao nhiêu năm nghiên cứu, chỉ cần có sinh vật sống tiến vào đó, sẽ gây ra biến động từ trường và thu hút sấm sét.

Thời tiết ở đó thay đổi trong chớp mắt, lập tức sẽ bị sét đánh.

Lúc này nếu có thể đi qua, quả thực là một sự tồn tại không thể tin nổi!

Vì vậy mọi người ai cũng không dám mạo hiểm tiến lên, ngay cả họ tuần tra, khi đến khu vực này cũng chỉ đi vòng.

Cho nên trước đây Vương An Phi mới không mấy lạc quan về đội này.

Đặc biệt là Diệp Kiêu muốn tiến vào cũng không dễ đến thế.

Còn về trộm mộ, gần đây họ càng không thấy, cho nên lời Diệp Kiêu nói rốt cuộc là thật hay giả, Vương An Phi không biết.

Nhưng những gì cần chuẩn bị thì vẫn chuẩn bị sẵn cho họ.

Lúc này Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, "Các cậu dự định khi nào xuất phát?" "Nghỉ ngơi một thời gian, ba ngày sau sẽ xuất phát.

Thời gian này tôi còn phải xuống núi mua thêm một số vật tư." Dù sao đội quân đồn trú cấp cho họ đều là vũ khí, nhưng dụng cụ leo núi chuyên nghiệp và đồ dùng sinh tồn vẫn cần phải bổ sung.

Diệp Kiêu nói vậy cũng là muốn hỏi thăm người dân du mục gần đó, xem rốt cuộc có tin tức gì không.

Dù sao Thiên Sơn rốt cuộc thế nào, còn phải xem lời kể của người dân địa phương.

Ngoài truyền thuyết, hẳn còn có một số chuyện khác.

Cho nên Diệp Kiêu quyết định ba ngày sau sẽ xuất phát, Trương Như Long cũng nghĩ vậy, trước tiên làm quen với khí hậu và môi trường địa phương, để không bị bất ngờ khi tiến vào, nếu không thì họ thật sự không cách nào thích nghi được.

Vật tư y tế cũng phải mang đầy đủ, như vậy mỗi người sẽ nặng khoảng ba mươi cân, cộng thêm những thứ khác thì chắc là ổn.

Lần này đội của anh tổng cộng đã xác định hai mươi người, cũng đã được chọn lọc kỹ càng, cộng thêm Diệp Kiêu là hai mươi mốt người.

Diệp Kiêu nhìn đám người này đều là những gương mặt cũ.

Anh cũng biết bây giờ sinh tử chỉ trong khoảnh khắc, họ có thể đi cùng anh, đóng góp một phần cho sự nghiệp khảo cổ của Đại Hà.

Đó đều là những người đặt tính mạng mình vào hiểm nguy, nên anh không có quyền yêu cầu mọi người nhất định phải làm gì, nhưng chỉ có một yêu cầu duy nhất, đó là trong trường hợp khẩn cấp nhất định phải bảo vệ bản thân, tuyệt đối đừng vì cái gọi là vinh dự mà liều mạng, lúc quan trọng hãy tự bảo vệ mình.

Dù bị người khác nói là ích kỷ một chút cũng không sao, điều anh muốn là sống sót trở về.

Sau khi ký cam kết, mọi người liền bắt đầu nghỉ ngơi.

Giáo sư Chu và đội khảo cổ hai ngày nay cũng ngày đêm nghiên cứu, mang tất cả tài liệu có thể có được ra, cung cấp cho Diệp Kiêu và đồng đội tham khảo.

Dù sao đây là một hành động quy mô lớn, đội khảo cổ cấp trên cũng đã hỗ trợ, không chỉ cung cấp vật tư, mà còn mang đến một số trang bị đặc biệt, bao gồm cả thuốc đặc hiệu, để Diệp Kiêu và đồng

đội mang theo, mục đích chính vẫn là để họ có thể thuận lợi.

Tranh thủ lúc Giáo sư Chu và đồng đội đang nghiên cứu, Diệp Kiêu dẫn Trương Như Long cùng hai thành viên khác trực tiếp đi đến thị trấn nhỏ gần Thiên Sơn.

Thị trấn nhỏ này cách doanh trại của họ khoảng một giờ đường.

Diệp Kiêu và đồng đội khi đến đó mặc đồ bình thường, nhưng rõ ràng là ngoại hình khác biệt so với người địa phương.

Ở đây phần lớn là các dân tộc thiểu số, sự xuất hiện của họ lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Diệp Kiêu mỉm cười, khách du lịch đến đây chắc cũng không ít.

Lúc này Trương Như Long lắc đầu, "Khách khứa gì thì tôi không rõ, nhưng có một điều, cậu thấy không, ở chỗ này có không ít gương mặt giống tôi, cậu nói họ đến làm gì?" Trương Như Long chỉ vào mấy người phía trước nói nhỏ: "Mấy người kia nhìn qua là biết là dân luyện võ, có công phu, nhìn vết chai trên tay một người kia kìa, mấy người khác thì mặc quần áo làm từ vật liệu đặc biệt, thắt lưng còn giấu súng, nhìn là biết không phải người bình thường!" Nghe Trương Như Long nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi thêm vài phần cảnh giác, "Cậu nói chuyện Thiên Sơn có mộ táng thì có bao nhiêu người biết?" Anh vô thức cảm thấy đám người này là trộm mộ, hoặc là lính đánh thuê.

Trương Như Long gật đầu, "Cái này còn phải nói sao?

Ai cũng có thể nhìn ra, nếu không phải quá nguy hiểm, đã sớm bị bòn rỗng rồi!

Sao, cậu nghi ngờ tất cả bọn họ đều là thế?" Diệp Kiêu gật đầu, điều này khiến Trương Như Long lập tức căng thẳng, vội kéo hai người kia định tiến lên, nhưng bị Diệp Kiêu ngăn lại. "Đừng vội,

trước hết hãy xem đã.

Nếu chúng ta hành động mạo hiểm, e rằng còn chưa đến được đích.

Trước tiên xem họ là thuộc phe nào đã." Diệp Kiêu ước tính không chỉ có một đội người, nên bây giờ căn bản không dám hành động khinh suất.

Chương 548

Trước đây Diệp Kiêu đã từng chạm trán với những lính đánh thuê này, nhưng bây giờ mấy người này nhìn bề ngoài cũng là người Đại Việt, hiện tại chưa rõ rốt cuộc là bên nào, nên chỉ có thể quan sát trước rồi tính.

Diệp Kiêu cùng họ đến một quán ăn nhỏ gần đó, mấy người ngồi xuống, gọi một vài món đặc sản địa phương, lại thêm một đĩa thịt cừu nướng, rồi bắt đầu ăn.

Lúc này mấy người kia ngồi đối diện chéo Diệp Kiêu, gọi một bàn lớn, không lâu sau lại có thêm vài người nữa lục tục đến, khoảng bảy tám người vây quanh một bàn.

Diệp Kiêu ra hiệu cho Trương Như Long, Trương Như Long gật đầu, nhân cơ hội đi đến chỗ ông chủ xin ớt, khi đi ngang qua họ thì tùy ý liếc nhìn một cái, chỉ là một cái nhìn lướt qua như vậy, do bản năng quân nhân, anh ta phát hiện họ có mang vũ khí trên người.

Trở về sau, Trương Như Long cầm lọ ớt bột, vừa chấm thịt cừu vừa nói nhỏ: "Đều có vũ khí, hơn nữa là loại có sức sát thương lớn.

Trong ba lô du lịch mà họ mang theo người đều có 'hàng', ít nhất cũng là con số này!" Thấy Trương Như Long khoa tay múa chân, Diệp Kiêu không khỏi hít một hơi lạnh trong lòng.

Nếu họ sử dụng vũ khí tối tân nhất, thì khi xuống dưới đó không biết có áp chế được không.

Nhưng không thể không nói, nếu cùng đường gặp nhau trên đường, chắc chắn một phát súng là có thể giải quyết mình, Diệp Kiêu không muốn còn chưa đến được lăng mộ đã bị họ giết, như vậy chẳng phải công cốc sao.

Lúc này thấy sắc mặt Trương Như Long, Diệp Kiêu cười cười, "Cứ ăn cơm trước đã, ăn xong rồi tính!" Con đường đến Thiên Sơn bây giờ đã bị quân đồn trú phong tỏa toàn bộ, nhưng không thể không nói, chỉ cần muốn vào vẫn có cách.

Người dân địa phương cũng không chỉ có một con đường này, luôn có lối nhỏ có thể lên.

Diệp Kiêu cũng không lo lắng, hiện tại họ là quân chính quy, còn đám người kia là quân lộn xộn, nên Diệp Kiêu không lo không vào được, chỉ lo sau khi vào rồi vạn nhất gặp nhau, đó sẽ là một cuộc chiến lớn.

Lúc này Diệp Kiêu thấy vậy cau chặt mày, những người xung quanh cũng lục tục ngồi xuống.

Anh nhìn quanh một lượt, lúc này mới phát hiện những người ngồi ở đây cơ bản đều là người ngoài, hơn nữa màu da của họ đều khá giống nhau.

Thấy xung quanh càng ngày càng có nhiều người đến, Diệp Kiêu không khỏi bắt đầu tính toán trong lòng.

Đám người này xem ra đều là những người sinh sống dưới chân Thiên Sơn, và bây giờ đang cùng tiến về một hướng, nghe họ bàn bạc bên cạnh, hình như là muốn tiến vào Thiên Sơn.

Diệp Kiêu không khỏi cau chặt mày, đám người trước đó, còn có một ông lão phía sau đang khoe khoang. "Đều đã nói với các cậu rồi, lần này cứ xem tôi đây, tôi nhất định có thể dẫn các cậu vào!" "Không thể nào, nghe nói lần này quân đồn trú cũng có động thái lớn, đã phong tỏa toàn bộ các ngọn núi xung quanh, đã như vậy rồi, ông còn vào được sao?

Nói đùa gì vậy, không phải định lừa chúng tôi đấy chứ!" Ông lão

"a a" cười, có vẻ rất đắc ý, "Người khác không vào được, lão Dương Đầu này thì có thể.

Có một con đường nhỏ này, hồi trẻ tôi thường xuyên đi, ngay cả quân đồn trú cũng không biết!

Chỉ có điều hơi phức tạp một chút, nhưng tuyệt đối có thể tránh được Tử Vong Cốc!" Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu trong lòng không khỏi giật mình!

Tránh được Tử Vong Cốc ư?

Nếu thực sự có thể tránh được thì chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao!

Diệp Kiêu không khỏi cau chặt mày, vừa ăn thịt cừu nướng, vừa dựng tai nghe ông lão phía sau khoe khoang. "Tôi nói cho các cậu biết, hồi trẻ tôi đã chạy khắp ngọn núi này rồi, đã mấy chục năm rồi, bây giờ già rồi không chạy nữa, nhưng con đường đó tôi vẫn nhớ!" "Tôi nói lão Dương Đầu, ông không phải lừa chúng tôi chứ!" "Làm gì có chuyện lừa các cậu, các cậu đưa tiền, tôi đảm bảo dẫn các cậu vào, nhưng nói trước, dẫn vào xong chỉ đi ba trăm mét là tôi không vào nữa, vào sâu hơn là chết người đấy.

Hơn nữa, tôi dẫn vào không chỉ có một nhóm người, lần nào mà trật được?" Lời này vừa nói ra, Trương Như Long và Diệp Kiêu nhìn nhau, không chỉ một lần?

Xem ra họ ra vào Thiên Sơn không chỉ một lần, những người này sẽ không phải khoác lác quá mức chứ, sao có thể?

Hai người họ rõ ràng không tin, nếu đúng như vậy, cũng không thể xảy ra được, coi quân đồn trú là người chết sao?

Lão Dương Đầu lại nói: "Tôi nói với các cậu, đừng tin chuyện này, thấy không?

Chiếc xe cút kít bên ngoài kia, hồi trẻ tôi đã đẩy chiếc xe nhỏ đó lên Thiên Sơn rồi, ở đây có tuyết liên và các loại dược liệu quý giá, tôi không biết đã đào được bao nhiêu rồi, hơn nữa đi từ phía sau căn bản không có một ai!

Đừng nói là quân đồn trú!" "Lão Dương Đầu, bên trong có cổ mộ không?" Nghe vậy Lão Dương Đầu nhìn quanh, hạ thấp giọng nói: "Cổ mộ thì tôi không rõ, nhưng tôi biết bên trong tuyệt đối có đồ tốt, hồi trẻ tôi còn đào được một món đồ có giá trị rồi bán đi!" "Gì có giá trị?" "Chính là một bức tranh, bán cho một ông lão, ông ta nói đó là bản đồ kho báu gì đó, tổng cộng có bốn mảnh, tôi chỉ có được một mảnh, bán cách đây hai mươi năm, hồi đó bán được một nghìn tệ!" Nghe lời này, Diệp Kiêu không khỏi siết chặt nắm tay, nếu là bản đồ, vậy bây giờ anh đã có ba mảnh, nếu mảnh còn lại được tìm thấy, toàn bộ bản đồ sẽ hoàn chỉnh!

Diệp Kiêu quay đầu lại nhìn Lão Dương Đầu, thấy ông ta đội mũ nỉ, mặc quần áo bình thường, đi đôi giày da cừu, xem ra đúng là người dưới chân Thiên Sơn.

Nhưng những người đi cùng ông ta rốt cuộc là ai, Diệp Kiêu vẫn chưa rõ.

Bàn người ngồi chéo đối diện anh thì nghe thấy tất cả, mấy người nhìn nhau, trực tiếp đứng dậy, đi đến trước mặt ông lão.

Lão Dương Đầu thấy trước mặt có thêm vài người, nhất thời giật mình, ông ta vừa ngẩng đầu lên đã thấy đám người kia ngồi xuống, đẩy bạn đồng hành của ông ta sang một bên.

Mấy thanh niên nhất thời ngạc nhiên, "Các người làm gì vậy?" Lời vừa dứt, chỉ thấy anh ta ấp úng, sắc mặt tái nhợt, lập tức gật đầu cười bồi: "Tôi đi, không được sao, tôi đi!" Người cầm đầu một tay kéo anh ta lại, "Đừng đi!

Muốn đi thì mọi người cùng đi, tôi chỉ muốn hỏi, con đường mà ông thấy, và những thứ ông đào được đã bán cho ai, nói cho chúng tôi biết, đến lúc đó chúng ta cùng nhau vào." Lời này vừa nói ra, lúc đó họ đều ngớ người, Lão Dương Đầu càng không chấp nhận, "Cùng, cùng nhau?

Cái này không thích hợp lắm chứ?" "Không có gì không thích hợp cả, chúng ta cùng nhau cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau!" Lời này vừa nói ra Lão Dương Đầu mặt tái mét, ông ta còn nói gì nữa, nhưng tay người kia lại đặt lên thắt lưng, lộ ra một khẩu súng đen sì, điều này khiến Lão Dương Đầu giật mình!

Hiện tại nếu không nghe lời hắn, e rằng đám người này cũng sẽ không bỏ qua, nhìn họ đông người như vậy, còn mình chỉ có mấy người, căn bản không cách nào đối phó được.

Lúc này nghe hắn nói vậy, Lão Dương Đầu cười bồi, "Vậy thì tốt quá, đương nhiên không thành vấn đề, vậy chúng ta cùng đi, lần đầu bỡ ngỡ lần sau sẽ quen!" Người đang ôm Lão Dương Đầu là một gã to con, lông mày có một vết sẹo, hắn cười nói: "Tôi tên Cống Bố, cứ gọi tôi là Uy ca." Lão Dương Đầu nhìn thắt lưng hắn, nhất thời giật mình, không dám nói gì, chỉ có thể gật đầu, còn mấy thanh niên ngồi cùng bàn với Lão Dương Đầu cũng đều tái mặt, không biết nên nói gì.

Dù sao trước sức mạnh tuyệt đối họ không thể nói được một lời nào, cũng căn bản không dám nói, sợ lỡ không vui, họ sẽ giết mình!

Nhưng điều này cũng khiến Diệp Kiêu nghe rõ, lời Lão Dương Đầu nói không thể tin hoàn toàn, nhưng cũng không thể không tin.

Hiện tại Từ Uy muốn đi cùng Lão Dương Đầu, Diệp Kiêu và đồng đội ăn xong thì trả tiền rồi đi thẳng ra ngoài.

Trương Như Long hỏi: "Chúng ta làm thế nào?

Có nên đi cùng họ không?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Trước tiên xem họ rốt cuộc đi đến đâu, có bao nhiêu người.

Nếu muốn theo thì còn phải làm rõ, đám người này rốt cuộc là từ đâu đến?

Đám người của Lão Dương Đầu rốt cuộc là ai?" "Hiện tại đã biết có hai nhóm người, nếu để hai nhóm đó hợp lại làm một, chúng ta sẽ không có phần thắng." Nghe Diệp Kiêu nói vậy Trương Như Long liên tục gật đầu, không chỉ vậy, hôm nay còn có rất nhiều người đến đây, cả thị trấn đều tràn ngập một bầu không khí bất an.

Xem ra một số thế lực đã dốc toàn lực, chỉ xem cuối cùng ai có thể cười đến cuối cùng.

Diệp Kiêu mỉm cười, dẫn Trương Như Long và đồng đội đi dạo quanh thị trấn, cũng phải làm rõ địa hình xung quanh.

Buổi tối, cả thị trấn đều tràn ngập một bầu không khí bất an.

Diệp Kiêu nhận thấy ngoài người địa phương, còn có không ít lính đánh thuê tràn vào, hơn nữa mọi người một chút cũng không né tránh, mặc quân phục rằn ri, thậm chí có người trên người còn mang theo hành lý cồng kềnh.

Hình dạng hành lý, nhìn là biết là vũ khí, sự xuất hiện của họ khiến Diệp Kiêu sinh lòng cảnh giác, ngay cả Trương Long cũng ngớ người, "Làm thế nào đây?

Bây giờ tôi thấy họ càng ngày càng ngang ngược, vậy mà vào lúc này có thể ngang nhiên tiến vào, nơi này có phải đã bị lộ tin tức rồi không?" "Đúng vậy, tôi thấy họ nhất định có mục đích, nếu không thì không thể xuất hiện vào lúc này!" Những người bên cạnh cũng đều nhìn ra, chỉ vào đám người cách đó không xa nói: "Cậu nhìn xem khắp bốn phía đều là người của họ, hình như ít nhất có bốn nhóm người đã

vào, tôi thấy có vẻ không đơn giản!" "Những người này rốt cuộc là từ đâu đến, ai đã chọc họ đến?" Diệp Kiêu suy tư nói: "Chuyện Thiên Sơn có cổ mộ đã không còn là bí mật gì rồi, nhưng quy mô lớn người cùng nhau tràn vào, chắc chắn là có người đã làm lộ tin tức.

Đi hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì." Diệp Kiêu ra hiệu, Trương Như Long và hai người khác liền đi thăm dò tình hình.

Diệp Kiêu đợi ở một quán ven đường, gọi một bát hoành thánh, rồi bắt đầu ăn.

Không lâu sau, bên cạnh anh lại có thêm mấy người, anh quay đầu nhìn, chính là Lão Dương Đầu lúc đầu.

Không biết từ lúc nào Lão Dương Đầu lại lẻ loi chạy đến bên cạnh anh.

Chương 549

Thấy Diệp Kiêu ở đây, Lão Dương Đầu mỉm cười với anh, "Cậu nhóc đừng đợi, tôi biết cậu vẫn luôn tìm tôi!" Ông ta nói vậy khiến Diệp Kiêu bật cười, "Sao ông biết tôi tìm ông, mà ông còn chạy đến bên cạnh tôi?

Chẳng lẽ không sợ những người kia nhìn thấy sẽ tìm ông gây rắc rối sao!" "Tìm tôi gây rắc rối, nếu họ tìm được tôi thì giỏi đấy!" Lão Dương Đầu vẻ mặt bí ẩn, như thể đã đoán được Diệp Kiêu và đồng đội sẽ đến tìm mình, cho nên lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, Lão Dương Đầu một chút cũng không né tránh.

Nhưng lời này Diệp Kiêu lại không hiểu, anh quay đầu nhìn quanh, còn có những lính đánh thuê kia đang khắp nơi nhìn ngó, không biết đang tìm gì.

Nhưng có thể khẳng định là lần này Lão Dương Đầu ra ngoài chắc là đã thoát được đám Từ Uy, điều này khiến anh không khỏi nhướng mày. "Lão Dương Đầu, ông không sợ tôi dẫn ông đến chỗ Từ Uy sao?" Lão Dương Đầu thay đổi thái độ sợ hãi vừa rồi, trực tiếp gọi một bát hoành thánh rồi húp lấy, sau đó nói: "Không sợ, thằng nhóc đó bây giờ còn đang ngáy khò khò kìa, nhất thời nửa khắc không tỉnh dậy được đâu!" Diệp Kiêu nhướng mày, "Vậy ông đến tìm tôi làm gì!

Tôi với ông không phải người cùng đường!" Lão Dương Đầu ăn xong lau miệng, thở dài một hơi, "Đừng giả vờ nữa, tôi biết các cậu từ đâu đến, các cậu đi cùng với quân đồn trú, muốn giúp thì cũng giúp đám người các cậu.

Thế nào, tôi chỉ cần con số này!" Ông ta giơ tay lên, "Năm vạn tệ, tôi sẽ dẫn các cậu vào núi tránh khỏi Tử Vong Cốc, sao?" Nghe ông ta

nói vậy Diệp Kiêu không khỏi giật mình trong lòng!

Lão già này dám nói thật, quân đồn trú, xem ra ông ta đã theo dõi mình rất kỹ, biết họ là ai, cố ý ở đây đợi.

Chắc Trương Như Long và đồng đội cũng sẽ không có thu hoạch gì.

Còn về năm vạn tệ, dám đòi tiền mình ư?

Ông ta thật sự có gan đấy!

Diệp Kiêu cười lắc đầu, "Ông nhầm rồi, tôi không phải người ông cần tìm, tôi chỉ là đến đây du lịch thôi." "Cậu đừng lừa tôi, từ lúc các cậu vừa vào tôi đã thấy rồi, các cậu từ căn cứ của quân đồn trú đi ra, tuyệt đối không sai!" Lời này vừa nói ra Diệp Kiêu lập tức cảnh giác, nhíu mày nắm chặt cổ tay ông ta, "Lão già, cơm có thể ăn bừa, lời không thể nói bừa!" Lão Dương Đầu lại bật cười, "Chuyện quân đồn trú ở đây cũng không phải chuyện gì to tát, hơn nữa thị trấn nhỏ này hổ lốn đủ loại người, ai từ đâu đến, mọi người chỉ cần hỏi thăm là biết hết, cậu cũng đừng giấu nữa.

Từ khi các cậu vào, lai lịch đã bị hỏi thăm rõ ràng rồi, người của cậu đi hỏi thăm người khác, người khác cũng sẽ hỏi thăm cậu, ai cũng biết gốc gác của nhau, nên cậu đừng giả vờ nữa." Những lời này của Lão Dương Đầu khiến Diệp Kiêu nhất thời căng thẳng, hơn nữa mặt tối sầm lại.

Sau khi họ ra ngoài, trên đường đều vô cùng cảnh giác, Diệp Kiêu căn bản không nghĩ tới, chỉ trong một lúc mà lại bị người khác nhận ra!

Điều này khiến anh cảm thấy có chút không thể tin nổi, Lão Dương Đầu sẽ không lừa anh chứ?

Nhưng nghĩ lại, Lão Dương Đầu hẳn không có gan lớn đến thế,

huống hồ lúc này Lão Dương Đầu chủ động đến tìm mình, căn bản là tìm chết!

Người khác thì anh không dám nói, nhưng Lão Dương Đầu tuyệt đối không dám.

Lúc này thấy vẻ mặt u ám của anh, lại thấy sát khí trong mắt anh, Lão Dương Đầu liền cười, "Cậu cũng đừng hù dọa tôi ở đây, cậu thấy không, xung quanh toàn là những người có vũ khí, người khác không nói, cậu cũng nên biết, muốn chạy thoát khỏi đây là không thể." "Được rồi, cậu nhóc đi với tôi đi!" "Đi đâu?" Diệp Kiêu có chút ngạc nhiên.

Lão Dương Đầu ra hiệu anh trả tiền rồi mới nói: "Đương nhiên là tìm người của cậu rồi, chậm một bước nữa là sẽ chết ở đây, cậu cũng không muốn họ đi theo cậu xuống đây mà lại mất mạng như vậy chứ!" Nghe ông ta nói vậy Diệp Kiêu nửa tin nửa ngờ, năng lực của Trương Như Long anh vẫn tin tưởng được, bị bắt dễ dàng như vậy, không thể nào!

Nhưng cường long không đè được rắn đất, không ngờ đám người này lại dám làm vậy, phải biết rằng nếu những người anh mang đến xảy ra chuyện ở đây, cả thị trấn sẽ không được yên bình.

Lúc này nghe Lão Dương Đầu nói vậy Diệp Kiêu lập tức nghiến răng, đi theo ông ta.

Đối với Lão Dương Đầu mà nói, ông ta đã ở đây mấy chục năm rồi.

Thị trấn mỗi ngày có bao nhiêu người ra vào, ai đến ai đi, ở đâu, từ đâu đến, đi đâu, ông ta rõ như lòng bàn tay.

Diệp Kiêu muốn lừa ông ta tuyệt đối không thể nào.

Họ vừa xuống núi đã bị người của Lão Dương Đầu theo dõi, điều

này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Xem ra người trong thị trấn nhỏ này đã hình thành một thế lực, và thế lực này do chính họ nắm giữ, bất cứ ai muốn tiến vào thị trấn nhỏ, muốn tiến vào Thiên Sơn, đều phải qua họ.

Diệp Kiêu cũng dần hiểu ra, vì sao bao nhiêu năm qua những đội khảo cổ kia đều có đi mà không có về, xem ra có liên quan đến đám người này.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn ông ta không khỏi hừ lạnh: "Nếu tôi không lầm, những người đã tiến vào trước đây cũng đều bị các người kiểm soát, đúng không?" Lão Dương Đầu chỉ cười không nói, Diệp Kiêu trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa vô danh, anh lật tay rút con Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Nếu Lão Dương Đầu dám có bất cứ dị động nào, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông ta!

Lão Dương Đầu dẫn anh xuyên qua các con hẻm nhỏ, Diệp Kiêu lúc này mới phát hiện thị trấn nhỏ này còn có lối ra khác.

Không ngờ thị trấn nhỏ trông không lớn lại có rất nhiều nhà cửa ngóc ngách.

Bên ngoài những căn nhà cũ là tường đất, nhưng trước cửa mỗi nhà đều có người đứng, mặc quần áo địa phương, đội mũ nỉ, khi thấy Lão Dương Đầu thì ra hiệu cho ông ta.

Lão Dương Đầu dẫn Diệp Kiêu đi vòng vèo cuối cùng cũng đến nơi, đây là một căn nhà nhỏ, bốn gian phòng một cái sân, sau khi đi vào mơ hồ có thể nghe thấy tiếng người đánh bài, còn có người đang mắng chửi.

Anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định nơi này không đơn giản.

Diệp Kiêu đi theo ông ta vào chính sảnh, lại phát hiện bóng dáng Trương Như Long và đồng đội ở góc phòng, họ bị trói năm hoa, Diệp Kiêu nhất thời có chút kinh ngạc.

Trương Như Long và đồng đội cũng là cao thủ, hơn nữa công phu không yếu, hiện tại lại bị người của Lão Dương Đầu bắt giữ, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Diệp Kiêu quay đầu nhìn Lão Dương Đầu, ông ta cười nói: "Đừng nhìn tôi như vậy, cậu cũng biết mà, những gì tôi vừa nói không phải giả dối, phàm là người đã vào đây, không lột một lớp da thì căn bản không ra được.

Người của cậu muốn hỏi thăm tin tức, đó cũng là trong phạm vi của chúng tôi." Diệp Kiêu hỏi thẳng: "Rốt cuộc là chuyện gì, muốn hợp tác thế nào, thả họ ra rồi nói chuyện, nếu không thì ông cũng biết đấy, tôi đã một mình một ngựa đến đây với ông thì không có gì phải sợ!" Nghe anh nói vậy, người cầm đầu "a a" cười, "Lão Dương Đầu, thằng nhóc này không sợ chết, không giống những người kia, thả họ ra đi!" Diệp Kiêu đi theo, chỉ thấy trước mặt ngồi một gã đàn ông mặt mày đen sạm, cao khoảng một mét chín, rất vạm vỡ. "Tôi tên Cống Bố, là người phụ trách khu vực này, Lão Dương Đầu là thuộc hạ của tôi, bao nhiêu năm nay tất cả những người vào núi đều phải qua chỗ chúng tôi.

Muốn đi qua, được thôi, mười vạn tệ một người, tôi sẽ dẫn các cậu tránh khỏi Tử Vong Cốc!" Công khai ra giá, chuyện làm ăn này thật là thuận lợi, Diệp Kiêu không khỏi bật cười.

Mười vạn tệ một người?

Anh liếc nhìn Lão Dương Đầu, xem ra lão già này vẫn còn biết điều, chỉ đòi anh năm vạn, nhưng anh một xu cũng không muốn bỏ ra.

Dù sao Thiên Sơn là của quốc gia, không phải mỏ tư nhân, không

có lý do gì bắt anh phải chịu cảnh bị thét giá trên trời.

Diệp Kiêu lắc đầu tỏ ý không muốn, lúc này Lão Dương Đầu thấy vậy cười nói, "Nếu cậu không đồng ý, những gì sẽ xảy ra sau đó tôi cũng không rõ lắm." "Nếu không cẩn thận bị bọn họ giết, thì không đúng!

Tôi không chịu trách nhiệm đâu?!" Ông ta uy hiếp như vậy khiến Diệp Kiêu bật cười, "Cho tôi cân nhắc, nhưng người của tôi phải đi cùng tôi, phía sau còn có đại đội quân, chúng ta hẳn là đội lớn nhất, tổng cộng mười người!" Nghe vậy Cống Bố liền bật cười, "Mười người thì tính là gì?

Bây giờ đội lớn nhất tổng cộng là ba mươi người, hơn nữa họ còn..." "Còn gì nữa!" Cống Bố chợt phản ứng lại, lập tức sững sờ tại chỗ. "Cậu đang gài lời tôi!" Thằng nhóc không ngu, nghe lời này, Diệp Kiêu liền mỉm cười, "Cái này cũng không thể nói là tôi gài lời ông, chỉ có thể nói ông quá ngu, không trách người khác được." "Hơn nữa, dám động đến người của tôi, các người cũng là lần đầu tiên đấy!" Lời Diệp Kiêu vừa dứt, "xoẹt" một tiếng, rút Hắc Kim Cổ Đao ra!

Còn chưa đợi bọn họ phản ứng lại, anh trực tiếp chém đứt cái bàn trước mặt, sau đó đặt lưỡi đao vào cổ Cống Bố, "Mười vạn tệ một người tôi không trả nổi, nhưng một nhát đao của tôi xuống, ông có thể sẽ mất mạng đấy, ông có muốn thử không?" Diệp Kiêu nói vậy, lưỡi đao kề vào cổ Cống Bố, lại thấy sắc mặt hắn, Cống Bố lúc đó liền ngớ người, ra hiệu cho Lão Dương Đầu, Lão Dương Đầu lập tức đến, "Đừng manh động!" Diệp Kiêu cười lạnh: "Tôi không manh động, cũng đừng nói với tôi những chuyện khác, trực tiếp nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì, vẽ lộ tuyến ra đây, nếu không tay tôi mà run một cái, thì đừng trách tôi không khách khí!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, lại thấy ánh mắt sắc bén của anh, mọi người đều có chút sợ hãi, lúc này Diệp Kiêu nhìn chằm chằm Lão Dương Đầu, ông ta lập tức đáp

lời: "Tôi vẽ, tôi vẽ là được chứ gì." Nói xong đám người đó liền thả Trương Như Long và đồng đội ra, sau đó bắt đầu lấy giấy, vẽ lộ tuyến.

Diệp Kiêu nói xong trực tiếp lấy ra một viên thuốc màu đen nhét vào miệng Lão Dương Đầu, Lão Dương Đầu nhất thời đại kinh thất sắc, "Chuyện gì vậy?" Viên thuốc này vừa vào miệng đã tan, ông ta căn bản không kịp nhổ ra. "Đừng căng thẳng, chỉ là Cổ trùng thôi, chỉ cần ông nghe lời Cổ trùng sẽ không phát tác, nếu ông không nghe lời thì tôi có mẹ trùng ở đây, tôi có thể bất cứ lúc nào cho chúng ra ăn thịt ông!

Nếu tấm bản đồ này là giả, ông cũng nên biết hậu quả thế nào." Những lời này của Diệp Kiêu dọa ông ta lúc đó không thốt nên lời, nếu thực sự là như vậy, lần này coi như chết không có chỗ chôn rồi, ông ta lập tức sợ hãi, "Tuyệt đối đừng!

Tôi biết lỗi rồi, cầu xin cậu!" "Ít nói nhảm thôi!" Trương Như Long xoa xoa vai mình rồi vỗ vỗ ông ta, "Vẽ nhanh lên, cẩn thận Cổ trùng chui ra, cắn nát ngũ tạng lục phủ của ông, khiến ông chết không có chỗ chôn!" Lời này vừa nói ra, lúc đó đã dọa ông ta gần khóc, Cống Bố bên cạnh cũng vậy, bị Diệp Kiêu ghì chặt cổ, một lời cũng không dám nói.

Lúc này Lão Dương Đầu, lúc đó không dám nói lời nào, rụt rè vẽ xong tất cả các đường.

Diệp Kiêu liếc nhìn một cái, tấm bản đồ này và bản đồ của anh hoàn toàn khác nhau, là hai hướng, nhưng cuối cùng đều hội tụ vào một con đường, quả thực có thể tránh khỏi Tử Vong Cốc.

Nhưng con đường này e rằng cũng không dễ đi, anh giữ lại Lão Dương Đầu, "Ba ngày sau chín giờ sáng xuất phát, nếu ông không xuất hiện, ông nên biết hậu quả." Lão Dương Đầu vừa nghe anh nói

vậy, nhất thời ngớ người, "Tôi đã vẽ bản đồ ra rồi, cậu còn muốn tôi..." "Đúng, bản đồ đã vẽ ra rồi, cũng không ngại đi cùng chúng tôi một đoạn nữa, chắc chắn sẽ được thôi.

Tôi nghĩ nhất định sẽ có biểu hiện không giống bình thường, chỉ cần ông giúp tôi đi vòng qua, thì tôi sẽ thả ông ra, còn cho ông thuốc giải, nếu không thì cả đời này ông cứ đợi đi!" Diệp Kiêu nói xong hung hăng buông Cống Bố ra, sau đó ra hiệu cho Trương Như Long cùng anh ra ngoài.

Chương 550

Mấy người đi ra ngoài cầm bản đồ cười cười không nói gì, còn Cống Bố thì xoa xoa cổ mình, có vẻ rất sợ Diệp Kiêu, không dám nói gì.

Lúc này Lão Dương Đầu và đồng đội muốn khóc không ra nước mắt, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nói là lúc khác ông ta không nghĩ tới, nhưng bây giờ lại bị đám nhóc này bắt nạt, ông ta làm sao cũng không nuốt trôi được cục tức này.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Kiêu và đồng đội rời đi.

Trương Như Long trên đường tò mò, "Không biết Từ Uy và đồng đội đã đi đâu?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Họ có khi đã bị Cống Bố và đồng đội bắt đi rồi." Nghe vậy Trương Như Long vẻ mặt bất bình, "Cậu nói đám người này gan thật lớn, vậy mà dám làm vậy.

Ban đầu tôi thật sự không nghĩ tới, nếu biết sớm thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ!" Nghe Trương Như Long nói vậy, Diệp Kiêu nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của anh ta, không khỏi cười khổ, "Dù vậy, cậu cũng làm gì được họ chứ?" "Theo tôi thấy chỉ cần có được bản đồ, những thứ khác đều không đáng gì, đừng chấp nhặt với họ!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long cũng không nói gì nữa, nhưng đại thể vẫn phải chú ý.

Trở về sau, Vương An Phi và đồng đội đã đợi sẵn.

Giáo sư Chu và đồng đội cũng đã tổng hợp tất cả tài liệu sách vở, giao cho Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp cậu xem đi, đây là tất cả những gì chúng ta đã tổng hợp được lần này." "Chuyến này lên Thiên Sơn

không giống trước đây, nguy hiểm luôn thường trực, hơn nữa một số sinh vật không rõ, chúng ta cũng không có tài liệu chính xác, chỉ có thể dựa vào các cậu thôi." Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu gật đầu, "Giáo sư Chu cứ yên tâm, lần này tuyệt đối không có vấn đề." Diệp Kiêu kể lại những gì đã trải qua khi đến đây cho Giáo sư Chu và đồng đội nghe, Giáo sư Chu nghe xong nhất thời kinh ngạc!

Vương An Phi thấy Diệp Kiêu cầm bản đồ trong tay thì không khỏi ngạc nhiên, "Sao có thể!" "Chúng ta đã tuần tra quanh Thiên Sơn lâu như vậy, chưa bao giờ thấy con đường này, cái này không phải là giả đấy chứ?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Ba ngày sau sẽ biết thật giả, tôi đã hẹn gặp họ, còn về kết quả rốt cuộc thế nào, ai cũng không rõ lắm, nhưng tôi nghĩ không thử thì làm sao biết.

Tuy nhiên, nếu thực sự có con đường này, thì đối với việc tuần tra sau này của các ông cũng có lợi, chỉ là hiện tại vẫn chưa rõ, lão già này nói thật hay giả!" Vương An Phi lúc đó gật đầu, biết Diệp Kiêu tuyệt đối sẽ không lừa họ, lúc này mọi người cũng đang chờ đợi.

Vương An Phi biết có Lão Dương Đầu đó xong, lập tức phái người đi điều tra.

Bất kể thế nào, cũng không thể để ông ta dễ dàng rời khỏi tầm mắt của mình.

Ngày thứ ba Lão Dương Đầu đến đúng hẹn, đi cùng còn có người của Cống Bố, điều khiến anh bất ngờ là còn có cả Từ Uy, mười mấy người đều đợi anh dưới chân núi.

Thấy Diệp Kiêu, mắt Lão Dương Đầu lập tức sáng lên, vội vàng tiến đến đón. "Cậu thấy không, tôi không lừa cậu, thuốc giải đâu, khi nào thì cho?" Diệp Kiêu cười lạnh: "Đợi sau khi tránh khỏi Tử Vong Cốc, tôi đương nhiên sẽ cho ông, chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu ông dám lừa tôi, thì cứ đợi mà chết ruột gan nát bét!

Ở Thiên Sơn nơi như vậy mà chết một người chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều dã thú." Nghe anh nói vậy, Lão Dương Đầu lập tức sợ hãi, vội vàng xua tay, "Cậu cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không hại cậu, đương nhiên sẽ không có chuyện đó!" Diệp Kiêu không khỏi nhướng mày, "Không có thì tốt nhất, ông cũng nhớ kỹ cho tôi.

Tôi Diệp Kiêu không phải người dễ bị lừa gạt đâu, nếu để tôi biết ông lừa tôi, tất cả trách nhiệm ông sẽ gánh!" Từ khi biết Diệp Kiêu là người có chủ ý, Từ Uy và đồng đội cũng đã thu liễm rất nhiều, nhưng lần này muốn cùng nhau tiến vào, Diệp Kiêu tuyệt đối không cho phép. "Sao không được?" Cống Bố trừng mắt! "Tôi đã nhận tiền của họ!" Nói xong liền định xông lên, còn Trương Như Long và đồng đội thì trực tiếp lên đạn súng, chĩa vào hắn, "Muốn vào cũng được, trước tiên hãy qua được cửa của tôi đã!

Nếu anh chịu đựng được!" Nghe vậy Từ Uy và đồng đội cũng không chịu thua kém, lập tức cầm súng xông đến, hai bên đối đầu.

Diệp Kiêu ra hiệu cho Trương Như Long bỏ súng xuống, "Không sao, vào thì cứ vào, nhưng có một điều, sau khi vào, nếu ai dám lấy văn vật, thì đừng trách tôi không khách khí!" "Phì, cậu tính là cái thá gì?

Cho dù là đội khảo cổ thì sao, cậu dám ngang nhiên đối đầu với chúng tôi, thì cậu cứ thử xem!" Trương Như Long không chịu thua kém, họ là quân chính quy, còn đám người này nói trắng ra đều là trộm mộ!

Dám đối đầu với họ, xem ra có người chống lưng nên không sợ, hơn nữa đây đã là ngoài phạm vi của quân đồn trú, họ cũng không sợ.

Lúc này Diệp Kiêu thấy bộ dạng của họ, giơ Hắc Kim Đoản Đao lên rồi bay qua!

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Từ Uy vội vàng nghiêng đầu tránh né.

Ngay sau đó một bóng người lóe lên, hắn trực tiếp bay xa mấy mét, ngã mạnh xuống đất không dậy nổi!

Còn Diệp Kiêu thì nhặt Hắc Kim Đoản Đao lên, nhìn hắn đầy khinh thường, "Không muốn xảy ra xung đột ở đây thì nhanh chóng cút đi, nếu không lát nữa quân đồn trú đến, các ngươi sẽ không còn đường quay về đâu!

Về nói với thủ lĩnh của các ngươi, khu vực Thiên Sơn này đã bị phong tỏa, tất cả mọi người không được phép tiến vào, hôm nay kẻ nào dám vượt qua ngọn núi này, giết không tha!" Một lời của Diệp Kiêu khiến họ lập tức sững sờ, Từ Uy cũng không dám tiến lên, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Kiêu rời đi, siết chặt nắm tay nghiến răng ken két.

Nhưng cũng không có cách nào, có Diệp Kiêu và còn có quân đồn trú, chỉ cần tiếng súng vang lên, rất nhanh sẽ có người chạy đến, họ không đánh đổi được cũng không thua được.

Bây giờ chỉ có thể trơ mắt nhìn đội ngũ lớn dưới sự dẫn dắt của Lão Dương Đầu cứ thế vòng quanh về phía đông.

Lúc này thuộc hạ của Từ Uy hỏi: "Đại ca có muốn đuổi theo không?

Thằng nhóc này lợi hại như vậy, chúng ta e rằng không đánh lại đâu!" "Muốn đi thì mày đi, lẽ nào tao phải nhìn sắc mặt của nó sao?" Thuộc hạ lúc đó không nói gì nữa, còn có thể nói gì chứ?

Lúc này họ trơ mắt nhìn đội ngũ phía trước càng ngày càng xa, thậm chí cuối cùng không còn nhìn thấy bóng người, lúc đó mới thôi.

Im lặng một lát sau Từ Uy nhấc chân đi vào bên trong, còn thuộc hạ cũng đều biết rốt cuộc là chuyện gì, dù sao họ chỉ nói không thể đi cùng, nhưng lại không nói không thể tiến lên, chỉ cần theo sau kiểu gì

cũng sẽ tìm được một con đường.

Ai ngờ đến nửa đường thì thấy một cái rãnh dài khoảng hai mét, cái rãnh này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

Đồng loạt dừng bước nhìn Từ Uy.

Từ Uy lúc đó mặt tối sầm.

Cái rãnh này không phải cái rãnh bình thường, mà là do một thanh trường đao trực tiếp chém xuống tạo thành.

Rõ ràng là vết tích do thằng nhóc họ Diệp dùng thanh trường đao trong tay trực tiếp vạch ra.

Hơn nữa đây là lời cảnh cáo trắng trợn.

Cảnh cáo họ không được tiến lên, nếu không thì trực tiếp giết chết.

Lúc này mọi người đều nhìn Từ Uy, "Đại ca anh xem cái này làm thế nào?" Từ Uy cau chặt mày, "Còn làm thế nào được?

Đại thể chỉ có một con đường để đi, đó là đợi!" Đợi đến khi không nhìn thấy bóng người, đợi một ngày một đêm sau đó mới xuất phát.

Nếu là như vậy, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Từ Uy lúc đó không nói gì, chỉ giữ vẻ mặt u ám, lại bước chân lên, dù sao thì cũng phải đi theo, nếu không thì mình còn làm thế nào nữa?

Chân trước vừa bước ra một bước, chân sau liền sững lại, hắn đứng yên bất động, những người bên cạnh cũng ngớ người, đồng loạt nhìn hắn.

Từ Uy trầm giọng nói: "Tôi hình như đã giẫm phải mìn." Vừa nghe hắn nói vậy, những người xung quanh đều tản ra, chỉ còn lại Từ Uy một mình, hắn không khỏi nghiến chặt răng.

Không lâu sau mấy đứa đàn em đều đến, còn mang theo đá, nhìn dây dẫn dưới chân Từ Uy, lúc đó mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. "Đại ca thằng nhóc này thật độc ác, phía trước vậy mà lại bố trí mìn, chỉ sợ chúng ta đi qua." "Bớt nói nhảm đi, nhanh lên!" Thuộc hạ nghe vậy, lập tức bắt đầu hành động, còn Diệp Kiêu và đồng đội đi phía trước, không lâu sau mấy phút liền nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng nổ long trời lở đất, điều này khiến mọi người không khỏi giật mình!!

Trương Như Long cười khẩy, "Xem ra đám người kia vẫn không chịu bỏ cuộc, trực tiếp đuổi theo rồi, như vậy cũng tốt, đỡ cho lão gia tôi phải dùng đao, nhưng không biết họ đã nổ chết bao nhiêu người!" Diệp Kiêu thì cười nói: "Chắc không nhiều đâu, họ cũng không phải kẻ ngốc, nhìn thấy cổ mộ ở ngay phía trên, sao lại không nghĩ cách chứ!" Lão Dương Đầu và đồng đội thì luôn nơm nớp lo sợ, không ngờ vừa ra tay đã chơi lớn, không chỉ cho họ đi trước, mà còn chôn mìn phía sau, ai dám đến gần thì trực tiếp nổ chết.

Quân đồn trú ở đây họ không dám nói gì, chỉ là không ngờ tâm tư của Diệp Kiêu lại độc ác đến vậy.

Hiện tại Lão Dương Đầu và đồng đội đi theo lối nhỏ về phía trước, lúc đầu dưới chân núi vẫn còn rộng lớn, nhưng càng lên cao, khí hậu đột nhiên thay đổi.

Tục ngữ nói rất hay, cái gọi là ranh giới rõ ràng, ở đây thể hiện cực kỳ rõ rệt.

Vừa rồi còn nắng chói chang, chỉ một lát sau đã biến thành tuyết trắng xóa bao la, thấy cảnh này, mọi người đều vội vàng quấn chặt quần áo trên người, may mắn là họ đã chuẩn bị đầy đủ.

Lão Dương Đầu quấn chặt áo da cừu trên người, quay đầu lại nói với họ: "Lát nữa bám chắc vào, cẩn thận gió trên người.

Lạnh lắm!" "Qua thung lũng này là có thể đến được trận địa phía

trước." "Là ý gì?" Diệp Kiêu có chút không hiểu.

Chương 551

Cống Bố tiếp lời, "Phía trước là khu vực Lôi Khu." Diệp Kiêu ngạc nhiên, "Ông không phải nói sẽ tránh khỏi Tử Vong Cốc sao?

Sao còn có Lôi Khu?" Cống Bố cười khẩy: "Lôi Khu thì không thể tránh được, nhưng so với Lôi Khu thực sự của Tử Vong Cốc thì tốt hơn nhiều.

Nếu cậu ngay cả cái này cũng không qua được, thì cổ mộ phía trước càng không cần nói nữa!" Nghe Cống Bố nói vậy, mọi người đều cau chặt mày.

Diệp Kiêu nhìn Lão Dương Đầu, thấy ánh mắt ông ta chớp động không ngừng, trong lòng sinh nghi, lão già này sẽ không lừa mình đấy chứ!

Trương Như Long đột nhiên có chút do dự, nếu Lão Dương Đầu dám lừa anh, anh nhất định sẽ không để lão già này yên?

Còn Diệp Kiêu lắc đầu, trong lòng suy nghĩ, lừa thì không đến mức, nhưng dẫn họ đi đường vòng có lẽ là có.

Nhưng trong cơ thể ông ta có Cổ trùng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng hại người. "Cứ đi trước đã, tạm tin ông ta lần này!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu, đi theo.

Đoàn người dài khoảng mười mấy người, đi theo người của Cống Bố và Lão Dương Đầu.

Họ trên tay cầm gậy leo núi, chắc chắn đã chuẩn bị từ sớm, con đường này đi rất nhẹ nhàng, Diệp Kiêu và đồng đội chuẩn bị đầy đủ cũng không thành vấn đề.

Chỉ là không ngờ một giờ sau, cách phía sau họ ba cây số thấp

thoáng xuất hiện mười mấy chấm đen.

Diệp Kiêu vô tình quay đầu nhìn lại, trong mắt mang theo một tia sắc bén, cuối cùng vẫn đuổi kịp rồi.

Âm hồn bất tán!

Nhất thời, mấy từ này lóe lên trong đầu anh.

Ánh mắt Diệp Kiêu dõi theo mười mấy chấm đen phía sau, Trương Như Long và đồng đội cũng phát hiện ra, lúc đó liền có chút tức giận, "Làm thế nào đây?

Có cần tôi bây giờ đi qua kết liễu bọn họ không!" Diệp Kiêu suy nghĩ rồi lắc đầu, "Đừng!

Đến lúc đó cứ để họ lại, có lẽ có thể dùng để thăm dò." Những lời này của Diệp Kiêu khiến mọi người đều có chút không hiểu, thăm dò?

Cái này thăm dò thế nào?

Hơn nữa nơi này không làng không xóm, nếu một khi xảy ra giao tranh, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này Diệp Kiêu mỉm cười, lúc này anh quay phim ở cuối đội ngũ đã bật thiết bị không dây, lần này họ đến, anh quay phim vẫn là người cũ.

Công thức quen thuộc, thao tác quen thuộc, anh quay phim đã theo họ một thời gian dài rồi, nên lần này vẫn chọn anh ta đến.

Anh quay phim cầm thiết bị vừa bật lên, phòng livestream bên trong mấy người ít ỏi đột nhiên bùng nổ, thấy cảnh tượng quen thuộc này, mọi người đều phấn khích. "M* Diệp Đảo xuất hiện!" "Đội ngũ này hình như có chút không đúng lắm!" "Tôi cũng phát hiện rồi, Giáo sư Chu sao không có ở đó?

Diệp Đảo, cậu sẽ không phải đã 'xử lý' Giáo sư Chu rồi tự mình

đến đấy chứ!" "Không đúng, sao phía trước còn có người, nhìn họ mặc đồ hình như là người địa phương phải không?" Lúc này các cư dân mạng trong phòng livestream đều bắt đầu phấn khích, bàn tán về thân phận và địa vị hiện tại của Diệp Kiêu, Diệp Kiêu cũng không trả lời.

Bây giờ họ không thể quan tâm đến những thứ khác, chỉ cần bảo vệ an toàn cho bản thân là được.

Rất nhanh mọi người liền phát hiện manh mối trong núi hoang vắng. "Chỗ này hình như là chân Thiên Sơn!" "Thiên Sơn?

Cậu chắc chắn chứ?" "Đương nhiên chắc chắn rồi!

Có một lần đi du lịch thì đã thấy Thiên Sơn, dãy núi này y hệt, tuyệt đối không sai!

Diệp Đảo các cậu đã đi Thiên Sơn rồi à!" "M* ra là lời đồn là thật, Diệp Đảo và đồng đội đi Thiên Sơn, chắc chắn là đại cổ mộ Thiên Sơn không thoát được rồi!" "Diệp Đảo nhất định phải nắm bắt thời gian, tôi thấy phía sau các cậu hình như còn có người!" "Đừng nói linh tinh, Diệp Đảo làm sao có thể thua?" "Không nói linh tinh, chỉ là nhắc nhở Diệp Đảo, lần trước đi du lịch nghe hướng dẫn viên nói, ở đây trộm mộ đặc biệt nhiều, nhưng đều là có đi không về, nếu một khi lộ tin tức bị họ bám theo, thì không chết cũng phải lột một lớp da!" Nhìn họ cứ thế đi theo, mọi người trong phòng livestream đều lo lắng.

Diệp Kiêu thì không hoảng không loạn đi theo Lão Dương Đầu và đồng đội về phía trước, đi khoảng hai giờ, mọi người cuối cùng cũng đến một khu vực.

Khu vực này nói thế nào nhỉ, một vùng đất cháy, xem ra đây chính là Lôi Khu.

Trên nền đất đen kịt rải rác một số xương trắng, trông có vẻ ghê

rợn.

Trong khu vực Thiên Sơn phủ tuyết trắng xóa bỗng nhiên xuất hiện một vùng đất cháy, và xung quanh vùng đất cháy này đầy rẫy xương trắng, có cả người và súc vật.

Tuy nhiên điều này không làm Diệp Kiêu và đồng đội sợ hãi, quan trọng nhất là có thể đi qua một cách chính xác.

Lúc này Lão Dương Đầu hít một hơi thật sâu, "Đến rồi!" Diệp Kiêu không khỏi có chút kinh ngạc, "Lão Dương Đầu, ông đừng có lừa tôi, Tử Vong Cốc nhanh như vậy đã đi vòng qua được sao?

Chúng ta mới đi được ba tiếng!" Lời của Diệp Kiêu khiến Lão Dương Đầu nhướng mày, ông ta lẩm bẩm: "Sao lại thế!

Tôi trước nay không lừa người, đây đúng là chỗ đó, qua Lôi Khu là đến rồi, phía sau toàn là đường lớn!" Nghe lời này, cư dân mạng trên màn hình bùng nổ! "Tôi tin ông là ma, lão già thối tha này xấu tính lắm!" "Nhìn ánh mắt Diệp Đảo kìa, cứ như nhìn thằng thiểu năng vậy!" "Lão già này nhìn ánh mắt là biết, gian trá gian xảo!" "Diệp Đảo sẽ không tin đâu!" Diệp Kiêu chỉ nhìn ông ta cười lạnh, "Lão Dương Đầu, ông có biết Cổ trùng thích gì nhất không?" Nghe vậy Lão Dương Đầu trong lòng chùng xuống, lập tức cười xuề xòa, "Cậu xem tôi không phải đang nói đùa với cậu sao?

Đi đi đi, tôi dẫn cậu qua." Hành động của Lão Dương Đầu khiến sắc mặt Trương Như Long sắc lạnh, Diệp Kiêu nheo mắt nhìn ông ta, giây tiếp theo đột nhiên ra tay trực tiếp vặn cổ tay ông ta rồi siết một cái, "Rắc", Lão Dương Đầu thét lên thảm thiết, khiến mọi người trong lòng run rẩy!

Diệp Kiêu trở nên sắc bén như vậy, lão Dương Đầu tuyệt đối không ngờ tới.

Lúc này, cổ tay ông ta bị Diệp Kiêu nắm trật khớp, đau đớn kịch liệt ập đến.

Cống Bố và những người khác thấy vậy không khỏi tiến lên một bước, nhưng bị Trương Như Long và đồng đội dùng súng chĩa vào đẩy lùi lại.

Diệp Kiêu cười lạnh: "Muốn chơi với tôi à, xem ngươi có tư cách đó không đã!

Tôi đã nhắc nhở ngươi rồi, đừng có giở trò với tôi, nếu không thì cứ thử xem mùi vị thế nào!" "Lần này chỉ là một bài học thôi, còn ngươi!" Anh ta chỉ vào Cống Bố, "Ngươi dẫn đường phía trước, phía sau để lại hai người, chỉ cần bọn chúng dám tới là cho nổ tung luôn!

Dù sao cũng là khu vực bom mìn, giải quyết thẳng tay." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long gật đầu, còn các cư dân mạng trước màn hình cũng đều kinh ngạc không thôi.

"Diệp Đảo đột nhiên trở nên máu lạnh thế, tôi hơi bất ngờ đấy." "Sao Diệp Đảo cứ như biến thành người khác ấy, lạnh lùng quá!" "Đừng quên đằng sau toàn là đạo mộ tặc, lần này Diệp Đảo đến đây có thể là đội khảo cổ giả danh, gặp đạo mộ tặc thì ai cũng phải diệt, Diệp Đảo làm vậy không sai!" "Đúng, tôi đứng về phía Diệp Đảo, không sai!

Để bảo vệ văn vật của chúng ta thì phải ra tay tàn nhẫn!" "Giáo sư Chu và mấy người kia tuyệt đối không dám làm thế, nhưng Diệp Đảo thì khác, lại có quân đồn trú ở đây, còn có Trương Như Long nữa, giờ cứ thẳng tay mà giết!" "Diệp Đảo uy vũ, thích nhìn Diệp Đảo thế này!" Các cư dân mạng đều vô cùng ủng hộ Diệp Kiêu, Diệp Kiêu cũng biết mình làm vậy là vạn bất đắc dĩ.

Anh ta không muốn thấy đám người này vô lễ đến vậy trên đất Đại Việt.

Chỉ cần Từ Uy và đồng bọn dám xông lên, sẽ không khách khí mà nổ súng.

Lúc này, Trương Như Long lập tức phái hai người, trực tiếp đặt lựu đạn dọc đường, chỉ cần giẫm phải là nổ chết!

Dù sao cũng là khu vực bom mìn, có gì to tát đâu.

Cứ để bọn chúng thử xem sao, dù gì đạo mộ tặc giết cũng chẳng sao.

Lúc này Diệp Kiêu sắc bén vô cùng, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp kề vào cổ Cống Bố.

Cống Bố biết thanh đao này lợi hại.

Thấy cảnh này, hắn lập tức rụt rè, lại liếc nhìn Lão Dương Đầu thấy ông ta đau đến mặt mày tái mét, cũng không dám nói gì, liền trực tiếp đi lên.

Chương 552

Người đi trước nhất là người của Cống Bố, khoảng năm sáu người, ai nấy đều cầm vũ khí.

Nhưng hiện tại họ không đông bằng người của Trương Như Long, càng không tàn nhẫn như Diệp Kiêu, nên hoàn toàn không dám làm càn.

Thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người đều không dám lên tiếng.

Lão Dương Đầu run rẩy nói: "Tôi đã nói sẽ đưa cậu vào thì sẽ đưa, cậu tuyệt đối đừng động thủ." Diệp Kiêu lạnh lùng nhìn ông ta: "Ông bớt giở trò với tôi đi, lão Dương Đầu.

Tiền tôi sẽ đưa cho ông, nhưng nếu ông dám lấy mạng anh em tôi ra đùa giỡn, thì xem tôi xử ông thế nào!" Lời nói này của Diệp Kiêu khiến Lão Dương Đầu sợ mất mật, từ sớm đã biết Diệp Kiêu không dễ chọc, nhưng không ngờ đội khảo cổ đàng hoàng này lại có một kẻ không sợ chết.

Lúc này, Từ Uy và những người khác cũng rón rén theo sau hướng Diệp Kiêu và đồng đội.

Nhìn thấy họ ở phía trước, nhưng vẫn không dám vượt qua dù chỉ một bước.

Người dưới quyền thấy Từ Uy như vậy không khỏi khuyên: "Đại ca, chúng ta cứ tiến lên đi, dù sao cũng đã đến đây rồi, còn sợ bọn chúng sao!" Từ Uy cười lạnh, không nói gì.

Hắn biết Diệp Kiêu tuyệt đối sẽ không khách khí.

Đụng phải người này, e rằng lần này sẽ xé toạc mặt mũi, nhất định sẽ khiến bọn chúng phải hối hận.

Nên lúc này Từ Uy cũng không dám khinh suất.

Hơn nữa bọn chúng mang theo nhiệm vụ đến, tuyệt đối sẽ không vì chút lợi nhỏ trước mắt mà để mình bị thương.

Hắn cũng không dám lấy mạng của đám người này ra đánh cược, không phải hắn thương người mà là tuyệt đối không dám làm bừa.

Vạn nhất chỉ còn lại một mình hắn, hắn biết tìm ai mà nói lý?

Diệp Kiêu, cũng không bận tâm, đã dám tiến lên thì cứ nổ chết.

Anh ta sẽ không mềm lòng.

Dưới sự dẫn dắt của Lão Dương Đầu, họ bước đi trên vùng đất cháy.

Ban đầu Trương Như Long và những người khác còn có chút sợ hãi, lỡ đâu không được mà dẫn đến sấm sét đánh chết họ, thì thật không hay chút nào.

Không chết trong cổ mộ, lại chết vì sét đánh, truyền ra ngoài họ còn mặt mũi nào mà gặp người khác.

Thấy cảnh này, Diệp Kiêu nhíu mày, lộ trình Lão Dương Đầu đang đi hình như có chút không ổn.

Đi vòng vèo qua lại, nhưng không hề chạm vào xương cốt trắng bên cạnh, cũng không chạm vào những phần khác.

Khu vực này không có tiếng sấm, thực sự không đơn giản.

Diệp Kiêu nhìn hồi lâu, nhíu chặt mày.

Lão Dương Đầu quay đầu lại nói với họ: "Nhất định phải đi theo bước chân của tôi, nếu đi sai sẽ bị sét đánh." Nghe ông ta nói vậy, mọi người đều hơi kinh ngạc.

Diệp Kiêu bình thản nói: "Làm theo lời ông ta nói, chỉ cần bước

theo dấu chân của ông ta mà đi về phía trước là được." "Chuyện gì thế, chẳng lẽ lão già này có pháp bảo gì sao?" "Đây là khu vực sét đánh đấy, đi sai một bước là dẫn thiên lôi đến, lão già này có biết bí mật gì không?" "Tôi đoán ở đây nhất định có từ trường, từ trường khác biệt nên mới thế.

Ông ta đang đi vòng quanh từ trường!" "Chỉ có đi đúng cách mới không chiêu thiên lôi!" "Cái này hơi lạ rồi, nếu nói vậy thì đám người phía sau có thể không theo kịp được!" "Mấy người gấp gì chứ, đám người phía sau không theo kịp cũng không sao, dù sao bọn chúng là đạo mộ tặc, chết thì chết thôi.

Quan trọng là người của Diệp Đảo theo kịp là được!" Lời này nói đúng thật, mọi người cũng phấn khích lên, nhìn Diệp Kiêu và đồng đội tiến về phía trước.

Diệp Kiêu lúc này đã nhìn thấu bí mật, chỉ là nhìn Lão Dương Đầu cố làm ra vẻ thần bí, đi được nửa ngày rồi mới quay đầu lại nhìn họ.

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của họ, Lão Dương Đầu không khỏi đắc ý, sau đó cười lên: "Thấy chưa?

Ngày trước chúng tôi đưa người vào đều phải thu tiền, lần này các cậu được hời rồi!

Nếu không phải vì cậu có thứ này trong tay, tôi tuyệt đối..." Thấy ánh mắt sắc lạnh của Diệp Kiêu, ông ta muốn nói lại thôi, nửa ngày không thốt nên lời.

Diệp Kiêu nhìn chằm chằm ông ta, cười lạnh: "Ông thấy thế nào?

Ông có phải muốn nói là dựa vào Bát Quái Trận mà đi thì có thể lừa được chúng tôi không?" Nghe lời này, Lão Dương Đầu lập tức kinh ngạc: "Cậu nói gì!" "Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Tôi chỉ nói là Bát Quái thôi mà, lão Dương Đầu, ông lừa được

người khác nhưng không lừa được tôi.

Lúc này còn muốn giở trò gì nữa à?" Lão Dương Đầu thấy Diệp Kiêu trực tiếp vạch trần mình, mặt ông ta lập tức khó coi.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây không phải từ trường gì cả, đây cũng không phải là khu vực sét đánh, mà là một trận pháp.

Một Ngũ Hành Bát Quái Trận pháp khổng lồ được bày ra ở đây.

Nếu đi sai sẽ xúc động trận pháp, nên mới giống như khu vực sét đánh vậy." "Tôi đoán lần đầu tiên ông đi qua đây chắc không phải tự mình đi!" Nghĩ lại thì Lão Dương Đầu cũng chỉ là một người chăn nuôi bình thường, làm sao ông ta có thể hiểu Bát Quái Trận?

Sở dĩ ông ta có thể đi được qua, chắc chắn là có người đã nói cho ông ta biết.

Nghe anh ta nói vậy, Lão Dương Đầu im lặng không nói.

Trương Như Long lúc này mới phản ứng lại, chỉ vào Lão Dương Đầu: "Hèn chi!

Lão già nhà ngươi dám lừa chúng ta, hóa ra là chuyện này!

Hại chúng ta còn tưởng ngươi làm ra vẻ thần bí gì!" Lúc này Diệp Kiêu cười cười: "Thôi đừng nói ông ta nữa, nói cũng vô ích.

Lão già này rất có thể sẽ không nói thật với các người.

Còn về việc trước đây ông ta gặp ai, và ai đã nói cho ông ta biết, tôi không muốn biết cũng không muốn quản.

Nhưng có một điều, nếu sau này ông dám nói dối tôi, hoặc trên đường lại giở trò gì, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông!" Diệp Kiêu trực tiếp vạch trần những điều thần bí mà Lão Dương Đầu vẫn tự hào.

Lão Dương Đầu ở trước mặt Diệp Kiêu không thể giấu giếm

được gì, lúc này nghe anh ta nói vậy, lập tức đỏ mặt.

Ông ta cũng không ngờ Diệp Kiêu lợi hại đến vậy, không dám nói gì, chỉ có thể nhìn về phía trước.

Cuối cùng vẫn thở dài một hơi: "Phục!

Tôi, lão Dương Đầu này từ trước đến nay chưa từng phục ai, nhưng hôm nay tôi phục cậu!" Diệp Kiêu hừ lạnh: "Ông phục hay không tôi cũng không có nhiều lời để nói, mau đi đi!" Lúc này họ vừa mới bước một bước, đột nhiên Cống Bố ở phía trước hô lên: "Không hay rồi!

Bọn chúng đã đến!

Vạn nhất bọn chúng đi sai, xúc động trận pháp, tất cả chúng ta đều sẽ bị bọn chúng uy hiếp!" Lúc này Từ Uy và đồng bọn đã đến, thấy những bóng người này mọi người đều hơi kinh ngạc.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày: "Còn mai phục đã đặt đâu?" Trương Như Long cũng ngớ người, đúng vậy, bọn họ đã cùng nhau chôn thuốc nổ, sao lại không kích hoạt?

Lúc này Từ Uy đã đi đến gần, thấy vẻ mặt kinh ngạc của họ, hắn ta lập tức cười lên: "Mấy người nghĩ chỉ dùng vài thứ vớ vẩn là có thể khiến chúng tôi không qua được sao?

Quá coi thường chúng tôi rồi!" "Thiết bị tôi có đầy, chẳng qua chỉ là một khu vực bom mìn cỏn con thôi, có gì ghê gớm đâu!" Chỉ thấy Từ Uy và đồng bọn lấy ra thiết bị dò tìm.

"Chẳng qua là một trận pháp thôi mà, lão Dương Đầu, những lời các ngươi vừa nói tôi đều biết hết!" Lão Dương Đầu lập tức ngây người, liếc nhìn Cống Bố.

Chương 553

Giữa bọn họ cách xa như vậy, sao những lời vừa nói lại có thể bị hắn ta nghe thấy?

Chỉ thấy trong đám đông đột nhiên xuất hiện một người, trực tiếp đứng cạnh Từ Uy.

Thấy hắn ta, Cống Bố không khỏi chửi ầm lên: "Thằng ranh nhà ngươi dám phản bội ta!" Người đó vóc dáng nhỏ bé, đôi mắt chuột đảo qua đảo lại, nhìn xung quanh rồi nhìn Cống Bố, cười mỉa mai nói: "Mười vạn khối tiền một người, các ông chia cho chúng tôi chỉ có mấy ngàn thôi.

Bây giờ người ta trực tiếp cho năm vạn, đương nhiên là phải làm việc cho họ rồi." Diệp Kiêu lắc đầu, trong tình huống này cứ để bọn họ tự giải quyết đi, anh ta không muốn can thiệp vào lợi ích của những người này.

"Đúng là 'cùng hương tích nhượng xuất điêu dân'!

Trước đây người trong núi đã khiến tôi kinh ngạc, không ngờ đến đây lại thấy cảnh này!" "Nhìn đám người này thật đáng ghét quá!" "Cái này cũng không sao, bản thân là chuyện đôi bên tự nguyện.

Hơn nữa, người ta nói cũng đúng, dưới sự cám dỗ của tiền bạc ai mà không động lòng?" "Mười vạn khối tiền đối với những dân tộc du mục này mà nói, phải bán bao nhiêu thứ mới đủ?" "Cậu cũng quá coi thường họ rồi, bán một con bò hoặc con dê là được.

Bọn họ còn nhiều tiền hơn cậu tưởng, đám người này vì lợi ích mà bất chấp mọi thủ đoạn, cái trấn nhỏ này không biết đã bị bọn họ lừa bao nhiêu người rồi!" "Vì chút tiền này mà bán đứng anh em, cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì." "Đừng nói nữa, nếu tôi có mặt ở đó thì

chắc chắn đã nổ súng rồi, giết người diệt khẩu luôn cho rồi!" Mọi người đều ở đây, hai bên đối đầu, ai cũng không có phần thắng.

Nếu chỉ dựa vào vũ lực để giải quyết vấn đề thì thật sự quá không sáng suốt.

Ý kiến mọi người xôn xao, ai cũng không ngờ, Diệp Kiêu đột nhiên ra tay!

Từ Uy đã sớm đề phòng, không ngờ Diệp Kiêu còn nhanh hơn hắn tưởng.

Từ Uy vừa mới run tay định rút súng, đã bị Diệp Kiêu một cước đá bay ra ngoài!

Sau đó một bóng người xông tới, vung đao chém thẳng!

Trực tiếp chặt đứt cánh tay!

Từ Uy lập tức kêu thảm một tiếng, mọi người thấy cảnh này, liền sợ hãi.

Không ngờ Diệp Kiêu lại tàn nhẫn đến vậy, chỉ một bước đã hạ gục Từ Uy xuống đất!

Diệp Kiêu đứng trên cao nhìn xuống hắn ta, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, mũi đao còn vương máu, không khỏi cười lạnh: "Dám tiến lên, đây chính là kết cục của các ngươi!" "Chà chà, vẫn là Diệp Đảo của tôi lợi hại!" "Diệp Đảo uy vũ bá khí, lần này thì ai cũng không dám làm càn nữa." "Sớm đã nói rồi nên làm như Diệp Đảo ấy, Trương Như Long các người cũng học tập đi, trực tiếp đánh luôn, đừng nói nhảm với hắn ta!" Trương Long thấy Diệp Kiêu như vậy, cũng giơ súng lên chĩa về phía Từ Uy và đồng bọn rồi nổ súng.

Lập tức đánh lui bọn chúng mấy bước, không dám tiến lên.

Diệp Kiêu vung trường đao một cái, trực tiếp vạch ra một vết nứt

dài khoảng hai mét dưới chân Từ Uy!

Cái này y hệt như những gì họ đã thấy trước đó.

"Trước đây tôi đã cảnh cáo các ngươi rồi, đã không nghe thì đừng trách tôi không khách khí!" Sát khí trong mắt Diệp Kiêu lập tức khiến hắn ta kinh hãi.

Nhìn thấy máu tươi của mình chảy lênh láng, nếu không được cứu chữa kịp thời, rất có thể sẽ chết ngay tại đây, hắn ta lúc đó liền ngớ người.

Diệp Kiêu nói được làm được, tuyệt đối sẽ không khách khí với hắn ta.

Từ Uy cũng hơi hối hận rồi, vì sao lại chọc phải ôn thần này?!

"Chúng tôi không đi đạo mộ, chỉ là đi thám hiểm thôi.

Cậu xem đây là thiết bị thám hiểm của chúng tôi!

Chúng tôi chỉ muốn tìm kiếm một vài bí mật chưa biết!" Lời giải thích của Từ Uy khiến người ta không nhịn được cười.

Trương Như Long không tin: "Bớt nói nhảm đi, trên người ngươi mang trang bị nào mà không phải của lính đánh thuê?

Bây giờ còn nói là thám hiểm.

Quân đồn trú lát nữa sẽ đến, hy vọng các ngươi lát nữa còn giữ được mạng mà nói chuyện với họ!" Nhắc đến quân đồn trú, Từ Uy lập tức sợ hãi.

Nhìn thấy mình đã bị thương, nếu không tranh thủ thời gian thì e rằng mạng cũng không còn.

Còn Trương Như Long và đồng đội đang nhìn chằm chằm hắn ta, căn bản không cho bọn chúng cơ hội.

Đạo mộ thì là đạo mộ, còn nói ra cái gì mà thám hiểm, cũng quá ghê tởm rồi.

Diệp Kiêu không nói hai lời, trực tiếp bảo bọn chúng cút đi.

Dù nói thế nào cũng không thể để những người này ở đây đào bới cổ mộ.

Người của Từ Uy đều có chút kinh ngạc, phẫn nộ bất bình, muốn tiến lên, nhưng lại không chống lại được sự lợi hại của Diệp Kiêu, chỉ có thể nhìn anh ta trừng mắt một cái thật hung rồi quay về theo đường cũ.

Quan trọng nhất là còn phải đưa Từ Uy xuống để chữa trị, nếu không máu sẽ chảy như suối, đến lúc đó rất khó xử lý.

Từ Uy nhíu chặt mày, không ngờ còn chưa đến nơi đã bị trọng thương.

Nếu nhiệm vụ này không hoàn thành thì về cũng chỉ có đường chết.

Hắn ta làm sao cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, lúc này cũng không bận tâm nhiều nữa, mọi người đều nhìn về phía Diệp Kiêu chờ đợi anh ta ra lệnh.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nhìn Từ Uy và đồng bọn biến mất trên đường, lúc này mới lắc đầu: "Từ hôm nay trở đi con đường này bị phong tỏa.

Lão Dương Đầu, nếu tôi biết ông lại dẫn người vào thì tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông!" Lão Dương Đầu đâu đã từng thấy cảnh tượng như vậy, nhìn thấy Diệp Kiêu nổi giận, hơn nữa chỉ một đao đã chém đứt cánh tay người ta, ông ta lập tức sợ đến tái mặt, liên tục gật đầu: "Biết rồi biết rồi, tôi biết rồi, cậu yên tâm sau này tuyệt đối không, đây là lần cuối cùng." Có lời nói này của Lão Dương Đầu,

Diệp Kiêu mới gật đầu ra hiệu ông ta tiếp tục.

Đoàn người sau khi đi qua con đường này sắp đến nơi.

Lúc này đột nhiên có người chân lảo đảo giẫm ra ngoài vị trí của trận pháp, hắn ta lập tức ngớ người, còn chưa kịp phản ứng, trên trời đột nhiên mây đen vần vũ.

Lão Dương Đầu thấy vậy ngây người: "Không hay rồi, sắp sét đánh, chạy mau!" Ông ta vừa hô xong, liền chạy mất, nhìn ông ta nhanh chóng biến mất phía trước.

Cống Bố và những người khác cũng đi theo, nhưng dù sao cũng chưa từng đi con đường này lâu đến vậy.

Nên lúc này thấy Lão Dương Đầu chạy, họ cũng không nhìn rõ con đường này rốt cuộc là thế nào.

Theo sau một đoạn liền mất phương hướng, khiến trận pháp lập tức xảy ra biến hóa lớn.

Lúc này mọi người thấy cảnh tượng này, lập tức ngớ người.

"Thôi rồi Bỉ Q (BQ), lần này thì thảm rồi!" "Không có lão Dương Đầu, mọi người phải làm sao đây?" "Nghiêm trọng nghi ngờ người đó cố ý làm mềm chân, nếu không sao lại như thế này?" "Bây giờ truy cứu nguyên nhân cũng đã muộn, người ta chạy hết rồi, Diệp Đảo cậu thật xui xẻo." Diệp Kiêu nhìn về phía trước, nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Đi theo tôi, tuyệt đối đừng tụt lại!" Anh ta một tay túm lấy người đang ngã trên đất, ra hiệu cho họ đi theo mình.

Người đó vốn đã sợ xanh mắt, lúc này bị Diệp Kiêu nắm chặt, lập tức sợ đến không còn hồn vía, coi Diệp Kiêu như cọng rơm cứu mạng của mình, trực tiếp nắm chặt Diệp Kiêu không buông.

Diệp Kiêu lúc đó bất đắc dĩ: "Không muốn chết thì lập tức đứng dậy, nếu không tôi sẽ đẩy ngươi ra ngoài cho sét đánh thành hai

mảnh!" Người đó vừa nghe thấy, lập tức sợ hãi, liền đứng thẳng dậy.

Nhìn Cống Bố và đồng bọn biến mất, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mọi người nhất định phải theo sát." Diệp Kiêu không biết khu vực sét đánh này rốt cuộc lợi hại đến mức nào, nhưng hiện tại cũng tuyệt đối không dám đi lung tung.

Mọi người nghe vậy không ngừng gật đầu.

Nhìn trời càng lúc càng tối, vừa nãy còn trong xanh, bây giờ lập tức tối đen như mực.

Mọi người lấy đèn pin ra chiếu sáng phía trước, phía trước đâu còn bóng dáng Cống Bố và đồng bọn nữa, đã biến mất từ lâu rồi.

Chương 554

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ, ngay cả Trương Như Long cũng thấy lạ.

Bọn người này chạy cũng quá nhanh rồi, cho dù như vậy, cũng không đến nỗi như thế này.

Cứ như gặp quỷ vậy!

Chẳng lẽ bên trong này có gì đó, khiến bọn chúng sợ đến mức đó?

Diệp Kiêu lại nhíu chặt mày, xem ra lão Dương Đầu còn có chuyện giấu họ, chưa nói rõ.

Nếu không thì cũng không đến nỗi chạy trốn như vậy.

Mọi người nhìn Diệp Kiêu chỉ cảm thấy có chút không ổn.

Nếu thật sự là như vậy, thì thật phiền phức rồi.

Lúc này mọi người đều có chút căng thẳng, nếu thật sự là như vậy, thì hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

Ngay cả Diệp Kiêu cũng không có cách nào đối phó, còn điều gì mà họ có thể đối phó được nữa chứ?

Mọi người đều có chút căng thẳng, nhưng Diệp Kiêu thì trấn tĩnh lại nói: "Không sao, nhập gia tùy tục.

Mọi người cứ đi theo tôi trước!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng chỉ đành làm theo.

Nhưng Diệp Kiêu nói không sai, nguy hiểm như hình với bóng.

Mặc dù lão Dương Đầu chạy nhanh, nhưng khi sét đánh xuống thì không quản ai đi trước ai đi sau.

Một tiếng "cạch" của tiếng sét kinh hoàng đánh xuống, lập tức tạo ra một cái hố lớn trước mặt họ.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt người đó đã biến mất.

Cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả mọi người đều ngớ người, không ngờ truyền thuyết lại là thật!

Khu vực sét đánh đó một khi đã kích hoạt, tất cả mọi người đều không thể tránh khỏi bị đánh xuống.

Ngay cả Diệp Kiêu thấy cảnh này, cũng không khỏi nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Ban đầu chỉ nghĩ đó là một trận pháp, nhưng không ngờ trận pháp này khi kích hoạt lại lợi hại đến vậy, thậm chí còn đánh người sống thành tro bụi, trong nháy mắt biến mất.

Xem ra thì cái này còn lợi hại hơn mình tưởng tượng.

Diệp Kiêu không khỏi hít sâu một hơi: "Mọi người cẩn thận, nhanh chóng đi qua!" Mỗi người đều bước theo Diệp Kiêu mà đi tới.

Diệp Kiêu nhìn lên trên, lấy ra la bàn.

Từ trường đã thay đổi, căn bản không thể hiển thị từng cái một.

Hiện tại anh ta gần như có thể khẳng định từ trường ở đây tuyệt đối có vấn đề, nếu không lão Dương Đầu tuyệt đối sẽ không chạy nhanh đến vậy.

Lão già này đúng là...

Diệp Kiêu chắc chắn lão Dương Đầu đã lừa họ, nhưng hiện tại cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Theo anh ta thấy, nếu có thể cứu vãn thì đương nhiên là có thể, không cứu vãn được thì chỉ có thể tử chiến đến cùng.

Một người chạm vào khu vực sét đánh, giống như ném một quả bom vào đây vậy.

Tiếng sét kinh hoàng "cạch" không ngừng, tiếng vang không ngừng truyền đến bên tai, mọi người đứng dưới sấm sét, lập tức sợ hãi.

Ngay cả tay của anh quay phim cầm thiết bị cũng không ngừng run rẩy, căn bản không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, tất cả mọi người đều ngớ người.

Nhìn sắc mặt Diệp Kiêu nghiêm trọng, mọi người đều có chút căng thẳng.

"Tiểu Diệp sẽ không thật sự gặp chuyện chứ?" "Đúng vậy Tiểu Diệp, lần này chúng ta mà thật sự gặp chuyện, hậu quả không thể tưởng tượng được." "Tiểu Diệp Tiểu Diệp mau nghĩ cách đi, nếu có thể thuận lợi đi qua thì tốt, nếu không qua được thì chúng ta sẽ không còn cơ hội nữa." Diệp Kiêu nghe họ nói vậy, lập tức thở dài một hơi: "Nếu thật sự sợ hãi đến vậy, mọi người bây giờ hối hận vẫn còn kịp." Trương Như Long nghiêm mặt nói: "Sợ ư?

Mọi người đều không sợ.

Chỉ có một điều, ở đây chúng ta mọi hành động đều nghe theo chỉ huy, Tiểu Diệp cậu nói sao chúng tôi làm vậy!" Khi anh ta nói chuyện, trên trời sấm sét không ngừng, còn phía trước không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, xem ra lão Dương Đầu và đồng bọn căn bản không hề thoát được.

Tuy nói biết con đường này, nhưng một khi khu vực sét đánh đã bị kích hoạt thì căn bản không có cách nào thoát được.

Diệp Kiêu nghĩ nghĩ nói: "Mọi người theo sát bước chân của tôi, cho dù có chạm vào khu vực sét đánh, chỉ cần trận pháp vẫn còn đó,

thì vẫn có thể phá giải.” Hiện tại gần như đã khẳng định rồi, tuy nhiên ở đây có từ trường biến hóa, nhưng trận pháp mới là điều quan trọng nhất.

La bàn đã bị nhiễu loạn, anh ta không có cách nào, chỉ có thể cất nó đi, dựa vào trận pháp trong ký ức mà đi.

Nếu là anh ta, trận pháp một khi đã kích hoạt, sinh môn biến thành tử môn, thì cứ ngược lại mà hành động.

Cũng không biết vị hoàng đế lựa chọn chôn cất ở đây ban đầu rốt cuộc nghĩ thế nào, tóm lại theo Diệp Kiêu thấy, đây là một trận pháp tương đối đơn giản, cũng chỉ là để lừa một số người không hiểu gì.

Lão Dương Đầu và đồng bọn biết đây là trận pháp sau đó vẫn lớn gan kiếm tiền, đại khái là vì lý do này.

Thế là Diệp Kiêu nhìn chằm chằm phía trước, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, không liên quan gì đến anh ta.

Anh ta chỉ cần làm một việc duy nhất, đó là phải hộ tống đám người này thuận lợi đến được lối vào cổ mộ.

Theo bản đồ hiển thị, sau khi đi qua đây, xuyên qua Tử Vong Cốc là có thể trực tiếp đi lên.

Tại nơi Long huyệt hội tụ chính là lối vào cổ mộ, nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực tế còn một đoạn đường rất dài.

Mọi người đều không biết phải làm sao, hiện tại cũng chỉ có thể chọn nghe Diệp Kiêu nói.

Diệp Kiêu không hoảng không vội, dẫn mọi người đi suốt.

Khoảng nửa tiếng sau, mới đến nơi, lúc này đã đi ra khỏi khu vực sét đánh.

Nhìn bầu trời một lần nữa khôi phục lại thời tiết trong xanh, lúc

đó liền có chút kinh ngạc.

“Vừa nãy tất cả sẽ không phải là ảo ảnh chứ?” Trương Như Long giẫm trên nền tuyết đột nhiên đưa ra ý nghĩ này.

Diệp Kiêu gật đầu: “Đúng là ảo ảnh, nhưng nếu ở trong trận pháp mà không có cách nào toàn thân trở ra, thì sẽ bị ảo ảnh tấn công, cả đời không ra được.” “Mà sét này cũng là thật.” Diệp Kiêu chỉ vào vệt đen sì trên mặt đất: “Những người này chính là chết ở đây, không bao giờ có thể ra ngoài được nữa.” Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút sợ hãi.

Trợn mắt nhìn những thi thể bị sét đánh thành tro đen, in đậm dưới chân.

Còn ở một bên khác, dưới một tảng đá lớn có một người run rẩy không ngừng, chẳng phải là lão Dương Đầu sao?

Lúc này ông ta mặt mày tái mét, trốn dưới tảng đá không ngừng run rẩy.

Bên cạnh không một bóng người, ngay cả Cống Bố và đồng bọn cũng không thấy tăm hơi.

Nhìn lại, phía bên kia tảng đá, Cống Bố đã ngất đi rồi.

Chương 555

Trong nháy mắt chỉ còn lại hai người.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày nhìn lão Dương Đầu: "Thế nào, còn muốn tôi dẫn ông cùng tiến lên không?" Lão Dương Đầu thấy Diệp Kiêu, lập tức phản ứng lại, liên tục lắc đầu, bò đến nắm chặt Diệp Kiêu: "Cầu xin cậu dẫn tôi đi cùng, tôi không dám nữa!" Nghe ông ta nói vậy, mọi người đều bật cười, các cư dân mạng cũng nhao nhao bình luận.

"Cái này gọi là tự làm tự chịu, Diệp Đảo tuyệt đối đừng tin loại người này!" "Nhìn có vẻ thật thà, nhưng lại hay lừa người!

Loại người này có tam bạch nhãn (mắt ba tròng trắng), tâm địa độc ác lắm!" "Nếu giúp ông ta sau này ông ta còn sẽ nuốt chửng cậu đấy, chuyện nông phu và rắn không biết đã xảy ra bao nhiêu lần rồi!" "Diệp Đảo tuyệt đối đừng tin!

Nếu là tôi, tuyệt đối sẽ không đi cùng lão già này." Mặc kệ mọi người nói gì, Diệp Kiêu vẫn quyết định dẫn Lão Dương Đầu đi, dù sao trong lời của lão Dương Đầu mười câu thì có tám câu là giả, nhưng có hai phần thật, như vậy là đủ rồi.

Diệp Kiêu một tay túm lấy cổ áo ông ta: "Đoạn đường phía dưới, nếu ông còn dám giở trò với tôi, tôi cũng không ngại tiễn ông thêm một đoạn nữa.

Cái khu vực sét đánh này tôi còn có thể đi qua, huống hồ gì những thứ khác, ông phải nhớ kỹ đấy!" "Từ Uy và đồng bọn cũng bị tôi đuổi chạy rồi.

Hiện tại trên con đường này có bao nhiêu đội ngũ đã ở bên trong, tôi không nói nhiều, trong lòng ông hẳn phải rõ hơn tôi." "Trước đây

ông đã đưa bao nhiêu người vào, thành thật khai báo cho tôi, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để ông yên!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Lão Dương Đầu lúc đó run rẩy không ngừng.

Chưa từng thấy người nào sắc bén đến thế, lại một ánh mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của ông ta, thậm chí còn nói chính xác mọi việc ông ta đã làm trước đây.

Điều này khiến Lão Dương Đầu căn bản không dám nghĩ, cũng không dám nói thêm gì, chỉ có thể liên tục gật đầu.

Lão Dương Đầu nhìn Diệp Kiêu không ngừng gật đầu đồng ý.

"Tôi nói, cái trận pháp này là bốn mươi năm trước có một người nói cho tôi biết." "Ai!" Diệp Kiêu trong lòng kinh hãi, bốn mươi năm trước đã có người đến rồi!

"Tôi không biết, đó là một đội khảo cổ, họ nói là đến thám hiểm, muốn tôi làm người dẫn đường.

Tôi không đồng ý thì họ cứ thế trói tôi lại, còn nói đi trên con đường này tuyệt đối không vấn đề gì!" "Lúc đó cũng không có tiền, nhưng họ nói với tôi đây là một trận pháp, bảo tôi làm theo lời họ, ghi nhớ trận pháp này sau này là có thể liên tục dẫn đội khảo cổ vào." "Bọn họ đi vào sau đó không ai trở ra nữa.

Lúc đó tôi chỉ nhớ trên người họ có một huy hiệu." "Huy hiệu gì!" Lão Dương Đầu trực tiếp vẽ xuống đất.

Thấy huy hiệu này, Diệp Kiêu không khỏi kinh ngạc, đây chẳng phải là huy hiệu của Hắc Thủy Cố Dũng Binh sao?

Cái này trước đây thường xuyên thấy trong các cổ mộ.

Mà nay bốn mươi năm trước đã đến, bọn họ trước đây đã từng vào Thiên Sơn.

Nhưng bây giờ người không ra, rốt cuộc là đã chết, hay là đi xuống núi bằng một con đường khác?

Ai cũng không biết.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút không thể tin nổi, ai cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Mọi người thấy vậy lập tức có chút lo lắng: "Mấy người nói đám này sẽ không phải đã bố trí sẵn bẫy bên trong rồi chứ?" "Hoặc là bọn họ đã có được lợi lộc từ bên trong, mang theo văn vật xuống núi rồi, nếu không sao lại xảy ra chuyện này!" Diệp Kiêu thì lắc đầu: "Không có khả năng lớn.

Nếu thật sự là như vậy, thì bí mật Thiên Sơn đã sớm được giải quyết rồi, tuyệt đối sẽ không xuất hiện lần nữa, còn thu hút nhiều người đến vậy." "Lão Dương Đầu, ông có biết bao nhiêu năm nay những đội khảo cổ này vào đây, là ai đã tung tin tức ra không?" Lão Dương Đầu liên tục lắc đầu: "Tôi không rõ lắm, chỉ biết mỗi năm đều có một lượng lớn người đến, nhưng họ thuộc các đội khảo cổ khác nhau, tôi cũng không rõ lắm.

Chỉ có một điều, bọn họ tuyệt đối không đơn giản như vậy, có lẽ không phải là đội khảo cổ!" Nghe lão Dương Đầu nói vậy, mọi người đều bật cười, ai cũng biết mọi chuyện không đơn giản như vậy, nhưng không thể không nói là lão Dương Đầu đúng là gan to.

Diệp Kiêu lạnh lùng truy vấn: "Bao nhiêu năm nay dựa vào những cái này cũng kiếm không ít tiền nhỉ?" Lão Dương Đầu vội vàng xua tay: "Không có, ban đầu tôi chỉ muốn kiếm tiền cưới vợ, sau này vợ cưới xong lại cưới vợ cho con trai tôi.

Sau đó thì không kiếm được nữa, cho đến bây giờ gặp các cậu.

Tôi thật sự không nói dối, cầu xin các cậu tha cho tôi đi, con

đường phía sau, tôi không nhớ rõ lắm nữa!" "Họ chỉ để tôi đi qua đây, nói cho tôi trận pháp này, chuyện phía sau thì không liên quan đến tôi nữa.

Tôi cũng chưa từng có bất kỳ giao tình nào với họ!" Lời nói của lão Dương Đầu khiến mọi người đều có chút kinh ngạc, họ căn bản sẽ tin, nếu thật sự là như vậy, thì làm sao có thể xác định những gì ông ta nói đều là thật?

Huống hồ chuyện này theo Diệp Kiêu thấy căn bản là không thể nào.

Nếu nói những người đó trói ông ta vào còn nói cho ông ta biết chỗ này có thể kiếm tiền, thì hoặc là lão Dương Đầu thần kinh loạn trí, hoặc là đám người kia có vấn đề về não.

Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Rõ ràng thêm một người biết là thêm một phần nguy hiểm, nhưng lại cố tình nói cho ông ta biết chỗ này có thể kiếm tiền, đội khảo cổ này sẽ không phải là kẻ ngốc chứ?

Diệp Kiêu nhíu chặt mày: "Đây không phải là đội khảo cổ gì cả, mà rất có thể là lính đánh thuê do Cáp Bố Thượng Sư phái ra." "Hắc Thủy Cố Dũng Binh đã sớm khét tiếng rồi.

Hiện tại lại xuất hiện ở nơi này, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Bốn mươi năm trước bọn chúng đã đến đây, là toàn quân bị tiêu diệt, chết ở đây rồi, hay là có lối ra khác thì ai cũng không rõ." "Ôi trời đất ơi!

Bốn mươi năm trước bọn chúng đã xuất hiện rồi.

Nếu nói vậy thì Diệp Đảo cậu lại chậm một bước rồi!" "Diệp Đảo, đã bảo mật đến thế, mãi đến khi xuất phát mới lộ ra, kết quả lại phát hiện bốn mươi năm trước đã có người đến rồi.

Đau lòng Diệp Đảo quá!" "Không ngờ Diệp Đảo lại thua Cáp Bố Thượng Sư, nhưng nói đi thì nói lại, tất cả đều là cậu tự suy đoán.

Cáp Bố Thượng Sư có thật không?

Hay là căn bản chỉ là giả thôi?" "Tuyệt đối đừng bị người khác lừa, tôi đoán vị Thượng Sư này chắc chắn là một cái cớ giả, mục đích là muốn Diệp Đảo cậu mắc bẫy!" "Diệp Đảo tuyệt đối đừng nghe theo bọn chúng, tôi tin Diệp Đảo cậu!" Diệp Kiêu nghe họ nói vậy, không khỏi có chút nghi ngờ.

Thực ra những gì cư dân mạng nói cũng không sai, phần lớn thì căn bản không có cách nào chứng thực Cáp Bố Thượng Sư có tồn tại hay không, tất cả mọi chuyện đều chỉ là anh ta tự suy đoán mà thôi.

Nếu đoán đúng thì.

Chỉ có thể chứng minh Cáp Bố Thượng Sư này đã thành công rồi, dù sao hắn ta cũng có thực lực nhất định.

Nhưng nếu không phải, thì đội lính đánh thuê này lại nghe lời ai mà đến đây?

Lúc này lão Dương Đầu đã run rẩy không ngừng, không nói được lời nào.

Cảnh tượng vừa nãy lập tức khiến bọn họ tổn thất nặng nề.

Lão Dương Đầu bản thân cũng không dám tin, ông ta đến đây nhiều lần như vậy, lần này là tổn thất nghiêm trọng nhất.

Không ngờ đi sai một bước lại chiêu họa sát thân như vậy.

Lão Dương Đầu hoàn toàn không dám khinh suất.

Thấy Diệp Kiêu như vậy, lão Dương Đầu vội vàng đứng dậy: "Tôi nghe cậu, tôi cái gì cũng nghe cậu!

Cầu xin cậu, thả tôi đi, hoặc là cậu đưa tôi rời khỏi đây một cách

thuận lợi, được không?" Lúc này thấy bộ dạng của lão Dương Đầu, đáng thương đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Lời nói của lão già này rốt cuộc có mấy phần thật mấy phần giả?

Lúc này Cống Bố tỉnh lại, thấy lão Dương Đầu, lập tức hét lớn xông đến định bóp cổ ông ta, nhưng lại bị người của Diệp Kiêu giữ lại.

Cống Bố giận dữ: "Đồ khốn nạn lão già nhà ngươi!

Tất cả là vì ngươi!

Nếu không phải vì ngươi thì người của ta sao lại tổn thất nặng nề?!" "Bao nhiêu năm nay ngươi đã lừa ta bao nhiêu, vừa nãy ta đều nghe thấy hết.

Chương 556

Còn nói cái gì là trời giáng thần uy, khiến ngươi trở thành thần nhân, nên ngươi mới biết!

Căn bản là giả!

Bốn mươi năm trước ngươi đã biết tất cả!" Nhìn thấy hai người bọn họ sắp lao vào đánh nhau, Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chặn giữa bọn họ, lập tức cả hai đều đứng yên.

"Được rồi, đừng diễn kịch trước mặt tôi nữa, làm cái quái gì vậy?

Bây giờ các ngươi không có cách nào khác, chỉ có thể nghe lời tôi, mau chóng lên đường đi về phía trước!" "Lão Dương Đầu, tôi nói cho ông biết, trong cơ thể ông có Cổ trùng.

Nếu không muốn bị xé nát thì tốt nhất nên nghe lời tôi mà làm, nhanh lên, nếu không lát nữa ông sẽ hối hận đấy." Lão Dương Đầu và Cống Bố hai người trừng mắt nhìn nhau, ai cũng không dám nói gì.

Lúc này thấy bộ dạng của bọn họ, mọi người đều bật cười, cái này gọi là chó cắn chó, cũng không biết ai là người quyết định!

Còn Diệp Kiêu thì nhíu chặt mày, dù thế nào đi nữa, chuyện này tuyệt đối không thể để bọn chúng đắc chí.

Diệp Kiêu dừng lại một lát, thấy phía trước thúc giục lão Dương Đầu tiếp tục tiến lên.

Lão Dương Đầu không có cách nào, cũng chỉ đành làm theo, đối với ông ta mà nói, đi theo Diệp Kiêu mới có đường sống.

Còn bây giờ ông ta đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dưới sự chú ý của mọi người mà từng bước từng bước đi về phía trước.

Chỗ này vẫn là núi tuyết, nhưng cứ đi được hai bước liền phát hiện lại có biến hóa.

Vừa nãy còn là núi tuyết, bây giờ là cỏ xanh um tùm.

Mọi người khi giẫm chân lên bãi cỏ lập tức kinh ngạc.

Không ngờ ranh giới phân biệt rõ ràng đến vậy lại lợi hại đến thế.

Mọi người đều có chút kinh ngạc, lúc này thấy cảnh này đều hơi sững sờ.

Lão Dương Đầu cũng nhìn xuống chân, lắc đầu: "Không đúng, không ổn!" "Sao lại không ổn?" Diệp Kiêu hỏi ông ta.

Lão Dương Đầu hồi tưởng nói: "Ban đầu không phải như vậy, bốn mươi năm trước khi tôi đến đây, tình hình thấy được hoàn toàn khác so với bây giờ!" Nghe vậy Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh: "Bốn mươi năm trước và bốn mươi năm sau có sự thay đổi cũng là chuyện thường, tiếp tục đi." Mọi người thấy cỏ xanh um tùm trên suốt con đường này, lúc đó liền cảm thấy không thể tin nổi.

Nơi này hình như có chút quen mắt, đoạn cỏ phía trước vẫn còn xanh tươi, đi thêm khoảng hai trăm mét nữa thì cỏ đã trở nên khô héo vàng úa.

Thấy cảnh này, Lão Dương Đầu càng không dám tiến lên nữa.

Diệp Kiêu thúc giục Lão Dương Đầu, nhưng lão Dương Đầu lại run rẩy không dám tiến lên.

Đây đối với ông ta là một thử thách.

Trước đây ông ta chưa từng đi qua, mà bây giờ thấy lão Dương Đầu như vậy, Diệp Kiêu lại cười lạnh, anh ta biết lão Dương Đầu có chuyện giấu mình, bây giờ đến nơi rồi thì lão Dương Đầu lại không dám đi.

Điều này chứng tỏ nhất định có điều gì đó mờ ám.

"Lão Dương Đầu, ông tuyệt đối đừng làm tôi thất vọng, nếu không thì tôi tuyệt đối sẽ không để ông yên." Lúc này lão Dương Đầu nhìn anh ta, lúc đó suýt nữa thì khóc lên: "Tôi không dám đâu, nhưng chỗ này thật sự quá quỷ dị rồi.

Tôi trước đây từng đến nơi này, nghe người ta nói mảnh đất cỏ này, nếu có hai loại màu sắc thì nhất định là một sống một chết.

Các cậu nhìn cỏ ở đây, và thực vật nữa, bước ra một bước là mất mạng đấy!" Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy, không khỏi nhìn quanh, quả thật đúng là như vậy.

Một giây trước họ còn ở chỗ cỏ xanh um tùm, giây sau đã biến thành bộ dạng này, đổi là ai cũng không dám tiến lên.

Nhưng không thể không nói, những lời lão già này nói cũng không thể tin hoàn toàn.

Diệp Kiêu nhổ một nắm cỏ, rồi ném ra.

Nắm cỏ vừa rơi xuống bãi cỏ khô, lập tức trở nên héo úa, còn tỏa ra một mùi hôi thối khó ngửi.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, thấy những điều này lập tức có chút kinh ngạc.

Chuyện gì thế này!

Lần này lão Dương Đầu càng không dám tiến lên nữa: "Tôi không đi nữa, tôi chỉ đưa đến đây thôi, được không?

Quay lại tôi tự mình đi được không!" "Không được!" Diệp Kiêu trực tiếp từ chối: "Bốn mươi năm trước khi ông đến nơi này, đi qua chỗ đó nhất định còn có những con đường khác.

Ông nghĩ kỹ lại đi, nhất định sẽ có." "Tôi tin rằng mấy chục năm

nay không ai có thể sống sót đi ra khỏi đây, cũng không ai có bản lĩnh lớn đến vậy, có thể thay đổi địa thế địa mạo ở đây.

Nếu là ông thì ông sẽ làm thế nào?

Ông định giấu bí mật này đến bao giờ!" "Lão già, đừng trách tôi không khách khí!" Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra: "Thanh đao này dính máu của Từ Uy, ông hẳn cũng biết rồi chứ.

Bây giờ không có cách nào khác, không nói ra, tôi sẽ khiến ông hối hận!" Cư dân mạng trong phòng trực tiếp thấy Diệp Kiêu lập tức giơ ngón cái lên.

"Chà chà, vẫn là Diệp Đảo của tôi lợi hại, lão già sợ đến mức nào rồi?" "Diệp Đảo cậu tuyệt đối đừng bị ông ta lừa, lão già này mắt đảo một cái là tôi biết ông ta có ý đồ xấu rồi!" "Nhìn lão già này là biết ông ta không thật thà, nhất định phải dọa cho ông ta sợ!" Lúc này Cống Bố lại ngồi sang một bên: "Tôi nghe bố tôi nói, nếu trên bãi cỏ có một sống một chết, lật nó lên, tìm thấy bia đá là có thể thay đổi." "Bia đá gì?" Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn hắn ta.

Mắt Cống Bố nhìn về phía trước, chỉ vào chỗ đó: "Nhìn kìa, khối bia đá đó chính là nó.

Nó có chín lỗ, chỉ cần lật bia đá lại, là có thể thay đổi." Diệp Kiêu cảm thấy có chút không thể tin nổi, ở một nơi như thế này mà dựa vào một khối bia đá có thể thay đổi sinh tử, làm sao có thể?

Nhưng nếu không thử thì làm sao biết được?

Cứ nghe người ta nói vậy mà tự mình hù dọa mình thì không được!

Diệp Kiêu không nghĩ ngợi gì, nhấc chân bước một bước.

Tim mọi người đều thắt lại.

“Tiểu Diệp!” Trương Như Long không nhịn được hô lên.

Thấy Diệp Kiêu lại không hề gì, anh ta thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng giây tiếp theo thủ pháp của Diệp Kiêu lại khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Anh ta nhấc chân đi đến bãi cỏ khô, mọi người thấy vậy không khỏi kinh hãi, chuyện gì thế này?

Sao không biến đổi!

Đúng rồi, thể chất của Diệp Kiêu đặc biệt, nhất định là như vậy.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vung một đao chém xuống đất, trực tiếp lật tung cả mảng cỏ lên, lộ ra lớp đất sét đỏ phía dưới.

Thấy cảnh này Diệp Kiêu cười lên: “Không có gì cả, chỉ là dưới đất có đất sét đỏ, nên cỏ mới khô héo thôi.” “Những đất sét đỏ này tuy màu mỡ, nhưng không thích hợp cho loại cỏ này sinh trưởng, đi thôi!” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc, ai cũng không dám tiến lên.

Còn Trương Như Long đẩy lão Dương Đầu một cái, lão Dương Đầu lảo đảo ngã xuống bãi đất sét đỏ, lập tức kêu lớn.

Nhưng giây tiếp theo ông ta phát hiện mình không có gì đáng ngại, lúc đó liền ngớ người.

Chương 557

Thấy cảnh này, ông ta rụt rè đứng dậy, nhìn Diệp Kiêu, rồi lại nhìn những người phía sau, trên mặt đầy vẻ xấu hổ.

Trương Như Long thúc giục: "Còn không mau đi, còn muốn lão tử cõng ngươi sao!" Lời nói này khiến mọi người đều bật cười, lão Dương Đầu gãi gãi mũi lẩm bẩm: "Đi thì đi, có gì ghê gớm đâu!" Lúc này Cống Bố ở một bên lại hô lên: "Tôi nhớ ra rồi, huyết hải!

Đúng, chính là huyết hải!

Truyền thuyết, khi ngươi đi qua huyết hải thì phải quỳ lạy, như vậy thiên thần mới không trách tội!

Đây chính là huyết hải!" Cống Bố đột nhiên "phịch" một tiếng quỳ xuống, quỳ lạy xung quanh.

Lão Dương Đầu nghe hắn ta nói vậy cũng nhớ ra, vội vàng học theo dáng vẻ của hắn ta quỳ lạy xuống đất.

Diệp Kiêu đi phía trước, khai hoang đào đất, chém tung tất cả lớp cỏ lên, lộ ra đất đỏ.

Trương Như Long ở phía sau vẻ mặt kinh ngạc: "Thằng nhóc nhà ngươi rốt cuộc đang nói cái gì vậy?" Cống Bố sau khi lạy xong mới đứng dậy.

"Bố tôi nói ở địa phương chúng tôi có một truyền thuyết, truyền thuyết nói rằng người khai hoang đào đất đi qua đâu thì ở đó nhất định sẽ có người chết.

Có rất nhiều người đã hy sinh ở đây, máu của họ đọng lại thành một con huyết hải.

Chỉ cần là nơi huyết hải chảy qua, nhất định sẽ có tai nạn giáng

xuống.

Chỉ cần thành tâm quỳ lạy thì thiên thần sẽ cứu giúp, các ngươi mau quỳ xuống đi!" Diệp Kiêu thì ở phía trước nói: "Truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, không có ai tận mắt thấy cả." "Có, đương nhiên có!" Lão Dương Đầu lúc này lại kinh hô: "Tôi nhớ ra rồi!" "Lúc đó khi đi cùng họ quả thật có một con đường nước, nước đó đỏ tươi đỏ tươi.

Ban đầu tôi tưởng là người chết, nhưng những người ngâm mình trong nước máu cuối cùng đều mắc bệnh, khi xuống núi thì đều không còn hơi thở nữa!" Nghe lão Dương Đầu nói vậy, Diệp Kiêu khinh thường: "Vừa nãy ông không phải nói chưa từng gặp bọn họ sao?

Còn xuống núi, chứng tỏ ông không chỉ đi qua, mà còn cùng tiến cùng lùi với họ!" "Lão Dương Đầu ông rốt cuộc có bao nhiêu chuyện giấu tôi, nói ra sớm đi, nếu không lát nữa tôi mà biết được thì ông sẽ không có lợi lộc gì đâu." Lão Dương Đầu vừa nghe anh ta nói vậy, lập tức nhận ra mình đã lỡ lời.

Ông ta liền ngậm miệng không nói.

Diệp Kiêu cũng không phí lời với ông ta, trực tiếp chém tung bãi cỏ.

Một nhát chém xuống lập tức dọn sạch được mười mấy mét đường.

Diệp Kiêu nhìn lão Dương Đầu, chỉ vào ông ta: "Các người tự làm đi!" Người phía sau lấy xẻng Lạc Dương đưa cho lão Dương Đầu và Cống Bố.

Lúc này cứ để hai người bọn họ làm đi, đã không muốn nói thật thì cứ làm việc chân tay.

Dù sao thì chuyện này đối với bọn họ cũng là cơm bữa.

Lão Dương Đầu đã có tuổi rồi, năm mươi mấy tuổi, đôi mắt nhỏ chớp chớp nhìn Diệp Kiêu, muốn nói gì đó, nhưng Diệp Kiêu lại vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao của mình.

Lão Dương Đầu sợ hãi, chỉ đành cúi đầu làm việc.

Lão già này mười câu thì có tám câu là giả.

Hiện tại Diệp Kiêu nhìn xung quanh, luôn cảm thấy có chút không ổn.

Sau khi họ đi qua đây thật sự quá yên tĩnh, nhưng rõ ràng anh ta đã phát hiện xác gia súc ở khu vực sét đánh phía trước, vậy mà bây giờ lại không thấy một con vật nào, ngay cả một con chim cũng không thấy, điều này có chút bất thường.

Thông thường chỉ có những nơi hẻo lánh không có dấu chân người, hoặc những nơi không thích hợp cho động vật sinh tồn, mới ít dấu chân người.

Nhưng rõ ràng cỏ này không có vấn đề gì.

Tại sao lại không có động vật?

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ, các dân tộc du mục xung quanh hẳn cũng sẽ không chọn nơi này, rốt cuộc thì giải thích thế nào đây?

Anh ta quay đầu nhìn lão Dương Đầu hỏi: "Lão Dương Đầu, các ông chăn thả gia súc thường ở những nơi nào?

Có đến chỗ này không?" Lão Dương Đầu liên tục lắc đầu: "Ai dám đến, không ai dám đi qua đây." "Trước đây chẳng lẽ không có bò dê tự mình chạy đến đây sao?" "Có thì có, nhưng đã lâu như vậy rồi, mọi người cũng đều biết đây là nơi nào, nên thông thường sẽ không đến.

Dù sao đây đều là tài sản, mất một con thì thảm rồi!" Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu vẫn cảm thấy có chút không ổn.

Trương Như Long cũng phát hiện ra: "Các người nói ở đây ngay cả một con bò cũng không có, vậy chó sói hoang hay chó hoang thì cũng phải có chứ.

Ngay cả một con chim hoang cũng không có, điều này hơi quá không thể tin nổi rồi!" Lời vừa dứt, xung quanh một trận gió lạnh thổi qua, mang theo cát bụi thổi đến khiến người ta không mở mắt ra được.

Lão Dương Đầu đột nhiên trừng lớn mắt, lập tức hô lên: "Không hay rồi không hay rồi, thiên thần nổi giận rồi, mau quỳ xuống quỳ xuống!" Mọi người đều quỳ xuống, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Đeo Hoàng Kim Đồng lên, anh ta nhìn thấy trong cơn gió cát cuốn theo từng sợi hắc khí, lúc đó liền cảm thấy không ổn.

Lập tức quỳ xuống, cơn gió rít gào mang theo cát vàng cuốn tung lớp đất sét đỏ vừa bị cào lên trên mặt đất, bao vây tất cả mọi người.

Trong chốc lát, mọi người đều nhắm mắt lại, đeo mặt nạ bảo hộ, điểm này là đã chuẩn bị từ trước.

Lão Dương Đầu đột nhiên cởi áo da cừu của mình xuống, che lên đầu.

Cống Bố cũng làm theo.

Cơn bão cát kéo dài mười mấy phút sau mới từ từ dừng lại.

Mọi người trên người phủ đầy cát bụi, run rẩy phủi bớt rồi bò ra từ đống cát.

Lão Dương Đầu thấy vậy vội vàng cởi quần áo ra, thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy vừa nãy còn là một mảnh đất cỏ khô vàng, nay tất cả đều bị lật tung lên, chỉ còn lại một bãi đất đỏ.

"Đây chính là huyết hải, đây chính là huyết hải, nước sắp dâng lên rồi, mọi người chạy mau!" Nói xong lão Dương Đầu liền lao về phía trước.

Diệp Kiêu vội vàng hô mọi người theo kịp.

Chết tiệt, lão già chết tiệt này dám lừa họ, chạy còn nhanh hơn thỏ!

Nhìn lão Dương Đầu cứ thế chạy về phía trước, thậm chí còn có ý muốn bỏ rơi Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu sao có thể để ông ta như ý?

Lão già này trên người nhất định có bí mật, mọi người đều tiếp tục tiến lên.

Đất sét đỏ càng giẫm càng dính dính, thậm chí còn bốc hơi nước lên.

Không hay rồi, dưới đây có nước ngầm!

Bãi cỏ chốc lát đã trở nên ẩm ướt, lập tức biến thành huyết hải.

Mọi người không dám lơ là, điên cuồng chạy trên bãi cỏ.

Xung quanh đây khoảng một nghìn mét, mọi người dốc sức chạy một mạch đến phía đối diện.

Ở đó là một khu rừng nguyên sinh.

Chương 558

Cống Bố thân hình cao lớn nhưng hành động không chậm, trong nháy mắt đã chạy ra.

Khi mọi người đến nơi, nhìn một cái, một vùng nước hiện ra.

Lập tức nhấn chìm toàn bộ nơi họ đứng ban đầu.

Thấy cảnh này mọi người đều ngớ người, ngay cả cư dân mạng trên màn hình cũng không thể tin nổi.

"Chuyện này rốt cuộc là sao?" "Chết tiệt, hiệu ứng đặc biệt cũng không chơi kiểu này!" "Sao lại biến thành thế này, tôi cũng không rõ lắm.

Nhìn kiểu này thì nơi đây hình như có chút quỷ dị, rốt cuộc là sao rồi?" "Cái này sẽ không phải là cậu bỏ tiền ra làm hiệu ứng đặc biệt chứ?" "Nói đùa à, cho dù là đội hiệu ứng đặc biệt cũng không làm thế này được, quy mô lớn như vậy, ai làm nổi?" "Cái này là trực tiếp đấy, cậu trông mong anh quay phim vừa quay vừa ở hậu trường chỉnh sửa sao!" Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nghĩ đến lúc ban đầu tiến vào, đó là một Bát Quái Trận khổng lồ.

Cũng có thể trận pháp đã kéo dài đến bây giờ vẫn chưa dừng lại, trận nhãn rốt cuộc ở đâu vẫn chưa biết được.

Nhưng không thể không nói, bọn họ đã đi vào trận pháp, cho đến bây giờ vẫn chưa ra, nên mới biến thành thế này.

Ban đầu, tức là bốn mươi năm trước, khi lão Dương Đầu đi theo đội ngũ đó vào đây, nghĩ lại cũng là vô tình đụng phải, đi vào trận pháp, vô ý chạm vào, nên mới phát hiện ra cảnh tượng này.

Nhìn nước máu chảy tràn trên bãi cỏ, gió thổi lên, nước xô đến

trước mặt họ rồi lại lùi lại.

Như sóng triều khiến Diệp Kiêu lắc đầu, trực giác có chút không ổn.

Thấy cảnh này Diệp Kiêu lắc đầu, đưa tay chạm thử một cái, lạnh thấu xương.

Nếu thật sự muốn lan rộng ra, đến lúc đó không thể không xuống nước, Trương Như Long và đồng đội chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, Trương Như Long nhíu chặt mày vẻ mặt không thể tin nổi: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Chúng ta cứ thế bị mắc kẹt ở đây sao?" "Tiếp tục tiến lên đi!" Diệp Kiêu quay đầu nhìn khu rừng này, lúc đó trong mắt lóe lên một tia sắc bén: "Lão Dương Đầu, chuyện ông biết tôi cũng biết, còn muốn lừa tôi!

Ban đầu ông đã từng thấy cổ mộ đúng không?

Thứ trên người ông chẳng phải đã nói rõ tất cả rồi sao!" Lão Dương Đầu vừa nãy không để ý, khi ông ta cởi áo da cừu ra, trên cổ lộ ra một sợi dây đen.

Dưới đó treo một chiếc vòng ngọc tròn, đây là một khối cổ ngọc, mặt trước khắc chữ.

Lão Dương Đầu không hiểu, nhưng Diệp Kiêu lại nhìn một cái đã nhận ra.

Đây chẳng phải là chữ Hán Triều sao?

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, lão Dương Đầu lúc đó mặt mày tái mét, hồi lâu mới thở dài một hơi: "Xem ra vẫn không giấu được cậu điều gì!" Lời này vừa nói ra tất cả mọi người đều kinh ngạc: "Lão già này thật sự quá xấu xa, Diệp Đảo tuyệt đối không thể tha cho ông ta!"

“Lão già này nên lột da rút gân, trực tiếp lăng trì xử tử, nếu không thì ông ta tuyệt đối sẽ không nói thật!” “Diệp Đảo vẫn nên mau chóng xử lý ông ta, nếu không tôi lo ông ta sẽ lừa hết các cậu.” “Diệp Đảo nhanh lên, lát nữa lão già này lại giở trò nữa!” Mọi người đều khuyên Diệp Kiêu trực tiếp dùng bạo lực với ông ta, lão Dương Đầu thì vội vàng bịt miệng mình lại.

Diệp Kiêu nhìn ông ta đột nhiên cười lên: “Vừa nãy tôi bóp trật khớp tay ông, ông phục hồi từ khi nào?” Trương Như Long lúc này mới nhớ ra, lão Dương Đầu không biết từ khi nào lại trở nên linh hoạt đến vậy, vừa nãy khi chạy tay ông ta vung rất tốt.

Anh ta lập tức có chút kinh ngạc, liền giơ súng lên chĩa vào lão Dương Đầu.

Ông ta sững sờ, rồi cười hắc hắc: “Chúng tôi quanh năm chăn thả gia súc, cũng có chút bản lĩnh, nếu không làm sao có thể sinh tồn dưới chân Thiên Sơn lâu đến vậy?” “Bây giờ các cậu ở đây rồi, người biết tuyến đường cổ mộ chỉ có một mình tôi.

Nếu các cậu giết tôi thì sẽ không có ai dẫn các cậu vào đâu.” Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy, không nói hai lời quay người lại vẫy tay.

Trương Như Long thấy vậy liền xông lên tát một cái thật mạnh vào mặt ông ta!

Anh quay phim thì rất ăn ý điều chỉnh ống kính sang một bên khác.

Ngoài ống kính nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của lão Dương Đầu, các cư dân mạng đều không nhịn được cười.

“Xem ra anh quay phim cũng học hư rồi!” “Tôi cảm thấy Diệp Đảo bị dẫn dắt hư rồi!” “Diệp Đảo bây giờ cũng biết cách dùng bạo lực để giải quyết vấn đề rồi.” “Đối với loại mặt dày mày dạn như thế này thì phải làm vậy!” Mọi người nhìn lão Dương Đầu bị Trương

Như Long đánh, không nói một lời.

Không quá vài phút lão Dương Đầu đã quỳ xuống đất cầu xin tha.

"Tôi nói cho cậu biết, tôi vẽ ra cho cậu không được sao?" Lão Dương Đầu bị đánh thật sự không chịu nổi nữa, Diệp Kiêu ném xuống một tờ giấy.

Lão Dương Đầu dùng máu của mình bắt đầu vẽ.

Cuối cùng giao cho Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu sau khi xem xong, lúc đó liền có chút xúc động.

Tấm bản đồ này vừa vặn bổ sung vào chỗ trống của ba tấm bản đồ.

Anh ta vội vàng giữ chặt lão Dương Đầu: "Tấm bản đồ này là ai nói cho ông biết?" "Bốn mươi năm, bốn mươi năm trước đã có rồi.

Tôi chỉ có một tấm bản đồ này, thật sự không lừa cậu, đây chính là con đường vào cổ mộ.

Còn về việc sau khi vào có gì, tôi thật sự không biết, họ không nói cho tôi, cũng không cho tôi vào, chỉ bảo tôi đợi ở cửa thôi!" "Lúc đi ra họ đưa cho tôi khối ngọc này bảo tôi cất giữ, còn nói sau này có người cầm huy hiệu đến bảo tôi dẫn họ vào núi, thì cứ để tôi vô điều kiện giúp họ.

Tôi thật sự không nói dối, không lừa các cậu!" Nghe lão Dương Đầu nói vậy, Diệp Kiêu hừ lạnh một tiếng: "Độ tín nhiệm của ông ở chỗ tôi cơ bản là bằng không, lão Dương Đầu.

Tôi sẽ không tin ông nữa, giết đi, dù sao bản đồ tôi cũng đã có rồi." Lúc này nghe anh ta nói vậy, Trương Như Long lập tức giơ súng chĩa vào lão Dương Đầu.

Lão Dương Đầu lập tức "phịch" một tiếng quỳ xuống đất dập đầu

cầu xin tha: "Không có không có, tôi thật sự không có, cầu xin cậu, cầu xin cậu, tha cho tôi đi mà.

Hắn nói hắn, nói chỉ cần tôi giữ bí mật này, mỗi năm đều sẽ có người đến đưa tiền cho tôi!" "Còn nữa, lúc đó tôi nghe thấy người dưới đó gọi hắn là Cáp Bố!

Tôi cũng không biết rốt cuộc là ai?

Nhưng cái tên này tôi tuyệt đối nhớ rõ!" Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu lúc đó thần sắc nghiêm nghị: "Ông nói gì!

Cáp Bố Thượng Sư!" Mọi người đều kinh ngạc, cư dân mạng trước màn hình nghe lão Dương Đầu nói vậy thì lập tức xôn xao.

"Cáp Bố Thượng Sư đã xuất hiện từ 40 năm trước, lẽ nào những gì Diệp Đảo phán đoán trước đây đều là thật?!" "Cáp Bố Thượng Sư thật sự chưa chết ư, vậy là sống nghìn năm rồi, đã thành lão quái vật thế nào rồi chứ!" "Đù má, không ngờ khảo cổ đỉnh cao lại đụng phải lão quái vật!" "Đừng nói bậy, không phải trộm mộ, người ta là khảo cổ!" "Đúng đó, khảo cổ đỉnh cao lại đào ra một lão quái vật, nếu Cáp Bố Thượng Sư cũng ở trong đó thì cứ lôi ông ta vào nghiên cứu chung, dù sao ông ta cũng coi như là di vật văn hóa mà." Cư dân mạng thi nhau "nổ não", bắt đầu suy diễn lung tung, nhưng Diệp Kiêu lại thấy sự việc không hề đơn giản.

Nếu Cáp Bố Thượng Sư thật sự đích thân ra tay, vậy thì lần trước giọng nói mà anh nghe thấy trong tai nghe của lính đánh thuê Cố Ngụy sao lại yếu ớt đến thế?

Lẽ nào anh đã bỏ lỡ điều gì?

Lúc này, Diệp Kiêu giữ chặt lão Dương Đầu, "Ông nói lúc đó thấy Cáp Bố Thượng Sư, cơ thể ông ta thế nào?" "Bị thương, bị thương rất nặng!" Lão Dương Đầu hồi tưởng: "Lúc đó ông ta vào đã yếu lắm

rồi, lúc ra thì cơ thể còn tệ hơn, cả khuôn mặt tái nhợt, lại mất rất nhiều máu.

Chỉ biết là ông ta được trực thăng cứu đi, sau đó thì không xuất hiện nữa." "Cứ ba năm lại có một đội khảo cổ, à không... là một đội lính đánh thuê mang huy hiệu đến tìm tôi, nhờ tôi dẫn họ vào.

Nhưng không ai có thể quay ra được.

Thường thì tôi đợi một tuần, cứ đứng chờ ở cửa cổ mộ, sau một tuần không thấy ai ra thì tôi bỏ đi." Diệp Kiêu nghiêm giọng: "Những năm qua Cáp Bố Thượng Sư có liên lạc với ông không?" "Không, đội ngũ ba năm một lần này vẫn luôn ở đây.

Tôi chưa bao giờ nói dối cả!

Xin anh tin tôi, đừng giết tôi!" Lão Dương Đầu lúc này mới biết sợ, biết Diệp Kiêu tuyệt đối sẽ không khách khí với mình.

Lúc này, thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người đều ngây người.

Chương 559

Xem ra những gì Diệp Kiêu nói trong cổ mộ trước đây đều là thật.

Cáp Bố Thượng Sư quả nhiên không đơn giản, lại sống lâu như vậy, có khối tài sản khổng lồ như thế.

Cuộc thám hiểm ba năm một lần chưa bao giờ dừng lại, mỗi lần đều đi trước Diệp Kiêu.

Nếu Cáp Bố Thượng Sư thật sự tồn tại thì hậu quả khó lường.

Diệp Kiêu chỉ cảm thấy trách nhiệm nặng nề.

Còn tại khu trú quân dưới chân Thiên Sơn, Giáo sư Chu khi xem livestream thì lòng trùng xuống!

Mọi người trong đội khảo cổ cũng nhìn nhau, chuyện này là sao?

Nếu những gì họ nói là thật thì Cáp Bố Thượng Sư cũng quá kỳ lạ rồi.

"Giáo sư Chu, bây giờ chúng ta phải làm gì?" "Cái gì cần báo cáo thì phải báo cáo!" Giáo sư Chu lập tức quyết định, tổng hợp toàn bộ đoạn lịch sử này, đưa tất cả tư liệu tìm được trước đó lên báo cáo.

Như vậy thì những nỗ lực của họ mới không uổng phí.

Giáo sư Chu lúc này vẫn đang theo dõi, "Tiểu Diệp à, cháu nhất định phải trụ vững.

Nếu đối đầu với lão quái vật này thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy." Ông cũng không biết lần này đội khảo cổ không đi là phúc hay họa, nhưng Diệp Kiêu lúc này đang ở trong nguy hiểm lớn.

Giáo sư Chu thấy mọi người lúc đó có chút không hiểu, nhưng giờ cũng không kịp bận tâm nhiều, chỉ có thể để họ thử trước đã!

Mọi người đều nghĩ, nếu lần này không thành công, vậy thì danh tiếng lẫy lừng cả đời của Giáo sư Chu sẽ bị hủy hoại trong phút chốc!

Đội khảo cổ, đối đầu với lão quái vật trong cổ mộ, có bao nhiêu phần thắng?

Mọi người đều bắt đầu theo dõi!

Bên ngoài màn hình, một thanh niên nhìn người trong màn hình rồi bật cười, "Lão Dương Đầu này đúng là giỏi nói chuyện thật, cách 40 năm mà vẫn nhớ được ta, không tồi, quả thật không tồi!

Đợi đến khi mọi chuyện kết thúc, ta sẽ hảo hảo 'tâm sự' với bọn họ!" Lúc này, một người từ bên ngoài bước vào, "Chủ nhân, đội khảo cổ đã hoàn toàn rơi vào bẫy của chúng ta, có cần tiếp tục không?" "Mấy đội đã vào rồi?" "Bốn đội đã vào, xem ra chuyến đi cổ mộ lần này chúng ta chắc chắn sẽ thành công!" Người thanh niên lại cười, "Ta thấy các ngươi đừng ôm quá nhiều hy vọng, Diệp Kiêu không dễ đối phó đâu.

Diệp Kiêu, ta sẽ gặp ngươi trong cổ mộ.

Chuẩn bị trực thăng, ta muốn đích thân gặp hắn!" Người dưới tay lập tức đi chuẩn bị.

Diệp Kiêu ở tận ngoài Thiên Sơn căn bản không biết rằng Cáp Bố Thượng Sư đã coi anh là thu hoạch lớn nhất, bày ra một ván cờ lớn như vậy chỉ để dụ anh đến.

Cổ trùng mẹ hay gì đó đều không lợi hại bằng Diệp Kiêu.

Thể chất của anh đặc biệt, chắc chắn có thể giúp mình tối ưu hóa lại cơ thể.

Nhiều năm qua ông ta vẫn luôn tìm kiếm vật chủ thích hợp.

Cáp Bố Thượng Sư hít một hơi thật sâu, thanh niên đúng là tốt, nhưng cơ thể này cũng quá yếu ớt rồi.

"Đợi ta tìm được vật chủ thích hợp, liền sẽ để ngươi an trí linh hồn.

Chỉ có như vậy mới có thể chứa được một linh hồn vĩ đại như ngươi." Diệp Kiêu nhíu chặt mày, theo lời lão Dương Đầu, Cáp Bố Thượng Sư 40 năm trước đã bị trọng thương.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không ai biết, nhưng mỗi ba năm một lần trộm mộ thì chưa bao giờ sai hẹn.

Nhiều năm như vậy mà không hề lộ ra một chút tin tức nào, điều này thực sự khiến người ta khó mà tin được.

Lúc này Diệp Kiêu cũng không biết phải làm sao cho phải, nhưng theo anh thấy, mọi chuyện đều khó lường đến khó tin.

Lão Dương Đầu nhìn Diệp Kiêu nhíu chặt mày, không dám nói một lời.

Diệp Kiêu chỉ phất tay, Trương Như Long lập tức thả lão Dương Đầu, sau đó ra hiệu lão Dương Đầu dẫn đường.

Họ vẫn phải nhanh chóng đến cổ mộ.

Chậm một bước, có thể di vật đã bị người khác cướp mất.

Hơn nữa, ngoài họ ra, chắc chắn còn có những đội khác trong này.

Bọn Từ Uy chẳng qua chỉ là nghi binh, những kẻ trộm mộ thật sự đã vào rồi.

Diệp Kiêu chắc chắn là như vậy.

Lão Dương Đầu lúc này cũng không dám lơ là.

Diệp Kiêu không giết ông ta đã là ân huệ lớn rồi, ông ta làm sao

dám đàm phán điều kiện với Diệp Kiêu.

Bây giờ chỉ có thể tiếp tục dẫn họ đi.

"Trong khu rừng nguyên sinh này có rất nhiều côn trùng." Lão Dương Đầu trước khi đi còn nhắc nhở họ: "Mọi người nhất định phải cẩn thận, tôi đã chịu thiệt thòi rất nhiều ở đây rồi.

Lúc đó họ bôi thuốc lên người tôi mới không đến nỗi này.

Côn trùng ở đây nhiều lắm, còn ăn thịt người nữa!" Nghe ông ta nói vậy, mọi người có chút ngạc nhiên, rồi lập tức lấy súng phun lửa ra.

Bất kể là côn trùng gì, chỉ cần dám xuất hiện, sẽ đốt cháy hết!

Hơn nữa, khi Diệp Kiêu dẫn họ thám hiểm mộ trước đây đã từng trải qua rồi, mấy con Cổ trùng đó, đối với Diệp Kiêu căn bản không thành vấn đề.

Lão Dương Đầu vẫn chưa được chứng kiến bản lĩnh thật sự của Diệp Kiêu, nên bây giờ vẫn không quên nhắc nhở họ.

Thấy ông ta như vậy, Diệp Kiêu gật đầu, ít nhất lão Dương Đầu bây giờ chịu nói thật rồi, thế là tốt.

Chỉ sợ lão già này hiện tại còn có nguy hiểm gì đó chưa nói cho họ biết, như vậy thì họ sẽ quá bị động.

Nhưng theo tình hình hiện tại, lão Dương Đầu vẫn không dám làm gì.

Lúc này Diệp Kiêu cũng không dám lơ là.

Lão Dương Đầu nói không biết thật giả thế nào, nhưng có một điều, chỉ cần có một ý là thật, họ cũng không thể bỏ qua.

Manh mối này đối với họ cực kỳ quan trọng.

Lão Dương Đầu cũng vậy, thấy họ đều lấy súng phun lửa ra, còn mình và Cống Bố thì chẳng có gì, ông ta không khỏi sợ hãi, vội vàng kéo Diệp Kiêu: "Cho chúng tôi ít vũ khí tự vệ đi!

Nếu nguy hiểm thật sự đến, tôi biết làm sao?" Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu suy nghĩ một chút, rút một con dao găm đưa cho ông ta, rồi trầm giọng nói: "Đừng chạy lung tung, sẽ không có vấn đề gì đâu." Lão Dương Đầu nhanh chóng đồng ý, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia ranh mãnh.

Mọi người trong phòng livestream vội vàng nhắc nhở.

"Diệp Đảo đừng có mắc lừa!" "Lão già đó nhìn là biết không thành thật rồi!" "Ngày nào cũng mắc lừa, lừa nào cũng khác nhau!" "Diệp Đảo vẫn còn ngây thơ quá, lão già đó nhìn là biết có tám trăm con mắt rồi!" "Diệp Đảo sẽ không tin ông ta thật chứ?

Chương 560

Diệp Đảo anh mềm lòng quá!" "Diệp Đảo ơi, sao không rút ra bài học gì cả vậy!

Thật sốt ruột chết mất!" Diệp Kiêu làm như không thấy.

Cho dù lão Dương Đầu muốn giở trò, cũng phải đợi qua khỏi chỗ này đã.

Quay lại đường cũ không hề dễ, bây giờ biển máu kia đã xuất hiện rồi, còn quay lại bằng cách nào?

Chỉ có thể đi tới.

Lão Dương Đầu tự nhiên không dám giở trò dưới mí mắt anh.

Ông ta liếc nhìn Diệp Kiêu, rồi lại nhìn về phía trước, bất lực dậm chân, chỉ có thể đi cùng họ.

Cư dân mạng trong phòng livestream thấy vậy thì bật cười.

Một con dao găm thì làm được gì?

Diệp Kiêu miệng không nói, nhưng thực chất vẫn đề phòng ông ta.

Anh đã nắm chắc ông ta trong tay, như vậy lão Dương Đầu căn bản không dám lơ là.

Mọi người đều bàn tán, Diệp Kiêu thì không quan tâm.

Dù sao, lão Dương Đầu ở chỗ anh cũng sẽ không được yên thân.

Nhưng có một điểm, Diệp Kiêu nghĩ mãi vẫn không khỏi nghi ngờ.

Lão già này, từ 40 năm trước đã từng gặp những người đó rồi.

Mà tuổi của ông ta trông cũng chỉ khoảng 50, 60.

Mười mấy năm trước thì cũng chưa đến 20 tuổi.

Lẽ nào lúc đó đã gặp Cáp Bố Thượng Sư, mà còn nhớ rõ đến vậy, thậm chí còn khoan dung với tên hướng dẫn viên chỉ gặp mặt một lần này đến thế?

Bốn mươi năm, mỗi ba năm lại đến một lần, còn để ông ta dẫn đường, chẳng phải là nói dóc sao!

Chẳng lẽ không sợ lão Dương Đầu phản bội à?

Giải thích duy nhất là lão Dương Đầu chính là một thành viên của bọn họ, nếu không thì không thể tin tưởng đến thế được, ông ta đâu phải bố ruột của Cáp Bố Thượng Sư!

Diệp Kiêu theo bản năng cảm thấy có gì đó không đúng.

Anh nhìn lão Dương Đầu, thấy trên mặt ông ta đầy vẻ sợ hãi run rẩy, hình như không phải là giả vờ.

Dù sao bây giờ cũng đã đến nước này, nếu lão Dương Đầu dám làm gì anh, anh sẽ lập tức chém một dao qua!

Chắc lão Dương Đầu cũng không dám vênh váo với anh.

Lúc này, thấy lão Dương Đầu dáng vẻ đó, Diệp Kiêu lắc đầu không nói gì, chỉ hô hào mọi người cùng tiến lên.

Lão Dương Đầu cũng không nói nhiều, bám sát phía sau đội ngũ, đội ngũ ở giữa bao vây ông ta lại.

Để tránh ông ta bỏ trốn, mọi người canh chừng ông ta khá chặt.

Anh quay phim cũng vậy, camera luôn chĩa vào ông ta, căn bản không cho ông ta cơ hội bỏ chạy.

Cống Bố đi thứ ba, ngay sau lão Dương Đầu.

Anh ta kém lão Dương Đầu khoảng hai mươi tuổi, Cống Bố ngoài bốn mươi, da đen sạm, đi đường từng bước một, trong rừng nguyên sinh đi một lúc đã thở hổn hển rồi.

Quay đầu nhìn lão Dương Đầu, anh ta bực bội nói: “Rốt cuộc bao giờ mới đến, đi lâu như vậy rồi, còn bao xa nữa!” Lời này cũng là Diệp Kiêu muốn hỏi, không ngờ lão Dương Đầu lại cười nói: “Bây giờ đã mệt rồi sao?

Vẫn còn sớm chán!

Chỗ này còn khó đi hơn anh tưởng nhiều.

Ngọn núi lớn này ít nhất phải vượt qua mới tìm được lối vào quen thuộc, nếu không thì cả đời cũng không thể đi ra được.” Ông ta nói vậy khiến Cống Bố không khỏi nổi giận đùng đùng, còn muốn phát hỏa nữa, nhưng bị Diệp Kiêu ngăn lại.

“Thôi được rồi, hai người đừng cãi nhau ở đây nữa.

Chúng ta đến đây là để tìm lối vào cổ mộ, chứ không phải để nghe hai người cãi vã.

Dãy núi kéo dài e rằng không chỉ có một ngọn, lão Dương Đầu, ông ít nhất cũng phải cho một khoảng thời gian đại khái, nếu không thì chúng tôi không biết sẽ phải đi đến bao giờ nữa.” Lão Dương Đầu nhún vai, “Chỗ này vốn là núi cao hiểm trở, từ tuyết sơn đi qua khu rừng này mới đến được.

Khu rừng này lớn lắm, lại còn có đường hầm dưới lòng đất nữa.

Người bình thường vào đây đều không tìm thấy lối ra đâu.

Tôi cũng chỉ nhắc nhở các người thôi, muốn đi ở đây thì phải chuẩn bị kỹ càng, không có vài ngày vài đêm thì không thể ra ngoài được đâu.” Những lời này của lão Dương Đầu khiến Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Nếu thật sự là như vậy, anh phải suy nghĩ kỹ.

Vài ngày vài đêm, sẽ gặp bao nhiêu nguy hiểm thì có thể tưởng

tượng được, chuyện này không thể xem thường.

Lão Dương Đầu bên này cũng không lơ là, trực tiếp dẫn Diệp Kiêu và mọi người đi thẳng về phía trước.

Lúc này xung quanh tĩnh lặng, không có một tiếng động nào, Diệp Kiêu trực giác có gì đó không đúng.

Nếu thật sự như lão Dương Đầu nói, vậy thì những nơi này phải có tiếng động, dù sao cũng có côn trùng, nhưng ngay cả tiếng côn trùng cũng không có, điều này hơi sai sai.

Diệp Kiêu lập tức dừng bước, mọi người xung quanh thấy Diệp Kiêu dừng lại cũng không khỏi giật mình.

"Sao vậy?" "Không đúng!" Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người kinh ngạc.

"Chỗ nào không đúng?" Lão Dương Đầu cũng quay đầu nhìn anh.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, lão Dương Đầu lập tức lòng trùng xuống.

Còn chưa kịp nói gì, đột nhiên có người hét lên, "Nghe!

Có tiếng động!" Câu nói này khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Lúc này, mọi người đều cảnh giác, lập tức lên đạn tất cả vũ khí trên người.

Còn lão Dương Đầu thì kinh ngạc nói: "Đến rồi!" Trương Như Long hét lớn: "Cái gì đến?!" Lão Dương Đầu chỉ về phía không xa, "Là mấy con côn trùng đó, chúng đến rồi, tuyệt đối đừng chọc giận chúng!" Lời của lão Dương Đầu, khiến Trương Như Long và những người khác đều không cho là đúng.

"Chọc giận là sao chứ, chúng ta có làm gì đâu, chỉ cần cẩn thận là được!" Lão Dương Đầu lắc đầu, "Không được, chúng đến rồi, chạy

nhanh lên!" Ông ta sợ đến mức không thể kiềm chế.

Một lát sau, trong rừng truyền đến tiếng sột soạt.

Chương 561

Lúc này, mọi người đều có chút căng thẳng.

Lão Dương Đầu đột nhiên hét lớn một tiếng: "Côn trùng đến rồi!" Nói xong liền vắt chân lên cổ mà chạy!

Tốc độ của ông ta quá nhanh, mọi người đều chưa kịp phản ứng.

Diệp Kiêu nhìn chằm chằm hướng ông ta chạy, lão già này dám giở trò dưới mí mắt mình!

Chạy đi, xem ngươi có thể chạy đi đâu!

Bóng dáng lão Dương Đầu khiến Diệp Kiêu trực giác rằng gã này chắc chắn có vấn đề, nếu không thì tuyệt đối sẽ không chạy nhanh như vậy.

Theo tiếng động ngày càng lớn, Diệp Kiêu lại không vội vàng, chỉ phất tay.

Mọi người tắt hết đèn pin, muốn xem rốt cuộc là thứ gì đang giả thần giả quỷ ở đây.

Giây tiếp theo, tiếng sột soạt ngày càng gần, rất nhanh đã đến trước mặt.

Đợi đến khi hoàn toàn lộ diện, mọi người đều ngớ người, đây là cái gì!

Vừa nãy tiếng sột soạt đã gần, giây tiếp theo, một đàn sinh vật phát ra ánh sáng trắng bạc lấp lánh bay lơ lửng trong không trung, xuyên qua rừng cây bay về phía họ.

Mọi người thấy vậy không khỏi ngớ người.

"Vãi chưởng!

Cái quái gì thế này, đom đóm à?" "Không phải đâu, đom đóm không sáng đến thế.

Cái thứ này tụ lại trông như bóng đèn vậy!" "Mà nói chứ, cũng đẹp phết đấy chứ!" "Nhưng mọi người có thấy không, sao hình như hơi lạnh?" Nghe vậy, Diệp Kiêu nhìn thẳng về phía trước, chỉ thấy nơi nào những luồng sáng đi qua, trên lá cây đều phủ một lớp sương trắng nhàn nhạt, không khí xung quanh đột nhiên lạnh đi, dường như tỏa ra một luồng hàn khí.

Trương Như Long ở bên cạnh hỏi: "Đây là thứ gì vậy?" Thấy chúng lại gần, anh ta đưa tay ra định chạm vào, Diệp Kiêu lại quát lớn: "Ai cũng đừng chạm vào!" Trương Như Long giật mình, vội vàng rụt tay lại.

"Cũng đừng để chúng chạm vào, một khi chạm vào sẽ bị đóng băng, nhanh lùi lại tránh đi!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng chạy về hướng lão Dương Đầu đã chạy.

Mọi người vừa chạy vừa chửi, nhưng những luồng sáng trắng phía sau vẫn bám riết không rời.

Thoáng chốc đã sắp đuổi kịp họ, tốc độ nhanh đến mức họ căn bản không kịp né tránh, nhìn thấy chúng đã ở ngay trước mặt, nếu bị chạm vào thì thảm rồi.

Vừa nghĩ đến lời Diệp Kiêu vừa nói, mọi người đều có chút run rẩy, không ai dám động đậy.

Nhưng lúc này những luồng sáng trắng đã ở ngay trước mặt, gần đến nỗi họ có thể nhìn rõ con côn trùng này trông giống bọ rùa bảy chấm, còn chưa to bằng móng tay.

Thế nhưng lại mang đến cảm giác uy hiếp cực mạnh, khiến họ không thể rời mắt, đồng thời cũng không dám nhúc nhích.

Lúc này, Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vung ngang một nhát.

Lưỡi dao sắc bén thổi ra một luồng cương phong, lập tức chém đôi luồng sáng trắng gần nhất.

Luồng sáng rơi xuống đất, lập tức đóng băng mặt đất, mọi người chứng kiến cảnh tượng đó đều kinh ngạc đến tột độ.

Lúc này Diệp Kiêu gầm nhẹ: "Mọi người mau lấy quần áo bọc kín toàn bộ da thịt mình lại!

Một khi để chúng chui vào cơ thể là không cứu được đâu!" Nghe vậy, mọi người luống cuống tay chân đeo mặt nạ phòng độc, đeo cả găng tay vào, bọc kín toàn bộ da thịt.

Cống Bố thấy vậy, lấy khăn trùm kín mặt mình lại, chỉ để lộ hai con mắt.

Vừa tìm chỗ trốn, vừa co người lại, không ai dám manh động.

Và những thứ giống luồng sáng trắng đó bay tới.

Nhờ ánh sáng trên người chúng, mọi người thấy chúng đậu trên lá cây.

Lá cây lập tức bị đóng băng, sau đó bay lên, lá cây "rắc" một tiếng liền rơi xuống đất.

Thấy cảnh này, mọi người đều không thể tin nổi.

Nếu những thứ này một khi chui vào cơ thể, chẳng phải có nghĩa là họ sẽ lập tức bị đóng băng, giống như que kem vậy, gõ một cái là vỡ tan, cả người đều không còn gì!

Lúc này, thấy cảnh này mọi người đều ngớ người, thứ này chưa từng thấy bao giờ, thảo nào lão Dương Đầu cái tên khốn kiếp đó chạy nhanh như vậy.

Nhưng chỉ cần không chạm vào là được.

Cũng có người muốn thu thập một ít, vừa mới lấy chai ra đã bị Diệp Kiêu giữ tay lại.

Anh lắc đầu với người đó: "Không muốn chết thì đừng động đậy, một khi để chúng chạm vào là xong đời rồi.

Mấy thứ này không hề dễ đối phó đâu!" Trong khu rừng này cái gì cũng có thể gặp phải.

Nếu như họ nói, kiểu này mà chạm vào thì có thể toàn quân bị diệt.

Không khí trong rừng nhất thời vô cùng tĩnh mịch, mọi người ở trong đó không dám nhúc nhích.

Đợi đến khi những luồng sáng trắng đó dần dần biến mất trong rừng sâu, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn cư dân mạng trước màn hình cũng ngớ người.

"Thứ này trông cũng đẹp phết nhỉ!" "Cái gì càng đẹp thì độc tính càng lớn, ngay cả Diệp Đảo cũng không dám manh động!" "Chứng tỏ thứ này độc thật, mọi người đừng dễ dàng thử nghiệm." "Diệp Đảo, rốt cuộc đây là cái gì?

Chắc không phải lại là Cổ trùng chứ?" Trương Như Long và mọi người cũng muốn biết, nhìn Diệp Kiêu do dự hỏi: "Thứ này, đáng sợ đến mức nào?

Trông chẳng phải chỉ là một con bọ rùa sao?" Thấy họ hỏi vậy, Diệp Kiêu nhíu chặt mày nhìn chằm chằm hướng những luồng sáng trắng biến mất, im lặng một lúc lâu mới nói: "Đây là Hỏa Biểu Trùng." "Gì cơ?

Hỏa Biểu Trùng!

Nhưng nó không phải đóng băng sao?

Sao lại gọi là Hỏa Biều Trùng?" Diệp Kiêu giải thích: "Đây hẳn là Hỏa Biều Trùng độc hữu trên Thiên Sơn, chia làm hai loại: một loại là Vô Lượng Diễm Hỏa, một loại là Vô Cùng Thần Băng." "Cái quái gì vậy?

Tên gì mà lạ thế?" Diệp Kiêu gật đầu, "Loại bọ rùa này toàn thân màu trắng bạc, như kết một lớp băng tinh nhỏ.

Một khi chạm vào nó, lập tức có thể kết thành băng sương, sau đó vỡ vụn thành tro bụi.

Thứ đáng sợ nhất chính là ngọn lửa." Nghe vậy, Trương Như Long lập tức bật cười, "Nói sớm đi chứ!

Biết sợ lửa thì chúng ta trốn làm gì, trực tiếp dùng hỏa công không phải được rồi sao!" "Đúng vậy, đốt cháy hết là xong!" Trương Như Long và mọi người đều nghĩ giống nhau, có súng phun lửa mà không dùng, có phải là ngốc không?

Diệp Kiêu lại lắc đầu: "Đây là rừng rậm, dùng hỏa công, nhỡ đâu đến lúc đó đốt cháy cả khu rừng, e rằng chúng ta cũng sẽ bị chôn vùi trong biển lửa!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long không khỏi giật mình nhận ra, "Lời này nói cũng đúng, nhưng tại sao lại gọi chúng là Vô Cùng Thần Băng?

Cái tên này có ý nghĩa gì?" Cái tên kỳ lạ, quả thực có chút nguồn gốc.

Một con bọ rùa nhỏ bé đã khiến người ta phải tránh xa ba mét.

Chương 562

Nếu là những thứ khác thì càng không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Thứ này, trừ phi tìm được điểm yếu để tiêu diệt, bất kỳ sự kích thích hay chạm vào nào cũng chỉ khiến chúng càng lúc càng nhiều.

Nếu không có đủ tự tin, chúng ta tuyệt đối đừng chạm vào." "Thứ này hình thành như thế nào vậy, đây là Thiên Sơn, thứ để chúng sinh tồn là gì?" Có người tò mò.

Đội của họ là đội bảo tiêu của Trương Như Long, đã trải qua khá nhiều, giờ thấy con côn trùng này cũng tò mò.

Không chỉ họ, ngay cả bạn bè trong phòng livestream cũng tò mò.

"Đúng vậy, Diệp Đảo, rốt cuộc đây là thứ gì vậy?

Tên gì mà kỳ lạ thế!" "Tôi thấy giống bọ rùa bảy chấm, bọ rùa thành tinh à, sao lại có luồng sáng trắng?" "Đèn của nó từ đâu ra vậy?" "Mượn đấy, cái quái gì mà như bóng đèn ba mươi watt vậy!" "Mấy người đừng nói bậy nữa, nghe Diệp Đảo đi, loại côn trùng này không dễ đối phó đâu." Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Trong truyền thuyết, chúng là Yêu Trùng, tương tự như bọ rùa biến dị, nhưng không giống côn trùng thông thường, có thể thay đổi tùy theo môi trường, tự do chuyển đổi giữa băng và lửa." "Thứ này theo lý mà nói thì lẽ ra phải tuyệt chủng từ lâu rồi, sao bây giờ vẫn xuất hiện ở đây?" Mọi người đều có chút khó tin, đây là lần đầu tiên họ thấy loại côn trùng này.

Hơn nữa, vừa nãy Diệp Kiêu còn nói, trong môi trường khác nhau chúng còn có thể biến đổi.

Điều này trong giới sinh vật học thông thường căn bản rất khó duy

trì, sự cân bằng bên trong cơ thể này làm sao có thể đạt được, rốt cuộc con côn trùng này là thứ gì?

"Tiểu Diệp, tôi nghĩ chắc là Cổ trùng, nếu không sao tự nhiên lại hình thành thứ này được?" Diệp Kiêu giải thích: "Trong cổ thư ghi chép, loại côn trùng này là do Ma Tộc tôi luyện mà thành, có thể coi chúng là Cổ trùng, nhưng có lẽ về bản chất còn lợi hại hơn Cổ trùng.

Đây hẳn là một loại phá vỡ cân bằng, hoặc là do chuỗi thức ăn đặc biệt nào đó gây ra, bên trong cơ thể hẳn có các phân tử khác." "Nhưng vì việc bắt giữ cực kỳ khó khăn, lại không dễ bảo quản, nên đến nay vẫn chưa có ai nghiên cứu được." Nghe vậy, Trương Như Long bĩu môi nói: "Biết thế thì chúng ta nên đưa mấy nhà động thực vật học, côn trùng học gì đó đến đây hết, đến lúc đó sẽ hiểu thôi." Diệp Kiêu lại khẽ cười, "Nếu đưa họ đến, những con côn trùng này rất có thể sẽ khiến họ phát điên.

Tôi không thể mạo hiểm để những chuyên gia này mất mạng vì mấy con côn trùng nhỏ này được!" Diệp Kiêu nói quả thực không sai.

Đối với họ, những con côn trùng nhỏ này có thể không đáng kể, chỉ là côn trùng.

Nhưng đối với những chuyên gia này mà nói, chúng đủ để khiến họ say mê, nhưng một chút sơ suất cũng có thể phải trả giá bằng tính mạng.

Diệp Kiêu tuyệt đối không dám làm vậy.

Còn Giáo sư Chu và những người khác thấy vậy cũng liên tục gật đầu, quả thật không ai dám mạo hiểm vào lúc này.

Bản thân việc tiến vào rừng đã là rất liều rồi, nếu còn mạo hiểm hơn nữa thì e rằng sẽ rất khác.

Nhưng lúc này lão Dương Đầu rốt cuộc đã đi đâu?

Trương Như Long và mọi người đứng dậy, hồi phục một lúc lâu.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi tức giận.

“Mẹ kiếp, nếu để tao biết lão già đó ở đâu, nhất định sẽ lột da hắn ra!” “Một con côn trùng nhỏ xíu mà đã dọa hắn chạy mất, gan cũng nhỏ quá rồi.” Diệp Kiêu nghe vậy không khỏi cười lạnh, “Ông ta không phải là sợ hãi đâu.

Anh đừng quên mỗi ba năm ông ta đều đến một lần.

Nếu những gì ông ta nói là thật, thì trong ba năm này ông ta chắc chắn không chỉ một lần đi qua khu rừng, những thứ này đối với ông ta đã quá quen thuộc rồi.” “Ông ta chỉ mượn cớ có côn trùng mà chạy thôi.

Lối vào đó cách đây bao xa thì không ai biết, nhưng tôi nghĩ chắc không quá xa.

Muốn vào trong thì phải tranh thủ thời gian, kẻo đồ đạc bị ông ta chuyển đi mất.” “Anh nói đúng!” Diệp Kiêu nói xong, trực tiếp nhìn sang Cống Bố bên cạnh.

Biểu cảm trong mắt Cống Bố khiến Diệp Kiêu mỉm cười, xác nhận suy đoán của mình, bọn họ quả nhiên là cùng một phe!

Cống Bố và lão Dương Đầu tranh cãi trước đó, chẳng qua chỉ là diễn kịch mà thôi.

Bây giờ thấy Diệp Kiêu đã vạch trần mình, Cống Bố cũng không nói nhiều nữa, chỉ cười rồi nói: “Lần này tiến vào Thiên Sơn, sẽ không có một ai sống sót ra ngoài.

Cáp Bố Thượng Sư có lệnh, không phải đội ngũ của ông ta, tiến vào núi, giết không tha!” “Các người bây giờ rút lui vẫn còn kịp, một khi đã vào rồi thì sẽ không còn đường quay lại nữa!” Những lời này của Cống Bố khiến mọi người đều kinh hãi.

Vài phút sau, Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn anh ta: "Nhưng tôi không hề có ý định lùi bước, hơn nữa Thiên Sơn này không phải của ông ta, mà là của Đại Việt.

Ông ta muốn làm gì tôi rất rõ." Nói xong, Diệp Kiêu hướng về màn hình: "Ta biết ngươi vẫn luôn theo dõi ta, cho nên bây giờ ta cũng muốn nói cho ngươi biết, Thiên Sơn, không phải địa bàn của ngươi.

Ngươi muốn trường sinh, bao nhiêu năm qua đều không đạt được, có lẽ, cái thân thể yếu ớt kia sẽ bại hoại rồi.

Ta chờ ngươi, Cáp Bố!" Những lời này của Diệp Kiêu lập tức khiến mọi người reo hò.

"Đúng, nói không sai!" "Diệp Đảo thật lợi hại, Diệp Đảo nhất định không thể để bọn chúng đạt được!" "Diệp Đảo cũng thảm thật, xung quanh toàn là sói hổ báo, mọi chuyện đều là âm mưu, Diệp Đảo nhất định phải trụ vững!" "Cáp Bố Thượng Sư này có phải bị thần kinh không, tìm toàn mấy người này, làm chuyện xấu còn muốn thông báo cho thiên hạ biết, màn thao tác này tôi hơi không hiểu." "Có lẽ là cảm thấy nắm chắc phần thắng nên dứt khoát xé toạc mặt nạ, đây là không coi Diệp Đảo ra gì, đồng thời cũng không coi người Đại Việt ra gì!" "Nếu tôi là Cáp Bố cũng không coi ra gì, trách, đều là con cháu đời sau của tôi, tôi còn phải nhìn sắc mặt các người à?" "Thật lòng, thật đau lòng!" Không khí trong phòng livestream đột nhiên trở nên vui vẻ, cư dân mạng tranh nhau nói đùa.

Diệp Kiêu tự nhiên cũng biết, nhưng đối với anh, mọi chuyện này chẳng qua chỉ là một chiêu nghi binh.

Muốn tìm được tất cả manh mối thì nhất định phải hợp tác với bọn họ.

Hiện tại Cáp Bố Thượng Sư vẫn chưa đến, mà đám người này cũng chỉ là con cờ, chẳng qua là tiểu lâu la mà thôi.

Lúc này, thấy vẻ mặt âm trầm của Cống Bố, Diệp Kiêu nhướng mày, "Vẫn thấy vẻ mặt không cam lòng, có phải cảm thấy tôi vạch trần các người khiến các người không vui không?" "Vậy thì mau dẫn đường đi, để tôi xem, cái kiểu giết không tha là thế nào!" "Nếu đi sớm có lẽ còn kịp nghỉ ngơi." Thấy anh vẫn muốn đi cùng, Cống Bố lúc đó có chút bốc hỏa, nhưng cũng không tiện phát tác quá nhiều, chỉ trầm giọng nói: "Anh chắc chứ?" "Ít nói nhảm đi, lẽ nào tôi đến đây là để chơi trò nhà chòi à?

Anh cứ việc dẫn đường là được!" Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều nhìn Cống Bố.

Trương Như Long và những người khác còn chĩa súng vào anh ta, "Nhanh lên đừng nói nhảm, còn lảm nhảm nữa tao bắn nát đầu mày bây giờ!" Nghe anh ta nói vậy, Cống Bố lập tức co rúm lại, xoa xoa mũi, rồi quay người bỏ đi.

Trong bóng tối, vài luồng đèn pin chiếu về phía trước.

Cống Bố quen đường quen nẻo dẫn đầu.

Đối với anh ta mà nói, phía trước đường đi đâu cũng không quan trọng nữa, dù sao đã có lão Dương Đầu, anh ta chỉ cần bố trí mọi thứ xong xuôi ở phía trước là được.

Lúc này, mọi người nhìn bóng dáng cao lớn của Cống Bố ở phía trước.

Những bóng cây lốm đốm đổ xuống, tạo thành những mảng tối trên người anh ta.

Kết hợp với chiều cao của anh ta, nhìn từ phía sau có chút đáng sợ.

"Tiểu Diệp, gã này không thành thật, cháu nhất định phải cẩn thận!" "Đúng vậy, nếu cứ thế này nhỡ đâu trúng bẫy thì hậu quả khó lường." "Chỗ này vốn là nơi có đi không có về mà, ai!

Đừng làm quá căng thẳng.” Trương Như Long và mọi người bắt đầu khuyên bảo, nhưng cư dân mạng trong phòng livestream không đồng ý.

“Mấy người đừng có mà lèm bèm ở đây nữa, Diệp Đảo vốn đã thấy phiền rồi, nếu còn nói nữa thì Diệp Đảo sẽ không vui đâu!” “Người ta là muốn Diệp Đảo cẩn thận, mấy người vội vàng cái gì!” “Có lòng tốt như vậy à?

Trong số này có mấy người đáng tin cậy chứ!

Diệp Đảo đúng là xui xẻo, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.” Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao, không ai chú ý đến ánh mắt của Diệp Kiêu lúc này.

Anh nhìn chằm chằm Cống Bố phía trước, mọi chuyện này ngay từ đầu đã là một màn kịch rồi.

Bọn họ tốn công tốn sức dẫn mình vào đây, rốt cuộc là vì cái gì?

Lẽ nào chỉ để tìm kiếm bí mật Thiên Sơn?

Không, tuyệt đối không phải!

Diệp Kiêu đã quyết định vào núi từ sớm, nhưng nghe nói có rất nhiều đội ngũ đã vào.

Chương 563

Đến nay, phía Giáo sư Chu vẫn chưa có tin tức gì.

Từ khi họ vào, quân đội đã phong tỏa núi rồi, vậy những đội ngũ kia đâu?

Diệp Kiêu cảm thấy chắc chắn có chuyện gì đó đã xảy ra, có lẽ mình đã bỏ qua điều gì đó.

Lúc này mọi người đều nhìn ngó xung quanh, chỗ này phức tạp hơn mấy ngôi mộ cổ trong núi sâu trước đây nhiều.

Hơn nữa, xung quanh không có một tiếng động nào, những con Hỏa Biều Trùng ban đầu cũng biến mất hết.

Nếu nói Hỏa Biều Trùng đột nhiên tấn công, cũng phải có hậu quả, nhưng bây giờ tất cả đều biến mất, điều này hơi khiến người ta khó hiểu.

Ban đầu, là ai đã chọc giận chúng?

Diệp Kiêu lúc này nhìn xung quanh, nhất thời có chút nghi ngờ.

Lúc này mọi người đều có chút lo lắng, vạn nhất có thứ gì đó nhảy ra từ giữa, hậu quả khó lường.

Cống Bố ở phía trước bước từng bước nặng nề.

Diệp Kiêu nhìn xuống đất, đây là một con đường cỏ đã bị giẫm đạp thành lối đi.

Xem ra trước đây không ít người đã đi qua.

Cống Bố quen đường quen nẻo dẫn đường đi về phía trước càng lúc càng nhanh.

Mọi người cũng đã nhận ra.

Trương Như Long hét lớn: “Mày chạy nhanh thế làm gì!

Vội đầu thai à!” Cống Bố lại không dừng lại.

Lời Trương Như Long vừa dứt, đột nhiên xung quanh lại truyền đến tiếng động, dường như là tiếng gầm nhẹ.

Âm thanh này khiến tất cả mọi người đều run lên!

Thấy Cống Bố sắp biến khỏi tầm mắt, Trương Như Long giơ súng lên định bắn, Diệp Kiêu cản anh ta lại, một lưỡi phi đao bay ra, trúng thẳng vào bắp chân anh ta, xuyên thủng bắp chân!

Cơ thể nặng nề của Cống Bố lập tức ngã nhào xuống đất, anh ta kêu thảm không ngừng.

Diệp Kiêu thì lạnh lùng cười: “Chạy nữa, lão tử sẽ lột da mày!” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Cống Bố không dám động đậy nữa, chỉ quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu lại mỉm cười, “Giả thần giả quỷ, ngươi muốn làm gì ta không quan tâm, nhưng ở chỗ ta thì ngươi không thể đi được.” “Đứng dậy rồi nói, lão Dương Đầu rốt cuộc đã đi đâu?” Cống Bố không nói gì, nghiến răng chịu đau.

Diệp Kiêu lại trực tiếp rút Hắc Kim Đoản Đao ra, lúc này đau đến mức anh ta không thể nhịn được nữa, không kìm được mà hét lên.

Diệp Kiêu lạnh lùng nhìn anh ta, “Đau phải không?

Ngươi mà còn bao che cho lão Dương Đầu nữa, thì đừng trách ta không khách khí.

Ta có bản lĩnh đưa các ngươi đến đây, thì cũng có bản lĩnh tìm được ngươi.

Hắn chính là một ví dụ, tự mình xuất hiện đi, nếu không thì đừng trách ta không khách khí!” Nghe lời này, Cống Bố trong lòng kinh hãi,

không ngờ Diệp Kiêu lại dám làm như vậy.

Lúc này, anh ta hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu lại đứng từ trên cao nhìn xuống anh ta, "Trong lòng thấy không vui à?

Không sao." Nói xong, Diệp Kiêu cầm dao găm chĩa vào anh ta, lớn tiếng nói: "Nếu còn nói nhảm mà không ra, tôi sẽ từng nhát từng nhát lóc thịt hắn ta, đến lúc đó xem ngươi làm thế nào!" Lúc này mọi người đều có chút kinh ngạc, không ngờ Diệp Kiêu lại tàn nhẫn đến vậy.

Ngay cả Cống Bố cũng không khỏi sợ hãi, lắc đầu, "Đừng, tôi nói, lão Dương Đầu ra đây, chúng ta không phải đối thủ của anh ta, anh đừng hại chết tôi!" Lời vừa dứt, lão Dương Đầu khoác bộ đồ ngụy trang bước ra.

Hóa ra vừa nãy ông ta vẫn trốn ở gần đó, thảo nào lại có tiếng động, đều là do gã này giả thần giả quỷ!

Lại còn có thời gian thay quần áo, xem ra ông ta thật sự không đơn giản!

Lúc này thấy ông ta bước ra, Diệp Kiêu mỉm cười.

Ánh mắt lão Dương Đầu hung ác, "Đó là đường chết, anh vẫn nên nghĩ kỹ đi." "Nghĩ cái con khỉ!" Trương Như Long là người đầu tiên xông lên, chỉ vào ông ta, "Lão già kia!

Mau đi, dẫn đường phía trước, nếu không ông mày bắn nát đầu mày bây giờ!" Trương Như Long nói xong liền bước tới lấy dây thừng trói lão Dương Đầu lại, "Lần này xem mày chạy đằng nào, đồ khốn kiếp dám chạy!

Bây giờ tao xem mày chạy đi đâu!" Trương Như Long trói như vậy, lão Dương Đầu lúc đó cũng không động đậy nữa, chỉ trầm giọng

nói: “Các người nếu thật sự muốn vào, đừng có mà hối hận đấy.” “Xì!

Lão tử dù chết ở đây cũng chịu!” Những lời này khiến mọi người trước màn hình cũng gật đầu.

“Đúng, phải như vậy mới được!” “Thằng cha này làm chúng ta tức chết rồi!” “Trương Như Long nổi giận rồi, thật sợ anh ta giây tiếp theo sẽ thật sự bắn nát đầu bọn chúng!” Lúc này Diệp Kiêu cũng không ngăn cản.

Đối với anh mà nói, Trương Như Long và những người khác cần có chỗ để xả giận.

Anh đánh giá lão Dương Đầu một lượt, thấy ông ta không bị thương gì, chỉ là nhân cơ hội thay một bộ quần áo.

Lúc đó anh liền xác định gần đây tuyệt đối có chỗ nghỉ ngơi.

Thế là hỏi: “Trời đã tối rồi, dẫn tôi đi tìm chỗ nghỉ đi.” Nghe lời này, mọi người đều ngớ người.

Trương Như Long càng nhìn anh với vẻ mặt không hiểu.

Lúc này, sắc mặt lão Dương Đầu lập tức cứng đờ.

Diệp Kiêu nhướng mày, “Sao vậy, ông có thời gian thay quần áo, đi đến đại bản doanh bổ sung, lẽ nào quên chỗ đó ở đâu rồi sao?

Hay là muốn tôi đích thân ép ông đi tìm?” Diệp Kiêu vừa nói xong, súng của Trương Như Long liền chĩa vào trán ông ta.

Lão Dương Đầu lúc đó thở dài một hơi, gật đầu, “Đi thôi, tôi dẫn các anh đi.” “Anh làm sao nhìn ra được?” Cống Bố ở bên cạnh bực bội nói: “Chẳng phải là tại ông ta lắm chuyện, thay quần áo làm gì!” Diệp Kiêu cười, “Đúng, có thể trong thời gian ngắn như vậy thay quần áo, hơn nữa còn chạy một đoạn đường, chứng tỏ chỗ này chắc

chắn là trạm tiếp tế.

Đã có trạm tiếp tế thì sẽ có chỗ nghỉ ngơi, tôi nói đúng không?" Lời này vừa ra, sắc mặt lão Dương Đầu lập tức tái mét, "Vẫn không lừa được anh.

Thảo nào bọn họ nói phải cẩn thận đề phòng anh!" "Bọn họ là ai?" Diệp Kiêu lập tức nắm bắt được trọng điểm.

Lời của anh khiến lão Dương Đầu lập tức ngậm miệng lại.

Thấy ông ta lại không nói, Trương Như Long tức giận còn muốn ép hỏi nhưng bị Diệp Kiêu ngăn lại, "Thôi đi, tức giận với ông ta cũng vô ích, dù sao ông ta cũng không phải là người quản lý chính." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, lão Dương Đầu và Cống Bố nhìn nhau, bất lực cả hai chỉ có thể cùng dẫn đường.

Đến nơi, chỉ có một căn nhà gỗ nhỏ ẩn mình giữa rừng.

Thấy cảnh này mọi người đều ngớ người.

"Vãi, ở đây mà lại có nhà gỗ!" Trương Như Long ngẩn người, điều này khiến họ cảm thấy khó tin.

Cư dân mạng càng kinh ngạc hơn.

Chương 564

“Ôi tôi không nhìn nhầm chứ, lại có nhà gỗ!

Nếu không nói thì tôi còn tưởng đây là nhà của người gác rừng!” “Đúng vậy, chính là người giữ rừng!” “Xem ra nước ở đây sâu lắm à!” “Người nào có thể tiếp tế ở đây đều là trâu bò hết!” Diệp Kiêu nhìn căn nhà gỗ nhỏ trước mặt.

Nơi đây đã sớm được bọn họ sắp xếp rồi.

Chắc là những lính đánh thuê đó cứ ba năm đến một lần đều ở đây.

Lúc này mọi người thấy trước nhà gỗ còn có một khoảng đất trống, hơn nữa trong nhà gỗ cái gì cũng có, có giường, có bếp, còn có cả củi lửa để tiếp tế, đầy đủ mọi thứ.

Giờ thì mọi người đều yên tâm rồi.

Trương Như Long sắp xếp bốn người thay phiên canh gác ở cửa, dù sao nhà gỗ cũng chỉ có một lối đi.

Còn lão Dương Đầu và Cống Bố thì bị trói quẳng vào một góc.

Dù sao thì hai người này cũng không thể thả ra được, nếu không thì hại họ là chuyện nhỏ, làm chậm trễ sự nghiệp khảo cổ mới là điều quan trọng nhất.

Lúc này mọi người thấy vậy mới yên tâm, thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Diệp Kiêu ngồi ở một góc nhìn lão Dương Đầu và Cống Bố, trên tay cầm Hắc Kim Đoản Đao.

Máu tươi trên chân Cống Bố vẫn đang chảy.

Diệp Kiêu lấy thuốc bột bôi cho anh ta.

Sắc mặt Cống Bố tái nhợt, thấy Diệp Kiêu như vậy, cuối cùng không nhịn được nữa, "Chúng tôi chưa từng vào cổ mộ, dù có dẫn đường cũng vô ích!" Diệp Kiêu chỉ khẽ cười, "Chưa từng vào, vậy các người căng thẳng cái gì, trong đó có gì?" Nghe ra được, khi hai người họ nói đến cổ mộ, trong mắt đều lóe lên một tia kinh hoàng, dường như trong đó có thứ gì đó rất đáng sợ.

Dù Diệp Kiêu hỏi thế nào, hai người họ cũng không nói.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy hơi kỳ lạ.

Phàm là cổ mộ, ngoài xác chết to lớn và những Cổ trùng ra, thì cũng chỉ có cương thi thôi.

Những thứ này đều đã quá quen thuộc rồi, cũng không biết hai người này rốt cuộc đang sợ cái gì.

Nhưng dù thế nào đi nữa, anh cuối cùng cũng đã mở miệng hai người họ ra được.

Ít nhất theo anh thấy, trong cổ mộ nhất định có thứ gì đó, hai người họ cũng từng vào rồi, nếu không thì sẽ không có vẻ mặt này.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn hai người họ mỉm cười không nói nữa.

Trong căn nhà gỗ nhỏ, lửa trại bùng lên, mọi người vây quanh thành một vòng.

Theo sự sắp xếp của Trương Như Long, bốn người thay phiên canh gác, những người khác thì nghỉ ngơi tại chỗ.

Lúc này đã là đêm khuya rồi, dù có cố gắng đi nhanh đến đâu cũng không kịp, chi bằng đợi đến ngày mai hãy nói.

Cư dân mạng trong phòng livestream vẫn chưa ngủ, chỉ là bảo anh quay phim đặt camera hướng về phía cửa.

Một số cư dân mạng "cú đêm" xung phong.

"Các anh cứ nghỉ ngơi đi, để tôi giúp các anh canh chừng, có gì tôi sẽ gọi các anh!" "Người ở trên đúng là nực cười, anh gọi người ta có nghe thấy không?

Tiếng đó có truyền đến tai họ được không?" "Ôi tôi quên mất!

Đây không phải trò chơi, có bật mic đâu chứ?

Anh quay phim vất vả rồi, hay anh đeo tai nghe vào?" "Thằng nhóc này hết thuốc chữa rồi, dù có đeo tai nghe cũng không nghe thấy đâu.

Đây là livestream đó, được không, chỉ nghe thấy giọng của streamer thôi, anh bị ngốc à?" "Thôi, đừng xem nữa, đợi đi.

Không biết tối nay sẽ xảy ra chuyện gì, nói chung là tôi cảm thấy chắc chắn sẽ không yên ổn!" "Chẳng phải có câu 'đêm đen gió lớn, là lúc ra tay giết người' sao, nói chung là tối nay không yên bình đâu!" Cư dân mạng tranh nhau bàn tán sôi nổi, anh quay phim thì chẳng quan tâm, chỉ đặt thiết bị ở cửa, chĩa về hướng cửa chính, sau đó tự mình đi nghỉ.

Anh ta không những phải đi bộ, mà còn phải vác theo thiết bị.

Nếu không có chút thể lực thì thật sự không trụ nổi.

Anh quay phim cũng là người có võ công, chỉ là nhiều năm không luyện rồi, so với bọn họ vẫn còn chút khác biệt.

Lúc này mọi người cũng không nói gì, ai cần nghỉ thì nghỉ.

Trương Như Long không tài nào ngủ được, thấy Diệp Kiêu không có ý định ngủ, bèn đi đến bên cạnh anh.

"Anh thấy chuyện này thế nào?

Rốt cuộc đám người kia ra sao rồi?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định là có một đội ngũ đã đến

trước chúng ta rồi.” Lời này của Diệp Kiêu vừa ra, Trương Như Long không khỏi ngẩn người, “Nhưng mà...” “Anh phải biết, chỗ này không phải là bí mật gì.

Cáp Bố Thượng Sư đã bố cục nhiều năm như vậy, ông ta chắc chắn biết nhiều hơn tôi.

Việc ông ta có thể vào trước một chút cũng không có gì lạ.” Diệp Kiêu dừng lại một chút, “Hơn nữa...” “Hơn nữa cái gì?” Trương Như Long vội vàng hỏi.

Diệp Kiêu mỉm cười, “Hơn nữa chỗ này e rằng không chỉ có một đội ngũ.

Cho nên tôi đang nghĩ, đến lúc đó cứ để bọn họ đấu đá lẫn nhau, chúng ta hưởng lợi là được.” “Lão Dương Đầu và Cống Bố có thể cũng thuộc về hai đội ngũ khác nhau!” Lời này vừa ra càng khiến anh ta khó tin, anh ta căn bản không dám tin lại có chuyện như vậy.

“Chuyện này hình như không giống như chúng ta dự đoán!

Hai người đó lúc trói tôi còn nói là cấp trên cấp dưới mà!” Diệp Kiêu cười lạnh, “Cống Bố bề ngoài là quản sự của lão Dương Đầu, nhưng thực ra cái đội ngũ nhỏ bé của bọn họ căn bản không chịu được sự xem xét kỹ lưỡng.” “Ban đầu tôi cũng không nghĩ hai người họ lại thuộc về hai phe khác nhau.

Nhưng vừa nãy tôi đột nhiên phát hiện có lẽ hai người họ thuộc về hai đội ngũ.

Lão Dương Đầu hẳn là người của Cáp Bố Thượng Sư, còn Cống Bố là đội ngũ khác.

Nếu không thì họ không thể ở trong tình huống này được.” “Lão Dương Đầu gặp chuyện, Cống Bố một chút cũng không lo lắng, hơn nữa còn mang vẻ mặt ‘chết thì chết thôi, chẳng sao cả’, dù sao anh ta

cũng tự nhận mình như vậy." "Anh nói loại người như Cáp Bố Thượng Sư, làm sao có thể cho phép hai người biết vị trí cửa cổ mộ?

Ngay cả khi lão Dương Đầu tiết lộ ra ngoài, cũng sẽ không để Cống Bố biết sao?

Điều này căn bản là không thể!" Nghe anh nói vậy, Trương Như Long mới có chút hiểu ra.

"Vậy nên anh mới nghi ngờ hai người họ không cùng một phe?

Nhưng biểu hiện không giống mà!" Diệp Kiêu cười lạnh, "Cho nên tôi còn phải quan sát.

Nếu thật sự là hai phe, vậy thì trên đường đi giữa chừng bọn họ nhất định sẽ có chuyện!" Diệp Kiêu cũng chỉ là suy đoán, dù sao lão Dương Đầu không thành thật.

Cống Bố tuy nhìn có vẻ thành thật, nhưng đã làm trộm mộ thì có mấy ai là người tốt?

Còn lúc này, lão Dương Đầu và Cống Bố hai người ngồi trong góc, đối với những lời Diệp Kiêu và mọi người nói, hai người họ không nói tiếng nào, chỉ run rẩy bần bật.

Diệp Kiêu cố ý nói cho họ nghe.

Chương 565

Thấy họ không có động tĩnh gì, không khỏi cười lạnh.

Giả vờ đi, mong là có thể giả vờ mãi mãi!

Diệp Kiêu quay đầu nhìn hai người họ một cái, vừa lúc lão Dương Đầu nhìn sang, thấy khóe môi anh nhếch lên một nụ cười, lúc đó liền có chút ngớ người.

Nụ cười này thật sự quá quỷ dị, khiến ông ta hơi sợ hãi.

Ông ta theo bản năng rụt cổ lại, lúc đó liền rợn tóc gáy, cảm thấy Diệp Kiêu quá đáng sợ.

Trương Như Long không phát hiện ra manh mối gì, chỉ nhíu chặt mày không nói.

Diệp Kiêu không nhìn họ nữa, chỉ quay đầu nói với Trương Như Long: "Anh nghỉ ngơi một lát đi, nửa đêm sau hãy đổi ca cho tôi." Đêm khuya tĩnh mịch, Diệp Kiêu quyết định ra ngoài đi dạo một chút, làm quen với môi trường xung quanh.

Trương Như Long cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu, rồi nằm xuống.

Những người anh ta mang đến cũng đã ngủ rồi, camera vẫn sáng, tất cả cư dân mạng đều nhìn chằm chằm, còn Diệp Kiêu thì một mình bước ra ngoài.

Lão Dương Đầu và Cống Bố ở bên trong bị trói chặt cứng, căn bản không ra được.

Diệp Kiêu lúc này mới yên tâm.

Dù sao thì, đêm nay e rằng là một đêm không ngủ.

Anh thở dài một hơi, biết trong camera nhất định có người đang theo dõi mình, nên anh cố ý ra ngoài.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thấy xung quanh không có ai, lúc này mới yên tâm.

Đi được hai bước, anh lại nhìn về phía đông, lấy la bàn ra.

Theo như họ đã dự đoán trước đó, bốn tấm bản đồ đó hẳn đã ghép thành một bản đồ hoàn chỉnh, nên Diệp Kiêu muốn thử xem rốt cuộc nó như thế nào.

Theo hiển thị của tinh tượng, cùng với địa thế địa mạo, có thể phân chia ra vị trí Long huyệt.

Do đó, Diệp Kiêu lúc này lấy la bàn ra chính là để tìm kiếm lối vào cổ mộ.

Một là để xem rốt cuộc ở đâu, hai là để tính toán xem lời nói của hai người bên trong rốt cuộc là thật hay giả.

Lúc này nhìn cánh cửa, Diệp Kiêu cũng không đáp lời, trực tiếp lấy la bàn ra, cứ thế đi lại khắp nơi.

La bàn không ngừng rung động, căn cứ theo tinh tượng hiển thị, hướng đông nam hẳn là điểm khởi đầu của Long mạch.

Nhiều năm luân chuyển, điểm khởi đầu ban sơ chắc chắn đã bị che lấp từ lâu.

Ngay cả nguồn nước cũng cạn khô, nhưng địa mạch dù có biến hóa thế nào, xu thế tổng thể vẫn sẽ không đổi.

Do đó Diệp Kiêu cũng không vội vàng.

Hướng đông nam đã xác định, la bàn cũng dừng chuyển động vào lúc này.

Anh vừa định đi qua, muốn xem xét kỹ hơn, thì đột nhiên từ không

xa truyền đến tiếng sột soạt!

Diệp Kiêu lập tức nhíu chặt mày.

Lúc này đột nhiên có tiếng động truyền đến không phải là điềm lành gì.

Anh lập tức thu la bàn lại, sau đó cầm Hắc Kim Cổ Đao đi về phía khác.

Càng đi gần tiếng động càng lớn, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ, càng gần, lại càng lớn.

Diệp Kiêu không khỏi nhíu mày.

Giây tiếp theo, anh cầm Hắc Kim Cổ Đao vung về phía bụi rậm, trực tiếp chém đôi bụi cây cao nửa người đó!

Từ bụi cây bay ra một con chim, kêu lạch bạch rồi bay đi.

Thấy vậy, Diệp Kiêu thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là chim chóc.

Anh không khỏi bật cười, xem ra mình đã lo lắng thái quá rồi, không ngờ lại bị thứ này dọa cho ra nông nỗi này!

Diệp Kiêu lắc đầu, quay người cất dao, rồi nhìn vào trong căn nhà.

Nhưng anh cảm thấy ánh sáng bên trong nhà gỗ dường như đã yếu đi một chút.

Lòng anh trùng xuống, lập tức đi tới.

Đến nơi thì phát hiện chỗ vốn có Cống Bố và lão Dương Đầu giờ chỉ còn lại một người, Cống Bố đã biến mất.

Diệp Kiêu nhất thời cảm thấy có gì đó không ổn, nhìn lại phòng livestream, một mảnh yên tĩnh.

Diệp Kiêu vỗ vai Trương Như Long, "Người chạy mất rồi!" Lời anh vừa thốt ra, Trương Như Long lập tức giật mình tỉnh dậy, thấy

chỗ trống không trong góc, liền ngớ người.

Hai người gác cổng đứng lặng lẽ ở cửa, hai mắt mở to nhưng dường như đã mất ý thức.

Trương Như Long định vỗ vai họ, nhưng bị Diệp Kiêu ngăn lại.

Anh lắc đầu, chỉ thấy anh khẽ dùng tay chạm vào một cái, hai người họ "phịch" một tiếng ngã xuống đất, ngã đến mức đầu lâu đều rơi xuống.

Cảnh tượng này khiến Trương Như Long suýt nữa hét lên?

"Chuyện gì vậy?!" Tiếng hét này khiến tất cả mọi người đều giật mình tỉnh dậy.

Còn lão Dương Đầu lúc này cũng đã nhìn thấy, lập tức kêu lên: "Côn trùng đến rồi!

Côn trùng ăn thịt người đến rồi!" Lão Dương Đầu sợ đến mức run rẩy không ngừng, vùng vẫy đứng dậy, nhưng lại thấy bên cạnh không còn bóng Cống Bố nữa, ông ta lập tức kêu lên: "Cống Bố, là Cống Bố đã dẫn côn trùng đến!" "Mau cởi trói cho tôi!" Nghe ông ta nói vậy, Trương Như Long quay đầu lại tát một cái!

"Mẹ kiếp!

Mày rốt cuộc có câu nào thật lòng không hả!

Nói rõ cho tao biết, rốt cuộc là chuyện gì?

Chúng nó chết như thế nào!" Hai người này là do anh ta tự mình đưa từ bên ngoài vào, đã theo anh ta xuống mộ ba lần rồi.

Lần này định xong việc sẽ về nhà, kết quả không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Trương Như Long lúc đó giận điên người, một tay túm chặt lão Dương Đầu hét lên: "Rốt cuộc là chuyện gì, mày nói rõ cho lão tử

biết!

Nếu không thì lát nữa lão tử sẽ lột da mày!" Thấy Trương Như Long dáng vẻ đó, thấy mắt anh ta đỏ ngầu, dường như thật sự muốn xé xác mình ra, ông ta lúc đó liền có chút sợ hãi.

Lão Dương Đầu liên tục lắc đầu, "Không có, tôi cũng không biết, chỉ là trong khu rừng này có rất nhiều côn trùng, còn có côn trùng ăn thịt người nữa.

Chương 566

Tôi đã nói với các người rồi mà, ai bảo các người không tin?

Ở bên ngoài nhất định là không bôi thuốc, các người cũng quá bất cẩn rồi!" Lão Dương Đầu sự đã đến nước này mà vẫn không quên nói lời mỉa mai, điều này khiến Trương Như Long không chịu nổi nữa, trực tiếp xông lên ra một trận quyền cước.

Diệp Kiêu cũng không ngăn cản.

Lão Dương Đầu nói không sai, nhưng lúc này nói ra thì đã quá muộn rồi.

Ai bảo ông ta không nhắc nhở sớm hơn?

Lão Dương Đầu rốt cuộc vẫn không biết hợp tác, đối mặt với trận đòn giận dữ của Trương Như Long mà vẫn không biết điều.

Diệp Kiêu thấy Trương Như Long suýt chút nữa đánh chết lão Dương Đầu, lập tức kéo anh ta lại, "Đừng đánh nữa, đánh chết ông ta cũng chẳng có lợi gì cho chúng ta." Lão Dương Đầu liên tục gật đầu, "Đúng vậy, chẳng có lợi gì đâu.

Cống Bố hắn đi nhất định là đã đi trước đến cổ mộ bố trí rồi.

Đến lúc đó chúng ta không vào được thì thảm rồi!" "Ý gì?" Diệp Kiêu không thấy có gì đáng để bố trí.

Cổ mộ bọn họ còn không dám vào, sao có thể dễ dàng cho anh ta bố trí?

Đây là đang tìm chết à!

"Lối vào mộ chỉ có một." Lão Dương Đầu trầm giọng nói: "Mỗi lần vào đều phải tốn một phen công sức.

Nếu không có người giúp đỡ thì căn bản không vào được.

Nhưng nếu đã hạ đá chặn đường rồi thì sẽ không vào được nữa!" Diệp Kiêu nghe lời ông ta, lúc đó mày liền nhíu chặt, "Đi ngay!

Chậm trễ e rằng không kịp nữa rồi, mọi người đều tập trung tinh thần lên!" Anh quay phim cũng cầm thiết bị, mọi người thu dọn đồ đạc xong, cầm đuốc tiến vào núi.

Đêm khuya trong khu rừng này có đuốc, có thể tránh được sự tấn công của dã thú.

Nhưng nếu ở đây xuất hiện dã thú nào đó, e rằng đuốc bình thường cũng vô dụng.

Lúc này, Diệp Kiêu và mọi người để lão Dương Đầu đi trước.

Anh tiện tay lại nhúm một viên thuốc nhét vào miệng lão Dương Đầu.

Lão Dương Đầu chỉ cảm thấy thuốc vừa vào miệng đã tan, lúc đó trong lòng kinh hãi, "Anh, anh cho tôi ăn cái gì thế này!" "Tự nhiên là độc dược." Diệp Kiêu mỉm cười nhàn nhạt, "Lão Dương Đầu, ăn Cổ trùng của tôi rồi mà còn dám chạy lung tung, ông gan cũng to đấy!" "Đã không nghe lời, vậy thì phần của hắn ta tôi cũng cho ông ăn luôn!" Nghe lời này, lão Dương Đầu lúc đó kinh hãi không thôi.

Đã có một con Cổ trùng, bây giờ lại ăn thêm một viên nữa, đây, chẳng phải có nghĩa là cơ thể ông ta đã trở thành thiên hạ của Cổ trùng rồi sao?

Thấy lão Dương Đầu lúc đó sợ hãi, không biết phải làm sao cho phải.

Diệp Kiêu cười lạnh, "Vốn dĩ là mười ngày phát tác một lần, bây giờ biến thành năm ngày phát tác.

Ông tự cầu phúc đi, nếu kịp, có lẽ có thể phát tác ngay ở cửa cổ mộ, như vậy cũng không đến nỗi quá khó coi." Lời của anh khiến lão Dương Đầu giật mình.

Dưới ánh đuốc, sắc mặt lão Dương Đầu tái mét, nhìn Diệp Kiêu với vẻ mặt không thể tin nổi, môi mấp máy.

Diệp Kiêu thì cười lạnh: "Đi thôi!

Tôi nghĩ hôm nay chắc có thể xuyên qua ngọn núi lớn này chứ?" Nghe vậy, mọi người đều có chút khó tin, một đêm thôi sao, làm sao có thể?

Lão Dương Đầu lại liên tục gật đầu, "Được!

Nhất định được!" Diệp Kiêu nhướng mày, "Vậy sau khi xuyên qua có phải có lối tắt không?

Cống Bố đã chạy rồi, còn muốn bố trí, chỗ này hẳn phải có một lối tắt có thể trực tiếp thông vào cổ mộ chứ?" Dưới sự dụ dỗ khéo léo của Diệp Kiêu, lão Dương Đầu không dám nói gì nữa, chỉ có thể liên tục gật đầu.

Ông ta còn có thể nói gì nữa chứ?

Hiện tại mình đã bị họ nhìn chằm chằm rồi, chỉ cần có một chút manh mối nhỏ cũng sẽ bị Diệp Kiêu nhìn ra.

Diệp Kiêu đang chơi chiến thuật tâm lý với lão Dương Đầu.

Lão Dương Đầu đã ở dưới trướng Cáp Bố Thượng Sư mấy chục năm, tự nhiên cũng có chút thủ đoạn.

Ông ta cũng biết những người như họ hung ác tột cùng, một khi gặp kẻ tàn nhẫn hơn mình, tự nhiên sẽ sợ hãi.

Nhưng lão Dương Đầu mấy chục năm qua cũng không phải sống vô ích.

Sở dĩ Diệp Kiêu nói như vậy, cũng là vì Cổ trùng trước đó chưa phát tác, nên lão Dương Đầu đã nảy sinh một loại ảo giác rằng Diệp Kiêu sẽ không hạ Cổ.

Nhưng ăn phải thuốc khiến đau bụng thì vẫn có.

Lần trước cho lão Dương Đầu ăn, khả năng cao là dược tính bị Cổ trùng làm loãng nên không sao, nhưng lần này thì khác.

Vài phút sau khi ăn vào, lão Dương Đầu đau đến mức mặt mày tái xanh, không ngừng rên rỉ.

Mọi người thấy vậy không khỏi nhíu chặt mày.

Diệp Kiêu nhìn ông ta từ trên cao, đầy vẻ khinh bỉ: "Lão Dương Đầu, trước đây sở dĩ không để ông phát tác, cũng là vì ông đủ nghe lời.

Tôi cũng muốn xem rốt cuộc ông thế nào, nhưng không ngờ ông không những không cảm ơn, ngược lại còn được voi đòi tiên, lại dám muốn lừa tôi!" "Hôm nay tôi sẽ cho ông nếm mùi lợi hại này, ông biết không?

Sau khi Cổ trùng chui vào bụng, triệu chứng đầu tiên là đau.

Bây giờ rõ ràng ông đã có phản ứng rồi, sau đó nó sẽ phá vỡ viên thuốc bên ngoài, trực tiếp bò theo mạch máu lên tứ chi của ông!

Ông sẽ cảm thấy đau đớn khắp người, cuối cùng khi ông cảm thấy mình không thể chịu đựng được nữa, đó cũng là lúc nó phá kén chui ra.

Đến lúc đó, ông cứ chờ mà thành thức ăn cho Cổ trùng đi!" Thấy Diệp Kiêu nói vậy, Lão Dương Đầu lập tức sợ hãi, dù sao cũng không thể để Diệp Kiêu làm càn như vậy được.

Hắn vội vàng kéo tay Diệp Kiêu không buông: "Đừng!

Ngàn vạn lần đừng!

Tôi cầu xin cậu!" Diệp Kiêu bật cười: "Không muốn chịu tội cũng được, thực ra tôi cũng không hề nghĩ tới việc muốn ông phải chịu tội, nhưng chuyện này ông nhất định phải hợp tác với tôi, bất kể tôi nói gì, ông cũng phải nghe theo, nếu không hậu quả tự gánh!" "Tôi biết rồi, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ không đối đầu với cậu nữa đâu!" Lão Dương Đầu vội vàng đáp lời.

Diệp Kiêu nghe vậy không khỏi gật đầu: "Ăn viên này đi!" Diệp Kiêu đưa thuốc cho hắn, hắn liền nuốt chửng, sau đó ôm bụng chạy vội ra bìa rừng.

Trương Như Long thấy vậy không khỏi tò mò: "Cậu cho hắn ăn cái gì vậy?" Diệp Kiêu cười cười, ghé tai Trương Như Long nói mấy câu, Trương Như Long lập tức kinh ngạc không thôi: "Cậu nói thật sao?!" "Đương nhiên?

Lừa ông làm gì, tôi chỉ muốn cho hắn biết lợi hại, như vậy hắn sẽ không dám giở trò trước mặt tôi nữa." Trương Như Long không khỏi giơ ngón cái lên, để cho tên này không dám nữa.

Sau hơn mười phút, Lão Dương Đầu mới ôm bụng, mặt mày tái mét đi ra.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi bật cười, ra hiệu cho Lão Dương Đầu dẫn đường phía trước.

Lần này Lão Dương Đầu ngoan ngoãn hơn rất nhiều, cư dân mạng trên màn hình cũng vui vẻ cười vang.

Chương 567

"Xem ra vẫn là Diệp Kiêu có cách." "Đương nhiên rồi, cũng không nhìn xem Diệp Đảo của chúng ta rốt cuộc là ai, sao có thể bị loại người này điều khiển được?" "Tôi thấy hắn định dẫn các ông vào chỗ chết, cậu có chống đỡ nổi không?" Diệp Kiêu nhíu chặt mày, bất kể phía trước thế nào, lần này anh quyết tâm phải tìm được cổ mộ.

Diệp Kiêu và mọi người vừa mới ổn định một lát, dưới sự dẫn dắt của Lão Dương Đầu đi được khoảng hơn hai mươi mét, đột nhiên trong bóng tối lại truyền đến tiếng sột soạt, lần này mọi người cũng không còn bình tĩnh nữa, vội vàng nhìn về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu quay đầu lại thì trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, anh cũng nghe thấy, chỉ là bây giờ quay lại đã không kịp rồi!

Anh nhíu chặt mày, không ngờ lại ra kết quả như vậy.

Lúc này, anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, Trương Như Long và những người khác cũng lấy vũ khí ra, nhìn xung quanh Lão Dương Đầu lập tức sợ hãi, run rẩy nói: "Lần này không phải tôi giở trò, tôi không biết gì cả!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Chuyện này không liên quan gì đến ông." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Lão Dương Đầu lập tức có chút sốt ruột, nhưng cũng không biết nói gì, chỉ nhìn anh cười, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Lúc này Lão Dương Đầu cũng không dám nói nhiều, trực tiếp đi về phía trước, tuy rằng đã biết có tiếng động, nhưng đèn pin soi sáng con đường phía trước, Lão Dương Đầu từng bước khó khăn tiến về phía trước, tiếng động kia lại như hình với bóng, mọi người thấy vậy cũng không khỏi dừng lại, kinh hãi không thôi, sợ rằng lại là những thứ đó đã tới Diệp Kiêu.

Mọi người vẫn là dập tắt đèn pin trước, Diệp Kiêu cũng không dám bỏ chạy.

Thế là anh lập tức ra lệnh vẫy tay dập tắt đèn pin, mọi người nấp sang một bên, chỉ để lại ba chiếc đèn pin, đặt ở ba phương vị, còn lại vị trí cuối cùng, mọi người đều cúi thấp xuống, nhìn chằm chằm vào bóng tối, bao gồm cả những tán lá của những viên gạch có thể nhìn thấy, quả thật có một cái bóng đang dần dần tiến lại gần, càng ngày càng gần, mọi người cũng càng ngày càng sợ hãi, rốt cuộc đây là cái gì vậy?

Sao từ trước đến nay chưa từng thấy qua?

Cho đến khi đến gần rồi ra khỏi khu rừng, lại thấy một đôi mắt sắc nhọn đang nhìn chằm chằm vào họ, điều này khiến mọi người lập tức kinh hãi không thôi, đây lại là một con dã thú!

Giống sói mà không phải sói, toàn thân trắng như tuyết, móng vuốt đen nhọn sắc bén, bám chặt lấy mặt đất, nơi nó đi qua, để lại dấu chân hằn sâu.

Khi đến gần, nhìn vẻ ngoài vẫn khá đẹp, nhưng khi con vật này gầm lên, há miệng lập tức lộ ra hàm răng sắc nhọn.

Thấy cảnh này, mọi người đều cảm thấy rợn người.

Dưới lớp lông trắng ẩn chứa đôi mắt đỏ rực, còn hàm răng thì lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, tứ chi khỏe mạnh, chạy chắc chắn rất nhanh.

Nó nhìn ánh mắt của mọi người như nhìn thấy thức ăn, khóe miệng chảy nước dãi, và lúc này cư dân mạng trên màn hình đang sôi sục!

"Tôi thề, nhìn giống Sương Lang trong game quá!" "Nhìn bề ngoài quả thật giống, nhưng Sương Lang không phải ảo à?" "Kịch bản game cũng là dựa trên cuộc sống thực mà chỉnh sửa, nếu không có vật

thể thực tồn tại thì làm sao có thể tạo ra được?

Hơn nữa tôi thấy khá giống, vẻ ngoài rất đẹp, nhìn trên đầu nó hình như mọc sừng vậy." Con dã thú trước mặt cao khoảng một mét rưỡi, cả cái đầu mang đến áp lực khiến người ta rùng mình.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi ngạc nhiên, thông thường sói là động vật sống theo bầy, sao chỉ có một con này?

Nếu nó ở đây, có lẽ xung quanh còn có những con khác.

Lúc đó Diệp Kiêu lại lùi lại hai bước, đèn pin đối với nó căn bản không có tác dụng uy hiếp.

Diệp Kiêu chợt nhớ ra: "Hàn Địa Sương Lang!" Chỉ thấy nó đi đến trước một trong những chiếc đèn pin, một cú vồ xuống, chưởng phong dập tắt ngọn lửa, thấy cảnh này mọi người đều ngớ người, quá lợi hại rồi!

Diệp Kiêu nháy mắt với Trương Như Long, mọi người đều rút vũ khí ra, khi cần thiết dùng súng là tiện nhất.

Hàn Địa Sương Lang càng đi càng gần, trực tiếp đi về phía Diệp Kiêu và mọi người, nhe nanh múa vuốt.

Vốn dĩ loại vật này nên sống ở vùng cực hàn, vì thiếu thức ăn nên mới xuống đây.

Diệp Kiêu thầm nghĩ, nếu không phải vì muốn ăn bọn họ, vậy nó đi đến đây rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Lúc này cư dân mạng trong phòng trực tiếp đều có chút sợ hãi, nhìn thấy hàm răng dính máu, mọi người đều không nỡ nhìn thẳng nữa.

"Tôi thề, sợ chết mất, chạy nhanh chạy nhanh!" "Sói đều sống theo bầy, một khi xuất hiện thì chắc chắn là bầy sói.

Nếu đụng phải không phải là đường chết một con sao?" "Đừng nói nữa, bây giờ tôi còn hơi sợ, không dám nhìn, thoát mạng thoát mạng!" "Tôi đi trước đây, đi đây đi đây, thật sự quá kinh khủng!" "Ông chạy tôi cũng chạy, mọi người cùng nhau chạy, phòng trực tiếp cứ thế không còn ai sao?" "Tôi sợ chúng nó bò theo đường mạng tới, xé tôi thành mảnh vụn!" "Diệp Đảo, còn không mau chạy, nhân lúc chưa tới, bắn súng đi chứ!" "Thứ này tôi cảm giác trí thông minh không thấp, hơn nữa rất có khả năng sẽ toàn thắng!" "Thứ này muốn làm gì?" Chỉ thấy phía màn hình bên kia, Diệp Kiêu và mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhưng lúc này Hàn Địa Sương Lang lại đi đến trước mặt Diệp Kiêu, chủ động cúi đầu xuống.

Nhìn dáng vẻ của nó dường như đang cầu xin, ngay cả Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi, mọi người thấy vậy lập tức ngớ người.

Nó dường như muốn nói gì đó với Diệp Kiêu, chỉ là cúi đầu, nhìn ánh mắt của nó giống như đang cầu xin, trong đôi mắt đỏ rực lóe lên một tia sáng, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Khảo cổ lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên thấy tình huống như vậy, điều này quả thật khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Lúc này mọi người thấy vậy đều ngớ người, đồng loạt nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu theo bản năng đưa tay ra, con Hàn Địa Sương Lang kia lại đặt đầu mình dưới lòng bàn tay của Diệp Kiêu, cảnh này khiến mọi người sững sờ, căn bản không dám tin lại có chuyện như vậy xảy ra.

Đây là Hàn Địa Sương Lang hay là chó vậy?!

"Chuyện gì vậy?

Tiểu Diệp, đây là cậu nuôi sao?" Diệp Kiêu lắc đầu nhìn Trương

Như Long: “Sao có thể?!” Trương Như Long có chút ngớ người: “Không phải cậu, sao nó lại thân với cậu như vậy?

Hơn nữa cậu nhìn xem xung quanh có bao nhiêu con!” Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh một vòng, chỉ thấy trong rừng không ngừng lóe lên từng đôi mắt đỏ rực, đều là Hàn Địa Sương Lang.

Xem ra con này là Lang Vương, cho nên những con sói kia đều không tiến vào, nhìn ánh mắt của chúng dường như không có sát khí, cũng sẽ không chủ động gây sự, vậy chúng rốt cuộc muốn gì?

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Thứ này sao lại thân thiết và hữu nghị với mình như vậy?

Diệp Kiêu nhìn kỹ, chỉ thấy nó đột nhiên há to miệng, lộ ra hàm răng lạnh lẽo, thấy cảnh này mọi người đều giật mình, lập tức rút súng ra, Diệp Kiêu nhìn họ: “Đừng động, hình như nó bị thương muốn cầu cứu.” Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, Diệp Kiêu đưa tay ra, trực tiếp đưa vào miệng Hàn Địa Sương Lang.

Trương Như Long kinh hãi không thôi: “Tiểu Diệp cậu cẩn thận!

Thứ này cắn một miếng hậu quả khó lường.” Diệp Kiêu đương nhiên biết, nhưng bây giờ anh không còn lựa chọn nào khác, Hàn Địa Sương Lang đã tìm đến anh, anh nhất định phải giúp.

Anh nhìn nửa ngày cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối, trong miệng con sói này có một cái răng, cuối cùng bị kẹt một thứ gì đó.

Diệp Kiêu dùng sức rút mảnh vỡ đó ra, thấy cảnh này mọi người bỗng nhiên hiểu ra, lúc này mới hiểu vì sao lại như vậy.

Nhưng ngay khoảnh khắc rút ra đó, Hàn Địa Sương Lang lập tức gào lên, những người còn lại đều sợ đến tim đập chân run, nếu con vật này không nhận nợ thì phải làm sao?

Lúc này mọi người thấy vậy trong lòng đều có chút sợ hãi.

Mảnh xương dính máu được Diệp Kiêu lấy ra trông có chút kinh khủng.

Thấy cảnh này, mọi người đều không biết nói gì.

Còn Diệp Kiêu thì mỉm cười nhàn nhạt: "Được rồi, không sao nữa, đi thôi!" Anh vỗ vỗ đầu Hàn Địa Sương Lang, đối phương không rời đi, mà là dựa vào tay anh, sau một lúc lâu mới rời đi.

Không bao lâu sau lại quay lại, mọi người run sợ không thôi, đều không biết phải làm sao cho phải.

"Tôi thề, nó sẽ không báo oán quay lại tìm chúng ta tính sổ chứ!" "Chắc không đâu, thứ này, tôi nghĩ có chút trí thông minh, đại khái cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy." "Nhưng tôi nhìn thật sự có chút kinh khủng đó, tục ngữ nói rằng, lòng sói dạ chó, súc sinh chính là súc sinh mà!" Mọi người đều có chút lo lắng, Hàn Địa Sương Lang không giữ lời hứa, trực tiếp phát động tấn công, như vậy bọn họ thật sự không có một chút phần thắng nào.

Lúc này Hàn Địa Sương Lang đặt một thứ gì đó trước mặt Diệp Kiêu.

Dùng mũi húc húc, Diệp Kiêu không rõ lý do, nhặt lên xem, là một cục xương!

Chính xác mà nói đây là một chiếc tiêu xương, dài bằng bàn tay, trên đó có sáu lỗ.

Phía trước còn có thứ giống như răng cưa, nhìn giống một chiếc chìa khóa, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Sao vậy, cố ý đến tặng chìa khóa cho anh sao?

Chương 568

Nhưng nhìn thế nào cũng không giống.

Diệp Kiêu cảm thấy không thể tin nổi, Trương Như Long cũng ngớ người, ngay cả cư dân mạng trong phòng trực tiếp cũng cảm thấy chuyện này quá đỗi khó tin.

"Có khả năng nào là chúng đang bảo vệ cổ mộ, biết Diệp Đảo là đội khảo cổ, sẽ không làm hại cổ mộ, cho nên cố ý đến tặng manh mối không?" "Nếu không thì sao những tên trộm mộ kia lại không có lợi ích này!" "Ngay cả súc sinh còn biết tin ai, xem ra Diệp Đảo là người tốt thật sự." "Vậy cái này rốt cuộc là dùng để làm gì?

Nếu nói là chìa khóa, là chìa khóa ở đâu?" Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu cũng cảm thấy dường như có khả năng, nhưng nói Hàn Địa Sương Lang tặng manh mối cho mình, điều này cũng quá huyền hoặc.

Giáo sư Chu và những người khác trong phòng trực tiếp nhìn thấy cảnh này, cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

"Chẳng lẽ là do nuôi dưỡng?" "Nuôi dưỡng không giống!" Trương Như Long lắc đầu, khi chúng xuất hiện ban nãy, khí thế uy áp kia căn bản không giống được nuôi dưỡng.

Nếu thật sự là vật nuôi của con người thì không thể làm ra vẻ uy phong lẫm liệt như vậy, hơn nữa chúng thiếu đi một chút mùi vị của con người!

"Đúng vậy, nếu là do con người nuôi dưỡng thì chắc chắn cũng sẽ nhiễm hơi người, những thứ này hoàn toàn không giống." Nghe Trương Như Long và họ nói vậy, Diệp Kiêu nghĩ bụng cũng đúng, nhưng rất khó tin, những thứ này lại có thể cầu cứu con người, hơn nữa nhiều như vậy lại bỏ đi, chúng còn biết tri ân báo đáp, Diệp Kiêu

cảm thấy có chút không hiểu.

Còn Lão Dương Đầu thì ở một bên nói: "Là thần linh!

Là thần linh phù hộ cậu, bởi vì biết các cậu đến để khảo cổ, muốn bảo vệ văn vật Thiên Sơn, cho nên thần linh mới ban thưởng." Nghe Lão Dương Đầu nói vậy, mọi người đều bật cười: "Bây giờ ông biết rồi đó, ngay cả thần linh cũng phù hộ nhân vật, các ông còn muốn đối đầu với cậu ấy sao?" Nghe lời này mọi người liên tục lắc đầu, đương nhiên là không, trong lòng nghĩ, nếu không phải vì có thứ kia thì đã sớm chạy rồi, hà cớ gì phải đợi đến bây giờ?

Lúc này Diệp Kiêu lại bật cười: "Đi trước dẫn đường đi, đừng nói nhảm nữa!

E rằng chậm trễ, như vậy sẽ không hay đâu." Cũng không biết Cống Bố bây giờ đã đến đâu, nhìn dáng vẻ thì hung nhiều lành ít.

Lão Dương Đầu chỉ quay người đi về phía trước, Diệp Kiêu cũng không nhàn rỗi, cầm chiếc tiêu xương trực tiếp đi theo.

Lúc này thấy cảnh này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng cư dân mạng trong phòng trực tiếp lại có chút không lạc quan.

"Đến lúc này rồi, mới khởi hành, chắc chắn không tìm được nữa rồi, lại còn chậm trễ lâu như vậy!" "Sợ cái gì, vội cái gì chứ, cổ mộ kia lại không mọc chân mà chạy mất, hơn nữa Lão Dương Đầu không phải đang dẫn đường sao?" "Cống Bố dù có lợi hại đến mấy, thì Lão Dương Đầu cũng sẽ tìm được, Diệp Đảo không phải là kẻ ngốc, anh ấy có thể không biết sao?" Diệp Kiêu một chút cũng không vội, Cống Bố dù có lợi hại đến mấy, hắn cũng tuyệt đối không dám vào cổ mộ để động chạm những cơ quan kia, dù sao hắn cũng không phải là người xây dựng lăng mộ mà!

Trải qua bao nhiêu năm như vậy, mỗi lần đều có một nhóm người

đi vào, mà Cống Bố và đồng bọn có thể sống sót đến bây giờ, chứng tỏ hắn căn bản không dám đi vào.

Đã không dám đi vào, vậy cơ quan rất có thể nằm ở nơi không xa cổ mộ, chỉ có như vậy mới có thể ngăn chặn bước chân của bọn họ.

Diệp Kiêu nghĩ đến đây, không khỏi bật cười, mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Lão Dương Đầu phía trước, xem hắn rốt cuộc còn muốn giở trò gì!

Lão Dương Đầu lúc này không dám giở trò, sau khi liên tiếp chứng kiến đủ loại hành vi của Diệp Kiêu, hắn biết mình không thể nào so sánh với Diệp Kiêu.

Càng không thể làm gì nữa dưới sự giám sát của mọi người, hơn nữa bên cạnh còn có nhiều người như vậy, nếu mình hồ đồ mà đối đầu với Diệp Kiêu nữa, hậu quả tuyệt đối không tốt.

Lúc này Lão Dương Đầu cũng ngoan ngoãn dẫn đường, camera trực tiếp nhắm vào hắn, dù hắn không đi, Cáp Bố Thượng Sư cũng biết mình đã phản bội, chi bằng nhanh chóng đưa người qua đó, đến lúc đó Cống Bố bên kia thiết lập cạm bẫy xong cũng có thể lập công chuộc tội.

Lão Dương Đầu nghĩ vậy liền tăng tốc bước chân, mọi người thấy vậy cũng cùng nhau theo sát.

"Lão Dương Đầu khác thường như vậy, tích cực như thế, không lẽ có vấn đề gì sao?" Trương Như Long vẫn còn cảm thấy có chút lo lắng, Diệp Kiêu lại bật cười: "Hắn không dám đâu.

Nếu hắn thật sự có gan lớn đến thế, khẩu súng của ông cũng không thể tha cho hắn, bây giờ đã đến nước này rồi, lẽ nào còn dám làm gì chúng ta sao?" Trương Như Long nghĩ cũng đúng, không nói gì thêm, chỉ đi theo họ về phía trước.

Lúc này trời đã gần sáng, mọi người thở phào nhẹ nhõm, trời sáng rồi thì tốt rồi.

Sau gần nửa đêm hành quân cấp tốc, họ đã mệt mỏi không chịu nổi.

Khi trời mờ sáng, Diệp Kiêu ra lệnh dừng lại, mọi người trực tiếp ngồi xuống bên đường.

Khu rừng này vẫn chưa ra khỏi, mọi người không khỏi cảm thán.

"Không ngờ nơi này rộng lớn đến vậy, đi đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng người!" "Nếu người bình thường chạy đến đây bị lạc đường, chẳng phải cả đời cũng không ra được sao?" Lão Dương Đầu phía trước lau một vệt mồ hôi nói: "Nơi này bình thường ai đến chứ, cơ bản đều là người quen mới đến, người bình thường không ai đến đây đâu, đừng nói là lạc đường!" "Đúng vậy!

Lạc đường không phải đều là trộm mộ sao!" Nghe lời của Trương Như Long, mặt Lão Dương Đầu đỏ ửng, nói thật, đội trộm mộ thì có thiên thiên vạn vạn, nhưng có thể đi cùng Lão Dương Đầu vào núi, trừ người của Cáp Bố Thượng Sư ra, căn bản không có ai khác.

Người sống sót đi vào không nhiều, cho dù có đi vào, cũng sẽ bị bọn họ giết chết, dù sao đồ trong cổ mộ không phải ai cũng có thể lấy được.

Ngay cả Cáp Bố Thượng Sư cũng không thể lấy hết, nếu không thật sự coi cổ mộ Thiên Sơn là khách sạn, tùy tiện ra vào sao?

Còn về Cống Bố và đồng bọn, hiện tại vẫn chưa rõ, có lẽ cũng chỉ muốn đi theo đội lính đánh thuê của Cáp Bố Thượng Sư, vì vậy mới không bị đào thải.

Bây giờ lại gặp Diệp Kiêu, Lão Dương Đầu căn bản không dám giở trò nữa với Diệp Kiêu, con người này đơn giản là không thể dùng

từ kinh khủng để hình dung.

Đặc biệt là Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Trường Đao chém sắt như bùn, lại còn biết dùng Cổ trùng, Lão Dương Đầu làm sao dám đối đầu với Diệp Kiêu.

Mọi người nghỉ ngơi nửa ngày sau đó lại đi một đoạn, lúc này mới đến nơi.

Đây là một khoảng đất trống, nằm giữa rừng cây rậm rạp trông đặc biệt quỷ dị.

Rộng khoảng bằng một sân bóng đá, ở giữa rải rác mấy cái lều, trông giống như doanh trại, chỉ là ở góc còn có một chiếc trực thăng.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy không thể tin nổi, xung quanh còn đặt một số thùng dầu.

"Cáp Bố Thượng Sư đã đến." Lão Dương Đầu ngơ ngác nói.

Lời này của hắn khiến Diệp Kiêu lập tức sững sờ: "Ông nói cái gì!" Lão Dương Đầu quay đầu lại chỉ vào nơi không xa: "Đó là căn cứ của bọn họ, lần đầu tiên bọn họ đến đây cũng là thế này, không ngờ bây giờ vẫn còn, chứng tỏ hắn nhất định đã đến rồi!" "Trên trực thăng khắc hình bông hoa mà hắn thích nhất." Nghe lời này, Diệp Kiêu lại nhìn sang, chỉ thấy ở vị trí đuôi máy bay quả thật có phun một bông hoa, đây không phải là Cà Lam sao?

Cáp Bố Thượng Sư thích loại hoa này ư?

Lời nói của Lão Dương Đầu khiến mọi người phấn khích.

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp càng xôn xao một phen.

"Không ngờ, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy con quái vật ngàn năm!" "Nói không chừng người ta cũng giống như trong phim truyền hình, một ông lão lú lẫn, cũng sống không lâu nữa!" "Nhưng tôi lại

muốn gặp hắn, người này có phải đã từng phò tá Thành Cát Tư Hãn, đối đầu với Lý Nguyên Hạo của Tây Hạ không!" "Nếu cậu nhắc đến Lý Nguyên Hạo của Tây Hạ, hắn chưa chắc đã muốn nói chuyện với cậu, dù sao công thành mười năm không hạ được, đó cũng là một vết nhơ lớn trong cuộc đời hắn." "Đừng nói nữa, xem Diệp Đảo của chúng ta kìa, Diệp Đảo nói sao, nếu tên kia thật sự lợi hại như vậy, Diệp Đảo chắc sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn đâu!" "Diệp Đảo còn chưa chắc đã là đối thủ của hắn!" Lúc này ai nói gì cũng có, nhưng Diệp Kiêu biết nếu thật sự có cơ hội đối đầu với Cáp Bố Thượng Sư, anh nhất định sẽ không bỏ qua lão già này!

Và mọi người cũng đều phấn khích.

Trương Như Long càng cẩn thận kiểm tra lại đạn trong súng một lần nữa, sau đó trầm giọng nói: "Chúng ta mọi người ai cũng đừng nói gì, đã gặp phải rồi, thì tuyệt đối không thể bỏ qua!" "Từ tôi bắt đầu cho đến các ông, từng người một đều cẩn thận một chút, lát nữa nếu đối đầu với lão quái vật, bất kể sống chết cũng phải đối mặt, nếu không sẽ không xứng đáng với bao nhiêu cổ mộ đã bị hắn trộm!" Nghe Trương Như Long nói vậy, mọi người đều gật đầu, lập tức kiểm tra lại vũ khí trang bị của mình, tuyệt đối không thể chậm trễ.

Bây giờ thấy doanh trại mọi người đều đang suy đoán, trang bị của họ chắc chắn tốt hơn của mình rất nhiều, hơn nữa nhìn số người cũng không ít.

Diệp Kiêu nhướng mày: "Chúng ta cử hai người đi thám thính trước, xem bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu người." Thấy có năm cái lều, nhưng Cáp Bố Thượng Sư rốt cuộc có ở trong đó hay không vẫn chưa biết.

"Tạm thời tắt trực tiếp!" Anh quay sang ra lệnh.

Anh quay sang ra lệnh.

Anh quay sang ra lệnh.

“Tạm thời tắt trực tiếp!” Anh quay sang ra lệnh.

“Tạm thời tắt trực tiếp!” Anh quay sang ra lệnh.

“Tạm thời tắt trực tiếp!” Anh quay sang ra lệnh.

“Tạm thời tắt trực tiếp!” Nhiếp ảnh đại ca lập tức phản ứng lại tắt trực tiếp, Cáp Bố Thượng Sư và đồng bọn có khả năng cũng sẽ xem trực tiếp, cho nên bây giờ họ căn bản không dám khinh cử vọng động.

Chương 569

Cư dân mạng trên màn hình lập tức ngớ người.

“Không được đâu Diệp Đảo, bây giờ tắt trực tiếp, chúng tôi xem cái gì đây?” Nhiếp ảnh đại ca cũng không quan tâm, trực tiếp tắt đi.

Tiếng than thở trong phòng trực tiếp có thể tưởng tượng được.

Nhưng họ lại có liên hệ với Giáo sư Chu và những người khác.

Nhận thấy nơi này lại có người đã đi trước, Giáo sư Chu lập tức tìm đến Vương An Phi: “Không phải nói đã phong tỏa rồi sao, vậy trên không có trực thăng đến, vì sao không có người tra hỏi?” Vương An Phi cũng ngớ người, với tư cách là người phụ trách đóng quân ở đây, ông ta đương nhiên biết, chỉ là chiếc trực thăng này đến lúc nào, ông ta thật sự không biết.

“Giáo sư Chu đừng vội, đã có thể vào được, tôi nhất định sẽ không để bọn họ ra ngoài, nhốt chết ở đây!” Vương An Phi không dám lơ là, dù sao cũng là Giáo sư Chu, hơn nữa còn là chất vấn ông ta trước mặt nhiều người như vậy, lại có video làm chứng, tất cả mọi người trong phòng trực tiếp đều nhìn thấy.

Tuy rằng đã ngắt trực tiếp, nhưng trên mạng đều là những cuộc bàn luận, quan phương còn cố ý mở một tài khoản, cư dân mạng nhao nhao vào để lại lời nhắn.

“Trời ơi, ban nãy các ông có thấy đó là thứ gì không?

Trực thăng!” “Trên núi Thiên Sơn có thứ này, quan phương rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Đây không phải là đùa giỡn với sinh mạng của Diệp Đảo sao!” “Bên chúng ta có bao nhiêu người chứ, đối phương có bao nhiêu

người vũ khí đầy đủ, đã đi trước một bước rồi!" "Đây có lẽ là đội hữu heo trong truyền thuyết đây mà!

Quan phương rốt cuộc có giúp Diệp Đảo dọn dẹp tất cả không?" "Người ta còn có trực thăng, còn có thùng dầu, lều trại!

Diệp Đảo và đồng bọn thì kinh hãi run sợ ngủ trong căn nhà gỗ hai tiếng rồi dậy rồi!" "Quan phương quan phương tôi không tin các ông nữa đâu!" Lúc này Giáo sư Chu cũng lập tức sốt ruột.

"Bây giờ phải làm sao?

Giáo sư Chu." Giáo sư Chu thở dài một tiếng: "Bây giờ cũng chỉ có thể đợi, Diệp Kiêu và đồng bọn bên đó vẫn đang thuận lợi, nếu có bất kỳ vấn đề gì thì liên hệ với chúng ta, đợi!

Chuẩn bị sẵn trực thăng, đến lúc đó tùy thời chuẩn bị chi viện!" Vốn dĩ tưởng mình có thể yên tâm xem, nhưng không ngờ lại là như thế này!

Lính đánh thuê, bản lĩnh quá lớn!

Lúc này phía Diệp Kiêu một mảnh bình tĩnh, quan sát nửa ngày, trong doanh trại có người.

Trương Như Long phái mấy người xuống.

Lúc này, Diệp Kiêu thấy người của Cáp Bố Thượng Sư đều ở đây, anh một chút cũng không sốt ruột, ngược lại trong lòng an ủi.

Lão Dương Đầu ấp úng nói: "Cậu xem tôi đã đưa các cậu đến đây rồi, bây giờ có phải có thể để tôi rời đi không?" Nghe Lão Dương Đầu nói vậy Diệp Kiêu cười cười: "Bây giờ để ông rời đi, ông có thể đảm bảo sống sót đi ra ngoài không?

Ngay cả tôi không động đến ông, Cáp Bố Thượng Sư cũng sẽ không bỏ qua cho ông." "Lão Dương Đầu, vẫn là đi cùng chúng ta vào

đi!" Nghe ý của Diệp Kiêu dường như không muốn cho hắn đi, Lão Dương Đầu lập tức có chút lo lắng, vội vàng kéo Diệp Kiêu: "Không được đâu, tôi…" "Đừng nói nữa!

Đã đến đây rồi, nên gặp mặt ông chủ cũ của ông, tiện thể gặp lại những cố nhân khác." Diệp Kiêu nói vậy khiến Trương Như Long bật cười.

Anh nhìn chằm chằm Lão Dương Đầu với giọng điệu không thiện ý: "Lão già kia, đừng giở trò với tôi, nếu không lão tử một xẻng hất qua cho ngươi thành tổ ong!" Lão Dương Đầu lập tức ngậm miệng không nói.

Lúc này Trương Như Long có tin tức rồi, mọi người đứng dậy trực tiếp đi xuống, đến nơi, trong doanh trại chỉ có bốn người, đã bị họ khống chế.

"Lão Dương Đầu, đi thôi!

Để tôi xem cái gọi là cửa mộ của các ông rốt cuộc là ở đâu!" Diệp Kiêu nhìn Lão Dương Đầu, nào ngờ hắn lúc đó đã có chút căng thẳng, 'phịch' một tiếng quỳ xuống: "Đừng, tôi không thể vào, nếu tôi vào bị bọn họ biết thì sẽ không sống được!" Diệp Kiêu lại lắc đầu: "Nếu bây giờ ông không vào, tôi bây giờ sẽ khiến ông không sống được!" "Mùi Cổ trùng vẫn muốn nếm lại sao?" Lão Dương Đầu lập tức có chút sợ hãi, nhìn Diệp Kiêu lắc đầu, Diệp Kiêu ngẩng đầu ra hiệu hắn dẫn đường phía trước, Lão Dương Đầu cũng chỉ đành chỉ vào một trong những cái lều.

Còn về những lính đánh thuê kia, tất cả đều là người chết rồi, hỏi cũng không hỏi được gì.

Lão Dương Đầu dẫn họ tìm thấy một tấm vải dầu trong góc lều, vén lên, cửa động liền ở bên dưới.

Nhìn dáng vẻ này dường như đã rất nhiều năm rồi, cửa động này rộng khoảng hai mét vuông, bên trong tối đen như mực, Lão Dương Đầu do dự nói: "Nó ở ngay bên trong, nhưng tôi không dám xuống.

Mỗi lần bọn họ đều tự mình xuống, tôi chỉ canh gác ở cửa động." "Ít nói nhảm đi!" Trương Như Long một cước đạp hắn xuống, Lão Dương Đầu còn chưa kịp kêu một tiếng, đã 'phịch phịch' lăn xuống, khiến mọi người bật cười.

Lúc này Diệp Kiêu mới nói: "Mở thiết bị trực tiếp." Nhiếp ảnh đại ca gật đầu, không ngờ trong doanh trại không có ai, hơn nữa chỉ có mấy người canh gác cũng bị Diệp Kiêu và đồng bọn giải quyết trực tiếp rồi.

Bây giờ thiết bị vừa mở, cư dân mạng đã đợi từ lâu rồi.

Thấy Diệp Kiêu lập tức nhao nhao bình luận trên màn hình.

"Diệp Đảo cậu thật lợi hại, nhanh như vậy đã giải quyết xong, đây là ở đâu vậy?" "Nhìn dáng vẻ dường như đã vào bên trong rồi, lối vào mộ thất còn chưa kịp cho tôi xem đã đi xuống rồi, Diệp Đảo cẩn thận quá!" "Nhiếp ảnh đại sư cũng quá nghe lời rồi, Diệp Đảo bảo anh tắt anh liền tắt.

Cảnh tượng kịch tính nhất chúng ta đều không được xem!" Cư dân mạng đều đang phàn nàn nhưng Diệp Kiêu không quan tâm, có đôi khi vì sự an toàn của họ vẫn là cẩn thận là thượng sách.

Lúc này thông qua cầu thang dưới cửa động đi vào, Diệp Kiêu mới phát hiện đây là một lối đi nhỏ dài khoảng trăm mét, chỉ có thể chứa một người đi xuống, sau đó liền trực tiếp trượt xuống, đến nơi lại phát hiện Lão Dương Đầu không có ở đó, điều này khiến mọi người sững sờ.

Trương Như Long lập tức mắng: "Tôi đã biết lão già này không

đáng tin, bây giờ quả nhiên đã chạy rồi!

Tiểu Diệp, chúng ta phải làm sao?

Lẽ nào cứ thế bỏ qua cho hắn?" Diệp Kiêu lại nhíu mày: "Hắn không chạy xa đâu, muốn toàn thân trở ra, tuyệt đối không dễ dàng như vậy, mọi người cẩn thận một chút!

Bọn họ có thể sẽ đặt bẫy ở đây." "Phòng tránh bọn họ ám toán bất ngờ, chúng ta vẫn nên cẩn thận.

Nếu Lão Dương Đầu và đồng bọn tiếp ứng từ trên, e rằng đối với chúng ta cũng là một đòn giáng." Diệp Kiêu trong lòng rõ ràng, lần này đã xuống đây rồi, anh đã chuẩn bị vạn toàn, gặp mặt Cáp Bố Thượng Sư là điều tất yếu.

Bên dưới tối đen như mực, Diệp Kiêu nhìn quanh một vòng, không phát hiện ra điều gì đáng nghi, chỉ là đây là một lối đi rõ ràng, nhưng lại không giống Long Huyệt.

Anh lúc đó đã dùng la bàn xem qua, nơi này không phải Long Huyệt, hơn nữa đi vào dưới chân mềm nhũn, mặt đất cũng lún sâu, một màn lại là đất sét, điều này khiến mọi người cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được.

"Đây có lẽ cũng là một lối đi phụ, do bọn họ đào xuống, cho nên nước mưa trong núi xâm nhập, mọi người chỉ cần cẩn thận là được." Lời nói của Diệp Kiêu khiến Trương Như Long tò mò: "Cậu nói đây là một phần của Thiên Sơn, vậy cổ mộ ở đâu?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Tôi thấy nơi này hình như không phải, nơi này cũng quá đơn giản một chút, đối với lăng mộ đế vương mà nói, nơi này cũng quá dễ dàng một chút, hơn nữa la bàn của tôi hiển thị nơi này không phải là Long Huyệt, cho nên đây có thể chỉ là một lối đi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi: "Lối đi?" Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng vậy, địa cung thời cổ đại được xây dựng dưới lòng đất, nếu là

Thiên Sơn thì muốn đào thông không dễ dàng lắm, nhưng có khả năng là được xây dựng trong lòng núi Thiên Sơn, cùng với sự biến đổi ngày càng tăng của dãy núi, cho nên một mạch đi lên, từ dưới đất đào thẳng lên trên, đây chính là cái gọi là triều thánh của đế vương thời xưa." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều hiểu ra, nhưng trong núi này tuy nói chỉ là một lối đi, nhưng lại có một trận gió lạnh bất chợt ập đến.

Mọi người không kìm được ôm chặt lấy cánh tay, lạnh thật!

Đây là Thiên Sơn, quanh năm tuyết phủ trắng xóa, cũng may họ đến đây đã mặc quần áo dày ấm, nhưng dù vậy cũng không làm gì được.

Gió lạnh thông qua cửa mộ đạo thổi vào, khiến họ lạnh thấu xương, cộng thêm có một số người còn chưa nghỉ ngơi tốt, cho nên bây giờ càng cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng lúc này không phải là lúc nghỉ ngơi, một khi dừng lại, hậu quả của việc ngủ thiếp đi là khôn lường.

Diệp Kiêu cũng là vì sự an toàn của mọi người mà nghĩ, trực tiếp dẫn họ đi vào, dưới chân là bùn nước ẩm ướt, đi lại vô cùng khó khăn, nhưng cũng khiến họ có hy vọng.

Đèn pin chiếu sáng, còn có không ít dấu chân lộn xộn, xem ra ở đây thường có người qua lại, Lão Dương Đầu càng như vậy, ngoài lối đi này ra thì không có con đường nào khác.

Xem ra Lão Dương Đầu này thật sự một chút cũng không coi họ là người ngoài, trực tiếp chạy vào, chật vật lảo đảo đi sâu vào, dấu chân mới tinh khiến Diệp Kiêu và đồng bọn trực tiếp đi theo.

Diệp Kiêu lại nghĩ Lão Dương Đầu làm vậy, chẳng phải là đường chết một con sao, nếu mình bị hắn dẫn vào mà Cáp Bố biết, cũng sẽ

không dễ dàng đối phó.

Nhưng nếu gặp phải mình cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, bây giờ chỉ chờ Lão Dương Đầu lộ sơ hở để họ tìm ra, mọi người đi theo phía sau, trong lòng lại có chút bất an.

Tuy rằng chỉ là một lối đi, nếu đổi thành mình, muốn xây dựng lăng mộ ở đây, cũng tuyệt đối sẽ không để lối đi trở nên dễ dàng như vậy.

Đi hai mươi mét cuối cùng cũng đặt chân lên mặt đất vững chắc, nhưng Diệp Kiêu lại phát hiện có chút không đúng lắm, trong lối đi lờ mờ truyền ra một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Tuy nói rất nhạt, nhưng vẫn có thể ngửi thấy được.

Chương 570

Trương Như Long bên này cũng vậy: "Sao tôi lại thấy có chút không đúng lắm nhỉ?" Diệp Kiêu gật đầu: "Mọi người cẩn thận!" Nghe lời này, mọi người đều lên đạn súng, trực tiếp nhắm về phía trước.

Nếu có vấn đề gì, nhất định không thể lơ là.

Lúc này Diệp Kiêu liền rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thấy thế này, cư dân mạng trên màn hình nhao nhao bàn tán ầm ĩ.

"Trời ơi, cái này cũng quá kịch tính rồi, vừa mới vào đã có chuyện sắp xảy ra!" "Nếu cứ tiếp tục đi vào, không biết còn có bao nhiêu nguy hiểm nữa!" "Đừng nói bậy, Diệp Đảo bây giờ đã đủ phiền rồi, hơn nữa tôi thấy mộ đạo này thật sự quá dài rồi, nếu thật sự có vấn đề gì, e rằng đều không kịp tránh né!" "Diệp Đảo vẫn nên cẩn thận một chút, đừng dũng mãnh quá mức!" Diệp Kiêu có kịp hay không, điều đó phải xem biểu hiện tiếp theo, nếu có Cổ trùng gì đó, thì sẽ muộn rồi.

Ở nơi này mà gặp phải, đó chính là đường chết một con.

Tuy rằng đường dưới chân khó đi hơn, nhưng Diệp Kiêu cũng không để ý, sớm muộn gì cũng đi hết thôi.

Khoảng cách một trăm mét nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, vẫn có thể chịu đựng được, chỉ là không ngờ, đợi đến đoạn đường giữa, nước lại đột nhiên ngập đến mắt cá chân của họ, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ.

Hơn nữa vừa mới bước một bước, anh đã cảm thấy dưới chân có thứ gì đó, Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra nhắm vào dưới đất, đột nhiên một đao trực tiếp đâm xuống!

Cảnh này khiến mọi người giật mình, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Còn Diệp Kiêu rút đao ra, lại thấy trên mũi đao lại găm chặt một thứ trơn tuột, to bằng cánh tay người trưởng thành, đầu giống hệt rắn, trên thân lại có một lớp cánh mỏng như cánh ve, trên đó còn có hoa văn xám trắng, đỉnh đầu thậm chí còn mọc sừng!

Điều này khiến mọi người có chút kinh ngạc.

"Diệp Đảo đây là rồng sao?" "Sao có thể, tôi thấy giống một con trùng.

Không ngờ dưới đất này lại có rồng!" "Là Địa Long sao?" Diệp Kiêu lắc đầu, nhìn Trương Như Long: "Ông xem đây là cái gì?" "Đây là rắn?" "Đây không phải là rắn gì cả, mà là một loại trùng thường thấy trong cổ mộ, gọi là Xà Lĩnh, nó là động vật ăn thịt, bây giờ vẫn là ấu trùng, đợi lớn lên thân thể sẽ dài hơn một mét, giống y như rắn, lại còn cái kiểu giãy giụa này nữa." Diệp Kiêu cầm lại gần xem, mọi người cầm đèn pin đến xem kỹ, quả nhiên thứ này đen sì một mảng, nhưng cái miệng thì vô cùng sắc nhọn.

Diệp Kiêu tiếp tục nói: "Theo lý mà nói nó nên sống trên cây, đồng thời bắt một số động vật nhỏ và côn trùng, nhưng bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Mọi người cẩn thận một chút, Xà Lĩnh đã biến dị có thể sẽ rất khó đối phó!" Diệp Kiêu nói vậy khiến mọi người đều kinh ngạc không thôi, họ vội vàng che kín tất cả những phần da thịt trần của mình, và thắt chặt giày, sợ bị Xà Lĩnh chui vào.

Lúc này Diệp Kiêu ném xác Xà Lĩnh sang một bên, lập tức khiến dưới chân một mảnh hỗn loạn.

Điều này khiến mọi người kinh hãi không thôi, Diệp Kiêu thì nhíu

chặt mày, có lẽ bên trong còn có thứ khác.

"Có lẽ sau khi Lão Dương Đầu và đồng bọn đi một vòng, những thứ này cũng không còn nhiều lắm, nhưng để phòng vạn nhất, mọi người vẫn nên cẩn thận là tốt nhất." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu, bây giờ họ không dám làm gì cả, chỉ có thể nghe Diệp Kiêu.

Một khi đã tiến vào trong cổ mộ, dường như đã bị phong ấn vậy, tất cả mọi thứ đều không dám động đậy.

Còn Diệp Kiêu thì mạnh dạn tiến vào, lúc này mọi người thấy vậy hít sâu một hơi, Trương Như Long ở một bên vỗ vỗ họ: "Sao vậy?

Lề mề quá!

Muốn đi thì nhanh đi, đừng ở đây cản trở!" Nghe Trương Như Long nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi bật cười: "Đừng dọa sợ họ, mọi người lại không phải lần đầu tiên đến, sao có thể sợ được?" "Hơn nữa, đã đến nơi này rồi, thì phải tử chiến đến cùng!" Nào ngờ lúc này nói gì cũng đã quá muộn, đã vào rồi thì là chín chết một sống, bất kể nói gì, cũng phải bảo tồn thực lực.

Lúc này Diệp Kiêu lại cảm giác được phía trước có một trận tiếng động rất nhỏ truyền đến, dường như là rên rỉ lại giống như giãy giụa, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút kỳ lạ, anh đi trước mấy bước, dùng Hắc Kim Cổ Đao mở đường, dọn sạch tất cả Xà Lĩnh ở hai bên trái phải.

Dọc đường mùi máu tanh càng ngày càng nồng, mọi người lúc này mới phát hiện Diệp Kiêu lại một mình dọn sạch tất cả chướng ngại vật.

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp nhao nhao khen ngợi.

"Diệp Đảo đúng là Diệp Đảo, luôn đi ở phía trước nhất!" "Có

Diệp Đảo ở đây, mọi người không cần sợ gì cả!" "Diệp Đảo không cần vất vả như vậy, không cần đâu!" "Diệp Đảo một mình ở phía trước thật sự quá mệt mỏi rồi, rốt cuộc phải làm đến bao giờ mới có thể nghỉ ngơi được?" "Các ông còn không biết Diệp Đảo sao?

Anh ấy chính là như vậy đó." Lúc này Diệp Kiêu một mình đi thẳng qua, đến chỗ cách đó bốn mươi mét, anh cuối cùng cũng phát hiện ra, thấy trên tường hai bên trái phải có một số vỏ đạn găm vào, còn trên mặt đất cũng có thi thể, mọi người nhìn thấy thi thể thì không khỏi giật mình!

Nhìn quần áo của họ thì không phải là lính đánh thuê, mà là trộm mộ.

Áo khoác chống thấm nước, và áo khoác xung kích cũng như giày ống cao cổ, trên người còn mang theo Xẻng Lạc Dương.

"Bọn người này chắc lại là một đội ngũ, trộm mộ!" Nghe Diệp Kiêu phân tích vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc, còn Trương Như Long và đồng bọn đi lên kiểm tra thi thể, chết vì trúng đạn, nhưng trên cổ có một vết máu kỳ dị, đây mới là nguyên nhân chết thật sự.

Nhìn đến đây mọi người không khỏi giật mình: "Chẳng lẽ ở đây có ma cà rồng nào sao?

Nếu không thì sao lại cắn một lỗ trên cổ?" "Không lẽ là thật sự có ma cà rồng sao, nếu vậy thì cũng quá kinh khủng rồi!" "Đừng nói bậy bạ, sao có thể có ma cà rồng, hơn nữa, lúc này cho dù có gì cũng không cần sợ hãi, dù sao chúng ta không phải có vũ khí ở đây sao?" "Có vũ khí cũng chưa chắc đã thắng được, không thấy sao?

Những tên này cũng có vũ khí, nhưng không thấy họ may mắn như vậy!" "Đừng làm mất nhuệ khí của mình, chúng ta có Diệp Đảo, còn có vũ khí nữa mà!" Mọi người nhất thời đều căng thẳng, Diệp Kiêu

trầm giọng nói: “Có lẽ là một loại động vật hút máu nào đó, ở nơi này mọi thứ đều có thể xảy ra, huống chi nơi này còn chưa phải là Long Huyệt, những thứ kỳ quái kia lại càng nhiều hơn.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy mọi người đều hít sâu một hơi.

Cư dân mạng trong phòng trực tiếp nhao nhao bàn luận.

“Tôi thấy chắc là đen ăn đen, tìm được mộ thất rồi, cho nên mới như vậy!” “Đừng nói bậy bạ, mới đến đó đã tìm được mộ thất?

Chắc chắn là vì có chuyện gì đó xảy ra!” “Nơi này cũng không phải lần đầu tiên đến, những tên trộm mộ này chia chác không đều là chuyện thường xuyên xảy ra!” “Đừng quan tâm, chỉ cần không phải Cổ trùng là được.” Lúc này thấy cảnh này mọi người đều không dám tin, nhưng sự thật rốt cuộc là gì, họ không rõ lắm, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Kiêu thì cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc, bây giờ không biết đội ngũ trộm mộ còn bao nhiêu, mà cảnh tượng trước mắt đã khiến anh sinh lòng cảnh giác, ngay lập tức nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Trương Như Long và đồng bọn cũng vậy, đều đã đến nơi này rồi, liền không chần chừ nữa, súng đã lên đạn, nếu còn có gì thì trực tiếp quét qua.

Diệp Kiêu đoán chắc phía trước nhất định có vấn đề, liền chậm lại bước chân.

Mọi người thấy vậy không khỏi tò mò, vừa định hỏi thì bị Diệp Kiêu vẫy tay ngăn lại, anh biết nơi này nhất định có vấn đề gì đó, nếu không thì sẽ không xảy ra cảnh tượng này.

Bởi vì dưới cổ mộ thông thường sẽ không động đến súng, trừ khi thật sự gặp phải uy hiếp, điều này cũng có nghĩa là vấn đề mà họ

không giải quyết được.

Diệp Kiêu cảnh giác như vậy, cũng khiến mọi người cảm thấy có chút không thể tin nổi, vừa định nói chuyện thì Diệp Kiêu liền vẫy tay ra hiệu họ yên lặng.

Mọi người sững sờ, nhìn Diệp Kiêu còn muốn hỏi thì nghe Diệp Kiêu nói: "Phía trước có vấn đề, mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận." Phía trước tối đen như mực, không nhìn rõ năm ngón tay, mọi người bật đèn pin chiếu qua, lại thấy một bóng người đứng ở đó, điều này khiến mọi người lập tức không còn bình tĩnh nữa.

Nếu là bình thường buổi tối đi đường đêm mà xuất hiện bóng đen gì đó cũng sẽ sợ hãi, nhưng bây giờ, ngay trong lối đi mà xuất hiện bóng đen, đương nhiên là vô cùng sợ hãi.

Lúc này mọi người nhìn nhau, Diệp Kiêu thì mạnh dạn đi về phía trước, Trương Như Long và đồng bọn cũng rút súng ra, bất kể nói gì cũng phải làm rõ rốt cuộc là thứ gì.

Trương Như Long vừa định nhắm bắn thì bị Diệp Kiêu ngăn lại: "Đừng vội động súng." Diệp Kiêu muốn xem rốt cuộc là người hay quỷ, nhưng trong mộ đạo lại làm sao có thể có vật sống, huống chi thứ này đến có chút không đúng lắm, đột nhiên xuất hiện, khiến Diệp Kiêu sinh lòng cảnh giác.

Trương Như Long trầm giọng nói: "Mặc kệ là người hay quỷ, dọa hắn một tiếng là được!" Hắn nhắm vào chân bóng đen liền bắn một phát! 'Bùm' một tiếng, bóng đen lại không hề động đậy, điều này khiến Trương Như Long cảm thấy kỳ lạ, tài thiện xạ của hắn cực kỳ chuẩn xác.

Cho dù không bắn trúng, nhưng chỉ cần bắn vào chân hắn, nhất định sẽ dọa người kia một trận, đây là súng mà!

Nhưng sau tiếng súng, bóng đen vẫn không có phản ứng, điều này khiến Trương Như Long có chút ngạc nhiên, cũng khiến Diệp Kiêu cảnh giác.

Có lẽ đó không phải là người sống, không phải vật sống?

Trong mộ, không sống thì chết, vật sống họ đều không sợ, chỉ sợ là vật chết, như vậy sẽ không dễ đối phó.

Lập tức mọi người đều cảnh giác, từng người một lên đạn súng, nhắm về phía trước.

Đợi đến gần hơn, Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi nhíu chặt mày, đèn pin chiếu sáng, mọi người giật mình, lại là Cống Bố!

Cống Bố cao lớn dựa vào một bên mộ đạo, trên người toàn là máu, hơn nữa giống như những người phía trước, trên cổ cũng có một vết máu kỳ dị.

"Đây là chuyện gì vậy?

Chương 571

Chẳng lẽ là cương thi?

Nhưng không có quan tài, cương thi này từ đâu mà ra?" Người chết đột ngột khiến mọi người đều sững sờ, ở quá gần ai cũng không dám lại gần, nhưng Diệp Kiêu biết phía trước chắc chắn có vấn đề, anh lập tức tiến lên kiểm tra kỹ thi thể Cống Bố.

Không có phát hiện bất ngờ nào, "Mọi người nhanh chóng đi qua lối đi này rồi tính!" Tất cả mọi thứ ở đây đều quá quỷ dị.

Diệp Kiêu đoán chắc chắn có vấn đề, Trương Như Long và đồng bọn cũng không dám lơ là, trực tiếp bỏ thi thể Cống Bố xuống, sau đó liền bắt đầu kiểm tra, nhưng tất cả đều không có ngoại lệ đều giống hệt lúc trước, điều này khiến mọi người đều không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trương Như Long có chút tò mò: "Từ lúc chúng ta xuống mộ đến bây giờ cũng chỉ khoảng hai mươi phút, trong khoảng thời gian ngắn như vậy nếu phía trước xảy ra chuyện gì, chúng ta không thể nào không biết được." Trương Như Long nói không sai, nếu thật sự trong một khắc đã giết người, chắc chắn sẽ phát ra tiếng động, Cống Bố thân hình lớn như vậy, bất kể giãy giụa thế nào cũng không thể hoàn toàn không biết, điều này khiến mọi người đều có chút cẩn thận.

"Chẳng lẽ ở đây có bí mật không thể nói ra sao?" Cái bóng tử vong đột ngột bao trùm lấy họ, mọi người đều không dám động đậy.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mọi người ở đây chờ, tôi đi phía trước thám thính đường, xem rốt cuộc là chuyện gì." Nghe anh nói vậy Trương Như Long không đồng ý: "Không được, có gì chúng ta cùng tiến cùng lùi, cậu một mình đi qua tôi không yên tâm!" Diệp Kiêu bật

cười: “Có gì mà không yên tâm, không có thứ gì có thể vượt qua tôi được, huống chi nó không thể làm tôi bị thương.” “Đừng nhìn Cống Bố cao lớn, nhưng ở đây thân hình hắn không được linh hoạt cho lắm, cho nên những thứ đó mới có thể làm hắn bị thương, nhưng tôi thì khác!” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long biết mình căn bản không thể ngăn cản, thế là chỉ đành hít sâu một hơi, gật đầu: “Đành chịu vậy, nhưng tất cả phải cẩn thận.” Biết Trương Như Long cũng quan tâm đến mình, Diệp Kiêu lúc này gật đầu, trực tiếp nhanh chóng đi qua.

Lối đi tiếp theo lại khá thuận lợi, không xảy ra chuyện gì, nhưng Trương Như Long và đồng bọn vẫn ở nguyên chỗ cũ chờ Diệp Kiêu, biết Cống Bố chết tuyệt đối không phải là một sự trùng hợp, huống chi Lão Dương Đầu sau khi xuống đây thì mất tích.

Nếu Cống Bố thật sự là đi phía trước chuẩn bị cạm bẫy, thì Lão Dương Đầu và đồng bọn không thể nào không đụng phải, bây giờ Cống Bố chết ở đây, Lão Dương Đầu đi đâu rồi?

Diệp Kiêu nhíu chặt mày trực tiếp đi về phía trước, nhưng không phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào, điều này khiến anh cảm thấy có chút kỳ lạ, điều này có chút không hợp lý.

Diệp Kiêu nhìn quanh một vòng, cảm thấy dường như có một số nơi bị anh bỏ qua, nhưng bây giờ ngoài việc tiếp tục đi về phía trước, dường như không có cách nào khác, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút không thể tin nổi, chẳng lẽ mình đoán sai rồi?

Nơi này không phải Long Huyệt, nhưng cũng nên có dấu vết, người này cứ thế chết oan uổng sao?

Diệp Kiêu vẫn không thể hiểu được, nhưng lúc này phía sau lại truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, trong lòng Diệp Kiêu chấn động, không ổn rồi!

Anh vội vàng quay đầu tìm kiếm, đợi đến nơi lại phát hiện căn bản không có, còn Trương Như Long và những người khác cũng đều vẻ mặt kinh hoàng, nhìn Diệp Kiêu.

“Sao vậy?

Tiểu Diệp, tôi ban nãy nghe thấy tiếng động rồi!” “Tôi cũng nghe thấy, tiếng động này là từ phía sau truyền đến, các ông lẽ nào không phát hiện ra điều gì sao?” Diệp Kiêu hít sâu một hơi, anh có thể phát hiện ra cái gì?

Anh phát hiện một tiếng kêu thảm thiết, liền lập tức quay lại, tiếng này là từ phía sau truyền đến.

Nhưng dọc đường, ngoài những thi thể của Diệp Kiêu ra, chẳng lẽ tiếng động là do thi thể phát ra sao?

Lúc này mọi người nhìn nhau, chuyện gì đã xảy ra?

Họ ban nãy rõ ràng đã nghe thấy tiếng động, nhưng bây giờ lại không có gì cả, đây không phải là đùa giỡn sao?

Chẳng lẽ nơi này thật sự có ma!

Mọi người nhất thời đều sợ hãi, ai cũng không dám tiến lên.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày nhìn mọi người.

Trương Như Long hỏi: “Sao rồi?

Tiểu Diệp cậu không phải đi phía trước thám thính đường sao, bây giờ có tin tức gì không?” Diệp Kiêu lắc đầu: “Đi được nửa đường thì nghe thấy tiếng động từ phía sau, cho nên tôi liền quay lại.” “Chi bằng bây giờ chúng ta khởi hành cùng nhau, xem tiếng động này rốt cuộc là chuyện gì!” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều gật đầu, lúc này cùng nhau khởi hành là tốt nhất, nếu để lại một người ở đây canh giữ chắc chắn không được, và lúc này Diệp Kiêu dẫn đầu đi trước,

mọi người đều theo sát.

Không thể không nói, năng lực tổ chức của Diệp Kiêu vẫn rất mạnh, cư dân mạng trong phòng trực tiếp lập tức có chút sợ hãi.

"Cái này không lẽ là yêu ma quỷ quái gì đó sao?" "Tôi thấy là có người cố ý gây thần bí, nếu không thì sao lại không có gì cả?" "Chắc chắn có thứ gì đó khác, mọi người nhất định phải cẩn thận!" "Diệp Đảo trong lòng có tính toán, tuyệt đối sẽ không để mình chịu thiệt đâu." "Lúc này nói gì cũng vô dụng.

Diệp Đảo anh ấy kiến thức rộng rãi, chắc chắn sẽ có phát hiện!" "Các ông còn đừng nói, Diệp Đảo cảnh giác cao không có tác dụng, kẻ địch ở trong bóng tối!

Khó lòng phòng bị!" "Đúng vậy, họ nghe thấy tiếng động, chúng ta cũng nghe thấy, tiếng kêu thảm thiết này không phải người bình thường có thể phát ra, phải làm sao đây?" "Nghe các ông nói vậy, tôi đều cảm thấy cái này cũng quá kinh khủng rồi, vẫn là xem trước rồi nói!" "Theo Diệp Đảo đi thì cái gì cũng có!

Zombie, cương thi, một cái cũng không thiếu!" Trương Như Long và đồng bọn ai cũng không dám nói gì nhiều, huống chi ở trong cổ mộ này, không, còn chưa phải là cổ mộ, theo lời Diệp Kiêu nói, nơi này chỉ là một lối đi mà thôi.

Ngay cả lối đi này cũng có người chết, điều này khiến mọi người lập tức có chút sợ hãi.

Nếu nói những thứ khác họ thật sự không sợ, nhưng thứ này lại không phải là chuyện đùa, mọi người nhất thời đều không dám lơ là.

Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao đi ở phía trước nhất, mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, anh đi một bước mọi người liền đi một bước, lối đi ngắn ngủi chỉ trăm mét, nhưng bây giờ dường như đã qua

một thế kỷ vậy, ai cũng không dám nói thêm một câu nào.

Họ đều sợ hãi, ngay lúc mọi người đang căng thẳng, tiếng kêu thảm thiết kia lại một lần nữa truyền đến.

"A!!

Đây…" Tiếng này nghe có vẻ quen thuộc, nhưng đột ngột xuất hiện, vẫn khiến người ta rợn người, da đầu cũng tê dại.

Mọi người lập tức hoảng loạn, Trương Như Long quát: "Là ai?

Rốt cuộc là ai ở đây giả thần giả quỷ, mau ra đây cho lão tử!" Hắn cầm súng lên đạn xuyên qua Diệp Kiêu đi đến trước mặt anh, nhắm về phía trước liền một loạt đạn quét qua, chỉ nghe thấy mấy tiếng 'phụt phụt' trầm đục sau đó, cả người hắn ngã xuống.

Cảnh này khiến mọi người đều ngớ người, ngay cả Diệp Kiêu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, mọi người vội vàng đi đến phía trước, chỉ thấy trong lối đi có một người ngã xuống, dùng đèn pin chiếu sáng lại là Lão Dương Đầu!

Điều này thì kỳ lạ rồi, và quỷ dị hơn nữa là trên cổ Lão Dương Đầu cũng có một vết máu, như vậy mọi người đều không dám lơ là, đồng loạt nhìn xung quanh.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mọi người cẩn thận, bật hết đèn lên, ngàn vạn lần đừng tách đội!" "Mỗi người một nhóm lưng tựa lưng, tất cả mọi người đều phải cảnh giới." Trương Như Long liên tục gật đầu, tất cả mọi người đều hành động, mặc dù kinh khủng không thôi cũng chỉ có thể làm theo.

Còn người đi cuối cùng cũng không dám lơ là, chuyện này nếu truyền ra ngoài họ cũng không yên ổn, huống chi đây là lối đi cổ mộ còn chưa đến mộ, bên trong đã có chuyện quỷ dị như vậy.

Họ tuy rằng đã đột phá khu vực bẫy, nhưng những chuyện kinh

hoàng hơn còn ở phía sau.

Hiện tại thấy cảnh này, ai cũng không dám lơ là, đồng loạt đi theo Diệp Kiêu.

Trên thi thể Lão Dương Đầu ngoài vết máu ra, không có bất kỳ vết thương nào khác, giống như Cống Bố, hai người này đều chết rồi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Mọi người không kịp nghĩ nhiều, đợi đến khi đi ra khỏi lối đi cũng không phát hiện ra điều gì đáng ngờ, điều này khiến mọi người cảm thấy có chút không thể tin nổi.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ là họ đã sinh ra ảo giác?" "Nhưng nhiều người như vậy đồng thời sinh ra ảo giác cũng không nên!" "Lão Dương Đầu đột nhiên mất tích, sau đó liền chết, điều này cũng quá khó tin rồi!" Điều này khiến mọi người đều không biết phải làm sao, nói những thứ khác họ thì không sợ, nhưng người chết cũng không phải là chuyện đáng sợ, nhưng chết không rõ ràng thì không được.

Lúc này mọi người đều đã đi qua, nhìn lối đi này, sau đó là một mảnh đất cháy đen.

Theo lý mà nói lối đi này đi ra sau đó chính là lối vào cổ mộ, nhưng Diệp Kiêu biết tuyệt đối không phải.

Anh lấy la bàn ra, bây giờ trên trời tối đen như mực, ngay cả một ngôi sao cũng không có, xung quanh gió âm từng trận, phía trước là một ngọn núi tuyết lớn, như vậy liền hình thành một nơi tụ tập âm huyệt, nhưng cái này tuyệt đối không phù hợp với phương thức chôn cất lăng mộ đế vương, điều này thật sự quá kỳ lạ.

Còn một điểm nữa, họ là thông qua lối đi dưới doanh trại mà đến, nếu xuyên qua lối đi này mà không có lối ra, lại chỉ có núi tuyết, điều

này không đúng lắm chứ?

Diệp Kiêu cảm thấy không ổn, mọi người trong phòng trực tiếp cũng đều căng thẳng.

“Thấy không?

Diệp Kiêu cũng không có cách nào rồi!” “Chuyện này đối với Diệp Đảo mà nói cũng là một nan đề đó!” “Diệp Đảo không có cách nào thì mới kinh khủng, tôi thật sự sợ Diệp Đảo đột nhiên nói một câu anh ấy cũng bó tay rồi, như vậy mới gọi là bó tay.” “Mọi người đều không dễ dàng gì!

Vẫn là tra thêm tài liệu, xem có thể giúp Diệp Đảo không.” Lúc này mọi người nhìn Diệp Kiêu, chỉ thấy anh bước đi theo trận Thất Tinh, đi đi lại lại, mọi người đều nhìn chằm chằm vào anh, nhất thời bị anh làm cho không biết phải làm sao, nhưng Diệp Kiêu lại trực tiếp quay người đi, thấy cảnh này, Trương Như Long vội vàng đi theo, Diệp Kiêu dừng lại trên một mảnh đất cháy đen, dậm dậm chân: “Chính là ở đây.” Trương Như Long có chút kinh ngạc: “Chính là ở đây?

Chương 572

Nơi nào!" "Đây là lối vào." "Lối vào?

Cậu không phải nói nơi này không phải cổ mộ sao?" "Nơi này quả thật không phải, chỉ là một lăng tẩm bồi táng, nhưng lối vào cổ mộ thật sự chắc chắn phải thông qua lăng tẩm bồi táng này, mọi người đào đi!" Nghe anh nói vậy, Trương Như Long và đồng bọn không dám lơ là, vội vàng lấy công cụ ra, liền đối chiếu với tọa độ của Diệp Kiêu bắt đầu đào.

Còn Giáo sư Chu phía bên kia màn hình thấy vậy cũng không khỏi kỳ lạ, ông ấy đi khảo cổ bao nhiêu năm rồi, còn chưa từng thấy qua như vậy.

Nếu chỉ là lăng tẩm bồi táng bình thường thì chắc chắn không xa cổ mộ, nhưng bây giờ rõ ràng không giống, mọi người ai cũng không dám tin.

Nhưng cũng không thể không nói ngoài việc tin tưởng Diệp Kiêu ra, không có cách nào khác.

Diệp Kiêu lấy ra bản đồ Giáo sư Chu trước đây đưa cho anh, và cả bản đồ do Lão Dương Đầu vẽ, xác nhận cổ mộ nằm ở gần đây, nhưng lăng tẩm bồi táng này là nhất định phải vào, nếu không thì lối vào căn bản không tìm được.

Thấy thứ Diệp Kiêu cầm trong tay, mọi người nhất thời không biết phải làm sao, nhưng chiếc Lạc Dương sạn lại 'đông' một tiếng, gặp phải vật cản.

Điều này khiến mọi người ngơ ngác, không biết phải xử lý thế nào.

Họ quên mất đây là Thiên Sơn, quanh năm bị băng tuyết bao phủ, những gì họ đang thấy trước mắt căn bản là đất đóng băng.

Trương Như Long vội vàng gạt lớp đất bề mặt ra, để lộ lớp băng bên dưới.

Lớp băng dày khiến mọi người choáng váng, không ai ngờ dưới đất lại là băng!

Diệp Kiêu cũng chạy lại, thấy cảnh này hít sâu một hơi: 'Xem ra chúng ta vẫn chậm một bước rồi!' 'Cậu Diệp nói vậy là sao?' 'Đây không phải là đất cháy mà là đất bị nổ tung rồi sụp xuống, còn có dấu hiệu bị lửa đốt.

Xem ra Cáp Bố Thượng Sư và bọn họ đã đi vào trước một bước rồi, nên tiếng kêu thảm thiết lúc nãy chắc chắn là do họ gây ra.

Chúng ta tiếp tục tìm kiếm, mọi người dùng Lạc Dương sạn gạt hết lớp đất bề mặt ra đi!' Mọi người làm theo, để lộ ra những khối băng dày đặc bên dưới.

Lúc này có người hét lên: 'Chết tiệt, cái quái gì thế này?

Mọi người mau đến xem!' Lúc này Diệp Kiêu cũng đi tới, thấy cảnh tượng đó, mọi người không khỏi tắc lưỡi.

Chỉ thấy dưới lớp băng dày là từng bộ thi thể, hơn mười bộ.

Mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, trên màn hình, cư dân mạng bùng nổ: 'Ôi trời, đây là một ngôi mộ à?' 'Không đúng, nhìn trang phục của họ hình như là đồ hiện đại, lẽ nào bị chết cóng ở đây?' 'Tôi biết rồi, chắc chắn là đội khảo cổ mất tích!

Chắc chắn là họ!' 'Chẳng phải nói là mỗi năm đều có đội đi qua đây nhưng chưa ai thấy họ quay về sao?

Chắc là vậy rồi!' 'Trừ người của Cáp Bố Thượng Sư ra, không ai

có thể quay về.' 'Mẹ kiếp, chẳng lẽ Lão Dương đầu đã chỉ cho họ một con đường một đi không trở lại, nếu không thì sao lại dẫn đến đây chứ?' 'Lão già đó chắc là đã lừa họ rồi, Diệp Đảo bị lừa rồi, mau đi đi!' 'Chết tiệt thật, đây căn bản là một cái bẫy, Diệp Đảo mau đi đi, nếu không thì hậu quả khôn lường!' 'Đúng vậy Diệp Đảo, anh bị lừa rồi, mau đi đi!' Phòng livestream tràn ngập bình luận.

Thấy họ nói vậy, Diệp Kiêu lập tức quyết đoán: 'Đào hết số đất còn lại ra!' Thấy bên dưới toàn là thi thể, anh lấy ra thuốc nổ định cho nổ, nhưng bị Trương Như Long ngăn lại: 'Cứ thế này thì đến bao giờ mới xong?

Cứ cho nổ đi!' 'Đây đâu phải người của chúng ta!

Hơn nữa lớp băng dày như vậy, ông định làm đến bao giờ?' Diệp Kiêu hít sâu một hơi, chỉ vào một thi thể trong đó: 'Bộ kia đừng làm hỏng!' Chỉ thấy trên thi thể có một góc phát sáng, đèn pin chiếu vào quả nhiên đúng vậy, điều này khiến mọi người đều tò mò, rốt cuộc là cái gì.

Thấy Diệp Kiêu cầm thuốc nổ, mọi người đều cầm Lạc Dương sạn đi lên, nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác.

Trương Như Long vẫn không chờ được, lấy thuốc nổ ra, đổ thuốc súng, kéo Diệp Kiêu ra.

Sau khi châm lửa, mọi người bịt tai, 'Ầm!' một tiếng nổ lớn, lớp băng bị nổ tung, nhưng cũng chỉ là một cái lỗ nhỏ, tuy nhiên như vậy cũng tốt hơn nhiều so với trước.

Sau khi mọi người cạy vỡ lớp băng này, họ vội vàng lật một khối băng lớn lên, lúc này mới phát hiện nó dày đến mười centimet.

Cứ thế này thì không biết phải nổ đến bao giờ.

Lúc này thấy cảnh tượng này, mọi người đều có chút kinh hãi,

không ngờ lại bị đóng băng dưới đây. 'Diệp Kiêu, cậu thấy sao?

Những người này bị đóng băng ở dưới, xem ra không phải một hai năm rồi!' Diệp Kiêu trầm giọng nói: 'Tương truyền trong Thiên Sơn đã xảy ra vài trận động đất lớn, hơn nữa trên này lại bị băng tuyết bao phủ, nói không chừng là do tuyết lở mà ra.' Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long gật đầu, trầm tư, xem ra cũng chỉ có lời giải thích này.

Tuy nhiên, vật chất phát sáng mà Diệp Kiêu nói, dưới sự nỗ lực chung của mọi người, đã cho nổ lớp băng thêm vài lần nữa mới kéo được cả thi thể ra, nhưng nó cũng đã bị nát bấy một chút.

Cái vật sáng đó, Diệp Kiêu lấy ra mới phát hiện là một cây bút máy.

Sau đó, dưới người thi thể còn đè một cuốn sổ tay.

Lật cuốn sổ ra, Diệp Kiêu nhìn lướt qua, chỉ thấy bên trên ghi chép ngày 28 tháng 3 năm 1990. 'Đoàn khảo cổ chúng tôi đến đây, gặp phải nguy cơ chưa từng có.

Sinh vật ở đây thực sự quá sức tưởng tượng.' 'Ngày 29 tháng 3, 'người' đó lại đến, trông thật kỳ quái, thực sự đáng sợ.

Tôi, Lão Vu và Lão Trương ba người ở lại đây canh gác, những người còn lại đi thám thính đường, nhưng ba ngày rồi vẫn chưa quay lại.

Chúng tôi quyết định tiếp tục đi về phía trước.' 'Ngày 30 tháng 3, Lão Vu và Lão Trương xảy ra bất đồng.

Một người nói muốn tiếp tục liên lạc với căn cứ, một người nói muốn tiếp tục thám thính đường.

Tôi hòa giải không được, hai người không vui mà chia tay.

Lão Vu trực tiếp mang hành lý đi, tôi và Lão Trương tiếp tục đi về phía trước, lại gặp một đội thám hiểm khác, dưới sự giúp đỡ của họ chúng tôi mới có bữa ăn đầu tiên.' Giữa đó vài ngày bỏ trống, phía sau không có ngày tháng. 'Đến đây đã là ngày thứ bảy, nhưng đội của chúng tôi vẫn không tìm thấy, và cái 'người' đó lại xuất hiện.' Đọc đến đây, Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc cái người đó là ai?

Anh tiếp tục lật về sau, trang cuối cùng toàn là máu, nhưng không có chữ nào.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ, còn mọi người thấy vết máu trên sổ tay cũng không khỏi hít sâu một hơi. 'Xem ra là lành ít dữ nhiều rồi!' 'Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy!' 'Họ là người của đội khảo cổ sao?

Hỏi Giáo sư Chu xem, khoảng ba mươi năm trước có đội khảo cổ nào vào Thiên Sơn không?' Giáo sư Chu ở bên kia màn hình nghe thấy lời này, liền hỏi: 'Vương An Phi, Thiên Sơn này chắc là anh biết rõ nhất rồi, rốt cuộc có hay không?' Vương An Phi gật đầu: 'Thực sự có.

Từ trước đến nay, các đội khảo cổ đều muốn đi vào Thiên Sơn.

Vào năm 1990, đúng là có một đội đã đi vào, nhưng tổn thất thảm trọng, không một ai quay về.' 'Sau đó, các đội khảo cổ dần bị cấm tiến vào Thiên Sơn, chỉ còn một số đội thám hiểm lục tục đi vào.

Chúng tôi cũng không rõ lắm, chỉ cần đảm bảo bình yên biên giới là được.' Nghe Vương An Phi nói vậy, Giáo sư Chu liền qua màn hình bình luận: 'Năm 1990 quả thực có một đội khảo cổ đã hy sinh toàn bộ trên Thiên Sơn.' Thấy cảnh tượng này, Giáo sư Chu hít sâu một hơi, còn Diệp Kiêu ở bên kia màn hình cũng im lặng.

Trương Như Long đập mạnh vào đùi: 'Thì ra đây là người của đội khảo cổ!

Tôi cứ tưởng là đạo mộ tặc, không ngờ họ lại bị chôn vùi ở đây!

Diệp Kiêu, cậu đang nghĩ gì vậy?' Trương Như Long quay đầu nhìn anh, Diệp Kiêu trầm giọng nói: 'Tôi đang nghĩ cái người mà họ nhắc đến là ai.

Theo lý mà nói, đội khảo cổ của họ phải có mười mấy người, Lão Vu và Lão Trương cuối cùng đã xảy ra bất đồng, nhưng ở đây nhiều lần nhắc đến người đó, xem ra người này có lực tấn công rất mạnh, nếu không thì họ sẽ không sợ hãi như vậy.' Mọi người không hiểu, nghe anh tiếp tục giải thích: 'Dựa theo những gì ghi chép phía sau, đây có lẽ là người của đội thám hiểm và bản thân họ bị chôn vùi cùng nhau ở đây.

Vậy thì, những thi thể này có lẽ là của đội thám hiểm và của chính người viết sổ.' Trương Như Long gật đầu: 'Phải, có gì đâu!' 'Nhưng ông nhìn xem, thi thể của những người này đều không còn nguyên vẹn, trừ những cái chúng ta vừa nổ tung ra thì những cái khác cũng vậy.' Nghe anh nói vậy, mọi người cũng hoàn hồn.

Thi thể của những người này đều bị tàn phá, hơn nữa trên cổ còn có vết máu!

Chương 573

Diệp Kiêu tiếp tục nói: 'Điều này cho thấy là sau khi chết mới bị chôn vùi.' 'Chẳng lẽ ở đây có dã thú chôn họ sao?' Diệp Kiêu lắc đầu: 'Tôi nghe nói chó sói và các loài dã thú khác đều thích chôn giấu thức ăn thừa, đợi đến khi đói thì đào ra ăn.

Đây cũng nên là một đạo lý.' 'Nhưng 'người' mà ông ta nói là gì?

Ông ta còn dùng dấu ngoặc kép để miêu tả, chứng tỏ đây không phải người bình thường.

Mọi người tiếp tục xem xét đi!' Diệp Kiêu lại lật xem những thứ khác trên thi thể, nhưng không có gì, ngoài quần áo bị hư hỏng ra thì không có manh mối nào khác.

Nhưng điều kỳ lạ là trên thi thể không có vết thương nào khác, xem ra ông ta không phải chết vì những cuộc tấn công đó.

Sau đó, anh lại sờ khắp xương cốt trên người, cũng không phát hiện chỗ nào bị gãy, chỉ có trên cổ phát hiện vết máu.

Xem ra đây chính là người chết.

Diệp Kiêu có một suy nghĩ táo bạo.

Anh đứng dậy nói với mọi người: 'Có lẽ là những người trong đội khảo cổ đã gặp phải một thứ gì đó giống người ở đây, và thứ đó giống như dã thú đã vồ chết tất cả bọn họ, rồi chôn vùi họ ở đây.

Chủ nhân cuốn sổ tay không phản kháng, nên chỉ bị cắn chết, còn những người khác thì sau khi giằng co kịch liệt mới bị cắn chết.' 'Vì vậy trên người họ vẫn còn những chỗ bị gãy, các ông xem những thi thể tàn phá này rõ ràng là vết tích sau khi bị xé xác và cắn xé.' Diệp Kiêu chỉ vào thi thể dưới lớp băng cho họ xem.

Sau khi nhìn thấy, mọi người không khỏi hít vào một hơi khí lạnh: 'Nhưng cái thứ này rốt cuộc là gì?' Diệp Kiêu lắc đầu: 'Không rõ lắm.

Nói không chừng lát nữa chúng ta cũng sẽ gặp phải.

Khi Lão Dương đầu và Cống Bố Tử chết, trên cổ đều có vết thương đúng không?

Xem ra thứ này rất nhanh sẽ xuất hiện.' Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều lo lắng và hoảng sợ.

Xung quanh tối đen như mực không nhìn rõ, hơn nữa dưới lớp băng này còn có nhiều thi thể như vậy, rồi lại bảo họ lát nữa sẽ có một con dã thú đến, mà con dã thú đó lại còn trông giống người, điều này khiến mọi người đều sợ hãi.

Nếu nó thật sự xuất hiện thì hậu quả khôn lường, vậy phải làm sao đây?

Lúc này, mọi người vô cùng căng thẳng, Trương Như Long quát lớn: 'Sợ cái gì?

Chúng ta có vũ khí!

Người của đội khảo cổ và đội thám hiểm vũ khí của họ không đủ, nhưng chúng ta đã từng xuống mộ, đã được nếm trải rồi, huống chi là thứ này!' 'Hơn nữa, trong cuốn sổ này đâu có ghi là chỉ có một 'người' đó đâu, chúng ta đông người thế này sợ gì chứ?' Nghe Trương Như Long nói vậy, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy ở nơi này.

Lúc này, mọi người đều gật đầu, sau khi thu dọn một chút thì truyền tin tức cho Giáo sư Chu và nhóm của ông.

Những thi thể này rất có thể chỉ có thể ở lại đây, không mang đi được, dù sau này quân đội đến cũng không có cách nào.

Ngay khi mọi người chuẩn bị tiếp tục, đột nhiên bên cạnh truyền đến một trận tiếng sột soạt, còn mang theo một mùi hôi thối kỳ lạ.

Diệp Kiêu đột nhiên quay đầu lại, chiếu đèn pin về phía không xa.

Mọi người bị hành động của anh làm cho giật mình: 'Có chuyện gì vậy?

Cậu Diệp, chuyện gì đã xảy ra!' Diệp Kiêu không nói gì, chỉ hướng ánh mắt về phía không xa.

Thấy cảnh này, mọi người đều có chút khó tin, tất cả đều nhìn chằm chằm vào anh.

Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng nói: 'Có thứ gì đó đang đến!' Nghe vậy, Trương Như Long và những người khác kéo cò súng, chĩa vào chỗ tối.

Chỉ thấy trong bóng tối, một vệt sáng xanh lục mờ ảo lóe lên nhanh chóng. 'Kia, kia là cái gì?' 'Chắc là chó sói!' Mọi người đều sợ hãi.

Lần đầu tiên vào núi trước đây, họ đã từng gặp bầy sói ở Song Chỉ Phong.

Lần đó đội bảo vệ tổn thất nặng nề, Trương Như Long vẫn còn nhớ như in.

Bây giờ gặp lại, Trương Như Long không khỏi căng thẳng, lập tức kéo cò súng, bắn xối xả về phía trước!

Cùng lúc tiếng súng vang lên, ánh sáng xanh lại biến mất, mọi người đều hít sâu một hơi. 'Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Có phải bầy sói không?' Diệp Kiêu cau chặt mày: 'Hình như không giống sói.' 'Chó sói không nhanh nhẹn như vậy, nhìn dáng vẻ thì hình thể cũng lớn hơn.' Lời này khiến mọi người đều căng thẳng, đó là cái

gì? 'Mọi người nhất định phải cẩn thận, đeo mặt nạ chống lạnh vào, bảo vệ tốt những vùng da hở, che kín cổ cho tôi!' Diệp Kiêu nhắc nhở khiến họ đều phản ứng lại.

Họ quấn vài lớp quanh cổ, đeo mặt nạ chống độc, bảo vệ cổ.

Những người chết trước đó trên cổ đều có vết máu.

Lúc này, mọi người không nói gì, chỉ im lặng tự bảo vệ mình.

Nếu làm như vậy thì chắc sẽ không có vấn đề gì.

Nếu là ma cà rồng thì cứ chặt đầu.

Bất kể là ở Đại Việt Quốc hay nước ngoài, những thứ này đều sợ vũ khí, không có gì là một viên đạn không giải quyết được, nếu không giải quyết được thì cứ thêm một viên đạn nữa.

Nhưng họ đã bỏ qua rằng đây là Thiên Sơn, bất kể là thứ gì thì cũng đều đến không dấu vết, đi không tăm hơi.

Dù họ có muốn cũng không thể giải quyết được.

Huống chi bây giờ sau khi phát hiện mục tiêu lại đột nhiên biến mất, điều này khiến mọi người lập tức căng thẳng, căn bản không dám nghỉ ngơi.

Vốn dĩ, việc đi đến Thiên Sơn để thám hiểm mộ đã là một việc rất tốn sức, bây giờ lại bị những thứ này kiềm chế, mọi người đều có chút sợ hãi.

Thấy vậy, Trương Như Long không khỏi quát: 'Sợ cái gì?

Chúng ta có vũ khí!

Người của đội khảo cổ và đội thám hiểm vũ khí của họ không đủ, nhưng chúng ta đã từng xuống mộ, đã được nếm trải rồi, huống chi là thứ này!' 'Hơn nữa chúng ta có cậu Diệp ở đây, chỉ cần có Diệp Kiêu thì mọi chuyện đều không thành vấn đề.' Diệp Kiêu nhìn dáng vẻ của

họ, không khỏi bật cười: 'Đây là chuyện ba mươi năm trước, vũ khí trang bị của họ không đủ nên mới thế.

Ba mươi năm sau chúng ta mang nhiều vũ khí như vậy, chẳng lẽ còn sợ sao?

Ông xem, bất kể là đội thám hiểm hay đội khảo cổ, vũ khí đều rất thiếu thốn.

Trên thi thể thậm chí còn không có cả gậy gộc, ngoài những thứ dùng để leo núi ra thì không có gì khác.

Như vậy thì chắc chắn sẽ bị tấn công.' 'Chúng ta bây giờ có vũ khí, không cần lo lắng!' Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, còn cư dân mạng trên màn hình thì thi nhau bình luận. 'Thế thì các ông sợ gì?

Cách màn hình tôi còn chẳng thấy sợ!

Chẳng qua chỉ là một con quái vật mà thôi!' 'Đúng vậy, các ông một cái xẻng là xong!

Chương 574

Hơn nữa còn có pháo, có thuốc nổ, có lửa, không thành vấn đề đâu!' 'Ông cách màn hình không sợ thì ai mà chẳng không sợ?

Cái lời này nói ra...' Có một số người thích hóng chuyện đến đây nói nhảm.

Lời này vừa nói ra, lập tức có người châm chọc. 'Đây là đứng nói chuyện không đau lưng.

Bảo ông liều mạng chạy qua đó, ông có chịu được không?

Chắc chắn là không!' 'Thế nên đừng ở đây nói những lời lạnh nhạt.

Họ sợ hãi cũng là chuyện thường tình của con người, ai mà chẳng sợ?

Hơn nữa lại ở cái nơi như thế này!' 'Mọi người cứ xem đi, trong lòng ủng hộ là được rồi!' Mọi người thi nhau bình luận, cư dân mạng đều đang theo dõi.

Lúc này, những lời của Trương Như Long cũng khiến mọi người lấy lại tinh thần.

Nhưng không lâu sau, khi họ đang định tiếp tục thám hiểm xuống dưới, lại phát hiện vệt sáng xanh đó lại xuất hiện.

Diệp Kiêu cảm thấy khó tin, anh trầm giọng nói: 'Các ông ở đây, tôi đi xem sao.' Lần này Trương Như Long không ngăn Diệp Kiêu, mà để anh tự mình đi qua.

Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp đi tới.

Khi sắp đến gần, anh phát hiện đó là một cái bóng đen cao hơn hai

mét.

Ánh sáng xanh vẫn chớp nháy, lẽ nào là chó sói đứng dậy?

Không thể nào!

Chẳng lẽ là cái 'người' đó?

Diệp Kiêu trầm giọng nói: 'Ngươi rốt cuộc là ai, muốn làm gì?' Nghe tiếng Diệp Kiêu, thứ đó lại phát ra một tiếng gầm gừ kỳ lạ.

Diệp Kiêu nhìn ra, thứ này có sức sống, mà chỉ cần là vật sống thì không sợ.

Chỉ sợ ở đây xuất hiện thứ gì đó đã chết hoặc đồ chết, vậy thì không dễ đối phó.

Hơn nữa, trên Thiên Sơn này cũng không thể là quỷ hỏa, mà sói cũng không phải, dù sao mùi vị không giống lắm.

Vì vậy, Diệp Kiêu ngược lại cảm thấy yên lòng, chỉ là thu Hắc Kim Cổ Đao lại, lấy đèn pin ra chiếu.

Chỉ thấy người này có chân, nhưng chân lại có chút khác lạ, không thể nói rõ vì sao.

Hắn mặc giày nên không nhìn rõ, nhưng lại có vẻ quỷ dị, giống như trẻ con đi giày của người lớn.

Dùng đèn pin chiếu từ dưới lên trên, trên người hắn mặc quần áo kỳ lạ, trông có vẻ giống quần áo mà đội khảo cổ ba mươi năm trước từng mặc.

Sao lại như vậy?

Diệp Kiêu đột nhiên nhớ lại, trong cuốn sổ tay có nhắc đến, lúc đó Lão Vu, Lão Trương và người viết sổ đã đi ngược đường, nhưng nhìn quần áo của họ lại khác biệt hoàn toàn.

Quần áo của đội khảo cổ và đội thám hiểm hoàn toàn không giống nhau, lẽ nào đây chính là Lão Vu đã mất tích?

Đã bao nhiêu năm rồi?

Lão Vu còn sống sao?

Anh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ánh đèn pin sắp chiếu sáng vào mặt người đó, nhưng lại bị chặn lại, sau đó một chưởng vung ra!

Diệp Kiêu giật mình, lùi lại hai bước, rút Hắc Kim Cổ Đao ra chém thẳng tới!

Chỉ nghe thấy một tiếng 'cạch', thứ đó đột nhiên phát ra một tiếng kêu kỳ lạ, sau đó bỏ chạy, ánh sáng xanh cũng biến mất theo.

Trương Như Long và những người khác vội vàng chạy tới, thấy cảnh này, kinh ngạc không thôi: 'Chuyện gì vậy!' 'Nó chạy rồi, nhưng tôi đã làm nó bị thương, chém đứt một cái tay.

Quần áo nó mặc chính là quần áo của đội khảo cổ ba mươi năm trước.' Lời này khiến Trương Như Long và những người khác không thể tin được, nhưng có người lại hét lên. 'Cái gì thế này!' Chỉ thấy cái 'tay' vừa bị Diệp Kiêu chém xuống rơi trên mặt đất, nhưng đây dường như không phải tay, mà là một chi trước.

Chi trước màu xanh lục rơi xuống đất, thấy cảnh này mọi người đều không thể tin được, đều quay đầu nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, chờ đợi lời giải thích của anh.

Ngay cả Diệp Kiêu cũng cảm thấy khó tin, chỉ thấy chi trước này giống như càng của bọ ngựa, phía trên còn có móc và gai ngược, nhưng rất thô ráp, dài gần bằng cánh tay người trưởng thành.

Anh lập tức nghẹn họng không nói nên lời: 'Vừa nãy nó tấn công tôi là dùng cái này để đối phó tôi sao?' 'Nhưng cậu không phải nói nó là người sao!

Còn mặc quần áo nữa!' Diệp Kiêu lắc đầu: 'Tôi cũng không biết rốt cuộc là thứ gì, nhưng nó cứ đứng trước mặt tôi.' Trương Như Long cau chặt mày: 'Chúng tôi nhìn từ xa thì giống người, nhưng rất quỷ dị là tỷ lệ đầu người bình thường không nhỏ đến vậy.

Đầu nó cực kỳ nhỏ, nhỏ đến mức hơi vô lý, cứ như một quả táo đặt lên một hạt vừng vậy!' Nghe Trương Như Long miêu tả như vậy, Diệp Kiêu cảm thấy khó tin: 'Có người như vậy sao?

Trông kỳ quái quá!' 'Cậu Diệp, tôi không lừa cậu đâu, tôi nói đều là thật, tên này trông quả thực có chút khác lạ.' Lúc này, Diệp Kiêu nghe ông nói vậy cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái, nếu thật sự là như thế thì có chút lạ lùng rồi.

Anh chưa từng nghĩ sẽ gặp phải thứ như vậy, nhưng nếu thật sự gặp phải thì lần sau nhất định sẽ không bỏ qua.

Còn bây giờ, lớp đất đóng băng dưới lòng đất dày như vậy, nếu thật sự muốn cho nổ tung thì e rằng không thể.

Diệp Kiêu cần tìm lại lối vào.

Ngọn núi tuyết trước mặt như một bức màn đen bao trùm lấy họ.

Diệp Kiêu an ủi họ: 'Đợi tôi tìm được lối đi mới rồi tính.' 'Cậu Diệp, tôi thấy chúng ta có thể đi theo thứ đó.

Thứ đó ẩn náu ở đâu, nói không chừng đó chính là lối vào đấy!' Nghe Trương Như Long nói vậy, Diệp Kiêu nghĩ cũng phải.

Dù sao cũng ở chỗ này, họ cũng không có chỗ nào khác để đi.

Kế sách hiện tại chỉ có thể là đi theo thứ đó.

Vừa nãy khi nó bỏ chạy, Diệp Kiêu và mọi người đã nhìn thấy rõ, nên bây giờ liền theo dấu vết đó mà tiến về phía trước.

Lúc này, trong lòng mọi người đều có chút bất an.

Nếu thực sự là những thứ không thể gặp người đó, thì họ chỉ có thể chiến đấu!

Lúc này, mọi người đều đi theo Diệp Kiêu, theo hướng vừa nãy truy đuổi, trước mắt dần trở nên sáng sủa.

Mọi người đều ngây người, đây là chân núi tuyết, nhưng sau núi tuyết thì không còn đường nào để đi nữa, xem ra chỉ có thể lên núi.

Còn đèn pin chiếu sáng phương hướng, bây giờ cũng trở nên rõ ràng có thể nhìn thấy, có tuyết ở đây ánh sáng cũng sáng lên.

Thấy dấu chân trên đất, Diệp Kiêu cau chặt mày.

Chương 575

Trương Như Long đi tới: 'Dấu chân này hình như có chút kỳ lạ.' Nếu là của thứ khác thì còn đỡ, nhưng theo chiều cao như vậy, rồi nhìn dấu chân này vẫn có chút khó tin.

Diệp Kiêu cũng ngồi xuống.

Bàn chân này thực sự quá mảnh và dài, dài đến mức hơi vô lý, không giống người mà giống động vật.

Nhưng theo những gì anh vừa thấy, nó rõ ràng đang mặc quần áo của con người, lẽ nào là thành tinh?

Theo anh, trên đời này không có gì là không thể.

Hiện tại, đối với Diệp Kiêu, những thứ này ở đây chắc chắn có gì đó kỳ lạ.

Trong khi Diệp Kiêu đang suy tư, bên phía Giáo sư Chu có diễn biến mới.

Bên kia màn hình, Giáo sư Chu thấy cảnh này không khỏi cau chặt mày.

Vương An Phi ở bên cạnh nhỏ giọng nói: 'Thực ra từ những năm sáu mươi đã có loại người như vậy rồi.

Nếu tôi đoán không lầm, hẳn là Đường lang nhân!' 'Đường lang nhân?' 'Đúng vậy!' Vương An Phi giải thích: 'Lúc đó cũng là khảo cổ, trực tiếp tiến vào Thiên Sơn, sớm hơn cả đội này.

Họ đã gặp phải sự tấn công của Đường lang nhân, đây là điều tôi nghe Lão ban trưởng kể lại.' 'Lúc đó, người chết và bị thương vô số.

Quân đội sau đó tiến vào Thiên Sơn, nhưng không tìm thấy người

sống, chỉ thu được thi thể.

Nghe nói đao kiếm không thể xuyên thủng, dáng người cao lớn, trông khá giống cái này.' Nghe vậy, Giáo sư Chu qua màn hình nhắn tin: 'Cậu Diệp cẩn thận một chút, những thứ này không thể xem thường.

Vương An Phi nói cho tôi biết nơi này lưu truyền truyền thuyết về Đường lang nhân!' Thấy tin này, Trương Như Long quay lại: 'Cậu Diệp, cái gì gọi là Đường lang nhân?' Đường lang nhân?

Diệp Kiêu trong đầu chợt lóe lên! 'Đường lang nhân, đúng như tên gọi, trông giống bọ ngựa, hơn nữa những người của đội khảo cổ trước đây cũng từng gặp phải.

Đây là một loài sinh vật có ngoại hình giống bọ ngựa bị tàn tật, trong cổ thư có ghi chép, nói rằng Đường lang nhân đao kiếm không thể xuyên thủng, sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, thân hình cao lớn.' Trương Như Long trầm giọng nói: 'Nghe nói, khi đội thám hiểm muốn tiến vào Thiên Sơn thì đã phát hiện ra thứ này.

Nó giống như bọ ngựa nhưng có thể đứng thẳng đi lại, nhưng tất cả đều bị sát hại, một đi không trở lại.

Cũng có người của quân đội tiến vào, tìm thấy Đường lang nhân, tiêu diệt và mang về nghiên cứu, nhưng tất cả đều là truyền thuyết.' Diệp Kiêu gật đầu, anh thì kiếp trước đã từng đọc ghi chép trong sách: 'Nghiên cứu cho thấy đây là một dạng kết hợp giữa người và động vật, nhưng rốt cuộc là hình thành như thế nào thì không ai rõ lắm.

Tuy nhiên, đây cũng chỉ là truyền thuyết, chưa từng có ai nhìn thấy Đường lang nhân thật sự trông như thế nào.' Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người đều có chút ngây người. 'Cậu Diệp, cái này không phải là thật đấy chứ?' 'Tôi thấy thà tin là có còn hơn không.

Nếu không có thì truyền thuyết này làm sao mà lưu truyền được?' 'Hơn nữa đây là Thiên Sơn, cái gì cũng có thể xảy ra!' Giáo sư Chu ở bên kia màn hình thở dài một hơi.

Vương An Phi trầm giọng nói: 'Khi đó quân đội quả thực đã tìm thấy một thi thể, nhưng có phải là Đường lang nhân hay không thì tôi không rõ lắm.

Mà tiêu bản đó cũng không cánh mà bay trong một đêm, sau đó cũng không thể tìm thấy.

Tất cả tài liệu liên quan đều biến mất.' Nghe lời này, Giáo sư Chu cũng cảm thấy khó tin: 'Tài liệu quan trọng như vậy sao có thể biến mất không thấy?

Chắc chắn là có người trộm đi rồi!' 'Đúng vậy, lúc đó tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng hồi đó tôi chưa đi lính, nghe Lão ban trưởng kể lại.

Thế nên sau này khi tiến vào Thiên Sơn cũng không tìm thấy, không có cách nào khảo chứng.

Dù sao thì chứng cứ cũng không còn, ai mà biết được.' Nghe Vương An Phi nói vậy, Giáo sư Chu hít sâu một hơi: 'Đừng nói là anh, ngay cả tôi cũng không rõ lắm.

Hơn nữa, chuyện này lúc đó quân đội tiến hành bí mật, không ai biết.

Nhưng các đội thám hiểm từ sau đó đã bị cấm tiến vào, trong khoảng thời gian này lại xảy ra một chuyện lớn nữa!' Lời của Giáo sư Chu khiến Vương An Phi có chút kinh ngạc.

Anh nhìn Giáo sư Chu, ông nhanh chóng gõ trên màn hình: 'Vào những năm bảy mươi đã xảy ra sự kiện thi thể sống lại.

Lúc đó cũng là đội khảo cổ tận mắt chứng kiến khi tiến vào.

Hồi đó tôi còn chưa ở đó, nhưng cũng nghe các thành viên trong tổ kể lại, nói rằng thi thể đã chết sống lại.

Tôi nghĩ đó là một nghi thức tôn giáo kỳ lạ nào đó, nhưng kết quả cuối cùng ra sao thì không rõ lắm.' Diệp Kiêu thấy những thứ này trên màn hình, không khỏi cau chặt mày, sau đó lại bật cười: 'Chuyện này không có gì kỳ lạ cả!' Mọi người nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu.

Diệp Kiêu giải thích: 'Toàn bộ bản đồ khám phá Thiên Sơn chính là một dãy núi hình rồng.

Cái gọi là long mạch chính là ý này.

Mộ huyệt được xây dựng trên long huyệt (huyệt rồng).

Một số thứ trải qua tinh hoa trời đất, nên việc biến dị cũng là chuyện thường tình, mọi người không cần quá ngạc nhiên.' Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long rơi vào trầm tư: 'Ý cậu là những thứ chúng ta phát hiện bây giờ đều là chuyện bình thường, nhưng dù có Đường lang nhân thì e rằng cũng là do khí hậu khắc nghiệt gây ra một số biến dị đặc biệt?' Diệp Kiêu gật đầu: 'Giống như Cổ trùng vậy, nên cũng không có gì đáng sợ.

Việc cấp bách của chúng ta bây giờ là phải tìm được lối vào, sau đó mới tính đến những chuyện khác.' Nghe anh nói vậy, mọi người cũng cảm thấy đúng là như thế.

Nếu không có cách nào tiến hành ngay lập tức thì nói gì cũng muộn rồi.

Diệp Kiêu cũng hiểu, chỉ có an ủi mọi người như vậy mới có thể khiến họ yên tâm, nếu không thì họ sẽ lại một lần nữa rơi vào hoảng loạn.

Đối với họ mà nói, đây không phải là một chuyện dễ dàng.

Quả thực là như vậy, sau một hồi an ủi của Diệp Kiêu, mọi người

cũng đều hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng trong không khí vẫn còn xen lẫn yếu tố bất an, còn cư dân mạng thì xôn xao bắt đầu bàn tán. 'Đường lang nhân gì đó, tôi có xem trên mạng rồi.

Có một blogger có ông nội là thành viên đội thám hiểm, vào những năm sáu mươi đã gặp Đường lang nhân, cực kỳ khó chơi!' 'Nghe ông khoác lác.

Nếu thật sự khó chơi đến mức đao kiếm không xuyên thủng, vậy Diệp Đảo sao có thể một đao chém đứt?' 'Nói đùa à, ai có thể so sánh với Diệp Đảo chứ?

Đao của Diệp Đảo thì vô địch thiên hạ, không ai sánh bằng!' 'Diệp Đảo là nhất!

Căn bản không ai sánh bằng, nên các ông đừng nói nữa!' 'Diệp Đảo uy vũ, sau này không cần lo lắng nữa, dù sao có Diệp Đảo ở đây thì mọi chuyện đều có thể giải quyết được.' 'Tôi rất muốn xem cái tay Đường lang nhân rốt cuộc trông như thế nào.

Có cư dân mạng nào chụp màn hình không?' 'Tôi có, tôi có!

Đây là ảnh tôi chụp màn hình lúc vừa nãy!' Lập tức có cư dân mạng đăng ảnh, tuy không rõ nét lắm, nhưng đường nét vẫn khiến người ta rợn tóc gáy.

Quả nhiên đầu rất nhỏ, lờ mờ có thể thấy hai cái xúc giác, nhưng không rõ ràng, không nhìn ra có phải là râu hay không. 'Mẹ kiếp, cái này kinh khủng quá!' 'Nếu là thứ khác thì tôi còn tin một chút, nhưng nếu nói là bọ ngựa thì thật sự quá kinh tởm!' 'Thử tưởng tượng cái tên cao lớn như vậy, mà là bọ ngựa thì đúng là cạn lời.' 'Hồi nhỏ tôi xem phim hoạt hình, bọ ngựa cái sau khi sinh con sẽ ăn thịt bọ ngựa đực, điều này cho thấy bọ ngựa bản tính tàn bạo!' 'Nếu thật sự là như vậy,

thì việc đội khảo cổ không quay lại là chuyện bình thường.

Gặp phải Đường lang nhân, gần như không có khả năng sống sót.' Nghe cư dân mạng nói vậy, mọi người đều có chút căng thẳng, nói không sợ là giả.

Lúc đó họ không sợ, nhưng trong hoàn cảnh này, nỗi sợ hãi như hình với bóng, không sợ cũng không được. 'Thôi xong rồi, chạy không thoát rồi!' 'Không ngờ khảo cổ lại xảy ra chuyện như vậy!' 'Nếu đổi thành thứ khác thì tôi không sao, nhưng cái con bọ ngựa này nghe đã thấy ghê tởm rồi, làm gì có côn trùng nào lại biến thành cái dạng này chứ!' Mọi người cũng đang bàn tán, Trương Như Long thì không quan tâm.

Chương 576

Lúc này Diệp Kiêu lấy ra thiết bị leo núi, đi giày đinh trực tiếp lên núi.

Đối với anh mà nói, chỉ có tìm được lối vào trước mới là đúng.

Diệp Kiêu lại một lần nữa lấy ra la bàn, nhưng phát hiện hướng chỉ hoàn toàn thay đổi.

Điều này khiến anh không khỏi bật cười, xem ra mình cũng có lúc phán đoán sai lầm, vừa nãy chắc chắn là do từ trường ảnh hưởng.

Người của đội khảo cổ và đội thám hiểm e rằng cũng đã lạc mất phương hướng, nên mới đi đến đây, vì vậy mới bỏ mạng tại đây.

Nhưng bây giờ thì hoàn toàn khác.

Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn về phía trước, theo dấu chân hiển thị, họ chắc chắn đã đi về phía trước.

Quả nhiên không sai, tuy nói là băng tuyết bao phủ, nhưng lúc này lại không có tuyết rơi, nên dấu chân vẫn rõ ràng có thể nhìn thấy, càng đi về phía trước càng thấy rõ.

Trương Như Long cũng phát hiện: 'Nhìn những dấu chân này, chắc chắn là của những tên đạo mộ tặc kia!' Diệp Kiêu gật đầu: 'Không sai, chỉ cần đi theo con đường của họ, chúng ta nhất định sẽ tìm được họ.

Mọi người cố gắng lên, nhất định không thể để họ ở phía trước!' Mọi người nghe lời này lập tức phấn chấn, thi nhau theo bước chân của Diệp Kiêu, theo những dấu chân đó tiếp tục đi về phía trước.

Đối với họ mà nói, tìm được lối vào cuối cùng mới là quan trọng nhất.

Huống chi chuyện này không phải trò đùa, chỉ cần có thể đi vào, bên ngoài có kinh khủng đến mấy cũng không đáng kể.

Lúc này, mọi người đồng lòng leo lên.

Dãy núi Thiên Sơn liên miên, hình thành một con rồng khổng lồ.

Diệp Kiêu biết, long huyệt (huyệt rồng) ắt phải ở đầu rồng (long đầu), nhưng đầu rồng rốt cuộc ở đâu thì còn phải xem địa thế núi cụ thể mới tìm được.

Người bình thường nghĩ rằng đầu rồng nhất định phải ở phía trước nhất của dãy núi, nhưng thực ra không phải vậy.

Rồng uốn lượn mà tiến, chỉ có tìm được nơi phong thủy hội tụ mới được.

Lúc này, Diệp Kiêu dẫn đường ở phía trước, mọi người theo sau.

Bất kể thế nào, họ cũng phải cùng Diệp Kiêu đi lên.

Và sau khi Diệp Kiêu đi khoảng hai mươi phút, mới phát hiện dấu chân đột nhiên biến mất, thay vào đó là hai vệt hằn sâu.

Sự thay đổi này khiến Diệp Kiêu kỳ lạ.

Anh quay đầu nhìn chằm chằm xuống phía dưới.

Dưới đó đột nhiên xuất hiện một cái bóng, hành động nhanh chóng lao về phía họ.

Diệp Kiêu lập tức giật mình: 'Mọi người cẩn thận!' Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy một cái bóng như hình với bóng, nhanh chóng chạy trên tuyết, chỉ một lát đã cách họ hai mươi mét.

Lần này lại gần, mọi người mới phát hiện ra tên này thật sự là Đường lang nhân!

Chỉ thấy đầu rất nhỏ, toàn bộ cơ thể quỷ dị co rút trong một bộ

quần áo.

Bộ quần áo này chính là của người đội khảo cổ, điều này khiến mọi người khó tin.

Cái quái gì thế này, sao nó có thể mặc quần áo được?

Nếu là thứ khác thì họ còn tin một chút, nhưng bây giờ một con Đường lang nhân khổng lồ lại mặc quần áo, nhanh chóng chạy về phía họ.

Chi trước của nó đã bị cụt một đoạn, chính là do Diệp Kiêu chém đứt.

Càng đến gần, mọi người càng rợn tóc gáy.

Cư dân mạng trước màn hình cũng bắt đầu bùng nổ!

Thi nhau bình luận. 'Mẹ kiếp, cái này kinh khủng quá, rốt cuộc nó là cái quái gì vậy!

Thật sự không thể nhìn thẳng!' 'Mau chụp màn hình!

Chụp màn hình!' Chỉ thấy cái bóng đó nhanh chóng xuyên qua núi tuyết, không đợi cư dân mạng chụp màn hình đã lao thẳng về phía họ.

Còn những người trong đội bảo vệ thì ở phía trước nhất, Diệp Kiêu là người đứng ở phía trước nhất dẫn đường.

Anh nhìn rõ ràng, chỉ thấy thứ đó vừa nhảy lên, lập tức vồ ngã một thành viên trong đội, há to miệng cắn một vết máu trên cổ anh ta!

Người đó còn chưa kịp kêu một tiếng, cái miệng sắc nhọn đã xuyên thủng cổ họng.

Mọi người nhìn mà chết lặng, sau đó 'A' một tiếng hét lên! 'Chạy đi!' Mọi người vội vàng chạy tán loạn.

Diệp Kiêu mấy bước chạy xuống nói với Trương Như Long: 'Ông

dẫn họ chạy lên trên đi!' Lúc này Trương Như Long cũng không dám lơ là, trực tiếp dẫn họ chạy lên trên.

Những người này là do ông đưa đến, không thể để toàn bộ quân đội bị tiêu diệt.

Lúc này, mọi người thấy vậy trong lòng đều kinh hãi.

Thứ đó đột nhiên xuất hiện trước mặt ông, ngay cả Trương Như Long cũng giật mình, bản năng muốn chạy.

Nhưng khi mọi người chạy lên, ông đột nhiên lại phản ứng lại, không thể chạy!

Diệp Kiêu vẫn còn ở dưới!

Trương Như Long lại cầm súng chạy ra ngoài, anh quay phim cũng ở đó.

Theo ống kính, lúc này mọi người thấy vậy đều vô cùng căng thẳng. 'Mẹ kiếp, Đường lang nhân này gặp Diệp Đảo thì ai lợi hại hơn?' 'Tôi cũng thấy vậy, hay là chúng ta cá cược một trận đi?' 'Các ông có còn là người không?

Diệp Đảo đang liều mạng ở phía trước, các ông lại đi cá cược, các ông còn là người sao!' 'Chúng tôi thấy các ông không phải rất hứng thú sao?' 'Đừng nói nữa, trước hết hãy xem Diệp Đảo thế nào đã.' 'Đẩy Diệp Đảo vào nguy hiểm, thật đáng tiếc!' 'Nhìn Diệp Đảo gặp phải Đường lang nhân như vậy, không biết có bao nhiêu phần thắng, thứ này đao kiếm không xuyên thủng mà!' 'Đao kiếm không xuyên thủng, chẳng phải cũng bị Diệp Đảo chém đứt chi trước sao?

Tôi nghĩ Đường lang nhân này chắc là đến báo thù đấy!' 'Diệp Đảo thật xui xẻo, không những phải bảo vệ người của đội bảo vệ, mà còn phải tự mình ra tay.' 'Hãy xem Đường lang nhân này và Diệp Đảo, ai lợi hại hơn!' Lúc này, Diệp Kiêu trực diện nghênh địch mà tiến lên.

Con Đường lang nhân đó dường như rất sợ Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu, căn bản không dám đến gần.

Nhưng nó hành động cực nhanh, cũng rất mau lẹ, nhấc chân vung một cái đã đến trước mặt Trương Như Long.

Trương Như Long lập tức là một xẻng, nhưng cái bóng đó 'xẹt' một tiếng đã chạy mất, căn bản không nằm trong phạm vi.

Nhìn mà ông không khỏi ngây người, không thể nào?

Chương 577

Lại có thể xảy ra chuyện như vậy!

Ngay cả Trương Như Long cũng không dám tin, ngay sau đó mắt ông hoa lên, Đường lang nhân đã ở phía sau, vung nửa đoạn chi tàn phế đâm vào người ông!

Chỉ nghe thấy một tiếng 'xé toạc', cái ba lô sau lưng ông bị xé toạc một vết lớn, điều này khiến Trương Như Long không khỏi nổi giận, phản tay lại là một xẻng!

Lần này súng bắn vào người nó, nhưng nó lại như không có chuyện gì, ngược lại còn chọc giận Đường lang nhân.

Trương Như Long cũng không thèm quan tâm, đạn bắn điên cuồng vào người nó, khiến Đường lang nhân không dám tiến lên.

Chưa đầy hai giây, nó lại nhanh chóng chạy về phía khác, bắt đầu tấn công các thành viên trên núi.

Trương Như Long lớn tiếng hét: 'Bắn nó!

Bắn nó!' Lúc này mọi người mới phản ứng lại, tất cả đều giương vũ khí nhắm vào Đường lang nhân.

Mấy viên đạn cùng lúc bắn về phía nó, trực tiếp đẩy lùi nó.

Còn Diệp Kiêu thì phi thân lên trước!

Chỉ thấy một bóng người xẹt qua giữa đám đông, Trương Như Long chỉ sợ làm bị thương Diệp Kiêu nên vội vàng hét lên: 'Đừng bắn!

Diệp Kiêu đến rồi!' Chỉ thấy Diệp Kiêu nhấc chân nhảy lên, lập tức một tàn ảnh xẹt qua, một thanh trường đao rơi vào vỏ, còn đầu

của Đường lang nhân đã rơi xuống.

Thấy cảnh này, mọi người đều ngây người, không dám tin.

Vừa nãy chuyện gì đã xảy ra, họ không rõ, chỉ thấy một cái bóng xẹt qua, trong nháy mắt đã không còn hơi thở, còn thân thể cao lớn của Đường lang nhân cũng ngã xuống đất.

Thấy cảnh này, Giáo sư Chu cũng ngây người, không ngờ Diệp Kiêu ra tay nhanh gọn như vậy đã giải quyết xong.

Sau này còn sẽ thế nào, không ai dám tưởng tượng.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: 'Nếu đã đến thì đừng mong có đường về!' Trương Như Long cởi quần áo ra xem xét một chút, phát hiện một cảnh tượng khiến họ kinh hãi không thôi!

Chỉ thấy trên người Đường lang nhân nổi lên lớp vỏ cứng cáp bên trong, nhưng cơ thể lại giống cơ thể người, nhưng từ rốn trở xuống lại biến thành bọ ngựa.

Cái này, rốt cuộc là chuyện gì vậy? 'Nhìn kìa, trong quần áo của nó có đồ!' Trương Như Long lập tức lật túi quần áo, từ bên trong lấy ra một tấm thẻ công tác đã gần như phân hủy.

Thấy cảnh này, mọi người đều ngây người.

Diệp Kiêu mở ra mới phát hiện bên trên viết hai chữ 'Vu Khuê'.

Trên thẻ công tác còn dán ảnh, bên trên viết ba chữ 'Đội khảo cổ'. 'Đây chẳng phải là Lão Vu viết trong sổ tay sao?

Ông ta là người của đội khảo cổ!' Thấy điều này, mọi người đều không dám tin. 'Sao có thể chứ, lẽ nào ông ta chính là người đã mất tích đó?' 'Chủ nhân cuốn sổ tay đã tự mình chứng thực Vu Khuê và họ có mục đích khác nhau, nên ông ta đã đi trước.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?' 'Nếu theo cách nói này, Vu Khuê đã

sống bấy nhiêu năm, biến thành bộ dạng này, vậy rốt cuộc giữa chừng đã trải qua những gì, ông ta lại sinh sống ở đâu?' 'Toàn bộ Thiên Sơn chính là nơi sinh tồn của nó.' Diệp Kiêu giải thích: 'Rất có thể là đã trải qua một loạt biến cố, nên mới biến thành như vậy.' Trương Như Long đoán: 'Cậu nói xem có khi nào có người đã lập một căn cứ thí nghiệm bí mật ở đây, ghép bọ ngựa và người lại với nhau không?

Nếu không thì sao nó lại phát triển thành bộ dạng này?' Diệp Kiêu lắc đầu: 'Tuyệt đối không thể!' 'Cậu Diệp, sao cậu dám khẳng định?' Diệp Kiêu lấy Hắc Kim Đoản Đao ra, một nhát bổ đôi đầu của Đường lang nhân.

Thấy cảnh này, mọi người đều ngây người, không hiểu Diệp Kiêu làm vậy để làm gì.

Chỉ thấy Diệp Kiêu từ hộp sọ của Đường lang nhân móc ra một vật nhỏ màu trắng, giống như hạt đào.

Thấy vậy, mọi người đều ngây người: 'Đây là cái gì?' Diệp Kiêu giải thích: 'Đây là Cổ trùng.' Cổ trùng?

Nghe anh nói vậy, mọi người đều lùi lại hai bước, không dám đến gần. 'Đây chính là Cổ trùng.

Xem ra là do trùng xâm nhập vào cơ thể nó, nên mới biến nó thành bộ dạng này.' Trương Như Long có chút không hiểu: 'Cậu Diệp, sao cậu phát hiện ra?' 'Vừa nãy khi chém đầu nó đã phát hiện rồi.

Hơn nữa, tốc độ của nó thực sự quá nhanh, cho dù là người đột biến cũng không thể có tốc độ và sức lực như vậy, lại còn đao kiếm không xuyên thủng.

Đây là dạng người nào mới có thể tiến hóa thành bộ dạng này?' 'Hơn nữa chỉ vỏn vẹn ba mươi năm, dù nó mất tích ba mươi năm cũng không thể biến thành như vậy.

Vì vậy, lời giải thích duy nhất chính là Cổ trùng gây ra.' Diệp Kiêu giải thích như vậy khiến mọi người mới gật đầu.

Đúng vậy, bây giờ nghĩ lại cũng quả thực như thế.

Nếu không phải vì Cổ trùng, thì sao có thể biến thành bộ dạng này?

Người bình thường cho dù sinh tồn ở Thiên Sơn cùng lắm cũng chỉ biến thành dã nhân, chứ không thể biến dị thành sự kết hợp giữa người và động vật.

Điều này thật kỳ lạ. 'Tôi đoán có lẽ là một loại Cổ trùng trông giống bọ ngựa đã xâm nhập vào cơ thể, đẻ trứng trùng lên người nó, nên mới biến nó thành bộ dạng này.

Đường lang nhân cũng không có tính chất so sánh và nghiên cứu, vì bấy nhiêu năm nay chỉ phát hiện được vài con mà thôi.

Xem ra hành trình của chúng rất khó khăn, nếu không thì sớm đã hình thành quy mô lớn Đường lang nhân tấn công chúng ta, tuyệt đối sẽ không chỉ có từng cá thể như thế này.' Diệp Kiêu giải thích như vậy cũng khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không có quá nhiều Đường lang nhân đến tấn công họ thì được rồi, nếu không thì hậu quả khôn lường, họ không muốn biến thành bộ dạng này.

Lúc này, mọi người đứng nguyên tại chỗ đều không dám tin, còn Diệp Kiêu dùng sức trong tay, vật giống hạt đào liền bị nghiền nát, bên trong đã vỡ thành bột, không còn gì cả.

Nhưng không thể không nói, cấu tạo của thứ này và não người thực sự không giống nhau.

Trong não người bình thường làm gì có những thứ này, còn não bọ ngựa thì càng không cần nói, lại không có ai đi nghiên cứu thứ này.

Nhưng bây giờ, thi thể của Đường lang nhân thật sự đang bày ra ở đây.

Diệp Kiêu nhìn về phía ống kính: 'Giáo sư Chu, thứ này giao cho các ông.

Chúng tôi không mang đi được, nhưng quân đội có thể.

Mang về giao cho các nhà khoa học tiến hành nghiên cứu, tọa độ địa điểm này tôi sẽ gửi riêng cho ông.' Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu cũng gật đầu, coi như yên tâm rồi.

Bất kể thế nào, họ đã đến nơi này thì nhất định phải đưa ra lựa chọn.

Bây giờ mọi người đã giải quyết được Đường lang nhân, nhưng điều không ngờ tới là trong bóng tối vẫn còn một đôi mắt đang chết chóc nhìn chằm chằm vào họ.

Diệp Kiêu bản năng quay đầu lại, nhìn quanh một lượt.

Mọi người đều bị ánh mắt của anh làm cho sợ hãi, vội vàng hỏi: 'Cậu Diệp, rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì, có phải lại có phát hiện mới không?' Diệp Kiêu gật đầu: 'Quả thực có phát hiện.

Chương 578

Các ông có thấy có một đôi mắt lúc nào cũng đang nhìn chằm chằm chúng ta không?' Nghe anh nói vậy, mọi người có chút căng thẳng. 'Cậu Diệp, cậu đừng có dọa chúng tôi, chúng tôi đến được đây đã rất khó khăn rồi, tôi thì chưa từng nghe nói gì cả.' 'Đúng vậy, tôi cũng không, cậu Diệp có phải nhìn lầm rồi không?' 'Không thể nào!' Trương Như Long đứng về phía Diệp Kiêu: 'Trực giác của cậu Diệp trước nay chưa từng sai, chắc chắn là có thứ gì đó.

Mọi người cẩn thận một chút, đừng để bị lừa.' Nghe ông nói vậy, mọi người đều bật cười: 'Chỗ này còn ai mà lừa chứ!' 'Hơn nữa, cậu Diệp đâu phải người ngoài, mà là người của chúng ta.

Lời cậu ấy nói chúng ta đương nhiên tin, chỉ là lúc này mọi người chưa thấy mà thôi.' Nghe họ bắt đầu giải thích lung tung, Diệp Kiêu xua tay: 'Đừng nói nữa, mọi người đi trước đi!' Mọi người cùng theo sau.

Thi thể của Đường lang nhân cũng được phong tỏa lại, quần áo được mặc chỉnh tề, đầu lâu đặt ở một bên.

Tin rằng với tuyết và nước, sau này nó sẽ hòa thành một thể, đến lúc đó cũng sẽ có người tìm thấy.

Chỉ là sau khi đi đến đây, họ phát hiện nơi này còn lợi hại hơn mình tưởng tượng.

Mọi người đi trên núi tuyết, ban đầu họ không cảm thấy gì, chỉ thấy hơi lạnh, nhưng khi đi đến lưng chừng núi, thời tiết đột nhiên thay đổi, bắt đầu tuyết bay lả tả.

Trương Như Long không khỏi chửi thề một tiếng: 'Đúng là đen đủi vãi, hổ lạc bình dương bị chó khinh, đã đến nước này rồi, lại còn

đổ tuyết!' Diệp Kiêu trầm giọng nói: 'Trông thế này thì bão tuyết sắp đến rồi.

Mọi người nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc đó chúng ta phải tìm chỗ cắm trại, nếu không thì bị mắc kẹt ở đây, có khi chết hết!' Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người vội vàng nhìn quanh tìm kiếm một địa điểm cắm trại thích hợp.

Cuối cùng, ở một thung lũng núi, họ tìm được một khu đất tương đối bằng phẳng.

Thấy bão tuyết càng lúc càng lớn, mọi người vội vàng dựng trại, trốn vào trong lều.

Diệp Kiêu nhân cơ hội lấy bản đồ ra bàn bạc với Trương Như Long về lộ trình sau này.

Anh chỉ vào dấu vết trên bản đồ: 'Theo lộ trình tôi đang đi thì chắc là đúng, nhưng đến bây giờ vẫn chưa phát hiện bóng dáng của những tên đạo mộ tặc kia.

Tôi không tin họ có thể đi nhanh đến vậy!' 'Nếu Cáp Bố Thượng Sư thật sự rất quen thuộc thì đáng lẽ phải đi trước chúng ta một bước.

Nếu không có dấu chân thì bây giờ một trận bão tuyết xuống càng không còn cơ hội nào.' Trương Như Long lắc đầu: 'Có những tấm bản đồ này, hơn nữa lại có Cáp Bố Thượng Sư ở đó, ông ta nhất định sẽ không để chúng ta qua!' Diệp Kiêu lại cười: 'Trực giác mách bảo tôi, ông ta muốn tôi đi vào, nên dọc đường chắc chắn sẽ để lại dấu hiệu!' Nghe vậy, Trương Như Long kinh ngạc: 'Cậu Diệp, cậu chắc chắn như vậy sao?

Ông ta nhất định sẽ để cậu đi vào?' Diệp Kiêu gật đầu: 'Ông ta không nhất định sẽ để tôi đi vào, nhưng cơ thể tôi đối với ông ta là

một lực hấp dẫn.' Nghe vậy, Trương Như Long lập tức có chút kinh ngạc: 'Cậu nói gì?' 'Ông không biết sao, nếu Cáp Bố còn tồn tại trên đời, để bảo tồn cơ thể trong thời gian dài, ông ta nhất định phải tìm một ký chủ thích hợp mới có thể sống sót.' 'Ông thử nghĩ xem, bất kể là trùng mẹ hay những Cổ trùng kia, đều phải tìm được ký chủ mới có thể tồn tại.

Ông ta có thể sống ngàn năm, nếu thật sự có người như vậy thì cơ thể hắn tuyệt đối không thể chống đỡ được.

Mỗi một khoảng thời gian nhất định phải thay đổi, chỉ có như vậy mới có thể duy trì.' 'Tôi đoán ông ta hẳn là linh hồn bất diệt, nhưng lại muốn tìm một cơ thể thích hợp, và tôi chính là...' Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long lập tức cảm thấy ngạc nhiên, lại còn có chuyện như vậy sao?

Nhưng nghĩ lại, thể chất của Diệp Kiêu đặc biệt, có lẽ Cáp Bố Thượng Sư thật sự đã nhắm vào anh. 'Đến nước này rồi, cậu vẫn quyết định tiếp tục xuống sao?' Diệp Kiêu dứt khoát: 'Đương nhiên rồi, nhất định phải xuống.

Không những phải xuống, mà còn phải gặp ông ta.

Chỉ có như vậy mới có thể giải mã bí mật trường sinh của ông ta, bí mật của linh hồn!

Đây là một dạng biểu hiện như thế nào?

Nếu khám phá ra bí mật này, chẳng phải trên đời sẽ có thêm không ít người bất tử sao?' 'Nhưng điều này đi ngược lại quy luật tự nhiên!' Diệp Kiêu cười nhẹ: 'Đúng vậy, sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình.

Ngay cả tôi cũng không muốn trường sinh, đó là một sự tồn tại đau khổ, và rất cô độc.

Chỉ cần có thể giải mã bí mật này, hoặc nói là phong ấn bí mật này lại, đó mới là nhiệm vụ của chúng ta lần này.' Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long có chút kinh ngạc.

Khi họ đang thảo luận, anh quay phim không ở bên trong mà ở bên ngoài.

Người của đội khảo cổ cũng đang theo dõi tình hình thời tiết ở đây, còn cư dân mạng thì cảm thấy vô cùng bất lực. 'Chúng tôi muốn vào trong lều xem!' 'Diệp Đảo đừng bỏ chúng tôi ở đây, chán quá!

Nhìn bão tuyết có gì mà xem!' 'Đúng vậy, các ông cũng quá đáng.

Không đúng, hình như có một chấm đen xuất hiện!' Ống kính tập trung.

Anh quay phim căn bản không xem, chỉ tựa vào cạnh lều nghỉ ngơi, để ống kính chĩa ra bên ngoài.

Hoàn toàn không biết bên ngoài có một chấm đen đang không ngừng đến gần.

Cư dân mạng đều đã phát điên: 'Mau lên!

Tôi thấy một bóng đen đang đến gần!' 'Nhanh lên!

Thật sự là bị anh quay phim hại chết rồi!' Giáo sư Chu cũng đang theo dõi.

Sau khi nhìn thấy chấm đen, Giáo sư Chu lập tức giật mình trong lòng, vội vàng liên hệ với Diệp Kiêu!

Lúc này, chấm đen đó càng lúc càng gần.

Cái lều dưới bão tuyết vẫn khá ấm áp, mấy người chen chúc vào nhau, lập tức có chút buồn ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu thì cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Lúc này, chấm đen đó đã biến mất trên màn hình.

Mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là trong nháy mắt dường như không còn tin tức gì nữa, điều này khiến mọi người bắt đầu căng thẳng. 'Diệp Đảo ra xem đi!' 'Diệp Đảo, gió tuyết dừng rồi, thứ đó nhỡ xuất hiện thì hậu quả khôn lường!' 'Diệp Đảo, lần sau tìm một anh quay phim đáng tin cậy hơn đi!' 'Đừng nói anh quay phim nữa, anh ấy cũng rất vất vả khi mang vác thiết bị đi suốt chặng đường.

Anh ấy rất mệt, hơn nữa đến lúc cần chạy thì cũng phải chạy!' 'Anh quay phim thực sự không dễ dàng, nhưng anh ấy gánh vác hy vọng của cả đội.

Thế mà bây giờ nguy hiểm rõ ràng đang đến gần rồi!' Anh quay phim hoàn toàn không hay biết, chỉ hướng tất cả thiết bị ra bên ngoài.

Lúc này có người đi ra, thò đầu ra xem tình hình bên ngoài, nhưng vừa thò đầu ra đã đối mặt với một đôi mắt, anh ta lập tức kêu thảm thiết!

Tiếng kêu đó xé toạc bầu trời.

Diệp Kiêu và những người khác lập tức tỉnh giấc, thấy cảnh tượng xung quanh, Diệp Kiêu liền lao ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài lều toàn là máu, còn một thành viên trong đội đã bị kéo đi, chỉ còn lại một đoạn chi tàn phế ở đó.

Cảnh tượng kinh hoàng này khiến mọi người lập tức chết lặng.

Cư dân mạng đã tràn ngập bình luận, còn anh quay phim cũng bị đánh thức.

Sau khi nhìn thấy những lời viết trên màn hình, anh lập tức giật mình. 'Đường lang nhân đến lúc nào vậy?

Sao tôi không biết!' Diệp Kiêu cau chặt mày đi ra ngoài.

Gió tuyết rất lớn, căn bản không thể nhìn rõ.

Chương 579

Trương Như Long lập tức kéo anh lại: 'Đừng đi tìm, mau quay lại!' Chỉ thấy trong gió tuyết, trên mặt đất một mảng máu tươi đỏ rực, đâm sâu vào mắt ông.

Ông không biết mình phải giải thích thế nào với những người kia, dù sao những người này đều do Trương Như Long đưa đến, hơn nữa cũng là thành viên của đội bảo vệ.

Điều quan trọng hơn là họ mới chỉ hai mươi mấy tuổi, tình huống như vậy khiến Trương Như Long đau lòng không thôi. 'Tôi hối hận, hối hận vì sao mình lại ngủ trước!

Từ bây giờ Lão Tử không ngủ nữa!' Anh quay phim cứ luôn tự trách mình.

Trương Như Long trầm giọng nói: 'Cái này không trách anh.

Đáng lẽ là chúng ta đã không suy nghĩ kỹ càng.

Dưới trời băng tuyết như thế này muốn tìm thấy thi thể căn bản là không thể.' 'Chắc là những thành viên đội khảo cổ trước đây sau khi đi vào, rồi người của đội thám hiểm cũng không có dấu vết, đều là vì cái này.' Lúc này mọi người mới biết sinh mệnh quý giá đến nhường nào.

Còn Diệp Kiêu lúc này nhìn lên màn hình hỏi: 'Các ông thật sự thấy là Đường lang nhân tấn công sao?' 'Đúng vậy Diệp Đảo, chúng tôi không lừa anh, thật sự là Đường lang nhân.

Nơi này không chỉ có một Đường lang nhân, các ông nhất định phải cẩn thận hơn một chút!' 'Diệp Đảo, cái này cũng quá sức tưởng tượng rồi, chúng tôi tận mắt nhìn thấy!' Lúc này thấy mọi người đều nói như vậy, Diệp Kiêu hít sâu một hơi, không ngờ Đường lang nhân

này lại còn có một con nữa!

Anh đã sơ suất rồi, nhưng trong khoảnh khắc đã có hai người chết, chuyện này anh nhất định phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Diệp Kiêu siết chặt nắm đấm: 'Từ bây giờ trở đi, ba người một tổ canh gác, cho đến khi bão tuyết dừng lại.

Hễ có vấn đề gì lập tức la lớn!' Trương Như Long liền dẫn họ lùi về.

Mỗi lều chỉ canh một người, họ tổng cộng có ba cái lều, mỗi ba người một lượt, như vậy chắc chắn không thành vấn đề.

Tuy nhiên, con Đường lang nhân này đến đi không dấu vết, rất khó dùng mắt thường nhìn thấy.

Ống kính của anh quay phim chĩa ra bên ngoài, vậy mà cũng không có cách nào cảnh báo cho họ.

Anh quay phim vô cùng buồn bực.

Khi kiểm tra lại đoạn quay, anh mới phát hiện chấm đen kia đã xuất hiện từ sớm, cả màn hình đều đang cảnh báo họ, nhưng vô ích.

Hiện tại, thấy vẻ mặt buồn bực của anh quay phim, Diệp Kiêu vỗ vai anh ta. 'Bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể làm vậy.

Kẻ địch khó phòng bị, chúng ta cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tự mình dựa vào mình.

Cũng không cần quá lo lắng, sớm muộn gì cũng sẽ tìm thấy nó, để tôi xé xác nó ra từng mảnh, báo thù cho những huynh đệ kia!' Nghe Diệp Kiêu nói vậy, anh quay phim lập tức gật đầu.

Xem ra cũng chỉ có cách này, những chuyện khác anh không quản, nhưng nếu nó vẫn còn ở đây, anh tuyệt đối sẽ không cho phép họ tiến lên nữa.

Lúc này đây, mọi người cau mày thật chặt, hơi thở chết chóc bao trùm lên họ.

Chỉ trong chớp mắt lại một người anh em nữa không còn, điều này khiến mọi người cảm thấy có chút không ổn, nhưng ai cũng không dám nói gì nhiều, ngay cả bây giờ có quay lại đường cũ cũng không kịp.

Dù sao thì ai cũng không biết con Đường Lang nhân rốt cuộc ở đâu, mà Diệp Kiêu tin chắc nó sẽ quay lại.

Thói quen của Đường Lang nhân thực ra giống hệt những con dã thú kia, không ăn hết được thì sẽ giấu đi.

Lần trước nó giết người vẫn chưa kịp mang đi, lần này lại thêm một người nữa, và có khi thi thể của con Đường Lang nhân trước cũng đã bị nó tha đi rồi.

Thế nên, bây giờ Diệp Kiêu quyết định, nếu nó muốn báo thù thì nhất định sẽ lại đến!

Chỉ cần nó dám tới, mình sẽ có cách bắt sống nó.

Diệp Kiêu từng chút một ngồi xuống tuyết, không ngừng mài Hắc Kim Cổ Đao và Lạc Dương Xẻng.

Trương Như Long thấy vậy không khỏi giật mình, "Cậu đang làm gì?

Tiểu Diệp, tuyết gió lớn thế này, cậu đang làm gì vậy?" "Đào một cái hố để nó tới đây, tôi không tin là không bắt được nó!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long vội vàng ra giúp, nhưng bị Diệp Kiêu đẩy lùi lại, "Mau vào đi, tôi thấy thứ này có trí thông minh.

Nếu nó phát hiện chúng ta đang đặt bẫy thì chắc chắn sẽ biết được, vậy nên không thể có quá nhiều hơi người, anh mau vào đi!" Nghe anh ta nói vậy, Trương Như Long không khỏi giật mình, "Nó

còn có trí thông minh sao?" "Dù là Cổ trùng thì nó cũng có trí thông minh.

Thông thường, Cổ trùng có trí thông minh sẽ rất cao cấp, việc nó có thể hình thành được như vậy chứng tỏ nó đã quen thuộc với cách sống của chúng ta từ rất lâu rồi, nếu không thì làm sao nó học được cách đi đứng thẳng.

Hơn nữa, nó chỉ cắn cổ, đó là động mạch chủ, một nhát trúng ngay, đây là bản năng của động vật, nhưng một số thói quen của nó lại giống người!" "Cho nên mọi người chỉ có thể đợi tôi ở dưới đó, nhìn tôi làm, tuyệt đối đừng đi ra!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu, không ai dám tiến lên, nhưng phải nói rằng phán đoán của Diệp Kiêu là chính xác.

Những con Đường Lang nhân này nhìn có vẻ đáng sợ, nhưng thực tế vẫn có một số ý thức tiềm tàng bên trong.

Vậy nên, sau khi vừa giải quyết một người và nó tha đi chỉ còn lại một đoạn tàn chi, Diệp Kiêu liền đặt đoạn tàn chi đó lên cái hố đã đào sẵn, dùng lớp tuyết mỏng phủ lên, dùng mùi máu để hấp dẫn nó.

Làm như vậy thì chắc sẽ không thành vấn đề.

Diệp Kiêu vẫy tay với ba người còn lại, ra hiệu họ lùi về lều.

Dù sao thì lần này cũng nhất định phải bắt được nó.

Dưới lớp tuyết còn cắm mấy con dao nhọn, và một quả bom.

Chỉ cần chạm phải, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Làm xong tất cả những việc này, Diệp Kiêu liền trốn vào trong lều, nhìn qua khe lều.

Một bên anh cầm thiết bị, để cư dân mạng bên trong nhắc nhở.

Diệp Kiêu đợi một tiếng đồng hồ mà không có động tĩnh, không

khỏi có chút mệt mỏi, nhưng vừa nghĩ đến nếu không diệt trừ thứ này thì bọn họ sẽ luôn sống trong sợ hãi, nên nhất định phải giết!

Mệt mỏi một chút thế này thì đáng là gì!

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Anh nhắm mắt muốn chợp mắt một lát, nhưng ngay khi vừa nhắm mắt chưa được bao lâu, một chấm đen lại xuất hiện trong bão tuyết.

Và chấm đen đó chính là Đường Lang nhân!

Khi thấy cảnh này, cư dân mạng đều bùng nổ.

"Diệp Đảo đừng ngủ gật đấy nhé!" "Diệp Đảo không thể để bi kịch tái diễn, mau dậy đi!" "Diệp Đảo tôi gọi anh mà anh không dậy, lát nữa lại có người chết nữa!" "Lần này sẽ không phải là chính Diệp Đảo chứ?" "Đừng có nói bậy ở đây, Diệp Đảo sao có thể bị tập kích!" "Diệp Đảo, năng lực của anh rất mạnh!" Lúc này, Diệp Kiêu đột ngột mở mắt, nhắm thẳng vào chấm đen, khóe môi không khỏi nhếch lên cười.

Xem ra nó vẫn đến, không ngờ lại còn dám tới nữa.

Diệp Kiêu nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, Trương Như Long định lao ra nhưng bị anh giữ lại, "Bình tĩnh, đợi lát nữa nó tới rồi hẵng nói.

Nếu bây giờ dọa nó chạy mất, trong bão tuyết chúng ta thật sự không đuổi kịp." Trương Như Long nghe anh nói vậy thì gật đầu, chỉ có thể nén giận siết chặt khẩu súng trường.

Anh em của anh ta đã mất liên tiếp hai người, tên khốn này tuyệt đối không thể để nó sống!

Chương 580

Cũng không biết rốt cuộc trên ngọn Thiên Sơn này có bao nhiêu Đường Lang nhân.

Trong gió tuyết, chấm đen càng lúc càng gần, cư dân mạng thi nhau bình luận.

"Đệt, Diệp Đảo rốt cuộc có đang nhìn không thế!" "Nó đến rồi, lại đến nữa rồi, thứ này đơn giản là quá đáng sợ!

Hết lần này đến lần khác, mãi không hết!" "Tôi đang nghi ngờ liệu Diệp Đảo có đi đúng đường không, nếu không thì tại sao nó cứ nhắm vào Diệp Đảo mãi thế?" "Tôi cũng nghi ngờ, nhưng không còn cách nào.

Ai bảo bên Diệp Đảo nhiều người quá." "Có lẽ Đường Lang nhân thấy bọn họ đông người nên mới tới, nếu không thì sao cứ bám riết không tha." "Tôi cũng nghĩ vậy, Đường Lang nhân muốn thu thập thức ăn, lần này, bất kể là đội khảo cổ, đội thám hiểm hay đạo mộ tặc, nhiều người như vậy thì thức ăn chắc chắn là dồi dào." "Xem ra Đường Lang nhân ra ngoài là để chuẩn bị đồ ăn cho mấy năm, đúng là vua tích trữ mà không nhìn ra." "Đừng có nói thế, đây là mạng người mà, bị mấy người nói cứ như thể là động vật nhỏ đáng yêu ấy, thật sự quá ghê tởm!" "Trong phòng livestream lúc nào cũng có mấy người ở đây ra vẻ đáng yêu, tự cho là dễ thương đúng không?

Thật là thấp kém!" "Thôi được rồi, đừng nói nữa, mọi người ai cũng không dễ dàng gì!" "Ai mà dễ dàng cơ chứ?

Ai cũng không dễ dàng, nhưng cũng không thể nói chuyện kiểu đấy!" Không khí trong phòng livestream dần trở nên có chút bạo lực, rất nhiều người đang cãi vã, nhưng Diệp Kiêu đã không kịp xem nữa

rồi.

Trước đó, cái bóng người trong bão tuyết càng lúc càng gần, đến gần hơn mới có thể nhìn rõ, đây là một con Đường Lang nhân.

Nhưng bây giờ nó không có quần áo, chỉ lộ ra lớp vỏ cứng cáp.

Dưới lớp vỏ màu xanh lục ấy, lại là cơ thể người.

Lúc này, thấy nó, Diệp Kiêu không khỏi chùng xuống trong lòng, không ngờ tên này lại còn dám tới!

Và nó cũng đã nhìn thấy đoạn tàn chi nằm trên tuyết, nhưng vẫn không tiến lên.

Diệp Kiêu kiên nhẫn chờ đợi, trong bóng tối, hai bên đối đầu.

Bão tuyết càng lúc càng lớn, gió tuyết thổi khiến mắt người không mở nổi.

Ai cũng không dám lơ là.

Diệp Kiêu đã bố trí cái bẫy này cách lều không xa, mọi người đều không dám ngủ, chăm chú nhìn chằm chằm.

Bây giờ súng trường đều đã lên đạn, chỉ đợi Diệp Kiêu ra lệnh là chắc chắn có thể bắn chết thứ này, nhưng Diệp Kiêu lại không muốn, chỉ muốn để nó rơi vào.

Làm như vậy mới có thể đảm bảo vạn phần an toàn.

Và trong lúc mọi người đang chờ đợi, Diệp Kiêu cũng nhận ra thứ này cực kỳ cảnh giác.

Anh ra hiệu cho Trương Như Long và những người khác lùi lại, rồi tự mình vén lều, một mình bước ra.

Khi Đường Lang nhân nhìn thấy anh, nó đột nhiên cảnh giác tột độ, lùi lại hai bước nhưng không bỏ chạy.

Diệp Kiêu cười lạnh, sau đó vứt dao sang một bên, cắm vào tuyết.

Thấy Diệp Kiêu vứt dao sang một bên, nó lập tức cảnh giác, sau đó từ từ mạnh dạn tiến đến.

Có vẻ con Đường Lang nhân này cũng kiêng kỵ con dao của anh, nên mới không dám.

Lúc này, thấy bộ dạng đó của nó, Diệp Kiêu cười cười, trực tiếp giơ tay ra hiệu nó lại gần.

Đường Lang nhân nhanh chóng lao tới, còn những người trong lều thì giật nảy mình!

"Tiểu Diệp!" Trương Như Long không kìm được mà hét lên, nhưng Diệp Kiêu không chịu yếu thế, nhanh chóng xông tới, trực tiếp nhảy lên đoạn tàn chi, bay vút lên không.

Trong khi đó, Đường Lang nhân cũng lao về phía Diệp Kiêu, một cú nhảy có thể cao ba bốn mét.

Diệp Kiêu cười, lướt lên không trung, cao hơn Đường Lang nhân một cái đầu, dùng sức giẫm mạnh trực tiếp trúng vào đầu nó.

Đường Lang nhân đưa hai chi trước ra, giữ chặt lấy hai chân Diệp Kiêu, cả hai cùng rơi xuống cái bẫy.

Trương Như Long lập tức giật mình, vội vàng xông tới, "Tiểu Diệp!" Trong đó có thuốc nổ anh ta vẫn chưa quên, nếu rơi vào thì không chết cũng tàn phế.

Ở nơi này, dù có bị thương cũng không có cách nào tìm được thuốc men ngay lập tức.

Tim anh ta như muốn nhảy ra ngoài, những người trong phòng livestream cũng đều sôi sục.

"Xong rồi, xong rồi, lần này Diệp Đảo chết chắc rồi!" "Đúng là tự

đào hố tự nhảy, còn tự chôn mình.

Mấy người xem, nếu không làm cái bẫy này thì có khi còn sống thêm được hai ngày.

Bây giờ thì hay rồi, một ngày cũng không sống nổi nữa!" "Trong đó có bom đấy!" Sau khi rơi xuống, một tiếng nổ lớn vang lên, mọi người đều ngớ người ra.

Lực xung kích khổng lồ khiến họ hoàn toàn không thể đến gần, Trương Như Long cũng vậy, bị hất văng sang một bên.

Đợi đến khi gió tuyết phủ kín đầu, anh ta không khỏi ngớ người ra, vội vàng hoàn hồn rồi vừa bò vừa chạy tới.

Khi nhìn thấy mọi thứ dưới đất, anh ta lập tức sững sờ.

Chỉ thấy khắp nơi đều là chân tay cụt và máu me, điều này khiến anh ta sững sờ.

"Tiểu Diệp!

Tiểu Diệp ơi!" Trương Như Long không kìm được mà gào khóc.

Những người xung quanh cũng vậy, nằm rạp trên mặt đất, mắt trợn tròn, miệng há hốc.

"Tôi ở đây!" Đột nhiên một tiếng nói vang lên, vừa quay đầu lại đã thấy Diệp Kiêu đứng ở cửa hầm, một người một đao.

Không biết từ lúc nào Hắc Kim Cổ Đao đã ở trong tay anh, anh liếc nhìn Trương Như Long.

Mọi người cũng đã hoàn hồn, khi thấy Diệp Kiêu thì không khỏi ngạc nhiên, sau đó mới sực tỉnh, "Tiểu Diệp, tôi thật sự sợ chết khiếp!" Trương Như Long vội vàng lao tới trước mặt anh, ôm chặt lấy anh, "Cậu, thằng nhóc này sao lại dám liều lĩnh thế hả?" Diệp Kiêu phủi phủi tuyết trên người, "Đi thôi, vào trong rồi nói!" Mọi

người liên tục gật đầu, theo Diệp Kiêu cùng vào trong.

Đợi đến khi mọi thứ đã dịu xuống, mọi người mới hỏi: "Vừa nãy rốt cuộc là sao vậy, sao cậu đột nhiên lại xuất hiện ở bên ngoài, tôi rõ ràng thấy cậu bị nó kéo xuống cùng mà." "Đúng vậy, nên trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, tôi cầm Hắc Kim Cổ Đao lên, chém đứt chi trước của nó, mượn lực nhảy ra ngoài, sau đó nó rơi vào thì bị nổ tung!" Nghe anh nói vậy, Trương Như Long nhẹ nhõm.

Còn cư dân mạng trước màn hình thì đồng loạt bùng nổ.

"Đệt, diễn kỹ này đơn giản là bùng nổ!" "Lúc đầu tôi không biết, còn tưởng Diệp Đảo chết cùng rồi!" "Bạn không phải một mình đâu, tôi cũng nghĩ vậy!" "Thân thủ của Diệp Đảo thật sự quá nhanh!

Anh quay phim ơi, trách anh đấy, vừa nãy sao không quay cận cảnh hơn, để chúng tôi xem Diệp Đảo đã bay ra ngoài như thế nào!" "Ai, bây giờ đã bỏ lỡ cảnh hay nhất rồi!" Anh quay phim cũng tỏ ra rất căng thẳng.

Vừa nãy anh ấy không dám nhìn thẳng, ngay cả thiết bị cũng bị lệch, chỉ chăm chú nhìn Trương Như Long và những người khác.

Lúc này nghe họ nói vậy, anh quay phim cũng cảm thấy vô cùng áy náy.

Nếu nhanh hơn một chút, có lẽ đã có thể quay được, nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi.

"Tiểu Diệp thật sự quá lợi hại!" "Tiểu Diệp là thần tượng của tôi!" "Công phu của Tiểu Diệp đơn giản là đỉnh!" Mọi người đều bắt đầu nịnh nọt, Diệp Kiêu cười khẽ.

Dù sao thì cũng phải cùng mọi người tiến về phía trước.

Nhưng bây giờ, sau khi đã trừ khử Đường Lang nhân, anh đã có một số kinh nghiệm.

Chương 581

“Lần sau nếu gặp nữa, chỉ cần chém đứt đầu nó là được!

Cổ trùng kiểm soát phần đầu, nên mới biến thành bộ dạng này.

Vậy nên sau này mọi người khi gặp phải, đừng đánh vào vỏ ngoài của nó, mà hãy đánh thẳng vào đầu!” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu, nhưng trong lòng thì thầm cầu nguyện đừng bao giờ gặp lại nữa, nhỡ đâu gặp lại thì thật chẳng có gì hay ho.

Bão tuyết kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ, cho đến khi trời gần tối mới dần dần ngừng lại.

Đợi đến khi mọi người ra ngoài, thấy cái hố về cơ bản đã bị chôn vùi rồi.

“Thứ tiện nghi đó, lại còn có gió tuyết chôn vùi nó nữa, tôi nói là nên xé xác nó thành tám mảnh!” Trương Như Long không nhịn được mà mắng!

“Bây giờ vẫn chưa biết rốt cuộc ở nơi này có bao nhiêu Đường Lang nhân!” Lúc này, mọi người thấy vậy không khỏi hít một hơi thật sâu, “Theo ý tôi, chúng ta vẫn nên tiếp tục tiến về phía trước.

Dấu chân thì không còn, nhưng đại khái vẫn có thể nhìn ra những hình dạng này.” Diệp Kiêu gật đầu, anh cũng nghĩ vậy, nhưng còn một chuyện phải nói rõ ràng.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Con đường này rất khó đi, mọi người còn chưa vào đến cửa đã gặp phải nhiều chuyện như vậy rồi.

Nếu các bạn không muốn thì có thể nộp đơn xin, tôi sẽ nhờ Giáo sư Chu và những người khác phái người đến đón.

Mọi người đã suy nghĩ kỹ chưa?” Trương Như Long xua tay: “Tôi

sẽ không đi đâu, cậu cứ yên tâm!" "Đúng vậy, tôi cũng không đi, Tiểu Diệp cậu cứ yên tâm.

Đội trưởng Trương đã nói với chúng tôi là phải vào, chúng tôi đã chuẩn bị vạn toàn rồi.

Sợ thì sợ thật, nhưng phải đi đến cùng, đây mới là đạo đức nghề nghiệp của chúng tôi!" "Đúng vậy, chúng tôi cũng là người có đạo đức nghề nghiệp, tuyệt đối đừng coi thường chúng tôi.

Một khi đã đồng ý thì tuyệt đối sẽ không hối hận!" Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu gật đầu, trong lòng không khỏi phấn khích.

Đây là một hành trình thập tử nhất sinh.

Vì đã có họ ở đây, vậy thì mình cũng không thể xem nhẹ tính mạng của họ.

Từ bây giờ trở đi, Diệp Kiêu yêu cầu họ chia thành tổ bốn người, khi gặp khó khăn thì phải thông báo cho nhau, làm như vậy mới có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Nếu không, còn chưa đi đến cuối cùng thì người đã không còn, đến cuối cùng thì còn làm được gì nữa!

Diệp Kiêu nghĩ vậy, và cũng làm như vậy, nhưng những người khác lại không cho là như vậy, đặc biệt là cư dân mạng trước màn hình.

"Làm phiền phức thế làm gì, tôi thấy chỉ cần Diệp Đảo một mình vào là được rồi!" "Diệp Đảo là đỉnh nhất, nếu gặp nguy hiểm lại phải rảnh tay cứu những người này, hà tất chứ!" "Diệp Đảo anh đúng là không nghĩ thông suốt, thật ra theo tôi nói anh chỉ cần một mình thôi, họ căn bản chẳng có tác dụng gì!" "Diệp Đảo chắc là rất khó hiểu đám người này, thật ra mọi người đều là anh em, hơn nữa đều là người của đội bảo vệ, họ ở đây cũng có thể giúp Diệp Đảo!" "Đúng

vậy, bạn thử nghĩ xem trong gió tuyết vô biên này, nếu không có ai trò chuyện cùng Diệp Đảo, thì sẽ cô đơn biết bao.

Hơn nữa, luôn phải có máy quay, anh quay phim là không thể thiếu, những người trong đội bảo vệ này cũng có thể giúp Diệp Đảo giải quyết một số rắc rối nhỏ, tại sao lại không thể mang họ theo?

Mấy người ích kỷ quá rồi." "Tôi chỉ muốn Diệp Đảo một mình vào, như vậy bí mật cổ mộ cũng chỉ có một mình anh ấy biết, ngay cả thiết bị livestream cũng không cần." Đối với những người này, Diệp Kiêu làm ngơ.

Một số người trên màn hình là cư dân mạng, còn một số khác hẳn là người của Cáp Bố Thượng Sư, luôn cố tình dẫn dắt dư luận, nên anh căn bản không để tâm.

Nhưng lúc này, nói gì cũng không còn quan trọng nữa, điều quan trọng nhất là bây giờ nên tiếp tục đi về phía trước.

Vượt qua ngọn núi này, mọi người đã kiệt sức.

Khó khăn lắm mới đợi đến khi trời tối người yên, nhìn đồng hồ đã là mười giờ đêm, họ mới ăn bữa đầu tiên trong ngày.

Ngồi trên tuyết đốt lửa trại, thấy cảnh này Diệp Kiêu cảm thán: "Không biết rốt cuộc cửa mộ thật sự ở đâu, theo bản đồ hiển thị thì chắc không còn xa nữa, chỉ còn một đoạn đường ngắn." Nếu cứ tiếp tục đi như vậy thì chắc chắn sẽ rất mệt.

Mượn ánh lửa trại, Diệp Kiêu và mọi người hâm nóng lương khô rồi mới nuốt xuống, cảm thấy cơ thể ấm áp hơn một chút.

Lúc này, trong bóng tối, từng đốm sáng nhỏ lại kéo đến, Trương Như Long thấy vậy không khỏi tò mò, "Đó là cái quái gì vậy?

Đom đóm ư?" Đây là núi tuyết, nhưng loại côn trùng bay lượn trong đêm tối như vậy vẫn khiến người ta cảm thấy khó tin.

Diệp Kiêu thì nhíu chặt mày nhìn về phía đối diện, sắc mặt trầm xuống.

Mọi người vừa mới dừng lại nghỉ ngơi, lại một lần nữa bị dọa sợ đến mức đứng bật dậy, "Đây là cái gì thế?" Đến gần hơn, Trương Như Long mới nhận ra, "Hỏa Biểu Trùng?

Có nhớ không?

Đã từng thấy trong rừng rồi, đệch, thật sự là không hết chuyện mà!" Trương Như Long lập tức hành động, dẫn người ngay lập tức cầm súng phun lửa lên.

Nhưng Diệp Kiêu lại nói: "Súng phun lửa không có tác dụng với chúng đâu, thứ này một khi đã chui vào cơ thể sẽ phun lửa ra!" "Cậu nói cái gì?" Trương Như Long mặt đầy tuyệt vọng.

"Hỏa Biểu Trùng có hai hình thái, một loại là biến thành băng, loại kia là sẽ biến thành lửa.

Tuyệt đối đừng để chúng chui vào cơ thể, nếu chui vào cơ thể, rất nhanh người sẽ biến thành một đống lửa, mọi người mau lùi lại!" Diệp Kiêu hét lớn, mọi người nghe thấy liền vội vàng lùi lại.

Cư dân mạng trên màn hình cũng đều sững sờ.

"Không ngờ vừa mới đuổi Đường Lang nhân đi, lại có thêm Hỏa Biểu Trùng đến." "Thứ này rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Ngọn Thiên Sơn này còn có chỗ nào tốt nữa không?" "Đến giờ vẫn chưa tìm thấy lối vào, sao lại lắm chuyện thế!" Diệp Kiêu không thể lo nhiều nữa, nhìn thấy những thứ đó càng lúc càng tụ lại đông hơn, lao về phía họ.

Diệp Kiêu vung Hắc Kim Cổ Đao liền xông ra ngoài, mọi người vừa nhìn thấy liền sững sờ!

“Diệp Đảo anh tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì!” “Diệp Đảo, lần nào anh cũng xông lên trước, nếu chết thì phải làm sao?” “Đừng có nói gở, Diệp Đảo sao có thể chết!” Diệp Kiêu thì đã không thể lo nhiều nữa, trong mắt anh nhìn rõ những thứ này.

Chỉ thấy những con Hỏa Biều Trùng này toàn thân tỏa ra ngọn lửa màu xanh lam, chỉ cần chạm vào là sẽ biến thành ngọn lửa khổng lồ, tuyệt đối không thể để chúng đến gần người của đội bảo vệ!

Và Diệp Kiêu lúc này vung trường đao trực tiếp chém qua, năng lượng và sức lực khổng lồ trên người anh trực tiếp chém những con trùng này thành hai nửa!

Ngay lập tức, Hỏa Biều Trùng rơi xuống đất liền tắt ngấm.

Anh trực tiếp chém sạch những con trùng này ở phía trước, dù sao cũng phải bảo vệ Trương Như Long và những người khác, không thể để họ bị thương một chút nào.

Con đường này còn rất dài, nếu ở đây đã tổn thất gần hết thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Diệp Kiêu vẫn đánh giá thấp.

Chỉ thấy thứ này lại từ phía bên kia lao tới, trong nháy mắt đã nhảy vào người một đội viên.

Rất nhanh, cả cơ thể liền bùng cháy, sau một tiếng kêu thảm thiết, mọi người đều sững sờ!

Mắt thấy người đó sống sờ sờ bị lửa thiêu thành tro tàn, rơi xuống nền tuyết.

Trương Như Long cũng không thể lo nhiều nữa, trực tiếp rút dao ra, lập tức chém con trùng đó thành hai nửa.

“Bắn nhanh lên!” Mọi người nằm rạp trên tuyết bắn điểm xạ.

Diệp Kiêu thì không thể nhìn thêm nhiều cảnh tượng thảm khốc nữa, trực tiếp ném ra một Hỏa Chủng, ném cho Trương Như Long, "Dùng cái này mà đốt!" Súng phun lửa thông thường e rằng không dễ dàng thế, nhưng dùng Hỏa Chủng để đốt thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Trương Như Long sau khi nhận được Hỏa Chủng, súng phun lửa bắn ra, phun ra ngọn lửa màu xanh lam, thiêu rụi toàn bộ những con trùng này thành tro tàn!

Lần này cuối cùng cũng có tác dụng, Diệp Kiêu lúc này mới chạy về bên cạnh Trương Như Long, cùng anh ta cầm súng phun lửa nhắm vào xung quanh, bảo vệ toàn bộ người của đội bảo vệ.

Chương 582

Điều này cuối cùng cũng khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Cư dân mạng trên màn hình thấy thế, lúc đó đều thắt chặt tim lại.

"Ôi trời ơi, sợ chết khiếp mất thôi!" "Rốt cuộc có ai nói cho tôi biết, nơi này còn có thể tiếp tục được nữa không?" "Cái này cũng quá đáng sợ rồi!" "Diệp Đảo vẫn đẹp trai như thế!" "Cứu người mà không cần nói, không màng đến bản thân, đẹp trai ngời ngời!" "Thứ này không phải là Biều Trùng đã thấy trước đó, chui vào cơ thể liền bị thiêu rụi, đây là lần đầu tiên thấy đấy!" "Cái này thật sự khiến người ta không thể tin nổi, đây là con trùng trâu bò nhất tôi từng thấy!" "Mọi người mau lại đây!" Diệp Kiêu hô hào họ tập trung lại một chỗ.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều đứng cùng nhau, ngọn lửa tập trung, lúc này mới tiêu diệt được tất cả côn trùng.

Mắt thấy bên này lại mất thêm ba người anh em, lúc này Trương Như Long không thể nhịn được nữa, "Đệch, đây là cái quỷ quái gì thế!" "Chẳng lẽ người của Cáp Bố Thượng Sư thì có thể đi qua sao?" "Trên con đường này không thấy một xác đạo mộ tặc nào, cái này cũng quá bất công rồi, chết toàn là người của ông đây!" Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Thật ra trong mắt anh cũng thấy điều này vô cùng bất thường, đám người kia rốt cuộc đã đi đâu?

Chẳng lẽ tất cả đều còn sống tốt đẹp sao, điều này cũng không có khả năng lớn, thật sự quá khiến người ta khó tin.

Nhưng lúc này nói nhiều cũng vô dụng, Trương Như Long đã vô cùng tức giận.

Diệp Kiêu vỗ vai anh ta, "Đừng vội, đừng vội, chúng ta cuối cùng cũng sẽ có cơ hội thôi." Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu, lấy la bàn ra.

Bây giờ tuyết đã ngừng rơi, hơn nữa những vì sao trên trời cũng đã sáng lên, đây chính là cơ hội tốt.

Chỉ thấy anh xoay la bàn, hướng đông nam, theo bản đồ hiển thị, chính là ở phía trước năm mươi mét.

Diệp Kiêu vỗ vai Trương Như Long, "Đi, chúng ta vào." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều phấn chấn tinh thần, theo anh cùng vào trong.

Cư dân mạng cũng đều vui mừng, "Đệt, cuối cùng cũng thấy ánh sáng!" "Đúng vậy, quả nhiên chuyện tốt thường gặp trắc trở, nếu không thì đã chẳng tìm thấy nhanh đến vậy." "Chúng ta cùng nhau vào đi, phấn khích quá!" Thấy cảnh này, mọi người đều xôn xao bàn tán, xem ra nơi này quả thực có hy vọng.

Cũng không uổng phí bao nhiêu tâm tư như vậy.

Mọi người theo Diệp Kiêu cùng đi tới, vừa đi được 50 mét, đã thấy nơi này có một vách đá, trên vách đá có một cái động, cách mặt đất khoảng hai mét.

Diệp Kiêu không nói hai lời, lấy thiết bị ra trực tiếp đóng đinh vào đá, rồi theo sợi dây trèo xuống, trước tiên đứng trên vách đá vẫy tay với họ.

Cửa hang trên vách đá nằm sát vách núi, nếu không chú ý thì tuyệt đối không thể nhìn thấy.

Lúc này, mọi người thấy vậy cũng không khỏi ngạc nhiên, không ngờ nơi này lại ẩn giấu ở đây!

Mọi người đều kinh ngạc không thôi, "Nếu không phải Tiểu Diệp dẫn chúng ta tới, làm sao có thể tìm thấy được?" "Cái này cũng quá

khiến người ta khó tin rồi.” “Nhưng vẫn khiến tôi có chút kinh ngạc, nơi này có thể chôn người sao?

Đơn giản là khiến người ta phải thán phục!” Tất cả mọi người đều đang nhìn ở đây, còn Diệp Kiêu thì chăm chú nhìn con đường phía trước.

Sau khi xuống, mọi người vô cùng cẩn thận, sợ rằng chỉ một chút bất cẩn chân trượt là sẽ rơi xuống vực sâu.

Ngọn Thiên Sơn này quả thực khiến người ta khó tin, mọi thứ đều đáng sợ như vậy.

Diệp Kiêu thì chăm chú nhìn vách đá trước mặt.

Đây là một cái hang, sau khi vào lại có ba con đường, vừa vào đã là đường cụt sao!

Diệp Kiêu lắc đầu, theo bản đồ hiển thị chọn con đường chính giữa, trực tiếp dẫn mọi người đi vào.

Mọi người thấy vậy cũng không khỏi tò mò.

“Tiểu Diệp chẳng lẽ không cần nhìn một chút sao?

Có phải vẫn còn những con đường khác có thể đi không?” “Đúng vậy, cái này cũng quá qua loa rồi chứ?” Diệp Kiêu thì lắc đầu, “Không cần nhìn, cứ đi từ đây.

Bản đồ này hiển thị cả hai bên trái phải đều có đường, nhưng chính giữa mới là đường sống.” “Nếu Cáp Bố Thượng Sư không thay đổi thì con đường này nhất định có thể đi qua.” “Tiền đề là không thay đổi, nhưng nếu ông ta thay đổi thì sao?” Nghe Trương Như Long nói vậy, Diệp Kiêu lập tức cười, “Nếu ông ta thật sự muốn thay đổi, chúng ta chỉ còn một con đường chết, chỉ có thể tử chiến đến cùng, dốc sức liều mạng thôi.” Anh ta nói vậy khiến Trương Như Long gật đầu, “Đúng, chỉ có thể làm vậy thôi, nhưng ông đây không sợ, có

nhiều anh em ở đây thế này, tôi sợ gì chứ!" "Hơn nữa, tất cả mọi người đều ở đây thì cùng chết thôi!" Diệp Kiêu cười, vỗ vỗ Trương Như Long, "Làm gì mà khoa trương thế, đừng có hở chút là chết sống.

Chúng ta có rất nhiều cơ hội cùng nhau thoát khỏi đây, nên tuyệt đối sẽ không chết đâu, yên tâm đi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long cũng nhẹ nhõm.

Dù sao thì họ cũng là anh em cùng đi tới đây, đã trải qua lâu như vậy rồi, chẳng lẽ còn sợ chút này sao?

Ngay cả nếu thật sự hy sinh ở đây, họ cũng đều cam tâm tình nguyện, dù sao thì mọi người đều trên cùng một con đường, bất kể nói thế nào, cũng phải đi cùng nhau.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Kiêu, mọi người cùng nhau tiến về phía trước.

Chỉ thấy con đường này xung quanh đều ẩm ướt, đại khái là do ở trong núi tuyết, nhưng rõ ràng là không giống bình thường.

Diệp Kiêu sờ sờ, ngửi ngửi, "Đây là mùi máu tanh!" Và Trương Như Long cùng những người khác cũng ngửi thấy.

"Đệt, không phải chứ, vừa mới có một chút đường sống, lẽ nào cái này lại khiến chúng ta chết sao?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể ra nông nỗi này, nếu không thì chúng ta còn đường nào để đi nữa?" "Tiểu Diệp, cậu không dẫn sai đường đấy chứ!" Diệp Kiêu thì cười khẽ, "Cái này có gì đâu, dù sao thì cũng chỉ là máu thôi mà.

Đạo mộ tặc cũng nên phải trả giá rồi!

Nếu không thì sao có thể xứng đáng với việc họ đã trộm nhiều văn vật như vậy chứ?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng gật đầu, đúng là như vậy.

Sau khi trải qua nhiều gian nan như thế, đến đây cuối cùng cũng có

chút thu hoạch.

Thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người cũng không nói gì nữa.

Còn lúc này Diệp Kiêu thì nhíu chặt mày đi về phía trước.

Tuy đường hầm mộ khá dài, nhưng mùi bên trong thực sự không dễ chịu chút nào.

Đi chưa được bao xa đã thấy trên đất có một thi thể, đây là đạo mộ tặc, không, nói chính xác hơn thì nên gọi là lính đánh thuê.

Thấy cảnh này, mọi người đều cau mày, vẫn luôn nghĩ đạo mộ tặc sẽ có kết cục như thế nào, nhưng khi thật sự nhìn thấy thì họ vẫn cảm thấy có chút khó tin.

"Đúng vậy, cái này hẳn là do phân chia tang vật không đều mà ra, nhìn trên người họ vẫn còn mang theo một số vàng bạc." "Loại vật bồi táng này không phải lấy được ở đây, chứng tỏ trước đó họ đã vào được phòng mộ bồi táng rồi!" "Con đường chúng ta đến đây e rằng không phải lối vào ban đầu, họ có lẽ đã đi vào từ một nơi khác." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút nghi ngờ, "Chẳng lẽ đây chính là con đường cuối cùng của họ sao?

Không thể nào!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Không thể nào cũng đã trở thành có thể rồi, nhưng dù sao đi nữa, chúng ta cũng không thể bỏ lỡ." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người hít một hơi thật sâu, sau khi kiểm tra kỹ thi thể, mới phát hiện trên người tên này ngoài huy chương lính đánh thuê ra, còn có một ít thuốc nổ, cũng như toàn thân chi chít những chấm đỏ, trông như bị tiêm chích.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Diệp Kiêu cũng không nói nhiều, tên này có lẽ bản thân có bệnh, nhưng nếu là người có thể vào được cổ mộ thì nhất định phải trải qua huấn luyện thể chất nghiêm ngặt, làm sao có thể để một người bệnh

vào được?

Diệp Kiêu cảm thấy không ổn lắm, nhưng lúc này cũng không nói nhiều, chỉ bảo họ cứ vào trước đã.

Anh dẫn mọi người vòng qua thi thể, mọi người dừng lại trong đường hầm mộ, trong lòng có chút bất an.

Cảnh này khiến họ cảm thấy có chút bất an.

Mặc dù đã vào trong mộ thất, nhưng vẫn cảm thấy có chút không ổn.

“Tiểu Diệp, chúng ta có đi nhầm đường không?” Diệp Kiêu lắc đầu, “Không đi nhầm đường đâu, mọi người không phát hiện ra sao?

Chúng ta đang ở trên vách núi, địa cung thật sự phải ở dưới đất.

Chúng ta là đi từ trên xuống, còn đám người này chắc là đi từ dưới lên, nói không chừng có thứ gì đó đang đuổi theo họ, nên họ mới đi lạc đường.” “Dựa theo vết máu trong mộ thất mà nói, những vết ẩm ướt cũng là từ dưới dội lên, chứng tỏ bên dưới chắc chắn có một cuộc tàn sát quy mô lớn.” Lời giải thích của Diệp Kiêu càng khiến mọi người khó tin hơn, họ đều không dám tin lại có chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng nếu thật sự bên dưới có một cuộc tàn sát quy mô lớn thì cũng quá khiến người ta phải thán phục.

Chương 583

Nơi này còn chưa bắt đầu mà đã có tàn sát quy mô lớn, đợi đến khi họ đi vào thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Mọi người đều không dám tưởng tượng, chỉ chăm chú nhìn về phía trước.

Trong bóng tối, phảng phất truyền đến một mùi hương lạ, điều này khiến mọi người vừa ngạc nhiên vừa căng thẳng.

Vừa vào đường hầm mộ đã có mùi hương bay tới, cũng quá khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Hơn nữa, đây là cổ mộ mà lại có mùi hương thì cũng quá khó tin rồi.

Mọi người vội vàng đeo mặt nạ phòng độc lên.

Để tránh bị ảo giác, những người đã từng xuống cổ mộ đều đã có kinh nghiệm với những thứ này rồi.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi cười khẽ, sau đó lại nghĩ đến những chấm đỏ trên người người kia vừa nãy, nói không chừng là loại côn trùng nào đó.

"Mọi người mau chóng bảo vệ tốt toàn bộ phần da thịt hở ra, chuẩn bị súng phun lửa." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng làm theo lời anh.

Lúc này thấy Diệp Kiêu căng thẳng như vậy, mọi người cũng căng thẳng theo.

Nếu thật sự là như vậy, thì thật sự phiền phức lớn rồi.

Côn trùng, suy nghĩ đầu tiên của họ chính là côn trùng tới rồi!

Diệp Kiêu nhìn về phía trước, chỉ thấy trong bóng tối có một trận âm thanh rào rào, tiếng động này thật sự quá quen thuộc rồi.

Anh không nói hai lời, liền lấy Hỏa Chủng ra, đốt lên rồi đi qua đó.

Chỉ thấy Diệp Kiêu nhanh chóng bước về phía trước, khoảnh khắc này khiến mọi người đều ngớ người ra, Tiểu Diệp định làm gì thế?

Mọi người vừa nhìn thấy Diệp Kiêu đã sải bước đi về phía trước, lập tức có chút kinh ngạc, không hiểu anh rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng, Diệp Kiêu đã đi rồi, những người khác cũng đều đi theo, không dám dừng lại lâu hơn nữa.

Đường hầm mộ này tuy dài, nhưng bùn đất dội lên mang theo vết máu, khiến họ bản năng cảm thấy sợ hãi.

Trong Thiên Sơn vốn dĩ đã có những thứ quỷ quái lộn xộn, mà bây giờ họ đi suốt con đường này, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sớm đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi.

Nhưng khi thật sự đến nơi này thì mới phát hiện điều này hoàn toàn khác so với trong tưởng tượng, hoặc là nói còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng.

Mọi người đều không dám lơ là, vội vàng theo sát Diệp Kiêu, sợ rằng chậm một bước sẽ gặp bất trắc.

Và Diệp Kiêu cũng không hề lơ là, anh cầm súng phun lửa liền xông ra ngoài, cho đến khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, không chút do dự liền chĩa súng vào.

Mọi người vừa thấy tình thế này, lúc đó liền có chút ngớ người ra, "Tiểu Diệp, cậu làm gì thế?" Chỉ thấy trên mặt đất trước mặt đều là những ổ trứng côn trùng đen ngòm, dưới lớp vỏ cứng cáp còn có không ít đang ngọ nguậy, dường như muốn phá vỏ chui ra.

Xoẹt!

Ngọn lửa phun ra, ngay lập tức thiêu hủy toàn bộ từng cụm trên mặt đất.

Âm thanh lách tách khiến những người theo sát phía sau đều kinh ngạc không thôi.

Trong không khí lẫn với mùi khét lẹt.

Thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người chỉ do dự một lát, rồi liền theo lên cùng nhau đốt.

Mười mấy phút sau, ngọn lửa dần tắt, Diệp Kiêu lúc này mới bình tĩnh cất súng, rồi nói với họ: "Vừa nãy mùi máu tanh bốc ra từ những thứ đó có lẽ là do đám côn trùng này.

Mọi người nhất định phải cẩn thận hơn một chút." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, lập tức mọi người đều có chút ngớ người ra, "Cái này, là côn trùng gì vậy?" "Đen sì một đống, thật sự khiến người ta không dám tin, nơi này lại còn có côn trùng nữa!" "Tiểu Diệp, cậu chắc chắn chứ?" Vì chưa nhìn thấy rốt cuộc là côn trùng gì, nên mọi người đều không tin lắm.

Diệp Kiêu thản nhiên nói: "Mọi người nhìn cái này." Anh trực tiếp đi qua, nhặt những cái vỏ đen ngòm chưa bị thiêu cháy hết lên, rồi tách ra.

Mọi người vừa nhìn, trong cái vỏ chưa bị cháy hết còn dính một thứ trông như kén tằm và tơ nhện bao bọc, lập tức có chút kinh ngạc!

"Đây là ấu trùng chưa nở.

Nếu một khi phá vỏ chui ra, dính phải thì chỉ có thể bị thiêu chết, biến thành thức ăn cho chúng." Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều đại biến, vội vàng lùi lại mấy bước.

Trong tay Diệp Kiêu vẫn còn đang cầm một cái!

"Cái này, đây là Cổ trùng sao?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Cái này không phải Cổ trùng, chỉ là một loại côn trùng sống bằng xác thối.

Ở Thiên Sơn cái gì cũng có thể xảy ra, Đường Lang nhân còn gặp rồi, huống chi là những thứ này." "Trải qua hàng trăm, hàng nghìn năm biến hóa, thêm vào đó là vi khuẩn bên trong, có thể hình thành các loài khác nhau." Nghe anh giải thích như vậy, Trương Như Long do dự hỏi: "Ý cậu là những thứ này ban đầu không phải như vậy sao?" "Những con trùng này có thể đã bị ô nhiễm.

Tóm lại, dưới Thiên Sơn chôn giấu cái gì chúng ta không thể biết được, càng không cần nói đến việc những tên đạo mộ tặc này cứ cách ba ngày năm bữa lại tới một lần, chẳng phải chúng nó chính là nguồn ô nhiễm sao, toàn thân vừa bẩn vừa hôi thối!" "Nếu nói đây là lăng mộ đế vương, vậy để tránh việc mộ phần của mình bị đào, có lẽ những vị đế vương này đã chôn sẵn một số loại hạt giống ở đây cũng không chừng." "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp và mộ Lý Nguyên Hạo đều là như vậy, để bảo vệ thi thể của mình không bị đạo mộ tặc phá hoại, họ sẽ làm đủ mọi cách, những thứ này đối với họ đều là bình thường." Trương Như Long nghe lời này không khỏi tặc lưỡi, "Cậu nói đám người này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Khắp thiên hạ, chẳng lẽ không phải đất vua sao, làm gì mà không được, cứ nhất thiết phải chôn mình xa đến thế." "Còn có một khả năng nữa!" Mọi người nghe Diệp Kiêu nói vậy, đồng loạt nhìn anh: "Sao có thể?" "Đó chính là, thân là đế vương, cả đời ông ta theo đuổi chính là trường sinh, nên làm hoàng đế cũng là vì điều này.

Do đó, hoàng đế đối với ông ta chỉ là một chức vị, điều quan trọng nhất là theo đuổi con đường trường sinh." "Tiểu Diệp, tôi đột nhiên thấy hơi không hiểu rồi, ý cậu là ông ta đã làm lâu như vậy, là để

trường sinh, là muốn tìm kiếm con đường trường sinh sao?" Diệp Kiêu nhướng mày cười nhẹ, "Họ chính là muốn tập hợp sức mạnh của thiên hạ.

Anh nói xem, ai có thể có sức mạnh lớn như vậy để làm được chuyện này?

Muốn điều binh khiển tướng, không phải một hai ngày là có thể làm được, chỉ có làm hoàng đế mới có thể nắm giữ binh quyền thiên hạ.

Cho nên những người này e rằng thật sự là vì trường sinh mới làm như vậy." "Nếu không thì Cáp Bố Thượng Sư tại sao lại phò tá Thành Cát Tư Hãn?

Vì ông ta biết chỉ có sở hữu đội quân này mới có thể làm theo ý mình!" Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người đều chợt hiểu ra, "Nói cũng phải!" "Đúng là có lý, nếu không thì để công đánh Tây Hạ cũng không đến nỗi tốn mười năm trời." Mọi người nhìn Diệp Kiêu cuối cùng đều hiểu ra, rốt cuộc đây là chuyện gì.

Dù sao thì ở nơi này, bất cứ chuyện gì xảy ra cũng đều có khả năng.

Hơn nữa, họ đều đã vào mộ huyệt rồi, nếu không nhanh chóng tranh thủ thời gian, e rằng sẽ bị người khác giành trước.

Cáp Bố Thượng Sư đã đến rồi, đối với ông ta mà nói, nơi này là đường quen lối cũ, nhưng Diệp Kiêu có một linh cảm, Cáp Bố Thượng Sư chưa chắc sẽ thuận buồm xuôi gió.

Nhìn dáng vẻ chết của những người này là biết rồi, bên dưới nhất định là hiểm nguy trùng trùng.

Nếu là mình, nếu đã ra vào nơi này nhiều lần, mà nhiều năm như vậy vẫn không công bố thì hẳn là nơi đây biến hóa khôn lường.

Ngay cả Cáp Bố Thượng Sư cũng không có cách nào tìm thấy chủ mộ thật sự.

Lúc này Diệp Kiêu bóp nát cái vỏ côn trùng trong tay, anh cầm súng phun lửa thiêu hủy những thứ đó, nhưng mùi hương lạ lùng kia vẫn còn tồn tại.

Điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ, chẳng lẽ anh đã phán đoán sai sao?

Diệp Kiêu nhíu chặt mày nhìn xung quanh.

Mọi người đều bị ánh mắt của anh dọa cho đứng hình.

Trương Như Long hỏi: "Có chuyện gì vậy, tôi thấy cậu có chuyện gì giấu chúng tôi!" Diệp Kiêu hỏi ngược lại: "Mọi người có ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng không?

Hình như hơi kỳ lạ!" Lời của Diệp Kiêu khiến Trương Như Long hít một hơi thật sâu, anh ta tháo mặt nạ phòng độc ra, ngửi ngửi rồi gật đầu: "Đúng là có một mùi hương thoang thoảng như có như không, nhưng đeo mặt nạ phòng độc thì hoàn toàn không ngửi thấy.

Chương 584

Rốt cuộc là sao vậy?

Lại là thứ gì nữa đây?" Diệp Kiêu nghiêm nghị nói: "Tôi không rõ lắm, nhưng mùi hương này e rằng không bình thường." Diệp Kiêu nói vậy khiến Trương Như Long trong lòng thót một cái, chẳng lẽ phía trước lại có gì nữa sao?

"Cứ đi tiếp đi, chuyện này hiện tại chưa có kết luận." Anh cũng không rõ rốt cuộc là thứ gì, nên chỉ có thể đi tiếp.

Hơn nữa, nếu thứ này xuất hiện trước mặt họ, thì cũng phải đợi nhìn thấy rồi hẵng nói, không nhìn thấy thì mọi thứ đều vô ích.

Trước mắt cũng không kịp nói nhiều, Diệp Kiêu trực tiếp dẫn họ đi.

Sau khi đi qua đường hầm mộ này, trải qua ba mươi mét dài dằng dặc, cuối cùng chân cũng đặt lên đất rắn, không còn cái cảm giác ẩm ướt đó nữa, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Và cảnh tượng trước mặt khiến họ ngớ người, đây là một cái động.

Trong động khắp nơi đều là thi thể, bên cạnh thi thể còn có một số con côn trùng đã đen kịt.

Mọi người thấy vậy lập tức giật mình, vội vàng lấy súng phun lửa ra, lại một trận thiêu đốt.

Diệp Kiêu thì cẩn thận kiểm tra những thi thể đó, rồi lại nhìn những con côn trùng nhỏ bên cạnh.

Những con côn trùng đã bị cháy xém tỏa ra một mùi hương kỳ lạ, "Chính là cái này!" Nghe Diệp Kiệp nói vậy, mọi người đều vây lại,

vẫn có người không hiểu, "Đây là cái gì thế?" "Cái quái gì vậy, sao từ trước đến giờ chưa từng thấy con trùng này?" Chỉ thấy thi thể của những con côn trùng đã bị cháy xém toàn thân màu đen, không có miệng, trông vô độc vô hại, hơn nữa cũng không có càng đáng sợ.

Nhưng lại để lại những chấm đỏ trên mặt người, điều này khiến mọi người đều hít một hơi thật sâu!

Con trùng này to bằng khoảng ngón tay cái, nhưng rõ ràng không giống với những con Cổ trùng kia.

Mọi người đồng loạt nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhặt con trùng lên, chỉ thấy con trùng này đã cháy đen, trên đất thì vẫn còn một con côn trùng nhỏ màu đỏ đang cố gắng giãy giụa.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Đoản Đao ra, trực tiếp đâm vào con trùng đỏ trên mặt đất!

Mọi người vừa nhìn lập tức giật mình kinh hãi!

"Đây là cái gì?" "Cái này gọi là Tửu Hương Trùng (Côn trùng mùi rượu).

Lúc sống nó cực kỳ hôi thối, nhưng một khi chết đi sẽ tỏa ra mùi hương, nên gọi là Tửu Hương Trùng." "Mùi hương tôi vừa ngửi thấy chính là mùi của loại côn trùng này." Diệp Kiêu giải thích như vậy, khiến mọi người hiểu ra.

"Vậy, loại côn trùng này có độc không?" Diệp Kiêu gật đầu, "Đương nhiên là có độc.

Chúng trước khi chết sẽ tiết ra một loại độc dịch, nên trên mặt đám người này đều xuất hiện những chấm đỏ.

Độc dịch rất khó loại bỏ, ngay cả khi chữa khỏi cũng sẽ để lại

sẹo.

Đây là một loại côn trùng đặc biệt, vì mùi hương giữa sống và chết không giống nhau, nên thường được dùng làm thức ăn." "Thức ăn?!" Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều ngớ người ra, "Cái này sao có thể!" "Đúng vậy Tiểu Diệp, có phải cậu nhầm rồi không, thứ này mà ăn được thì ghê tởm quá! " "Không phải nói là có độc sao!" Mọi người đều không dám tin, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều ngớ người.

"Để người Quảng Đông đến đây, họ chẳng phải ngay cả người Phúc Kiến cũng dám ăn sao?" "Chuyện nhỏ thôi mà!

Loài vật ở Đại Việt chúng ta chia thành hai loại: ăn được và không ăn được.

Không ăn được thì còn có thể dùng làm thuốc nữa chứ!" "Diệp Đảo sẽ không đùa với họ về con trùng này chứ?

Hơn nữa, ở trong cổ mộ thì có ăn được không?" "Cái này là đang trêu người mà.

Tôi thấy anh ấy chắc là đang nói đùa!" "Tửu Hương Trùng tồn tại không phải ngẫu nhiên." "Vì là Tửu Hương Trùng, vậy thì hẳn là có độc, huống chi lại sống trong cổ mộ, nhưng sau khi nấu chín thì có thể ăn được." "Ở nông thôn chúng tôi có, nhưng hình dạng có chút khác, không đỏ như vậy, cá thể cũng không lớn như vậy." "Đệt, ông tầng trên nói thật hay giả vậy?

Loại Tửu Hương Trùng của ông và con trùng này là một loại sao?

Nếu ở quê ông có thì làm sao nó có thể tồn tại trên Thiên Sơn!" "Đúng vậy, nơi này quanh năm băng tuyết bao phủ, làm sao có thể!" Ngay cả người của đội bảo vệ cũng không dám tin, loại côn trùng này lại còn có thể làm thức ăn sao?

Diệp Kiêu lại gật đầu giải thích: "Đúng là có thể làm thức ăn, hơn nữa phải nướng cháy rồi mới có thể ăn được, vì nó có mùi thơm.

Nếu là màu đỏ thì là kịch độc, nhưng sau khi chết thì có thể dùng làm thức ăn bổ sung." "Nhưng những thứ trong Thiên Sơn phần lớn đều không ăn được, tôi cũng chỉ nói vậy thôi, mọi người tuyệt đối đừng tùy tiện thử." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều nhún vai.

"Ai rảnh rỗi không có việc gì làm, mạo hiểm tính mạng đi thử chứ.

Cái này tuyệt đối sẽ không đâu, cậu cứ yên tâm." Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu cười cười vẫy tay: "Đi thôi, tiếp tục tiến lên!" Trước mắt đã đến đây rồi.

Những thi thể đó Diệp Kiêu và những người khác cũng đã kiểm tra một lượt, đều là lính đánh thuê.

Xem ra lần này mới là chiến trường chính của họ.

Nhưng tổn thất thảm trọng, Diệp Kiêu cảm thấy nhất định có thứ gì đó đã đánh thức những con Tửu Hương Trùng này, nên mới khiến lính đánh thuê đụng độ với chúng.

Nếu không thì theo con đường Cáp Bố Thượng Sư đã đi xa đến vậy trước đây mà xem, căn bản không thể đụng độ, huống chi họ hẳn là đã nắm rõ như lòng bàn tay các cơ quan bên trong, đừng nói là tất cả, nhưng mấy loại lúc đầu chắc chắn sẽ không chạm phải.

Bây giờ thương vong nhiều như vậy, chỉ có thể nói rõ một tình huống, đó là đám người này thực sự quá xui xẻo.

Lúc này, Diệp Kiêu nhìn về phía trước, tay vẫn cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Chưa đi được hai bước, bên tai đã mơ hồ truyền đến một số âm thanh, "Keng!" Mọi người cũng đều nghe thấy, lập tức giật mình, đây

là âm thanh gì?

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng nghe thấy âm thanh này, rất rõ ràng.

"Âm thanh gì thế này, nhìn kiểu gì cũng là có người đang nổ tường à?" "Nơi này sao lại có người nổ tường?

Chẳng lẽ là mấy tên đạo mộ tặc đó sao?" "Mẹ kiếp, tần suất này cũng quá cao rồi!" "Thật sự sắp đụng độ rồi, Diệp Đảo cẩn thận nhé!" Diệp Kiêu gật đầu, tăng nhanh bước chân.

Mọi người vẫn theo anh đi tới, sau khi xuyên qua một đường hầm mộ dài, liền đi xuống bậc thang.

Bậc thang này dẫn đến đại điện.

Trên đại điện sừng sững mười hai pho tượng đá.

Những pho tượng này trông cao hơn hai mét, trong tay đều cầm các loại binh khí.

Thấy cảnh này, mọi người đều há hốc mồm, không dám tin lại nhanh như vậy đã đến chính điện.

Diệp Kiêu lại giải thích: "Đây hẳn chỉ là một đại điện của mộ thất bồi táng, nhưng rốt cuộc là mộ của ai thì vẫn chưa rõ lắm." Dù sao thì họ còn cách mộ thất chính rất xa, ngay cả thân phận của chủ mộ cũng chưa làm rõ, nên trước mắt cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi.

Nhưng âm thanh kia thì càng lúc càng gần.

Diệp Kiêu nhận thấy âm thanh chính là từ phía sau mộ thất truyền đến, thỉnh thoảng còn có tiếng kêu thảm thiết.

Xem ra họ đã rất gần với đạo mộ tặc rồi.

Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, liền đi qua.

Vừa mới đặt chân xuống một lối đi, một tiếng "keng" vang lên, chỉ nghe thấy một âm thanh sắc nhọn xé gió truyền đến.

Chương 585

Anh vội vàng xoay người né tránh, chỉ thấy một mũi tên, trực tiếp sượt qua vị trí vừa nãy của anh, ghim chặt vào đó, đuôi tên còn phát ra ánh sáng lạnh u u.

Khiến mọi người đều thót tim.

"Có cơ quan!" Trương Như Long vô thức hét lên.

Mọi người lập tức căng thẳng.

Không phải trùng thì là cơ quan, họ đúng là quá xui xẻo rồi, sau khi vào lại gặp phải những chuyện này!

Họ còn muốn tránh, kết quả là tránh không thể tránh, không đi thì phải lùi lại đường cũ.

Nhưng tiến lên thì lại là những cơ quan này, làm sao mà được?

Bây giờ thấy cảnh này, mọi người đều cau mày thật chặt, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng cũng không thể cứ thế mà tránh né không tiến lên được.

"Tiểu Diệp, tôi đi cùng cậu." Trương Như Long cầm súng, định dùng đạn.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Không kịp đâu, những mũi tên này tốc độ cực nhanh, vẫn là để tôi thử xem." Diệp Kiêu trực tiếp lại bước vào, nhưng mỗi khi anh đặt chân lên một khối đá đều sẽ kích hoạt mũi tên.

Chỉ thấy từ miệng tượng đá không ngừng bắn ra những mũi tên.

Mọi người thấy vậy liền giơ súng nhằm vào tượng đá bắn xối xả, khiến những khối đá văng tung tóe.

Không ngờ, tượng đá lại phát ra một tiếng nổ lớn, cả bức tượng

đều nổ tung, những khối đá bay ra khiến họ trở tay không kịp!

Diệp Kiêu cảm thấy không thể làm như vậy, thế là anh nhón mũi chân, trực tiếp bay người đến một pho tượng đá gần đó, một đao chém đứt vũ khí trong tay nó, thậm chí cả cánh tay của pho tượng đá cũng bị chém nát.

Sau khi hoàn thành, Diệp Kiêu lại làm theo y hệt, chém nát ba pho tượng nữa, tiêu hao thể lực đặc biệt lớn.

Mọi người đều không hiểu, anh làm như vậy là vì cái gì?

"Tiểu Diệp làm sao thế?

Anh ấy đang làm gì vậy?" Cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều mù mịt.

"Diệp Đảo sẽ không bị kích thích gì chứ?" "Diệp Đảo làm vậy là công cốc!

Phí sức thôi!" "Diệp Đảo không sao chứ?

Sao lại thế này?" "Tôi thấy bên trong này chắc chắn có vấn đề gì đó!" Mắt thấy tất cả binh khí trong tay những pho tượng đá đều rơi xuống đất, khiến những khối đá trên mặt đất cũng nứt toác, Diệp Kiêu lúc này mới dừng lại.

Sau đó, anh dùng một chân đá binh khí vào con đường chính giữa, từ tượng đá lập tức bắn ra mũi tên.

Mọi người thấy vậy mới chợt hiểu ra!

Trương Như Long là người phản ứng nhanh nhất, vội vàng cầm thiết bị đặt mấy tấm khiên của mấy người lại với nhau, rồi một cú lộn nhào qua, kéo binh khí lại.

Mũi tên không ngừng bay ra, kêu lách cách.

Trên những phiến đá xanh toàn là đuôi tên, mọi người lúc này mới

hiểu ra.

"Đệt, hóa ra Diệp Đảo nghĩ như vậy!" "Não của Diệp Đảo thật sự khác thường nhân, anh ấy nghĩ ra bằng cách nào thế?" "Diệp Đảo không hổ là trùm trong mộ, đầu óc này, đỉnh!" Cư dân mạng thi nhau khen ngợi, Diệp Kiêu nhướng mày.

Anh vừa nãy mới nhìn ra những pho tượng đá phun tên này, là thông qua các phiến đá xanh dưới chân.

Chỉ cần có trọng lượng, tượng đá sẽ nhận biết phương hướng.

Vừa nãy anh chỉ thử một chút là đã hiểu hết, bây giờ càng là một đòn trúng đích, đánh đổ tất cả.

Đợi đến lúc này, Trương Như Long và những người khác cũng làm theo, tất cả đều kéo binh khí lại.

Từ tượng đá, mũi tên đồng loạt bắn ra, nhất thời đan xen thành một mạng lưới tên.

Phải mất gần mười mấy phút sau mới bắn hết, ước chừng phải có vài ngàn mũi tên.

Những phiến đá xanh đã bị bắn thành hình con nhím, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không ngờ lại đơn giản như vậy!" "Đúng vậy, vẫn là Tiểu Diệp lợi hại, nếu không chúng ta căn bản không có cách nào vượt qua!" "Tiểu Diệp vẫn là Tiểu Diệp, tôi bái phục!" Mọi người không ngừng khen ngợi Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhướng mày cười nhẹ: "Tuy nói là đơn giản, nhưng những thứ này đã được xây dựng hoàn chỉnh từ ngàn năm trước, tuyệt đối không thể coi thường." "Bên trong tượng đá còn có thuốc nổ, nếu không phải người bình thường căn bản không thể sử dụng." Mọi người nghe vậy liên tục gật đầu, đúng vậy, trí tuệ của người xưa đâu

phải chuyện đùa.

Đừng nói là những mũi tên này, ngay cả việc giấu thuốc nổ vào trong tượng đá cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đây rốt cuộc là mộ của ai, thật sự là kiến trúc siêu phàm.

Trương Như Long có chút căng thẳng, "Nhưng sau khi vượt qua cái này, sẽ không còn gì nữa chứ?" Diệp Kiêu nhún vai, "Cái đó thì không biết.

Đi thôi!" Diệp Kiêu đang dẫn họ rời đi, đột nhiên, Trương Như Long dừng bước, kéo Diệp Kiêu lại.

"Tiểu Diệp, sao tôi lại cảm thấy nơi này quen quen, hình như đã từng thấy ở đâu đó rồi." Trương Như Long đột nhiên buột miệng nói ra một câu, khiến Diệp Kiêu có chút kinh ngạc, "Từng thấy sao?" Trương Như Long chỉ xung quanh, "Cậu xem những thứ này, tôi hình như đã từng thấy trên TV rồi.

Xà ngang chạm rồng, cột vẽ phượng, ngọc đá lát sàn.

Nếu không phải lăng mộ đế vương, mà một mộ thất bồi táng lại có trang trí như thế này, giống như Lăng Tiêu Bảo Điện vậy, vô cùng uy nghiêm và hùng vĩ." Nghe Trương Như Long nói vậy, mọi người lúc này mới phản ứng lại.

Đúng vậy, sau khi họ vào, đã thấy những pho tượng đá này đứng sừng sững ở hai bên đại điện.

Hơn nữa, nơi này rất rộng lớn, rất trang nghiêm, bất kể là tượng đá hay mọi thứ bên trong đều không giống một mộ thất bồi táng đơn giản.

Lại còn có cơ quan, dường như đang nói với mọi người rằng bên trong nhất định có bảo bối, nếu không sẽ không thiết lập cơ quan!

Mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ, đây rốt cuộc là nơi nào?

Nếu nói là Thiên Sơn, sao lại có Lăng Tiêu Bảo Điện?

Nghe vậy, Diệp Kiêu không khỏi quan sát kỹ lưỡng.

Nếu là thứ bình thường, anh sẽ không để ý, nhưng nếu là Lăng Tiêu Bảo Điện thật sự, thì phải xem xét lại rồi.

Cũng khá thú vị.

Diệp Kiêu nhìn quanh.

Lúc này cơ quan đã bị phá hủy, nên mọi người mới có cơ hội đi lại tự do ở đây.

Diệp Kiêu nhìn một lượt xong, lúc này mới lên tiếng: "Cái này hẳn là được xây dựng theo Tam Thập Lục Cung Thất Thập Nhị Điện." "Lăng mộ đế vương, hy vọng trường sinh bất lão, thậm chí thành tiên, nên được xây dựng giống như Thiên Cung vậy." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh hãi không thôi.

"Tam Thập Lục Cung Thất Thập Nhị Điện!

Vậy theo cậu nói thì tòa này chỉ là một trong số đó sao?" "Vậy chúng ta phải đi qua bao nhiêu cung điện như vậy mới có thể nhìn thấy mộ thất chính thật sự?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Trên Thiên Sơn, cả dãy núi uốn lượn, là một long mạch hoàn chỉnh.

Chương 586

Nếu thật sự muốn đặt mộ thất ở đây, thì nhất định là một lăng mộ đế vương tuyệt đỉnh, và thực lực của người này cũng không thể coi thường." "Khai phá Thiên Sơn để xây lăng tẩm, không có tài lực nhất định thì tuyệt đối không thể xây dựng lăng mộ ở đây." Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều cảm thấy vô cùng có lý, nhưng nói đến rốt cuộc là ai thì vẫn chưa biết.

Tam Hoàng Ngũ Đế đều có khả năng, nhưng nếu là thời thượng cổ thì ngôi mộ này e rằng cũng quá xa xưa rồi.

Nếu không phải, thì làm sao giải thích mọi thứ bên trong ngôi mộ này?

Những pho tượng đá này, và cả đại điện này đều có chút khác biệt.

Lúc này Diệp Kiêu mới đột nhiên phát hiện xung quanh quá yên tĩnh, những âm thanh "keng keng" đều biến mất rồi.

Anh chợt phản ứng lại.

"Nhanh lên một chút, phía trước có lẽ cũng đã bị người ta đột phá rồi!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều căng thẳng.

Nếu phía trước đã bị đột phá, vậy phía sau họ còn có cơ hội sao?

Lúc này, tất cả mọi người đều theo Diệp Kiêu xuyên qua đại điện này.

Trương Như Long vẫn còn có chút lưu luyến, tiện tay nhặt lấy một món binh khí trên mặt đất.

Đó là một thanh đại đao, trải qua ngàn năm mà vẫn sắc lạnh tỏa sáng, khiến Trương Như Long há hốc mồm kinh ngạc.

“Tiểu Diệp, cậu nhìn thanh đại đao này!” Diệp Kiêu quay đầu cười, “Cái này cũng coi là văn vật, anh cứ cầm đi.

Công nghệ chế tạo binh khí của người xưa vô cùng cao siêu, tuy đã cách ngàn năm, nhưng một đao chém xuống cũng có thể chém sắt như bùn.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long lập tức cười.

Thanh đại đao này tạm thời làm binh khí của anh ta cũng tốt.

Anh ta vô cùng hâm mộ Diệp Kiêu có Hắc Kim Cổ Đao, dùng con dao đó chém sắt như bùn.

Đáng tiếc đó là vũ khí của Diệp Kiêu.

Nhưng đối với anh ta mà nói, nếu có thể có một món binh khí để phòng thân thì cũng rất tốt.

Trương Như Long vác đại đao đi, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức cười ồ lên!

“Phía trước có Diệp Kiêu tay cầm Cổ Đao, phía sau Trương Như Long vác đại đao trông cũng vô cùng uy mãnh!” “Đại đao doanh!

Nhân vật này coi như đã định hình rồi!

Trương Như Long anh tuyệt đối đừng làm chúng tôi thất vọng.” “Trương Như Long là lợi hại nhất, khi nào thì từng làm người khác thất vọng chứ?” “Đội bảo vệ lần này tôi chỉ tin tưởng Trương Như Long, thằng nhóc này có thể lo liệu được, có chuyện là thật sự xông lên, có đồ là thật sự dám lấy!” “Đùa thôi, nhiều văn vật như vậy lấy một hai món đi thì là gì đâu, hơn nữa lần này là liều mạng mà làm, ngay cả tạm thời mượn dùng một chút cũng không quá đáng, và so với những tên đạo mộ tặc kia, chúng ta đều coi như là văn minh!” “Đúng vậy, lấy đi cũng không sao.” Người của đội bảo vệ thấy vậy cũng đều làm theo, nhưng mọi người đều lấy những thứ tương đối nhẹ nhàng dễ mang, cũng là để phòng thân.

Dù sao đây là binh khí trong cổ mộ, không lấy thì phí, chẳng lẽ lại để tiện cho mấy tên đạo mộ tặc kia sao?

Khi mọi người đi qua đại điện này, họ phát hiện phía sau có một cánh cửa đá.

Mở cửa đá ra, một lối đi thẳng tắp hiện ra trước mắt.

Lối đi này khác hẳn những lối đi trước, Diệp Kiêu phán đoán đây là 36 cung 72 điện, nên đây chính là lối thông đạo nối giữa hai cung điện.

Đi qua thông đạo mà không phát hiện ra bất cứ điều gì, sự yên tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy khó tin.

Nhưng khi đến cung điện tiếp theo, Diệp Kiêu và mọi người mới phát hiện nơi đây cách cửa cung vài bước đã bị người ta nổ tung, trên mặt đất ngổn ngang mấy tấm đá xanh, còn có không ít đất cát.

Xem ra tiếng "đương đương" vừa nãy chính là phát ra từ đây.

Lúc này, cửa cung đóng chặt, đại điện này khác hẳn với trước đó, toát ra một luồng khí âm u lạnh lẽo, chưa đến gần đã cảm thấy một cơn lạnh ập tới.

Điều này khiến mọi người không khỏi rụt cổ lại.

"Mấy tên trộm mộ kia rốt cuộc là vì cái gì?

Lại nổ xuyên mặt đất đào một cái hố, bỏ cung điện không vào, lại đi từ lối này?" "Đám chuột nhắt, không thấy ánh sáng được nên mới làm vậy!" "Xem ra đúng là trộm mộ, quả nhiên cách nghĩ không giống người thường!" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Điều này cho thấy nơi đây rất nguy hiểm, đặc biệt là bên trong, nếu không bọn chúng sẽ không dùng cách này." Diệp Kiêu ngồi xổm xuống, sờ sờ đất cát dưới đất, còn có những tảng đá vỡ, "Cái này mới được đào ra, vậy có nghĩa là bọn chúng mới vào trong mười mấy phút thôi.

Mọi người tranh thủ thời gian, chúng ta cùng vào.

Chậm trễ thì e rằng sẽ thật sự trắng tay!" Không biết bọn chúng có phải là người của Cáp Bố Thượng Sư hay không, nhưng đã có thể đi vào thì chắc chắn cũng có con đường riêng của mình.

Bọn chúng đều không muốn đi từ cửa cung, vậy Diệp Kiêu đương nhiên cũng sẽ không đi vào từ đó.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người liên tục gật đầu.

Đùa thôi, Diệp Kiêu đã lên tiếng thì ai dám không đi, huống hồ nơi đây lại là nơi hiểm nguy trùng trùng.

Giáo sư Chu và những người bên ngoài cũng nhìn thấy rõ, camera của anh quay phim vẫn luôn bám sát.

Khi biết bọn trộm mộ đã tiến vào, Giáo sư Chu lập tức đập mạnh xuống bàn, rồi quay sang Vương An Phi nói ngay: "Nhất định phải bằng mọi giá chặn đứng tất cả đường lui của bọn chúng cho tôi!

Nếu không thì khó mà giải thích với cấp trên!" "Bao nhiêu năm nay, bọn chúng cứ bay đi bay lại trên dãy Thiên Sơn này, chẳng lẽ không có ai quản lý không phận sao?!" Vương An Phi lau mồ hôi lạnh trên trán, không nói nên lời.

Giáo sư Chu nói không sai, Thiên Sơn là khu vực họ tuần tra, tuy chỉ tuần tra dưới chân núi, nhưng vẫn phải chú ý tình hình phía trên.

Giờ thì cứ ba năm một lần bọn chúng lại tới, khiến họ bó tay.

Vương An Phi trong lòng có chút bất bình, không ngờ lại để lão Dương và Cống Bố hai đội này giành trước, bao nhiêu năm qua không biết đã vận chuyển đi bao nhiêu văn vật trong Thiên Sơn.

Nghe Giáo sư Chu nói vậy, anh ta lập tức đồng ý: "Ông yên tâm, cháu nhất định sẽ không làm ông thất vọng.

Chuyện này nếu không có ai chịu trách nhiệm, cháu Vương An Phi xin chịu toàn bộ trách nhiệm!" Giáo sư Chu nghe anh ta nói vậy không khỏi thở dài: "Thôi đi, cháu chịu nổi trách nhiệm này sao?

Hơn nữa, chúng ta bây giờ cần phải thu hồi lại tất cả những tổn thất, nếu không thu hồi được thì dù cháu có chịu trách nhiệm cũng vô dụng." Giáo sư Chu trong lòng tiếc nuối cho những văn vật, bao nhiêu năm nay không biết đã bị vận chuyển đi bao nhiêu, nên mới tức giận như vậy.

Hơn nữa, Cáp Bố Thượng Sư này cũng không biết đã dùng thủ đoạn gì để vào được, có thể tránh được sự tuần tra bao nhiêu năm, điều này cũng khiến người ta khó hiểu.

Xem ra thị trấn nhỏ dưới chân núi này phải được chỉnh đốn lại, nếu không thì không biết còn có bao nhiêu người có thể lọt qua đây.

Lúc này, nghe Giáo sư Chu nói vậy, Vương An Phi lập tức gật đầu, dù thế nào cũng phải giải quyết chuyện này, nếu không hậu quả khó lường.

Huống hồ Diệp Kiêu và mọi người mạo hiểm tính mạng đi vào, nhìn thấy toàn là cảnh tan hoang, còn có đủ loại hành vi trộm cắp, điều này làm sao khiến họ yên lòng được?

Giáo sư Chu và những người khác đã chuẩn bị xong, còn bên kia Diệp Kiêu đã theo đường hầm đi vào.

Vì bọn chúng đã chọn cách dùng đường hầm, điều đó có nghĩa là bên trong cửa chắc chắn có vấn đề, và vấn đề này bọn chúng không thể giải quyết trực diện được.

Lúc này, Diệp Kiêu trực tiếp chui vào trong hố.

Cái hố này khi đào đã có độ thẳng đứng, sau khi nhảy xuống mới phát hiện có một độ cao chênh lệch ba mét.

Diệp Kiêu là người đầu tiên nhảy xuống, giẫm giẫm mặt đất, là đất mềm xốp, không có nước, liền hô lên trên: "Xuống cẩn thận một chút, chênh lệch ba mét!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, lần lượt nhảy xuống.

May mắn là bên dưới có đất mềm làm giảm chấn động, nếu không thì chắc chắn sẽ ngã đến chóng mặt, đau đầu.

Chương 587

Đứng vững xong, mọi người đều cảm thấy hơi khó thở.

“Tiểu Diệp, sẽ không có con trùng nào chứ?

Sao tôi lại cảm thấy mùi này quen thuộc thế nhỉ?” Lúc này, Trương Như Long và những người khác đã bỏ mặt nạ phòng độc ra nên có thể ngửi rõ ràng.

Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu gật đầu: “Đúng là có khả năng, hơn nữa tôi nghi ngờ phía trên chắc chắn có nguy hiểm gì đó, nếu không thì dưới lòng đất này tuyệt đối sẽ không có đường hầm, không chừng còn là hang trùng, mọi người nhất định phải cẩn thận.” Lúc này, nghe anh ta nói vậy, mọi người đều hơi ngạc nhiên, không ngờ lại phát hiện ra hang trùng ở đây.

Nếu thật sự gặp phải những con trùng đó, ở nơi này thì không thể nào triển khai được.

Mọi người đều có chút căng thẳng, còn các cư dân mạng trong livestream cũng sôi nổi bình luận.

“Mẹ kiếp!

Thế này chẳng phải lại gặp rắc rối rồi sao!” “Tôi muốn xem phong thái của Diệp Đảo một mình tiêu diệt hang trùng!” “Đừng gây thêm rắc rối cho Diệp Đảo nữa, Diệp Đảo cũng rất vất vả mà, hơn nữa lâu thế này rồi mà chưa được nghỉ ngơi!” “Đúng vậy, mọi người cứ nghỉ ngơi đi, nếu không thể lực không đủ thì thật sự không đối phó được đâu!” “Diệp Đảo thì đúng là trâu bò thật, còn những người khác thì chưa chắc đã làm được!” Lúc này, thấy Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút do dự, nhưng Diệp Kiêu vẫn đi thẳng về phía trước, căn bản không bận tâm.

Dù sao cũng đã đến đây rồi, nói nhiều cũng vô ích.

Còn về việc có trùng hay không thì phải nhìn thấy mới biết.

Diệp Kiêu quyết định, vì có đám trộm mộ đi trước mở đường cho họ, thì dù có gặp trùng cũng không phải sợ nữa, dù sao phía trước cũng có người chịu trận.

Xem ra việc đám trộm mộ đi trước họ cũng không phải là chuyện xấu, nhưng phải cẩn thận bọn chúng đặt bẫy.

Diệp Kiêu cảnh giác, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, đi theo.

Không lâu sau, anh nghe thấy tiếng sột soạt ở phía trước, còn có tiếng người nói.

Anh lập tức dừng bước, ra hiệu cho mọi người im lặng.

Mọi người cũng dừng lại, giữ im lặng.

Chỉ nghe phía trước nói: "Bọn người đó đuổi kịp rồi, sao… Thượng Sư đã nói… không để lại một ai…" Nghe tiếng nói chuyện ngắt quãng của bọn chúng, còn có hai chữ "Thượng Sư", Diệp Kiêu gần như có thể khẳng định, đây chính là người của Cáp Bố Thượng Sư, xem ra, thật sự đã đuổi kịp rồi.

Trương Như Long và những người khác cũng nghe thấy, giờ đây mọi người đều phát hiện ra âm thanh này liền phấn khích.

Các cư dân mạng trong livestream cũng sôi sùng sục.

"Đuổi kịp rồi, mau mau cầm vũ khí lên!

Bắt gọn hết bọn chúng!" "Diệp Đảo lần này không thể dễ dàng tha cho bọn chúng!" "Phạm ta Đại Việt, dù xa cũng phải diệt!" "Bọn này từ mấy chục năm trước đã trộm đồ của chúng ta rồi, cứ như lũ kiến tha mồi vậy, là muốn trộm hết quốc bảo của chúng ta sao?" "Tuyệt đối không thể tha cho bọn chúng!" "Tuyệt đối không thể tha, nhất định

phải giết sạch bọn chúng, đều không xứng đáng được sống!" Các cư dân mạng đều phẫn nộ, Diệp Kiêu thấy vậy cũng không khách khí.

Đối với họ mà nói, có thể đưa đám trộm mộ này ra trước pháp luật là quan trọng nhất.

Nhưng lúc này Diệp Kiêu lại không vội vàng, hiện tại vẫn chưa rõ bọn chúng rốt cuộc có bao nhiêu người, nếu mạo hiểm tiến lên thì e rằng sẽ phản tác dụng.

Vì vậy, Diệp Kiêu chỉ phất tay, Trương Như Long lập tức hiểu ý.

Anh ta dặn dò những người phía sau: "Mọi người hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được manh động, mọi hành động phải tuân theo chỉ huy." Mọi người đều là anh em đi theo Trương Như Long đã nhiều năm, đương nhiên biết nên làm gì.

Lúc này nghe lời anh ta nói, họ đều gật đầu hiểu ra.

Trương Như Long chia họ thành bốn tiểu đội, bao vây từ các hướng khác nhau để xem bọn chúng rốt cuộc có bao nhiêu người.

Lúc này, mọi người đều căng thẳng.

"Xem ra sắp bắt đầu rồi, Diệp Đảo tuyệt đối không được thua!" "Lần này mà thua thì chúng ta không còn mặt mũi nào mà gặp người nữa." "Nói đùa gì vậy, Diệp Đảo làm sao có thể thua?

Hơn nữa, lần này chúng ta đã chuẩn bị vạn toàn rồi!" "Đã đến đây rồi thì nên nghe Diệp Đảo, mọi hành động theo chỉ huy, mọi người tuyệt đối không được run sợ!" Mọi người đều cảnh giác, Diệp Kiêu cũng biết, lần này tuyệt đối không thể thua, một khi thua thì công cốc.

Cáp Bố Thượng Sư cố ý đợi anh ở đây, nếu không thì đã sớm lấy đồ rồi đi rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ?

Diệp Kiêu gần như có thể khẳng định, Cáp Bố Thượng Sư muốn

tìm cách phân cao thấp với anh.

Theo suy đoán của anh, hẳn là muốn đoạt xá, chiếm lấy thân thể của anh để sử dụng.

Nhưng làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, Diệp Kiêu anh là người thế nào mà có thể để người khác bắt nạt, huống hồ lúc này dưới con mắt của mọi người, anh cũng không thể để đám người này đắc ý.

Diệp Kiêu từng bước tiếp cận, sau cung điện này chính là một gian mộ thất.

Không biết bọn chúng rốt cuộc muốn làm gì, nhưng đối với Diệp Kiêu mà nói, điều quan trọng nhất bây giờ là phải bao vây và bắt giữ tất cả bọn người này.

Phải nắm được tất cả kế hoạch của Cáp Bố Thượng Sư.

Hiện tại mọi người đang lén lút tiếp cận, các cư dân mạng trong livestream đều nín thở, không ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy Diệp Kiêu phất tay, Trương Như Long và anh phối hợp ăn ý, một người bên trái một người bên phải, những người khác theo sát phía sau, bao vây từ các hướng khác nhau.

Khi camera lia tới, chỉ thấy từng người đàn ông ngoại quốc thân hình cao lớn, mặc quân phục rằn ri đang đứng giữa đó.

Bọn chúng đang định nhét những ngọc khí được khảm trên cột đá trong mộ thất vào túi.

Ngay khoảnh khắc chạm mắt với camera, bọn chúng liền hét lên: "Ai!

Không hay rồi!" Bọn chúng nói tiếng Đại Việt khá lưu loát, nhưng điều này không hề cản trở Diệp Kiêu và mọi người bắt giữ.

“Diệp Đảo chạy mau đi!” “Chạy cái đ** gì!

Đã chạm trán rồi thì chạy kiểu gì?

Đương nhiên là đánh rồi!” Diệp Kiêu không nói một lời, giơ Hắc Kim Cổ Đao lên rồi xông thẳng vào!

Anh vung đao chém một trong số chúng, trực tiếp chém văng mặt nạ phòng độc trên người hắn, khiến hắn sợ đến tái mặt.

Hắn còn chưa kịp giơ súng lên đã bị Trương Như Long xông tới quật ngã xuống đất.

Thấy cảnh này, mọi người kinh ngạc không thôi.

“Không ngờ Trương Như Long động tác nhanh như vậy!” “Nói đùa à, người ta là người của đội bảo vệ, nếu không nhanh thì làm sao được Diệp Kiêu chọn chứ?” “Ôi trời đất ơi, cái này thật sự quá kinh ngạc, đơn giản là quá tuyệt vời.” “Từ khi có Khảo Cổ Trực Tiếp đến giờ, đây là đoạn tôi xem sướng nhất, mọi người đừng đi đâu cả!” “Làm sao mà đi được, thấy cảnh này tôi chẳng nỡ đi đâu, nhanh lên, nếu chậm trễ là không xem được nữa đâu!” Mọi người đều phấn khích, Diệp Kiêu cũng không sợ hãi, trực tiếp tiến lên một bước hạ gục từng người còn lại.

Trong chốc lát, mọi người đều hỗn chiến với nhau.

Trong livestream, tất cả mọi người đều bắt đầu phấn khích, cổ vũ từ bên ngoài.

“Cố lên cố lên, nhanh lên, chém chết hết bọn trộm mộ này!” “Lũ tiểu tặc này dám ngang ngược trên đất nước Đại Việt ta, nhất định không thể tha cho bọn chúng!” “Diệp Đảo cố lên, Diệp Đảo uy vũ!” Chỉ thấy Diệp Kiêu xuyên qua đám đông, phía sau đã đánh thành một trận hỗn loạn, những người trong đội bảo vệ đều xuất thân từ quân nhân, gặp phải đám người này đương nhiên sẽ không khách khí.

Bọn lính đánh thuê cũng không ngờ Diệp Kiêu và mọi người lại trực tiếp xông vào đánh, không cho bọn chúng chút thời gian nào.

Trong chốc lát bị đánh đến hơi choáng váng, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, trực tiếp đối đầu với Diệp Kiêu và mọi người.

Diệp Kiêu cũng không sợ hãi, những người trong đội bảo vệ xông lên một hơi, vũ khí đồng loạt giáng xuống, trong chốc lát khó phân thắng bại, các cư dân mạng trên màn hình cũng sốt ruột.

Chương 588

“Bọn này đừng có khách khí với chúng nữa, cứ đánh chết luôn đi!

Dù sao cũng không phạm pháp!” “Đám lính đánh thuê này đáng phải chết!” “Đừng quên người ta cũng có vũ khí, nếu thật sự đối đầu thì chắc chắn sẽ có thương vong.” “Diệp Đảo bắt giặc phải bắt vua, đừng quên bọn lính đánh thuê này có đầu lĩnh!” “Dù bọn chúng có đầu lĩnh cũng tuyệt đối sẽ không vì anh bắt được đầu lĩnh của chúng mà uy hiếp, bọn chúng có thể chịu thua đâu.” Lúc này Diệp Kiêu cũng biết, việc cấp bách là phải giữ lại một tên sống, những người khác thì không để sót tên nào.

Mọi người thấy vậy cũng đều đỏ mắt, biết Diệp Kiêu lúc này tới tuyệt đối sẽ không để bọn chúng yên, vì vậy tất cả đều lao lên.

Trong chốc lát, cả đại điện tràn ngập tiếng hò hét đánh giết, mọi người phấn khích không thôi.

Đã đến đây bao nhiêu ngày rồi, bị đám trùng kia đuổi đến không có chỗ trốn, bây giờ khó khăn lắm mới gặp phải, Diệp Kiêu và mọi người đương nhiên sẽ không khách khí.

Ngay cả những người trong đội khảo cổ cũng theo sát.

Giáo sư Chu và những người khác càng như vậy, siết chặt nắm đấm nhìn màn hình, hận không thể tự mình xông lên.

Thấy mọi người đánh nhau khó gỡ, Diệp Kiêu nhắm đúng một kẽ hở, nhìn về phía một người trong số đó.

Thấy hắn đang cầm bộ đàm muốn liên lạc với ai đó, anh lập tức hiểu ra, đây chính là đầu lĩnh của bọn chúng!

Thế là anh tiến lên một bước, cầm thanh hắc kim đoản đao ném

thẳng ra, trực tiếp đâm vào tay hắn!

Sau đó anh phi thân lên, tung một cú đá bay hắn xa hơn ba mét, ngã mạnh xuống đất, rồi tiến lên dùng Hắc Kim Cổ Đao dí vào cổ họng hắn.

Thấy cảnh này, các cư dân mạng trong livestream lập tức phấn khích không thôi.

Anh quay phim cố gắng di chuyển ở rìa, ghi lại tất cả mọi người, đồng thời phải đề phòng đám người đó để mắt đến anh.

Vì vậy, hiện tại anh quay phim là người nguy hiểm nhất.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao chĩa vào cổ hắn: "Nếu ngươi còn động đậy một chút nữa, cẩn thận tôi không khách khí với ngươi!" "Bảo bọn chúng lùi lại hết đi, nếu không lão tử một đao sẽ cắt cổ họng ngươi!" Nghe Diệp Kiêu hét lên một tiếng, mọi người đều ngớ người, còn Trương Như Long và những người khác thuận thế lên đạn, chĩa thẳng vào đầu tất cả.

Trong chốc lát, đám lính đánh thuê đều không dám nhúc nhích, còn tên cầm đầu bị Diệp Kiêu dí dao vào cổ liền bật cười: "Ngươi dám động vào ta có biết hậu quả là gì không?" "Lão tử không biết hậu quả là gì, nhưng lão tử biết chỉ cần nhát đao này của ta chém xuống, e rằng Cáp Bố Thượng Sư sẽ tuyệt đối không còn cơ hội nữa." Hắn đã mang bao nhiêu người đến, một lần nữa có thể mang bao nhiêu người đến lại là một vấn đề.

"Ta hỏi ngươi trả lời, bây giờ bắt đầu, nếu có nửa lời dối trá, ta sẽ ném ngươi vào đống trùng kia, ngươi có biết hậu quả là gì không?" Nghe anh nhắc đến trùng, hắn ta lập tức tái mét mặt mày.

Chắc hẳn cũng đã nếm không ít khổ sở.

Diệp Kiêu lập tức cười lạnh: "Đã biết sợ thì ta không phí lời nữa,

nói thẳng cho ta biết, các ngươi tổng cộng có bao nhiêu người?" Tên lính đánh thuê cầm đầu suy nghĩ rồi nói: "Không nhiều, tổng cộng chỉ có ba mươi người!" Trong chốc lát, mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, ba mươi người mà còn không nhiều sao?

"Cáp Bố Thượng Sư có đến không?" Tên đó liên tục gật đầu: "Đến rồi!

Nhưng ngươi muốn gặp ông ta thì không thể đâu." "Ta nói cho ngươi biết, Cáp Bố Thượng Sư bình thường tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt người khác, càng không dễ dàng bị các ngươi bắt được!" "Huống hồ ngươi cũng tuyệt đối không phải đối thủ của ông ta!" Diệp Kiêu nghe lời này liền bật cười!

"Ta hà cớ gì phải đối đầu với ông ta?

Ông ta cũng sẽ không để ta chết, nhưng ta sẽ khiến ông ta phải hối hận vì đã sống trên đời này." "Ông ta trông thế nào, có ảnh không?" Tên lính đánh thuê lại lắc đầu: "Không có ảnh, xưa nay ông ta đều chủ động tìm chúng ta, chúng ta không có ảnh nào cả, chỉ liên lạc qua bộ đàm." "Thì ra là vậy à, vậy thì đừng trách tôi không khách khí!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, trên mặt tên lính đánh thuê chợt lóe lên một tia sợ hãi: "Ngươi lừa ta!" "Ta không nói dối, ngươi không thể giết ta!" Diệp Kiêu cười lạnh, Trương Như Long đã mất kiên nhẫn: "Nói phí lời với hắn làm gì, giết luôn đi!" Tên lính đánh thuê lập tức sợ hãi, Diệp Kiêu ngăn lại: "Vấn đề cuối cùng, ông ta ở đâu, các ngươi lần này đến đây muốn làm gì?" "Nói cho tôi biết, nếu không tôi sẽ khiến ngươi biết thế nào là máu chảy như suối!

Ở nơi này một khi chảy máu, thì đừng hòng nghĩ đến chuyện sống sót mà ra ngoài." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, hắn ta đương nhiên hiểu rõ, hơn nữa Diệp Kiêu cũng không nói đùa.

Sau bao nhiêu lần đến đây, hắn ta hiểu rõ dưới đây rốt cuộc có

những thứ gì, vì vậy Diệp Kiêu tuyệt đối không phải là nói lời dọa người.

"Tôi hiểu ý của anh, tôi nói cho anh biết, ông ta đang ở trong Lăng Tiêu Bảo Điện phía trước!" "Lăng Tiêu Bảo Điện không phải đã đi qua rồi sao?" Diệp Kiêu có chút nghi ngờ.

"Không." "Cung điện thật sự là ở cuối cùng, 36 cung 72 điện, ông ta ở lối cuối cùng.

Chỉ ở đó mới có thể tìm thấy đường và manh mối dẫn đến chủ mộ." "Mỗi lần ông ta đều thua ở nơi đó." Mỗi lần bọn chúng đều thua ở nơi đó?

Cáp Bố Thượng Sư là người thông minh như vậy, làm sao có thể mỗi lần đều thua?

Điều đó nói lên điều gì?

Diệp Kiêu không khỏi trầm tư.

Tên lính đánh thuê lại cầu xin: "Các anh đừng mắng tôi, tôi cũng là bất đắc dĩ mới đi theo ông ta, mọi người đều vì tiền cả!" Những tên lính đánh thuê còn lại cũng đều gật đầu: "Chúng tôi đều vì tiền mà đến, tuyệt đối không có ý đồ gì khác." Nghe bọn chúng nói vậy, Diệp Kiêu lập tức bật cười: "Coi như các ngươi cũng không có cái gan đó!

Bản đồ đâu?

Chẳng lẽ là dựa vào tưởng tượng mà đi à!" "Không!" Hắn ta vội vàng từ trong túi lấy ra một tờ giấy, Diệp Kiêu ra hiệu cho Trương Như Long đến lấy.

Khi nhìn thấy những thứ này, Trương Như Long lập tức nhíu mày: "Không ngờ bản đồ bọn chúng vẽ lại chi tiết đến vậy." "Tiểu Diệp nhìn này, nhưng dù vậy cũng tổn thất thảm trọng, xem ra thực lực của các người cũng chẳng ra sao!" Trương Như Long khinh

thường khiến hắn ta khó chịu, hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy oán giận: "Đó là vì chúng tôi bị tấn công!

Đổi lại là các người cũng vậy thôi!" Diệp Kiêu nhíu mày: "Ai tấn công các ngươi?" "Huyết thi!" Huyết thi?

Tin tức này khiến Diệp Kiêu không khỏi nhíu mày, dù là Huyết thi, cũng không đến mức khiến bọn chúng thê thảm như vậy.

Bọn chúng không nói thật!

Diệp Kiêu trực tiếp ấn hắn ta vào tường, lưỡi dao khắc sâu vào da thịt hắn, lập tức cảm thấy một trận đau nhói.

"Không nói thật, chỉ có một con đường chết!" "Chỉ là Huyết thi mà cũng có thể khiến các ngươi vất vả chạy trốn sao?

Thật sự coi ta là đồ ngốc à!" Nghe vậy, mọi người chợt hiểu ra, đúng vậy, bọn họ có vũ khí, làm sao lại không đánh lại Huyết thi được, tên này rõ ràng là đang đối phó!

Thấy Diệp Kiêu không dễ lừa gạt, hắn ta lập tức sợ hãi, không ngờ ở đây lại có một người thông minh!

"Tôi, chúng tôi gặp phải trùng, rất nhiều Quỷ trùng, có mặt người, còn có rắn biết nói!" Nghe vậy, mọi người kinh ngạc không thôi, rắn biết nói?

Cái quái gì thế này!

Diệp Kiêu lại đặt Hắc Kim Cổ Đao xuống, ra hiệu cho bọn chúng rời đi.

"Quay về đường cũ rời khỏi nơi này!" Nói xong, Diệp Kiêu đẩy bọn chúng ra, cảnh này khiến tất cả mọi người đều há hốc mồm, không dám tin Diệp Kiêu lại dễ dàng tha cho bọn chúng như vậy.

Ngay cả Trương Như Long cũng ngớ người: "Tiểu Diệp, anh biết

mình đang làm gì không?

Lại thả bọn chúng đi!" "Đây không phải là thả hổ về rừng sao?" "Tiểu Diệp hồ đồ rồi!" Diệp Kiêu cười nói: "Thả bọn chúng về có cái giá phải trả." "Trong cổ mộ cái gì cũng có thể xảy ra, theo lời bọn chúng nói, ở đây có trùng, còn có rắn biết nói, thậm chí còn có một số thứ khác." "Dù có quay về đường cũ, cũng chưa chắc đã toàn mạng mà rút lui được." "Dù bọn chúng có rút lui được, thì Vương An Phi bên kia cũng sẽ bắt gọn hết bọn chúng!" "Hơn nữa, anh nghĩ Cáp Bố Thượng Sư sẽ dễ dàng cho bọn chúng đi sao?

Biết nơi này có mộ, bọn chúng tuyệt đối sẽ không sống sót mà rời đi.

Cứ để bọn chúng đi, tay chúng ta không dính máu bẩn của bọn chúng!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người mới chợt hiểu ra, các cư dân mạng trước màn hình cũng đều giơ ngón cái lên!

"Bàn về phúc hắc, vẫn là Diệp Đảo của chúng ta mạnh hơn!" "Diệp Đảo quả là lợi hại!

Binh bất huyết nhận (không tốn một giọt máu)!" "Đúng vậy Diệp Đảo, đây là livestream, nếu giết người, không khéo còn gây ra tranh chấp, thế này thì không sao rồi!" "Diệp Đảo đã sớm nghĩ ra đối sách rồi đúng không?

Nếu theo lời anh nói, Cáp Bố Thượng Sư sẽ không tìm anh gây phiền phức sao?" "Chuẩn bị trước, ông ta chắc cũng có thể xem livestream mà!" "Diệp Đảo nhất định phải cẩn thận!" "Diệp Đảo, chúng tôi không nói anh đâu, tên này đúng là quá xảo quyệt!" "Diệp Đảo muốn hiệu quả đã đạt được rồi, hơn nữa, ai mà không biết Diệp Đảo là người lợi hại nhất thiên hạ, nếu cứ thế bị Cáp Bố Thượng Sư tính kế thì Diệp Đảo phải làm sao?" "Đừng nói nữa, Diệp Đảo tự nhiên sẽ có tính toán riêng của mình." Diệp Kiêu nhìn xung quanh trầm

giọng nói: “Bây giờ chúng ta phải tranh thủ mọi thời gian để tiến về phía trước.” “Tấm bản đồ này nếu không nhìn nhầm thì chắc là thật, chỉ là một số nguy hiểm trong đó cũng không thể tránh được.” “Nếu không thì bọn chúng cũng sẽ không đi đường vòng.

Vừa nãy hắn ta nói Huyết thi và trùng gì đó, mọi người cứ chuẩn bị sẵn sàng hết đi.” “Nếu không đoán sai, những thứ dưới này còn rắc rối hơn chúng ta tưởng tượng.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long và những người khác nhíu chặt mày: “Anh yên tâm đi Tiểu Diệp, chúng tôi biết rõ trong lòng rồi, dù dưới đó có gì đi nữa, tóm lại không thể từ bỏ!” Huống hồ việc này còn liên quan đến Đại Việt, bọn họ càng không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Đúng vậy Tiểu Diệp, anh yên tâm đi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không đi đâu cả, đã xuống đây rồi thì tuyệt đối không có ý định đào ngũ giữa trận.” Nghe bọn họ nói vậy, Diệp Kiêu liên tục gật đầu, trong lòng tràn đầy vui mừng, chỉ cần bọn họ có thể ủng hộ mình là đủ rồi.

Anh dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước, lúc này những tiếng “đương đương” đã biến mất.

Chương 589

Bọn lính đánh thuê đã chạy rồi, nhưng Diệp Kiêu biết bọn chúng không chạy được bao xa, sẽ bị tất cả những cạm bẫy phía sau nuốt chửng.

Cổ mộ này, từ bên ngoài vào đến bây giờ mới có bao lâu, đã có không ít thứ cổ quái.

Diệp Kiêu khẳng định nhất định là có vấn đề.

Nếu không thì Cáp Bố Thượng Sư tuyệt đối sẽ không phái bọn chúng đi.

Hiện tại thả bọn chúng quay về đường cũ, chờ đợi bọn chúng cũng là cái chết.

Diệp Kiêu đã quyết định, Giáo sư Chu và những người khác cũng không nói nhiều, dù sao bây giờ Tiểu Diệp nói gì thì là thế.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không phản đối, cũng sẽ không can thiệp.

Lúc này, thấy Diệp Kiêu như vậy, Giáo sư Chu cũng gật đầu, quay sang Vương An Phi: "Chuyện này cứ giao cho Tiểu Diệp xử lý, người của cháu phải kiểm soát toàn bộ không phận, và một khi bọn người này ra ngoài nhất định đừng để chúng chạy thoát." "Ông yên tâm, Giáo sư Chu, lần này không chỉ có cháu, tất cả các cư dân mạng trong livestream cũng sẽ theo dõi, nhất định sẽ không có sai sót." Nghe anh ta nói vậy, Giáo sư Chu hít sâu một hơi.

Chỉ mong là ông đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng trong lòng ông không khỏi nghi ngờ, tất cả những chuyện này đằng sau chắc chắn có một bàn tay lớn.

Chỉ dựa vào một mình Cáp Bố Thượng Sư thì không thể làm

được.

Ông có một suy đoán táo bạo, nếu ngay từ đầu Cáp Bố Thượng Sư đã thâm nhập vào trong rồi, thì bọn họ phải đối mặt không phải là một người, mà là rất nhiều thế lực.

Thấy Giáo sư Chu nhíu chặt mày, những người khác đều an ủi, nhưng hạt giống nghi ngờ một khi đã gieo xuống, thì sẽ muốn làm rõ.

Lúc này, Diệp Kiêu nhìn mọi người hít sâu một hơi: "Lát nữa mọi người hãy cảnh giác hơn một chút, lát nữa chúng ta có thể sẽ phải xông pha trận mạc." "Nếu đối mặt là Cáp Bố Thượng Sư, thì đừng quản nhiều như vậy, cứ trực tiếp quét sạch cho tôi." "Yên tâm đi Tiểu Diệp, ai mà để tôi gặp phải, lão tử nhất định phải xé xác hắn ra làm tám mảnh mới được!" Nghe Trương Như Long nói vậy, Diệp Kiêu cũng bật cười, anh đương nhiên hy vọng Trương Như Long và mọi người có thể hủy diệt Cáp Bố, nhưng rõ ràng thực lực không đủ.

Huống hồ mọi người cũng đều là người bình thường, so với lão yêu quái ngàn năm này, thì quả thực kém một bậc.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa đến cuối cùng, không ai biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, vì vậy Diệp Kiêu lúc này cũng đang chờ, chờ một cơ hội.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, dọc đường đều cảnh giác.

Những gì bọn lính đánh thuê nói đều là thật, nếu có Huyết thi thì bọn chúng cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời đi như vậy.

Cái gọi là 36 cung 72 điện, mỗi cung điện đều có lối thông đạo nối liền, nhưng không phải cung điện nào cũng có thể đi qua một cách thuận lợi.

Lúc này bọn họ mới đi qua hai cung, còn cách cung điện thứ ba một đoạn khá xa.

Lối thông đạo giữa hai cung điện lại là một cây cầu đá bắc ngang qua vách núi, điều này khiến mọi người hơi sững lại.

Cầu đá rộng khoảng ba mét, dài khoảng năm mươi mét, phía dưới tối đen như mực.

Diệp Kiêu và mọi người dùng đèn pin chiếu xuống, đen ngòm không nhìn thấy gì cả.

Bốn phía yên tĩnh, càng như vậy, càng khiến người ta bất an.

"Mọi người đều cẩn thận một chút." Diệp Kiêu nhắc nhở họ, mọi người đều đã rõ.

Họ đến cổ mộ cũng không phải một hai lần, bây giờ căn bản không sợ hãi.

Thấy Diệp Kiêu trực tiếp bước lên cầu đá, mọi người cũng đi theo, dù thế nào cũng không thể để Tiểu Diệp chịu thiệt.

Tất cả mọi người đều đi lên, vừa lên cầu đã nghe thấy tiếng sột soạt dày đặc từ phía dưới vọng lên, âm thanh này bọn họ thực sự quá quen thuộc rồi.

Trong chốc lát, mọi người đều sởn gai ốc.

"Chưa xong sao!" Trương Như Long và những người khác không nói hai lời liền lấy súng phun lửa ra: "Tiểu Diệp là trùng!" Diệp Kiêu gật đầu, đúng là trùng, nhưng những con trùng này rốt cuộc là loại gì thì vẫn chưa biết.

Tuy nhiên, nhìn tốc độ bò của chúng rất nhanh, không lâu sau đã bò dọc theo trụ cầu mà lên.

Diệp Kiêu phất tay, mọi người lùi về phía bên này cầu, nhìn những con trùng và họ đối mặt với nhau.

Một bên là người một bên là trùng, không ai vượt qua ranh giới

một bước.

Diệp Kiêu nhấc chân đi trên mặt cầu, những con trùng thấy vậy liền xông thẳng tới, nhưng Diệp Kiêu lùi lại một bước, những con trùng liền dừng lại không động đậy.

Điều này khiến Diệp Kiêu hiểu ra, nếu có người bước vào cầu đá thì sẽ phải chết.

Nhưng điều khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ là, những con trùng này làm sao có thể phân biệt được họ có ở trên cầu đá hay không?

Xem ra, trên cây cầu này nhất định có vấn đề gì đó.

Nhưng lúc này cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

Ngay cả Trương Như Long và những người khác cũng đã nhìn ra, không khỏi có chút ngạc nhiên: "Những con trùng này rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Kỳ lạ quá!" "Kệ chúng đi, đốt hết chúng đi!" Đã đến đây rồi, nếu bị những con trùng này ngăn cản thì chẳng phải sẽ bị người ta cười chê sao?

Huống hồ bọn họ là đến thám hiểm, chứ không phải đến để đối đầu với những con trùng này.

Trương Như Long dẫn đầu lấy súng phun lửa ra, chĩa vào mặt đất liền bắn một phát!

Lưỡi lửa dài lập tức bao trùm những con trùng gần nhất, lập tức vang lên tiếng lách tách, thiêu đốt khiến những con trùng này chạy tán loạn khắp nơi.

Những người khác cũng đều theo lên, vài khẩu súng phun lửa đồng loạt phun xạ, ngọn lửa nuốt chửng tất cả những con trùng này.

Chỉ trong chốc lát, trên mặt đất chỉ còn lại một đống xác trùng

cháy đen.

Diệp Kiêu lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, chĩa vào mặt đất chém một nhát!

Lưỡi đao sắc bén trực tiếp hất tung xác trùng bay xa hai ba mét.

Thêm cả súng phun lửa của Trương Như Long và những người khác, từ đầu cầu đến cuối cầu, tất cả đều được giải quyết.

Các cư dân mạng thấy cảnh này lập tức phấn khích không thôi.

"Mẹ kiếp, đơn giản là quá ngầu!" "Anh quay phim run rẩy, chưa từng thấy cảnh tượng như thế này!" "Anh đánh giá thấp anh quay phim rồi, anh ấy là lão làng ba triều đấy!" "Lúc nào cũng là anh quay phim quen thuộc!" Mọi người đều trêu đùa, anh quay phim cũng bất lực, anh không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo Diệp Kiêu và mọi người, ai bảo anh là quay phim!

Anh quay phim bày tỏ sự bất lực.

Sau khi dọn sạch xác trùng, một mùi hương tỏa ra trong không khí.

Trương Như Long và những người khác lập tức phản ứng lại: "Đây là Tửu Hương Trùng!" "Là Tửu Hương Trùng, nhưng những con Tửu Hương Trùng này hình như đã biến dị rồi, hoàn toàn khác hẳn." Diệp Kiêu ngồi xuống cầm một xác Tửu Hương Trùng lên xem xét.

Chỉ thấy trên người những con Tửu Hương Trùng này còn có một số hoa văn phức tạp, khác hẳn với những gì họ nhìn thấy lúc đầu.

Hoa văn này có màu vàng kim, từng vòng từng vòng, giống như hai con mắt, nhìn vào khiến người ta sởn gai ốc.

"Chắc là đã biến dị từ lâu rồi, mọi người cẩn thận một chút, xem xung quanh còn con nào sót lại không!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi

người vội vàng kiểm tra một lượt, may mà không bỏ sót con nào.

"Tiểu Diệp anh yên tâm đi, tất cả đều bình thường!" Diệp Kiêu gật đầu, lúc này mới yên tâm.

Chương 590

Sau đó, mọi người vượt qua cầu đá, đến chính điện.

Đại điện trước mắt, âm u lạnh lẽo, dưới ánh đèn pin chiếu sáng, cả đại điện trống trải không tiếng động.

Nhưng trong bóng tối dường như có đôi mắt nào đó vẫn luôn dõi theo họ, điều này khiến mọi người có chút không thoải mái.

Mọi người đều có chút do dự, Diệp Kiêu liền trầm giọng nói: "Tôi đi thăm dò trước." "Đừng!

Chúng ta cùng đi, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, để anh một mình xung phong phá trận thì tính là gì?" Trương Như Long một tay kéo anh lại, những người khác cũng nói: "Đúng!

Muốn đi thì chúng ta cùng đi, tuyệt đối không thể bỏ anh lại một mình, nếu không thì chẳng phải xương cốt đều bị người ta chọc gãy, họ nhất định sẽ nói ra nói vào!" "Tiểu Diệp chúng ta cùng đi!" Mọi người đồng loạt tiến lên không cho Diệp Kiêu hành động một mình, liền trực tiếp đẩy cửa đại điện ra.

Thấy cảnh này Diệp Kiêu không khỏi dở khóc dở cười.

Xem ra sau mấy lần này mọi người đã coi anh là chỗ dựa chính, làm bất cứ chuyện gì cũng phải bảo vệ anh ở giữa, nhưng chuyện này thì hoàn toàn khác.

Vội vàng xông vào cửa điện, bên trong quả nhiên không đơn giản.

Mọi người không chớp mắt, bên ngoài mái hiên chạm khắc rường cột, bên trong lại có một mùi máu tanh nồng nặc.

Đập vào mắt là một bãi rượu thịt, chính xác hơn là một bãi máu.

Thực ra Diệp Kiêu trước đây cũng đã từng gặp qua, hai bên là bãi máu, trong bãi còn ngập xương trắng, còn ở giữa lối đi lại là những phiến đá tròn.

Những phiến đá này bên dưới có cơ quan, một khi giẫm sai, bãi máu sẽ trào lên, nhanh chóng nuốt chửng họ.

Trương Như Long không thèm để ý: "Tôi còn tưởng là cái gì mới lạ, hóa ra nửa ngày trời chỉ có thế này!

Chúng ta cứ nối thang mà qua thôi!" Diệp Kiêu lại không nói gì, Trương Như Long và những người khác đã bắt đầu hành động, chuẩn bị dùng thiết bị trên tay để dựng thang dài.

Còn Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn lên phía trên mộ đỉnh, nói là cung điện, thực chất chỉ là một mộ thất chôn cất nhỏ mà thôi.

Bốn phía này không có gì đặc biệt, nhưng cung điện này lại mang đến cảm giác âm u lạnh lẽo, tình hình bên trong và bên ngoài hoàn toàn khác nhau.

Những người trong livestream cũng đã nhận ra.

"Mẹ kiếp!

Không đơn giản như vậy đâu, thấy Trương Như Long quen thuộc thế kia, tôi đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn." "Đúng vậy, phàm là cổ mộ thì chắc chắn có cạm bẫy, nếu thật sự đơn giản như vậy mà bị phá thì đám lính đánh thuê kia làm sao lại thảm hại như thế chứ?" "Đúng, vẫn phải cẩn thận một chút, Trương Như Long anh để ý vào, tuyệt đối đừng ham công mà làm ẩu!" "Anh xem Diệp Kiêu còn chưa nói gì, anh tuyệt đối đừng động, vạn nhất làm hại đồng đội chết đi, lại phải hối hận!" "Vốn dĩ đội ngũ lần này đã là có đi không về rồi, nếu dễ dàng bỏ mạng ở đây thì tiếc biết bao!" Các cư dân mạng đều đang khuyên nhủ, Trương Như Long lại nhìn Diệp Kiêu, thấy anh không

ngừng đi lại trong điện, không khỏi có chút do dự: “Tiểu Diệp anh đang nhìn gì vậy?” Diệp Kiêu lắc đầu: “Mọi người tạm thời đừng động!” Nghe lời này, mọi người đều hơi ngớ người, đừng động?

Chuyện này là sao?

Diệp Kiêu chỉ lên phía trên: “Mọi người nhìn kia là cái gì?” Trương Như Long thuận theo ánh mắt của Diệp Kiêu nhìn qua, chỉ thấy phía trên đại điện bốn phương tám hướng đều có một hàng lỗ thông hơi nhỏ: “Đây là cái gì vậy?

Thông hơi sao?” “Cổ mộ cần thông hơi sao?” Lời của Diệp Kiêu khiến anh ta lập tức có chút kinh ngạc: “Tiểu Diệp anh đừng úp mở nữa, tôi không hiểu những thứ này!” Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Đó là lỗ thoát khí độc!” “Khí độc?” “Đúng, chỉ cần chúng ta đi qua, khí độc sẽ phun ra từ đó.

Đến lúc đó dù anh có dựng thang gì cũng vô dụng.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi, vội vàng dừng tay lại.

“Vậy, vậy làm sao mà đi qua?” “Tôi đã nói rồi, tuyệt đối không đơn giản như vậy mà.” Diệp Kiêu nói xong, cởi một chiếc cúc trên người ra, bật về phía lối đi bằng phiến đá tròn.

Chiếc cúc rơi xuống phiến đá phát ra tiếng động, sau đó một lỗ thoát khí phía trên đột nhiên xảy ra biến động, lật xuống, rồi một luồng khí xanh lục phun ra!

Thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc không thôi, vội vàng lùi lại mấy bước, đeo mặt nạ phòng độc vào.

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều ngây ngốc!

“Mẹ kiếp Diệp Kiêu nói quả nhiên không sai!” “Vào cổ mộ rồi tuyệt đối không được manh động, thấy chưa, đây chính là bài học

xương máu!" "Nếu không phải Diệp Kiêu thì e rằng đã toi rồi!" "Trương Như Long anh vẫn còn quá trẻ, cẩn thận một chút!" "Nói đùa à, Trương Như Long còn lớn tuổi hơn Diệp Đảo mà!" "Lớn tuổi thì sao?

Kinh nghiệm không đủ chỉ sẽ hại người, nên thôi, chúng ta cứ ngoan ngoãn mà xem là được rồi!" "Bất kể là Trương Như Long hay Diệp Kiêu đi nữa, mọi người đều cống hiến cho sự nghiệp khảo cổ, họ có thể vào được đã là không tệ rồi, đổi lại là anh thì chắc còn không có cái dũng khí đó." Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nhìn luồng khí xanh lục này phun ra liên tục năm phút.

Anh tính toán thời gian, năm phút này nếu không có mặt nạ phòng độc thì chắc chắn thương vong vô số.

Mà bây giờ chỉ cần bước vào, tất cả các lỗ tròn đều sẽ phun ra.

Đến lúc đó e rằng không thể kịp thời đi qua.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, chỉ thấy những người còn lại đều có mức độ khó thở khác nhau.

Mọi người vội vàng lùi ra ngoài đại điện, hít thở thật sâu, tuy không khí bên ngoài cũng loãng, nhưng dù sao cũng tốt hơn bên trong.

"Tiểu Diệp, bây giờ phải làm sao?

Cái thứ này thực sự quá quỷ dị rồi!" "Không ngờ lại còn có khí độc, tôi còn tưởng bên trong cung điện này rất dễ đi qua chứ!" "Cơ quan trong cổ mộ phòng không kịp." Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Cái gọi là bãi rượu thịt chẳng qua chỉ là một trò lừa bịp thôi, mục đích vẫn là muốn giết chúng ta, chỉ cần đi qua là sẽ trúng chiêu.

Xem ra người xây cổ mộ rất hiểu tâm lý con người." Nghe vậy bọn họ càng sợ: "Vậy chúng ta phải làm sao?" Trương Như Long lập tức có chút hoảng sợ, nếu thật sự là như vậy, vậy thì bọn họ làm sao

mới có thể đi qua được chứ?

"Không đúng!" Trương Như Long đột nhiên nghĩ ra: "Vừa nãy anh chạm vào phiến đá mới kích hoạt cơ quan, nếu chúng ta không chạm vào phiến đá thì chẳng phải sẽ được sao." Diệp Kiêu lắc đầu: "Chỉ cần vào trong điện là không được, nếu không thì anh có thể thử." Nghe anh nói vậy, Trương Như Long không tin tà, trực tiếp đi qua, cầm ống thép trên người, thử thăm dò vẫy vẫy phía trên lối đi bằng phiến đá.

Chỉ thấy một hàng lỗ tròn phía trên bên trái đột nhiên lật xuống, càng lúc càng nhiều khí xanh lục phun ra, dọa anh ta vội vàng lùi ra, thở hổn hển nói: "Quả nhiên như anh nói, xem ra đây là một thiết bị cảm ứng, chỉ cần cảm ứng được có người vào là sẽ phun khí độc, thế này thì e rằng mỗi người chúng ta đều không thể đi qua, làm sao bây giờ?" "Nói vậy chúng ta vẫn không có cách nào trị nó sao, tôi không tin!" Có người muốn thử, Diệp Kiêu lắc đầu: "Dù sao đi nữa, chúng ta cũng không thể lùi bước." Diệp Kiêu suy nghĩ một lát rồi trực tiếp xông vào: "Mọi người đợi tôi ở bên ngoài, tuyệt đối đừng vào." "Tiểu Diệp, cái này không được!" Trương Như Long còn định ngăn lại, Diệp Kiêu quay đầu nói: "Yên tâm, nửa tiếng là ra!" Diệp Kiêu nói xong liền nhanh chóng biến mất trước mắt, mọi người trân trân nhìn anh vào đại điện, sau đó đóng cửa lại.

Lúc này bọn họ còn muốn tiến lên xem nhưng bị Trương Như Long ngăn lại, anh ta trầm giọng nói: "Tiểu Diệp không cho chúng ta đi theo, chúng ta cũng đừng hại anh ấy." "Vạn nhất có khí độc thấm ra thì e rằng chúng ta là người đầu tiên chịu nạn, vẫn nên đợi anh ấy ở bên ngoài." Trương Như Long tuy nói vậy, nhưng cũng căng thẳng không thôi, phải biết Diệp Kiêu là chỗ dựa chính của bọn họ, một khi có chuyện gì xảy ra, thì đội ngũ này của anh ta sẽ hoàn toàn phế bỏ.

Lúc này Trương Như Long thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu

Diệp Kiêu thật sự không được thì anh ta sẽ thay thế Diệp Kiêu đi vào.

Trương Như Long hít sâu một hơi, anh quay phim chĩa camera vào cửa cung điện âm u lạnh lẽo.

Các cư dân mạng trong livestream lập tức có chút sốt ruột.

"Lần này tiêu rồi!" "Đúng vậy, nếu Diệp Đảo không ở đây thì phía sau còn xem cái gì nữa?" "Căn bản là không có gì đáng xem!" "Diệp Đảo uy vũ, lần nào cũng xông pha đi đầu, nhưng lần này thì hoàn toàn khác, khí độc này anh ấy phải làm sao?" "Dù là thể chất đặc biệt, cũng không có cách nào ngăn cản được, Diệp Đảo lần này thật sự toi rồi!" "Các người lo lắng cái gì, Diệp Đảo đã dám vào thì chứng tỏ anh ấy có pháp bảo, cứ đợi đi!" "Diệp Đảo còn quá trẻ, trí tuệ ngàn năm của người xưa đến nay, anh ấy chưa chắc đã làm được đâu, huống hồ cái này không phải là nói đùa!" "Nếu có ai đến trộm mộ của tôi, muốn lấy đồ tùy táng của tôi đi, tôi nhất định cũng sẽ cho hắn ta biết tay!" "Cơ quan ở đây trùng trùng điệp điệp, Diệp Đảo vào trong chưa chắc đã toàn mạng mà rút lui được, mọi người vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng." "Đừng nói lung tung nữa, Diệp Đảo từ lần đầu tiên thám mộ đến nay đã bao lâu rồi, đúng là người sắt, không cần nghỉ ngơi!" Thấy cư dân mạng nói vậy, Trương Như Long cũng cảm thấy quả thực là như vậy, nếu thật sự là như vậy thì hậu quả khó lường.

Anh ta vội vàng sốt ruột định xông vào ngay, nhưng bên trong lại vọng ra tiếng "đương đương".

Khoảnh khắc này liền có người không ngồi yên được nữa.

"Đội trưởng Trương chúng ta vẫn nên vào xem!" "Nếu thật sự muốn vào thì chẳng phải làm loạn kế hoạch của Diệp Kiêu sao?" "Anh ấy có kế hoạch gì, kế hoạch của anh ấy là đi chịu chết!" "Không được, chúng ta không thể trân trân nhìn anh ấy chịu tội trong đó!" Mọi người đồng loạt muốn xông vào bên trong, bị Trương Như Long quát

lớn: “Các người đứng lại hết cho tôi, lời Tiểu Diệp nói các người đều quên rồi sao?” “Anh ấy nói là nửa tiếng, nửa tiếng này đã đến chưa?” “Các người cứ coi lời anh ấy như gió thoảng bên tai, thật sự coi anh ấy là người gỗ sao?” Trương Như Long một tiếng chất vấn khiến mọi người đều chấn động: “Nhưng mà…” “Đừng nhưng nhị gì cả, tôi cũng sốt ruột, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể đợi trước, đợi đến nửa tiếng sau rồi nói.” Lúc này, nghe anh ta nói vậy, mọi người cũng đành im lặng, nghe tiếng động bên trong lập tức có chút căng thẳng.

Tiếng “đương đương đương” vang dội, không biết Diệp Kiêu đang làm gì bên trong, họ muốn tiến lên xem, nhưng lại không dám.

Lúc này, trong cung điện Diệp Kiêu hít sâu một hơi, anh đã tìm thấy chìa khóa giải quyết khí độc này.

Anh trèo lên đỉnh, đưa Phát Khâu Chỉ ra, trực tiếp cắm vào bên trong lỗ nhỏ dò xét.

Bên trong này có một lỗ nhỏ, ở đỉnh lỗ là một vật hình túi giống như quả bóng bay, cơ bản có thể chứa đủ khí độc cho một tiếng đồng hồ.

Những túi khí độc này tạm thời chưa thể chọc thủng, nếu không khí độc sẽ thấm ra toàn bộ, thì sẽ chết không toàn thây.

Anh chỉ có thể từng chút một đóng các cơ quan của túi khí độc, phía trên có một cái nút bịt, chỉ cần bịt kín nó thì cái lỗ này sẽ không sao nữa.

Tổng cộng có hai mươi lỗ nhỏ, Diệp Kiêu từng cái từng cái một đi vào, bóp nát chúng, trực tiếp cắm vào, bịt kín cơ quan ở đỉnh túi khí độc.

Đây là một công việc tỉ mỉ, ngoài việc ở lỗ nhỏ bên ngoài, còn

phải đảm bảo bản thân không bị khí độc xâm nhập.

Chương 591

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy vô cùng khó khăn.

Cái này còn không bằng cho anh một trận chiến sảng khoái, như vậy thì còn có thể làm một trận lớn.

Công việc tỉ mỉ này làm anh rơi nước mắt.

Lúc này, Diệp Kiêu tăng tốc độ, hai mươi lỗ trong vòng nửa tiếng đều đã được xử lý xong.

Đợi đến khi hoàn thành tất cả, Diệp Kiêu lộn mình một cái trực tiếp đáp xuống phiến đá xanh tròn.

Lúc này, các lỗ nhỏ xung quanh "cạch cạch" một tiếng đều vỡ ra, không có một cái nào có thể phun ra khí độc, Diệp Kiêu lúc này mới yên tâm.

Sau đó anh cầm Hắc Kim Cổ Đao mở cửa ra, "két" một tiếng!

Cửa mở!

Mọi người đang đợi sốt ruột, nghe thấy tiếng động này lập tức chĩa súng vào bên trong, sợ bên trong chui ra quái vật gì đó.

Trương Như Long lập tức vỗ vỗ họ: "Im hết đi, đó là Tiểu Diệp!

Bỏ súng xuống hết cho tôi!" Trương Như Long quát lớn một tiếng, mọi người đều nhớ ra, vội vàng bỏ súng xuống.

Thấy một bóng người quen thuộc bước ra, họ đều phấn khích không thôi.

"Tiểu Diệp anh ra rồi!" "Tiểu Diệp không sao chứ?" Diệp Kiêu gật đầu: "Vào đi, đã không sao rồi." Mọi người nghe lời này lập tức thở phào nhẹ nhõm, các cư dân mạng trong livestream cũng ngớ

người.

"Tình huống gì vậy!

Diệp Đảo đã xử lý xong rồi sao?" "Nói đùa à, Diệp Đảo là ai, chỉ cần anh ấy muốn thì không có gì mà anh ấy không làm được!" "Cái này cũng quá khó tin rồi, nếu đổi lại là tôi thì chắc vào chưa được một lát đã chết rồi!" "Đừng có mẹ kiếp nói phí lời nữa, anh quay phim nhanh chóng theo kịp!" Anh quay phim đi theo đám đông vào trong, thấy Diệp Kiêu giẫm lên phiến đá xanh tròn, tim mọi người đều thắt lại.

Nhưng điều không ngờ là xung quanh không có tình huống gì cả, chỉ có thể nghe thấy tiếng "cạch cạch", các lỗ nhỏ đều đã vỡ hết.

Diệp Kiêu liền trầm giọng nói: "Cơ quan phía trên đều đã bị bịt kín rồi, những lỗ nhỏ kia cũng đều bị bóp nát rồi, mọi người nhanh chóng qua đây." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người không dám lơ là, vội vàng theo bước chân của Diệp Kiêu cùng nhau đi về phía trước.

Trương Như Long vỗ vỗ anh: "Thằng nhóc này anh đúng là lợi hại thật, không ngờ trong chốc lát đã phá giải được cơ quan này, siêu thật!" Diệp Kiêu cười cười: "Đây là Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, xem ra chủ mộ này vô cùng lợi hại, đã đặt một cơ quan tinh xảo ở đây." Nghe vậy, Trương Như Long lập tức trong lòng đại kinh: "Lỗ Ban Cơ Quan Thuật?

Chúng ta còn có cơ hội sao?" "Trên dãy Thiên Sơn này cái gì cũng có thể xảy ra, có trùng tử lão tử không sợ, nhưng cơ quan thuật, chúng ta e rằng không còn cơ hội nữa." Lời của Trương Như Long khiến mọi người liên tục gật đầu.

"Nói về trùng tử chúng ta có súng phun lửa, dù là Huyết thi chúng ta cũng có thể liều mạng một phen, nhưng cái cơ quan thuật này thật sự phòng không kịp!" "Lỗ Ban Cơ Quan Thuật lại có thể được sử

dụng trong cổ mộ này, chủ mộ này cũng quá khó tin rồi!" "Đúng vậy, thân phận của chủ mộ này đến bây giờ vẫn chưa được xác định, nhưng những thứ ông ta đưa ra thực sự khiến chúng ta phòng không kịp." Mọi người đều có chút thất vọng, các cư dân mạng trước màn hình cũng phấn khích.

"Mẹ kiếp!

Đây chính là lúc kiểm tra chỉ số IQ của các người, đừng chỉ biết dùng sức mạnh!" "Khảo cổ học không phải là chuyện đơn giản, mọi người chỉ cần động não một chút nhất định sẽ thành công thôi, các người cố lên, tôi tin các người!" "Đứng nói chuyện không sợ đau lưng, có bản lĩnh thì các người qua đó đi, sách cơ quan này là do tổ tiên để lại đấy!" "Cái gọi là thuật nghiệp có chuyên môn, người ta chuyên nghiên cứu cái này mới có thể chế tạo ra, hậu nhân muốn giải thì căn bản là vô ích!" "Cũng chỉ có Diệp Đảo có chút bản lĩnh!" "Đừng nói nữa, xem Diệp Kiêu nói thế nào!" Diệp Kiêu lại lắc đầu: "Sự tại nhân vi, dù thế nào chúng ta cũng không thể chậm trễ." "Huống hồ đã vào đến đây rồi, dù có biết là Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, vạn biến bất ly tông, đều là vì một mục đích, đó chính là giết người!" "Giết người?" Trương Như Long có chút ngạc nhiên.

Diệp Kiêu gật đầu nói: "Đúng, chính là để giết người, không giết người thì cơ quan thuật sẽ không được đặt trong cổ mộ, vì vậy cái này chính là vì giết người mà làm!" "Đã là vì giết người, chúng ta cũng có cách, nên không cần sợ hãi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người chợt hiểu ra.

Đúng vậy, tất cả đều là vì giết người, chỉ cần là chuyện đó thì không thành vấn đề.

Bàn về sát nhân thuật thì bọn họ thực sự quá rõ rồi, bao nhiêu năm nay mọi người đã trải qua nhiều như vậy, sớm đã hiểu rõ rồi.

Giết người vô hình vô ảnh rốt cuộc là chuyện gì, không gì khác ngoài khí độc, mũi tên độc hoặc một số thứ khác, dù thế nào cũng phải thuận lợi.

Nếu không thì phía sau còn tiến hành thế nào?

Lúc này, mọi người đều nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu, đặt tất cả hy vọng vào anh.

Trương Như Long càng vỗ vỗ vai Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, những bản lĩnh khác chúng tôi có, tôi chỉ có sức lực và dũng khí." "Nhưng nói về trí thông minh thì cũng có chút mánh lới nhỏ, nhưng thật sự để so đến cuối cùng vẫn phải nhờ vào anh." "Tiểu Diệp, chúng tôi đều không học hành gì nhiều, cũng chỉ có anh là đảm đương trí tuệ, anh là quân sư của chúng tôi!" "Đúng vậy, Tiểu Diệp, đầu óc của anh chính là trí tuệ lớn nhất rồi, mọi người đều nghe anh cả." "Nói cứ như anh không nghe Tiểu Diệp vậy.

Không chỉ nghe anh ấy, còn phải nhìn anh ấy nữa!" Diệp Kiêu nghe lời này lập tức bật cười, lại nghĩ đến Cáp Bố Thượng Sư.

Nếu ngay cả anh ta cũng không có cách nào đưa tất cả bọn trộm mộ vào được, thì có lẽ ở đây còn có những thứ cao cấp hơn.

Lúc này Diệp Kiêu cũng không quản nhiều nữa, lấy bản đồ mà bọn trộm mộ để lại ra, so sánh với bản đồ mà Giáo sư Chu và những người khác mang đến.

Phát hiện hai tấm bản đồ có những chỗ trùng khớp, nhưng có mấy con đường quả thực không giống nhau.

Diệp Kiêu đánh dấu những con đường đó, quay sang Trương Như Long nói: "Anh nhìn xem ba con đường này hoàn toàn không giống nhau, anh nói Cáp Bố Thượng Sư và bọn chúng có hội tụ ở ba con đường này không, nên mới bị trọng thương?" "Chúng ta chỉ cần tránh

những chỗ đó là được.” Trương Như Long nghe anh nói vậy, lập tức hiểu ra: “Đúng, anh nói không sai.” “Trộm mộ đã nói dưới đó có Huyết thi, nhưng Cáp Bố Thượng Sư đã đến đây bao nhiêu lần rồi, không có lý do gì mà ông ta không biết dưới đó có gì cả!” “Giải thích duy nhất là ông ta đã đi nhầm đường, nên mới ra nông nỗi này.” Khi họ đang thảo luận, anh quay phim vẫn luôn quan sát xung quanh, mỗi khi đến lúc này anh quay phim đều tự giác rời đi.

Anh không muốn bí mật bị người khác biết, nhưng vẫn không nhịn được mà lại gần lắng nghe một chút, dù sao anh cũng phải đi theo Diệp Kiêu và mọi người.

Nếu bỏ lỡ nhiều thứ thì e rằng cái mạng nhỏ của mình không giữ được.

Mà lúc này, các cư dân mạng trong livestream đều bật cười.

“Anh quay phim anh thật sự là không nhịn được nữa rồi.” “Anh quay phim tôi biết ý anh rồi, không gì khác ngoài việc muốn biết có thể thuận lợi rời đi hay không.

Yên tâm đi, tôi về mặt tinh thần tuyệt đối ủng hộ anh!” “Ủng hộ tinh thần có ích gì chứ, anh nói một câu tôi lập tức mua vé máy bay cho anh, đưa anh vào trong!” “Tầng trên nói quá rồi đấy, bây giờ kiếm tiền khó khăn lắm, có tiền đó thà tự mình mua chút đồ ăn, bồi bổ còn hơn.” “Toàn là một đám nhát gan.” Anh quay phim thấy những lời mà những người này nói trên màn hình, không khỏi trợn trắng mắt.

“Tôi xin các người đừng có mà hả hê như vậy, cái này là chuyện chết người đấy!” “Chúng ta đến Thiên Sơn rồi, cái này mới là gì với gì, mới chỉ bắt đầu thôi, còn chưa thấy quan tài, mà đã nguy hiểm như vậy rồi.” “Nếu cứ tiếp tục như thế này, thì sau đó còn không biết có những gì!” “Khuyên các người nhất định phải lương thiện!” Nghe anh quay phim nói vậy, mọi người cũng đều im lặng không nói gì nữa, các

cư dân mạng trong livestream cũng lặng thinh, còn Diệp Kiêu và mọi người cũng đã thương lượng xong rồi.

Dù thế nào, cứ theo bản đồ đã ghi, đi xem tình hình xung quanh rồi nói tiếp.

Thấy Diệp Kiêu quyết định như vậy, mọi người cũng đều phản ứng lại, dù thế nào cũng phải đi trước rồi nói.

Nếu chậm trễ, những văn vật bên trong còn không biết sẽ bị tai họa bao nhiêu, đám trộm mộ này đều là những kẻ cùng hung cực ác, huống hồ còn là lính đánh thuê, thủ đoạn không biết tàn nhẫn đến mức nào.

Đặc biệt là tên Cáp Bố Thượng Sư này tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua được.

Lúc này, mọi người đều phấn chấn, đi qua mộ thất rồi quan sát một vòng, phát hiện xung quanh không có gì đặc biệt.

Phải nói rằng 36 cung 72 điện, mỗi cung điện bên trong đều nên có chút manh mối.

Nhưng vô ích, chỉ đơn thuần là cơ quan, hơn nữa nhiều cơ quan ngăn chặn ở đây, căn bản là không thể đi qua được.

Điều này khiến mọi người đều có chút thất vọng, nhưng Diệp Kiêu lại tỏ ra rất lạc quan.

"Không có nguy hiểm, không có manh mối chính là manh mối tốt nhất, ít nhất chúng ta có thể xác định trong đó không bị trộm mộ phá hoại, thế là đủ rồi.

Đợi đến khi khai quật ra rồi nói tiếp!" Trương Như Long hít sâu một hơi: "Khai quật thì không thể khai quật, cái này là ở Thiên Sơn, có thể bảo tồn được đã là rất tốt rồi, huống hồ đồ vật ở đây không đếm xuể!" Diệp Kiêu liền dẫn họ tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng điều bất ngờ là trong gian cung điện này lại không có lối thông đạo dẫn đến cung điện tiếp theo.

Diệp Kiêu và mọi người đi rất lâu trong đó, vẫn không tìm thấy lối ra, điều này có chút kỳ lạ, đi đi lại lại chỉ có từng ấy chỗ, làm sao lại không có lối thông đạo?

Rút lui ra ngoài thì là cầu đá, chẳng lẽ cứ thế mà dừng lại sao?

Không thể nào!

Lúc này, mọi người đều nhìn chằm chằm vào Diệp Kiêu, chờ đợi anh giải đáp thắc mắc.

Diệp Kiêu nhìn quanh một vòng, những cơ quan ở đây ngoài mấy lỗ nhỏ kia ra, chẳng lẽ còn có cái gì khác?

Chương 592

Anh nhảy lên phía trên quan sát xuống dưới, vừa nãy khi bóp nát cơ quan, anh đã nhìn lướt qua toàn bộ bố cục.

Hai bên huyết trì tượng trưng cho âm dương lưỡng cực, thêm cả khu vực ở giữa này, Diệp Kiêu chợt hiểu ra!

Thái Cực Bát Quái, đây là hai trận hợp nhất, nên mới như vậy, khiến họ bị Quỷ đả tường!

Diệp Kiêu nhảy xuống xong, Trương Như Long vội vàng tiến lên: "Thế nào rồi?

Tiểu Diệp, anh nhìn thấy gì rồi sao?" Diệp Kiêu trầm giọng giải thích: "Đây là Bát Quái Trận, đã bày một Mê Hồn Trận bên trong, khiến chúng ta không tìm được lối ra, bây giờ phá nó!" Phương pháp phá trận trực tiếp nhất chính là phá hủy bố cục.

Đương nhiên, việc này chỉ có thể thực hiện sau khi Diệp Kiêu đã thăm dò rõ ràng, với những trận pháp thông thường thì không thể dùng cách này.Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều tin tưởng, nhao nhao vung ống thép lên.

Dù sao đây cũng là một huyết trì, bên trong còn không ít xương trắng, chắc hẳn là vật tuẫn táng, nhưng những tấm đá ở giữa thì vẫn dùng được.Trương Như Long đi đầu, một ống thép đập nát tấm đá tròn trên mặt đất.

Nhìn thấy thứ lộ ra bên dưới, mọi người đều hít sâu một hơi, có chút hoảng sợ.

Đó là một cầu thang!Thấy cảnh này, Diệp Kiêu vội vàng lấy bản đồ ra so sánh.

Đây là bản đồ của Cáp Bố Thượng Sư, chỉ có tấm bản đồ này mới dẫn đến mộ thất tiếp theo.

Xem ra bố cục của cả mộ thất này đã thay đổi rồi.“Chúng ta bây giờ căn bản không thể đi theo bản đồ của mình, chỉ có thể từng bước tiến theo mục tiêu của hắn.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc: “Chẳng lẽ Cáp Bố Thượng Sư chính là mộ chủ, nếu không sao hắn lại biết rõ đến vậy?” “Đúng vậy, hắn còn tự ý thay đổi kết cấu mộ thất nữa!”Diệp Kiêu lắc đầu phủ nhận: “Chắc là không phải, từ trước rồi, Cáp Bố Thượng Sư hắn đã từng đến đây.

Hắn thăm dò mọi thứ từ trước, nên mới biết những điều này, nhưng không thể phá giải.”“Ý anh là Cáp Bố Thượng Sư đã sớm biết bố cục của cả mộ thất, nên mới như vậy sao?” Diệp Kiêu gật đầu: “Khả năng lớn là như thế.

Hơn nữa, hắn đã đến đây nhiều lần rồi, chắc hắn rất rõ.”Trương Như Long suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Có khả năng nào, đây cũng là lần đầu tiên hắn xuống, còn giai đoạn trước chỉ là phái bia đỡ đạn?

Nhiều bia đỡ đạn như vậy giúp hắn giải quyết các vấn đề, nên hắn mới có thể đi đầu được?”“Đúng, nói không sai!” Diệp Kiêu rất đồng tình: “Cáp Bố Thượng Sư chính là loại người như vậy.

Nhưng, hắn chắc hắn đang đợi chúng ta ở phía trước, mọi người nhanh lên!”Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người dồn hết sức, đập nát toàn bộ những tấm đá tròn.

Huống hồ, họ đại diện cho đội quân chính nghĩa, sao có thể để Cáp Bố Thượng Sư bọn họ vượt qua được.

Diệp Kiêu cũng chắc chắn đám người này tuyệt đối sẽ không đi trước họ.Dựa theo bản đồ và tình hình hiện tại của họ, Diệp Kiêu đã phán đoán rằng nhóm người kia tuyệt đối sẽ không dễ chịu gì.

Dù sao thì, tuy đường ở đây hiểm trở nhưng cũng không còn đường nào khác để đi.

Họ đã phá nát các tấm đá, bên dưới lộ ra một bậc thang đá rộng khoảng hai mét.Hai bên huyết trì ào ào thấm vào trong.

Diệp Kiêu vừa bước một bước thì giật mình dừng lại.

Nhìn thấy tất cả dòng máu thấm xuống đất, rồi từng lớp xương trắng chồng chất lộ ra, khiến mọi người đều sững sờ.“Tình huống gì thế này?

Tuẫn táng sao!” “Trời đất ơi, đây là vạn nhân khanh rồi, rốt cuộc có bao nhiêu người đã chết với chừng này xương trắng chứ?” “Không đúng, những bộ xương này có vấn đề.”Lời nói của Diệp Kiêu khiến mọi người đều kinh ngạc: “Có vấn đề gì vậy, Tiểu Diệp, cậu đừng hù dọa chúng tôi chứ!” Diệp Kiêu chỉ vào những bộ xương trên mặt đất: “Các anh nhìn xem những thứ này giống cái gì?

Đây không chỉ có xương người mà còn có xương động vật nữa!”Mọi người thấy đúng là có xương bò, xương dê, thậm chí cả xương gà ở đây!

“Rốt cuộc những bộ xương này là sao vậy?

Chẳng lẽ tuẫn táng còn dùng cả động vật sao?” “Đây là chuyện chưa từng có, rốt cuộc là thế nào?”Diệp Kiêu suy nghĩ một lát rồi chợt hiểu ra: “Những bộ xương này chắc không phải là tuẫn táng, mà là do đạo mộ tặc để lại.”“Đạo mộ tặc mang mấy thứ này làm gì?

Con gà trống to này thì có tác dụng gì?” Trương Như Long vừa nói xong liền hiểu ra: “Ý anh là họ dùng gà trống để dò đường!”“Đúng vậy, dùng gà trống dò đường, xem bên trong có quỷ quái gì không, điều đó chứng tỏ cung điện này đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Nếu không thì sẽ càng khủng khiếp hơn, nên họ mới dùng những

thứ này để thử dò.”Nghe anh ta nói vậy, mọi người đều cảnh giác.

Nếu đúng là như thế thì thật khó giải quyết rồi.

Rốt cuộc bên trong có gì thì họ cũng không rõ lắm, nhưng người đi trước đã từng bước qua đó.

Những đạo mộ tặc kia đã rút lui an toàn, hay là đã chết ở đây, không ai biết.

Nhất thời mọi người đều có chút chùn bước, nếu thật sự đi vào, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng nếu không đi vào, cũng không biết có chuyện gì khác.

Nhất thời, mọi người tiến thoái lưỡng nan, còn các cư dân mạng thì cũng phấn khích lên.“Mẹ kiếp!

Nếu nói vậy thì trước đây có người từng vào rồi, các anh cứ vào xem thử đi!” “Điều đó có nghĩa là bên trong chắc chắn có đồ vật, dù các anh có rút lui cũng không tìm được đường khác đâu, cứ thử xem!” “Diệp Kiêu, lấy trường đao của anh ra, gặp gì thì chém đó, nếu không được thì dùng súng, dù sao vũ khí đạn dược của các anh cũng đầy đủ mà!”Diệp Kiêu suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói: “Dù sao đi nữa, chuyện này hẳn đã qua mấy chục năm rồi, dạo gần đây không thể xuất hiện lại nữa đâu.

Nhìn mức độ mục nát của những bộ xương này, cùng với tình hình xung quanh, sẽ không có gì đâu, chúng ta cứ vào xem trước đã.”Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu, chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của anh.

Hơn nữa, dù bên trong có gì đi nữa, nhưng nếu lỡ như Diệp Kiêu nói có nhiều nguy hiểm hơn, thì họ cũng muốn chiến một trận ra trò.

Dù sao cũng phải trút được cục tức này.

Hơn nữa, những đạo mộ tặc kia sau khi ra ngoài thì không biết thế nào rồi.

Bây giờ nhìn thấy những thứ này, Trương Như Long và đám người kia thật sự không nhịn nổi nữa.“Mẹ nó, toàn là mấy thằng giả thần giả quỷ!

Nếu tao mà biết là ai, tuyệt đối không tha!” “Chuyện đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích, chỉ có một chữ thôi: Chiến!

Để tôi chiến một trận lớn mới hả dạ!”Diệp Kiêu nghe họ nói vậy, chợt bật cười.

Cũng đúng, thật uất ức!

Suốt chặng đường vừa rồi, không phải người bọ ngựa thì cũng là trùng, đến giờ vẫn chưa gặp được thứ gì ra hồn, vậy mà đã khiến họ phải bôn ba mệt mỏi.

Anh cũng không muốn thế.

Nhưng nhìn thấy cảnh này, họ không thể nào bình tĩnh lại được nữa, chỉ có thể theo Diệp Kiêu đi vào.Sau khi xuống cầu thang, bên trong tối đen như mực, thỉnh thoảng còn có tiếng huyết trì chảy.

Điều này khiến mọi người đều kinh ngạc.

Ngay sau đó, một mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng vào mặt, mọi người vội vàng đeo mặt nạ phòng độc.Nhìn sang hai bên, cầu thang này tuy rộng hơn hai mét, nhưng hai bên đều là rãnh nước, bên trong toàn là chất lỏng đỏ như máu.

Điều này khiến mọi người khó mà tưởng tượng được.

Diệp Kiêu lấy bản đồ ra nhìn một cái, lối đi này dài khoảng hai trăm mét, tựa như bước vào hoàng tuyền địa ngục.“Hoàng tuyền địa ngục không có đường sống, đây lại là bước vào huyết hải rồi!” “Nếu

đi vào huyết hải, hậu quả thế nào thì không ai biết được, đây không phải được thiết kế theo Thiên Cung sao?" "Tam thập lục cung, thất thập nhị điện, sao tự nhiên lại biến thành Diêm Vương Điện thế này?!"Mọi người trêu đùa nhau, các cư dân mạng cũng bật cười.

"Đây là để đổi khẩu vị cho các anh, để các anh biết cuộc sống ở Thiên Cung cũng không dễ dàng gì." "Huyết hải thâm cừu mới thật sự lợi hại chứ!

Mọi người cẩn thận đấy, tôi thấy chắc chắn có bẫy!" "Cùng lắm thì bên trong có mấy thứ cổ quái thôi, dù sao có vũ khí thì sợ gì chứ!"Các cư dân mạng nhao nhao trêu đùa, Diệp Kiêu lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Dù sao thì không ai biết huyết hải này có gì, nhưng từ trên thấm xuống, lại còn sót lại nhiều xương trắng như vậy, những bộ xương này đâu phải đều là của đạo mộ tặc.

Cũng có cả những người tuẫn táng trước đây, điều đó chứng tỏ bên dưới chắc chắn có thứ gì đó.

Nhưng rốt cuộc là gì thì không ai rõ, lúc này mọi người đều có chút căng thẳng.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, nghe thấy bên cạnh huyết hải trồi lên một bọt máu.Ngay sau đó, một tiếng nước văng, rồi "tủm" một tiếng biến mất, trong đêm tối trông càng thêm đáng sợ!

Âm thanh này khiến mọi người đều sững sờ, toàn thân căng thẳng, cảnh giác nhìn xung quanh.Anh quay phim đã run rẩy cả người, ống kính cũng không khỏi rung lên.

Chương 593

Các cư dân mạng nhao nhao la hét: “Anh quay phim nhất định phải trụ vững!” “Đúng vậy, anh quay phim nhất định phải chú ý an toàn!” Anh quay phim tỏ vẻ bất lực, mọi người đều có vũ khí, còn anh ấy phải mang theo thiết bị.

Trương Như Long đã phái hai người đi bảo vệ anh quay phim.Nhưng trong huyết hải xung quanh, từ tiếng “tủm” ban đầu, đột nhiên trở nên kích động!

Khi mọi người tiến vào, huyết hải bên trong bỗng nhiên sủi bọt lên, giống như nước đang sôi, ùng ục nổi lên vô số bọt máu, khiến mọi người lập tức kinh ngạc không thôi.Họ đồng loạt đối mặt với mặt nước, nói là mặt nước nhưng thực ra đều là máu, không khỏi có chút kinh hãi.

Còn Diệp Kiêu thì nhìn chằm chằm mặt nước, cầm Hắc Kim Cổ Đao lên, vung ngang một nhát, một luồng cương phong sắc bén lập tức chém mặt nước thành hai nửa!

Một con rắn toàn thân đen nhánh nhảy vọt ra!Thấy cảnh này, mọi người lập tức chấn kinh!

Chỉ thấy con rắn kia “tủm” một tiếng lại rơi xuống.

“Đây là cái gì?” “Nhìn không rõ lắm!” “Là rắn nước sao?” “Rắn nước nhà anh có thể khuấy động mặt nước tạo ra động tĩnh lớn thế này ư?”Diệp Kiêu cũng không thể xác định, nhưng bây giờ quyết định thử lại lần nữa.

Thấy khắp nơi đều nổi bọt máu, Trương Như Long và những người khác không thể nhịn được nữa, cầm súng lên nhắm vào trong nước mà bắn một tràng!

Nước bắn tung tóe.

Diệp Kiêu lại vung ngang một đao, trực tiếp chém mở mặt nước.

Lần này, họ đã nhìn rõ!Một con rắn khổng lồ bay vút lên, toàn bộ phần đầu như bị tách ra, trông giống như một con công, còn cái đuôi thì hình dạng dẹt, nó há to miệng nhắm vào Diệp Kiêu và mọi người mà đớp một ngụm!

Diệp Kiêu trực tiếp vung đao chém một nhát, lưỡi đao sắc bén chém đứt cả đầu rắn, rơi xuống dưới chân.Thấy cảnh này, mọi người đều giật mình, sợ đến mức không biết phải làm sao.

Diệp Kiêu bước lên một bước, trực tiếp dùng đao chọc vào đầu rắn, nhấc nó lên, mọi người lúc này mới nhìn rõ.

Cả cái đầu rắn sau khi lớn lên thì xòe ra như đuôi chim công, càng nhìn càng giống một cái quạt, nhưng hoa văn trên đó lại như từng con mắt.

Xung quanh cái quạt lại là những cái gai sắc nhọn rõ ràng từng đốt xương, nếu bị đâm trúng thì có thể hình dung được nó đáng sợ đến mức nào!"Rốt cuộc đây là thứ gì?" Vừa dứt lời, chỉ thấy vô số con rắn hình thù kỳ dị từ trong huyết hải phun trào ra, nhắm thẳng vào mọi người.

"Chết tiệt!" Mọi người cũng không khách khí nữa, trực tiếp mở vũ khí ra, bắn xối xả một tràng!

Trương Như Long còn thấy chưa đủ đã tay, trực tiếp cầm súng phun lửa lên mà phun xạ.

Nhất thời mọi người đều căng thẳng."Mau đi mau đi!" Diệp Kiêu đoạn hậu, trực tiếp bảo họ đi về phía trước, còn mình thì ở hai bên chém đứt toàn bộ những đầu rắn lao tới.

Thấy cảnh này, Diệp Kiêu kinh hồn bạt vía, không ngờ trong huyết

hải này lại ẩn chứa những thứ này.

Theo lý mà nói, đáng lẽ không nên có sinh vật sống nào, nhưng chúng lại có thể tồn tại ở đây, dù sao cũng đã trải qua nghìn năm rồi.

Xem ra những bộ xương trắng kia không nhất định là tuẫn táng, mà là bị những thứ này ăn mất rồi!

Trong lòng anh không khỏi cảm thán, may mà lúc đó không lơ là, nếu rơi xuống huyết trì thì e rằng sẽ chết thảm hơn.Lúc này, mọi người hoảng loạn thất thố, các cư dân mạng thì sững sờ không nói nên lời.

“Mẹ kiếp, cái quái gì thế này!” “Vừa tra thử một lúc, phát hiện không có chủng loài này, chẳng lẽ lại là loài mới biến dị à, kinh khủng quá vậy!” “Tôi biết ngay đây lại là Cổ trùng được luyện chế mà thành, nếu không thì sao có thứ kỳ quái như vậy?” “Trong cổ mộ này cái gì cũng có thể có, nhưng nếu nói đây là Cổ trùng thì tôi tin!” “Anh Diệp giúp sức một chút đi!” “Anh Diệp nói đã bất lực rồi, anh ấy đã mệt đến cùng cực, căn bản không thể xoay sở được nữa.” “Anh Diệp tuyệt đối không thể để chúng tôi thất vọng, anh Diệp ơi!”Anh quay phim cùng mọi người đã chạy xa về phía trước, cách đó khoảng năm mươi mét, nhưng Diệp Kiêu vẫn ở phía sau, nhắm vào những con rắn đuôi dẹt mà chém xối xả.

Chỉ thấy bóng dáng anh xuyên qua bóng tối, không nhìn rõ hình bóng Diệp Kiêu, nhưng có thể nghe thấy đại đao của anh vù vù vang trong không khí.

Cương phong sắc bén, trực tiếp đánh lui toàn bộ những con rắn này.

Sau đó Diệp Kiêu mới chạy tới chỗ họ: “Chạy mau!”Mọi người không dám lơ là, vội vàng lao nhanh về phía trước.

Trương Như Long vừa chạy vừa chửi: “Mẹ kiếp, đây là thứ quỷ quái gì thế này!” Vừa nãy họ còn muốn chiến một trận ra trò, bây giờ nhìn thấy mấy thứ này thì căn bản đã hết sức lực rồi.

Nói chung, lần này cũng nhờ có Diệp Kiêu, nếu không phải anh ấy thì họ đã chết từ lâu rồi.

Nhìn thấy những con rắn từ hai bên lao tới, Trương Như Long và những người khác cầm súng phun lửa lên mà thiêu đốt một tràng.

Quãng đường hai trăm mét chạy khiến họ thở hổn hển, chân mềm nhũn.

Cuối cùng, sau khi đến nơi, mọi người đều đã ngã quỵ xuống đất.Thấy cảnh này, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Lúc này Trương Như Long mới nghỉ ngơi được một chút, hỏi: “Tiểu Diệp, cậu không sao chứ?” Diệp Kiêu lắc đầu: “Không sao.” “Tiểu Diệp, rốt cuộc đây là thứ gì vậy?

Tôi thấy đầu rắn sao lại mọc ra hình thù kỳ dị, giống như đầu chim công vậy, chẳng lẽ đây là sự kết hợp giữa chim công và rắn sao?”Diệp Kiêu trầm ngâm một lát rồi nói: “Đây chắc hẳn là Khổng Tước Biển Vĩ Xà.” “Khổng Tước Biển Vĩ Xà là cái thứ quái gì vậy?” “Đó cũng là một loại Cổ trùng.

Tương truyền, ở Nam Cương, có người không thỏa mãn với việc chế tạo trùng mà vươn móng vuốt tới các loài động vật khác.”“Mà rắn chính là một trong số đó.

Là một trong Ngũ Độc, mỗi lần luyện chế rắn đều vô cùng khó khăn.

Đây chính là những con rắn đã biến dị.

Loại rắn này toàn thân đen kịt, đuôi dẹt, túi độc giấu trong đầu, một khi phun ra thì chỉ có chết.

Tôi đoán những bộ xương trắng trong huyết trì trước đây chính là thức ăn của những con rắn này.

May mà chúng ta không rơi vào đó, nếu không thì đã thành bữa ăn của chúng rồi.”Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc tột độ!

“Không ngờ nơi này lại có thứ này.” “Anh nói Thiên Sơn lạnh như vậy, những con Khổng Tước Biển Vĩ Xà này làm sao sống sót được?” “Nhiều năm như vậy rồi, cho dù là đạo mộ tặc cũng chưa chắc đã lấp đầy bụng của chúng!”Diệp Kiêu giải thích: “Rắn là loài cần ngủ đông, hơn nữa càng lạnh thì hành động của chúng càng chậm.

Hôm nay chúng ta phá hủy trận pháp này.

Huyết trì tràn xuống mới khiến chúng tỉnh lại.

Nếu không thì chúng có thể sẽ tiếp tục sống sót.

Nhưng cũng có một khả năng, đó là Cổ trùng đã biến dị thì căn bản không có giới hạn niên hạn, chỉ cần chúng còn hơi thở thì sẽ luôn tồn tại.”Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người lúc này mới hiểu ra.

“Thì ra là vậy, nhưng thật sự là quá khủng khiếp!” “Chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra chuyện như thế này, sống lớn như vậy, lần đầu tiên thấy đáng sợ đến thế.” “Vừa nãy tôi còn nói sẽ chiến một trận lớn, bây giờ tôi vẫn nghĩ giữ mạng là quan trọng hơn.”Nghe họ bàn tán như vậy, các cư dân mạng cũng bật cười.

“Đúng là các ông nhát gan!” “Đừng nói vậy, cảnh này bây giờ đủ kích thích rồi, vừa nãy phòng live stream tăng vọt mười vạn fan, không biết có bao nhiêu người tràn vào!” “Mọi người đều thấy bản lĩnh của Diệp Kiêu rồi chứ?” “Tôi thấy rồi!

Diệp Kiêu quả thật lợi hại, đi đầu, một thanh trường đao bất khả

chiến bại!

Vậy mà còn không bị thương, đây là loại anh hùng gì vậy?" "Diệp Kiêu đỉnh của chóp!" "Nếu là Diệp Kiêu một mình thì có gì hay mà xem, tôi coi họ như một chương trình thám hiểm vậy." "Lần này nếu không phải mọi người ủng hộ phía sau thì một mình Diệp Kiêu cũng không được, Trương Như Long và những người khác phối hợp cũng rất tốt." "Tuy nói lúc chạy có chút chật vật, nhưng nhìn chung vẫn đáng khen ngợi." "Lần này tôi chấm cho Trương Như Long và nhóm của anh ấy tám điểm, hai điểm còn lại để họ tự nâng cao trình độ của mình!"Diệp Kiêu lại nhíu chặt mày, bởi vì anh biết Khổng Tước Biển Vĩ Xà không phải là loài độc hữu của Thiên Sơn, những thứ này được vận chuyển từ nơi khác tới.

Thiên Sơn tuy lạnh giá, nhưng loài rắn này xưa nay lại sống ở vùng ôn đới.

Nếu chúng có thể tồn tại ở đây, điều đó chứng tỏ trước đây có người đã vận chuyển toàn bộ những thứ này đến với quy mô lớn.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nhưng anh không nói chuyện này với Trương Như Long và những người khác.

Anh sợ rằng một khi họ bị dọa sợ, thì sẽ không tốt chút nào.Lúc này, thấy Trương Như Long và những người khác như vậy, Diệp Kiêu vỗ vai anh ta: "Mọi người nghỉ ngơi một chút, bổ sung thể lực." Anh chắc chắn đạo mộ tặc trước đây đã đi qua con đường này, nhưng lại không tiến vào với quy mô lớn.

Nếu không thì là do Khổng Tước Biển Vĩ Xà đã tỉnh lại một lần, hoặc là Cáp Bố Thượng Sư cố ý làm thế, hắn cho những con rắn này ăn!Diệp Kiêu đột nhiên có một suy nghĩ táo bạo, anh vỗ đùi một cái khiến Trương Như Long giật mình: "Cậu sao vậy Tiểu Diệp?" "Tôi nghĩ ra rồi, anh nói Cáp Bố Thượng Sư nhiều năm nay, cứ cách ba

năm lại vào đây, vào để làm gì?" "Cần gì phải nói chứ?

Đương nhiên là để trộm văn vật!"Diệp Kiêu lắc đầu: "Nhưng theo bản đồ hiển thị, nếu hắn đi từ bên dưới vào thì cũng phải đi qua những cung điện này, mà bên trong đây không có vật bồi táng.

Các anh có phát hiện ra không?

Chúng ta đã đi qua mấy cung điện này, có vật bồi táng nào không?

Chương 594

Không có gì cả, vậy hắn vào đây làm gì?"Trương Như Long và những người khác đột nhiên nhận ra: "Đúng vậy, anh nói Cáp Bố Thượng Sư này có phải rảnh rỗi không có việc gì làm không?

Lại không có đồ vật, hắn vào đây làm gì?

Chẳng lẽ chỉ để hấp thụ linh khí long mạch?" "Tuyệt đối không phải!

Hắn vào đây chính là để cho rắn ăn!"Một câu nói của Diệp Kiêu khiến họ kinh ngạc không thôi!

"Chúng ta đều biết Cáp Bố Thượng Sư sống sót nghìn năm, hắn từng phò tá Thành Cát Tư Hãn, nhưng sau khi Thành Cát Tư Hãn chết, ai có thể đảm bảo hắn sẽ không phò tá những đế vương khác?"Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều ngớ người, không ngờ lại còn có chiêu trò như vậy.

"Anh nói Cáp Bố Thượng Sư rốt cuộc xuất hiện từ khi nào?

Thành Cát Tư Hãn không phải là đế vương đầu tiên hắn phò tá, cũng không phải là cuối cùng, nói không chừng ngôi mộ này chính là do hắn xây dựng nên.""Có khả năng nào hắn chính là mộ chủ hoặc là mưu sĩ của mộ chủ, hắn biết có ngôi mộ này tồn tại nên mới đến đây.

Chỉ là không ngờ năng lực của mình có hạn, nên không thể hoàn toàn nhìn thấu cơ quan, vì vậy mới mỗi ba năm lại đến tranh giành một lần.

Cũng biết ở đây rốt cuộc có gì quỷ dị, nên cứ ba năm một lần đến đây chính là để nộp mạng cho những Cổ trùng kia ăn!"Nghe Diệp Kiêu suy đoán, các cư dân mạng đều đã "nổ tung" (kinh ngạc tột độ),

không ngờ lại có kết quả như vậy.

“Mẹ kiếp, cái này cũng quá khó tin rồi, tôi vừa xem tài liệu, Cáp Bố Thượng Sư căn bản không thể truy tìm trong lịch sử!”“Không thể không nói tên này thật sự lợi hại, nếu hắn thật sự tồn tại thì các triều đại đều nên có bóng dáng của hắn.” “Tôi phát hiện ra mỗi triều đại đều có cái gọi là quân sư cổ sư xuất hiện, chẳng lẽ không phải là Cáp Bố Thượng Sư sao?” “Có khả năng.

Hắn sống lâu như vậy, đối với tình hình các triều đại đều đã rất quen thuộc rồi!”“Nếu thật sự là như vậy thì thật khó giải quyết rồi, đây là một yêu quái nghìn năm tuổi, hắn quen thuộc với mọi triều đại, lại còn đến trước.

Hắn đã chuẩn bị toàn diện rồi.” “Hơn nữa, mỗi năm đều phải nộp mạng người vào đây, những con Khổng Tước Biển Vĩ Xà này chẳng phải là do hắn nuôi, mục đích chính là để đối phó với chúng ta sao?”“Không, tôi nghĩ có một âm mưu lớn kinh thiên động địa ở đây.

Mục đích của hắn không nhất định là để đối phó với chúng ta.” “Mà là để thu thập đầu người, có lẽ để thực hiện một buổi tế lễ lớn hơn.” Các cư dân mạng nhao nhao suy đoán.Diệp Kiêu lại nhíu chặt mày, nhìn thấy Trương Như Long và những người khác đều đã ngớ người.

Diệp Kiêu không khỏi bật cười: “Đương nhiên đây chỉ là suy đoán cá nhân của tôi thôi, cụ thể thế nào thì còn phải xem cuối cùng, hơn nữa điều này cũng không nhất định là đúng.”Trương Như Long lại lắc đầu: “Không đúng, Cáp Bố Thượng Sư như vậy, chắc chắn có mục đích của riêng hắn.

Bây giờ chúng ta đừng đợi nữa, mau đi thôi, tôi thật sự sợ chậm một bước thì lại có chuyện gì khác!”Diệp Kiêu nghe Trương Như Long nói vậy, vội vàng gật đầu.

Đợi mọi người nghỉ ngơi một lát, nửa tiếng sau thì xuất phát.

Cảnh tượng vừa rồi khiến họ sợ vỡ mật, cũng khiến họ cảm thán rằng thứ này đúng là không thể nói bừa.

Vừa nãy còn nói mọi thứ bình tĩnh quá, muốn chút kích thích, thì bây giờ lập tức hiện ra!

Những con rắn này khiến họ sững sờ, căn bản không dám ở lại đó nữa.Còn nhìn những đầu rắn trên mặt đất vẫn còn há miệng, bộ dạng hung tợn đó khiến họ ngủ cũng sẽ gặp ác mộng.

Mấy người lắc đầu uống nước, bổ sung thức ăn xong thì lên đường.Mức độ lạnh giá bên dưới càng lúc càng tăng theo đường đi, khí lạnh ùa đến.

Trương Như Long không nhịn được nói: "Trời ạ, Thiên Sơn này lạnh quá, bên trong rốt cuộc có thứ quái gì vậy?" Anh ta sờ vào bức tường bên cạnh, chỉ thấy ẩm ướt, điều này khiến Trương Như Long không khỏi kinh ngạc: "Nước ở đâu ra thế này?""Đây là khối băng." Diệp Kiêu giải thích, anh sờ sờ bức tường bên cạnh: "Vì ở Thiên Sơn, nên cả ngọn núi đều bị đóng băng.

Mà trong mộ đạo này, có khả năng phía trước chính là một cung điện toàn bằng khối băng, mọi người nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng."Nghe lời này, mọi người đều rụt cổ lại, nghĩ thôi đã thấy lạnh rồi.

Phải biết rằng nhiệt độ trên núi vốn đã thấp, hơn nữa quanh năm bị băng tuyết bao phủ.

Nếu đây là mộ thất, mà lại toàn bộ được làm bằng khối băng thì sẽ đóng băng chết người mất!Lúc này, mọi người đi dọc theo cầu thang về phía trước, sau khi đi qua huyết hải, con đường phía trước đột nhiên rộng mở.

Mọi người đều nhìn thấy con đường toàn thân trong suốt, sáng lấp lánh trước mắt, lập tức có chút ngớ người.

Đây chính là điện băng mà Diệp Kiêu đã nói.Trương Như Long ngớ người, nhìn cung điện to lớn trước mắt, lập tức có chút choáng váng.

Vừa nãy anh ta còn nói lạnh, giờ lại xuất hiện một cung điện toàn bằng khối băng được xây nên.

Cột chạm rồng, rường vẽ phượng, lại còn có cột đá hoa biểu, bên trên uốn lượn rồng vàng năm móng.

Kỹ thuật này thật sự quá hoàn hảo!Trương Như Long không nhịn được bước lên một bước, vuốt ve những cây cột ở cửa cung điện.

Những con rồng được khắc sống động như thật.

Chạm vào chỉ cảm thấy hơi lạnh thấu xương, dù cách qua găng tay cũng có thể cảm nhận được cái lạnh của khối băng này, điều này khiến mọi người đều sững sờ.

Cũng vì có khối băng nên toát ra một hơi lạnh dịu dịu, càng thêm quỷ dị.

Lại vì trong bóng tối, nên những khối băng này càng trở nên lạnh lẽo.

Lúc này mọi người đều có chút ngớ người, nhất thời không rõ rốt cuộc có nên đi vào hay không.Còn Diệp Kiêu thì đi đến phía trước sờ sờ những khối băng và cửa ra vào ở đây, phát hiện mỗi cái đều được làm bằng băng, xem ra kỹ thuật này thật sự không thể coi thường.

Trên Thiên Sơn vốn có khối băng, nhưng muốn lấy những viên gạch băng lớn như vậy về làm nhà thì độ khó thật sự không nhỏ.

Cáp Bố Thượng Sư, nếu thật sự đã phò tá các đời đế vương thì họ

đủ sức lực để làm điều này.

Xem ra ở một triều đại nào đó, một địa phương nào đó quả thật đã tốn rất nhiều nhân lực vật lực, vận chuyển những khối băng này lên để xây dựng cung điện.

Thật không dễ dàng chút nào!

Ba mươi sáu cung, bảy mươi hai điện, những cung điện khiến người ta khó tin như thế này, quả thật không ít!Diệp Kiêu không khỏi hít sâu một hơi, chỉ xem họ sau này sẽ thế nào.

Lúc này Diệp Kiêu đẩy mở cánh cửa lớn của cung điện, cánh cửa băng nặng nề đó phải bốn người hợp sức mới có thể mở ra được.

Sau khi đẩy ra, mọi người bước vào chỉ cảm thấy run rẩy, đây không phải sợ hãi, mà là lạnh, thật sự là lạnh!

Hơi lạnh thấu xương!Chỉ thấy bên trong cung điện toàn bộ đều được xây dựng mô phỏng theo những thứ trong phim truyền hình, có ngai vàng, có biển hiệu, lại còn có những pho tượng người đứng.

Trông có vẻ mặc trang phục cổ đại, nhưng không thể nhìn ra là triều đại nào, vì là chất liệu băng nên có một số đã bị hư hại, thậm chí có cái còn không có đầu.

Chúng xiêu vẹo, đổ ngổn ngang, không được ngay ngắn.Thấy cảnh này, mọi người đều ngớ người.

Trong đó, Trương Như Long lấy máy ảnh ra nhanh chóng chụp mấy tấm rồi gửi cho Giáo sư Chu.

Khi Giáo sư Chu nhìn thấy những hình ảnh này, ông cũng không khỏi nhíu chặt mày, thành thật mà nói, ông thật sự chưa từng thấy kiểu này.

Trang phục điêu khắc bằng băng tuy tinh xảo, nhưng màu sắc và

hoa văn của trang phục lại không được rõ ràng lắm.

Hơn nữa, những người này trên mặt đều không có ngũ quan, điều này thì làm sao mà phân tích được?Giáo sư Chu lập tức gửi toàn bộ ảnh cho đội khảo cổ.

Một trong số các giáo sư trầm giọng nói: "Đây là Tây Kinh, điển hình là bào, nhu và quần, hơn nữa hình thức phân phối theo quan chức khác nhau, đây chẳng phải là Tây Kinh sao!" Nghe ông ta nói vậy, Giáo sư Chu lập tức giật mình tỉnh ngộ, vội vàng cầm kính lúp lên xem xét kỹ lưỡng.

Lại liên hệ anh quay phim bảo họ chụp thêm mấy tấm ảnh rõ nét hơn.

Lúc này, thấy cảnh này mọi người đều ngớ người.

Khi ảnh được gửi tới, Giáo sư Chu lúc đó xác định đây chính là cổ mộ Tây Kinh.Nhưng sao nó lại ở đây?

Trên Thiên Sơn lại có quần thể mộ táng Tây Kinh, điều này cũng quá khó tin rồi!

Mộ huyệt của cả hoàng tộc Tây Kinh lại phân bố rời rạc như vậy, đây là tình huống gì?

Rốt cuộc đây là mộ của ai?Từ Lão Sơn cho đến bây giờ đã xảy ra không ít chuyện, mỗi chuyện đều liên quan đến Hán Triều, điều này khiến Giáo sư Chu không khỏi có chút lạ lùng, rốt cuộc đây là tình huống gì?Còn Diệp Kiêu bên kia, khi nhận được thông tin, nghe nói là trang phục Tây Kinh, cũng không khỏi có chút kinh ngạc!

Không ngờ vòng đi vòng lại một hồi lớn, lại khiến họ phát hiện ra cổ mộ Tây Kinh.

Chương 595

Tuy nhiên đây chỉ là một trong bảy mươi hai cung điện.

Cho dù những tượng băng bên trong mặc trang phục Tây Kinh cũng không có gì kỳ lạ, nói không chừng người của các triều đại đều sẽ được thể hiện ở đây.Diệp Kiêu lúc đó đã chú ý, chỉ là xem xét toàn bộ những tượng băng này một lượt.

Lúc này Trương Như Long hô lên: "Tiểu Diệp, cậu xem bên trong này là cái gì!" Anh ta chỉ vào một trong các tượng băng, chỉ thấy Diệp Kiêu đột nhiên nhíu chặt mày, bất chợt rút Hắc Kim Cổ Đao ra, lao về phía Trương Như Long mà chém tới, khiến Trương Như Long giật mình!"Mẹ kiếp, Tiểu Diệp cậu làm gì vậy?!" "Có gì thì nói rõ ràng, tuyệt đối đừng làm càn!" Trương Như Long sợ đến mặt xám như tro, còn Diệp Kiêu thì không thèm quan tâm, trực tiếp nhắm vào anh ta mà chém xuống!

Một tiếng "xoẹt" lớn vang lên, chỉ thấy Diệp Kiêu chém tượng băng bên cạnh anh ta thành hai nửa.Tiếng động lớn khiến tất cả mọi người đều sững sờ không nói nên lời, nhìn Diệp Kiêu mà nhất thời không biết nên nói gì.

"Tiểu, Tiểu Diệp, cậu sao vậy?" "Tiểu Diệp, rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Tiểu Diệp, có gì nói rõ ràng, tuyệt đối đừng làm càn mà!" Nhìn Diệp Kiêu với vẻ mặt nghiêm túc, mọi người không dám nói nhiều, nhất thời không ai dám đến gần.

Sợ rằng nhát đao kia của anh ấy sẽ trực tiếp chém xuống.Lúc này Diệp Kiêu chỉ xuống đất: "Xem, cái này là gì?" "Phiêu Trùng!" Có người thất thanh hét toáng lên.Chỉ thấy khối băng "rắc" một tiếng vỡ tung!

Vô số Hỏa Phiêu Trùng bay về phía mọi người, phát ra ánh sáng xanh lam nhạt.

Thoạt nhìn vô cùng đẹp mắt, nhưng nỗi sợ hãi chết chóc mà chúng mang lại lại khiến tất cả mọi người đều hoảng loạn tinh thần.Chỉ trong chốc lát, cậu em út gần Trương Như Long nhất lập tức biến thành khối băng.

"Tiểu Trương!" Trương Như Long vội vàng lao tới, vừa định xông ra thì bị Diệp Kiêu kéo lại!

"Anh muốn chết sao!"Hỏa Phiêu Trùng từ trong khối băng phun trào ra, trong nháy mắt đã lấp đầy cả cung điện.

Nhìn thấy bên trong cung điện này toàn là khối băng, Diệp Kiêu không khỏi nhíu chặt mày, là anh đã chủ quan rồi, đáng lẽ anh phải nghĩ ra sớm hơn!

Làm sao có thể có nhiều khối băng như vậy chứ, nhất định là nước, lợi dụng nước, sau đó kết hợp với những Phiêu Trùng này mới hình thành khối băng.

Cả cung điện này, chính là sào huyệt của Hỏa Phiêu Trùng!Hỏa Phiêu Trùng chia thành hai loại, có thể tự do chuyển đổi, lúc thì biến thành băng sương, lúc thì lại biến thành cầu lửa.

Bây giờ những Hỏa Phiêu Trùng này bị phong ấn trong khối băng, tạo nên cung điện này.Tất cả mọi người đều bị Hỏa Phiêu Trùng bao vây.

Diệp Kiêu không nói hai lời, trực tiếp lấy súng phun lửa ra, còn những người xung quanh cũng đã phản ứng lại.

Cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả mọi người đều chấn kinh, không ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, tất cả đều ngớ người."Chết tiệt, hóa ra là Hỏa Phiêu Trùng!

Sao tôi lại không nghĩ ra chứ!" "Không thể gọi là Hỏa Phiêu Trùng được, cái này phải gọi là Băng Phiêu Trùng!" "Dù là lửa hay băng, tóm lại đặt ở đây thì hơi đáng sợ rồi!" "Thế này thì tiêu đời rồi.

Nếu đổi thành thứ khác thì tôi không sợ, nhưng cái thứ này đúng là khó lòng đề phòng!" "Xong rồi xong rồi, bị bao vây rồi, cả cung điện đều làm bằng băng, bên trong không biết có bao nhiêu thứ như thế này!"Ống kính cũng run rẩy không ngừng, xem ra anh quay phim cũng đã sợ hãi rồi, sự kinh hoàng và khí tức tử vong bao trùm lên mỗi người.

Mọi người chạy tán loạn khắp nơi trong cung điện, cầm súng phun lửa mà phun bừa bãi, nhưng vô ích.

Dù sao thì nhiều khối băng như vậy đều đang vỡ tung, trong khoảnh khắc cả cung điện liền sụp đổ hoàn toàn.Diệp Kiêu lớn tiếng quát: "Chạy mau!" Anh quát một tiếng rồi dẫn Trương Như Long và những người khác xông ra khỏi cung điện.

Cánh cửa băng nặng nề đổ sập chắn phía trước.

Diệp Kiêu đi đầu, toàn thân bạo phát, Kỳ Lân Cổ Huyết trong cơ thể gào thét!

Một đao chém qua, chém nát cả khối băng khổng lồ, ngay sau đó một cú đá bay nó đi.

Thấy cảnh này, mọi người đều ngớ người.Nhưng cũng không kịp kinh ngạc, chỉ có thể chạy theo Diệp Kiêu.

"Không ngờ Tiểu Diệp lại lợi hại đến vậy!" "Diệp Kiêu đúng là thần!" "Đừng nói nữa, xem xem bây giờ phải làm sao đây!" Trong ống kính, mọi người đều có chút căng thẳng, Diệp Kiệp cũng biết điều đó.

Hiện giờ nếu không có vũ khí để đối kháng thì những Phiêu Trùng này một khi tràn vào, rất nhanh sẽ biến họ thành khối băng.

Nếu bị đóng băng thành tượng người thì sẽ không còn cứu được nữa.

Lúc này, nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Diệp Kiêu biết họ đã sợ hãi.

Hơn nữa, không chỉ họ mà ngay cả bản thân anh cũng có chút khó tin, những thứ này rốt cuộc được tạo thành như thế nào, không ai rõ lắm.

Chỉ có thể nói người xây dựng cổ mộ này thật sự quá đáng sợ.Cung điện sụp đổ, những người không kịp chạy chỉ có thể bị đè chặt dưới cung điện.

Ba mươi người họ mang theo, trong nháy mắt đã mất đi bốn năm người.

Điều này khiến Trương Như Long phẫn nộ không thôi, anh ta xông lên định cứu, Diệp Kiêu quát: "Anh điên rồi sao?

Lúc này đi vào thì chỉ có một con đường chết!"Trương Như Long trân trối nhìn ngọn lửa từ súng phun lửa bùng cháy nuốt chửng những tượng băng kia, cùng với các anh em của mình chôn thân trong đống phế tích băng đá.

Anh ta không thể chịu đựng được nữa: "Đồ khốn nạn!

Toàn là đồ khốn nạn!

Bọn này không được chết tử tế!" "Nếu để tao tìm thấy mộ và quan tài của nó, tao nhất định sẽ phá nát nó!

Kéo nó ra quất xác!"Trương Như Long phẫn nộ đến tột độ, không biết phải làm sao cho phải, còn Diệp Kiêu thì ôm chặt lấy anh ta với vẻ mặt tiếc nuối.

Trong khoảnh khắc đã có năm người chết, đây đều là những anh

em cùng Trương Như Long vào sinh ra tử.

Nhìn thấy họ không còn nữa, Hỏa Phiêu Trùng trong nháy mắt cũng bay ra.Lúc này Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nắm Hắc Kim Cổ Đao liền chém ra.

Mọi người xung quanh thấy Diệp Kiêu làm vậy lập tức cảnh giác, còn súng phun lửa rõ ràng đã không đủ dùng.

Huống hồ những con trùng này căn bản không thể diệt hết, bên trong cả cung điện đang sụp đổ toàn bộ đều là Hỏa Phiêu Trùng như vậy.

Tất cả mọi thứ đều biểu hiện rằng họ đang gặp nguy hiểm trùng trùng, còn Trương Như Long lại càng không quản được nhiều, liền cầm đại đao chém tới!Mọi người cũng đã phản ứng lại, họ đã lấy không ít vũ khí từ cung điện đầu tiên, bây giờ những binh khí này đều là vật hộ thân của họ.

Lúc này mọi người vội vàng tiến lên, dù thế nào cũng không thể để những Hỏa Phiêu Trùng này tiến thêm nữa.

Những người còn lại không có vũ khí thì cầm súng phun lửa, dù nói thế nào cũng không thể buông tha chúng!

Nhất thời, đầu người quay cuồng, ngọn lửa bắn tứ tung, ánh lửa chiếu rọi khuôn mặt mỗi người.

Bên ngoài cung điện tối đen, mọi người coi cái chết nhẹ như lông hồng.Nơi đây đã chôn vùi vô số người, cùng với những anh em tốt của họ.

Trương Như Long mắt đỏ ngầu, nhắm vào những ánh sáng xanh lam u ám kia mà tấn công liên tục.

Một nhát đao trực tiếp chém chúng thành hai mảnh.

Dưới sự gia trì của ngọn lửa, Hỏa Phiêu Trùng đột nhiên biến đổi, ban đầu chúng phát ra ánh sáng xanh lam u ám, nhưng rất nhanh đã chuyển thành cầu lửa.

Nhìn những Hỏa Phiêu Trùng phát ra ánh sáng đỏ lao ra, chìm vào một đám lửa.

Mọi người đều sững sờ không nói nên lời, không dám tin những thứ này nhanh chóng biến thành bộ dạng này!Còn Diệp Kiêu thì quát: "Không sao cả, tiếp tục đốt!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng cùng nhau phấn đấu chiến đấu, dù nói thế nào cũng phải thuận lợi vượt qua.

Còn lúc này, thấy cảnh này, những người trước màn hình cũng đều ngớ người.

Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, đây căn bản chính là đang nộp mạng!

Phải biết rằng nếu đối đầu với những Hỏa Phiêu Trùng này, ai có ngọn lửa lớn hơn thì người đó sẽ gặp nguy hiểm.

Bây giờ tất cả mọi người đều bất chấp tất cả mà xông về phía trước, nguy hiểm càng thêm trầm trọng.Diệp Kiêu không thể để ý nhiều nữa, trong sự hỗn loạn chỉ có thể hy vọng mọi người có thể kiên trì đến cuối cùng.

Súng phun lửa nhìn thấy nhiên liệu không đủ, ngọn lửa dần yếu đi, Diệp Kiêu ngoảnh đầu nhìn một cái.

Chương 596

Thấy Trương Như Long và những người khác đều cố gắng hết sức, anh không khỏi nhíu chặt mày, nếu hôm nay không thể rút lui an toàn thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Cả đội ngũ sẽ bỏ mạng trong đó.

Diệp Kiêu vội vàng quát: "Trương Như Long dẫn họ đi tìm lối ra!" Anh trực tiếp đến trước mặt Trương Như Long, bảo vệ anh ta phía sau, rồi nhét bản đồ vào tay anh ta.Trương Như Long không dám lơ là, dẫn theo hai anh em bắt đầu tìm lối ra.

May mắn là Hỏa Phiêu Trùng có thể phát ra ánh sáng, nên cũng không hẳn là không thể tránh được, nhưng tuyệt đối không được chạm vào chúng.

Sau khi cung điện sụp đổ, bóng tối như một con dã thú khổng lồ đang nuốt chửng họ.

Trương Như Long và những người khác căn bản không dám đến gần khối băng, còn lúc này Diệp Kiêu nhìn chằm chằm xung quanh.Thấy cách đó không xa dường như có ánh sáng, anh không khỏi nhíu chặt mày, vội vàng chỉ về phía đó: "Nhìn bên kia kìa!" Trương Như Long cũng nhìn theo, trên bản đồ hiển thị bên tay trái có một lối ra, Trương Như Long dẫn họ lùi lại.

Diệp Kiêu ở phía sau, vô số Hỏa Phiêu Trùng xông thẳng vào mặt.

Anh trực tiếp như được bật hack, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, nhanh chóng vung vẩy.

Chỉ thấy từng tàn ảnh vun vút chuyển động trong không khí, chỉ trong chốc lát đã đánh lui Hỏa Phiêu Trùng.

Sau đó anh lấy Hỏa Chủng ra, trực tiếp thiêu cháy chúng.

Hỏa Chủng do Hệ Thống ban cho khác với lửa bình thường, những Hỏa Phiêu Trùng này thấy nó cũng chỉ có thể nhìn mà chùn bước.

Còn Trương Như Long và những người khác lại tìm thấy một khe hở cách đó không xa, trực tiếp kéo mọi người nhảy vào trong hang.Sau khi nhảy xuống mới phát hiện đây là một đường hầm trộm, xem ra cũng là do đạo mộ tặc đào, thật đúng lúc đã cứu sống họ một mạng.

Còn Diệp Kiêu thì theo sau nhảy xuống.

Thấy cảnh này, những người trước màn hình cũng đều thở phào nhẹ nhõm.Hiện giờ đã biết đây là mộ huyệt Tây Kinh, nếu thật sự có bảy mươi hai tòa cung điện thì họ thật sự sẽ mệt mỏi chạy trốn đến chết.

Trương Như Long và những người khác thở dốc một lát, ngồi trong hang này, không nhịn được chửi: "Nếu để tao biết rốt cuộc mộ chủ là ai, tao sẽ đặt thuốc nổ cho nổ tung hết!"Đã có nhiều anh em chết như vậy, trong lòng anh ta có chút khó chịu.

Nhưng Trương Như Long nói toàn là lời lúc tức giận, một khi đã phát hiện ra cổ mộ thì tuyệt đối không thể phá hủy.

Tuy nhiên!

Nếu đe dọa đến an toàn tính mạng, thì bất kể là cái gì, cho dù là một núi vàng cũng phải phá hủy!Diệp Kiêu nhắc nhở họ: "Mọi người kiểm tra xem đạn dược của mình có đầy đủ không, cả nhiên liệu súng phun lửa vừa nãy đã dùng hết chưa?" Lời nhắc của Diệp Kiêu khiến mọi người nhớ ra, nhao nhao kiểm tra đạn dược của mình.

May mắn là đạn và nhiên liệu súng phun lửa vẫn còn một nửa,

dùng tiết kiệm một chút thì chắc cũng đủ.Diệp Kiêu không khỏi hít sâu một hơi, còn Trương Như Long thì sắc mặt âm trầm.

Lần này tổn thất nặng nề, chỉ trong chốc lát đã mất đi năm anh em!

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì anh ta còn hy vọng gì nữa?

Lúc này Diệp Kiêu biết anh ta đang nghĩ gì trong lòng, chỉ vỗ vai anh ta: "Hy sinh là khó tránh khỏi, mọi người nhất định phải cẩn thận hơn một chút, sau này chúng ta không ai được phép lơ là cảnh giác.

Hơn nữa, tuyệt đối đừng tùy tiện làm bậy!"Nghe lời anh ấy, mọi người đều gật đầu.

Lúc này bất kể Diệp Kiêu nói gì, họ cũng chỉ có thể im lặng.

Dù sao cảnh tượng vừa rồi quá đỗi khó tin, tất cả mọi người đều không biết phải làm sao.

Nhưng bây giờ đã ngồi xuống, mọi người cũng bắt đầu cảnh giác.

Điều này không phải người bình thường có thể làm được.

Nếu ngay từ đầu họ có thể đối mặt với vấn đề của mình, không tùy tiện ra tay thì cũng sẽ không tổn thất nhiều như vậy.

Tuy nhiên lúc này nói nhiều cũng vô ích, mọi người thở dốc, nhìn mộ đạo trước mặt, không khỏi có chút lạ lùng.Trương Như Long thấy vậy hỏi: "Vừa nãy chúng ta xuống theo bản đồ, nếu đường hầm trộm này thật sự là do đạo mộ tặc để lại, điều đó có nghĩa là mỗi con đường chúng ta đang đi đều là do họ đã đi qua!" "Vậy là tất cả đều đã được thiết kế sẵn, thế thì tôi có một nghi vấn." Diệp Kiêu nhìn anh ta: "Có nghi vấn gì?

Anh nói đi." "Nếu họ đã mở đường hầm trộm ở đây, điều đó có nghĩa là họ đã gặp nguy hiểm, bất đắc dĩ mới phải dùng con đường này.

Nhưng cung điện này, lúc đầu chúng ta nhìn thấy nó vẫn nguyên vẹn không tổn hại, rốt cuộc họ đã gặp phải thứ gì?"Nghe Trương Như Long nói vậy, Diệp Kiêu cũng không khỏi cảnh giác.

Đúng vậy!

Rốt cuộc họ đã gặp phải thứ gì mà lại phải tìm ra những con đường khác chứ?

Cung điện lúc đầu được xây dựng trên mặt đất bằng phẳng, còn bây giờ mọi thứ đều biểu hiện rằng cung điện này đã bị hủy hoại.

Vậy trước đó họ đã gặp phải thứ gì?Lúc này, những người trước màn hình cũng bắt đầu bàn tán.

"Còn có thứ gì khủng khiếp hơn sao?

Tôi đoán chắc là Hỏa Phiêu Trùng!" "Não anh bị cương thi ăn rồi sao?

Hỏa Phiêu Trùng chẳng phải bị đóng băng trong lớp băng sao?" "Hỏa Phiêu Trùng cũng không phải ngay từ đầu đã bị đóng băng trong lớp băng, lúc lên núi chẳng phải đã từng gặp Hỏa Phiêu Trùng rồi sao!" "Mọi người đừng đoán nữa, tôi đoán chắc là thứ đáng sợ hơn nhiều, Huyết thi đến giờ vẫn chưa xuất hiện, các anh không lẽ quên rồi sao!" "Mẹ kiếp, anh không nói tôi cũng quên mất, đúng thật, Huyết thi vẫn chưa xuất hiện, cả con rắn biết nói kia nữa!"Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Dù sao đi nữa, bây giờ họ cũng không thể lơ là chủ quan.

Huống hồ lúc này bất kể họ làm gì, nói gì cũng đều phải cẩn thận, nếu không thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Kiêu thông qua chuyện này cũng nhận ra rằng, mỗi bước đi trong cổ mộ dưới lòng đất này đều đã được thiết kế sẵn.

Cáp Bố Thượng Sư dường như đã nhìn thấu tâm tư của họ, muốn từng bước từng bước dẫn họ vào trong đó.Vì vậy Diệp Kiêu quyết định sẽ dùng bản đồ của Cáp Bố Thượng Sư là được rồi.

Vì hắn đang ở trong Lăng Tiêu Bảo Điện, vậy thì cứ đến Lăng Tiêu Bảo Điện tìm hắn, thực hiện trận quyết đấu cuối cùng!Thấy sắc mặt Diệp Kiêu nghiêm túc, Trương Như Long không nhịn được hỏi anh: "Tiểu Diệp, cậu nghĩ thế nào?" Diệp Kiêu mỉm cười, lần lượt kể cho anh ta nghe suy nghĩ của mình.

Trương Như Long lập tức có chút kinh ngạc: "Ý cậu là Cáp Bố Thượng Sư đã nhìn thấu chúng ta, nên mới như vậy sao?""Không sai, nếu tôi không đoán sai, hắn nhất định đang đợi chúng ta ở cách đó không xa.

Chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo kế hoạch của hắn vạn phần chắc chắn.

Nếu đã muốn tôi, vậy thì tôi sẽ đi.

Từ bây giờ chúng ta cứ đi theo bước chân của chúng, tôi nghĩ hy sinh sẽ ít hơn một chút.""Dù sao Cáp Bố Thượng Sư cũng đã đi qua một lần rồi, mỗi ba năm lại đến một lần, bất kể hắn đến để cho rắn ăn cũng được, hay cho Cổ trùng ăn cũng vậy!

Tóm lại tôi cứ theo con đường của hắn mà đi, nhất định sẽ không có vấn đề gì!"Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng nghĩ lại.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng những thứ trong ngôi mộ này, ngoài Cáp Bố Thượng Sư ra, dường như không ai khác có thể rút lui an toàn.

Nhưng Cáp Bố Thượng Sư lại có thể mỗi ba năm đều phái một số người vào, những người này chết trong đó, nhưng vẫn có người nối tiếp.

Điều đó chỉ có thể chứng tỏ bên trong có đủ sức hấp dẫn lớn.

Nếu đã như vậy thì đừng trách họ không khách khí!

Đằng nào cũng phải đến cuối cùng, thà bây giờ bắt đầu luôn.Diệp Kiêu đã quyết định rồi, Trương Như Long và những người khác cũng chỉ có thể dốc toàn lực ủng hộ anh.

Dù nói thế nào, chuyện này đã được định đoạt rồi thì phải làm cho bằng được.

Diệp Kiêu chắc chắn sẽ có manh mối, hiện tại họ đã nghỉ ngơi một lát.Đường hầm trộm trước mặt có đất mềm xốp, hơn nữa bên trong nhìn rất sạch sẽ, không giống như những đường hầm trộm bình thường còn có một số trùng rắn.

Cả đường hầm trông rất chỉnh tề sạch sẽ, xem ra đã có từ rất nhiều năm rồi.

Chương 597

Trong không khí còn lẫn một mùi đất tanh, Diệp Kiêu sờ sờ bức tường rất khô ráo, không có nước, điều này có chút kỳ lạ.Tuy nhiên lúc này cũng không để ý được nhiều như vậy, anh ấy cứ thế tiến lên.

Mọi người cũng bước đi khó khăn theo sau Diệp Kiêu.

Đèn pin chiếu vào đường hầm trộm, lúc này Diệp Kiêu mới phát hiện bức tường này có chút quá trơn nhẵn."Tiểu Diệp, cái này hình như là công trình gì đó, nếu không sao lại xây dựng trơn nhẵn đến vậy?" "Anh xem bức tường này với viên gạch này, cái này hình như là do người ta chuyên môn xây dựng nên, nếu nói đây là đường hầm trộm thì tôi không tin lắm."Đi được một đoạn, ngay cả Trương Như Long cũng nhìn ra.

Diệp Kiêu thấy vậy gật đầu: "Đây chắc hẳn là một mộ đạo, hơn nữa nói không chừng là thông đến cung điện phía sau, mọi người cảnh giác một chút." Trong mộ đạo truyền đến một mùi đất tanh nhàn nhạt, Diệp Kiêu ngửi thấy liền cảm thấy có gì đó không ổn lắm, hơn nữa còn có một mùi hương lạ.Mỗi khi trong mộ đạo truyền ra mùi hương lạ, anh ấy luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Quả nhiên, khi Diệp Kiêu trực tiếp đi về phía trước, dưới chân phát ra tiếng "rắc" giòn tan.

Anh cúi đầu nhìn, hóa ra là một cành cây gãy!Trong mộ đạo sao lại có cành cây chứ?

Nếu nói là sinh vật sống thì anh còn tin, nhưng thực vật xuất hiện ở đây thì có chút khó tin rồi.

Trong những mộ huyệt khác cũng thật sự từng phát hiện thực vật, nhưng những nơi đó là thích hợp cho thực vật sinh trưởng.

Trên Thiên Sơn băng tuyết bao phủ, quanh năm không nhìn thấy thực vật, huống hồ là trong mộ đạo này, làm gì có điều kiện sinh tồn? Diệp Kiêu cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp bóp nát thứ này rồi ném sang một bên.

Những người còn lại cũng theo sát phía sau, đi đến phía trước thì phát hiện cành cây càng ngày càng nhiều, dưới chân Diệp Kiêu giẫm lên nghe tiếng "rắc" vang lên.

Mọi người đều có chút lạ lùng, khi ống kính chĩa xuống đất, mọi người đều có chút kinh ngạc."Đây là cái gì?" "Sao lại có cả cành cây gãy nữa, đây đâu phải là ngoài trời, chẳng lẽ là bên ngoài ngọn núi lớn sao?" "Không ổn, quá không ổn!" Diệp Kiêu nhìn một cái rồi càng lúc càng cảm thấy có điều khuất tất.Khi phía trước xuất hiện ngày càng nhiều cành cây, trong lòng anh không khỏi giật mình!

Vội vàng lấy súng phun lửa ra!

Thấy tư thế này, Trương Như Long giật mình: "Tiểu Diệp, có chuyện gì vậy, cái này là thứ gì?" "Mọi người tuyệt đối đừng chạm vào, cẩn thận một chút." Anh nghĩ một lát, đổi thành tấm chắn, đặt xuống đất rồi đẩy lùi lại, đẩy toàn bộ những cành cây này sang một bên.Trương Như Long cũng bắt chước, cầm tấm chắn.

Hai người kề vai sát cánh đi, tạo ra một lối đi rộng rãi.

Đẩy toàn bộ cành cây về phía trước, lúc này Diệp Kiêu mới trầm giọng nói: "Đây là Thụ Cổ Trùng." "Cổ trùng!

Chẳng lẽ bên trong những cái này toàn là trùng sao?

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Trương Như Long lập tức căng thẳng.Diệp Kiêu giải thích: "Trong Cổ thành Nam Cương có một loại Thụ Cổ Trùng đặc biệt.

Tương truyền, cổ sư bỏ Cổ trùng vào một cây cổ thụ trăm năm.

Dùng những con trùng này đục rỗng toàn bộ cây, sau đó hấp thụ chất dinh dưỡng và nhựa cây.

Ngay sau đó cho chúng ăn máu tươi và thịt sống, lâu dần cả cây cổ thụ liền trở thành nơi trú ngụ của những con trùng này.

Sau khi hình thành, Cổ trùng phá thể mà ra, những con trùng được vỏ cây bao bọc này thường xuyên xuất hiện trong thôn làng.

Lúc đó tôi đọc một cuốn sách có nói, Thụ Cổ Trùng đi đến đâu thì không một tấc cỏ mọc.

Mà vì chúng ẩn nấp rất kỹ càng, rất ít người nghĩ chúng là trùng nên cũng không phát hiện ra.

Khoảng thời gian đó, mười dặm tám hương toàn bộ đều chết sạch, cuối cùng vẫn là một tiểu đạo sĩ phát hiện ra những con trùng trong cành cây này, nên mới suy đoán ra, một mồi lửa thiêu cháy toàn bộ chúng.

Nhưng không ngờ, cách biệt nhiều năm lại xuất hiện ở đây, có thể là do đạo sĩ đó đã mang đi."Tương truyền Thụ Cổ Trùng đã biến mất một thời gian rồi, không ngờ lại đột nhiên phát hiện ra ở đây.

Nghe Diệp Kiêu giới thiệu như vậy, Trương Như Long lập tức giật mình, còn các cư dân mạng trước màn hình cũng đều chấn kinh không thôi!"Sống lâu thật, thấy nhiều chuyện lạ!

Hóa ra còn có thứ này!" "Vừa nãy Diệp Kiêu chẳng phải đã tự tay bóp nát nó rồi sao?

Chẳng lẽ bây giờ không sao nữa à?" Diệp Kiêu bổ sung: "Bây giờ chắc là thời kỳ ngủ đông, mọi người tuyệt đối đừng chạm vào, chỉ cần đẩy chúng sang một bên là được.

Nếu có gì đó kích thích chúng thì chúng mới bò ra, hơn nữa bên trong này chắc hẳn đều là ấu trùng.

Khi thành trùng phá thể mà ra, khoảnh khắc đó sẽ không có cách nào ngăn cản được.”Nghe Diệp Kiêu nói vậy, da đầu mọi người đều tê dại, thành trùng!

Trong mộ đạo này có nhiều cành cây gãy như vậy, nếu tất cả những con trùng bên trong cành cây đều bò ra thì hậu quả thật sự không dám tưởng tượng!

Mọi người đều có chút căng thẳng, nhìn sắc mặt Diệp Kiêu cũng đã thay đổi.

“Tiểu Diệp, nếu Thụ Cổ Trùng thật sự bò ra thì phải làm sao?”Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Vậy thì liều chết một phen, bất kể thế nào cũng không thể để những con trùng này chiếm thế thượng phong.

Anh nói trên Thiên Sơn sao lại có nhiều trùng như vậy?

Nhiệt độ Thiên Sơn thấp, vì sao những thứ này lại có thể tồn tại?”Diệp Kiêu giải thích: “Nhưng trong lớp băng có rất nhiều virus, nên một số virus tiền sử chỉ là ngủ đông, chứ không phải đã chết.

Chỉ cần điều kiện đạt được thì chúng vẫn có thể xuất hiện.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người không khỏi chợt nhận ra.“Giống như lớp băng Nam Cực vậy, bên dưới cũng đóng băng hàng vạn loại virus, một khi những lớp băng này tan chảy thì virus sẽ toàn bộ xuất hiện, có phải ý này không?” Diệp Kiêu gật đầu: “Đúng là ý đó, nhưng ở đây còn có thêm một điểm nữa, vì cổ mộ là do con người tạo ra, khi nào phóng thích thì cũng phải xem ý muốn của mộ chủ.

Chúng ta bây giờ đã xông vào rồi, phía trước còn có Cáp Bố Thượng Sư, hắn bày mưu tính kế, chắc chắn sẽ kịp thời đánh thức những con trùng này.

Đến lúc chín phần chết một phần sống thì chúng mới xuất hiện,

lúc đó cũng là lúc tôi yếu ớt nhất!"Diệp Kiêu đã chắc chắn, Cáp Bố đã sắp đặt lâu như vậy chính là để tìm phiền phức cho anh.

Hiện tại đã đến mức này, anh cũng không sợ hãi.

Dù sao trong tay mình có công cụ, cho dù chết ở đây, cũng phải kéo Cáp Bố Thượng Sư cùng chết!

Linh hồn bất diệt phải không?

Vậy thì phong ấn hắn lại!

Trên tay anh có Thiên Quan Đồng Ấn, và một số vật phẩm khác, anh không tin là không thể phong ấn lão quái vật này trong cổ mộ!

Như vậy hắn sẽ không thể ra ngoài suốt đời, ít nhất sẽ không đi hại người, thế là được rồi.Nghe Diệp Kiêu nói vậy, trong lòng Trương Như Long chợt chùng xuống.

Nếu nói như thế, thì Diệp Kiêu rất có khả năng là người sống sót đến cuối cùng.

Nhưng cũng sẽ phải chịu hết khổ sở, nếu rơi vào tay Cáp Bố Thượng Sư thì không biết sẽ thế nào?

Anh ta không thể để Diệp Kiêu một mình mạo hiểm.

Trương Như Long âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải cùng Diệp Kiêu đi đến cuối cùng.

Lần thám hiểm mộ này là Diệp Kiêu mời họ, Diệp Kiêu đã tin tưởng anh ta, thì anh ta cũng tuyệt đối sẽ không bỏ mặc anh em!Lúc này, mọi người đều có chút cảm thán không thôi.

Nếu nói đến những chuyện khác thì họ không có cách nào, nhưng nếu thật sự đối đầu thì e rằng còn có một số thiếu sót khác.

Diệp Kiêu và Trương Như Long hai người đẩy tấm chắn đi liền hai mươi mét, đẩy toàn bộ những cành cây này sang một bên, lúc này

mới đến một hang động.Hang động này không phải là cung điện, điều này khiến mọi người có chút kinh ngạc.

Nó hoàn toàn khác với cung điện phía trên!

Nhưng nhìn kỹ, hang động này dường như cũng có chút khác thường.

Chỉ thấy hai bên trái phải là bốn cây cột, hơn nữa phía trên hang động còn có ngói.

Cấu tạo tổng thể giống hệt một miếu Thổ Địa, điều này khiến mọi người có chút lạ lùng, chẳng lẽ bên trong hang động này ở là Ông Địa sao?Nếu không thì sao lại có cấu tạo như thế này chứ?

Mọi người đều có chút không hiểu.

Chương 598

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, bảy mươi hai cung điện cũng chỉ là hư danh, chắc chắn không có nhiều như vậy.

Nhưng nếu đã xác định là cổ mộ Tây Kinh thì điều đó có chút khó tin rồi.

Những người tín ngưỡng thần Phật thật sự là thần gì cũng bái, đến miếu Thổ Địa cũng dựng lên sao?Nhưng nghĩ lại, chắc không phải đâu, ít nhất là một đế vương thì không thể nào lại không có tiêu chuẩn như vậy chứ, dùng mấy thứ này làm bổ sung sao?

Không, sẽ không đâu.

Diệp Kiêu rất nhanh đã phủ nhận suy nghĩ này.

Nhìn thấy mọi thứ ở đây, mọi người đều có chút mơ hồ, không hiểu rốt cuộc đây là nơi nào.

Nhưng không thể phủ nhận, bên trong quả thật có điều gì đó không bình thường.

Lúc này, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mọi người xem xung quanh có đường thông nào không." Trương Như Long lấy bản đồ ra so sánh một chút, "Theo lý mà nói, ở đây phải có một con đường nhỏ, sao bây giờ lại không thấy đâu cả?" Anh ta nhìn khắp bốn phía bức tường, nhưng không phát hiện ra.

Điều này khiến Trương Như Long không khỏi cảm thán, "Hắn ta lừa tôi rồi sao, chẳng lẽ bản đồ này là giả?" "Không thể nào." Diệp Kiêu lắc đầu, "Bản đồ không thể là giả được, trừ phi bố cục bên trong đã thay đổi, hoặc chúng ta đã lọt vào một trận pháp nào đó, nếu không thì tuyệt đối sẽ không như thế này." Diệp Kiêu quyết định xem xét kỹ

hơn, anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, gõ vào bức tường.

Đong!

Phát ra một tiếng vang trong trẻo, điều này khiến anh không khỏi ngạc nhiên!

Những người xung quanh cũng đều sửng sốt.

"Sao lại có tiếng động như vậy?" Diệp Kiêu lập tức dùng trường đao phá vỡ mặt tường.

Gạch đá, không, chính xác hơn là lớp đất bị phá vỡ, lộ ra bức tường màu xanh.

Điều này khiến mọi người lập tức kinh ngạc, không ngờ ở đây lại có một thế giới khác!

Những viên gạch xanh này nói cụ thể không phải là gạch, mà là những thứ giống như mặt gương, trên đó còn khắc từng vòng hoa văn, nhìn vào khiến người ta có chút chóng mặt.

Diệp Kiêu lúc đó liền dùng trường đao cạo hết toàn bộ mặt tường này, mọi người cũng bắt đầu giúp đỡ.

Toàn bộ lớp đất trên tường cổ mộ đều bị cạo sạch, lộ ra từng viên gạch xanh, nói là gạch nhưng thực ra cũng không giống gạch, sờ vào còn có chút dính dính, điều này khiến mọi người lập tức kinh ngạc.

Đây là thứ quái quỷ gì vậy?

Lúc này, Trương Như Long nhìn lên trên, chỉ vào đó nói: "Mấy người xem trên đó là cái gì?" Chỉ thấy trên đó nhỏ xuống một giọt nước, Trương Như Long sờ thử rồi ngửi, lập tức một mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi.

Lúc đó anh ta kinh hãi, rồi một tiếng "rắc" vang lên!

Trên đỉnh mộ lại xuất hiện một vết nứt, điều này khiến mọi người

kinh hồn bạt vía.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao chĩa vào vết nứt đó, chỉ thấy vết nứt không ngừng mở rộng, tiếng "rắc rắc" từng chút một nghiền nát trái tim mọi người.

Cũng khiến mọi người lập tức lên nòng súng, chĩa thẳng lên trên.

Nếu có bất cứ thứ gì dám lao xuống, họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Lúc này nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều vô cùng căng thẳng, tất cả đều nhìn chằm chằm lên trên.

Chỉ sợ xảy ra hậu quả khó lường.

Lúc này nhìn thấy cảnh tượng này, Diệp Kiêu cũng nhíu chặt mày, "Thứ này có chút không dễ giải quyết." Lời Diệp Kiêu vừa dứt, một tiếng "rắc" vang lên, cả một khối đỉnh mộ rơi xuống!

Vừa vặn rơi xuống chân Diệp Kiêu.

Khối đá rơi xuống vô cùng giòn, nhìn có vẻ giống vỏ của thứ gì đó.

Điều này khiến tim anh lập tức thắt lại, vội vàng hô: "Chạy mau!

Rút lui ra mộ đạo!" "Trương Như Long, đốt hết mấy cành cây đó đi!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, não Trương Như Long có chút đơ, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

Những con trùng đó, những con trùng đó đến rồi!

Anh ta không nói hai lời, rút súng phun lửa ra, đốt hết những cành cây mà họ vừa mới chất đống sang một bên!

Cành cây bị đốt cháy kêu lách tách.

Trên đỉnh mộ đạo cũng truyền đến những âm thanh đáng sợ.

Sau đó một tiếng nổ lớn, cả đỉnh mộ bắt đầu sụp đổ.

Mọi người lập tức kinh hãi, Diệp Kiêu vội vàng quay người sờ soạng những bức tường này, bức tường lẽ ra không có vấn đề gì, nhưng phía trên đã bị Thụ Cổ Trùng chiếm giữ!

Không khoa trương mà nói, khối đá phía trên đó chính là ổ của chúng.

Trước đây Diệp Kiêu từng nói, nếu một khi gặp phải cổ trùng trưởng thành, hậu quả sẽ khôn lường.

Hình dạng của chúng vô cùng quỷ dị, hơi giống cành cây, vì bị cành cây bao bọc quanh năm, nên căn bản không thể phân biệt thật giả.

Vì vậy trong cổ thư mới ghi chép lại chuyện thôn xóm bị nuốt chửng không còn một thi thể.

Sau bao nhiêu năm, mấy thôn nhỏ đó cũng biến mất không còn dấu vết, không bao giờ xuất hiện nữa.

Diệp Kiêu lúc này đột nhiên nghĩ đến, đạo sĩ nhỏ được ghi chép trong cổ thư, liệu có phải là Cáp Bố Thượng Sư không?

Chính hắn ta đã mang Thụ Cổ Trùng ra ngoài!

Nhưng tất cả đều chỉ là suy đoán của anh, bây giờ đã không còn cách nào khác.

Điều anh cần làm lúc này là nhanh chóng tìm được lối ra.

Có như vậy mới có thể thoát khỏi nơi nguy hiểm này.

Diệp Kiêu không ngừng sờ soạng trên bức tường, những hoa văn từng vòng này rốt cuộc giống cái gì?

Anh không kịp nghĩ nhiều, cuối cùng cũng tìm thấy một khe nứt, đúng lúc anh đưa một tay vào khe nứt thì phía trên "phập" một tiếng, vô số cành cây rơi xuống, Trương Như Long trong lòng hoảng hốt

kêu: “Chết tiệt!” Mọi người đều nằm rạp xuống.

Trương Như Long cầm súng phun lửa chĩa lên trên bắn một tràng.

Vô số Thụ Cổ Trùng từ trong khe nứt bò ra.

Vừa mới xuất hiện đã bị lửa thiêu đốt, nhưng chúng không hề chậm bước.

Lớp vỏ bên ngoài cháy kêu lách tách, nhưng chúng vẫn có thể bò ra từ bên trong.

Khi cành cây bị cháy hết, những con cổ trùng trưởng thành từng con một lộ ra.

Nhìn có vẻ giống cành cây khô, nhưng lại vẫy vẫy những cái càng sắc nhọn tiến về phía họ.

Chương 599

Miệng bén nhọn chiếm trọn phần đầu, toàn thân đen kịt, thân dài bằng bàn tay, khi đôi cánh giang ra, giống hệt một con bọ ngựa đột biến.

Những cái càng đó không phải là trò đùa, trên đó còn có những răng cưa sắc bén, chỉ nghĩ thôi cũng biết đáng sợ đến mức nào.

Trương Như Long và những người khác lập tức dùng súng phun lửa quét sạch những con trùng này, còn Diệp Kiêu thì gồng sức kéo một khối đá xanh.

Khối đá này lớn hơn những viên gạch trước đây, nhưng Diệp Kiêu không thể quản được.

Anh trực tiếp bóp nát nó, từng chút một tách ra, phát hiện một khối tròn nhô lên, anh ấn mạnh xuống!

Dưới chân xuất hiện một cái lỗ vuông vắn một mét.

Diệp Kiêu lập tức trầm xuống, nhìn thấy cảnh tượng này mọi người đều kinh ngạc!

"Diệp Đảo đi đâu rồi?" "Chết rồi chết rồi, bố mẹ ơi, Diệp Đảo chạy trốn rồi!" "Đừng nói bậy, cái chỗ nhỏ thế này Diệp Đảo chạy đi đâu được?" "Mấy người động một tí là nói Diệp Đảo chạy trốn, Diệp Đảo lần nào làm mấy người thất vọng chưa!" Lúc này Diệp Kiêu ở dưới hô lên: "Mau qua đây!" Anh lập tức nhảy lên, dù sao cũng phải để mọi người vào trước để lánh nạn.

Bên dưới là một gian mộ thất, mọi người đều nhảy vào, Diệp Kiêu trực tiếp lao qua, nhặt súng phun lửa lên, chặn đám Thụ Cổ Trùng đó lại.

Trương Như Long thì đi theo Diệp Kiêu sát cánh chiến đấu, hai người một trước một sau nhảy xuống, ngọn lửa thiêu rụi cả đỉnh mộ.

Trương Như Long không nói hai lời, lấy lựu đạn ra ném đi, kéo Diệp Kiêu ngã xuống.

Oàng!

Một tiếng nổ lớn, quả lựu đạn khiến cả mộ thất rung chuyển và nứt toác, cát đất không ngừng rơi xuống.

Lúc này Diệp Kiêu thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán, "Mọi người đã xuống hết chưa?" Nhìn thấy hai mươi mấy người trước mặt, Trương Như Long đếm từng người, rồi gật đầu nói: "Xuống hết rồi!" Lúc này mọi người vẫn còn sợ hãi.

"Chết tiệt!

Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy!" "Vừa rồi là Thụ Cổ Trùng sao?

Những cái càng lớn đó thật đáng sợ!" "Đúng vậy, nó như một con bọ ngựa lớn vẫy càng bay về phía tôi, tôi suýt nữa thì bị nó ăn thịt!" "Nhìn cảnh này khiến tôi nhớ lại những lời anh nói trước đây, nếu là ấu trùng thì còn đỡ, nếu là cổ trùng trưởng thành, chúng ta thật sự không thể đối phó nổi!" "Bây giờ chỉ có thể dùng lửa, nhưng nếu không có lửa thì sao?

Mấy thứ này ghê tởm quá." Lời họ nói khiến Diệp Kiêu gật đầu, "Cho nên bây giờ chúng ta không thể có bất kỳ sự lơ là nào." Nghe anh nói vậy, mọi người đều gật đầu, giờ mới định thần lại nhìn xung quanh, ai nấy đều ngớ người.

Đây lại là một tòa cung điện.

Khi họ từ trên rơi xuống thì đáp xuống chính trên cung điện, vừa vặn là trên một tầng đài.

Phía dưới tầng đài là một tế đàn, cả tầng đài này tương đương với một tế đài.

Diệp Kiêu và những người khác vội vàng xuống, nhìn quanh, quả nhiên là một cung điện.

Không ngờ việc đi thẳng xuống lại khiến họ tìm thấy cung điện!

Điều này thật sự khiến người ta phải suy nghĩ!

Diệp Kiêu dùng đèn pin soi chiếu, khiến anh phát hiện ra một số manh mối.

Không giống những cung điện trước đây, cung điện này lại có một số vật phẩm tùy táng.

Diệp Kiêu và họ vội vàng mở các hộp ra, chỉ thấy xung quanh rải rác những ngọc khí khác nhau, có cái đã vỡ, có cái lại căn bản không còn nguyên vẹn.

Xem ra những thứ này cũng đã bị đạo mộ tặc ghé thăm rồi, nên mới còn sót lại những thứ này.

Điều này khiến Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

"Cáp Bố, những năm qua ngươi quả thật không hề nhàn rỗi, dùng những thứ này làm bàn đạp của ngươi." Vận chuyển văn vật ra ngoài, e rằng đều đã bị hắn ta đổi thành tiền, dùng vào việc thám hiểm những cổ mộ này.

Cáp Bố Thượng Sư quả nhiên đáng chết!

Điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh, xem ra vẫn là quá coi thường hắn ta rồi.

Anh đã nghĩ Cáp Bố Thượng Sư quá tốt, vì vậy khi đối mặt với khoảnh khắc này, Diệp Kiêu trong lòng đau nhói!

Sau khi đánh dấu xong, mọi người lại nhìn quanh, không phát hiện

ra bất kỳ điều gì đáng ngờ, nhưng Diệp Kiêu lại phát hiện ra manh mối.

Anh nhìn vào một góc, chỉ thấy ở đây lại có một đồ án kỳ lạ, đây không phải là biểu tượng của lính đánh thuê sao?

Hóa ra bọn họ cũng đã đến đây rồi, đồ án này chính là do lính đánh thuê để lại.

Diệp Kiêu nhìn đồ án huy hiệu hình tròn trong góc không khỏi cười lạnh, xem ra lính đánh thuê không chỉ có một đội này.

Nhóm người trước đó đã bị anh đuổi đi, bên Vương An Phi vẫn chưa có tin tức, nhưng bên này thì sao đây?

Bên Giáo sư Chu cũng không phát hiện ra bóng dáng lính đánh thuê nào, chẳng lẽ họ đi lạc đường lại vào cổ mộ?

Tuyệt đối không thể nào!

Theo Diệp Kiêu nghĩ, nếu quay lại đường cũ, cũng chỉ có thể gặp phải rắn trùng chuột bọ, tuyệt đối không thể toàn thân trở ra được.

Nếu là như vậy thì cũng quá dễ dàng cho bọn họ rồi!

Diệp Kiêu trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên thực tế những lính đánh thuê đó đã chết hết, căn bản không có cách nào thoát ra.

Cáp Bố Thượng Sư ở cuối cùng bày mưu tính kế, căn bản sẽ không cho bọn họ cơ hội sống sót trở về!

Vì vậy tất cả mọi người đều chỉ trích đội ngũ của Diệp Kiêu này, và bây giờ nhìn thấy đồ án trong góc, Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh.

Bàn tay của bọn họ quả thật quá dài, đã vươn đến tận đây rồi!

Lúc này mọi người thấy vậy cũng không khỏi bàn tán, "Đây không phải là đội ngũ trước đó sao!" "Tôi thấy không giống, màu sắc này rất

tươi, hình như mới vẽ gần đây." "Điều đó chứng tỏ không chỉ có một đội ngũ đã vào đây!" "Tiểu Diệp, chúng ta vẫn nên chiến đấu đến cùng, nghĩ xem rốt cuộc nên làm thế nào cho phải?" Lúc này Diệp Kiêu gật đầu, nhìn vào ống kính.

"Cáp Bố, nếu có thể thì hiện thân đi, dù sao đến cuối cùng chúng ta cũng sẽ gặp mặt." "Thay vì đợi đến cuối cùng chi bằng bây giờ bắt đầu luôn, ít nhất cũng có thể tiết kiệm thời gian." "Nếu không, tôi thật sự sẽ không khách khí đâu!

Lão quái vật, tôi đợi ngươi!" Diệp Kiêu nói xong làm một thủ thế vào ống kính, thủ thế đó là kết Liên Hoa Ấn.

Điều này lập tức khiến mọi người khó hiểu.

"Tiểu Diệp, anh đây là?" "Tôi đang tuyên chiến với hắn, để hắn biết tôi không dễ chọc, đồng thời cũng muốn hắn hiểu rằng, nếu đối đầu với tôi, hắn tuyệt đối không có phần thắng!" Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu.

"Đúng vậy, phải khiến hắn không có phần thắng, như vậy thì không có vấn đề gì!" "Tiểu Diệp, nếu nói như vậy, còn mấy phần thắng?" "Đã qua lâu như vậy rồi, tôi không muốn công dã tràng!" Diệp Kiêu cho họ uống viên thuốc an thần.

"Cứ yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không làm mọi người thất vọng.

Mọi người tìm lối ra đi." Mọi người học theo Giáo sư Chu, đánh số từng vật tùy táng, chụp ảnh và gửi về hậu đài.

Anh quay phim cũng nhìn rõ, từng văn vật đều được cận cảnh.

Lúc này nhìn thấy cảnh tượng này, Giáo sư Chu không nhịn được thở dài một tiếng.

Chương 600

"Vương An Phi, chuyện những lính đánh thuê đó rốt cuộc là sao, anh đã điều tra rõ chưa?" Vương An Phi gật đầu, "Đã điều tra rõ rồi, đã có báo cáo từ bốn mươi năm trước, nhưng lúc đó nói là phổ biến khảo cổ, nên cũng không ngăn cản." "Nhưng đội ngũ này là từ nước ngoài đến, nghe nói còn là một tập đoàn lớn, vì vậy trên Thiên Sơn cũng không có ai ngăn cản, họ còn quyên góp một khoản tiền, nói là để giúp thị trấn phía dưới phát triển kinh tế." Lời Vương An Phi nói khiến Giáo sư Chu lập tức tức giận, không ngờ lại là như vậy!

Vì chút lợi nhỏ mà buôn bán văn vật.

Bấy nhiêu năm qua, họ không biết đã vận chuyển đi bao nhiêu văn vật, đây là 'lấy lông dê đắp cho dê', dùng văn vật trộm được từ cổ mộ trong Thiên Sơn đổi lấy tiền, giúp thị trấn xây dựng, đây là cái gì?

Phải nói Cáp Bố Thượng Sư rất có đầu óc, bây giờ có thể làm ra chuyện này, ông ấy một chút cũng không ngạc nhiên.

Nhưng đối với hắn ta mà nói, làm gì cũng vô ích, dù sao hắn ta cũng là một tội nhân.

Giáo sư Chu lập tức tức giận không thôi, trực tiếp liên lạc với Diệp Kiêu qua vô tuyến điện, bảo họ đẩy nhanh tiến độ.

Còn về văn vật thì không cần tốn quá nhiều thời gian, dù sao cũng đã bị đạo mộ tặc ghé thăm một lần rồi, những thứ còn lại có nhiều cũng vô dụng, bây giờ điều cần làm là đi sâu vào bên trong, trực tiếp phá hủy chúng!

Bắt giữ Cáp Bố Thượng Sư, đây mới là nhiệm vụ của họ.

Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Diệp Kiêu lập tức hiểu ra Giáo sư Chu

cũng đang tức giận, dù sao văn vật đã bị phá hủy quá nhiều.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ thất thoát càng nhiều hơn.

Lúc này anh cũng không nói nhiều, chỉ nhìn Giáo sư Chu gật đầu.

Giáo sư Chu tức giận, nếu không thì tuyệt đối sẽ không ra lệnh như vậy.

Nhưng đối với anh mà nói, chuyện này cũng không dễ dàng như vậy.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh, trong lòng đã rõ.

Đối với anh mà nói, đây là một cung điện bình thường, sau khi ra ngoài sẽ là một thông đạo, trực tiếp dẫn đến cung điện tiếp theo.

Hai cung điện này cách nhau quá gần, giống như cặp song sinh vậy, thoạt nhìn có chút giống một tòa tháp.

Nhưng lúc này cũng không thể quan tâm nhiều, mọi người trực tiếp đi qua.

Theo bản đồ hiển thị, nơi đây quả thật có chút manh mối.

"Tiểu Diệp, anh xem hai con đường này, một bên rẽ trái, một bên rẽ phải, cả hai đều có thể thông đến con đường cuối cùng, anh xem rốt cuộc nên đi đường nào?" "Chúng ta rẽ trái hay rẽ phải?" Diệp Kiêu nhìn một cái, chỉ vào con đường gần nhất nói: "Cứ đi đường này đi, không cần phải cầu kỳ xa xôi, hơn nữa cũng không có đủ thông đạo." Nghe anh nói vậy, Trương Như Long không khỏi gật đầu.

Mọi người cùng nhau đi đến cung điện tiếp theo, sau khi vào bên trong không khỏi ngạc nhiên, đây là cái gì?

Toàn là đá, bên trong cung điện bày đầy đá, cung điện trước là một tế đàn, đây lại là đá, rốt cuộc là chuyện gì?

Hơn nữa giữa hai cung điện này hoàn toàn không có bất kỳ đồ vật

nào của Tây Kinh.

Nếu nói cung điện trước đó còn có người băng, phục sức và hoa văn của họ còn có thể cho thấy là mộ huyệt Tây Kinh.

Nhưng giữa hai cung điện này hoàn toàn không có bất kỳ biểu tượng triều đại nào, điều này thật sự có chút kỳ lạ.

Diệp Kiêu cũng không khỏi nhíu mày.

Phải nói là bên trong cung điện thông thường nhất định sẽ có một số vật tùy táng, những vật tùy táng trước đó cũng chỉ là những ngọc khí đơn giản, không nhìn ra được điều gì đặc biệt.

Cái này thì có chút kỳ lạ.

Nhưng cuối cùng vẫn bị anh phát hiện ra một số manh mối, Diệp Kiêu đi vào giữa những khối đá này xoay một vòng!

Mọi người xung quanh cũng đều đi sâu vào bên trong, không phát hiện ra ở đây có gì ghê gớm, mọi người lại lùi ra cửa đại điện.

Nhìn Diệp Kiêu ở đây qua lại, cử chỉ này khiến họ có chút kỳ lạ.

"Tiểu Diệp rốt cuộc anh đang làm gì vậy?" "Tiểu Diệp có phát hiện ra điều gì không?

Nơi này có gì khác biệt?" Diệp Kiêu cười cười nói: "Mấy người xem những khối đá này có thấy quen mắt không?" Quen mắt?

Lời Diệp Kiêu nói khiến họ không khỏi kinh ngạc, đợi đến khi Trương Như Long đi theo bước chân anh một vòng thì mới phát hiện, "Đây không phải là Bát Quái trận sao?" "Đúng vậy, đây là Bát Quái.

Anh nói ở đây có nhiều Bát Quái như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?" "Mấy người xem khối đá này hình như là một Đan Lô!" Cuối cùng cũng có người phát hiện ra!

Diệp Kiêu gật đầu, "Có Bát Quái trận lại có Đan Lô, đây là biểu

tượng của trường sinh.

Ở đây còn có một Phất Trần." Diệp Kiêu nhìn hoa văn trên khối đá, nói với họ, "Mấy người xem những thứ này, có Bát Quái, có Đan Lô, có Phất Trần, điều đó chứng tỏ đây là trường sinh." "Xem ra chủ mộ quả thật hy vọng trường sinh, nên mới vẽ nhiều thứ như vậy." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc, cũng là do Diệp Kiêu quan sát tinh tế mới có thể phát hiện ra.

Nếu đổi thành họ thì tuyệt đối không nghĩ đến điểm này.

Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Cư dân mạng trực tiếp cũng đều sửng sốt.

"Thật đó!

Sao tôi lại không nghĩ ra!" "Đúng vậy, anh xem, Diệp Đảo vẫn là Diệp Đảo, nếu không phải Diệp Đảo nhắc nhở thì tôi căn bản không nghĩ ra." "Cái này cũng đúng, anh xem những thứ này khắc sống động như thật, mỗi khối đá đều có một ít.

Cho cận cảnh đi!" "Anh quay phim, đây là sở trường của anh đó!

Anh quay phim không lẽ không dám qua đó sao?" Anh quay phim tỏ vẻ bất đắc dĩ, anh cũng muốn, nhưng bây giờ cũng không thể làm gì, chỉ có thể gật đầu, chuyển ống kính sang cận cảnh, chĩa vào hoa văn trên những khối đá này.

Quả nhiên Diệp Kiêu nói ngay từ đầu không sai, Bát Quái trận này cộng thêm hoa văn trên những khối đá này, quả thật tượng trưng cho trường sinh tu tiên.

Những thứ này, thật sự khiến người ta cảm thấy buồn cười!

Chẳng lẽ khắc trên đây có thể luôn nhắc nhở hắn, nhất định phải

trường sinh tu đạo sao?

Điều này cũng quá khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Diệp Kiêu cười khẩy, "Cho dù hắn có muốn trường sinh đến mấy.

Cũng chỉ có một con đường chết, chủ mộ này tám phần đã phát điên rồi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy mọi người đều gật đầu.

"Không chỉ là phát điên, tôi cảm thấy đơn giản là biến thái!" "Nếu không thì sao lại làm ra chuyện như vậy?" "Tôi thì không nghĩ vậy, chủ mộ căn bản là một người xuất thế, trước đây có cơ quan thuật Lỗ Ban, bây giờ sao lại không có nữa?" Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu đang định nhắc nhở, nhưng lại thấy một người đưa tay đẩy một khối đá, anh lập tức kinh hãi!

Vừa kịp hô lên một tiếng: "Đừng chạm!" Thì đột nhiên trước mắt tối sầm lại, mọi thứ đều thay đổi, chết tiệt rồi, đã rơi vào trận pháp!

Diệp Kiêu lập tức cảm thấy có chút cảm thán, đã bảo họ đừng chạm lung tung, nhưng họ không nghe.

Bây giờ thì quên hết rồi, vừa chạm vào thì cả mộ thất liền xảy ra biến hóa, bên trong cung điện tối đen như mực.

Giây tiếp theo liền truyền đến tiếng nước chảy ào ào, điều này khiến Diệp Kiêu trong lòng trầm xuống!

Theo Diệp Kiêu suy đoán, đây ngay từ đầu đã là một trận pháp.

Cho nên mọi thứ ở đây đều không thể chạm vào, nhưng bây giờ một khi đã chạm vào, thì xong đời rồi!

Chương 601

Tiếng nước chảy ào ào chắc chắn giây tiếp theo sẽ là thủy kiếp.

Quả nhiên không sai.

Không lâu sau, bên trong đại điện toàn là nước.

Dưới chân ẩm ướt, Diệp Kiêu dẫm thử, dùng tay chạm vào một chút, quả thật không sai, trận pháp này thật sự khiến anh phải thán phục!

Có thể rõ ràng như vậy, hơn nữa cảm giác chân thực lại mạnh mẽ như vậy, điều này khiến mọi người lập tức đều có chút hoảng sợ.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Chuyện gì vậy?" Tất cả mọi người đều hoảng sợ, mọi người cũng đều biết, chuyện này cũng chỉ có thể dựa vào Diệp Kiêu để giải quyết.

Nhưng Diệp Kiêu lại chậm chạp không động đậy, điều này khiến mọi người lập tức có chút hoảng loạn.

Trương Như Long kéo súng lên nòng, chĩa vào khối đá, nhưng bây giờ đâu còn khối đá nào nữa?

Trước mắt anh ta toàn là nước, nhấn chìm họ ngay lập tức, rất nhanh đã sâu đến đầu gối.

Cảm giác lạnh thấu xương khiến tất cả mọi người trong lòng phát hoảng, hơn nữa trong nước còn có tiếng động truyền đến, điều này khiến mọi người lập tức có chút hoảng loạn.

Cái này phải làm sao đây?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hậu quả sẽ khôn lường!

"Tiểu Diệp, anh mau nghĩ cách đi!" Mọi người mặt mũi hoảng sợ

kêu lên.

Diệp Kiêu cũng đang chăm chú nhìn về phía trước, anh nhìn ra được đây chỉ là ảo giác, nhưng nếu muốn tìm được trận nhãn thì không dễ dàng chút nào.

Hơn nữa họ hiện tại vừa mới vào, còn chưa thăm dò được bao nhiêu, căn bản không có cách nào.

Nếu là cơ quan thuật Lỗ Ban, rốt cuộc đã đẩy khối đá nào thì mới có thể thay đổi tình hình hiện tại?

Diệp Kiêu cố gắng hồi tưởng, trước mắt truyền đến tiếng xì xào, mọi người cũng đều hoảng sợ, lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết!

Diệp Kiêu trong lòng trầm xuống, lúc đó hét lớn một tiếng!

"Tuyệt đối đừng hoảng, tất cả mọi thứ trước mắt đều là ảo giác!

Những thứ mấy người nhìn thấy đều là giả, đừng để bị ảo ảnh mê hoặc!" Giọng Diệp Kiêu như chuông đồng, như một đòn giáng thẳng vào đầu!

Đánh thức mọi người tỉnh táo, lập tức cảm thấy trước mắt sáng bừng.

Chỉ thấy Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trực tiếp rạch đứt lòng bàn tay mình, máu chảy đầy đất.

Mặc dù bị kẹt trong trận pháp, nhưng ống kính của anh quay phim vẫn luôn chĩa vào Diệp Kiêu.

Hiện tại mọi việc Diệp Kiêu làm đều được hàng vạn cư dân mạng nhìn thấy, lập tức chấn động!

Chỉ thấy Diệp Kiêu lấy ra la bàn, nhỏ máu lên la bàn, rất nhanh la bàn liền bắt đầu quay tít.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc đến tột độ, tất cả đều

cảm thán.

"Trời ơi, Diệp Đảo định ra chiêu lớn rồi!" "Diệp Đảo cố lên, Diệp Đảo nhất định phải cố lên!" "Diệp Đảo, tôi tin anh, nhất định không được để chúng tôi thất vọng!" "Lần này nếu Diệp Kiêu một mình cứu tất cả mọi người, tôi sẽ trở thành fan cuồng của anh ấy!" Diệp Kiêu nhíu chặt mày, la bàn quay tít.

Anh cần nhanh chóng kéo Trương Như Long và họ ra khỏi ảo cảnh, nếu không thì có khả năng sẽ chết ở đây.

Đây không phải một mình anh, mà là hai mươi mấy người cùng với anh, hơn nữa những người này đều là đội ngũ bảo vệ.

Đội khảo cổ lần này đều không vào, cũng là dự đoán lần này có nguy hiểm, anh không thể trơ mắt nhìn đám người này chết trước mặt mình.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Diệp Kiêu miệng lẩm bẩm, ống kính mặc dù chĩa vào anh, nhưng mọi người đều không nghe rõ anh đang nói gì.

Còn bên Trương Như Long đã bắt đầu điên cuồng, cầm đại đao trong miệng gầm lên: "Tao giết hết bọn mày, đồ khốn kiếp!" Cũng không biết trước mặt anh ta có ai không, nếu có người thì hậu quả cũng rất nghiêm trọng.

Diệp Kiêu nghe thấy tiếng động truyền đến bên tai, lập tức mắt lóe tinh quang!

Một tay tóm lấy Trương Như Long kéo anh ta qua, mà đại đao của anh ta vừa vặn sượt qua quần áo của người phía trước, khiến cư dân mạng lập tức giật mình!

"Chết tiệt!

Trương Như Long suýt nữa thì chém anh em của mình!" "Thằng

nhóc này cũng quá ngốc!" "Thực ra cũng không trách Trương Như Long, chủ yếu là do ảo giác gây ra!" "Nếu sớm biết là như vậy, anh ta tuyệt đối sẽ không dám làm vậy!" Lúc này Trương Như Long vẫn còn mơ màng, quay đầu lại liền thấy một con trùng khổng lồ!

Anh ta vung đại đao định chém qua, nhưng bị Diệp Kiêu vả một cái vào mặt!

Máu của Diệp Kiêu văng lên mặt anh ta, lập tức khiến Trương Như Long tỉnh táo lại, nhìn thấy là Diệp Kiêu, Trương Như Long kinh hãi toát mồ hôi lạnh!

"Tiểu Diệp tôi đây..." "Đều là ảo giác, để tránh mọi người tự sát lẫn nhau, anh giúp tôi cầm cái la bàn này!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long lập tức hiểu ra, chỉ thấy bên trong đại điện ai nấy đều bắt đầu cầm vũ khí chém giết.

Trong lòng anh ta một trận sợ hãi tột độ.

Nếu vừa rồi anh ta chém xuống, hậu quả sẽ khôn lường.

Anh ta đang định tiến lên, Diệp Kiêu lại trầm giọng nói: "Tuyệt đối đừng động đậy!

Anh đứng ở vị trí này chính là một trong các phương vị của trận pháp, tuyệt đối không được tùy tiện di chuyển!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy Trương Như Long lập tức ngớ người, căn bản không dám động đậy.

Chỉ sợ động đậy một cái là hại chết anh em của mình.

Anh ta lập tức gật đầu, cũng không dám nói nhiều.

Tất cả mọi người trong đại điện đều bắt đầu tự sát lẫn nhau, trong mắt họ, tất cả những người trước mặt đều là trùng.

Nước biển vô biên vô tận đầy rẫy các loại Cổ trùng, khiến người

ta không thể không đề phòng.

Mọi người nhìn thấy tình huống trước mắt, chỉ có thể tự giết lẫn nhau.

Cả đại điện đều là mùi máu tanh, may mắn là những người bị thương còn biết né tránh, nếu không thì không biết sẽ bị thương bao nhiêu nữa.

Theo Diệp Kiêu thấy, đám người này đã nhập ma quá sâu rồi, đã vào ảo cảnh rất khó đánh thức họ, chỉ có thể dùng máu của mình.

Anh đi qua, mạo hiểm nguy hiểm vỗ tỉnh họ từng người một, mạnh mẽ kéo họ đến bên cạnh Trương Như Long.

Trương Như Long ôm chặt lấy họ, mà máu ở lòng bàn tay Diệp Kiêu cũng chảy càng lúc càng nhiều.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Trương Như Long tái mét, không ngờ lại phải để Tiểu Diệp dùng cách này để cứu anh ta, thật sự là quá đáng chết!

Lúc này sau khi tỉnh ngộ, mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức có chút kinh ngạc.

Khi thấy Trương Như Long ngay bên cạnh mình, mọi người đều có chút khó hiểu, "Trương đội, chúng ta đây là sao?" "Tiểu Diệp đang làm gì vậy?" "Đúng vậy, trùng đâu?

Chương 602

Vừa rồi nhiều nước quá, còn có nhiều trùng nữa!" Trương Như Long lắc đầu, "Vừa rồi mấy người chạm vào đá, kích hoạt trận pháp rơi vào ảo cảnh!" "Tiểu Diệp đang cứu chúng ta, không có trùng, cũng không có nước, bây giờ tỉnh hết chưa?" Trương Như Long thở dài một hơi, trong lòng trách mình vô dụng, bây giờ còn phải để Tiểu Diệp cứu họ.

Nghe Trương Như Long nói vậy, mọi người mới phản ứng lại, lúc đó sắc mặt liền có chút không ổn.

Lúc này Diệp Kiêu nhíu chặt mày, cuối cùng cũng đến được vị trí trận nhãn.

Hóa ra là cái này!

Trận nhãn chính là một khối đá trong số đó, vừa rồi sau khi anh rạch đứt ngón tay, trước mắt liền sáng bừng.

Lúc này mới nhìn rõ vị trí trận nhãn, hóa ra lại là một khối đá khắc hoa Trường Thọ.

Khối đá này hoàn toàn lõm vào, phần lõm vào khắc hoa Trường Thọ, màu sắc thâm hồng.

Nếu không dùng đèn pin chiếu vào thì căn bản không nhìn ra được.

Diệp Kiêu giơ Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp đâm vào!

Cạch!

Một tiếng động trầm đục, khối đá lập tức đứt làm đôi.

Mà ảo giác trước mắt cũng theo đó biến mất.

Nhìn thấy cảnh tượng này mọi người đều ngớ người, không ngờ

lại là cảnh tượng như vậy.

Sau khi trận nhãn bị phá vỡ, mọi người mới hoàn hồn lại.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, họ đều kinh ngạc đến sững sờ!

Ai nấy trên người ít nhiều đều có vết thương, toàn thân máu me be bét, điều này cũng khiến họ hít sâu một hơi, lập tức không dám phát ra tiếng động.

Còn Trương Như Long thì trầm giọng nói: "Sau chuyện này, ai cũng không được tùy tiện động vào đồ vật nữa!" "Lần này là Tiểu Diệp giúp chúng ta, lần sau e rằng không có vận may như vậy đâu!" "Tiểu Diệp, mau lại đây băng bó vết thương một chút!" Nghe anh nói vậy Diệp Kiêu cũng gật đầu, "Cho dù thế nào đi nữa, mọi người đều phải cẩn thận, vì ở đây có cơ quan thuật Lỗ Ban, nên bất kể đến bất cứ đâu cũng không thể khinh địch." Nghe vậy, mọi người nhìn thấy vết máu trên lòng bàn tay Diệp Kiêu, đều có chút động lòng.

Còn người đã động vào khối đá thì chủ động đứng ra: "Tiểu Diệp, đều tại tôi, là tôi không tốt, nếu không phải tại tôi, mọi người cũng không thể trở thành ra nông nỗi này." Diệp Kiêu cười nhẹ, chủ động an ủi anh ta, "Đừng nói gì nữa, dù sao cũng là người một nhà, ít nhất mọi người không có tổn thất gì, như vậy là tốt rồi." "Bị thương rồi, băng bó đơn giản một chút, nghỉ ngơi một lát rồi nói tiếp." Diệp Kiêu đi tới băng bó vết thương, mọi người đều gật đầu, ai cũng không dám nói thêm gì.

Dù sao đối với họ mà nói đây cũng là một bài học, chỉ vì động vào một khối đá, tất cả mọi người đều rơi vào ảo giác.

Sau này có gì họ cũng sẽ không động vào nữa.

Lúc này nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều bắt đầu tự cứu chữa, sau khi băng bó xong tất cả vết thương, họ mới hít sâu một hơi.

Nhìn xung quanh hoàn toàn không có vấn đề gì nữa, lúc này mới yên tâm.

Lúc này Diệp Kiêu thấy vậy cũng hiểu ra, "Mọi người tuyệt đối đừng có gánh nặng tâm lý.

Đây là chuyện bình thường, cho dù không chạm vào, ảo giác cũng sẽ xuất hiện, đây vốn là cơ quan mà chủ mộ thiết lập để phòng chống đạo mộ tặc." Diệp Kiêu nói như vậy chủ yếu là vì họ mà nghĩ, nếu họ có gánh nặng tâm lý, về sau sẽ rụt rè không tốt chút nào.

Diệp Kiêu cũng chỉ là nhắc nhở họ mà thôi, mọi người cũng đều hiểu Diệp Kiêu muốn nói gì.

Vì vậy lúc này cũng đều gật đầu, không nói gì cả.

Thấy mọi người đều đã khôi phục bình thường.

Diệp Kiêu mới hít sâu một hơi, nhìn tình hình xung quanh.

Đây lẽ ra chỉ là một cung điện bình thường, thiết lập cơ quan chỉ là để phòng chống đạo mộ tặc.

Trương Như Long nhìn xung quanh có chút khó hiểu.

"Tôi không hiểu Tiểu Diệp, rốt cuộc chuyện này là sao, nơi đây bày đầy đá, chỉ là để chúng ta rơi vào ảo giác sao?" "Chẳng lẽ bên trong có bí mật không thể tiết lộ nào đó sợ chúng ta phát hiện, nên mới muốn nhốt chúng ta lại?" "Nếu không, thật sự không cần làm như vậy!" Nghe anh ta nói vậy Diệp Kiêu cũng phản ứng lại, quả thật đúng là như vậy, nếu chỉ là một cung điện đơn giản, bố trí trận pháp hoàn toàn không cần thiết.

Dù sao họ cũng đang ở trong cổ mộ không thể thoát thân.

Nếu nói như vậy, thì rất có khả năng bên trong có một số bí mật không thể tiết lộ.

Nghe Trương Như Long nói vậy Diệp Kiêu gật đầu, “Mọi người đều xem xung quanh rốt cuộc có gì đặc biệt không.” Mọi người đều hành động, cẩn thận từng li từng tí, căn bản không dám tùy tiện chạm vào.

Diệp Kiêu thấy họ như vậy lập tức cười lên, “Trận pháp đã phá rồi, tùy tiện chạm vào cũng không sao, nhưng vẫn cẩn thận một chút.” Diệp Kiêu nhắc nhở như vậy cũng là vì họ, lúc này mọi người cũng đều hiểu.

Cư dân mạng trực tiếp thi nhau nhảy cẫng lên.

“Tùy tiện chạm vào?

Diệp Đảo nói vậy có hơi khoe khoang không!” “Cái gì gọi là khoe khoang?

Vốn dĩ là vậy mà, Diệp Đảo của tôi lợi hại đến mức nào!” “Đúng vậy, đã giải quyết xong rồi sao lại không thể chạm vào?” “Diệp Đảo chính là lợi hại, cho dù có gặp phải chuyện gì cũng không cần lo lắng.” “Diệp Đảo đã nói có thể chạm vào thì cứ tùy tiện chạm vào đi, trước đây là do họ lơ là, nhưng bây giờ có người chuyên nghiệp nhắc nhở, thì mọi chuyện đều không thành vấn đề!” “Có một số người quá căng thẳng!

Nếu không thì sao lại nói là nhát gan như chuột vậy?” Lúc này cư dân mạng đều hứng thú bàn tán, Diệp Kiêu thì không quan tâm nhiều, chỉ để họ đi khắp nơi kiểm tra một lượt, mà mọi người cũng đều hiểu rốt cuộc là ý gì.

Nhưng nhìn quanh, tìm nửa ngày cũng không phát hiện ra bất kỳ điều gì đáng ngờ, điều này khiến mọi người không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Điều này thật sự kỳ lạ, điều này khiến họ cảm thấy khó xử.

Cả tòa cung điện bên trong ngoài những khối đá vừa rồi ra, không có bất kỳ thứ gì đặc biệt khác, ngay cả một chỗ nhô lên cũng không có, ngay cả sàn nhà họ cũng đã xem rõ ràng, cũng không có gì.

Điều này thật sự có chút kỳ lạ.

Nếu chỉ là đá, nói chung là sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng nếu có trận pháp như vậy, lại không có bất kỳ bảo vật nào, điều này thật sự có chút kỳ lạ.

Chẳng lẽ Trương Như Long đoán sai rồi?

Diệp Kiêu cảm thấy không đúng, nếu là như vậy, có lẽ còn có gì đó mà họ đã bỏ qua.

Diệp Kiêu đột nhiên nhớ ra, theo bản đồ hiển thị, ở đây có hai con đường có thể thông đến cung điện cuối cùng, nếu là như vậy thì...

Lúc này Diệp Kiêu nghĩ nghĩ lấy bản đồ ra xem xét đi xem xét lại một lượt, lập tức hiểu ra.

Từ bên ngoài mà nhìn, cung điện này giống như một tòa tháp, nhưng từ bên trong lại không tìm thấy bất kỳ đồ vật nào, nhưng có thể nhìn thấy nó và cung điện kia xa xa đối mặt nhau.

Ở đó có gì?

Lúc này nhìn thấy sắc mặt Diệp Kiêu đột biến, Trương Như Long không khỏi có chút kỳ lạ, "Tiểu Diệp anh nghĩ ra điều gì rồi?" "Tôi đang nghĩ có lẽ họ sợ chúng ta đi đến cung điện tiếp theo, nên mới làm như vậy, nếu không thì phí hết tâm tư muốn giết chúng ta ở đây làm gì?" "Đạo mộ tặc cũng vậy, nếu không thì tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống như thế này!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều phản ứng lại.

"Nếu vậy thì chúng ta phiền toái lớn rồi!" Diệp Kiêu lắc đầu,

“Thực ra cũng không phiền toái, thay vì đợi bọn chúng đến, chi bằng bây giờ chúng ta qua đó!” Diệp Kiêu quả quyết lập tức dẫn người rời khỏi cung điện.

Nhìn thấy cảnh tượng này cư dân mạng đều đã đơ người.

“Không ngờ Diệp Đảo nhanh như vậy đã thỏa hiệp rồi!” “Đây không phải thỏa hiệp, đây gọi là đi đường khác, hơn nữa không tìm thấy ở đây, thì phải đến chỗ khác mà tìm, chẳng lẽ muốn bị kẹt chết ở đây sao?” “Thế nếu là anh, anh định ở đây ăn Tết cả đời không ra ngoài sao?” “Lầu trên tôi nói khi nào?” “Anh không phải ý đó sao?” Cư dân mạng đều bắt đầu tranh cãi, Diệp Kiêu không để tâm.

Chương 603

Cho dù thế nào đi nữa, họ cũng không thể lơ là.

Theo bản đồ hiển thị, hai con đường đều có thể thông đến cung điện cuối cùng, vậy thì họ cứ thẳng tiến đến mục đích là được.

Trương Như Long cũng nghĩ như vậy, mọi người chỉnh đốn trang phục chuẩn bị xuất phát, sau khi băng bó xong vết thương, che chắn hết những phần da lộ ra.

Dù sao trong cổ mộ này mọi chuyện đều có thể xảy ra, hơn nữa những con trùng đó khát máu nhất.

Ngay cả bây giờ an toàn rồi, nhưng nếu đến cung điện tiếp theo, có khả năng sẽ dẫn đến nhiều nguy hiểm hơn.

Cho nên mọi người cũng đều cảnh giác.

Dọc theo thông đạo mà đi, Trương Như Long nhìn bản đồ lại rơi vào trầm tư.

Mãi một lúc sau mới nói: "Anh nói trên bản đồ sao lại có một đoạn bị đứt, chẳng lẽ điều đó chứng tỏ ở đây không có đường?" Diệp Kiêu cũng nhìn thấy, "Con đường này lẽ ra có chút phiền toái, nên mới như vậy, nhưng đã đến bước này rồi.

Nếu thật sự có vấn đề gì, tôi sẽ dẫn đường!" Diệp Kiêu đã nói vậy rồi, những người khác cũng đều do dự, nhưng bất kể nói thế nào, chuyện Diệp Kiêu đã quyết định rồi, mọi người cũng chỉ có thể dốc toàn lực ủng hộ anh.

Lúc này mọi người đều đã đến bên ngoài cửa điện, quay đầu nhìn lại, mọi người đều lắc đầu, cung điện này không có gì cả.

Một ảo giác do trận pháp tạo ra suýt nữa khiến họ chết ở đây, tổn

thất thảm trọng.

Trương Như Long hít sâu một hơi theo Diệp Kiêu trực tiếp rời đi, đi đến con đường tiếp theo.

Đúng như họ nghĩ, con đường này thực ra không dài, thông đạo đến cung điện tiếp theo thực ra cũng khá dễ đi.

Nhưng khi đến gần thì lại phát hiện cách cung điện mười mét thì đột nhiên dừng lại!

Chính xác hơn, trước mặt là một con hào sâu khoảng năm mét, rộng mười mét, dưới đáy hào có vô số xương trắng!

Nhìn thấy cảnh tượng này mọi người đều ngớ người, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Tất cả mọi người đều chấn kinh!

"Cái này làm sao mà qua được?" "Chẳng lẽ dùng cách bay?" "Đùa à!" Diệp Kiêu hít sâu một hơi, cuối cùng cũng hiểu tại sao trên bản đồ lại có dấu vết đứt gãy, hóa ra là ở chỗ này.

Xem ra bên trong cung điện này quả thật có gì đó, nếu không thì sao lại như vậy?

Trương Như Long rất nhanh đã phản ứng lại.

"Không sao, mười mét chúng ta cứ xuống là được!" "Cho dù là xương trắng cũng không có gì đáng sợ!" Anh ta đang định thả thang dây xuống thì thấy Diệp Kiêu kéo tay anh ta lại!

"Tuyệt đối đừng coi thường con hào này.

Nếu thật sự là như vậy, xương trắng từ đâu mà có?" Nghe vậy mọi người không khỏi do dự.

Dừng lại một lát, Diệp Kiêu mới mở miệng: "Tôi nghĩ cung điện này hoặc là có bảo vật tồn tại, hoặc là chỉ là cố ý làm ra vẻ huyền bí,

cố tình dẫn chúng ta vào." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long lại có chút ngơ ngác, "Theo anh nói, chúng ta đã làm công cốc rồi sao?" "Nếu chỉ là dụ dỗ chúng ta vào, mục đích là gì?" Nghe vậy Diệp Kiêu nhíu chặt mày, "Vậy thì phải xem người đứng sau có mục đích gì." "Nếu chỉ đơn thuần là muốn chúng ta vào làm thức ăn cho lũ trùng đó, thì hoàn toàn không cần thiết!" "Nhưng nếu bên trong thật sự có bảo vật, chúng ta có lẽ có thể xem xét." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút do dự, nhìn Diệp Kiêu, còn Diệp Kiêu thì nhìn vết thương đã được băng bó trên tay, sau đó từ dưới chân nhặt một viên đá ném xuống!

"Đương" một tiếng rơi xuống trên xương trắng, lúc này mọi người đều có chút căng thẳng, thậm chí kéo súng lên nòng, chĩa thẳng xuống dưới.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không phát hiện ra điều gì, điều này khiến họ thở phào nhẹ nhõm, xem ra không có gì đáng ngại.

"Tiểu Diệp, xem ra anh quá căng thẳng rồi." Diệp Kiêu lại không cảm thấy như vậy, bất kể nói thế nào, con hào này đâu đâu cũng toát ra vẻ quỷ dị?

Anh cầm đèn pin chiếu, cách mười mét đèn pin căn bản không thể chiếu rõ ràng.

Lúc này chỉ có thể cố gắng thử một chút, nhưng nhìn từ con hào hiện tại, nó vừa là rào cản vừa là một loại bảo vệ, rốt cuộc bên trong có gì vẫn không rõ.

Vì vậy Diệp Kiêu cũng đang tò mò, anh nhìn mọi người trầm giọng nói: "Vẫn là tôi đi." "Tiểu Diệp, anh tuyệt đối đừng tranh giành với chúng tôi nữa, lúc này nên là lúc chúng tôi lên!" "Nếu chỗ nào cũng là anh, làm sao có thể thể hiện chúng tôi?" Diệp Kiêu bị lời họ chọc cười, "Không phải tôi không cho các anh lên đâu, chỉ là có chút

nguy hiểm.

Nếu các anh hy sinh, phía sau phải làm sao?" "Con đường phía trước còn rất dài, thấy không?

Bản đồ chúng ta mới đi được một phần tư, còn ba phần tư đường chưa đi hết." "Nếu các anh lại có ai hy sinh, phía sau tôi sẽ không có ai để dựa vào nữa, các anh cũng phải nghĩ cho tôi chứ." Diệp Kiêu giả bộ nhẹ nhõm nhìn họ vỗ vỗ Trương Như Long, "Các anh chính là hậu thuẫn vững chắc nhất của tôi, bảo vệ tốt bản thân, nhìn tôi xuống, nếu không sao, các anh hãy lên sau." "Thể chất của tôi đặc biệt, nếu một khi bị thương còn có thể hồi phục, nhưng các anh thì không giống vậy, đội ngũ này của các anh chính là hy vọng cuối cùng của tôi!" "Đến lúc gặp Cáp Bố Thượng Sư, còn phải nhờ các anh mới có thể giúp tôi bắt giữ hắn ta." Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, Trương Như Long nghĩ nghĩ rồi gật đầu mạnh, quả thật họ đi theo Diệp Kiêu qua đây, cũng chỉ là vì Cáp Bố Thượng Sư có âm mưu.

Hơn nữa xung quanh còn có nhiều lính đánh thuê như vậy, họ lo lắng cho Diệp Kiêu nên mới đồng ý.

Lúc này Diệp Kiêu nói như vậy cũng khiến mọi người hiểu ra, gánh nặng trên vai Diệp Kiêu rất lớn, họ phải giúp đỡ Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhìn một cái, bảo Trương Như Long thả thang dây xuống, anh thì thuận theo xuống dưới.

Chân đạp xương trắng, Diệp Kiêu cầm đèn pin chiếu chiếu, khoảnh khắc giẫm xuống, cơ thể anh trầm xuống, anh suýt ngã.

Lập tức khiến những người phía trên sợ đến tim đập chân run!

"Tiểu Diệp, nhất định phải cẩn thận!" Trương Như Long bò ra mép, siết chặt thang dây.

Diệp Kiêu gật đầu, giẫm trên xương trắng đi từng bước một về

phía trước.

Nhưng vừa mới đi được hai bước, Diệp Kiêu đã cảm thấy có chút không đúng, bên dưới sao lại mềm nhũn như vậy?

Nếu là xương trắng thì không nên có cảm giác dưới chân như vậy.

Anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đâm hai nhát vào giữa xương trắng, gạt hết những khúc xương đó ra.

Nhìn thấy cảnh tượng bên dưới này, Diệp Kiêu không khỏi kinh ngạc!

Còn Trương Như Long và họ cũng đều chĩa đèn pin vào vị trí vừa rồi của Diệp Kiêu, nhìn thấy bên dưới toàn là màu vàng, giống như bùn lầy, mọi người đều có chút chấn kinh!

"Đây là thứ gì vậy?" Diệp Kiêu ngồi xổm xuống, đưa tay ra sờ một chút, sau đó đưa lên mũi ngửi ngửi.

Sắc mặt lập tức tối sầm lại, "Là phân Cổ trùng." "Phân Cổ trùng?

Chết tiệt, thật xui xẻo!" "Đến tận đây rồi vẫn không thoát khỏi tay Cổ trùng, Tiểu Diệp anh mau lên đây!" Trương Như Long nhắc nhở anh, Diệp Kiêu lại lắc đầu, trầm giọng nói: "Không kịp rồi!" Lời vừa dứt, chỉ thấy trong hào không xa, xương trắng bắt đầu động đậy, giống như có thứ gì đó sắp từ dưới bò lên vậy.

Khiến mọi người đều không khỏi kinh hồn bạt vía, Trương Như Long thì lập tức rút súng ra, chĩa thẳng xuống dưới.

"Tiểu Diệp, anh đừng sợ, bất kể là thứ gì đến, chúng tôi đều có thể đánh đuổi nó!" Diệp Kiêu thì cầm đao ngang thân mình, "Mấy người tuyệt đối đừng xuống, bất kể có chuyện gì cũng không được, nghe rõ chưa?" Diệp Kiêu lo lắng rằng nếu họ xuống, e rằng sẽ toàn quân bị diệt, hơn nữa còn không rõ rốt cuộc bên dưới là loại trùng gì, nên mới quát mắng họ.

Nhưng Trương Như Long lúc này cũng không quản được nhiều như vậy nữa, vừa định xuống đã bị Diệp Kiêu quát: "Nếu anh xuống thì chính là muốn nhìn tôi chết!

Trương Như Long, anh ngay cả mệnh lệnh của tôi cũng không nghe nữa sao?" Trương Như Long lập tức dậm chân, "Tiểu Diệp tôi đây không phải đang giúp anh sao?

Mau lấy súng phun lửa lại đây!" Mọi người đều đặt súng phun lửa sẵn sàng, chĩa vào vị trí cách Diệp Kiêu năm mét về phía trước.

Diệp Kiêu nhìn xung quanh nhíu chặt mày, anh không dám động đậy, sợ rằng vừa động đậy thì tất cả những con trùng đó sẽ kéo đến.

Đến lúc đó bản thân mình có thể thoát thân, nhưng Trương Như Long và họ thì sao?

Anh có thể không động, nhưng lũ trùng thì chắc chắn sẽ động.

Trương Như Long và họ ở phía trên nếu bị trùng vây công, e rằng sẽ càng thảm khốc hơn.

Chương 604

Vì vậy lúc này Diệp Kiêu chỉ có thể nhìn mọi người.

Mắt thấy những thứ đó càng lúc càng đến gần, xương trắng không ngừng lật tung, phát ra tiếng "loảng xoảng loảng xoảng".

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, Trương Như Long là người đầu tiên bật súng phun lửa, mấy luồng lửa cùng lúc phun ra, trực tiếp khiến những xương trắng đó lật tung lên!

Mà lũ trùng bên dưới cũng đều lộ diện, nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều có chút rợn tóc gáy.

Chỉ thấy bên dưới xương trắng bám đầy một lớp trùng nhỏ màu đen dày đặc.

Những con trùng này lớn gần bằng một ngón tay.

Toàn bộ cơ thể có màu đen xanh, trên thân trùng là những hoa văn từng vòng, chỉ ở phần đầu mọc ra một cái sừng, miệng sắc nhọn ánh lên hàn quang, mấy chục cái chân di chuyển nhanh chóng.

Thoạt nhìn có chút giống rết và bọ hung hợp thể.

Nhưng so với chúng thì ghê tởm hơn nhiều.

Nhìn thấy những con trùng nhỏ dày đặc này tiến về phía Diệp Kiêu.

Thậm chí có con còn có thể xuyên qua ngọn lửa, điều này khiến Trương Như Long và họ lập tức trợn mắt há mồm.

Diệp Kiêu thì không hoảng không loạn cầm Hắc Kim Cổ Đao lên, chém đôi những con trùng đến gần.

Trong không khí phát ra một mùi hôi thối nồng nặc, máu chảy ra

lại có màu đen!

Xem ra cực độc vô cùng.

Diệp Kiêu không dám lơ là, vội vàng đi về phía bên kia, nhưng còn chưa đến nơi, xương trắng bên đó cũng bắt đầu sôi sục.

Trong khoảnh khắc Diệp Kiêu bị bao vây hai mặt, Trương Như Long lập tức sốt ruột, "Tiểu Diệp mau lên!

Mau!

Thang dây!" Anh ta vội vàng chỉ huy mọi người thả thang dây xuống, Diệp Kiêu vừa đặt chân một bước, liền bị những con trùng nhỏ bám vào xương trắng, từ bốn phía vây quanh.

Nhìn thấy cảnh tượng này Trương Như Long mắt đỏ ngầu, liền nhảy xuống, lấy đại đao ra chém xuống dưới một tràng!

Rất nhanh liền gây ra một trận xao động, lập tức Trương Như Long bị trùng vây quanh.

Trước màn hình cư dân mạng lập tức kinh hồn bạt vía.

"Tiêu rồi tiêu rồi, Trương đội bị vây rồi!" "Anh nói hay ho gì chứ, tại sao lại phải xuống đó làm gì?

"Lần này thì hay rồi, đúng là vượt ngàn dặm đến nộp mạng!" "Những con Cổ trùng này nhìn đã thấy ghê tởm rồi, Trương Như Long xong đời rồi!" "Bố mẹ ơi, lần này để anh tự tìm chết!" "Trương Như Long chắc chắn hối hận rồi, khoe khoang anh hùng làm gì!" Lúc này mọi người đều đang lo lắng oán trách, người căng thẳng nhất vẫn là bản thân Trương Như Long.

Mắt thấy những con trùng từ bốn phía tiến gần Trương Như Long, anh ta cầm súng phun lửa, trực tiếp quét một luồng lửa qua, thiêu cháy kêu lách tách.

Trong không khí truyền đến mùi hôi thối nồng nặc, nhưng cho dù là như vậy cũng không có cách nào, hơn nữa Diệp Kiêu không xa anh ta, nếu thiêu trúng Diệp Kiêu thì không tốt.

Lúc này những con trùng đó càng lúc càng đến gần, Trương Như Long nhìn về phía Diệp Kiêu.

Thấy anh đang cầm trường đao vung chém, lúc đó trong lòng quyết định, không thể liên lụy Diệp Kiêu.

Thế là gầm lớn một tiếng, đang định dẫn dụ lũ trùng đi, Diệp Kiêu đã đến!

Một tay tóm lấy Trương Như Long, "Anh tìm chết à!

Xuống đây làm gì!" Trương Như Long ngẩn ra, sau đó mắt đỏ hoe nói với anh: "Cho dù tôi chết, cũng không thể để anh chết!

Tiểu Diệp, anh và tôi đều là một thể, tuyệt đối không thể để những thứ đó ăn thịt anh!" Diệp Kiêu nghe anh ta nói vậy, vừa cảm động lại vừa buồn cười, "Anh thấy tôi bị trùng ăn thịt bao giờ chưa, anh xuống đây chẳng lẽ là muốn cho lũ trùng này ăn sao?" "Đương nhiên không phải!" "Vậy thì mau lên cho tôi!" Diệp Kiêu nói xong, tóm lấy anh ta ném lên trên!

Lúc này Trương Như Long bay lên bám vào thang dây, quay đầu nhìn Diệp Kiêu, lập tức hét lớn: "Tiểu Diệp!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Tuyệt đối đừng xuống, nếu anh còn xuống nữa, tôi còn phải phân tâm bảo vệ anh!" Nói xong Diệp Kiêu trực tiếp tiến lên, không nói hai lời, nhặt Hắc Kim Cổ Đao lên, chĩa vào những con trùng đó dùng sức vạch một đường!

Lực bén của đao mang đến một thế mạnh mẽ trực tiếp chém những con trùng đó sang một bên.

Lập tức biến thành hai nửa.

Lúc này nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều có chút kinh ngạc!

Đáng tiếc triều trùng vẫn như cũ, trực tiếp lao lên phía trước muốn nhấn chìm Diệp Kiêu.

Hơi thở của người sống, còn có mùi máu tanh khiến chúng hưng phấn không thôi.

Lòng bàn tay Diệp Kiêu sớm đã bị rạch đứt, hiện tại mùi máu tanh chảy ra khiến chúng rục rịch muốn thử, tất cả những con trùng đều lao lên.

Nhưng chúng lại kiêng kỵ Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu, căn bản không dám đến gần, chỉ vây Diệp Kiêu ở giữa.

Diệp Kiêu cũng không sợ, dù sao những con trùng này đều không có trí tuệ, bất kể thế nào cũng không thể để chúng chiếm được tiên cơ.

Lúc này nhìn thấy cảnh tượng này, Trương Như Long lập tức có chút sốt ruột, anh ta vội vàng bò lên, "Tiểu Diệp, đừng lo lắng!

Để tôi xem những thứ này rốt cuộc là cái gì!" Diệp Kiêu không lên tiếng, căn bản không sợ hãi, trong cơ thể anh có Kỳ Lân Cổ Huyết, còn có Thiên Quan Đồng Ấn, những thứ này đối với việc trừ tà trấn áp tai họa đều có tác dụng.

Những con trùng này mặc dù là Cổ trùng, nhưng rõ ràng đến gần cũng không dám tiếp tục tiến lên, vì vậy Diệp Kiêu cảm thấy chúng nhất định là kiêng kỵ mình.

Lúc này Trương Như Long thấy anh bình tĩnh như vậy, lập tức cũng do dự.

Mắt thấy Diệp Kiêu sải bước tiến lên, nhưng những con trùng đó dường như chỉ sôi sục bên dưới xương trắng, lại không dám đến gần Diệp Kiêu.

Trương Như Long lúc này mới yên tâm.

Lợi dụng lúc chúng không đến gần, Trương Như Long liền dùng súng phun lửa phun mạnh!

"Giết chết bọn mày, giết chết bọn mày, để bọn mày ở đây hù dọa người!" Những người khác cũng đều lần lượt theo sau, cư dân mạng nhìn thấy thế này lập tức cười lên.

"Đáng thương cho Trương đội của tôi e rằng đã phát điên rồi sao?" "Đổi thành ai cũng sẽ như vậy thôi, hơn nữa anh ta và Diệp Kiêu là anh em tốt, hai người đã hợp tác ba lần rồi!" "Đúng vậy, ba lần hợp tác sớm đã là anh em sinh tử rồi, bây giờ nhìn thấy bộ dạng này còn không giúp đỡ sao." "Làm ơn, những con trùng này không phải trò đùa đâu, vạn nhất chọc giận chúng đến lúc đó lại gây ra chuyện gì, hậu quả sẽ khôn lường!" "Trương Như Long anh tỉnh táo lại đi!" Trương Như Long không hề bị ảnh hưởng, không có gì to tát cả, chẳng qua chỉ là trùng mà thôi, có gì đáng sợ!

Những con Cổ trùng này tồn tại trong cổ mộ bản thân nó đã là một điều bất thường, chúng đã sống bao nhiêu năm, hại chết bao nhiêu người rồi?

Trương Như Long dẫn mọi người chĩa súng phun lửa vào triều trùng, trong khoảnh khắc không khí đầy mùi hôi thối nồng nặc.

Lúc này Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nhìn cảnh tượng này, trong lòng có chút cảm khái.

Nhưng sau đó liền yên tâm lại, Trương Như Long là đối tác của mình, cứ để anh ta làm.

Tất cả những con trùng xung quanh đều dũng mãnh lao về phía anh, Diệp Kiêu không để ý, trực tiếp vung đao chém.

Khó khăn lắm mới mở ra được một con đường, bên dưới toàn là

phân vàng.

Thật sự là ghê tởm, nhưng chỉ một lát công phu, những con trùng đó lại cuộn mình trở lại, dường như muốn bảo vệ thứ gì đó?

Chương 605

Ngay cả ngọn lửa chớp nhoáng, chúng vẫn muốn vây chặt lấy mình.

Loại động vật đơn bào này.

Không, không thể gọi là động vật, đây căn bản là độc vật do con người tạo ra, căn bản không nên tồn tại.

Trong khoảnh khắc khiến anh nghi ngờ, vốn dĩ đã cảm thấy giữa hai cung điện này nhất định có gì đó.

Bây giờ lại thấy phản ứng của những con trùng này, Diệp Kiêu trực giác nơi đây nhất định có quỷ.

Anh giơ Hắc Kim Cổ Đao lên thật nặng, mạnh mẽ đâm một nhát, trực tiếp đâm thẳng xuống tầng sâu nhất!

Ban đầu anh cảm thấy phân vàng dưới chân mềm nhũn.

Nhưng trực tiếp đâm vào sau đó, Diệp Kiêu lại chạm vào một vật cứng, sau đó lại giơ lên đâm vào lần nữa!

Chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục, anh hiểu ra rồi.

Bên dưới là nền móng, nền móng nguyên thủy ngay tại đây, e rằng cái này và cung điện kia là một thể.

Cho nên nền móng này cũng được xây dựng đến đây, con hào không phải ngẫu nhiên hình thành, là có người cố ý làm ra, chôn cất những con trùng này ở đây.

Mục đích chính là muốn chúng làm tầng bảo vệ cuối cùng, lúc này Diệp Kiêu ra hiệu cho Trương Như Long và họ qua đây.

Mọi người nghe vậy lập tức trong lòng thắt lại, qua đây?

Nhưng những con trùng đó...

Trương Như Long lắc đầu vẫy tay: "Đi, Tiểu Diệp đã bảo chúng ta qua, chúng ta cứ qua!

Không có gì to tát, chẳng qua chỉ là một ít trùng, có súng phun lửa ở đây, các anh sợ sao?" Lúc này nghe anh ta nói vậy, mọi người cũng đều gật đầu, không tiện nói thêm gì nữa, thuận theo thang dây mà xuống.

Vừa xuống đến nơi những con trùng đó liền ùn ùn kéo đến, súng phun lửa ở hai bên mỗi bên bốn khẩu trực tiếp đẩy lùi chúng!

Sau đó nhanh chóng chạy về phía trước, Diệp Kiêu sải bước đi trước, chém ra một con đường cho họ mang đến hy vọng.

Điều này khiến việc đi lại càng thuận tiện hơn.

Mà mọi người đi theo bước chân Diệp Kiêu một đường tiến lên.

Diệp Kiêu kéo thang dây lên để mở đường cho họ.

Trong phòng livestream, các cư dân mạng thấy vậy không khỏi xôn xao.

"Diệp Đảo lúc nào chẳng tiên phong!" "Đùa à, bản lĩnh của Diệp Kiêu còn cần phải nói sao?

Anh ấy không mở đường, trông mong Trương Đạo bọn họ làm được chắc?" "Nói đi nói lại, Diệp Đảo rốt cuộc định làm gì?" "Tôi chỉ muốn biết con trùng này tên là gì?" Trong phòng livestream, các cư dân mạng đều đang nghị luận, còn Diệp Kiêu dẫn đầu mọi người nhanh chóng vượt qua con mương đỏ này, trực tiếp trèo lên.

Đến khi anh ta tới đối diện, mọi người mới hít sâu một hơi để trấn tĩnh.

Mãi mới có chút hy vọng, không thể để xảy ra chuyện nữa.

“Tiểu Diệp, đây là gì vậy?” Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Xích Kim Trùng.” “Loại trùng này từ nhỏ ăn vàng bạc lớn lên, phân thải đều có màu vàng kim, rất dễ khiến người ta sa lầy.” “Con trùng này sao lại mọc ra hình thù kỳ dị thế?” Trương Đạo không nhịn được mà cằn nhằn.

“Khi luyện chế, ban đầu người ta dùng bọ hung và rết cùng lúc cho vào, tập trung độc tính của cả hai lại mới dung hợp mà thành.” “Đừng thấy nó mọc ra kỳ quái, thực ra độc tính cực mạnh.” “Chỉ cần dính một chút là mất mạng ngay.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều tản ra, chỉ sợ dính phải thứ này.

“Vậy chúng ta chẳng phải xong đời rồi!” “Đúng vậy, không ngờ lại bị một con trùng nhỏ như vậy đánh bại, thật là mất mặt quá đi!” “Thôi bỏ đi vậy?

Tiểu Diệp, chúng ta tìm đường ra khác đi.” Diệp Kiêu lắc đầu: “Yên tâm đi, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện nữa.

Huống hồ lần này chúng ta là đến thám mộ.” “Nếu xảy ra chuyện, sau này toàn bộ cổ mộ này có thể sẽ bị phong tỏa, cả đời cũng không mở được nữa.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu, quả thực có lý.

Dù sao cũng không thể để đám người kia cướp mất lợi thế.

Ngay khi họ chuẩn bị xuất phát, đám Xích Kim Trùng lại lần nữa xông lên, ùn ùn kéo đến như thủy triều.

Diệp Kiêu không nói hai lời, trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém về phía sau!

Còn mọi người thấy vậy cũng đều giương súng phun lửa lên!

Hắc Kim Cổ Đao ở phía trước, súng phun lửa ở phía sau, trực tiếp chém và đốt cháy tất cả bọn chúng!

Thấy cảnh này, mọi người mới hít sâu một hơi.

“Không sao rồi, Tiểu Diệp, anh xem chúng ta tiếp tục tiến lên hay thế nào?” Diệp Kiêu hít sâu một hơi: “Đương nhiên là tiếp tục tiến lên.” Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Còn lũ trùng kia cứ bám riết Diệp Kiêu, vậy thì chỉ có thể bị Diệp Kiêu chém giết.

Lúc này, mọi người đều trèo lên.

Nhìn thấy một vài con trùng, họ liền quay đầu đi, sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

Xích Kim Trùng đã bị thiêu cháy quá nửa, số còn lại dù có lì lợm đến mấy cũng không dám xông lên nữa.

Trong cung điện phía trước hẳn không có gì đặc biệt, mọi người tuy thấy hơi căng thẳng, nhưng có Diệp Kiêu ở phía trước thì họ cũng không còn sợ nữa.

Diệp Kiêu còn chưa đi được bao xa, lại thấy đám trùng phía sau bò lên.

Diệp Kiêu lúc đó nổi giận, lập tức tiến lên giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, dùng sức chém về phía trước!

Chỉ thấy một tiếng 'cạch', toàn bộ mặt đất bị chém ra một cái khe lớn, đám Cổ trùng đều rơi xuống.

Trương Đạo lại bắn thêm một phát súng, một luồng lửa phụt qua, cháy xèo xèo.

Cổ trùng lần lượt bị đẩy lùi, không dám xông lên nữa.

Xem ra vẫn có tác dụng.

Lúc này, Diệp Kiêu dẫn Trương Đạo và những người khác trực tiếp tiến vào cung điện.

Sau khi đẩy cánh cổng cung điện ra, gỗ kim tơ nam mộc nặng nề khiến Diệp Kiêu không khỏi kinh ngạc!

Chỉ dùng gỗ kim tơ nam mộc làm cổng lớn, điều này thật quá khó tin.

Ngay cả Trương Đạo cũng nhận ra.

"Khúc gỗ này có vẻ không hợp lắm." "Không phải người ta thường dùng loại gỗ này làm quan tài sao?

Sao lại dùng làm cổng lớn?" Diệp Kiêu gật đầu: "Quả đúng là vậy, cứ xem trước đã!" Lúc này họ đã vào trong, nói nhiều cũng vô ích, nên chỉ đành đi bước nào tính bước đó.

Anh quay phim cũng hướng ống kính về phía trước.

Chương 606

Khi mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức hít vào một hơi khí lạnh!

"Đây là cái gì vậy?!" Trong cung điện toàn bộ đều là quan tài, điều này thật quá khó tin.

Những thứ này từ đầu đến giờ chưa từng thấy, họ đi đến tận đây mới thấy có quan tài.

Mà bây giờ nhìn thấy những thứ này cũng không khỏi giật mình.

Nếu đây chính là bí mật, vậy thì cũng không hợp lý!

Quan tài thì có gì mà xem!

"Tiểu Diệp, cậu thấy thế nào?" Trương Đạo không nhịn được hỏi.

Diệp Kiêu lắc đầu: "Hiện tại vẫn chưa rõ rốt cuộc là chuyện gì, nhưng tạm thời thì e rằng mọi người phải cẩn thận." Diệp Kiêu đột nhiên nhớ đến huyết thi mà đám lính đánh thuê đã nói.

Nếu là vậy, thì càng phải cẩn thận hơn.

Lúc này, nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút không bình tĩnh, họ cũng đã nghĩ tới.

"Chẳng lẽ ở đây có đại cương thi hay huyết thi gì đó sao." "Nếu thật là như vậy, chúng ta phải cẩn thận, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!" Ngay lúc này, mọi người đều đã nhận ra, nhao nhao hỏi: "Thật sự có huyết thi sao?" "Nếu thật là vậy, Diệp Đảo chẳng phải phải chuẩn bị trước sao?" "Diệp Đảo đừng có mà tụt lại phía sau đấy nhé!

Chúng tôi đã nhắc anh từ sớm rồi, đừng làm chúng tôi thất vọng!"

“Diệp Đảo chẳng lẽ nhanh như vậy đã gặp phải thứ có sức sát thương mạnh thế này rồi.” “Mày không hiểu gì về sát thương cả.

Những thứ trước đây làm sao mà so được, Diệp Đảo căn bản không sợ!” Lúc này, Diệp Kiêu đi đến một cỗ quan tài, cùng Trương Đạo hai người đẩy nắp quan tài ra, lập tức lộ ra thi thể bên trong.

Đây là một bộ hài cốt khô héo, đã sớm không còn dấu hiệu thân phận, nhưng ngoài ra cũng chẳng có gì khác.

Diệp Kiêu kiểm tra kỹ lưỡng, xung quanh hài cốt đặt một ít vàng bạc châu báu, các quan tài khác cũng vậy.

Họ liên tục mở ba cỗ, đều như vậy, những hài cốt này đều có một điểm chung, đó là không có quần áo.

Không có một mảnh vải quần áo nào, thậm chí cả mảnh vụn cũng không!

Điều này khiến Diệp Kiêu lập tức thấy kỳ lạ.

Nếu là hài cốt bình thường thì còn có thể chấp nhận được.

Nhưng những người này chết trước khi chôn cất đều không mặc quần áo sao?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Diệp Kiêu có chút không hiểu, hiện tại không có bất kỳ manh mối nào.

Tuy nói những người này không có quần áo trên người, nhưng xung quanh lại không có hoa văn, bia mộ cũng không có.

Thậm chí vàng bạc ngọc khí tùy táng cũng rất phổ biến, căn bản không thể nhìn ra điều gì đặc biệt.

Nếu đây là quần thể lăng mộ Tây Kinh, vậy những người ở đây rốt cuộc là ai?

Mọi người cũng đều xúm lại.

“Tiểu Diệp, cậu nói xem rốt cuộc đây là cái gì?

Những thi thể này đặt ở đây rốt cuộc có tác dụng gì?” “Tôi xem qua rồi, tổng cộng có hai mươi bốn cỗ quan tài, chúng ta mở từng cỗ ra xem.” “Mọi người chú ý xem xung quanh quan tài có hoa văn hay đồ án gì không.” Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhún vai, ít nhất cho đến bây giờ họ vẫn chưa thấy hoa văn gì, đừng nói đến đồ án.

Diệp Kiêu cũng thấy có chút khó tin, rốt cuộc đây là thứ quái quỷ gì?

Chẳng lẽ cứ đặt những thứ này ở đây, chỉ là để chôn cất cùng mà thôi?

Đã từng nghe nói đến mộ thất tùy táng, nhưng chưa từng nghe nói tùy táng thi thể.

Nếu là tuẫn táng, mỗi người một cỗ quan tài thì quá xa xỉ rồi.

Diệp Kiêu thực sự không hiểu nổi.

Nhưng những thi thể xuất hiện trong mấy cỗ quan tài tiếp theo lại khiến anh thấy có chút khó tin.

“Anh xem, thi thể này hình như bị tàn tật, mất một cánh tay rồi.” “Và ở đây, mỗi cỗ đều tàn tật, hoặc là thiếu cánh tay, hoặc là cụt chân.” “Quả thật.

Chuyện gì thế này, đặt trong quan tài mà còn bị vặn đứt tay chân, thật quá tàn nhẫn!” Điều này khiến Trương Đạo lập tức thấy kỳ lạ.

Những cỗ quan tài mở trước đó đều lành lặn, còn ở đây lại khác.

Chẳng lẽ trong này còn có bí mật gì không thể nói ra?

Điều này khiến Diệp Kiêu không thể nghĩ thông, hoàn toàn không ngờ ở đây lại còn có gì khác?

Trong phòng livestream, các cư dân mạng đều hứng thú bình luận.

"Xong rồi, lần này thảm rồi, Tiểu Diệp mấy người phải cẩn thận đấy, xung quanh đây toàn là quan tài!" "Cái gọi là thấy quan tài là có người chết, Diệp Đảo cẩn thận!" "Một lũ người ồn ào trách móc, không biết nhỏ tiếng một chút!" Lúc này, mọi người đều nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, nhưng Diệp Kiêu lại dẫn Trương Đạo đẩy tất cả những cỗ quan tài còn lại ra.

Khi đẩy đến cỗ cuối cùng, lại phát hiện đây là một cỗ quan tài rỗng, điều này khiến Diệp Kiêu lập tức giật mình.

Những thứ này rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Anh ta vừa định nói, thì những thi thể trong quan tài đều bắt đầu cử động, kèm theo một tiếng nổ lớn, dường như tất cả mọi người đều muốn chạy trốn khỏi nơi quỷ quái này.

"Đ*t m* quá kinh khủng, quá kích thích!" "Là xác khô, giống như zombie xuất hiện vậy!" "Cái quái gì thế này, nó còn lợi hại hơn zombie không chỉ một cấp độ!" "Ai, không thể tránh được, chỉ có thể đối mặt." "Bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Đây là đội bảo vệ hiện đang đóng vai trò của đội khảo cổ, làm sao có thể dễ dàng lùi bước?" Trương Đạo và những người khác không hề nao núng, dù sao thì họ cũng phải thắng.

Huống hồ, thi thể trong quan tài biến mất, không sao cả, chỉ cần quan tài còn đó là được.

Cỗ quan tài cuối cùng rỗng, điều đó chứng tỏ thi thể đã xảy ra dị biến, nhưng rốt cuộc biến thành cái gì thì không ai biết.

Chỉ là những xác khô này dường như đã nhắm vào họ, không còn cách nào khác, mọi người chỉ có thể giơ súng lên.

Diệp Kiêu nhìn quanh, thấy sau đại điện còn một lối đi, bèn gọi

mọi người đi lối này trước, mọi người lập tức cảnh giác.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều hiểu ra, xem ra họ càng ngày càng gần chân tướng.

Sự hình thành của huyết thi không phải là chuyện bình thường.

Cáp Bố Thượng Sư chiếm giữ cổ mộ, bao nhiêu năm qua đã đưa bao nhiêu người vào đây!

Những thi thể này từ lúc ban đầu biến dị mọc lông đến nay thành huyết thi, đã trải qua bao nhiêu chuyện rồi?

Ngay cả là hài cốt khô, cũng phải trải qua nhiều năm tháng mới hình thành được.

Diệp Kiêu kêu mọi người rời đi trước, còn anh nhìn đám xác khô, không chút do dự dùng trường đao chống cự.

Chương 607

Trong phòng livestream, các cư dân mạng lo lắng: "Anh quay phim nhanh lên một chút, chuyển cảnh linh hoạt hơn một chút, nếu không thì sớm đã chạy rồi!" "Mày nghĩ Diệp Đảo là ai chứ, anh ấy từ trước đến nay chưa từng bỏ chạy!" "Đây không phải là đùa đâu, Diệp Đảo thực ra vẫn rất lợi hại, chỉ là lúc này hình như cũng hết cách rồi!" Chỉ thấy tất cả những xác khô đều bò ra khỏi quan tài, tổng cộng hai mươi ba cái, nhìn chằm chằm Diệp Kiêu và đồng bọn rồi trực tiếp lao đến tấn công!

Cảnh tượng này khiến mọi người đều há hốc mồm, không hiểu rốt cuộc tại sao lại như vậy.

Cũng không biết là ai đã hét lên một câu: "Chạy mau còn đợi gì nữa!" Một hai con thì họ có lẽ đối phó được, nhưng nhiều như vậy thì dù Diệp Kiêu có đao trong tay, họ có súng cũng không dám hành động liều lĩnh.

Lúc này cũng không rõ rốt cuộc chúng muốn làm gì, nên chỉ có thể hét lên một tiếng rồi bỏ chạy tán loạn khắp nơi.

Theo Diệp Kiêu, hoàn toàn không cần phải căng thẳng đến vậy.

Dù sao thì cứ giải quyết trước đã.

Những thứ này không đáng sợ.

Diệp Kiêu giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, vung đao chém xuống, trực tiếp chém xác khô gần anh nhất thành hai mảnh!

Nhìn xác khô đổ trên đất, đầu lâu lăn lông lốc, anh lắc đầu, xem ra mình vẫn đánh giá cao chúng rồi.

Lúc này, hài cốt rơi xuống đất không còn động tĩnh, Diệp Kiêu khẽ

cười, dường như cũng chẳng coi chúng ra gì.

Còn ở phía bên kia, Trương Đạo và những người khác cũng bắt chước Diệp Kiêu, vung đại đao trong tay, trực tiếp giải quyết tất cả những thứ đuổi theo.

Trong đại điện, cuộc chém giết diễn ra khó phân thắng bại.

Khoảnh khắc xác khô bò ra, lẽ ra chúng nên đoán trước được kết cục của mình.

Nhưng chúng vẫn chưa ngờ rằng có thứ còn lợi hại hơn đang chờ ở phía sau.

Diệp Kiêu đã sớm đoán được.

Dù sao cũng không thể bỏ lỡ cơ hội này, rõ ràng có thể giúp họ lấy lại tự tin, vậy thì cứ làm đi!

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, lùi sang một bên, nhìn mọi người như phát điên xông lên chém đổ tất cả xác khô xuống đất, nhất thời chiếm thế thượng phong.

Điều này khiến họ vô cùng phấn khích, Trương Đạo cũng vậy, không ngờ lần này lại dễ dàng giải quyết như thế!

Thật khiến anh ta khó tin.

Nhưng lúc này cũng không kịp nghĩ nhiều.

Nhìn thấy đầy rẫy đầu lâu xác khô trên đất, Diệp Kiêu lại liếc nhìn những thi thể tàn tật, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Trương Đạo ở bên cạnh hỏi: "Tiểu Diệp, cậu nói xem những xác khô bị thiếu tay thiếu chân này rốt cuộc là sao?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Thời Hán đại, lưu truyền một loại Vu Cổ Chi Thuật, các anh hẳn đã nghe nói qua, gọi là Thải Sinh Triết Cát!" "Sau khi phân giải cơ thể người, thu thập sinh hồn, có thể tế quỷ." Nghe lời này, mọi người đều

kinh ngạc không thôi.

“Thải Sinh Triết Cát?!” Diệp Kiêu gật đầu: “Chuyện này rất phổ biến thời cổ đại.

Hiện tại nhìn có thể tàn nhẫn, nhưng thời cổ đại cũng thường thấy, đặc biệt là thời Hán đại.” “Ban đầu chúng ta xác định đây là cổ mộ Tây Kinh, xem ra đúng là vậy.

Những thứ này hẳn là được nuôi dưỡng từ nhỏ.” “Ngay cả bây giờ cũng có, ví dụ như những đứa trẻ bị bắt cóc, lớn hơn một chút thì bị làm Thải Sinh Triết Cát, ép chúng đi ăn xin, nhỏ hơn một chút thì bị bán đi.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Diệp Kiêu lại nói: “Nếu đoán không sai, bọn họ tiến hành Thải Sinh Triết Cát, mục đích là để thu thập sinh hồn của chúng.” “Những người này hẳn đều sống ở tầng lớp thấp nhất, căn bản không có sức phản kháng.” “Tương truyền sau khi tế quỷ có thể tiến thêm một bước đến trường sinh, nên lúc đó mới có phương pháp này.” Nghe Diệp Kiêu nói xong, mọi người đều kinh ngạc, sau đó liền mắng chửi!

“Đ*t m* cái này biến thái quá!” “Thật sự là kinh tởm, vì lợi ích cá nhân mà hại chết bao nhiêu sinh mạng!” “Hừ, thằng cha ở trên đừng nói hay vậy, đổi lại là mày, mày đảm bảo cũng sẽ thử thôi, giết người như rạ ấy mà!” “Có phải mày bị bệnh nặng không?

Dám công khai phỉ báng tao, tao đã chụp màn hình rồi đấy, cứ chờ xem.” Phong cách của cư dân mạng dần lệch lạc, bắt đầu cãi vã trong phần bình luận, nhưng Diệp Kiêu thì không bận tâm đến họ.

Lúc này, mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, chờ đợi sự sắp xếp của anh.

“Tiểu Diệp, cậu nói xem bây giờ chúng ta phải làm sao?” Đối với

họ, Diệp Kiêu là trụ cột tinh thần.

Anh biết, đã đến lúc này, nếu còn chần chừ thì tuyệt đối không được.

Hơn nữa, cỗ thi thể cuối cùng vẫn chưa tìm thấy.

Vì vậy Diệp Kiêu lúc đó quyết định: "Đã vậy thì chúng ta tìm kiếm xung quanh một chút, xem còn có chỗ nào đáng ngờ không." "Phải biết đây là cung điện.

Theo cách nói ba mươi sáu cung, bảy mươi hai điện, nơi này nhất định có thứ gì đó, nếu không sẽ không sắp xếp nhiều thi thể như vậy ở đây!" Hiện tại đã biết xác khô ở đây là Thải Sinh Triết Cát, vậy một nơi tương tự để tế quỷ nhất định không thể thiếu tế đàn.

Cỗ thi thể cuối cùng chính là manh mối.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng vội vàng tìm kiếm.

Trong phòng livestream, các cư dân mạng phấn khích.

"Tìm nhanh tìm nhanh, biết đâu còn có văn vật!" "Bây giờ có văn vật thì có ích gì, Giáo sư Chu bọn họ còn không sốt ruột, Diệp Đảo cũng nói rồi, tìm đạo mộ tặc trước!" "Đúng vậy, văn vật dù có thì bọn đạo mộ tặc cũng đã chia nhau sạch rồi!" "Tìm đạo mộ tặc và tìm văn vật đều phải tiến hành đồng thời.

Dù thế nào cũng không thể để bọn chúng chiếm thế thượng phong!" "Yên tâm đi, Diệp Đảo là ai chứ, làm sao có thể để bọn chúng giành được tiên cơ?" "Bây giờ nói thế nào, chẳng qua là để mọi người có động lực thôi.

Chỉ cần đạt được mục đích, những chuyện sau đó đều không thành vấn đề!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều thấy có lý.

Anh quay phim nhìn quanh liên tục gật đầu, quả thực là vậy.

Nếu nói những thứ khác anh ta không lo lắng, chỉ sợ không có lối ra, biết đạo mộ tặc ở phía trước nhưng không có cách nào cứu vãn.

Dù là gì đi nữa, tóm lại đến Diệp Kiêu thì không thể thoát được.

Lúc này, Diệp Kiêu nhìn quanh.

Ban đầu, khi anh nhìn thấy những Xích Kim Trùng bên ngoài đã cho anh không ít linh cảm.

Bây giờ khi nhìn thấy những thứ này, Diệp Kiêu cảm thấy đã đến lúc hé mở bí ẩn.

Anh chưa bao giờ cảm thấy khó khăn hơn lúc này, vì kẻ địch đến bây giờ vẫn chưa biết rốt cuộc ở đâu.

Nhưng những thứ khiến anh phải đề phòng lại càng ngày càng nhiều.

Nhiều đến nỗi khiến Diệp Kiêu đau đầu.

Không chỉ đau đầu, có lúc còn cảm thấy căn bản không thể tiếp tục nữa.

Và Diệp Kiêu càng thấy khó giải quyết, điều đó chứng tỏ trong cung điện này có khá nhiều thứ.

Ngay lúc này, thấy Diệp Kiêu như vậy, Trương Đạo chạy đến: "Tiểu Diệp, cậu đừng lo, chúng ta nhất định sẽ giải quyết được." Diệp Kiêu nghe lời này thở dài một hơi.

Anh đương nhiên cũng biết, chỉ là bây giờ dù nói gì đi nữa cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao thì trong cung điện này, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra.

Cỗ thi thể cuối cùng rốt cuộc trông như thế nào, không ai biết rõ.

Nếu thật là huyết thi, vậy hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Chương 608

Nhưng anh chợt nghĩ lại, nếu thật là huyết thi, vậy Xích Kim Trùng rốt cuộc đang ngăn cản điều gì?

Những con trùng này không có trí thông minh.

Điều duy nhất chúng có thể làm là bám riết lấy người sống, hút máu người mới là mục đích của chúng.

Nhưng nếu thật là huyết thi, vậy đối với những con trùng này thì có ảnh hưởng gì?

Giữa chúng có thể có liên hệ gì?

Điều này khiến Diệp Kiêu trăm mối vẫn không tìm ra lời giải.

Anh vẫn không thể hiểu nổi.

Một lúc sau, mọi người trở về tay trắng.

Toàn bộ mộ thất đều đã bị họ tìm kiếm khắp nơi, nhưng không có cách nào tìm thấy.

Diệp Kiêu càng thấy kỳ lạ hơn.

Nếu thật là như vậy, đạo mộ tặc đã nói dối điều gì?

Nhưng không thể nào!

Lúc này, Diệp Kiêu hít sâu một hơi, lấy la bàn ra.

Nếu là tà khí bình thường thì la bàn chắc chắn có thể tìm thấy dấu vết.

Nhưng nếu thật là thứ gì đó rất lợi hại, thì không biết phải làm sao.

La bàn vừa lấy ra liền rung động kịch liệt.

Các cư dân mạng trong phòng livestream thấy vậy không khỏi ngạc nhiên!

“Đ*t m* cái này là ý gì?

Chẳng lẽ la bàn có cảnh báo sao!” “Cái la bàn này rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Diệp Đảo ra đây nói xem!” “Là Diệp Đảo, nếu thật sự có vấn đề, chúng tôi còn có nên tiếp tục xem không?” “Tôi đột nhiên có cảm giác, Diệp Đảo sắp sửa đối mặt với khoảnh khắc khó khăn nhất trong đời, đó chính là một trận đại chiến!” “Đừng có dọa tôi, tôi nhát gan lắm.” “Ai dọa mày chứ, vốn dĩ là vậy mà.

Huống hồ mày cũng không xem, lâu như vậy rồi, ngoài đám trùng kia ra thì còn thấy cái gì nữa?” “Theo kinh nghiệm trước đây, những chuyện trước đó chỉ là chuyện nhỏ, sau đây mới là màn chính.” Nghe lời này, mọi người đều lắc đầu, quả thực không có bất kỳ phát hiện nào, nhưng không thể không nói, vận khí của Diệp Kiêu và đồng đội vẫn khá tốt?

Cho đến bây giờ, chỉ có một người bị thương vong.

Mặc dù Diệp Kiêu cũng không muốn thấy thương vong.

Nhưng không thể không nói là cho đến bây giờ, những gì họ gặp phải thực sự không đáng là gì!

Diệp Kiêu vẫn luôn nhíu chặt mày, mọi người thấy vậy cũng không khỏi căng thẳng: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tiểu Diệp sao lại có vẻ mặt này?” Điều này khiến mọi người lập tức hoảng loạn.

Vừa định nói thì thấy Diệp Kiêu đi đến chỗ bức tường.

Thấy Diệp Kiêu đứng bên tường, Trương Đạo có chút bối rối:

“Tiểu Diệp, chuyện gì vậy?” “Bức tường này có điều kỳ lạ.

Các anh xem, ở đây có một vết tay.” Diệp Kiêu cầm đèn pin chiếu lên bức tường.

Lúc này, mọi người mới phát hiện ở vị trí gần phía dưới có một vết máu tay rõ ràng!

Lập tức, mọi người đều có chút không bình tĩnh.

Vừa nãy họ đều không phát hiện ra, Tiểu Diệp làm sao mà phát hiện được?

Huống hồ vết tay này cũng quá chói mắt và kinh hãi.

Cái này rốt cuộc là ai để lại?

Là huyết thi hay đạo mộ tặc?

Mọi người đều không dám nói, chỉ nhìn Diệp Kiêu.

Tiếp tục nhìn xuống, chỉ thấy anh ta men theo những vết tay đó mà đi, mọi người lúc này mới phát hiện vết tay này không phải một hai cái.

Cứ cách một đoạn đường lại có một cái.

Cái này hẳn không phải do đạo mộ tặc để lại.

Mọi người đều có chút căng thẳng, nhao nhao giương vũ khí lên, còn Diệp Kiêu thì tay cầm Hắc Kim Cổ Đao đứng sang một bên.

Trương Đạo thấy tư thế của anh ta dường như muốn chiến đấu, bèn vội vàng kéo họ lại: “Tiểu Diệp, người minh không nói lời ám muội, cậu rốt cuộc đã phát hiện ra cái gì?” “Đám huyết thi này nói không chừng đều đang âm thầm theo dõi chúng ta.” Anh ta nói vậy, mọi người đều có chút ngạc nhiên!

“Huyết thi ở trong bóng tối?

Không thể nào!

Chúng ta đã tìm kiếm đi tìm kiếm lại, đều không phát hiện ra bóng dáng huyết thi nào cả!" "Tiểu Diệp, cậu có nhầm không?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Tôi sẽ không nhìn nhầm đâu.

Ngay từ khi bước vào, tôi đã ngửi thấy một mùi máu tanh nhàn nhạt không tan đi." "Vừa nãy khi xem những xác khô này, tôi đã nghĩ tại sao chúng lại đột nhiên nổ tung.

Chúng nhất định là có cảm ứng." "Nếu không phải có người ra lệnh, thì làm sao có thể thúc đẩy chúng?

Trong những xác khô này chắc chắn có Cổ trùng!" "Nhưng Cổ trùng đã chết, vậy thì chỉ có một nguyên nhân, là nghe theo lệnh của cỗ thi thể cuối cùng mới như vậy." "Các anh xem lại cỗ quan tài cuối cùng xem có khắc hoa văn không." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng quay đầu lại nhìn cỗ quan tài cuối cùng.

Quả nhiên, những quan tài khác không có gì cả, chỉ có trên nắp cỗ quan tài cuối cùng khắc một đóa Bỉ Ngạn Hoa có màu sắc và dấu ấn rất nhạt.

Cái này hẳn là vấn đề.

"Huyết thi chắc chắn đang khống chế những xác khô này, nên tôi mới nói mọi người phải cẩn thận." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng không dám tin, lại có tình huống như vậy.

"Vậy Tiểu Diệp, theo ý cậu, bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Huyết thi chắc chắn đang ở trong bóng tối theo dõi chúng ta, chỉ cần chúng ta duy trì cảnh giác, nhất định sẽ không có vấn đề gì!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Tiểu Diệp nói gì thì là thế đó.

Tuy nhiên, điều khiến họ kỳ lạ là Diệp Kiêu tuy trấn tĩnh nhưng vẫn không kìm được, tiếp tục đi về phía trước, nhìn thấy những vết máu tay đó vẫn kéo dài về phía sau, mọi người đều có chút ngớ người!

Vừa nãy họ tìm thế nào cũng không thấy, không ngờ ngay phía sau bức tường này lại có một khe hở nhỏ.

Diệp Kiêu đưa Phát Khâu Chỉ ra, trực tiếp xé toang khe hở này, lộ ra một lối đi.

Điều này khiến mọi người há hốc mồm kinh ngạc, và cũng nhìn Diệp Kiêu không dám tin.

Nhanh như vậy đã bị Tiểu Diệp phá giải, cái này chẳng phải là vả mặt họ sao?

Chương 609

Huống hồ, nơi này không phải là nơi để đùa.

Thấy anh ta muốn đi vào trong, mọi người đều căng thẳng.

“Tiểu Diệp, cậu chắc chắn chỗ này không có vấn đề gì chứ?” Diệp Kiêu lắc đầu: “Còn có vấn đề gì được nữa?

Điều duy nhất tôi có thể chắc chắn là nơi này có lối ra khác, nhất định có quỷ.

Mọi người đều cảnh giác những thứ này.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều sợ hãi.

“Theo cậu nói vậy, thật sự có huyết thi!” Diệp Kiêu gật đầu: “Quả nhiên có huyết thi, sẽ không lừa các anh đâu.

Huống hồ con huyết thi này dường như rất xảo quyệt, trốn rất kỹ, mọi người nhất định phải hết sức cẩn thận!” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, họ đều không dám lơ là, vội vàng cùng nhau lấy vũ khí ra.

Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, lập tức chui vào trong lối đi này.

Sau khi tiến vào đây, Diệp Kiêu nhìn cảnh tượng trước mắt mà không nói một lời.

Còn mọi người thấy vậy cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Toàn bộ lối đi bên trong đầy rẫy thi thể, nhìn quần áo thì hẳn là lính đánh thuê.

Mức độ tàn tật của thi thể không hoàn chỉnh, có cái chỉ còn đầu lâu, có cái thân thể đã bị cắn nát gần hết, còn có cái căn bản không thể

phân biệt được ngũ quan.

Mức độ tàn nhẫn này khiến những người có mặt đều há hốc mồm.

Tất cả mọi người đều ngớ người ra, trơ mắt nhìn những thi thể này nằm la liệt trong lối đi.

Nhất thời mọi người không nói được lời nào, thật sự khiến người ta không biết phải nói gì.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, ống kính của anh quay phim đã nhắm vào đây.

Mọi người thấy vậy không khỏi có chút ngạc nhiên.

"Đ*t m* cái này ghê tởm quá!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Lính đánh thuê đều bị giết ở đây, còn cần phải nói sao?" "Chắc chắn rồi, nếu thật là như vậy, thì Diệp Đảo và đồng đội cũng sẽ gặp phải.

Nghĩ đến hậu quả thì không thể tưởng tượng nổi." "Đừng nói hậu quả nữa, ngay cả tình cảnh hiện tại nhìn thôi đã thấy sợ rồi.

Hơn nữa, anh thấy không, những người này tay cầm vũ khí mà vẫn không phải đối thủ của huyết thi!" "Đổi lại là tôi thì tôi lập tức chuồn, tôi cũng sợ!" "Không ngờ lại còn có thể xảy ra chuyện như vậy, thật quá kinh khủng!" Lúc này, mọi người đều nhao nhao.

"Con huyết thi này rốt cuộc lợi hại đến mức nào, hay là đừng vào nữa." Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Nói không vào thì tuyệt đối không thể nào.

Đã đến đây rồi, cũng có nghĩa là họ phải trải qua một trận chém giết.

Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao cẩn thận từng li từng tí bước qua.

Anh tạm thời vẫn chưa xác định rốt cuộc là do huyết thi gây ra hay cái khác, nên phải kiểm tra một chút.

Diệp Kiêu một chân bước qua, cúi xuống kiểm tra kỹ lưỡng.

Những thi thể này thối rữa rất nghiêm trọng, xem ra đã chết một thời gian rồi.

Nhưng ở những chỗ thi thể thối rữa lại không có bất kỳ dấu vết Cổ trùng cắn xé nào.

Tuy nhiên, những vết thương do xé rách thì rất rõ ràng.

Trương Đạo và đồng đội sau khi xem xong cũng khẳng định đây là bị răng cắn đứt, sắc nhọn vô cùng.

Nếu là người bình thường thì chắc chắn không làm được.

"Tôi nghĩ hẳn là huyết thi, dấu vết xé rách rất rõ ràng." "Ở đây trên cổ còn có lỗ máu, Lão Dương Đầu bọn họ đều bị như vậy!" "Xem ra chúng ta đã đến gần rồi, chuẩn bị sẵn sàng." Diệp Kiêu nghe anh ta nói vậy cũng gật đầu, đại khái là vậy, nhưng sự thật còn đáng sợ hơn họ tưởng tượng.

"Tiểu Diệp, cậu nghĩ thế nào?" Trương Đạo thấy anh ta không lên tiếng, vội vàng hỏi.

"Tôi đang nghĩ nếu thật là huyết thi, vậy trên suốt quãng đường này mọi người chúng ta phải hết sức cẩn thận.

Tất cả những gì trước đây chỉ là chuyện nhỏ, cái này mới là trận chiến thực sự nghiêm túc." Diệp Kiêu nói vậy cũng khiến mọi người có chút nghi ngờ.

"Những con trùng trước đó chỉ là chuyện nhỏ, chẳng lẽ là đùa sao?" "Bây giờ gặp phải cái này mới là trận chiến thực sự nghiêm túc, có gì mà đáng sợ, chúng ta có vũ khí!" "Đùa à, lính đánh thuê cũng có

vũ khí, chẳng phải vẫn chết rất thảm sao!" Điều này khiến họ lập tức căng thẳng.

Nếu thật là như vậy thì khó mà giải quyết được.

Lúc này, Diệp Kiêu nhìn quanh, biết họ đã sợ hãi, bèn trực tiếp nói: "Tuyệt đối đừng sợ, nếu sợ thì chúng ta sẽ thua!" "Tiểu Diệp cậu yên tâm đi, chúng tôi không sợ, huống hồ cái này thì tính là gì chứ!

Chẳng qua chỉ là một trận đại chiến thôi, không có gì to tát cả!" Diệp Kiêu gật đầu: "Lời này nói không sai, chẳng qua chỉ là một trận đại chiến cũng không có gì to tát cả, chúng ta cần làm là đè bẹp những thứ này xuống dưới!" "Tiểu Diệp cậu yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực." Mọi người an ủi anh ta, thực ra cũng là để tự cổ vũ mình.

Họ đều biết rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Diệp Kiêu không phải kẻ ngốc, họ căng thẳng như vậy, nếu một khi xảy ra chuyện, không biết sẽ thế nào.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, khẳng định con huyết thi này rất lợi hại.

Nếu theo kinh nghiệm của anh, nó lợi hại hơn không ít so với những thi thể trong các cổ mộ mà họ từng xuống trước đây.

Nếu không thì đám lính đánh thuê này tuyệt đối sẽ không chết thảm đến vậy.

Nói không chừng, không chỉ có một con.

Lúc này, Diệp Kiêu đứng thẳng người, chuẩn bị đi qua lối đi này.

Vừa đi được ba bước, liền nghe thấy cuối lối đi truyền đến một tiếng gầm giận dữ của dã thú, điều này khiến mọi người đều ngớ người.

“Dã thú?” “Chẳng lẽ là cái thứ đó sao!” “Tiếng này, đáng sợ quá!” Mọi người đã không nói nên lời.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi nhíu chặt mày.

Nói những thứ khác thì anh không sợ, nhưng nói đến những thứ này, Diệp Kiêu cảm thấy đúng là hơi đau đầu.

Trong cổ mộ sẽ không có dã thú, đoán chừng là huyết thi.

Nghe tiếng, có vẻ hơi khó đối phó.

Lúc này, Diệp Kiêu thấy mọi người nhất thời có chút sợ hãi, bèn lắc đầu, đưa tay vẫy vẫy, Trương Đạo và đồng đội vội vàng lùi lại.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao đứng giữa lối đi, còn tiếng gầm gừ đó càng ngày càng gần.

Nghe thấy vậy, các cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều run sợ.

Chương 610

“Đ*t m* Diệp Đảo đang làm gì thế?

Chẳng lẽ muốn đơn thương độc mã đối phó?” “Nhưng nghe tiếng này dường như có chút đáng sợ, không biết là người hay quỷ!” “Trong cổ mộ này cái gì cũng có, nhưng quỷ thì không mấy khả năng.

Thứ đáng sợ hơn quỷ chính là người và Cổ trùng!” “Chẳng lẽ là huyết thi đến rồi sao!” Diệp Kiêu trong lòng sáng tỏ như gương, hẳn là huyết thi, nếu không thì mùi máu tanh nồng nặc kia sẽ không đến gần.

Lúc này, thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người cũng đã lên đạn, bất kể là thứ gì, tóm lại có thể bắn chết thì cứ bắn chết!

Vũ khí của đám lính đánh thuê bên cạnh cũng đều có thể dùng được.

Sau khi thu thập đạn dược, mọi người chỉnh đốn lại rồi chờ xuất phát.

Trong không khí truyền đến một mùi máu tanh nồng nặc.

Mọi người nhìn Diệp Kiêu, thấy anh gật đầu liền hiểu ra, đây chính là huyết thi.

Nó càng đến gần, mùi máu tanh càng nặng.

Ban đầu Diệp Kiêu còn không coi là gì, nhưng huyết thi càng ngày càng gần, anh càng cảm thấy áp lực ập đến.

Và giây tiếp theo, một cỗ thi thể tràn ngập mùi máu tanh bất ngờ xuất hiện trước mặt mọi người!

Huyết thi đối diện với ánh mắt của Diệp Kiêu và đồng đội, lập tức

khựng lại.

Đợi sau khi nhìn đi nhìn lại, nó mới phát hiện Diệp Kiêu và đồng đội là người, liền vui mừng xông thẳng về phía Diệp Kiêu!

Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp chém tới!

Hắc Kim Cổ Đao sắc bén như vậy, phàm là thi thể hay gì đó, một đao chém xuống chắc chắn có thể chém thành hai nửa.

Nhưng đến chỗ huyết thi này, nó lại bị nó đỡ được, điều này cũng khiến Diệp Kiêu có chút kinh ngạc.

Còn các cư dân mạng trong phòng livestream thì càng kinh ngạc không thôi!

"Xong rồi xong rồi, ngay cả cái này cũng không ngăn cản được." "Xem ra Diệp Đảo đã gặp đối thủ rồi!" "Trời ơi đừng có mà lừa chúng tôi!" "Tôi thấy những thứ này không phải là huyết thi, sao lại mọc ra hình thù kỳ dị đến vậy!" Thi thể trước mắt giống như bị lột da vậy, toàn thân đầy vết máu loang lổ.

Nhưng móng tay của nó lại cực kỳ cứng rắn, màu đen, vừa dài vừa mảnh, có chút giống cương thi.

Nhưng lại có một cảm giác kỳ dị không thể nói thành lời, còn răng lộ ra thì đầy màu đen đỏ, sắc nhọn như răng nanh.

Nó há to miệng phát ra một tiếng gầm gừ, lập tức khiến người ta giật mình, nhưng lại không dám nhìn thẳng.

Cảm giác áp lực như vậy thực sự khiến người ta thấy kinh khủng.

Ngay cả Trương Đạo đã lăn lộn nhiều trận mạc cũng không khỏi thấy ghê tởm sau khi nhìn thấy.

"Rốt cuộc là cái quái gì, sao lại ghê tởm đến vậy?" Nếu nói là huyết thi thì điều này khiến anh ta khó tin.

Nhưng bây giờ đã đến gần, Trương Đạo giơ súng lên bắn một loạt!

Đạn bắn vào người nó chỉ găm vào cơ thể, căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho nó.

Bước chân của nó không hề dừng lại chút nào.

Trương Đạo lập tức ngớ người, không ngờ lại là như vậy.

Anh ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy mà chưa từng thấy thi thể nào mà đạn cũng không xuyên thủng.

Và bây giờ thấy cảnh này, Trương Đạo rõ ràng đã ngây người ra.

Một mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi.

Trước mắt là huyết thi, toàn thân anh ta không còn nghe theo sự sai khiến nữa.

Trước mặt là một khối màu đỏ máu, Trương Đạo không thể bước đi nổi nữa.

Huyết thi thấy Trương Đạo tấn công mình, lập tức gầm gừ rồi xông thẳng ra, lao thẳng về phía Trương Đạo.

Trương Đạo lập tức kinh ngạc đến ngây người, không kịp cử động.

Ngay lúc này, thấy cảnh này, Diệp Kiêu một đao chém xuống, chặt đứt móng tay của huyết thi, cứu một mạng Trương Đạo, sau đó vỗ một cái vào Trương Đạo!

Trương Đạo bị anh ta vỗ lùi lại vài bước, lảo đảo được đồng đội đỡ lấy.

Còn Diệp Kiêu thì trực tiếp xông lên đối đầu.

Lúc này, thấy cảnh này, Trương Đạo mới phản ứng lại, cũng cầm

đại đao trực tiếp nhắm vào.

Hai người một trước một sau phối hợp với nhau đi tới.

Thấy cảnh này, mọi người đều phản ứng lại, đồng loạt xông lên, nhưng không ngờ tiếng gầm rít phía sau lại một lần nữa truyền đến!

Điều này khiến mọi người lập tức giật mình!

Sau đó, bốn con huyết thi từ trong lối đi xông ra, lao thẳng về phía họ.

Điều này khiến các cư dân mạng trong phòng livestream lập tức bùng nổ!

"Đ*t m* đây chính là truyền thuyết về lập đội đánh quái!" "Má ơi kinh khủng quá đi mất, không ngờ bọn chúng cũng chiến đấu theo đội hình như vậy!" "Xong rồi PvP, lần này chết chắc rồi!

Không ngờ đối phương cũng vậy!" "Đối phương ném một quả bom vào mấy người, bảo vệ pha lê phe ta!" "Đừng nói vậy vội, đừng cổ vũ khí thế kẻ thù mà làm giảm nhuệ khí của mình.

Hơn nữa, trong tay họ đều có vũ khí, sợ gì chứ!" "Mấy tên này không sợ đạn, nhưng đao chém xuống chắc chắn sẽ có tác dụng." Không thể không nói, Diệp Kiêu và đồng đội không có nhiều cơ hội thắng lắm, dù sao thì thứ này không hề đơn giản.

Ngay lúc này, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, không ngờ thứ này lại khỏe đến vậy.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao ở phía trước, lưỡi đao sắc bén cản trở đòn tấn công của chúng.

Dần dần anh cũng nhận ra.

Con huyết thi đầu tiên này, rõ ràng chính là thủ lĩnh của chúng.

Cách chiến đấu của chúng rất điển hình.

Hai kẻ bao vây, một kẻ tấn công ở giữa, và một kẻ yểm trợ phía sau.

Trận hình này, xem ra huyết thi có trí thông minh, thảo nào đám lính đánh thuê không phải đối thủ.

Ngay cả khi họ ở trong lối đi chật hẹp cũng căn bản không thể triển khai được.

Trương Đạo và đồng đội nhắm vào khoảng trống, dùng đại đao hỗ trợ ở hai bên, lúc này mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Chương 611

Nhưng rõ ràng đây không phải lúc.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Kiêu thấy chúng liên tiếp xông lên, lập tức có chút bực mình.

Huyết thi cũng vậy.

Thấy Diệp Kiêu và đồng đội chống cự kiên cường, lại không bị giết chết như trước, có chút tức giận mà gầm lên một tiếng hướng trời.

Ngay sau đó lại có tiếng gầm gừ truyền đến.

Nghe tiếng này, mọi người đều giật mình, xong rồi!

"Lại nữa rồi Tiểu Diệp!

Chúng ta bây giờ nhất định phải đứng dậy chống cự!" "Cái này cũng quá nhiều rồi!" "Làm sao đây!" Diệp Kiêu nhíu chặt mày: "Súng phun lửa của các anh đâu, mang lên đốt đi!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Đạo và đồng đội mới phản ứng lại, cầm súng phun lửa phun ra!

Huyết thi vẫn sợ lửa, vạn vật đều có thể dùng lửa thiêu.

Diệp Kiêu nhân cơ hội đá một cú vào bụng huyết thi, trực tiếp đá nó bay xa hơn hai mét, sau đó giương súng phun lửa lên, nhằm vào lối đi mà phun lửa!

Ngọn lửa bùng cháy dữ dội, cộng thêm Diệp Kiêu ném ra mồi lửa, lần này ngọn lửa lại bùng cao hơn một mét, toàn bộ lối đi bên trong đều là lửa.

Mọi người đeo mặt nạ chống độc, Diệp Kiêu dũng cảm tiến lên,

tuyệt đối sẽ không để họ bị đánh bại như vậy.

Thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người đều ngớ người: “Không ngờ Tiểu Diệp lại lợi hại đến thế!” “Nếu không lợi hại thì đã bị ăn thịt rồi, làm sao mà không lợi hại được?

Hơn nữa, mấy tên này muốn đốt thì sớm đã nên làm như vậy rồi.” Nghe các cư dân mạng nói vậy, mọi người đều có chút ngớ người.

Những con huyết thi đó không ngừng xông ra, có con thì thân thể tàn tạ, có con thì không còn đầu lâu, chỉ dựa vào một luồng tà niệm để chống đỡ.

Điều này khiến Diệp Kiêu thấy kỳ lạ, trong biển lửa, huyết thi bị thiêu đến co quắp toàn thân.

Diệp Kiêu trực giác có điều bất thường.

Nếu là một con huyết thi thì còn có thể chấp nhận được, nhưng bây giờ lại có nhiều như vậy, điều này khiến anh không khỏi thấy kỳ lạ.

Trong cổ mộ này giấu nhiều huyết thi như vậy, trên cỗ quan tài cuối cùng có Bỉ Ngạn Hoa.

Liên hệ với việc tế quỷ bằng Thải Sinh Triết Cát trước đó, Diệp Kiêu bỗng nhiên phản ứng lại: “Ra là vậy!” Anh ta đột nhiên phản ứng lại, trơ mắt nhìn con huyết thi trước mặt đang giãy giụa trong ngọn lửa, vẫn còn muốn xông tới.

Diệp Kiêu không màng đến, giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, dùng hết toàn bộ sức lực, mạnh mẽ chém tới!

Một tiếng 'xoẹt', đầu lâu của huyết thi bị chém đứt, nó trừng to hai mắt, chết chóc nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, không lâu sau liền bị lửa thiêu rụi.

Lúc này, mọi người thấy lửa trong lối đi dần suy yếu, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến khi lửa hoàn toàn tắt, lúc này mới thấy trên đất đều là những thi thể cháy đen.

Và vẫn còn một vài huyết thi đang giãy giụa lần cuối, không ngừng giãy giụa về phía mọi người.

Trương Đạo và đồng đội cũng không khách khí, trực tiếp vung đao chém, không lâu sau liền tiêu diệt tất cả.

Trơ mắt nhìn trên đất nằm la liệt hơn mười con huyết thi, mọi người đều có chút không dám tin.

"Tiểu Diệp, cậu nói xem chuyện này là sao?

Sản xuất hàng loạt à?

Cái này cũng quá kinh khủng rồi!" "Nếu không phải có người cố ý làm, thì nơi này có nhiều huyết thi như vậy, suốt thời gian dài như thế đều sống nhờ vào cái gì?" "Mấy chục năm nay, chẳng lẽ Cáp Bố Thượng Sư thật sự đã lén lút đưa người sống vào đây?" Diệp Kiêu hít sâu một hơi: "Đoán chừng đây cũng là do mộ chủ sắp xếp.

Nếu không thì rất khó giải thích." "Khi tế tự có rất nhiều người sống, huyết thi hình thành sau đó khát máu như vậy.

Nhiều năm qua e rằng thật sự không ít người đã bị giết." "Tiểu Diệp, chúng ta vẫn nên đi nhanh đi, nếu không tôi lo một lát nữa lại có thứ khác xông vào.

Hơn mười con này chắc chắn không phải tất cả!" Diệp Kiêu gật đầu, Trương Đạo nói không sai.

Vừa nãy huyết thi chỉ gầm một tiếng đã đến nhiều như vậy, bây giờ nếu không đi nữa thì e rằng sẽ còn nhiều hơn.

Lúc này, thấy cảnh này, mọi người đều có chút ngớ người.

“Không thể nào chứ?

Hơn mười con huyết thi đã bị thiêu hủy rồi, mà còn nhiều như vậy!

Cái này cũng quá kinh khủng rồi!” “Có còn cho đường sống không đây?” Mọi người đều có chút bối rối.

Lúc này thấy cảnh này, ai nấy đều sợ hãi.

Mọi người đều có chút không dám tin, chỉ sợ sau đó lại xuất hiện thứ gì, vậy thì xong đời rồi.

Lúc này Diệp Kiêu cũng vậy, anh chưa từng thấy huyết thi quy mô lớn như thế này.

Thông thường mà nói, trong cổ mộ có thể nuôi dưỡng được một con huyết thi đã rất không dễ dàng rồi.

Dù sao thì thứ này ngoài việc cần có sự tế bái đặc biệt ra, còn phải trải qua nhiều năm tháng luyện chế mới có thể hình thành.

Muốn từ thi thể biến thành huyết thi có lực tấn công, thậm chí có trí thông minh, thì không phải là dễ dàng như vậy.

Nhưng điều này cũng chứng minh một chuyện, đó là khu vực này tuyệt đối là đất phong thủy bảo địa.

Người xưa nói, huyết thi hình thành trên mộ địa sẽ có ích cho đời sau, nhưng đồng thời cũng vô cùng hung hiểm.

Nhưng họ đi suốt đoạn đường vẫn không phát hiện đất có máu.

Không!

Đã phát hiện rồi!

Ngay từ đầu khi bước vào lối đi đã phát hiện dưới chân dính dính.

Lúc đó anh ta cứ nghĩ là máu của đạo mộ tặc, nhưng bây giờ nghĩ lại thì không phải vậy.

Ngay từ đầu đã nói cho anh ta biết rồi.

Chỉ là lúc đó anh ta không nghĩ tới, đất có máu nhất định là có huyết thi!

Mà anh ta lại từ miệng đạo mộ tặc mới biết dưới đất có thứ này, thực sự là anh ta đã lơ là.

Lúc đó anh ta chỉ cảm thấy nơi này nguy hiểm, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới lại đáng sợ đến vậy.

Chương 612

Diệp Kiêu không khỏi thầm oán trách.

Phía trước sẽ có gì anh ta không rõ lắm, nhưng những thi thể này đã xảy ra dị biến, chắc chắn bên trong còn có thứ gì đó.

Anh ta không khỏi nắm chặt nắm đấm.

Nếu là như vậy, thì mộ chủ tuyệt đối không hề đơn giản!

Có thể tạo ra nhiều huyết thi như vậy, mục đích chính là trường sinh!

Chẳng lẽ là Cáp Bố Thượng Sư?

Điều này khiến trong lòng Diệp Kiêu gieo xuống một hạt giống nghi ngờ.

Anh ta đi ở phía trước với tâm trạng nặng trĩu.

Trương Đạo ở bên cạnh hỏi: "Tiểu Diệp, thấy cậu có vẻ nặng lòng, có phải vì con huyết thi vừa nãy mà phiền não không?" Diệp Kiêu gật đầu: "Là trường sinh chi thuật.

Thời cổ đại có một phương pháp có thể trường sinh, nhưng cái giá phải trả cực kỳ lớn." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều tò mò: "Là gì vậy?" Diệp Kiêu trầm giọng giải thích: "Có một loại là con đường lột xác từ từ để phục sinh." "Vừa nãy khi nhìn thấy những huyết thi này, tôi vẫn luôn tự hỏi điều gì khiến chúng nhiều đến vậy.

Phải biết rằng trong đất phong thủy bảo địa, nếu có thể có một con huyết thi thì đó là do mộ chủ cố ý làm, nhưng có nhiều như vậy thì cần phải xem xét lại." "Huống hồ, chúng đều vì trường sinh.

Sách cổ ghi chép, nếu ăn Thi Miết Dược Hoàn rồi nằm vào quan

tài, từ từ đợi lột xác, đến lúc đó thi thể sẽ sống lại." "Đương nhiên, cái được phục sinh là ký ức.

Cỗ thân thể này đã sớm không còn là cơ thể ban đầu.

Đơn giản mà nói, chính là ký ức bị sao chép lại, thực ra người đã chết từ lâu rồi." "Nhưng vì Thi Miết tồn tại, nên ký ức trước đó có thể được sao chép lại." "Nếu vậy, sau khi phục sinh cơ thể sẽ trở nên khỏe mạnh vô cùng, hơn nữa còn mang kịch độc.

Tuy nhiên, sự phục sinh như vậy đã hoàn toàn không còn ý nghĩa gì nữa, vì nó đã sớm không còn là người!" "Nhưng vẫn có thể mang theo ký ức của kiếp trước.

Chúng ta vừa thấy huyết thi chính là như vậy, những viên dược hoàn kia cũng là đặc chế." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc, không dám tin.

"Thì ra là như vậy, thảo nào tôi nói những huyết thi đó khi chiến đấu lại lợi hại đến thế!" "Làm mất nửa ngày thì ra là như vậy.

Cậu nói xem mộ chủ rốt cuộc là ai, lại có thể nghĩ ra phương pháp như thế?" "Sách cổ ghi chép cũng không hoàn toàn là vậy, nhưng những trường hợp thành công lại không có mấy.

Tôi nghĩ Cáp Bố Thượng Sư hẳn cũng nghe thấy truyền thuyết này nên mới xuống đó." "Ban đầu có lẽ anh ta cũng muốn làm như vậy, nhưng cơ thể anh ta không cho phép, anh ta cũng không muốn biến thành cái bộ dạng quỷ quái này, nên mới chọn phương thức linh hồn bất diệt." "Nhưng linh hồn bất diệt, thân thể sẽ bị tổn hại.

Vì vậy anh ta phải tìm một cơ thể phù hợp.

Trước đó anh ta đã làm thí nghiệm, nên mới tạo ra những huyết thi này." "Đương nhiên đây là phỏng đoán của tôi, hoặc là Cáp Bố Thượng Sư, hoặc là mộ chủ, tóm lại sẽ không phải là người khác."

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút không dám tin, làm mất nửa ngày thì ra nghìn năm trước đã có thứ này rồi.

Họ vì theo đuổi trường sinh, thật sự đã không từ thủ đoạn nào, nhưng điều này cũng quá khó tin rồi.

Mọi người đều không dám tin, lại có chuyện như vậy.

Nếu huyết thi này thật sự có người muốn làm thí nghiệm, chuyên dùng để nghiên cứu trường sinh, vậy những người này cũng quá đáng thương rồi.

Sống sờ sờ bị người ta chế thành huyết thi.

Phải biết chúng có sức mạnh vô cùng, thân thể lại còn tàn phế, hẳn là khi chết đã vô cùng đau đớn.

Nếu không cũng sẽ không biến thành bộ dạng này.

Trong lòng mọi người nặng trĩu.

Diệp Kiêu thấy vậy cũng hiểu, đây chỉ là khởi đầu.

Chuyện gì sẽ xảy ra sau đó vẫn chưa biết được.

Mọi người hít sâu một hơi, không ai nói gì.

Còn Diệp Kiêu thì tay cầm Hắc Kim Cổ Đao đi ở phía trước.

Việc cấp bách là phải tìm được lối đi tiếp theo, như vậy mới có thể đến cung điện.

Từ lúc xuất phát đến bây giờ, vẫn chưa thấy bất kỳ thứ gì liên quan đến mộ chủ, điều này khiến Diệp Kiêu thấy có chút kỳ lạ.

Đã xuất hiện huyết thi, vậy hẳn phải có dấu hiệu rõ ràng.

Sao bây giờ lại không có một chút manh mối nào?

Hay là anh ta đã bỏ qua thứ gì đó?

Trương Đạo ở bên cạnh run sợ, càng đi càng cảm thấy toàn thân

lạnh buốt, cảm giác một luồng hơi lạnh từ bốn phương tám hướng ập đến.

Trương Đạo không khỏi có chút sợ hãi, vội vàng kéo Diệp Kiêu: "Tiểu Diệp, sao tôi lại cảm thấy nơi này càng đi càng lạnh thế?" Lời này vừa nói ra, tất cả những người phía sau đều liên tục gật đầu.

"Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy thế.

Vừa nãy còn không cảm thấy gì, khi chiến đấu với những huyết thi đó, máu nóng sôi trào, nhưng bây giờ hoàn toàn khác rồi!" "Cái lạnh này từ dưới chân bốc lên, rốt cuộc là chuyện gì?" "Đây là cổ mộ mà, cảm thấy lạnh chẳng phải bình thường sao?

Hơn nữa đây còn là Thiên Sơn, bị băng tuyết bao phủ, lạnh là chuyện bình thường!" "Tôi cảm thấy không phải vậy.

Cái lạnh này khiến người ta sởn gai ốc, là cái lạnh từ trong lòng phát ra, cái lạnh này hoàn toàn khác!" "Quần áo của chúng ta đều được thiết kế đặc biệt, tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống như vậy." Diệp Kiêu nghe họ nói vậy cũng gật đầu: "Tôi cũng cảm nhận được.

Càng đi vào trong càng lạnh, hơn nữa nơi này là đất phong thủy bảo địa, âm khí không nên nặng đến mức này, nếu không mộ chủ sẽ không chọn nơi đây làm nơi trường sinh." "Cộng thêm trước đó có huyết thi, quan trọng hơn là không chỉ một con, nói không chừng phía sau vẫn còn như vậy." "Chế tạo huyết thi, đối với nhiệt độ cũng có yêu cầu, nên đại khái là vì cái này mới thiết lập nơi đây thành như vậy!" Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người cũng thoải mái hơn.

Nhưng không thể không nói, những gì Diệp Kiêu nói bây giờ cũng chỉ là suy đoán của riêng anh.

Nếu thật sự truy cứu đến cùng, e rằng còn tệ hơn nữa!

Vì huyết thi không ngừng xuất hiện, hơn mười con trước đó căn bản chỉ là quân tiên phong, phía sau còn bao nhiêu thì không biết.

Lúc này Diệp Kiêu cũng chỉ là để an ủi mọi người thôi.

Thực sự còn rất nhiều việc phải làm.

Diệp Kiêu đi về phía trước trong lối đi, mọi người cũng không nói nhiều, một đường đi theo anh.

Trương Đạo lại càng cảm thấy lạnh buốt, sau đó ngay cả lông mi cũng phủ một lớp sương giá.

Lúc này Diệp Kiêu mới thấy có điều không ổn.

Anh ta lập tức dừng lại, thấy tất cả những người phía sau đều đang run cầm cập, còn bản thân thì không hề bị ảnh hưởng.

Điều này khiến anh ta thấy kỳ lạ.

Ngay cả thiết bị của anh quay phim cũng bị đông cứng đến mức không nghe lời, tín hiệu liên tục bị gián đoạn.

Các cư dân mạng trong phòng livestream lập tức la ó.

Chương 613

“Rốt cuộc là chuyện gì thế, sao lại lúc có lúc mất thế này!” “Dường như rất lạnh.

Lối đi trong mộ thất sao lại biến thành bộ dạng này?” “Có thể đảm bảo tín hiệu không?

Đây là tấn công bằng phép thuật sao?” “Thật là, giữa ngày hè nóng nực mà bị đông cứng thành chó trong cổ mộ, ai mà tin được!” “Diệp Đảo anh kiểm tra kỹ đi, không thể vì thể chất đặc biệt của mình mà bỏ mặc đồng đội được!” Diệp Kiêu lúc này nhìn mọi người không khỏi có chút ngạc nhiên.

Anh vươn tay chạm vào Trương Đạo không khỏi giật mình!

Trương Đạo toàn thân lạnh buốt, trên đôi găng tay lộ ra đều là băng sương.

Lúc này, thấy Trương Đạo run rẩy môi đã đóng băng cứng đờ, anh ta lập tức cảm thấy có chuyện chẳng lành!

Lập tức vươn tay chạm vào bức tường bên trái bên phải, phát hiện bức tường này lạnh thấu xương, cuối cùng cũng biết, thì ra là chuyện này.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, lấy mồi lửa ra trực tiếp quẹt vào tường một cái, một tiếng 'xoẹt' liền bùng lên một đống lửa.

Sau đó liền tắt ngúm.

Chỉ vỏn vẹn trong khoảnh khắc đó, cũng khiến Diệp Kiêu nhìn rõ, rốt cuộc thứ gì đang khảm trong bức tường này?

Từng con Hỏa Biểu Trùng đều ở bên trong.

Điều này không chỉ khiến Diệp Kiêu giật mình, mà còn khiến Trương Đạo và đồng đội co đồng tử lại.

“Tiểu...

Tiểu Diệp!” Diệp Kiêu ra hiệu cho họ im lặng, ngay sau đó lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, mạnh mẽ chém một nhát vào tường, cứng nhắc xé ra một khe.

Nửa khối gạch băng trực tiếp rơi xuống.

Diệp Kiêu kiểm tra tỉ mỉ một chút, Hỏa Biểu Trùng đã bị đóng băng bên trong.

Anh không khỏi thấy kỳ lạ, ngay cả Hỏa Biểu Trùng cũng bị đông cứng bên trong, có thể tưởng tượng được nơi này rốt cuộc lạnh đến mức nào.

Anh ta đột nhiên nghĩ đến một từ: Thiên Niên Hàn Băng!

Chỉ có thứ này mới có thể khiến nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống nhiều như vậy.

Lúc này, Trương Đạo nhìn Diệp Kiêu với vẻ mặt nghi hoặc, Diệp Kiêu thì giải thích: “Thiên Niên Hàn Băng thông thường dùng để xây dựng quan tài.

Nếu thật sự có những vật này, chứng tỏ những mộ thất phía trước chắc chắn được làm bằng băng.” “Hàn băng này không dễ tan chảy, nên phía sau còn sẽ lạnh hơn nữa.” Mọi người nghe vậy không khỏi sợ hãi, vội vàng đốt những thứ không dùng trên người để sưởi ấm.

Trương Đạo nghĩ nghĩ rồi lại lấy túi sưởi dán lên người.

Mọi người bắt chước, đều làm theo.

Tuy không chống đỡ được gì nhiều, nhưng ít nhất cũng có thể kiên trì một thời gian.

Tạm thời áp chế được luồng hàn khí này là đủ rồi.

Còn Diệp Kiêu đi nhanh vài bước, trực tiếp đi đến cuối lối đi.

Lúc này, mọi người nhìn thấy phía trước không khỏi có chút ngạc nhiên.

Nhưng sau đó liền phản ứng lại, cái này đại khái có cơ quan, nên mới như vậy.

Phía trước không có đường.

Hoặc là có lối đi khác, hoặc là họ đã đi sai đường.

Họ đối với kiểu thiết kế này đều đã rất quen thuộc, nên lúc này thấy cảnh này, mọi người đều không dừng lại, trực tiếp mò mẫm trên bức tường, hy vọng có thể tìm thấy cơ quan.

Diệp Kiêu nhìn phía trước, trong ánh mắt bắn ra một tia kỳ lạ.

Trương Đạo đi đến bên cạnh anh ta hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tiểu Diệp cậu sao lại có vẻ mặt này?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không phải vẻ mặt của tôi, mà là cảm thấy nơi này có điều bất thường.

Các anh xem, đây là cái gì?" Anh ta lấy mồi lửa ra đốt chiếc áo cũ không dùng ở bên tay, chiếu vào bức tường.

Mọi người cũng đều nhìn ra, phía sau bức tường này lại là một bóng người, điều này khiến mọi người không khỏi thấy kỳ lạ.

Mọi người đều kinh ngạc không thôi: "Bóng người này là sao vậy?" "Nhìn bộ dạng này cũng không giống người bình thường, anh ta mọc ra thật sự quá kỳ lạ!" "Giống như một ông già lưng còng!" Bóng người này cao đại khái chỉ đến ngực họ, và toàn bộ cơ thể đều cong lại.

Đây rốt cuộc là ai?

Nếu nói là Cáp Bố Thượng Sư, thì điều này hoàn toàn khác với giọng nói mà Diệp Kiêu nghe thấy ban đầu.

Anh ta nghe thấy là một giọng nói trẻ trung, nhưng bây giờ kẻ này rốt cuộc là ai?

Trương Đạo và đồng đội chỉ dừng lại trong chốc lát, sau đó liền phản ứng lại, lập tức muốn giương súng bắn.

Một loạt đạn bắn qua, bức tường này cực kỳ cứng rắn, căn bản không xuyên thủng được, chỉ để lại vài lỗ thủng.

Điều này khiến Trương Đạo không khỏi kinh ngạc.

Mộ thất này thật sự kiên cố!

Diệp Kiêu không khỏi bật cười: "Tường ở đây mà dễ dàng bị bắn xuyên như vậy thì đã không được dùng trong cổ mộ rồi." "Nếu dùng thuốc nổ, e rằng toàn bộ đỉnh mộ sẽ sụp xuống, đến lúc đó thì thật sự không còn cách nào nữa." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Đạo cũng phản ứng lại, lập tức lấy đại khảm đao ra, chém vào bức tường, 'reng'!

Anh ta bị chấn đến mức hổ khẩu tê dại, còn trên bức tường thì chỉ có một vết hằn nông.

Điều này khiến Trương Đạo không khỏi há hốc mồm kinh ngạc.

"Thứ này sao lại cứng rắn đến vậy, chẳng lẽ là Tam Hợp Thổ?

Cũng không đúng, làm gì có Tam Hợp Thổ làm bằng băng?" Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu lắc đầu, "Đây chính là thiên niên hàn băng, chắc là vị trí hiện tại của chúng ta chính là buồng băng, mau chóng đi tìm cơ quan nếu không sau này có thể sẽ bị đóng băng chết ở đây!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người liền chia nhau hành động.

Trương Đạo đi trước, Diệp Kiêu nhìn người trong khối băng,

người này dường như lại đến gần hơn một bước, nhờ ánh lửa và đèn pin, mọi người nhìn một cái, lập tức có chút kinh ngạc!

"Tiểu Diệp, cậu nói anh ta có phải đang đi về phía chúng ta không?" Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu cũng cảm thấy đúng là có khả năng, lúc này nhìn thấy ánh mắt của Trương Đạo và mọi người, rõ ràng đã thêm một phần sợ hãi.

"Đừng vội, đừng căng thẳng, chúng ta nhất định sẽ giải quyết được." Diệp Kiêu lùi lại một bước, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, dùng hết sức lực toàn thân trực tiếp chém vào bức tường, chỉ nghe một tiếng động lớn, gạch băng rơi xuống đất, phía sau không có một bóng người!

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ, nhưng khi vạch lớp băng ra thì lại phát hiện nơi này đã bị người ta đào rỗng.

Cái này chắc không phải ngẫu nhiên.

Diệp Kiêu cảm thấy có chút không thể tin nổi, anh kiểm tra một chút, rồi lại đưa Phát Khâu Chỉ ra, lần lượt làm sạch các khe hở trong khối băng, trực tiếp gỡ thêm một khối băng nữa để lộ ra mộ thất bên trong.

Quả nhiên đúng như Diệp Kiêu dự đoán, bên trong là một buồng băng khổng lồ, khí lạnh không ngừng lan tỏa.

Chương 614

Trương Đạo và mọi người đều há hốc mồm, những người khác cũng vậy.

"Không ngờ nơi này lại có động thiên khác!" Diệp Kiêu đi vào, buồng băng rộng lớn, ngoài quan tài băng ở chính giữa ra, còn có không ít tượng băng được chế tác tinh xảo.

Ngay cả giá nến cũng làm bằng băng, nhưng ngoài ra, không có vật bồi táng, chỉ có một chiếc quan tài băng.

Diệp Kiêu và Trương Đạo cùng mọi người đi vào, những người khác cũng đi theo.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Diệp Kiêu hít sâu một hơi, liền đi nhanh mấy bước, nhìn thi thể trong quan tài băng, cau chặt mày.

"Đây là?" Mọi người nhìn cảnh này không khỏi tò mò.

Người trong quan tài băng vẫn giữ nguyên sắc thái, ngũ quan rõ ràng, mặc váy áo, đội mũ đội trang sức, cả người như còn sống.

Điều này khiến mọi người có chút chấn kinh!

"Mở quan tài!" Dù cách quan tài, mọi người vẫn có thể nhìn thấy thi thể bên trong.

Các cư dân mạng trong livestream lập tức bàn tán xôn xao.

"Đ* mợ, kinh tài tuyệt diễm!" "Diễm thì tôi thừa nhận, nhưng tài thì cậu nhìn ra ở đâu?" "Tôi nói thế thôi, mấy ông làm gì mà nghiêm túc thế!" "Mà người phụ nữ này là ai, sao lại ở đây?" "Chắc là vợ của mộ chủ, chứ không sao lại để trong quan tài băng!" Mọi người đẩy quan tài ra, để lộ nữ thi bên trong, lần này thì nhìn rõ hoàn toàn.

Áo trên là sa màu thêu hoa, váy cùng tông màu hồng thạch lựu, eo không cao, nhưng có thể thấy, vải vóc rất tinh xảo.

Hoa văn rõ ràng, từng cánh hoa phân minh, thậm chí còn có thể thấy những nụ hoa xếp chồng.

Kỹ thuật chế tác tinh tế, quả nhiên không tầm thường.

Trên đầu đội trâm vàng, phảng phất vẻ cao quý vô cùng.

"Đây là?" Trương Đạo có chút không thể tin nổi.

"Cái này có lẽ là một trong những người phụ nữ của mộ chủ." Lời Diệp Kiêu vừa dứt, đột nhiên nữ thi mở mắt, cảnh tượng bất ngờ này khiến mọi người kinh hãi không thôi, vội vàng lùi lại mấy bước!

Diệp Kiêu phản ứng ngay lập tức, vội vàng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chĩa thẳng vào nữ thi.

Giây tiếp theo, trong mắt nữ thi trào ra huyết lệ, điều này khiến mọi người càng thêm kiêng kị, liên tục lùi lại.

Còn Trương Đạo thì kéo Diệp Kiêu lùi lại, "Tên này rốt cuộc là sao vậy?" Diệp Kiêu cũng lắc đầu, nữ thi đó lại không có động tĩnh gì, điều này khiến mọi người đều có chút căng thẳng.

Đợi mãi không thấy hành động gì, Diệp Kiêu liền trực tiếp bước tới đưa tay ra, nhắm mắt nữ thi lại.

Nhưng mắt cô ta lại một lần nữa mở ra, thậm chí bắt đầu thở dốc, lồng ngực phập phồng khiến mọi người sợ đến đứng tim.

Tất cả mọi người đều bắt đầu lùi lại, có vài người còn bắt đầu la hét.

Các cư dân mạng trong livestream lập tức kích động.

"Đ* mợ chuyện gì thế này!

Trá thi rồi!" "Trong cổ mộ cái gì cũng có thể phát hiện, nên trá thi cũng là có khả năng!" "Có thể đừng làm loạn lúc này không, chẳng phải gây rắc rối cho Diệp đạo và mọi người sao?" "Ở đây lạnh quá, thi thể cũng trá được à?" "Nhưng trá thi không phải cần có điều kiện, hoặc là có mèo, hoặc là có một số thứ rất tà khí ở bên trong, nhưng bây giờ căn bản không có gì hết!" "Chắc chắn có vấn đề, Diệp đạo xem rốt cuộc là chuyện gì!" Diệp Kiêu cau chặt mày, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy ở đây, điều này khiến anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng đồng thời cũng khiến Diệp Kiêu chắc chắn thi thể này nhất định có vấn đề, chỉ là không biết vấn đề nằm ở đâu.

Anh đưa Hắc Kim Cổ Đao ra rạch áo, đột nhiên bụng nữ thi lộ ra.

Những đường gân trên đó rõ ràng, khiến mọi người càng thêm kinh hãi không thôi.

Trương Đạo lập tức nhảy qua, "Tiểu Diệp, tuyệt đối đừng đến gần!" Diệp Kiêu gật đầu, "Mọi người tìm xem còn có vật bồi táng nào không!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút ngạc nhiên, trong tình huống này không phải nên giải quyết vấn đề, tìm vật bồi táng làm gì mà tích cực đến thế!

Ngay lúc này có người kinh hãi hét lên: "Nhìn kìa, có người!" Diệp Kiêu quay đầu lại, chỉ thấy trong lớp băng dần dần có bóng người tiếp cận, hơn nữa những bóng người này xuất hiện từ bốn phương tám hướng.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhìn lại nữ thi này, anh đột nhiên phản ứng lại, "Đóng nắp quan tài lại!" Trương Đạo không dám lơ là, vội vàng theo anh ta đóng nắp quan tài lại!

Hai người vừa mới đóng xong quan tài, liền nghe thấy tiếng

phanh phanh từ trong lớp băng truyền đến, dường như còn muốn phá vách mà ra.

Mọi người vội vàng giơ vũ khí lên, chĩa thẳng vào lớp băng, bắt đầu tấn công.

Một loạt đạn bay qua, tiếng đạn *tát tát* vang lên, nhưng lớp băng cũng chỉ bị bắn mấy lỗ.

Còn bên này trong quan tài cũng phát ra tiếng động.

Cách khối băng cũng có thể nhìn thấy bụng nữ thi phập phồng.

Trông có vẻ như có thứ gì đó muốn phá xác mà ra, điều này khiến mọi người kinh hãi không thôi.

"Xong rồi xong rồi ba má ơi!" "Lần này thảm rồi, cái này còn đáng sợ hơn trá thi!" "Có gì đáng sợ đâu, nổ tung nó đi!" "Nói thì hay lắm, ai lên đây!" "Đùa à, ai đến cũng không sợ, dù là Đại Tống Tử cũng không sao!

Không phải có súng!" "Diệp đạo ở đây, ai địch nổi!" "Đừng lo, ủng hộ tinh thần cho mấy ông!" "Đao dài của Diệp đạo đâu, xông lên đi!" Lúc này tấm ván quan tài cũng không giữ được nữa, *phanh!* Nắp quan tài bằng băng trực tiếp bị đá bay ra, nữ thi lập tức ngồi dậy.

Đồng tử đỏ ngầu, bụng trương to, cả khuôn mặt trở nên dữ tợn vô cùng, da thịt trong nháy mắt teo tóp lại.

Bắn một viên đạn là có thể xuyên thủng da, lập tức biến thành bộ xương khô máu thịt.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người kinh ngạc vô cùng.

"Cái, cái này là sao?" "Đ* mợ, bắn!" Trương Đạo ra lệnh một tiếng, mấy phát đạn bắn về phía nữ thi.

Lập tức đánh gục nữ thi, ngay sau đó tiếng *bá* vang lên, bụng nữ

thi nổ tung!

Bụng nữ thi nổ tung, bắn ra vô số phi trùng, nhìn thấy miệng chúng sắc nhọn, cùng với thân thể màu đen, mọi người đều há hốc mồm, giây tiếp theo lập tức phản ứng lại, lập tức giơ súng phun lửa lên!

Một loạt xả đạn xuống, côn trùng lập tức rơi đầy đất, nhìn thấy thi thể cháy đen, Trương Đạo vẫn còn chút tức giận, liền tiến lên một cước đạp nát chúng!

Sau đó nhìn xung quanh, còn chưa kịp phản ứng, *phanh!* Lớp băng bị phá vỡ, vô số bóng người đi ra, mọi người giật mình thót tim!

Sao lại có người!

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, mọi người mới nhìn rõ đây là thứ quái quỷ gì.

Thân thể mọc đầy màu xanh, da giống như vỏ cây khô, cả người không có ngũ quan, chỉ là một cái đầu hình tròn nằm trên cổ.

Nhưng nhìn từ tứ chi, quả thực có tay có chân, trông vừa giống người lại vừa không giống người.

Tuy nhiên dường như chúng có thể tìm thấy chính xác vị trí của Diệp Kiêu và mọi người, trực tiếp xông tới.

Nhìn thấy những thứ này, mọi người đều giật mình.

"Đ* mợ!

Chúng rốt cuộc là cái gì!" Khi ống kính chĩa vào chúng, ngay cả các cư dân mạng trong livestream cũng đều có chút kinh ngạc.

Chương 615

"Đ* m*!

Loài mới à!" "Mang về nghiên cứu đi!" "Đùa à, sao mà mang về, nhỡ có độc thì sao!" "Trông đã thấy đáng sợ rồi!

Rút thôi!" "Mẹ kiếp, không khí căng thẳng thật!" "Rút!

Rút!

Rút!" "Diệp đạo đâu?" Chỉ thấy Diệp Kiêu với vẻ mặt sắc lạnh nhìn chúng, sau đó nhấc Hắc Kim Cổ Đao lên, không chút do dự chém về phía chúng.

Vung đao chém, đầu người rơi!

Không, không thể gọi là đầu người, thực sự không nhìn thấy ngũ quan, cũng không thể coi là người.

Những người còn lại ùn ùn xông lên, dần dần mới phát hiện ngũ quan của chúng cũng lộ ra, lúc đó cảnh tượng thật kinh hoàng!

Nhãn cầu lồi ra, một cái miệng há to đến tận tai, răng nanh dài và sắc nhọn, trông thật kinh hoàng.

Còn Trương Đạo và mọi người gầm lên một tiếng, cầm súng lên bắn tới!

Trong nháy mắt đã bớt đi một nửa.

Nhưng càng lúc càng nhiều lớp băng bị phá vỡ, vô số hình nhân xanh lao về phía họ.

Trương Đạo có chút lo lắng, "Tiểu Diệp, cái quái quỷ gì thế này mà đáng sợ vậy?" Diệp Kiêu vạn vạn không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, anh không khỏi có chút ngớ người, sau đó nhấc Hắc Kim Cổ

Đao lên, nhắm vào những hình nhân xanh đó, một đao một cái đầu!

Sau đó gầm lên: "Đây là Thạch Trung Nhân!" "Thạch Trung Nhân là cái gì?" Trương Đạo vẫn còn chút không hiểu, còn Diệp Kiêu không kịp giải thích, "Có Cổ trùng trong đó, chặt đầu mới cứu được, nhanh lên!" Trương Đạo nghe lời này lập tức nhấc đại đao lên, những người phía sau làm theo, tiến hành một cuộc tàn sát.

Anh Nhiếp Tượng trốn trong góc run cầm cập, họ đều có thể chống đỡ, cũng không có ai đến giúp anh ta, cái này phải làm sao bây giờ!

Lúc này tay của Anh Nhiếp Tượng đều đang run, ống kính cũng không ngừng rung lắc.

Mọi người thấy vậy không khỏi có chút lo lắng.

"Anh Nhiếp Tượng, anh Nhiếp Tượng đừng hoảng!" "Anh Nhiếp Tượng đừng hoảng, lại đây lại đây, tôi giúp anh, cổ vũ tinh thần cho anh!" "Ngắm chuẩn vào, tuyệt đối đừng để chúng bắt được, có lẽ anh đứng sau Trương Đạo là được rồi." "Chạy mau anh Nhiếp Tượng!" "Đến rồi cẩn thận phía sau, đ* m*!

Hú hồn!" Những hình nhân xanh đó vậy mà còn có móng vuốt sắc nhọn, suýt nữa thì tóm được Anh Nhiếp Tượng!

Anh Nhiếp Tượng tỏ vẻ rất bất lực, căn bản không có cách nào, những người khác đều có vũ khí, thiết bị trên tay anh ta không thể dùng làm vũ khí mà đập!

Nhìn thấy những hình nhân xanh càng lúc càng gần, Anh Nhiếp Tượng không thể tránh né, vội vàng hét lên: "Cứu tôi!" Chỉ thấy ống kính không ngừng rung lắc, mọi người lập tức lo lắng.

"Xong rồi xong rồi ba má ơi!" "Anh Nhiếp Tượng bị bao vây rồi, những người xanh đó đã chạy đến chỗ Anh Nhiếp Tượng rồi!" "Đúng

là người hiền bị lấn, ngựa lành bị cưỡi, ai cũng biết Anh Nhiếp Tượng dễ bắt nạt!" "Không được thế đâu, Anh Nhiếp Tượng anh giỏi thật đấy." "Anh Nhiếp Tượng đã tỏ vẻ sống không còn gì luyến tiếc, lần này chính là ngày cuối cùng trong sự nghiệp, vẽ một dấu chấm hết hoàn hảo." "Mấy người đừng nói bậy nữa, Anh Nhiếp Tượng cũng bất lực mà!" Lúc này Anh Nhiếp Tượng không còn cách nào, còn Diệp Kiêu nghe thấy âm thanh, lập tức nhảy vọt tới!

Chưa kịp để mọi người phản ứng, Diệp Kiêu liền trực tiếp mở một con đường trước mặt anh ta, kéo Anh Nhiếp Tượng ra phía sau mình, ngay sau đó *xoẹt xoẹt* hai đao, liền chém đổ cả hai bên!

Trương Đạo và mọi người dẫn người cũng đã tới, bảo vệ Anh Nhiếp Tượng ở giữa.

Anh Nhiếp Tượng lúc này mới phản ứng lại, "Tiểu Diệp, cảm ơn!" Diệp Kiêu lắc đầu, nhìn thấy trong các lớp băng xung quanh không ngừng có hình nhân xanh xuất hiện, mọi người đều kinh hãi không thôi.

Diệp Kiêu quay đầu lại nhìn vào một trong những bức tường, kinh ngạc phát hiện trong bức tường này vậy mà không có gì cả!

Anh lập tức nhấc Hắc Kim Cổ Đao lên, trực tiếp chém xuống bức tường đó!

Chỉ nghe một tiếng *cát sát*, cả bức tường vậy mà nứt ra, các cư dân mạng trong livestream thấy cảnh này lập tức ngớ người.

"Vừa rồi là chuyện gì thế?

Là Diệp đạo sao?" "Diệp đạo thật lợi hại, chưa từng nghĩ Diệp đạo có thể đáng tin cậy như vậy." "Đùa gì vậy, Diệp Kiêu là tuyệt đối có thể làm được!" "Diệp đạo quả nhiên là Yyds!

Tin Diệp đạo chắc chắn không sai!" "Trong cổ mộ này chỉ có theo

Diệp đạo mới có đường sống, những người còn lại đều biết phải làm gì rồi chứ?" Lúc này Diệp Kiêu đi đầu, lại chém một trận vào lớp băng, trực tiếp mở ra một con đường trước khi các hình nhân xanh kịp đến.

Phía sau lớp băng này không có gì cả, mà là một lối vào tối đen như mực, tuy không biết bên trong là gì, nhưng lúc này cũng không thể bận tâm nhiều được.

Diệp Kiêu liền lớn tiếng hét lên: "Mau vào đi!" Không nghĩ nhiều, mọi người đều làm theo lời Diệp Kiêu, vội vàng chen vào!

"Tiểu Diệp, rốt cuộc đây là nơi nào?" "Tôi cũng không biết là nơi nào, nhưng chỉ có thể vào trốn tạm một lát thôi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người ùn ùn kéo vào.

Các Thạch Trung Nhân vẫn quấn lấy phía sau, còn Diệp Kiêu thì để họ đi trước mở đường, bản thân ở lại phía sau cùng.

Nhìn thấy những Thạch Trung Nhân này như hình với bóng, Diệp Kiêu hít sâu một hơi, đây chắc cũng là một loại cơ quan trong cổ mộ.

Nhưng lúc này cũng không thể bận tâm nhiều được, bảo toàn mạng sống là quan trọng nhất, không ngờ trong Thiên Sơn lại còn có những thứ này!

Cũng không biết chúng làm sao mà tồn tại được ở đây, người thiết kế ngôi mộ này quả là một thiên tài quỷ dị.

Ngay cả Diệp Kiêu cũng phải thừa nhận, họ quả thực có một tay, lúc này Trương Đạo và mọi người đều đã vào bên trong, nhưng đợi mãi không thấy bóng Diệp Kiêu, mọi người đều ngớ người ra.

"Tiểu Diệp đâu rồi!" Trương Đạo ngẩn người, Diệp Kiêu sao lại biến mất rồi!

Lúc này Diệp Kiêu liên tục tấn công những hình nhân xanh đó, đầu

tiên là lấy ra mồi lửa ném ra ngoài, những hình nhân ở gần nhất lập tức bốc cháy.

Bất kể chúng sống ở đâu, dù là trong lớp băng, gặp mồi lửa cũng không có chỗ trốn.

Diệp Kiêu trực tiếp đốt cháy toàn bộ những Thạch Trung Nhân này ở phía sau.

Sau khi nhìn một lượt, anh phát hiện trong các khối băng xung quanh vẫn có những hình nhân đang tiến về phía này.

Anh cau mày thật chặt, cái này vẫn chưa xong sao!

Những thứ này rốt cuộc được tạo ra như thế nào vậy?

Diệp Kiêu không thể bận tâm nhiều, anh trực tiếp lao tới, sau một trận chém giết, để lại một đống xác chết trên đất.

Vừa mới thở dốc một lát, từ xa có tiếng bước chân vọng đến, anh lập tức đứng dậy cảnh giác.

Sau đó mới nhận ra đó là Trương Đạo và mọi người.

"Tiểu Diệp, cuối cùng cũng tìm thấy cậu!" Trương Đạo vừa dứt lời, nhìn thấy một đống thi thể nằm la liệt trên đất dưới ánh đèn pin, anh giật mình!

Sau đó mới phản ứng lại, "Tiểu Diệp sao cậu có thể hành động một mình chứ, nguy hiểm biết bao!" Nghe Trương Đạo nói vậy, lại thấy vẻ mặt đầy lo lắng của anh ta, Diệp Kiêu liền bật cười, "Không có gì to tát đâu, yên tâm đi, sẽ không có sai sót gì đâu." "Cái gì mà sai sót với không sai sót, cậu làm loạn quá đấy, cậu có biết nguy hiểm đến mức nào không?

Mọi người đã xuống đây rồi thì phải nói rõ, là cùng tiến cùng lùi, sao cậu có thể một mình chứ?" Nghe Trương Đạo nói vậy, lại thấy

anh ta tức giận như thế, Diệp Kiêu liền cười.

Anh Nhiếp Tượng cũng đi ở phía sau cùng, thấy Diệp Kiêu thì thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Diệp à tiểu Diệp, không phải tôi nói cậu, cậu cũng quá không coi chúng tôi ra gì rồi!

Dám một mình xông pha hành động!” “Đúng vậy, cái này cũng quá nguy hiểm rồi, còn nữa!” “Ối, trong lớp băng vẫn còn!” Trương Đạo quét đèn pin một lượt, liền thấy trong lớp băng không ngừng có hình nhân tiến về phía họ, khiến Trương Đạo sợ hãi run rẩy!

Diệp Kiêu nghe anh ta nói vậy, liền cau chặt mày, “Đừng lo, lát nữa sẽ cho bọn chúng đi gặp Diêm Vương!” Thấy Diệp Kiêu như vậy, Trương Đạo liền hít sâu một hơi, “Cậu và tôi đều cùng đến đây, chúng tôi nghe lời cậu, nhưng cậu cũng không thể tự ý hành động, sau này tuyệt đối không được!” Diệp Kiêu biết Trương Đạo cũng là vì lo lắng cho mình, nên dứt khoát gật đầu, lúc đó không nói gì, chỉ ném ra mấy quả bom, khiến những Thạch Trung Nhân vừa mới xuất hiện lập tức tan tành, mọi người lúc này mới cùng nhau tiến lên.

Chương 616

Lúc này, từ xa vọng lại một tiếng kêu thảm thiết, Trương Đạo lập tức giật mình, "Không hay rồi!" Anh để lại một phần đội viên ở phía trước chờ đợi, dẫn mười lăm người đi tới, tiếng kêu thảm thiết lúc này chính là do những người còn lại phát ra.

Mắt Trương Đạo lập tức đỏ hoe, lập tức lao về hướng vừa rồi!

Diệp Kiêu cũng biết không hay, vội vàng theo anh ta đi cùng.

Lúc này, mọi người trong livestream cũng đều ngớ người.

"Rốt cuộc là chuyện gì, cái này sẽ không phải là có chuyện lớn kinh khủng gì đó chứ?" "Thấy chưa, vẫn là xảy ra chuyện.

Tôi đã nói mọi người hành động nhất định phải nghe chỉ huy, sao có thể tùy tiện làm loạn chứ?" "Trong cổ mộ nhất định phải ở cùng nhau.

Tất cả đã muộn rồi!" "Cái gì mà muộn rồi, chẳng qua là xảy ra một chút bất ngờ thôi mà!" "Đừng nói nữa, đi theo xem sao thì biết." Lúc này, Anh Nhiếp Tượng đã xông ra, đi ở phía trước nhất, Trương Đạo chạy rất nhanh, trong lòng vô cùng căng thẳng, vạn nhất xảy ra chuyện gì anh ta không gánh nổi hậu quả!

Nếu thực sự là như vậy, anh ta khó lòng thoái thác trách nhiệm.

Lúc này, mọi người thấy Trương Đạo như vậy, cũng không khỏi hít sâu một hơi.

"Trương Đạo, biết là anh có lòng nhưng lực bất tòng tâm, cũng không phải cố ý, nên tha thứ cho anh!

Sau này đừng phạm phải chuyện này nữa là được." "Trương Đạo căng thẳng quá, nhưng tôi hiểu, thay vào là ai cũng không thể không

như vậy!" "Xong rồi, tôi có linh cảm không lành, lần này chắc chắn có chuyện xảy ra!" Trương Đạo trong lòng nặng trĩu, anh biết mọi người đã coi anh là đội trưởng, anh có trách nhiệm bảo vệ họ.

Nhưng khi đến nơi, nhìn thấy cảnh tượng này, Trương Đạo lúc đó đau đớn như bị xé nát!

Chỉ thấy số đội viên còn lại đã thiếu đi quá nửa, trên đất la liệt thi thể.

Chỉ còn lại bốn người, thấy Trương Đạo đến, họ lập tức mắt đỏ hoe!

"Đội trưởng, xảy ra chuyện lớn rồi!" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, các cậu nói rõ cho tôi nghe!" Lúc này, thấy gân xanh trên trán Trương Đạo nổi lên, mọi người đều nhận thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Mọi người đều nhìn rõ, hóa ra dưới lòng đất không biết từ lúc nào đã có hơn nửa số người bị tử thương!

Trong thi thể treo đầy máu và da thịt, cả không gian khiến người ta vô cùng ngột ngạt.

Lập tức, mọi người đều ngớ người ra, nhìn thấy máu chảy khắp nơi, ai cũng căng thẳng.

"Đ* mợ không phải thật chứ, đây là dưới lòng đất, sao lại giết người trong nháy mắt!" "Ai làm tổn thương người của chúng ta thì phải trả giá!" "Nhưng bây giờ rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Cái này hơi khó tưởng tượng, là cái gì gây ra vậy!" "Trương Đạo, cố lên!" "Trương Đạo nếu anh không nói rõ ràng được, về sau sẽ phải viết bản kiểm điểm đấy." Trương Đạo cau mày thật chặt, "Để các cậu nói mà sao không nói?" Một trong số đội viên mạnh dạn chỉ vào bên trong, "Không biết từ đâu xông ra một đống quái vật tấn công

chúng tôi, chúng tôi cũng không biết là sao, hoàn toàn không cùng loại với Thạch Trung Nhân vừa rồi, chúng biết nói chuyện!" "Chưa đến gần, chúng đã không còn nữa, tôi còn chưa nhìn rõ!" Nghe anh ta nói vậy, mọi người đều có chút ngớ người ra, không cùng loại với Thạch Trung Nhân, đây lại là tình huống gì?

Diệp Kiêu cau chặt mày, biết họ sẽ không nói dối, liền trầm giọng nói, "Có gì thì nói nấy, các cậu cứ mạnh dạn nói cho tôi biết rốt cuộc là thứ quái quỷ gì!" "Chúng tôi cũng không nhìn rõ, trong chốc lát những thứ này đã không còn tiếng động, mà chúng tôi còn chưa kịp nói gì." Trương Đạo đã rất tức giận, không ngờ đã qua lâu như vậy, vừa mới nghỉ ngơi một lát lại xảy ra chuyện.

Bây giờ lại thấy nhóm người này bộ dạng như vậy, những người dưới đất đều đã ngừng thở, lòng anh nặng trĩu.

"Không trách các cậu, cũng không biết rốt cuộc đây là thứ gì!" Trương Đạo chưa nói hết, nhìn những thi thể đó, anh không kìm được mà quay đầu đi, trong lòng thực sự quá đau.

Nhưng đồng thời, điều khiến anh kinh hãi hơn là, nhiều đội viên như vậy thậm chí còn chưa nhìn rõ đối phương là ai, đã bị tấn công, mà lại tử thương nhiều như vậy, điều này khiến Trương Đạo vô cùng đau lòng.

Anh lúc đó vỗ đùi, "Không ngờ, lẽ ra tôi phải chuẩn bị sớm hơn!" "Đáng tiếc..." Lời nói của Trương Đạo khiến mọi người đều cau mày, đừng nói là họ, ngay cả Diệp Kiêu cũng nhất thời không thể chấp nhận cảnh tượng này sao?

Họ đã ở đây một thời gian rồi, mỗi ngày đều ở bên nhau sớm tối, Trương Đạo bây giờ đang đau khổ vì người của đội, Diệp Kiêu cũng hiểu tâm trạng của anh ta.

Nhưng bây giờ không phải là lúc tiếc nuối vỗ đùi, việc cần làm là

phải tìm hiểu rõ ràng những người này, rốt cuộc là thứ gì tấn công, nếu không làm rõ được, sau này còn có thể gặp phải, như vậy thì không hay chút nào.

Lúc này, thấy Trương Đạo như vậy, Diệp Kiêu vỗ vai anh ta, "Bây giờ anh có gấp gáp cũng vô ích thôi." "Tiểu Diệp, tôi không cam tâm, tôi thật sự không cam tâm!

Người của tôi dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà lại ra nông nỗi này!" Trương Đạo nghiến răng nghiến lợi, hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này.

Trong mắt anh, người của anh đều là tốt nhất, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Diệp Kiêu lắc đầu, anh cũng không biết phải nói gì.

Nhưng bất kể thế nào, sự việc đã xảy ra rồi, trong nháy mắt tử thương quá nửa, ngay cả Diệp Kiêu cũng có chút không dám tin, anh hít sâu một hơi nói, "Bây giờ nói nhiều vô ích, chỉ có thể đặt hy vọng vào những người còn lại, anh sẽ không từ bỏ những người này nữa chứ?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, anh ta lắc đầu, "Từ bỏ là không thể từ bỏ, nhưng chuyện này tôi nhất định phải điều tra cho ra nhẽ!

Tuyệt đối không thể để chúng nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật!" Tuy biết rốt cuộc là ai đã làm, nhưng đối mặt với tất cả những điều này, Trương Đạo dấy lên lòng báo thù.

Mọi người trong livestream lần đầu tiên im lặng, họ cũng không biết phải nói gì.

Trương Đạo là một đội trưởng, cấp dưới đã mất đi bảy tám người, mà lại là trong chớp mắt, đột nhiên không còn nữa!

Hung thủ thậm chí còn không có bóng dáng, biết tìm ở đâu bây giờ?

Các cư dân mạng thấy vậy đều nhao nhao phỏng đoán.

“Cái này hơi đáng sợ quá, tôi nói cái này chính là Cổ trùng!

Nếu không thì sao lại thành ra thế này?” “Tôi cũng thấy là Cổ trùng, tiếc quá!” “Tiếc cái gì mà tiếc!” “Toàn là thanh niên cả mà!” “Cậu nói vậy là không đúng rồi, nói cho cậu biết bất kể là người già hay thanh niên, trong đội ngũ này có chuyện xảy ra, mọi người đều có trách nhiệm, huống hồ tất cả đều vì sự nghiệp khảo cổ mà đến, mạo hiểm nguy hiểm, ai cũng không dễ dàng.” “Tôi cũng không nói họ đáng chết, chỉ là thấy thực sự đáng tiếc, nếu không thì còn có thể ở lại thêm một thời gian nữa, thực tế tôi cũng rất thích họ!” Xem livestream lâu như vậy, ai cũng sẽ cảm thấy tiếc nuối.

Lúc này nghe mọi người nói vậy, Diệp Kiêu cau chặt mày, anh không nói được gì, chỉ có thể hy vọng chặng đường tiếp theo sẽ thuận lợi, nếu không lại xảy ra chuyện anh sẽ không thể chấp nhận được.

Diệp Kiêu càng cau mày chặt hơn, những người trong đội khảo cổ thấy vậy cũng không khỏi hít sâu một hơi, ai cũng biết Diệp Kiêu đang nghĩ gì.

Nếu chuyện này không được giải quyết thỏa đáng thì phải làm sao?

Ngay khi mọi người đang hoang mang lo lắng thì một âm thanh truyền đến, mọi người lập tức căng thẳng!

Người của Trương Đạo lập tức hoảng sợ thất thần, “Chính là âm thanh này!

Chính là âm thanh này lại xuất hiện!” Nghe lời này, Trương Đạo lập tức bốc hỏa, “Là thứ quái quỷ gì để tôi gặp gỡ nó xem!” Anh ta cầm dao chém định xông tới, nhưng bị Diệp Kiêu ngăn lại, “Cứ xem đã rồi nói!” “Tôi không đợi được nữa, Tiểu Diệp!

Cái lũ khốn nạn này, tôi tuyệt đối sẽ không để chúng đắc ý!" Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu cũng biết Trương Đạo lúc này đã đến bờ vực bạo phát, không ai có thể ngăn cản anh ta.

Nhưng cứ thế để anh ta đi chịu chết, đó là điều tuyệt đối không thể, huống hồ tính khí của Trương Đạo căn bản là không được.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, "Tôi nói có tính hay anh nói có tính?

Anh đừng quên, ở đây tôi mới là kẻ đứng đầu!" Trương Đạo ngẩn người, sau đó nhìn Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp, tôi chưa từng muốn tranh ý với cậu." Diệp Kiêu lắc đầu, "Tôi cũng không có ý đó, chỉ là muốn anh tuyệt đối đừng để thù hận làm mờ mắt, chuyện này phải tính toán lâu dài, đã xuống đây rồi, mọi chuyện đều phải cẩn thận, như anh thế này căn bản không làm nên trò trống gì." Trương Đạo nghe anh ta nói vậy, liền có chút tức giận, nhưng cũng biết Diệp Kiêu nói không sai, anh ta không thể phản bác, chỉ có thể nhìn mình hồi lâu rồi nói, "Thực ra tôi thật sự rất hận bản thân mình, nếu tôi có ích, đội viên cũng sẽ không như vậy." Diệp Kiêu hiểu trong lòng anh ta có lỗi, liền vỗ vai anh ta, "Lúc này không phải là lúc đau buồn, mọi người cẩn thận, toàn bộ vũ khí đã sẵn sàng!" Lời vừa dứt, liền nghe trong bóng tối có một âm thanh vang lên đặc biệt to, "Tiểu Diệp!" Nghe lời này mọi người đều kinh ngạc, Tiểu Diệp?

Âm thanh này...

"Là ai?

Ra đây!" Diệp Kiêu hét lên một tiếng sắc bén, chỉ nghe trong bóng tối một tràng tiếng xào xạc trực tiếp lao về phía họ.

Diệp Kiêu cau mày, "Xem ra thứ đó đến không có ý tốt, Trương Đạo, dẫn người của anh mau rút lui!" Trương Đạo nghe lời này liền ngẩn người, "Cậu muốn tôi rút lui?" "Đúng, đây là mệnh lệnh!

Rút lui, nhất định phải rút!" Trương Đạo không còn cách nào, chỉ có thể nhìn Diệp Kiêu thở dài một hơi, "Tiểu Diệp cẩn thận!" Diệp Kiêu gật đầu, trong lúc nguy nan, anh cần bảo toàn bản thân.

Nhưng là một người lãnh đạo, anh cũng phải bảo đảm cho đội viên.

Như vậy thì sau này mới có đủ thực lực để bảo tồn.

Chương 617

Diệp Kiêu làm vậy cũng là vì lợi ích của mọi người, Trương Đạo đương nhiên cũng biết, nhưng đối với họ mà nói, có những lúc không phải chỉ bảo tồn thực lực là có thể giải quyết được.

Huống hồ Diệp Kiêu anh cũng chưa từng nghĩ đến việc từ bỏ đội viên.

Trương Đạo và mọi người sau khi rút lui liền đứng ở đó, vừa nói là rút lui, thực tế cũng chỉ là đứng ở chỗ Diệp Kiêu vừa mới tiến vào, bên ngoài là những hình bóng xanh đang từng bước thăm dò tiến vào.

Trương Đạo cau chặt mày, trước có sói sau có hổ, cái này phải làm sao mới có thể đảm bảo họ toàn thân rút lui?

Đây là một vấn đề khó!

Huống hồ đối với Trương Đạo mà nói, muốn giải quyết toàn bộ những thứ này không hề dễ dàng, nhưng anh không kịp nghĩ nhiều.

Tiếng xào xạc lại một lần nữa truyền đến, lúc này Diệp Kiêu nhờ ánh đèn pin yếu ớt mới nhìn rõ thứ này rốt cuộc là gì.

Làm sao có thể trong chớp mắt giết chết toàn bộ đội viên?

Rắn!

Toàn bộ đều là rắn!

Khắp nơi, đến đâu cũng thấy rắn, hòa lẫn với bóng tối, căn bản không dễ nhìn thấy.

Thảo nào vừa rồi đội viên không hề phát hiện, đã bỏ mạng dưới miệng rắn, mà con rắn này còn biết nói, khi nhìn thấy Diệp Kiêu và mọi người nó liền cất lời!

“Tiểu Diệp!” Nếu không tận mắt chứng kiến, Diệp Kiêu căn bản không dám tin.

Trên đời này lại có rắn biết nói!

Đội khảo cổ bên ngoài màn hình thấy cảnh này cũng đều ngớ người.

Giáo sư Chu và mọi người lúc đó đều sụp đổ, vị giáo sư nghiên cứu sinh vật học cũng mặt mày ngơ ngác.

“Trông giống Cơ quan xà, nhưng sao lại thế này?” “Còn có loại sinh vật này nữa sao, sao tôi chưa từng phát hiện ra bao giờ!” Họ đều là những chuyên gia giáo sư đã trải qua bao nhiêu năm khảo cổ, đã nhìn thấy vô số sinh vật, chưa từng thấy thứ như vậy.

Lúc đó liền có chút ngớ người, Giáo sư Chu cũng lắc đầu, “Đừng nói là các cậu, ngay cả tôi cũng chưa từng thấy loại này.” “Giáo sư Chu, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Giáo sư Chu cũng bị hỏi đến ngớ người, ông chưa từng thấy thứ như vậy, đương nhiên không biết phải đối phó thế nào?

Nhưng Diệp Kiêu và mọi người vẫn đang ở bên trong, nếu không làm rõ, thứ này một khi giả mạo con người, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Giáo sư Chu trầm ngâm một lát rồi mới nói, “Bất kể là tốt hay xấu, tóm lại là phải giết sạch, không để sót một con nào!

Diệp Kiêu, cháu tuyệt đối không thể nương tay!” “Yên tâm đi, Tiểu Diệp tuyệt đối sẽ không phải là người như vậy!” “Diệp Kiêu dù có tò mò đến mấy cũng tuyệt đối sẽ không lấy mạng đội viên ra đùa giỡn, huống hồ những thứ này đều đáng chết, trong cổ mộ chỉ cần là thứ giết người, không một cái nào sống sót được!” Nghe họ nói vậy, Giáo sư Chu gật đầu, như vậy ông mới yên tâm, nếu không thì hậu

quả thật không thể lường trước.

Điều Giáo sư Chu nghĩ đến, Diệp Kiêu đương nhiên cũng có thể nghĩ đến, bất kể thế nào cũng không thể bỏ qua những thứ này, con rắn đó không ngừng tiếp cận anh.

"Tiểu Diệp, anh xem chuyện này xử lý thế nào?" Lời này khiến mọi người đều ngớ người ra, họ đều hoảng sợ nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, trực tiếp chém xuống!

"Đây chính là phương pháp giải quyết!" Thấy Diệp Kiêu làm vậy, mọi người đều ngớ người ra, không ngờ Diệp Kiêu hành động nhanh đến thế, họ còn chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp nhìn thấy con rắn bị chém thành hai nửa.

Đầu rắn mắt trợn tròn giận dữ, còn đuôi rắn vẫn không ngừng giãy giụa, điều này khiến mọi người đều ngớ người ra, mà Diệp Kiêu cũng sẽ không để chúng đắc ý.

Đối mặt với loại thứ này Diệp Kiêu không hề do dự, Trương Đạo và mọi người cũng đã nhìn rõ, hóa ra là thứ này, vậy mà lại biết nói tiếng người!

Thảo nào các đội viên căn bản không có cách nào phòng bị.

Bởi vì một khi nói chuyện sẽ bị nhận lầm là con người, ai sẽ sinh lòng cảnh giác chứ?

Trương Đạo lớn tiếng gầm lên lập tức lao tới, trực tiếp chém giết, những đội viên còn lại thấy vậy cũng làm theo, báo thù cho đồng đội của mình.

Bất kể nói thế nào thì chính những thứ này đã khiến họ phải lìa xa sinh tử, vì vậy bây giờ chỉ cần gặp phải, thì sẽ không tiếc sức lực mà tấn công hết mức.

Diệp Kiêu nhìn mọi người cau chặt mày, bây giờ mọi người đã sát

hồng nhãn, bất kể anh nói gì cũng vô ích.

Hơn nữa Diệp Kiêu vốn dĩ cũng không có ý định bỏ qua những thứ này, nhưng anh vẫn đang nghĩ xem làm thế nào để giải quyết.

Thứ này là một loài mới, anh chưa từng gặp loại rắn như vậy.

Diệp Kiêu cảm thấy tò mò, thấy Trương Đạo đã chém giết hết toàn bộ rắn, Diệp Kiêu vội vàng hét lên, "Để lại một con để nghiên cứu!" Nghe Diệp Kiêu hét vậy, mọi người vội vàng lấy ra súng phun lửa định bao vây toàn bộ, như vậy thì không thành vấn đề.

Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không nói gì, để lại một hai con sống, còn lại toàn bộ đều bị tiêu diệt.

Dù là rắn, họ cũng sẽ không khách khí với chúng.

Lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, Trương Đạo cũng biết Diệp Kiêu lúc này đã thật sự nghiêm túc.

Dưới sự sắp xếp của mọi người, họ chém giết sạch những con rắn này, nhưng vẫn có người không may trúng chiêu, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, một con rắn cắn chặt vào cổ của một đội viên, những người còn lại kinh hãi không thôi!

Thấy người đó nhanh chóng bị nọc độc rắn xâm nhập.

Con rắn này một khi đã cắn vào thịt thì không buông, rất nhanh da thịt đã bị xé ra.

Diệp Kiêu thấy cảnh này liền lao tới chém một nhát.

Trực tiếp chém đứt đầu rắn, nhưng dù vậy nó vẫn không buông ra, trực tiếp cắn vào cổ đội viên, cứng nhắc cắn chết anh ta.

Thấy cảnh này mọi người đều ngớ người ra, không ngờ trong vòng vài giây lại có thêm một người chết.

Trương Đạo giận tím mặt, "Cái lũ khốn nạn này!" Lúc này con rắn

gần anh ta nhất trực tiếp ngẩng đầu lên.

"Cái lũ khốn nạn này!" Trương Đạo đột nhiên nghe lời này kinh hãi tột độ, không ngờ mình đến nơi này, vậy mà lại bị những con rắn xấu xí này hại chết.

Lúc này nghe chúng nói vậy, Trương Đạo liền có chút kinh ngạc, rốt cuộc đây là thứ quỷ quái gì!

Diệp Kiêu đứng ở phía sau, không nói hai lời cầm Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát, trực tiếp chém đôi đầu rắn, sau đó giẫm lên xác rắn, "Đây chắc là Cơ quan xà, nhưng không biết vì lý do gì mà bị biến dị, nên mới biết nói tiếng người, tôi thấy chúng rất thông minh, mọi người nhất định phải cẩn thận." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút sợ hãi, thứ này không phải chuyện đùa, không chỉ có độc, mà còn biết nói, thậm chí có thể nắm bắt được lòng người.

Hiện tại đối mặt với loại rắn có trí thông minh cao như vậy, mọi người đều có chút sợ hãi, cái này hoàn toàn không giống với trước đây.

Nếu nói rắn trước đây chỉ là đùa giỡn tùy tiện, nhưng cái này thì khác rồi!

Đây không phải là đùa giỡn, đây là thứ liên quan đến mạng người.

Huống hồ những thứ này theo Diệp Kiêu thấy rất đáng để nghiên cứu, Giáo sư Chu và mọi người nhất định sẽ hứng thú.

Giáo sư Chu lúc này chỉ muốn Diệp Kiêu giết sạch toàn bộ những thứ này, để tránh sau này lại xảy ra chuyện gì đó.

Lúc này Diệp Kiêu không thể bận tâm nhiều, vừa rồi một người sống sờ sờ chết trước mặt, anh liền trực tiếp chém giết.

Trương Đạo và mọi người cũng vậy, vốn dĩ còn muốn giữ lại một hai con sống, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không cần thiết.

Khi Diệp Kiêu lao tới chém giết, chỉ thấy con rắn đó ngẩng cao đầu lên, nhắm vào Diệp Kiêu, trong miệng đột nhiên phun ra chất lỏng nhớt dính, Diệp Kiêu vội vàng nhảy tránh, hét lên, "Mọi người cẩn thận, đeo mặt nạ vào, che kín toàn bộ cơ thể lại!

Tuyệt đối đừng để lộ da!" Nghe Diệp Kiêu hét vậy, mọi người đều căng thẳng.

Chương 618

"Chúng sao mà khó đối phó thế này?" Lúc này càng lúc càng nhiều âm thanh truyền đến, dày đặc cả một vùng, toàn bộ đều là loại rắn này.

Mọi người thấy xong đều sởn gai ốc.

"Cái quái quỷ gì thế này, vẹt học tiếng người à?" "Thì cũng phải là vẹt chứ, bao giờ lại dùng một con rắn để học tiếng, cái này cũng quá ghê tởm rồi!" "Tiểu Diệp, chuyện này là sao?" Diệp Kiêu vừa chém giết vừa hét lên, "Nhìn cung điện này rồi nhìn những cung điện trước đây, mọi người thấy, bất kể là người hay rắn đều không phải là hình thái bình thường, điều đó cho thấy những thứ này đều đã bị biến dị!" "Tình huống biến dị rất thường thấy, nơi đây là Thiên Sơn quanh năm bị băng tuyết bao phủ, chúng không có cách nào tiếp xúc bên ngoài, điều kiện duy nhất có thể khiến chúng biến dị, cũng chỉ có thể là người ngoài." "Ý của anh là bọn chúng!" Diệp Kiêu gật đầu, "Chỉ có những đạo mộ tặc đó mới gây ra nhiều rắc rối như vậy, cũng chỉ có họ mới có thể vận chuyển một số thứ độc hại từ bên ngoài vào, tôi đoán cũng là vì muốn tìm kiếm thuật trường sinh, nên mới thực hiện thí nghiệm trên những thứ này." "Những Thạch Trung Nhân xanh đó cũng là người, chỉ là bị chúng hành hạ biến thành bộ dạng này." Nghe vậy, mọi người kinh ngạc không thôi.

Thạch Trung Nhân cũng là người, chỉ cần trải qua bao nhiêu tra tấn, còn có độc tố mới có thể biến thành bộ dạng hiện tại.

Để tìm kiếm thuật trường sinh, mộ chủ thật sự đã không từ thủ đoạn nào.

Lúc này, dưới hỏa lực mạnh của súng phun lửa, những con rắn

đến mê hoặc họ, toàn bộ đều bị nướng thành thịt rắn.

"Tiểu Diệp, chúng ta phải nghĩ cách, nếu không sau này còn phiền phức nữa." "Đúng vậy, những thứ này chính là phiền phức, những thứ không nhận ra thì cứ xử lý theo kiểu không dùng được!" Diệp Kiêu nói lời tàn nhẫn, nghe vậy, mọi người đều như được tiêm adrenaline xông lên.

Thấy phía trước rắn càng lúc càng nhiều, họ cũng không sợ, tóm lại hôm nay không phải mày chết thì là tao sống.

Ngay lúc này, một con rắn đột nhiên hét lên, "Tiểu Diệp Tiểu Diệp cứu tôi!" Âm thanh này cực kỳ giống Trương Đạo và Anh Nhiếp Tượng!

Diệp Kiêu nghe vậy liền cau chặt mày.

"Tiểu Diệp cứu tôi!" Tất cả các con rắn đều bắt đầu hét lên, âm thanh từ bốn phương tám hướng bao vây Diệp Kiêu, Diệp Kiêu liền cảm thấy buồn cười, vẹt học tiếng người, chúng căn bản không hiểu, chỉ là bắt chước.

Lúc này Diệp Kiêu giơ đao lên, nhưng chém thế nào cũng không hết, tất cả rắn phía sau đều bơi về phía này.

Trương Đạo thấy vậy liền giương súng phun lửa, trực tiếp xông ra, nhưng rất nhanh nhiên liệu súng phun lửa đã hết.

Thấy vậy mọi người đều tụ lại với nhau, chỉ sợ xảy ra chuyện, như vậy cũng tốt để có người lo liệu.

Nhìn thấy những con rắn này vây kín họ, nhưng súng phun lửa đã hết, mọi người đều sợ hãi.

Diệp Kiêu lấy mồi lửa ra đốt xác rắn, ngọn lửa bùng lên lập tức đẩy lùi rắn.

Nhưng không có tác dụng lớn lắm.

Mùi vị trong không khí thực sự khó chịu, cách mặt nạ cũng có thể ngửi thấy.

Một khi có một chút mùi vị nào đó sẽ khiến chúng lao lên toàn bộ, đặc biệt là xung quanh còn có thi thể, mùi máu tanh tràn ngập khắp cung điện.

Mọi người chỉ có thể liên tục lùi lại, thấy họ đều đã bị bao vây, các cư dân mạng trong livestream cũng đều sợ hãi.

"Chúng rốt cuộc là sao mà vẫn chưa hết!

Ngay cả Diệp đạo cũng không có cách nào ngăn cản sao!" "Cái này xong đời rồi!

Nhiều rắn như vậy, đây là đến hang rắn rồi sao?" "Đ* mợ, lần này coi như kết thúc hoàn toàn rồi, có thể tắt livestream được rồi!" "Đừng nói bậy chứ, tôi còn mong chờ xem phim này, mỗi ngày chỉ sống nhờ cái này!" "Đừng nói lung tung!

Diệp đạo còn chưa gục xuống mà!" Lúc này tất cả rắn đều xông về phía họ, vây họ ở giữa, con rắn cầm đầu to lớn không kém, ước chừng to bằng cánh tay người lớn.

"Tiểu Diệp!

Tiểu Diệp!" Nó không ngừng hét Tiểu Diệp, nhưng lại không nhắm vào Diệp Kiêu, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ, sau đó mới phản ứng lại.

Nó đang học nói, nhưng lại không biết rốt cuộc là ai, vì toàn bộ quá trình chúng chỉ hét tên anh.

Ngoại trừ anh ra, tên của những người khác chúng đều không rõ, lúc này Diệp Kiêu ra hiệu bằng mắt cho Trương Đạo, mọi người lấy

mồi lửa ra tụm lại một chỗ.

Những con rắn đó e ngại ngọn lửa căn bản không dám tiến lên, nhưng vẫn không ngừng tiến tới.

Diệp Kiêu mở những mảnh vải bọc trên lòng bàn tay ra, để lộ Kỳ Lân Cổ Huyết của mình, máu vừa chảy ra, tất cả những con rắn đều sôi sục lên!

Chúng xoắn vặn cắn vào nhau, rất nhanh tạo thành một khối, còn con rắn cầm đầu nhanh chóng lùi lại, xem ra Kỳ Lân Cổ Huyết cũng có tác dụng trấn áp đối với chúng.

Diệp Kiêu mỉm cười, "Thì ra các ngươi cũng sợ, theo dõi xem chúng rốt cuộc đi đâu!" Lúc này Trương Đạo phát hiện ra điều gì đó ở đầu rắn.

"Tiểu Diệp, cậu xem đây là gì?" Chỉ thấy anh ta dùng đại đao trực tiếp chém đôi đầu rắn, chỉ thấy phía sau lưỡi rắn vậy mà lại nhanh chóng bò ra một con trùng hình dáng giống con tằm, toàn thân màu xám, không có mắt, chỉ có một cái miệng lớn!

Đột nhiên bị chém trúng, con trùng đó há cái miệng lớn, đầy răng nhọn, khiến mọi người đều ngớ người ra!

"Đ* mợ cái gì thế này!" "Đ* mợ cái gì thế này!" Chỉ thấy con trùng đó đột nhiên nói theo một câu, khiến mọi người đều trợn mắt há mồm.

Các cư dân mạng trong livestream nhao nhao bùng nổ!

"Học và dùng ngay!

Đây mới là nguyên nhân rắn biết nói!" "Cái này cũng quá đáng sợ rồi, là, là sinh vật ngoài hành tinh sao?" "Thật không thể tưởng tượng nổi, livestream hôm nay có thể lên top tìm kiếm rồi!" "Con trùng biết nói tăng thêm kiến thức rồi!" "Theo dõi livestream, mỗi ngày một loài

mới!" Lúc này Trương Đạo và mọi người cũng ngớ người ra, không ngờ lại là như vậy.

"Tiểu Diệp, cậu xem, cái này..." Diệp Kiêu vung đao trực tiếp chém đôi con trùng, sau đó đốt cháy những thi thể này.

Nhìn ngọn lửa bùng lên, anh mới mở miệng, "Đây là Ứng Thanh Trùng, cổ thư 'Di Chế Kiên' ghi lại, Ứng Thanh Trùng ẩn nấp ở cổ họng, mỗi khi nói chuyện đều có âm nặng." "Sau khi kiểm tra mới phát hiện bên trong ẩn chứa một con Ứng Thanh Trùng, hình dạng như người, có ngũ quan." "Nhưng nhìn cái này, chắc là Ứng Thanh Trùng biến dị, trải qua nghìn năm, ngũ quan thoái hóa, chỉ còn lại một cái miệng, ẩn mình trong cơ thể rắn." "Đạo mộ tặc nói là rắn biết nói, thực ra chính là loại trùng này!" Nghe vậy, mọi người bỗng nhiên hiểu ra, cứ tưởng là rắn thông minh lắm chứ!

Hóa ra làm cả buổi là thứ lưu lại từ thời cổ đại.

"Đi thôi, đi theo!" Diệp Kiêu dẫn những người còn lại cùng nhau tiến lên.

Những con rắn đó lần lượt rút về hang động.

Diệp Kiêu và mọi người lúc này mới phát hiện ra rằng cung điện trước mặt này đã bị rắn chiếm cứ dày đặc.

Thấy cảnh này, Trương Đạo có chút kinh ngạc, "Anh nói trong này rốt cuộc có gì mà khiến những con rắn này đều canh giữ ở đây, còn cả Thạch Trung Nhân nữa, cung điện này có bí mật gì?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Bí mật gì thì tôi không rõ lắm, nhưng tất cả đều là biến dị, phải tiêu diệt hết." "Đã tìm thấy hang ổ rồi, vậy thì không cần lo lắng nữa!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Đạo và mọi người nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng chất đống tất cả những thứ không dùng được xung quanh mình lại, quần áo và những mảnh vải vụn bên trong đều đổ ra.

Diệp Kiêu đốt mồi lửa xong, không chút do dự đốt cháy toàn bộ, trứng rắn bên trong cũng đều bị tiêu hủy.

Ngọn lửa thiêu đốt trực tiếp khiến rắn bốc khói lao ra ngoài, Trương Đạo và mọi người liền canh giữ ở phía trước.

Cứ ra một con là chém một con, bất kể thế nào cũng không thể để chúng trốn thoát.

Nhất thời bên trong không ngừng truyền ra những tiếng kêu thảm thiết.

"Tiểu Diệp cứu tôi!" "Cứu mạng!" "Cứu cứu tôi!" Lúc này thấy cảnh này mọi người đều ngớ người ra, không ngờ lại còn có thể bùng nổ như vậy!

"Đơn giản là bật hack!" "Một con trùng cũng có thể lắm trò như vậy!" "Nổ tung nó đi, nghe nhức hết cả đầu!" "Nếu mang về nghiên cứu, chắc chắn sẽ có phát hiện!" "Thứ này nghiên cứu cái gì, tôi thấy hơi khó khăn." Lúc này mọi người nói ra nói vào, Diệp Kiêu cũng không bận tâm nhiều, dù sao thì tiêu diệt hết những thứ này thì sẽ không có vấn đề gì nữa.

Chờ đến khi tất cả đều cháy rụi, mọi người mới dừng lại.

Vòng ra phía sau hang rắn, lúc này mới phát hiện ra cả một bức tường đều phủ đầy kén, nhưng may mắn là đều đã bị nướng khô, bên trong lờ mờ có thể thấy không ít xác trùng.

Trông có vẻ đều là Ứng Thanh Trùng.

Mọi người đều ngẩn người.

"Làm cả buổi trời thì ra là thứ này, có phải hệ thống cộng sinh rắn-trùng không?" Diệp Kiêu gật đầu, "Chắc là vậy, nếu không loại trùng này dưới lòng đất không thể tồn tại, nhờ cộng sinh với rắn mới có thể sống đến bây giờ." Trương Đạo cau mày, "Vậy thì tôi không

hiểu rồi, nếu đã như vậy, trông cũng không khó đối phó lắm, sao đạo mộ tặc lại không thể xử lý?" "Đúng vậy, cái lũ này rõ ràng có thể dùng hỏa công, sao những đạo mộ tặc kia lại thảm hại như vậy?" "Lính đánh thuê Hắc Thủy ở Đại Việt đã mấy chục năm rồi, vẫn luôn rất lợi hại, sao lại thành ra thế này?!" "Tôi nghĩ có một số chỗ không phải là bị bỏ quên sao, Diệp đạo đâu?" Trong camera không thấy Diệp Kiêu, các cư dân mạng đều ngớ người ra, Diệp Kiêu đâu rồi?

Chương 619

Lúc này Diệp Kiêu một mình đi ở phía trước nhất, đã ở ngoài tầm quay của camera, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Diệp Kiêu hít sâu một hơi.

Không ngờ phía sau hang rắn lại là một chiếc quan tài!

Chẳng lẽ những con rắn và trùng này canh giữ chính là chiếc quan tài này sao?

Nếu không thì làm sao giải thích được việc những lính đánh thuê đó lại bị hành hạ thê thảm đến vậy!

Dù là đạo mộ tặc, nhưng họ cũng cầm vũ khí hạng nặng, thậm chí có cả thuốc nổ.

Ngay cả cái này cũng không giải quyết được, có vấn đề rồi!

Những thứ này tuyệt đối không phải là sự thật về cái chết thảm của lính đánh thuê, lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày, cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Trương Đạo nhìn quanh một lượt, phát hiện Diệp Kiêu, vội vàng đi tới, "Tiểu Diệp, cậu xem chuyện này thế nào?" Diệp Kiêu thở dài, "E rằng sẽ còn rắc rối nữa, cái này phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng, phía dưới tuyệt đối không chỉ có một loại thứ này!" "Việc đốt cháy hang rắn trước đây có thể chỉ là một màn che mắt, trò hay còn ở phía sau!" Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều ngớ người ra, tuy nói đã biết, phía dưới này tuyệt đối sẽ không có thứ gì tốt đẹp.

Nhưng con rắn biết nói đã được chứng thực là Ứng Thanh Trùng, còn có thứ gì đáng sợ khác nữa?

Điều này khiến mọi người nhất thời không thể hiểu nổi.

Lúc này Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao tiếp tục tiến lên, đi đến trước quan tài.

Thấy chiếc quan tài này, mọi người đều nhìn nhau, đặt một chiếc quan tài ở nơi này, không có gì khác, cái này cũng quá khó hiểu!

Mộ chủ đã biến nơi này thành bộ dạng này, rốt cuộc muốn làm gì?

"Tiểu Diệp, tôi thấy chiếc quan tài này có vẻ không ổn lắm?" "Đúng vậy, chiếc quan tài này làm bằng chất liệu gì?" "Bất kể chất liệu gì, trên chiếc quan tài này có mười tám đường niêm phong, hơn nữa bên trên còn có chu sa!" Diệp Kiêu sờ vào quan tài, tay anh đều biến thành màu đỏ, dấu vết chu sa rất rõ ràng.

Chẳng lẽ thi thể trong quan tài có vấn đề?

Nếu không thì sao lại dùng phương pháp như vậy?

Trương Đạo đến gần quan tài, trầm giọng nói, "Nhìn xem, xung quanh quan tài còn có mười tám chiếc đinh gỗ cố định, cái này rõ ràng là để linh hồn vĩnh viễn không được siêu thoát!" "Nếu là trường sinh thì tại sao lại tàn nhẫn với thi thể trong quan tài như vậy?" Nghe Trương Đạo nói vậy, mọi người đều ngớ người ra, các cư dân mạng trong livestream càng thêm sôi sục.

"Đ* mợ!

Theo cách nói này thì hậu quả rất nghiêm trọng đấy!" "Ban đầu chỉ nghĩ trong này có rắn rết gì đó, nhưng không ngờ lại có thứ này!" "Nói như vậy thì e rằng còn đáng sợ hơn thế này!" "Theo tôi mà nói, cái này chắc chắn có ẩn tình khác, mọi người vẫn nên mở quan tài ra xem thử!" "Đúng, mở quan tài, nếu trong quan tài thực sự có gì, chúng ta sẽ chuẩn bị sớm!" "Hiện tại đừng tự hù dọa mình, tất cả các quan tài sau khi mở ra đều chỉ có một kết cục, hoặc là chết hoặc là sống!" "Chúng ta chỉ cần nhìn rõ trong thi thể có manh mối gì không!" "Không phải

nói đây là mộ thời Hán sao?

Nếu trong Thiên Sơn cũng có cổ mộ thời Hán, chỉ có thể nói cái dưới này thật sự rất lớn." "À đúng rồi, Cáp Bố Thượng Sư sao không có chút tin tức nào!" Các cư dân mạng bàn tán xôn xao, còn Diệp Kiêu không bận tâm đến thi thể, chỉ nhìn quanh, mắt anh đột nhiên dừng lại ở góc tường, nơi đó đặt một cái hộp đồ cúng nhỏ.

Những người khác vây quanh quan tài bàn tán xôn xao, chụp ảnh từ các góc độ khác nhau gửi cho Giáo sư Chu.

Bên ngoài trường quay, Giáo sư Chu thấy cảnh này cũng không khỏi kinh ngạc, trong cổ mộ thời Hán nếu nói có quan tài nào có thể có mười tám đường niêm phong.

Và dùng đinh gỗ đóng linh hồn, không cho chuyển thế đầu thai, cái này ông thật sự chưa từng nghe nói đến!

Ngay cả họ cũng không thể hiểu rõ.

Giáo sư Chu nhìn những bức ảnh gửi về từ phía trước, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Nếu là những thứ khác, họ còn có thể đưa ra một số phỏng đoán, nhưng chiếc quan tài này quả thực có chút khác thường.

Ông lập tức liên hệ với Trương Đạo và mọi người, yêu cầu họ chụp thêm nhiều manh mối hơn, có lẽ có vật bồi táng nào đó để mọi người nhanh chóng tìm kiếm.

Trương Đạo thấy tin tức Giáo sư Chu phản hồi lại, liền ngớ người, manh mối?

Nếu nói manh mối, anh ta đâu có nhìn thấy!

Xung quanh quan tài ngoại trừ đinh gỗ ra cũng không có gì đặc biệt.

Anh ta ngẩng đầu nhìn một cái, chỉ thấy Diệp Kiêu, trực tiếp đi đến góc tường, không khỏi có chút tò mò.

Tiểu Diệp định đi đâu vậy?

Anh ta vội vàng đi tới, "Tiểu Diệp!" Diệp Kiêu chỉ xuống đất, lúc này anh ta mới nhìn rõ hóa ra ở đây đặt một cái hộp đồ cúng.

Anh ta nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, "Đây là đồ của phụ nữ mà!

Sao chỗ này lại có đồ của phụ nữ?

Chẳng lẽ trong quan tài là phụ nữ?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Ai mà biết!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều im lặng, trực tiếp đi về phía quan tài.

Chỉ là không ngờ mấy người đàn ông lực lưỡng, vậy mà không thể đẩy nó ra, điều này khiến mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Cần biết họ đều là những thanh niên trai tráng, mà lại có sức lực, bây giờ mấy người hợp lực mà vẫn không đẩy được nắp quan tài, điều này khiến mọi người đều ngớ người ra.

Sau đó nhìn kỹ lại, liền hiểu ra.

"Tiểu Diệp, cậu xem nắp quan tài vậy mà bị phong ấn rồi, cái thứ gì thế này?" Diệp Kiêu nghe lời này liền nhìn thẳng tới, chỉ thấy nắp quan tài bị dán chặt vào thành quan tài, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể nhận ra.

Lúc này nghe trong quan tài còn có một tiếng động nhỏ, điều này khiến mọi người liền giật mình, vội vàng lùi lại mấy bước!

Thấy cảnh này Diệp Kiêu lấy Hắc Kim Cổ Đao ra trực tiếp cắm vào khe nắp quan tài dùng sức kéo!

Lập tức cái lớp phong ấn đó bị cắt ra, sau đó anh ta mạnh mẽ đẩy nắp quan tài về phía trước!

Một mùi hương kỳ lạ xộc tới, thi thể bên trong khiến mọi người kinh hãi không thôi!

Đây là một thi thể nữ không đầu, rốt cuộc chuyện này là sao?

Thấy cảnh này mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, nếu nói những con rắn và trùng đó là để canh giữ thi thể trong này, vậy thì cũng quá khó tin rồi.

Thi thể này căn bản không có đầu, có thể tạo ra uy hiếp gì?

Nhưng thi thể nữ không đầu ở trong quan tài, lại còn khiến mộ chủ phải kiêng dè như vậy, cái này căn bản là không thể.

Lúc này mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Kiêu cẩn thận nhìn thi thể này, toàn thân đen kịt, tuy bên ngoài bọc quần áo, nhưng không khó để thấy trước khi chết đã bị tra tấn, nhưng dù là thiêu, cũng không đến mức đen như vậy.

Cứ như toàn thân bị trúng độc vậy, cứ thế còn phải cắt đầu lâu, chôn ở đây e rằng hơi quá tàn độc!

Mà lúc này Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ đến điều gì đó!

Cái hộp đồ cúng đó trống rỗng, ban đầu anh ta tưởng là hộp trang sức, bây giờ nhìn lại, căn bản không phải!

Diệp Kiêu cầm lại cái hộp đồ cúng đó nhìn một cái, cái hộp đồ cúng này hơi quá lớn.

Hộp trang sức của phụ nữ đa số đều chia thành mấy tầng, cái này chỉ là một cái hộp, tuy nói có nắp, nhưng rõ ràng là để đựng đồ cúng.

Còn có một lớp máu khô cằn, Diệp Kiêu liền hiểu ra.

Chương 620

"Đầu của nữ thi chắc hẳn được đặt ở đây." "Sao có thể như vậy!" Trương Như Long mặt mày không tin, "Nếu đúng như vậy, đám đạo mộ tặc đó lấy một cái đầu làm gì?" "Đúng đó, lấy một cái đầu, lại còn là đầu người chết, chẳng lẽ trên đầu có thứ gì sao?" "Đừng quên, khi người xưa hạ táng, trên đầu họ có cài trâm vàng, đeo bạc!" "Nhưng nếu chỉ vì muốn trang sức thì cứ giật xuống là được rồi, đâu cần phiền phức đến vậy!" Mọi người thi nhau bàn tán xôn xao, trong phòng live stream, các cư dân mạng cũng liên tục kinh ngạc thốt lên.

"Trời đất quỷ thần ơi!

Xem nhiều xác chết mục nát rồi, tôi cứ tưởng ở đây có gì đáng sợ lắm, hóa ra chỉ là một xác chết không đầu!" "Cái thứ này có đáng sợ đến vậy không?" "Uổng công tôi ôm chặt chăn, cuối cùng cho tôi xem cái này thôi sao?" "Cũng có chút thú vị, tôi chỉ muốn biết người phụ nữ này là ai?

Sao các ông biết đó là nữ thi?" "Thằng/Con trên lầu mù à!

Không thấy người ta mặc đồ nữ, kiểu quần áo độc đáo của phụ nữ Hán đại sao!

Đã nói bao nhiêu lần rồi!" Lúc này, cư dân mạng đều khá phấn khích, đột nhiên cảm thấy không sợ hãi nữa.

"Tôi cũng được thôi, miễn là trong quan tài đều là cái này, lần tới thăm mộ tôi cũng đi!" "Đừng có khoác lác, có giỏi thì ông đi xem trước đi, tôi chỉ sợ ông vừa mở quan tài ra đã sợ đến tè ra quần rồi!" "Không phục thì mình đi, đến Thiên Sơn đi, giờ đi mua vé thế nào?

Đừng có ở đó chém gió!" "Đừng cãi nữa, giờ dưới chân Thiên Sơn đã bị phong tỏa rồi, đừng nói Thiên Sơn, ngay cả thị trấn nhỏ

cũng không vào được đâu!" "Giờ cấp trên quản lý chặt lắm, nhà tôi ở gần đây, ngày nào ra vào cũng phải kiểm tra nghiêm ngặt!" "Hiểu rồi, để tránh mấy tên đạo mộ tặc lợi dụng hỗn loạn chui vào, lần này quản lý cực kỳ chặt chẽ.

Muốn hẹn hò thì hẹn ở chỗ khác đi, dù sao ở dưới này là không được đâu!" Cư dân mạng trên mạng xôn xao bàn tán, còn trong cổ mộ Thiên Sơn, một người đàn ông ngồi một mình trên bảo tọa, cười ha hả.

Nhìn thiết bị trước mặt, hắn không khỏi nhướng mày, "Diệp Kiêu, ta cũng hy vọng cậu có thể nhanh chóng lên, nếu không nhanh chóng thì ta e rằng sẽ không đợi được đến ngày đó, đến lúc đó thì không còn bận tâm được nhiều thứ nữa đâu." Diệp Kiêu không tự chủ được hắt hơi một cái, rồi nhìn xung quanh.

Trương Như Long mặt đầy quan tâm, "Tiểu Diệp cậu không sao chứ?" "Không sao." Diệp Kiêu lắc đầu, không để tâm.

Chắc là không khí ở đây quá ô trọc nên ngay cả anh cũng không khỏi hắt hơi.

Nhưng điều kỳ lạ là từ khi vào đây, đây là lần đầu tiên anh hắt hơi.

Chẳng lẽ có người đang nói xấu sau lưng anh?

Việc này không phải là hành động của một đấng nam nhi.

Chắc hẳn chỉ có Cáp Bố Thượng Sư mới có thể làm được.

Diệp Kiêu không khỏi lạnh lùng cười một tiếng, trực tiếp vén áo nữ thi lên xem.

Trương Như Long vỗ tay anh ta một cái, "Tuy không biết là ai, nhưng dù sao cũng là một người phụ nữ, cậu cũng nên tôn trọng một chút chứ!" Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi bật cười, "Ông

cũng thật là thương hoa tiếc ngọc đấy!" "Không phải là thương hoa tiếc ngọc gì, mà chỉ là sự tôn trọng đối với người xưa!

Thi thể, nó là thi thể, cậu hiểu không?" Thấy Trương Như Long nghiêm mặt, Diệp Kiêu giơ tay đầu hàng, "Được được, cứ làm theo ông nói, vậy chúng ta phải làm sao đây?" "Dùng găng tay chứ!" Diệp Kiêu: "..." Thôi được rồi, cứ để anh ta đi!

Chỉ thấy Trương Như Long đeo găng tay vào, rồi kéo áo nữ thi ra.

Phải nói là, quần áo của người xưa thật sự rắc rối, sau khi cởi ra, mọi người đều ngớ người!

Chỉ thấy ở bụng dưới nữ thi có một lỗ hổng lớn!

Bên cạnh còn có một vật chất màu đen hình tròn, không biết là gì.

"Cái này..." Trương Như Long há hốc mồm không nói nên lời.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Trong bụng cô ta sao lại có một cái lỗ, chẳng lẽ thời cổ đại đã có cấy ghép nội tạng rồi sao?" "Mẹ nó, đào bụng cô ta làm cái quái gì vậy?

Còn cái thứ đen sì này là cái gì?" "Tôi thấy chắc chắn có ma quỷ, không chừng chính vì xác nữ thi này nên mới có lũ rắn và côn trùng kia." "Nếu nói như vậy, thì thật là quá đáng sợ rồi!" Diệp Kiêu bỗng lóe lên một ý nghĩ, "Trong bụng có thai nhi!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc tột độ!

"Nếu trong bụng có thai nhi, vậy, vậy chẳng phải là quan tài tử sao?" "Nhìn mức độ rách nát thì không phải do dao phá, mà là từ bên trong trực tiếp xé ra, tuy có vết thương, nhưng cũng có thể nhìn ra được." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều ngớ người, "Tiểu Diệp, ý cậu là cái này là thai nhi tự mình bò ra từ bên trong sao?" Diệp Kiêu gật đầu, "Khả năng cao là như vậy." "Cái gì mà khả năng cao?

Cái này căn bản là không thể tưởng tượng nổi, nếu thật sự là như vậy, thì chúng ta đừng đi nữa!" "Tôi nghe nói quan tài tử đều vô cùng hung tàn, hơn nữa ông thử nghĩ xem, nếu nó còn sống trên đời thì chắc chúng ta đều không sống nổi đâu!" Nghe Trương Như Long nói vậy, mọi người đều căng thẳng, nếu thật sự là như vậy thì hậu quả khó lường.

Họ cũng không dám đùa giỡn với tính mạng của mình.

Lúc này, Diệp Kiêu thấy vậy an ủi họ nói: "Hiện tại chúng ta vẫn chưa nhìn thấy, nhưng dù sao đi nữa, đây rốt cuộc cũng là quan tài tử, có sống sót được hay không thì vẫn chưa biết, nói không chừng chúng ta may mắn." "Trước tiên cứ tìm một cung điện tiếp theo đã, mấy cung điện này ở gần nhau, Trương Như Long, bản đồ của ông đâu?" Trương Như Long lúc này mới phản ứng lại, vội vàng lấy bản đồ ra, nhìn một cái rồi nói với Diệp Kiêu, "Phía sau này không có đường, nhưng cung điện phía sau vẫn còn!" Nghe lời này, mọi người đều ngớ người, "Không có đường, sao có thể như vậy!" Diệp Kiêu cũng không tin lắm, trực tiếp đi tới.

Anh lại lấy bản đồ của Giáo sư Chu ra, so sánh cả hai thì lại phát hiện phía sau thực sự không có đường.

"Chỗ này tối om, trước đây chúng ta vào là một con mương lớn, không có đường thì coi như không có đường rồi, nhưng bây giờ nếu không có đường thì chúng ta đi bằng cách nào?" "Đúng vậy Tiểu Diệp, tên này sẽ không lừa chúng ta chứ?" "Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng ở đây cái gì cũng có thể xảy ra, giờ chúng ta phải làm sao?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Không có đường thì chúng ta tìm một con đường ra, thật sự không được thì chúng ta cứ thế đào một con đường!" "Tôi không tin, ngôi mộ này xây được mà lại thực sự không có đường vào sao?

Nếu thật sự không có đường, thì chủ mộ được chôn vào bằng cách nào?" Diệp Kiêu giải thích như vậy, họ không khỏi gật đầu.

"Có lý, tôi nghĩ có vài thứ chúng ta đã bỏ qua, nên nhất định phải làm rõ!" Trương Như Long lập tức nhìn xung quanh, "Mọi người tìm xem!" Họ tìm kiếm lối ra khắp nơi, từng bức tường, từng viên gạch lát nền đều được gõ cẩn thận, lắng nghe, nhưng không có bất kỳ phát hiện nào.

Điều này quả thực hơi kỳ lạ, chẳng lẽ nơi này thật sự phải bay qua sao?

Nhưng nếu thật sự là như vậy, thì khó mà làm được.

Diệp Kiêu và Trương Như Long cùng những người khác, tuy nói công phu lợi hại, nhưng nếu nói đến bay lượn thì tuyệt đối không thể.

Dưới này nhất định có trò quỷ, hoặc là lên trời, hoặc là độn thổ, chẳng qua chỉ có hai con đường này để đi.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, nhìn xung quanh, lúc này cũng không có cách nào khác, chỉ có thể liều mình thử một phen.

Anh cầm Hắc Kim Cổ Đao gõ vào tường, sau khi thấy hành động của anh, mọi người đều hiểu ra.

Nhưng lúc này Diệp Kiêu gõ một hồi mà không phát hiện bất kỳ động tĩnh nào, điều này khiến anh đột nhiên kinh ngạc.

Và dưới nền gạch cũng vậy.

Trương Như Long và họ đã gõ từng viên gạch lát nền, nhưng vẫn không có lối ra nào.

Trên bản đồ cũng không có dấu hiệu đường đi, Diệp Kiêu không tin, anh ngẩng đầu nhìn lên trên cũng không thấy gì.

Điều này quả thực hơi kỳ lạ, chẳng lẽ cung điện này là đường cụt

sao?

Hay là chúng ta ngay từ đầu đã đi sai, nhưng không đúng, nếu đi sai thì tại sao bản đồ lại hiển thị như vậy?

Không sai, nhất định không sai.

Diệp Kiêu thở dài một hơi, đứng lại giữa đại điện, nhìn xung quanh quan tài và mọi người.

Anh đang nghĩ nhất định là mình đã bỏ lỡ điều gì đó, nếu không thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng rốt cuộc đã bỏ lỡ điều gì?

Anh thực sự không thể nghĩ ra, dù là gạch hay tường hay thi thể...

Đúng rồi, thi thể!

Diệp Kiêu bỗng trở nên phấn khích!

Cỗ quan tài này được niêm phong rất kỹ, quan tài tử đã bò ra từ chỗ nào?

Trong quan tài không có thi thể đứa trẻ, những vệt đen kia là nhau thai.

Chương 621

Anh vội vàng bước vài bước đến trước thi thể nhìn một cái, vừa nãy anh vén áo lên, vì phát hiện nửa dưới của bộ quần áo bị xáo trộn nên anh mới muốn xem.

Nhưng không ngờ bây giờ điều đó đột nhiên cho anh một linh cảm, đứa bé trong bụng đã biến mất!

Nếu là sau khi chết mới chui ra, thì tuyệt đối không thể ra khỏi quan tài được, hơn nữa trên nắp quan tài còn có một vết xước mờ, dường như là vết cào.

Diệp Kiêu gần như đã hiểu, quay lại nhìn xung quanh cũng không có lối ra, anh gần như có thể khẳng định rằng việc chui ra khỏi quan tài là hoàn toàn không thể.

Trên đỉnh mộ cũng không có dấu vết nào khác, khả năng cao là đã giải quyết xong, chắc là ở phía dưới.

Nếu gạch lát nền cũng không có vấn đề gì, điểm duy nhất chính là ở trên cỗ quan tài này, chỉ có quan tài mới có thể khiến người ta ẩn nấp mà thần không biết quỷ không hay, không bị phát hiện.

Diệp Kiêu dứt khoát một tay nhấc cỗ thi thể đó ra và đặt sang một bên.

Thấy cảnh này, các cư dân mạng trong phòng live stream đều sững sờ.

"Mẹ kiếp, Tiểu Diệp đang làm gì vậy?" "Đây là muốn nghiên cứu thi thể sao?" Trương Như Long chưa kịp ngăn cản, đã thấy Diệp Kiêu trực tiếp đặt thi thể xuống, sau đó anh ta nhảy phóc một cái vào trong quan tài!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người há hốc mồm không nói nên lời.

"Má ơi, Diệp Đảo vào quan tài rồi!" "Diệp Đảo sẽ không phải là muốn trải nghiệm 'phúc lợi' của người xưa chứ!" "Phúc lợi gì?" "Diệp Đảo muốn tự mình nằm vào trong quan tài, trải nghiệm cuộc sống quan tài sao?" "Diệp Đảo chắc chắn đang tìm lối ra!" "Diệp Đảo này cũng quá đỉnh rồi!" "Diệp Đảo rốt cuộc anh muốn làm gì?" "Diệp Đảo nói 'thế giới của ta ngươi không hiểu', nên ngươi đừng hỏi nữa." "Thao tác này của Diệp Đảo tôi căn bản không hiểu, sẽ không có vấn đề gì chứ!" "Đừng nói bậy, Diệp Đảo làm gì có vấn đề gì, nhìn là biết thôi!" "Mấy người còn lại cũng đừng đứng ngây ra đó, nhanh chóng giúp Diệp Đảo đi chứ!" Trương Như Long thấy vậy liền nhảy vào, chỉ thấy Diệp Kiêu đang sờ soạng khắp nơi bên trong, anh ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả, vừa thò đầu vào thì thấy Diệp Kiêu "xoạt" một cái đã rơi xuống!

Điều này khiến Trương Như Long giật mình, lập tức cũng nhảy vào, gõ gõ khắp nơi tìm cơ quan.

Chỉ thấy dưới chân anh ta đột nhiên lỏng ra, một tấm ván lật ngược lại, Trương Như Long liền rơi xuống!

Những người khác thấy vậy nhìn nhau, còn lúc này tấm ván dưới đáy quan tài lại trực tiếp kéo ra, Diệp Kiêu chui ra, "Mau vào đi, lối ra ở đây!" Mọi người cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra trên bản đồ không có đường, là vì đường không ở trên mà ở dưới.

Ai mà nghĩ được lại có thể đi ra từ trong quan tài chứ?

Lúc này, tất cả mọi người đều nhảy vào!

Mới phát hiện đây là một lối cầu thang dài, liên tục đi xuống

khoảng hơn ba mươi mét, hai bên đều là vách đá dựng đứng, chỉ có con đường ở giữa.

Một con đường hẹp, hơi giống bức tường gấp kiểu quạt giấy phổ biến ở đời sau.

Thấy cảnh này, anh quay phim run lẩy bẩy, không ngờ lên trời xuống đất, gặp rắn trùng anh ta cũng không sợ, nhưng giờ đi ở đây lại khiến anh ta có chút rụt rè.

Anh ta lập tức rụt cổ lại, không dám lơ là.

Còn lúc này, Diệp Kiêu hít sâu một hơi, thấy họ thì bật cười, "Tôi nói bản đồ này cũng không hoàn toàn chính xác." "Chỉ cần chúng ta nghĩ cách là có thể vào được!" Trương Như Long vẫn không thể tin nổi, "Diệp Kiêu, tôi không thể nào nghĩ tới được, trong quan tài lại có lối ra, nếu là bình thường thì tôi có mơ cũng không dám nghĩ!" Diệp Kiêu cười mà không nói, chuyện này ai mà nghĩ ra được chứ?

Trên con đường cầu thang dài, mọi người cùng nhau đi xuống, mấy chiếc đèn pin đều chiếu xuống, dưới vách đá dựng đứng hai bên đầy xương trắng.

Thấy cảnh này, mọi người đều có chút sợ hãi.

Trương Như Long nói đùa, "Tiểu Diệp, nhìn xuống dưới này sẽ không lại là vạn nhân tế tự chứ?

Cậu nói cái thứ này rốt cuộc là cái gì?" Diệp Kiêu cau chặt mày, liên tưởng đến người đá bên trên, rồi lại nghĩ đến đứa bé bí ẩn trong quan tài, hoặc là đã chết, hoặc là rơi xuống, sống nhờ xác chết.

Suy cho cùng, một đứa trẻ sống sót trong cổ mộ là điều không được phép, mà thân phận của nữ thi kia cũng không thể truy ra được.

Những thứ hữu dụng đều đã bị đám đạo mộ tặc phía trước phá hủy hết rồi.

Bây giờ Diệp Kiêu chỉ có thể chăm chú nhìn xung quanh, luôn đề cao cảnh giác.

Đối mặt với câu hỏi của Trương Như Long, Diệp Kiêu cười cười lắc đầu, "Hiện tại vẫn chưa rõ lắm, nhưng tôi chỉ có thể cố gắng hết sức tìm kiếm sự thật." "Theo bản đồ hiển thị, trước đây chúng ta còn phải đi một đoạn đường rất dài, phía đạo mộ tặc bên đó chúng ta đã không còn dấu vết, nhưng phải nói rằng con đường chúng ta đi không cùng với chúng." "Trước đó cũng không biết đã vượt qua chúng ta bao nhiêu rồi!" Nghe lời này, Trương Như Long không thèm để ý, "Tiểu Diệp, bọn họ cũng chết gần hết rồi, nếu có, e rằng cũng chỉ còn Cáp Bố Thượng Sư một mình." "Nên chúng ta cũng đừng lo lắng!" Những người phía sau cũng bắt đầu bàn tán.

"Cáp Bố Thượng Sư cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì!" "Chết thì chỉ còn mình hắn, cô đơn cả đời, ngay cả xuống mộ cũng không có ai bầu bạn!" "Tôi nói chúng ta lần sau mà thấy hắn, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua!

Tên này không phải là người tốt gì!" "Cái này còn cần ông nói sao?

Người này đã bố trí nhiều cạm bẫy như vậy, nếu hắn vào đây thì chắc chắn cũng sẽ phát hiện cơ quan thôi!" "Không, tuyệt đối không, tôi nghĩ bọn họ chắc hẳn đã đi một con đường khác, dù sao quan tài cũng đã bị phong kín rồi." "Sao ông biết quan tài là do người xưa phong, chứ không phải do Cáp Bố Thượng Sư phong?" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ, à, ai cũng nói quan tài bị phong, nhưng ai mà biết rốt cuộc là ai phong!

Nếu là do Cáp Bố Thượng Sư phong kín, vậy cũng có khả năng.

Và tiếng động phát ra từ trong quan tài lúc ban đầu, cùng với mùi hương lạ, khiến Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ ra điều gì đó?

Anh quay đầu nhìn xung quanh không thấy gì, lập tức lắc đầu,

chẳng lẽ là mình nghĩ quá nhiều rồi sao?

Lúc này, mọi người đều có chút căng thẳng, càng đi xuống càng cảm thấy rùng mình sợ hãi, luồng khí lạnh ban đầu lại một lần nữa ập đến, tất cả đều kinh ngạc.

Khi đối phó với trùng Âm Thanh, họ lại không cảm thấy lạnh chút nào.

Lúc đó vừa đốt lửa vừa chiến đấu, toàn thân đầy sức lực, căn bản không nghĩ tới sẽ lạnh.

Nhưng bây giờ nhìn lại, thực sự có chút không ổn.

"Tiểu Diệp, sao tôi lại cảm thấy càng đi càng lạnh, cái cảm giác lạnh lẽo đó lại tự nhiên xuất hiện?" "Nếu nói chỗ vừa nãy đã giải quyết xong rồi, sao bây giờ vẫn còn xảy ra chuyện như vậy?" "Sẽ không phải là đến Tụ Âm Chi Địa chứ?" "Ồ, từ ngữ nghe có vẻ chuyên nghiệp đấy!" Diệp Kiêu lắc đầu, anh cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có lẽ là phong thủy trong cổ mộ đã thay đổi, càng đi xuống càng cảm thấy lạnh lẽo.

Đã đi xuống từ trên cao lâu như vậy, theo đường thẳng thì chênh lệch độ cao cũng khoảng một trăm mét.

Lạnh cũng là điều bình thường.

Lúc này, Diệp Kiêu nghe vậy, lập tức cau chặt mày, rồi nhìn về phía trước, "Mọi người sau khi đi xuống thì nghỉ ngơi một lát đã, đã đi rất lâu rồi, bây giờ nếu không nghỉ ngơi thì cũng sẽ không chịu nổi." "Có lẽ vì quá mệt nên mới cảm thấy lạnh." Sau khi đi xuống, mọi thứ tối tăm không thấy trời đất, mọi người đều không biết đã qua bao nhiêu ngày rồi, bây giờ nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu, cảm thấy thực sự có lý?

Lúc này, mọi người một mạch đi xuống, sau khi đi qua con đường

cầu thang này, đi đến phía trước, chính là một quảng trường rộng lớn.

Điều này khiến mọi người đều có chút kinh ngạc, một quảng trường lớn như vậy được xây dựng bằng cách nào?

Hơn nữa lại ở dưới lòng đất sâu như vậy, nếu muốn vận chuyển từng viên gạch đá vào thì không biết phải tốn bao nhiêu sức lực.

Nhưng nghĩ lại thì chủ mộ chắc hẳn là một người có thực lực, chuyện nhỏ này đối với hắn mà nói không thành vấn đề.

Tuy nhiên, Diệp Kiêu cũng không lơ là, trực tiếp kiểm tra gạch đá dưới chân, đảm bảo bên dưới không phải Hỏa Phiêu Trùng, lúc đó mới yên tâm.

Mọi người cũng đều tựa vào nhau nghỉ ngơi, để lại hai người canh gác, mọi người thay phiên nhau.

Diệp Kiêu đặt báo thức cho mình, ngủ hai tiếng để bổ sung thể lực, nếu cứ tiếp tục thế này thì e rằng không ổn.

Trong phòng live stream, các cư dân mạng cũng đều dán mắt vào màn hình, sợ bỏ lỡ điều gì đó.

Nhưng đối với họ mà nói, dù có dán mắt vào màn hình cũng không có cách nào.

Vạn nhất có thứ gì đó xuất hiện, cũng không có cách nào nhắc nhở họ, nên bây giờ các cư dân mạng cũng đều lần lượt rút lui.

Cũng có một số fan trung thành vẫn túc trực trước màn hình.

Diệp Kiêu nằm xuống rồi ngủ, thấy Diệp Kiêu và họ ngủ say, fan hâm mộ lúc này mới yên tâm.

Chương 622

“Má ơi, có thể bảo vệ Diệp Đảo ngủ là một điều hạnh phúc biết bao!” “Hóa ra không chỉ có mình tôi trong số mấy tên biến thái các ông!” “Đương nhiên rồi, Diệp Đảo một đường đi đến đây vất vả biết bao!

Chúng ta nhìn anh ấy ngủ cũng tốt mà.” “Chỉ cần có thể ở bên Diệp Đảo là hạnh phúc lớn nhất trong đời tôi!” “Mẹ ơi, sắp ói rồi, ông không xứng đâu!” “Lúc này mới cảm nhận được sức hút của Diệp Đảo, ngay cả khi ngủ cũng đẹp trai đến vậy!” “Có thể mời mấy người phụ nữ biến thái này ra ngoài được không!” “Mày quản à!

Chiến dịch ‘Thần Hộ Mệnh’ bắt đầu!” Các cư dân mạng đều phấn khích, Diệp Kiêu không biết, chỉ cảm thấy vừa nằm xuống chưa được bao lâu.

Trong đầu anh vang lên một âm thanh quen thuộc.

“Đinh ~ Phát hiện ký chủ có nguy hiểm tiếp cận, nhanh chóng đưa ra lựa chọn.” “Một, làm cá muối nằm im, hai, phấn khởi giết địch, có thể nhận được một Chiêu Hồn Linh.” Nghe thấy âm thanh này, Diệp Kiêu không chút do dự mở mắt ra chọn hai, đương nhiên là phấn khởi giết địch, đây không phải là chuyện đùa sao?

Nếu làm cá muối mà có thể sống sót ra ngoài thì làm cá muối cũng tốt, nhưng hiện tại rõ ràng không phải lúc.

Diệp Kiêu quả thực bị cái Hệ thống này làm cho choáng váng, cái Hệ thống chó má này giờ đã nâng cấp, còn có thể cảnh báo nguy hiểm, nhưng như vậy cũng tốt.

Có nó nhắc nhở thì hoàn toàn không có vấn đề gì, anh không chút do dự chọn điều thứ hai, rồi cầm Hắc Kim Cổ Đao lên, đột ngột đứng

dậy, âm thanh này khiến người canh gác giật mình!

"Chuyện gì vậy?" "Có nguy hiểm!" Âm thanh của Diệp Kiêu lập tức khiến mọi người kinh hãi tỉnh giấc, tất cả đều đứng dậy, các cư dân mạng trong phòng live stream cũng đều sững sờ.

"Chuyện gì vậy?

Vừa mới nằm xuống chưa đầy hai mươi phút đã dậy rồi?" "Diệp Đảo là thần nhân!

Vừa chợp mắt một lát đã khỏe rồi sao?" "Diệp Đảo thể chất đặc biệt, nhưng cái này cũng quá đặc biệt rồi, không cần ngủ sao?" Những người khác còn đang lơ mơ tỉnh dậy, thấy Diệp Kiêu cảnh giác nhìn xung quanh thì đều ngớ người.

"Diệp Kiêu làm sao vậy?" "Tình hình gì đây?" "Anh ấy nói có nguy hiểm, sẽ không phải là nhìn nhầm chứ?" "Tuyệt đối không thể nào, chúng ta vừa mới nằm xuống ở đây đã có nguy hiểm rồi sao?

Sao tôi không nghe thấy tiếng động gì cả!" Diệp Kiêu lắc đầu, Hệ thống sẽ không lừa anh, hơn nữa Chiêu Hồn Linh đã nằm trong tay rồi, làm sao có thể sai được?

Trên giao diện Hệ thống, một chiếc chuông linh tinh xảo đang nằm đó, ẩn hiện ánh sáng vàng, Diệp Kiêu sẽ không nhìn nhầm đâu.

Chuyện này chắc chắn có vấn đề, anh nhìn quanh một lượt, "Mọi người xem rốt cuộc có gì, thể chất anh ấy đặc biệt, căn bản cũng không nhìn ra." Nhưng lúc này mọi người đều cảnh giác, không dám lơ là, Diệp Kiêu nói có nguy hiểm thì nhất định có nguy hiểm, anh ấy lợi hại như vậy tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm.

Trương Như Long đứng một bên nhìn quảng trường rộng lớn này, có một thắc mắc, "Mấy người nói quảng trường này dùng để làm gì?

Dùng để tế tự sao?

Nhưng có thấy thứ gì đâu!" "Nếu chỉ là một cung điện, thì nơi này uy nghiêm hơn hẳn các cung điện khác!" Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu cũng nhớ ra, là bọn họ đi dọc đường đã thấy không ít thứ, nhưng chưa bao giờ thấy cái nào như trước mắt này.

Điều này khiến mọi người đều kinh ngạc, cửa cung điện lớn như vậy, không giống một cổ mộ.

Cho dù là vậy, rộng rãi như thế, lẽ nào cung điện này có bảo bối gì quý giá?

Diệp Kiêu cau chặt mày.

Chỉ nghe trong bóng tối, đột nhiên một âm thanh chói tai vang lên, lập tức khiến mặt họ tái mét.

Âm thanh này vừa chói tai vừa đáng sợ, nghe mà mọi người rợn tóc gáy.

"Cái quái gì thế này!" "Cái thứ này là cái gì vậy?" Nếu có rắn có trùng thì họ đều không sợ, cùng lắm thì dùng lửa, nhưng hiện tại âm thanh này truyền ra từ trong bóng tối, xuyên phá cả cổ mộ, khiến họ không khỏi rợn người.

Âm thanh này hơi giống tiếng chim dạ kiêu, nhưng lại rất cao vút, mọi người đều có chút run sợ.

Họ đều xích lại gần nhau, kéo khóa nòng súng, lúc này âm thanh đó lại một lần nữa truyền đến.

Lần này Diệp Kiêu nghe rõ rồi, ở phía tay phải cách mười mấy mét, càng ngày càng gần!

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, lưỡi đao vừa xuất ra vô cùng sắc bén, hàn quang lóe lên, "xoẹt" một tiếng chém tới!

Chỉ nghe tiếng "eng eng" trầm đục, cái thứ đó đột nhiên bỏ chạy,

thấy bóng dáng này Diệp Kiêu cau mày, lùn tịt?

Không giống!

Mà trên thân đao vẫn còn vệt máu, thấy cảnh này mọi người đều ngớ người.

"Mẹ kiếp, là một vật sống!

Hơn nữa còn có máu, rốt cuộc đây là cái gì?" "Trông giống một con khỉ!" "Sao có thể?" "Chẳng lẽ là khỉ bị biến dị sao?" Vừa nãy trong tích tắc đó, họ không nhìn rõ lắm, nhưng Diệp Kiêu thì nhìn rõ.

Cái thứ này không thể xem thường, toàn thân trên dưới một màu đen, lông bóng mượt.

Trên cái mặt đó, một cặp răng nanh già nua rất cứng rắn, nếu đụng phải thì hậu quả khó lường.

Hơn nữa còn có thể đi đứng thẳng, nhưng sao lại xuất hiện ở dưới này, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

"Tiểu Diệp, cái này không thể nào, đây là Thiên Sơn mà!" Trương Như Long mặt đầy không tin, Diệp Kiêu cau chặt mày, "Ở đây cái loại động vật nào cũng có thể có." "Nhưng nơi này không phải nói quanh năm ít người qua lại sao, sao lại có mấy thứ này?" Trương Như Long có chút không hiểu, nếu nói có vài con côn trùng thì còn được, dù sao cũng là vi sinh vật, nhưng những sinh vật sống lớn như vậy tồn tại trong cổ mộ này, chúng sống dựa vào cái gì?

Điều này thật sự quá khó hiểu, Diệp Kiêu thì lạnh lùng cười một tiếng: "Đừng quên Cáp Bố Thượng Sư cứ vài năm lại đến một lần." "Những người đó có lẽ chưa bao giờ ra ngoài, vì chúng chính là thức ăn, hơn nữa nói không chừng lính đánh thuê Hắc Thủy đã mang một số thứ đến đây để chuyên nuôi dưỡng." "Đây không phải là chuyện lớn gì, hắn ta đã không thể giải mã bí ẩn của cổ mộ, vậy thì chỉ có thể

giữ lại ngôi cổ mộ này, nên những thứ trong mộ cũng sẽ được lợi dụng để thuần hóa." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc tột độ, nếu là do Cáp Bố Thượng Sư làm, thì điều này cũng quá đáng sợ rồi!

Huống chi có lúc có những chuyện không phải một hai ngày là có thể làm được, mấy chục năm qua Cáp Bố Thượng Sư vẫn luôn làm, không phải mấy chục năm mà là hàng ngàn năm!

Nếu họ đã sớm phát hiện ra ngôi cổ mộ này, thì điều đó chứng tỏ họ đã đến đây từ trước, và những thứ này bị hắn thuần phục, cũng không phải chuyện lớn gì.

Lúc này, nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều có chút căng thẳng, những thứ khác thì họ không sợ, nhưng cái thứ này thì tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Lúc này, nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút căng thẳng, rồi âm thanh đó lại một lần nữa truyền đến, mọi người nhanh chóng cầm vũ khí lên.

Trương Như Long càng như vậy, cầm súng lên liền xả đạn ra ngoài.

Lúc này cũng không còn bận tâm đến việc đạn có đủ dùng hay không, tóm lại cứ bắn trước đã.

Lúc này, âm thanh chói tai đó đột nhiên trở nên nhiều hơn, liên tục truyền đến từ khắp bốn phương tám hướng, điều này khiến mọi người đột nhiên sững sờ!

"Chết tiệt!

Còn không chỉ một con, rốt cuộc đây là cái thứ gì?" "Nếu thật sự là khỉ thì khó rồi!" Mọi người liên tưởng đến mấy con vượn thì đau đầu, cầm súng lên liền bắt đầu xả đạn.

Diệp Kiêu hét lên: “Đừng bắn súng vội!” “Dùng hỏa công!” Mọi người vội vàng cuống quýt lấy hết thiết bị ra, sau khi đốt lửa thì dựng lên một đống lửa trại giữa quảng trường.

Cái thứ đó thấy vậy liền nhảy ra, thấy Diệp Kiêu và họ làm như vậy, liền vây quanh, điên cuồng gầm gào.

Diệp Kiêu lúc này cuối cùng cũng nhìn rõ những thứ này rốt cuộc trông như thế nào.

Từng con một không khác gì khỉ, nhưng trên cả khuôn mặt, hai cái răng nanh già nua đặc biệt rõ ràng, đôi mắt đỏ ngầu lồi ra, trông quả thực có chút biến dị.

Hơn nữa trên lòng bàn tay đầy máu, không có đuôi, trông có vẻ quỷ dị.

Điều này khiến Diệp Kiêu cau chặt mày, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

“Mọi người nhất định phải cẩn thận, mấy thứ này không phải thứ dễ đối phó đâu.” Trương Như Long vô cùng ghét bỏ, “Khi tôi còn đi lính, gần doanh trại thỉnh thoảng có khỉ đến trộm đồ ăn, phiền không chịu nổi!” Giờ lại thấy con khỉ cao hơn một người này, lúc này lại biến thành bộ dạng này, anh ta càng thêm ghét bỏ, vội vàng cầm súng nhắm vào chúng mà bắn một phát!

Một tiếng “bang”, mấy con quái khỉ này bị anh ta bắn lùi lại mấy bước, nằm rạp trên đất không bao lâu thì chết.

Chương 623

Những con quái khỉ xung quanh thấy vậy liền vội vàng chạy đến xé xác đồng loại.

"Má ơi, hung ác đến nỗi ngay cả đồng loại cũng không tha, có lầm không vậy?" "Cái này cũng quá máu me rồi, nhìn thấy não bị xé toạc ra rồi!" "Tôi không chịu nổi nữa rồi!" Cảnh tượng đẫm máu này khiến người ta không chịu nổi, những người nhát gan thì cúi đầu nôn mửa.

Các cư dân mạng trong phòng live stream thấy vậy cũng không khỏi há hốc mồm, "Sau này tôi không bao giờ muốn đi sở thú xem khỉ nữa!" "Cái này cũng quá ghê tởm rồi, còn ăn cả đồng loại, đây là động vật ăn thịt trắng trợn, quá ghê tởm!" "Trong các loài động vật ghét nhất là khỉ, trừ Ngộ Không ra." "Đừng nói nữa, người ta Ngộ Không mô phỏng là khỉ lông vàng, đây là khỉ ăn thịt người, căn bản không có tính so sánh!" "Diệp Đảo, cái thứ này là gì vậy, đặc biệt thù dai, hành động lại nhanh nhẹn, nếu thực sự đụng phải thì không dễ đối phó đâu." Diệp Kiêu đương nhiên cũng biết cái thứ này không dễ đối phó, nhưng hiện tại đã đến đây rồi, cũng không thể không thử một phen.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao lên, những con quái khỉ đó sau khi ăn xong thi thể liền xông về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu không nói hai lời, nhặt một đốm lửa lên ném thẳng tới, một con quái khỉ đối diện bị thiêu trúng, trực tiếp bị chém giết!

Một tiếng "bá" vang lên liền ngã xuống, tất cả mọi người đều phản ứng lại, nhắm vào chúng mà xông tới, trực tiếp chém thương một đám!

Đừng thấy mấy thứ này rất linh hoạt, nhưng nếu thực sự đối mặt

với vũ khí thì cũng không có cách nào, có mấy con quái khỉ còn bị lửa thiêu thương cũng không quên cắn xé.

Trong chốc lát, hai bên đối đầu, không ai dám tiến lên.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn cảnh này trong mắt đầy vẻ lạnh lẽo.

Nếu chúng còn xông lên nữa, anh cũng không biết có bao nhiêu, liệu có thể giết hết được không.

Lúc này, thấy Hắc Kim Cầm Đao của Diệp Kiêu, những con quái khỉ đột nhiên có chút nhát gan.

Nếu nói những thứ khác thì chúng không sợ, nhưng người trước mặt này thực sự quá đáng sợ, chúng không dám đến gần.

Lúc này, thấy cảnh này, mọi người đều sững sờ, phải làm sao đây?

Chẳng lẽ sẽ bị mắc kẹt ở đây, mãi mãi không thể ra ngoài sao?

Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh, đã đến rồi thì không sợ nữa.

Anh trực tiếp đi tới, những con quái khỉ thấy anh liền tự động nhường đường, không con nào dám tiến lên.

Đến đây mọi người đều ngớ người, không hiểu Diệp Kiêu muốn làm gì, Diệp Kiêu thì nháy mắt ra hiệu cho Trương Như Long lùi vào trong cung điện.

Đống lửa trại trên quảng trường đối với khỉ vẫn có một sức mạnh trấn áp nhất định, nhưng đốm lửa sớm muộn gì cũng sẽ tắt, đến lúc đó thì không có cách nào đối phó được nữa.

Lúc này, thấy Diệp Kiêu như vậy, Trương Như Long nhanh chóng phản ứng lại, dẫn người rút lui.

Và phía Diệp Kiêu cũng không dừng lại, cầm Hắc Kim Cổ Đao xông ra ngoài, trong chốc lát đại sát tứ phương!

Chém trọng thương tất cả những con quái khỉ này nằm la liệt trên đất, máu tươi đầm đìa, nghe tiếng chúng kêu thảm thiết, Diệp Kiêu lạnh lùng hừ một tiếng!

Nhìn hàm răng nanh của chúng, dường như xương trắng dưới đây đều do chúng ăn, khỉ mà có thể ăn thịt người thì không còn gọi là khỉ nữa.

Đơn giản là quái khỉ ăn thịt người.

Cũng không biết chủ mộ nuôi mấy thứ này ở đây làm gì!

Không nhất định là chủ mộ, không chừng là do Cáp Bố Thượng Sư nuôi dưỡng.

Diệp Kiêu cau chặt mày, một thanh Hắc Kim Cổ Đao vung vèo vèo, trực tiếp dọa cho lũ quái khỉ này bỏ chạy hết, rồi mới lùi về trong cung điện.

Lúc này, Trương Như Long và họ đối mặt với cung điện lại có chút run rẩy, cho đến khi Diệp Kiêu đến đây mới nhìn rõ, bên trong có một cái đầu lâu!

Trên một cái án thờ trong cung điện, trên bàn thờ đặt một cái đầu lâu, chính là của nữ thi không đầu lúc trước; sở dĩ xác định được là vì trang sức trên đầu và màu sắc quần áo tương đồng.

Chỉ là sau nhiều năm trôi qua mà làn da vẫn mịn màng như có thể thổi bay, ngũ quan vẫn còn lờ mờ nhìn thấy, thấy cảnh này mọi người đều sợ sững sờ, chân mềm nhũn!

Trương Như Long nghe thấy tiếng động xong chậm rãi quay đầu lại nhìn Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp, cậu xem cái thứ này là cái gì, sao mà ghê tởm thế, tôi sống nửa đời người rồi mà chưa từng thấy cái gì như vậy." "Người đã chết nhiều năm như vậy rồi, cái đầu này vẫn còn tươi mới, như thể được bảo quản, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Thấy

cảnh này, ngay cả bản thân Diệp Kiêu cũng cảm thấy kỳ lạ, "Theo lẽ thường thì không nên như vậy!" "Đúng vậy, tôi cũng nghĩ vậy, nhưng sự thật là nó đã xảy ra.

Cậu nói trong quan tài tại sao lại phải cắt cái đầu này ra đặt ở đây?" "Cái đó phải hỏi Cáp Bố, hắn ta tại sao lại đặt cái đầu ở đây, hơn nữa cái đầu này đã được xử lý đặc biệt." Diệp Kiêu mạnh dạn đi tới, chỉ thấy dưới chân "lạch cạch" một tiếng, tấm ván đột nhiên lật ngược lại!

Anh ta lập tức dừng bước, quay lại phía sau hét lên: "Tuyệt đối đừng tới đây!" Mọi người đều ngớ người, chỉ thấy Diệp Kiêu nhẹ nhàng di chuyển bước chân, rồi một mũi tên đột nhiên bắn ra!

Thẳng vào mặt anh ta!

Xem ra là do cái hộp dưới đầu lâu bắn ra!

Diệp Kiêu trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra đỡ, sau đó thuận thế chém một nhát, chém đứt đợt tên tiếp theo.

Thấy cảnh này Trương Như Long cũng ngớ người, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, đúng là quá sơ suất.

Nếu vừa nãy họ không cưỡng lại được sự cám dỗ mà đi lên xem xét, thì chắc là lại có thêm một đợt người chết nữa!

Lúc này, thấy cảnh này, Trương Như Long cũng không dám lơ là, vội vàng nhìn Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp, lần này phải làm sao đây?" Diệp Kiêu cau chặt mày, "Bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đi một bước tính một bước, các ông tuyệt đối đừng đến gần." Lúc này, thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc, nếu là như vậy thì không ổn rồi!

Thấy Diệp Kiêu vẫn đứng nguyên tại chỗ chưa ra, Trương Như Long không khỏi sốt ruột.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Mấy ông lùi ra ngoài trước đi để tôi xem." Diệp Kiêu trực tiếp đuổi họ ra ngoài!

Trương Như Long không muốn, nhưng lời của Diệp Kiêu, anh ta không thể không nghe.

Hơn nữa, ở lại đây không giúp được gì, ngược lại còn sẽ liên lụy ảnh hưởng đến Diệp Kiêu.

Anh ta dậm chân, dẫn mọi người quay người đi ra ngoài.

Diệp Kiêu lúc này mới nhìn hộp cơ quan trước mặt, cách anh hai mét, nhưng Hắc Kim Cổ Đao không với tới được.

Anh không khỏi cười lạnh, rồi lấy Hắc Kim Đoản Đao ra, trực tiếp bắn vào, ghim chặt cái hộp đó, rồi di chuyển chân ra.

May mắn là không có bất kỳ dị động nào.

Anh thở phào một hơi, không có tiếng động là tốt rồi.

Nhưng giây tiếp theo đã nghe thấy tiếng "kẹt kẹt", mặt Diệp Kiêu đột nhiên biến sắc!

Căn bản không có tác dụng!

Cái hộp này vậy mà lại một lần nữa bắn ra vô số tên, hàng trăm mũi tên bay về phía Diệp Kiêu.

Nếu là người bình thường thì rất có thể sẽ bị bắn thành cái sàng.

Ống kính của anh quay phim bên ngoài vẫn luôn hướng về Diệp Kiêu, thấy cảnh này mọi người đều ngớ người.

"Thôi rồi ba con Q, lần này Diệp Đảo chết chắc rồi!" "Chưa bao giờ nghĩ Diệp Đảo lại gặp phải chuyện như vậy, lần này thảm rồi!" "Diệp Đảo nhanh chạy đi!

Nếu bị bắn trúng thì anh chẳng phải thành cái sàng sao?" "Xong

rồi xong rồi, tôi cảm giác mình sắp chết rồi.” Anh quay phim run lẩy bẩy, thấy nhiều tên như vậy bắn về phía mình, anh vội vàng tìm một tấm khiên để che chắn cho mình, nhưng ống kính lại đột nhiên tối đen vào giây tiếp theo!

Mọi người đều có chút hoảng sợ.

“Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy!” “Anh quay phim rốt cuộc làm sao vậy?” Anh quay phim cũng rất bất lực, tấm khiên che ống kính nên không nhìn thấy gì nữa, chỉ có thể nghe thấy âm thanh bên trong, nhưng không ai dám tiến lên.

Chương 624

Những mũi tên đó đều bắn ra ngoài, mọi người nhanh chóng tránh né!

Lòng Trương Như Long bỗng thắt lại!

"Tiểu Diệp!" Anh ta xé lòng gào lên, trực tiếp muốn xông vào.

Các cư dân mạng trong phòng live stream nghe thấy âm thanh này đột nhiên có chút hoảng sợ.

"Diệp Đảo lại bị thương sao?" "Không thể nào, Diệp Đảo lợi hại như vậy, làm sao có thể bị thương, nhất định là mấy người nói bậy!" "Diệp Đảo không thể bị thương, không thể nào!" "Diệp Đảo anh tuyệt đối không thể làm tôi thất vọng, phía trước đã qua bao nhiêu lần rồi, không thể bị thương!" "Diệp Đảo nói căn bản là không có cách nào.

Hơn nữa mấy thứ này thật sự quá đáng sợ rồi!" "Diệp Đảo nhanh xuất hiện đi, anh quay phim mau đưa ống kính ra!" Chỉ thấy Diệp Kiêu bên trong né tránh vài cái rồi vút lên, trực tiếp đến trước đầu lâu đập nát cả cái bàn!

Cái đầu lâu đổ xuống đất, lúc đó Diệp Kiêu mới nhìn ra, đầu của nữ thi này được nối liền với cái hộp, điều quỷ dị là tất cả các mũi tên trong hộp đều được bắn ra thông qua nữ thi.

Theo lý mà nói thì không nên như vậy, cơ quan thuật Lỗ Ban có thể dùng đầu người để điều khiển sao?

Diệp Kiêu bước vài bước đi qua, hàng trăm mũi tên độc đã bắn ra hết, lúc này bên trong không có động tĩnh gì.

Diệp Kiêu trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, bổ đôi cái đầu nữ thi này, lại phát hiện bên trong ngạc nhiên là vô số dây điện và mạch

điện!

Điều này khiến Diệp Kiêu đột nhiên kinh ngạc, còn Trương Như Long và họ nghe thấy bên trong không có tiếng động, cũng vội vàng xông vào.

Sau khi đi vào thì thấy một cảnh tượng khiến người ta rợn người, Diệp Kiêu đang ngồi xổm trên đất, cầm cái đầu lâu dính máu thịt mơ hồ đang xem xét kỹ lưỡng.

Trông cái vẻ đó vô cùng quỷ dị, Trương Như Long đột nhiên ngớ người, "Tiểu, Tiểu Diệp cậu làm sao vậy?" Những người khác thấy vậy cũng không khỏi rùng mình trong lòng, Diệp Kiêu sẽ không phải là bị thương rồi biến thành xác chết, sao lại có biểu cảm này chứ?

Các cư dân mạng trong phòng live stream càng há hốc mồm không nói nên lời.

"Xong rồi, Diệp Đảo bị trúng tà rồi sao?" "Diệp Đảo anh có thể bỏ mấy thứ trên tay xuống được không, nhìn hơi ghê tởm!" "Cái này thực sự quá quỷ dị rồi, Diệp Đảo tuyệt đối đừng dọa người!" "Đơn giản là muốn dọa người ta tè ra quần rồi, được không?" Lúc này, Diệp Kiêu đột nhiên đứng dậy nói: "Không có gì, cái này là nhân tạo, căn bản không phải đồ thật!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều ngẩn ra, sau đó mạnh dạn đi tới, chỉ thấy trong tay Diệp Kiêu đang cầm hai mảnh đồ vật.

Đến gần rồi, họ mới thấy bên trong cái đầu lâu này toàn bộ đều là dây mạch điện.

"Cái quái gì thế này, là người máy!" "Không thể nào!

Nữ thi không phải làm bằng máy móc!" Diệp Kiêu gật đầu, "Nữ thi đúng là thi thể, nhưng cái đầu lâu đã sớm không biết đi đâu rồi, còn cái đầu lâu này là được chế tác theo kích thước của nữ thi, là có

người cố ý làm ra!" "Cơ quan cũng đã được cải tạo, mục đích chính là để dụ dỗ chúng ta đến rồi tiêu diệt gọn, xem ra Cáp Bố Thượng Sư quả thực đã tốn không ít tâm tư, vì đối phó tôi mà hắn ta thật sự không từ thủ đoạn nào!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lập tức có chút nghĩa khí sục sôi.

"Ông nói Cáp Bố Thượng Sư tại sao lại làm như vậy?

Hắn ta không phải muốn cậu làm người thế thân cho hắn sao, tại sao còn muốn giết cậu?" "Giết cậu có lợi gì?" "Thể chất của tôi đặc biệt, hắn ta chưa chắc muốn giết tôi, chỉ là muốn thử nghiệm xem có thật không thôi!" Diệp Kiêu thở dài nói: "Tất cả mục đích của Cáp Bố Thượng Sư đều rất rõ ràng!" Trương Như Long có chút căng thẳng, "Tiểu Diệp cậu vẫn đừng đi nữa, tôi cảm thấy lần này hắn ta chính là nhắm vào cậu, vạn nhất để hắn ta đắc ý thì sao?" "Đúng vậy Tiểu Diệp, cậu đối với hắn ta đặc biệt như vậy, hắn ta chính là nhắm vào cậu, bất kể kết quả cuối cùng thế nào, hắn ta cũng muốn có được cậu!" "Lời này nói ra sao mà nghe tà ma quá vậy, hắn ta lại không phải tổng tài bá đạo, hắn ta muốn có được thì có được sao?" "Chúng ta nhiều người như vậy lại không phải ăn chay, hắn ta muốn làm gì Tiểu Diệp thì không rõ, bảo vệ Tiểu Diệp là được rồi." Các cư dân mạng trong phòng live stream cũng đều bàn tán xôn xao.

"Đúng vậy, Diệp Đảo là người đàn ông mà hắn ta không thể có được!" "Đừng nghĩ nữa, chúng ta nhiều người bảo vệ Diệp Đảo như vậy, lẽ nào còn có thể để Diệp Đảo bị hắn cướp đi sao?" "Đây chính là đoạt xá trong truyền thuyết sao?

Nơi này quả thực càng ngày càng đáng sợ!" "Ban đầu cứ tưởng chỉ là xem live stream thôi, sao càng xem cuối cùng lại giống như xem tiểu thuyết huyền huyễn vậy, cái này cũng quá hoang đường rồi!" "Sao mà hoang đường?

Cáp Bố Thượng Sư linh hồn bất diệt chẳng phải là thật sao?" "Ai mà biết là thật hay giả, cái đó chẳng phải do một mình Diệp Kiêu nói ra sao, có ai thấy qua đâu?" "Cho dù thấy rồi, anh ấy nói hắn là Cáp Bố Thượng Sư, lẽ nào là thật sao?" "Cái thời đó làm gì có giấy tờ tùy thân chứng minh!" "Tôi nói ông cái người này thật là thích cãi cùn, phải không?

Ông xem đến cuối chẳng phải sẽ biết sao!

Hơn nữa chuyện này còn có thể đùa giỡn được sao?" "Diệp Đảo dù sao cũng là sức mạnh trung tâm của đội ngũ chúng ta, tôi tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai nói xấu anh ấy!" "Ông không muốn tin thì thôi, không liên quan gì đến chúng tôi cả!" Lúc này, thấy cư dân mạng trước màn hình đang cãi vã ồn ào, Diệp Kiêu hít sâu một hơi, thôi được rồi, anh cũng chỉ là phỏng đoán, tin hay không thì cũng vậy thôi!

"Chúng ta đi trước đã, xem xung quanh đây còn có thứ gì khác không!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều đi tới nhìn quanh một vòng.

Cung điện này thì đơn giản, hơn nữa đây là đã được cải tạo, nên ngoài cái đầu lâu và án thờ hiện tại ra thì không có thứ gì khác.

Điều này cũng khiến Diệp Kiêu chắc chắn có điều bất thường, nếu một cung điện lớn như vậy chỉ để đặt một cái đầu người đến dọa anh ta, thì hoàn toàn không cần thiết.

Cáp Bố Thượng Sư bày trò huyền bí làm gì?

"Nếu không tìm thấy thì chúng ta rút ra!" Anh lấy bản đồ ra nhìn một cái, một cung điện bên dưới nằm không xa, chắc hẳn sẽ có những lối đi khác.

Và lúc này, âm thanh chói tai đó bên ngoài lại một lần nữa truyền đến, lũ quái khỉ đã đến rồi!

“Vẫn chưa từ bỏ ý định, lão tử thiêu chết chúng!” Trương Như Long quát lớn một tiếng liền xông ra ngoài, không ngờ thấy cảnh tượng trước mắt thì lập tức ngớ người.

Chúng, chúng vậy mà tự mình cầm đuốc!

Diệp Kiêu bước ra khỏi cửa cung điện, chỉ thấy một trong số những con quái khỉ đang cầm trên tay một cái đầu lâu khô, điều này khiến Diệp Kiêu có chút ngạc nhiên.

Con quái khỉ dẫn đầu lại có vẻ hơi giống người, nhưng lại không giống người.

Trông giống như một ông già lưng còng, nhưng đôi mắt rõ ràng khác biệt, nó có tóc, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, không có răng nanh.

Nhưng rất rõ ràng có thể nhìn ra, trên người nó có nhiều đặc điểm của con người hơn.

So với nó, những con quái khỉ khác dường như giống động vật hơn.

Diệp Kiêu cảm thấy có chút kinh ngạc, nếu là người thì cũng quá sức tưởng tượng rồi.

Chưa nói đến gì khác, chỉ riêng cái vẻ ngoài này chắc cũng chẳng mấy ai ưa, lúc này Diệp Kiêu chỉ cảm thấy kỳ lạ.

Con quái khỉ dẫn đầu khi nhìn thấy Diệp Kiêu thì vẫy tay, sau đó vô số đuốc được ném tới!

Thấy cảnh này, mọi người đều há hốc mồm.

Trương Như Long phía sau hét lên: “Má ơi, con khỉ này thành tinh rồi!” Diệp Kiêu cau mày, chắc hẳn không phải khỉ a!

Chẳng lẽ mấy thứ này còn có trí tuệ?

Hay là do con người tạo ra?

Diệp Kiêu và họ vừa né tránh vừa tìm cơ hội phản công.

Diệp Kiêu quan sát hồi lâu, lúc này mới trầm giọng nói: "Hình như là con quan tài tử kia!" Nghe lời này, mọi người đều kinh hãi tột độ!

"Quan tài tử!

Sao có thể, đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn sống?" "Đúng vậy, còn mấy con quái khỉ này, sao lại ở cùng với quan tài tử?" Điều này có chút khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Trông có vẻ thực sự có vấn đề.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Quan tài tử, nói không chừng cũng là một loại thủ đoạn mà Cáp Bố Thượng Sư dùng để nghiên cứu trường sinh." "Nó, thân thể bất diệt, chỉ là bị biến dị, những con quái khỉ kia, nói không chừng cũng vậy!" Lúc này, nghe lời này, mọi người đều sững sờ!

Quái vật đều được nuôi dưỡng như vậy sao?

Không bao lâu sau, bên trong cung điện đều bị đốt cháy, mọi người đều lần lượt rút lui ra quảng trường.

Con quái khỉ đột nhiên nhảy lên, kêu một tiếng quái dị, rồi xông về phía Diệp Kiêu!

Vuốt sắc nhọn trực tiếp lao đến trước mặt Diệp Kiêu, Diệp Kiêu cũng không sợ nó, vung đao chém, trong nháy mắt máu tươi đầm đìa!

Mà con quái khỉ đó lại gào thét, lại một lần nữa lao về phía Diệp Kiêu, từng con nối tiếp nhau càng lúc càng nhiều!

Chương 625

Diệp Kiêu cũng không nói nhiều, trực tiếp ném ra từ trong cung điện đốm lửa, "xẹt" một tiếng, ngọn lửa làm chúng kêu loạn xạ!

Con quan tài tử dẫn đầu vẫn cầm cái đầu lâu khô, trông như vậy chắc hẳn là đầu lâu nữ thi kia chứ?

Diệp Kiêu đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo, thực ra là con quái khỉ tự mình lấy đi đầu lâu.

Dù sao đó cũng là mẹ của nó, nên bấy nhiêu năm qua mới luôn mang theo bên mình.

Lúc này, con quái khỉ đột nhiên ôm đầu lâu bỏ chạy, Trương Như Long vội vàng đuổi theo, Diệp Kiêu cau chặt mày, "Người phía sau nhanh chóng đuổi theo!" Tất cả mọi người đều đuổi theo.

Dù sao đi nữa, họ là lần đầu đến, không thể tách ra!

Thấy Diệp Kiêu đuổi theo, có cư dân mạng trong phòng live stream đều đau lòng.

"Diệp Đảo tuyệt đối đừng mắc bẫy!" "Tự tìm đường chết đó!" "Diệp Đảo, phía sau hoàn toàn không có phần thắng rồi, tuyệt đối không thể như vậy!" Diệp Kiêu thì không có cơ hội xem những lời này, anh quay phim vội vàng chạy theo.

Lúc này, mọi người cũng đều phản ứng lại, vội vàng đi theo, nhưng không bao lâu sau Diệp Kiêu và Trương Như Long đã dừng lại.

Mọi người mới phát hiện phía trước không xa chính là nơi có xương trắng, còn ngay phía trước lại dựng một tấm bia đá, trên đó viết: "Kẻ tự tiện xông vào sẽ chết!!!" Điều này cũng quá quỷ dị rồi, hơn nữa cái thứ đó ba hai cái đã nhảy vào trong biến mất.

“Tiểu Diệp, bây giờ chúng ta cứ vào xem, dù sao đi nữa, nó đã dẫn chúng ta đến đây, nhất định là có chuyện muốn nói với chúng ta.” Lời của Trương Như Long khiến Diệp Kiêu trầm mặc, đi theo thì được, nhưng ai cũng không dám đảm bảo ở đây có gì, vạn nhất xảy ra chuyện, anh khó mà chối bỏ trách nhiệm.

Diệp Kiêu chỉ do dự một lát sau liền định đi theo, dù sao đi nữa, đã đến nơi này rồi, là người hay là quỷ, cũng phải xem cho rõ ràng.

Anh lúc đó đã xác định, đây chính là quan tài tử, việc nó lấy đầu lâu cũng chỉ là để ở cùng với mẹ mình.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc nó ăn thịt người dưới mộ.

Tuy nhiên chắc hẳn vẫn còn một chút nhân tính, biết được tầm quan trọng của cái đầu lâu đối với nó.

Huống chi Diệp Kiêu cũng muốn làm rõ rốt cuộc đây là mộ của ai.

Đã được chôn ở đây, nói không chừng điều này cũng có liên quan nhất định đến chủ mộ, Cáp Bố Thượng Sư nếu ở bên trong thì chắc hẳn cũng rõ.

Lúc này, Diệp Kiêu đi cùng họ vào trong, chân giẫm trên xương trắng, mọi người đều cảm thấy rùng mình sợ hãi, nhưng may mắn là ở đây ngoài xương trắng ra cũng không có thứ gì khác.

Những bộ xương này đã chất đống ở đây nhiều năm rồi, trong không khí phảng phất một mùi mục nát.

Thấy cảnh này mọi người đều có chút không dám tin.

“Vạn nhân khanh sao?” “Tôi thì lại thấy những người ở đây trông có vẻ quen mắt!

Nhìn mấy bộ quần áo kia!” Phía trước hình như còn có thi thể,

Diệp Kiêu và họ chưa đi được mấy bước, đã thấy phía trước có máu, mọi người vội vàng đi theo.

Nơi ánh đèn pin chiếu tới đầy rẫy thi thể, mà những thi thể phía trước lại còn tươi mới, tất cả mọi người đều đi tới, vừa nhìn liền ngớ người.

"Dân du mục địa phương!" Trên người họ đều mặc quần áo của dân du mục, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy khó tin.

Kể từ khi họ vào đây, bên ngoài không còn ai có thể đi vào nữa, mà thi thể này trông rất tươi mới, chết cũng không quá hai ngày, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Diệp Kiêu cau chặt mày, có chút không dám tin, còn mọi người cũng đều ngớ người.

Giáo sư Chu và họ thấy cảnh này, lúc đó có chút không biết làm sao, ông nhìn Vương An Phi, "Không phải nói đã phong tỏa rồi sao?" Vương An Phi cũng mặt đầy ngơ ngác, "Đã phong tỏa rồi, không ai có thể đi qua, ngay cả một con ruồi cũng không bay qua được!

Nói không chừng đây là những người đã vào từ trước." Nghe anh ta nói vậy, Giáo sư Chu cũng có chút không thể tin được.

"Không thể nào, nếu dân du mục địa phương biết ở đây có cổ mộ, thì còn dám đối đầu với mấy người sao?" "Trừ Lão Dương Đầu và Cống Bố ra, những người đã từng vào Thiên Sơn trong thị trấn nhỏ này đều đã được kiểm tra, làm sao có thể có người vào đây được chứ?" Vương An Phi đột nhiên nghĩ ra, "Có phải họ giả mạo dân du mục để đi vào không?" "Những lính đánh thuê này sở dĩ không vào được là vì chúng ta đã phong tỏa rồi, nếu họ giả mạo dân du mục để chăn thả thì cũng có khả năng." Nghe Vương An Phi nói vậy, Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Cho dù vậy thì cũng là do các anh làm việc không hiệu quả, hiện tại còn chưa làm rõ rốt cuộc có bao nhiêu người

đã vào, nên các anh nhanh chóng tiến hành kiểm tra lại!" Nghe lời này, Vương An Phi gật đầu, lần này bị những người này hại thảm rồi!

Không ngờ lại gặp phải trong cổ mộ.

Tin tức này truyền đến chỗ Diệp Kiêu, Diệp Kiêu thở phào một hơi, lính đánh thuê sao?

Nhưng vẫn phải kiểm tra một lượt đã.

Diệp Kiêu trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, xé toạc hết những bộ quần áo đó, trên cổ người đó ngạc nhiên phát hiện một hình xăm của lính đánh thuê Hắc Thủy.

Thấy vậy, Trương Như Long và họ lập tức chửi rủa ầm ĩ!

"Má ơi, đúng là quá trơ trẽn!" "Đúng là mẹ của sự ghê tởm mở cửa cho sự ghê tởm, ghê tởm đến tận cùng!" "Dám giả mạo dân du mục, đám người này đúng là quá vô liêm sỉ, quá ghê tởm, quá tiểu nhân!" Một loạt lời chửi rủa khiến Diệp Kiêu cau chặt mày, còn Vương An Phi bên ngoài màn hình cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta liền nói "Sao có thể!" "Giáo sư Chu, lần này không trách tôi, đám người này chúng giả mạo dân du mục, công tác an ninh của chúng ta chắc chắn không có vấn đề gì!" Giáo sư Chu thở dài nói: "Dân du mục cũng không được!

Nếu không thì di vật sẽ bị thất thoát bao nhiêu, tóm lại từ bây giờ, không được có bất kỳ sơ suất nào nữa!" Nếu còn có người đi vào thì công việc hậu kỳ của họ sẽ không thể tiến hành được nữa.

Nên lúc này thấy cảnh này, Vương An Phi liên tục gật đầu.

Khi tin tức truyền đến đây, Diệp Kiêu cũng bật cười, có thể làm Vương An Phi và họ lo lắng, không ngờ Vương An Phi lại vẫn còn buồn rầu như vậy.

Đến cả Giáo sư Chu cũng sợ.

Lúc này, thấy Diệp Kiêu cười, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, "Bây giờ chúng ta phải làm gì?" Diệp Kiêu quyết đoán, "Bây giờ chúng ta chia thành mấy đường đi qua, một bên mở đường, còn có người bọc hậu." "Trong cái Vạn Nhân Khanh này chắc là đã chết không ít người, hơn nữa còn có nhiều lính đánh thuê như vậy." "Họ một đường đi đến đây rốt cuộc đã làm gì thì tôi vẫn chưa biết, nhưng theo sức chiến đấu của họ thì không nên bị giết chết dễ dàng như vậy!" Diệp Kiêu nhìn vũ khí trên tay họ, đạn đã bắn hết rồi, xem ra trước đó cũng đã trải qua một trận chiến khốc liệt, hơn nữa trên người còn có vô số vết thương.

Nếu thật sự là mấy con quái khỉ đó, thì cái này cũng quá đáng sợ rồi, sức chiến đấu của chúng cũng không mạnh đến vậy, bao gồm cả những con rắn mà họ nói trước đây, cũng không khó đối phó lắm.

Hiện tại đã chết nhiều như vậy, Diệp Kiêu cảm thấy không ổn.

Lúc này mọi người đang định hành động thì lại nghe thấy một tiếng "oanh" không xa!

Một luồng ánh lửa sáng chói bay vút lên trời!

Mọi người nhìn nhau, sau đó phản ứng lại.

"Vũ khí!

Vũ khí hạng nặng, bom, phía trước còn có người!" Mọi người vội vàng chạy qua, Diệp Kiêu trực tiếp dẫn đường phía trước, Trương Như Long bọc hậu phía sau, trên đường đi mọi người đều vô cùng cảnh giác.

Không xa truyền đến tiếng quái gào, xem ra là lũ quái khỉ và những người đó đã phát động tấn công.

Và khi Diệp Kiêu vội vã đến, xung quanh một mảnh đất cháy rụi,

còn có một số thi thể, Diệp Kiêu trực tiếp đi qua, dùng đoản đao kề vào cổ họng người bị thương, "Nói đi rốt cuộc các ngươi là ai, Cáp Bố Thượng Sư ở đâu?" Tên lính đánh thuê đó trên tai vẫn còn đeo tai nghe, Diệp Kiêu giật phắt lấy, đeo vào tai mình, bên trong lại chỉ có tiếng "xì xì xẹt xẹt", xem ra đối phương đã cắt đứt liên lạc.

Mà tên lính đánh thuê đó chưa kịp mở miệng, đã nôn ra máu rồi tắt thở.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi tức giận ném mạnh tai nghe, đá anh ta một cái, thật là xui xẻo!

Những người khác vội vàng kiểm tra nhưng không có ai còn sống, xem ra thuốc nổ này thật sự mạnh.

Tuy nhiên Diệp Kiêu lại phát hiện phía trước có chút không ổn, con quái khỉ đó ôm đầu lâu nằm trên đất, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Một bàn tay còn ghim chặt vào bụng một trong số những người đó, dường như đang cố lấy máu trên người họ.

Không bao lâu sau đột nhiên mở mắt ra lao về phía Diệp Kiêu.

Chương 626

Diệp Kiêu không nói hai lời, cầm Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp chém đứt tay nó, máu đen chảy ra.

Con quái khỉ lại đột nhiên gào thét, như không biết đau đớn mà lao về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu bổ thêm một đao nữa, trực tiếp chém đứt đầu nó, lại thấy từ trong đầu lâu bò ra một con côn trùng nhỏ, bay về phía Diệp Kiêu!

Diệp Kiêu không nói hai lời, lấy đốm lửa ra đốt con côn trùng đó, những người khác thì không kịp né tránh.

Chỉ thấy từ trong đầu con quái khỉ bay ra nhiều côn trùng hơn, xông về phía Trương Như Long và họ.

Một người trong đội bảo vệ đối diện không kịp né tránh, giữa trán lập tức xuất hiện một lỗ máu.

Không bao lâu sau anh ta liền mặt tái xanh, nhãn cầu lồi ra, trong đồng tử đầy tơ máu.

Rồi đưa tay về phía Trương Như Long và họ, móng tay xanh đen, anh ta đã biến dị rồi!

Khi mọi người chứng kiến cảnh tượng này, tất cả đều ngây người.

Trương Như Long lập tức muốn lao lên ôm lấy hắn, nhưng người kia có sức lực cực lớn, lập tức hất văng Trương Như Long ra, rồi quay lại túm chặt lấy cổ anh!

Trương Như Long lập tức cảm thấy mình sắp ngạt thở.

Anh ta mặt đỏ bừng hét lên: “Lý Vĩ, cậu đang làm gì vậy?” Lý Vĩ mặc kệ, cứ thế túm chặt cổ anh không buông.

Trương Như Long cảm thấy mình hoàn toàn không thể giãy giụa được.

Lúc này, hô hấp khó khăn, Lý Vĩ như phát điên, dường như muốn giết chết anh.

Giây tiếp theo, hắn kéo Trương Như Long lại gần mình rồi há to miệng!

Trương Như Long kinh hoàng phát hiện, trong miệng hắn lại mọc ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn!

Tuy rằng chưa dài lắm, nhưng lúc này cũng đã có thể xuyên thủng da thịt anh, điều này khiến Trương Như Long vô cùng sợ hãi.

Anh ta đã bị bóp đến không nói nên lời, mặt đỏ tía tai, chỉ có thể cố gắng đẩy cằm Lý Vĩ lên.Lúc này, Diệp Kiêu đang bị những quái hầu khác truy đuổi, chỉ thấy vô số Cổ trùng bay ra, mọi người nhất thời kêu la thảm thiết.

Khắp nơi tràn ngập cảnh máu tanh.

Trương Như Long thấy vậy không khỏi vừa giận vừa sốt ruột, trong lúc tức giận lại bị bóp đến ngất đi, ngay cả anh quay phim cũng không tránh khỏi.

Trong lúc vội vàng, thiết bị rơi xuống đất, màn hình nhấp nháy, mọi người đều bắt đầu lo lắng.

“Chết tiệt, xong đời rồi!

Thần thoại bất bại của Diệp Đạo cuối cùng cũng sụp đổ rồi!” “Sao tôi thấy mấy người có vẻ hả hê vậy?” “Nếu Diệp Đạo mà có chuyện gì, thì có lợi gì cho mấy người chứ?” “Mấy người dựa vào

đâu mà nói Diệp Đạo như vậy!”Lúc này, Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn quanh một vùng kêu la thảm thiết, anh lấy ra hỏa chủng, lại xé băng gạc trên vết thương, dùng máu để thu hút Cổ trùng.

Vô số Cổ trùng đều bay về phía anh, mùi máu tươi nồng nặc đã thu hút tất cả Cổ trùng.

Nhưng khi đến gần, chúng đều bị Hắc Kim Cổ Đao chém thành hai mảnh, huống chi còn có Kỳ Lân Cổ Huyết trấn áp, nhất thời bị Diệp Kiêu chấn nhiếp.Thế nhưng vẫn có người không tránh khỏi, hiện tại chỉ còn hơn mười người ở bên cạnh anh, và lúc này lại có thêm năm kẻ biến dị.

Nhìn thấy bộ dạng của bọn họ, Diệp Kiêu lập tức quát lớn: “Trương Như Long!” Không biết ai đó đã hét lên một tiếng: “Không xong rồi!

Đội trưởng Trương bị Lý Vĩ bóp cổ!” Diệp Kiêu lúc này mới thấy Trương Như Long ở góc đã bị bóp đến sắp ngạt thở, anh ta vội vàng bay người tới, xông lên một bước rồi đá một cú!

Trực tiếp đá người kia sang một bên!Trương Như Long sờ sờ cổ mình ho sù sụ không ngừng, không ngờ suýt chết dưới tay Lý Vĩ.

Lúc này, những người xung quanh, cả những kẻ biến dị và chưa biến dị, đều đánh giết lẫn nhau, những con Cổ trùng bay ra từ trong đầu óã của bọn họ.

Diệp Kiêu lấy quần áo bên cạnh, dùng hỏa chủng châm lửa, sau khi đốt xong thì đưa cho Trương Như Long: “Những con Cổ trùng này mới là kẻ gây họa, chúng đã biến dị rồi thì không còn cách nào cứu vãn được nữa.” Nghe anh nói vậy, Trương Như Long cắn răng, một tay cầm hỏa chủng, một tay cầm đại đao, chém thẳng vào đồng đội đã biến dị, trực tiếp chém đứt đầu hắn!

Sau đó lập tức đốt cháy, chỉ có đốt cháy tất cả chúng thì mới có thể ngăn Cổ trùng tiếp tục làm ác.Trong lúc Trương Như Long đang đốt, Diệp Kiêu vội vàng đến bên cạnh anh quay phim, giải cứu anh ta.

Anh quay phim ôm cổ, thở hổn hển, vừa rồi suýt chút nữa đã bị bóp chết!

Bọn này đúng là không còn chút tình nghĩa nào của trước kia, vừa biến dị là muốn bóp chết bọn họ ngay!

Điều này khiến anh quay phim có chút khó tin.Diệp Kiêu nhìn những người xung quanh, không lâu sau bọn họ đã bị bao vây.

Những đồng đội biến dị đó vây kín họ ở giữa, tuy rằng số lượng người của họ vẫn nhiều hơn, nhưng những đồng đội biến dị đó đã không thể được gọi là người nữa rồi.

Thân hình cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, hơn nữa còn mọc răng nanh, mắt đỏ ngầu, hoàn toàn không thể cứu vãn.

Trương Như Long nhìn thấy cảnh này không khỏi có chút sợ hãi run rẩy.

“Cậu Diệp, bọn người này, không, bọn họ đã không còn là người nữa rồi, tôi thật sự không xuống tay được!” Trương Như Long nghiến răng trừng mắt nhìn đối phương, lại nhìn những con quái hầu kia, chỉ cảm thấy đáng ghét.

Anh ta vung đao chém đứt bộ xương khô ở phía sau!

Trong mắt anh ta, tất cả là do những tên này, nếu không phải vì bọn chúng, thì đồng đội của mình cũng sẽ không biến thành bộ dạng này.Lúc này Diệp Kiêu thấy vậy, trầm giọng nói: “Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể chặt đầu thôi!” Ống kính của anh quay phim một lần nữa hướng về phía mọi người, lúc này các cư dân mạng trong phòng trực tiếp mới bình tĩnh lại.

“Cuối cùng cũng trở lại, Diệp Đạo cuối cùng cũng lại thấy mấy người rồi!” “Chết tiệt, chuyện gì thế này?

Nhiều tên kỳ hình quái trạng như vậy, chẳng lẽ đây là biến dị sao?” “Ngay cả người của mình cũng dính chưởng, lần này thảm rồi!” “Diệp Đạo có thể tìm được phương pháp thích hợp không?

Làm ơn!” “Diệp Đạo nói bây giờ cũng không còn cách nào khác, đã đến chỗ này rồi, nếu không hành động nữa thì hậu quả khó lường.” “Chẳng lẽ ngay cả Diệp Đạo cũng bó tay sao?”Diệp Kiêu đột nhiên cầm Hắc Kim Cổ Đao, chém về phía những đồng đội biến dị đối diện!

Xoẹt một đao, trực tiếp chém bay đầu bọn họ, cảnh này khiến mọi người đều há hốc mồm.

Các thành viên đều không dám nhìn, chỉ sợ mình không đành lòng, còn Trương Như Long nghiến răng nắm chặt đại đao, giây tiếp theo liền xông ra ngoài.

Dù sao đi nữa, cũng không thể để cậu Diệp một mình gánh chịu loại chướng ngại tâm lý này, anh ta trực tiếp xông tới chém bay đầu đồng đội.

Sau đó anh ta thở dài một tiếng, “Xin lỗi, anh em!” Lúc này Diệp Kiêu vỗ vai anh ta: “Đã đến nước này rồi, bây giờ nói gì cũng vô ích, chúng ta phải tiếp tục tiến lên.”Hiện tại thi thể đồng đội đều nằm la liệt ở đây, Trương Như Long không đành lòng vẫn đốt cháy bọn họ, cùng với những con quái hầu bên dưới đều đã bị thiêu rụi.

Lúc này mọi người mới hỏi: “Cậu Diệp, tôi thấy có gì đó không ổn, cậu nói những con quái hầu kia rốt cuộc có năng lực gì mà có thể khiến những lính đánh thuê này đều ngã xuống ở đây?” “Quái hầu thì không đáng sợ, đáng sợ chính là những con Cổ trùng này.” Diệp Kiêu giải thích: “Đây hẳn là Cổ trùng ký sinh trong não người.

Chúng hút tủy não, khống chế đại não, khiến người biến dị, cho nên mới biến thành bộ dạng này.

Không phải những con quái hầu kia cũng có chút trí thông minh sao, ít nhất những con quái hầu từ xác chết trong quan tài biến thành vẫn còn chút nhân tính.

Nhưng sau khi bị những con Cổ trùng này hấp thụ thì hoàn toàn mất đi đặc tính con người, đồng tử cũng đỏ ngầu.

Những thứ như vậy dù có cứu về cũng e rằng không thể khôi phục lại như cũ, chỉ có thể chém giết, vì vậy mọi người cũng không cần cảm thấy có lỗi.

Vào khoảnh khắc bị Cổ trùng tấn công, bọn họ đã không thể được gọi là người nữa rồi."Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người mới chợt hiểu ra.

"Cậu Diệp làm sao cậu biết được?

Ngay từ đầu cậu đã nhìn ra rồi sao?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Ban đầu tôi không nhìn ra, nhưng khi con quái hầu cầm đầu lâu, tôi mới nhớ ra bên dưới này có nhiều hài cốt như vậy, tại sao nó lại đặc biệt hứng thú với đầu lâu như thế?" "Điều duy nhất có thể giải thích là nó là xác chết trong quan tài, còn đầu lâu chính là nữ thi." "Về phần tại sao đầu nữ thi lại bị cắt rời riêng, thì phải xem ý của chủ mộ, có lẽ là để ngăn nữ thi biến dị, ngay từ đầu thi thể này có thể đã có vấn đề rồi."Lúc này nghe Diệp Kiêu phân tích, mọi người mới chợt hiểu ra, ban đầu họ nhìn thấy quan tài, và bản thân thi thể đã chứa đựng vô hạn khả năng.

Giờ đây được Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người mới biết rốt cuộc là chuyện gì.

Chương 627

Và lúc này, giẫm lên vô số hài cốt, phía sau là biển lửa ngập trời.

Nơi chôn cất không chỉ có những quái vật, mà còn có cả đồng đội của mình, hiện tại bên cạnh họ chỉ còn lại hơn mười người.

Nhìn thấy đội ngũ thưa thớt, Trương Như Long không khỏi thở dài.

"Không ngờ nhiệm vụ lần này lại gian nan đến vậy, còn chưa đến nơi mà đã tổn thất gần hết!" Điều này khiến anh ta không khỏi chán nản.Lúc này thấy Trương Như Long như vậy, Diệp Kiêu vỗ vai anh ta: "Không còn cách nào khác, đã đến đây rồi thì phải chấp nhận hy sinh." "Cậu Diệp, tôi hiểu, chỉ là không ngờ lại thảm khốc đến vậy!" Diệp Kiêu cũng không ngờ, mới đến đó mà đã có thể đi được đến bước này.Lúc này, giẫm lên hài cốt, mọi người gian nan tiến về phía trước, bản đồ trước đây e rằng không thể dùng được nữa, bây giờ chỉ có thể đi theo con đường này.

Diệp Kiêu lấy la bàn ra, đi về hướng Đông Bắc.

Lúc này mọi người đều có chút căng thẳng, "Chúng ta không đi theo bản đồ, vậy rốt cuộc sẽ thế nào?" Diệp Kiêu cầm tấm bản đồ Giáo sư Chu đưa cho, nghiên cứu kỹ lưỡng một hồi, sau đó mới nói: "Thật ra ngay từ đầu những gì chúng ta nhận được có lẽ là do Cáp Bố Thượng Sư cố ý để lại cho chúng ta.

Thay vì làm theo hắn, không bằng chúng ta tự mình tìm một con đường khác, dựa vào nơi tụ âm tàng huyệt và long mạch hội tụ mà xem, hắn là hướng này không sai rồi.

Ba mươi sáu cung, bảy mươi hai điện, nếu cứ đi từng cái một, thì còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Chúng ta phải bảo toàn thực lực, không thể bị chúng dắt mũi.”Lúc này Diệp Kiêu hít sâu một hơi, bốn phía đều là bóng tối.

Nhưng không thể không nói, con đường ở đây lại rộng thênh thang vô cùng, anh đoán chắc không sai, càng đi về phía này càng cảm nhận được một luồng khí.

Và luồng khí này khiến Diệp Kiêu khẳng định con đường này nhất định sẽ dẫn đến chủ mộ thất.Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, ngay cả Trương Như Long cũng có chút khó tin.

Tuy rằng anh ta không quá tin tưởng, nhưng những gì cậu Diệp nói chắc hẳn là không có vấn đề.

Bọn họ đã đi đến đây lâu như vậy rồi, chỉ có lời của Diệp Kiêu là đáng tin, vì vậy Trương Như Long và những người khác đều không nghĩ nhiều, trực tiếp đi theo Diệp Kiêu.

Anh nói gì thì là đó, trước đó đã mất đi nhiều anh em như vậy.

Trương Như Long cũng quyết định phải có một số thay đổi, nếu không thì đến cuối cùng có thể sẽ tổn thất thảm trọng, không còn một ai!

Như vậy thì anh ta càng không có cơ hội thắng.Lúc này mọi người đang bước đi khó nhọc, các cư dân mạng bên ngoài màn hình đều kinh ngạc không thôi.

“Chẳng lẽ Diệp Đạo muốn tránh bản đồ để tìm đường khác sao?” “Nhưng như vậy thì cái giá phải trả lớn lắm!” “Cái giá gì chứ?

Chẳng qua là tìm một con đường khác thôi mà!

Trong cổ mộ thì bản đồ nào mà chẳng là bản đồ?” “Cáp Bố Thượng Sư đã đến đây lâu như vậy rồi, nhất định có con đường riêng của hắn, vậy Diệp Kiêu tìm một con đường khác cũng là có thể!” “Tôi lại thấy có thể, khả thi!

Dù sao Diệp Kiêu rất quen thuộc với cổ mộ, anh ta là thế gia đạo mộ, dù có bị thu biên thì cũng không thể thay đổi xuất thân của anh ta!" "Có kinh nghiệm như vậy để lợi dụng, quyết định của anh ta nhất định là đúng đắn.

Ngay cả Giáo sư Chu và những người khác cũng không nói gì, Diệp Kiêu chắc chắn sẽ thành công."Giáo sư Chu lần này không vào coi như là may mắn lớn, nếu không thì cái bộ xương già này đã sớm tiêu rồi.

Trước màn hình, Giáo sư Chu hít sâu một hơi, cậu Diệp không muốn ông vào, cũng là đã đoán được sẽ có chiêu này.

Nếu lần này đổi lại là bọn họ, e rằng đội khảo cổ sẽ toàn quân bị diệt.

Và lúc này, tất cả những gì Diệp Kiêu làm là để bảo toàn thực lực sao?

"Cậu Diệp, cậu Diệp, cháu nhất định phải bình an trở về, nếu không thì chú thật sự có lỗi với cháu!" Giáo sư Chu hít sâu một hơi, biết lúc này ông nói gì làm gì cũng vô ích, chỉ có thể cầu mong Diệp Kiêu có thể thuận lợi trở về.

Ông cũng muốn nhường vị trí của mình cho Diệp Kiêu.

Lúc này Giáo sư Chu cau chặt mày, mọi người xung quanh đều đến an ủi.

"Nhất định không sao đâu." "Diệp Kiêu bọn họ người tốt trời phù hộ, huống chi đã thoát khỏi kế hoạch của Cáp Bố Thượng Sư, bọn họ nhất định có thể tìm được lối thoát mới." Giáo sư Chu thở dài nói: "Tôi cũng hy vọng là như vậy, nếu không thì lần này thật sự là công cốc rồi!" "Cáp Bố Thượng Sư thật sự quá xảo quyệt!" "Giáo sư Chu, tôi vẫn luôn nghi ngờ Cáp Bố này rốt cuộc có tồn tại hay không?"

“Nếu chỉ là suy đoán mà không tồn tại thì sao?” Giáo sư Chu trầm giọng nói: “Cũng không sao, dù sao cũng đã đến Thiên Sơn, và đã chứng thực nơi đây có cổ mộ, thì điều đó có nghĩa là nơi đây nhất định có thu hoạch!

Mặc kệ hắn có tồn tại hay không, điều quan trọng nhất là sự nghiệp khảo cổ của chúng ta có thể lấp đầy những khoảng trống.” “Tất cả những gì cậu Diệp đang làm hiện tại chẳng phải là để chứng thực suy đoán của chúng ta sao?”Lời nói của Giáo sư Chu khiến mọi người đều gật đầu, bên Vương An Phi cũng đã phái người đến, định xuống giúp đỡ, dù sao đi nữa, cũng không thể để cậu Diệp và bọn họ gặp nguy hiểm.

Nhưng thời tiết Thiên Sơn thay đổi trong tích tắc, không có người dẫn đường thì hoàn toàn không thể vào được.

Ngay cả khi Diệp Kiêu và bọn họ liên lạc bất cứ lúc nào, e rằng cũng không thể đảm bảo an toàn khi vào, huống chi Lão Dương Đầu và Cống Bố đều đã chết rồi.

Bây giờ ai có thể dẫn đường cho họ đây?

Diệp Kiêu và bọn họ thì tuyệt đối không được, nếu cứ đi theo cách cũ thì chỉ sợ càng nhiều người chết hơn.

Vòng qua khu vực nguy hiểm, đây là một cách rất hay.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là một lượng lớn người vào sẽ phá hoại hệ sinh thái nguyên thủy của Thiên Sơn, vì vậy Vương An Phi và những người khác mới chọn cách chờ đợi.Giáo sư Chu cũng căng thẳng, sớm biết sẽ đưa ra quyết định này, chi bằng đi cùng cậu Diệp vào luôn.

Hiện tại ông lo lắng thấp thỏm nhìn cậu Diệp trong phòng trực tiếp, Giáo sư Chu thở dài liên tục.

Mọi người cũng biết, dù có an ủi thế nào, Giáo sư Chu vẫn quan tâm đến Diệp Kiêu không thể bỏ cuộc.Phía Diệp Kiêu cũng vậy, dẫn dắt mọi người đi thẳng về phía trước, sau khoảng trăm mét, ánh lửa phía xa dần dần tắt.

Và Diệp Kiêu cùng bọn họ hoàn toàn chìm vào bóng tối, ánh sáng từ đèn pin chỉ có thể chiếu sáng khoảng năm mét, bốn phía đều bị bóng tối nuốt chửng.

Diệp Kiêu lúc này mới hoàn toàn nhìn rõ con đường phía trước.

Vốn tưởng Cáp Bố Thượng Sư mang đến cho anh là vô tận cạm bẫy, nhưng giờ đây xem ra, bên dưới cổ mộ này mới thật sự tàn nhẫn!

"Cậu Diệp, cậu phát hiện ra điều gì sao?" Thấy Diệp Kiêu dừng lại, Trương Như Long không kìm được hỏi.Diệp Kiêu quay lại hỏi: "Mấy người có tin không?

Ở đây không chỉ có cổ mộ, mà còn có dấu vết sinh hoạt của người hiện đại." Nghe vậy, Trương Như Long và những người khác đều ngây người, nhưng nghĩ lại, anh ta gật đầu: "Tôi tin, bản thân đã có đạo mộ tặc, nhất định sẽ có dấu vết sinh hoạt của người hiện đại!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không chỉ có đạo mộ tặc và lính đánh thuê Hắc Thủy, mà thậm chí còn có dấu vết của người Uy Quốc." Nghe anh nói vậy, các cư dân mạng trong phòng trực tiếp đều kinh ngạc!

Trương Như Long không tin: "Cậu nói gì?

Thậm chí còn có dấu vết của người Uy Quốc, làm sao có thể?" Diệp Kiêu giải thích cặn kẽ: "Chắc mọi người đều không biết, người Uy Quốc xảo quyệt nhất, khi xưa xâm lược Đại Việt Quốc của chúng ta, đã cướp đi không ít thứ tốt!

Nền văn minh Đại Việt Quốc của chúng ta đã mấy nghìn năm, những thứ này thật sự không ít.

Một mặt bọn chúng đã quyết định xâm lược nước ta, mặt khác là để trộm cắp các loại cổ thi để nghiên cứu, bây giờ trong bảo tàng vẫn còn không ít cổ họa.

Đây hẳn là một căn cứ của bọn chúng.

Mấy người xem, ở đây còn có dấu vết đạn pháo, thậm chí là đường ray!"Lời nói của Diệp Kiêu khiến mọi người đều kinh ngạc!

"Chuyện này không thể nào chứ?

Địa bàn của Cáp Bố Thượng Sư, sẽ cho phép bọn người này vào sao?

Chẳng lẽ không đánh nhau sao?" "Có đánh nhau hay không tôi không biết, nhưng tôi biết có lẽ Cáp Bố sẽ hợp tác với bọn chúng." Lúc này, lời nói của Diệp Kiêu lập tức khiến bọn họ xôn xao.

"Chết tiệt, Diệp Đạo nói thật hay giả vậy!" "Nếu là thật thì thật sự quá khó tin rồi!" "Cái Cáp Bố Thượng Sư này không chỉ là một tên trộm, mà còn là một kẻ bán nước!

Lại thông đồng cấu kết với người Uy Quốc!" "Chết tiệt, thật sự không thể chấp nhận được, nếu để tôi nhìn thấy cái tên Cáp Bố này, tôi nhất định sẽ đập nát sọ hắn ra, xem mạch não của hắn như thế nào!" "Cần gì phải xem?

Chắc chắn là một tên kỳ quái!

Kẻ bán nước!" "Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Cáp Bố Thượng Sư bao nhiêu năm nay, cơ bản đều là giao thiệp với người nước ngoài.

Hợp tác với bọn chúng để trộm cắp văn vật, nói cho cùng hắn cũng là dân Đại Việt Quốc, vậy mà bây giờ lại có thể làm ra chuyện này!"Mọi người đều phẫn nộ sục sôi chửi rủa ở đó, Diệp Kiêu thì cau mày chặt, cầm đèn pin lại gần chiếu.

Chương 628

Mọi người lúc này mới phát hiện, quả nhiên ở đây có đường ray, còn có những tấm kim loại cũ kỹ, thậm chí còn có nơi bỏ lại vũ khí.

Sau nhiều năm đều đã gỉ sét, không ngờ lại được phát hiện ở đây.

Những đường ray và tấm kim loại này hẳn là để vận chuyển văn vật.

"Không ngờ chúng ta lại có thể đi trên con đường này, cậu Diệp, cậu nói con quái hầu kia rốt cuộc có phải là do con người nuôi dưỡng không?" "Nếu không thì theo như cậu nói làm sao có thể xây dựng công sự ở nơi này được!" Trương Như Long phân tích như vậy, những người còn lại đều chạy đến, nhìn đường ray và tấm kim loại, bọn họ nhất thời đều tin.

"Bây giờ chúng ta phải làm gì?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Bất kể là do con người nuôi dưỡng, hay là tự nhiên hình thành, thì bọn chúng cũng đều đã chết rồi, nhưng chúng ta vẫn còn sống, chẳng lẽ không thể bị kẹt ở đây sao?" "Đúng vậy, nói không sai, chúng ta không thể chết kẹt ở đây được!" "Bất kể là đường ray hay tấm kim loại, tóm lại là có thể đi được thì cứ đi." Ngay lúc này, có người hoảng loạn thất thần.

"Cậu… cậu Diệp, cậu nhìn bên kia!" Diệp Kiêu nhìn theo hướng tay anh ta chỉ, chỉ thấy trong bóng tối, một cái bóng đang lơ lửng bồng bềnh.

Dường như nó đang lơ lửng giữa không trung, đang đi về phía bọn họ.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều há hốc mồm, "Đây là cái quái gì vậy, chẳng lẽ lại là biến dị sao?" "Nếu là một tên to con thì có lẽ

còn có thể kháng cự một lúc, nhưng cái thứ này thật sự quá khủng khiếp rồi!"Lúc này mọi người đều có chút căng thẳng, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Kiêu cau chặt mày nhìn cái bóng ở phía xa.

Cái bóng tuy kỳ lạ, nhưng đã xuất hiện ở đây thì nhất định phải thử xem rốt cuộc là kẻ nào!

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra đi đầu, mọi người thấy vậy đều hoảng loạn thất thần, "Cậu Diệp cẩn thận!" Trương Như Long cũng rút đại đao ra đi theo, đã đến nước này rồi, nếu có ai lại muốn làm gì đó với bọn họ, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua!

Huống chi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh ta đã sớm đặt sinh tử ngoài vòng toan tính, bên dưới có gì, bọn họ cũng không sợ nữa.

Diệp Kiêu đã trực tiếp đi thẳng vài bước, Trương Như Long và những người khác cũng đi theo, lúc này mọi người đều có chút sợ hãi run rẩy, chỉ sợ đột nhiên xuất hiện điều gì đó.Các cư dân mạng trước màn hình cũng bắt đầu bàn tán.

"Chết tiệt, bọn họ nhìn thấy cái gì vậy, chẳng lẽ thật sự là tử thần sao?" "Không biết nữa, tôi không nhìn thấy, đi gần lại xem sẽ biết!" "Không có, bất kể là thứ gì, dù sao cũng không phải thứ tốt!" Diệp Kiêu và bọn họ từng bước một tiến gần, khi còn cách cái bóng vài bước chân, mọi người đồng loạt bật đèn pin chiếu tới!

"Cái bóng lại xuất hiện rồi!" Chỉ thấy trong bóng tối, cái bóng đó hiện ra rất rõ ràng, lơ lửng, lần này khiến mọi người nhìn thấy rõ ràng hơn.

Cái bóng đó thân hình rất cao lớn, hơi giống người biến dị, cao hai mét, nhưng lại còng lưng, một đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào

bọn họ.

Điều này khiến mọi người đều kinh ngạc không thôi, ngay cả bản thân Diệp Kiêu cũng nhìn thấy, chuyện này không nên xảy ra.

Diệp Kiêu không tin sẽ có tình huống như vậy, anh ta lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao ra, xoẹt một tiếng liền chém tới!

Cái bóng lại hóa thành hư không, trực tiếp biến mất trước mắt, điều này khiến mọi người lập tức ngây người, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

"Chuyện gì thế này?

Cậu Diệp, chúng ta là?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Tôi cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì, nhưng cái bóng này xuất hiện thật sự quá kỳ lạ!" Diệp Kiêu không tin trên đời này còn có chuyện như vậy, anh ta đi thẳng vài bước, chỉ thấy trong bóng tối, một cái bóng lại lơ lửng xuất hiện, anh ta không chút do dự vung đao chém!

Các cư dân mạng trước màn hình nhìn Diệp Kiêu, điều này có chút kỳ lạ.

"Chẳng lẽ Diệp Đạo bị trúng tà rồi sao?" "Tôi cũng nghĩ vậy, bọn họ cứ hét bóng, bóng, sao tôi không nhìn thấy?" "Hay là anh quay phim không lấy đúng tiêu cự!" Anh quay phim tỏ vẻ bất lực, anh ta cũng nhìn thấy, làm sao có thể không lấy đúng tiêu cự?

Rõ ràng, hiển nhiên, lớn như vậy, cái bóng như thế này, người mù mới không nhìn thấy!

Anh quay phim một lần nữa hướng ống kính về phía đối diện, cái bóng rõ ràng hiện ra, nhưng các cư dân mạng trong phòng trực tiếp lại không nhìn thấy chút nào.

Bọn họ liên tục nhắn tin trên màn hình!

“Xong rồi, mấy người trúng ảo giác rồi, mau tỉnh lại đi!” “Diệp Đạo, Diệp Đạo, mau tỉnh lại!”Diệp Kiêu hoàn toàn không để ý đến bình luận, chỉ đang khó hiểu về cái bóng trước mặt rốt cuộc là chuyện gì, vừa quay đầu lại thì thấy bên cạnh anh quay phim cũng có một cái bóng, anh ta lập tức bay người tới!Anh quay phim bị anh dọa giật mình, chỉ thấy Diệp Kiêu giơ đao về phía mình, anh ta đột nhiên hiểu ra mình đang gặp nguy hiểm, lập tức cúi người!

Xoẹt!

Một cái bóng bị Diệp Kiêu chém đứt bên cạnh.

Anh quay phim nhìn thấy cảnh này thì lập tức ngây người, giơ ngón tay cái về phía Diệp Kiêu: “Cậu Diệp, cảm ơn cậu!” Diệp Kiêu không nhìn anh ta, chỉ nhìn chằm chằm vào thiết bị trong tay anh ta một lúc lâu.

“Cậu Diệp, cậu làm sao vậy?” Anh quay phim vẻ mặt mờ mịt.Lúc này, các cư dân mạng trước màn hình liên tục để lại lời nhắn.

“Diệp Đạo mau lên, hoàn toàn không có bất kỳ cái bóng nào!

Là ảo giác của mấy người!” “Diệp Đạo tỉnh lại đi!” “Diệp Đạo không tỉnh lại, có lẽ sẽ chết trong ảo giác.” Diệp Kiêu nhìn thấy những lời này thì lập tức kinh ngạc!

Là ảo giác!

Làm sao có thể?

Rõ ràng anh nhìn thấy rất rõ ràng, hơn nữa thể chất mình đặc biệt, huyễn cảnh bình thường không thể giam cầm anh, làm sao có thể trúng chiêu được?

Hơn nữa trúng chiêu khi nào, anh không nhớ mình đã chạm vào thứ gì, làm sao có thể sinh ra ảo giác được?

Diệp Kiêu không quá tin, nhưng anh đột nhiên nghĩ đến một điều, đó chính là mùi hương!

Khi nắp quan tài mở ra có mùi hương.

Nữ thi không đầu, ban đầu bọn họ chỉ nghĩ là không có đầu, điểm chú ý đều ở trên đầu lâu.

Nhưng hiện tại Diệp Kiêu mới nhớ ra, điểm mấu chốt là bên trong quan tài, tại sao ở đó lại có mùi hương?

Nếu nói là từ xác chết trong quan tài phát ra, nhưng lúc nãy giết nó cũng không để ý.

Và hiện tại nhìn thấy cư dân mạng liên tục nhắn tin trên màn hình, Diệp Kiêu đột nhiên hiểu ra, nhất định là mùi hương mới khiến bọn họ sinh ra ảo giác.

Hơn nữa bấy lâu nay, Diệp Kiêu và bọn họ vẫn luôn nghỉ ngơi không tốt ở dưới mộ thất, cũng rất dễ bị ảnh hưởng bởi ảo giác.Lúc này Diệp Kiêu nghĩ rõ ràng xong, liền hét lớn với mọi người: "Còn không về vị trí!" Tiếng hét này khiến mọi người giật mình, bọn họ giật mình quay đầu nhìn Diệp Kiêu: "Chuyện gì thế?

Cậu Diệp!" "Mắc lừa rồi, tất cả đều mắc lừa rồi." Lời nói này của Diệp Kiêu khiến mọi người đều kinh ngạc, "Sao lại mắc lừa rồi?" "Đúng vậy, mắc lừa gì?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đều là ảo giác, mọi người tuyệt đối đừng bị lừa!" "Ảo giác gì!" Lời này vừa nói ra tất cả mọi người đều ngây người, làm sao có thể xuất hiện ảo giác?

Diệp Kiêu cau chặt mày, châm lửa hỏa chủng, "Mọi người mau tìm xung quanh xem có thực vật hoặc thứ gì có mùi không." Nghe vậy, lúc đó mọi người đều có chút sốt ruột, vội vàng tìm kiếm thực vật khắp nơi.

Diệp Kiêu thì không kìm được đi về phía những đường ray kia, đã

có đường ray và tấm kim loại, vậy thì trước tiên hãy xem tình hình đã.Lúc này, các cư dân mạng trong phòng trực tiếp đều thở phào nhẹ nhõm.

“May mà Diệp Đạo và bọn họ đã tỉnh lại, nếu không thì hậu quả khó lường!” “Chưa từng nghĩ Diệp Đạo cũng sẽ trúng chiêu, Diệp Đạo không phải thể chất đặc biệt sao?

Sao lại xảy ra chuyện như vậy?” “Tôi cũng không rõ lắm, nếu thật sự là như vậy, thì điều đó có nghĩa là Diệp Đạo hoàn toàn không ổn.” “Mấy người tuyệt đối đừng nói Diệp Đạo không ổn, Diệp Đạo sẽ bị kích thích.” “Hơn nữa, lúc này nghi ngờ nhiều như vậy để làm gì?

Mau xem Diệp Đạo đang làm gì!” Chỉ thấy Diệp Kiêu nhấc chân đi đến bên cạnh đường ray, gõ gõ vào tấm kim loại, sau đó lại phát hiện những tấm kim loại này vốn là một toa tàu, hiện tại lại tan nát vụn vỡ tứ tán ra khắp nơi.

Chẳng lẽ có người ở đây tiến hành tháo dỡ, vậy cuối cùng muốn làm gì?

Diệp Kiêu dọc theo đường ray không ngừng đi về phía trước, những người còn lại nhìn thấy cảnh này cũng đều đi theo.

Dù sao đi nữa, bọn họ cũng không thể tách ra, nếu có chuyện gì mà không thể biết được ngay lập tức, thì điều đó không hay chút nào.Lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày, mọi người đều đã đi theo.

Trương Như Long hỏi: “Cậu Diệp, cậu phát hiện ra điều gì?” “Cậu xem, ở chỗ đường ray này dường như có một con đường thông thẳng vào bên trong, chúng ta qua đó xem sao.” Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu, cũng đều tò mò, đi theo Diệp Kiêu thẳng về phía trước.

Càng đi Diệp Kiêu càng cảm thấy không ổn, không có gì khác, chỉ

là cảm thấy mùi hương phảng phất truyền đến thật sự quá quỷ dị.

Mùi hương này giống hệt mùi hương trong quan tài.

Chương 629

Lúc này Trương Như Long đột nhiên nhận ra điều gì đó?

"Cậu Diệp, cậu có ngửi thấy mùi hương này không, hình như có chút khác lạ!" "Phải, tôi cũng ngửi thấy rồi.

Mùi này hẳn là mùi chúng ta ngửi thấy trong quan tài."Lúc này, trước mặt mọi người đột nhiên xuất hiện một đội người, lập tức khiến bọn họ cảnh giác, vội vàng kéo chốt súng.

Diệp Kiêu cau chặt mày quay đầu nhìn màn hình, chỉ thấy các cư dân mạng trong màn hình lại vẻ mặt mờ mịt.

"Lại xuất hiện ảo giác sao?" "Lần này chúng tôi chẳng thấy gì cả!" Diệp Kiêu xua tay: "Không sao." Mọi người lúc này mới nhận ra mình vẫn còn đang trong ảo giác, điều này khiến bọn họ lập tức kinh ngạc.

"Cậu Diệp, bây giờ phải làm sao đây?" "Đúng vậy, chúng ta không thể cứ như vậy mãi, nếu cả đời không giải quyết được thì chẳng phải vĩnh viễn không thể thoát khỏi đây sao!"Diệp Kiêu lắc đầu: "Không thể nào, tôi nghĩ hẳn là do mùi hương gây ra, có một loại thực vật có thể phát ra một mùi hương đặc biệt, chỉ cần hít vào sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, cứ thế không thoát ra được, nhưng chúng ta có pháp bảo." Trương Như Long nghe anh nói vậy, lập tức có chút kinh ngạc: "Pháp bảo gì tôi làm sao mà biết được?" Anh ta nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu cười cười, chỉ vào anh quay phim.

Anh quay phim cũng vẻ mặt mờ mịt: "Không phải là tôi đấy chứ?" Cảnh này khiến mọi người đều há hốc mồm, sau đó cười phá lên.

"Đùa cái gì vậy!" "Cậu Diệp đừng đùa nữa, anh ta làm sao có thể là pháp bảo!" "Đúng vậy, chúng ta đều trúng chiêu rồi!"Hiện tại đội

người phía trước vẫn còn ở đó, nhưng Trương Như Long và những người khác căn bản không để tâm, dù sao cũng là ảo giác.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Ý của tôi là chúng ta có thiết bị, nhìn vào màn hình là được rồi, có ảo giác hay không?

Chỉ có thể nhắm vào chúng ta, nhưng cư dân mạng thì có thể nhìn thấy rõ ràng." Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều đập đùi một cái!

"Đúng vậy, sao tôi lại không nghĩ ra!" "Lần này cũng may nhờ có cư dân mạng, nếu không phải vì bọn họ nhắc nhở thì chúng ta cũng sẽ không nhanh như vậy thoát khỏi ảo giác!" "Nhưng huyễn cảnh rốt cuộc là thật hay giả, bây giờ mọi người có thể nhìn thấy đường ray không?" "Cái này hẳn là thật!" Lời nói của Trương Như Long khiến mọi người đều bật cười.

"Đường ray tuyệt đối là thật, còn về những thứ khác thì khó nói.

Nhưng cái bóng người thì thật sự không thấy một cái nào!" "Mau đi đi, tôi cảm thấy ở đây có quỷ!" "Nhìn có vẻ rợn người, đường ray sao?

Bên dưới lại có thứ như vậy, đây là cổ mộ ngàn năm!" "Nếu ở đây thật sự có thì tôi đoán văn vật đã bị dọn đi gần hết rồi!" "Càng đi vào trong lòng càng lạnh đến cực điểm!" "Cáp Bố Thượng Sư bao nhiêu năm nay vẫn luôn tìm kiếm chân tướng, nếu ở đây có những thứ này thì điều đó có nghĩa là đồ vật bên trong đã bị người ta động vào rồi!""Không ngờ Thiên Sơn bị băng tuyết bao phủ cũng không thể ngăn cản bước chân của những người này, thật sự quá sức tưởng tượng rồi!" "Nếu là tôi thì lần này trở về nhất định sẽ bị đả kích." "Thật quá ghê tởm, rõ ràng đã vào được rồi, nhưng không ngờ lại là thế này, thật sự quá thất vọng!" Lúc này mọi người đều cảm thấy quá thất vọng, nhưng Diệp Kiêu lại cảm thấy thực ra cũng không có gì.

Đây dù sao cũng chỉ là một cuộc thám mộ, vào được thì vào, không vào được thì thôi.

Kết quả cuối cùng là phải gặp được Cáp Bố Thượng Sư, làm rõ rốt cuộc hắn là người thế nào.

Nếu có thể gặp được thì tự nhiên là tốt.

Nhưng nếu không gặp được thì lần sau sẽ có cơ hội, dù sao hắn cũng đang chờ mình mà!

Tâm trạng của Diệp Kiêu rất bình hòa, lần này có thể thay mặt đội khảo cổ đi xuống, bản thân đã là một thử thách rất đáng nể.

Hơn nữa đã đến lúc này rồi, bất kể làm gì, anh đều phải nhìn rõ.Lúc này, mọi người thấy vậy đều có chút bối rối, còn Diệp Kiêu trực tiếp đi thẳng đến bên đường ray, cứ thế dọc theo đường ray đi về phía trước.

Mọi người đi theo anh ta khoảng nửa tiếng, ai nấy đều thở hổn hển, Trương Như Long cảm thấy có gì đó không ổn.

"Chúng ta sẽ đi đến bao giờ mới hết đây, đường ray này cũng quá dài, đi lâu như vậy, tôi đoán chừng cả cổ mộ dưới lòng đất đều là đường ray tạo thành sao?" "Nếu là như vậy thì thật sự quá kinh ngạc rồi, cậu nói người Uy Quốc thật sự đã vào đây sao?

Nếu thật sự là như vậy thì ban đầu chắc chắn đã lấy đi không ít!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không rõ lắm, nhưng tôi nghĩ chưa chắc đã mang ra ngoài được, nếu không thì bây giờ sử liệu chắc chắn đều có ghi chép rồi.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, chuyện này cũng khó nói." Diệp Kiêu không kịp giải thích nhiều, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy nguồn gốc của mùi hương.

Mùi hương cứ phảng phất liên tục quanh chóp mũi anh, điều này

khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ.

Trương Như Long và những người khác cũng vậy, tất cả mọi người đều ngửi thấy, nhưng không ai tìm thấy nguồn gốc, nghĩ vậy cảm thấy có chút khó tin.

Cái gì ở dưới cổ mộ này có thể kéo dài lâu như vậy, vương vấn mãi không tan, luôn quanh quẩn trước mặt họ?

Chỉ để khiến họ sinh ra ảo giác, điều này không thể nào!

Diệp Kiêu một lần nữa châm lửa hỏa chủng trong tay, vung vài cái trong không khí, mùi hương dưới sự đốt cháy của hỏa chủng lập tức tán đi rất nhiều.

Và lúc này Diệp Kiêu dùng Kim Đồng kỹ lưỡng nhìn một lượt, cuối cùng phát hiện ra một manh mối.

"Nhìn kìa, phía trước có đường!" Lời nói của Diệp Kiêu khiến mọi người đều kinh ngạc.

Ở đó có đường sao?

Anh ta trực tiếp đi tới, ngay bên cạnh đường ray xuất hiện một cái động, và cái sơn động này là cái mà trước đó họ chưa từng nhìn thấy.

Bọn họ đi suốt quãng đường này, hai bên đều tối đen như mực không có gì cả, nhưng hiện tại nhìn thấy cảnh này, mọi người đều có chút căng thẳng.

Cái sơn động này xuất hiện quá đột ngột, ban đầu bọn họ đều không chú ý, hiện tại nhìn thấy không khỏi có chút do dự.

Lúc này Diệp Kiêu quyết định, dù sao đi nữa, đã phát hiện ra thì cứ vào xem sao.

"Mấy người cứ ở lại đây, đợi tôi một mình vào thám thính đường." Nói xong không đợi Trương Như Long và những người

khác, anh ta trực tiếp chui vào trong động, điều này khiến Trương Như Long lập tức kinh hãi, "Cậu Diệp!" Diệp Kiêu đã đi rồi.

Trương Như Long chỉ có thể dậm chân, cái cậu Diệp này!

Anh ta vốn nghĩ sẽ cùng Diệp Kiêu vào, dù sao mọi người ở cùng nhau cũng có sự hỗ trợ, nhưng không ngờ Diệp Kiêu không nói một lời liền trực tiếp đi vào.

Sau khi vào trong sơn động Diệp Kiêu nhìn sang trái sang phải, mới phát hiện trên mặt đất có một lớp nhớt nhát, anh ta lập tức ngây người.

Anh ta giẫm giẫm chân, phát hiện bên dưới này hình như có gì đó, và mùi hương lạ này chính là từ trong động truyền ra, điều này khiến Diệp Kiêu lập tức vui mừng, vội vàng xông vào.

Dưới ánh đèn pin chiếu sáng, Diệp Kiêu một đường vừa đi vừa loạng choạng, cuối cùng đi đến tận cùng, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì lập tức ngây người!

Sao lại là như vậy?Lúc này Trương Như Long và những người khác ở bên ngoài cũng có chút căng thẳng.

"Cậu nói cậu Diệp có làm được không?" Trương Như Long không chút do dự trả lời: "Đương nhiên, nếu anh ấy còn không làm được thì ai có thể giải quyết được?

Hơn nữa, chúng ta đi suốt quãng đường này nếu không phải Diệp Kiêu thì đã chết không biết bao nhiêu lần rồi, bây giờ anh ấy nói gì thì là đó!

Anh ấy nói đi đâu chúng ta đi đó, những thứ còn lại không cần lo lắng." Nghe Trương Như Long nói vậy, mọi người đều gật đầu, lúc này cũng chỉ có thể như vậy.

Và không lâu sau Diệp Kiêu đã đi ra.

Nhìn thấy sắc mặt của anh, Trương Như Long không khỏi giật mình: "Cậu Diệp làm sao vậy?

Bên trong rốt cuộc là thứ gì?" "Mau đi, mau đi!" Diệp Kiêu vội vàng ra hiệu cho mọi người, lập tức rời khỏi nơi này.

Điều này khiến mọi người đều có chút bối rối, nhưng có thể tưởng tượng được bên trong nguy hiểm đến mức nào, ngay cả Diệp Kiêu cũng cảm thấy không nên nán lại lâu ở đây.

Điều đó có nghĩa là thứ bên trong là thứ mà anh cũng không có cách nào đối kháng.

Nghĩ đến điều này, mọi người đều có chút kinh ngạc, không ai dám nói thêm điều gì, chỉ có thể nghe lời Diệp Kiêu, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Và giây tiếp theo mùi hương trở nên nồng đậm hơn, điều này khiến mọi người lập tức có chút căng thẳng.

Mùi hương sao lại trở nên nồng như vậy?

Diệp Kiêu kéo bọn họ nhanh chóng chạy đến một đầu khác của đường ray rồi ẩn nấp.

Tuy nhiên, mọi người thấy vậy cũng đều có chút ngây người.

Chương 630

“Cậu Diệp, chuyện gì thế?” “Nó đến rồi, đây là một con mãng xà khổng lồ!” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng ẩn nấp sang một bên, dùng tấm kim loại che chắn, không dám nói chuyện.

Ở đây nếu phát hiện mãng xà khổng lồ thì không phải chuyện đùa, xung quanh không có chỗ nào để ẩn nấp, hơn nữa ở đây lại không phải rừng rậm.

Bây giờ gặp phải, kết cục chỉ có một, đó là bị nuốt chửng.

Diệp Kiêu không kịp nói nhiều, hy vọng con mãng xà khổng lồ này không nhìn thấy mình, đồng thời cũng có thể tha cho bọn họ.

Diệp Kiêu không nói một lời, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.Lúc này một cái đầu rắn khổng lồ thò ra từ trong động, vừa rồi khi Diệp Kiêu đi vào đã phát hiện ra lớp da lột của nó, cả cái động chính là do da của nó tạo thành.

Và lúc này con mãng xà khổng lồ từ bên trong thò ra, kiểm tra khắp nơi, trong miệng phát ra một tiếng gầm gừ trầm thấp.

Diệp Kiêu suy nghĩ, lính đánh thuê đã đi đến bước này, thì điều đó có nghĩa là suy đoán của anh là đúng.

Xem ra bên dưới còn có thứ đáng sợ hơn cả quái hầu.

Những thứ trước đó so với nó đều là chuyện vặt.

Tuy rằng Diệp Kiêu có Hắc Kim Cổ Đao, nhưng đã đi lâu như vậy rồi, nếu lại gặp phải loại cường địch này thì anh không dám đảm bảo có thể một kích trí mạng.

Huống chi nếu bị thứ này quấn lấy thì chỉ có đường chết, ngay cả

Diệp Kiêu cũng không có cơ hội thắng, những người còn lại thì càng không cần nói đến.

Vũ khí của bọn họ cũng không nhiều, đạn dược không đủ, bây giờ chỉ có thể quyết chiến sống chết, chỉ mong mọi người bình an vô sự rời đi thuận lợi.

Nếu không được thì là tử chiến.Đến lúc đó chỉ sợ lại phải tổn thất, Trương Như Long nắm chặt chuôi đại đao, trong lòng nghĩ dù thế nào cũng phải bảo vệ Diệp Kiêu.

Anh ta là hy vọng của đội khảo cổ, mình chết không sao, nhưng anh ấy nhất định không thể xảy ra chuyện.Diệp Kiêu nhìn ra được tâm tư của Trương Như Long, trực tiếp nhìn chằm chằm vào anh ta, lắc đầu với anh ta, ánh mắt ra hiệu anh ta tuyệt đối đừng phát ra tiếng động.

Trương Như Long gật đầu, anh ta đương nhiên biết, nhưng lúc nguy hiểm anh ta nhất định phải xông lên trước Diệp Kiêu.

Nếu không thì có lỗi với quãng đường bọn họ đã đồng hành.

Diệp Kiêu cũng biết anh ta nghĩ gì, đã đưa người xuống thì anh ấy phải chịu trách nhiệm với họ.

Đừng nói bọn họ là vệ sĩ, bảo vệ mình thì đáng chết.

Trong mắt Diệp Kiêu, tất cả mọi người đều như nhau, không ai đáng chết, không ai nên bảo vệ người khác.

Trong tình huống nguy hiểm, học cách tự bảo vệ mình mới là quan trọng nhất.Lúc này cái đầu rắn kia càng ngày càng gần, thân thể uốn lượn chui ra từ trong sơn động.

Trương Như Long và những người khác đều nghi ngờ con rắn này rốt cuộc dài bao nhiêu, vậy mà lại ẩn náu trong cái động nhỏ như vậy.

Nhưng đợi đến khi thứ này hoàn toàn chui ra, mọi người đều ngây người, dài hơn mười mét!

Với chiều dài như vậy, bất kể là ai cũng khó mà chịu đựng được.

Thấy con mãng xà sắp đi về phía Diệp Kiêu, Diệp Kiêu hít sâu một hơi, Trương Như Long lúc này nhảy lên định xông ra, nhưng bị Diệp Kiêu trực tiếp ấn xuống, giây tiếp theo anh tự mình xông ra!

Điều này khiến Trương Như Long lập tức kinh ngạc không thôi: "Cậu Diệp, cậu điên rồi!" Diệp Kiêu thì mặc kệ, dù sao đi nữa, mình cũng phải hoàn thành nhiệm vụ lần này.Lúc này, con mãng xà khổng lồ vừa nhìn thấy Diệp Kiêu liền lao vào anh, động tác nhanh đến kinh ngạc.

Các cư dân mạng trong phòng trực tiếp đều há hốc mồm.

"Xong đời rồi, lần này còn thảm hơn!" "Một con mãng xà khổng lồ, đối đầu với Diệp Đạo, cơ hội thắng thế nào?" "Chắc chắn không được, huống chi Diệp Đạo động tác có nhanh cũng không nhanh bằng con mãng xà khổng lồ này!" "Dài hơn mười mét trực tiếp quấn Diệp Kiêu ở giữa, lần này xong đời rồi."Lúc này Trương Như Long và những người khác cũng không còn nghĩ nhiều, đồng loạt xông ra, những tấm kim loại trong tay cũng trở thành vũ khí, trực tiếp đập vào đuôi con mãng xà khổng lồ.

Trương Như Long giương súng bắn một loạt, đánh vào người con mãng xà khổng lồ lập tức khiến nó đau đớn không thôi.

Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu xé toạc vảy rắn, trực tiếp bóc một mảng vảy trên người nó xuống!

Nhìn thấy cảnh này, con mãng xà khổng lồ lập tức nổi giận.

Trong mắt nó, bọn người này chẳng qua chỉ là một lũ kiến, bây giờ lũ kiến này đã chọc tức nó, thì càng không thể tha cho chúng!Mãng

xà khổng lồ há cái miệng rộng như chậu máu trực tiếp lao xuống Diệp Kiêu, Diệp Kiêu cau chặt mày.

Hoàn toàn không để ý, bay người lên phía trước, chém thẳng vào đầu mãng xà khổng lồ một đao!

Xoẹt một tiếng, một đao tước đi vô số vảy rắn.

Nó đã sống trong cổ mộ nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp phải đối thủ như thế này, lập tức nổi cơn thịnh nộ.

Trong miệng phát ra một tiếng gầm lớn, sau đó lại quét tới, dùng đuôi quấn lấy một thành viên trong đội, nhấc bổng lên cao, sau đó ném ra ngoài, khiến anh ta đầu rơi máu chảy.Diệp Kiêu thấy vậy cũng không khách khí, một lần nữa xông lên nắm lấy đuôi nó, dùng Hắc Kim Cổ Đao đâm mạnh vào, đóng chặt đuôi nó xuống đất!

Mãng xà khổng lồ có sức lực cực lớn, thấy bị Diệp Kiêu giữ chặt, nó dùng sức giật Hắc Kim Cổ Đao lên, kéo theo cả người Diệp Kiêu bay lên.

Diệp Kiêu nắm chặt chuôi đao không buông, cảnh này khiến những người trong phòng trực tiếp máu nóng sôi trào!

"Chết tiệt, Diệp Đạo ngầu quá, còn những người khác, súng đâu!" "Đừng trách bọn họ, trong súng không còn nhiều đạn!" "Chà, Trương Như Long đâu rồi?" Mỗi lần ánh mắt của bọn họ đều tập trung vào Diệp Kiêu, Trương Như Long và những người khác ở bên dưới phối hợp, đạn bắn vào người mãng xà khổng lồ, dường như chỉ khiến nó đau đớn, chỉ càng kích động nó.

Nhưng không hề thấy nó có dấu hiệu lùi bước, sức chiến đấu như vậy quả thật quá khủng khiếp.

"Tôi nghĩ Diệp Đạo và bọn họ nên đổi hướng, nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn không được!" "Diệp Đạo cố lên, Diệp Đạo tuyệt

đối không thể thua!" "Diệp Đạo cứ tiếp tục như vậy, mấy người chắc chắn không được đâu." "Nổ tung đi, chuyện đơn giản như vậy, còn chờ gì nữa!" "Đơn giản?

Cậu giỏi thì lên đi!" "Nếu tôi ở hiện trường chắc chắn sẽ lên!" "Thôi đi ông, nói suông sau khi việc đã rồi!

Tôi đoán cậu đến hiện trường sống không quá ba giây!" "Bên dưới này không biết có bao nhiêu loại mãng xà biến dị như vậy, cậu nói con rắn này đã lột bao nhiêu lớp da rồi!" "Không biết đã sống ở đây bao lâu rồi, vậy mà lại có thể đụng phải người sống như Diệp Kiêu, chắc chắn muốn ăn một bữa lớn!" Các cư dân mạng trong phòng trực tiếp nhìn thấy con mãng xà khổng lồ này đều có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Rắn đều phải ngủ đông, trên Thiên Sơn bị băng tuyết bao phủ chắc hẳn quanh năm đều sẽ ngủ đông, Diệp Kiêu vừa rồi chỉ vào xem một cái rồi ra, lúc này sao lại tỉnh?" "Đừng bận tâm nó thế nào nữa, sinh vật có thể sống ở đây, hơn nữa đã trải qua nhiều năm như vậy chắc chắn có bản lĩnh của riêng mình, nó sẽ không yếu như vậy đâu." "Hơn nữa có súng có pháo có bom, sợ gì chứ?

Chẳng qua là để thăng cấp đánh quái mà thôi." Thấy cư dân mạng nói vậy, anh quay phim ở xa xa ẩn nấp, trong lòng càng thêm bất an, nếu là bình thường anh ta còn không sợ.

Nhưng con mãng xà này, thân hình quá lớn, anh ta thật sự sợ hãi.

Nếu anh ta có chuyện bất trắc gì, không ai đến cứu anh ta, thì thảm rồi.

Hiện tại anh ta không dám trông cậy vào Diệp Kiêu, dù sao Diệp Kiêu đang ở trên đầu rắn.

Lúc này thấy bộ dạng của anh ta, mọi người đều bật cười.

“Sao vậy?

Anh quay phim sợ sao?

Sao lại trốn xa như vậy, ống kính kéo dài như thế?” “Anh quay phim có dám quay cận cảnh không?” “Đừng làm khó anh quay phim nữa, nếu giết chết anh ta rồi, sau này sẽ không còn hình ảnh nữa!” “Diệp Kiêu giao phó nhầm người rồi, anh quay phim mau lên đi, nếu không lát nữa lại không có động tĩnh gì nữa!” Lúc này anh quay phim làm sao còn dám động đậy nữa, đối với anh ta mà nói càng đến gần càng nguy hiểm.

Hiện tại anh ta không dám nói gì cả, chỉ nghĩ đến việc quay xong cảnh quay là được rồi.Và Diệp Kiêu sau khi bị hất lên, nhân thế rút Hắc Kim Cổ Đao xuống, nhắm vào mắt con mãng xà khổng lồ, chính là một đao!

Xoẹt một tiếng trực tiếp đâm vào!

Mắt con mãng xà khổng lồ cực kỳ cứng rắn, nhưng cũng không thể chịu nổi nhát đao này của Diệp Kiêu, lập tức đau đớn gầm rú, thân thể không ngừng vặn vẹo.

Vài thành viên trong đội cũng bị hất sang một bên, ngã choáng váng, nửa ngày không bò dậy nổi.

Và lúc này nhìn thấy cảnh này, mọi người đều ngây người, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy thì phải làm sao?

Chương 631

“Diệp Kiêu dùng hỏa chủng!” Trương Như Long hét lớn từ bên dưới, lúc này Diệp Kiêu gật đầu, trực tiếp ném hỏa chủng ra, sau đó lại lấy ra một quả bom cùng ném ra rồi nhảy xuống!

Oanh một tiếng!

Đầu con mãng xà khổng lồ bị nổ nát vụn, hỏa chủng cũng bị nổ mất.

Thế này thì xong rồi, chẳng còn gì cả.

Hỏa chủng cũng không còn, đồ của cái Hệ thống chết tiệt cứ dùng một cái là thiếu một cái.

Diệp Kiêu lắc đầu không nói gì, lúc này mọi người đều thở hổn hển, vài thành viên bị hất xuống cũng đã tỉnh lại.

Nhìn thấy nửa thân con mãng xà khổng lồ thì lập tức có chút kinh ngạc, trên mặt đất còn sót lại một vật đen sì, mọi người đều có chút kinh ngạc, Trương Như Long đi tới, trên người cũng bị thương, “Đây là cái quái gì vậy?”Diệp Kiêu nhìn một cái rồi ngửi ngửi, sau đó mới giải thích: “Đây hẳn là kết tinh trong cơ thể con mãng xà khổng lồ, chính là thứ này phát ra mùi hương lạ, cho nên mới khiến chúng ta sinh ra ảo giác.

Tôi đoán chừng đây hẳn là địa bàn của nó, cho nên nó sẽ dùng thứ này để thu hút các loại người đến.

Đây cũng là lý do tại sao ban đầu những lính đánh thuê kia lại chết thảm.” Không ai nhìn thấy mãng xà khổng lồ mà không sợ hãi, những lính đánh thuê kia hẳn cũng vậy.

Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Mọi người kiểm tra một chút,

xem xung quanh còn có gì không.

Chúng ta hãy vào sơn động trước đã!" Nghe vậy mọi người đều gật đầu, vội vàng đi theo Diệp Kiêu.Lúc này nhìn thấy cảnh này, Trương Như Long hít sâu một hơi: "Bên dưới này rốt cuộc có loại dinh dưỡng gì mà có thể khiến nó trở thành một quái vật khổng lồ như vậy?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Cái này tôi cũng không rõ lắm, nhưng có một điều phải nói là, bọn người này nuôi dưỡng những thứ này rốt cuộc là mục đích gì?" "Nếu là Cáp Bố Thượng Sư nuôi thì cũng không đến mức để lính đánh thuê bị đối xử như vậy." Lời nói của Diệp Kiêu khiến mọi người đều gật đầu.

"Nói cũng đúng!" "Tôi nghĩ Cáp Bố Thượng Sư chắc là bản thân cũng không nghĩ tới." "Đây là một con đường khác, có khả năng nào là hắn ta căn bản chưa từng đến đây không?"Mọi người liên tục suy đoán, Diệp Kiêu không để tâm nhiều, dẫn họ vào sơn động, vừa vào đã có thể cảm nhận được một mùi hương nồng đậm, điều này khiến Diệp Kiêu trong lòng kinh ngạc!

Con mãng xà khổng lồ đã giết rồi, kết tinh thể đang ở trong tay mình, sao vẫn còn mùi hương như vậy?

Trương Như Long cảm thấy có chút sởn gai ốc, anh ta chưa từng thấy chuyện như vậy.

"Cậu Diệp, chẳng lẽ lại xuất hiện một con rắn nữa sao?

Nếu cứ như vậy thì chúng ta không có cơ hội thắng đâu." Các cư dân mạng trong phòng trực tiếp cũng bắt đầu căng thẳng.

"Xong đời rồi, còn một con nữa sao?

Cả nhà già trẻ đều ở trong đó!" "Diệp Đạo, cậu phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không thể để những thứ này nuốt chửng!" "Đã đến đây rồi, nếu lại xảy ra chuyện gì thì quá đáng tiếc!" "Tôi cũng nghĩ vậy,

nếu có chuyện gì xảy ra thì thật sự không cứu được, Diệp Kiêu nhất định phải chú ý." "Diệp Đạo từ trước đến nay chưa từng sợ hãi, hơn nữa những thứ này đối với thân thủ của Diệp Đạo căn bản không thành vấn đề!" Thà tin là có chứ đừng tin là không, vạn nhất, thật sự có thì phải làm sao?

Diệp Đạo lúc này đưa một ngón tay lên môi, nhẹ nhàng "suỵt" một tiếng, mọi người đều không dám phát ra tiếng động, nhìn Diệp Kiêu khom lưng đi vào bên trong.Và lúc này, da rắn dưới chân đã vụn nát, mọi người thấy vậy không khỏi than thở không ngừng, không ngờ ở đây còn ẩn giấu một con vật to lớn như vậy!

Từng lớp từng lớp da rắn, Trương Như Long đếm thử, dưới chân có đến hai mươi lớp!

Hai mươi lớp này có nghĩa là con mãng xà khổng lồ này đã ở đây ít nhất bảy tám năm, những năm gần đây gần Thiên Sơn không có sinh vật lớn như vậy.

Nếu nó vào thì cơ bản xung quanh không có sinh vật sống.

Là vì hay là tự mình sinh tồn thì không biết được.

Anh ta không khỏi cau chặt mày, may mắn là đã nổ tung, nếu không thì cứ tiếp tục như vậy hậu quả khó lường.

Diệp Kiêu thì trầm giọng nói: "Có chút thú vị đấy!"Mọi người đi theo anh ta rẽ một vòng, trực tiếp đến cuối đường, sơn động thực ra chỉ lớn bằng một sân bóng đá, cả con rắn cuộn tròn trong đó lột da lại còn ấp trứng!

Điều này khiến mọi người há hốc mồm, không dám tin lại có kết quả như vậy, "Nhiều trứng rắn như vậy sao?" Trên mặt đất phía trước có hơn hai mươi quả trứng rắn, phát ra một mùi hương.

Trương Như Long cau mày: "Đốt đi!

Ai còn lửa không?" "Tôi có một cái bật lửa." Anh quay phim lấy bật lửa từ trong túi ra, Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi bật cười, cư dân mạng cũng cười phun nước!

"Hỏa chủng hết rồi, nhiên liệu súng phun lửa cũng cháy hết rồi, bây giờ lại phải nhờ vào một cái bật lửa của anh quay phim!" "Pha xử lý này đúng là đỉnh của chóp!" "Chúng ta ăn đi!" Diệp Kiêu đề nghị, mọi người đều ngẩn ra, "Ăn sao!?

Ăn rồi thì sao?

Có độc không?" Diệp Kiêu lại cười cười: "Thứ này là đồ tốt đấy, mọi người có biết đây là gì không?" Diệp Kiêu chỉ vào khối kết tinh màu đen trong tay hỏi, mọi người đều lắc đầu.

"Mấy người ngửi thử xem." Diệp Kiêu đưa qua, Trương Như Long vừa ngửi liền nói: "Trầm hương!" "Đúng, gỗ trầm hương, ở đây hẳn là có một khối gỗ trầm hương bị nó nuốt chửng cả khối, cho nên nó mới lớn nhanh như vậy.

Gỗ trầm hương trong cơ thể nó đã qua nhiều năm như vậy mà vẫn chưa tiêu hóa hết hoàn toàn, cho nên trứng rắn được hun đúc bởi gỗ trầm hương cũng hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì.

Ăn những thứ này tôi đảm bảo mọi người tinh thần sung mãn, trong cổ tịch có ghi chép nơi gỗ trầm hương sinh trưởng thì rắn rết đều không dám đến gần.

Con mãng xà khổng lồ này đã liên kết thành một thể với nó, tuy rằng thân hình khổng lồ, nhưng lại không có độc, trứng rắn này hoàn toàn có thể ăn được."Nghe những lời này, mọi người đều phấn khích, trách nào ở đây có mùi hương, hóa ra là do gỗ trầm hương.

"Luộc đi!" Mọi người đều phấn khích, dùng da rắn làm chất đốt, luộc hết trứng rắn, sau khi đập vỏ thì bắt đầu ăn.

Nhìn bọn họ ăn vui vẻ, Diệp Kiêu cũng bật cười, lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng có thể bổ sung năng lượng.

Có trầm hương gia trì, trứng rắn đặc biệt thơm, sau khi ăn xong mọi người đều cảm thấy tinh lực dồi dào, cứ thế ở trong sơn động chợp mắt một lúc.

Một tiếng sau lại xuất phát.

Các cư dân mạng trong phòng trực tiếp thấy vậy không khỏi bật cười.

"Vẫn là Diệp Đạo năng lực mạnh, dẫn mọi người ăn trứng rắn trong sơn động!" "Không ăn phí của trời, hơn nữa đã đến lúc này rồi, không bổ sung thì làm sao được?" "Nếu là tôi thì chắc chắn cũng sẽ làm, nếu không mệt chết thì thảm rồi!" "Những lính đánh thuê kia không có phúc phần được ăn, chỉ có bị ăn phân, không như Diệp Đạo của chúng ta lợi hại!" "Nếu có thể thì con mãng xà khổng lồ bên ngoài cũng có thể nướng ăn, bổ sung chất đạm." "Thôi đi, con mãng xà khổng lồ đó bị nổ nát vụn rồi, hơn nữa, gỗ trầm hương tuy tốt, nhưng độc tố trong mật rắn không thể loại bỏ, vẫn là thôi đi." Ăn trứng cũng coi như là được rồi, mỗi người một quả, sau khi ăn no uống đủ lại ngủ ngon, lúc đó mới tinh thần tỉnh táo, bắt đầu lại.Đây là lần bọn họ xuống mộ mà trải qua thời gian tốt nhất từ trước đến nay.

Ngay cả cư dân mạng cũng không khỏi bắt đầu xót xa, "Diệp Đạo và bọn họ thật sự quá vất vả rồi!" "Sớm biết thì không nên xuống rồi!" "Không xuống không được, vì văn vật phải xuống!" Bất kể cư dân mạng nói gì, đối với Diệp Kiêu mà nói, bước tiếp theo tìm được lối thoát mới là quan trọng.

Xem ra mãng xà khổng lồ chỉ cuộn tròn ở đây, không có thứ gì khác, sau khi ra ngoài dọc theo đường ray tiếp tục tiến lên.

Lúc này Diệp Kiêu và bọn họ phát hiện phía trước có gì đó không

ổn, vừa rồi bọn họ đánh nhau kịch liệt như vậy, đều không chú ý ở chỗ đường ray phía trước lại có một toa tàu trống rỗng!

Điều này khiến mọi người đều có chút kinh ngạc, sau khi lên mở toa tàu ra thì bên trong đều đã gỉ sét, nhưng lại phát hiện mấy bộ hài cốt, nhìn quần áo thì lại không phải là đạo mộ tặc.

Mọi người nhìn những bộ hài cốt này, không hiểu rốt cuộc là của ai.

Nhưng sau khi Trương Như Long và đồng đội cúi xuống kiểm tra kỹ lưỡng, sắc mặt liền thay đổi! "Người Oa quốc!" "Số hiệu trên cánh tay, cùng với quần áo rách nát và vũ khí đều là của bọn họ!" Trương Như Long mặt mày âm u nói: "Đây là quân đội Oa quốc." Mọi người đều kinh ngạc không thôi."Quân đội Oa khấu sao lại ở đây?

Xem ra chắc chắn rồi!" "Diệp Kiêu, cậu nói không sai, bọn họ quả nhiên là vì văn vật mà đến!" Trong phòng livestream, mọi người nghe vậy lập tức bùng nổ! "Khốn kiếp, người Oa quốc!

Bọn lùn chết tiệt vậy mà dám chạy đến Đại Việt chúng ta trộm văn vật, giết chết bọn chúng!" "Mau giết sạch không chừa một ai!" "Mấy người trên lầu ngớ ngẩn à, chết hết rồi, thành hài cốt rồi!" "Vậy thì nghiền xương thành tro, vĩnh viễn đọa địa ngục!" Diệp Kiêu thấy mọi người trên màn hình liên tục bình luận, và một lòng muốn bọn họ giết sạch những người này, không khỏi lắc đầu."Những người này vốn dĩ đã chết rồi, không biết người chết như thế nào, vì sao lại bị kẹt trong toa xe?" Anh ta nhớ toa xe không có cửa, vậy mà sao lại thế này?

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu ngồi xổm xuống, nhìn thấy cảnh này, chau chặt mày, sau đó trầm giọng nói: "Mọi người cẩn thận một chút, nhìn những bộ hài cốt này vẫn còn màu đen, bọn họ đều là chết vì trúng độc.

Ở dưới lòng đất này thứ duy nhất có thể khiến họ trúng độc, ngoài đồ ăn ra thì chỉ có Cổ trùng." Vì là hài cốt, không biết tình trạng da dẻ thế nào, nhưng nhìn trên dưới hài cốt đều có đốm đen, chắc chắn là trúng độc.

Ngoài Cổ trùng ra, ở dưới lòng đất anh ta không nghĩ ra còn có thứ gì khác.Nói xong lời này, mọi người đều căng thẳng.

Hiện tại bọn họ chỉ còn lại hơn mười người, gần như chỉ còn một nửa sức lực, lại không có nhiên liệu cho súng phun lửa.

Chương 632

Nếu thật sự gặp phải Cổ trùng, e là không ổn chút nào.

Diệp Kiêu kiểm tra kỹ lưỡi một lần nữa, chỉ thấy giữa những bộ hài cốt này không có bất kỳ tàn tích đặc biệt nào khác.

Xem ra Cổ trùng sau khi ăn mòn bọn họ đã rời đi, nên mới không thấy thêm thứ gì.Cả toa xe đã được lục soát xong, lúc này Trương Như Long thấy một vũng màu đen trên mặt đất, dùng đại đao gạt ra xem, lại là một cuốn nhật ký.

Anh ta không hiểu chữ Oa quốc! "Cậu Diệp, cậu có đọc được không?" Diệp Kiêu lướt qua một cái rồi lắc đầu: "Không quen." Thấy cảnh này, mọi người trong phòng livestream đều căng thẳng."Có ai biết chữ Oa quốc không?

Mau tới phiên dịch một chút!" Anh quay phim lia ống kính vào, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, tổng cộng chỉ có ba trang giấy.

Xem ra đây là tình hình mà bọn họ đã ghi lại.

Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream nhao nhao hiến kế. "Tôi biết tôi biết, đây là một cuốn nhật ký cuối cùng, nói rằng bọn họ xuống đây là để tìm một thứ gì đó, chỉ là gặp rất nhiều nguy hiểm." "Ở đây, bọn họ tự đấu đá lẫn nhau mấy ngày mấy đêm, còn được lệnh mang xuống.

Quái vật đó giống người lại giống rết, khát máu ăn thịt người, bọn họ tổn thất thảm trọng." "Tiểu đội của bọn họ trốn ở đây cũng không thoát khỏi, chết hết rồi." "Đây là người cuối cùng, còn chưa viết xong thì đã kết thúc, chỉ có bấy nhiêu thôi." Diệp Kiêu thấy những dòng chữ cư dân mạng gõ trên màn hình, chau chặt mày.

Quái vật?

Người Oa quốc chế tạo quái vật gì?Trương Như Long đột nhiên nhớ ra, "Người Oa quốc thích làm mấy thí nghiệm kỳ quái nhất, có lẽ con quái vật này là để thử nghiệm trường sinh." "Nếu không thì mang xuống làm gì!" Diệp Kiêu nghe vậy thấy quả thực có lý, "Nếu là vậy, thì Cáp Bố Thượng Sư đưa những người này vào đây có ý nghĩa gì?" Trương Như Long lập tức ngây người, "Cậu nói gì?

Đây là do Cáp Bố Thượng Sư đưa đến à?""Ngoài điều đó ra, tôi thật sự không hiểu còn ai có thể to gan như vậy mà đưa người vào!

Cho dù là người Oa quốc, có tìm được nơi này hay không cũng chưa chắc!

Hồi đó khoa học kỹ thuật chưa phát triển như vậy, có thể đưa người vào, thậm chí còn trải đường ray ở đây, không phải là chuyện dễ dàng." "Không phải Cáp Bố Thượng Sư, tôi không nghĩ ra lý do nào khác." "Ít nhất một số sự kiện lớn hoặc sự kiện công cộng gần đây đều phải có liên quan đến ông ta, nếu không thì ông ta làm vậy để làm gì?" Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều chợt hiểu ra, cảm thấy quả thực có lý, ngoài điều này ra dường như không có lời giải thích nào khác.Cáp Bố Thượng Sư người này quả thực quá quỷ dị, nếu nói ông ta không phải người Đại Việt, nhưng ông ta lại phò tá Thành Cát Tư Hãn, xem như là tổ tông vậy!

Nếu là người Đại Việt, nhưng lại cam tâm nhìn những người này tiến vào cổ mộ để trộm văn vật.

Nếu ông ta còn một chút lương tâm, thì sao lại dẫn theo người Oa quốc vào, còn con quái vật kia rốt cuộc là thứ gì?Lúc này tất cả mọi người đều căng thẳng, không rõ rốt cuộc nên làm thế nào cho phải.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mọi người tuyệt đối đừng hoảng loạn, cũng đừng sốt ruột.

Chuyện đã đến nước này, hoảng cũng vô dụng.

Bây giờ chỉ có một việc có thể làm." Mọi người đồng loạt nhìn chằm chằm anh ta, Diệp Kiêu bổ sung: "Cho dù nói thế nào, bọn họ cũng phải bổ sung vật tư.

Dọc đường đi nhất định sẽ có phát hiện bất ngờ, men theo đường ray là có thể tìm ra manh mối."Diệp Kiêu nói vậy khiến mọi người lấy lại tinh thần.

Trương Như Long hỏi: "Chúng ta còn bao nhiêu phần trăm thắng lợi?

Lần này sự việc trọng đại.

Nếu thật sự chứng thực hành tung của người Oa quốc, chúng ta không chỉ đơn giản là giáo huấn bọn họ đâu!" Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu gật đầu, anh ta đương nhiên biết sự việc trọng đại. "Hành tung của người Oa quốc được phát hiện ở đây, đây đều là chứng cứ.

Nếu phía trước lại gặp phải người sống, chúng ta ra tay giết cũng không muộn!" Diệp Kiêu hạ quyết tâm, thấy bộ dạng này của anh ta, mọi người trong lòng đều nhẹ nhõm hơn, nhưng phía trước sẽ còn ai thì cũng không rõ.Diệp Kiêu ra khỏi toa xe sau đó kiểm tra một lượt, đường ray này còn dài mấy trăm mét, xem ra trước đây những người Oa quốc này đã tồn tại ở đây rất lâu rồi.

Nếu không thì sao có thể có sức lực xây dựng những thứ này?

Xây dựng đường ray dưới lòng đất để vận chuyển văn vật, cũng chỉ có bọn họ mới làm được, đám gia hỏa này thật đáng ghét!Diệp Kiêu dẫn mọi người lục soát xung quanh một chút, không có vật tư nào khác.

Xem ra bọn họ cũng là chết vì đạn hết lương tuyệt.

Đáng tiếc!

Khi tiếp tục lên đường, tâm trạng Trương Như Long nặng nề không thôi: "Cậu Diệp, tôi cảm thấy đây là một âm mưu lớn.

Ngay từ đầu đã nhắm vào Đại Việt chúng ta." "Đạo mộ không phải mục đích, tôi cảm thấy vẫn có khả năng sẽ dẫn phát một số sự kiện quan trọng." Diệp Kiêu gật đầu: "Nói không sai, quả thực là như vậy." "Vậy chúng ta phải làm sao?" Trương Như Long có chút sốt ruột.

Diệp Kiêu nhỏ giọng nói: "Bây giờ Giáo sư Chu và mọi người trên đó chắc đã biết rồi, chuyện bên trên cứ để bọn họ giải quyết.

Việc chúng ta cần làm là tiếp tục tiến lên, những chuyện khác không cần quản nữa!" Nghe vậy Trương Như Long lo lắng: "Sao có thể không quản, đây chính là chúng ta..."Diệp Kiêu ngắt lời anh ta: "Tôi biết ông lo lắng điều gì, chúng ta phải tăng tốc độ, nếu không thì tình trạng này sẽ luôn chờ đợi chúng ta.

Quái vật dưới lòng đất này, chắc chắn không phải mấy con khỉ kia.

Tôi đoán chắc chắn có những vấn đề phi thường và không thể giải thích.

Nếu không thì những người Oa quốc này với vũ khí tinh nhuệ tuyệt đối không thể chết ở đây!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long trong lòng lâu không thể bình tĩnh.

Nếu thật sự nói như vậy, anh ta cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Đáng tiếc bây giờ vũ khí đạn dược không đủ, bọn họ cấp thiết cần tìm kiếm.Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ đến, vì người Oa quốc ở đây, vậy chắc chắn là có căn cứ!

Diệp Kiêu đề nghị: "Chúng ta tìm kiếm xung quanh một chút, chú ý xem có căn cứ nào để bổ sung đạn dược không." Nghe lời này Trương

Như Long có chút thất vọng: "Chết hết rồi, căn cứ ở đâu ra?" Diệp Kiêu giải thích: "Những người Oa quốc này xem ra đã chết được gần hai mươi năm rồi, nếu bọn họ liên tục xuất hiện ở đây thì chỉ có thể nói rõ đây là khách quen.

Đã như vậy chắc chắn có căn cứ, nếu không thì sao lại xây dựng những đường ray này?

Cuối đường ray chắc chắn có chỗ bổ sung.

Đi thôi, việc không nên chậm trễ!

Mọi người nhanh chân lên." Nghe những lời này, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều phấn khích."Nói không sai, đáng lẽ phải là như vậy." "Tôi nói chúng ta nên một mạch xông lên, nếu không thì về sau có lẽ sẽ không còn vật tư bổ sung nữa." "Đạn nhiên liệu gì đó mới là quan trọng nhất.

Nhanh lên!" Lúc này mọi người đều huyên náo, nghĩ đến căn cứ phía trước có lẽ có vật tư bổ sung, bọn họ một mạch xông lên, men theo đường ray tiến về phía trước.

Cư dân mạng trong phòng livestream đều có chút căng thẳng."Đột nhiên nhớ ra, nếu thật sự có căn cứ, có lẽ ở đây còn có những người khác." "Cũng có thể bị người khác cướp công trước rồi, nếu không thì sao giải thích nhiều xương cốt như vậy?" "Trước tiên đừng bi quan như thế, con đường này của chúng ta vốn dĩ là tìm đường khác, có lẽ thủ hạ của Cáp Bố Thượng Sư căn bản không ở đây?" "Nhưng đây là Thiên Sơn, độ chênh lệch lên xuống mấy trăm mét, từ mấy chục năm trước đã có thiết bị như vậy, bọn họ đã đến quá muộn rồi!" "Ai, vốn tưởng đây là tịnh thổ, nhưng không ngờ nơi này sớm đã bị người ta đào rỗng." "Nếu nói như vậy, hậu quả không dám tưởng tượng, Diệp đạo cậu còn phải nghĩ cách, nếu không đến lúc đó tất cả đều bị chặn lại, đồ của chúng ta có thể sẽ không còn." "Đúng vậy, Diệp đạo, nếu

bắt được thì cậu phong tỏa tất cả những con đường này, từ nay về sau tuyệt đối không cho bọn họ vào nữa!" "Phong tỏa?

Mấy người muốn nhốt Diệp đạo lại đây à?" "Bọn họ xuống đây đã rất không dễ dàng rồi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là văn vật không còn, Diệp đạo cũng không còn, mấy người quả thật quá nhẫn tâm!" "Không trách chúng ta, chỉ có thể nói đây là sứ mệnh, Diệp đạo và đồng đội đã đến nơi này, vậy thì nên chuẩn bị vạn toàn." "Khốn kiếp, đám gia hỏa này quả thật nhẫn tâm, phải biết Diệp đạo vì chuyện này mà tốn biết bao tâm tư, bây giờ lại bị mấy người đối xử như vậy!" "Vốn dĩ là vậy, lời thô nhưng lý không thô!" Lúc này mọi người trước màn hình tranh cãi ầm ĩ, Diệp Kiêu lại không để tâm.

Đối với anh ta mà nói, thứ này chẳng qua chỉ là mây khói thoảng qua mà thôi.

Vì Đại Việt, nếu đến lúc đó nhất định phải chết, anh ta cũng nguyện ý trả giá tất cả.Lúc này Diệp Kiêu chau chặt mày.

Hiện tại tất cả cư dân mạng đều nhìn chằm chằm anh ta, hy vọng Diệp Kiêu có thể nghĩ ra cách nhanh nhất.

Và việc Diệp Kiêu chuẩn bị cũng khiến Trương Như Long nhìn thấy.

Anh ta hít sâu một hơi, thôi vậy, nếu cậu Diệp muốn vậy, anh ta sẽ đi theo!

Nếu không thì một mình cậu Diệp làm sao đối phó được nhiều như vậy.

Thấy mọi người như vậy, Diệp Kiêu cười cười: "Trương Như Long ông yên tâm, vì tôi đã đến đây rồi, tuyệt đối sẽ không để ông thất vọng." Nghe anh ta nói vậy, Trương Như Long cũng gật đầu, đi theo

mọi người tiến về phía trước.Đi được mười mấy phút, Diệp Kiêu thấy phía trước không còn đường ray nữa thì dừng lại.

Nhưng lại phát hiện ở đây chẳng có gì cả, chỉ có lác đác mấy chục cái vại lớn.

Chương 633

"Trong vại này là thứ gì vậy?" Trương Như Long vừa mới đến gần đã bị mùi hôi từ bên trong xộc lên khiến anh ta suýt nôn ra! "Khốn kiếp, hôi thối quá!" Lúc này mọi người đều đeo mặt nạ chống độc đến gần, nhưng mùi vị kinh tởm đó vẫn xộc thẳng vào mũi, điều này khiến mọi người đều có chút khó tin. "Thứ quái quỷ gì mà hôi thối đến thế này!" "Nếu như là trước đây, lão tử còn có thể nhìn thêm một cái, nhưng bây giờ nhìn xem suýt chút nữa khiến tôi nôn ra!

Thôi rồi, vẫn là rút lui!" "Chắc không phải là nhà xí của người Oa quốc chứ?" "Khốn kiếp, ông nói vậy tôi không dám nhìn thẳng nữa, lùi lùi!" Mọi người bàn tán xôn xao, cư dân mạng trong phòng livestream cũng cảm thấy vô cùng tò mò, nhao nhao nhìn sang."Anh quay phim có thể đến gần hơn không?" "Cái thứ chết tiệt này đơn giản là cấp độ sinh hóa, anh quay phim nói căn bản không thể đến gần, ợ!" "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Diệp Kiêu nhìn xung quanh, tổng cộng sáu cái vại lớn, những cái vại này vẫn còn nguyên vẹn.

Thứ trong vại quả thực có chút khó tin.

Trương Như Long đến gần, vẻ mặt ghét bỏ hỏi: "Cậu nói rốt cuộc đây là thứ quái quỷ gì?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Là gì tôi không biết, nhưng có một điều, những thứ này chắc chắn có liên quan đến con quái vật kia." Trước đó nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc."Có liên quan đến quái vật?" Diệp Kiêu gật đầu: "Hiện tại tôi tạm thời vẫn chưa rõ con quái vật đó rốt cuộc là gì, nhưng tôi đang nghĩ, nếu thật sự có thứ đó, chắc chắn là để chế tạo quái vật mà chuẩn bị." Trương Như Long suy nghĩ một lát rồi nói: "Đúng rồi, cậu Diệp tôi nhớ ra rồi, thời cổ đại có một loại cực hình gọi là Nhân Trớ, những thứ này không phải là vậy chứ?" Những người xung quanh

ngây người, "Nhân Trớ?

Nhân Trớ là gì?" "Không phải con tin bị bắt cóc, mà là một loại cực hình." Diệp Kiêu kiên nhẫn giải thích: "Chính là chặt bỏ tứ chi của người, phần còn lại đặt vào trong vại lớn này, khoét mắt rút lưỡi, cắt tai, hủy hoại ngũ quan." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều cảm thấy kinh hồn bạt vía, nhất thời vô cùng sợ hãi.Diệp Kiêu lại bật cười: "Không đáng sợ đến thế đâu, những cái vại lớn này chắc không phải vậy." Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trực tiếp cắm vào trong những cái vại này rồi khuấy đều, một mùi khó ngửi hỗn tạp xộc lên.

Khi nhấc mũi đao lên, bên trong lại toàn là rết!

Những con rết đen sì như đã chết nằm phủ kín bên trong.

Khi Diệp Kiêu nhấc chúng lên, mọi người đều kinh ngạc!

Ống kính của anh quay phim cũng rung lên một chút, cư dân mạng lập tức chấn động không thôi."Khốn kiếp, cái thứ chết tiệt này quá kinh tởm!" "Đầy vại toàn là rết, điều này cũng quá bất ngờ!" "Sao tôi nhớ nhật ký của người Oa quốc trước đó hình như có nói, con quái vật này là do rết tạo thành?" "Cái này không phải là căn cứ chế tạo quái vật rết đó chứ!" "Chế tạo ở đây, điều này có hơi khó tin rồi!"Diệp Kiêu lắc đầu, đặt những con rết vào trong vại, lại nhìn sang bên phải, đặt một cái hộp sắt, chỉ là cái hộp đã rỉ sét.

Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu vừa ra, trực tiếp bổ tung cái hộp, bên trong đầy những chất thải màu đen, còn có những vết cào khác nhau.

Nơi ánh đèn chiếu đến toàn bộ đều là vết máu, đã khô cạn và đen kịt.

Thấy cảnh này mọi người đều kinh ngạc không thôi."Cậu Diệp, đây là cái gì?" Diệp Kiêu nhìn bên trong, rồi lại nhìn cái hộp, lập tức

hiểu ra: "Nếu tôi đoán không sai, đây chính là nơi chế tạo quái vật.

Nơi này chắc hẳn là chỗ quái vật nghỉ ngơi, trên đó còn có vết máu, bọn họ nhốt con quái vật này ở đây, nhưng không ngờ lại thất sách." Trương Như Long thấy kỳ lạ: "Không phải vậy chứ!

Nếu biết là quái vật mà lại chứa trong cái hộp sắt mỏng manh này?" Diệp Kiêu không khỏi cười khẩy: "Đó là vì bọn họ quá coi trọng bản thân, cho rằng mình có vũ khí thì có thể giải quyết tất cả, không ngờ lại bị phản sát." "Những người Oa quốc này ngu đến cực điểm!" Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều không dám tin, nhưng lúc này trong lòng bọn họ không khỏi rùng mình!"Con quái vật đó có còn sống đến bây giờ không?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Có khả năng, cự mãng còn sống được, huống chi là một con quái vật như vậy." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều hoảng hốt: "Nếu thật sự là vậy thì phải làm sao?" Nếu thật sự gặp phải, bọn họ bây giờ gần như không có phần thắng.

Nếu là một con quái vật thì còn đỡ, nếu chế tạo ra nhiều con quái vật, thì có lẽ chỉ có thể giống như những người trong quân đội Oa khấu.

Diệp Kiêu lắc đầu, vừa định nói, lúc này đột nhiên nghe thấy có người kêu "ái chà" một tiếng!

Âm thanh bất ngờ này khiến mọi người giật mình!Mọi người đều nhìn sang, chỉ thấy một trong số các thành viên đang ôm chân ngồi bệt xuống đất. "Khốn kiếp, thứ quái quỷ gì vậy!" Anh ta bị vấp ngã xuống đất, phía trước là một miếng sắt hình tam giác nhô lên.

Điều này khiến mọi người nhìn nhau, đây là cái gì?

Mọi người gạt lớp đất bám trên mặt đất ra, phát hiện bên dưới hóa ra là một cơ quan, miếng sắt hình tam giác chính là tay nắm.Diệp Kiêu nhìn bọn họ, bảo mọi người tản ra, chính mình và Trương Như Long

tiến lên mở cánh cửa này ra.

Trước tiên hãy xem bên trong rốt cuộc là gì rồi nói.

Mọi người đều kinh ngạc không thôi, ngay sau đó chĩa vũ khí vào đó, muốn xem rốt cuộc đây là thứ gì.

Và cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều căng thẳng."Diệp đạo nhất định phải cẩn thận, nhỡ quái vật chui ra từ bên trong thì xong đời!" "Diệp đạo mau chú ý một chút, tuyệt đối không thể bị tập kích bất ngờ." "Diệp đạo nói mọi người yên tâm, tuyệt đối không sao đâu, tôi tin Diệp đạo nhất định không vấn đề gì!" "Thà tin là không có còn hơn không tin là có, Diệp đạo, tuyệt đối đừng mắc bẫy!" "Diệp đạo đừng nghe bọn họ nói, tự mình cẩn thận một chút là được rồi." "Có cơ quan chắc chắn có bí ẩn." Diệp Kiêu chau chặt mày, nhìn mọi người quan tâm mình, lập tức bật cười: "Trương Như Long, đến đây nào!" Trương Như Long nhướng mày: "Được, cẩn thận chút nhé!" Lời vừa dứt, hai người hợp sức kéo tay nắm ra, lập tức kinh ngạc!Trương Như Long cười lớn: "Đạp phá hài thiết vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu (Giày rách tìm không thấy, hóa ra chẳng mất công chi) a!" Bên dưới đầy ắp một mét vuông, toàn bộ đều là vũ khí trang bị, đạn dược và đạn cháy!

Điều này khiến mọi người bật cười."Khốn kiếp, đồ của người Oa quốc sau bao nhiêu thời gian vẫn còn ở đây.

Nhanh nhanh nạp vào!

Nạp vào!" Trương Như Long và đồng đội hành động cực nhanh, lập tức bắt đầu bổ sung hộp đạn của mình.

Thật là trời không tuyệt đường sống của ai, không ngờ quân đội Oa quốc lại để chúng ta gặp được ở đây.

Bây giờ việc bổ sung đạn dược hoàn toàn không thành vấn đề,

nhiên liệu súng phun lửa cũng có.

Mẫu súng này khi đó đều là tiên tiến nhất, dùng đến bây giờ cũng hoàn toàn không có vấn đề gì!

Mọi người đều không ngờ lại có thể gặp phải chuyện này ở đây, lập tức vui mừng khôn xiết.

Chưa nói gì khác, chỉ riêng những thứ này cũng đủ để bọn họ phát tài lớn rồi.Diệp Kiêu càng cười cười: "Trước tiên bổ sung đạn dược đã, đến lúc đó cho dù đến bất cứ đâu cũng không cần sợ hãi nữa!" Trương Như Long cười đến mức mắt híp lại: "Đúng vậy, tôi thật muốn xem lần này ai dám tiến lên đối đầu với tôi, tôi mẹ nó là người đầu tiên đấm chết hắn!" Lúc này mọi người đều bật cười, thấy Diệp Kiêu và đồng đội cuối cùng đã bổ sung đạn dược vũ khí, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm."Xem ra ông trời vẫn ưu ái người Đại Việt chúng ta!" "Dùng súng đạn của người Oa quốc để đối phó bọn họ, đây là tốt nhất rồi." "Thử xem bắn hai phát!" "Tuyệt đối đừng lãng phí." "Sợ gì?

Cứ bắn một phát ở nơi trống trải này, cũng chẳng ai làm gì được mấy người.

Hơn nữa loại chuyện này, lúc này ai sẽ đến tìm mấy người?" Cư dân mạng ở đó cãi nhau ầm ĩ, Diệp Kiêu bên này lại không màng tất cả, tự mình trang bị một phen.

Bom, đạn cháy, những vũ khí tiện tay đều được trang bị, thậm chí bọn họ còn có áo chống đạn, điều này khiến Trương Như Long và đồng đội phấn khích không thôi.

Trang bị đã đầy đủ, mọi người đều chất đầy."Cậu Diệp, lần này không thành vấn đề nữa rồi, tôi dám đảm bảo không ai có thể so sánh với chúng ta!" "Đúng vậy, nói cho cùng vẫn là chúng ta may mắn, ông trời vẫn thích người Đại Việt chúng ta, để người Oa quốc phục vụ

cho chúng ta." "Đúng, nói không sai!" Diệp Kiêu cười cười: "Bây giờ chúng ta không cần sợ nữa rồi." Trương Như Long cười lớn: "Sau này khi gặp phải gì đó, lão tử giơ tay lên là một nhát, để xem ai dám đối đầu với tôi." Nghe xong lời này, Diệp Kiêu lập tức bật cười, vỗ vỗ Trương Như Long: "Được rồi, đi thôi, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, việc chúng ta cần làm hiện tại là tìm kiếm những con quái vật đó." "Thay vì đợi nó đến tìm chúng ta, không bằng chúng ta chủ động xuất kích!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người gật đầu, dù thế nào cũng không thể để những người nước ngoài này cướp công trước.

Hơn nữa lính đánh thuê của Cáp Bố Thượng Sư chắc chắn vẫn còn ở phía trước.

Vì vậy mọi người cũng không dám nói nhiều, chia hết những thứ bên trong, rồi mới lên đường.Lúc này, cư dân mạng thấy vậy đều thở phào nhẹ nhõm. "Vẫn là bọn họ may mắn quá!" "Nếu không như vậy, làm sao có thể tiếp tục lên đường?" "Diệp đạo YYDS!

Theo Diệp đạo thì trời không tuyệt đường sống của ai, chắc chắn có thể tiếp tục." "Tôi nói Diệp đạo may mắn mà?" "Cái này liên quan gì đến may mắn?" "Diệp đạo nhất định không được thua kém những người Oa quốc kia, chúng ta toàn lực ủng hộ cậu!" Diệp Kiêu thấy những bình luận này, lập tức bật cười, anh ta cũng biết cư dân mạng ủng hộ mình.

Nhưng có lẽ có người cố ý theo dõi bọn họ, anh ta cũng không quản.Lúc này, trên màn hình, một người khác vẫn luôn nhìn chằm chằm Diệp Kiêu. "Diệp Kiêu, nếu ngươi còn không đến, ta sẽ không đợi nữa.

Đến lúc đó ta sẽ phá hủy ngôi cổ mộ này, các ngươi sẽ hoàn toàn chôn vùi ở đây." "Các ngươi đã ngày càng gần chân tướng, cố lên!" Người thanh niên tắt thiết bị sau đó nằm trong quan tài.

Sắc mặt anh ta trắng bệch, nếu không nhìn kỹ, tuyệt đối không nhận ra trong quan tài này lại đang nằm một người sống!

Quan tài gỗ nam mộc dát vàng, một thanh niên mặc bạch y nằm đó, chỉ thấy sắc mặt anh ta trắng bệch, dường như vô cùng yếu ớt.Diệp Kiêu không biết, Cáp Bố Thượng Sư vẫn luôn chờ đợi ở đây, bố trí nhiều như vậy, chỉ là vì cuối cùng.

Lúc này Diệp Kiêu và đồng đội đi mãi đến cuối đường, đường ray đã không còn, và phía trước đi không xa, lại toàn là đá núi.

Không có đường!

Điều này khiến mọi người đều ngẩn người."Không phải đi nhầm đường rồi chứ?" "Bản đồ không dùng được, nhưng ở đây đã hết đường rồi, có nên tiếp tục không?" Tiếp tục là điều chắc chắn, nhưng những tảng đá núi lớn cao đến mười mấy mét, cứng rắn vô cùng.

Cho dù có nổ tung cũng không biết phía sau có gì.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Diệp Kiêu nhìn sang hai bên trái phải, nhìn một cái thì không sao, nhưng lại khiến anh ta phát hiện ra manh mối."Ở đây có một cái động, là động trộm mộ!" Lời của Diệp Kiêu khiến tất cả mọi người đều vây lại, khi mọi người thấy cảnh này, lập tức chau chặt mày. "Nếu là động trộm mộ, vậy thì chứng tỏ bọn họ cũng đi từ đây, và bị chặn đường phía trước." "Chúng ta có nên đi theo không, nếu gặp nguy hiểm thì phải làm sao?" "Tôi cảm thấy bên trong có nguy hiểm." Diệp Kiêu hít sâu một hơi, lấy ra la bàn, chỉ thấy la bàn lại chỉ về hướng này, điều này khiến mọi người kinh ngạc không thôi.Và Trương Như Long càng ngơ ngác: "Cái này có ý nghĩa gì?" "Chính là bên trong có văn vật, hơn nữa còn có một số vật tà ác.

Nếu không đi từ đây, chúng ta không có lối ra nào khác." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người nhìn nhau, sau đó có một giọng nói truyền đến. "Đã như vậy thì chúng ta cứ đi vào, dù sao bây giờ cũng có

vũ khí sợ gì chứ?" "Bây giờ chúng ta ở đây, xem ai còn dám đối đầu với chúng ta, xông lên là một nhát!" "Đúng vậy, chúng ta còn có bom, nhiều vũ khí như vậy sợ gì chứ!" Lúc này nghe mọi người nói vậy, còn không đợi Diệp Kiêu nói chuyện, mọi người đều bật cười! Trương Như Long vỗ đùi: "Được rồi, vậy thì đi, dù sao cũng đã đến đây rồi, không đi cũng không được.

Đi thôi, sinh tử chỉ có một lần này, cho dù chết ở đây cũng đáng." Nghe lời này mọi người đều cười lớn, nói đúng, đã đến mức này rồi, còn sợ gì nữa!Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao dẫn đầu xông vào.

Cái động trộm mộ này khác với những cái khác.

Chương 634

Sau khi đi vào hình vuông, không có độ chênh lệch, nhưng lại vô cùng chật hẹp.

Cho dù là một người trưởng thành cũng phải bò vào, điều này khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng bất lực.

Nơi này chật hẹp không nói, còn có một mùi tanh máu nhàn nhạt.Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao đi trước mở đường, thỉnh thoảng lại chọc chọc phía trước, đề phòng có nguy hiểm.

Và những người phía sau đi theo, đi khoảng mười mấy phút sau mới có thể từ từ đi nửa cúi, nửa tiếng sau mới có thể đi thẳng, nhưng người cao hơn một chút thì chỉ có thể khom lưng.Trương Như Long ở phía sau mắng: "Từ trước đến nay chưa bao giờ thấy thân hình cao lớn lại khó khăn như vậy!

Đ*t m* cái động trộm mộ này đào cũng quá tệ rồi!" Diệp Kiêu bật cười: "Chỉ có thể nói rõ tình hình khẩn cấp, bọn họ gặp nguy hiểm, nếu không thì sao cũng phải đào ra một cái động trộm mộ hoàn hảo chứ." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều ngẩn người."Vậy ý là bên trong có thứ gì đó?" "Thứ gì đó là chắc chắn có.

Vừa rồi la bàn của tôi đã hiển thị tất cả rồi, mọi người cẩn thận, đây là lối ra duy nhất." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi, vốn tưởng có thể thư giãn.

Vừa mới bổ sung đạn dược phía trước, phía sau lại xảy ra chuyện này, quả thực khiến người ta đau lòng không thôi!

Nhưng nghĩ lại hình như cũng có lợi ích nào đó, bọn họ có vũ khí, đạn dược đầy đủ, như vậy thì không sợ nữa.Mọi người đều tự an ủi mình như vậy, nhưng Diệp Kiêu biết từ đây đi ra khỏi mộ thất chính

có lẽ không xa.

Nếu không thì cũng không đến nỗi phải xây dựng đường ray ở đây, mà những văn vật này được vận chuyển từ đường ray, đá núi phía trước rốt cuộc là như thế nào, anh ta không rõ.

Cái động trộm mộ này chắc chắn có thể vòng qua những tảng đá núi đó.

Lúc này Diệp Kiêu đã có một số ý tưởng trong lòng.Trương Như Long ở phía sau hổn hển theo sau: "Cậu Diệp, không khí ở đây rất loãng, chúng ta không phải đi nhầm đường rồi chứ?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Chắc không đâu, cố gắng thêm một chút nữa, tôi nghĩ rất nhanh sẽ đến." Lời của Diệp Kiêu vừa dứt, đột nhiên dưới chân anh ta giẫm phải một lớp đất ẩm ướt, anh ta lập tức ngây người.

Những người phía sau đều không biết chuyện gì đã xảy ra: "Phía trước sao lại dừng lại?" "Có phải xảy ra chuyện gì không?" Diệp Kiêu giơ tay ra hiệu bọn họ yên lặng, sau đó đưa tay sờ thử, lập tức chau chặt mày: "Phía trước có nước, đã có nước thì không cần sợ nữa." Diệp Kiêu trực tiếp tăng tốc độ, Trương Như Long bám sát theo sau, còn những người phía sau đều không biết chuyện gì đã xảy ra.Nhưng sau khi giẫm phải lớp đất ẩm ướt dưới lòng đất này, đại khái đã hiểu ra.

Ở đây có nước, nếu dưới động trộm mộ có nước, thì chứng tỏ bọn họ đã đi đúng chỗ.

Cho dù là nước ngầm hay thứ gì khác, chỉ cần có nước, thì sẽ có sinh vật.

Con quái vật kia nếu muốn sinh tồn, có thể không có thức ăn, nhưng không thể không có nước.

Mọi người đều căng thẳng.Lúc này thấy cảnh này, mọi người

cũng đều bàn tán xôn xao. "Khốn kiếp, Diệp đạo và đồng đội lại phát hiện ra tân lục địa rồi!" "Là tân lục địa hay không tôi không biết, nhưng tôi hiểu Diệp đạo và đồng đội nhất định đã gặp rắc rối!" "Cả động vật và thực vật đều cần nước, nơi gần nguồn nước thì chứng tỏ quái vật rất nhanh sẽ xuất hiện." "Ối trời ơi, đó là cái gì?" Đột nhiên cư dân mạng đều kinh ngạc, mọi người cũng dừng bước, nhìn về phía trước.Chỉ thấy trên mặt đất nằm hơn mười người, giống như tờ giấy mỏng, nói chính xác thì đây đều là da người, hơn nữa xương cốt nội tạng gì đó đều không còn.

Hiện trường còn bò không ít sâu bọ, điều này khiến mọi người nhất thời không chịu nổi.

Vốn dĩ không khí ở đây đã rất loãng, lại thêm thứ này xuất hiện, không chỉ kinh hoàng mà còn vô cùng hôi thối!

Mùi tanh máu này cộng với nhiều sâu bọ như vậy, khiến mọi người nhất thời không chịu nổi.

Cho dù là Trương Như Long đã quen thấy sinh tử, lúc này e là cũng phải ôm bụng cồn cào.

Diệp Kiêu càng như vậy, rút Văn Hương Ngọc ra đặt ở mũi rồi đi qua.Trương Như Long lấy hết can đảm đi theo, chỉ thấy những tấm da người này đều là tươi mới, nhưng lại nhanh chóng sinh ra sâu bọ, điều này cũng quá kinh tởm!

Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?

Diệp Kiêu nhìn một cái, mọi người đều chạy đến? "Cậu Diệp, đây là lột da người sống?

Chẳng lẽ là khoét một cái lỗ trên đỉnh đầu rồi đổ thủy ngân vào nên mới thế này?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không phải, cho dù là lột da sống, nội tạng cũng không thể cứ thế mà biến mất, ông xem xương

cốt cũng không còn sót lại!" "Nhìn một cái là biết bị người ta ăn thịt ăn máu mà thành." Lời này khiến mọi người kinh ngạc không thôi.Mọi người đồng loạt nhìn bốn phía, chỉ sợ có thứ gì đó đột nhiên chui ra! "Cái, cái này là do thứ gì làm ra, Cổ trùng sao?" Trương Như Long có chút sợ hãi, Diệp Kiêu lại lắc đầu: "Cổ trùng không có vết thương lớn như vậy."Cả tấm da người bị lột ra kích thích nhãn cầu của mọi người!

Cảnh này khiến cư dân mạng trong phòng livestream đều ngớ người.

Đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy da người ở cự ly gần.

Những thứ trước đây so với cái này thì đều là trò trẻ con!

Và lúc này Diệp Kiêu ngồi xổm xuống, nhìn tấm da người trên mặt đất, lại nhìn vết thương, lúc này mới mở miệng. "Không phải thủy ngân, là trực tiếp cắn nát cổ họng hút cạn máu, rồi rạch da, móc nội tạng ra." "Còn về máu thịt, chắc chắn là do một loại côn trùng ăn xác chết gây ra." "Hơn nữa là chỉ trong một hai ngày gần đây." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều vỡ òa, trong lòng một trận hoảng sợ! "Rắc!

Rắc!" Trong động đồng loạt vang lên tiếng bước chân. "Mau nhìn, đây là cái gì!" Trong đám người đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô, mọi người thấy vậy không khỏi kinh ngạc không thôi!

Trên mặt đất có một vệt kéo rất rõ ràng, khiến mọi người rợn tóc gáy, da đầu đều có chút tê dại!"Cậu Diệp, cái này..." Trương Như Long không nói nên lời, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng! "Cái đó chắc chắn là nơi quái vật nghỉ ngơi!" Diệp Kiêu nhìn vết kéo không xa, men theo con đường đi qua, mọi người đều đi theo, một chút cũng không dám lơ là cảnh giác.

Nếu thật sự để bọn họ phát hiện ra, thì phải làm sao cho phải?

Ngay lúc này trong động đột nhiên truyền ra một tiếng kêu thảm thiết xé lòng!

Mọi người lập tức rút súng ra, chĩa vào trong động.

Nếu có thứ gì đó, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lúc này mọi người đều cảnh giác, cư dân mạng trong phòng livestream càng hoảng sợ không thôi."Xong rồi, lần này nếu gặp phải quái vật, thì tuyệt đối đừng lại gần!" "Anh quay phim tự bảo vệ mình cho tốt!" "Tay anh quay phim run rồi, ống kính cũng rung theo!" "Nói đùa à, nếu là ông thì ông cũng sợ!" "Anh quay phim trang bị vũ khí vào, không thể để quái vật lôi đi được!" Anh quay phim toàn thân đeo đầy đạn dược, vừa rồi anh ta cũng tự trang bị cho mình.

Thay vì chờ người khác cứu, chi bằng tự cứu mình, vì vậy bây giờ anh quay phim cũng vậy.

Lúc này anh quay phim nhìn vào ống kính, dặn dò mọi người: "Mấy người cẩn thận một chút, thứ đó còn không biết là thứ quái quỷ gì, đừng có hành động bốc đồng như vậy!" Anh quay phim nói vậy, nhưng Diệp Kiêu lại phát hiện ra manh mối."Thứ này có bốn chân, ông xem đây là dấu chân!" Anh ta chỉ vào dấu chân trên lớp đất ẩm ướt trên mặt đất, còn có vết kéo.

Mọi người đều nhìn thấy, "Thứ này thật sự không nhỏ, nhìn móng vuốt rất lớn!" Cư dân mạng trong phòng livestream càng kinh hoàng không thôi, Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao nhanh chóng tiến vào trong động, bỏ xa Trương Như Long và đồng đội.

Điều này khiến Trương Như Long sốt ruột không thôi: "Cậu Diệp, cậu đợi tôi!" Trương Như Long vội vàng đi theo, còn Diệp Kiêu khi đi vào trong động, càng đi càng thấy mùi tanh máu bên trong càng nồng nặc.Đi đến giữa chừng, anh ta giẫm phải một vật cứng dưới chân, cầm đèn pin chiếu vào lại là một khúc xương chân!

Bây giờ cuối cùng cũng hiểu ra.

Con quái vật này kéo người vào, nó không phải kéo người, mà là kéo những bộ xương đó.

Sau khi ăn nội tạng tại chỗ thì trực tiếp kéo xương cốt đi, chuyện này là sao?

Và lúc này ngẩng đầu nhìn lên, đỉnh động đen kịt một mảng, mấy miếng nội tạng treo lủng lẳng ở phía trên.

Chẳng trách mùi tanh máu lại ngày càng nồng nặc, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút khó tin.Lúc này Trương Như Long và đồng đội đã đuổi kịp: "Cậu Diệp, cậu chạy nhanh như vậy làm gì?" Diệp Kiêu không nói gì, chỉ vào phía trước.

Mọi người thấy xong lập tức ôm bụng nôn ra: "Chuyện này là sao?

Toàn bộ đều là nội tạng." "Còn những máu thịt này, khốn kiếp, cái này đã quá kinh tởm rồi!" "Không ăn được thì để dành?

Có lầm không!" Lúc này Trương Như Long cũng không chịu nổi nữa, làm lính bao nhiêu năm cũng chưa từng thấy cảnh nào kinh hoàng đến thế, trực tiếp cúi người nôn ra.

Nhất thời trong đường hầm đầy những thứ bẩn thỉu, còn Diệp Kiêu thì chau chặt mày: "Mọi người cẩn thận, súng phun lửa đều chuẩn bị sẵn sàng." Mọi người không còn lo lắng nhiều nữa, vội vàng cầm súng phun lửa hướng thẳng về phía trước.

Dù sao thì cũng phải bảo toàn mạng sống của mình trước đã.Và lúc này thấy cảnh này, cư dân mạng trong phòng livestream cũng nhao nhao bình luận.

Chương 635

"Xong rồi, lần này nếu gặp phải quái vật thì xong đời rồi!" "Ông đừng có nói gở, quái vật gì cũng không bằng vũ khí hiện đại hóa, huống chi còn có nhiều người như vậy!" "Nhiều cái quái gì, chỉ có hơn mười người, lính đánh thuê cũng có vũ khí, chẳng phải cũng chết rồi sao!

Chỉ còn lại da người!" "Đúng vậy, nhìn trang bị thì giống lính đánh thuê, chẳng lẽ bọn họ không có vũ khí sao?

Những con quái vật này được hình thành như thế nào?" "Xem Diệp đạo nói thế nào, vì Diệp đạo đã đến đây thì chứng tỏ nhất định không có vấn đề gì." Lúc này Diệp Kiêu đi vào trong động, chỉ thấy bốn phía có một mùi hôi thối mục rữa.

Chính giữa đặt một cỗ quan tài, xung quanh toàn bộ là hài cốt, mặt đất đầy vết máu.

Xem ra con quái vật đó đã biến nơi này thành căn cứ của nó.

Và Diệp Kiêu nhìn những thứ chôn cất ở góc, lập tức có chút kinh ngạc.

Nếu nói đây là một huyệt mộ chôn cất, thì con quái vật này có quan hệ gì với chủ mộ?

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút khó tin, mọi người thấy quan tài cũng không khỏi tò mò."Ở đây sao lại có quan tài?" "Không phải hang ổ quái vật sao?" "Kỳ lạ, kỳ lạ!" "Nếu nói cái quan tài này là do chủ mộ thiết trí, vậy thì con quái vật này và người trong quan tài có quan hệ gì?" "Cái này thì không rõ lắm, không phải là quan tài chết người sao?" Diệp Kiêu lắc đầu phủ nhận: "Quan tài chết người như vậy, cũng chẳng qua chỉ là một trường hợp đặc biệt.

Một cổ mộ không thể thường xuyên xuất hiện những quái vật quỷ dị này, tôi đang nghĩ chắc chắn có điều gì đó đặc biệt." Diệp Kiêu vừa nói vừa trực tiếp đi đến trước những vật phẩm chôn cất, nhìn kỹ: "Những thứ này đều là vật phẩm Tây Kinh, nhìn những đồ gốm sứ này đều là do Tây Kinh chế tạo." Giáo sư Chu và đồng đội ở ngoài màn hình thấy vậy, cũng không khỏi kinh ngạc không thôi.Trên Thiên Sơn có một quần thể mộ táng Tây Kinh, triều đại này quả thực khiến bọn họ cảm thấy có chút thần bí.

Nếu nói từ đầu Cổ trùng đã khiến bọn họ kết luận Tây Kinh đang tìm kiếm thuật trường sinh, nhưng bây giờ những thứ nhìn thấy này không gì không cảnh báo thần kinh của bọn họ.

Từ hàng ngàn năm trước Tây Kinh đã bước lên con đường tìm kiếm trường sinh, vậy thì rốt cuộc có liên quan đến Cáp Bố Thượng Sư hay không?

Là do ông ta một tay tạo thành, hay nói đây là một chuỗi công nghiệp thần bí, điều này khiến Giáo sư Chu và đồng đội đều không rõ.Và lúc này Diệp Kiêu kiểm tra xong những vật phẩm chôn cất xung quanh, phát hiện không có dấu vết quái vật, lập tức có chút kỳ lạ.

Theo dấu vết hiển thị, nó thực sự nên ở đây, chẳng lẽ ở đây còn có lối ra khác sao?

Diệp Kiêu kiểm tra xung quanh cũng không có cơ quan nào, điều này lại càng kỳ lạ.

Anh ta ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên một đôi mắt nhìn chằm chằm bọn họ!Điều này khiến Diệp Kiêu lập tức cảnh giác, cầm khẩu súng bên cạnh lên chĩa thẳng vào phía trên là một loạt đạn, Trương Như Long và đồng đội bị tiếng súng giật mình!

Sau khi phản ứng lại cũng chĩa súng bắn xối xả vào đỉnh mộ.

Cái bóng đó nhanh chóng biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

Kẻ địch ở trong tối, ta ở trong sáng, căn bản không có cách nào chống lại, điều này khiến mọi người đều có chút căng thẳng."Cậu Diệp, thứ quái quỷ gì vậy?" "Tôi nhìn thấy hình như rất dài!" "Dường như còn có đuôi!" "Không rõ lắm, đôi mắt dài hẹp, nhìn có chút quen thuộc, xem ra thứ này không thể xem thường." Mọi người nhìn lên phía trên đồng loạt nhìn chằm chằm, mấy chục cây đèn pin liên tục chiếu lên phía trên, nhưng không có gì bất ngờ, quái vật trốn tránh vô cùng kín đáo, căn bản không xuất hiện.

Điều này cũng khiến bọn họ cảm thấy có chút bực bội."Đ*t m*, lão tử không tin nữa!

Bắn cho tôi!" Trương Như Long ra lệnh một tiếng, nhất thời tiếng súng vang dội, mọi ngóc ngách đều bị bắn tan tành!

Mấy phút sau tiếng súng dừng lại, "tách" một tiếng, một giọt chất lỏng màu xanh lá cây rơi xuống, trực tiếp nhỏ lên hài cốt.

Lúc này mọi người đều nhìn lên đỉnh động, chỉ thấy phía trên một đôi mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo u ám.Thấy cảnh này mọi người đều ngớ người, còn Diệp Kiêu trực tiếp phi thân lên, bám vào bức tường xung quanh lập tức leo lên.

Trên đỉnh mộ này toàn bộ đều là giàn gỗ hoàng mộc, rất dễ leo.

Quái vật thấy Diệp Kiêu lên xong lập tức lùi lại, Diệp Kiêu lại không sợ, mang theo dây leo lên xong liền dần dần đến gần.

Trương Như Long ở dưới nhìn thấy không khỏi căng thẳng: "Cậu Diệp tuyệt đối phải cẩn thận, tuyệt đối đừng để cái thứ hỗn đản này làm bị thương!" Diệp Kiêu gật đầu, anh ta sẽ không bị thương, cái thứ này nếu không giáo huấn thì e là thật sự sẽ ăn thịt bọn họ!Nhìn sức lực của nó chắc chắn là cực lớn, hơn nữa có nhiều hài cốt và nội tạng

như vậy, ngay cả trên giàn gỗ hoàng mộc cũng có rất nhiều vết máu, còn xen lẫn một mùi tanh hôi.

Con quái vật này đã sống ở đây bao nhiêu năm, Diệp Kiêu không biết, nhưng từ trước đến nay cứ thấy người sống là ăn, nó chắc chắn là một con thú khát máu.

Nếu nói trong cơ thể có Cổ trùng thì cũng gần như có thể giải thích được.

Lúc này Diệp Kiêu rút súng phun lửa ra, chĩa thẳng về phía trước là một luồng lửa, sau khi luồng lửa bắn ra, mọi người mượn ánh lửa nhìn rõ, lập tức hít một hơi khí lạnh, "Ôi trời ơi, thứ quái vật chết tiệt gì thế này!" Người trong phòng livestream càng nhao nhao bùng nổ!"Khốn kiếp, cái thứ chết tiệt này là thằn lằn hình người!

Cái này cũng quá kinh tởm rồi!" "Cái này là sản phẩm thí nghiệm của nhà khoa học nào?

Nếu không thì người thường sao lại lớn lên thành bộ dạng này?" "Tôi đoán cái này chắc là ghép nối lại, không phải thật!" "Vẫn không phải thật sao?

Đã đến nước này rồi, mắt thấy tai nghe ông chẳng lẽ còn không nhìn ra sao?" "Tôi không tin, nếu thật sự có cái này, thì sinh vật học chắc phải viết lại lịch sử rồi." Nghe bọn họ nói vậy, lại thấy biểu cảm của mọi người, tất cả đều bàn tán xôn xao.

Lúc này Diệp Kiêu thấy cảnh này trong lòng cảm thán không thôi, Giáo sư Chu và đồng đội cũng ngẩn người, đây là sinh vật gì?

Trong khảo cổ học của bọn họ từ trước đến nay chưa từng phát hiện ra!

Ngay cả trong sinh vật học và động vật học cũng không có, chỉ có trong phim khoa học viễn tưởng mới xuất hiện tình tiết, bây giờ lại

xảy ra ngay trước mắt!

Điều này khiến mọi người lập tức có chút bối rối.Trương Như Long càng căng thẳng không thôi: "Cậu Diệp, cậu xem rốt cuộc đây là thứ gì?" Diệp Kiêu đứng ở phía trên đã ngây người, còn con quái vật thì có đầu người thân thằn lằn.

Tứ chi cường tráng và mạnh mẽ, móng vuốt còn dính vết máu.

Mặc dù nói là giống mặt người, nhưng vì sống lâu ngày dưới lòng đất, tóc đã không còn.

Cả khuôn mặt trắng bệch vô cùng, trên cổ còn có vảy.

Mắt dài hẹp, miệng nhô ra, hơi giống mỏ gà trống.

Thoạt nhìn quả thực có chút khủng khiếp, con quái vật như vậy xuất hiện ở đây, quả thực khiến Diệp Kiêu không thể xác định.

Đây rốt cuộc là tự nhiên hình thành, hay là hậu thiên hình thành?

Lại sao có thể lớn lên thành bộ dạng này?

Nhưng bất kể là tự nhiên hay nhân tạo, giữa người và động vật vẫn có sự cách biệt sinh học, sao lại có thứ này?

Diệp Kiêu nhất thời cũng không thể phán định.Con quái vật thấy Diệp Kiêu đến, vội vàng lùi lại hai bước, thấy cảnh này, Trương Như Long ở dưới kêu lên: "Đốt chết nó!" "Con quái vật này không biết đã ăn bao nhiêu người, chúng ta không giết nó, nó cũng sẽ ăn thịt chúng ta!" "Đúng, đốt đi!" "Nếu không chúng ta tuyệt không có lối thoát!" Mọi người đồng loạt yêu cầu giết nó, Diệp Kiêu vừa định ra tay, đột nhiên thấy con quái vật đối diện gầm lên một tiếng, ngay sau đó xung quanh truyền đến một trận tiếng xì xào xì xào.

Mấy giây sau liền khôi phục yên tĩnh, cảnh này khiến Diệp Kiêu trong lòng cảnh giác, hóa ra không chỉ có một con."Cậu Diệp, cậu

tránh ra!" Trương Như Long ở dưới kêu lên, súng phun lửa cũng chĩa vào quái vật, nhưng bây giờ vẫn chưa rõ, thứ này rốt cuộc là loài gì mà đã giết chết, e là không ổn lắm.

Diệp Kiêu trực tiếp đi qua, quái vật thấy Diệp Kiêu đến, lập tức lùi lại, sau đó đột ngột nhảy vọt về phía Diệp Kiêu!

Diệp Kiêu không ngờ nó lại dám tấn công mình, lúc đó có chút giận dữ, sau đó lùi lại một bước, xoay người là một nhát đao bổ ra!

Quái vật cũng không ngờ Diệp Kiêu lại sắc bén như vậy, khi lưỡi đao lướt qua nó, lập tức bổ khuôn mặt nó thành hai nửa.

Một tiếng kêu thảm thiết chói tai, quái vật vì đau đớn, đột nhiên từ giàn gỗ hoàng mộc nhảy xuống!

Chĩa thẳng vào những người của đội bảo tiêu mà cắn, Trương Như Long và đồng đội liên tục lùi lại, súng phun lửa đồng loạt phát động.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, không lâu sau, con quái vật liền hóa thành một đống xác cháy đen kịt.Mọi người đều chau chặt mày, ai cũng không dám tiến lên, cho đến khi cháy gần hết, mọi người mới đến gần.

Lúc này mới nhìn rõ, đây quả thực là nửa người nửa thằn lằn.

Cư dân mạng trong phòng livestream lập tức kinh ngạc không thôi. "Vốn tưởng là vương giả, không ngờ lại là phế vật!" "Những lính đánh thuê kia vũ khí không tinh nhuệ sao?

Sao lại hỗn loạn thành ra thế này?" "Không thể hiểu được, sao lại thành ra thế này, không phải nên đại chiến một trận, đột nhiên lại mất mạng!" "Ai!

Không hiểu nữa rồi!" "Cái này có gì đâu, tập kích bất ngờ và đối đầu trực diện là hai chuyện khác nhau!

Chương 636

Lính đánh thuê không tìm được người ta thì chỉ có phần bị tập kích, Diệp đạo của chúng ta là đối đầu trực diện, khí thế đánh bại tất cả!" "Giải thích này tôi chấp nhận, chính là như vậy." Thấy đến đây mọi người đều có chút không dám tin, mọi người đều nhìn nhau, sinh vật bên trong này đã vượt quá nhận thức của bọn họ.Diệp Kiêu đến gần kiểm tra một lượt, Trương Như Long ở bên cạnh hỏi: "Cậu Diệp, cậu nói sinh vật này rốt cuộc được hình thành như thế nào?

Chẳng lẽ là sản phẩm công nghệ cao, nếu không thì sao lại biến thành bộ dạng này?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Trong thần thoại thượng cổ đều có bán thú nhân xuất hiện, nếu đây là cổ mộ Tây Kinh, nếu là theo đuổi trường sinh, có lẽ sẽ không giống nhau." "Không giống nhau như thế nào?" Trương Như Long vẫn có chút không hiểu.

Diệp Kiêu giải thích: "Thời Tây Kinh phát hiện trong đồ đằng có một cái là Nữ Oa, đó là đầu người thân rắn.

Thần linh thời đó đa số đều là đầu người thân thú, tượng trưng cho sự vĩnh sinh."Nghe vậy Trương Như Long và đồng đội có chút kinh ngạc. "Cậu Diệp, theo cậu nói như vậy, con quái vật này cũng là thần sao?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không giống, bọn chúng không chỉ có một con, thần linh nào lại được sản xuất hàng loạt chứ?" "Kỳ thực đây cũng là một loại Vu Cổ chi thuật, tương truyền thời cổ đại đem mấy con rết và phụ nữ đặt cùng nhau, trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày rồi mới thả ra, trong khoảng thời gian đó không cho ăn uống." "Trải qua mấy ngày, để sống sót, bọn chúng sẽ tự tàn sát lẫn nhau, giống như luyện Cổ trùng vậy.

Đến lúc đó mở cửa ra, thứ còn lại bên trong chính là một loại quái

vật nửa người nửa rết." "Truyền thuyết ăn tim của loại quái vật này, thì có thể kéo dài tuổi thọ." "Con vừa rồi chắc chắn là thú mẹ của bọn chúng, còn lại vẫn ở gần đây." Nghe vậy mọi người đều kinh ngạc không thôi!"Thú mẹ?

Ý là gần đây còn có con non sao!" "Sao lại biến thái như vậy, còn có cả loại này nữa!

Chúng ta mau tìm thấy, nếu không lát nữa bị bọn chúng tập kích bất ngờ thì xong rồi!" "Chủ mộ này cũng quá biến thái rồi!

Chế tạo loại quái vật này, chỉ vì để kéo dài tuổi thọ?

Đã chết rồi còn tạo ra thứ này làm gì!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Có phải do chủ mộ làm hay không tạm thời vẫn chưa biết, có lẽ là Cáp Bố Thượng Sư cũng không chừng." "Ông ta đã sống ngàn năm, cái gì cũng biết, đối với ông ta mà nói, làm những thứ này cũng không phải chuyện khó khăn gì." Nghe vậy cư dân mạng trong phòng livestream nhao nhao bình luận. "Cáp Bố Thượng Sư thật là kỳ tài!

Có tiền có đầu óc, lại còn rất cố chấp!" "Ông trên lầu thật ngớ ngẩn!" "Anh ta nói không sai mà!

Đây chẳng phải là cố chấp sao, ngàn năm đều cố chấp trường sinh, sống lâu như vậy mà không bỏ cuộc, cũng không dễ dàng gì!" "Khu bình luận phong cách thật quỷ dị, nếu thật sự là như vậy, thì cũng quá kinh khủng rồi!" Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Trước tiên hãy xem quan tài thế nào!" Mọi người đều phản ứng lại, vẫn chưa mở quan tài.Lúc này thi thể của quái vật vẫn còn nằm trên mặt đất, Giáo sư Chu và đồng đội cũng không gửi đến tin tức gì.

Từ đó có thể thấy không ai biết loại quái vật này rốt cuộc từ đâu đến.

Trong các cuộc thám hiểm cổ mộ từ trước đến nay cũng không có

sinh vật như vậy.

Vì vậy mọi người nhất thời cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể hướng ánh mắt về phía quan tài trước đã.

Mở quan tài rồi nói sau.Chỉ có điều khiến bọn họ thất vọng là, sau khi mở quan tài ra bên trong lại không có gì cả, chỉ còn lại một đống mảnh vụn, những mảnh vụn đen kịt này cũng không thể ghép thành thứ gì.

Mọi người nhất thời đều ngớ người: "Cái, cái này rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Trong quan tài không có thi thể, chẳng lẽ chạy mất rồi sao?" "Chẳng lẽ là nghi quan (quan tài trống)?" Diệp Kiêu thì trầm giọng nói: "Có lẽ thi thể trong quan tài cũng bị bọn chúng ăn rồi!" Lời này vừa thốt ra tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi!"Ăn, ăn thi thể!" Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng, nếu nó vẫn tồn tại, bất kể ở đây chôn cất thứ gì, vì muốn sống sót, nó cũng phải thử, nếu không thì sao nó có thể sống đến bây giờ?" Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người đều nhìn nhau. "Nếu ngay cả thi thể cũng ăn, vậy da người sao lại không thấy?" "Những mảnh vụn này e là chính là da người." Diệp Kiêu chỉ vào những thứ trong quan tài, mọi người nghe xong cảnh này lập tức không thể nhìn thẳng nữa.

Nếu trong quan tài chỉ là da người, vậy những hài cốt này đều là do con quái vật này thu thập lại?

Điều này cũng quá kinh tởm rồi, suốt bao nhiêu thời gian qua cũng không biết con quái vật này rốt cuộc đã ăn bao nhiêu người.

Cáp Bố Thượng Sư cứ ba năm lại phải vào một lần, phỏng chừng là để đưa thức ăn, nghĩ đến cảnh này mọi người đều không chịu nổi nữa, trực tiếp lại đốt một mồi lửa, thiêu rụi hoàn toàn thi thể con quái vật.Và lúc này Diệp Kiêu ngẩng mắt lên, nhắc nhở mọi người: "Mọi người vẫn là nên tìm lối ra trước, tôi cảm thấy nơi này có chút quỷ dị,

nếu không chỉ có một con này, thì những con còn lại đã đi đâu?" Mọi người vừa nghe Diệp Kiêu nói vậy nhất thời cũng có chút căng thẳng.

Những con còn lại chắc chắn cũng không xa nơi này.

Lúc này mọi người đều lên đạn súng, trực tiếp đặt vũ khí trước người vừa đi vừa tìm kiếm xung quanh.

Thấy cảnh này, Trương Như Long không khỏi cười khổ: "Cậu Diệp, tôi cảm thấy con đường này e là không thông." "Cậu nói Cáp Bố Thượng Sư cố ý vẽ một tấm bản đồ, chúng ta cứ khăng khăng muốn đi đường khác, kết quả cuối cùng lại là cảnh tượng thế này, có phải đi nhầm rồi không?" Diệp Kiêu thì dứt khoát nói: "Tuyệt đối sẽ không đi nhầm.

Cáp Bố Thượng Sư đã vào đây không biết bao nhiêu lần rồi." "Mỗi lần phái người đến, chẳng qua chỉ là để đưa thức ăn mà thôi, ông đoán xem rốt cuộc có bao nhiêu người bị ông ta đưa vào?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long tặc lưỡi: "Cậu nói Cáp Bố Thượng Sư e là đã tìm ra bí mật trường sinh rồi, nên mới ở đây chờ chúng ta?" "Chắc chắn rồi, ông ta cũng nhất định sẽ ở một nơi nào đó đợi tôi, những thứ này bất kể tôi đi đường nào cũng sẽ gặp phải." "Trong cổ mộ cơ quan đặc biệt nhiều, cho dù ông ta không thiết lập những thứ này để gây khó dễ, chúng ta cũng tuyệt đối không thể dễ dàng đi ra ngoài." Những lời này của Diệp Kiêu khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi. "Theo đà này, vươn đầu cũng là một nhát đao, rụt đầu cũng là một nhát đao, chi bằng cứ sảng khoái tiến lên!" Diệp Kiêu gật đầu: "Vì vậy tôi đang nghĩ mọi người tuyệt đối đừng sốt ruột, chỉ có tìm được lối ra trước thì mới có thể đối kháng với Cáp Bố Thượng Sư, như vậy chúng ta mới có phần thắng." Nghe Diệp Kiêu an ủi như vậy, mọi người cũng lấy lại tinh thần, tiếp tục tiến lên.Nhưng cơ quan này quả thực không dễ tìm, xung quanh ngoài hài cốt ra thì chỉ có một cỗ quan tài trống.

Diệp Kiêu nhìn sang trái phải thấy không có vật dụng nào khác, vật phẩm chôn cất cũng đều còn nguyên vẹn, xem ra lính đánh thuê không đi đến đây đã bị giết rồi.

Vì vậy Diệp Kiêu thở phào nhẹ nhõm, sau khi kiểm kê vật phẩm chôn cất, nhìn sang trái phải rồi dừng ánh mắt trên quan tài.

Vì quái vật đã ăn thi thể trong quan tài, không thể suy đoán thân phận của nó, nhưng những vật phẩm chôn cất xung quanh cũng có thể nhìn ra, quả thực là Tây Kinh không nghi ngờ gì.

Nhưng cơ quan ở đâu?

Bọn họ đi đến đây dường như đã rời xa cung điện, cơ quan quả thực ngày càng khó tìm.

Diệp Kiêu chau chặt mày trực tiếp đi đến quan tài, sờ soạng xung quanh, đột nhiên đẩy một cái, lại cảm thấy dưới tay có chút lỏng lẻo.

Lập tức hiểu ra, anh ta liền đẩy quan tài sang trái sang phải một chút, xác định quan tài quả thực có thể đẩy được.

Và Diệp Kiêu tăng thêm sức lực, trực tiếp đẩy quan tài xoay hướng, nằm ngang ra.

Lập tức những bộ hài cốt trước mặt bỗng nhiên đổ sập, cả một bức tường lộ ra, thấy cửa động mới hiện ra, mọi người đều ngẩn người!"Không ngờ cơ quan lại ở đây!" "Giấu thật kỹ!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Cái này cũng không có gì đáng sợ, chắc là do quá nhiều hài cốt chất đống ở đây, nên mới chắn mất cửa động." Mọi người đều gật đầu, sau khi bước qua hài cốt thấy khắp nơi là nội tạng và vết máu, đại gia đều có chút kinh hồn bạt vía.

Vì biết không chỉ có một con quái vật, nên sau khi đi vào mọi người cũng không dám lơ là, đồng loạt cầm vũ khí.

Mấy chục cây đèn pin liên tục chiếu về bốn phía.

Trước mắt là một tế đàn, mấy bộ hài cốt quỳ ở đó trong tư thế tế bái, phía trên ngai vàng còn ngồi một bộ hài cốt bị bao bọc bởi vật thể dạng sợi màu trắng.

Mọi người thấy vậy không khỏi kinh ngạc.

Diệp Kiêu đi thẳng tới.

Trên bộ xương trắng cong queo kia dường như bị một lớp tơ màu trắng bao phủ.

Trương Như Long thấy thế liền hỏi: "Đây chắc là tơ nhện phải không?" "Nếu tôi đoán không sai, thứ ở trong mộ thất này hẳn là một con nhện khổng lồ, nếu không thì sẽ không đến mức như vậy." Nghe Trương Như Long phân tích thế, mọi người đều bật cười. "Xem mấy cái này nhiều là có kinh nghiệm thôi!" Trương Như Long tự tin nói: "Đương nhiên rồi.

Bây giờ tôi đã thành thói quen, nếu không phải nhện thì cũng là quái vật gì đó, dù sao mọi người cứ cẩn thận một chút là được." Lời của Trương Như Long khiến mọi người bật cười, nhưng cười xong thì ai nấy cũng bắt đầu căng thẳng.

Dù sao quái vật có thể xuất hiện bất cứ đâu, bọn họ ở đây bị vây hãm, địch ở trong tối ta ở trong sáng, không dám lơ là chút nào.

Diệp Kiêu đi thẳng tới, căn mộ thất này không có mùi vị kỳ lạ kia, hẳn là sẽ không có những quái vật đó.

Nếu có, bọn chúng đã sớm xông vào rồi, hà cớ gì phải đợi đến bây giờ?

Lúc này Diệp Kiêu đã đến trước bộ xương trắng, nhìn rõ ràng.

Trên tế đàn đặt một chiếc hộp, bên trong hộp không có gì, có lẽ cũng bị người đến trước lấy đi rồi.

Nhưng mấy bộ xương trắng kia lại quỳ ở đó, trông có vẻ quỷ dị.

Lúc này Trương Như Long đi tới hỏi: "Cậu Diệp, cậu xem mấy bộ xương trắng này, giống hệt những bộ xương trong lăng mộ Lý Nguyên Hạo, lẽ nào ở đây có Kim Tằm Cổ sao?" "Cổ trùng đó nhỏ như vậy, nhanh như chớp, bắn thẳng vào cổ họng người, chết mà không biết chết thế nào!" "Tôi vẫn còn nhớ như in, lúc đó đáng sợ lắm!" Nghe người trong đội bảo vệ nói vậy, Diệp Kiêu cũng không đáp lời, hiện tại anh cũng không rõ ở đây rốt cuộc có cơ quan gì không.

Cho nên nhất thời cũng không nói được gì, nhưng không thể không nói, mấy bộ thi thể quỳ ở đây vô cùng kỳ lạ. "Mọi người xem những thi thể này giống cái gì?" Mọi người thấy vậy cũng không khỏi chăm chú nhìn mấy bộ xương trắng, cuối cùng Trương Như Long cũng nhìn ra manh mối. "Tôi thấy bọn họ quỳ có vẻ quỷ dị, mọi người nhìn xem, các khớp xương dường như đều bị lắp ngược, không khớp chút nào, cái này có phải là được ghép lại sau không?" Nghe Trương Như Long nói vậy, mọi người cũng đồng loạt nhìn qua, quả đúng là như vậy, nhìn giống hệt như được ghép nối thành. "Ghép nối thành ư, má nó, ghê tởm quá!" "Tìm người đến tế tự, lại còn ghép nối, điều này cho thấy bản thân người đó không tự nguyện." "Hắn ta bày ra những thứ này rốt cuộc là vì cái gì?" "Ai mà biết được, chỉ có thể nói chủ mộ này thật sự có chút kỳ lạ." "Đa số quý tộc ở Tây Kinh trong quá trình theo đuổi trường sinh đều rất bí mật, không hề phô trương." Diệp Kiêu phân tích: "Đi xa hơn một chút, người được nhiều người biết đến là Tần Thủy Hoàng, chỉ có ông ta phái Từ Phúc đi tìm thuốc trường sinh mới làm cho mọi người đều biết.

Chương 637

Nhưng những hoàng đế khác không hề phô trương như vậy, mục đích của họ là trường sinh chỉ là một thủ đoạn, ai có được thì có thể coi thường thiên hạ, nhưng cái giá khác mà trường sinh mang lại thì không ai nhắc đến.

Đó chính là sự cô độc và suy nhược, sống lâu không chết, nhưng không có nghĩa là không bệnh, vì vậy loại đau khổ này là lâu dài.

Cáp Bố Thượng Sư hiện tại cũng vậy, cho nên khi đối mặt với trường sinh, đa số mọi người đều giữ thái độ trung lập, những người này cũng vậy." "Bị ép buộc tế bái, cầu mong trường sinh, đồng thời bị người khác ghép nối lại.

Anh nói điều này có ý nghĩa gì?" Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều có chút không hiểu. "Cậu Diệp, sao cậu nói chuyện thần thần bí bí thế, tôi có chút không hiểu." Diệp Kiêu bật cười. "Điều này đại khái là vì chủ mộ không muốn nhiều người biết bí mật trường sinh, người tế tự bị ép buộc phải chấp nhận, cũng chỉ vì thân phận của người đó mà thôi." "Mộ ở Tây Kinh nhiều vô kể, quý tộc Tây Kinh cũng rất nhiều, mọi người nói chủ mộ này rốt cuộc là ai?

Thân phận chủ mộ là gì?" Diệp Kiêu đột nhiên đưa ra câu hỏi này, khiến mọi người đều nhìn nhau. "Cậu Diệp đừng có giấu nữa, làm sao chúng tôi biết hắn là ai?" "Đúng đấy cậu Diệp, nếu biết sớm thì tôi đã nói với Giáo sư Chu rồi, cậu nói xem là ai đi!" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Quốc lực Tây Kinh mạnh mẽ, nếu nói phải chọn ra một người mà không được nhiều người biết đến, tôi nghĩ hắn là Hải Hôn Hầu." "Hải Hôn Hầu á, đùa à!" "Đúng vậy, Hải Hôn Hầu làm hoàng đế hơn hai mươi ngày rồi mất chứ gì!

Bây giờ cậu nói đây là mộ của ông ta, làm sao có thể?" Diệp Kiêu bật cười, "Làm hoàng đế hơn hai mươi ngày không có nghĩa là ông ta không cầu mong trường sinh, hơn nữa ông ta làm hoàng đế bằng cách nào, lịch sử cũng có khảo cứu." "Không thể nói phía sau không có người phò tá, mọi người nói người phò tá ông ta là ai?" Diệp Kiêu hỏi vậy, mọi người đều kinh ngạc vô cùng, rồi thầm than thở: "Cậu Diệp mà nói như vậy, tôi thật sự có chút sợ hãi rồi, Cáp Bố Thượng Sư ra tay dài đến thế, vậy mà lại có thể vươn đến tận đây." "Nếu nói hắn ta đã tồn tại lâu dài trước cả Thành Cát Tư Hãn, vẫn luôn cố gắng tìm kiếm con đường trường sinh này, tôi đoán rằng ngay từ khoảnh khắc hắn ta sinh ra đã được ban cho một loại sứ mệnh nào đó." "Hắn ta hẳn là xuất thân từ một gia tộc bí ẩn." Diệp Kiêu vừa phân tích như vậy, mọi người đều kinh ngạc vô cùng. "Nếu thật sự là như vậy, hậu quả khôn lường rồi!" "Đúng vậy, tính ra thì Cáp Bố Thượng Sư vừa có tiền, có năng lực, lại còn có người, cái này dù xét về mặt nào cũng hơn hẳn chúng ta!" "Đừng làm tăng chí khí của đối phương mà diệt uy phong của mình!" "Đây là sự thật, chúng ta phải phân tích!" "Trong tình huống địch mạnh ta yếu, chúng ta phải làm thế nào mới có thể giành chiến thắng?

Đương nhiên là dùng trí!" "Có Diệp Kiêu ở đây, chẳng lẽ còn sợ hắn ta sao?

Cáp Bố Thượng Sư dù có lợi hại đến mấy, sống cả nghìn năm, chẳng phải cũng có cái giá phải trả sao?" "Cái giá hắn ta phải trả chính là cơ thể suy nhược.

Chúng ta cứ từ phương diện này mà ra tay là được!" Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Kiêu cau chặt mày.

Ba người này tuy là bị ép buộc tế tự, nhưng thứ ở trên bàn tế thì lại biến mất rồi.

Từ đó có thể thấy nó hẳn là vô cùng quan trọng, Diệp Kiêu cầm chiếc hộp lên xem đi xem lại, rốt cuộc bên trong hộp này đựng cái gì?

Lẽ nào là một nửa Mẫu trùng khác sao?

Nếu là như vậy, thì Mẫu trùng đó rốt cuộc đã đi đâu?

Có phải đang trong tay Cáp Bố Thượng Sư, hay là ở chỗ người khác?

Điều này khiến Diệp Kiêu trăm mối vẫn chưa có lời giải.

Trương Như Long ở bên cạnh thấy vậy vỗ vỗ Diệp Kiêu, "Đi thôi, chúng ta lên xem đó là ai." "Kẻ này hẳn là một nhân vật quan trọng, nếu không thì cũng không thể ngồi ở đây!" Nói rồi mấy người họ đi lên.

Diệp Kiêu cũng đi qua, trước mắt không có dị động nào khác, trong mộ thất chỉ có một bộ xương trắng kỳ lạ này.

Nếu nói là cổ mộ Tây Kinh, chủ nhân mộ thất hẳn cũng không phải nhân vật nhỏ bé gì!

Diệp Kiêu đi thẳng lên nhìn kỹ, trên bộ xương trắng đó phủ một lớp vật thể dạng sợi màu trắng.

Trương Như Long nói không sai, đây quả thật là tơ nhện, nhưng loại nhện này không phải bình thường.

Diệp Kiêu vừa chạm vào ngửi thử, một mùi hôi thoang thoảng xộc thẳng vào mũi, anh không khỏi cau chặt mày.

Trương Như Long ở bên cạnh đùa cợt nói: "Cái này chẳng lẽ là nhện lớn gì sao, nếu là vậy thì một tràng phun lửa của chúng ta chắc chắn có thể giải quyết được." Nghe hắn đùa vậy, mọi người đều bật cười. "Biết đâu là một con nhện khổng lồ, giống như trong mộ thất trước." "Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng bây giờ chúng ta đạn dược đầy đủ,

bất kể là nhện gì cũng có thể xử lý được!" Diệp Kiêu lại lắc đầu, "Đây không phải nhện bình thường, loại tơ nhện này vô cùng dai, nếu dính vào sẽ chảy máu.

Hơn nữa độ dính cực cao.

Mọi người xem!" Diệp Kiêu trực tiếp rút sợi tơ nhện đó ra, rồi dùng sức kéo trên phiến đá xanh dưới đất, lập tức trên phiến đá xanh liền có thêm một vết xước.

Giũ thế nào cũng không ra, dính chặt vào tay?

Cảnh này khiến mọi người trợn mắt há mồm, đều có chút không dám tin.

Sau đó mới nhìn Diệp Kiêu với vẻ mặt đầy kinh hãi. "Cậu Diệp, cái này không phải chuyện đùa đâu!

Nếu bị thứ này quấn lấy, hậu quả không phải chúng ta có thể gánh chịu được!" Diệp Kiêu bình tĩnh cười, "Cái này tôi không đùa với mọi người, đây là thật, nhưng tôi nghĩ chỉ cần có vũ khí trong tay thì cũng không khó khăn đến thế!" Nói xong, Diệp Kiêu dùng sức, trực tiếp giật đứt sợi tơ nhện trong tay.

Lúc này mọi người đều ngớ người ra, "Cậu Diệp, rốt cuộc cái gì mới là thật đây, không phải nói nó dai vô cùng sao, sao lại giật một cái đứt luôn?" "Thể chất cậu Diệp đặc thù, cái sự 'dai' mà cậu ấy nói, hẳn là đối với chúng ta mà thôi.

Bản thân cậu ấy e rằng không có vấn đề gì." "Vậy chúng ta phải làm sao đây?" "Bây giờ không phải lúc lo lắng chuyện này, điều duy nhất tôi lo lắng là nhện trốn ở đâu?

Và những quái vật bên ngoài khi nào sẽ xông vào!" "Nếu cứ thế này, e rằng không còn nhiều thời gian nữa rồi." Lúc này, mọi người đều căng thẳng, cộng đồng mạng trong phòng livestream thấy vậy thì

bật cười. "Đừng nghe Diệp đạo nói bừa, anh ấy đang hù dọa mọi người đó!" "Nếu thật sự là như vậy, Diệp đạo chắc chắn là người đầu tiên cảnh báo, còn có thể đợi đến bây giờ sao?" "Tôi nói Diệp đạo này, mọi người đã đủ căng thẳng rồi, cậu đừng hù dọa nữa!" "Chúng ta phải nhanh chóng tìm được lối ra, như vậy mới có thể tìm được bí mật cuối cùng." "Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa thấy Cáp Bố Thượng Sư trông như thế nào, yếu tố chân án nhĩ sở thuyết đích thoại, chúng ta ứng cai tảo điểm." "Đúng vậy, đến bây giờ chúng ta vẫn cứ như ruồi không đầu loạn xạ, Cáp Bố Thượng Sư có khi đã vận chuyển hết văn vật ra ngoài rồi!" Thấy cộng đồng mạng ai nấy cũng nghĩa phẫn điền ưng, lo lắng hoảng hốt.

Diệp Kiêu trực tiếp đối diện ống kính: "Cáp Bố Thượng Sư tuyệt đối sẽ không vận chuyển văn vật ra ngoài.

Bởi vì hắn ta biết điều hắn theo đuổi là trường sinh, văn vật sau khi ra ngoài thì đối với hắn ta không còn bất kỳ ý nghĩa nào!" "Quan trọng nhất là vận chuyển văn vật có khả năng sẽ bị chính quyền ngăn chặn, đến lúc đó điều chờ đợi hắn ta sẽ là một con đường chết!" "Linh hồn bất diệt, vẫn chưa phải là mục tiêu cuối cùng." Mọi người nghe Diệp Kiêu nói vậy, lập tức cảm thấy có chút kỳ lạ. "Cậu Diệp, lời giải thích của cậu chúng tôi đều hiểu, nếu nói người bình thường có thể khống chế Cáp Bố được, dù có bắt được hắn ta thì cũng không có cách nào xử lý." "Hắn ta lợi hại như vậy, chúng ta không có nắm chắc!" "Đúng vậy, bây giờ chúng ta chỉ còn lại từng này người, nếu không nhanh chóng, e rằng đến cuối cùng sẽ không còn lại bao nhiêu." Diệp Kiêu vỗ vỗ Trương Như Long, "Yên tâm đi, chắc chắn sẽ không khiến ông thất vọng đâu!" Lời nói này của Diệp Kiêu cũng khiến hắn hít sâu một hơi, "Cậu Diệp, tôi tin tưởng cậu, nhưng có một số người chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua, Cáp Bố Thượng Sư quá kiêu ngạo, bây giờ chúng ta phải tăng tốc." Lúc này Trương Như Long

nghe Diệp Kiêu nói vậy thì gật đầu, nhưng đúng lúc này Diệp Kiêu lại nghe thấy một âm thanh nhỏ, anh lập tức cảnh giác, vội vàng nhìn xung quanh! "Chuẩn bị vũ khí, có thứ gì đó đang đến!" Mọi người nhìn xung quanh, ngoài mấy bộ xương trắng ra thì không có gì khác.

Lập tức bật cười. "Cậu Diệp, cậu có phải quá căng thẳng rồi không?" "Cậu Diệp, ở đây yên tĩnh mà, có gì đâu!" "Cậu Diệp, cậu không phải là bị thứ gì đó dọa sợ đấy chứ?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Mọi người nhất định phải tin tôi, âm thanh này rất nhỏ, rất nhanh sẽ đến thôi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long không dám lơ là, vội vàng cảnh giác, "Lời cậu Diệp nói tuyệt đối không sai, giác quan của cậu ấy khác với chúng ta!" Lúc này, nghe vậy mọi người đều đứng dậy, lập tức giơ súng lên, nhanh chóng tìm kiếm xung quanh.

Nếu gặp phải chuyện gì thì sẽ ra tay ngay lập tức, và lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người đều có chút căng thẳng. "Cậu Diệp, cậu nói cái này rốt cuộc là thật hay giả?

Thứ gì đang đến?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Tạm thời vẫn chưa rõ, có thể là nhện, mọi người ẩn nấp một chút!" Diệp Kiêu dẫn họ rời khỏi nơi đó, trực tiếp trốn vào góc, vì anh không biết những thứ đó sẽ từ đâu xuất hiện, nên bây giờ chỉ có thể cảnh giác.

Và ngay khi họ vừa trốn xong, giây tiếp theo đã nghe thấy tiếng sột soạt từ trong góc.

Nhìn thấy một bầy nhện nhỏ màu đen dày đặc bò ra từ khe tường trong góc, trực tiếp lao thẳng đến bộ xương trắng kia!

Chỉ một lát sau đã bò kín cả bộ xương trắng, tơ nhện phun ra quấn chặt bộ xương lại.

Thấy cảnh này Trương Như Long lập tức kinh hãi, vội vàng bịt miệng.

Lúc này Diệp Kiêu lắc đầu với hắn, Trương Như Long và mọi người cũng đã chuẩn bị sẵn súng phun lửa.

Dù sao cũng phải chuẩn bị toàn diện, và Diệp Kiêu lén lút bò về phía trước, vừa định đến gần thì đột nhiên một con nhện trong số đó quay đầu lại nhìn chằm chằm về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu lập tức cảnh giác cao độ, con nhện kia lại phun ra một sợi tơ nhện về phía Diệp Kiêu, lập tức bám vào Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu, giây tiếp theo đã lao đến!

Tốc độ nhanh đến kinh người, thế tấn công sắc bén, khiến Diệp Kiêu không khỏi cau chặt mày, rút Hắc Kim Đoản Đao ra vung một cái, cắt đứt sợi tơ nhện đó!

Sau đó nhanh chóng vung một đao, đóng chặt con nhện xuống đất!

Chương 638

Chỉ nghe thấy con nhện đó phát ra một tiếng kêu thảm thiết, âm thanh vô cùng chói tai đến mức mọi người không khỏi bịt tai!

Má nó, sức xuyên thấu mạnh quá đi!

Thấy cảnh này mọi người đều ngớ người ra. "Thứ này sao còn biết kêu thế?" "Đúng vậy, chưa từng nghe bao giờ, thứ này chắc không phải bị biến dị rồi đấy chứ?" "Dù là biến dị thì cũng ghê tởm đủ rồi, nghĩ thôi đã thấy nổi da gà!" "Cái này ngàn vạn lần đừng là thứ ăn thịt người nha!" "Trong cổ mộ này cái gì cũng có thể xảy ra, mọi người tự cầu may mắn đi!" Nhưng không ngờ vừa mới nhúc nhích một bước, nhện liền chui ra từ khe đất.

Thấy cảnh này mọi người lập tức rút súng phun lửa chĩa xuống đất và bắn một phát.

Một luồng lửa lập tức phun ra, trực tiếp thiêu cháy hết một ổ nhện trước mặt.

Nhiệt độ của ngọn lửa kích thích những con nhện này, chỉ thấy chúng thi nhau bò xuống từ bộ xương trắng, lao về phía mọi người.

Đột nhiên rắc rắc, bộ xương trắng cử động.

Điều này khiến mọi người không khỏi trừng mắt.

Ngay lập tức họ cầm súng phun lửa thiêu cháy tất cả những con nhện đang lao tới.

Trong không khí lan tỏa một mùi khét lẹt nồng nặc, lẫn với mùi hôi thối, khiến dạ dày người không ngừng cuộn trào.

Phía bên kia, bộ xương trắng đầy tơ nhện kia lại đứng dậy, cảnh này dọa mọi người trợn mắt há mồm!

Họ đứng nguyên tại chỗ, không biết phải làm sao.

Bộ xương trắng trước mặt từng bước từng bước đi về phía họ, tứ chi cứng đờ, khi đi còn phát ra tiếng lạo xạo, âm thanh ma sát trên đất chói tai đến không chịu nổi.

Diệp Kiêu cũng nhìn thấy, rút Hắc Kim Đoản Đao ra liền lao tới.

Sợi tơ nhện kia vô cùng dính người, trên Hắc Kim Đoản Đao của Diệp Kiêu vẫn còn dính tơ nhện.

Phía bên kia, Trương Như Long quát lớn: "Tuyệt đối đừng qua đó, thứ này có vấn đề!" Hắn vừa quát như vậy lập tức thu hút bộ xương trắng đi về phía hắn.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn bộ xương trắng kia, chỉ thấy tơ nhện kéo các khớp xương từng bước từng bước đi đến trước mặt Trương Như Long.

Tơ nhện lập tức quấn chặt lấy tay Trương Như Long.

Trương Như Long cầm súng phun lửa phun ra, thiêu cháy hết tơ nhện, nhưng bộ xương trắng kia vẫn cứ siết chặt cổ Trương Như Long.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Đoản Đao ra, trực tiếp đóng chặt tơ nhện xuống đất, rồi dùng tay giật tơ nhện ra.

Lúc này cũng không kịp lo nhiều, anh xông lên ôm chặt lấy bộ xương trắng!

Cánh tay của bộ xương trắng vừa định đâm vào mắt Trương Như Long thì bị Diệp Kiêu ngăn cản.

Ngay khi mọi người thở phào nhẹ nhõm, bộ xương trắng lại lần nữa ra tay siết chặt hông Trương Như Long.

Lúc này mọi người cũng đã phản ứng kịp, thi nhau cầm dao lớn

định chém vào bộ xương trắng, nhưng ngại vì ba người đang quấn lấy nhau, nhất thời cũng không thể ra tay, đều không biết phải làm sao.

Diệp Kiêu quát lớn: "Thiêu hủy toàn bộ nhện!" Nghe anh hô vậy, mọi người đồng loạt chĩa súng xuống đất, thiêu cháy hết đám nhện đó, một loạt càn quét đã xong.

Nhưng điều bất ngờ là bộ xương trắng không nghe lệnh, dốc toàn lực siết chặt Trương Như Long.

Nó trực tiếp nhấc Trương Như Long lên, cú đó khiến Trương Như Long đau đến mức kêu thảm một tiếng, "Mẹ nó!" Hắn dùng sức giơ dao lớn lên, rắc một cái liền chém đứt cánh tay của nó, nhưng cánh tay bị đứt lìa dường như vẫn còn sức sống, lòng bàn tay lại không ngừng siết chặt.

Cú siết đó khiến Trương Như Long sắp thổ huyết, các đồng đội bên cạnh vội vàng tự động tách những cánh tay còn lại ra.

Nhưng vì siết quá chặt, họ chỉ có thể gỡ từng ngón tay một xuống, cuối cùng mới gỡ được bộ xương trắng ra.

Thấy cảnh này, cộng đồng mạng trong phòng livestream lập tức đờ người ra! "Ôi trời, không ngờ sức lực lớn đến vậy, biến dị rồi!" "Rốt cuộc là thứ gì điều khiển, chỉ là một bộ xương khô mà có sức lực lớn thế sao?" "Dường như có sinh mệnh, cái này cũng quá kinh khủng rồi!" "Cái này ngàn vạn lần đừng là thứ ăn thịt người nha!" "Trong cổ mộ này cái gì cũng có thể xảy ra, mọi người tự cầu may mắn đi!" Diệp Kiêu liền một cước đá vào xương sống lưng của bộ xương trắng, trực tiếp đá nó thành hai nửa.

Hai mảnh trên dưới, một ở đông một ở tây, vậy mà còn có thể dùng cằm chống đất để bò về phía Diệp Kiêu và mọi người.

Thấy cảnh này mọi người trợn mắt há hốc mồm, "Má ơi, xương

khô thành tinh rồi sao?" "Thứ này vậy mà cũng có thể đi được, tôi thấy căn bản là một lũ xương cốt thành tinh rồi!" "Nói chứ nhện đều đã chết rồi, tại sao bộ xương trắng này vẫn còn có thể cử động?" "Mau thiêu đi, thiêu hủy hết xương cốt, thiêu thành tro là được rồi!" "Nói nhảm, trong lò hỏa táng lửa lớn đến vậy còn không thể thiêu hủy những xương đùi lớn đó, loại xương cốt cứng rắn như thế này, chút lửa này căn bản không ăn thua!" "Bây giờ đã đến nước này rồi, mau giải quyết đi!" Nhất thời cộng đồng mạng đều kêu lên, nhưng Trương Như Long và mọi người còn chưa kịp ra tay, chỉ nghe thấy tiếng lạo xạo truyền đến từ trong bức tường.

Và ba bộ xương trắng đang quỳ dưới đất cũng đứng dậy.

Lúc này mới phát hiện tơ nhện không biết từ lúc nào đã bám vào người bọn chúng.

Ngay khi ba bộ xương trắng đứng dậy thì lao về phía Diệp Kiêu, Diệp Kiêu thấy vậy lập tức quát lớn: "Tiếp tục thiêu, thiêu nữa!" Sau đó giơ Hắc Kim Cổ Đao lên chĩa vào bọn chúng, rắc một tiếng!

Chém đứt đầu lâu của bộ xương trắng đó!

Đầu lâu bay cao hơn ba mét rồi rơi mạnh xuống đất, vỡ một chút, lúc này từ trong đầu lâu bò ra một con nhện nhỏ màu vàng nhanh chóng chui vào khe đất.

Diệp Kiêu thấy cảnh này, anh lập tức hiểu ra, hóa ra là thứ này!

Ngay lập tức anh một hơi chém rụng những đầu lâu xương trắng còn lại, sau đó dùng súng phun lửa thiêu cháy phần thân xương thành tro.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, thấy cảnh này, Trương Như Long ôm lấy bụng dưới của mình, thở dài một hơi, lần này hắn bị đau không nhẹ, bây giờ mới hồi phục lại được. "Rốt cuộc

là chuyện gì thế này?" Trương Như Long thở hổn hển hỏi, "Con nhện đó sao lại màu vàng?

Tôi không nhìn nhầm đấy chứ?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Đây hẳn là Kim Thiền Tri Chu." "Kim Thiền Tri Chu là sự kết hợp giữa Cổ trùng và nhện sói, túi độc đặc biệt lớn, tơ nhện phun ra vô cùng dai." "Nếu bị nó khống chế đại não, thì sẽ phun ra thứ giống như tơ nhện." "Những sợi tơ nhện này cực kỳ dính, có thể bám vào xương trắng khiến chúng đứng dậy, như vậy thì muốn chạy cũng không thoát được, chỉ có thể nghe theo chỉ huy của chúng." "Loại nhện này chỉ có một mục đích, đó là hút não người." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc vô cùng, "Vậy những bộ xương trắng vừa rồi đều là như vậy sao?" "Đúng vậy, ba bộ xương trắng này có lẽ trước khi chết cũng đã bị Kim Thiền Tri Chu khống chế, cho nên mới thành ra thế này." "Còn về các khớp xương của chúng, đại khái cũng là vì trước khi chết đã chịu đựng đau đớn cực lớn, nên trong cơn đau kịch liệt đã tự mình đánh gãy chân mình, dùng loại đau đớn này để chống lại đau đớn từ bên ngoài." Diệp Kiêu vừa giải thích như vậy, mọi người đều không dám tin vào mắt mình.

Và sau khi trải qua lần này, mọi thứ trong mộ thất đều bị phá nát bét.

Mặt đất đen kịt một mảng, từ trong khe đất thỉnh thoảng có nhện nhỏ chui ra.

Trương Như Long thấy vậy cũng dùng súng phun lửa phun qua, nhưng khe tường và khe đất nhiều như vậy, căn bản không thể thiêu cháy hết được.

Điều này khiến bọn họ có chút lo lắng. "Cậu Diệp, bây giờ chúng ta mau rút lui, nếu rút lui ra ngoài có lẽ còn có thể tìm được lối ra!" "Nếu cứ tiếp tục thế này, tôi nghĩ không cần một lát, chúng ta có thể

sẽ bị những thứ này nuốt chửng hết!" "Đúng vậy, thứ này nhiều như thế, hơn nữa lại dày đặc, chúng ta căn bản không thể phòng bị hết được!" "Thay vì ở đây chờ chết, thà nhanh chóng đi ra ngoài, nếu không một khi đụng phải thì còn không biết sẽ gặp phải thứ gì!" Diệp Kiêu gật đầu, bảo mọi người nhanh chóng tìm lối ra.

Nào ngờ vừa mới nhúc nhích một cái, đã cảm giác mộ thất chấn động một trận, điều này khiến mọi người lập tức kinh ngạc vô cùng. "Cái này là sao vậy?" Lời vừa dứt, sau đó lại nghe thấy một tiếng nổ lớn 'oành'!

Cả mộ thất đều bắt đầu sụp đổ, gạch đá phía trên rơi xuống, rất nhiều xương trắng cũng đều rơi xuống!

Nhất thời Diệp Kiêu và mọi người chỉ có thể áp sát vào chân tường.

Thấy cảnh tượng đột ngột này, mọi người đều kinh ngạc vô cùng, ống kính rung lắc, cộng đồng mạng trong phòng livestream cũng đều đờ người ra. "Không ngờ ở đây lại động đất!" "Tôi nghĩ hẳn là do đạo mộ tặc, không phải nói Cáp Bố Thượng Sư phái người vào sao, trong này không chỉ có một đội người!" "Nếu thật sự là như vậy, thì hẳn là một nhóm người khác đang phá mộ!" "Tôi nghĩ nên đi nhanh thôi!" "Bọn họ muốn đi cũng không đi được." Diệp Kiêu hít sâu một hơi, dẫn mọi người liều mạng tìm lối ra, tay anh chạm vào bức tường đá phía sau, nhanh chóng sờ soạng.

Những con nhện vừa rồi đều chui ra từ góc, nhưng bức tường đá phía sau cũng có khe tường, lại không có con nhện nào qua đó.

Chương 639

Điều này chứng tỏ trong đây chắc chắn không có nhện, hẳn là an toàn.

Anh cũng không kịp lo nhiều, trực tiếp nhét ngón tay vào, cứng rắn nhổ ra một viên gạch.

Nếu các mộ thất thông với nhau, thì trong này nhất định có mộ thất phụ.

Và bây giờ thấy Diệp Kiêu làm vậy, mọi người cũng bắt chước, cầm báng súng đập một lượt vào bức tường phía sau.

Nhất thời bức tường đều nứt toác ra, và kèm theo động đất, rất nhanh cả mộ thất đều ào ào rơi xuống bụi, từng mảng gạch lớn đều rơi xuống.

Kèm theo đó còn có Kim Thiền Tri Chu.

Nhện vàng ở phía trước nhất, khí thế hung hăng lao về phía Diệp Kiêu và mọi người.

Trương Như Long giơ súng phun lửa lên chĩa vào, từng đợt từng đợt nhện bị lửa nuốt chửng, nhưng vẫn không ngừng lao lên.

Nhìn thấy mộ thất sắp sụp đổ, một lượng lớn nhện rơi xuống, Trương Như Long chĩa súng phun lửa lên đỉnh mộ, bỗng nhiên phát hiện phía trên lại có một tổ hang hình tròn.

Một lượng lớn Kim Thiền Tri Chu từ bên trong chui ra, tơ nhện phun ra đã bao vây toàn bộ tổ hang lại. "Cậu Diệp, tìm thấy chưa!" Trương Như Long không kịp quay đầu lại chỉ có thể kêu lớn, cuối cùng vào phút cuối Diệp Kiêu cũng tìm thấy cơ quan, sau khi nhổ viên gạch ra liền ấn vào một cái nút nhỏ lồi ra ở bên cạnh.

Anh không kịp chờ đợi mà ấn xuống, chỉ thấy bức tường trước mặt đột nhiên mở ra từ hai bên trái phải, lộ ra một căn phòng rộng hơn mười mét vuông, mọi người đều trốn vào trong.

Diệp Kiêu một tay kéo Trương Như Long vào, giây tiếp theo, cửa mộ thất đóng lại.

Lác đác vài con Kim Thiền Tri Chu chạy vào, cũng bị Diệp Kiêu một đao chém thành hai nửa, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cộng đồng mạng trong phòng livestream đều sôi sục! "Má ơi, lúc quan trọng vẫn phải nhờ Diệp đạo!" "Diệp đạo quả nhiên lợi hại!" "Diệp đạo YYDS!

Thần vĩnh cửu!

Chúng ta có thể tin tưởng Diệp đạo mãi mãi!" "Diệp đạo, có khả năng nào cậu huấn luyện họ một chút không, cơ quan gì đó, mọi người hẳn là đều có thể tìm thấy mới phải." Lúc này Diệp Kiêu không thể lo nhiều như vậy, chỉ là nhìn quanh một vòng, xem xét căn phòng này.

Tường đá xung quanh vô cùng kiên cố, bất kể bên ngoài chấn động thế nào, gạch đá ở đây vẫn không rơi xuống, điều này khiến Diệp Kiêu và mọi người thở phào nhẹ nhõm!

Xem ra phán đoán của mình không sai, và lúc này mọi người đột nhiên kêu lên kinh ngạc! "Ở đây có quan tài!" Chỉ thấy vài luồng đèn pin chiếu sáng phía trước, lúc này mới nhìn rõ, trước mắt bỗng nhiên đặt một cỗ quan tài thủy tinh!

Diệp Kiêu và mọi người mạnh dạn đến gần, bên trong quan tài đang nằm một nữ thi.

Nhìn dáng vẻ nữ thi dường như có chút không quá bình thường.

Thi thể đã khô quắt, đen sạm, nhưng nhìn chung vẫn khá bình thường, không dị biến.

Chỉ là trên người lại mặc trang phục dân thường Tây Kinh.

Triều Đại Việt đối với trang phục dân gian đều có yêu cầu rất nghiêm ngặt, bất kể là màu sắc hay kiểu dáng quần áo đều có phân chia đẳng cấp.

Mà bây giờ, người phụ nữ này lại mặc quần áo vải thô, trên người và đầu không có chút trang sức nào, lại được chôn trong quan tài thủy tinh.

Điều này khiến mọi người nhất thời cảm thấy khó tin. "Rốt cuộc là sao vậy?

Nếu là dân thường bình thường, sao lại dùng quan tài thủy tinh?

Chất liệu thủy tinh này trong thời cổ đại rất hiếm." "Mấy thứ trong mộ thất này tôi sao mà nhìn không hiểu gì hết?

Cứ nhìn tiếp tôi sợ mình sẽ phát điên mất!" "Ban đầu cứ nghĩ người được chôn trong mộ thất Tây Kinh này không giàu thì quý, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy!" "Lẽ nào đây là tình yêu của hoàng tử và cô bé lọ lem?

Cái này cũng không đúng lắm!" "Nếu cái này thật sự là mộ của Hải Hôn Hầu, mà chôn một người phụ nữ như vậy, thì cũng không đến nỗi keo kiệt thế chứ!" Diệp Kiêu cau chặt mày, "Ban đầu tôi nghĩ là mộ Hải Hôn Hầu, nếu thật sự là của Hải Hôn Hầu, thì người ở đây hẳn là một trong số phu nhân của ông ta." "Cái này không đúng." Trương Như Long trầm giọng nói: "Tôi đã xem qua một số nghiên cứu khảo cổ, nói rằng Hải Hôn Hầu cả đời có hơn hai mươi phu nhân, đây chỉ là một trong số đó thì làm sao xác định được thân phận của cô ta?" "Hơn nữa, nếu là một trong số phu nhân của ông ta, thì sao

lại ngay cả một bộ quần áo tươm tất cũng không có?

Trang sức cũng không có một món, cái này cũng quá kỳ lạ rồi." Diệp Kiêu lắc đầu đi thẳng tới, cẩn thận xem xét, lại thấy bên trong quần áo cô ta có chút cộm lên.

Vén ra xem thử, lại thấy một khối ngọc bội, trên đó khắc một chữ "Lưu", chính là cái này rồi.

Thấy Diệp Kiêu lấy ra ngọc bội, mọi người đều kinh ngạc vô cùng. "Má nó, thế này cũng được!

Sao nãy giờ tôi không phát hiện ra?" "Nếu nói như vậy, ngày sau tôi được chôn cất, có phải có thể đặt vật dụng cá nhân của tôi lên người vợ tôi không?

Đến lúc đó hậu thế..." Chưa nói xong, đồng đội này đã bị người khác đẩy sang một bên. "Đến lúc đó anh sẽ bị đưa thẳng vào lò hỏa táng, đừng nói là ngọc bội cá nhân, e rằng đến cả xương cốt cũng không còn!" "Còn hậu thế gì nữa?

Quá hai mươi năm mà không liên hệ được với người thân của anh, khu mộ táng sẽ thống nhất tiêu hủy tro cốt của anh, nghĩ nhiều rồi!" Lời nói của đồng đội khiến mọi người đều bật cười, ai cũng không ngờ lúc này lại có người còn tâm trạng nói đùa.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Bất kể là thế nào đi nữa, nhưng không thể không nói, người phụ nữ có thể được chôn trong mộ thất này thật sự không hề đơn giản." "Đã có thể được chôn ở đây, lại mặc trang phục dân thường, hẳn là một người phụ nữ vô cùng quan trọng đối với Hải Hôn Hầu." Nhưng ở đây lại không có vật bồi táng nào, Diệp Kiêu bật đèn pin nhìn qua, lúc này bên ngoài rung động đã kết thúc, và tiếng Kim Thiền Tri Chu cũng không còn.

Mọi người có thể bình tĩnh lại xem xét kỹ lưỡng một chút.

Lúc này, Trương Như Long và mọi người men theo bốn phía mộ thất cẩn thận quan sát một lượt, nhưng không phát hiện điều gì đặc biệt.

Vật bồi táng trên đất đa phần là vàng bạc ngọc khí, khá phổ biến.

Điều này khiến bọn họ lập tức có chút nản lòng, cái này không giống với tưởng tượng của họ chút nào!

Thông thường mà nói, thi thể trong mộ thất không hề đơn giản, thì chắc chắn sẽ có manh mối.

Nhưng bây giờ những vật bồi táng này lưa thưa, mọi người đều không tìm thấy manh mối.

Chỗ này không ổn chút nào, Diệp Kiêu nhìn xung quanh, đặt ánh mắt lên những vật bồi táng đó.

Nếu thật sự có gì đặc biệt đến thế, thì chỉ có thể tìm manh mối trên vật bồi táng.

Lúc này mọi người cũng đi theo, thấy Diệp Kiêu như vậy, ai nấy cũng không dám lơ là.

Và đúng lúc này, ánh mắt Diệp Kiêu nhìn chằm chằm vào một vật bồi táng, đây là một chiếc mũ miện, trên mũ miện khảm đá quý xanh đỏ.

Viên đá quý này là một vật hiếm có, hơn nữa nhìn thân phận của cô ta dường như không bình thường, nếu không thì sao lại dùng vàng chế tác khảm đá quý?

Cái này không phải người bình thường có thể dùng, ngoài phu nhân của Hải Hôn Hầu ra, anh không nghĩ ra người nào khác.

Nhưng mặc trang phục dân thường hiển nhiên không phải phu nhân, hơn nữa sử liệu ghi chép mộ của phu nhân Hải Hôn Hầu chắc

chắn cực kỳ xa hoa.

Cũng không giống như mộ thất phụ này, cái này không phù hợp với thân phận của cô ta.

Chương 640

Đây không phải thiếp thất của Hải Hôn Hầu sao?

Dù sao cũng là một trong những người nhà của ông ta.

Diệp Kiêu cau chặt mày, lại đặt ánh mắt lên thi thể đó.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng một lượt, anh đưa tay chạm vào thi thể, điều này khiến Trương Như Long giật mình! "Cậu Diệp ngàn vạn lần đừng chạm bừa, trong thi thể, vạn nhất có gì kỳ lạ, thì khó giải quyết lắm." Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn mọi người, rồi giây tiếp theo liền nhấc thi thể lên, chỉ thấy anh luồn tay vào dưới cổ thi thể, dùng sức một cái thi thể trực tiếp ngồi dậy!

Điều này khiến mọi người sợ đến mức da đầu tê dại! "Cậu Diệp cậu đang làm gì?!" Giọng Trương Như Long cũng run rẩy, Diệp Kiêu nhìn thi thể lập tức cười cười, "Mọi người xem cái gối gỗ này làm bằng vàng, hơn nữa phía dưới còn đặt quần áo." Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều kinh ngạc vô cùng, vội vàng chạy đến, vây quanh quan tài.

Chỉ thấy phía dưới quả thật có một kiện y phục tinh xảo lộng lẫy, tuy rằng sắp hóa thành tro bụi, nhưng vẫn có thể nhìn ra, trên y phục thêu chỉ vàng.

Nhưng màu sắc không phải là chính thất mặc, mà là màu hồng.

Trương Như Long cũng nhìn ngớ người ra, "Cái này rốt cuộc là chuyện gì thế?" Diệp Kiêu trầm giọng giải thích: "Tôi đoán hẳn là có người muốn trộm quần áo, cho nên mới như vậy." "Còn về kiện trang phục dân thường này hẳn là thứ mà cô ta ban đầu mặc, tôi nghĩ đây hẳn là một trong những tiểu thiếp của Hải Hôn Hầu." "Vì thân phận mà không được người khác yêu thích, nhưng Hải Hôn Hầu đối xử với

cô ta thật sự không tệ, còn cho cô ta mặc một kiện y phục lộng lẫy." "Kiện y phục bên ngoài thêu chỉ vàng, hẳn là do đạo mộ tặc làm, nhìn nửa thân dưới của cô ta, đã lộn xộn rồi.

Quan tài hoàn toàn mở ra, ngay cả nắp quan tài cũng không có." Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc, không ngờ lại có kết quả như vậy. "Nếu cậu nói thế, vậy những thứ bên trong này tại sao không bị lấy đi, cái này còn có giá trị hơn quần áo nhiều!" "Đúng vậy, những vàng bạc ngọc khí này đều không bị lấy đi, điều này nói lên điều gì?" Diệp Kiêu tiếp lời, "Nói lên rằng trong mộ thất này chắc chắn có thứ gì đó khiến bọn họ không thể mang đi, hơn nữa phải nhanh chóng rời đi!" Lời Diệp Kiêu vừa nói ra, lập tức mọi người đều kinh ngạc vô cùng, vội vàng sợ hãi nhìn xung quanh.

Chỉ sợ đột nhiên xuất hiện thứ gì đó, khiến bọn họ và nhóm đạo mộ tặc trước gặp phải kết cục tương tự.

Thấy cảnh này, Diệp Kiêu nhướn mày, nói về những thứ khác thì anh không sợ, nhưng trong mộ thất này khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị.

Ngay cả thi thể cũng có chút không ổn lắm.

Anh bật đèn pin chiếu khắp nơi, chỉ thấy trên đỉnh mộ thất có một khối đen kịt, không nhìn rõ là vật gì đang co rúm ở đó.

Điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi cảnh giác. "Trương Như Long, bật súng phun lửa, chĩa vào đó thiêu cho tôi!" Nghe vậy, Trương Như Long không nói hai lời bật súng phun lửa lên chĩa vào đó thiêu cháy.

Lửa phụt lên, lập tức một bóng đen trực tiếp nhảy lên, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Cái bóng này khiến mọi người kinh ngạc vô cùng, vội vàng đuổi theo.

Lúc này Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Không cần đuổi nữa, tìm lối ra đi, thứ này còn sẽ quay lại!" "Còn nhớ những Tích Dịch Quái Nhân đó không?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều hiểu ra, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Nếu là như vậy, thì thật sự phiền phức lớn rồi.

Tích Dịch Quái Nhân vừa xuất hiện e rằng không thể ứng phó nổi nữa.

Và tất cả những người đang ở đây đều không có cách nào đối kháng.

Dù sao những quái nhân đó thật sự quá nhanh, ít nhất là khó đối phó hơn nhiều so với đám nhện kia.

Ban đầu họ cứ nghĩ ở đây không còn gì nữa, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy, lúc này mọi người đều cảnh giác.

Diệp Kiêu thì cau chặt mày nhìn mọi người tìm kiếm xung quanh.

Sợ rằng sai một bước sẽ không tìm thấy cơ quan.

Diệp Kiêu bản thân thì yên lặng nhìn chằm chằm vào quan tài thủy tinh, vẫn cảm thấy có gì đó không ổn lắm.

Nếu những Tích Dịch Quái Nhân đó thật sự tồn tại, vậy tại sao thi thể trong cỗ quan tài này lại không bị phá hủy?

Bọn chúng ăn huyết nhục thi thể mà sống, nhưng thi thể trong quan tài này lại được bảo tồn hoàn chỉnh như vậy, điều này khiến Diệp Kiêu trăm mối vẫn chưa có lời giải, rốt cuộc anh đã bỏ lỡ điều gì?

Hay là...

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu đi một vòng quanh quan tài, chóp mũi ngửi thấy một mùi lưu huỳnh, và một ít mùi thuốc xua côn trùng.

Anh lập tức hiểu ra, đây là lý do Tích Dịch Quái Nhân không dám tiến lên, chỉ có thể trốn trên đỉnh mộ, là vì bên trong quan tài thủy tinh có thứ gì đó!

Và những loại thuốc này là thứ bọn chúng không dám đến gần.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiêu lập tức bật cười, vội vàng tìm kiếm khắp nơi trong quan tài.

Và Trương Như Long vừa quay đầu lại liền nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này!

Chỉ thấy ánh đèn pin chiếu vào mặt Diệp Kiêu có màu xanh lục, hai tay anh không ngừng sờ soạng bên trong quan tài, trên mặt lóe lên một vẻ mặt quỷ dị.

Điều này khiến Trương Như Long tim đều treo đến cổ họng, lập tức giật mình!

Sau đó hắn phản ứng kịp vội vàng xông đến trước quan tài: "Cậu Diệp cậu tìm cái gì?" "Mau giúp tìm xem có túi thuốc nào không?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Như Long không nói hai lời, trực tiếp ra tay.

Thậm chí còn muốn chui vào trong quan tài để tìm, lại phát hiện một cái túi gấm dưới tay nữ thi.

Vừa định cầm lên, túi gấm lại vỡ thành tro, dược liệu bên trong đều lộ ra ngoài. "Cậu Diệp..." Diệp Kiêu cầm lấy ngửi thử, lập tức mừng rỡ khôn xiết, "Chính là cái này, Tích Dịch Quái Nhân không dám xuống đối phó cỗ thi thể này, là vì trên người cô ta có túi thuốc này, chúng ta hãy xem rốt cuộc là thứ gì?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều vây lại, muốn xem rốt cuộc thứ gì mà có thể khiến những quái nhân kia e ngại đến vậy.

Chẳng qua sau nghìn năm, những dược liệu này cũng đã hóa thành

tro vụn.

Diệp Kiêu suy nghĩ một lát, lập tức dùng nước trộn lẫn tất cả tro vụn này lại, dùng tay chấm chấm vào đó, rửa tay rồi xoa lên người.

Mọi người đều bắt chước làm theo, như vậy thì những Tích Dịch Quái Nhân kia ngửi thấy mùi này sẽ không đến nữa. "Cậu Diệp cậu giỏi thật đó, cậu thông minh thật!" "Đúng vậy cậu Diệp, cậu nghĩ ra bằng cách nào thế?" Diệp Kiêu nghe họ hỏi vậy, lập tức bật cười. "Tích Dịch Quái Nhân ăn nội tạng để lại da người, nhưng cỗ thi thể này lại bảo tồn hoàn chỉnh, điều đó cho thấy thi thể chắc chắn có vấn đề." Mọi người nghe Diệp Kiêu nói vậy, lúc này mới chợt tỉnh ngộ! "Thì ra là vậy, đầu óc cậu Diệp thật sự rất thông minh!" "Đều là người như nhau, sao tôi lại không nghĩ ra điểm này?" "Đùa à, nếu anh cũng nghĩ ra được thì anh đã thành người dẫn đường rồi, sao có thể giống Diệp Kiêu được?" Mọi người đều hớn hở nói, cộng đồng mạng trong phòng livestream cũng đều vỗ đùi tán dương Diệp Kiêu. "Không hổ là Diệp Kiêu, thật khác biệt!" "Nếu đổi lại là tôi, chắc chắn cũng không nghĩ ra điểm này!" "Đừng nói nữa, Tích Dịch Quái Nhân đều đã trốn rồi, mọi người nên thừa thế đuổi theo, bây giờ có những dược liệu này hẳn là hoàn toàn không thành vấn đề nữa." Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu cũng không khỏi bật cười. "Bây giờ chúng ta hãy xem rốt cuộc những quái nhân kia đang cất giấu ở đâu!" "Nếu có thể, chúng ta một lưới bắt hết thì sao?" Thấy Diệp Kiêu nói vậy, mọi người liên tục gật đầu. "Nói không sai, đúng là nên như vậy, đã là Tích Dịch Quái Nhân, đã giết nhiều người như vậy trong cổ mộ này, chúng ta cũng nên thay trời hành đạo rồi!" "Nhưng thao tác này không phải vì những đạo mộ tặc kia, mà là vì chính chúng ta!" Mọi người nghĩa phẫn điền ưng, thi nhau hiến kế hiến sách.

Diệp Kiêu gật đầu, trực tiếp nhìn bốn phía, "Tích Dịch Quái Nhân vừa rồi đi từ phía trên!" Diệp Kiêu trực tiếp kéo sợi dây thừng lên và

ném lên, nó vắt ngang qua xà ngang mộ thất, sau đó anh leo lên.

Thấy thân thủ nhanh nhẹn của Diệp Kiêu, mọi người đều có chút kinh ngạc. "Cậu Diệp thật sự quá lợi hại, thân thủ này xem mãi không chán!" "Thân thủ nhanh nhẹn, hơn nữa tiếp đất cũng đẹp mắt, người như cậu Diệp đến chỗ chúng ta thật đáng tiếc, chắc chắn có thể làm nên chuyện lớn." "Đùa à, cậu Diệp như vậy sao đáng tiếc được?

Khảo cổ đối với anh ta mà nói chính là một việc làm rất lớn, phải biết bây giờ có bao nhiêu người đang xem livestream, Diệp Kiêu chắc chắn sẽ nổi tiếng!" "Nói đúng, sau này bất kể ở đâu anh ấy cũng sẽ có thành tựu, mọi người đừng cho Diệp Kiêu những ý kiến linh tinh nữa." Mọi người bàn tán xôn xao, và lúc này Diệp Kiêu đã đến phía trên.

Chương 641

Nhìn thấy hướng Tích Dịch Quái Nhân bỏ chạy, anh cầm đèn pin chiếu một cái lại bỗng nhiên phát hiện trên đỉnh gỗ có một cái lỗ!

Anh men theo khung gỗ đi về phía trước, lúc này mới nhìn rõ, phía sau cửa hang có lối ra khác, trước mắt bỗng nhiên là một khoảng đất trống rộng rãi.

Hóa ra cơ quan ở đây, ai cũng không ngờ, lối ra lại ở trên đỉnh.

Điều này khiến Diệp Kiêu dở khóc dở cười, anh kêu lớn về phía sau: "Trương Như Long mau lên, phía trên này có đường!" Trương Như Long nghe vậy vội vàng dẫn mọi người theo thang dây sắt leo lên, đến nơi rồi, mọi người đều run rẩy sợ hãi, chỉ sợ đột nhiên xuất hiện một con, như vậy thì bọn họ không thể phòng bị hết được.

Và lúc này Diệp Kiêu nhìn vào cái lỗ đó, chỉ thấy bên dưới là một vũng nước, điều này khiến anh lập tức ngạc nhiên.

Diệp Kiêu cầm đèn pin chiếu một cái lúc này mới nhìn rõ, cả mộ thất gần bằng ba sân bóng đá, nhưng lại đầy nước.

Điều này khiến mọi người đều ngớ người ra. "Cậu Diệp, không đến nỗi chứ, nếu những Tích Dịch Quái Nhân đó mà sống ở đây, chúng ta vừa xuống là bị bao vây như bánh bao nhân thịt mất!" "Đúng vậy, cậu Diệp, đường này không dễ đi lắm." "Hơn nữa chúng ta cũng không biết nước dưới đó sâu bao nhiêu, nếu cứ thế này mà xuống, e rằng chỉ có thể bị chúng ăn thịt, còn có đường khác không?" Thấy họ đều nói đường phía trước khó khăn, Trương Như Long lập tức hô hào mọi người: "Mọi người tìm thử xem, xem ở đây có đường khác không." Nghe vậy mọi người đều bắt đầu tìm kiếm lộ trình khác, Diệp Kiêu cũng gật đầu.

Điều này lại khiến anh không ngờ, lại có mộ thất như vậy.

Anh đã chủ quan, đã là mộ thất, thì cái gì cũng có thể xảy ra.

Chuyện nhỏ này thì tính là gì.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, đây căn bản không phải là lối ra nào cả, mà đơn giản là đường chết.

Ai mà biết những Tích Dịch Quái Nhân này lại đi đến đây, trong nháy mắt đã đưa họ vào ngõ cụt.

Thủy vực bên dưới này và tất cả mọi thứ, đối với họ đều là một thử thách.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Tôi xuống trước, xem tình hình rốt cuộc thế nào!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút không thể tin được. "Cậu Diệp cậu đang chơi với lửa đấy, cái này mà có chuyện gì ai có thể bảo đảm?" "Cậu Diệp cái này không thể làm bừa được, chúng ta đều là một đội, nếu cậu tùy tiện xảy ra chuyện gì, phá hỏng kế hoạch thì không tốt đâu!" Nói cho cùng đều là sợ Diệp Kiêu gặp nguy hiểm, hơn nữa rốt cuộc sâu bao nhiêu ai cũng không rõ.

Diệp Kiêu suy nghĩ một lát, từ khung gỗ đập vỡ một khối gỗ ném xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng "tõm", dưới đó một mảng sôi sục, không biết thứ gì, đang nhanh chóng khuấy động những bọt nước lớn!

Cảnh này khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm, xong rồi, bọn họ căn bản là đường chết!

Cộng đồng mạng cũng đều hớn hở nói. "Cái này không nhất định, nếu nhảy xuống thì chỉ có thể thành một bộ xương khô thôi." "Tôi nói vẫn là đừng giày vò nữa, quay về đường cũ thì độ khó quá lớn, cả cái mộ đều nổ tung rồi sao?" "Lại không phải chưa từng nổ, Thiên Sơn Thượng Mộ mà nổ tung thì cả ngọn núi sẽ sụp đổ đó?" "Ai rút lui thì

ai sẽ đi phá chứ?

Ước tính rút lui cũng không kịp, cùng nhau bị chôn vùi trong đó thôi!" "Tiến cũng chết, lùi cũng chết.

Cái này thật sự khó xử quá!" Ngay khi cộng đồng mạng đang bàn bạc, Trương Như Long còn đang chuẩn bị khuyên nhủ Diệp Kiêu, thì Diệp Kiêu trực tiếp nhảy xuống!

Chỉ thấy anh nhảy vọt một cái, "tõm" một tiếng, rơi vào trong nước, dọa Trương Như Long đứng bên cạnh lập tức muốn xuống theo, nhưng bị đồng đội bên cạnh ngăn lại.

Trương Như Long ở phía trên kêu gào: "Cậu Diệp, cậu không muốn sống nữa!" Diệp Kiêu lại vẫy vẫy tay, "Không sao đâu!" Anh nhảy xuống sau đó nước ngập đến bắp chân, điều này khiến Diệp Kiêu trong lòng vui mừng, xem ra vẫn còn có phương pháp giải quyết.

Không ngờ anh vừa xuống, xung quanh đã một mảng sôi sục, anh biết có thứ gì đó đang đến gần, nếu không phải Tích Dịch Quái Nhân, thì còn nói làm gì.

Nhưng nếu thật sự là bọn chúng, Hắc Kim Cổ Đao tuyệt đối sẽ không để yên cho bọn chúng!

Chỉ thấy Diệp Kiêu dậm dậm chân, đột nhiên một bàn tay bất ngờ tóm lấy cổ chân Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu không chút do dự vươn Hắc Kim Cổ Đao ra, chém một nhát, lập tức một cái trảo lớn thuận theo mặt nước bay ra!

Tiếng gầm giận dữ cũng theo đó truyền đến, một con Tích Dịch Quái Nhân bò ra.

Bốn mắt nhìn nhau, nó xoay người bỏ chạy, có lẽ là e ngại Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu, hoặc có lẽ là e ngại mùi vị trên người anh, tóm lại Diệp Kiêu tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Chỉ thấy một đạo hàn quang lóe lên, Tích Dịch Quái Nhân bị hạ gục.

Trương Như Long ở trên đó nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Và khi ống kính chĩa vào Diệp Kiêu, mọi người cũng có thể thấy rõ, Diệp Kiêu vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao mở đường ở phía trước, dưới nước một mảng sôi sục!

Điều này khiến Trương Như Long lập tức gầm lên giận dữ: "Má nó, không thể cứ đứng nhìn cậu Diệp ở dưới đó liều mạng vì chúng ta được, chúng ta xuống thôi!" Hắn không nói hai lời trực tiếp nhảy xuống, mọi người xung quanh thấy vậy cũng đều lần lượt nhảy xuống!

Dù sao thì họ đã đến rồi, đã đến rồi thì phải đi cùng nhau, dù có bị ăn thịt cũng không sao.

Thấy họ từng người từng người nhảy xuống, cộng đồng mạng đều kinh ngạc vô cùng! "Trời đất ơi, đám người này thật là không cần mạng nữa!" "Cái gì mà không cần mạng, đây mới là bạn bè thật sự, nếu đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ không chút do dự xông xuống!" "Anh hùng hảo hán căn bản không sợ gì cả, lợi hại, thật sự quá lợi hại!" "Đám bạn bè này đáng tin, có chuyện là thật sự xông lên!" "Đáng tin cái gì mà đáng tin, đổi lại là tôi thì tuyệt đối không như vậy, cái này gọi là không có não!" "Anh loại này mới là không có não, cả đời cũng không ăn được bốn món ăn!" "Nếu các anh nói như vậy, thì chẳng phải sau này gặp khó khăn đều phải một mình gánh vác sao?" Lúc này anh quay phim đã chĩa ống kính về phía trước, cũng không chút do dự nhảy xuống, thấy anh quay phim như vậy, mọi người đều cười trêu chọc. "Anh quay phim anh ngàn vạn lần phải chú ý đấy, nếu không tôi thật sự sợ anh bị những quái nhân kia ăn thịt mất!" "Đúng vậy anh quay phim, chỉ trông vào anh thôi, anh không thể xảy ra chuyện được!"

Anh quay phim một mặt cố định thiết bị, một mặt cầm vũ khí chĩa xuống đáy nước và đâm một nhát!

Bất kể thế nào, bây giờ anh cũng có vũ khí hộ thân, sợ cái gì!

Chẳng qua có thể bị thương bất cứ lúc nào, nhưng bất kể thế nào, anh cũng không thể để người khác coi thường được!

Diệp Kiêu ở phía trước trực tiếp vung Hắc Kim Cổ Đao, xoạt xoạt mấy cái đã chém giết tại chỗ những Tích Dịch Quái Nhân đầu tiên lao đến!

Bất kể thế nào, những thứ này đối với anh chỉ là chuyện nhỏ.

Chẳng bao lâu, trên mặt nước đã nổi lên một mùi máu tanh nồng nặc khó ngửi, còn mang theo một mùi hôi thối!

Diệp Kiêu trực tiếp đá văng một thi thể phía trước.

Thi thể Tích Dịch Quái Nhân vạch qua một đường parabol trong không trung rồi rơi mạnh xuống đáy nước, khiến một bông hoa nước lớn bắn tung tóe.

Tất cả mọi người đều cầm súng chĩa về phía trước, Diệp Kiêu thì cười cười, "Chúng ta mở đường đi về phía trước, xem ai còn dám chống đối chúng ta!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều liên tục gật đầu, nói đúng, thì phải như vậy!

Trương Như Long vẫy tay một cái, tất cả mọi người đều cùng nhau đi qua.

Vùng thủy vực này cứ thế đi qua, thấy cảnh này lòng ai nấy cũng bùng cháy.

Lúc này mọi người đã mắt đỏ ngầu vì sát khí, bất kể phía trước là cái gì, tóm lại chỉ cần để bọn họ đụng phải, thì nhất định sẽ vượt qua!

Diệp Kiêu cau chặt mày, mãi cho đến khi họ đi qua vùng thủy vực,

cũng không còn thấy bất kỳ con Tích Dịch Nhân nào xuất hiện nữa.

Điều này khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay giây tiếp theo, người cuối cùng còn chưa kịp đặt chân lên bờ, đột nhiên một tiếng "xoạt"!

Hắn lập tức bị kéo xuống, còn chưa kịp kêu lên, thì Diệp Kiêu đã quay người bay người qua, Hắc Kim Cổ Đao trong tay trực tiếp đâm thẳng xuống, ngay khi cái trảo kia sắp sửa cào rách cổ họng người đó, máu tươi bắn ra!

Hắn ta lập tức giật mình, nhìn Diệp Kiêu không nói nên lời, Diệp Kiêu một tay kéo hắn lên!

Lúc này, thấy cảnh tượng trước mắt, mọi người đều giật mình, người đó còn chưa kịp nói nhiều, Tích Dịch Quái Nhân phía sau co giật mấy cái đã tắt thở.

Diệp Kiêu đã cứu hắn, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp đâm thẳng vào cổ họng Tích Dịch Quái Nhân, đâm thấu tim lạnh!

Chương 642

Lúc này người đó mới sờ cổ kinh ngạc vô cùng, "Cậu Diệp đa tạ cậu!

Đa tạ cậu!" Hắn vẫn còn hồn vía chưa định hình.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Không sao đâu, mọi người cẩn thận một chút, những Tích Dịch Quái Nhân này tôi cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu, nhưng không thể không nói bọn chúng thật sự quá xảo quyệt!" "Nếu còn nhìn thấy, trực tiếp chém giết, ngàn vạn lần đừng nương tay!

Bất kể là do con người tạo ra hay được sinh ra tự nhiên, những thứ này đều không đáng để chúng ta đồng tình." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người liên tục gật đầu, lúc này đều không dám nói nhiều, trực tiếp lên đạn.

Nếu có dị động, thì một loạt quét qua tuyệt đối không để lại kẻ sống sót nào.

Lúc này, thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người cũng căng thẳng vô cùng, Diệp Kiêu thì nhìn thoáng qua phía sau, chỉ thấy trên mặt nước yên tĩnh không có gì, chỉ có trôi nổi mấy bộ thi thể.

Anh lập tức lạnh lùng cười, những thứ này chẳng qua chỉ là cơ quan mà Cáp Bố Thượng Sư chuẩn bị cho bọn họ mà thôi.

Bất kể là người bảo vệ hay đạo mộ, khi đi qua nơi này đều phải để lại thứ gì đó, và Diệp Kiêu để lại chính là những thi thể này.

Có lẽ Cáp Bố Thượng Sư nhìn thấy những thứ này qua màn hình không biết có hối hận không.

Diệp Kiêu thì không quan tâm, trực tiếp dẫn mọi người tiếp tục đi

về phía trước, đi qua vùng thủy vực này liền đến vùng đất quen thuộc.

Không ngờ đi tới đi lui, cuối cùng vẫn trở về cung điện.

Điều này khiến mọi người đều kinh ngạc vô cùng. "Cậu Diệp, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?" Nhìn xung quanh mọi người đều có chút không biết phải làm sao.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Không sao đâu, chẳng qua chỉ là một số cung điện, chờ chúng ta đi hết, tự nhiên sẽ đi đến bước tiếp theo." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút do dự.

Nhưng bất kể thế nào, đã đến đây rồi, thì không có gì phải sợ nữa. "Nhưng cung điện này nhìn có vẻ không có gì khác biệt so với phía trước.

Cậu Diệp, lẽ nào, chúng ta lại trở về nơi ban đầu?" "Chẳng phải đang đi vòng vòng sao!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Ba mươi sáu cung, bảy mươi hai điện, mỗi một điện đều có đặc sắc riêng, nếu không tin mọi người có thể xem những cột rồng này, và cả gạch đá dưới đất nữa, mỗi một cái đều không giống nhau." Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người đều có chút ngạc nhiên. "Không ngờ cậu Diệp quan sát kỹ đến vậy!" "Đúng vậy, sau khi trải qua những cơ quan phía trước, tôi cứ tưởng không hơn không kém, nhưng bây giờ xem ra căn bản không phải vậy." "Diệp Kiêu, lời vừa rồi cũng nhắc nhở chúng ta, bất kể thế nào cũng không thể lơ là, mọi người tiếp tục." Lúc này nghe hắn nói vậy, mọi người liên tục gật đầu, bất kể thế nào, tổng thể cũng phải thử dò xét một chút trong cung điện này rốt cuộc có gì.

Không nhìn thấy quan tài, chỉ có cột đá và ngai vàng, trên ngai vàng lại đặt một chiếc hộp.

Mọi người vội vàng chạy đến, chỉ thấy chiếc hộp đó làm bằng gỗ đàn hương, đến gần còn có một mùi đàn hương thoang thoảng, điều này khiến mọi người lập tức có chút kinh ngạc. "Cậu Diệp, cậu xem,

cái này có mở được không?" Bây giờ mọi người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, ngay cả mở một chiếc hộp cũng phải nhìn sắc mặt Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu bật cười, "Có thể mở.

Nhưng mọi người cẩn thận một chút." Diệp Kiêu trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, tự mình mở hộp, mọi người đều giật mình, vội vàng lùi lại mấy bước.

Đợi phản ứng kịp xong, lập tức bật cười, bên trong hộp chỉ có một phong thư.

Diệp Kiêu trực tiếp cầm lên, mấy phong thư này đều là đồ hiện đại, xem ra Cáp Bố Thượng Sư không chờ được nữa, nhất định phải để anh ta đến xem.

Nghe anh nói vậy, mọi người đều có chút ngớ người ra, sau đó thấy Diệp Kiêu trực tiếp mở phong thư, bên trong là một tờ giấy thư. "Văn bản?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều giật mình, "Ý gì vậy?" "Mấy chữ này là tiếng Phạn, trên đó viết rằng chỉ khi tìm được bí mật trường sinh cuối cùng mới có thể thoát ra, nếu không tất cả mọi người sẽ phải chôn cùng!" Nghe lời này, mọi người đều kinh ngạc, còn Trương Như Long thì lạnh lùng hừ một tiếng: "Cáp Bố làm trò quỷ, chôn vùi ở đây ư?

Tôi muốn xem ông ta làm thế nào mà khiến tôi chết ở chỗ này!" "Tôi Trương Như Long đã đến thì không sợ!" Vừa dứt lời, một tiếng "vút" vang lên, trong không khí đột nhiên truyền đến một tiếng xé gió, mọi người lập tức giật mình, theo bản năng ngồi xổm xuống.

Mũi tên đó sượt qua da đầu Trương Như Long rồi ghim thẳng vào cây cột đá trước mặt anh ta!

Thấy cảnh này, Trương Như Long giật bắn mình, "Cái quái gì

vậy?!" Vừa dứt tiếng, một mũi tên khác lại bay xuyên đến, mọi người vội vàng cầm vũ khí lên, một tràng súng quét qua, mũi tên giữa không trung liền bị bắn rơi xuống đất.

Tiếng động khiến người ta ù tai nhức óc.

Càng lúc càng nhiều mũi tên bay ra.

Lúc này Diệp Kiêu mới phản ứng lại.

"Không thể phát ra tiếng động, không thể phát ra một chút âm thanh nào!" Mọi người vội vàng bịt miệng, lăn tránh, rồi lấy khiên ra chắn.

Nhưng vẫn phát ra một chút âm thanh, vô số mũi tên lập tức bay ra, Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, vung một đường kiếm hoa giữa không trung, trực tiếp chém rụng tất cả những mũi tên đó.

Sau đó, anh núp sau tấm khiên, chỉ thấy từ bốn phương tám hướng, tất cả mũi tên đều lao về phía này, anh quay phim cũng được bảo vệ ở chính giữa.

Tiếng "đương đương" va vào tấm khiên không ngớt, không biết qua bao lâu, bên ngoài cuối cùng cũng không còn tiếng động.

Diệp Kiêu và mọi người lúc này mới từ từ đứng dậy, Diệp Kiêu chỉ đưa một ngón tay lên môi ra hiệu.

Ý là tuyệt đối không được nói chuyện, nếu không lại sẽ dẫn đến vô số mũi tên.

Đây hẳn là một cơ quan, được điều khiển bằng âm thanh.

Diệp Kiêu nghĩ vậy, rồi mới từ từ bước ra ngoài, dù thế nào cũng không thể phát ra dù chỉ một chút âm thanh, nếu không hậu quả khó lường.

Lúc này, mọi người đều bước theo Diệp Kiêu, dù thế nào cũng

không thể chết ở đây.

Nếu cứ bị giết mà không thể nói gì, vậy thì thật quá oan uổng.

Diệp Kiêu nhìn thấy tình cảnh này liền bật cười, Cáp Bố, không ngờ ngươi lại là người như vậy!

Thật thú vị!

Diệp Kiêu lắc đầu, vì muốn giết anh mà thật sự không từ thủ đoạn, lại còn đặt bẫy ở đây.

Diệp Kiêu cũng không để tâm, tóm lại, mọi người đều dò dẫm khắp điện lớn, chỉ cần không phát ra âm thanh là được.

Nhưng cả cung điện rộng lớn tối đen như mực, thêm vào sự căng thẳng của mọi người khi dò dẫm khắp nơi, làm sao có thể không phát ra âm thanh?

Vừa tìm không lâu, liền nghe thấy một tiếng "đông" vang lên, một người trong số họ đụng vào cột đá của đại điện, phát ra một tiếng động trầm.

Ngay cả tiếng động trầm đó cũng khiến họ giật mình không thôi!

Sau đó, mọi người đều nhìn về một hướng, chỉ thấy da đầu của một người trong số đó đã tê dại, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Anh ta vừa xua tay ra hiệu mình rất vô tội, giữa không trung đột nhiên "vút" một tiếng!

Một mũi tên bay ra, bắn thẳng vào mặt anh ta!

Anh ta sợ đến ngây người!

Mắt Diệp Kiêu sáng lên, chính là chỗ này!

Anh bay lên không, lập tức chém mũi tên kia thành hai đoạn!

Chương 643

Sau đó nhảy xuống, một cú lộn người nhặt lấy đoạn tên, "vèo" một tiếng bay đi, cắm thẳng vào cửa cơ quan.

Cửa cơ quan bị chặn lại, những mũi tên phía sau không ra được, nhất thời dồn ứ tại cửa, Diệp Kiêu lúc này cười ha hả!

Trương Như Long thấy bộ dạng anh thì giật mình, "Tiểu Diệp bị điên rồi sao?!" Nhưng giây tiếp theo anh ta không cười nổi nữa, vì tiếng cười của Diệp Kiêu đã kích hoạt vô số mũi tên, chỉ nghe thấy tiếng "két két" từ phía trên truyền đến, dường như muốn xuyên thủng bức tường.

Nhưng chẳng làm gì được vì cửa đã bị Diệp Kiêu chặn, hết cách, bên trong càng lúc càng tích tụ nhiều hơn, cuối cùng cơ quan không chịu nổi sức nặng, "rầm" một tiếng liền nổ tung.

Chứng kiến tất cả những gì xảy ra ở phía trên, mọi người đều ngớ người, sau đó mới phản ứng lại.

Hóa ra tôi là thằng hề.

Thôi, từ nay về sau không chê cười Tiểu Diệp nữa.

"Tiểu Diệp, cái đầu của cậu đúng là hữu dụng thật!" "Cùng là con người, trong đầu Tiểu Diệp chứa cái gì vậy?

Sao chúng ta không thể sánh bằng cậu?" Lúc này, Diệp Kiêu nghe họ nói vậy thì bật cười, anh còn có thể nói gì nữa, chỉ đành nhún vai, "Mọi người đừng để trong lòng, tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người liên tục lắc đầu.

Đây không phải là bất đắc dĩ gì cả, đây đơn giản là một hành động kinh người!

Sao họ lại không nghĩ ra cảnh này chứ?

Giờ thì mọi người có thể tự do nói chuyện, không còn bị khống chế nữa.

Ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể nói chuyện là được, nếu không chẳng phải sẽ nghẹn chết sao.

Lúc này Trương Như Long cười ha hả, bắt chước Diệp Kiêu đi đi lại lại trong đại điện, "Xem này, nói to tiếng thế này mới khác chứ, tôi còn tưởng có gì ghê gớm lắm!" Vừa dứt lời, nghe thấy tiếng "vút" một cái, giữa không trung lại một mũi tên nữa bay ra, Trương Như Long lập tức giật mình!

Anh ta quên cả né tránh, chỉ thầm mắng trong lòng, "Con mẹ nó!

Một vạn con Thảo Nê Mã chạy qua!" Nhưng anh ta không kịp né tránh, chỉ thấy Diệp Kiêu, một cước phi ra đá anh ta văng xa để né.

Sau đó, anh ta lộn người, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp bay ra đâm trúng cửa cơ quan, lập tức lại khiến cơ quan phía sau bị dồn ép mà nổ tung!

Lúc này Diệp Kiêu mới đi tới nhặt lại cây đao của mình, quay đầu nhìn Trương Như Long, thấy anh ta bị đá nằm trên đất vẻ mặt ngơ ngác, Diệp Kiêu không khỏi bật cười.

"Thế nào?

Vẫn ổn chứ?" "Vẫn ổn." Trương Như Long phản ứng lại, vội vàng đứng dậy, "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Mẹ kiếp, cú đá này anh ta còn chưa kịp phản ứng!

Đau thật đấy, Tiểu Diệp ra tay hơi mạnh rồi!

"Xem ra những thứ đó nghe hiểu âm thanh của ông, Trương Như Long, ông vẫn nên nói ít lại đi." "Đúng đấy Trương Như Long, nếu

ông cứ nói ra tiếng, liên lụy đến chúng tôi thì không hay đâu." "Mẹ kiếp, không cho lão tử nói chuyện nữa à, tôi nói cho mấy người biết, về đó từng đứa một phải viết bản kiểm điểm cho tôi, thiếu một chữ thôi, xem tôi trị mấy người thế nào!" Trương Như Long cố ý dọa dẫm họ.

"Được rồi, đừng tranh cãi nữa, có gì to tát đâu, chúng ta vẫn nên xem xung quanh có manh mối gì không." "Nơi này chẳng lẽ chỉ có một phong thư thôi sao, không chừng còn là do Cáp Bố Thượng Sư viết, chẳng lẽ ông ta đã thấu hiểu tất cả?" Diệp Kiêu gật đầu, "Cáp Bố hẳn là rất quen thuộc với tất cả đường đi ở đây, nếu không cũng sẽ không đặt thứ này ở đây cho tôi xem, đây rõ ràng là để khiêu chiến!" Lúc này ở một bên khác, Cáp Bố Thượng Sư bật cười, một chút cũng không mệt mỏi.

Chỉ cần nghĩ đến việc sắp được gặp các ngươi, ta liền cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Ngươi nói lần này chúng ta nên chơi thế nào đây?

Người trẻ tuổi ho khan hai tiếng, rõ ràng cơ thể đã không chịu nổi nữa, nhưng vẫn ngồi trên ghế đá ngọc, nhìn màn hình máy tính phía trước liền bật cười.

Hắn đã ở dưới đây một thời gian, tất cả những người xung quanh đều bị đuổi ra ngoài, không cho họ vào, đến giờ thì đưa đồ ăn và nước.

Cáp Bố Thượng Sư đã quen với cách sinh hoạt này, nhưng Diệp Kiêu và mọi người lúc này lại quyết định ngủ tạm tại chỗ, dưỡng tinh thần.

Điều này khiến Cáp Bố Thượng Sư có chút sốt ruột, hắn vội vàng gọi thuộc hạ đến, "Gây ra một chút rắc rối cho chúng, để chúng biết rằng ngủ là điều không thể, chỉ cần chúng ở đây thì tuyệt đối không

thể ngủ yên." "Nhưng thưa chủ thượng, làm như vậy chúng ta sẽ tổn thất nặng nề, Diệp Kiêu và đồng bọn không phải là chuyện đùa đâu!" Cáp Bố Thượng Sư lập tức bật cười, "Chuyện đó không liên quan đến ta, các ngươi tự mình liệu mà làm, có thể khiến chúng nghe lời làm theo hay không, đó mới là bản lĩnh của các ngươi." Nghe chủ thượng nói vậy, thuộc hạ lập tức hiểu ra.

"Chủ thượng cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giải quyết được!" Hắn quay người rời đi, Cáp Bố Thượng Sư không kìm được cười ha hả, "Diệp Kiêu, lần này ta xem ngươi làm thế nào?" "Tất cả các tuyến đường đều do ta thiết kế, ngươi đang từng bước một bước vào bẫy của ta!" "Ta xem ngươi rốt cuộc có thể bảo vệ chúng được bao lâu, một đám phế vật sống chỉ là phí lương thực, dựa vào cái gì mà cùng tiến cùng lùi với Diệp Kiêu?" Hắn chính là không quen nhìn đám người này, cho nên mới thay đổi cơ quan một chút.

Năm xưa khi chôn vùi tất cả những người đó, hắn đã thề nhất định phải làm người trên vạn người.

Tuyệt đối sẽ không bao giờ để người khác chém giết, để người khác bắt nạt nữa, và bây giờ cũng vậy.

Hắn đã trải qua nhiều triều đại như vậy, sớm đã tích lũy được nhân mạch của mình.

Bất kể ở đâu, hắn đều tự tin có thể giải quyết được toàn bộ mọi việc.

Và đúng lúc này, mấy tên thuộc hạ được lệnh đi đối phó với Diệp Kiêu đang bàn tán xôn xao.

"Các ngươi nói xem rốt cuộc chủ thượng có ý gì?

Bảo chúng ta gây rắc rối cho Diệp Kiêu ở đây, là muốn anh ta sống hay chết?" "Chủ thượng bảo chúng ta tạo ra một chút khó khăn cho

đối phương, ta đoán chỉ là để chơi đùa thôi, sẽ không để người chết." "Dù sao thì Diệp Kiêu đối với chủ thượng vẫn còn giá trị lợi dụng, còn những người khác, chết rồi thì chết thôi!" Diệp Kiêu đang nhắm mắt dưỡng thần, họ đã ở dưới đây một thời gian rồi, bên phía Giáo sư Chu vẫn chưa liên lạc với họ.

Bên ngoài hẳn là an toàn, cho nên Diệp Kiêu mới có thể yên tâm nằm đây nghỉ ngơi, dưỡng sức.

Dù sao thì cũng phải kiên trì đến cuối cùng, đến khi nhìn thấy Cáp Bố Thượng Sư mới hoàn toàn yên tâm.

Diệp Kiêu nhắm chặt mắt, bên tai lại truyền đến một tiếng động rất nhỏ, điều này khiến anh lập tức giật mình tỉnh giấc.

Còn những người xung quanh vẫn chưa phát hiện ra, sau thời gian dài thám hiểm mộ, họ cũng đã mệt mỏi, trong đại điện còn có tiếng ngáy.

Diệp Kiêu không kinh động đến họ.

Hơn nữa, họ nhất thời không phát hiện ra cũng là điều khó tránh khỏi, Diệp Kiêu nhìn quanh bốn phía, không khỏi đứng dậy.

Những người còn lại vẫn chưa phản ứng, chỉ có một mình anh đi đi lại lại trong đại điện, nhưng tuyệt nhiên không có chút buồn ngủ nào.

Ngay khoảnh khắc vừa tỉnh giấc anh đã nhìn ra, nơi này tuyệt đối có vấn đề.

Quả nhiên, không bao lâu sau bên ngoài liền truyền đến tiếng nói chuyện, vừa hay!

Anh không khỏi bật cười, xem ra chuột đã vào rồi.

Anh vội vàng ẩn nấp sang một bên, lúc này có người đi tới, ném

một quả lựu đạn khói vào trong, giây tiếp theo Diệp Kiêu phá cửa xông ra!

Trực tiếp đánh ngã một người trong số đó, người còn lại chưa kịp phản ứng, liền bị Diệp Kiêu dùng một thanh đoản đao đâm xuyên qua mu bàn chân, ghim thẳng xuống đất!

Tiếng kêu thảm thiết lập tức khiến tất cả mọi người giật mình tỉnh giấc, họ vội vàng chạy ra ngoài.

"Có chuyện gì vậy?" Diệp Kiêu bình tĩnh nói: "Không có gì, chỉ là bắt được vài con chuột mà thôi, mọi người mau đến xem." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều chạy đến, thấy cảnh này ai nấy cũng cười phá lên, "Bọn này mặc đồ gì thế kia?

Lính đánh thuê à?

Hay là người của Cáp Bố Thượng Sư?" "Chẳng phải đều như nhau sao!" Diệp Kiêu đá nhẹ vào người mà anh đã đâm trúng, anh ta đã đau đến mức không nói nên lời.

"Là hắn bảo ngươi đến gây rắc rối cho ta, đúng không?" "Chính là không ưa ta được nghỉ ngơi, nên muốn tùy lúc đến gây chuyện, muốn khiến chúng ta phải chạy đôn chạy đáo, cuối cùng chơi chán rồi thì nuốt chửng một hơi hết, phải không?" Nghe Diệp Kiêu nói thẳng ra bí mật, mấy người đó liền ngớ người.

Không ngờ lại bị Diệp Kiêu nhìn thấu.

Lúc này Diệp Kiêu cười cười, đá đá anh ta: "Mau đứng dậy, đừng có giả vờ với ta!

Chương 644

Nói cho ta biết Cáp Bố Thượng Sư ở đâu, dẫn chúng ta đến đó!" Những lời này của Diệp Kiêu khiến mấy người kia lập tức im bặt, còn anh thì cười cười, "Ngươi có biết trong đây có gì không?" "Trong đây nhiều nhất chính là côn trùng, rắn rết các loại, ngươi nói xem nếu ta ném các ngươi vào chỗ của Kim Thiềm Tri Chu, có phải sẽ lập tức bị nuốt chửng không?" "Đừng nói ta không chiếu cố các ngươi, chuyện này không phải ta có thể giải quyết được, chỉ cần ngươi đồng ý dẫn chúng ta cùng đi tìm Cáp Bố Thượng Sư, ta đảm bảo sẽ thả ngươi.

Sau khi tìm được Cáp Bố Thượng Sư sẽ tuyệt đối không làm khó ngươi, nếu không, ta sẽ lập tức ném ngươi xuống, cho ngươi biết thế nào là hối hận!" Lời này vừa ra, bọn họ lập tức sợ hãi, bọn họ chỉ có ba người, Diệp Kiêu và đồng bọn lại có hơn mười người.

Nếu thật sự cứng rắn, hậu quả khó lường, mấy người kia lập tức sợ hãi.

"Tôi không dám!" "Ngươi không dám đối đầu với hắn, hay là không dám đối đầu với ta!

Nếu không dám đối đầu với Cáp Bố Thượng Sư, vậy ta bây giờ giết các ngươi?" "Không dám nói chuyện với ta, cũng có thể đi cùng ta, nếu không lát nữa ta sẽ cho ngươi biết tay." Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao đặt lên cổ anh ta, lúc này mấy người kia đều có chút sợ hãi, không biết phải làm sao cho phải.

Lúc này ống kính của anh quay phim đã chĩa vào họ.

"Thấy chưa, bây giờ mọi người đều thấy rồi, ngươi trốn cũng không thoát, chi bằng ngoan ngoãn nói rõ ràng cho ta biết, nếu không

chỉ có một con đường chết!" Mấy người này bị Diệp Kiêu ép buộc, cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể van xin Diệp Kiêu, "Được, dẫn các anh đi, dẫn các anh đi không được sao?" Diệp Kiêu lúc đó bật cười, những người xung quanh thấy vậy đều vui mừng khôn xiết.

"Thật đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu!" "Ban đầu còn nghĩ phải đi xa hơn nữa, nhưng không ngờ lại nhanh thế này đã thấy rồi." Lúc này Diệp Kiêu nhướng mày: "Đi thôi." Mấy người này khập khiễng đi phía trước dẫn đường, sau khi đồng đội băng bó đơn giản cho anh ta, anh ta lê dép đi về phía trước.

Diệp Kiêu không hề bận tâm, chuyện này đối với anh chẳng là gì cả.

Đám người này, nếu không phải vì họ, bản thân anh làm sao có thể không buồn ngủ, đều là bị họ hại mà ra!

Cáp Bố Thượng Sư cũng không ngờ mấy tên này lại ngốc đến vậy, nhanh như thế đã bị người ta bắt được, hiện tại thấy Diệp Kiêu như vậy, Cáp Bố Thượng Sư không khỏi cười.

Tên này đúng là thông minh, đáng tiếc, cho dù có gặp được hắn cũng không thể thay đổi được gì.

Hắn đã có chút nóng lòng rồi, sắp sửa gặp mặt.

Diệp Kiêu cũng không ngờ Cáp Bố Thượng Sư lại biến thái đến vậy, đi liền hơn nửa tiếng đồng hồ, sau khi vòng qua những cung điện đó, liền đi xuống một con đường hầm dài.

Một đoạn đường dài đến nửa tiếng đồng hồ, thấy mấy người phía trước quen đường quen nẻo dẫn họ đi, Diệp Kiêu lúc này mới hoàn toàn tin rằng nơi này căn bản là do chính bọn họ xây dựng.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn xung quanh, trầm giọng nói: "Chỗ này các ngươi đã đến không chỉ một lần rồi đúng không, nếu không sao lại

quen thuộc đến vậy?" "Chúng tôi đều là lần đầu tiên, Cáp Bố Thượng Sư đã đưa một tấm bản đồ, nói rằng đi theo tấm bản đồ này thì hoàn toàn không có vấn đề gì." "Chúng tôi cũng là lần đầu tiên, xin tha cho chúng tôi đi, thật sự không cố ý đâu!" Diệp Kiêu lắc đầu, tha cho họ là không thể, huống chi bản thân anh còn muốn bắt Cáp Bố Thượng Sư, cho nên đừng nói nhảm nữa.

Lúc này mấy người kia thấy cầu xin thế nào cũng không được, nhất thời nản lòng.

Không ngờ Diệp Kiêu lại tàn nhẫn đến vậy, trực tiếp cố định họ, mà bây giờ lại bị anh uy hiếp lợi dụng để đi tìm Cáp Bố Thượng Sư, vẫn không biết hậu quả là gì.

Vạn nhất bị Cáp Bố nhìn thấy, vậy thì xong đời rồi!

Hai người dẫn đường, thông qua đường hầm dưới đất trực tiếp đưa Diệp Kiêu vào một địa cung.

Và địa cung đó bốn phương tám hướng đều là các lối đi, không biết nên đi về hướng nào.

Một người trong số đó đột nhiên ôm bụng, "ái chà" một tiếng liền ngã xuống đất, vẻ mặt đầy đau khổ.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi nhíu chặt mày, "Sao vậy, đừng có giở trò với tôi, tôi không ăn cái bánh đó đâu!" Lời vừa dứt, người đó ngã trên đất đột nhiên sùi bọt mép, đồng đội của anh ta lập tức giật mình, "Hắn bị bệnh rồi!" "Bệnh gì, mau lấy thuốc ra!" Ngay khi Diệp Kiêu chuẩn bị đi xuống điều tra rốt cuộc, người đó đột nhiên rải ra một nắm đồ vật, Diệp Kiêu vội vàng quay người, là thuốc mê!

Chưa kịp mở miệng nhắc nhở, hai người kia đã chạy mất.

Để họ chạy mất rồi!

Trương Như Long một tràng súng quét qua, phía trước lại không

còn bóng dáng, hai tên này chạy nhanh như chuột vậy!

Trương Như Long bực tức chửi lớn, còn Diệp Kiêu thì nhíu chặt mày, sau đó bật cười, "Đừng lo lắng không có gì to tát cả, chẳng qua chỉ là một đám ô hợp mà thôi." "Nếu muốn tìm được bọn họ thì vẫn rất dễ!" Trương Như Long vẻ mặt ngơ ngác, "Sao lại dễ như vậy?" Diệp Kiêu chỉ chỉ xuống đất, Trương Như Long chợt hiểu ra, ở đây có vết máu, cứ đi theo vết máu thì sớm muộn gì cũng tìm được.

Bọn họ cứ nghĩ như vậy là có thể thoát khỏi hiểm cảnh, sau khi bắt lại sẽ không tha cho họ.

Lúc này nghe anh nói vậy, Trương Như Long gật đầu cuối cùng cũng yên tâm.

Đi theo vết máu, rất nhanh họ đã tìm thấy nơi ẩn náu của chúng, đó là một căn nhà đá, hai người đang ngồi bên trong vừa định bôi thuốc, thấy Diệp Kiêu thì mặt mày tái mét.

Và nhìn thấy máu trên đất, lúc này mới chợt hiểu ra, sao mình lại quên mất chuyện này, chỉ lo chạy trốn, ngay cả vết máu cũng chưa kịp xử lý.

Kết quả là bị Diệp Kiêu lần theo dấu vết tìm đến, hai người lập tức "phịch" một tiếng quỳ xuống!

Diệp Kiêu không hề để ý đến những người khác, trực tiếp chĩa vũ khí vào chúng, hai người sợ đến run cầm cập.

"Sao nào?

Tiếp tục chạy đi, còn không thành thật khai báo!" Trương Như Long quát lớn: "Mau nói, những người đó ở đâu!" "Cáp Bố Thượng Sư, thần long thấy đầu không thấy đuôi, chúng tôi cũng rất ít khi gặp ông ta, hôm nay chúng tôi chẳng qua là nhận lệnh của ông ta nên mới ra gây rắc rối cho các anh!" Diệp Kiêu căn bản không tin, huống chi

đám người này miệng chẳng có lời thật.

Anh lắc đầu, trực tiếp chĩa súng vào một người trong số đó, một phát súng bắn chết anh ta.

Người còn lại thấy vậy thì giật mình, rất nhanh liền khóc lên, đúng là đồ ngốc!

"Phải nói rõ ràng, nếu không hôm nay đừng hòng sống sót rời đi, cho dù Cáp Bố Thượng Sư có đến bên cạnh, ông ta cũng sẽ không tha cho ngươi đâu." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, người đó cũng biết, nhưng lúc này cũng không còn cách nào, dù sao đối với anh ta thì sống sót lúc này là quan trọng nhất, nhưng bây giờ anh ta còn không có cơ hội sống sót.

Nói ra cũng không có cách nào, đúng lúc này trong bộ đàm của anh ta lại đột nhiên truyền đến một giọng nói, "Dẫn bọn chúng qua đây!" Nghe lời này, Diệp Kiêu lập tức giật mình!

Nghe thấy giọng nói đó, anh lập tức giật lấy bộ đàm của anh ta, đối diện với bên trong, "Cáp Bố, là ngươi đúng không?" Cáp Bố Thượng Sư "a a" cười lên, giọng nói có chút khàn khàn.

"Ta biết ngươi, dẫn ngươi vào đây để ngươi xem đại nghiệp vĩ đồ của ta thế nào sao?

Kết thúc sớm hành động thám hiểm mộ của ngươi." "Ngươi không phải vẫn luôn nghĩ nửa con Cổ trùng của ngươi rốt cuộc ở đâu, và kế hoạch phục sinh của ta sao?

Cho nên bây giờ ta sẽ nói hết cho ngươi, Tiểu Diệp, mau qua đây, ta đang đợi ngươi." Nói xong, bộ đàm liền im bặt, mặc kệ Diệp Kiêu có gọi thế nào cũng không có động tĩnh, điều này khiến Diệp Kiêu lập tức nổi giận, chĩa súng vào người kia!

Người đó sợ đến liên tục gật đầu, "Tôi dẫn các anh đi là được chứ

gì, Cáp Bố Thượng Sư đã ra lệnh rồi, tôi nhất định sẽ dẫn các anh đi!" Diệp Kiêu nhíu chặt mày, quay đầu nhìn Trương Như Long, "Mọi việc phải cẩn thận, tên Cáp Bố này chắc chắn có quỷ!" Trương Như Long đương nhiên cũng biết việc hắn đột nhiên xuất hiện, rồi kết thúc sớm hành động thám hiểm mộ chắc chắn là có kế hoạch, rốt cuộc tên này ẩn giấu bí mật gì đằng sau?

Tất cả mọi người đều muốn biết, cư dân mạng cũng phấn khích hẳn lên, "Mẹ kiếp, chiến thắng ngay trước mắt rồi!" "Nhưng tuyệt đối không thể bỏ lỡ nguyên nhân, sao lại nhanh thế này đã sắp kết thúc rồi, tôi đang nghĩ Cáp Bố Thượng Sư nhất định là không thể đợi được nữa." "Hắn e là có vấn đề về cơ thể, cho nên mới để Diệp Đảo qua đó." "Diệp Đảo cẩn thận bị người ta tính kế thì không hay đâu." "Cái mà các ông nói suốt ngày rốt cuộc là ý gì?

Tức là linh hồn của ngươi chiếm đoạt thân thể của người khác, đẩy linh hồn của người khác ra ngoài." "Như vậy tương đương với cương thi, nhưng Diệp Kiêu thì khác, thân thể của anh ta đối với Cáp Bố Thượng Sư là vật hiến tế, là vật chứa." "Chỉ cần có thể chiếm được thân thể của anh ta, vậy thì mọi việc sẽ không thành vấn đề nữa!" "Diệp Kiêu sau này có thể nói là sở hướng vô địch!" Nghe cư dân mạng giải thích như vậy, Trương Như Long thấy xong cũng không khỏi giật mình, "Thật sự đáng sợ như vậy sao?

Không đến mức khoa trương thế chứ!" Diệp Kiêu thì cười lên, "Gần như là ý đó đấy!" Xem ra tâm tư của cư dân mạng đều rất sáng suốt, anh từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy, nhưng hiện tại đã xảy ra rồi, vậy thì nhất định phải dốc toàn lực đối phó.

Ở dưới địa cung đi khoảng hai mươi phút, cuối cùng cũng đến một đại điện, Diệp Kiêu trực tiếp đi qua, chính giữa phía trên có một người trẻ tuổi đang ngồi, trên người mặc trường bào màu trắng, cả

người gầy yếu vô cùng, làn da trắng bệch gần như trong suốt.

Người này là Cáp Bố Thượng Sư ư?

Không ngờ lại trẻ tuổi như vậy!

Điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi nhíu chặt mày.

Chính là một thanh niên yếu ớt đến mức gió thổi cũng bay như thế, lại có thể bày ra một ván cờ lớn như vậy.

Chỉ là, hiện tại đã gặp, Diệp Kiêu vẫn cảm thấy không đúng, thân thể người này ẩn hiện trong một ảo ảnh, nhìn qua có vẻ không thực lắm.

Lúc này anh quay phim tiến lên chĩa ống kính vào, cư dân mạng nhìn thấy cảnh tượng này đều kinh ngạc thốt lên!

"Mẹ kiếp, đây là Cáp Bố Đại Sư trong truyền thuyết sao, trông chẳng có gì đặc biệt!" "Khó mà tưởng tượng một người như vậy lại có thể phò tá Thành Cát Tư Hãn, điều này thật quá khó tin!" "Tôi cứ nghĩ hắn rất thần bí, ít nhất cũng phải mặc áo choàng hay gì đó chứ, sao lại chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng mà ra rồi?" "Khí thế ra trận này không đủ chút nào!

So với Diệp Đảo còn kém xa!" "Nói bậy, sao tôi lại thấy hắn vừa nhìn đã rất ngầu rồi?" "Nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy, Cáp Bố Thượng Sư rốt cuộc là thật hay giả, Diệp Kiêu mau qua đó xem!" "Xem gì mà xem, mau cầm vũ khí, một phát súng bắn chết hắn đi!

Chương 645

Đừng nói nhiều lời vô nghĩa nữa!" Lúc này Diệp Kiêu chăm chú nhìn người ngồi trên, càng lúc càng cảm thấy hình ảnh này vô cùng hư ảo.

Anh lại chiếu đèn pin vào, chùm sáng lại xuyên qua được, anh lập tức hiểu ra.

Trương Như Long cầm súng định bắn nhưng bị Diệp Kiêu ngăn lại, anh ta gầm lên giận dữ: "Tiểu Diệp, cậu ngăn tôi làm gì?

Tôi muốn giết hắn!" "Ông giết hắn cũng vô dụng, đây là hình ảnh hư ảo, thấy không?

Có máy chiếu hình đó, hắn đã sớm cao chạy xa bay rồi." Và đúng lúc này, người dẫn đường kia lập tức tái mét mặt, anh ta hoảng sợ nhìn Diệp Kiêu, "Không phải tôi lừa anh, hắn, hắn vừa nãy quả thật là ở đây hạ đạt mệnh lệnh!" Diệp Kiêu không để ý, nhìn xung quanh thấy ở đây vẫn còn nước và thức ăn, tin lời anh ta nói.

Nhưng lúc này thấy người đó như vậy, Diệp Kiêu lập tức bật cười, "Đồ chuột nhắt vô lương!" "Cáp Bố, ngươi hèn nhát đến mức này sao, chẳng lẽ không dám đối chất trực tiếp với ta ư?

Bây giờ lại dùng cách này để gặp ta!" Lúc này trong cung điện truyền đến một giọng nói, "Diệp Kiêu, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt rồi, đợi lâu như vậy, rất muốn giao lưu trực tiếp với ngươi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thôi vậy." "Thay vì vừa gặp đã giương cung bạt kiếm, chi bằng cứ dùng cách này.

Như vậy thì cả ngươi và ta đều tốt." Nghe lời này, mọi người đều khinh thường.

“Tôi còn tưởng cái gì, hóa ra căn bản là ngươi tự mình hèn nhát, làm một con rùa rụt cổ!

Thật sự quá trơ trẽn!” “Đúng vậy đấy, có bản lĩnh thì ra đây đơn độc một mình mà chiến, nếu không thì đừng có ở đây nói nhảm nữa.” “Cáp Bố, ngươi là lão yêu tinh ngàn năm, có biết thế nào là trơ trẽn không, mau xuất hiện đi, kẻo chúng ta lãng phí thời gian!” Lúc này mọi người xôn xao bàn tán, còn Diệp Kiêu thì cười cười, nhìn hình ảnh hư ảo, trên mặt đầy vẻ sắc lạnh, “Những gì cần nói thì không cần nói nhảm nữa, tự mình ra đây, chúng ta nói chuyện rõ ràng!” “Diệp Kiêu, toàn bộ đại điện bên trong ta đã bố trí đầy thuốc nổ, nếu ngươi muốn gặp ta, trước tiên hãy tìm thấy thuốc nổ rồi hãy nói.” “Ta cho ngươi nửa tiếng đồng hồ, đồng hồ đếm ngược bắt đầu, nếu ngươi có thể tìm thấy thuận lợi, ta sẽ gặp ngươi, nếu không thì thôi.” Lúc này nghe giọng nói đó, mọi người đều kinh ngạc không thôi, không ngờ Cáp Bố Thượng Sư lại vô sỉ đến mức này, lại có thể nghĩ ra cách như vậy!

Điều này khiến mọi người căng thẳng không thôi, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, “Cáp Bố, ngươi đừng có ở đây nói lời hù dọa!” Giữa không trung truyền đến giọng nói của Cáp Bố Thượng Sư, “Diệp Kiêu, ngươi có muốn ta điều khiển một quả bom cho ngươi xem không, ngươi nghe cho kỹ đây!” Lời vừa dứt, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng nổ rung trời!

OÀNH!

Cả đại điện đều bị chấn động.

Tất cả mọi người đều bị làn sóng xung kích này làm cho rung chuyển.

Diệp Kiêu lúc này mới tin, trên không đại điện lại một lần nữa truyền đến giọng nói của Cáp Bố Thượng Sư.

“Diệp Kiêu, đồng hồ đếm ngược đã bắt đầu, nếu còn chậm trễ thời gian, nửa tiếng sau các ngươi sẽ chết hết!” “Thời gian của ta rất dư dả, ba mươi phút nếu ngươi có thể tìm thấy, ngươi mới có tư cách đối đầu với ta, nếu không thì xin lỗi ngươi sẽ bị loại.” Cáp Bố Thượng Sư biến thái đến vậy, khiến Diệp Kiêu không khỏi thầm mắng một tiếng, sau đó bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Mọi người vừa nhìn cũng không khỏi căng thẳng.

“Cáp Bố Thượng Sư này đúng là biến thái trong số biến thái!

Không ngờ lại đặt mai phục!” “Nếu tìm được hắn, lão tử nhất định sẽ xé xác hắn ra thành tám mảnh!” “Bây giờ có được hay không vẫn còn là vấn đề, tìm đi, lỡ đâu nổ thì sao?” Lúc này Diệp Kiêu đến trước cửa lớn, lại phát hiện không biết từ khi nào cửa đã đóng chặt, anh đẩy thử, nặng như nghìn cân.

Điều này khiến Diệp Kiêu lập tức chùng xuống!

Đoạn Môn Thạch!

Chẳng trách Cáp Bố Thượng Sư có vẻ không sợ hãi gì, hóa ra đã lắp đặt thuốc nổ còn đặt Đoạn Môn Thạch, như vậy thì dù thế nào họ cũng không ra ngoài được!

Lúc này Diệp Kiêu nghĩ đến người dẫn đường, quay lại túm lấy anh ta, “Nói, có lối ra không!” Người đó sắp khóc đến nơi, liên tục lắc đầu, “Không, không có, ở đây chỉ có một cánh cửa, đóng lại là không ra được!” Diệp Kiêu không tin, Cáp Bố Thượng Sư thông minh như vậy, sao lại không để lại đường hầm bí mật!

Huống chi đây là cổ mộ, cho dù là người xây mộ cũng sẽ để lại một con đường.

Đoạn Môn Thạch, sao ở đây lại có Đoạn Môn Thạch?

Trừ khi là nơi đặt cơ quan.

Cáp Bố Thượng Sư đã lắp đặt thuốc nổ, nhưng anh không ngửi thấy chút mùi thuốc súng nào, thậm chí còn không nhìn thấy dây dẫn thuốc nổ.

Tuy nhiên, trong đại điện tối đen như mực, muốn tìm thấy cũng không phải là chuyện dễ.

Tất cả mọi người đều căng thẳng, nhìn thời gian từng phút từng giây trôi qua, một chút manh mối cũng không có.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, trong lòng đang suy nghĩ về toàn bộ sự việc, còn người dẫn đường thì co rúm ở góc, không nói một lời.

Diệp Kiêu thấy anh ta đột nhiên lóe lên một tia linh cảm, bản thân sắp bị nổ chết rồi, phản ứng của anh ta như vậy thật sự quá bất thường.

Diệp Kiêu trực tiếp đi qua, rút Hắc Kim Đoản Đao đưa cho anh ta, người đó lập tức ngớ người!

"Anh, anh muốn làm gì?" "Ngươi tự mình chọn đi, là bị nổ tan xương nát thịt, hay là để ta dùng đao trực tiếp kết liễu ngươi thì tốt hơn." Người dẫn đường ngớ người, "Anh không phải có thể tìm được lối ra sao?

Tại sao lại muốn giết tôi?" "Không tìm được, ở đây lớn như vậy, từ đâu mà tìm đi đâu?

Nếu không tìm được thì chỉ có một con đường chết, cho nên ta nghĩ tới nghĩ lui thấy vẫn nên giết ngươi đi!

Như vậy cũng bớt chuyện." Nghe lời này, anh ta lập tức sụp đổ, "Đừng đừng đừng!

Anh cố gắng thêm một chút nữa, nhất định có thể mà!" Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu lắc đầu, "Không muốn cố gắng, cũng không thể cố gắng, nói đi, muốn chết thế nào, là bị nổ chết hay bị ta từng nhát

từng nhát chém?" Lúc này anh ta lập tức kinh hãi không thôi, Diệp Kiêu tiến lên một bước, làm động tác muốn ra tay với anh ta, anh ta lập tức căng thẳng hét lớn: "Đừng đừng, tôi sai rồi!

Tôi sai rồi, không dám nữa!" Thấy phản ứng đó của anh ta, Diệp Kiêu quát: "Nói!

Rốt cuộc lối ra ở đâu?

Cái Đoạn Môn Thạch này, và cả đại điện này hẳn là có cơ quan đúng không?" Nghe lời này, mọi người cũng đều nhìn sang, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Diệp Kiêu, Tiểu Diệp đang nói cái gì vậy, chuyện này sắp nổ tung rồi, còn có cơ quan sao?

Họ đã tìm khắp một lượt, suýt chút nữa là nhổ cả gạch ra rồi!

Cáp Bố Thượng Sư từ một phía khác thông qua camera nhìn Diệp Kiêu không khỏi nhíu chặt mày, "Tên nhóc này còn lợi hại hơn mình tưởng, chỉ trong chớp mắt đã nhìn thấu rồi." Hắn lập tức bật cười, nhưng có đối thủ mà thông minh như vậy, thì mới xứng đáng để hắn đối đầu, nếu không gặp phải loại ngu ngốc bình thường, hắn thật sự không thèm để mắt tới.

Cáp Bố Thượng Sư liên tục gật đầu, tên nhóc này không tệ, không hổ là người mình đã nhìn trúng.

Lúc này người kia thấy Diệp Kiêu, không khỏi nuốt nước bọt, Diệp Kiêu trực tiếp tiến lên, vứt đao xuống trước mặt anh ta.

Anh ta lập tức có chút sợ hãi.

"Anh, các anh đã nói rồi, sẽ không giết tôi, tôi thật sự không biết gì cả!" Trương Như Long không thể chịu đựng thêm nữa, trực tiếp tiến lên túm lấy anh ta.

"Nếu ngươi còn nói thêm một lời vô nghĩa nào nữa, cẩn thận ta sẽ lóc hết thịt trên người ngươi ra đấy!" "Nghĩ mà xem, đây là trong cổ

mộ, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, không ai có thể bảo vệ ngươi đâu." Nghe anh ta nói vậy, người đó lập tức giật mình, rụt rè cúi đầu nhìn cây đao đó, rồi lập tức mếu máo: "Tôi biết có đường." "Nếu có đường, vậy thì tự mình dẫn đường đi, đỡ cho ta phải nói nhảm với ngươi nữa!" Lúc này Diệp Kiêu nhìn anh ta ra hiệu tiến lên, người đó liền đi tới, đến chỗ phía trên đại điện, chính là chỗ bức tượng ảo ảnh vừa nãy, vươn tay nhấn một cái.

Diệp Kiêu lúc này mới phát hiện bức tượng và một viên gạch đá trùng khớp, đây là một viên đá màu đen, chỉ cần nhấn xuống cả đại sảnh đều bắt đầu rung lắc.

Và ngay bên cạnh bóng tối có một cánh cửa vô hình mở ra, thấy cảnh này, mọi người đều há hốc mồm.

Cư dân mạng trong phòng livestream lại càng không dám tin.

"Có nhầm không vậy, lại giấu sâu đến thế!" "Điều này thật sự quá khó tin!" "Từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy, Diệp Đảo các anh rốt cuộc phát hiện ra bằng cách nào?" "Mau nói ra đi, để chúng tôi cũng nghe thử, nếu có bỏ lỡ gì, chúng tôi cũng học hỏi được." "Diệp Đảo, xuống mộ chắc không phải là chuyện dễ dàng gì, nói ra để chúng tôi cũng học hỏi một chút." "Diệp Đảo làm sao mà phát hiện ra nơi này còn có những bí ẩn khác?

Nếu đổi lại là tôi, tôi căn bản sẽ không có sự cảnh giác như vậy!" "Người này đã nói gì?

Mà Diệp Đảo anh lại có thể nhìn ra manh mối?" "Mau nói cho chúng tôi biết, xem có thể giúp được anh không!" "Đúng vậy Diệp Đảo, nếu anh không nói, tôi cũng không biết phải làm sao cho phải." "Đừng ép Diệp Đảo nữa, Diệp Đảo tám phần là không nói ra được đâu, dù sao đây cũng giống như một mê cung, tiếp tục đi đi, tôi nóng lòng muốn xem rốt cuộc ở đây có gì rồi!" "Nếu còn chần chừ thêm

một bước nữa, e rằng Cáp Bố Thượng Sư phía sau còn có đủ mọi cách để đối phó với anh, mau đi đi." Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, sau đó mọi người cũng đều đi theo, người đó lập tức biến mất không dấu vết.

Trương Như Long vội vàng muốn đuổi theo, nhưng bị Diệp Kiêu ngăn lại, "Khoan đã!" "Sao tôi có thể không động chứ?

Bây giờ để hắn chạy mất rồi, sau này còn tìm được nữa không?" "Đều tại tôi, nhất thời bất cẩn lại để hắn chạy thoát!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Có thể tự do ra vào ở nơi này, chứng tỏ đây là khách quen của nơi này, chỉ cần chúng ta tiếp tục tìm xuống, nhất định có thể lại gặp được hắn, nhưng bây giờ việc duy nhất cần làm không phải là chuyện này." "Vậy là chuyện gì?" "Nhanh chóng tìm thấy Cáp Bố Thượng Sư, hắn không phải đã nói trong đại sảnh và cả trong mộ đều đặt thuốc nổ rồi sao, nếu cứ thế này mà đi xuống, không tìm được lối ra thì xong đời rồi!" "Nhanh lên đi, vạn nhất xảy ra chuyện gì hậu quả khó lường." Trương Như Long cũng sốt ruột, lúc này Diệp Kiêu đã không kịp nhìn phòng livestream của họ, còn anh quay phim thấy vậy không khỏi bực mình.

"Tiểu Diệp, tôi cứ tưởng họ nói không sai, trước tiên chúng ta phải tìm được người này, hơn nữa còn phải tìm được Cáp Bố Thượng Sư, nếu không thì đại sảnh này mà nổ tung, chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn.

Chương 646

Bản thân đây đã là một cái mộ, nếu chết nhiều người như vậy không chừng oán khí sẽ sinh sôi, đến lúc đó thì không hay rồi." "Tôi không muốn chết không được yên ổn." Nghe vậy, Diệp Kiêu lập tức phá lên cười, "Anh quay phim cứ yên tâm đi, lần này đã xuống đây rồi, thì tôi nhất định sẽ dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước, huống chi bất kể hắn làm gì, đều chỉ là hư trương thanh thế." Nghe anh nói vậy, Trương Như Long không khỏi có chút ngạc nhiên, "Hư trương thanh thế, lời này nói thế nào?" Diệp Kiêu nhìn xung quanh, càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình.

"Ông thử nghĩ xem, nếu hắn thật sự đã đặt thuốc nổ bên trong, vậy thì nhất định phải có lối đi thông ra bên ngoài, làm thế nào để có thể lên một cách thuận lợi mà không kinh động đến mọi người, con đường duy nhất chỉ có một, đó chính là Cáp Bố Thượng Sư đã thông suốt các lối đi lên xuống, nếu không thì tuyệt đối không có con đường thứ hai có thể đi.

Nếu không thì nhiều năm như vậy hắn làm sao có thể nhiều lần qua lại Thiên Sơn, hơn nữa sau khi hắn ra ngoài rất nhanh sẽ bị bắt, tôi không tin hắn có thể lợi hại đến vậy, vừa nãy đó không chừng chỉ là để hù dọa chúng ta mà thôi." Nghe anh nói vậy, mọi người lập tức phản ứng lại, "Anh nói như vậy thì tôi hiểu rồi, vẫn là Tiểu Diệp anh lợi hại!" "Không ngờ Cáp Bố Thượng Sư lại xảo quyệt đến vậy!" Đây cũng là điều Diệp Kiêu tự mình nghĩ, nếu không phải vậy, rất khó giải thích tại sao Cáp Bố Thượng Sư lại xuất hiện lần nữa.

Hơn nữa, chuyện này đối với Diệp Kiêu căn bản là một điều bất ngờ, anh tình cờ trở thành sức mạnh nòng cốt của toàn bộ đội khảo cổ, cũng tình cờ có thể dẫn đội đi vào.

Lần này cách ly đội khảo cổ ở bên ngoài, dẫn theo những người trong đội bảo vệ cùng đi, chỉ là để bảo vệ đội khảo cổ.

Cáp Bố Thượng Sư không thể nào không biết điều đó, cho nên sẽ không đại động can qua ở đây đặt thuốc nổ, làm nổ chết họ.

Bởi vì vai trò của họ so với đội khảo cổ thật sự là quá nhỏ bé.

Nghe Diệp Kiêu phân tích, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, đúng vậy, họ chẳng qua chỉ là đội bảo vệ, thật sự không thể gọi là nhân vật lớn gì, Cáp Bố Thượng Sư cho dù có cho nổ chết họ, cũng chẳng có gì to tát.

Giáo sư Chu và mọi người ở bên ngoài thấy Diệp Kiêu nói vậy, cũng không khỏi thở dài một hơi, "Tiểu Diệp vì chúng ta thật sự đã hy sinh quá nhiều, như vậy chúng ta nhất định phải tranh thủ thời gian giải quyết hết những bí ẩn trong đó, nếu không thì một mình anh ấy ở trong đó thật sự quá mệt mỏi." "Đúng vậy Giáo sư Chu nói không sai, chúng ta nhất định phải tranh thủ một người ở trong, một người ở ngoài, như vậy mới có thể tương hỗ hô ứng." "Chúng ta phải toàn lực phối hợp!" Diệp Kiêu không biết Giáo sư Chu và mọi người ở bên ngoài đã nghĩ cách để giải mã bí ẩn Thiên Sơn, cộng thêm con Cổ trùng trong tay anh bây giờ vẫn chưa tìm thấy nửa còn lại, cho nên Diệp Kiêu thực tế cũng khá khó khăn.

Hiện tại Cáp Bố Thượng Sư ở trong tối, họ ở trong sáng, đi trong đường hầm tối tăm, mọi người đều có chút nơm nớp lo sợ.

"Tiểu Diệp, anh nói chúng ta bây giờ đã đến tầng nào rồi, dưới lòng đất bao nhiêu mét, sao em lại cảm thấy nhiệt độ càng lúc càng lạnh?" "Đúng vậy Tiểu Diệp, cảm giác xung quanh âm u lạnh lẽo, một luồng khí lạnh ập đến, nếu cứ thế này e rằng em sẽ không chịu nổi." "Mọi người đừng tự mình dọa mình, đã đến nơi này rồi, chắc chắn là lạnh." Và trong phòng livestream, cư dân mạng cũng bắt đầu bàn tán.

“Xuống mộ chắc chắn có độ khó nhất định, nếu không thì không gọi là cổ mộ nữa.” “Cổ mộ nào mà không lạnh, chẳng lẽ đây là suối nước nóng sao?” “Tôi thấy mọi người chủ yếu là do tâm lý mà thôi.” “Ai nói vậy, sao lại có tác dụng tâm lý?

Nếu là anh, anh xuống thử xem!” “Lạnh hay không lạnh thì đừng nói nữa, Diệp Kiêu đến bây giờ còn chưa nói một lời nào, mọi người đều không chú ý sao, bây giờ vẫn còn ở đây luyên thuyên, thực ra trong lòng người ta đã có chủ ý rồi.” Lúc này Diệp Kiêu khẽ mỉm cười, “Lạnh là bình thường, đây là Thiên Sơn, nhiệt độ thấp hơn cổ mộ bình thường, băng tuyết bao phủ là một mặt, ngoài ra, ngôi cổ mộ này, không hề đơn giản.” “Con đường này, cũng không phải là con đường trên bản đồ.

Cáp Bố Thượng Sư muốn ta đi qua, chẳng qua là muốn gặp mặt ta, nhưng hắn lại không dám gặp ta, sợ ta diệt trừ hắn, cho nên mới cố lộng huyền hư, con đường này, bất kể các ngươi đi thế nào cũng đều như nhau, mọi người cũng không cần vội vàng, cứ theo bước chân của ta mà đi là được.” Diệp Kiêu cảm thấy Cáp Bố Thượng Sư cũng chưa chắc đã đi theo bản đồ, dù sao bên trong đây có quá nhiều thứ chưa giải trừ, nếu hoàn toàn dựa theo bản đồ, thì những con Cổ trùng đó làm sao mà tránh được?

Sao còn có thể chết nhiều người như vậy?

Điều duy nhất có thể giải thích là cổ mộ có thể di chuyển, mà khi di chuyển ngay cả Cáp Bố Thượng Sư cũng không thể tìm ra quy luật.

Do đó hắn mới mỗi vài năm lại đến một lần, mục đích là muốn tìm ra quy luật, muốn giải quyết triệt để.

Đáng tiếc, toàn bộ Thiên Sơn đều là một quần thể lăng mộ khổng lồ, Diệp Kiêu không biết rốt cuộc đây là của vị hoàng đế nào, nhưng không thể không nói cái mộ này quả thật đã giúp anh.

Nếu không thì sớm đã bị Cáp Bố Thượng Sư đắc thủ rồi, hà tất phải đợi đến bây giờ.

Lúc này mọi người nghe Diệp Kiêu nói vậy cũng không khỏi hít sâu một hơi, "Nếu để tôi biết đó là hoàng đế nào, tôi nhất định sẽ cho nổ tung hắn." "Không thể nổ tung được, đây là Thiên Sơn, toàn bộ Thiên Sơn chính là một ngôi mộ, ngọn núi mà anh nhìn thấy thực chất là một dạng mộ, tôi thấy người này tinh thông phong thủy, có thể dung hợp núi và cổ mộ thành một thể, như vậy thì bất kể đạo mộ tặc là ai, có bao nhiêu, bất cứ lúc nào đến cũng sẽ không chiếm được lợi thế." Diệp Kiêu giải thích như vậy khiến mọi người kinh ngạc không thôi, "Theo anh nói như vậy, vậy là lần này chúng ta không có hy vọng sao?" Trương Như Long cắt ngang lời họ, "Cho dù không có hy vọng, thì có thể làm gì chứ?

Việc bảo vệ tài sản của Đại Việt Quốc là ưu tiên hàng đầu!" "Hơn nữa Diệp Kiêu ở đây sợ gì?

Cáp Bố Thượng Sư muốn chúng ta chết trong đó, vậy lần này chúng ta cũng coi như là chết có ý nghĩa." Nghe Trương Như Long nói vậy, những người bảo vệ cũng đều hăm hở muốn thử sức.

"Chỉ cần giết chết Cáp Bố Thượng Sư trong đây, sau này sẽ không còn ai dám gây chuyện nữa." Mọi người nói như vậy khiến cư dân mạng trong phòng livestream có chút căng thẳng, đồng thời lại cảm động không thôi.

"Nghe họ nói vậy, tôi đột nhiên cảm thấy nếu họ hy sinh thì thật đáng tiếc." Lập tức trong phòng livestream một mảnh ai oán, mọi người đều không biết nên nói gì cho phải, Diệp Kiêu lại không cảm thấy vậy, dù sao sau khi xuống đây đều là để vạch trần bí mật, nếu đã như vậy, thì cứ để họ cùng đi qua.

Lúc này Diệp Kiêu đang ở trong đường hầm, xung quanh yên tĩnh

một cách bất thường, anh cảm thấy có chút không ổn, đột nhiên dừng bước.

Mọi người thấy vậy không khỏi giật mình!

"Tiểu Diệp, sao vậy?" "Có phải phát hiện ra điều gì không?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Tôi chỉ là cảm thấy nơi này quá yên tĩnh, lúc chúng ta mới vào có rất nhiều Cổ trùng, mà bây giờ yên tĩnh như vậy lại khiến tôi cảm thấy không quen." Nghe vậy, mọi người đều bật cười.

"Quá yên tĩnh, chẳng lẽ không tốt sao?" "Trong cổ mộ vốn dĩ là yên tĩnh, chẳng lẽ?

Anh muốn trong cổ mộ xảy ra chuyện gì sao?" "Anh đừng dọa tôi, Tiểu Diệp, vạn nhất ở đây xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ sụp đổ mất." Lời vừa dứt liền nghe thấy một tiếng "tách", âm thanh trong trẻo này lan tỏa trong không khí, dường như còn có một mùi tanh tưởi, lập tức khiến sắc mặt mọi người đều thay đổi, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, vội vàng lên đạn, chĩa súng vào xung quanh, ai nấy đều có chút căng thẳng.

Trương Như Long hít sâu một hơi, "Tiểu Diệp, anh nói, anh vừa nói xong là quá yên tĩnh, bây giờ lại có tiếng động rồi, quá yên tĩnh cũng không phải là chuyện tốt, nhưng bây giờ có tiếng động, tôi cảm thấy càng không phải là chuyện tốt." Diệp Kiêu nghe anh ta nói vậy, trầm giọng nói: "Xin lỗi, cũng là tôi không ngờ, nếu thật sự có nguy hiểm gì, mọi người phải nhớ kỹ, tuyệt đối đừng căng thẳng." Và đúng lúc này Diệp Kiêu vừa nói xong, phía trước liền truyền đến tiếng "xào xạc", da đầu mọi người tê dại, phải nói là những con Cổ trùng này họ đã gặp không ít trên đường đi, nhưng những con Cổ trùng này rốt cuộc phải làm thế nào mới hết được.

Trương Như Long không khỏi lùi lại một tiếng, "Mẹ kiếp, không

hết rồi lại đến nữa!

Chẳng lẽ nơi này là ổ Cổ trùng sao?

Chuyên sản xuất đủ loại Cổ trùng, Thiên Sơn này ngoài Cổ trùng ra thì chẳng có gì sao?" Diệp Kiêu nhắc nhở anh ta, "Bất kể cái gì đến, chúng ta bây giờ có vũ khí." Lúc này mọi người cũng đều cảnh giác, phải nói là phía trước có thứ gì đó họ không biết, nhưng bây giờ tiếng xào xạc này vừa đến trước mặt thì lập tức biến mất, điều này khiến mọi người đột nhiên có chút kinh ngạc, chuyện gì vậy?

"Sao lại không còn nữa?" "Sao lại đột nhiên dừng lại, tôi cuối cùng cũng biết cảm giác không khí đột nhiên yên tĩnh là thế nào, điều này thật quá đáng sợ." Diệp Kiêu thì nói với họ, "Tôi vào xem sao." Trương Như Long lại không đồng ý, "Không, Tiểu Diệp, chúng tôi đi cùng anh, lần nào anh cũng nói vậy, cho nên lần này chúng tôi quyết định sẽ đi cùng anh, ai cũng đừng hòng ngăn cản chúng tôi." Diệp Kiêu thấy họ nói vậy, không khỏi gật đầu, "Nếu đã như vậy thì mọi người cùng đi, dù sao cũng là những con ngựa trên cùng một sợi dây, ai cũng không thoát được." Mọi người đều bật cười, "Dù sao thì Tiểu Diệp, chuyện này anh phải nghe tôi, mọi người mọi hành động đều nghe chỉ huy, tất cả cùng xuất động đi!" "Nơi này, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, hậu quả khó lường, anh lại là trụ cột của chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không để anh mạo hiểm." Diệp Kiêu đương nhiên cũng hiểu, đi cùng họ vào sau đó, anh mới phát hiện, đường hầm này dài và sâu, đường hầm này dài khoảng hơn một trăm mét.

Sau khi đèn pin chiếu qua thì căn bản không nhìn rõ phía trước có gì, điều này cũng khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút không ổn, nhưng tiếng xào xạc kia đột nhiên biến mất, Diệp Kiêu nghi ngờ chúng đã chui vào trong tường, cho nên liền lấy đèn pin chiếu thử, không chiếu thì không sao, vừa chiếu một cái Diệp Kiêu liền phát hiện ra điều không ổn!

Trên bức tường của đường hầm tối đen nguyên bản bỗng nhiên xuất hiện một bộ xương khô khổng lồ!

Nhưng tại sao hình ảnh bộ xương lại xuất hiện ở đây chứ?

Điều này khiến mọi người đều nhìn nhau.

Diệp Kiêu vươn tay sờ sờ, ngửi một cái, sắc mặt lập tức thay đổi, cảm giác thô ráp dưới ngón tay thật đến vậy.

Nhưng vừa dùng lực, một trong số xương đó liền biến mất, "Phân Thi Trùng!" "Ai lại ác thú vị đến vậy?" Lời này nói ra khiến mọi người có chút kinh ngạc.

"Tiểu Diệp, anh nói cái gì vậy?" "Thứ này được tạo thành từ phân Cổ trùng sao?

Có người cố ý làm vậy?" Diệp Kiêu gật đầu, đúng là mùi tanh tưởi, là cố ý làm, nhưng không biết là người xây mộ hay Cáp Bố Thượng Sư cố lộng huyền hư.

Diệp Kiêu hướng lên phía trên hét lớn, "Ra đây!" Mọi người đều chĩa súng lên phía trên, một mảnh tối đen căn bản không nhìn rõ, sau đó trên bức tường càng lúc càng xuất hiện nhiều hình vẽ khác nhau.

Diệp Kiêu lần lượt nhìn qua, hình như là cảnh tế tự, "Tiểu Diệp, anh xem này, đây là Cổ trùng, đây là người, quỳ lạy hành lễ!" "Trời ạ, đây là cảnh Vạn Trùng Tế Bái." Các hình vẽ trên bức tường tạo thành từng bức bích họa, mọi người đều nhìn rõ, tất cả đều là cảnh Cổ trùng tế tự.

Điều này giống hệt như các cổ mộ trước đây.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy, chẳng lẽ những cổ mộ này đều có liên hệ với nhau?" Ngay cả Trương Như Long cũng không hiểu, những người trong phòng livestream theo ống kính của anh quay phim lần lượt nhìn qua, lập tức đều có chút sợ hãi.

“Mẹ kiếp, cái này đúng là, nơi này sao lại có những thứ này!” “Nếu là do người xây mộ làm, là để hù dọa đạo mộ giả thì còn nói được, nhưng nếu không phải thì sao?” “Diệp Kiêu mau đi đi, tôi sợ lát nữa sẽ không đi được nữa!” “Diệp Đảo, nơi này thật sự quỷ dị, vẫn nên rời đi sớm thì hơn!” Trương Như Long và mọi người cũng không khách khí nữa, cầm súng chĩa về phía trước liền bắn một tràng, tràng súng này bắn ra lập tức truyền đến tiếng “xào xạc”, điều này khiến mọi người căng thẳng.

“Đến rồi, đến rồi!” “Đừng lo lắng, tiếp tục đi về phía trước.” Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Chúng ta có vũ khí không sợ.” “Mọi người đừng vội, trước tiên chuẩn bị súng đạn!” Nghe anh nói vậy, lúc đó trong lòng mọi người đều chùng xuống, nhưng không thể không nói nơi này quả thật có chút quỷ dị, đường hầm dài hơn một trăm mét, họ đi mất cả nửa tiếng đồng hồ.

Hai bên bức tường đều là hình vẽ, mà tiếng “xào xạc” không ngừng, dường như đang lần theo hướng họ đi theo suốt, điều này khiến Diệp Kiêu cảnh giác.

Trương Như Long và mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần đi ra khỏi đường hầm này là lập tức sẽ khai hỏa.

Nhưng không ngờ rằng, chỉ cách chỗ cuối cùng hai mươi mét, phía trước lại bị một dải ánh sáng lấp lánh chặn lại.

Điều này khiến mọi người lập tức kinh hãi, còn Diệp Kiêu cũng nhìn ra, đây chính là nguồn gốc của âm thanh.

Chỉ thấy những thứ đó nổi lên xuống, nhìn thấy cảnh này, Diệp Kiêu không khỏi nhíu chặt mày.

“Tiểu Diệp, đây là cái gì?

Nhìn qua hình như hơi giống đom đóm.” “Đúng, tôi nhìn cũng

giống đom đóm, nhưng đom đóm chắc không có gì đáng ngại." "Đom đóm?

Chương 647

Môi trường ở đây tệ như vậy sao có thể là đom đóm!" "Là những con Hỏa Phiêu Trùng trước đây sao?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Đám Cổ trùng đó sẽ không xuất hiện ở đây, đã qua một tầng cấp rồi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút không thể tin nổi, "Cái gì gọi là đã qua một tầng cấp?

Đây là cái quái gì vậy?" Diệp Kiêu nhíu mày, "Còn nhớ lúc chúng ta tìm lối vào trên Thiên Sơn đã thấy những con Hỏa Phiêu Trùng đó không, cái này là bản nâng cấp, những con Cổ trùng đó và bọn chúng có sự phân cấp rõ ràng, tuyệt đối sẽ không xuống đến phía dưới, hơn nữa Cáp Bố Thượng Sư cũng không thể tránh được, điều này cho thấy những thứ này vẫn luôn tồn tại ở phía dưới." Diệp Kiêu giải thích như vậy khiến mọi người đều hiểu ra, nhưng không thể không nói vẫn có chút quỷ dị.

Thử tưởng tượng những điểm sáng lấp lánh nổi lên xuống, trôi nổi qua lại giữa họ, khiến mọi người đều có chút căng thẳng.

"Tiểu Diệp, những thứ này chẳng lẽ cũng ăn thịt người sao?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đừng chạm vào, dùng hỏa công!" Trương Như Long lấy súng phun lửa ra, trực tiếp chĩa vào những quầng sáng đó một tràng quét qua.

Một lần phun lửa như vậy đã giải quyết tất cả, điều này khiến anh ta không ngờ, nhưng dường như cũng quá dễ dàng rồi!

Trương Như Long cũng không ngờ lại giải quyết được chỉ trong một lần, ngay cả bản thân anh ta cũng không dám tin.

"Hóa ra dễ như vậy, không nói gì cả, cứ đánh trước rồi tính sau, huống chi ở dưới đây thứ gì cũng có, chỉ cần có lửa thì mọi việc sẽ

không thành vấn đề nữa." "Tiểu Diệp, anh cũng vậy, lấy dụng cụ tạo lửa ra, lát nữa nếu có đụng phải nữa, chúng ta cứ cho nó một tràng thì không sợ gì cả!" Diệp Kiêu nghĩ vậy cũng phải, bất kể thứ gì, chạm vào lửa là không thể chống cự.

Lúc này mọi người đều có chút căng thẳng, tuy nói đã xử lý xong hết những quầng sáng đó, nhưng họ vẫn cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Những tiếng "xào xạc" khác thì không nói, chẳng lẽ lại là do những điểm sáng trôi nổi này tạo thành?

Không thể nào!

Đến thế hung hăng, lại nhanh như vậy đã bị giải quyết, thật sự là quá thuận lợi.

Thuận lợi đến mức khiến họ có chút không dám tin, mọi người đều có chút căng thẳng, nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu thì nhíu chặt mày lại nhìn Trương Như Long, Trương Như Long cười hắc hắc, "Đừng sợ, dù sao thì thứ này cũng đã bị giải trừ rồi, chúng ta có thể..." "Đó là cái quái gì!" Lời Trương Như Long còn chưa nói xong đã bị một tiếng hét lớn cắt ngang, mọi người đều xông đến phía trước, tất cả đều nhìn rõ, những điểm sáng màu đen phủ kín trời đất lao về phía họ!

Diệp Kiêu lập tức sững sờ, sau đó hét lớn, "Hắc Quang Thi Trùng!

Mau lùi lại!

Lấy lửa ra!" Mọi người vừa nghe anh nói vậy, lập tức lấy súng phun lửa ra, nhưng nhiên liệu đã thiếu hụt nghiêm trọng, lúc này nếu còn phun nữa e rằng sẽ không được rồi, từng đợt Hắc Quang Thi Trùng lại xuất hiện, Diệp Kiêu cũng lấy dụng cụ tạo lửa ra, trực tiếp hướng về phía trước.

Trương Như Long hét lớn: "Mẹ kiếp, đây là cái quái gì!" Cách màn hình cũng có thể nhìn rõ, những đám đông đó lao về phía họ.

Vừa nãy là điểm sáng màu trắng, bây giờ là điểm sáng màu đen, Diệp Kiêu thì trầm giọng nói: "Đây là Hắc Quang Thi Trùng, hình dáng của chúng không khác gì côn trùng bình thường, nhưng trên người sẽ có vảy phấn, một khi dính vào người, lập tức sẽ bốc cháy, đến lúc đó sẽ chết không có chỗ chôn!" "Dưới cổ mộ những con Cổ trùng này không biết có bao nhiêu, mọi người nhất định phải cẩn thận!" Diệp Kiêu vừa hét vừa dẫn dắt mọi người xông lên, bất kể thế nào, cũng không thể để những con Cổ trùng này chiếm ưu thế.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Đạo lập tức hít một hơi khí lạnh.

Mẹ kiếp, đám thi trùng này đúng là lợi hại, từ trước đến giờ ông ta chưa từng nghĩ có ngày mình lại bị đánh bại bởi mấy con trùng bé tí.

Hiện tại, mọi người đều sợ hãi tột độ, cứ thế lao thẳng về phía trước.

Diệp Kiêu thấy vậy cũng không khỏi nhíu chặt mày, mấy thứ này còn phiền phức hơn anh tưởng.

Nếu không xử lý nhanh gọn, lỡ sau này gặp lại thì bọn họ thật sự hết cách.Nhiên liệu có hạn, không ai có thể ngăn cản lũ hắc quang thi trùng tiến lên.

Mặc dù đã đốt hết đợt này đến đợt khác, nhưng vẫn không ăn thua, vô số đoàn sáng đen kịt phủ kín trời đất cứ thế lao đến.

Diệp Kiêu thấy vậy không nói hai lời, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vung một nhát chém thẳng về phía trước!

Lưỡi đao lóe lên, vô số hắc quang thi trùng đều rơi xuống đất.Suốt chặng đường này, thỉnh thoảng lại có những đoàn sáng đen lơ lửng,

đôi khi chúng ẩn mình trong bóng tối vô tận, như thể muốn đánh lén.

Diệp Kiêu không khỏi thấy khó chịu, mấy thứ này còn phiền phức hơn anh tưởng.

Nếu không xử lý kịp thời thì không biết sau này còn bao nhiêu con nữa.Lúc này, thấy Trương Đạo và mọi người vẫn đang không ngừng tiếp thêm nhiên liệu, Diệp Kiêu hô lớn: "Không cần tìm nữa, mau đi thôi!" Nghe Diệp Kiêu hô vậy, Trương Đạo cùng mọi người vội vàng đi theo anh.

Trong hai mươi mét đường hầm cuối cùng, vô số thi trùng tràn đến, ánh lửa chớp lóe liên hồi.

Diệp Kiêu đi đầu, vung đại đao chém một nhát, thi trùng bị bổ làm đôi.

Ngọn lửa bùng lên, lập tức tạo ra một con đường.

Thấy cảnh này, mọi người đều ngớ người, quá lợi hại!

Diệp Kiêu thừa thắng xông lên, trực tiếp thiêu rụi toàn bộ số thi trùng này.

Trương Đạo và những người khác ở phía sau dùng súng phun lửa để bổ sung, những con chưa chết thì dùng đại đao chém.

Trong chốc lát, mùi tanh tưởi tràn ngập toàn bộ đường hầm.Cuối cùng bọn họ cũng đã biết tiếng sột soạt kia rốt cuộc từ đâu mà ra, hóa ra là ở đây, hơn nữa, tất cả những hoa văn trên tường hai bên đều có lẽ là từ những thứ này mà ra.

Điều này càng khiến mọi người không dám tin, không ngờ những thứ này lại ghê tởm đến vậy, ẩn giấu ở đây.Lúc này, mọi người đều tề chỉnh đi theo sau Diệp Kiêu, không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ. "Mấy con thi trùng này mất tích tại sao lại đột nhiên xuất hiện?

Mà chúng ta cũng đâu có trêu chọc gì chúng." "Vừa rồi khẩu súng kia bắn ra có làm kinh động chúng không?

Cũng không phải, những hoa văn cúng tế trên tường này và đám thi trùng kia thì có liên quan gì?" Diệp Kiêu suy nghĩ một lát, rồi thở phào nhẹ nhõm.

Thấy lũ hắc quang thi trùng đều bị đánh bật, sau đó chúng muốn xông lên nhưng có ngọn lửa và súng phun lửa, song quản tề hạ nên nhất thời không dám tiến lên nữa.

Có lẽ là sợ hãi ánh lửa, cộng thêm Kỳ Lân Cổ Huyết trong cơ thể Diệp Kiêu, nên chúng đều lùi lại."Cậu Diệp đúng là lợi hại, có cậu ở đây thì chúng chẳng dám làm gì nữa.

Hèn chi lần nào cậu cũng phải đi trước!" Trương Đạo vừa nói xong, liền nghe thấy một tiếng nổ lớn trong bóng tối, tất cả mọi người đều giật mình!

Cả ngôi cổ mộ đều đang rung chuyển.

Lúc này, Cáp Bố Thượng Sư nhìn thấy cảnh này qua màn hình, lập tức cười phá lên: "Cũng có chút thú vị, xem ra còn có một toán người nữa.

Đi xem xem rốt cuộc là chuyện gì!" Nghe vậy, những người dưới quyền ông ta vội vàng đi ra.

Còn Diệp Kiêu thì sau khi nghe thấy tiếng động cũng lập tức dừng bước.Trương Đạo và mọi người càng thêm há hốc mồm. "Đây là đạo mộ tặc đang phá mộ sao?" "Không thể nào, nếu là Cáp Bố Thượng Sư thì không cần thiết phải dùng thuốc nổ!" Diệp Kiêu im lặng, mọi người đi theo sau anh, trong lòng căng thẳng tột độ.

Nếu là Cáp Bố Thượng Sư, chẳng lẽ ông ta thật sự muốn chôn vùi mình ở đây sao?

Không thể nào, lúc này Diệp Kiêu không kịp trốn, vội gọi mọi người đi theo, bọn họ phải nhanh chóng xem rõ mọi chuyện.Mùi tanh tưởi hòa lẫn với mùi máu nồng nặc lan tỏa xung quanh, khiến mọi người đều căng thẳng.

Lúc này Giáo sư Chu đã liên hệ với anh quay phim: "Nói Diệp Kiêu cẩn thận, còn có một toán người nữa ở trong đó." Khi anh quay phim truyền đạt tin tức, mọi người đều kinh ngạc! "Còn có một đội người nữa sao?" Lúc này, cộng đồng mạng trong livestream lập tức sôi sục! "Làm sao có thể!

Chẳng phải nói đã phong tỏa rồi sao, sao lại có thể vào lại được?" "Cái này đúng là nói khoác, người bên ngoài rốt cuộc canh gác thế nào vậy!" "Tôi thấy không thể trách họ được, cái này chắc là họ đã vào trước khi phong tỏa, hơn nữa thị trấn nhỏ dưới chân núi cũng không phải bị phong tỏa ngay từ đầu, chứng tỏ họ đã vào từ sớm rồi." "Có khả năng đó, hiện tại đã biết có một đội người bên trong, bận tâm họ vào bằng cách nào cũng vô ích, nên xem xem rốt cuộc họ ở đâu, cứ tại chỗ xử lý thôi!" "Đúng vậy, bây giờ đã đến đây rồi, nói nhiều cũng vô ích, theo tôi thì cứ xem xét trước đã." "Diệp biên kịch cẩn thận, nếu đụng phải thì đám người này hung hãn lắm, không chừng còn hại cả mấy người đấy!" "Nhất định phải tranh thủ thời gian, nếu đúng là đạo mộ tặc thì tuyệt đối không được khách sáo!" Lúc này, nhiều ý kiến xôn xao, các cư dân mạng đều có chút căng thẳng, còn Diệp Kiêu cũng nhíu chặt mày, nếu thật sự còn một đội người nữa thì có chút kỳ lạ.Nếu hai đội hợp lại để đối phó anh, anh chưa chắc đã là đối thủ.

Mọi người đều đã nhìn ra.

Trương Đạo an ủi anh: "Dù sao đi nữa, chúng ta cũng không thể để bọn chúng đắc chí được.

Cậu Diệp cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ đứng cạnh cậu!" Diệp Kiêu

gật đầu, anh đương nhiên biết, Trương Đạo và mọi người chính là hậu thuẫn mạnh mẽ nhất của anh, hơn nữa Giáo sư Chu và những người khác cũng sẽ giúp đỡ anh.Nhưng hiện tại vẫn phải làm rõ lai lịch của đối phương.

Chương 648

Bọn họ đi theo hướng tiếng động, chỉ thấy sau khi xuyên qua đường hầm là một mộ thất lớn, bên trong chất đầy xương cốt.

Anh chỉ nhìn lướt qua một cái rồi dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Trương Đạo lập tức kinh ngạc: "Cậu Diệp, chẳng lẽ chúng ta không cần xem xem bên trong có gì sao?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Xem nhiều cũng vô ích, tất cả mọi thứ ở đây đều đã bị chia cắt hết rồi.

Nhìn những xương cốt chất đống trên đất, cùng với những thứ này đều đã vô dụng rồi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mấy người kia mới quay đầu nhìn lại, lập tức đều hiểu ra.

Trên đất có rất nhiều Lạc Dương sạn và những thứ khác dùng để đạo mộ.

Nếu thật sự là như vậy, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng.

Lúc này, mọi người đều biết họ đã gặp phải điều gì, có lẽ lại là một đám đạo mộ tặc khác.

Ngoài Cáp Bố Thượng Sư ra lại còn có những kẻ này, điều này khiến mọi người lập tức căng thẳng, đồng thời cũng vô cùng phẫn nộ."Không ngờ lại gặp phải đám tiểu tặc không biết xấu hổ này!

Theo tôi thấy, chúng ta gặp chúng xong thì trực tiếp tru sát, dù sao đám người này cũng không quan trọng!" Trương Đạo tức giận không thôi.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Bây giờ nói gì cũng còn quá sớm, chúng ta cứ tìm một chỗ đã, rồi làm rõ xem hắn rốt cuộc có câu kết với Cáp Bố hay không.

Nếu thật sự cấu kết với nhau thì e rằng chúng ta không có cách nào đánh bại nhanh chóng được."Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người nghĩ lại thấy cũng đúng.

Họ đi theo tầm nhìn, vừa đi được hai bước đã nghe thấy tiếng bước chân phía trước.

Mọi người lập tức căng thẳng, tất cả súng đều giơ ra trước người, chĩa thẳng vào cửa động.

Không lâu sau, một người đàn ông loạng choạng chạy ra.

Khi thấy bọn họ, người đàn ông đó như thấy cứu tinh, liền xông tới: "Cứu tôi với!" Diệp Kiêu thấy hắn mặc chỉnh tề nhưng trên người lại có rất nhiều dấu vết màu đen, không nghĩ nhiều liền rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một nhát chém ngang.

Đầu lâu lập tức bay lên trời, khiến mọi người xung quanh mắt tròn miệng há.

Tuy nói gặp đạo mộ tặc thì quả thật nên như vậy, nhưng, thế này cũng quá dã man rồi phải không?

Cũng không hỏi rõ tình huống gì, cứ thế một nhát đao là xong đời?

Mọi người đều đã nhiều lần thám mộ, thấy người chết cũng nhiều rồi, nhưng mà không nói một lời nào đã trực tiếp chém chết thì quả thật hiếm thấy."Cậu Diệp, cậu đây là..." Trương Đạo còn chưa nói xong, đã thấy thi thể nằm trên đất không ngừng vặn vẹo, huyết nhục tức khắc bùng phát, không mấy chốc chỉ còn lại một lớp da người! "Cái, cái này rốt cuộc là chuyện gì?" Trương Đạo tận mắt chứng kiến cảnh này, nhất thời có chút không thể tin nổi.

Trong khoảnh khắc mà chỉ còn lại một lớp da người, điều này thật sự quá khó tin.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Hắn đã bị Cổ trùng khống chế, không

còn cách nào khác đành phải chém giết trước, nếu không thì chúng ta cũng sẽ chết." Lúc này mọi người mới biết vì sao Diệp Kiêu lúc đầu không nói một lời đã dùng đao, quả nhiên anh có tầm nhìn xa."Nếu không phải vì bọn họ gặp biến cố, đàng hoàng yên ổn tại sao lại phải phá hủy cổ mộ?

Chắc chắn là để tìm lối thoát, vì vậy phía trước chắc chắn có nguy hiểm, mọi người cẩn thận!" Ngay cả Diệp Kiêu không nói, mọi người cũng biết, cái quái gì mà có Cổ trùng chứ, sao có thể không căng thẳng được?

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, bọn họ lập tức lúng túng. "Nếu thật sự là như vậy thì thảm rồi!" "Cậu Diệp, chúng ta có còn tiếp tục đi tới không?" Diệp Kiêu gật đầu: "Đây là con đường phải đi, không có đường lùi." Trong khoảnh khắc đó, Trương Đạo và mọi người đều ngớ người.Các cư dân mạng trong livestream cũng phấn khích. "Chết tiệt, cậu Diệp, sao anh nhìn ra được vậy?" "Tôi nhớ lúc người đó xông tới anh chỉ nhìn một cái là rút đao rồi mà!" "Nếu thật sự là như vậy thì mọi người tuyệt đối đừng giúp, dù sao đám người này đều là đạo mộ tặc." "Nếu giúp bọn chúng thì chẳng khác nào cho chúng hưởng lợi, cũng tuyệt đối đừng dẫn bọn chúng đi cùng!" Các cư dân mạng còn căng thẳng hơn ai hết.

Đến khi Diệp Kiêu tới nơi thì thấy phía trước một bãi xác chết.

Nhìn dáng vẻ này thì có vẻ là chết thảm, thi thể mỗi người đều không nguyên vẹn, trông như bị một loại dã thú lớn nào đó xé toạc, đầy rẫy tàn thi.Cảnh tượng này khiến mọi người đều có chút không dám tin, chẳng phải nói là Cổ trùng sao?

Một vài người lấy hết can đảm đến kiểm tra.

Kỳ lạ là, thân thể bị xé nát không nói, trên người mấy người này còn có những lỗ nhỏ li ti, trông vô cùng đáng ngờ.

Diệp Kiêu phân tích: "Có lẽ là đã gặp phải Cổ trùng, nếu không thì tại sao chỉ còn lại một lớp da người?

Hơn nữa có khả năng còn bị tổn hại lần thứ hai, nơi này còn có dã thú.

Mọi người tuyệt đối đừng tùy tiện chạm vào những thi thể này." Nghe vậy, mọi người đều lùi lại hai bước.

Nếu thật sự là như vậy thì ở nơi này có chút nguy hiểm rồi.Diệp Kiêu nhìn quanh một lượt nhưng không thấy những thứ khác.

Phải nói rằng sự xuất hiện của đội người này nằm ngoài dự liệu của anh.

Nhưng sau đó anh lại suy nghĩ, nán lại kiểm tra thi thể một chút, anh lập tức bừng tỉnh! "Thì ra là vậy." "Sao thế?

Cậu Diệp, anh phát hiện ra cái gì sao?" "Vết thương chí mạng là do súng bắn, tôi vốn tưởng là Cổ trùng, đám người này bị kẻ khác giết chết, sau đó bị đổ Cổ trùng từ bên ngoài vào, nên mới thối rữa chỉ còn lại một lớp da người." "Ngoài ra, còn có dấu vết xé rách, bọn họ dùng thuốc nổ là để tìm lối thoát hiểm.

Chỗ này còn có vết cào nữa!" Diệp Kiêu chỉ vào dấu vết trên đất, mọi người lúc này mới phát hiện ra vết cào trên đất và trên tường.

Thấy vậy, trong lòng ai nấy đều run sợ."Theo anh nói thì có vẻ đây là do người của Cáp Bố làm, nhưng cuối cùng thế nào thì vẫn chưa rõ lắm." "Khỉ gió, nếu là như vậy thì có trò vui rồi đây, con dã thú này là gì thì vẫn chưa biết!" Diệp Kiêu gật đầu: "Mọi người tìm khắp nơi xem có manh mối gì không." Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều gật đầu, không kịp nghĩ nhiều, họ đều tản ra tìm kiếm, bắt đầu kiểm tra.

Bên trong này ngoài thi thể ra, ngay cả vật tùy táng cũng không có,

nhưng có vẻ hơi trống trải.

Lúc này Trương Đạo phát hiện ra một thứ ở trong góc: "Mọi người nhìn này!" Mọi người vây lại, hóa ra là những hộp đồ hộp.

Thấy vậy, mọi người đều hiểu ra."Bọn chúng trước tiên đã phục kích ở đây, đợi người đến thì trực tiếp đánh giết, giết xong lại đổ Cổ trùng vào, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn." "Nếu nói như vậy, thì chắc chắn đó là Cáp Bố Thượng Sư và đám đạo mộ tặc rồi." Diệp Kiêu trầm ngâm: "Chắc là vậy, nơi này không phải là nơi mà người bình thường có thể đến được.

Mọi người tiếp tục tìm kiếm đi!" Lúc này Diệp Kiêu gần như chắc chắn, Cáp Bố Thượng Sư đang ở trong bóng tối theo dõi anh, anh không khỏi bật cười, không ngờ đấy!Lúc này lại truyền đến một tiếng nổ lớn, Diệp Kiêu lập tức vọt ra ngoài.

Mọi người đều không kịp phản ứng. "Chết tiệt, cậu Diệp sao mà chạy nhanh thế!" "Đợi chúng tôi với, cậu Diệp!" Lúc này, Trương Đạo và mọi người vội vàng đuổi theo.

Sau khi Diệp Kiêu vọt ra, anh phát hiện đó là một đường hầm.

Anh bắt được một bóng người, rút Hắc Kim Đoản Đao ra trực tiếp phóng đi.

Người đó bị trúng đao của anh, chưa kịp chạy đã bị Diệp Kiêu vọt tới, từ trên cao giáng xuống đá bay hắn ra xa!

Sau đó Hắc Kim Đoản Đao được rút ra, người đó rên một tiếng, rồi nhìn thấy Diệp Kiêu, hắn kinh ngạc không thôi."Ngươi, các ngươi..." "Cáp Bố Thượng Sư ở đâu, lần này tôi không nói nhảm với ngươi!" Diệp Kiêu đột nhiên vung một đao xuống đâm vào cánh tay hắn, lập tức khiến hắn đau đớn kêu thảm thiết.

Mọi người nghe thấy tiếng động liền vội vàng chạy tới, thấy cảnh

Diệp Kiêu làm, lúc đó đều kinh ngạc không thôi. "Tên này là ai?" Trương Đạo nhìn thấy dây thuốc nổ xung quanh, lập tức nổi giận: "Hóa ra hắn muốn chôn sống chúng ta ở đây, phong tỏa lại, tên này thật đáng ghét!" Diệp Kiêu lại chăm chú nhìn chằm chằm vào người trước mặt, chỉ thấy hắn run rẩy vươn tay ra, chỉ về hướng bắc.

Diệp Kiêu túm lấy hắn, "Đi, dẫn đường!" Lúc này, khán giả mạng trước màn hình lập tức phấn khích, cuối cùng cũng tìm được rồi!"Tìm được người của Cáp Bố Thượng Sư rồi sao?

Mau bảo hắn dẫn đường đi, tôi muốn xem mặt thật!" "Có gì mà hay ho, chẳng qua cũng chỉ là một lão yêu tinh ngàn năm thôi!" "Sống lớn thế này mà chưa từng thấy yêu tinh ngàn năm.

Nếu hắn thật sự trường sinh bất lão thì quả thực có thể làm hình mẫu đấy!" Các cư dân mạng đều đang hào hứng bàn tán, sắp được gặp Cáp Bố Thượng Sư rồi, nhưng Diệp Kiêu lại cảm thấy gặp hắn cũng vô dụng.Tóm lại, nếu lão yêu tinh đó muốn đối đầu với anh thì anh nhất định sẽ không bỏ qua.

Lúc này, Cáp Bố Thượng Sư vẫn đang đợi anh ở không xa.

Chương 649

Diệp Kiêu nhìn người này rẽ trái rẽ phải, dẫn mình xuyên qua các loại đường hầm, lập tức kinh ngạc không thôi, không ngờ cơ quan ở đây lại nhiều đến vậy.

Mọi người thấy hắn thỉnh thoảng lại nhấn cơ quan để dẫn Diệp Kiêu và những người khác đi lại trong đường hầm ngầm, lúc đó đều há hốc mồm. "Không ngờ đường hầm ngầm này lại nhiều đến thế!" "Tôi cũng không ngờ, tên này quả thật quá lợi hại!" "Không nói gì khác, tôi thấy Cáp Bố Thượng Sư đã nắm rõ mọi ngóc ngách dưới đây như lòng bàn tay rồi!" "Thế nào là nắm rõ như lòng bàn tay?

Hắn đến đây đã bao nhiêu năm rồi, đương nhiên là rất rõ ràng nơi này.

Nhưng không ngờ ngay cả một tên thủ hạ cũng lợi hại đến vậy, dẫn đường mượt mà trơn tru, không hề do dự chút nào!" "Thật sự quá đỉnh!" Lúc này, mọi người đều có chút kích động, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.Ngay cả bản thân Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút quá thuận lợi, đường hầm ngầm này là một phần của cổ mộ, hơn nữa còn có thể di chuyển.

Nếu vậy thì trí nhớ của người này cũng quá tốt rồi.

Trương Đạo hỏi: "Cậu Diệp, nếu tôi nói nếu, có thể để Cáp Bố Thượng Sư ra ngoài, ông ta có đồng ý không?

Nơi này quá tà dị, sao tôi cứ cảm thấy càng ngày càng ngột ngạt thế này?" Diệp Kiêu lại bật cười: "Không đâu, hắn đến đây là vì trường sinh.

Không khí ở đây loãng dần, xem ra sắp đến nơi rồi.

Tôi đoán trường sinh nhất định phải được thực hiện trong cổ mộ, nếu không hắn sẽ không đến đây đâu." "Hơn nữa, hắn cần tôi giúp đỡ." "Nếu hắn dám lợi dụng cậu thì tôi tuyệt đối sẽ không để hắn yên!

Cậu Diệp cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức giúp cậu." Diệp Kiêu gật đầu: "Tôi đương nhiên biết mọi người tốt với tôi, nhưng không ai được đối đầu với hắn, dưới tay hắn không biết có bao nhiêu người đâu."Người phía trước ôm cánh tay đang chảy máu cười một tiếng, sắc mặt vẫn còn tái nhợt: "Dưới trướng Cáp Bố Thượng Sư có rất nhiều người, tôi khuyên các người tuyệt đối đừng đối đầu với hắn, nếu không thì người chịu thiệt vẫn là các người." "Ít nói nhảm thôi!" Trương Đạo hét lớn: "Chịu thiệt?

Chúng ta mới không chịu thiệt!

Tôi nói cho ngươi biết, ngươi đi theo lão yêu ngàn năm đó là tiếp tay cho kẻ ác!" "Các người chẳng phải cũng vậy sao, lấy danh nghĩa thám mộ khảo cổ mà tự tiện ra vào, ai biết các người có lấy trộm thứ gì không!" "Ai cũng đừng nói ai, chúng ta ai làm việc nấy, tôi cũng chỉ vì kiếm tiền thôi, nếu không thì ai có thể theo Cáp Bố chịu tội ở dưới này chứ?" "Lúc mới đến chúng tôi có hơn một trăm người, bây giờ chỉ còn mười mấy người thôi, các người nghĩ xem nơi này có phải chỗ con người ở không?" Nghe hắn nói vậy, mọi người đều kinh ngạc, không ngờ lại chết nhiều đến thế.Diệp Kiêu lại hỏi: "Nếu đã như vậy, các ngươi ở dưới đây có nhìn thấy gì, hoặc gặp phải thứ gì không?" Người đó quay đầu nhìn anh: "Những gì các người gặp, chúng tôi đều đã gặp rồi.

Đợt người đầu tiên xuống đây toàn quân bị diệt, không một ai thoát được.

Nơi này không phải là nơi con người nên đến.

Nếu có cho tôi thêm một lần nữa, dù có bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ

không vào nữa đâu." Nghe hắn nói vậy, Diệp Kiêu lắc đầu.

Nhưng người đó lại nói: "Các người đừng hỏi nữa, tôi sẽ dẫn các người đi qua.

Nhưng Cáp Bố Thượng Sư biết các người đang tìm hắn, có tìm được hay không thì phải xem vận may của các người!" Nhìn người thanh niên trước mắt, Diệp Kiêu cũng thấy buồn cười, đã đến đây rồi, nói thêm nữa cũng chẳng có ích gì.Lúc này, thấy hắn dẫn mình đi loanh quanh trốn tránh ở đây, Diệp Kiêu cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng anh cũng không nói nhiều, chỉ cùng hắn đi xuyên qua dưới lòng đất.

Cuối cùng, sau khi vượt qua vài cánh cửa lớn, họ đến một đại điện.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, lập tức kinh ngạc không thôi. "Cậu Diệp, sao tôi lại cảm thấy nơi này giống như Lăng Tiêu Bảo Điện vậy?" "Ba mươi sáu cung, bảy mươi hai điện, chính là nơi này phải không?" Xung quanh xà nhà chạm trổ, cột nhà vẽ rồng phượng, bên trong lát bạch ngọc, từ rất xa đã có thể thấy ánh vàng rực rỡ lan tỏa.

Người dẫn đường gật đầu: "Chính là nơi này." Diệp Kiêu khẽ cười: "Xem ra Cáp Bố đã mò mẫm khắp dưới lòng đất này rồi, nên mới dẫn chúng ta đến đây.

Này nhóc, nói đi, còn bao nhiêu người phục kích ở đây?""Chỉ còn mười mấy người thôi." "Cáp Bố chắc không ở trong này đâu." Nghe vậy, người thanh niên lập tức kinh ngạc: "Sao anh biết?" Diệp Kiêu nhướng mày: "Ngươi rẽ trái rẽ phải lại trực tiếp dẫn tôi đến tổng hành dinh, xung quanh đây đều không có người, chứng tỏ đây là nơi các ngươi bổ sung tiếp tế.

Nhưng cũng tốt, dù sao cũng hơn là gặp trực tiếp Cáp Bố.

Anh quay phim, tắt đi!" Anh quay phim lập tức tắt livestream, điều này khiến tất cả mọi người trong livestream đều kinh ngạc không thôi.

Tất cả các cư dân mạng đều lên mạng xã hội Weibo để than phiền.

Ngay cả Giáo sư Chu và những người khác cũng lo lắng, không ngờ cậu Diệp lại đột nhiên tắt livestream, bây giờ phải làm sao đây? Những người khác cũng đều ngơ ngác. "Cậu Diệp chắc không muốn mọi người thấy cảnh đó.

Tuy nói bên trong toàn là nơi tiếp tế, nhưng nơi này có lẽ không yên bình." "Rất có thể sẽ thấy Cáp Bố Thượng Sư, một khi lão yêu ngàn năm đó xuất hiện thì sau này e rằng rất khó giải quyết, hơn nữa còn liên quan đến bí mật quốc gia." "Cũng không biết trong livestream đã ghi lại bao nhiêu người của Cáp Bố Thượng Sư rồi, nên tắt đi cũng không sao, dù sao chúng ta có thể liên hệ riêng với Diệp Kiêu là được rồi!" Giáo sư Chu nghĩ lại thấy cũng phải, dù sao đi nữa, vẫn phải xem Diệp Kiêu tính toán thế nào.Lúc này, mọi người đều đang chờ đợi, còn Diệp Kiêu thì nhìn chằm chằm người thanh niên kia, trực tiếp đẩy hắn vào trong.

Trương Đạo và những người khác lên đạn súng rồi đi vào, trong không khí lan tỏa một mùi máu tanh nhàn nhạt.

Tuy nói có ánh vàng rực rỡ nhưng chỉ là mạ vàng.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra chém một đoạn lan can thì phát hiện bên trong đã mục nát, bên ngoài chỉ là sơn màu.

Càng đi vào sâu, mùi máu tanh càng nồng nặc, mọi người sợ đến mức không khỏi run cầm cập.

Người thanh niên kia càng sợ đến mức mặt tái mét: "Hắn đến rồi, bọn chúng đến rồi!" "Bọn chúng nào?" "Là nhân diện hầu tử!" "Nhân

diện hầu tử?

Đùa gì vậy!" Trương Đạo lập tức giật mình, con khỉ gì mà lợi hại đến thế?"Tôi, tôi biết đó chắc chắn là nhân diện hầu tử, bọn chúng ăn thịt người, ăn thịt người đó!" Thấy hắn sợ hãi đến mức đó, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, xem ra lại là một quái vật biến dị.

Có khả năng những thi thể tàn phế lúc đầu chính là do chúng gây ra.

Tuy nhiên, ở đây cũng có, điều này khá khó tin. "Đến thì cứ đến thôi, dù sao cũng có vũ khí, sợ gì chứ?

Ngược lại là ngươi, cái gì cũng từng thấy rồi, lẽ nào đến cái này cũng sợ sao?" Diệp Kiêu liếc xéo hắn một cái, sắc mặt người thanh niên lập tức khó coi. "Tôi, tôi..." "Đừng tìm cớ nữa, đi thôi!" Diệp Kiêu đẩy hắn vào trong, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh.Diệp Kiêu nhìn quanh, đoán rằng lúc Cáp Bố Thượng Sư mới đến Thiên Sơn, ở đây ngoài cổ mộ ra thì không có nhiều thứ như vậy. "Chuyện Cáp Bố Thượng Sư, ngươi biết bao nhiêu?

Ngươi tên gì?" Thấy Diệp Kiêu hỏi, hắn lập tức giật mình, cúi đầu nói: "Tôi tên Sa Xuân." "Nghe người ta nói, lúc Cáp Bố Thượng Sư mới đến, ở đây không có nhiều thứ như vậy, hắn từng chút một dẫn dắt, biến nơi này thành mộ thất Lý Nguyên Hạo nước Tây Hạ, biến nơi này thành vương quốc Cổ trùng.

Hơn nữa, những cơ quan kia cũng do hắn thiết kế." "Tôi cũng không biết hắn rốt cuộc đã sống bao nhiêu năm, tóm lại cứ cách một khoảng thời gian hắn lại thay đổi diện mạo, hơn nữa thân thể càng ngày càng yếu, nhưng đầu óc thì cực kỳ minh mẫn." Nghe hắn nói vậy, Diệp Kiêu nhướng mày, xem ra anh đoán không sai, Cáp Bố Thượng Sư là linh hồn bất diệt, chỉ là thân thể không còn di chuyển được nữa, nên mới biến thành bộ dạng này.

Chẳng trách nhiều năm như vậy bọn họ chưa từng tìm thấy tung tích của Cáp Bố Thượng Sư, diện mạo khác nhau thì làm sao tìm được?

Hắn mang theo ký ức kiếp trước, mỗi lần đầu thai đều có thể ngồi lên vị trí cao, quả thực không đơn giản.

Cáp Bố Thượng Sư này quả thật có bản lĩnh.Diệp Kiêu không khỏi bật cười, nhìn quanh chỉ huy mọi người: "Mọi người đừng căng thẳng, dựng hết vũ khí lên, thắp đuốc sáng lên.

Tôi muốn xem có thằng nào không biết điều dám đối đầu với tôi ở đây." Trương Đạo gật đầu: "Đúng vậy, bất kể là loại khỉ gì, dù sao chúng ta cũng có súng phun lửa và ngọn lửa, đảm bảo bọn chúng không dám đến gần!" Mọi người đều căng thẳng, còn Sa Xuân thấy xung quanh thì lập tức ngớ người: "Không đúng!

Sao nhanh như vậy mà không có một bóng người nào, ngay cả thi thể cũng không thấy?" Diệp Kiêu tiếp lời: "Nếu không phải vì như vậy, thì làm sao có thể hấp dẫn chúng ta đến đây được, Cáp Bố Thượng Sư, quả nhiên đây là một kế sách hay!" Sa Xuân lập tức ngây người: "Không phải!" "Ngươi nhận lệnh dẫn tôi đến đây đúng không?

Tôi nghĩ Cáp Bố Thượng Sư chắc chắn sẽ chỉ huy những con nhân diện hầu tử kia đến, đến lúc đó cũng sẽ khiến chúng ta toàn quân bị diệt, chỉ để lại một mình tôi đúng không?" "Đừng chối nữa, nhóc con, đã rơi vào tay tôi mà không nói thật thì ngươi nên biết hậu quả rồi đấy." Diệp Kiêu lại rút Hắc Kim Đoản Đao ra, làm động tác muốn chém vào đùi hắn.

Sa Xuân sợ hãi vội vàng cầu xin: "Không, thật sự không có, tôi xuất phát từ một ngày trước rồi, trong một ngày này hầu như không liên hệ được với bọn chúng, nên bên trong lại xảy ra chuyện gì thì tôi thật sự không biết."Nghe hắn nói vậy, Diệp Kiêu cười lạnh: "Từ đây

đến chỗ chúng ta nhiều nhất cũng chỉ hai tiếng đồng hồ, sao ngươi có thể đi mất một ngày được?" "Bên trong này rộng lớn như vậy, tôi phải tránh né mọi thứ.

Cổ mộ này có thể di chuyển, một khi đi sai, hậu quả không thể lường trước được." "Vì vậy, mỗi lần chúng tôi đều phải đi trước một ngày để thám lộ, mới có thể đến được đích cuối cùng." Hắn nói vậy khiến Diệp Kiêu tin tưởng không nghi ngờ, nhưng vẫn còn lỗ hổng.

Nếu xuất phát sớm là để không mắc sai lầm, vậy thì lúc quay lại sao lại thuận lợi đến thế?

Đây là ngôi mộ có thể di chuyển, giải thích duy nhất là hắn đang nói dối!Khi mọi người vừa định hành động, thì đột nhiên nhìn thấy một bóng đen lướt qua trên xà nhà.

Mọi người lập tức căng thẳng, Trương Đạo giơ súng lên bắn một phát!

Trên đó vang lên vài tiếng kêu loạn xạ, có vẻ như đã bắn trúng cái gì đó?

Chương 650

Còn Sa Xuân cũng bắt đầu hoảng sợ không thôi. "Là nhân diện hầu tử!

Mọi người tuyệt đối đừng bắn, đừng bắn!

Vạn nhất bắn trúng hậu quả không thể lường trước!

Thứ này lợi hại lắm!" Nghe hắn nói vậy, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Bây giờ không thấy rõ, không chạm tới được, chỉ thấy bóng đen, nghe tiếng gầm gừ nhưng hình dạng cụ thể thì vẫn chưa rõ lắm."Mọi người tập trung lại!" Vừa dứt lời, Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, không còn quan tâm đến Sa Xuân nữa.

Sa Xuân im lặng lùi vào góc, sợ hãi đến mức run cầm cập, nhìn Diệp Kiêu và những người khác, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười như có như không.

Còn bóng đen kia vẫn cứ lượn lờ ở phía trên, Trương Đạo bắn mấy phát súng đều không trúng.

Ông ta không khỏi thất vọng, tức đến phát điên mà nói: "Ngươi nói xem cái thứ quái quỷ này rốt cuộc là cái gì, đang đùa giỡn chúng ta phải không?

Mau xuống đây!

Nếu còn không xuống thì lão tử sẽ cho nổ tung cái cổ mộ này!" Ông ta nói vậy, con nhân diện hầu tử kia vẫn cứ kêu gào trên cao, tiếng kêu chói tai kích thích màng nhĩ mọi người.Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Đoản Đao trong tay mà chơi đùa, Sa Xuân sợ hãi không thôi: "Các người tuyệt đối đừng chọc giận nó, nếu nó xuống đây thì nhất định sẽ

xé nát tôi ra, thế thì không còn mạng nữa!" Có thể thấy hắn rất sợ hãi, nhưng Diệp Kiêu lại bật cười. "Sớm biết thế thì việc gì phải làm ban đầu?

Dù sao ngươi cũng là người của Cáp Bố Thượng Sư mang đến, hôm nay cứ để ngươi hy sinh vì hắn một lần." Nghe anh nói vậy, Sa Xuân lập tức sợ hãi không thôi: "Đừng, tuyệt đối đừng, tôi biết lỗi rồi!

Các người tuyệt đối đừng đối xử với tôi như vậy!" Nghe hắn nói vậy, Diệp Kiêu cười cười, cầm đao lên mạnh mẽ cứa một nhát vào người hắn.

Hắn lập tức kêu thảm thiết một tiếng, mùi máu tươi kích thích khiến đám nhân diện hầu tử trên cao lập tức chấn động, rồi nhảy xuống, cách bọn họ khoảng mười mét.Diệp Kiêu dùng sức, máu trên người hắn chảy xối xả.

Thấy cảnh này, mọi người đều ngớ người. "Không ngờ Diệp Kiêu lại tàn nhẫn đến thế!" "Cậu Diệp giống như một người khác vậy." "Các người nói cậu Diệp có vấn đề gì không?" "Hoàn toàn không có vấn đề gì, đối xử với loại người này thì phải như vậy." "Không có gì phải bàn cãi, có cậu Diệp ở đây thì hoàn toàn không vấn đề gì.

Nếu các người nghi ngờ thì cứ nghi ngờ đi, dù sao tôi ủng hộ cậu Diệp!" "Đám người này đều là đạo mộ tặc, có gì đáng thương hại chứ!" Diệp Kiêu nhắc nhở họ: "Mọi người tuyệt đối đừng tách ra, đám khỉ này có trí thông minh đấy." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều dừng bước, quay lại bao vây Diệp Kiêu ở giữa, lên đạn súng nhắm vào mục tiêu.

Trương Đạo thì cảnh giác không thôi, đám nhân diện hầu tử đã đến gần, hầu như có thể nhìn rõ hình dáng của chúng, quả thực rất ghê tởm.Lông của chúng rất dài, khuôn mặt giống hệt mặt người,

nhưng ngũ quan lại là đặc trưng của loài khỉ, trông vô cùng quỷ dị.

Trong lòng mọi người đều rõ, loài khỉ này không phải khỉ bình thường, chắc chắn là khỉ máu, nếu không thì những chi thể kia làm sao lại bị xé nát được?

Thấy mọi người đều kinh hoàng thất thố, Diệp Kiêu không nói hai lời, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một nhát chém ngang về phía trên, một bóng đen lao tới!

Diệp Kiêu cảm thấy một luồng nhiệt xộc thẳng vào mặt, anh không khỏi bật cười, đưa tay quẹt ngang mặt.

Mọi người thấy vậy không khỏi giật mình thon thót.

Diệp Kiêu quay người lại, túm Sa Xuân dậy, đặt đao vào cổ hắn.Sa Xuân lập tức giật mình! "Ngươi muốn làm gì?" "Không làm gì cả, bắt giặc phải bắt vua.

Bắt được ngươi rồi thì bọn chúng sẽ không nói nhiều nữa." Sa Xuân lập tức ngớ người, ngay cả Trương Đạo và những người khác cũng có chút không dám tin. "Cậu Diệp, ý cậu là sao?

Bắt giặc bắt vua, hắn ta chính là đại ca của đám khỉ này sao?" Diệp Kiêu gật đầu: "Chính xác, Sa Xuân, hay là tôi gọi thẳng ngươi là Cáp Bố Thượng Sư?"Quả nhiên, lời vừa dứt, sắc mặt Sa Xuân lập tức thay đổi.

Lúc này, đám nhân diện hầu tử thấy Cáp Bố Thượng Sư bị giữ trong tay, lập tức sợ hãi, không ngừng kêu gào trên xà nhà.

Còn Diệp Kiêu thì ra lệnh: "Tiêu diệt chúng, dùng súng phun lửa, nếu không được thì dùng bom, dù sao nơi này cũng không dùng được nữa rồi." Nghe anh nói vậy, mọi người đều lấy vũ khí và đạn dược ra, ồ ạt ném bom đi, sau đó rút khỏi đại điện.

Vài tiếng nổ lớn "ầm ầm" vang lên, đại điện sụp đổ, vô số bụi

bặm bay lên, chôn vùi toàn bộ mộ thất.Diệp Kiêu đặt Hắc Kim Cổ Đao thẳng vào cổ Sa Xuân, không, là cổ Cáp Bố Thượng Sư.

Thấy anh làm vậy, Sa Xuân lập tức sợ hãi: "Ngươi muốn làm gì?

Không, ta không phải..." "Chính là ngươi!

Không ai có thể quen thuộc với môi trường dưới lòng đất ở đây đến vậy, ngay cả thủ hạ của hắn e rằng cũng không được.

Hơn nữa cổ mộ này luôn di chuyển, nếu có thể đi đến đây không sai một bước nào, ngoài Cáp Bố Thượng Sư ra thì không ai làm được." "Chân tướng chỉ có một!

Sa Xuân trong tiếng Mông Cổ có nghĩa là Cáp Bố, tôi nói không sai chứ?

Thượng Sư đại nhân!" Nghe anh nói vậy, Sa Xuân lập tức không giả vờ nữa, cười phá lên: "Đúng, ngươi nói không sai, quả thực có lý, ta đúng là đã đánh giá thấp ngươi rồi!" Lời này vừa thốt ra, lập tức khiến mọi người há hốc mồm, nhìn người trước mặt mà không dám tin.Trương Đạo đứng hình: "Đây chính là lão yêu tinh ngàn năm trong truyền thuyết sao?

Trông cũng chẳng có gì khác biệt cả." Lời này khiến Cáp Bố Thượng Sư nhướng mày: "Lão yêu tinh ngàn năm?

Ngươi nói quả không sai, linh hồn bất diệt chẳng phải là sống ngàn năm sao?" "Nhưng ngàn năm này thật sự quá cô đơn.

Diệp Kiêu, chỉ có ngươi và ta mới có thể linh hồn tương hợp thật sự, chúng ta liên thủ nhất định sẽ vô địch thiên hạ." Nghe hắn nói vậy, Diệp Kiêu lắc đầu: "Không được đâu, giữa tôi và ngươi hoàn toàn không có gì để nói, càng đừng nói đến chuyện cùng một giuộc với ngươi.

Ngôi cổ mộ này ngươi định làm gì?

Còn bí quyết trọng sinh, lẽ nào ngươi muốn hoàn thành ở đây sao?

Vậy còn nửa con mẫu trùng kia đâu?""Ngươi hỏi nhiều như vậy thì ta làm sao xuống tay được?

Nhưng ta có một câu muốn nói với ngươi, cho dù ngươi dùng cái này cắt đứt cổ họng ta cũng vô dụng.

Ta bất cứ lúc nào cũng có thể tìm một người khác để trọng sinh vào thân thể của hắn.

Bất tử bất diệt mới là thứ ta theo đuổi, và ngươi chính là mục tiêu tiếp theo của ta.

Nếu linh hồn của ta có thể nhập vào thân thể của ngươi, đó sẽ là một điều tốt đẹp biết bao!" Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh: "Linh hồn bất diệt thì sao?

Muốn chiếm giữ thân thể người khác, đó là một quá trình vô cùng đau khổ.

Nếu không thì nhiều năm như vậy ngươi cũng sẽ không ở lại đây, chắc chắn rất khó chịu.

Quá trình này nhất định khiến ngươi phải chịu đựng rất nhiều đau khổ." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, sắc mặt hắn không khỏi tối sầm lại: "Diệp Kiêu, ngươi thật sự là người thông minh nhất ta từng gặp!"Diệp Kiêu lạnh lùng cười: "Thông minh hay không tự nhiên không cần ngươi nói, nhưng lời tôi nói bây giờ ngươi nên nghe cho lọt tai." "Bây giờ, lập tức nói cho tôi biết bản đồ ở đâu, lối ra ở đâu, còn nửa con mẫu trùng kia nữa, ngôi mộ này, bí mật là gì?

Dưới chân Thiên Sơn còn có bí mật gì mà tôi chưa tìm hiểu ra?

Nếu không nói thì tôi có cách phong ấn linh hồn của ngươi!" "Chuyện phong thủy tôi đại khái cũng hiểu một chút.

Đến đây rồi thì chúng ta cũng đừng khách khí nữa, cãi cọ hoàn toàn vô ích." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Cáp Bố Thượng Sư lắc đầu: "Ngươi có thể tìm được phương pháp phong ấn sao?""Đó là đương nhiên.

Tôi đã nói được thì đương nhiên làm được, nếu không thì tôi cũng sẽ không uy hiếp ngươi như vậy." "Nhanh lên đi, tôi lo mình tính khí không được tốt lắm.

Suốt chặng đường vừa qua, tôi đã mất đi nhiều anh em như vậy, không chỉ đơn giản là nói với ngươi vài câu đâu!" Nghe anh nói vậy, Cáp Bố Thượng Sư lập tức nhíu chặt mày, hắn không tin.

Diệp Kiêu không nói hai lời lại rút đao ra đâm vào người hắn một nhát."Trước đây đâm bao nhiêu nhát đao, ngươi chỉ lo đau, nhưng một chút cũng không tiếc, thậm chí còn không nghĩ đến chuyện băng bó một chút.

Chương 651

Tôi đã đoán thân thể này không phải thứ ngươi trân quý, nên có hỏng cũng không sao." "Lúc đó tôi đã biết, ngươi không phải Sa Xuân thật, chắc chắn hắn đã bị ngươi đoạt xá." Nghe anh nói vậy, Cáp Bố Thượng Sư lập tức gật đầu: "Ngươi nói không sai, hắn quả thực đã bị ta đoạt xá.

Trong đám người này, việc được ta chọn làm thân thể là một điều vô cùng vinh dự, còn ngươi chính là mục tiêu tiếp theo của ta." "Diệp Kiêu, hợp tác với ta đi, chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn biết bí quyết trường sinh sao?

Thân thể của ngươi vô cùng đặc biệt, nếu ngươi và ta có thể hợp nhất thì sau này trời đất đều là của chúng ta."Diệp Kiêu bóp chặt hắn: "Trường sinh là vĩnh hằng, nhưng bất lão bất tử như vậy chẳng phải rất đau khổ sao?

Tôi chỉ là một người bình thường, dù thể chất đặc biệt, cũng chỉ muốn trải nghiệm một đời sinh lão bệnh tử bình thường mà thôi, chứ không muốn làm một lão quái vật.

Cái nỗi đau nhìn người thân rời đi, đó không phải là điều tôi muốn, nên ngươi đừng phí công vô ích!" "Nhanh lên đi, đừng lãng phí thời gian của nhau nữa, tôi cũng không muốn phí lời với ngươi ở đây!" Diệp Kiêu nói rồi lại cứa thêm một nhát đao: "Tôi đoán ngươi đã vận dụng một nghi thức tế tự nào đó mới có thể hoàn thành đoạt xá, nếu không thì sao lại một mình trốn ở đây?" "Tôi lợi dụng một phương thức khác để phong tỏa toàn bộ linh hồn của ngươi, ngươi nói xem sẽ thế nào?" Lời của Diệp Kiêu khiến hắn lập tức cười phá lên: "Ta không tin, trên trời dưới đất không ai có thể phong tỏa linh hồn của ta,

ngay cả ngươi cũng không được.""Nếu như tôi có Chiêu Hồn Phiên thì chẳng phải mọi chuyện đều khác rồi sao?" Lời này của Diệp Kiêu vừa thốt ra, sắc mặt Cáp Bố Thượng Sư lập tức tái xanh: "Chiêu Hồn Phiên?

Đó chỉ là một truyền thuyết!

Ngươi sao lại có được?" "Tôi có bằng cách nào tự nhiên không cần ngươi bận tâm.

Tóm lại tôi có cách, Trương Đạo, đi lấy đồ trong túi tôi ra!" Trương Đạo lấy ra một tờ giấy trong túi Diệp Kiêu, mở ra xem thì đó lại là một trận pháp."Cứ theo cái này mà lấy ra những thứ chúng ta đã chuẩn bị, trong ba lô có tất cả những gì cần thiết.

Cứ theo bản đồ phương vị này mà bày trí cho tốt, hôm nay tôi sẽ dùng Tỏa Hồn Trận này để cho ngươi hiểu, người giỏi còn có người giỏi hơn!" Trương Đạo bắt đầu thiết lập trận pháp, mọi người xung quanh cũng giúp đỡ.

Cáp Bố Thượng Sư thấy thế thì lập tức giật mình, nhưng thoáng nghĩ lại, thà chết còn hơn để hắn phong tỏa linh hồn.

Lợi dụng lúc Diệp Kiêu đang uy hiếp, hắn kéo cổ về phía trước, cứa thẳng vào Hắc Kim Cổ Đao, lập tức cắt đứt động mạch chủ trong tích tắc.Diệp Kiêu giật mình, vội vàng giữ hắn lại, nhưng trận pháp vẫn chưa hoàn chỉnh.

Thấy cảnh này, mọi người đều ngây người.

Không ngờ Cáp Bố Thượng Sư lại dùng cách này để tự sát, phải làm sao bây giờ?

Trương Đạo cũng ngớ người, Diệp Kiêu không nói hai lời, siết chặt lấy hắn, nhưng không ngờ Cáp Bố Thượng Sư lại nắm chặt lấy cánh tay anh, trước ngực từ từ xuất hiện một đạo huyết phù.Diệp

Kiêu chấn động, lập tức vươn tay bẻ gãy cổ hắn, trực tiếp khiến hắn chết không toàn thây.

Thấy cảnh này, mọi người đều sợ ngớ người.

Diệp Kiêu thì hét lên: "Còn không mau thiết lập đi!" Trương Đạo lập tức phản ứng lại, vội vàng thiết lập trận pháp theo phương thức anh đã vẽ.

Diệp Kiêu biết đây chẳng qua chỉ là một chiêu trò.

Trên đời này không có linh hồn bất diệt nào kỳ ảo đến thế, chắc chắn là có kỹ nghệ truyền thừa nào đó.

Giống như Cáp Bố Thượng Sư, chắc chắn hắn có phương thức độc đáo của riêng mình.

Trận pháp không thể tiêu diệt nhưng có thể phong tỏa.Nhưng còn Chiêu Hồn Phiên thì sao, hệ thống chó má, đã đến bước này rồi mà còn chưa xuất hiện!

Diệp Kiêu đang oán giận thì đột nhiên trong đầu vang lên một âm thanh quen thuộc. 【Đinh ~ Phát hiện ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn, thưởng Chiêu Hồn Phiên và Chiêu Hồn Linh, xin hỏi có chấp nhận không? 】 Cần gì phải hỏi chứ?

Diệp Kiêu không chút do dự lựa chọn chấp nhận, lập tức thấy trên giao diện xuất hiện hai thứ, chính là những món đồ để thu phục linh hồn.

Tuy nói thứ này có khả năng lừa người, nhưng đối với Diệp Kiêu mà nói, bây giờ không còn cách nào khác.Thấy thi thể Cáp Bố Thượng Sư đã đổ gục trên đất, còn Trương Đạo bên kia cũng đã bày trận pháp xong.

Mọi người đều vây quanh ở giữa, Diệp Kiêu chỉ huy họ khiêng thi thể qua, cầm Chiêu Hồn Linh lên, vừa mới lắc nhẹ, lập tức một trận

gió âm nổi lên.Tất cả mọi người đều nhìn Diệp Kiêu: "Cậu Diệp, thứ này không nên đùa đâu!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không biết được hay không, cứ thử đã rồi nói." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng nhìn xung quanh, chỉ thấy Diệp Kiêu không ngừng múa Chiêu Hồn Phiên.

Thấy thế, Trương Đạo lập tức bật cười: "May mà đã tắt thiết bị rồi, nếu không để mọi người thấy thì lại nghĩ chúng ta đang giả thần giả quỷ.

Cậu Diệp, mấy thứ này rốt cuộc từ đâu ra vậy?" "Đúng vậy, trước đó đâu có thấy gì đâu, sao tự nhiên cậu lại lấy ra?" "Đồ của cậu Diệp toàn là bảo bối của anh ấy, không chừng là do chú ba để lại cho anh ấy." "Quả nhiên không giống nhau, chuyên gia đúng là chuyên gia." "Đúng vậy, đừng nói thế, người ta bây giờ đã vào đội khảo cổ rồi, là người có biên chế đấy!" Nghe họ nói vậy, mọi người đều cười phá lên.

Diệp Kiêu thì đứng một bên nhíu chặt mày, anh cũng là lần đầu tiên làm động tác này, nhưng thấy thi thể trong trận pháp bất động, Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy kỳ lạ, thứ này rốt cuộc là từ đâu ra? Hơn nữa Cáp Bố Thượng Sư có thể sống lâu như vậy, e rằng không phải là linh hồn bất diệt gì cả, mà là có mánh khóe khác.

Nếu không thì hắn nuôi đám khỉ này để làm gì?

Sống trong cổ mộ không giống như những nơi khác, trước tiên phải có một thân thể cường tráng.

Nhưng thể chất của Cáp Bố Thượng Sư lại quá yếu, điều này không giống với việc ở trong cổ mộ, mà giống như bị thứ gì đó hút cạn tinh huyết vậy.

Hơn nữa, lúc anh ra tay, Cáp Bố Thượng Sư không hề sợ hãi, thậm chí còn chọn tự sát.

Từ đó có thể thấy, hắn không hề coi trọng thân thể này.Điều này có chút kỳ lạ.

Diệp Kiêu có vô số nghi vấn vây quanh trong lòng.

Lúc này, nhìn thi thể kia, anh không khỏi nhíu chặt mày, lấy hết can đảm cầm Chiêu Hồn Phiên, vẫy hai cái.

Sau đó trận gió kia dần dần biến mất.

Nhìn trái nhìn phải, dường như không có bất cứ điều gì bất thường.

Anh đi đến giữa trận pháp, cẩn thận kiểm tra thi thể.

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, anh lập tức bừng tỉnh."Tôi biết rồi!" Mọi người nghe vậy, lập tức có chút ngớ người. "Anh biết cái gì rồi?" "Cậu Diệp có phát hiện ra tung tích gì sao?" "Cáp Bố Thượng Sư lại quay về, sống lại lần nữa sao?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không phải." Anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trực tiếp đâm vào thi thể Cáp Bố Thượng Sư!

Mọi người thấy vậy không khỏi giật mình, đây, đây là tình huống gì?Diệp Kiêu trực tiếp dùng đao bổ mở đầu Cáp Bố Thượng Sư, từ bên trong gắp ra một vật thể dạng keo, sau đó lại đâm mạnh vào đó!

Mọi người thấy vậy không khỏi giật mình: "Cậu Diệp, anh đang làm gì vậy?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Yên tâm đi, tất cả đều là do thứ này gây ra." Chỉ thấy sau khi anh mổ ra thì đó là một con Cổ trùng, và con này y hệt nửa con mẫu trùng mà Diệp Kiêu và những người khác đã tìm được. "Chính là con mẫu trùng đó, cuối cùng cũng tìm được rồi." Trương Đạo ngớ người: "Sao nó lại ở trong đầu người này?"Diệp Kiêu giải thích: "Con mẫu trùng này đã trải qua ngàn năm, tự động mang theo ký ức.

Cái gọi là linh hồn bất diệt, luân hồi chẳng qua chỉ là một chiêu trò

mà thôi.

Thực tế là mẫu trùng sau khi hút cạn máu người sẽ tự động tìm kiếm thân thể tiếp theo.

Tất cả ký ức của kiếp trước đều bị con mẫu trùng này kế thừa, vì vậy mới có cái gọi là linh hồn bất diệt.

Thà nói là con mẫu trùng này muốn trường sinh, còn hơn nói là Cáp Bố Thượng Sư muốn trường sinh." Lời này khiến bọn họ kinh ngạc. "Vậy, tại sao lại đến ngôi mộ này?""Loại mẫu trùng này cứ cách một khoảng thời gian lại phải đóng băng mới có thể tiếp tục sống sót.

Sở dĩ nó trú ngụ ở Thiên Sơn cũng chỉ là để tự mình truyền thừa.

Nhiều năm nay vẫn luôn như vậy.

Sống lại ngàn năm như thế, có lẽ nó đã có suy nghĩ của riêng mình rồi, cộng thêm lòng tham không đáy của con người, trong não có biết bao nhiêu tế bào, ai khống chế ai còn chưa chắc đâu!" Diệp Kiêu nói vậy, khiến mọi người lập tức bừng tỉnh, thì ra là như vậy.Trương Đạo có chút không thể tin nổi: "Chúng ta tìm kiếm nửa ngày trời, cuối cùng lại là con trùng này gây họa, điều này cũng quá khó tin rồi phải không?

Cậu Diệp có nhầm lẫn không?" "Chúng ta bận rộn xuôi ngược lâu như vậy, hóa ra nửa ngày trời là đang chiến đấu với một con trùng!" "Thực tế cũng không hoàn toàn là chiến đấu với trùng, tuy nó kế thừa kinh nghiệm của tiền nhân, nhưng rốt cuộc vẫn bị hạn chế bởi hoạt động của con người, nếu không thì cũng sẽ không chỉ bị mắc kẹt ở đây." "Cáp Bố Thượng Sư này tôi nghĩ nhất định cũng là một nhân vật khá lợi hại, nhìn trình độ thông thạo của hắn đối với địa thế cổ mộ và đường hầm ngầm, có lẽ hắn là một tiểu thủ lĩnh nào đó." "Vào thời Lý Nguyên Hạo, Cáp Bố Thượng Sư có lẽ đã bị chọn trúng.

Vì bị chiếm giữ thân thể nên mới trở nên yếu ớt như vậy, dù sao mẫu trùng muốn tồn tại thì vẫn phải thông qua cơ thể người." "Huyết nhục của Cáp Bố Thượng Sư chính là chất dinh dưỡng của Cổ trùng.

Cáp Bố Thượng Sư vẫn luôn tìm cách thoát ly, tìm đến tôi cũng là hy vọng có thể khiến mẫu trùng coi trọng thân thể tôi, vì vậy mới cố ý tung ra tin giả.

Tôi tin rằng điều này có liên hệ nhất định với Hắc Thủy Quân Đoàn."Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người mới hiểu ra.

Chương 652

Lúc này, tin tức từ Giáo sư Chu và những người khác cũng truyền đến.

Người dân trong thị trấn nhỏ cứ cách một khoảng thời gian lại phái người lên núi, mang vô số thức ăn đến.

Nhưng phần lớn đều là những thứ có máu, nói là người bên trong cần ăn đồ tươi sống.

Tin tức này vừa được tiết lộ, tất cả mọi người đều chấn kinh! "Cậu Diệp nói không phải không có lý, nếu không phải vì bọn chúng cần thì ai lại nghĩ đến thứ này trong cổ mộ chứ?" "Thám mộ mang thức ăn đương nhiên là thứ gì tiện lợi thì mang.

Tôi thì sẽ chọn đồ hộp các loại." "Cậu Diệp phân tích không sai, nhất định là để nuôi đám Cổ trùng kia." "Cậu Diệp thật sự khiến tôi phải nhìn với con mắt khác, không ngờ anh nói đúng thật!"Diệp Kiêu chỉ khẽ cười.

Anh đương nhiên nói đúng rồi, tất cả những điều này chỉ là tin giả do Cáp Bố Thượng Sư tung ra mà thôi.

Thực tế, chiến đấu lâu như vậy là đang chiến đấu với một con trùng, điều này khiến tất cả mọi người đều không dám tin.

Nhưng không thể không nói, con mẫu trùng này sau khi kế thừa ký ức của loài người, quả thực cũng có chút bản lĩnh, nếu không thì cũng sẽ không sống lâu như vậy mà không chết.

Thấy cảnh này, Trương Đạo hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?""Đốt nó đi, rồi xem xem có lối thoát nào khác không.

Nếu không thì hôm nay chúng ta không ra được đâu, thế thì thật sự

phải chết ở đây!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám tin, nhưng anh nói không sai.

Nếu không tìm được lối thoát, bị kẹt chết ở đây thì mọi thứ sẽ thành công cốc.

Lúc này, Diệp Kiêu nhìn mọi người.

Họ đều đã chạy ra, vừa nãy đã cho nổ tung nơi đó, vì vậy bây giờ nói gì cũng vô ích, đường hầm có lẽ chỉ có người nội bộ mới biết."Không phải nói ở đây còn mười mấy người sao?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Có lẽ đều đã bị đám nhân diện hầu tử kia ăn thịt rồi.

Hơn nữa, với tư cách là Cáp Bố Thượng Sư, hắn chắc chắn không muốn chia sẻ những thứ này với ai.

Nếu bí mật cuối cùng bị người khác phát hiện thì có lẽ những người này đều không sống nổi." "Ngay cả không chết thì cũng bị kẹt ở đây." Nghe lời này, mọi người lập tức căng thẳng.

Diệp Kiêu thì cười phá lên: "Đừng lo lắng.

Bây giờ mẫu trùng đã nằm trong tay chúng ta rồi, chắc không có chuyện gì đâu.

Cáp Bố Thượng Sư mưu tính nhiều năm như vậy, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi." "Nếu không phải vì quá tin vào thuật trường sinh bất lão thì cũng không thể bị một con Cổ trùng tập kích.

Hắn có lẽ chính là Cổ sư lớn nhất."Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều có chút không dám tin.

Nếu là như vậy, từ ngàn năm trước hắn đã bắt đầu hành động rồi.

Vậy người phụ tá Lý Nguyên Hạo hồi đó rốt cuộc là trùng hay là người?

Điều này không ai biết, dù sao người cũng đã chết rồi, bận tâm nhiều cũng vô ích.

Nhưng vấn đề đang quẩn quanh trước mắt mọi người thì rõ ràng, lòng tham không đáy.

Bất kể là Cáp Bố Thượng Sư hay những người khác, muốn kiếm lợi từ đó, cuối cùng cũng chẳng được lợi lộc gì.Diệp Kiêu và mọi người một lần nữa khôi phục liên lạc với Giáo sư Chu.

Giáo sư Chu đã phái quân đồn trú địa phương tiến vào nội bộ Thiên Sơn, bắt đầu thả thiết bị theo vị trí của họ.

Tuy nói trời khá lạnh, nhưng vì cứu bọn họ vẫn phải dốc toàn lực ra quân.

Nếu không thì nếu đám người này mà mất tích, sẽ rất khó giải thích.

Trước sau vì khảo cổ mà đã chết bao nhiêu người rồi.

Diệp Kiêu và mọi người lúc này mới kịp nhìn xem vị trí của mình và môi trường xung quanh.

Vừa nãy bọn họ đã cho nổ tung cả đại điện, nhưng phía trước vẫn còn không ít lối đi có thể lựa chọn.Lúc này, Trương Đạo hít sâu một hơi: "Đã đến nước này rồi thì chúng ta cũng đừng bận tâm nữa, sống hay chết là ở chiêu này." "Cáp Bố Thượng Sư đã bị diệt rồi, tôi nghĩ Cổ trùng chắc cũng đã chết hết.

Cậu Diệp, lấy nửa con mẫu trùng kia ra tiêu hủy hết đi, tôi tin những con trùng trong này chắc chắn sẽ không xuất hiện nữa." Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu nghĩ lại thấy cũng phải.

Dù sao thì con trùng này cũng có ký ức riêng của nó, đợi lát nữa thiêu hủy xong thì đám Cổ trùng kia muốn xuất hiện lại sẽ không dễ dàng nữa.

Anh lấy nửa con mẫu trùng ra nói với Giáo sư Chu.

Sau đó, Giáo sư Chu cũng bất lực, chỉ có thể đồng ý cách này.

Cũng chỉ có Diệp Kiêu và mọi người mới có thể nghĩ ra.

Nếu bật livestream lên, e rằng dưới con mắt của công chúng thì không ai dám thiêu hủy, dù sao đó cũng là di vật văn hóa, dù là mẫu trùng thì cũng là thứ quý hiếm.Lúc này, Diệp Kiêu cầm nửa con mẫu trùng cùng nhau ném vào lửa, trực tiếp thiêu cháy.

Ngọn lửa bùng lên, truyền đến một mùi tanh tưởi, con mẫu trùng lập tức vặn vẹo.

Cũng không biết có phải do hai con mẫu trùng đặt cùng nhau mà sinh ra phản ứng hóa học gì không.

Tóm lại, Diệp Kiêu cảm thấy xung quanh truyền đến một loạt tiếng côn trùng kêu, hơn nữa còn mang theo một mùi tanh tưởi nồng nặc.

Những mùi này quả thực khiến người ta cảm thấy ghê tởm, nhưng lại không biết rốt cuộc từ đâu mà ra, mọi người đều giương súng phun lửa cảnh giác không thôi.

Nhiên liệu đã dùng hết, bây giờ nếu có côn trùng khác đến thì số lửa nhỏ của anh căn bản không đủ.Ngay lúc này, nhìn xung quanh, Giáo sư Chu bên ngoài đã nhận được tin tức và đang tới rồi.

Thấy mọi người đã bị vây khốn, Trương Đạo lập tức sợ hãi.

Nhưng sau đó ông ta hừ lạnh một tiếng, kéo súng lên: "Có gì mà phải sợ, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Nếu có ai dám đến nói ba nói bốn nữa, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho bọn chúng." "Cậu Diệp, anh dẫn người đi trước đi, tôi ở lại chặn hậu!" Diệp Kiêu thấy vậy lắc đầu: "Muốn đi thì mọi người cùng đi,

tôi tuyệt đối sẽ không bỏ mặc các người." Lời này của Diệp Kiêu khiến Trương Đạo bật cười: "Vẫn là anh hào sảng!

Yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ ra ngoài được!" Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu gật đầu.

Dù thế nào đi nữa, cũng không thể để những người anh mang đến toàn quân bị diệt, điểm giác ngộ này anh vẫn có.Lúc này, mọi người thấy vậy cũng không khỏi sợ hãi: "Chúng ta tiếp theo phải làm gì?" "Đừng lo lắng, mẫu trùng đã chết thì e rằng những con trùng còn lại cũng không sống nổi, nên chúng ta cứ chờ tìm lối thoát là được rồi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều bình tĩnh lại.

Quả thực là như vậy, bất kể họ thế nào, chuyện này cũng phải được giải quyết.

Mọi người đều nhìn chằm chằm thi thể, sợ có thứ gì đó đột nhiên xông ra.

Nhưng điều không ngờ là tình huống này kéo dài khoảng hơn hai mươi phút.

Một mùi khét lẹt truyền đến, sau đó thì không còn gì nữa.

Diệp Kiêu cười phá lên: "Xem ra đã thành công rồi!" "Ý anh là tất cả Cổ trùng ở đây đều đã kết thúc rồi sao?" "Ừ, vì mẫu trùng đã chết thì rắn mất đầu, những con còn lại cũng chết hết rồi, mọi người không cần lo lắng."Nghe Diệp Kiêu nói vậy, bọn họ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Nếu đã như vậy thì dễ giải quyết rồi, tôi vốn tưởng sẽ rất khó khăn, không ngờ lần này lại thuận lợi đến thế!" Diệp Kiêu không nhịn được nhắc nhở họ: "Tiếp theo là phải tìm đường, hoàn toàn ra ngoài cũng không phải chuyện dễ dàng gì." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều hiểu.

Nơi này là Thiên Sơn, hơn nữa sau khi xuống đây, trải qua vô số

chuyện, muốn quay lại đường cũ e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Ở nơi này, nếu một khi có chuyện xảy ra, bọn họ không ai thoát được.

Còn bây giờ, nhìn xung quanh, Diệp Kiêu không chút do dự lựa chọn một con đường khác, trực tiếp dẫn họ đi.Thấy Diệp Kiêu làm vậy, mọi người đều có chút không hiểu.

Chương 653

Trương Đạo vội vàng đuổi theo hỏi: "Cậu Diệp, sao thế?

Anh có phát hiện ra cái gì sao?" "Vừa nãy lúc đến đây, tôi vẫn luôn thấy Cáp Bố Thượng Sư khi đi đều thuận theo bên trái.

Dưới đây có lẽ là một mê cung, muốn ra ngoài thì cứ theo bên phải là được.

Chúng ta cứ thử xem sao, dù sao nếu không được thì cũng chỉ là chết thôi, không có gì to tát cả." Diệp Kiêu nói vậy khiến Trương Đạo có chút khó hiểu, nhưng sau đó ông ta cười lớn, "Nói không sai, đằng nào cũng thế thôi, nên mọi người đừng lãng phí lời nói nữa, theo tiểu Diệp đi!" Ông ta vẫy tay, tất cả mọi người đều đi theo.

Họ cũng đã xác định Diệp Kiêu sẽ không lừa mình, nên lúc này mọi người đều theo Diệp Kiêu tiến về phía trước.Lúc này, anh quay phim cũng mở lại thiết bị, để mọi người có thể thấy cảnh tượng này.Cư dân mạng lập tức phấn khích."Trời ơi, cuối cùng cũng mở lại rồi!

Mà sao thế này, kết thúc nhanh vậy?""Không lừa chúng tôi đấy chứ?

Mấy người đang trên đường về hay làm gì vậy?

Sao con đường này trông có vẻ khác rồi!""Hình như vũ khí cũng ít đi một chút, súng phun lửa đâu rồi?"Anh quay phim thấy cư dân mạng nhao nhao bàn tán, liền trầm giọng nói: "Đã kết thúc rồi.

Con đường phía trước mù mịt, nên chúng tôi dự định quay về.

Chi tiết cụ thể xin chờ thông báo chính thức từ cơ quan chức năng."Nghe anh quay phim nói vậy, mọi người đều có chút kinh

ngạc."Sao lại kết thúc nhanh vậy?

Chuyện này thật khó tin!""Có phải trên đường xảy ra chuyện gì mà chúng tôi không biết không?

Mau nói đi!"Diệp Kiêu không nói gì, chỉ dẫn họ đi thẳng về phía trước.

Đột nhiên, phía trước truyền đến âm thanh, điều này khiến Diệp Kiêu cảnh giác cao độ.Anh vốn nghĩ dưới này không còn ai, nhưng nghĩ lại, chắc là những người mà Cáp Bố Thượng Sư đưa tới, mười mấy người đó vẫn còn ở dưới này!Quả nhiên, Diệp Kiêu ra hiệu cho họ mau tránh ra.

Mọi người lập tức tản ra.

Trong hành lang, mười mấy người loạng choạng bước tới, trông họ có vẻ vô cùng đau khổ, trên mặt và người đầy máu tươi.Diệp Kiêu thấy vậy, trực tiếp ra hiệu cho Trương Đạo và những người khác ra tay.

Trong nháy mắt đã quật ngã tất cả những người đó xuống đất, dùng súng dí vào đầu họ.Những người đó vốn đang hoảng loạn không thôi, thấy Diệp Kiêu và nhóm người liền khóc lóc, "Tha cho chúng tôi đi, chúng tôi không dám nữa đâu!"Thấy họ như vậy, Diệp Kiêu lắc đầu, "Ai phái các ngươi đến?

Rốt cuộc muốn làm gì?"Họ đã sợ hãi không thôi, "Là... là Cáp Bố bảo chúng tôi đến."Nghe họ nói vậy, Trương Đạo lập tức giơ vũ khí chĩa vào một đầu khác của hành lang, còn họ thì sợ đến run rẩy.Diệp Kiêu nghĩ chắc là khi tiêu diệt trùng mẹ, đã khiến tất cả những Cổ trùng khác đều bò ra, nên mới như vậy.

Diệp Kiêu không khỏi mỉm cười."Sao bây giờ mới biết sợ à?""Biết rồi, biết rồi, cầu xin các người, chúng tôi sẽ không nói ra đâu,

cầu xin các người."Lúc này, Diệp Kiêu nghe vậy, chẳng nói hai lời, ra hiệu cho Trương Đạo và những người khác xử lý.

Dù thế nào, đây đều là những tên trộm mộ, chẳng có ai tốt lành gì, nên Diệp Kiêu cũng tuyệt đối không khách khí.Lúc này, Giáo sư Chu và những người khác cũng truyền tin đến.Quân đội đồn trú đã đến và điều động trực thăng đợi ở điểm tọa độ.

Khi Diệp Kiêu nhận được tin tức, anh liền dứt khoát dẫn họ tiếp tục lên đường.Cư dân mạng thấy vậy không khỏi ngạc nhiên."Diệp Đảo, anh đi nhanh quá vậy?""Đúng vậy, mấy chỗ này hình như không có nguy hiểm gì, trông cứ như bị người khác dọn dẹp sạch sẽ rồi ấy.""Đùa à, ngay từ đầu đã nói rồi, nơi này đã trải qua ngàn năm, huống hồ phía trước còn có bao nhiêu tên trộm mộ ghé qua rồi, vào nữa thì chỉ là nhặt nhạnh đồ nát, mấy thứ còn lại thì bỏ đi!""Tôi đoán khu mộ táng này chắc sẽ bị phong tỏa dưới lòng đất, hơn nữa bên trong có bí mật gì đó chỉ Diệp Kiêu và bọn họ biết, sau này cứ chờ đội khảo cổ phát thông báo chính thức thôi.""Khủng khiếp quá, có những thứ là bí mật quốc gia, chúng ta không biết cũng tốt.

Hơn nữa, sau khi Cáp Bố Thượng Sư đi rồi, và còn những người khác nữa, ai mà biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.""Đúng vậy, vạn nhất vì lý do của bọn họ mà để lộ bí mật ra ngoài thì không hay chút nào.""Huống hồ có những chuyện cậu biết rõ đến thế để làm gì?

Chúng ta vào phòng trực tiếp chẳng qua là để xem giải trí, nếu có thể xem Diệp Đảo phổ cập kiến thức phong thủy cho chúng ta cũng tốt.""Hơn nữa còn phát hiện bao nhiêu là Đại Tống Tử gì đó, thật sự là thán phục!

Đời này đủ rồi!

Bất kỳ phim kinh dị nào so với cái này cũng chẳng là gì cả.""Tôi chỉ tiếc là không được xem mấy tiếng đồng hồ trực tiếp bị khóa.

Chuyện gì đã xảy ra, chắc chỉ có Diệp Đảo và bọn họ biết thôi.""Diệp Đảo đừng có keo kiệt mà chia sẻ cho chúng tôi với!""Tôi thấy có vài người trong phòng trực tiếp đúng là cứng đầu thật, nói trắng ra đó là bí mật, không được phép tiết lộ!

Các người có ý đồ gì?"Ngay lập tức, cư dân mạng đều phẫn nộ, làm người kia vội vàng giải thích, "Thôi đi, tôi chỉ nói một chút thôi mà, ông kích động làm gì?

Với lại, quy định trong phòng trực tiếp còn không cho nói chuyện à?"Lời này động chạm đến sự phẫn nộ của mọi người, ai nấy đều tranh nhau nói, khiến anh ta không thể nói được lời nào.Diệp Kiêu chỉ mỉm cười, chẳng nói gì, để mặc cho bọn họ tự đoán.Anh còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Mọi người theo Diệp Kiêu đi thêm khoảng ba tiếng đồng hồ nữa mới đến nơi, chính xác là đến một cánh cổng đá.Anh gọi Trương Đạo và những người khác đến giúp, nhưng đẩy mãi nửa ngày cũng không mở được.

Diệp Kiêu nhìn lên trên, "Xem ra chỗ này có cơ quan, mọi người tìm xung quanh xem sao."Mọi người bám vào tường liên tục sờ mó, lúc này Trương Đạo phát hiện ra, "Ông xem, trên cánh cửa này hình như còn có cái gì đó?

Cái chỗ lõm xuống này là thứ gì vậy?

Chẳng lẽ phải tìm chìa khóa à?"Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi sững sờ, hình vẽ chỗ lõm vào này có kích thước gần bằng đồng ấn của anh.Diệp Kiêu không chút do dự lấy đồng ấn ra, đặt vào.

Kích thước vừa vặn, nhưng cửa vẫn không mở, điều này khiến mọi người lập tức thất vọng."Cái này không phải là giả đấy chứ?""Không thể nào, đồ của tiểu Diệp làm sao giả được?""Chẳng lẽ, tiểu Diệp đã từng đến đây?

Nếu không thì sao lại có những thứ này."Diệp Kiêu không khỏi nhíu chặt mày, không đời nào, sao có thể chứ!Thân thế của anh toàn là bịa đặt, sao lại có những thứ này được?Nhưng đồ mà cái hệ thống chó chết này đưa sao lại có liên quan đến cổ mộ?

Chẳng lẽ ngay từ đầu đã là bản đồ nâng cấp diệt quái mà hệ thống thiết lập sẵn?Diệp Kiêu không dám lơ là, lại sờ mó trên tường một lúc, cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối.Đồng ấn đã được đặt vào, nhưng phía trên vẫn còn một khe hở.Diệp Kiêu đưa Phát Khâu Chỉ của mình trực tiếp cắm vào, ngón tay chạm tới một vòng tròn nhỏ bên trong, anh dùng sức móc ra, vòng tròn nhỏ bên trong lập tức bị kéo ra ngoài.Một tiếng "cạch" vang lên, sau đó cả cánh cửa bắt đầu rung chuyển ầm ầm, vô số bụi bặm từ đỉnh mộ rơi xuống, khiến mọi người không khỏi không mở mắt ra được.Một tiếng nổ lớn "ầm ầm", một luồng ánh sáng chói lòa xuất hiện trước mắt mọi người.Thấy cảnh này, mọi người lập tức bật cười, "Ra rồi!" Cư dân mạng trong phòng trực tiếp càng phấn khích không thôi."Mẹ kiếp, ra ngoài rồi à?

Nhanh quá vậy?""Tốc độ của Diệp Đảo càng ngày càng nhanh, như vào chốn không người vậy.

Nếu nói đây không phải nhà anh ta thì tôi không tin.""Khá lắm, đây chắc là nhà mình rồi, nếu không thì sao có thể nghiêm ngặt kín kẽ thế này chứ, đỉnh của chóp!"Diệp Kiêu trực tiếp bước ra ngoài, vừa đặt một bước chân đã giật mình, vì đây là một vách núi, chỉ rộng năm mươi centimet, chỉ đủ một người đi qua, hẹp hơn nữa e rằng người mập một chút cũng không qua được.Thấy Diệp Kiêu dừng ở cửa, mọi người lập tức khó hiểu, "Tiểu Diệp, cậu đang làm gì đấy?"Diệp Kiêu từ từ quay đầu nhìn họ, "Cẩn thận một chút, bên ngoài là vách núi, chúng ta có đi ra ngoài được hay không vẫn còn là vấn đề."Mọi người một phen kinh hãi!"Nhưng trên bản đồ chẳng phải đã chỉ rõ là dùng con đường này sao?""Bản đồ đúng là như vậy, cứ đi đã rồi tính, cẩn

thận một chút, đừng để ngã xuống."Nghe Diệp Kiêu nhắc nhở, mọi người đều gật đầu, không dám nói nhiều.Đợi đến khi mọi người ra khỏi cửa đá, đi theo Diệp Kiêu một mạch về phía trước.

Đi khoảng một tiếng đồng hồ, Diệp Kiêu cảm thấy có gì đó không ổn, "Không đúng, mọi người nhìn xem, chúng ta đã từng đến đây rồi."Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Đạo nhíu chặt mày, "Chẳng lẽ chúng ta đi sai đường à?""Lấy bản đồ ra xem thử."Nghe ông ta nói vậy, mọi người cũng đều lo lắng, nếu thật sự đi sai đường thì sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian chứ?Diệp Kiêu lắc đầu, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Vách núi dựng đứng này, phía bên kia cách đây khoảng bốn mươi mét, dù là thần tiên cũng không thể bay qua được.Lúc này Trương Đạo thở dài một hơi, "Nếu có cầu bắc qua thì... có lẽ được."Nghe lời đó, Diệp Kiêu đột nhiên lóe lên một tia sáng trong đầu!"Đi ngược lại, nhanh lên!

Lấy đèn pin soi xem chỗ này có cầu tàng hình không!""Cầu tàng hình?" Mọi người đều ngớ người ra vì lời nói của Diệp Kiêu, có cái cầu tàng hình nào chứ?"Nếu là vách núi dựng đứng thì chắc chắn phải có cầu tàng hình, nếu không thì làm sao xuống được?""Chỗ này bị băng tuyết bao phủ, nhất định phải có, mọi người tìm xem!"Bên ngoài tuy có ánh sáng, nhưng sau khi Diệp Kiêu và mọi người dùng đèn pin soi, đột nhiên phát hiện ra một điểm phản quang.

Quả nhiên Trương Đạo hô lớn: "Nhìn bên kia kìa!"Diệp Kiêu vội vàng đi tới, phía sau đã phát hiện ra một cây cầu băng ẩn hiện.Đây là do lớp băng tạo thành, Diệp Kiêu vội vàng đi tới, "Tôi đi trước, thấy tôi bình an vô sự rồi hãy qua!"Trương Đạo lại túm chặt lấy anh, "Đừng vội!" Ông ta lấy dây thừng ra buộc quanh eo Diệp Kiêu, "Vạn nhất có chuyện gì, chúng ta cũng dễ bề ứng phó!"Diệp Kiêu gật đầu, một đầu dây thừng buộc vào tay Trương Đạo.

Nhìn Diệp Kiêu bước qua, Trương Đạo lo lắng đến thắt cả ruột gan.Diệp Kiêu nhìn xuống dưới, vách núi dựng đứng cao đến cả trăm mét, nhưng cả cây cầu lại tàng hình và trong suốt.

Anh sờ thử thì thấy nó được làm từ băng.Xem ra những người xây mộ này quả nhiên lợi hại, có thể nghĩ ra cách dùng gạch băng để làm cầu, nhưng việc xây dựng nó như thế nào thì đúng là tài tình như ma quỷ tạo ra.Diệp Kiêu nhấc chân vận khí, nhanh chóng vượt qua, vẫy tay về phía Trương Đạo, "Qua đây!"Mọi người lần lượt bước qua, không ai dám lơ là.

Mất gần một tiếng đồng hồ mới thuận lợi vượt qua.

Thấy cảnh này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi xuống núi.Nơi băng tuyết bao phủ quả nhiên có nhiệt độ khác biệt, nhưng điều này cũng không hề cản trở bước chân tiến về phía trước của họ.Cuối cùng khi đến lưng chừng núi, họ đã liên lạc được với Giáo sư Chu và những người khác.

Khi trực thăng hạ xuống đón họ, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, và anh quay phim lúc này cũng đã tắt thiết bị.Lần khảo cổ này coi như đã hoàn toàn kết thúc.

Cư dân mạng vẫn còn chưa thỏa mãn, nhao nhao vào tài khoản khảo cổ chính thức để lại bình luận, yêu cầu họ nhanh chóng đưa ra thông báo.Nhưng Giáo sư Chu và những người khác làm ngơ, trực tiếp đưa Diệp Kiêu và họ trở về.

Đến khách sạn trong thành phố, Giáo sư Chu mới sắp xếp ổn thỏa tất cả mọi thứ."Những thứ này tôi cần báo cáo lên cấp trên của đội khảo cổ, hiện trường bị hư hại quá nhiều.

Tiểu Diệp, cháu có gì bổ sung thì nói cho tôi biết."Diệp Kiêu lắc đầu, "Đại thể thì không có gì nữa ạ.""Giáo sư Chu, ngôi mộ này quả thực khó tin, chưa từng thấy trước đây, hoàn toàn khác với những gì

chúng ta từng biết.

Chúng ta rốt cuộc có nên phong tỏa nó không?

Thiên Sơn là một nơi tốt, có rất nhiều người để mắt tới.

Mặc dù lần này chúng ta đã giải thích tình hình, nhưng một khi Cáp Bố Thượng Sư bị loại bỏ, những thứ bên dưới này vẫn còn không ít đồ hay ho mà tôi chưa mang ra, cũng là vì không muốn để họ nhìn thấy.""Ngoài ngọc khí vàng bạc thông thường, còn có những đồ gốm sứ khác, phần lớn cũng đã vỡ nát, tôi thấy mang ra cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng điều quan trọng là những thứ bên dưới này.""Cháu nghĩ đã ở Thiên Sơn rồi, thì cứ để nó vĩnh viễn bị phong bế đi, khỏi phải rước lấy phiền phức không cần thiết.""Tiểu Diệp, theo cháu thấy thì đây là đồ của ai?""Hải Hôn Hầu.

Ba mươi sáu cung điện, bảy mươi hai điện, và cả những thứ này nữa, đều là biểu tượng của Hải Hôn Hầu."Diệp Kiêu lấy ra một bọc vải từ ba lô rồi đưa qua.

Giáo sư Chu kinh ngạc không thôi, "Đây là cái gì?""Là bố bạch minh văn, tìm thấy trên người Cáp Bố Thượng Sư.

Chương 654

Trên đó hiển thị, chính là Hải Hôn Hầu.

Theo cháu thấy, tốt nhất là nên phong tỏa, sau này Thiên Sơn sẽ trở thành khu mộ cổ bị phong tỏa lâu dài, nếu không thì thật sự không biết phải làm sao.""Nếu khu vực Thiên Sơn được mở cửa, sẽ thu hút ngày càng nhiều người thám hiểm, đến lúc đó nhân lực, vật lực, tài lực sẽ không thể chịu nổi sự hao phí."Giáo sư Chu nhìn tấm bố bạch hồi lâu rồi gật đầu, "Cháu nói quả thật không sai, nhưng bây giờ cứ về đã rồi tính."Giáo sư Chu biết, chuyện này đã khiến mọi người bàn tán xôn xao, tất cả đều bắt đầu rục rịch hành động, kể cả việc bố trí lại thị trấn nhỏ cũng trở thành vấn đề.Có quá nhiều người biết con đường đó rồi, nên việc phong tỏa Thiên Sơn là điều khó tránh khỏi.Việc này do quân đồn trú đảm nhiệm, những người khác thuộc về đội khảo cổ.

Còn Trương Đạo và những người khác sống sót sau hiểm nguy, nhìn thấy ánh sáng mặt trời trở lại đều phấn khích.

Việc đầu tiên khi về khách sạn là tắm rửa, và họ cũng phát hiện tất cả dấu ấn trên người mình đều biến mất.Trương Đạo lập tức kể chuyện này cho Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nghĩ một lát rồi nói: "Chắc là vì trùng mẹ đã chết, nên những thứ này cũng biến mất.""Tất cả mọi thứ lần này của chúng ta đều là do trùng mẹ gây ra sao?"Diệp Kiêu gật đầu, "Phải, hơn nữa nó từ đâu đến thì vẫn chưa rõ ràng lắm, bí ẩn này e rằng sẽ không bao giờ được giải đáp nữa."Dù sao thì sau khi ra ngoài, Diệp Kiêu cũng không nghĩ đến việc quay trở vào nữa.

Anh biết rõ ràng là bên dưới mộ chắc chắn vẫn còn những thứ

khác tồn tại, nhưng anh cũng không muốn vào đó để tìm hiểu tận cùng.Có những bí mật thì không biết vẫn hơn, biết càng rõ thì tổn hại nhận về càng lớn.Cáp Bố Thượng Sư là một ví dụ rõ ràng, từ ngàn năm trước đã không nói, rốt cuộc là hắn quá tham lam, hay là Cổ trùng đã nảy sinh tư tâm, ai cũng không biết.Diệp Kiêu thậm chí bắt đầu nghi ngờ rốt cuộc là Cáp Bố Thượng Sư tự mình không chịu nổi muốn chết, hay là trùng mẹ đã không thể kiểm soát được nữa, nhưng tất cả những điều này anh đều không muốn biết, chỉ thở dài một hơi.Sau khi Giáo sư Chu và những người khác giải quyết xong mọi việc, họ liền báo cáo lên cấp trên.

Thiên Sơn cũng sẽ bị phong tỏa, cả thị trấn nhỏ cũng bị di dời.Bất cứ ai có liên quan đến khu vực Thiên Sơn đều bị bắt giữ, những việc sau đó sẽ giao cho cảnh sát.Đây không phải là điều mà Diệp Kiêu và những người khác có thể giải quyết được, còn Trương Đạo cũng dẫn người trở về đội quân đồn trú.Lần này, công lao mà họ lập được khi trở về sẽ được thưởng công là điều đương nhiên.

Trước khi đi, Trương Đạo vỗ vai Diệp Kiêu, "Đợi có cơ hội, tôi nhất định sẽ uống say với cậu không về!""Yên tâm, đợi tôi xử lý xong việc cũng sẽ đi tìm ông!"Huynh đệ sống chết, cứ thế mà định đoạt.Trương Đạo vẫy tay, dẫn người từ biệt anh.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, cùng Giáo sư Chu và những người khác rời đi.Đến địa phương sau, đội khảo cổ tự nhiên trở lại bình thường, còn Diệp Kiêu thì đang suy nghĩ về chỗ ở của mình sau này.Giáo sư Chu mời anh vào đội khảo cổ, Diệp Kiêu ngẫm nghĩ, mình không phải là người có thể ngồi văn phòng, huống hồ anh làm những việc này chẳng qua là muốn làm rõ bí mật mà thôi.

Công việc chính thức, vẫn là khảo cổ, anh có chút mơ hồ.Trở về căn nhà nhỏ quen thuộc, Diệp Kiêu thở dài một hơi.

Giáo sư Chu cho anh một tuần để suy nghĩ, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Nếu nói đi làm thì cũng không phải là không thể, điều này có nghĩa là sau này phần lớn thời gian anh sẽ phải bôn ba trên đường, chốc chốc lại xuất hiện một ngôi mộ cổ nào đó, anh đều phải đi qua.Vì vậy lúc này Diệp Kiêu cũng đang cân nhắc.

Anh nhìn căn nhà nhỏ của mình, may mà trước khi về đã hẹn với người giúp việc đến dọn dẹp, nếu không thì căn nhà này quả thực không thể ở được.Lúc này, Diệp Kiêu đang xem chương trình TV trong lúc buồn chán tột độ, một số điện thoại lạ gọi đến.

Diệp Kiêu nhíu mày, sau khi nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói lạ."Có phải Diệp Kiêu không?

Tôi là đạo diễn Trần Sinh, muốn gặp cậu để bàn chuyện phim ảnh, cậu có rảnh không?""Phim ảnh?""Ừm, thể loại trộm mộ, cậu xem có rảnh không?"Diệp Kiêu vốn định từ chối, nhưng nghĩ lại, đạo diễn đã thành tâm mời, hơn nữa sau khi trở về anh cũng có thêm một lựa chọn, thế là anh liền đồng ý."Được, có thể."Trần Sinh vui mừng khôn xiết, "Vậy lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ cho cậu."Sau khi cúp điện thoại, mắt Diệp Kiêu sáng lên.

Anh vẫn chưa nghĩ kỹ việc đi đội khảo cổ, nhưng giờ Trần đạo gọi điện đến lại khiến Diệp Kiêu có một nhiệm vụ mới.

Anh cảm thấy đôi khi viết sách quay phim có lẽ còn vui hơn là đi đội khảo cổ, nhưng hai việc này không thể làm cùng lúc.

Công việc bên đội khảo cổ có lẽ cũng có thể giữ lại, dù sao cũng là biên chế chính thức, thời buổi này vào biên chế mới là thượng sách.

Diệp Kiêu mỉm cười, lập tức thu dọn một chút, theo địa chỉ trực tiếp đến một quán trà gần đó.

Đến nơi, Trần đạo từ xa đã vẫy tay với anh, "Tiểu Diệp à, mau đến đây!"Trong ấn tượng của anh, Trần đạo bây giờ đã ngoài sáu mươi, cả người gầy gò vô cùng, nhưng đôi mắt lại sáng ngời có thần.

Khi nhìn thấy Diệp Kiêu, ông ta còn phấn khích hơn cả anh."Tiểu Diệp, tôi xem trực tiếp của cậu thật sự là thán phục, quá lợi hại!"Diệp Kiêu mỉm cười, "Không có gì ạ, tất cả là nhờ có đồng nghiệp nâng đỡ, cộng thêm mọi người phối hợp.""Tôi thấy cái này của cậu thật sự rất có tiềm năng, muốn quay thành phim điện ảnh, thế nào?

Cứ lấy những buổi trực tiếp của cậu làm khởi điểm, tôi đã lưu lại toàn bộ rồi!"Diệp Kiêu lập tức giật mình, "Quay bộ phim này sao?""Phải đó, lần này mấy cậu theo đội khảo cổ chắc cũng không được bao nhiêu tiền, quay phim thì khác, có thể kiếm tiền ngay.

Đạo cụ, phục trang gì đó tôi đều chuẩn bị sẵn cho cậu, mọi thứ đều không cần lo lắng."Diệp Kiêu không khỏi bật cười, "Trần đạo, ông không đùa với cháu đấy chứ?""Tôi lấy chuyện này ra đùa với cậu làm gì?

Tôi khá là tin tưởng vào đề tài này.

Bây giờ đầy rẫy trên màn hình toàn là chất liệu tình yêu, hoặc là yêu nước gì đó.

Tôi muốn đi một con đường khác, cái này chắc chắn sẽ rất ăn khách, hơn nữa, dù là quay phim điện ảnh hay phim truyền hình đều được.""Tiểu Diệp, cậu nghĩ kỹ đi, nghĩ xong thì báo cho tôi biết kịp thời."Diệp Kiêu hít sâu một hơi, không biết Trần đạo muốn quay kinh nghiệm của anh, nếu là như vậy thì e rằng còn phải thông qua sự đồng ý của cấp trên nữa!Diệp Kiêu lắc đầu, "E rằng không tiện lắm ạ.""Sao lại không tiện?""Bởi vì cháu đã đồng ý với Giáo sư Chu là sẽ vào đội khảo cổ rồi, nếu bây giờ lại ra quay cái này thì không hay lắm."Trần đạo còn tưởng chuyện gì, cười nói: "Cái đó có gì khó chứ?

Chúng ta quay bộ phim này cũng cần người của đội khảo cổ làm cố vấn, vậy thì mời cậu làm cố vấn không phải là được rồi sao?"Quả không hổ là Trần đạo, trong chớp mắt đã nghĩ ra cách.

Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy, nhíu mày, lời này nói cũng có lý.Lúc này Trần Sinh thấy vẻ mặt đó của anh, lập tức cười nói, "Cậu thử nghĩ xem, với tư cách cố vấn, chạy tới chạy lui cùng chúng tôi cũng có thù lao mà.""Hơn nữa, chuyện này, người của đội khảo cổ các cậu chắc cũng biết rồi, tôi không cần nói nhiều nữa.

Mọi người đều hiểu, chỉ cần giữ thể diện là được, cậu không cần lo lắng.""Bây giờ chỉ còn cậu thôi, nếu cậu đồng ý chuyện này, tôi lập tức có thể đi làm.

Cậu thấy sao?""Tiểu Diệp, tôi rất coi trọng cậu.

Gần đây cậu không biết là cậu đã nổi tiếng khắp mạng xã hội, mọi người đều gọi cậu là Diệp Đảo.

Tôi đang nghĩ xem liệu Diệp Đảo có thể chỉ đạo tôi không.

Hiện tại đề tài phim điện ảnh trong nước đang thiếu thốn như vậy, chỉ có cậu là một kẻ khác biệt nổi lên, tôi chỉ muốn đưa nó lên màn ảnh rộng!"Diệp Kiêu nhướng mày.

Thực ra đối với bản thân anh thì không quá để ý, dù sao chuyện này có thể kiếm tiền, lại là nghề cũ của anh, anh tự nhiên đồng ý.Nhưng còn bên Giáo sư Chu, Diệp Kiêu nghĩ một lát rồi nói: "Cháu sẽ báo cáo với cấp trên một tiếng, sau đó sẽ trả lời ông.

Nhưng việc chọn cảnh quay vẫn phải chú ý, dù sao cũng có nhiều nơi.""Cậu cứ yên tâm đi, cái chúng tôi cần là những người có diễn xuất.

Hơn nữa, lần này đề tài rất đặc biệt, sẽ không có chuyện quỷ thần gì cả, nhưng những thứ đó nhất định sẽ được giữ lại, tình tiết cao trào

gì đó, tôi đều cần cậu với tư cách thành viên đội khảo cổ, chắc chắn rất rõ về các hiện vật bên dưới.

Tôi sẽ không tùy tiện làm giả, đạo cụ sư cũng sẽ dốc toàn lực phối hợp, chỉ cần cậu đồng ý, bây giờ là có thể vào đoàn phim."Trần Sinh nói những lời này không phải khoác lác.

Ngay từ khi Diệp Kiêu còn ở Lao Sơn, ông ta đã bắt đầu lên kế hoạch rồi.

Chờ đến khi Diệp Kiêu trở về, ông ta liền gọi điện cho anh ngay lập tức, thậm chí cả bên đội khảo cổ ông ta cũng đã đến xem qua, nên mới liên hệ với Diệp Kiêu như vậy.Lúc này Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy cũng mỉm cười, "Được, ông đợi cháu về rồi cháu sẽ nói một tiếng.""Tốt, tốt, tôi đợi cậu, cậu nhất định phải gọi điện cho tôi đấy!""Yên tâm đi, Trần đạo, cháu sẽ gọi điện cho ông."Nghe Diệp Kiêu nói vậy ông ta mới yên tâm.

Trần Sinh thở phào một hơi.

Ông ta đã chờ ngày này mấy tháng rồi.

Nếu không phải vì Diệp Kiêu vẫn luôn bận rộn, có lẽ ông ta sẽ không đợi đến bây giờ mới ra tay.Các diễn viên khác đều đã tìm được gần hết rồi, chỉ còn chờ bên Diệp Kiêu thôi, nếu không thì sao ông ta lại phải đợi đến lúc này chứ?Diệp Kiêu về sau liền gọi điện nói chuyện này với Giáo sư Chu.

Giáo sư Chu cười ha hả, "Diệp Kiêu, nếu cháu thật sự muốn đi thì cũng được, bên đội khảo cổ cũng sẽ dốc toàn lực phối hợp.

Dù sao cũng có thể đưa trải nghiệm thực tế của chúng ta lên màn ảnh rộng, để nhiều người biết đến cũng tốt.

Cháu tự nghĩ thế nào?"Diệp Kiêu không ngờ Giáo sư Chu lại sảng khoái như vậy, "Cháu đang nghĩ nếu đi quay phim thì bên đội khảo cổ

sẽ không thể nhận chức được."Diệp Kiêu nói vậy cũng là để thăm dò giới hạn của Giáo sư Chu.

Giáo sư Chu nghe vậy liền cười lớn, "Tiểu Diệp, cháu hoàn toàn không cần lo lắng.

Thật ra đối với tôi, chỉ cần cháu có thể đến báo danh là đủ rồi.

Cháu đâu phải mấy tên lính quèn mà có chuyện gì cũng phải tìm, cháu là hòn đá thử vàng vào những thời điểm quan trọng, nên tôi mới tìm cháu.""Cháu cứ yên tâm đi, chỉ cần cháu đồng ý, bên tôi sẽ lập tức sắp xếp.

Cháu nói gì về cố vấn khảo cổ gì đó, tôi cũng có thể cấp cho cháu giấy chứng nhận, không sao đâu, cứ yên tâm!"Diệp Kiêu nghe Giáo sư Chu nói vậy mới yên tâm."Đã vậy thì, Giáo sư Chu, cháu xin không khách sáo nữa, cháu đồng ý vào đội khảo cổ.""Được, được lắm, tiểu Diệp, cháu nghĩ được như vậy, trong lòng tôi rất an ủi!

Yên tâm, tôi lập tức lo liệu cho cháu.

Còn về chuyện cố vấn khảo cổ, tôi cũng sẽ lo cho cháu một lần cho xong!"Ông ta nói vậy khiến Diệp Kiêu lập tức phấn khích không thôi, "Cảm ơn Giáo sư Chu!""Giữa hai chúng ta còn nói cảm ơn gì chứ?

Cháu phải chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, ngày mai đến báo danh làm thủ tục!"Giáo sư Chu cũng sợ Diệp Kiêu thay đổi ý định vào phút chót, đột nhiên biến mất tăm, nên mới bảo anh đến.Diệp Kiêu đồng ý ngay, chỉ chờ sau khi tất cả thủ tục được hoàn tất là có thể liên hệ với Trần đạo bên kia.Trần đạo nhận được điện thoại của Diệp Kiêu cũng vui vẻ, "Tiểu Diệp, tôi biết cậu làm việc đáng tin cậy.

Cậu cứ yên tâm đi, bên tôi sẽ lập tức liên hệ diễn viên.

Khoảng khi nào cậu có thể vào đoàn phim thì báo cho tôi một

tiếng, tôi sắp khai máy rồi.""Vâng, Trần tổng, bất cứ lúc nào cũng có thể vào đoàn phim.

Cháu chỉ cần báo danh là có thể qua được."Nghe anh nói vậy, bên Trần đạo cũng phấn khích không thôi, đây là tình huống đôi bên cùng có lợi.Rất nhanh sau đó, bộ phim điện ảnh 《Đạo Mộ Mê Thành》 chính thức khai máy.

Tin tức truyền ra, cả giới giải trí đều phấn chấn không thôi.Khi thấy thông tin trên Weibo chính thức, Diệp Kiêu với tư cách cố vấn đặc biệt, cư dân mạng đều sôi sục."Đệt, hành động nhanh thật, đây là tính đưa Diệp Đảo vào lại à?""Bây giờ không thể gọi là Diệp Đảo nữa rồi, người ta là thành viên đội khảo cổ mà!""Đúng đúng đúng, đội khảo cổ, đội khảo cổ.""Không biết lần này sau khi Diệp Kiêu vào rồi có chuyện đặc biệt gì xảy ra không?""Ngậm cái mồm quạ đen của cậu lại đi, còn có thể có chuyện đặc biệt gì nữa?""Diệp Kiêu qua làm cố vấn, với lại thể loại trộm mộ này trừ Diệp Kiêu ra thì ai còn có thể rõ hơn chứ?""Nói cũng phải, trước mặt hàng triệu cư dân mạng, Diệp Kiêu đã làm bao nhiêu chuyện rồi, ai cũng sẽ không nghi ngờ động cơ của anh ấy.""Diệp Kiêu của chúng ta đã làm thì phải làm tốt nhất.

Chương 655

Bây giờ đạo diễn coi trọng anh ấy là để anh ấy làm cố vấn, chứ đâu phải để anh ấy xuống mộ.

Mấy người này không thấy người ta tốt lại cứ ghen tức!""Tôi khi nào thì không thấy người ta tốt chứ?

Tôi chẳng qua là nhắc nhở Diệp Kiêu, đừng bao giờ để bị một số người lừa gạt, dù sao lần này là quay phim đề tài trộm mộ, nếu quay không tốt thì còn có thể bị người ta chê cười!""Diệp Kiêu là người chuyên nghiệp, tuyệt đối sẽ không để người khác chê cười!"Anh ấy là gia tộc trộm mộ, ban đầu mọi người đều nói anh ấy là Đạo Đấu, nhưng bây giờ dần dần đã trở nên khác rồi.Diệp Kiêu cũng biết mình phải làm gì.

Sáng sớm ngày thứ hai, anh liền đến đội khảo cổ và chỗ Giáo sư Chu để báo danh.Đợi đến khi thủ tục hoàn tất, Giáo sư Chu hít sâu một hơi, vỗ vai Diệp Kiêu, "Cuối cùng cũng đưa được cháu về đây rồi, tiểu Diệp.

Cháu là người của bên tôi, lần này tuyệt đối không được chạy mất!"Diệp Kiêu bật cười, "Giáo sư Chu lo xa rồi.

Yên tâm đi ạ, cháu làm sao có thể bỏ chạy một mình chứ?

Dù thế nào đi nữa, cháu cũng là người của bên ông!"Giáo sư Chu nghe anh nói vậy, không khỏi giơ ngón cái lên."Đúng, nói không sai.

Tôi vẫn luôn coi trọng cháu.

Chỉ cần cháu có thể ở lại, đội khảo cổ chúng ta coi như có người trụ cột, và tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi."Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy lòng mình thắt lại.Giáo sư Chu đã cống hiến quá nhiều

cho sự nghiệp khảo cổ, không chỉ riêng ông, mà còn có rất nhiều người trong đội khảo cổ, vì sự nghiệp khảo cổ mà từ bỏ nhiều thứ.

Bây giờ ông nói những điều này thì quá vô ích rồi.Lúc này, Giáo sư Chu nhìn anh, thở dài nói: "Cháu cứ yên tâm đi, dù cháu làm gì, tôi cũng sẽ ở phía sau ủng hộ cháu."Lời của Giáo sư Chu cũng khiến Diệp Kiêu cảm động vô cùng.

Anh gật đầu với Giáo sư Chu, sau khi theo ông ấy làm quen thêm một chút với môi trường xung quanh, anh mới đứng dậy đi về phía Trần đạo.Đoàn làm phim hôm nay trực tiếp khai máy, sự xuất hiện của Diệp Kiêu khiến tất cả mọi người đều chấn động."Mau nhìn kìa, Diệp Kiêu đến rồi!""Trời ơi, không ngờ Diệp Kiêu thật sự đến rồi!""Tuyệt vời, được thấy người thật rồi!

Trước đây cứ nghĩ Diệp Kiêu là thằng hề, nhưng giờ tôi mới biết tôi là thằng ngốc, anh ấy mới là đỉnh cao mà tôi không thể với tới!""Nhìn Diệp Kiêu thế này vẫn rất đẹp trai!""Đương nhiên rồi, nếu mà rút Hắc Kim Cổ Đao ra thì đúng là đẹp trai ngời ngời!"Diệp Kiêu nghe họ nhắc đến Hắc Kim Cổ Đao không khỏi mỉm cười.

Mà nói thật, Hắc Kim Cổ Đao họ cũng đã làm ra rồi.

Thấy đạo cụ tại hiện trường, Diệp Kiêu phấn khích không thôi, "Không ngờ Trần đạo hành động nhanh vậy!

Cây đao này có vẻ nặng đấy!""Cậu không biết à, mấy tháng trước tôi đã bắt đầu chế tạo rồi.

Ngay cả khi cậu không về, đạo cụ Hắc Kim Cổ Đao này, tôi cũng sẽ cho người làm ra."Diệp Kiêu bật cười, "Trần đạo thật sự không nhìn ra, chuẩn bị kỹ càng thật!""Đương nhiên rồi, mọi việc phải đi trước một bước.

Nếu không thì làm sao tôi có đủ tự tin để nói chuyện này với cậu?

Tiểu Diệp, cậu cứ yên tâm đi, ở chỗ tôi tuyệt đối sẽ không làm cậu thất vọng!"Diệp Kiêu gật đầu.

Sau khi mọi người làm lễ khai máy, Diệp Kiêu được Trần đạo dẫn đi tham quan.

Phim có những cảnh quay thực tế, có những cảnh chỉ quay trong studio, vì vậy đây đang là lúc dựng cảnh ngoại."Với tư cách cố vấn, cậu có ý kiến và yêu cầu gì cứ thoải mái đưa ra.

Đây là bản vẽ phác thảo mà tôi đã làm, cậu cũng xem qua, tất cả mọi thứ đều ở đây rồi!"Diệp Kiêu nhìn thấy những sự chuẩn bị này của Trần đạo, không khỏi hít sâu một hơi, "Trần đạo, ông làm thế này vẫn khá tốt.

Cháu chỉ có một điểm muốn chỉnh sửa về không khí chân thực: thực ra khi cháu xuống mộ thì không có gì đáng sợ cả.""Đối với cá nhân cháu thì không có nhiều chuyện sinh tử tồn vong đến thế, nên cứ cố gắng hết sức để họ cảm thấy sợ hãi là được.""Tôi hiểu rồi.

Tất cả các vấn đề sau đó tôi sẽ lo liệu, đạo cụ gì đó cũng sẽ rất chân thực.

Cậu với tư cách cố vấn khảo cổ, chỉ cần giúp chúng tôi tái hiện lại toàn bộ quá trình là được.

Mặc dù buổi trực tiếp cũng có thể xem lại, nhưng có những chuyện vẫn cần phải sắp xếp rõ ràng từ trước."Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy liền hiểu ra.

Ông ta chẳng qua chỉ muốn biết mỗi lần trực tiếp bị đóng lại thì đã xảy ra chuyện gì, như vậy mới có thể giải thích với bên ngoài được."Trần đạo quả nhiên là một người tinh ranh!"Diệp Kiêu mỉm cười, "Yên tâm đi, những gì nên cho các ông biết tự nhiên sẽ biết, những gì không nên biết thì cháu cũng đành chịu.""Chỉ cần có câu nói

của cậu là đủ rồi, tôi cũng không cầu mong gì khác, chỉ cầu những chuyện này có thể được công chiếu là được rồi, nếu không thì tôi thật sự không biết làm sao để giải thích với họ!"Diệp Kiêu đương nhiên cũng hiểu, đối với Trần đạo mà nói, những thứ này đều là tiền.

Tiền bạc trắng trợn chi ra, nếu không có kết quả thì ai sẽ làm kinh doanh thua lỗ chứ?Cảnh quay đầu tiên, họ trực tiếp bắt đầu từ lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.Tất cả bối cảnh, và cả đạo cụ, bên Trần đạo đều đã cho người làm xong hết rồi.Diệp Kiêu đến hiện trường xem qua một lượt, quả thực cũng khá chân thực.Nhưng các diễn viên được chọn đều là những gương mặt lạ, trông khá từng trải, anh không gọi được tên họ.Diệp Kiêu đứng một bên xem.

Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn là nơi anh đã từng thấy, trong ấn tượng của anh, đó hẳn là ngôi mộ nguy hiểm nhất, so với Thiên Sơn sau này cũng không kém cạnh bao nhiêu.Nhưng Thiên Sơn có nhiều bí ẩn hơn, còn Thành Cát Tư Hãn mới là đặc biệt hung hiểm.Lần đầu tiên gặp những thứ này, mọi người đều thấy lạ, các diễn viên cũng đều nóng lòng muốn thử sức, nhưng rốt cuộc không thể cảm nhận được tận cùng, nên khi đối mặt với những nguy hiểm này, họ không hề biểu hiện sự kinh hoảng quá mức.Diệp Kiêu đứng bên cạnh không khỏi bật cười.

Xem ra cảnh thật và tưởng tượng vẫn khác nhau.

Nếu thật sự kéo họ đến gần cổ mộ, tuyệt đối sẽ không phải tình huống này.Trần đạo ở một bên, thấy biểu cảm này của anh cũng biết, cảnh quay đầu tiên này họ đã không quay tốt, đặc biệt là khi gặp Đại Tống Tử, sự kinh hoảng, thất thố, và nỗi sợ hãi bùng phát từ bên trong, đó hẳn là cảm giác đầu tiên của con người, nhưng họ đều không thể hiện ra được.Trần đạo dẫn người sang một bên, còn Diệp Kiêu mỉm cười, đứng trong hang động nhìn quanh.Đây là cảnh đầu tiên họ sắp xếp, chân thực thì khá chân thực, nhưng rốt cuộc là giả thì

không thể sánh bằng thật.

Lúc này Diệp Kiêu đứng đó, trong lúc mơ màng dường như nghe thấy một giọng nói đang gọi: "Diệp Kiêu, ta đang đợi ngươi trong mộ."Diệp Kiêu nghe lời đó, không khỏi nhìn quanh quất, lắc đầu, cứ tưởng mình nghe nhầm.Chắc là đang mơ, đợi anh trong mộ?

Chuyện này không đùa được đâu!Diệp Kiêu bật cười, không khỏi nhún vai tiếp tục đi dạo.

Ra ngoài hang động, bên ngoài còn rất nhiều cảnh bố trí, đạo cụ được làm vô cùng chân thực, xem ra đạo cụ sư đã rất dụng tâm.Diệp Kiêu quay đầu lại thấy Trần đạo đang giảng giải cho họ, anh không khỏi mỉm cười.

Trong đầu mơ hồ lại xuất hiện một giọng nói: "Diệp Kiêu, ta đang đợi ngươi trong mộ, trường sinh ngàn năm, ta sẽ đợi mãi!"Lúc này Diệp Kiêu nghe rõ rồi, đây không phải là ảo giác gì cả, mà là nghe thấy thật rõ ràng.

Anh không khỏi đứng dậy, nhìn quanh trái phải, thấy không ai trả lời, anh liền nhíu chặt mày, rốt cuộc là chuyện gì thế này?Chẳng lẽ anh bị nguyền rủa sao?

Vì sao lại nghe thấy giọng nói này?Chẳng qua là quay phim thôi mà, giọng nói này quả thực kỳ lạ.

Anh vội vàng nhìn xung quanh, mọi người đều đang bận diễn tập, căn bản không ai thấy anh, mà Diệp Kiêu trong lòng lại chùng xuống.Lúc này, giọng nói quen thuộc lại truyền đến. "Đinh ~ Phát hiện ký chủ sắp đón nhận nhiệm vụ mới, xin hỏi có chấp nhận thử thách không?

Độ khó của thử thách: khó, phần thưởng: Trấn Hồn Linh."Giọng nói này khiến Diệp Kiêu không khỏi như rơi vào hầm băng, sao lại

còn có thứ này chứ?Anh vốn tưởng mọi chuyện đã kết thúc rồi, nhưng giờ giọng nói của hệ thống lại khiến anh lập tức da đầu tê dại.

Trấn Hồn Linh chẳng phải đã có rồi sao?

Vì sao lại đến nữa?Lần này, Diệp Kiêu như bị ma xui quỷ khiến lại chọn chấp nhận.

Giây tiếp theo, giọng nói quen thuộc lại truyền đến. "Đinh ~ Phát hiện ký chủ đã chấp nhận thử thách, ba ngày sau xuất phát, chúc may mắn."Diệp Kiêu nghe thấy giọng nói này không khỏi dở khóc dở cười, cái hệ thống chó chết này vẫn như mọi khi không đáng tin cậy, xem ra anh lại phải đi rồi.Ba ngày thời gian, Diệp Kiêu nhìn chằm chằm Trần đạo, đang suy nghĩ xem nên giải thích thế nào.Anh lại nhìn quanh các diễn viên, đám người này lêu lổng, không giống đoàn làm phim chút nào.Một tiếng "rầm", một cái thùng bên chân rơi xuống, đồ vật bên trong lăn ra một chút.

Diệp Kiêu nhìn kỹ, Lạc Dương sạn, thuốc nổ, và vô số thứ đồ dùng để trộm mộ, đạo cụ này có vẻ hơi quá chân thực rồi.Trần đạo vừa nhìn sắc mặt liền chùng xuống, vội vàng đi về phía Diệp Kiêu, "Đạo cụ, đạo cụ sao không cất đồ của mình đi cho cẩn thận, làm rơi trúng người thì sao!"Người phụ trách đạo cụ vội vàng chạy tới, thành thạo cất tất cả các loại đồ vật vào, sau đó bỏ đi.Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Nếu là đạo cụ thì thứ này có nặng đến thế không?

Trên mặt đất bị cái thùng lớn kéo ra một vệt hằn sâu.Anh lập tức hiểu ra, đây không phải đạo cụ, mà là đồ thật.

Nếu ông trời đã định anh phải đi trên con đường này, vậy thì cứ tiếp tục.Thiên Sơn gì đó, Thành Cát Tư Hãn gì đó, đối với anh mà nói, chẳng qua chỉ là một ngôi mộ cô độc này nối tiếp ngôi mộ cô độc khác mà thôi.

Đã vậy, thì cứ đi càng xa càng tốt trên con đường khảo cổ.Lúc này, Diệp Kiêu nhìn Trần đạo, "Trần đạo, lần này chuẩn bị rất đầy đủ, cháu hy vọng có thể thấy cảnh quay thực tế chân thực hơn."Trần đạo cũng mỉm cười, "Cậu yên tâm, quay xong ba ngày này, chúng ta sẽ chuyển cảnh ra ngoài quay thực tế."Diệp Kiêu gật đầu, xem ra Trần đạo cũng đã chuẩn bị từ trước rồi.Anh mỉm cười với Trần đạo nhưng không nói gì, chỉ là trong lòng rất bình tĩnh.Lúc này có người đến gọi: "Trần đạo, Trần đạo, bên kia muốn ông qua xem một chút, hình như đạo cụ có vấn đề."Diệp Kiêu quay đầu nhìn qua, chỉ thấy người phụ trách đạo cụ và một trong số các diễn viên đang tranh cãi, trên tay còn cầm Lạc Dương sạn.Sắc mặt Trần đạo lập tức tối sầm, "Đám tạp nham này chỉ giỏi gây chuyện thôi.

Cậu đợi ở đây, tôi qua xem sao."Diệp Kiêu gật đầu, nhìn Trần đạo đi xử lý.Rốt cuộc là đạo cụ có vấn đề?

Hay là nội bộ của họ có vấn đề?

Diệp Kiêu không biết, nhưng nếu đã phải xuất phát thì cần phải có sự phối hợp ăn ý với đoàn đội này, dù sao thì ngôi mộ cổ tiếp theo sẽ sớm đến thôi.Cổ mộ, ta đến đây!Trần đạo và mấy người đang nói chuyện cách đó không xa, thỉnh thoảng lại nhìn về phía này.

Diệp Kiêu cũng không để ý.

Muốn hợp tác với anh, thì phải thể hiện mười hai phần thành ý.

Trần đạo như vậy, còn dẫn theo nhiều người thường xuyên gây chuyện, Diệp Kiêu lắc đầu, quả thật là phiền phức.Đây chính là lý do anh không muốn quay phim, thật sự quá phiền phức.Diệp Kiêu chợt nghĩ đến điều gì đó, lại nhìn những đạo cụ mà họ đã lấy ra trên mặt đất, vừa định đi qua xem thử.Người phụ trách đạo cụ vội vàng chạy đến mang hết tất cả các thùng lớn đi.Không chỉ vậy, ngay cả những thứ trên tay các diễn viên và nhân viên cũng bị người phụ trách đạo cụ

thu lại hết.

Điều này khiến Diệp Kiêu lập tức giật mình, tên này hình như có vẻ muốn che giấu điều gì đó, sợ anh nhìn thấy là chuyện gì.Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nhớ lại cảnh vừa rồi.

Lạc Dương sạn và những đạo cụ chuyên nghiệp kia, không thể không nói Trần đạo mời anh đến làm cố vấn thì vẫn có chút đáng tin cậy.Dù sao thì bây giờ muốn quay phim thể loại này, cũng chỉ có anh mới có thể đưa ra phản hồi chân thực nhất.

Chương 656

Nhưng đạo cụ lấy ra thật đến thế, có phải hơi quá rồi không?Diệp Kiêu nhíu chặt mày, chạy đến trước mặt người phụ trách đạo cụ, đưa một điếu thuốc qua, "Anh bạn, hút một điếu đi.""Ôi Diệp Đảo!

Xin lỗi, xin lỗi, tôi xem trực tiếp của cậu quen rồi!""Không có gì đâu."Diệp Kiêu mỉm cười, anh đã quen rồi.

Thấy họ gọi anh là Diệp Đảo, anh cũng không tức giận, chỉ cảm thấy người phụ trách đạo cụ này khi thấy mình thì có vẻ hơi hoảng loạn, chẳng lẽ anh nhìn nhầm rồi?"Tôi muốn hỏi anh đạo cụ này lấy từ đâu vậy?

Chân thực đến thế, ngay cả tôi trước đây khi xuống mộ cũng chưa tìm được cái nào tốt như vậy!"Người phụ trách đạo cụ lập tức cười nói, "Thật ra những thứ này nếu cậu thật sự muốn mua thì ra chợ đêm một dãy phố chắc chắn mua được.

Những người chuyên nghiệp làm đội thám hiểm ngoài trời đều có thể mua được những thứ này.

Chúng ta không phải là quay phim sao, đương nhiên phải mua những thứ chân thực một chút.

Cậu không biết bây giờ mắt cư dân mạng tinh tường đến mức nào đâu!""Chỉ cần để họ nhìn ra đây là đồ giả hoặc đồ giả quá lố thì họ sẽ lập tức dấy lên một trận tranh cãi trên mạng.

Đến lúc đó phim của chúng ta còn chưa khai máy đã loạn rồi.

Sức mạnh của cư dân mạng bây giờ mạnh lắm!"Diệp Kiêu cũng biết lời anh ta nói quả thực có lý.

Dù sao trước đây khi anh mở phòng trực tiếp, đã có rất nhiều cư

dân mạng công kích anh, có người nghi ngờ thân phận của anh, có người nghi ngờ động cơ của anh.Dù thế nào đi nữa, cứ nơi nào có người thì nơi đó có một loạt rắc rối và mâu thuẫn.Anh cũng không nghĩ nhiều đến thế, chỉ cảm thấy người phụ trách đạo cụ này quả thực có chút tài năng, trong thời gian ngắn lại có thể kiếm được nhiều thứ như vậy."Cậu xem cái móng lừa đen này cũng rất khó tìm, Trần đạo của chúng ta đặc biệt đi về quê thu mua đó!""Thật sao?" Diệp Kiêu cười nói, "Thật không ngờ Trần đạo lại có tài năng như vậy, lại còn vì quay phim mà bỏ ra nhiều đến thế!""Đương nhiên rồi!

Trần đạo không phải là người thích đùa đâu, để kéo được đội ngũ này về, đã bỏ ra không ít công sức tìm kiếm người trước sau.""Không phải nói đều không phải là minh tinh đang nổi sao?""Đó chính là sự cao minh của Trần đạo.

Bởi vì phải dùng tiền vào đúng chỗ, tìm những minh tinh đang nổi làm gì, từng người một đều chảnh chọe, hơn nữa lại không có diễn xuất, không bằng tìm những người có thực lực.

Chỉ cần có thể khiến bộ phim thuận lợi vượt qua, và đạt được hiệu quả mong muốn, đội ngũ của chúng ta sẽ chắc chắn kiếm lời, không chừng trong quá trình quay còn có phát hiện bất ngờ nữa!"Người phụ trách đạo cụ lắm mồm, sau khi hút hai điếu thuốc liền nói rất nhiều với Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu lập tức nhướng mày, chỉ cảm thấy đạo cụ làm quả thực không tồi.Anh nhìn móng lừa đen, và những thứ được đặt trong thùng, không khỏi gật đầu.

Trần đạo đã lên kế hoạch cho bộ phim này không ít thời gian rồi, không ngờ vì chờ anh mà lại có thể làm trước nhiều công việc đến thế.Xem ra bộ phim này nếu không nổi tiếng thì cũng khó mà chấp nhận được.Anh không khỏi nhìn về phía Trần đạo.

Lúc này Trần đạo ngữ khí nghiêm túc, dường như động tác cơ thể còn rất khoa trương, điều này khiến Diệp Kiêu lập tức cảm thấy có gì đó không đúng lắm."Mấy tên này là diễn viên mà Trần đạo tìm đến sao?

Vậy mà còn dám cãi lại Trần đạo!?"Người phụ trách đạo cụ bị người ta gọi đi chưa kịp giải thích với Diệp Kiêu, Diệp Kiêu trực tiếp bước tới.Mấy diễn viên kia đang tranh cãi với Trần đạo."Trần đạo, tôi thật sự chịu đủ rồi.

Ông không cho tôi làm cái này, cũng không biết tôi làm cái kia, chúng tôi vào đây rốt cuộc có mục đích gì!""Đúng vậy Trần tổng, chúng tôi vào đây là để thám mộ.

Ông có thể không cho chúng tôi xuống, nhưng cũng không thể không cho chúng tôi thăm dò chứ?"Trần đạo trầm giọng nói: "Chuyện này không liên quan đến các cậu.

Hơn nữa, những người bên ngoài sắp vào hết rồi, cẩn thận một chút!"Trần đạo quay đầu lại thấy Diệp Kiêu đang nấp trong bóng tối.

Lập tức mỉm cười, vẫy tay với anh, "Tiểu Diệp, cậu qua đây."Diệp Kiêu không cố ý nghe lén, chẳng qua khi nghe thấy họ nói chuyện thì anh mới tiến lại gần, không ngờ lại nghe được những lời này.Trần đạo may mắn, họ cũng không nói chuyện gì bí mật, vì vậy Diệp Kiêu không nghe rõ.Mấy người mỉm cười với Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu bước tới, "Thế nào, từ xa đã thấy hai người cãi nhau um sùm rồi, là không muốn làm nữa à?""Không phải không muốn làm, mà là chúng tôi thật sự không tìm được cảm hứng!"Trần đạo cũng nói: "Xem họ kìa, đều lóng ngóng tay chân cả!"Trần đạo quát một tiếng, quay đầu nói với Diệp Kiêu: "Cậu mau nói cho họ biết khi xuống dưới cần chú ý điều gì, để họ diễn ra, nếu không thì họ thật sự không tìm được cảm giác.""Hơn nữa, quanh đây rốt cuộc có mộ nào

không?

Tôi muốn tìm một chút cảm giác đó, ít nhất là để chân thực hơn một chút.

Nếu không thì đạo cụ và bối cảnh này giả quá, vừa nhìn là biết ngay, đến lúc đó bị cư dân mạng soi mói thì không hay chút nào."Lời của Diệp Kiêu khiến Trần đạo bật cười, đạo cụ này mà còn giả à?"Bây giờ muốn xuống mộ quay phim đều phải được báo cáo và phê duyệt, trừ khi là mộ chưa được khai quật thì may ra.

Còn nếu các ông muốn nói xuống mộ cần chú ý gì, đương nhiên là phải chú ý thông gió và an toàn rồi.

An toàn là trên hết, không thể vì thám hiểm mà bất chấp tất cả được.""Chúng ta đã là đoàn làm phim dùng để quay cảnh, đương nhiên cũng phải chú ý điểm này.

Nếu không thì sau này tôi cũng không rõ rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Nơi này nói là giả không hẳn giả, nói là thật không hẳn thật, nhưng Trần đạo ông tuyệt đối đã rất dụng tâm rồi!"Lời của Diệp Kiêu khiến Trần đạo lập tức bật cười.

Ông ta cũng biết những gì Diệp Kiêu nói đều là thật.

Đối với ông ta mà nói, trong căn phòng này có thể nói lời thật lòng cũng chỉ có một mình Diệp Kiêu.Lời của Diệp Kiêu khiến Trần đạo dở khóc dở cười, "Tiểu Diệp, bây giờ tôi nói thật đấy, cậu giúp tôi xem xung quanh đây có mộ nào không.

Vạn nhất chúng ta đụng phải thì không hay chút nào, dù sao cũng đang quay cùng một đề tài.""Nếu thật sự đụng phải mấy thứ không sạch sẽ, sau này tôi thật sự sẽ hối hận.

Tôi đã đầu tư nhiều như vậy, không thể vì chuyện này mà bị loại

bỏ được!"Diệp Kiêu hít sâu một hơi, giúp người thì giúp cho trót.Anh trực tiếp nhìn quanh.

Nói là hang động vốn là do họ tìm đến, đạo cụ bối cảnh về cơ bản không tồn tại khả năng có mộ cổ, nhưng Trần đạo lại nhìn anh với vẻ mặt nghiêm túc, điều này cũng khiến Diệp Kiêu có chút ngại ngùng.

Dù sao thì anh vẫn có thể giúp được thì giúp.Dù sao Trần đạo cũng đã đợi anh lâu như vậy, bất kể nói từ phương diện nào, anh cũng phải giúp Trần đạo.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh, lấy ra la bàn.

Thấy anh lấy ra đồ nghề chuyên nghiệp, Trần đạo lập tức phấn khích, còn mấy diễn viên phía sau ông ta cũng chạy tới.

Thấy Diệp Kiêu như vậy, họ không khỏi vui mừng khôn xiết, xem ra Diệp Đảo ra tay thì tuyệt đối không có vấn đề gì rồi."Tôi đã nói Diệp Đảo ban đầu là người có thể ngồi yên mà?""Diệp Đảo, nếu thật sự ở đây phát hiện cổ mộ, chúng tôi có thể đi thám mộ cùng anh không?"Lời của mọi người khiến Diệp Kiêu bật cười, "Nơi này không dễ có mộ cổ đâu, sao có thể vì bên tháp chưa khai quật xong mà bị che lấp chứ!""Nếu không có thì chẳng phải trước đây đều nói khoác lác sao?"Lời của một trong số họ khiến Diệp Kiêu sững người?!"Chúng tôi đã tìm kiếm trên bản đồ, nơi này nguyên là di chỉ mộ cổ, chỉ là lúc đó vì sự cố mà bị che lấp."Anh nhíu chặt mày.

Họ là đến quay phim hay đến đào mộ vậy, sao lại đặc biệt hứng thú với nơi này chứ?Hơn nữa còn thường xuyên hỏi anh đủ thứ vấn đề, cái này chắc không phải là hành động của đoàn làm phim.Nếu thật sự muốn biết thì có thể xem trực tiếp hoặc tìm kiếm tiểu thuyết của anh đều được, nhưng không ngờ bây giờ họ lại hỏi nhiều đến thế, cũng khiến Diệp Kiêu bắt đầu nghi ngờ mục đích của đám người này rốt cuộc là gì, chẳng lẽ chỉ là để quay phim thôi sao?Diệp Kiêu tuy

thấy kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi ra, dù sao đây thuộc về riêng tư của đoàn làm phim, huống hồ họ nghiêm túc một chút, chân thực một chút, chẳng lẽ không tốt sao?Ngay cả khi muốn tìm cảm giác xuống mộ, thì cũng là vì quay phim.Lúc này Diệp Kiêu cũng không nghĩ nhiều đến thế.

Trần đạo và những người khác trừng mắt nhìn các diễn viên, vẫy tay, "Được rồi, mọi người tiếp tục quay!

Đừng lãng phí thời gian, làm chậm tiến độ, đến lúc đó thì không hay đâu.

Tôi mời được Diệp Đảo về không dễ dàng gì đâu!"Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy, cười ha ha cũng không nói nhiều.

Mấy diễn viên kia nhìn nhau, cũng đều căng thẳng bắt tay vào công việc, những cảnh quay tiếp theo khá thuận lợi.Chẳng qua Diệp Kiêu cảm thấy họ quay trong hang động này vẫn chưa ổn lắm, liền đi khắp nơi tìm địa điểm, thậm chí còn chạy vào bên trong để thám hiểm.Trong chốc lát, mấy thanh niên này chơi đùa rất vui vẻ, còn kéo Diệp Kiêu cùng đi vào.

Diệp Kiêu không cưỡng lại được, đành phải đi theo.

Anh luôn cảm thấy Trần đạo có gì đó không ổn.Khi anh chơi đùa với đám diễn viên trẻ kia, Trần đạo luôn nhắc nhở, "Các cậu đừng có làm hỏng Diệp Kiêu đấy, cậu ấy còn có công dụng lớn đấy!"Diệp Kiêu trong lòng nghĩ mình chẳng qua chỉ là một cố vấn mà thôi, công dụng gì chứ?Nhưng hôm sau thấy Trần đạo, anh lại cảm thấy Trần đạo có vẻ mặt hiền từ.

Lúc nghỉ ngơi còn có thể mua trà sữa cho nhân viên thì thật sự không nhiều.

Nhưng càng nhìn càng thấy giống, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ ông ta đã phát hiện ra suy nghĩ của mình?Diệp Kiêu bị ý nghĩ trong đầu mình chọc cười.

Đây là một thế giới mới, nhưng nghĩ lại, chuyện xuyên không trùng sinh còn có thể xảy ra, huống chi là những chuyện khác?Anh cũng không muốn, chẳng qua bây giờ mọi chuyện vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn.Diệp Kiêu lắc đầu, hít sâu một hơi, trực tiếp theo họ quay phim cả một ngày.

Tối hôm đó nằm trên giường trong khách sạn, anh không khỏi nhắm mắt lại.Tên này mấy ngày rồi, đây là lần đầu tiên được ngủ một giấc an ổn, điều này khiến Diệp Kiêu lập tức cảm thấy phấn khích không thôi.Còn đây là một căn phòng khác, chật kín người, chính là mấy diễn viên kia, và cả Trần đạo.Thấy bộ dạng này của Trần đạo, mấy diễn viên không nhịn được nữa."Tôi nói này, bây giờ chúng ta xông vào, lấy dao kề cổ anh ta, ép anh ta nói ra thì sao?""Sợ hãi thì lúc nào cũng phải đối mặt thôi, thật là, lẽ nào còn sợ không tìm được lối vào sao?""Không phải là không tìm được lối vào mà là lối vào chính xác.

Các cậu đã làm lâu như vậy rồi, có từng nghe ngóng được gì chưa?""Thôi được rồi, đừng nói nữa!"Trần đạo ra lệnh một tiếng, họ đều im miệng."Tóm lại, trong khoảng thời gian này, tất cả chúng ta nhất định phải tìm ra.

Theo tin báo cho thấy, nơi đây chắc chắn có mộ cổ.

Chỉ cần có Diệp Kiêu thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Bây giờ các cậu đều phải tinh ranh một chút cho tôi, tuyệt đối đừng để anh ta nhìn ra điều gì.

Nếu không thì báo cáo cho đội khảo cổ, cả bọn chúng ta sẽ làm không công!""Hơn nữa, hang động này cũng không nhất định có thể giữ được.""Trần đạo, tôi nói này, chi bằng cứ nói rõ với Diệp Kiêu đi.

Dù sao mọi người cũng là chung một thuyền.

Anh ta đã ký hợp đồng làm cố vấn, chúng ta cứ kéo anh ta xuống nước!""Cứ nói chỗ này là do anh ta tìm được không phải là xong sao.

Chương 657

Huống hồ ngày đầu chúng ta quay phim, cũng chẳng có gì lung tung cả, không vui chút nào.

Nếu còn phải ngụy trang nữa, tôi lo mình chắc chắn sẽ lộ tẩy, không bằng tìm cớ.""Thật sự là cứ nói rõ ràng đi, suốt ngày lo sợ như thế cũng không hay.

Lại còn phải lãng phí thời gian đi quay phim nữa, tôi thật sự quá không vui!""Lại không thể biểu hiện quá mức, anh ta sớm muộn gì cũng sẽ nghi ngờ.

Thà rằng đợi đến lúc đó nghi ngờ, không bằng chúng ta bây giờ ra tay trước, nói cho anh ta biết chỉ có hợp tác mới có thể giữ được tính mạng, tôi không tin là anh ta còn có thể từ chối chúng ta."Lúc này Trần đạo nghĩ lại, điều này cũng đúng."Vậy cũng được, đợi đến ngày thứ hai rồi nói.

Mọi người mau về nghỉ ngơi đi.

Ngày thứ hai chúng ta vẫn tiến hành như thường!"Một đám người vội vã từ phòng của Trần đạo đi ra, mà lúc này Diệp Kiêu đang ở cửa.Thính lực của anh rất tốt.

Lúc này nghe thấy giọng nói đó, lại nghe thấy tên mình, anh liền muốn ra xem rốt cuộc là chuyện gì.Nào ngờ qua khe cửa lại nghe thấy loại âm thanh này trong hành lang, anh lập tức tức giận, không ngờ lại gặp phải đám người này.Điều này khiến Diệp Kiêu nhíu chặt mày.Diệp Kiêu án binh bất động, một đêm trôi qua.

Sáng ngày thứ hai, Diệp Kiêu vẫn cùng đoàn làm phim ở trong hang động này, anh không khỏi hiểu ra."Xem ra đoàn làm phim của các ông là muốn lợi dụng chỗ này hay sao, mấy ngày nay đều không định

rời đi?"Trần đạo lắc đầu, "Mấy cảnh quay này đều ở trong hang động.

Cậu từng quay phim chắc biết, một cảnh quay phải tái sử dụng nhiều lần, nên cần ở lại thêm vài ngày, quay xong tất cả những gì liên quan đến hang động thì mới được."Diệp Kiêu nghĩ lại, điều này cũng đúng.

Dù sao tìm một địa điểm không dễ dàng, chạy tới chạy lui vừa tốn sức lại tốn tiền, nên lời của Trần đạo quả thực có lý.Nhưng có ý đồ bất lương, muốn lợi dụng anh thì không thể chấp nhận được.

Diệp Kiêu án binh bất động, cứ xem họ diễn trò thế nào.

Mấy ngày tiếp theo, đoàn làm phim khá yên tĩnh, quay phim theo đúng kịch bản, không còn ai chạy đến chỗ Diệp Kiêu nói ra nói vào nữa.

Diệp Kiêu lặng lẽ nhìn họ quay theo kịch bản ở đằng xa, cũng chẳng có gì đặc biệt.

Chỉ là, trong lúc nghỉ giải lao, ánh mắt đạo diễn Trần cứ lướt qua người anh, như thể muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Diệp Kiêu thấy ông ta không đến, bản thân anh cũng chẳng chủ động tìm chuyện.

Anh cầm kịch bản cẩn thận xem lại.

Sở dĩ xác định địa điểm này, cũng là vì đạo diễn Trần đã chọn, nhưng anh đã xác nhận đi xác nhận lại, rồi lại dùng la bàn xem xét kỹ lưỡng, ở đây thực sự không có cổ mộ.

Chẳng lẽ đây chỉ là một trò nghi binh?

Nếu không thì đạo diễn Trần cũng sẽ không ở đây.

Diệp Kiêu cũng chẳng bận tâm. "Cố vấn Diệp!

Cố vấn Diệp nhỏ ơi, mau lại đây xem!" Lúc này, có người ở đằng

xa gọi anh.

Diệp Kiêu đi tới, chỉ thấy một đám người đang vây quanh một đống đồ, không biết có chuyện gì.

Thấy Diệp Kiêu đến, họ liền nhường đường. "Anh xem đây là cái gì?" Họ chỉ vào thứ trên mặt đất hỏi.

Diệp Kiêu đi đến gần mới nhìn rõ, đó là một cái đầu lâu!

Anh vội vàng ngồi xuống, lấy cái chổi bên cạnh quét sạch sẽ.

Ngoài cái đầu lâu, còn có một cái xương chân, và bên dưới vẫn còn nữa, không biết là bao nhiêu.

Điều này khiến Diệp Kiêu mặt tái mét ngay lập tức, "Đây không phải đạo cụ các người chuẩn bị à?" Chuyên viên đạo cụ vội vàng xua tay, "Đây mà là đạo cụ gì, tôi căn bản không hề chuẩn bị, sao lại xuất hiện thứ này chứ?" Diệp Kiêu cau chặt mày, ngẩng đầu lên thì thấy người đối diện đang cầm điện thoại live stream.

Khoảnh khắc Diệp Kiêu ngẩng đầu, hàng vạn cư dân mạng ngay lập tức nhìn thấy mặt anh, lập tức gây ra một làn sóng xôn xao. "Đ*t m*!

Là Diệp đảo!" "Diệp đảo bá đạo quá!" "Đ*t m*!

Diệp đảo lại lén lút đi 'khai quật' rồi à?" "Diệp đảo ơi, đây là mộ gì vậy?

Cũng không có Giáo sư Chu, lẽ nào anh lại lập một đội mới?

Hơn nữa, đội bảo vệ ban đầu cũng không thấy đâu." "Mấy người đừng nói bậy!

Diệp đảo bây giờ có biên chế rồi, sao có thể làm bậy được!" "Tôi chỉ nói vậy thôi, đừng căng thẳng thế.

Hơn nữa, Diệp đảo là người thế nào, mọi người đều rõ mà."

"Diệp đảo vẫn đẹp trai như vậy!

Nhưng lần này trang bị trên người hình như không nhiều lắm!" Diệp Kiêu nhìn đống xương trắng trên mặt đất, lại bảo họ lùi lại hai bước, sau đó liền bắt đầu khai quật.

Cảnh này khiến chuyên viên đạo cụ và những người khác vô cùng phấn khích, bởi lẽ ban đầu họ đến đây đã mang theo ý đồ không trong sáng.

Hiện tại, thấy Diệp Kiêu vừa ra lệnh, đạo diễn Trần và mọi người cũng phấn khích hẳn lên. "Tiểu Diệp, dưới đất này lẽ nào có đại mộ thật sao?" Diệp Kiêu cười như không cười nhìn ông ta, "Đạo diễn Trần chẳng lẽ không rõ sao?

Chọn địa điểm này chẳng phải là các người đã chuẩn bị trước rồi sao?" Đạo diễn Trần bị anh nói vậy, mặt liền hơi ngượng, sau đó "a a" cười, "Tiểu Diệp, cậu thật biết đùa.

Thật ra chúng tôi không có, chỉ là trùng hợp thôi." Đạo diễn Trần nói xong nhìn Diệp Kiêu, chỉ thấy ánh mắt anh sắc bén như điện, ông ta bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi một cách vô cớ, không biết vì sao, cứ nhìn Diệp Kiêu là ông ta lại có một sự kiêng kỵ khó hiểu.

Lúc này, Diệp Kiêu gọi người đến đào bới khu vực này.

Anh cẩn thận từng li từng tí dùng công cụ quét sạch hết bụi bẩn, dưới đất liền lộ ra một đống xương trắng.

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều chấn động!

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Báo cảnh sát đi!" Đạo diễn Trần vội vàng ngăn lại, "Không thể báo cảnh sát!" Sau đó ông ta lại nhìn điện thoại, "Tắt live stream đi!" Người quay live stream lập tức lo lắng, "Tắt, tắt live stream sao?

Mọi người đều đã thấy rồi mà!" Diệp Kiêu nhìn chằm chằm đạo

diễn Trần, "Bây giờ tắt đã không kịp rồi.

Tôi khuyên ông tốt nhất nên thành thật báo cảnh sát xử lý.

Đống xương trắng này chưa chắc đã là trong cổ mộ." "Đạo diễn Trần, nếu trong kịch bản của ông có cảnh này thì coi như tôi chưa nói gì.

Nhưng nếu đây là vụ án mạng liên quan đến sinh mạng con người, thì bộ phim của ông cũng không cần quay tiếp nữa." Đạo diễn Trần nghe anh nói vậy, lập tức cuống quýt, "Không, tùy cậu báo cảnh sát xử lý đi!" Đạo diễn Trần cũng bắt đầu sợ hãi, ông ta có ý đồ khác, nhưng đã bị nhiều cư dân mạng nhìn thấy rồi, dù có muốn ngăn cản cũng vô dụng.

Ông ta chỉ có thể bảo người dưới quyền đi báo cảnh sát trước, nhưng ánh mắt nhìn Diệp Kiêu rõ ràng là có gì đó không ổn.

Thấy ông ta như vậy, Diệp Kiêu lắc đầu.

Sau khi cảnh sát đến hiện trường phong tỏa, vì là do đoàn phim đang quay phát hiện ra, nên bộ phim này cũng đành phải tạm dừng.

May mắn là trước đó đã làm thủ tục báo án, nên bộ phim của đạo diễn Trần không có vấn đề gì, cảnh sát mới dẹp bỏ lo ngại.

Đạo diễn Trần nhìn họ, lập tức có chút ai oán.

Chương 658

Một nơi khó khăn lắm mới thăm dò được, vậy mà lại phát hiện xương trắng, cái này, cái này thật là!

Ông ta kéo người quay live stream ra một bên, hạ thấp giọng gầm lên: "Ai m* mày cho mày live stream hả?

Mày đã được tao đồng ý chưa?" "Đồ phá hoại!

Mày đúng là đồ não heo!" Người kia lập tức sợ hãi không thôi, vội vàng lắc đầu, "Không, tôi không cố ý!" "Lão tử suýt bị mày hại chết!" Lúc này, thấy họ như vậy, Diệp Kiêu đi sang một bên, còn phòng live stream vẫn chưa tắt.

Thấy Diệp Kiêu ở đó, mọi người lập tức vui vẻ. "Đạo diễn Trần hình như gây họa rồi!" "Mặc kệ ông ta có gây họa hay không, tóm lại là ở đây bị Diệp đảo để mắt tới thì không có chuyện tốt lành gì đâu." "Sao tôi cứ có cảm giác ông ta không có ý tốt nhỉ?

Ông ta vừa rồi không muốn báo cảnh sát mà?" "Nếu thật thì, Diệp đảo lần này lại có việc để làm rồi." Cảnh sát đến sau đó phong tỏa toàn bộ khu vực, tất cả xương trắng được đào lên, ước chừng hơn hai mươi bộ.

Xung quanh còn có không ít mảnh vải vụn rải rác.

Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn về phía không xa, chỉ thấy cảnh sát không biết đang nói gì đó, thấy ánh mắt anh, hai cảnh sát liền đi thẳng về phía anh. "Chào anh Diệp, nghe nói anh Diệp là người của đội khảo cổ, chúng tôi cũng thường xem live stream của anh." "Không biết anh có biết cái này không?" Cảnh sát lấy ra một túi vật chứng, bên trong là một hạt tròn màu trắng.

Diệp Kiêu nhìn kỹ xong, trong đầu lập tức hiện ra một từ: Xá lợi tử! "Đây là Xá lợi tử!" Cảnh sát có chút kinh ngạc, "Cái này được tìm thấy trong lòng bàn tay của một bộ xương, nhưng không biết vì sao lại biến thành thế này." Diệp Kiêu vội vàng đi tới, "Mấy mảnh vải vụn kia, có phải là áo cà sa của hòa thượng không?" "Không phải, mảnh vải là kiểu hiện đại, trông giống đồng phục, nhưng chúng tôi cũng không chắc chắn." Lẽ nào là lính đánh thuê?

Lần trước Cáp Bố Thượng Sư đã chết rồi, lính đánh thuê cũng đã bị anh tiêu diệt.

Không biết bây giờ vì sao lại xuất hiện ở đây?

Đây không phải là khu vực cổ mộ.

Cảnh sát ở một bên nói: "Hiện tại chúng tôi cũng không rõ lắm, chỉ có thể về xem xét trước.

Nếu có nhu cầu, hy vọng anh Diệp có thể hỗ trợ chúng tôi." Diệp Kiêu gật đầu, nhìn họ rời đi.

Thông tin này vừa được tiết lộ, tất cả mọi người đều chấn động. "Xá lợi tử?

Không thể nào!

Lại phát hiện Xá lợi tử ở chỗ này!

Đây là trường quay phim mà, sao có thể chứ?" "Trong núi lớn cũng không biết chôn giấu thứ gì.

Đạo diễn Trần thật biết chọn địa điểm, vừa chọn đã chọn ngay một nơi quỷ dị như vậy." "Nghe nói lần này quay phim còn là phim đạo mộ nữa chứ, thế này thì hay rồi!" "Có gì mà hay?

Chẳng qua là đạo diễn Trần có ý đồ bất chính thôi, kết quả không ngờ lại bị phanh phui.

Giờ thì hay rồi, hối hận cũng không kịp nữa." Lúc này đạo diễn Trần đã tức không chịu nổi, cấp dưới ngu xuẩn như vậy cũng là điều ông ta không ngờ tới, nhưng không thể phủ nhận việc Diệp Kiêu cứ nhìn chằm chằm ông ta thật sự không ổn thỏa chút nào.

Lúc này, thấy Diệp Kiêu, đạo diễn Trần chần chừ đi tới, "Tiểu Diệp, tôi cũng không ngờ lại thành ra thế này, cậu xem chúng ta bây giờ phải làm sao đây?" Diệp Kiêu cười, "Chuyện này không nên hỏi tôi, mà phải hỏi chính ông!

Nếu ông muốn tiếp tục thì chỉ có thể chọn địa điểm khác, đạo cụ và bối cảnh gì đó đều phải làm lại.

Nếu muốn bỏ dở thì cũng chỉ có thể viết lại kịch bản, thay đổi lại mới được." Nghe anh nói vậy, đạo diễn Trần lập tức cau chặt mày, không biết rốt cuộc mình đã gặp phải tội gì mà lại xảy ra chuyện như thế này.

Ông ta lúc đó liền có chút hối hận, không ngờ một chút bất cẩn lại biến thành như vậy, ông ta trừng mắt nhìn cấp dưới của mình.

Diệp Kiêu ghé sát vào ông ta nói: "Bây giờ live stream đã mở rồi, ông đừng hòng đóng lại nữa.

Còn việc người dưới quyền làm sai cái gì, đó cũng là hành động bất đắc dĩ thôi." "Tiểu Diệp, đừng nói nữa." Diệp Kiêu lại không bận tâm, "Còn ông rốt cuộc muốn làm gì tôi không quản, nhưng tôi trên danh nghĩa chỉ là cố vấn, tôi cũng chỉ phụ trách một số vấn đề chuyên môn về điện ảnh, còn những chuyện khác thì lực bất tòng tâm." Diệp Kiêu đã nói đến nước này, ông ta cũng không còn cách nào, đành hậm hực đi sang một bên, hô hào đoàn phim tạm nghỉ ba ngày, chọn lại địa điểm.

Dù sao đi nữa, chỗ này không thể tiếp tục được rồi.

Hiện trường đã bị phong tỏa, họ không thể quay lại được nữa, ông ta chỉ có thể nhìn ngọn núi lớn thở dài.

Đoàn phim cũng không đi xa, chỉ bao một khách sạn trong thị trấn nhỏ gần đó.

Nơi nhỏ thì không cần quá câu nệ, điều kiện có hạn, nhưng những tiện nghi cần thiết thì vẫn có.

Diệp Kiêu đang nằm trên giường thì nghe tiếng gõ cửa, mở ra xem thì hóa ra là đạo diễn Trần.

Anh sớm đã đoán đạo diễn Trần sẽ đến.

Bộ phim này có quay tiếp hay không không quan trọng, đạo diễn Trần chủ yếu là muốn cùng những người kia đi thăm dò mộ.

Diệp Kiêu sớm đã nhìn thấu rồi.

Lúc này thấy đạo diễn Trần đến, Diệp Kiêu liền nhường đường, phía sau ông ta còn có ba người nữa.

Chính là ba nhân vật chính trong phim. "Tiểu Diệp, tôi có chuyện muốn nói với cậu, chúng ta cứ thẳng thắn nói chuyện rõ ràng đi!" Đạo diễn Trần không nhịn được nữa, cũng không chờ đợi thêm được.

Diệp Kiêu liền quay người lại ngồi trên giường: "Rốt cuộc các người đã phát hiện ra cái gì, nói đi.

Cổ mộ kiểu gì mà khiến các người phải cải trang, làm ra vẻ thần bí vậy?" Lời Diệp Kiêu vừa thốt ra, mấy người đều có chút kinh ngạc. "Cậu nhìn ra rồi à?

Tôi đã bảo mà!" Một diễn viên mặt đen nói: "Tôi đã bảo không thể gạt được anh ta mà, anh ta là lão luyện rồi, chúng ta muốn làm gì anh ta nhìn cái là biết ngay!

Đạo diễn Trần, chi bằng cứ nói thẳng với anh ta đi, lần này chúng

ta chính là đến để đạo mộ!" "Đạo mộ tuyệt đối không được!" Diệp Kiêu thẳng thừng từ chối, "Tôi đã nói rồi, đã gia nhập đội khảo cổ thì sẽ không cho phép ai đạo mộ ngay trước mắt tôi, các người cũng vậy." Lời Diệp Kiêu nói khiến đạo diễn Trần cười, "Thật ra Tiểu Diệp, tôi cũng không muốn thế, chỉ là có người cứ khăng khăng muốn chúng ta thăm mộ, tôi cũng đành chịu.

Hiện tại cấp trên giám sát chặt chẽ, cũng chỉ có thể dùng cách này." "Cậu yên tâm, đợi sau khi việc thành công, có bất cứ thứ gì chúng ta sẽ chia tiền cho cậu, cái này chẳng phải khác sao?

Cậu theo đội khảo cổ một tháng được mấy đồng?

Làm cố vấn cho tôi cũng không lấy được bao nhiêu, nhưng chỉ cần chúng ta phát hiện một đại mộ, tùy tiện lấy ra hai món đồ là phát tài rồi!" Đạo diễn Trần vỗ vỗ vai anh, "Thời buổi này có rất nhiều cách kiếm tiền, nhưng thăm dò mộ thì là đổi bằng cả tính mạng.

Cậu nói xem trước đây cậu thăm dò nhiều mộ như vậy, cũng không nghĩ đến có chút phần thưởng gì sao, đi theo chúng tôi chắc chắn không sai đâu!" Diệp Kiêu nhìn đạo diễn Trần, lại nhìn ba diễn viên bên cạnh, không khỏi cười khẽ, "Tôi sớm đã đoán các người không phải hạng tầm thường, không ngờ vẫn là đạo mộ tặc." "Không phải đạo mộ tặc gì cả, tôi cho cậu xem một thứ, cậu xem xong sẽ biết ngay." Vừa nói, đạo diễn Trần nhìn họ một cái, mấy người liền đứng dậy nhìn quanh, xác nhận không có ai, sau đó mới lấy ra một cái túi vải dầu, mở ra thì thấy đó là một tấm bản đồ.

Tuy nó không nguyên vẹn, nhưng dù vậy cũng có thể nhìn ra đây là một tấm bản đồ địa hình cổ mộ.

Diệp Kiêu nhìn địa điểm được vẽ trên bản đồ, cau chặt mày. "Đây là gia truyền của nhà tôi.

Vì anh em đông, phân chia không đều, tôi đã tốn rất nhiều tiền mới

có được.

Trước đây, những người vào mộ thì kẻ chết, người bị thương.

Chương 659

Đây là một tấm bản đồ mang lời nguyền, nhưng tôi nghĩ bên trong nhất định có thứ gì đó, nếu không thì uy lực sao lại lớn đến thế?

Vì vậy tôi mới muốn cho cậu xem." "Cậu đã nghe nói về truyền thuyết Cửu tầng yêu tháp chưa?" "Cửu tầng yêu tháp?

Chẳng phải đó là..." Chẳng phải đó là trong tiểu thuyết sao? "Đúng vậy, chính là Cửu tầng yêu tháp!

Cái này có thật." Đạo diễn Trần thần bí một cách kỳ quặc nhìn Diệp Kiêu, "Thật ra Cửu tầng yêu tháp, tôi cũng thấy được ghi chép trong sách cổ, đó là một khe núi hư vô mờ mịt, tồn tại một cổ mộ hình tháp ngàn năm, người dân địa phương gọi là Cửu tầng yêu tháp." Diệp Kiêu cười, "Cái này liên quan gì đến bộ phim lần này của các ông?" "Khu vực chúng tôi đang ở không quá xa Cửu tầng yêu tháp.

Ban đầu tôi định đi thẳng đến đó, không ngờ lại phát hiện manh mối ở ngay đây." Diệp Kiêu chợt tỉnh ngộ, thảo nào họ chuẩn bị đạo cụ đầy đủ như vậy.

Ban đầu anh còn tưởng họ chọn cổ mộ ở đây, nhưng không ngờ cổ mộ thật sự lại ở một nơi khác. "Đạo diễn Trần, ông đúng là thỏ khôn có ba hang!" Đạo diễn Trần "ha ha" cười lớn, "Không thể gọi là thỏ khôn có ba hang được, đây đều là liều mạng kiếm tiền, phải cẩn thận từng li từng tí!" Ông ta thở dài, "Không giấu gì cậu, tổ tiên nhà tôi cũng làm nghề này, cũng đã tổn thất ở Cửu tầng yêu tháp này.

Vì vậy tôi nghĩ nếu có thể tìm thấy cổ mộ hình tháp này, thì nửa đời sau của chúng ta không cần lo lắng nữa!" Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ đạo diễn Trần cũng là một cao thủ.

Anh cau chặt mày, "Đạo diễn Trần ở giới giải trí lẽ ra không thiếu tiền, vậy mà lại còn muốn dùng cách này để kiếm tiền sao?" Đạo diễn Trần lập tức cười khổ, "Ai chê tiền nhiều chứ?

Hơn nữa, tùy tiện một món cổ vật trong cổ mộ đem ra, đó là thứ vô giá.

Nếu có thể thành công, sau này tôi có thể rửa tay gác kiếm rồi.

Không cần khổ sở dẫn người đến đây nữa!" Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu không nói gì, chỉ nhìn đạo diễn Trần, "Ông muốn tôi làm gì?" "Đương nhiên là muốn Tiểu Diệp cậu cùng chúng tôi xuống đó.

Hơn nữa, ngoài cậu ra, chúng tôi không tin tưởng ai khác." Cửu tầng yêu tháp trong tiểu thuyết của Diệp Kiêu chỉ là một truyền thuyết, không ngờ lại thực sự có nơi này.

Nhưng đạo mộ là tuyệt đối không thể.

Anh cau chặt mày, lặng lẽ mở điện thoại, "Đạo diễn Trần, đạo mộ thì tôi sẽ không đi, nhưng thăm mộ thì có thể.

Có điều, thứ tôi muốn ông hẳn phải biết." Đạo diễn Trần cười lạnh, ngay sau đó ba người kia liền rút súng chĩa thẳng vào trán Diệp Kiêu. "Dù cậu có đồng ý hay không, thì cậu đã lên con thuyền này rồi, không thể xuống được nữa!" Ba người dùng súng chĩa vào trán Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu biết nếu mình không đồng ý thì sẽ máu đổ ngay tại chỗ.

Thà rằng bây giờ thức thời một chút còn hơn đến lúc đó mới kêu cảnh sát hay báo động trong live stream.

Diệp Kiêu lập tức cười, "Đạo diễn Trần, nếu ông nói vậy, sau này chúng ta còn hợp tác thế nào được?" Đạo diễn Trần sững sờ một lát, sau đó cười, "Tôi biết ngay cậu sẽ đồng ý mà, dù sao ai lại không thích tiền chứ.

Hiện tại chỉ cần cậu có thể giúp tôi tìm được đại mộ, tất cả mọi chuyện đều không thành vấn đề." "Còn một điểm nữa, trước đó Cáp Bố Thượng Sư ở trong cái mộ kia, cậu xác nhận ông ta đã chết rồi sao?" Lời này của ông ta khiến Diệp Kiêu lập tức sững sờ, "Không chết thì còn thế nào nữa?" "Cậu phải biết, linh hồn bất diệt mới là trường sinh thật sự." Trong lòng Diệp Kiêu đột nhiên dâng lên một dự cảm chẳng lành, anh đột ngột túm lấy áo ông ta, "Ông nói vậy là có ý gì!" Đạo diễn Trần chỉ cười khổ, "Chuyến đi Thiên Sơn, sau khi các cậu ra ngoài chẳng lẽ không nghĩ đến việc quay lại xem xét một chút sao?

Trong ngôi mộ đó còn có vài thứ mà các cậu căn bản không thể giải quyết được." Lời này vừa thốt ra, tim Diệp Kiêu lập tức đập thình thịch.

Nếu nói Cáp Bố Thượng Sư bị tiêu diệt ở bên trong thì còn dễ nói, nhưng bây giờ một câu nói của đạo diễn Trần khiến anh bắt đầu nghi ngờ nhân sinh. "Rốt cuộc ông biết những gì, mau nói ra đi, nếu không thì đừng hòng tôi hợp tác với ông!" Lời Diệp Kiêu nói khiến đạo diễn Trần cười không ngừng, "Diệp Kiêu, chẳng lẽ cậu không nghe thấy giọng nói kia sao?" "Giọng nói kia, tôi cũng nghe thấy." Lúc này, trong lòng Diệp Kiêu đột nhiên trùng xuống.

Đó là Hệ thống đã giao cho anh nhiệm vụ mới.

Hơn nữa anh cũng đã chấp nhận, phần thưởng chính là trấn hồn linh.

Sau đó liền gặp đạo diễn Trần, chẳng lẽ tất cả chuyện này đều là một cái cạm bẫy?

Hơn nữa cái giọng nói kia anh quả thật cũng đã nghe thấy.

Đạo diễn Trần tiếp tục nói: "Giọng nói kia nói với tôi rằng, nó sẽ đợi cậu trong mộ, bảo tôi đưa cậu đến đó, tôi sẽ có được thứ tôi

muốn." "Diệp Kiêu, đi với tôi đi, đến lúc đó có chuyện gì chúng ta cùng gánh vác.

Tôi biết cậu trong mộ thì vô địch, nhất định sẽ không sao đâu!" Đạo diễn Trần một tay kéo tay anh, "Tổ tiên nhà tôi làm nghề này, tôi không còn cách nào.

Nó bảo tôi đưa cậu đi, cậu nhất định phải đi!" Lời này của ông ta khiến lòng Diệp Kiêu lập tức nặng trĩu.

Những chuyện khác Diệp Kiêu không rõ lắm, nhưng cái giọng nói kia sao đạo diễn Trần cũng biết được.

Lúc này đạo diễn Trần nhìn vẻ mặt khó hiểu của Diệp Kiêu, cười nhạt, "Sở dĩ tìm đến cậu, cũng là do nó chỉ dẫn tôi.

Bây giờ chúng ta đều đã cùng chung số phận rồi, nếu cậu không đồng ý, chúng ta ai cũng không sống nổi đâu." Vừa nói, đạo diễn Trần "xoẹt" một tiếng cởi áo, Diệp Kiêu kinh ngạc nhìn thấy trên ngực ông ta khắc một đồ án kỳ lạ và quỷ dị. "Đây là cái gì?" "Đây là ấn ký chết chóc, nếu không nghe lời nó, không đưa cậu đến đó, tôi sẽ chết.

Diệp Kiêu, giúp tôi cũng là giúp chính cậu, đây là lời nguyền của thần linh, cậu thấy không, trên người cậu cũng có!" Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy, lập tức giật mình, sau khi cởi áo của mình ra, quả nhiên phát hiện trên ngực có một vết hằn mờ nhạt, nhưng không sâu bằng của đạo diễn Trần.

Đạo diễn Trần cười khẩy, "Tôi đã nói mà, không ai có thể thoát khỏi nó đâu.

Trường sinh ngàn năm không dễ hóa giải như vậy.

Diệp Kiêu, cậu đã đắc tội với nó, chúng ta bắt buộc phải đi đến cổ mộ.

Cổ mộ tiếp theo chính là nơi trú ngụ cuối cùng của nó, nó muốn

tìm lại sức mạnh để trở về nhân gian." Lời của ông ta khiến Diệp Kiêu lập tức chấn động, "Ông nói là Cáp Bố Thượng Sư, ông ta không phải đã chết rồi sao?" "Chết?

Người trường sinh sao dễ chết đến vậy!

Diệp Kiêu, chỉ cần cậu và tôi hợp tác tiêu diệt nó, chắc chắn sẽ có hy vọng, nếu không thì hai chúng ta chỉ có một con đường chết, tất cả những người tôi mang đến đây đều không thể sống!" Nói xong, ba người kia cũng cởi áo, lộ ra những vết hằn trên ngực họ.

Diệp Kiêu lúc này mới nhìn kỹ, những vết hằn đó hình như là Cổ trùng.

Ngay cả trên người anh cũng có một ấn ký mờ nhạt, nhưng khi anh chạm vào, ấn ký dưới da dường như vẫn đang cuộn tròn, có vẻ không giống lắm.

Đạo diễn Trần thấy vậy liền "ha ha" cười lớn, "Chúng ta đều đã bị Cổ trùng quấn thân rồi, nếu không kịp thời gian quy định mà đi đến đó, tất cả mọi thứ đều sẽ kết thúc!" Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu lập tức cau chặt mày, bị trúng từ khi nào, sao anh lại không biết?

Anh nhìn vẻ mặt âm trầm của đạo diễn Trần, đạo diễn Trần lập tức hít sâu một hơi, "Dù sao bây giờ cậu và tôi cũng chỉ là cá nằm trên thớt, mặc người xẻ thịt.

Nó bảo chúng ta đi thì chúng ta đi, nói gì thêm cũng vô dụng.

Diệp Kiêu, nếu cậu không đồng ý cũng được, cùng lắm thì tôi tự mình đi.

Nhưng chỉ cần cậu bước ra khỏi cánh cửa này, càng cách xa ngôi mộ đó bao nhiêu, cậu sẽ càng phát tác, đến lúc đó sống không bằng chết.

Không tin thì cậu cứ thử xem." Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy,

không khỏi cau chặt mày, không biết đạo diễn Trần nói thật hay giả.

Nếu là thật, vậy sau này anh sẽ bị kẻ đứng sau giật dây.

Nếu là giả, chẳng phải anh sẽ trở thành một thanh kiếm sắc bén trong tay kẻ đứng sau, làm tay sai cho kẻ ác sao?

Ba người kia vẫn chưa rời đi, chỉ chĩa súng vào Diệp Kiêu, "Tôi khuyên cậu vẫn nên hợp tác với chúng tôi, nếu không thì sau khi ra ngoài vẫn sẽ thống khổ, Sở dĩ chọn ở đây, cũng là vì nơi này rất gần với chỗ đó." Diệp Kiêu suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Dù sao anh cũng muốn làm rõ rốt cuộc bí ẩn đằng sau là gì.

Trong lòng anh luôn có một giọng nói bảo rằng nó đang đợi anh trong cổ mộ, vậy thì cứ để anh xem rốt cuộc là yêu ma quỷ quái gì.

Chương 660

Hơn nữa, đám người đạo diễn Trần này, Diệp Kiêu cười lạnh.

Sau khi xuống đó, cũng không cần anh động tay, những thứ trong cổ mộ chắc chắn sẽ khiến họ hối hận! "Được, tôi đồng ý với các người, nhưng nói trước, trang bị nhất định phải đầy đủ.

Mỗi lần xuống cổ mộ đều là cửu tử nhất sinh.

Người của ông theo ông phải là người thân tín, một khi có ý đồ khác, xuống dưới đó e rằng sẽ không thể tiếp tục nữa đâu!" "Cậu yên tâm, họ đều là người của tôi." Diệp Kiêu lắc đầu, nhìn đạo diễn Trần, không hiểu tại sao người kia lại chọn đạo diễn Trần.

Người trong giới giải trí phần lớn đều không thiếu tiền, nhưng đạo diễn Trần lại như thế này, điều này khiến Diệp Kiêu trăm mối vẫn không có lời giải.

Lúc này nhìn đồng hồ, Diệp Kiêu cau chặt mày, "Bây giờ các người có thể đi được rồi chứ?" Đạo diễn Trần cũng nói: "Tôi không đi, tôi và cậu một phòng.

Tiểu Diệp, đừng nói tôi không tin cậu, nếu lúc này cậu mà chạy mất, tôi thật sự sẽ mất trắng, không tìm lại được gì cả." Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy, không khỏi cười lạnh, "Nếu đã vậy, thích ở thì ở." Nói xong Diệp Kiêu quay người vào phòng tắm, sau khi tắm xong liền nằm lên giường, đạo diễn Trần nằm ở phía bên kia.

Lúc này, thấy Diệp Kiêu quả nhiên đã ngủ, đạo diễn Trần thở phào một hơi, không nói gì cả.

Ông ta cũng bất đắc dĩ, sở dĩ chọn Diệp Kiêu, chẳng qua là vì người kia đã nói cho ông ta biết, nhất định phải tìm được Diệp Kiêu

cùng đi, ông ta không còn cách nào, chỉ có thể đồng ý.

Nhưng bây giờ nhìn Diệp Kiêu ngủ say như vậy, đạo diễn Trần ngược lại cảm thấy có chút khó tin, đồng thời cũng lo lắng.

Vạn nhất trên đường thực sự xảy ra chuyện gì thì sao?

Nhưng Diệp Kiêu đã nói rồi, đến nước này mà ông ta còn lùi bước, chẳng phải sẽ mất mạng sao?

Lúc này, thấy Diệp Kiêu ngủ say như vậy, đạo diễn Trần bất đắc dĩ, không nói gì cả, trực tiếp chìm vào giấc ngủ.

Đêm hôm đó, Diệp Kiêu đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy trong phòng có một luồng hơi lạnh.

Mở mắt ra, anh như thấy từng đám sương mù đen đang lượn lờ quanh mình. "Diệp Kiêu--, ta đang đợi ngươi trong mộ, nhất định phải tìm được ta!

Con đường trường sinh phải dựa vào ngươi!" Diệp Kiêu nghe thấy giọng nói này liền tỉnh táo ngay lập tức, đột ngột ngẩng đầu nhìn quanh.

Chỉ thấy trong phòng anh có một người đứng co ro ở góc phòng vô cùng nổi bật, một đám sương mù đen lan tỏa ra. "Ngươi là ai?!" Giọng Diệp Kiêu khiến cái bóng khẽ run lên, sau đó nó cười.

Vóc dáng thấp bé, giọng nói quen thuộc, trực tiếp khiến Diệp Kiêu khó tin, "Là ngươi!

Ngươi chưa chết!" "Diệp Kiêu, ta sẽ không dễ chết như vậy đâu.

Ta đang đợi ngươi, hãy đến trong mộ bầu bạn với ta, từ nay về sau sẽ không bao giờ chia lìa nữa." Nó vươn tay về phía Diệp Kiêu, Diệp Kiêu đột nhiên thấy bàn tay đó đầy rẫy Thi trùng, nhìn mà anh ghê tởm không thôi, liền rút Hắc Kim Cổ Đao ra chém xuống! "Bộp"

một tiếng, cổ tay đứt lìa, rơi xuống đất.

Thi trùng chạy tán loạn khắp nơi, thậm chí có con còn bò đến chân anh.

Diệp Kiêu vung Hắc Kim Cổ Đao không ngừng chém giết, nhưng Thi trùng trong phòng càng lúc càng nhiều, suýt chút nữa nuốt chửng anh.

Cuối cùng, cái bóng nhìn Diệp Kiêu "a a" cười, "Tiểu Diệp, ta đợi ngươi, ngươi nhất định phải đến." "Nhất định phải đến." Diệp Kiêu vừa định tiến lên thì bị vô số Thi trùng bao vây chặt lấy, anh cảm thấy cơ thể đột ngột rơi xuống, cuối cùng bị Thi trùng nuốt chửng.

Điều này khiến Diệp Kiêu sợ đến phát khiếp, anh đột ngột đạp mạnh một cái, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Anh chợt phản ứng lại, đứng dậy nhìn thì thấy đạo diễn Trần bị anh đá lật, trực tiếp ngã lăn trên mép giường, ôm mũi, không khỏi rên rỉ, "Làm gì vậy chứ!" "Ông làm gì!" "Tôi chỉ là gọi cậu dậy, chuẩn bị đi thôi, cú đá này của cậu suýt chút nữa tiễn tôi đi đời rồi!" Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy, lại nhìn ánh mắt ông ta, lập tức cười. "Được rồi, dậy mau rồi đi thôi!" Hai người đàn ông trưởng thành ngủ chung một phòng, nhìn thế nào cũng thấy ghê.

Diệp Kiêu lắc đầu, sau khi rửa mặt liền cùng ông ta ra ngoài.

Lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, đạo diễn Trần mới yên tâm.

Sau khi ra ngoài, những người khác đều đã chuẩn bị xong, đồng loạt đeo ba lô đứng ở cửa đợi Diệp Kiêu ra.

Diệp Kiêu nhìn họ không khỏi cười lạnh: "Đạo diễn Trần có chuẩn bị từ trước, ngay từ đầu đã không có ý tốt.

Nhưng nói trước, tôi đồng ý cùng ông xuống mộ, nhưng những thứ đã nói lúc đầu ông đều phải đưa cho tôi, cái gì đáng đưa thì một

cái cũng không được thiếu!" "Với tư cách là cố vấn, tiền lương thù lao phiền ông chuyển khoản cho tôi, sau đó mới xuất phát.

Nếu không thì..." Diệp Kiêu chưa nói hết, đạo diễn Trần cũng biết là có ý gì.

Với tư cách cố vấn, tiền lương đãi ngộ chắc chắn phải trả cho anh.

Đạo diễn Trần bất đắc dĩ đành rút điện thoại ra chuyển khoản cho anh.

Sau khi nhận được tin nhắn, Diệp Kiêu mới nhướng nhướng mày, xem ra đạo diễn Trần quả nhiên có tiền.

Mọi người chỉnh đốn trang bị sẵn sàng lên đường, Diệp Kiêu cũng đeo ba lô của mình, Hắc Kim Cổ Đao ở phía sau lưng, những thứ khác đều cất trong Hệ thống.

Mọi người thấy Hắc Kim Cổ Đao màu đen quen thuộc sau lưng Diệp Kiêu, lập tức trong lòng nảy sinh sự kính sợ.

Đạo diễn Trần thấy cảnh này cười cười, "Tiểu Diệp, lần xuất phát này của chúng ta toàn bộ trông cậy vào cậu đấy!" Diệp Kiêu nhàn nhạt nói: "Tôi chỉ đồng ý cùng ông xuống mộ, không có lý do gì lại phải bảo vệ các người.

Hơn nữa, người của ông vũ khí nhiều như vậy, tôi lại không phải bảo vệ của ai trong số các người, không cần tôi bảo vệ." Lời Diệp Kiêu nói khiến ông ta lập tức hiểu ra.

Đúng vậy, ông ta chỉ là muốn Diệp Kiêu cùng ông ta thăm mộ, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng Diệp Kiêu căn bản không phải cấp dưới của ông ta, dựa vào cái gì mà lại muốn anh bảo vệ họ?

Huống chi chuyện như vậy, ai nói ra cũng không thể cầm súng kề vào cổ Diệp Kiêu được.

Lúc này Diệp Kiêu cười lạnh, "Muốn xuống mộ thì phải chuẩn bị vạn toàn.

Tôi khuyên các người, nếu chưa chuẩn bị sẵn sàng bỏ sống chết sang một bên thì đừng xuống nữa.

Dưới đó có đủ thứ, xem live stream của tôi chắc các người cũng đã rõ rồi." Một người trong đội khịt mũi coi thường.

Hắn ta khoe khoang vũ khí trong tay mình, "Thằng họ Diệp kia, mày đừng có ở đây nói lời hù dọa nữa.

Chẳng qua chỉ là vài con trùng thôi, có gì ghê gớm đâu." "Hơn nữa chúng ta có súng còn có đạn, căn bản không cần sợ!

Đạo diễn Trần đừng bị nó dọa sợ.

Chúng ta ở đây cũng không phải là hạng dễ trêu chọc!

Hơn nữa vũ khí của chúng ta đầy đủ, đạn dược cũng dồi dào, không có gì đáng ngại cả!" Nghe họ nói vậy, đạo diễn Trần mới yên tâm.

Dù làm gì, có thể giữ được tính mạng của mình trước đã, hơn nữa ông ta cũng không muốn đắc tội Diệp Kiêu.

Lúc này ông ta chỉ có thể nói lời dịu giọng, "Tiểu Diệp, chúng ta đã nói chuyện rõ ràng rồi, đều là người cùng một đường, nhất định phải cẩn thận.

Nếu cậu biết gì thì nhất định phải nói cho chúng tôi biết." Diệp Kiêu nhìn ông ta lập tức cười, "Ngôi mộ này là ông tìm thấy, rốt cuộc cổ mộ này có lai lịch gì, ông hẳn phải rõ hơn tôi chứ, mộ chủ là ai?" Đạo diễn Trần lắc đầu, "Tôi không biết mộ chủ là ai, chỉ biết là tổ tiên nhà tôi vẫn luôn theo dõi ngôi mộ này.

Chương 661

Mỗi lần xuống đều là cửu tử nhất sinh, nhưng đồ vật mang ra được thì rất ít.

Món duy nhất chính là cái này." Đạo diễn Trần lấy từ cổ ra một sợi dây chuyền đưa cho Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhìn kỹ xong không khỏi cau chặt mày.

Cái này làm bằng đồng xanh, hơn nữa trên đó còn khắc một hoa văn kỳ lạ.

Anh nhất thời không biết hoa văn này đại biểu cho cái gì, nhưng đạo diễn Trần vậy mà dám đeo thứ này trên cổ, cũng không sợ rước lấy phiền phức sao.

Diệp Kiêu nhìn kỹ hoa văn này quả thật có chút kỳ lạ, hơi giống Cổ trùng dùng để tế tự.

Nhưng tổ tiên đạo diễn Trần rốt cuộc có quan hệ gì với ngôi cổ mộ này? "Đạo diễn Trần, tổ tiên nhà ông làm nghề này, chẳng lẽ nhiều năm như vậy vẫn luôn theo dõi ngôi mộ này sao?" "Đúng vậy." "Chỉ là không có bất cứ phát hiện nào, nếu không tôi cũng không đến mức ở đây." Diệp Kiêu nhún vai, "Vậy thì vẫn nên mở live stream đi, sức mạnh của cư dân mạng là vô cùng lớn!" Đạo diễn Trần lập tức ngẩn người, "Live stream?

Cái đó không được!" "Nếu ông không muốn live stream thì tùy ông, nhưng nếu đây thật sự là một cổ mộ, có live stream, có đội khảo cổ chứng nhận, xuống dưới chắc sẽ tiện hơn nhiều." "Vạn nhất đạo mộ bị phát hiện, đạo diễn Trần, sự nghiệp và tiền đồ của ông có thể sẽ hủy hoại hết.

Không biết cái nào quan trọng hơn, cái này hay là tiền?" Nghe lời này, đạo diễn Trần do dự một lát rồi mới gật đầu.

Người trong đội giơ điện thoại lên.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Cậu làm thế này không được.

Quay phim là một việc cần sức lực, hơn nữa còn là việc cần kỹ thuật, cái gì cũng phải biết.

Đừng đến lúc đó đột nhiên ngẩn ra, thấy nguy hiểm cũng không thể lùi bước, hiểu chưa?" Người quay phim gật đầu, đương nhiên anh ta hiểu.

Nhưng cư dân mạng lại không biết, tưởng rằng Diệp Kiêu lại làm chuyện lớn gì rồi.

Thấy Diệp Kiêu xuất hiện trước ống kính, mọi người ào ào điên cuồng. "Đ*t m*!

Thần tượng xuất hiện!" "Diệp đảo anh cuối cùng cũng đến rồi, lần này lại là mộ gì vậy?" "Đó không phải đạo diễn Trần sao?

Chẳng lẽ lần này là cùng đoàn phim, các người không định quay phim trong cổ mộ chứ?" "Tôi thấy đoàn phim của các người gan thật lớn, chưa từng thấy đoàn phim nào dám chạy vào cổ mộ để lấy cảnh cả!" "Thế này mới là tả thực chứ, đúng là Yyds, chưa từng có đoàn phim nào dám làm như vậy!" "Lần trước dám làm như vậy thì cỏ mọc trên mộ đã cao hai mét rồi!" "Đừng nói bậy!

Nhưng đạo diễn Trần, lần này các người rốt cuộc quay phim gì vậy, chạy vào cổ mộ thật để quay, chi bằng làm luôn phim tài liệu đi!" "Đừng nói nữa, đạo diễn Trần đã sợ đến phát khiếp rồi, thấy chưa, mặt đạo diễn Trần trắng bệch ra kìa, nếu thật sự là như vậy, lần này đạo diễn Trần hy sinh cũng khá lớn." "Bây giờ đoàn phim càng ngày càng có triển vọng rồi, nếu đoàn phim nào cũng có tâm như đạo diễn

Trần thì những gì quay ra chắc chắn sẽ hay.

Cố lên đạo diễn Trần!" "Chúng tôi ủng hộ ông, đạo diễn Trần Yyds!" Đạo diễn Trần thì không có thời gian xem, còn Diệp Kiêu quay đầu nhìn một cái, không khỏi nhếch mép, "Đạo diễn Trần, nếu lát nữa xuống dưới mà thấy một đống xác chết, không biết ông có hối hận không.

Máy quay đều đã dựng lên rồi, mọi người cẩn thận một chút." Lời nhắc nhở của Diệp Kiêu khiến họ không thèm để ý, "Vẫn chưa đến nơi mà, cậu cứ yên tâm đi.

Đến nơi rồi chúng ta còn phải nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút.

Nhưng chỗ này không phải là nơi chúng ta quay phim hôm qua sao, đã bị phong tỏa rồi, còn đến đây làm gì?" Một người trong đội hỏi câu này, đạo diễn Trần trầm giọng nói: "Chỗ này chắc chắn có manh mối.

Tôi chỉ biết địa điểm đại khái của ngôi mộ kia, nhưng nếu muốn vào được, nhất định còn phải tìm thấy một số manh mối, và manh mối đó chính là ở đây." "Cái tháp yêu gì đó ông nói rốt cuộc là thứ gì?" Diệp Kiêu hỏi ông ta.

Đạo diễn Trần lắc đầu, "Đó là cách gọi của người địa phương.

Tôi là nhờ đọc tiểu thuyết của cậu mới biết còn có tên gọi này, nhà chúng tôi gọi nó là Thông Thiên Thần Tháp!" Lời của đạo diễn Trần khiến Diệp Kiêu cạn lời.

Hiện tại nhìn khu rừng núi này, anh lắc đầu.

Nếu nói nơi bị phong tỏa hôm qua là một manh mối, vậy thì anh đại khái đã đoán ra rồi.

Chẳng phải đó là một hố tế tự sao, nếu không thì sao lại có Xá lợi tử?

Còn có một số người mặc quần áo hiện đại, e rằng là lính đánh thuê.

Chắc chắn họ đã cướp được Xá lợi tử từ một nơi nào đó rồi mới ra ngoài, kết quả còn chưa kịp nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa thì đã bị chôn vùi ở chỗ đó.

Một đám người nóng lòng muốn vào, nhưng thấy Diệp Kiêu dừng bước, họ cũng đều do dự. "Chỗ này hình như không vào được nữa rồi, hay là chúng ta tìm đường khác đi.

Đạo diễn Trần, ông hẳn phải biết chứ, ông không có bản đồ sao?" Đạo diễn Trần hai tay giang ra, "Tôi không có bản đồ gì cả, chỗ này trước đây tôi đã điều tra rồi, nhưng không ngờ bây giờ lại bị phong tỏa, nên mọi thứ đều không thành nữa rồi." Nghe ông ta nói vậy, mọi người đều thở dài than thở.

Diệp Kiêu cười cười lấy ra la bàn, mọi người đều nhìn Diệp Kiêu. "Tôi biết ngay cậu có cách mà." Diệp Kiêu nhìn quanh, đại khái hiểu rõ địa thế núi rừng, cộng thêm la bàn, nơi âm khí nặng nhất hẳn là vị trí mộ huyệt.

Tuy nói đây không phải cổ mộ thật sự, nhưng cũng coi như một điểm đột phá.

Đạo diễn Trần lập tức tò mò, "Tiểu Diệp, chúng ta có thể thử ở chỗ này không?

Có thể đóng cọc xuống hoặc đào đường hầm không?" Diệp Kiêu trong mắt đầy vẻ khinh thường, "Ông thật sự nghĩ nhiều rồi, chỗ này đã bị canh gác rồi, vào còn không vào được, ông còn muốn đào đường hầm.

Chúng ta chỉ có thể đi đường vòng, vòng ra phía sau." "Nếu nơi này là một lối vào của cổ mộ, tôi nghĩ chắc chắn còn có những lối

khác để đi." Diệp Kiêu quay người rời đi.

Mọi người đều đi theo anh, chỉ thấy anh cầm la bàn không ngừng điều chỉnh, mọi người cũng không nhìn rõ.

Còn những người trong phòng live stream thì đã thấy những hành động này của Diệp Kiêu quen rồi. "Ôi, Diệp đảo của chúng ta đúng là lợi hại, các người cứ đi theo Diệp đảo đi, đừng quan tâm nữa." "Diệp đảo sẽ không đi lạc đường đâu, tin Diệp Kiêu là thần thì vĩnh viễn không sai!" Mọi người cũng đều cực kỳ căng thẳng, nhìn Diệp Kiêu.

Chỉ thấy anh dẫn đạo diễn Trần và những người khác rẽ trái rẽ phải, không biết đi đâu, chỉ cảm thấy con đường phía trước càng ngày càng khó đi.

Trước đó còn có một con đường mòn quanh co, nhưng bây giờ cơ bản toàn là bụi gai và cỏ dại, còn cần phải mở đường mới vào được.

Mấy người trong đội không khỏi có chút lo lắng. "Diệp Kiêu, cậu nói con đường này rốt cuộc có đi được không?" "Sao tôi nhìn không giống lắm nhỉ?" Diệp Kiêu đi trước dùng Hắc Kim Cổ Đao mở đường, nhàn nhạt nói: "Trên đời vốn không có đường, người đi nhiều thì thành đường.

Nếu các người muốn đối đầu trực diện thì có thể đi, nhưng nếu không muốn thì cứ im miệng." "Chỗ này tôi cũng là lần đầu tiên đến, có thể dựa vào la bàn hiển thị để tìm được lối đi chính xác đã là rất không dễ dàng rồi." Lời Diệp Kiêu nói khiến mọi người đều im miệng, họ cũng biết Diệp Kiêu nói đều đúng, nếu thực sự không tìm được đường thì chỉ có thể nghe Diệp Kiêu.

Lúc này mọi người đều chăm chú nhìn bóng dáng phía trước, cảm thấy Diệp Kiêu quả thật có vài phần bản lĩnh, nhưng con đường này càng ngày càng khó đi, rốt cuộc có đi được không?

Ngay lúc này, Diệp Kiêu dừng bước.

Chỉ thấy họ đến một khoảng đất trống, nơi này thật sự có chút kỳ lạ.

Bốn phía xung quanh toàn là rừng núi, cây cối, cỏ dại mọc um tùm, nhưng riêng chỗ này lại là một con đường bằng phẳng.

Tuy nói trên đó có chút đất bùn, nhưng không thể phủ nhận là đã bằng phẳng hơn rất nhiều.

Diệp Kiêu giẫm giẫm đất, lại vươn tay sờ thử.

Khoảnh khắc anh ngồi xổm xuống, mọi người đều nhìn rõ, "Đây chính là hồng thổ trong truyền thuyết sao?" "Sao màu đất ở đây lại khác những chỗ khác, đỏ như vậy?" "Hơn nữa ở đây không một ngọn cỏ mọc, nhưng dưới gốc cây lại hóa đen, dưới đó có độc sao?" "Xem Diệp đảo giải thích thế nào đây, chỗ này hình như có chút không yên bình, sao tôi cứ có cảm giác cách qua màn hình mà cũng thấy sởn tóc gáy!" Diệp Kiêu ngửi ngửi xong, quay sang họ, "Đào đi!" Mọi người đều giật mình, "Đào à?" "Đừng chậm trễ nữa, mau đào đi.

Chương 662

Chỗ này hẳn là thông với lối vào mộ kia, chỉ có thể thông qua đây mới vào được." Diệp Kiêu giải thích: "Thấy chưa?

Bốn phía xung quanh đều trống rỗng, cây cối duy nhất thì cỏ dưới gốc đã đen hết rồi, điều đó chứng tỏ bên dưới chắc chắn có độc tố.

Thứ có độc tố trong mộ là gì?

Ngoài côn trùng ra thì chính là thủy ngân.

Rễ cây này đều đã khô chết, không biết đã qua bao nhiêu năm rồi.

Tôi đoán chắc bên dưới khẳng định có thứ gì đó, mau đào đi, chậm thêm một lát nữa mà bị bọn họ phát giác ra thì các người sẽ không vào được nữa đâu." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lải nhải gì nữa, vội vàng làm theo lời Diệp Kiêu, nhanh chóng khai quật.

Miếng đất này không thể không nói là rất cứng, một xẻng xuống chỉ nghe thấy tiếng "đang" một cái!

Vậy mà chỉ để lại một dấu vết nông, điều này khiến mọi người há hốc mồm. "Đây là Tam hợp thổ sao?

Sao mà cứng thế?" "Nhưng nếu dùng thuốc nổ mở ra thì sau này làm sao tiếp tục?

Làm kinh động bọn họ thì không được." Lúc này, mọi người tuy đã đi một đoạn đường, vòng sang phía bên kia núi, nhưng ngọn núi này quá nhỏ, chỉ cần có động tĩnh lớn một chút là chắc chắn sẽ làm kinh động những người phía trước.

Vậy phải làm sao?

Lẽ nào lại nói với người ta rằng họ cũng là đoàn phim đến quay, nên bất đắc dĩ mới gia nhập hàng ngũ đạo mộ?

Cái này căn bản không được.

Diệp Kiêu nhìn họ, cau chặt mày, "Tự mình nghĩ cách đi.

Tôi chỉ đưa ra một vài quan điểm thôi.

Nếu ngay cả cái này cũng không làm được thì các người đến đây để làm gì?" Lời Diệp Kiêu nói khiến họ lập tức phẫn nộ không thôi, nhưng lại không biết phải nói gì.

Đạo diễn Trần hít sâu một hơi, "Dùng thuốc nổ đi!

Đoàn phim chúng ta cần, nếu không ở phía trước, phía sau cũng không được sao?

Làm theo lời anh ta nói đi, nhanh lên!" Đạo diễn Trần đã ra lệnh rồi, những người còn lại không dám nói gì thêm, chỉ có thể làm theo lời ông ta.

Nhưng thuốc nổ gì đó vừa được lấy ra, cư dân mạng trong phòng live stream cũng đều sôi trào lên. "Đ*t m*!

Đoàn phim này chơi lớn thật!" "Đoàn phim thật sự muốn nổ sao?

Không phải đùa chứ!" "Tôi còn chưa thấy các người quay thế nào mà đã bắt đầu nổ rồi?" "Hơn nữa trong phòng live stream hình như cũng không thấy có người quay phim nào cả!" "Phải rồi, đoàn phim này không lẽ nghèo đến mức chỉ dùng một cái điện thoại để quay, cái này có vẻ hơi kém cỏi rồi." "Không đâu, tất cả kinh phí đều dùng để mua thuốc nổ và trả thù lao diễn viên rồi sao?" "Đạo diễn Trần, sao ông không trả lời vậy?

Cái này không giống phong cách của ông." "Diệp Kiêu, anh nói xem đi, rốt cuộc họ là đoàn phim hay là có ý đồ khác, tôi nhìn sao thấy

có chút không ổn lắm nhỉ?" Mọi người lúc này đều chưa phát hiện ra rốt cuộc người trong phòng live stream đang làm gì.

Diệp Kiêu nhíu mày, "Ngôi mộ lần này còn chưa biết mộ chủ là ai, nhưng tôi nghĩ nó hẳn có liên quan đến truyền thuyết dân gian, mọi người có thể đi tra thử xem sao." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều hiểu ra, làm mãi mà ngay cả Diệp Kiêu cũng không rõ.

Diệp Kiêu lấy điện thoại ra, gửi một số tin nhắn cho Giáo sư Chu, nhờ họ giúp tra xem cái Cửu tầng yêu tháp và Thông Thiên Tháp rốt cuộc có lai lịch gì, sao từ trước đến giờ chưa từng có ai nhắc đến.

Cái này chỉ là một chương anh viết trong tiểu thuyết thôi mà.

Sao đến giờ đạo diễn Trần lại nói với anh là có thật, hơn nữa cái này cũng là ông ta tham khảo từ nơi khác.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút lo lắng, nếu cái này thực sự tồn tại, vậy thì còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Cửu tầng tháp nếu thật sự tồn tại, vậy mộ chủ bên trong có thể là vua của các vị vua, không phải ai cũng có thể chôn cất ở loại địa phương này, kiểu chín chín về một.

Nếu thật sự tồn tại, vậy nếu Cáp Bố Thượng Sư chọn ở đây, e rằng sẽ thực sự rắc rối rồi.

Diệp Kiêu cau chặt mày.

Phía Giáo sư Chu khi nhận được tin nhắn cũng cảm thấy có chút khó tin, dù sao trong mắt ông, chuyện này căn bản là không thể.

Nơi Diệp Kiêu đang ở quả thật có cổ mộ, nhưng có phải thật sự có mộ huyệt hình tháp giống Cửu tầng tháp hay không thì chưa biết được.

Lúc này ông cũng không dám lơ là, trực tiếp dẫn người của đội

khảo cổ bắt đầu tìm kiếm manh mối.

Bên này thuốc nổ đã bố trí xong, một giờ sau liền bắt đầu cho nổ.

Mọi người bị một tiếng nổ lớn "oanh long" làm sợ đến mức ôm đầu chạy tán loạn.

Còn khu rừng phía trước bị phong tỏa, người giữ núi nghe thấy động tĩnh này, lập tức trong lòng kinh hãi!

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn Tam hợp thổ trước mặt.

Ngay cả khi đã dùng thuốc nổ, nổ mấy lần, cũng chỉ rơi ra một mảnh nhỏ.

Điều này khiến anh không khỏi hít sâu một hơi.

Nếu nói ở đây không có mộ thì không thể nào, sao có thể dùng Tam hợp thổ cứng rắn như vậy để gia cố chứ?

Xem ra chỉ có thể dùng máy khoan.

Diệp Kiêu cũng không quản, giao chỗ này cho họ.

Dù sao phía trước muốn làm gì anh cũng hoàn toàn không quan tâm, phía sau có gì thì cứ để đạo diễn Trần lo.

Còn Diệp Kiêu đã liên hệ với Giáo sư Chu rồi, lão giáo sư đại khái cũng biết đạo diễn Trần và bọn họ đang làm gì.

Quân đội đóng quân địa phương đang gấp rút đến, đạo diễn Trần muốn xuống cũng được, nhưng đám người này thực sự không được.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, vết hằn trên ngực anh âm ỉ đau.

Diệp Kiêu ôm ngực, vén áo ra xem, vết hằn dường như có chút sâu hơn.

Diệp Kiêu lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, đặt lên da.

Vết hằn đó lập tức trở nên có chút căng thẳng.

Diệp Kiêu gần như có thể xác định, đó là do Cổ trùng tạo ra trên da mình, cái gọi là vết hằn, chẳng qua chỉ là chất bài tiết mà thôi.

Rốt cuộc anh đã trúng Cổ trùng từ khi nào?

Sao anh lại không biết một chút nào?

Phía đạo diễn Trần cũng lộ vẻ mặt khó xử, nhìn Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp!

Chương 663

Nếu không xuống nữa, e rằng lát nữa chúng ta sẽ không sống nổi đâu!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Vội cái gì!

Cứ tiếp tục, nổ ra miệng hang thì thôi." "Nhất định phải nổ ra, nếu không thì tuyệt đối không thể xuống được.

Gần như có thể khẳng định bên dưới thực sự có mộ, nhưng rốt cuộc mộ chủ là ai thì vẫn chưa rõ lắm." Lời Diệp Kiêu nói khiến đạo diễn Trần và những người khác bắt đầu phấn khích.

Khi thấy Tam hợp thổ, họ đã nên đoán được bên dưới nhất định có đại mộ, nhưng rốt cuộc là của ai thì vẫn chưa rõ.

Tuy nhiên, nhìn thấy nó kiên cố như vậy, chắc hẳn có không ít đồ tốt, nếu không thì ai rảnh mà xây nó vững chãi như tháp sắt chứ.

Đạo diễn Trần nhất thời phấn khích hô hào mọi người đều lên.

Các loại thiết bị đều được vận chuyển đến, không biết phải mất mấy giờ mới hoàn toàn mở ra được.

Diệp Kiêu dứt khoát ở bên cạnh đóng trại, thong thả bắt đầu nghỉ ngơi.

Dù sao đi nữa, người bên đạo diễn Trần làm công không công, anh vẫn không có ý kiến gì.

Thấy Diệp Kiêu như vậy, đạo diễn Trần cũng không còn cách nào, dù sao ông ta mời Diệp Kiêu đến giúp cùng ông ta xuống mộ, không có lý do gì lại bắt Diệp Kiêu làm việc chứ!

Đạo diễn Trần ở một bên chỉ huy, tất cả thiết bị cơ giới lớn đều đã đến, vừa mới lắp đặt xong, quân đội cũng đã đến.

Thấy quân đội và Giáo sư Chu cùng mọi người, Diệp Kiêu mỉm cười. "Đạo diễn Trần, tôi đã nói rồi, thăm mộ cũng được, khảo cổ thám hiểm cũng được, nhưng đạo mộ thì tuyệt đối không được.

Người của ông, trừ mấy người kia ra, những người còn lại đi hết cho tôi!" Nghe anh nói vậy, đạo diễn Trần lập tức giật mình, "Diệp Kiêu, cậu gài bẫy tôi!" "Ông đừng ép tôi phải vạch trần bí mật của ông ra.

Đoàn phim xuống đây chẳng qua là để quay ra những tác phẩm tốt hơn, chứ không phải để kiếm chút tiền đó.

Cái tài liệu này mang về tự quay lấy, nhưng đạo mộ là tuyệt đối không thể!" Diệp Kiêu vỗ vỗ vai ông ta, đạo diễn Trần giận đến nghiến răng ken két.

Quân đội đóng quân đến trực tiếp tiếp quản, đuổi tất cả những người kia đi.

Người của đoàn phim chỉ còn lại ba người, cộng thêm đạo diễn Trần là bốn người, chính là bốn người trên người có ấn ký.

Những người còn lại đều bị đưa đi hết.

Dù sao đi nữa, cũng không thể để những kẻ có ý đồ khác này xuống dưới.

Giáo sư Chu và những người khác cũng đã vội vàng đến.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, "Lần này vẫn sẽ có tôi và bốn người họ cùng xuống, những người còn lại không cần xuống.

Nguy hiểm rình rập khắp nơi, mọi người cứ yên lặng chờ tin tốt." Giáo sư Chu nghe vậy lập tức từ chối, "Cái đó không được, cậu một mình còn họ nhiều người như vậy, đến lúc đó vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao?

Vẫn là dùng đội ngũ ban đầu thì yên tâm hơn.

Tiểu Diệp, núi đao biển lửa chúng ta đều đã đi qua rồi, chút chuyện nhỏ này không cần để tâm.

Chúng ta cùng cậu xuống!" "Người của đội khảo cổ toàn lực xuất kích, ủng hộ cậu!" "Đúng vậy Tiểu Diệp, lần trước chuyến đi Thiên Sơn, cậu đã vì giúp chúng tôi mà không cho chúng tôi xuống, kết quả thiệt hại nặng nề.

Lần này nói gì thì nói chúng tôi cũng phải cùng đi!" Diệp Kiêu hít sâu một hơi, nhìn đạo diễn Trần ở một bên.

Đạo diễn Trần bây giờ không nói một lời nào, ông ta lấy đâu ra gan mà nói.

Đội khảo cổ chính thống đã đến, còn phần nào để ông ta nói nữa, vì vậy ông ta cũng chỉ có thể gật đầu, "Đã đến rồi thì cùng đi thôi." Cư dân mạng trong phòng live stream cũng đều cười. "Không ngờ đạo diễn Trần cũng có lúc bị người khác chi phối!" "Đạo diễn Trần bây giờ chắc là không nói được lời nào rồi nhỉ?" "Về mặt ấm ức, cùng với ánh mắt căng thẳng của đạo diễn Trần đều đã bán đứng ông ta rồi.

Trong đội khảo cổ đương nhiên vẫn là Diệp Kiêu có tiếng nói!" "Diệp đảo mới là Yyds thật sự!

Nhanh lên đi, nếu chậm thêm một bước nữa thì cậu còn không vào được đội khảo cổ này đâu." Diệp Kiêu cân nhắc kỹ một chút, nếu mỗi lần đều bỏ lại Giáo sư Chu và những người khác, mình anh độc bá cũng không hay, vì vậy cũng chỉ có thể đồng ý. "Tôi sẽ chuẩn bị sẵn mọi thứ, vũ khí, trang bị và các loại thiết bị phòng thân đều phải chuẩn bị kỹ!" Giáo sư Chu đương nhiên biết.

Theo như họ nói, nơi này có Tam hợp thổ, hẳn là đỉnh mộ.

Giáo sư Chu và mọi người đều có chút nghi ngờ. "Diệp Kiêu, ngay

tại chỗ này đường đường chính chính đục một cái lỗ, thật sự được sao?" "Cháu thấy là được, chỉ là bên kia đã bị phong tỏa rồi, tuy nói đều là người của mình, nhưng chúng ta vẫn không nên đi từ bên đó, trực tiếp đục một cái lỗ từ phía trên này xuống thì thích hợp hơn." "Cho nổ đi!" Phía trước là trường quay mà đạo diễn Trần tìm, ông ta đều đã xem qua, không có chỗ nào đặc biệt.

Một tuần lễ ở bên trong cũng không thấy có đột phá gì, vì vậy dứt khoát bỏ cuộc.

Dù sao có đội khảo cổ ở đây, quân đội phía trước cũng ở đó, nên bây giờ không cần sợ nữa, cứ công khai minh bạch bắt đầu cho nổ.

Diệp Kiêu dẫn Giáo sư Chu và những người khác dựng lều ở một bên.

Trước khi xuống, còn phải làm tốt công tác chuẩn bị ban đầu. "Theo như đạo diễn Trần nói, tổ tiên nhà ông ta làm nghề này, tôi nghĩ đạo diễn Trần bây giờ không cần che giấu nữa, cứ nói thẳng ra rốt cuộc ông nắm giữ thông tin gì về ngôi mộ này đi." "Chia sẻ một chút, nếu không lát nữa xuống dưới mà gặp phải chuyện gì thì không hay đâu." Đạo diễn Trần có chút căng thẳng, đã đến nước này rồi cũng không thể giấu giếm nữa. "Thật ra tôi cũng không rõ lắm, chỉ là người lớn trong nhà nói, trong ngôi mộ này có thứ có thể giúp người ta cải tử hoàn sinh." "Cái thời đại đó phần lớn đều thích những thứ này, vì vậy trước sau đã xuống ba lần, nhưng mỗi lần đều không ai trở về.

Lần đầu tiên xuống là ông cố của tôi.

Hai anh em cùng xuống mộ, kết quả chỉ có một người trở về, người trở về đó cũng hóa điên, miệng chỉ kêu có quỷ, hơn nữa không lâu sau thì chết." "Sau đó là đến đời ông nội tôi, họ xuống.

Khi trở về cũng là cửu tử nhất sinh, nhưng phần lớn đều mất trí nhớ, hơn nữa trên ngực cũng có một ấn ký giống như bây giờ, không

lâu sau toàn thân mục nát mà chết." "Lần thứ ba là cha tôi và các chú, trong thời đại biến động, mười mấy người không một ai trở về.

Cả nhà đều nói trong ngôi mộ đó có lời nguyền, không cho phép chúng tôi đi nữa." "Họ còn nói bên dưới là một cái tháp, nếu có thể thuận lợi tìm thấy cái tháp đó, thì có thể tìm được thứ mình muốn." "Tiểu Diệp, tôi thật sự muốn làm rõ rốt cuộc những người lớn trong nhà tôi đã chết như thế nào, và thi cốt của họ có còn ở bên trong không, còn về tiền..." Đạo diễn Trần chưa nói hết, Diệp Kiêu đương nhiên biết có ý gì.

Thuận tay lấy vài món cổ vật cũng là chuyện bình thường, nhưng bản thân họ xuất thân đạo mộ, không có lý do gì thấy cổ vật mà không muốn.

Chỉ sợ đến dưới đó cũng sẽ cướp bóc điên cuồng.

Tất cả mọi người trong phòng live stream nghe đạo diễn Trần nói vậy lập tức kinh ngạc không thôi. "Đ*t m*!

Cứ tưởng Diệp đảo mới là gia tộc đạo mộ, làm mãi hóa ra đạo diễn Trần mới là!" "Thật sự không thể coi thường được, rốt cuộc còn bao nhiêu gia tộc ẩn giấu nữa chứ?

Đạo diễn Trần khi quay những bộ phim này hẳn phải có kinh nghiệm hơn Diệp Kiêu nhỉ?

Dù sao cũng là gia đình đạo mộ mà." "Đ*t m*!

Đúng là Yyds, 50 vạn di động đó!" "Đừng nói nhảm nữa, mau vào đi, tôi thật sự muốn xem đạo diễn Trần ra tay!" "Ra tay cái gì, ông ta căn bản không biết, đã lâu như vậy rồi mới nghĩ đến việc xuống mộ, tìm người đến cũng nửa vời, còn không bằng Diệp Kiêu.

Trên người cũng không có bảo bối gì, tôi thấy thôi vậy." Giáo sư Chu và những người khác trầm ngâm hồi lâu, không ngờ đạo diễn

Trần lại còn có chuyện như vậy, điều này khiến họ có chút khó tin.

Đạo diễn Trần tiếp tục nói: "Ngôi mộ này tôi cũng chỉ nghe người lớn trong nhà nói qua, nói bên trong là một nhân vật lớn, hơn nữa cực kỳ giàu có, nếu không thì sao có thể dùng cổ mộ hình tháp, hơn nữa Tam hợp thổ không phải là mộ huyệt bình thường có thể dùng đến." Diệp Kiêu lắc đầu, "Dãy núi này nằm ở nơi hẻo lánh, nhìn có vẻ thật sự có xu thế long mạch, nhưng cũng chỉ là một nhánh thôi, khí tức yếu ớt.

Chương 664

Vừa nhìn la bàn đã xác định được phương vị rồi." "Nếu nói là âm khí giao thoa, thì đúng là có chút, nhưng đống xương trắng và Xá lợi tử phía trước thì lại khó nói." "Nếu thật sự có liên quan đến nó, vậy ngôi mộ này tuyệt đối không đơn giản.

Có lẽ chỉ là một mộ chôn cùng, nhưng vẫn có thể có manh mối." Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi. "Cậu nói gì?

Đây chỉ là mộ chôn cùng sao?" "Có khả năng.

Địa mạch ở đây trông không giống là rất tốt.

Nếu nói là cực kỳ giàu có, tôi cũng không nhìn ra." Diệp Kiêu nói ra phân tích của mình, còn Giáo sư Chu và những người khác nghe xong không khỏi ngớ người ra. "Nếu cái này cũng không thể nói lên thân phận mộ chủ, chỉ là mộ chôn cùng, vậy mộ thất của mộ chủ thật sự ở đâu?" Giáo sư Chu và những người khác đang nhẫn nại chờ đợi, bên ngoài một tiếng nổ lớn "oanh" vang lên.

Đó là quân đội đang cho nổ Tam hợp thổ, không biết đã dùng bao nhiêu thuốc nổ, tiếng "oanh long oanh long" không ngớt bên tai.

Cuối cùng, sau hơn nửa giờ, bên ngoài mới có tin tức truyền đến. "Được rồi, đã nổ ra rồi!" Nghe vậy mọi người lập tức phấn khích không thôi, Giáo sư Chu vội vàng đứng dậy, đi về phía đó.

Diệp Kiêu vội vàng đỡ ông, "Giáo sư Chu đừng vội." Giáo sư Chu cau chặt mày, "Tiểu Diệp, từ sau chuyện Cáp Bố Thượng Sư lần trước, tôi cứ cảm thấy chuyện vẫn chưa kết thúc." Lời Giáo sư Chu nói khiến Diệp Kiêu lập tức trong lòng kinh ngạc không thôi, "Giáo sư Chu!" "Ông ta đã sống ngàn năm rồi, mọi người đều nói linh hồn bất

diệt mới là trường sinh thật sự, sao mà dễ chết đến vậy được.

Nếu không thì ông ta cũng không thể sống lâu như thế.

Tiểu Diệp, tôi cứ cảm thấy ông ta vẫn đang được bảo lưu ở một nơi nào đó, vì vậy tôi nghĩ vẫn cần phải làm rõ." Ngay cả Giáo sư Chu còn cảm nhận được, huống chi là anh.

Diệp Kiêu hiểu rõ, chuyến thám mộ lần này hoàn toàn khác biệt.

Cáp Bố Thượng Sư đúng là kẻ khó đối phó, chết rồi mà vẫn không thấy biến mất!

Giờ đây ngay cả trên người anh cũng có dấu ấn, rốt cuộc là bị trúng chiêu từ lúc nào?

Anh bất ngờ tóm chặt Trần Đạo, khiến mọi người có mặt đều giật mình!

Trần Đạo cũng sững sờ.

“Diệp, Diệp Kiêu, anh, anh muốn làm gì?” “Anh đã hạ Cổ trùng lên người tôi từ khi nào?

Cáp Bố Thượng Sư và bọn hắn, rốt cuộc còn bao nhiêu người ở đây?” Khán giả trong phòng livestream chứng kiến cảnh đó, đột nhiên bùng nổ.

Sau khi nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc.

“Diệp Đảo đang nói cái gì vậy?

Cáp Bố Thượng Sư vẫn còn sống ư!” “Trần Đạo và Cáp Bố có quan hệ gì?” “Sao tôi lại không hiểu?

Ai đó nói cho tôi biết, tôi mới rời đi năm phút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đôi mắt Diệp Kiêu sắc lạnh.

Lúc này, Giáo sư Chu đặt tay lên vai anh, “Bây giờ nói gì cũng vô

ích, hắn ta cũng sẽ không nói cho cậu biết đâu, dù sao cũng đều là mồi nhử để đi vào cả mà!" Diệp Kiêu liếc nhìn Giáo sư Chu, lập tức hiểu ra.

Đúng vậy, kẻ kia đã tốn bao công sức để chúng ta đi xuống, chẳng phải vì điều này sao?

Trần Đạo và anh đều là mồi nhử, chỉ cần đi vào chắc chắn sẽ gặp rắc rối.

Diệp Kiêu cười lạnh, ném Trần Đạo sang một bên, "Đột nhiên tôi thấy anh không cần phải xuống nữa, anh cứ ở trên đợi đi!

Đợi đến khi ruột anh bị thối rữa mà chết!

Đội khảo cổ sẽ tiếp quản toàn bộ!" Trần Đạo nghe vậy liền sợ hãi, "Diệp Kiêu, anh không thể làm vậy với tôi!" Diệp Kiêu liếc xéo hắn, "Cứ quyết định như vậy đi, sau khi cửa hang mở, hôm nay nghỉ ngơi trước, tối sẽ xuất phát!" Nghe Diệp Kiêu sắp xếp như vậy, Giáo sư Chu cũng gật đầu, "Trông chừng kỹ từng người một!" Trần Đạo lập tức kinh ngạc không thôi, nhân lúc mọi người đều ở đó, hắn vội vàng kéo Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp, anh không thể đối xử với tôi như vậy chứ, tiền đã đưa cho anh rồi, anh lại không cho tôi xuống?" "Tiền là thù lao tôi xứng đáng nhận với tư cách cố vấn, còn những chuyện khác thì không cần phải nói nữa.

Anh là thế gia đạo mộ, càng không thể để anh vào, biết đâu di vật cũng bị anh phá hoại rồi." "Còn bên dưới rốt cuộc có manh mối gì, tôi tự mình phán đoán, tôi tin khả năng của mình chắc chắn có thể." Lời nói của Diệp Kiêu khiến mặt hắn lập tức tái mét.

Hắn quay đầu lại liền thấy quân đồn trú đang đào hết đất, bên trong lộ ra một cái lỗ vuông vắn rộng một mét.

Hắn không thèm quay đầu lại, xách ba lô của mình lên, "thịch"

một tiếng liền nhảy thẳng xuống!

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Diệp Kiêu muốn ngăn lại nhưng không kịp.

Giáo sư Chu cũng sững sờ, "Tiểu Diệp, hắn ta…?" Mấy người đi cùng Trần Đạo, thấy hắn làm vậy, cũng nhảy xuống theo!

Khán giả trong phòng livestream đều ngớ người.

"Đ** m*!

Lần đầu tiên thấy tự mình nhảy xuống tìm chết, không có Diệp Kiêu, nếu bọn đạo mộ tặc bình thường mà xuống đó, chắc chắn chỉ có đường chết thôi!" "Đúng vậy, phải làm sao đây?

Diệp Đảo xuống đi!" "Đừng có đạo đức giả bắt Diệp Đảo giúp bọn hắn, dựa vào cái gì?

Tuy hắn là đạo diễn, nhưng hắn vẫn là đạo mộ tặc!" "Lần trước là Trương Đạo, lần này đến Trần Đạo, tôi thấy những người trong cái giới này có phải đều bị bệnh nặng không?

Tiền trong giới không dễ kiếm, giờ chuyển nghề à?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Không cần lo cho bọn họ, xuống dưới cũng sẽ không chết.

Sở dĩ tôi để bọn họ ở trên, chẳng qua là muốn xem Cổ trùng phát triển thế nào rồi.

Đã như vậy thì cứ để bọn họ xuống, chúng ta sẽ xuống muộn một chút." Lời của Diệp Kiêu quả thực có lý.

Bọn họ đến vội vàng, cũng không mang theo thiết bị gì.

Bây giờ là lúc thích hợp để kiểm tra trước.

Đến sáu giờ tối, mặt trăng lên cao, ánh trăng bao phủ mặt đất, chiếu thẳng vào một cái hố trống.

Đột nhiên bên trong truyền đến tiếng xào xạc, khiến Giáo sư Chu và đồng bọn giật mình!

Diệp Kiêu cau mày chặt.

Tiếng xào xạc kia hình như là tiếng côn trùng.

Giáo sư Chu và đồng bọn đã rất quen thuộc với âm thanh này rồi.

"Mọi người cẩn thận, súng phun lửa chuẩn bị sẵn sàng!" Lời vừa dứt, giây tiếp theo mặt đất bắt đầu nhúc nhích, một cái ụ đất nhỏ khổng lồ xuất hiện trước mặt.

Diệp Kiêu và đồng bọn chĩa súng phun lửa thẳng vào đó.

Đợi vài phút, "phụt" một tiếng, vô số Thi Trùng đen phá đất chui ra, nhanh chóng lao về phía người sống.

Giáo sư Chu và đồng bọn giật mình.

Diệp Kiêu nhanh chóng rút súng phun lửa ra, trực tiếp phun ra một luồng lửa.

Chương 665

Quân đồn trú cũng phản ứng, mười mấy luồng lửa chĩa vào Thi Trùng, tiếng "tí tách tí tách" không ngừng vang lên, một mùi khét lẹt nồng nặc bay tới.

Không khí tràn ngập một mùi hôi thối.

Diệp Kiêu cau mày chặt.

Những Thi Trùng này bay ra, do ánh trăng dẫn dụ, xem ra dưới sự giao thoa của âm khí bao phủ, Thi Trùng cũng đặc biệt nhiều.

Anh không biết Trần Đạo và đồng bọn đã gặp phải chuyện gì ở dưới đó.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi.

Chốc lát sau, tất cả những Thi Trùng này đều bị đốt cháy thành tro.

Những người lính của quân đồn trú nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi có chút căng thẳng, không ngờ bên dưới lại còn có những thứ như vậy.

"Tiểu Diệp, chúng ta bây giờ phải làm sao?

Bây giờ xuất phát sao?" Diệp Kiêu gật đầu, lấy ra một quả pháo sáng ném xuống.

"Bùm" một tiếng, bên dưới không có gì cả.

Diệp Kiêu lúc này mới yên tâm.

"Xem ra là do âm khí bao phủ, khiến những Thi Trùng này bò ra ngoài, cũng nói rõ bên dưới có thứ gì đó mới khiến chúng nhanh chóng chạy ra ngoài." Lời của Diệp Kiêu khiến Giáo sư Chu và đồng bọn giật mình.

Nếu nói như vậy, thì không hay rồi.

Vạn nhất bên dưới còn có những thứ đáng sợ khác, bọn họ phải làm sao?

Nhưng nghĩ lại, có Diệp Kiêu ở đây thì còn sợ gì nữa?

Diệp Kiêu quyết định bây giờ sẽ đi xuống.

Giáo sư Chu và đồng bọn trực tiếp đi theo Diệp Kiêu xuống.

Có quân đồn trú ở đây, mọi chuyện khác đều không thành vấn đề.

Lúc này, nhìn thấy Diệp Kiêu dẫn đường, anh quay phim ở phía sau ghi lại toàn bộ cảnh này.

Cảnh tượng quen thuộc khiến cư dân mạng căng thẳng không thôi.

Vừa xuống là một hành lang dài.

Trong hành lang còn có một số chất nhớt, giẫm chân xuống lại thấy rất khó rút lên.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ.

Giáo sư Chu và đồng bọn cúi đầu cầm đèn pin nhìn.

Toàn bộ mộ đạo đều là chất lỏng màu xanh.

Đây là thứ gì?

Ngửi qua còn có một mùi hôi thối.

"Chắc là xác Cổ trùng." Lời của Diệp Kiêu khiến Giáo sư Chu và đồng bọn run rẩy toàn thân!

"Xác Cổ trùng?

Tất cả chỗ này đều là?" Diệp Kiêu gật đầu, "Tất cả chỗ này đều là xác Cổ trùng, bất kể là chết như thế nào, nhưng ở đây đúng là có Cổ trùng.

Mọi người mau đi về phía trước, bên trong còn có cơ quan!" Diệp Kiêu vừa nói xong khiến bọn họ mắt tròn mắt dẹt, không ngờ vừa mới xuống đã gặp phải thứ khó đối phó như vậy, nếu thật sự là Cổ trùng, chẳng phải là giống hệt cổ mộ phía trước sao?

Giáo sư Chu thở dài, vô cùng bất lực, "Sao những người xây dựng cổ mộ này không thể có chút ý tưởng riêng chứ?

Không phải Cổ trùng thì cũng là cơ quan, chẳng có sáng tạo gì cả!" Lời nói của Giáo sư Chu và đồng bọn khiến Diệp Kiêu bật cười, "Đa số cổ mộ đều như vậy, những biện pháp chống mục nát và chống trộm được truyền lại hàng ngàn năm về cơ bản đều giống nhau, chỉ thay đổi vỏ bọc chứ không thay đổi bản chất, chỉ có nguy hiểm hơn chứ không có nguy hiểm nhất, đi thôi!" Diệp Kiêu dẫn đầu.

May mắn là những xác Cổ trùng này không độc, tuy hơi hôi nhưng vẫn tạm được.

Nguy hiểm thực sự vẫn còn ở phía sau.

Diệp Kiêu không bận tâm, Hắc Kim Cổ Đao nắm chặt trong tay, cảm giác lạnh buốt.

Còn Giáo sư Chu và đồng bọn cũng bước theo sau.

Thấy Diệp Kiêu bình tĩnh như vậy, Giáo sư Chu không khỏi thở dài, nói cho cùng vẫn phải dựa vào Diệp Kiêu, nếu không có cậu ấy, mấy ông già này chắc chắn không ổn.

Lúc này Diệp Kiêu cũng hiểu ra, chỉ là không rõ Trần Đạo và đồng bọn đã đi đâu, nhìn trên mặt đất dường như cũng không có dấu chân, lẽ nào khi bọn họ xuống đây những con Cổ trùng này vẫn chưa chết?

Không thể nào!

Diệp Kiêu cau mày chặt, cảm thấy có chút khó tin.

Khán giả trong phòng livestream cũng phát hiện ra cảnh tượng này.

“Mọi người có thấy Trần Đạo không ở đây không?” “Trần Đạo không phải đã xuống rồi sao?” “Nhưng Trần Đạo lẽ ra phải có dấu chân ở đây, chỗ này có nhiều xác Cổ trùng như vậy không lý nào lại không có một chút dấu vết nào!” Những lời này khiến họ lập tức sôi sục.

“Đúng vậy, lẽ nào Trần Đạo đã bị những Cổ trùng này hóa giải rồi?” “Không thể nào, nhìn Trần Đạo cũng là thế gia đạo mộ, sao có thể yếu kém như vậy?” “Mấy người không biết sao?

Cái này gọi là ‘tiểu bát thái’, vừa yếu vừa thích chơi trội, rõ ràng không ra gì nhưng cứ muốn đi cùng người khác, nếu không thì sao lại cứ bám lấy Diệp Đảo?” “Tôi đoán cũng vậy, nhưng vũ khí và trang bị của họ đầy đủ, không thể nào vừa xuống đã bị tiêu diệt toàn bộ được.” Ống kính của anh quay phim hướng về phía Diệp Kiêu.

Họ nhìn thấy cảnh tượng này, lắc đầu.

Một hành lang dài hai mươi mét, sau khi đi qua lại không còn đường đi nữa, điều này khiến Giáo sư Chu sững sờ.

Diệp Kiêu giơ tay sờ phía trước, rồi sờ hai bên vách tường, lạnh băng, dường như có chất lỏng gì đó đang lăn bên trong, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng đúng là không có đường đi.

Anh tìm khắp bức tường nhưng không tìm thấy bất kỳ cơ quan nào.

Điều này không thể.

Nếu có đường hầm, vậy nhất định phải có cơ quan dẫn đến nơi tiếp theo, và tại sao phải xây dựng những thứ này?

Diệp Kiêu cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trần Đạo và đồng bọn khi xuống đây cũng phải đi con đường này, không lý nào lại không có đường đi.

"Mọi người xem hai bên vách tường có cơ quan nào không, cẩn thận bên trong bức tường này rất có thể có một lớp ngăn cách." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều trở nên căng thẳng, ngay lập tức đeo găng tay vào khi sờ tường, sợ chạm phải chất độc gì đó.

Chương 666

Còn Giáo sư Chu và đồng bọn thì nhìn bức tường đá phía trước.

Bức tường đá này cũng được làm bằng đá xanh, những phiến đá xanh lớn được cắt thành từng khối, khảm chặt vào nhau, chặn đường phía trước.

Diệp Kiêu áp sát vào tường lắng nghe, bên đó không có khoảng trống, nhưng có thể khẳng định chắc chắn vẫn còn một con đường ở đây, chỉ là hiện tại vẫn chưa tìm thấy.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có gì đó không ổn.

Lúc này mọi người đang sờ mó khắp nơi, chất lỏng xanh nhớt trên tường cũng không còn để ý nữa, nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy bất kỳ cơ quan nào.

Cư dân mạng cũng bắt đầu lo lắng.

"Lạ thật, Diệp Đảo có phải phán đoán sai rồi không?" "Tôi thấy ở đây cũng không có thứ gì khác, sẽ không có vấn đề gì chứ?" "Diệp Đảo đi sai đường rồi sao?

Hay chúng ta lên trên đi qua đường phía trước?" "Trần Đạo chắc cũng có thể xem livestream, thử liên hệ xem sao?" Khán giả trong phòng livestream đua nhau hiến kế, "Không được thì cứ nổ tung đi, dù sao bên dưới cũng tứ thông bát đạt, mộ huyệt bình thường đều như vậy, cứ thế mà nổ tung!" "Không được, Trần Đạo và đồng bọn ở bên trong còn tìm được đường đi, tại sao lại phải nổ tung, làm vậy sẽ khiến Diệp Đảo trông như không có bản lĩnh!" "Đã đến lúc nào rồi?

Còn so đo chuyện này?" Trong khi cư dân mạng trong phòng livestream đang bàn tán xôn xao, hiến kế hiến sách, Diệp Kiêu cau mày

chặt, áp sát vào tường lắng nghe từng chút một, cuối cùng ở bức tường bên trái nghe thấy một manh mối nhỏ, "Đây là chất lỏng đang chảy, bên trong này rất có thể có thủy ngân!" "Làm sao đây?

Thủy ngân có độc đấy, dính một chút vào người là chúng ta mất mạng!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Mọi người cẩn thận một chút, lùi về phía sau." Mọi người nghe Diệp Kiêu nói vậy liền giật mình, Diệp Kiêu sờ nắn bức tường đó, Phát Khâu Chỉ cắm sâu vào, trực tiếp nạy mạnh một viên gạch ra!

Nhưng điều bất ngờ là phía sau viên gạch đó lại là xi măng, nhưng có một khối chất lỏng trong suốt bao bọc một cái hộp nhỏ màu đen, trên hộp còn có một cái vòng tròn.

Mọi người đều nhìn rõ, cơ quan hóa ra ở đây.

Diệp Kiêu không do dự thò tay vào khối chất lỏng, cảm giác nhớt nháp khiến anh cau mày.

Mọi người sợ hãi, nhưng cũng nghĩ đến thể chất đặc biệt của Diệp Kiêu, chắc sẽ không bị thương.

Quả nhiên, khi Diệp Kiêu kéo cái vòng tròn màu đen ra và giật mạnh, bức tường phía trước liền mở ra, nhưng điều bất ngờ là khi cửa đá mở, mọi người đều kinh ngạc, vì một người đã ngã sập xuống đối diện họ!

Cảnh tượng bất ngờ này khiến mọi người giật mình!

Mọi người vội vàng xúm lại, Diệp Kiêu thì giơ tay ra hiệu cho họ, "Tuyệt đối đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Sau đó mới cẩn thận đi đến gần, một cước đá người kia ra.

Hắn nằm ngửa mặt lên trời, qua quần áo có thể thấy chính là người đã đi xuống cùng Trần Đạo, nhưng trên mặt không còn thịt, chỉ còn lại xương trắng.

Nhìn tay cũng vậy, toàn thân đều là xương khô.

Điều này khiến mọi người kinh hãi không thôi.

“Chuyện gì thế này?” “Xong rồi, gặp phải Cổ trùng ăn thịt người rồi, không ngờ Cổ trùng bên dưới lợi hại đến vậy!” “Nhanh quá vậy?

Mới xuống được bao lâu đã bị ăn thành ra thế này?” Nhìn xương cốt còn dính dịch xanh, Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trực tiếp rạch quần áo của hắn, phần ngực toàn là xương trắng, nhưng bên trong lại đầy những con Cổ trùng màu xanh.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều cảm thấy ghê tởm.

Những con trùng xanh này trườn bò với thân hình mập mạp như những con sâu bướm, khi nhìn thấy Diệp Kiêu và đồng bọn thì còn phun ra tơ màu trắng từ miệng.

“Đây là cái gì thế này?

Ghê tởm quá!” Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Đừng chạm vào, những sợi tơ trắng này một khi chạm vào sẽ cắm sâu vào cơ thể, sau đó ký sinh trong cơ thể, đến lúc đó thì thật sự hết cách cứu chữa.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người “hô la” một tiếng liền lùi lại mấy bước, để Diệp Kiêu một mình tại chỗ.

Giáo sư Chu dũng cảm tiến lên, “Sâu bướm đột biến, hay là tằm?” “Đều không phải, chắc là một loại Cổ trùng đặc biệt trong mộ, Thanh Tằm Cổ.

Những Cổ trùng này sẽ nhả tơ, bao bọc tất cả thi cốt trong mộ thất để sinh sản.

Một khi gặp người sống, chúng sẽ dùng máu thịt của họ để nuôi sống mình.” Thấy sắc mặt Diệp Kiêu nghiêm túc, lại nhìn thấy thi thể kia, mọi người đều có chút căng thẳng.

Không ngờ vừa mới vào đã gặp phải chuyện này, tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi thực sự nhìn thấy, mọi người vẫn cảm thấy ghê tởm.

Một nhà côn trùng học trong đội, Giáo sư Phương, đi tới, lấy ra túi và kẹp gắp một con Thanh Tằm Cổ, nhìn ngó xung quanh, "Ông xem nó trông giống hệt sâu bướm, nhưng răng nanh lại rất lớn, toàn thân màu xanh, phần đuôi trong suốt, tôi đoán, chắc là sắp đẻ trứng." Giáo sư Phương còn lấy kính lúp ra, phóng đại trước mặt mọi người, "Mọi người xem, răng nanh của Thanh Tằm Cổ và tơ nó phun ra đều phát sáng màu xanh." Ống kính hướng vào, mọi người đều nhìn rõ.

Đầu Thanh Tằm Cổ rất lớn, tám con mắt, phóng đại lên nhìn liền thấy ghê tởm không thôi!

Thêm vào đó là răng nanh sắc bén và bên dưới cơ thể còn có những chiếc móng nhỏ màu đồng, khiến mọi người đều ngẩn người!

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây chính là Thanh Tằm Cổ, nhìn bề ngoài béo mập giống sâu bướm, thực chất là Cổ trùng, còn giết người không thấy hình.

Giáo sư Phương, mau đặt nó xuống, nếu không lát nữa nó nhả tơ, ông sẽ bị trói chặt đấy!" Lời vừa dứt, con Thanh Tằm Cổ kia đột nhiên ngẩng đầu lên, ngay sau đó há to miệng định nhả tơ!

Giáo sư Phương căng thẳng không thôi, trong lúc nhất thời lại quên mất việc ném con Thanh Tằm Cổ đi.

Lúc này Diệp Kiêu nhanh mắt nhanh tay, một tay tóm lấy và nghiến mạnh, lập tức một dòng dịch xanh nhớt bắn ra, khiến mọi người đều ngẩn người.

May mắn là họ đã chuẩn bị trước, còn Giáo sư Phương nhìn cảnh tượng trước mắt không thể chịu nổi nữa, quay người suýt nôn ra.

Lúc này, khán giả trên màn hình livestream lập tức bàn tán xôn xao.

“Đ** m*!

Diệp Đảo ra tay vừa nhanh vừa mạnh vừa chuẩn, một thời gian không gặp, vẫn nhanh nhẹn như vậy!” “Diệp Đảo, anh cứ thế mà bóp chết, liệu có gây ra hiệu ứng cánh bướm gì không?” “Không thể nào đâu, Diệp Đảo chắc đã chuẩn bị từ trước, nếu không thì cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu đeo găng tay vẫy vẫy tay, sau đó trầm giọng nói: “Những thứ này bất cứ lúc nào cũng có thể nhả tơ, mọi người đừng chạm vào, đốt đi!” Diệp Kiêu vừa nói xong, những người xung quanh liên tục gật đầu, họ đồng thời mở súng phun lửa, trực tiếp đốt thi thể kia cùng với Thanh Tằm Cổ.

Nhưng trong cổ mộ có nhiều Cổ trùng như vậy, đâu chỉ có loại này, đốt một đám, còn một đám khác.

Chắc hẳn Trần Đạo và đồng bọn khi xuống đây cũng gặp phải những thứ này, nên mới khiến toàn bộ mộ đạo đều đầy rác.

Trần Đạo vẫn còn sống, điều này khiến Diệp Kiêu có chút bất ngờ, nhưng nghĩ lại thì hắn chính là đạo mộ tặc, có chuyện gì mà không làm được?

Đạo diễn chỉ là một vỏ bọc, dùng để che giấu thân phận của hắn.

Lăn lộn trong giới giải trí lâu như vậy, hắn cũng có không ít mối quan hệ, tự nhiên có thể tiếp xúc được một số chuyện.

Lần này chẳng phải dựa vào cái cớ quay phim mới có thể cùng bọn họ tìm thấy ngôi cổ mộ này sao?

Diệp Kiêu thở dài, bất kể nói thế nào, chỉ cần Trần Đạo chưa chết, phía trước chắc chắn sẽ gặp, đến lúc đó cứ để bọn họ dọn dẹp mọi thứ giúp mình.

“Chúng ta đi trước!” Giáo sư Chu hỏi: “Tiểu Diệp, cậu nghĩ Trần Đạo và đồng bọn có đi theo con đường này không, cơ quan Trần Đạo chắc chắn không thể tự mình tìm thấy.” Diệp Kiêu nhướng mày, “Hắn ta đã từng đến đây, hơn nữa tổ tiên hắn cũng biết ngôi mộ này, nói không chừng có con đường khác để đi, nhưng theo tình hình hiện tại, chắc sẽ không sai lệch đâu.” “Giáo sư Chu, ở dưới đây sớm muộn gì cũng sẽ gặp mặt, đừng lo lắng, hắn ta đã lấy đi bao nhiêu di vật, chỉ cần chúng ta gặp được, sẽ bắt hắn ta phải ói ra nguyên vẹn.” Biết Giáo sư Chu đang lo lắng Trần Đạo và đồng bọn sẽ chiếm đoạt di vật trong cổ mộ, nên mới hỏi như vậy, vì thế Diệp Kiêu nói xong những lời này cũng khiến Giáo sư Chu thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người đi theo Diệp Kiêu vào, lúc này mới thấy bên trong một mớ hỗn độn, xem ra Diệp Kiêu nói không sai, Trần Đạo và đồng bọn quả nhiên đã vào rồi.

Bọn họ vẫn có chút bản lĩnh, nếu không thì sao có thể vào nhanh như vậy.

Đây vừa nhìn đã là một mộ thất chôn theo, không có manh mối gì khác, đều đã bị Trần Đạo và đồng bọn phá hủy sạch sẽ, những chiếc rương bên trong đều trống rỗng, cái gì lấy được thì đã bị lấy đi rồi.

Diệp Kiêu cau mày chặt, thứ này lại không đáng tiền, lại không phải mộ thất chính thì có cái gì đáng giá đâu, ngay cả những thứ này cũng phải lấy đi, Trần Đạo thật sự là thiếu tiền đến mức nhất định.

Giáo sư Chu đau lòng, nhìn ngôi mộ thất chôn theo này, bên trong hầu như tất cả những thứ có manh mối đều bị quét sạch.

Bọn họ chỉ có bốn người, làm sao có thể lấy hết tất cả đồ vật bên trong?

Điều này khiến Giáo sư Chu cảm thấy khó tin.

Chương 667

"Tiểu Diệp, có phải còn có một đội quân khác không, chỉ dựa vào mấy người bọn họ mà có thể cướp sạch mọi thứ ở đây, điều này quá khó khăn đi!" Những người khác trong đội khảo cổ cũng nghĩ như vậy.

Khán giả trước màn hình lập tức nổ tung.

"Trần Đạo cũng quá không biết điều, vừa xuống đã lấy hết di vật ở đây, sao lại không có mắt nhìn vậy!" "Hơn nữa mộ thất chôn theo này nhìn rất bình thường, ngay cả quan tài cũng không có, có được bao nhiêu thứ đáng tiền đâu, tầm nhìn nông cạn quá!" "Nếu muốn lấy thì cũng phải lấy một số thứ tốt, không ngờ Trần Đạo lại thiếu tiền đến mức này, tiền trong giới giải trí khó kiếm vậy sao?" Trần Đạo lại trở nên như thế này, lúc này nghe mọi người nói vậy, Diệp Kiêu nhướng mày, anh cũng không rõ lắm, chẳng qua đối với anh mà nói, Trần Đạo có thể làm ra chuyện này, cũng nằm ngoài dự liệu của anh.

Lúc này anh lắc đầu nhìn xung quanh cũng không có gì, phải nói Trần Đạo lẽ ra không phải là người như vậy, nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện này, ngay cả Diệp Kiêu cũng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Anh lại nhìn xung quanh mặt đất, dường như đi đến đây rồi thì không thấy những chất lỏng xanh đó nữa, điều này có chút không ổn.

Những thi cốt kia rõ ràng là bị Thanh Tằm Cổ nuốt chửng, nhưng mặt đất lại quá sạch sẽ.

Dáng vẻ của Diệp Kiêu được mọi người nhìn thấy.

Giáo sư Chu có chút căng thẳng, "Tiểu Diệp, cậu đã phát hiện ra điều gì?" "Giáo sư Chu, mọi người có thấy ở đây có chút không ổn không?" Mọi người nhìn quanh, ngoại trừ những chiếc rương bị cướp

sạch ra, thì không có phát hiện gì khác.

Giáo sư Chu đột nhiên nghĩ ra, "Cậu nói người kia xuất hiện từ đâu?

Mộ thất này dường như không có nơi nào khác!" Mọi người đều nhìn quanh, quả thực là bị phong tỏa, vậy người này rốt cuộc từ đâu đến?

Diệp Kiêu nhướng mày, "Cơ quan, trong vách tường chắc chắn còn có cơ quan, phía sau nhất định có rất nhiều Thanh Tằm Cổ, nếu không thì sao hắn lại chui ra được?

Trần Đạo và đồng bọn sống sót trong gang tấc, biết đâu bên trong còn có một cảnh tượng khác, mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng." Diệp Kiêu nói vậy khiến mọi người đều run rẩy.

Một thi thể không là gì, nhưng hàng chục thi thể, đặc biệt là thi thể bị Thanh Tằm Cổ ăn mòn đặt ở đó, chắc chắn họ sẽ sụp đổ.

Nhưng sợ hãi thì vẫn sợ hãi, cuối cùng vẫn phải đi vào.

Có Diệp Kiêu ở đây, họ cũng lấy hết dũng khí.

Diệp Kiêu nhìn quanh, Giáo sư Chu và đồng bọn cũng lần lượt đi theo, "Tiểu Diệp, theo ý cậu thì cơ quan rốt cuộc ở đâu?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Hiện tại chúng ta vẫn chưa thể xác nhận, ở đây rốt cuộc có bao nhiêu Cổ trùng, hơn nữa Trần Đạo và đồng bọn từ khi đi vào thì không còn tăm hơi, ngay cả dấu chân cũng không thấy, nhưng di vật lại biến mất, rốt cuộc có bao nhiêu người vẫn chưa xác định." Diệp Kiêu nói vậy khiến những người trong đội khảo cổ đều có chút kinh ngạc, "Bao nhiêu người?" Nếu số người quá đông, liệu họ có bị yếu thế không?

Điều này khiến mọi người lập tức sợ hãi.

"Những gì tôi nói chỉ là phỏng đoán mà thôi, nếu thực sự đến

bước đó, tôi nghĩ sẽ có người xuất hiện." Không ai biết phải làm sao, nhưng Tiểu Diệp nói đúng, mọi chuyện đều có thể xảy ra!

Khán giả trong phòng livestream cũng xôn xao.

"Ôi, Diệp Đảo nói thần kỳ quá, rốt cuộc là thật hay giả không ai rõ lắm." "Diệp Đảo đừng hù dọa bọn họ nữa." "Diệp Đảo có lẽ bản thân cũng không biết đối phương rốt cuộc có bao nhiêu người, nhưng chuyện này thật quá nực cười, không có dấu chân, lẽ nào là người chết à!" "Không có tà quái đến vậy đâu, Diệp Đảo đang cố tình hù dọa người khác thôi!" Diệp Kiêu cau mày chặt, mọi người đều có chút căng thẳng, toàn bộ đang tìm kiếm cơ quan, khán giả trong phòng livestream càng chăm chú nhìn Diệp Kiêu.

"Xem ra Diệp Đảo lần này hết chiêu rồi!" "Mấy người đừng nói bậy, Diệp Đảo bao giờ làm chúng ta thất vọng chứ?" "Cho dù không có thì rất nhanh cũng sẽ có lối ra, mấy người quá coi thường Diệp Đảo rồi, trí thông minh của anh ấy không phải người bình thường có thể sánh được!" "Đừng quên trong cổ mộ Diệp Đảo mới là đỉnh nhất!" Diệp Kiêu suy nghĩ, nếu ở đây có cơ quan mà lại có thể tránh được những con Thanh Tằm Cổ không để lại dấu vết, thì chỉ có một cách là ở dưới đất.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, rút Hắc Kim Cổ Đao ra gõ mấy cái xuống đất.

Giáo sư Chu thấy vậy không khỏi giật mình, "Tiểu Diệp, cậu đang tìm gì vậy?" "Tìm cơ quan, tôi nghĩ chắc là ở dưới đất, chỉ có như vậy khi rơi xuống mới không đến nỗi không nhìn thấy một con Thanh Tằm Cổ nào." Lời nói của anh khiến mọi người vỡ lẽ, "Đúng vậy!

Sao chúng ta lại không nghĩ ra!" "Chỉ có ở đây mới có thể thả tất cả Cổ trùng xuống!" "Nói đúng, lời nói này của Tiểu Diệp khiến tôi lập tức hiểu ra, mọi người mau đi tìm xem dưới đất rốt cuộc có

không!" Giáo sư Chu ra lệnh, tất cả mọi người đều bò xuống đất bắt đầu tìm kiếm cơ quan.

Mọi người thấy cảnh này không khỏi bật cười.

"Người đội khảo cổ thật là hài hước!" "Đừng nói bậy ở đây nữa, khảo cổ là một sự nghiệp rất thiêng liêng, có mấy người trong phòng livestream lại đang dẫn dắt nhịp điệu rồi!" "Nói đùa chút thôi mà, cần gì phải nghiêm túc, hơn nữa, người đội khảo cổ lần nào cũng như vậy, nghe theo Tiểu Diệp sắp xếp không thể nào có chút tiến bộ sao?" "Nhìn mấy người lại đang bôi nhọ, người đội khảo cổ rất mạnh, chẳng qua có một số thứ trong mộ này không phải họ có thể giải quyết được, nên mới để Diệp Đảo lên trước." "Giáo sư Chu và đồng bọn đều không nói gì, Diệp Đảo bản thân cũng không nói gì, có mấy người lại thích dẫn dắt nhịp điệu gây mâu thuẫn giữa đội khảo cổ và Diệp Kiêu, có lợi ích gì cho mấy người?

Tôi nghi ngờ những người đó chính là người của Cáp Bố Thượng Sư!" "Có phải là năm mươi vạn đang đi lại không?

Để tôi xem ID của hắn rốt cuộc là ở đâu." Phòng livestream lập tức trở nên náo nhiệt, Giáo sư Chu và đồng bọn căn bản không thể để ý đến, chỉ nghĩ làm sao nhanh chóng tìm thấy cơ quan.

Còn Diệp Kiêu dậm dậm chân, dùng Hắc Kim Cổ Đao gõ gõ, phiến đá xanh trên mặt đất phát ra âm thanh trong trẻo, và giây tiếp theo Diệp Kiêu trực tiếp cúi xuống, vân đá xanh dưới chân có chút không giống nhau, điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi tò mò, anh dùng đèn pin xem xét kỹ hơn, lập tức hiểu ra, "Giáo sư Chu, cơ quan ở đây!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều xúm lại, nhìn thấy phiến đá dưới chân Diệp Kiêu, mọi người đều không hiểu, "Tiểu Diệp, đây là tình huống gì?" "Đây chính là vị trí cơ quan, mọi người lùi lại một chút." Nghe vậy, mọi người đều lùi lại vây quanh Diệp

Kiêu thành một vòng tròn đường kính ba mét, còn Diệp Kiêu thì rút Hắc Kim Cổ Đao ra trực tiếp cắm vào phiến đá xanh, chỉ nghe thấy tiếng "đang" một tiếng, bên trong phiến đá xanh phát ra một âm thanh trầm đục, điều này khiến Diệp Kiêu vô cùng mừng rỡ.

Âm thanh bên ngoài phiến đá xanh là bình thường, nhưng âm thanh bên trong lại rỗng, xem ra mình đoán không sai.

Anh lập tức cúi xuống vuốt ve hoa văn trên đó, cạy một trong những rãnh lõm, ngay lập tức dùng sức, chỉ nghe thấy tiếng "cạch cạch cạch", mặt đất rung chuyển, mọi người vội vàng lùi lại.

Sau đó, dưới chân Diệp Kiêu lại xuất hiện một bậc đá, mọi người đều kinh ngạc không thôi.

"Tiểu Diệp quả không hổ là Tiểu Diệp, loáng cái đã tìm thấy vị trí cơ quan!" "Nếu đổi lại là chúng ta, không biết còn phải đợi bao lâu nữa!" "Tiểu Diệp, cậu thật lợi hại!" Mọi người không ngừng khen ngợi, Diệp Kiêu thì cười cười, anh ném một quả lựu đạn cháy xuống, chỉ nghe thấy tiếng "xào xạc" không ngừng, tản ra bốn phía.

Điều này khiến mọi người trong lòng run sợ, xong rồi, bên dưới có Cổ trùng!

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Bên dưới quả thật có Cổ trùng, hơn nữa những Cổ trùng này không thể xem thường, cầm chắc súng phun lửa, thấy có gì bất thường trực tiếp phun, không để sót một con nào!" Mọi người nghe vậy cũng không khỏi gật đầu, quân đồn trú bảo vệ đội khảo cổ ở giữa, một người trước một người sau bảo vệ họ đi xuống.

Diệp Kiêu là người đầu tiên, cầm Hắc Kim Cổ Đao đi xuống, sau đó những âm thanh đó đều dồn lên, Diệp Kiêu cầm súng phun lửa trực tiếp phun ra.

Tuy nói có Hắc Kim Cổ Đao ở phía trước, nhưng nếu có thể giải quyết bằng súng phun lửa một lần, tại sao lại không dùng?

Hơn nữa lần này đạn dược đầy đủ, hoàn toàn không vấn đề gì.

Diệp Kiêu dẫn đường phía trước, nơi súng phun lửa đi qua bốn phía đều có mùi cháy khét, mọi người đều tự động đeo mặt nạ phòng độc.

Lúc này Giáo sư Phương và đồng bọn nhìn thấy toàn bộ mộ đạo đều là những vật thể màu trắng dạng tơ, rất nhớt nháp, và trên mặt đất cũng có một số xác Cổ trùng, sau khi bị đốt cháy, giẫm lên liền phát ra tiếng "cạch", rất giòn.

Nghe vậy họ không khỏi cau mày chặt.

Khán giả trong phòng livestream càng thêm phấn khích.

"Mấy người nói Thanh Tằm Cổ này có ăn được không?" "Đúng vậy, sao tôi lại cảm thấy có một mùi hương kỳ lạ không thể giải thích được." "Đừng nói nữa, nếu mấy người ở hiện trường ngửi thấy chắc nôn ra hết, không thấy bọn họ đều đeo mặt nạ phòng độc sao!" "Đeo mặt nạ là vì mùi của Thanh Tằm Cổ sao?

Sao tôi lại thấy nếu nấu chín cũng có thể thử xem sao?" "Ở địa giới của chúng ta không có gì là không ăn được, nếu thực sự không ăn được thì cũng có thể dùng làm thuốc." "Bây giờ mấy người đừng nói đùa nữa, đã đến lúc này rồi, còn muốn ăn thứ này, không thể ăn được đâu!" Diệp Kiêu và đồng bọn trực tiếp đến đường hầm.

Đây là ổ Thanh Tằm Cổ, cả con đường hầm dài này đầy tơ do chúng nhả ra, thậm chí còn có một số trứng trùng đang chuẩn bị nở bên trong, nhiệt độ vừa cao lên liền nở ngay.

Những con Cổ trùng nhỏ vừa chui ra đã bị ngọn lửa của Diệp Kiêu nuốt chửng, ngay lập tức tiếng "tí tách tí tách" không ngừng

vang lên.

Diệp Kiêu cuối cùng cũng hiểu tại sao Trần Đạo và đồng bọn lại không có tiếng động.

Bọn họ trực tiếp đi thẳng vào đây, căn bản không nghĩ đến việc diệt cỏ tận gốc, mà là để lại những thứ này cho những người vào mộ sau.

Trần Đạo đúng là tinh ranh!

Diệp Kiêu cau mày chặt, không ngờ Trần Đạo lại làm như vậy, nhưng đối với anh cũng không sao, dù sao Diệp Kiêu cũng không bận tâm, còn Trần Đạo có thể đi được bao xa, thì tùy vào vận may của hắn ta.

Lúc này Diệp Kiêu dẫn mọi người đi thẳng về phía trước.

Mọi người cẩn thận đi theo sau Diệp Kiêu, cả mộ đạo toàn là tơ trắng, Diệp Kiêu và nhóm của anh đã dọn dẹp gần hết, Thanh Tằm Cổ bị đốt cháy sạch sẽ, ngay cả những con chui ra cũng bị trường đao của Diệp Kiêu vung một cái chém thành hai mảnh.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn xung quanh nói với mọi người: "Cẩn thận một chút." "Yên tâm Tiểu Diệp, không thành vấn đề, chúng ta có tính toán trong lòng." Sau khi qua đường hầm, mấy mộ thất hiện ra trước mắt, trong không khí có mùi máu tanh.

Diệp Kiêu nhìn xuống đất, lúc này mới phát hiện có dấu chân, trông rất lộn xộn, hơn nữa trên dấu chân còn dính những vệt máu.

Nếu thật sự là Trần Đạo và đồng bọn, chứng tỏ đã gặp nguy hiểm, lẽ nào bên trong có cái gì?

Không phải, bọn họ đi suốt con đường này đều không thấy gì khác, chỉ có Cổ trùng.

Chương 668

Nhưng Diệp Kiêu và đồng bọn đã giải quyết rồi, cũng không phải chuyện khó, Trần Đạo và đồng bọn có vũ khí trong tay, lẽ ra không nên thảm hại như vậy.

Diệp Kiêu nhìn xong, giơ Hắc Kim Cổ Đao nhắm vào một cánh cửa, trên cửa khắc hoa Bỉ Ngạn, điều này có chút kỳ lạ, hoa của địa ngục, mang đến cái chết, trong mộ có loại hoa này cũng không có gì đáng trách.

Diệp Kiêu nghĩ đến, trước đây trong cổ mộ cũng có loại hoa này, nhưng không bận tâm, giờ nhìn thấy cảnh tượng này, anh lắc đầu không nghĩ nhiều, trực tiếp đẩy một cánh cửa ra, một mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng vào mặt?

Mọi người nhìn thấy xong không khỏi giật mình, xương trắng!

Phủ kín khắp nơi, toàn bộ đều là xương trắng!

Trong mộ thất này la liệt rất nhiều xương trắng, hơn nữa có chỗ đã hóa thành bột.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi cau mày chặt, đây là một mộ thất chôn theo.

"Chắc là những người xây dựng cổ mộ, cuối cùng bị kẹt chết ở đây, có cơ quan, mọi người cẩn thận." Diệp Kiêu kiểm tra một chút những bộ xương trắng, không thấy xương bị gãy hay vết thương nào khác, nhưng ở cổ họng có màu xanh đen, xem ra là chết vì trúng độc.

Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cảnh tượng này đều phấn khích.

"Đ** m*!

Đây chính là truyền thuyết sau khi xây dựng cổ mộ, không để sót một ai, cũng quá tàn nhẫn!" "Đừng nói những lời đó nữa, có thể để họ ở đây đã là không tệ rồi, đây là một nơi phong thủy bảo địa!" "Chỉ là một mộ thất chôn theo mà thôi, có phong thủy bảo địa gì!" "Diệp Đảo có thể nhanh hơn một chút không, manh mối mà anh nói e rằng sẽ bị Trần Đạo và đồng bọn lấy mất rồi!" "Phải tăng tốc độ, đừng nhìn nữa, không có gì to tát đâu." Diệp Kiêu nhìn quanh một lần nữa, ngoài những thi cốt này ra, không có thứ gì khác, mùi máu tanh từ đâu đến?

Anh ngửi ngửi, hóa ra mùi vị nằm trong thi cốt, điều này thật kỳ lạ.

Diệp Kiêu lắc đầu dẫn họ đến mộ thất tiếp theo, khi mở ra vẫn là xương trắng.

Liên tiếp ba mộ thất đều tỏa ra mùi nồng nặc của thi cốt, loại mộ thất chôn theo này mọi người chưa từng thấy, ngay cả Giáo sư Chu cũng kinh ngạc không thôi.

"Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Tiểu Diệp, kiểm tra xung quanh xem có vấn đề gì không, mùi máu tanh tỏa ra từ thi cốt này thật quá kỳ lạ!" Ngay cả Giáo sư Chu cũng cảm thấy có chút không ổn, Diệp Kiêu gật đầu và cùng mọi người bắt đầu kiểm tra thi cốt.

Đúng như anh dự đoán, mùi máu tanh này tỏa ra từ thi cốt, anh lại nhìn xuống đất, phát hiện không có dấu chân nào khác, tức là Trần Đạo và đồng bọn không hề vào đây, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Đột nhiên một khu vực trong đại điện rung chuyển, mộ thất rung lắc, mọi người đứng không vững, lập tức ngã xuống đất, nhìn Diệp Kiêu trong mắt đầy kinh hoàng.

Ống kính cũng rung lắc, khán giả trong phòng livestream không

khỏi tò mò.

“Rốt cuộc là chuyện gì, động đất à?” “Tôi thấy không giống, chắc là có gì đó bên ngoài, Diệp Đảo mau lên, nếu không lát nữa là trễ rồi!” “Diệp Đảo run rẩy kìa, cũng không biết rốt cuộc là thứ gì gây ra.” “Đây là đi theo kịch bản à?

Người mới đến báo danh!” “Tầng trên đừng đùa nữa, đây mà là kịch bản thì tôi cắn bàn ăn!” “Nhanh lên, đừng giả vờ nữa, cố làm ra vẻ thần bí!” “Có mấy người nói chuyện thật là vớ vẩn!

Diệp Đảo đến đây không phải để cho mấy người xem trò cười, anh ấy đến để dẫn dắt mọi người giải mã bí ẩn!” “Nói hay thật đấy, có bí ẩn gì mà giải mã!” “Diệp Đảo mau đi đi, lát nữa sẽ có chó dại cắn người đó!” Mọi người đều xúm lại thành một đống.

Diệp Kiêu không có tâm trạng để quan sát những điều này, chỉ chăm chú nhìn xung quanh.

Nếu ngay từ đầu họ đã bị Trần Đạo và đồng bọn dẫn mũi đi, đây có phải là một sai lầm không?

Diệp Kiêu cười cười, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nhưng ý nghĩ này chợt lóe lên rồi biến mất, vì bên ngoài truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, âm thanh càng lúc càng gần, nghe có vẻ sắp đến nơi.

Anh vừa định đi ra thì nghe thấy một tiếng kêu thét xé trời, Trần Đạo!

Mọi người đều sợ hãi, đồng loạt nhìn Diệp Kiêu, họ rút tất cả vũ khí ra, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Kiêu lắc đầu, giây tiếp theo một bóng người lao ra, trực tiếp ngã sấp xuống trước mặt Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cúi đầu nhìn, hóa ra là Trần Đạo!

Anh vội vàng kéo Trần Đạo ra, Trần Đạo vội vàng nắm chặt tay

anh không buông, “Tiểu Diệp cứu tôi, Tiểu Diệp cứu tôi với!” Lúc này Trần Đạo trực tiếp kéo anh chặt cứng không buông, còn Diệp Kiêu cau mày chặt, “Rốt cuộc là thứ gì?” Trần Đạo lắc đầu, “Tôi, tôi cũng không biết là cái gì, toàn thân đầy máu, còn ăn thịt người!” Trần Đạo sợ hãi không thôi, mặt mày kinh hãi, nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu kéo hắn ra phía sau, giây tiếp theo một bóng người xuất hiện trong đường hầm.

Dưới ánh đèn mờ ảo, mọi người nhìn thấy bóng người liền cảm thấy da đầu tê dại.

Huyết thi!

Mọi người đều có chút hoảng loạn, cầm vũ khí “tạch tạch tạch” một tràng bắn tới, nhưng vô ích, còn Trần Đạo đã sợ đến mức không chịu nổi, trốn sau lưng Diệp Kiêu nắm chặt lấy anh không buông.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, “xoẹt” một tiếng!

Một nhát chém xuống, đầu Huyết thi rơi xuống đất, trực tiếp ngã xuống bên cạnh Trần Đạo.

Trần Đạo sợ hãi hét chói tai không ngừng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, khán giả trong phòng livestream đều cười ra nước mắt.

“Tôi cứ nghĩ Trần Đạo ngầu cỡ nào, còn là thế gia đạo mộ, kết quả bị dọa thành ra thế này!” “Trần Đạo không phải nên kinh qua trăm trận, tự mình đóng nhiều phim như vậy, ngay cả cái này cũng sợ?” “Nói đùa gì vậy, khi con người sợ hãi thì cái gì cũng sợ, huống chi những thứ này đối với Trần Đạo mà nói, là lần đầu tiên!” Trần Đạo đã sợ đến mức không chịu nổi, nhìn thấy đầu Huyết thi và máu thịt trần trụi ngay trước mặt, hắn trợn mắt lên suýt ngất xỉu, nhưng lại bị Diệp Kiêu dùng đao kề vào cổ.

“Nói, rốt cuộc bọn anh đã gặp phải cái gì, có phải đã mở quan tài không?

Nếu anh không nói, bây giờ tôi sẽ biến anh thành giống nó.” Nhìn thấy Diệp Kiêu nói vậy, Trần Đạo lập tức sợ hãi run rẩy, vội vàng xua tay, “Đừng, tôi không cố ý đâu, chúng tôi xuống đây đi theo con đường này, thì ở phía trước đã phát hiện ra thứ này, những người tôi mang theo đều bị nó ăn thịt, những người đó lập tức biến thành giống tang thi lao về phía tôi, mà những thứ này tôi dùng súng cũng không bắn đi được!” “Tiểu Diệp, anh mang theo tôi đi, tôi sẽ không dám nữa!” “Giáo sư Chu, cầu xin mọi người, tôi không lấy bất cứ di vật nào cả, đều là bọn họ lấy, anh xem trên người tôi không có gì cả!” Trần Đạo không ngừng chứng minh mình vô tội.

Diệp Kiêu nhìn bộ dạng hắn, cau mày chặt, đẩy hắn một cái, “Phía trước dẫn đường!” Trần Đạo liên tục đồng ý, “Tôi dẫn đường, tôi dẫn đường, chỉ cần ở cùng mọi người là được.” Giáo sư Chu và đồng bọn thở dài bất lực, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, đáng tiếc nhiều di vật như vậy đều bị bọn họ làm hỏng, nhưng nếu bọn họ chết rồi thì có nghĩa là di vật vẫn có thể lấy lại được.

Nghĩ đến đây Giáo sư Chu cũng không nói gì nữa, chỉ đành để hắn dẫn đường đi về phía trước.

Đi qua con đường hầm này, sau khi qua ba mộ thất, Trần Đạo run rẩy, sau đó đến nơi hắn vừa nói.

Chỉ thấy phía trước một cơ quan, Trần Đạo đưa tay ấn vào một viên gạch, tiếng “cạch cạch” cửa đá mở ra.

Hắn nhìn thấy đại điện trước mặt, bên trong một mảng tối đen, không khỏi rụt cổ lại nắm chặt lấy cánh tay Diệp Kiêu.

“Ở đây, bọn chúng ở đây, tôi không dám vào.” Diệp Kiêu dùng đèn pin nhìn một chút, nhưng vẫn là một mảng tối đen.

Trong đại điện lại có mười hai cây trụ rồng, giữa những trụ rồng thờ một cái đỉnh lớn, không nhìn rõ chất liệu gì.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút thú vị.

Anh vừa nhấc chân bước vào, liền nghe thấy tiếng "cạch" dưới chân, anh lập tức quay người lại, một tiếng kêu xé gió vang lên giữa không trung, Diệp Kiêu vung trường đao, "Đinh!" Một mũi tên ngắn rơi xuống đất, mọi người nhìn thấy đều không khỏi giật mình, im lặng rụt chân lại, tất cả đều đứng ở cửa không dám vào.

Còn Trần Đạo thì ngớ người, "Không, vừa nãy chúng tôi vào đây căn bản không có cơ quan, bây giờ là chuyện gì thế này?" Diệp Kiêu cười lạnh, "Chắc chắn là bọn anh đã chạm vào cơ quan nào đó, bây giờ thì hay rồi, Trần Đạo phiền anh dẫn đường phía trước!" Trần Đạo lập tức kinh hãi không thôi, "Không, đừng!

Tôi không biết làm gì cả!" Diệp Kiêu lại không quản, trực tiếp đẩy Trần Đạo về phía trước!

Chỉ nghe thấy trong bóng tối vô số âm thanh lao về phía Trần Đạo, Trần Đạo sợ hãi lập tức bò xuống đất, sau đó một tiếng kêu thảm thiết, chỉ nghe thấy vô số mũi tên sắc nhọn lao về phía hắn.

Diệp Kiêu quay người, Hắc Kim Cổ Đao vung lên giữa không trung, ánh sáng lóe lên, khán giả trong phòng livestream chỉ có thể nhìn thấy những luồng sáng, chứ không nhìn thấy Diệp Kiêu.

Chỉ nghe thấy tiếng "đinh đinh", đợi mười mấy phút sau không còn tiếng động nào, mọi người đồng loạt hướng đèn pin về một chỗ.

Chỉ thấy xung quanh Diệp Kiêu toàn là mũi tên gãy, còn Trần Đạo đang nằm dưới đất bị một mũi tên ngắn găm vào mông, đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Cảnh tượng này khiến mọi người không nhịn được cười, cũng

khiến khán giả trong phòng livestream sôi sục.

Chương 669

“Đ** m*!

Diệp Kiêu thật lợi hại!” “Bản lĩnh của Diệp Đảo mấy người mãi mãi có thể tin tưởng, chỉ là bộ dạng Trần Đạo này thật khiến người ta không thể nghĩ ra.” “Trần Đạo anh làm sao vậy?

Tôi cứ nghĩ anh là thế gia đạo mộ có chút bản lĩnh, kết quả yếu kém vậy sao!” “Đây chính là ‘tiểu bát thái’ trong truyền thuyết, vừa yếu vừa thích chơi trội, anh nói anh không có bản lĩnh tại sao lại muốn vào cổ mộ chứ?

Bây giờ thì hay rồi còn bị thương, mùi máu tanh này nếu dẫn đến đại tông tử thì làm sao đây?” “Đừng có mồm quạ đen, Trần Đạo đã sợ đến mức không chịu nổi rồi, nếu có đại tông tử nữa, chắc Trần Đạo có thể sợ đến đái ra quần.” Quả nhiên, giây tiếp theo liền truyền đến tiếng gầm rú liên hồi, điều này khiến mọi người đều cảnh giác không thôi.

Còn Diệp Kiêu thì cầm trường đao đi trước, tiện tay xách Trần Đạo lên.

Trần Đạo sợ hãi không thôi, nhìn Diệp Kiêu nắm chặt lấy anh, một tay che mông, “Tiểu Diệp, anh tuyệt đối không được bỏ rơi tôi!” Diệp Kiêu không tốt lành gì nói: “Anh câm miệng!

Nếu không phải anh thì sao có những thứ này đến đây?” Trần Đạo mặt mày méo xệch, “Tôi biết lỗi rồi, lần sau tôi sẽ không dám nữa!” “Còn có lần sau?

Tôi nói cho anh biết, họ Trần, từ đây ra ngoài rồi anh sẽ không có lần sau nữa, sau này quân đồn trú sẽ phán xét anh thế nào, đó là trách nhiệm của họ, nhưng từ nay về sau anh đừng hòng có ngày tháng tốt

đẹp!" Trần Đạo nghe lời anh nói, liền có chút do dự, sau đó im lặng rụt tay lại.

Điều này thật sự là tự làm tự chịu.

"Tôi biết lỗi rồi Tiểu Diệp, anh cứ tha cho tôi đi, tôi sẽ không dám nữa, sau này họ nói gì tôi cũng không xuống nữa!" Diệp Kiêu cười lạnh, "Anh không có cơ hội đó đâu, Trần Đạo đừng trách tôi không nhắc nhở anh, lúc này anh không nên ôm tôi mà nên cầu nguyện, nếu di vật trong cổ mộ không bị mất, thì còn đỡ, nếu mất rồi thì anh khó thoát tội." Diệp Kiêu nói vậy khiến Trần Đạo lập tức kinh hãi không thôi, hắn biết Diệp Kiêu nói đều là thật, nếu thật sự có ngày đó, sự nghiệp của hắn coi như chấm dứt hoàn toàn, có sống sót ra ngoài được hay không vẫn còn là vấn đề.

Hiện tại cũng chỉ có thể ôm chặt lấy đùi Diệp Kiêu, nếu có bất trắc gì, hắn sẽ thật sự không sống nổi.

Diệp Kiêu cau mày chặt, nhìn xung quanh thấy Trần Đạo như vậy, liền hừ lạnh một tiếng.

Những tiếng gầm rú càng lúc càng gần, không biết rốt cuộc là thứ gì, nhưng Trần Đạo đã sợ đến mức không chịu nổi, "Bọn chúng đến rồi!" Diệp Kiêu chê bai không thôi, chưa từng thấy Trần Đạo như vậy, gan nhỏ như thế mà còn học người ta đi tham mộ.

Trong không khí dần dần truyền đến một mùi máu tanh, giống hệt mùi máu tanh trong những thi cốt trước đó, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút không ổn.

Anh vội vàng kéo mọi người trốn vào góc, nhìn lên xuống trái phải, góc này hẳn là an toàn.

Phía trước là hai cây trụ rồng, hoàn toàn che khuất thân hình của họ.

“Tắt hết đèn pin đi!” Mọi người sợ hãi không thôi, vội vàng tắt đèn pin, chỉ thấy trong bóng tối một tàn ảnh lóe qua, còn mùi máu tanh càng lúc càng gần họ, mọi người không dám thở mạnh.

Khán giả trong phòng livestream lập tức đều kinh hãi, dường như cách màn hình cũng có thể cảm nhận được cảm giác ngạt thở đó.

Diệp Kiêu cau mày chặt, chăm chú nhìn bóng hình đó, bất kể nó ở đâu anh đều có thể bắt được.

Xem ra Trần Đạo nói không sai, những thứ này sau khi bị cắn thì hành động nhanh chóng, nhưng rốt cuộc có phải là người của Trần Đạo ở bên dưới hay không vẫn chưa biết.

Trần Đạo đã sợ đến mức không chịu nổi, trong không khí truyền đến một mùi khai, Diệp Kiêu chê bai không thôi, Trần Đạo lại sợ đến đái ra quần.

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Kiêu, khán giả đều bật cười.

“Trần Đạo có phải đái rồi không?

Cách màn hình cũng có thể cảm nhận được Diệp Kiêu chê bai!” “Mọi người nhìn Giáo sư Chu kìa, phẩy phẩy, hình như có gì đó!” “Anh quay phim quay cận cảnh đi!” “Nếu Trần Đạo mà đái thật thì chắc Diệp Đảo sẽ sụp đổ, Diệp Đảo thật không biết nên thông cảm với anh thế nào!” “Nguy hiểm ở khắp mọi nơi, có đồng đội heo như thế này thì làm sao cũng không được.” “Đừng nói nữa, Diệp Kiêu đã rất bực mình rồi, thêm vào đó khu vực này lại nguy hiểm chồng chất, ai biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?” “Diệp Đảo, một triệu lần thông cảm cho anh!” Diệp Kiêu nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, nhân lúc bóng hình kia lao tới, anh “xoẹt” một tiếng liền xông ra, động tác nhanh đến mức Trần Đạo lập tức muốn hét lên, nhưng lại bị Giáo sư Chu bịt miệng.

Giáo sư Chu cảnh giác nhìn phía trước, mấy lần xuống mộ đã khiến ông hình thành thói quen, khi Diệp Kiêu không có mặt, họ phải tự bảo vệ mình thật tốt.

Nếu Trần Đạo hét lên một tiếng, khu vực của họ sẽ hoàn toàn mất sạch.

Trần Đạo đã sợ đến mức không chịu nổi, Diệp Kiêu xông ra đã bị bóng hình kia khóa chặt, nơi Giáo sư Chu và đồng bọn ẩn náu cuối cùng cũng an toàn.

Lúc này mọi người nín thở, tim đập thình thịch, Tiểu Diệp tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Trong bóng tối không nhìn rõ, chỉ nghe thấy tiếng "xoẹt" một tiếng, rồi tiếng Diệp Kiêu truyền đến, "Bật đèn pin!" Nghe vậy, mọi người đồng loạt bật đèn pin, chiếu thẳng vào vị trí trung tâm đại điện.

Diệp Kiêu vẫy vẫy tay: "Mau lại đây, bên này lại có tình huống!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều vội vàng chạy tới, đi đến trung tâm đại điện mới phát hiện ở giữa quả thật có một cái đỉnh đồng, nhưng bên trong lại chứa thi cốt.

Đến gần, một mùi máu tanh xộc đến, mọi người trong lòng thấp thỏm, đợi đèn pin chiếu sáng, nhìn rõ thi thể bên trong liền kinh hãi không thôi, đây là thi thể tươi!

Trần Đạo sau khi đến nhìn thấy cảnh tượng này thì kinh hãi không thôi, "Đây, đây là thủ hạ của tôi!

Sao hắn lại ở đây!" Nhìn quần áo của hắn, và cái đầu lâu bên trong, mọi người đều kinh ngạc không thôi, lúc này mới phát hiện người này là người của Trần Đạo.

Tế sống người à?

Hơn nữa lại xuất hiện ở nơi này!

“Trần Đạo, người của anh sau khi vào đây có xảy ra chuyện gì không?

Rốt cuộc có mở quan tài không!” Diệp Kiêu quát lớn, Trần Đạo run rẩy, “Quan tài ở phía sau.” Trần Đạo lúc này mới nói ra, “Sau đại điện có một cái quan tài, chúng tôi cũng tò mò muốn xem, thi thể bên trong quan tài rốt cuộc là ai, nên mới mạo hiểm mở quan tài, nhưng không ngờ vừa mở quan tài thì một luồng khí đen xộc ra, người của tôi trúng độc liền biến thành bộ dạng này.” “Nhưng tôi thật sự không giết hắn, cũng không biết tại sao hắn lại ở trong đỉnh!” Trần Đạo cảm thấy có chút quỷ dị, còn Diệp Kiêu thì nhìn cái đỉnh này rồi lại nhìn về phía Trần Đạo, liền lắc đầu, “Được rồi, đừng nói nữa, mau đi đi, nếu chậm một bước nữa thì hậu quả không thể lường trước, đừng trách tôi không nhắc nhở anh, thứ này chắc là đã nhắm vào anh rồi.” Trần Đạo nghe anh nói vậy, liền giật mình, vội vàng nắm lấy Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu kéo áo hắn ra xem, dấu ấn trên ngực hắn đã rất sâu, dường như sắp xuyên thủng da.

Còn Diệp Kiêu tự mình, anh cúi đầu nhìn lại một chút, chỉ thấy dấu ấn trên ngực anh không biết từ khi nào đã biến mất, điều này khiến Trần Đạo kinh hãi không thôi.

“Tiểu Diệp anh đã làm gì?

Cổ trùng trên người anh sao lại biến mất rồi!” Diệp Kiêu cười cười, anh có Kỳ Lân Cổ Huyết, những Cổ trùng này dù có đi vào cơ thể cũng sẽ bị máu của anh ăn mòn, làm sao có thể tồn tại được chứ?

Giáo sư Chu bên cạnh nói: “Tiểu Diệp thể chất đặc biệt, bất cứ Cổ trùng nào cũng không thể làm gì được cậu ấy, nên anh đừng hỏi nữa.” Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Trần Đạo lập tức kinh ngạc, không ngờ Diệp Kiêu lại có bản lĩnh này, hắn vội vàng nắm lấy Diệp Kiêu, “Tiểu Diệp, anh mau giúp tôi với, tôi cũng không muốn như vậy!”

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn khó chịu, Diệp Kiêu lắc đầu, "Anh đừng tìm tôi, tôi cũng không có cách nào." "Mau chóng dẫn chúng tôi đi tìm quan tài, nếu không lát nữa xảy ra chuyện thì không ai cứu anh đâu!" Trần Đạo kinh hãi không thôi, trên mông còn găm mũi tên gãy, đau đến mức nhe răng trợn mắt, bất đắc dĩ, chỉ đành cẩn thận dẫn Diệp Kiêu và đồng bọn, sau khi xuyên qua đại điện thì đến mộ thất chôn theo phía sau.

Trong mộ thất chôn theo có một cỗ quan tài, đặt trên gỗ hoàng hoa, cách mặt đất hơn hai mét, nhưng quan tài này lại là quan tài thủy tinh.

"Quan tài thủy tinh?" Trần Đạo lắc đầu, "Không phải, lúc chúng tôi nhìn thấy thì nó đen kịt, luồng khí đen đó bốc ra xong mới biến thành quan tài thủy tinh, tôi thật sự không lừa mọi người!" Diệp Kiêu nghe hắn nói vậy không khỏi tò mò, Trần Đạo lẽ ra không nói dối, nhưng anh hiểu rằng nếu bên trong thật sự có khí đen, tất cả sẽ tản ra, thì sẽ thành ra như vậy.

Nhưng liệu khí đen đó có phải là để chống mục nát không?

Nhưng thi thể và quần áo trong quan tài lại được bảo quản nguyên vẹn, mặc rất lộng lẫy.

Y phục có cổ áo nhỏ, vạt chéo, trông có vẻ là một người đàn ông, cách quan tài thủy tinh cũng có thể nhìn thấy sự sang trọng của y phục bên trong.

Cũng như một số đồ vàng bạc ngọc ngà đeo trên người hắn, điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi kinh ngạc.

Giáo sư Chu và đồng bọn vội vàng chạy đến gần quan tài thủy tinh, cách quan tài nhìn ngắm thi thể bên trong.

"Nhìn kìa, đây là đai lưng vàng!" Giáo sư Chu phấn khích không thôi.

Chiếc đai lưng trên y phục của thi thể được trang trí bằng hai đầu đá tùng xanh, toàn thân đều màu vàng, nhìn quả thực rất tinh xảo.

"Mọi người xem bên này còn có một đồng tiền xu, hình như là từ bên ngoài." "Cái này chắc là giao thương, nhưng không biết vì sao lại rơi vào quan tài của hắn ta." "Có lẽ bên dưới đều là." Diệp Kiêu cúi xuống nhìn, dưới quan tài thủy tinh trải một lớp tiền vàng, có cái đã phong hóa, xem ra là do bọn họ mở quan tài mà ra.

"Giáo sư Chu, có thể nhìn ra đây là triều đại nào không?" Giáo sư Chu dùng kính lúp quan sát kỹ lưỡng, hồi lâu mới nói: "Chắc là y phục của Thổ Cốc Hồn, Thổ Cốc Hồn, họ Mộ Dung, dân tộc du mục Tây Bắc, thời Tùy đã bắt đầu kết thông gia, đến thời Đường thì quy phục, được phong là Thanh Hải Vương.

Giao thương với Ba Tư, những đồng tiền vàng này chính là bằng chứng." Nghe vậy, phòng livestream lập tức xôn xao!

"Đ** m*!

Không ngờ lại là Thổ Cốc Hồn, nếu nói như vậy thì ngôi mộ này cũng khá giàu có rồi!" "Ai cũng không biết quốc gia này giao thương với phương Tây, tiền vàng bạc vô số, lần này phát tài lớn!" "May mắn, nhưng dù có phát tài cũng không phải của bọn họ, là phải nộp lên đấy!" Trần Đạo nghe vậy không khỏi hối hận không thôi, nhiều tiền vàng như vậy, hắn chỉ có thể nhìn mà không thể lấy, tiếc quá!

Chương 670

Giáo sư Chu đương nhiên hiểu ý mọi người, liền trầm giọng nói: "Hiện tại chỉ có thể xác định đây là trang phục của Thổ Cốc Hồn, nhưng vẫn chưa xác định được thân phận của chủ nhân quan tài.

Tuy nhiên, việc có nhiều Kim Hồn Tệ dùng để tùy táng như vậy cho thấy thân phận của người này cũng rất cao quý.

Nhưng dù sao thì văn vật vẫn là văn vật, mọi người tuyệt đối đừng phá hoại." Câu nói này khiến Trương Đạo lập tức đỏ bừng mặt, mọi người đều nhìn chằm chằm Trương Đạo, ngay cả người xem trong phòng livestream cũng hiểu ý giáo sư Chu, lập tức bật cười. "ĐM, đây là ám chỉ công khai luôn!" "Đúng đó Trương Đạo, ông nên tự kiểm điểm đi, tại sao giáo sư Chu lại nói thế?" "Trương Đạo còn gì để nói nữa?

Rõ ràng là nhắm vào ông ta rồi.

Mấy món văn vật trước kia, ông giấu ở đâu, mau mau lấy ra đi, nếu không lát nữa đội khảo cổ sẽ không giúp ông đâu!" "Đúng đó Trương Đạo, đã muốn Diệp Đảo bảo vệ mình thì cũng phải có chút thành ý chứ?" Trương Đạo vừa ôm mông, vừa run rẩy bần bật, chỉ vào người trong quan tài, mặt tái mét, nói năng lắp bắp. "Nó, nó..." Diệp Kiêu cau chặt mày nhìn ông ta, "Nó cái gì!" "Nó hình như động đậy rồi!" Câu nói này khiến tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, lập tức cầm vũ khí chĩa vào trong quan tài.

Giáo sư Chu nhìn thấy cũng giật mình, thi thể biến đổi rõ rệt.

Vừa nãy họ chỉ lo nhìn trang phục, chưa kịp nhìn rõ thi thể.

Bây giờ nhìn lại, thi thể đang nhanh chóng phong hóa.

Giáo sư Chu thở dài một hơi, "Không sao, vào không khí thì phong hóa thôi, đừng làm quá lên." Lời của giáo sư Chu khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Kiêu gật đầu, "Đúng là phong hóa, nhìn xem, thi thể càng ngày càng rõ ràng.

Ban đầu các anh nhìn thấy chắc không phải thế này." Diệp Kiêu vừa nói vừa quay đầu nhìn ông ta, Trương Đạo mặt mày mờ mịt: "Ban đầu nhìn thấy?

Không, ban đầu căn bản không nhìn thấy gì cả, vì toàn là khí đen.

Sau khi khí đen tản đi, chúng tôi cũng không kịp nhìn thi thể, đã sợ hãi bỏ chạy rồi!" Bây giờ Trương Đạo kinh ngạc đến mức không nói nên lời, ông ta cũng không biết phải làm sao.

Lúc này Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi lắc đầu, với cái gan như thế này thì làm sao dám xuống mộ?

Thật sự khâm phục Trương Đạo lại dám mượn danh đóng phim để lừa gạt nhiều người như vậy, suýt chút nữa ngay cả mình cũng bị ông ta lừa.

Diệp Kiêu không nói gì, chỉ nhìn Trương Đạo.

Thấy dáng vẻ của ông ta, Diệp Kiêu đột nhiên nhíu mày, chóp mũi truyền đến một mùi máu tanh nồng nặc, anh không khỏi xua tay, "Thôi được rồi, đừng nói nữa, tự mình đi xử lý vết thương đi, kẻo lát nữa mùi máu tanh sẽ dẫn những Đại Tống tử đó đến thì không hay đâu!" Trương Đạo lập tức ngớ người, "Đại Tống tử?

Đại Tống tử là cái thứ gì?" Nghe vậy, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức sôi sục. "Đại Tống tử?

Chỗ này có Tống tử sao!" "Tôi thấy chắc là có, nếu không thì tại sao Diệp Đảo lại nói như vậy?" "Diệp Đảo không đùa đâu, mau mở

quan tài đi, nếu không lát nữa không biết thi thể sẽ biến thành cái gì nữa!" Lúc này ống kính chĩa vào quan tài, giáo sư Chu và mọi người quả thật đang chuẩn bị mở quan tài ra xem xét kỹ hơn.

Diệp Kiêu thấy vậy, cùng họ đẩy nắp quan tài ra, thi thể có thể nhìn thấy bằng mắt thường nhanh chóng phong hóa thành xương trắng, ngay cả quần áo cũng bắt đầu biến đen.

Giáo sư Chu và mọi người căn bản không kịp cứu vãn, thấy cảnh này không khỏi thở dài. "Thật đáng tiếc quá!" "Trương Đạo, lúc các anh đến đây ngoài khí đen ra thì không có gì khác sao?" Trương Đạo lắc đầu, giây tiếp theo ông ta cố nén đau rút mũi tên ngắn trên mông xuống, máu lập tức bắn ra.

Giáo sư Phương và những người khác giúp ông ta bôi thuốc cầm máu rồi băng bó lại.

Trương Đạo trông có vẻ hơi buồn cười, mông băng bó dày cộm, quần cũng rách một lỗ, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là bị cắm tên.

May mắn thay, mũi tên không có độc, nếu không thì Trương Đạo đã chết rồi.

Lúc này nhìn thi thể trong quan tài, Trương Đạo không khỏi thở dài, "Thật sự không còn gì cả, đáng tiếc quá!" Điều khiến ông ta càng tiếc hơn là thi thể trong quan tài này cũng sẽ được đánh số như một văn vật, xem ra lần này ông ta chẳng còn gì.

Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn ông ta, "Mấy món văn vật và đồ đạc mà các anh cướp được trước đây để ở đâu?" Trương Đạo lập tức giật mình, sau đó chỉ vào một góc, "Đều để tập trung ở đó, nhưng ban đầu tôi và bọn họ là tách ra, tôi không mang theo đồ đạc gì, cũng không biết mấy thứ này bọn họ có mang đi không." "Ông không phải nói bọn họ đều đã bị cắn rồi sao?

Đã bị cắn thì chắc là đã thi hóa rồi, về cơ bản không thể nào chạm vào văn vật được nữa." Diệp Kiêu trực tiếp vạch trần ông ta.

Trên mặt Trương Đạo thoáng qua một tia hoảng loạn, Diệp Kiêu nhìn thấy không khỏi cười lạnh, cầm đèn pin chiếu vào mắt ông ta, "Nếu ông nói dối tôi, ông nên biết hậu quả.

Trong cơ thể ông có Cổ trùng, bây giờ lại thấy máu, rất nhanh chúng sẽ theo hướng máu bắt đầu tàn phá và đẻ trứng, không bao lâu nữa da ông sẽ bắt đầu thối rữa, đến lúc đó Đại La thần tiên cũng không cứu được ông đâu!" Nghe anh nói vậy, Trương Đạo lập tức bắt đầu hoảng sợ.

Phải nói rằng Trương Đạo đúng là không chịu nổi dọa nạt, chỉ một lát đã không chịu nổi nữa.

Thấy thi thể trong quan tài đã biến đổi, ông ta thực sự sợ mình cũng sẽ thi hóa, liền lập tức "phịch" một tiếng quỳ xuống, khiến mọi người giật mình. "Tôi sai rồi, tôi nói thật cho các anh biết, bọn họ, bọn họ đều là do tôi dẫn vào.

Tôi biết trong này sẽ có nguy hiểm, cho nên mới cố ý dẫn họ đi đường này." Câu nói này khiến tất cả mọi người kinh ngạc, "Trương Đạo, ông nói cái gì, ông biết nơi này!" Diệp Kiêu chăm chú nhìn ông ta, "Trong nhà ông còn nói cho ông những gì, cứ nói hết ra đi, tôi cần tham khảo.

Nếu bây giờ không nói thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Đạo vội vàng gật đầu, "Tôi nói, tôi sẽ nói cho anh biết hết!

Thực ra tổ tiên của tôi là làm cái nghề này, họ từng nói trong này có thứ trường sinh bất lão, chỉ cần tìm được Xá lợi tử trong quan tài là được." "Xá lợi tử đào được bên ngoài chẳng qua chỉ là một trò lừa bịp thôi, tôi chỉ muốn cho bọn họ biết trong này có bảo bối, dụ dỗ ba

người bọn họ vào làm mồi nhử." "Trước đây cha tôi và những người khác khi đi đều nói với tôi rằng nhất định phải có mồi nhử, nếu không thì vừa vào sẽ chết, cho nên tôi mới để họ đi qua, giả vờ nơi đó có thứ đáng giá, nhưng không ngờ bên dưới lại khủng khiếp đến vậy!" Lời của Trương Đạo vừa dứt, trong bóng tối phát ra vài âm thanh nhỏ.

Diệp Kiêu lập tức quay đầu lại cầm đèn pin chiếu xung quanh, nhưng không phát hiện ra gì.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, sự biến động này cũng khiến mọi người giật mình, "Tiểu Diệp, cậu phát hiện ra gì rồi?" Diệp Kiêu lắc đầu, đưa tay lên môi ra hiệu mọi người đừng nói chuyện.

Tất cả mọi người đều vây quanh ở giữa, bảo vệ những người trong đội khảo cổ, đèn pin chiếu về bốn phía.

Dưới ánh sáng, ẩn hiện vài bóng đen nhảy nhót, bóng người chợt lóe qua khiến họ suýt chút nữa kêu lên. "Chỗ này có người!" Trong bóng tối không biết ai đó hét lên một tiếng, đội ngũ lập tức hoảng loạn.

Họ đều là lần đầu tiên xuống mộ không có kinh nghiệm gì, nhưng trước đây cũng đã xem livestream của Diệp Kiêu, hiểu rõ nơi này rốt cuộc có những gì.

Nhưng khi tiếng hét này vang lên, mọi người đều không giữ được bình tĩnh nữa, vội vàng nhìn về hướng tiếng hét, nhưng không phát hiện ra bất kỳ bóng người nào.

Trong không khí tràn ngập một luồng khí tức quỷ dị, mọi người đều biết trong bóng tối này nhất định ẩn chứa thứ gì đó, nhưng lại không thể nhìn thấy.

Càng không nhìn thấy họ càng căng thẳng, tất cả mọi người đều run rẩy. "Tiểu Diệp, rốt cuộc đây là cái gì?" "Tiểu Diệp, mau nhìn xem

nó ở đâu, chúng ta còn phải giải quyết rồi tiếp tục đi nữa." Trương Đạo nắm chặt lấy cánh tay Diệp Kiêu, "Diệp Kiêu, tôi không dám nữa đâu, anh giúp tôi đi, tôi không muốn bị chúng kéo đi!" Nghe ông ta nói vậy, Diệp Kiêu nắm lấy vai ông ta, giây tiếp theo trực tiếp đẩy ông ta ra, cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc! "Diệp Đảo, chuyện gì thế này?

Đây không phải là coi thường mạng người sao?" "Các anh nói linh tinh gì vậy, Diệp Đảo làm sao có thể coi thường mạng người, đây rõ ràng là Trương Đạo tự tìm cái chết!" "Ông ta không nói thật liên lụy đến người của đội khảo cổ là không được!" "Tự mình gây họa, hơn nữa, tiểu Diệp sẽ không hại người đâu." "Diệp Đảo cẩn thận, Trương Đạo này không thành thật." Lúc này Trương Đạo bị anh đẩy ngã lăn ra đất, vừa vặn đâm vào vết thương trên mông, lập tức kêu thảm một tiếng, ngay sau đó một lực lớn trực tiếp kéo ông ta đi. "Diệp Kiêu cứu tôi!" Tiếng kêu thảm thiết của Trương Đạo không dứt, trong bóng tối tiếng súng của mọi người cũng vang lên.

Cư dân mạng trong phòng livestream lập tức kinh hồn bạt vía. "Xong rồi, đây là đẩy Trương Đạo ra làm mồi nhử mà!" "Cảm giác sao Trương Đạo thảm quá vậy, nhưng một chút cũng không thương hại ông ta, dù sao ông ta cũng đã coi người khác là mồi nhử rồi." "Nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận được, Diệp Kiêu, anh sẽ không phải đang đùa đấy chứ?" "Đến lúc này rồi, ai còn đùa với anh nữa.

Tôi thấy không có vấn đề gì cả, ông ta có thể coi người khác là mồi nhử, Diệp Kiêu cũng có thể coi ông ta là mồi nhử, điều này có gì mà không được!" Mọi người bàn tán xôn xao, lúc này Diệp Kiêu đột nhiên ra đao, mọi người giật mình, không ngờ anh lại đột nhiên lao ra, thấy cảnh này, tất cả đều ngây người.

Cư dân mạng trong phòng livestream chỉ thấy một bóng người lướt qua, ngay sau đó Diệp Kiêu đã biến mất tăm, điều này khiến mọi

người lập tức ngớ người.

Chương 671

"Đ* m*, thao tác gì thế này?" "Diệp Đảo tự mình xông ra bỏ chạy sao?" "Đừng nói bậy, anh ấy nhất định là đi cứu người rồi!" "Trương Đạo có gì mà phải cứu?

Không phải nói muốn tính sổ với ông ta sao?

Bây giờ còn cứu ông ta làm gì?" "Câu này nói không đúng rồi, Diệp Kiêu tuy không thích Trương Đạo, nhưng cũng không đến nỗi trơ mắt nhìn ông ta bị mấy thứ đó giết chết.

Hơn nữa, còn chưa biết rốt cuộc đó là cái gì, vạn nhất xảy ra chuyện gì, mọi người phải làm sao?" Trong bóng tối, thị lực của Diệp Kiêu hơn người, nhanh chóng xác định được phương hướng của Trương Đạo, mùi huyết thi quả thật quá nồng.

Không lâu sau, anh liền nhìn thấy Trương Đạo bị một bóng đen giữ chặt lấy.

Thấy Diệp Kiêu đến, Trương Đạo lập tức la lớn: "Tiểu Diệp cứu tôi, tiểu Diệp cứu tôi!" Diệp Kiêu không nói hai lời trực tiếp xông ra, Hắc Kim Cổ Đao chém thẳng về phía trước, lập tức chém đứt cánh tay của Huyết thi, còn Trương Đạo thì rơi vào tay Diệp Kiêu.

Thấy Diệp Kiêu đến, Trương Đạo bám chặt lấy anh, nói thế nào cũng không chịu buông ra.

Diệp Kiêu cau chặt mày, "Buông ra." "Không buông!

Tiểu Diệp, tôi biết sai rồi, tôi không dám nữa đâu, anh đừng bao giờ rời xa tôi!" Giây tiếp theo, bóng đen đó lại lao đến, kèm theo tiếng gầm giận dữ, Huyết thi nhanh chóng đến gần, một luồng mùi tanh nồng nặc xộc thẳng vào mặt, xem ra là bị Diệp Kiêu chém đứt nên tức

giận, trực tiếp xông về phía họ, cách Diệp Kiêu chỉ một bước.

Thấy cảnh này, Trương Đạo càng sợ hãi hơn, vội vàng bám chặt cánh tay Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu dùng sức vùng vẫy, tên này đúng là một cục nợ, "Buông ra!" Trương Đạo vẫn không buông, nắm chặt lấy Diệp Kiêu.

Giây tiếp theo lại bị Diệp Kiêu nhấc bổng cả người lên và ném ra, trực tiếp đâm vào bóng đen đó.

Một tiếng "phịch" vang lên khiến mọi người đều kinh ngạc, chỉ thấy ánh sáng truyền đến từ xa.

Khi mọi người chạy đến, liền thấy Trương Đạo bên dưới đang đè chặt một thứ gì đó, và thứ đó đang cắn phập vào cánh tay Trương Đạo khiến ông ta kêu thảm không ngừng.

Diệp Kiêu vội vàng lao đến chém một nhát trực tiếp đứt cả cánh tay của Trương Đạo!

Thấy cảnh này, mọi người đều kinh hãi, nhìn chằm chằm Diệp Kiêu không ai dám nói gì. "A!" Trương Đạo mới phát hiện ra cả cánh tay của mình cùng với đầu của Huyết thi đều bị chém đứt, bay lượn trên không trung rồi "phịch" một tiếng rơi xuống đất, cái đầu lăn lông lốc đến cách ông ta chỉ một mét.

Trương Đạo kêu thảm một tiếng, lập tức ngất xỉu.

Giáo sư Chu kinh ngạc không thôi, "Tiểu Diệp, ông ta chết rồi sao?" "Không chết được." Diệp Kiêu trầm giọng nói, sau đó ngồi xuống quan sát kỹ. "Tiểu Diệp, đây là Huyết thi sao?" "Nếu cắn một cái là biến thành Huyết thi, vậy Trương Đạo chẳng phải cũng sẽ biến thành sao?" Diệp Kiêu gật đầu, "Đúng vậy, bị nó cắn trúng sẽ trúng thi độc, cho nên tôi đã chém cánh tay ông ta đi, bây giờ chắc không sao đâu." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!" Nhưng lúc này Trương Đạo mất máu quá nhiều, trong cổ mộ này e rằng cũng không sống được bao lâu.

Diệp Kiêu và mọi người lấy thuốc cầm máu cho Trương Đạo, sau khi cầm máu xong lại cho ông ta uống thuốc tiêu viêm.

Mãi nửa ngày Trương Đạo mới mơ màng tỉnh lại, thấy mình mất một cánh tay, lập tức kinh hãi, sau đó bò dậy nhìn Diệp Kiêu, chỉ vào anh tố cáo: "Diệp Kiêu, anh có xứng đáng với tôi không?

Anh dám coi thường mạng người!

Đợi tôi ra ngoài, tôi nhất định sẽ kiện anh!" Diệp Kiêu thản nhiên nói: "Tùy ông, nếu ông có thể sống sót ra ngoài thì ông có thể kiện tôi." Lời của Diệp Kiêu khiến Trương Đạo lập tức ngớ người.

Phải, nếu ông ta có thể sống sót ra ngoài thì đương nhiên có thể kiện Diệp Kiêu, nhưng bây giờ ai có thể đảm bảo mình có thể sống sót ra ngoài chứ, e rằng ngay cả Diệp Kiêu cũng không thể.

Lúc này Trương Đạo lập tức uể oải, "Tiểu Diệp, tôi thật sự biết lỗi rồi, anh ngàn vạn lần đừng bỏ rơi tôi, bất kể bắt tôi biến thành cái gì cũng được, chỉ cần cho tôi sống sót ra ngoài là được." Thấy dáng vẻ của ông ta, Diệp Kiêu khinh thường, "Ông không cần phải khóc lóc với tôi, đây đều là thuộc hạ của ông, cũng là vì ông mà mới biến thành dáng vẻ này.

Rốt cuộc ông có mục đích gì?" "Tôi không có mục đích gì, ngôi mộ này chính là nơi người nhà tôi nói, tôi chỉ muốn đến tìm Xá lợi tử, tìm kiếm sự trường sinh." "Cáp Bố Thượng Sư và ông có quan hệ gì, ông cũng muốn tìm kiếm sự trường sinh sao?" "Ai mà không muốn trường sinh?

Anh xem Cáp Bố giàu có như vậy, sống lâu như vậy, tôi chẳng

qua chỉ là một người bình thường, nếu sống lâu hơn một chút, cơ hội cũng nhiều hơn." Ánh mắt Trương Đạo lóe lên một tia tinh quang, sắc mặt tái nhợt lúc này cũng có chút hồng hào.

Thấy Diệp Kiêu nhìn mình, Trương Đạo cười khổ, "Nếu tôi mà quen Cáp Bố thì còn thảm thế này sao?" Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy, không khỏi hít sâu một hơi.

Thực ra những gì ông ta nói cũng có vài phần lý lẽ, nếu ông ta thật sự quen biết, bao nhiêu năm qua cũng không đến nỗi hỗn độn như thế này.

Vết thương của Trương Đạo bây giờ đã được băng bó cẩn thận, sắc mặt tái nhợt, nói chưa được mấy câu đã im bặt.

Thấy dáng vẻ của ông ta, Diệp Kiêu cau mày, "Ông quay về theo đường cũ đi!" "Quay về?

Tôi không thể quay về, đã thành ra thế này rồi, nếu còn quay về thì chắc chắn cũng không thể sống sót!

Tiểu Diệp, cứ để tôi đi theo các anh.

Dù sao thì chúng ta cùng nhau tôi còn có đường sống, nếu tôi ra ngoài thì thật sự chỉ có đường chết mà thôi." Diệp Kiêu nghe ông ta nói vậy, lập tức im lặng.

Thực ra Trương Đạo nói cũng có lý, hiện tại đi theo anh có lẽ còn có thể sống sót, nhưng nếu thật sự ra ngoài thì không biết sẽ gặp phải điều gì.

Diệp Kiêu gật đầu, Trương Đạo nắm chặt lấy anh, "Anh yên tâm, tiếp theo tôi sẽ không làm gì các anh nữa đâu, tôi nhất định sẽ ngoan ngoãn." Lời ông ta vừa dứt, xung quanh lại truyền đến âm thanh, điều này khiến Trương Đạo lập tức sợ hãi không thôi. "Nó lại đến rồi!" Diệp Kiêu cảnh giác nhìn xung quanh, thầm tính toán một chút, bốn

tên thuộc hạ, bây giờ chắc còn hai tên.

Trương Đạo đúng là tâm địa độc ác, bốn người cùng lúc biến thành Huyết thi, ông ta thì lại bình yên vô sự, nếu nơi này không có quỷ mới là lạ!

Tiếng gầm giận dữ của Huyết thi khiến Diệp Kiêu không khỏi cảm thấy đau đầu, đồng thời còn có tiếng sột soạt.

Điều này lại khiến mọi người bối rối không biết làm sao. "Mau rút lui!" "Trương Đạo, dẫn họ đến nơi an toàn, tôi biết ông nhất định hiểu rõ bản đồ và lộ tuyến ở đây!" Trương Đạo bất đắc dĩ, lúc này cũng không quản được nữa, chỉ có thể nghe lời Diệp Kiêu, trước tiên đưa họ đến nơi an toàn đã rồi tính.

Lúc này, thấy Trương Đạo như vậy, Diệp Kiêu cũng hít sâu một hơi, dù sao thì đã đến đây rồi, thì là người cùng một chiến tuyến, tuyệt đối không thể lơ là.

Còn Trương Đạo thì anh không tin tưởng, nhưng hiện tại lại phải để ông ta dẫn mọi người tìm đường.

Trương Đạo vội vàng ấn một khối nhô ra dưới đáy quan tài pha lê, lập tức dưới đáy quan tài xuất hiện một cái lỗ.

Ông ta chỉ xuống dưới, "Ban đầu tôi chính là trốn ở đây, cho nên mới không bị cắn." Mọi người thấy vậy không khỏi mắng mỏ, Trương Đạo quả thật không phải loại tốt lành gì! "Ban đầu cứ tưởng ông ta là người tốt, hóa ra đạo mộ tặc vẫn là đạo mộ tặc, cả đời cũng không thể biến thành người tốt được!" "Thật ra Diệp Kiêu vẫn còn có thể tin tưởng được, Trương Đạo này thật sự không ra gì." "Ông nói xem liệu ông ta có nửa đường đâm sau lưng Diệp Kiêu và những người khác không?" "Điều đó thì không đến nỗi, bản thân Trương Đạo cũng đã không còn khả năng tự vệ rồi.

Huống chi ai có thể đối phó được với Diệp Kiêu?

Ngay cả Đại Tống tử cũng không thể làm gì được Diệp Kiêu." Lúc này mọi người vội vàng chui vào, Diệp Kiêu ở phía sau lo liệu.

Khi thấy bóng đen lao đến, Diệp Kiêu không chút do dự cầm lấy súng phun lửa, một luồng lửa phun qua, mượn ánh lửa mọi người cũng nhìn rõ, lập tức kinh hãi không thôi.

Trong ánh lửa, Huyết thi toàn thân đỏ tươi, trên người tỏa ra một mùi hôi thối và tanh tưởi kỳ dị, trông cả người vô cùng gớm ghiếc.

Toàn bộ da trên mặt đều đã rụng, thấy người sống lập tức xông lên, hơn nữa môi cũng không còn.

Thử tưởng tượng một người sống sau khi toàn bộ da mặt rụng xuống, cơ bắp trên mặt không có da đỡ sẽ biến thành thế nào?

Đôi mắt lồi hẳn ra dưới lớp máu bao phủ.

Huyết thi thấy người ở đây, lập tức nhe răng há miệng lao đến, Diệp Kiêu giơ chân đá thẳng vào ngực nó, "phịch" một tiếng đá nó bay ra ngoài!

Chương 672

Sau đó nhảy vào trong lỗ, cơ quan đóng lại, kín mít.

Mọi người ẩn mình trong lỗ, nghe thấy tiếng sột soạt ở phía trên, còn có tiếng gầm giận dữ của Huyết thi, dường như ngay bên tai, lập tức kinh hồn bạt vía.

Mọi người chen chúc trong lỗ, không dám thở mạnh, âm thanh đó truyền đến từ phía trên đỉnh đầu họ, sợ rằng sẽ có con trùng nào đó rơi xuống từ đây. "Tiểu Diệp?" Diệp Kiêu đưa một ngón tay lên ra hiệu cho họ tuyệt đối đừng phát ra tiếng động.

Khoảng nửa tiếng sau, âm thanh bên ngoài mới dần dần dừng lại.

Tiếng gầm của Huyết thi cũng dần biến mất, nghe âm thanh hình như còn có tiếng xé rách và tiếng va đập nặng nề, mọi người đều kinh ngạc, rốt cuộc là loại trùng gì mà có thể khiến Huyết thi cũng phải kinh sợ?

Đợi khoảng nửa tiếng sau, Diệp Kiêu nhìn Trương Đạo, "Cơ quan." Trương Đạo phản ứng lại, ấn một nút tròn bên cạnh, "rắc rắc", âm thanh từ phía trên truyền xuống khiến Diệp Kiêu vội vàng kéo súng phun lửa chĩa vào cửa lỗ, sợ có con trùng nào nhảy vào, đến lúc đó nếu không kịp thì không hay.

Lúc này mọi người cũng kinh hãi không thôi, tim đều treo đến tận cổ họng, chỉ cần có một con trùng ở đây, họ tuyệt đối không sống nổi.

Và lúc này khi ra ngoài, đại điện đã ngập tràn máu me, khắp nơi đều là mùi máu tanh nồng nặc.

Đèn pin chiếu sáng xung quanh, khi thấy cái xác Huyết thi bị phân thây chỉ còn lại xương, mọi người đều kinh ngạc trước cảnh này, sau

đó cúi người nôn mửa.

Mùi máu tanh nồng nặc xung quanh, dù có đeo mặt nạ phòng độc cũng có thể ngửi thấy, khiến họ nôn ói không ngừng. "Tiểu Diệp, đây..." Trương Đạo ôm lấy cánh tay của mình, vết thương rỉ máu, sắc mặt tái nhợt, "Xem ra vẫn không thể tránh khỏi, bốn người chết ba.

Diệp Kiêu, chúng ta mau đi thôi, vạn nhất để Huyết thi tiến hóa thì không xong đâu.

Hơn nữa bọn chúng sức lực vô cùng lớn, chỉ một mình anh thì không được.

Huyết thi ở đây không chỉ có một con, còn có những loài rắn rết không rõ xuất hiện, cơ quan bên trong còn nhiều lắm!" Trương Đạo lúc này mới dám nói thật, ông ta cũng là sau khi thấy tài năng của Diệp Kiêu mới tin rằng những livestream trước đây đều là thật.

Ông ta vẫn luôn nghĩ đó là do đội khảo cổ cố ý dàn dựng, nhưng bây giờ đến lượt mình, Trương Đạo mới tin rằng tất cả những điều này đều là thật.

Trước đây sở dĩ không dám nói, cũng là vì sợ Diệp Kiêu lợi dụng ông ta.

Lúc này mọi người từ từ bò ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều quay đầu nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Mau đi đi, rời khỏi đây, Trương Đạo, tôi không cần nói nhiều, ông dẫn đường, tuyệt đối đừng giở trò." Trương Đạo không dám lơ là, vội vàng dẫn họ rời đi, trở lại lối đi dự định bắt đầu lại, nhưng lại thấy toàn bộ lối đi chi chít thi cốt.

Mọi người đều kinh ngạc không thôi, Diệp Kiêu cũng hơi ngớ người, chuyện này xảy ra khi nào, anh cũng không biết?

Rõ ràng trước đây khi đến thì không có, Diệp Kiêu nhìn xuống đất,

lại nhìn xung quanh, đưa tay sờ vào vách đá.

Ban đầu khi họ đến, Diệp Kiêu đã chạm vào vách đá, và phán đoán bên trong có chất lỏng.

Nhưng bây giờ hoàn toàn khác rồi, trên vách đá này đã mọc rêu phong.

Lối đi ẩm ướt trong mộ, có vẻ không đúng lắm, ở đây có nước, nhưng rêu phong lại phủ kín toàn bộ lối đi, điều này thật khó hiểu.

Điều này khiến Diệp Kiêu không thể nghĩ thông, ánh mắt anh dừng lại trên rêu phong, lại nhìn xung quanh, mọi người đều cảm thán không thôi, ai cũng không ngờ ở đây lại có những thứ này. "Trời ơi, nơi này cũng quá quỷ dị rồi chứ?" "Trong cổ mộ phải giữ khô ráo mới đúng chứ, sao lại có rêu phong?" "Đúng vậy, đây có phải là cổ mộ giả không?" Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, đưa tay sờ thử, lập tức sắc mặt biến đổi!

Giáo sư Chu và những người khác cũng đi đến, thấy rêu phong khảm trên vách đá, lập tức hơi kinh ngạc. "Lúc chúng ta đến thì không có, toàn là Tàm Cổ Ti xanh biếc, sao lại có rêu phong?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Cổ mộ đang chuyển động, hơn nữa những rêu phong này cũng không phải rêu phong bình thường, chúng hút máu thịt, tục gọi là Thi tiển." Lời của Diệp Kiêu khiến họ đều lùi lại, chĩa súng phun lửa vào. "Bây giờ chúng chưa hoàn toàn tỉnh dậy, mọi người cố gắng đừng chạm vào chúng." Trương Đạo kinh ngạc nhìn Diệp Kiêu, "Sao anh biết?

Ông nội tôi chính là bị Thi tiển bao phủ, hút khô máu thịt, không tìm thấy gì cả." "Ngôi mộ này giống như một một Chuyển Kinh Đồng hình trụ, chỉ khi xoay đến một góc độ nhất định và kín mít thì mới có thể tìm thấy lối vào chính xác, đi vào trong mộ thất thật sự." "Vậy bây giờ mỗi bước chúng ta đi đều là giả sao?" "Có thể nói như vậy, hơn

nữa những văn vật đó cũng không đáng giá." Trương Đạo nói như vậy, Diệp Kiêu nghĩ cũng đúng, nếu thật sự giống như Chuyển Kinh Đồng là một hình trụ khổng lồ, thì toàn bộ mộ thất được cắm sâu xuống đất, chỉ khi tìm được lối đi và vách tường chính xác thì mới có thể ra ngoài. "Tôi đoán mộ thất thật sự và mộ thất cơ quan này chắc có một lối đi, nếu không thì làm sao có thể đi qua?" "Anh nói không sai." Diệp Kiêu đoán đúng rồi, Trương Đạo cười khẩy, "Nhưng làm thế nào để tìm ra thì không dễ chút nào.

Ba đời nhà tôi đã trải qua hơn một trăm năm cũng không tìm thấy, cho nên lần này xuống đây nhiệm vụ của chúng ta rất nặng nề.

Thực tế ngay cả bản thân tôi cũng không biết đường đi rốt cuộc ở đâu, nhưng năm mươi phần trăm cơ quan tôi đều đã đi qua rồi, cho nên bây giờ có thể tránh được một nửa rủi ro, còn lại thì tùy các anh thôi." Trương Đạo nắm chặt ống tay áo trống rỗng, nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cau mày, không ngờ lại là như thế này.

Ban đầu chỉ nghĩ nơi này cơ quan nhiều hơn một chút, có lẽ còn có thể tìm được lối ra, nhưng không ngờ lại là loại mộ thất di động này, điều này khiến anh có chút do dự.

Nếu thật sự là như vậy, đường đi trong mộ thất không hề dễ dàng chút nào!

Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán sôi nổi. "Đây không phải là khối Rubik sao?

Nếu là như vậy thì chỉ có thể xoay chuyển để tìm vị trí chính xác thì mới có thể phục hồi." "Khối lượng công việc này lớn quá, định làm ai chết mệt đây?" "Nhiều người như vậy ở bên trong, nếu không tìm được lối ra thì chẳng phải là xong đời rồi sao?" "Diệp Đảo, tất cả trông cậy vào anh." "E rằng ngay cả Diệp Đảo cũng không biết đường ở đâu, dù sao cũng không có bản đồ mặt phẳng." "Thế thiết bị đâu?

Chúng ta không phải có trang bị hiện đại sao, sợ cái gì chứ!" "Thiết bị cũng không có cách nào quét ra hoàn toàn, hơn nữa bọn họ xuống đây đã bao nhiêu mét dưới lòng đất rồi, có ai tính ra được không?

Tôi đoán chắc đã bốn năm mươi mét, độ sâu lớn như vậy, căn bản không phải thiết bị thông thường có thể quét ra, huống chi cơ quan này và cả ngôi mộ đều đang di chuyển, khiến người ta vô tình rơi xuống tầng tiếp theo, ai có thể tính ra được?" "Đồ cơ quan cũng không có, Diệp Đảo và những người khác lần này khó thoát rồi, ngay cả khi quay lại, e rằng đường quay về cũng không phải là đường ban đầu." "Thảo nào Trương Đạo không muốn quay về đường cũ, hóa ra là vì lý do này, lần này thì thảm rồi." Cư dân mạng trong phòng livestream đều rất buồn bã, cảm thấy Diệp Kiêu và những người khác lần này chết chắc rồi.

Nhưng Diệp Kiêu lại nghĩ nhập gia tùy tục, đã đến đây rồi thì cứ tiếp tục đi.

Cũng không phải không có manh mối, ít nhất biết còn có một con Huyết thi ở đây.

Lợi ích của việc Huyết thi chạy lung tung trong mộ là có thể kích hoạt cơ quan, một khi tất cả cơ quan được kích hoạt, thì cũng không cần phải vội vàng nữa.

Bây giờ anh cần làm là kiên nhẫn chờ đợi, cứ tiếp tục đi về phía trước thôi, dù sao cũng không còn cách nào khác.

Diệp Kiêu vỗ vai Trương Đạo: "Đi thôi, tiếp tục xuống dưới, tôi không tin là sau khi tất cả cơ quan đều bị phá hủy, vẫn không tìm thấy lối đi đó.

Cùng lắm thì phá tung một đường sống ra, cũng không phải là không có cách." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Đạo lập tức mắt

sáng rực.

Họ có vũ khí, có trang bị hiện đại, sợ gì không thể thoát khỏi tử địa?

Không, ông ta không muốn trốn, tại sao phải trốn?

Ông ta đến nơi này là để tìm kiếm Xá lợi tử, sau khi thu thập đủ mấy thứ đó thì có thể bù đắp sự thiếu hụt trong linh hồn.

Đến lúc đó sẽ thực sự đạt được linh hồn bất diệt. "Tiểu Diệp, tất cả trông cậy vào anh, nếu không có anh, tôi thật sự không biết phải làm sao." Diệp Kiêu không đáp lời ông ta, chỉ cảm thấy Trương Đạo đang mơ mộng hão huyền, dù sao thì vào lúc này nói những lời này ngay cả bản thân anh cũng không biết sẽ khó khăn đến mức nào.

Nhưng mình vừa nãy cũng không nói sai, cùng lắm thì nổ tung theo chiều dọc, xoay chuyển theo chiều ngang tuy khó khăn, nhưng chỉ cần biết có mấy tầng, trực tiếp nổ tung đến tận đáy là được.

Nhưng trừ khi bất đắc dĩ, anh sẽ không dùng cách này.

Một hàng người bắt đầu đi theo Diệp Kiêu về phía trước, cẩn thận tránh những thi cốt đó, nhưng trong không khí vẫn luôn thoang thoảng một mùi máu tanh nồng nặc, khiến người ta thật sự khó chịu.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, nhiệm vụ cuối cùng lần này là Trấn Hồn Linh, anh đã có một cái rồi, chẳng lẽ thứ này là sản xuất hàng loạt sao?

Chương 673

Còn làm cả bán sỉ nữa chứ!

Diệp Kiêu lắc đầu, những người xung quanh nhìn vào vách đá, đột nhiên, có người cảm thấy vách đá động đậy, lập tức giật mình! "Động rồi!

Tường động rồi!" Tiếng hét này khiến tất cả mọi người trong lòng "lộp bộp" một tiếng!

Mọi người quay đầu lại, liền thấy người vừa nói chuyện đã chạm tay vào rêu phong. "Đừng động!" Diệp Kiêu quát lên, nhưng đã chậm một bước, chỉ thấy những rêu phong đó nhanh chóng lan tràn, từ vách đá xuống trực tiếp bao bọc lấy ngón tay của người đó.

Diệp Kiêu vội vàng chạy tới, trong nháy mắt người đó đã bị rêu phong bao chặt lấy, máu thịt có thể nhìn thấy bằng mắt thường bị hút khô, rất nhanh liền biến thành một bộ thi thể.

Những mảnh xương vụn rơi lả tả trên đất, giống hệt những thi cốt trong lối đi!

Cảnh tượng đột ngột này khiến đội khảo cổ và những người lính trú đóng đều kinh hồn bạt vía, cũng khiến cư dân mạng trong phòng livestream lập tức bùng nổ! "Ối giời ơi!

Cái này còn nhanh hơn cả cây nắp ấm!" "Nói chuyện chú ý chút, đây là một mạng người đó!" "Vừa xuống đã bị giết, xong rồi, Barbie Q, nhanh thế!" "Diệp Đảo nghĩ cách đi, đốt nó hay làm sao?" Diệp Kiêu cau chặt mày, bàn tay đưa ra từ từ thu về, trầm giọng nói: "Tiếp tục đi, đừng chạm vào chúng!" Mọi người nắm chặt nắm đấm không ai dám nói gì, thậm chí còn không dám thu thập thi thể.

Chỉ có thể đi theo Diệp Kiêu rời đi.

Đã xuống mộ nhiều lần, có hy sinh là điều khó tránh khỏi, nhưng chỉ trong chốc lát đã mất mạng, khiến họ khó lòng chấp nhận.

Khí tức tử vong bao trùm mọi người, vừa có một người chết, tất cả đều cảm thấy không dễ chịu.

Lúc này Trương Đạo dẫn mọi người đi qua một lối đi dài, những rêu phong đó không ai dám chạm vào, cuối cùng cũng đến một trong những mộ thất.

Ông ta hít sâu một hơi, "Nơi này chính là chỗ đó, nơi chúng ta cuối cùng chia tách chính là ở đây." Lời của Trương Đạo khiến mọi người đều không tin, họ không tin Trương Đạo cũng không tin bất kỳ ai khác.

Bây giờ tất cả ánh mắt đều tập trung vào Diệp Kiêu, trừ Diệp Kiêu ra, họ không tin lời của bất kỳ ai khác.

Lúc này Diệp Kiêu hít sâu một hơi, nhìn mọi người rồi nhìn Trương Đạo, "Trương Đạo, đây là hy vọng cuối cùng của ông rồi." Trương Đạo lắc đầu, "Không sai, thật sự không sai, dù sao bản đồ địa hình tôi có được chính là như thế này, nó xoay chuyển từ trên xuống dưới, nhưng rốt cuộc xoay chuyển như thế nào thì tôi cũng không rõ lắm, không có quy luật gì cả." "Ông đã nói đây là một cái Chuyển Kinh Đồng, rốt cuộc là như thế nào tôi cũng không rõ lắm, nhiều mộ thất như thế này sớm muộn gì cũng tìm ra thôi." Nghe Trương Đạo nói vậy, mọi người đều thở dài một hơi, xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy. "Trương Đạo, mong rằng ông sẽ không làm chúng ta thất vọng." Diệp Kiêu nói xong trực tiếp đẩy cửa mộ thất ra, vừa bước vào liền nghe thấy tiếng "hoa lạp" một tiếng, tất cả thi trùng đều lùi sang một bên, cảnh tượng này khiến mọi người rùng mình, thi trùng dày đặc tứ tán ra, dường như rất sợ họ.

Mọi người cầm súng phun lửa tay đều run rẩy, đều không biết phải làm sao, điều bất ngờ là những thi trùng này lại đều rút lui, không một con nào ở lại, căn bản không tấn công?

Điều này khiến mọi người cảm thấy hơi kỳ lạ, dừng lại ở cửa mộ thất không ai dám bước vào. "Tiểu Diệp, chuyện gì thế này?" "Tiểu Diệp, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?

Tôi cảm thấy hình như có gì đó không ổn lắm." Diệp Kiêu gật đầu, "Đúng là có chút không ổn, nếu nói những thi trùng đó không dám đối phó với chúng ta, thì chứng tỏ phía sau chúng ta nhất định có thứ gì đó khủng khiếp hơn, khiến những thi trùng đó cũng phải kinh sợ, không dám tiến lên." Lời này khiến tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía, họ vội vàng lùi lại hai bước, không biết phải làm sao.

Mọi người đều quay đầu nhìn xung quanh, "Chẳng lẽ là Thi tiển sao?" Thi tiển màu xanh phủ trên vách tường, tất cả mọi người đều không biết phải làm sao.

Lúc này Diệp Kiêu lắc đầu, trong lòng có chút suy đoán, nhưng vẫn chưa thể xác định.

Anh cất bước đi vào trong mộ thất, mọi người thấy vậy cũng chỉ có thể đi theo anh vào.

Mộ thất này trông có vẻ hơi khác thường.

Trương Đạo run rẩy bần bật, bây giờ ông ta đã mất một cánh tay, mùi máu tanh trên người là nặng nhất, nhưng Diệp Kiêu bản năng ngửi thấy trên người ông ta còn có một mùi hương thoang thoảng.

Anh quay đầu nhìn chằm chằm Trương Đạo, Trương Đạo lập tức sợ hãi, "Tiểu Diệp, anh nhìn tôi như vậy làm gì?" "Thi trùng khắc tinh là cái gì?" Nhìn anh đột nhiên hỏi, Trương Đạo nhất thời ngớ người, không biết anh có ý gì. "Thi trùng khắc tinh?" Trương Đạo đoán:

"Chẳng lẽ là lửa?" "Không phải lửa, dân gian có truyền rằng Thi trùng khắc tinh gọi là Lạc đầu trùng.

Loại trùng này đầu và thân tách rời, mỗi khi đêm đến đầu sẽ bay ra ngoài, thi trùng trong phạm vi trăm dặm đều sẽ bị nó nuốt chửng.

Đợi đến sáng thì sẽ quay về hợp nhất với cơ thể." "Nếu loại trùng này xuất hiện trong cổ mộ thì mọi người phải cẩn thận đấy." Trương Đạo nghe xong lập tức hơi kinh ngạc, "Sẽ không ăn người chứ?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Ăn người thì không đến nỗi, nhưng nếu bị nhiễm phải, chúng sẽ hòa làm một thể với thi trùng, độc tính cực mạnh, một khi độc phát thì không thể cứu vãn." Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều hơi căng thẳng, vạn nhất bị Lạc đầu trùng chạm vào thì phải làm sao? "Chẳng lẽ nói xung quanh chúng ta có Lạc đầu trùng?" "Đúng vậy, nếu không tại sao vừa nãy thi trùng lại tản ra, không phải vì cái này sao?" "Tiểu Diệp, anh đột nhiên nói cái này tôi hơi sợ đấy!" Trương Đạo ôm lấy cánh tay cụt của mình, mặt đầy kinh hãi.

Diệp Kiêu hỏi ông ta: "Bây giờ ông cảm giác thế nào?" Trương Đạo ngớ người, "Cảm giác?

Yếu sức, hơi đau, không đến mức quá nghiêm trọng." Diệp Kiêu chỉ nhìn ông ta một cái không nói gì, mong là mình đã nhìn nhầm.

Lúc này nghe những lời này, mọi người đều không dám lơ là, cầm súng lên trực tiếp chĩa vào xung quanh.

Diệp Kiêu trực tiếp đi vào bên trong, xuống bậc thang nhìn mộ thất phía trước, tim anh đập mạnh!

Chỉ thấy trong đại điện có mấy bộ xương trắng xếp thành hình vòng tròn.

Thấy cảnh này mọi người đều kinh ngạc không thôi, còn cư dân

mạng trong phòng livestream cũng đều ngớ người. "Chuyện gì thế này?

Đây là đang quỳ bái cái gì?" "Sẽ không phải là một loại tế tự nào đó chứ?

Loại nguyền rủa ấy!" "Sợ gì, cách màn hình thì nó còn bay ra được à!" "Tác động thị giác có thể khiến anh sụp đổ đấy, tôi không khoe khoang đâu, cho dù cách màn hình, lát nữa anh cũng không dám ló đầu ra đâu!" Lúc này thấy cảnh này, mọi người đều có chút tò mò, vội vàng đi tới, chỉ thấy tám bộ thi thể, quỳ lạy trước một tế đài ở giữa, và những thi thể đó đều không mặc quần áo, qua bao nhiêu năm chỉ còn lại xương trắng.

Trên tế đài đặt một cái đỉnh ngọc tinh xảo, xung quanh khắc những hoa văn phức tạp, không thể nhìn ra là hình gì.

Mọi người muốn đến gần nhưng lại sợ chạm vào thi thể gây ra biến động, Diệp Kiêu thì không sợ, trực tiếp bước qua, cầm đèn pin chiếu sáng mọi ngóc ngách.

Đây là làm bằng ngọc, bên trên còn được khảm pháp lam bằng sợi vàng, rất tinh mỹ.

Chỉ là theo thời gian biến đổi, có một số màu sắc đã không còn nhìn rõ nữa.

Diệp Kiêu chĩa đèn pin vào một bức họa trên đỉnh ngọc, trên đó khắc một người, mặc áo tay áo hẹp cổ dài, là một người đàn ông.

Trang phục của ông ta giống hệt với người mà họ nhìn thấy trong quan tài pha lê lúc đầu.

Người này là chủ mộ sao?

Nhưng khắc trên ngọc cũng không thể nhìn ra được gì.

Cái đỉnh ngọc như thế này thật sự chưa từng thấy bao giờ, ngay cả giáo sư Chu và những người khác cũng tò mò, không để ý đến những bộ xương trắng trước mặt, trực tiếp bước qua, đồng loạt chiếu đèn pin lên trên.

Cái đỉnh ngọc này chỉ cần một người là có thể ôm gọn, cho nên hoa văn khắc cũng rất hạn chế.

Giáo sư Chu nhìn một lúc, rồi nói: "Trên này khắc chắc là một số tình hình thông thương của người Thổ Cốc Hồn, anh xem đây hình như là Con đường Tơ lụa." "Vào thời cổ đại, đặc biệt là trong thời kỳ Ngụy Tấn Nam Bắc Triều, phương Bắc cát cứ, chiến tranh thường xuyên, cho nên Con đường Tơ lụa ở đoạn đó khó duy trì, mới chuyển chiến đến Thổ Cốc Hồn.

Nơi này trở thành một đoạn đường cực kỳ quan trọng của Con đường Tơ lụa.

Hơn nữa người Thổ Cốc Hồn vào thời nhà Lương đã làm phiên dịch cho các đoàn thương nhân Đông Tây rồi, đừng xem họ xuất thân từ dân du mục, nhưng là một dân tộc rất thông minh, rất nhiều sứ đoàn đều sẽ kết nối với họ." "Hơn nữa đoạn Thanh Hải của Con đường Tơ lụa chính là đoạn này gọi là Thổ Cốc Hồn đạo, các giao dịch kinh tế giữa Đông Tây đều thông qua đây mà thực hiện." "Người này chắc là một nhân vật lớn trong đoàn thương nhân thời đó, cũng có thể là quan viên của chính quyền địa phương, cho nên mới được chôn cất ở đây, nhưng rốt cuộc ông ta là ai?

Quý tộc?

Chương 674

Nếu không thì tuyệt đối không thể có mối quan hệ mật thiết với các đoàn thương nhân thời đó." "Còn về rốt cuộc là ai, trong cổ thư cũng không có ghi chép, chúng ta cũng không thể biết." Nghe giáo sư Chu nói vậy, mọi người đều gật đầu, còn Diệp Kiêu thì trầm giọng nói: "Chắc là người của gia tộc Mộ Dung." "Gia tộc Mộ Dung, đây là Mộ Dung Phục ở Cô Tô trong tiểu thuyết sao?" Diệp Kiêu nhướng mày, "Cũng có thể nói như vậy.

Gia tộc Mộ Dung Cô Tô và Thổ Cốc Hồn cùng xuất thân từ một nhà, sau này vì lợi ích mà chia đường ai nấy đi, con cháu gia tộc Mộ Dung ở lại Liêu Đông, lập nên các quốc gia Tiền Yên, Hậu Yên, v.v., sau này dần dần suy tàn, biến mất trong dòng chảy lịch sử, cũng chính là gia tộc Mộ Dung Phục trong tiểu thuyết mà sau này người ta kể, cho nên ông ta mới muốn phục hưng Yên Quốc." "Còn con cháu Thổ Cốc Hồn và ông ta cùng một nhánh, sau khi hai bên tách ra Thổ Cốc Hồn liền thành lập quốc gia của riêng mình, cụ thể là ai thì không rõ, nhưng lấy họ Mộ Dung làm ghi chép." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều hơi phấn khích, cư dân mạng trong phòng livestream càng thêm kích động. "Đ* m*, lịch sử liên kết rồi!" "Không ngờ tiểu thuyết trước đây từng đọc lại có thể liên hệ với cổ mộ, không thể không nói kiến thức của Diệp Đảo thật sự quá phong phú, tùy tiện lấy ra là có thể giải thích rõ ràng!" "Nếu đổi lại là tôi thì có nghĩ thế nào cũng không ra, một bộ tiểu thuyết lại có thể liên hệ với cổ mộ, hóa ra Mộ Dung Phục ở Cô Tô phục hưng Yên Quốc là vì lý do này." "Hiểu rồi, đây đúng là nghe một lời của anh hơn đọc sách mười năm.

Trước đây chỉ biết nhìn vào võ công, nhưng không ngờ còn có thể liên quan đến cổ mộ." "Diệp Đảo, anh làm sao mà biết được?

Kiến thức khảo cổ cũng thật sự quá phong phú rồi!" "Ngay cả giáo sư Chu và những người khác cũng chưa chắc đã rõ, nhưng thân phận của chủ mộ này vẫn không thể xác định, điều này thật sự có chút kỳ lạ." "Có gì mà lạ?

Anh ta chỉ nói vậy thôi, rốt cuộc là thật hay giả thì ai mà biết được.

Ngay cả khi anh ta nói bừa thì các anh cũng chẳng rõ." "Đùa à, Diệp Đảo có thể nói bừa sao?

Trước mặt giáo sư Chu anh ấy dám nói bừa sao?

Tuy nói anh ấy là nhân vật linh hồn của đội khảo cổ, nhưng những điều này đối với khảo cổ đều có bằng chứng, căn bản không thể nói linh tinh, mấy người này nói năng tùy tiện, có phải là 'năm mươi vạn di động' không hả?" "Động một tí là 'năm mươi vạn di động', còn không được phát biểu ý kiến của mình!" "Thôi được rồi, đừng cãi nữa, nhìn thấy không, sao tôi cứ thấy Trương Đạo hình như có gì đó không ổn vậy?" Cư dân mạng trong phòng livestream tinh mắt như đèn pha, khi ống kính chĩa vào Trương Đạo, lại thấy ông ta không ngừng run rẩy, ngay cả Diệp Kiêu lúc này cũng nhìn rõ.

Mấy người kia cùng nhau quỳ lạy, còn Trương Đạo "phịch" một tiếng bắt chước dáng vẻ của mấy bộ xương trắng cũng quỳ xuống đất, cảnh tượng này khiến tất cả mọi người kinh ngạc không thôi. "Trương Đạo, ông làm sao vậy?" Trương Đạo lắc đầu, không nói được lời nào.

Diệp Kiêu cau chặt mày nhìn Trương Đạo: "Độc phát." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Đạo lập tức kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu xua tay, mọi người đều lùi lại, cách Trương Đạo hơn ba mét đồng loạt chĩa vũ khí trong tay vào ông ta.

Trương Đạo sợ hãi không thôi, vội vàng lắc đầu, "Không, tôi chỉ cảm thấy lạnh thôi." "Không đúng!" Giáo sư Phương lập tức đứng ra, "Anh xem sắc mặt anh biến thành màu xanh đen, hơn nữa trên mặt còn có hoa văn, cái này cái này tuyệt đối không phải do lạnh mà ra, nhiệt độ thấp cũng không khiến mặt người biến thành dáng vẻ này đâu chứ!" Giáo sư Phương vừa nhắc nhở mọi người nhìn lại quả thật đúng như vậy, trên mặt Trương Đạo quả nhiên xuất hiện những hoa văn xanh đen, ngay cả mạch máu cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, từ từ lan tràn lên mặt và cả tứ chi.

Thấy cảnh này, mọi người đồng loạt chĩa vũ khí vào ông ta, súng đã lên đạn, bản thân Trương Đạo cũng sợ hãi. "Tiểu Diệp, cứu cứu tôi, tôi cảm thấy toàn thân đều lạnh toát, tôi có phải sắp chết rồi không?

Nhất định là do mất máu quá nhiều, nhất định là như vậy, các anh nhất định phải cứu tôi!" Diệp Kiêu nhìn dáng vẻ Trương Đạo, không khỏi cau chặt mày, anh mạnh dạn tiến lên một bước.

Trương Đạo nhìn anh bản năng lùi lại hai bước, bây giờ ông ta vẫn còn một chút tỉnh táo, biết Diệp Kiêu nếu đi tới, một khi nhìn rõ những thay đổi trên cơ thể mình, chắc chắn sẽ không bỏ qua ông ta.

Trương Đạo rất giằng xé, không muốn chết, nhưng cũng không muốn bị Diệp Kiêu nhìn thấy.

Lúc này Trương Đạo suýt khóc đến nơi, "Tiểu Diệp anh, anh đừng đến đây." Ông ta cảm thấy mình rất sợ, sợ Diệp Kiêu đến gần, còn có một nguyên nhân ông ta cũng không nói rõ được, dường như trong cơ thể có một sức mạnh cường đại không ngừng khiến ông ta lùi lại, sợ Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Lạc đầu trùng, ông tiếp xúc từ khi nào?" Lời này vừa ra, Trương Đạo ngớ người, "Anh nói cái gì?" "Lạc đầu trùng

xâm nhập vào cơ thể, ông mới cảm thấy lạnh, ông đã trúng độc, hòa lẫn vào thi độc." Lời của Diệp Kiêu khiến Trương Đạo lập tức kinh hãi không thôi, ông ta đặt tất cả hy vọng vào Diệp Kiêu. "Tiểu Diệp, anh ngàn vạn lần không được bỏ rơi tôi, tiểu Diệp!" Mọi người nghe lời này lập tức hơi kinh ngạc, "Tiểu Diệp đừng đến gần, sao tôi cảm thấy răng của Trương Đạo hình như cũng dài ra rồi!" "Cả mặt ông ta nữa, anh nhìn xem!" Nghe lời này, mọi người đồng loạt nhìn vào mặt Trương Đạo.

Trên mặt Trương Đạo phủ đầy những vết mạch máu xanh đen, sau đó giống như bức tường loang lổ bắt đầu bong tróc, toàn bộ da mặt đều bắt đầu rụng xuống, bản thân Trương Đạo cũng không ý thức được đau.

Thấy cảnh này ông ta không khỏi sờ mặt, "Sao vậy?

Mặt tôi sao vậy?" Một mảng da trực tiếp bong ra, Trương Đạo nhìn lớp da trên tay mình lập tức kinh ngạc không thôi, trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin được.

Và mọi người thấy dáng vẻ Trương Đạo cũng đều kinh hãi không thôi. "Trương Đạo, ông, da mặt ông rụng rồi!" "Ông ta đã biến thành Huyết thi, mọi người lùi lại!" Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều hơi kinh ngạc, vội vàng giơ súng lên, chĩa vào Trương Đạo, từng bước lùi lại.

Bản thân Trương Đạo cũng không phát hiện ra mình đã biến thành Huyết thi, lại sờ một cái nữa thì toàn bộ da mặt đều rụng xuống, nhìn cánh tay cũng tương tự, Trương Đạo không khỏi ngửa mặt lên trời kêu dài.

Cư dân mạng trong phòng livestream lập tức sợ hãi không thôi. "Xong rồi, Barbie Q, bị Huyết thi cắn một miếng, lại bị Lạc đầu trùng xâm nhập, ông ta tự mình cũng biến thành Huyết thi, đây chính là trong

truyền thuyết thi độc nhập thể không cứu được nữa rồi!" "Ngay cả Diệp Kiêu chém cánh tay ông ta cũng không ngăn cản được, chất độc này thật sự lợi hại quá!" "Xong đời rồi, nhưng lúc này sao có thể lùi lại, mau đánh đi!

Đánh xong thì chúng ta mới có thể sống sót!" Diệp Kiêu chăm chú nhìn người trước mặt rút Hắc Kim Cổ Đao ra, còn Trương Đạo từ từ biến thành dáng vẻ Huyết thi, toàn bộ quá trình cực nhanh, chỉ là Trương Đạo thiếu mất một cánh tay, đã không còn nhân tính, trực tiếp nhắm vào người sống mà lao đến!

Sức lực của ông ta trở nên cực lớn, Diệp Kiêu một đao chém xuống liền trực tiếp chặt đứt lòng bàn tay của ông ta, nhưng Trương Đạo lại vung vẩy cánh tay cụt "bốp" một tiếng đánh bật Hắc Kim Cổ Đao của anh sang một bên.

Thấy cảnh này ngay cả bản thân Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút không thể tin được, Trương Đạo quả nhiên lợi hại!

Ngay sau đó súng của mọi người đồng loạt chĩa vào ông ta, một loạt đạn quét qua, Trương Đạo ngã xuống đất.

Diệp Kiêu vừa định tiến lên, Trương Đạo đột nhiên lại bật dậy, cư dân mạng trong phòng livestream bị cảnh này giật mình! "Đ* m*, đây là trăm chân trùng chết nhưng không cứng sao!" "Xong rồi, lần này liệu có thắng được không?" "Đừng động một tí là xong rồi, có Diệp Kiêu ở đây thì cái gì cũng không thành vấn đề!" Giây tiếp theo Diệp Kiêu vung Hắc Kim Cổ Đao, không chút do dự chém ngang một nhát, không ngờ Trương Đạo nhanh chóng lùi lại cư nhiên né tránh được, ông ta có trí tuệ!

Diệp Kiêu cũng không ngờ Trương Đạo đã bị thi hóa lại còn có cách né tránh Hắc Kim Cổ Đao của mình.

Kỳ Lân Cổ Huyết trong cơ thể Diệp Kiêu trực tiếp áp chế những

dòng máu đang sôi sục trong cơ thể Trương Đạo, phải nói rằng ông ta rất kiêng dè Diệp Kiêu, cũng không dám trực tiếp tiến lên, mà là vòng vèo tấn công người của đội khảo cổ.

Diệp Kiêu chăm chú nhìn Trương Đạo, lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, Trương Đạo lập tức có chút sốt ruột.

Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn thấy, không khỏi hít sâu một hơi. "Trời ơi, con Huyết thi này thật sự không giống bình thường!" "Diệp Đảo đừng nói nhảm nữa, trực tiếp chém luôn đi!" "Trước mặt hàng vạn cư dân mạng, anh chém ông ta không tính là giết người, ông ta đã không còn là người nữa, ông ta là Huyết thi, cho dù anh muốn đưa ông ta ra ngoài cũng không thể nào!" "Đúng vậy Diệp Đảo, trực tiếp chém ông ta đi, những người ông ta dẫn xuống chẳng phải đều đã chết rồi sao!" Cư dân mạng đều sợ Diệp Kiêu ngại chuyện này nên không dám chém, dù sao đó là Trương Đạo, hơn nữa là người xuất hiện trong phòng livestream, một khi giết ông ta e rằng không ổn.

Thực ra Diệp Kiêu căn bản không để ý, Trương Đạo và những người khác đã bị định nghĩa là đạo mộ tặc, cho nên giết hay không giết ông ta hoàn toàn tùy thuộc vào suy nghĩ của Diệp Kiêu.

Không phải anh không muốn chém, chỉ là con Huyết thi này thực sự hơi phiền phức, đặc biệt là ông ta còn bị Lạc đầu trùng nhắm tới.

Trong bóng tối mọi người đều hoảng loạn thành một đám, vừa là đạn vừa là súng phun lửa, căn bản không được, tốc độ của Huyết thi quá nhanh, hơn nữa Trương Đạo cũng rất xảo quyệt, cụt một cánh tay lại còn ăn thiệt, bị Diệp Kiêu chém đứt một lòng bàn tay, ông ta trực tiếp lùi lại, căn bản không đối đầu trực diện với anh.

Mà là chằm chằm nhìn những người bên cạnh Diệp Kiêu.

Trong mắt ông ta, Diệp Kiêu khó đối phó, nhưng những người bên

cạnh anh thì dễ dàng ra tay hơn.

Diệp Kiêu nhìn ông ta nhảy nhót trong bóng tối cảm thấy lập tức có chút bực bội, và những con Lạc đầu trùng bên ngoài cũng bắt đầu rục rịch, kèm theo Thi tiển lặng lẽ tiến vào đây.

Diệp Kiêu lập tức cảm thấy bực bội, cũng không còn quan tâm đến những người xung quanh nữa mà trực tiếp xông ra.

Giáo sư Chu ở ngay bên cạnh anh, thấy Diệp Kiêu xông ra lập tức nắm chặt vũ khí trong tay, xem ra tiểu Diệp lại ra tay rồi, họ tuyệt đối không thể trở thành gánh nặng của Diệp Kiêu.

Giáo sư Chu quyết đoán, "Đừng làm tiểu Diệp bị thương, mọi người đều vây lại với nhau, đừng để lộ sơ hở!" "Thấy Huyết thi thì trực tiếp khai hỏa.

Súng phun lửa, chuẩn bị!" Giáo sư Chu ra lệnh một tiếng, mọi người đều làm theo lời ông nói, còn Diệp Kiêu nghe xong không khỏi gật đầu, xem ra gừng càng già càng cay.

Cũng may có giáo sư Chu ở đây trấn giữ, khoảnh khắc anh xông ra, Trương Đạo còn chưa kịp phản ứng, liền thấy một bóng đen lướt qua mình.

Ông ta không kịp né tránh, chỉ có thể vung tay, nhưng vì đã mất một cánh tay, cánh tay còn lại cũng không còn nữa, cẳng tay trực tiếp đâm vào Hắc Kim Cổ Đao, "xoẹt" một tiếng lại bị chém đứt.

Trương Đạo lúc đó tức giận không thôi, gầm lên một tiếng xé lòng, âm thanh này trong mộ thất trống rỗng nghe càng thêm rợn người.

Và Diệp Kiêu thừa thắng xông lên, trực tiếp lại chém xuống một đao, lập tức chặt đứt cả cái đầu của ông ta, lăn lông lốc trên mặt đất.

Mọi người nghe Diệp Kiêu nói: "Tất cả đèn pin đều bật lên!" Mọi

người đồng loạt bật đèn pin lên, trên mặt đất mộ thất tối tăm nằm một cái đầu lâu đầy máu tanh, chính là Trương Đạo, còn trong đầu ông ta đột nhiên bay ra một con trùng, trực tiếp bay ra ngoài.

Chương 675

Diệp Kiêu cảnh giác nhìn xung quanh, "Chuẩn bị sẵn súng phun lửa, Lạc đầu trùng sắp đến rồi." "Lạc đầu trùng không phải để đối phó thi trùng sao?

Sao lại đối phó chúng ta?" Diệp Kiêu kiên nhẫn giải thích, "Trong trường hợp thi trùng không còn, chúng sẽ đối phó chúng ta.

Đến lúc đó sẽ có độc, mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút." Lời của Diệp Kiêu vô hình trung lại khiến mọi người chìm vào nỗi sợ hãi tột độ, không ngờ thiên địch của thi trùng lại ngay cả con người cũng không tha.

Trong mắt Diệp Kiêu, trong cổ mộ không có cái gọi là thiên địch hay không thiên địch, bất cứ thứ gì có thể đe dọa đến tính mạng của họ đều là kẻ thù của họ.

Lúc này giáo sư Chu và những người khác cũng đi đến, súng phun lửa đồng loạt chĩa vào vị trí cửa ra vào, còn tiếng sột soạt xung quanh cũng truyền đến.

Diệp Kiêu cau chặt mày, không rõ rốt cuộc là thứ gì đã thu hút những con Lạc đầu trùng này đến.

Nếu là thi trùng, thì chúng đều đã rút lui rồi, không còn ở đây, tại sao Lạc đầu trùng lại còn đến?

Lúc này Diệp Kiêu nghĩ đến điều gì đó?

Thấy trên vách tường đã có Thi tiển, anh lập tức trong lòng thắt lại. "Trùng thực cộng sinh!" Lời của Diệp Kiêu khiến giáo sư Chu ngớ người, giáo sư Phương ở bên cạnh cũng hỏi: "Cái gì trùng thực cộng sinh?" "Nói đơn giản là Thi tiển và Lạc đầu trùng là một thể."

Diệp Kiêu phát hiện ra khiến mọi người kinh ngạc không thôi, anh cầm súng phun lửa trực tiếp chĩa vào Thi tiển trên vách tường mà phun, lập tức những Thi tiển đó uốn éo, không ngừng lùi lại, giống như sống vậy lùi ra khỏi mộ thất.

Mọi người cũng nhìn rõ, đồng loạt chĩa súng vào Thi tiển trên vách tường.

Không ngờ những thứ này lại lợi dụng sự che chở của Lạc đầu trùng, từ từ tiếp cận bên trong mộ thất.

Và Diệp Kiêu thì đã phát hiện ra, trực tiếp đốt chúng lùi lại.

Thấy cảnh này mọi người đều ngớ người, không ngờ lại còn xảy ra chuyện như vậy. "Tiểu Diệp, anh nói những thứ này rốt cuộc có quay lại không?" "Bây giờ đánh lui chúng rồi tính." Diệp Kiêu không kịp trả lời lời nói của họ, trực tiếp vung Hắc Kim Cổ Đao, và cả súng phun lửa xông ra, "Các anh đều ở lại đây!" Mọi người đều giật mình, "Diệp Kiêu muốn đi mở đường rồi, nếu xảy ra chuyện gì thì không xong đâu!" Giáo sư Chu định đi, nhưng bị giáo sư Phương kéo lại, "Ông đừng đi, đến lúc đó vạn nhất ông trở thành gánh nặng của cậu ấy thì sao?

Chúng ta nghe lời tiểu Diệp, cứ yên tĩnh ở đây, đừng cản trở cậu ấy!" "Đúng vậy giáo sư Chu, ông mà ra ngoài thì tiểu Diệp còn phải quay lại bảo vệ ông!" Anh chàng quay phim đứng tại chỗ không biết phải làm sao, anh ấy rất muốn xông ra xem Diệp Kiêu, nhưng lại không dám.

Lúc này cư dân mạng trong phòng livestream đều sốt ruột không thôi. "Anh chàng quay phim, anh ra ngoài đi!" "Đưa đầu ra ngoài nhìn một cái không được sao?

Chỉ một cái thôi, cho chúng tôi xem phong thái của Diệp Đảo!" Anh chàng quay phim rất uất ức, anh ấy cũng không muốn ra ngoài,

nhưng mọi người cứ thúc giục khiến anh ấy không tiện từ chối.

Nếu là bình thường thì anh ấy chắc chắn sẽ ra ngoài, nhưng bây giờ cũng không biết bên ngoài tình hình thế nào, chỉ nghe thấy tiếng sột soạt, thậm chí còn xen lẫn tiếng kêu chói tai, xem ra không giống do con người phát ra.

Anh chàng quay phim do dự nửa ngày cũng không dám ra ngoài, chỉ có thể nhìn giáo sư Chu.

Giáo sư Chu nắm chặt tay, "Tất cả chúng ta cùng ra ngoài, không thể để Tiểu Diệp một mình ở bên ngoài!" Lời của Giáo sư Chu khiến anh Nhiếp Tượng hít sâu một hơi, anh gật đầu, quả thật phải cùng ra ngoài, cứ vậy đi, ra rồi tính!

Lúc này, Diệp Kiêu bên ngoài nhìn những con Lạc đầu trùng dày đặc trước mặt mà cau chặt mày.

Thân thể của những con trùng đó, đậu trên rêu phong hòa làm một thể, ban đầu Diệp Kiêu và mọi người hoàn toàn không phát hiện ra, các thành viên đội khảo cổ đã chết cứ thế bị Lạc đầu trùng hút cạn máu thịt.

Còn bây giờ, những con Lạc đầu trùng đồng loạt bò ra từ rêu phong, tiếp tục nhìn chằm chằm, khi thấy chỉ có một mình Diệp Kiêu thì lao tới.

Vì chỉ có phần đầu, nên thân hình khá nhỏ, Diệp Kiêu nhìn đôi cánh nhỏ trong suốt cùng hàm răng sắc nhọn của chúng thì lập tức cảm thấy ghê tởm, anh trực tiếp vung súng phun lửa quét qua, rêu phong gặp lửa nhanh chóng lùi lại.

Lạc đầu trùng thấy rêu phong rút đi, lập tức lộ ra bản thể, Diệp Kiêu cũng chẳng khách khí, thiêu rụi toàn bộ.

Thêm cả Hắc Kim Cổ Đao bên cạnh, trực tiếp tiêu diệt sạch lũ

trùng này.

Lúc này, Giáo sư Chu và những người khác cũng đã đến, đứng phía sau Diệp Kiêu chứng kiến thao tác này thì kinh ngạc, cộng đồng mạng trong livestream lập tức sôi sục.

"Má ơi, nói về độ lợi hại thì vẫn là Diệp Đảo của chúng ta đỉnh nhất!" Toàn bộ đường hầm đều tràn ngập lửa, Diệp Kiêu cầm súng phun lửa, một đường tiến về phía trước, quét sang trái phải, không lâu sau đã thiêu rụi toàn bộ rêu phong.

Anh một mình như một anh hùng xông ra từ trong biển lửa, toàn thân được bao phủ bởi một vầng sáng.

"Diệp Đảo Y.Y.D.S!" "Diệp Đảo quả nhiên khác biệt, nhát dao này xuống chắc không ít trùng đã mất mạng, cố lên nhanh nào!" "Xong việc rồi chúng ta còn kịp ăn cơm trưa!" "Nói đùa gì vậy, tôi đang ôm mì tôm xem Diệp Đảo đại sát tứ phương đây!" Diệp Kiêu cau chặt mày nhìn mọi người, đợi khi mọi việc hoàn tất, anh thở phào một hơi với Giáo sư Chu và những người khác: "Đã không còn vấn đề gì nữa rồi!" Giáo sư Chu lúc này mới gật đầu, "Tiểu Diệp vất vả cho cháu rồi." "Không có gì ạ.

Chẳng qua chỉ là một vài con trùng thôi, nhưng cháu không ngờ lại nhiều đến vậy, cũng không rõ chúng từ đâu đến.

Khi nhìn thấy Trần Đạo, cháu mới phản ứng kịp ra đây đều là hệ thống cộng sinh kiểu ăn thịt trùng.

Mọi người xem!" Anh dùng dao chỉ vào vách tường, giờ đây rêu phong đã bị thiêu cháy đen, bên trong vẫn còn dính xác Lạc đầu trùng.

Mọi người nhìn thấy thì không khỏi cảm thấy ghê tởm.

Con trùng này thật lớn và béo mập, toàn bộ cơ thể phình to, Diệp Kiêu trực tiếp đâm vào, bên trong chảy ra một dòng máu đặc quánh,

tỏa ra mùi hôi thối khó chịu.

"Đây chính là chất dinh dưỡng để rêu phong sinh tồn, Lạc đầu trùng bám vào trong những đám rêu phong này, lấy máu thịt của người qua đường làm thức ăn, còn cái đầu thì bay ra ngoài tìm Thi trùng.

Đến khi bay về thì cùng nhau hấp thu dinh dưỡng trong cơ thể, nên mới nuôi lớn đến vậy.

Trần Đạo cũng không biết bị nó nhắm trúng từ lúc nào.

Có lẽ vì anh ta có vết thương, mùi máu tanh đã thu hút sự chú ý của Lạc đầu trùng nên mới vậy." Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người mới bừng tỉnh, thì ra là như thế, vốn dĩ họ còn tưởng là bị những con huyết thi kia cắn xong mới bị thi hóa.

Nhưng không ngờ trong đó còn có công lao của Lạc đầu trùng, thế mà Trần Đạo cứ thế mất mạng, tốc độ cũng quá nhanh rồi.

"Những con Lạc đầu trùng này dựa vào Thi trùng để sinh sống, nhưng khi Thi trùng không đạt yêu cầu của chúng, chúng sẽ tấn công con người." "Cháu đoán tất cả những kẻ trộm mộ đều chết vì điểm này." Tất cả những kẻ trộm mộ?

Điều này khiến Giáo sư Chu không khỏi thấy hơi kỳ lạ.

Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng là tất cả những kẻ trộm mộ.

Dù sao thì dưới đây có bao nhiêu chúng ta cũng không biết, nhưng chỉ từng này người thì tuyệt đối không thể hoàn thành được.

Những văn vật kia cũng không tìm thấy, Trần Đạo cũng chưa từng nói thật.

Cháu đoán chắc chắn còn có một nhóm người khác, nếu không thì sao lại có nhiều xương cốt đến vậy, có cái còn là xương người mới chết." Diệp Kiêu và mọi người trên đường đi qua quả thật đã nhìn

thấy không ít xương cốt.

Theo lời Trần Đạo, anh ta dẫn người của đoàn làm phim xuống cũng không chỉ có từng đó người.

Trần Đạo giờ đã chết, mà văn vật thì không biết đi đâu, tất cả mọi người đều bỏ qua điểm này.

Bây giờ nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người mới hiểu ra.

"Tiểu Diệp cháu nói có lý, xem ra đội người khác đã đi trước rồi!" "Phái Trần Đạo đến chẳng qua là để cản bước chúng ta, để bọn họ đi thẳng." Diệp Kiêu gật đầu: "Chính là lý do này, cháu cũng không ngờ Trần Đạo và bọn họ lại xảo quyệt đến vậy, suýt chút nữa mắc bẫy." "Đúng rồi Tiểu Diệp, làm sao cháu nhìn ra được vậy?" Diệp Kiêu cười nhẹ, "Cháu chỉ cảm thấy Trần Đạo có gì đó không ổn, anh ta cứ cố tình nói lảng sang chuyện khác, mỗi khi đến thời điểm then chốt lại có lý do mới.

Muốn nói anh ta đã lấy văn vật, nhưng trên người không có bất kỳ túi chứa nào, điều này cũng không giống lắm, nên cháu mới đoán chắc chắn có hai nhóm người cùng xuống." "Nhưng sau khi người của chúng ta xuống, phía trên có quân đóng giữ sẽ không còn ai vào được nữa mà!" Diệp Kiêu nhướng mày, "Giáo sư Chu đừng quên, địa điểm là do Trần Đạo chọn, anh ta đã sớm biết ở đây có cái mộ này, bên kia vừa mới đào ra đã bị quân đóng giữ phong tỏa, không ai dám vào nữa.

Nếu ngay từ đầu họ đã vào trước chúng ta, rồi tạo ra giả tượng vô tình phát hiện thì sao?

Bọn họ muốn đánh giáp công trước sau, đến lúc đó cũng có thể hội hợp, nhưng không ngờ người của chúng ta lại theo xuống, hơn nữa còn trông chừng bọn họ rất chặt.

Trần Đạo không thể hội hợp được nên đành phải nghĩ ra cách

này.” Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người mới phản ứng kịp, “Theo cháu nói vậy thì những người ở phía trước chắc chắn vẫn đang tìm đường ra, chúng ta phải nhanh chóng lên đường, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.” Diệp Kiêu cũng nghĩ vậy, nhưng đối với Trần Đạo và những người khác mà nói, vì đã muốn cướp Xá lợi tử, vậy thì trong đó còn lợi hại hơn họ tưởng tượng.

Chương 676

“Cháu nghĩ mọi người vẫn nên bổ sung đạn dược, nghỉ ngơi một lát trước đã, đừng vội vã đi tiếp.

Nếu cứ đi liên tục như vậy, tinh lực của chúng ta sẽ không theo kịp, hơn nữa bọn người kia ở trong bóng tối, mọi hành động của chúng ta đều bị họ nhìn thấy rõ ràng, nhưng đối phương là ai thì chúng ta lại không biết.” “Tiểu Diệp nói có lý, nhất định phải làm theo lời Tiểu Diệp!” “Cháu cũng nghĩ vậy!” Mọi người đều gật đầu, theo đó quay lại mộ thất, ngồi nghỉ một lát ở đây, sau đó bổ sung lương khô, rồi mới chuẩn bị lên đường.

Lúc này, mọi người phát hiện ra một vấn đề.

“Mọi người có thấy Thi trùng biến mất rồi không?

Lạc đầu trùng đều đã bị tiêu diệt, vậy Thi trùng đi đâu rồi?” Mọi người lúc này mới nhớ ra, nhất thời hoảng sợ tột độ, còn Diệp Kiêu thì nhìn chằm chằm xung quanh, “Chắc là nhất thời nửa buổi cũng sẽ không đến đâu, mọi người ngàn vạn lần đừng tự làm loạn trận cước, địch không động ta không động.

Nếu chúng nó muốn xông lên nữa thì chúng ta có súng phun lửa cũng không sợ!” Đã xuống mộ lâu như vậy rồi, mấy con Thi trùng nhỏ bé chẳng đáng kể gì.

“Diệp Kiêu nói đúng, chúng ta chưa từng thấy con trùng nào mà không sợ, Cổ trùng Kiến Huyết Phong Hầu còn đã từng thấy qua, huống hồ gì mấy con Thi trùng nhỏ bé này!” Nhất thời mọi người đều yên tâm, chỉ cần có Diệp Kiêu ở đây thì mọi việc đều không thành vấn đề.

Nhưng Diệp Kiêu cũng đang nghĩ, rốt cuộc phía trước còn có nguy

hiểm gì đang chờ đợi.

Ngôi mộ này giống như Chuyển Kinh Đồng, luôn di chuyển bất cứ lúc nào, có khi lần sau ra ngoài đường hầm này lại thay đổi.

Mọi người ngồi trong mộ thất dưỡng tinh thần, chờ đợi lần xuất phát tiếp theo.

Diệp Kiêu nhìn xung quanh, trong mộ thất này ngoài xương cốt tế bái đỉnh ngọc ra, cũng không có gì khác lạ.

Nhưng tại sao lại phải đặt cái này trong mộ thất?

Chẳng lẽ chỉ để tế tự?

Điều này cũng không hợp lý, quá sơ sài.

Diệp Kiêu suy nghĩ kỹ lưỡng quan sát mấy bộ xương cốt này, muốn tìm ra manh mối mộ thất, để sau này khi họ ra ngoài có thể tìm được con đường thuận lợi đi vào chủ mộ thất.

Nếu không tìm được thì chỉ có thể đánh sập thôi.

Đương nhiên đây chỉ là bất đắc dĩ, nhưng nếu tìm được thì tự nhiên là tốt rồi.

Lúc này Giáo sư Chu và những người khác cũng đã đến, "Tiểu Diệp, có gì không ổn sao?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Giáo sư Chu, cháu đang xem những bộ xương cốt này." Diệp Kiêu chỉ vào tám bộ xương cốt: "Cái này có hơi quen mắt không?" Giáo sư Chu nhìn xem rồi nói: "Cháu nói Bát Quái trận đồ sao?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Ban đầu cháu cũng nghĩ là Bát Quái, nhưng bây giờ xem ra đây là một loại tế tự đặc biệt.

Trong Thổ Cốc Hồn có kiểu tế tự 'vô tướng quan' không?" "Có." Giáo sư Chu gật đầu, "Thổ Cốc Hồn có huyết tế.

Bình thường đều dùng trâu bò dê, chỉ là bây giờ xem ra, dùng là

người.” Vừa nghe huyết tế, những người xung quanh đều vây lại, Giáo sư Chu giải thích: “Bọn họ lóc thịt xương người sống để huyết tế, nhìn những người này, họ không có quần áo, thậm chí không có cả mảnh vải vụn nào, điều đó chứng tỏ ban đầu vốn dĩ là như vậy.

Còn về việc quỳ bái ở đây, cháu đoán người trong quan tài pha lê có địa vị cực cao, nên họ mới như vậy.” “Ý của Giáo sư Chu là họ đều tự nguyện bị huyết tế sao?” “Đại khái là vậy, nếu bị ép buộc, chắc chắn sẽ giãy giụa, vậy thì xương cốt chắc chắn có thương tích, nhưng bây giờ, những bộ xương này không bị đánh gãy, họ là tự nguyện bị lóc thịt xương để huyết tế.” Diệp Kiêu vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, huyết thi, còn có những bộ xương cốt trước mặt, và cả Trần Đạo cùng những người đã bị anh giết.

Diệp Kiêu luôn cảm thấy dường như có manh mối nào đó thoáng qua, anh hít sâu một hơi, nhìn đám rêu phong đã bị thiêu cháy đen, lại nhìn thêm một lần tế đài này.

“Bọn họ, là muốn dùng huyết tế để thúc đẩy toàn bộ mộ thất chuyển động.” Nghe vậy Giáo sư Chu lập tức kinh ngạc, “Toàn bộ mộ thất?!” “Vâng, Thổ Cốc Hồn là một nhân danh, tên đầy đủ là Mộ Dung Thổ Cốc Hồn, ông nội khi viết tiểu thuyết cũng đã viết đến việc gia tộc Mộ Dung thu thập võ công thiên hạ, muốn phục hưng nước Yên, cần không chỉ võ công mà còn tiền.

Là một nơi nhỏ bé như vậy, có thể đóng vai trò quan trọng đến thế, giao thương qua lại với các nước phương Đông và phương Tây, đây không phải là điều người bình thường có thể làm được.

Sau khi chết tại sao lại phải xây tế đài như vậy, thậm chí dùng phương pháp tế tự kỳ lạ đến thế, có lẽ không chỉ đơn thuần là bảo vệ tài sản.” “Vậy là gì ạ?” Giáo sư Chu và những người khác hơi tò mò.

Diệp Kiêu cười nhạt: “Phàm là người đều muốn trường sinh, Mộ

Dung thị còn muốn phục hưng nước Yên, vậy họ có muốn bảo vệ sự huy hoàng xưa kia không?

Sau khi chết tự nhiên phải dốc toàn lực bảo vệ những gì đã có trước đây." Giáo sư Chu bừng tỉnh, "Vì trường sinh!" "Cháu cũng chỉ đoán thôi, ngôi mộ này mô phỏng thiết kế của Chuyển Kinh Đồng, nhưng đừng quên Chuyển Kinh Đồng là để làm gì." "Người ta xoay theo chiều kim đồng hồ, để thể hiện sự chúc phúc viên mãn, sám hối lỗi lầm, tu dưỡng công đức." "Tu công đức chẳng phải vì trường sinh sao?

Hơn nữa Chuyển Kinh Đồng bình thường là Lục Tự Đại Minh Chú, tượng trưng cho luân hồi, xoay một trăm vòng, công đức ngang với Diêm La Vương, ông nói ngôi cổ mộ này năm này qua năm khác cứ xoay như vậy, rốt cuộc là vì điều gì?

Là vì tam giới tái sinh đều được giải thoát." Lời nói của Diệp Kiêu khiến tất cả mọi người kinh ngạc, "Theo cháu nói vậy thì ông ta là cố ý làm như vậy." "Không sai, người bình thường có thể nghĩ ra cách này để xây dựng cổ mộ thì không hề đơn giản, vì vậy cháu nghĩ từ đầu đến cuối đây bản thân đã là một cái bẫy, thu hút càng nhiều người vào để huyết tế.

Chỉ cần vào là sẽ có người chết, vậy thì toàn bộ cổ mộ cũng sẽ tiếp tục hoạt động." Diệp Kiêu nói vậy khiến mọi người lập tức kinh ngạc, "Ý của cháu là tế điện đại pháp này đến bây giờ vẫn còn thành hình sao?" "Không sai!" Diệp Kiêu gật đầu, "Không chỉ vậy, mỗi người đi vào đều sẽ trở thành một phần tử của trận pháp huyết tế, ông xem Trần Đạo và bọn họ chính là như vậy, thứ chúng ta nhìn thấy nhiều nhất ngoài trùng ra thì là huyết thi, ngay cả rêu phong, và Lạc đầu trùng, kỳ thực cũng là một kiểu huyết tế." Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người lập tức kinh ngạc tột độ.

“Như vậy thì toi rồi, hôm nay chúng ta có phải sẽ chết ở đây không?” “Cháu không nghĩ vậy, chẳng qua chỉ là một cái tế tự thôi, mọi người cẩn thận một chút là được.” Thấy họ sợ hãi như vậy, Diệp Kiêu an ủi, “Điều đó cũng chưa chắc, không phải không thể phá, chỉ cần cắt đứt là được rồi.” “Ý của cháu là đánh sập nó sao?” “Không đến mức đó, ở đây có nhiều cơ quan như vậy, chỉ cần một đoạn bị ngắt kết nối, thì toàn bộ sẽ không hoạt động.

Cho nên chúng ta chỉ cần cắt đứt một đoạn trong số đó, nó sẽ không thể tiếp tục, toàn bộ trận pháp sẽ không còn tác dụng.” Nghe Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người vẫn còn nửa tin nửa ngờ, thậm chí có người không hiểu lắm.

Diệp Kiêu cũng không nói thêm gì, cộng đồng mạng trong livestream thì lại sôi sục.

“Diệp Đảo nói vậy thì phải phá vỡ quy tắc!” “Tôi hiểu rồi, xoay ngang xoay dọc, tóm lại chỉ cần ngắt kết nối một đoạn là được, nhưng điều này cũng có nghĩa là chỉ cần cắt đứt một đoạn, bọn họ sẽ không thể tiếp tục nữa.” “Huyết tế bị phá hủy, mộ thất chắc chắn không chống đỡ được, tự nhiên sẽ sụp đổ, vậy thì sẽ không còn bất kỳ manh mối nào!” “Diệp Đảo, phí công một chuyến rồi!” “Ai nói vậy, manh mối này bị cắt đứt, Cáp Bố Thượng Sư bên kia cũng không thể đạt được sự vĩnh sinh, chẳng phải như vậy là hoàn thành nhiệm vụ sao?” “Tầm nhìn, đây chính là tầm nhìn!

Mở rộng tư duy của các bạn ra, nhìn Diệp Kiêu kìa, cắt đứt con đường Cáp Bố Thượng Sư trở lại nhân gian, còn các bạn thì chỉ nghĩ đến chuyện khám phá mộ huyệt, đó chính là sự khác biệt!” Cộng đồng mạng trong livestream thật sự có tư duy độc đáo, kỳ thực Diệp Kiêu cũng có ý này, chẳng qua người của đội khảo cổ thì không nghĩ vậy.

Giáo sư Chu và những người khác càng như vậy, đã đến rồi thì

phải làm rõ mọi chuyện.

Họ vào đây chỉ để khám phá mộ thôi, chứ không phải vì bất cứ điều gì khác, còn về Cáp Bố Thượng Sư kia, trong mắt họ linh hồn bất diệt là chuyện vô nghĩa.

Lúc này mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp, bây giờ phải làm sao?" "Chúng ta đi trước đã, dù sao cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi, còn về việc có tìm được manh mối mộ thất hay không, thì xem tình hình sau này." Lúc này mọi người cũng đều gật đầu, dù sao thì cứ vượt qua khó khăn trước mắt đã, còn về việc cắt đứt như thế nào, đó là chuyện sau.

Chỉ cần không có nguy hiểm, họ có lẽ còn có thể tìm được đường ra, biết đâu có thể tìm được manh mối.

Diệp Kiêu cũng nghĩ vậy, cắt đứt một đoạn trong số đó không phải là chuyện dễ dàng, cũng không biết đoạn nào có thể đóng vai trò then chốt.

Cho nên trước mắt cũng không quản, cho đến khi bước ra ngoài, Diệp Kiêu mới phát hiện đường hầm không hề thay đổi.

Mọi người cũng thấy hơi kỳ lạ, không phải nói nơi này là chuyển động sao, sao lần này lại không có gì thay đổi?

Nhìn những bộ xương cốt trên đất và rêu phong đã bị thiêu cháy đen, Diệp Kiêu hít sâu một hơi, "Biết đâu nó chuyển động chậm chạp thôi, chúng ta nhất thời không cảm nhận được." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều cảm thấy có lý, thế là cùng Diệp Kiêu tiến về phía trước.

Trong đường hầm luôn thoang thoảng một mùi máu tanh nồng nặc.

"Tiểu Diệp, nơi này có gì đó không ổn, sao lại có mùi máu tanh nồng đến vậy?" Diệp Kiêu cũng không nói rõ được, "Chắc là có gì đó

ở phía trước, mọi người cảnh giác." Diệp Kiêu bước chậm lại, mọi người cũng theo sau, đi một đoạn sau, nhìn thấy cánh cửa đá mở ra trước mặt, trong lòng mọi người đều có chút hoảng sợ bất an.

Bởi vì mùi máu tanh càng ngày càng nồng, cách cả mặt nạ phòng độc vẫn có thể ngửi thấy, điều này khiến mọi người lập tức hoảng sợ.

Diệp Kiêu cầm đèn pin đi vào, không khỏi cau mày, mùi này quả thật quá nồng.

Nhưng khi ánh sáng chiếu rõ, mọi người đều kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt!

Huyết Trì Tế Đài!

Xung quanh là một huyết trì lớn như sân bóng rổ, chính giữa là một tế đài vuông vắn, trên tế đài còn khắc những rãnh lõm.

Mùi của huyết trì khiến họ dừng bước, Diệp Kiêu cau mày, cộng đồng mạng trong livestream đều chấn động không thôi.

"Má ơi, đây có phải là thi sơn huyết hải trong truyền thuyết không?" "Tôi đoán không giống lắm, thi sơn huyết hải không ghê tởm thế này, phải chết bao nhiêu người mới tạo thành một cái hồ lớn đến vậy?" "Nhảy xuống thử xem, rốt cuộc sâu bao nhiêu thì biết ngay thôi!" "Thôi ai dám chứ?

Mấy thứ này có độc hay không còn chưa biết nữa?

Chắc thối rữa hết rồi nhỉ?

Thật là thối quá đi mất, cách màn hình mà vẫn ngửi thấy mùi kinh tởm!" "Thật tội nghiệp cho đội khảo cổ, đeo mặt nạ phòng độc e rằng cũng không chịu nổi." Đội khảo cổ quả thật không chịu nổi, nhưng hơn thế nữa là cảm giác chấn động mà huyết trì mang lại cho họ, bởi vì huyết trì vẫn còn rất tươi mới, mùi máu tanh nồng như hiện trường

vụ án.

Họ vừa định mở miệng, thì nghe thấy tiếng "ùng ục ùng ục" trong huyết trì.

Chương 677

Điều này khiến mọi người đều kinh ngạc tột độ, vội vàng lên đạn, chĩa súng vào huyết trì.

"Là Lạc đầu trùng sao?" "Lạc đầu trùng không phải đã bị tiêu diệt hết rồi sao?

Chắc không phải đâu?" "Sao vẫn còn sủi bọt vậy!" Diệp Kiêu nhìn một cái rồi mở miệng, "Đây là ấu trùng Lạc đầu trùng, sống nhờ máu để nuôi dưỡng.

Tuy chúng có thể hòa làm một với rêu phong, nhưng trước khi hòa làm một thì sống ở đây." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều hơi hoảng sợ, họ vẫn chưa biết rốt cuộc chúng đáng sợ đến mức nào, chỉ biết là đầu chúng sẽ bay đi, nhưng bây giờ thì hoàn toàn khác rồi.

Lúc này nhìn cảnh tượng này, huyết trì sủi bọt ùng ục, trong lòng mọi người cũng không khỏi căng thẳng.

Đúng lúc mọi người đang căng thẳng, những bọt máu kia đột nhiên vỡ ra, từng con ấu trùng nhỏ bay ra từ bên trong.

Mọi người lập tức hoảng hốt, vội vàng giương súng phun lửa lên, quét một lượt.

Lần phun lửa này không nhỏ, toàn bộ huyết trì đều sôi sục, vô số ấu trùng Lạc đầu trùng từ bên trong lao ra thẳng đến chỗ mọi người.

Lạc đầu trùng trưởng thành có kích thước bằng con sâu xanh, dài bằng ngón tay người lớn, nhưng ấu trùng bây giờ rất nhỏ, ngay cả việc phân tách đầu và thân còn chưa hoàn thành.

Nhưng khi toàn bộ trùng bay lên, đôi cánh màu đen đó đặc biệt thu hút sự chú ý, hơn nữa kích thước không lớn, nhưng răng thì vô cùng

sắc nhọn, xúc giác còn ánh lên màu đen, nhìn là biết là độc trùng?

Khiến mọi người lập tức kinh ngạc tột độ, cái này phải làm sao bây giờ!

Diệp Kiêu dẫn họ: "Nhanh, phun lửa!" Bây giờ chỉ có lửa mới có thể đảm bảo an toàn cho họ.

Lúc này, súng phun lửa trong tay Diệp Kiêu cũng chĩa vào đám ấu trùng phía trên, mười mấy luồng lửa đan thành một lưới lửa, thiêu rụi toàn bộ ấu trùng.

Còn lúc này, một tiếng "rắc" vang lên, không biết ai đã giẫm phải cơ quan gì, chỉ thấy nước máu trong huyết trì đang rút xuống, trong chớp mắt đã biến mất sạch sẽ.

Hàng vạn ấu trùng lao về phía họ, nhưng bị luồng lửa mạnh mẽ đẩy lùi.

Lúc này Diệp Kiêu lập tức vung Hắc Kim Cổ Đao lên, ánh sáng lóe lên, vô số ấu trùng đều rơi xuống đất.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ xương cốt dày đặc trên đất, chất chồng lên nhau, sâu khoảng hai mét.

Cộng đồng mạng trong livestream lập tức vỡ òa!

"Ai bảo muốn xuống xem, bây giờ biết rồi chứ, sâu hơn hai mét!" "Má ơi, phải chết bao nhiêu người mới tạo thành huyết trì như vậy, quan trọng là huyết trì này nó vẫn còn tươi mới!" "Vậy đội khảo cổ này lần này không chết chắc sao?" "Đừng có nói gở như vậy, đội khảo cổ nhất định sẽ không sao!" "Ai mà biết được?

Đây đâu phải trò chơi, còn có thể hồi máu từ từ." Đám đông đều bàn tán, còn người của đội khảo cổ mới thở phào một hơi, nhìn thấy ấu trùng Lạc đầu trùng đều bị thiêu cháy đen, giẫm một cái là kêu "rắc rắc", toàn thân nổi da gà.

Nhìn huyết trì này càng thêm hoảng sợ.

"Thổ Cốc Hồn thân là một tiểu quốc, vậy mà cũng có thể giết nhiều người như vậy để tiến hành huyết tế, rốt cuộc chúng có thân phận gì?" "Chúng muốn gì?

Chẳng lẽ chỉ vì mộ chủ chết rồi nên mới như vậy?" Mọi người đều bàn tán, Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn xung quanh, bây giờ vẫn chưa xác định được rốt cuộc là đang tế bái cái gì.

Những ngôi cổ mộ trước đây, hoặc là Cổ trùng, hoặc là đế vương, nhưng hiện tại tất cả những gì họ nhìn thấy, đều khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, đừng nói là người của đội khảo cổ, ngay cả bản thân Diệp Kiêu cũng tạm thời chưa hiểu rõ.

Nhưng một ý tưởng táo bạo nảy ra.

"Mọi người nói giữa Cáp Bố Thượng Sư và Thổ Cốc Hồn có mối liên hệ tất yếu nào không?" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, "Giữa Cáp Bố Thượng Sư và Thổ Cốc Hồn cách nhau không biết bao nhiêu thời gian rồi nhỉ?" "Chúng ta là từ thời Thành Cát Tư Hãn mới biết đến Cáp Bố!" Diệp Kiêu hỏi ngược lại: "Nhưng ai cũng không biết Cáp Bố Thượng Sư rốt cuộc xuất hiện như thế nào, vạn nhất là trước thời điểm đó thì sao?

Tiếp xúc với Thành Cát Tư Hãn và những đế vương này, chẳng qua cũng chỉ để tìm kiếm sự trường sinh, ông ta sống có lẽ còn lâu hơn chúng ta tưởng tượng." Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, còn Diệp Kiêu thì đi vòng quanh huyết trì.

Huyết trì và cạnh mộ thất có một con đường rộng khoảng một mét, hơn nữa bây giờ máu đã rút xuống, chỉ còn lấm tấm vệt máu vẫn còn ở phía dưới, nhưng cũng bị xương cốt che lấp.

Lúc này mọi người nhìn Diệp Kiêu đi về phía giữa tế đàn, ai cũng

hơi hoảng sợ, nhưng không thể không nói vẫn không chiến thắng được sự tò mò trong lòng mà đi theo.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn mọi người cười một tiếng, vẫy tay với họ, "Đến đây nào, chúng ta xem thử rốt cuộc cái này có gì khác biệt?" Giáo sư Chu đi tiên phong ở phía trước.

Là một nhà khảo cổ học, điều quan trọng nhất là phải làm rõ điều mình đang nghĩ trong lòng, và bí mật của mộ thất.

Bất kỳ một văn vật nào cũng hiển lộ một đoạn trống của triều đại này thậm chí là vài triều đại, biết đâu ở đây có thể giúp ông tìm ra bí mật bên trong.

Thấy Giáo sư Chu cũng đi về phía trước, những người còn lại cũng theo sau, còn Diệp Kiêu giẫm lên xương cốt từng chút một đi lên, khi lên đến phía trên tế đài, lại phát hiện là một bàn cờ vàng, trên đó không có gì cả, điều này khiến Diệp Kiêu lập tức cảm thấy hơi kỳ lạ.

Bàn cờ vô cùng đột ngột, trên tế đài lại đặt thứ này, đây thật sự là chuyện chưa từng thấy.

"Giáo sư Chu ông xem cái này là gì?" Giáo sư Chu lúc này cũng bò lên, lần đầu tiên giẫm lên xương cốt, ông lão vẫn cảm thấy có chút không hay, nhưng nhìn thấy Diệp Kiêu làm như vậy, Giáo sư Chu lại thấy không sao cả.

Tuy nói người đã khuất là lớn, nhưng đây là tế phẩm, hơn nữa cũng có nhiều máu như vậy, bản thân oán khí đã cực nặng, cũng chẳng nói đến chuyện tôn trọng hay không tôn trọng.

Giáo sư Chu trực tiếp giẫm lên rồi đi lên, lúc này mọi người cũng làm theo, nhìn thấy bàn cờ vàng trên tế đài, ai nấy đều kinh ngạc.

Làm bằng vàng!

Mọi người đều hơi tò mò, vội vàng sờ lên bàn cờ, đẩy Diệp Kiêu sang một bên.

Diệp Kiêu gật đầu, "Quả thật là làm bằng vàng.

Thổ Cốc Hồn giao thương với Ba Tư quốc ở phương Tây, vậy thì vàng bạc và những tế phẩm màu sắc rực rỡ là điều không thể thiếu." Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều hiểu ra.

"Nhưng bàn cờ vàng này rốt cuộc tượng trưng cho điều gì?" "Tại sao lại đặt cái này ở đây, rõ ràng là tế đài, bây giờ lại là bàn cờ vàng, rốt cuộc là trò quỷ gì?" "Cháu thấy chắc không phải đâu, đây chỉ là sự trùng hợp." "Trùng hợp gì chứ?

Cái này rõ ràng là một trận đối kháng, ai thắng mới có thể đi ra ngoài, cháu đoán không sai chứ?" Lúc này mọi người đều hơi căng thẳng, còn Diệp Kiêu thì nhìn họ cười một tiếng, "Cái này thì không chắc, nhưng cũng có thể có khả năng này, tuy nhiên việc chúng ta phải làm là giải mã bí mật này." Bàn cờ vẫn là vàng, liệu có liên quan đến ngôi mộ không, Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ đến Chuyển Kinh Đồng, xoay từng vòng từng vòng, liệu có liên quan đến bàn cờ này không?

Anh nhìn lên phía trên, không có quân cờ, nhưng không thể không nói chế tác vẫn rất tinh xảo, Diệp Kiêu đột nhiên lóe lên một tia linh cảm, anh nghĩ ra rồi, bàn cờ này dường như có gì đó không ổn.

Nói chung, bàn cờ tướng có bảy mươi mốt ô, tính cả sông và giới hạn quân Hán thì là bảy mươi hai, nhưng ở đây lại có tám mươi mốt, Cửu Cửu Quy Nhất, quả nhiên không sai!

Diệp Kiêu lập tức cười lên, mọi người thấy Diệp Kiêu cười, lập tức hơi tò mò.

Cộng đồng mạng trong livestream cũng đều tò mò.

"Diệp Đảo mỗi lần cười như vậy, tôi đều cảm thấy như anh ấy

đang bày mưu tính kế." "Ngôi mộ này sẽ không phải là Diệp Đảo đã từng đến rồi chứ?" "Đừng nói vậy, Diệp Đảo cũng là lần đầu tiên, nếu anh ấy đã từng đến thì cũng không đến mức để đội khảo cổ phải hy sinh một người vô ích." "Đúng vậy, Diệp Đảo mỗi lần bày mưu tính kế đều là có mưu đồ sẵn, nên mới trông như đã từng đến, kỳ thực cũng là lần đầu tiên." "Thôi, tôi không biện minh được nữa, tôi thấy anh ấy đã từng đến rồi, bạn xem nụ cười đó toát lên vẻ quỷ dị." "Diệp Đảo anh ngàn vạn lần đừng nói với tôi là anh đã từng đến rồi, như vậy thì hình tượng của anh trong lòng tôi sẽ không còn như trước nữa!" "Không giống như thế nào, vẫn đẹp trai như vậy thôi.

Hơn nữa Diệp Đảo đâu phải người bình thường, anh ấy xuất thân từ thế gia trộm mộ, tuy nói đã trở thành chính phái rồi, nhưng không thể không nói kiến thức tích lũy vẫn còn." Giáo sư Chu không nhịn được hỏi: "Tiểu Diệp, cháu phát hiện ra điều gì?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Cửu Cửu Quy Nhất, có thể xác nhận nó có liên quan đến Cáp Bố Thượng Sư, biết đâu đã bắt đầu bố trí từ rất lâu trước đây rồi, chỉ là chúng ta đều không phát hiện ra.

Nếu nhìn toàn bộ những bản đồ mộ này liên kết lại với nhau, mọi người có lẽ có thể phát hiện ra một bí mật." "Bí mật gì ạ?" "Tất cả đều nằm trên long mạch, hơn nữa mỗi thứ tương ứng đều dùng để trường sinh.

Bàn cờ tám mươi mốt ô này không phải dùng để chơi cờ bình thường, mà là tương ứng với Cửu Cửu Quy Nhất, là muốn trấn áp cái gì sao?" Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều hơi kinh ngạc, "Chính là trấn áp!

Bởi vì cháu nghĩ đến Chuyển Kinh Đồng, nếu là một cổ mộ bình thường thì không nên như vậy, nó đâu phải là hung thú, nhưng toàn bộ lại được làm thành hình dáng Chuyển Kinh Đồng.

Mọi người chẳng lẽ không phát hiện ra sao?

Bây giờ nghĩ lại toàn bộ chính là để trấn áp, đây là do người đời sau xây dựng lại mà thành." Diệp Kiêu vừa nói vậy, lập tức khiến họ kinh ngạc tột độ, "Xây dựng lại sao?

Cái này phải tốn bao nhiêu công sức, là để trấn áp mộ chủ sao?" "Có lẽ là để đối kháng với Cáp Bố Thượng Sư, nên mới như vậy, bất kể là Chuyển Kinh Đồng hay những thứ này đều dùng để trừ tà.

Còn về việc trong mộ này vốn dĩ tồn tại thứ gì, mọi người có nghĩ đến lời Trần Đạo nói không?" "Trần Đạo nói anh ta vào đây là để tìm kiếm Xá lợi tử, Xá lợi tử trường sinh, nhưng chỉ có cao tăng đắc đạo mới có.

Chương 678

Ai lại đặt di thể của cao tăng đắc đạo, còn có Xá lợi tử, vào trong cổ mộ chứ, cái này rõ ràng là để trấn áp cổ thi trong mộ.

Cháu đoán ở đây nhất định có một hung thi vô cùng lợi hại tồn tại." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều hơi căng thẳng, Cổ trùng thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm cái xác chết gì đó, điều này khiến họ căn bản không thể chấp nhận được.

Cho dù trong tay có vũ khí, nhưng cũng nghĩ đến điều Diệp Kiêu nói về việc trấn áp, họ lập tức hoảng sợ.

"Tiểu Diệp bây giờ chúng ta phải làm sao?" Diệp Kiêu xua tay: "Đừng vội, chúng ta chắc chắn có cách, hơn nữa, lúc này nói gì cũng vô dụng, cũng không cần vội vàng nhất thời." Diệp Kiêu nói vậy khiến mọi người tạm thời không còn hoảng sợ nữa.

Đã đến đây rồi, giải mã bí mật của tế đàn cũng sẽ rõ ràng thôi.

"Tiểu Diệp cháu nói có phải là để trấn áp người trong quan tài pha lê không?" "Ban đầu Trần Đạo đã nói trong quan tài pha lê toàn là hắc khí, sau khi hắc khí hóa giải, thi thể bắt đầu mục rữa.

Nếu nói như vậy, con đường chúng ta đi qua bấy lâu nay cũng có thể giải thích được." "Kẻ đầu sỏ chính là thi thể trong quan tài pha lê." Diệp Kiêu vừa nhắc nhở, mọi người cũng đều nhớ ra, quả thật là như vậy, nếu không phải vì cái này thì sao lại xuất hiện chuyện như vậy?

"Nếu thật sự là vậy thì toi rồi, thi thể chúng ta còn chưa kịp thu thập, chỉ mới đánh số, nó sẽ không phá quan tài mà ra chứ?" Lời vừa dứt, toàn bộ huyết trì truyền đến tiếng chấn động, còn có tiếng gầm xé không khí, điều này khiến tất cả mọi người đều bịt tai lại.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn sang trái phải thấy mọi người đều ngã vật xuống đất, nhìn lại tế đài một tiếng "rắc", có vết nứt, bàn cờ cũng bị vỡ làm đôi, điều này khiến Diệp Kiêu giật mình?

Vội vàng dẫn Giáo sư Chu và những người khác quay lại đường cũ, bất kể nói gì, đảm bảo tính mạng là quan trọng nhất, mà âm thanh này rõ ràng là tiếng của huyết thi.

Âm thanh đột ngột này khiến mọi người giật mình, cũng khiến cộng đồng mạng trong livestream bàn tán sôi nổi.

"Má ơi cái gì vậy?

Chẳng lẽ thi triều lại đến rồi sao?" "Không thể nào, dưới đây lại có nhiều huyết thi đến vậy sao?" "Chẳng lẽ là tổ huyết thi?" "Có khả năng, đừng quên đây là huyết trì mà!" "Cổ mộ lớn như vậy xuất hiện một hai con huyết thi chẳng có gì lạ." "Người ở tầng trên nghe kỹ đi, âm thanh này hình như không phải một hai con, e rằng có cả một bầy!" "Một bầy cũng chẳng có gì to tát.

Hơn nữa dưới đây có nhiều xương cốt như vậy, biết đâu mộ chủ biến thái, luyện rất nhiều huyết thi để bảo vệ, ai muốn tổ ấm của mình bị phá chứ?" "Nói cũng đúng, nhưng nói đi thì nói lại, Diệp Đảo và bọn họ có vũ khí chắc sẽ không sao đâu!" "Vũ khí thì vũ khí, nhưng đánh không lại thì sao?" "Huyết thi sức lực cực lớn, Diệp Đảo chỉ có một mình, đối phó một hai con thì không vấn đề gì, nhưng đối phó với nhiều như vậy thì hơi vất vả đó!" "Các bạn coi quân đóng giữ là ăn không ngồi rồi sao, trong tay họ có súng, còn có phun lửa, thứ đó mà xuống thì bất kể là ai cũng chết đứ đừ, huyết thi thì tính là gì, mọi người cùng cố gắng đừng để Diệp Đảo bị bao vây!" "Diệp Đảo cố lên, tôi thấy Diệp Đảo làm được mọi chuyện!" "Nói là vậy, nhưng muốn làm tốt tất cả những chuyện này thì khó đó, Diệp Đảo anh tự cầu đa phúc!" "Tôi thấy huyết thi trong này hình như không ít đâu, nếu

mà tràn lên một lượt thì e rằng người của đội khảo cổ chắc chắn sẽ bị liên lụy." "Một vạn lần không đành lòng cũng không muốn nhìn thấy Diệp Đảo và bọn họ có bất kỳ ai bị thương!" Cộng đồng mạng trong livestream bàn tán sôi nổi, giây tiếp theo liền im lặng, bởi vì huyết thi không phải từ bên ngoài đến, mà là từ dưới huyết trì xuất hiện.

Dưới vô số xương cốt, từng cái đầu đỏ rực nhô lên, khiến mọi người lập tức sởn gai ốc?

Giáo sư Chu chỉ xuống dưới lắp bắp, "Chúng nó từ dưới đó lên!" Diệp Kiêu cũng nhìn ra, những thứ này e rằng không dễ đối phó, hơn nữa nhìn chúng từ trong xương cốt dưới đất phá đất mà ra, vẻ mặt dường như muốn ăn thịt họ.

Họ bây giờ đang ở trên tế đài, Diệp Kiêu bắt đầu hơi nghi ngờ, có phải là cố ý dẫn họ đến đây không?

Chẳng lẽ những bộ xương cốt trong này đều dùng cách này để thu hút đến sao?

Và bàn cờ bị vỡ làm đôi cũng không phải là đứt gãy, mà là phân tách từ ranh giới sông và Hán, cảnh tượng này khiến Diệp Kiêu hơi nghi ngờ, rốt cuộc dưới đây có cái gì?

Giáo sư Chu thì nắm chặt tay Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp nếu hôm nay chúng ta không may chết ở nơi này, thì mọi việc đều dựa vào cháu.

Cháu nhất định phải bẩm báo tất cả những thứ này lên cấp trên, trong livestream có một số thứ cũng không thể nói, nhưng tôi muốn nói với cháu, nhất định, nhất định phải sống sót rời đi!" Giáo sư Chu coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh ở đây, Diệp Kiêu lắc đầu, "Giáo sư Chu không cần lo chuyện bao đồng, những thứ này đã dám đến, đến một con cháu giết một con, đến hai con cháu giết một đôi!" Diệp Kiêu đưa tay rút Hắc Kim Cổ Đao ra chắn trước Giáo sư Chu, cộng đồng mạng trong livestream thấy vậy

lập tức vỡ òa.

"Má ơi!

Cảnh này quen thuộc quá!" "Diệp Đảo Y.Y.D.S, đẹp trai quá!" "Anh ấy chắn trước Giáo sư Chu, tôi tưởng tượng nếu anh ấy chắn trước mặt tôi thì tốt biết mấy!" "Bạn đừng có mê trai nữa, nếu muốn cổ vũ Diệp Đảo thì bạn cứ xuống dưới đi!

Tưởng tượng Diệp Đảo có cứu mỹ nhân không!" "Tôi không dám nghĩ, cái mộ ở dưới đó mà tôi xuống thì chân tôi cũng rụt lại." "Không thể không nói người của đội khảo cổ thật dũng cảm, người của đội khảo cổ rõ ràng cũng sợ chết khiếp, vậy mà vẫn phải bảo vệ Giáo sư Chu, thật cảm động!" Lúc này Diệp Kiêu hét lên: "Quân đóng giữ tất cả ở vòng ngoài, bảo vệ Giáo sư Chu và người của đội khảo cổ!

Súng phun lửa chĩa ra bốn phương tám hướng, nếu không được thì trực tiếp dùng dao chặt đầu!" Lời vừa dứt, người của quân đóng giữ liền bắt đầu thay đổi đội hình, còn Diệp Kiêu thì nhảy vọt xuống!

Cao hơn hai mét, anh Nhiếp Tượng suýt chút nữa cũng nhảy theo, sau khi dừng chân lại, nhìn qua camera thấy Diệp Kiêu lao vào giữa bầy huyết thi, trường đao vung lên, huyết thi lập tức bị Diệp Kiêu thu hút.

Quân đóng giữ đồng loạt phun lửa, lại sợ làm thương Diệp Kiêu, không ngừng điều chỉnh tư thế và vị trí, khiến máu nóng của mọi người sôi trào.

Giáo sư Chu ở phía trên hét lớn: "Tiểu Diệp cẩn thận!" Lòng ông nóng như lửa đốt, nắm chặt vũ khí trong tay, huyết thi từ bốn phương tám hướng đều lao tới, súng phun lửa đồng loạt ra trận.

Họ đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, lần này xuống đây trang bị vũ khí đều rất đầy đủ, nhưng không ngờ huyết thi quá nhiều, tuy nhiên cũng

không thể ngăn cản ý muốn tiêu diệt toàn bộ chúng của mọi người.

Còn Diệp Kiêu trầm ổn, bình tĩnh, những thứ này e rằng là do một con huyết thi trong số đó dẫn đến, Thi Vương rốt cuộc ở đâu?

Diệp Kiêu chặt đứt từng cái đầu lâu một.

Xuyên qua giữa bầy huyết thi, khiến cộng đồng mạng kinh ngạc.

"Má ơi, thân thủ Diệp Đảo thật không phải dạng vừa đâu!

Gặp phải huyết thi mà vẫn có thể đánh như vậy, nếu là tôi thì đã sợ đến rụt chân rồi!" "Diệp Đảo kinh nghiệm dày dặn, những thứ này đối với anh ấy căn bản không thành vấn đề." "Quân đóng giữ ở phía trên cũng rất dũng cảm!

Đối mặt với những thứ này, vậy mà vẫn có thể trầm ổn, bình tĩnh, phục thật!" "Đương nhiên rồi, kinh nghiệm dày dặn, hơn nữa bảo vệ đội khảo cổ, chính là bảo vệ tài sản của quốc gia, đối mặt với tất cả những điều này tuyệt đối sẽ không mềm tay, nếu là tôi thì dù sao cũng là chết, chi bằng phấn đấu một phen!" Cộng đồng mạng xem mà thích thú, thậm chí còn đưa ra ý kiến cho họ, "Bạn nói quả bom này nổ xuống có nổ hết không nhỉ?" "Cái này khiến tôi nhớ đến lúc chơi game zombie, đúng là vô địch!" "Zombie thì không thể sánh bằng mấy thứ này, mấy thứ này có khứu giác, sức lực cực lớn, một khi vồ lên cắn một cái là coi như xong hết, zombie cắn một cái có lẽ còn có thuốc uống, mấy thứ này thì không dễ trị đâu." Mọi người đều bàn tán, Giáo sư Chu trân trân nhìn Diệp Kiêu chìm vào giữa bầy huyết thi.

Vô số huyết thi nhìn thấy người sống đi xuống, đều xông lên, nhưng đều bị đánh lui.

Giáo sư Chu và những người khác lòng đều treo đến tận cổ họng, "Tiểu Diệp!" Đột nhiên Giáo sư Chu hét lên, nhìn thấy huyết thi bị Diệp Kiêu chọc giận, toàn bộ đều xông lên.

Hơn hai mươi con huyết thi vây quanh Diệp Kiêu, nhất thời chỉ có thể nhìn thấy một màn máu đỏ trời, thêm cả luồng lửa phun ra từ súng phun lửa cũng có hạn, trong chốc lát Diệp Kiêu đã mất hút, khiến lòng mọi người đều chìm xuống đáy vực.

"Toi rồi toi rồi babby Q, Diệp Đảo hy sinh rồi!" "Đừng có nói gở, Diệp Đảo sao có thể hy sinh được?" "Nếu hy sinh thì chắc chắn sẽ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, có ai bị huyết thi cắn mà không phát ra tiếng động không?" "Phát cái rắm!

Một khi bị cắn nát cổ họng, bạn còn không kịp kêu lên, tôi thật sự sợ Diệp Đảo sẽ đột nhiên biến mất!" "Diệp Đảo là vô địch, hơn nữa rất siêu phàm, tuyệt đối sẽ không gục ngã đâu." Đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng gầm xé, là tiếng của huyết thi, mọi người đều giật mình, không ngờ huyết thi lại một lần nữa gầm lên, chẳng lẽ thi triều lại sắp đến rồi sao?

Mọi người đều sợ đến phát khiếp, trân trân nhìn xung quanh, đèn pin đều đã bật ra, nhưng lại không có bất kỳ dấu hiệu nào, điều này khiến họ kinh hồn bạt vía.

Giáo sư Chu quyết đoán, "Mọi người ai cũng đừng xuống dưới, Tiểu Diệp đã tranh thủ hy vọng cho chúng ta, mọi người tìm cơ quan, nhanh tìm cơ quan!

Nhất định là ở trên tế đài này!" Tiếng hét của Giáo sư Chu khiến mọi người bắt đầu sốt ruột, ngoài bàn cờ ra, trước mắt cũng không còn thứ gì khác.

Còn tiếng gầm xé không ngừng truyền đến, Giáo sư Chu lòng nóng như lửa đốt, nếu Tiểu Diệp vẫn còn sống, vậy thì họ tìm được cơ quan là có thể đưa Tiểu Diệp cùng đi.

Cùng lắm thì cái mạng già này bỏ ở đây, nhưng nếu Tiểu Diệp cũng chết, thì tất cả hy vọng của họ đều tan biến.

Giáo sư Chu trong lòng kinh ngạc!

Từ lúc nào Tiểu Diệp đã trở thành xương sống của đội họ, không có Diệp Kiêu, họ cũng không sống nổi.

Mọi người sờ soạng bàn cờ, thi nhau tìm kiếm cơ quan, còn Diệp Kiêu thì đang chiến đấu dưới đó.

Không lâu sau, anh Nhiếp Tượng đột nhiên kêu lên, "Tiểu Diệp vẫn còn sống, vẫn còn sống!" Chỉ thấy chỗ camera chĩa đến, một người toàn thân dính máu xuất hiện trước mặt, vung trường đao, chính là Diệp Kiêu!

Mỗi nhát một con, Hắc Kim Trường Đoản và Hắc Kim Cổ Đao trong tay cùng lúc xuất động, "xoẹt xoẹt" vài nhát đã chặt đứt đầu lâu, vì anh dũng mãnh thiện chiến, huyết thi nhất thời đều không dám đến gần.

Diệp Kiêu cũng lấy ra Thiên Quan Đồng Ấn, có thể khu trừ ma quỷ, chính tà.

Huyết thi căn bản không dám đến gần, quay sang hướng ánh mắt về phía Giáo sư Chu và những người khác ở phía trên, lao về phía họ, Diệp Kiêu truy đuổi sát nút, quân đóng giữ lập tức phát động súng phun lửa.

Hết đợt này đến đợt khác, vô số huyết thi xông về phía họ, Diệp Kiêu cau chặt mày, sau khi giết một đợt, nhìn cánh tay đã mỏi nhừ, còn có những thứ không ngừng bò lên từ dưới đất, Diệp Kiêu giẫm chân lên một con huyết thi, phi thân lên tế đài.

Anh thò tay vào giữa bàn cờ, dùng sức kéo mạnh, một vòng tròn hiện ra, chỉ nghe tiếng "rắc rắc", huyết trì lại một lần nữa đầy lên, nhìn dòng máu không ngừng phun trào, trực tiếp nhấn chìm tất cả những huyết thi đó, mọi người đều ngớ người, động tác của Diệp

Kiêu thật sự quá nhanh, nhanh đến mức họ không kịp suy xét, còn Giáo sư Chu nhìn cảnh tượng này cũng không khỏi phản ứng kịp.

Huyết thi chính là dựa vào huyết trì để nuôi dưỡng, cho nên máu vừa xuất hiện, huyết thi lập tức bất động, lại quay về dưới đất.

Nhìn cảnh tượng này mọi người đều kinh ngạc.

Chương 679

"Tiểu Diệp cháu làm sao phát hiện ra?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Cháu cũng chỉ đoán thôi, chỉ là không biết Thi Vương ở đâu, chúng có tổ chức.

Nhưng nơi này quả thật không thể xem thường." Giáo sư Chu và những người khác hít sâu một hơi, trân trân nhìn huyết trì phun trào, huyết thi cũng dần dần bị nhấn chìm, mọi người lúc này mới thở phào một hơi, ngồi bệt xuống đất trong bóng tối.

"Tiểu Diệp, tình huống như thế này, chúng ta không biết còn phải đợi bao lâu!" "Đúng vậy, bây giờ làm sao về được?" "Toi rồi, bị kẹt rồi!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Giáo sư Chu không cần quá căng thẳng, cháu tin mộ chủ khi xây dựng đã nghĩ đến việc dùng máu để khống chế những huyết thi này." "Nhưng Tiểu Diệp chúng ta còn có thể trụ được bao lâu?" Diệp Kiêu cũng không biết mình còn có thể trụ được bao lâu, nhưng chỉ cần ở trong này họ ở cùng nhau thì không thành vấn đề.

"Giáo sư Chu cũng đừng quá căng thẳng, việc chúng ta phải làm là ổn định lại, bây giờ đã đến đây rồi, ai cũng đừng nói chuyện, nghỉ ngơi một thời gian rồi tiếp tục tiến lên.

Dưới huyết trì này chắc chắn có vấn đề, đừng đi quấy rầy nữa." Diệp Kiêu nói vậy khiến mọi người đều gật đầu, họ đâu dám quấy rầy, trước mắt chỉ mong có thể đi đến đường hầm tiếp theo, tìm được vị trí mộ thất là được rồi.

Kiểu huyết thi như vậy họ không muốn trải qua nữa.

Diệp Kiêu thì nhìn quanh một vòng, trong bóng tối vẫn có thể nhìn thấy mọi vật, nhìn nửa ngày sau phát hiện cơ quan duy nhất vẫn nằm

dưới đây, nếu kịp thời trở về đường hầm trước khi huyết thi xông ra thì có lẽ được.

Anh hít sâu một hơi, "Lát nữa tôi sẽ ấn cơ quan, mọi người nhanh chóng đi đến đường hầm bên kia, cứ lặp đi lặp lại như vậy, nhất định phải rút về đường hầm trước khi huyết thi xuất hiện." Giáo sư Chu hỏi: "Tiểu Diệp cháu thì sao?" "Cháu ở lại chặn hậu, quân đóng giữ ở phía trước, nhất định phải đảm bảo trong đường hầm không có nguy hiểm!" Mọi người cũng đều gật đầu, hít sâu một hơi.

Diệp Kiêu đưa tay ra, phát động cơ quan sau khi ấn vòng tròn xuống, lập tức tất cả máu dưới đó đều thấm xuống, Giáo sư Chu và quân đóng giữ nhanh chóng xuất phát.

Tổng cộng có ba mươi người, năm người một nhóm, cố gắng rút lui đến mép đường hầm mộ thất trước khi huyết thi xuất hiện.

Con đường rộng một mét, mọi người nhanh chóng tiến lên, vài người rút về mép sau, Diệp Kiêu lại kéo cơ quan lên, nước máu lại một lần nữa phun trào.

Mọi người nhìn cảnh tượng này, không khỏi lòng đều treo đến tận cổ họng, tiếng gầm xé từ dưới lại một lần nữa truyền đến, mọi người đều có chút kích động, nếu không kịp thì chỉ có một con đường chết.

Giáo sư Chu và những người khác trân trân nhìn đã đến mép đường hầm mộ thất, đội quân canh gác đi trước đã bật đèn pin ra, sau khi xác nhận không có gì thì đứng ở cửa vẫy tay với họ.

Diệp Kiêu lại một lần nữa ấn cơ quan, cứ lặp đi lặp lại như vậy, mọi người đều đã đến mép, không thể đứng thêm nữa, chỉ có thể đi vào trong đường hầm mộ thất, ai cũng không dám lên tiếng.

Diệp Kiêu ấn cơ quan, huyết trì lại xuất hiện, nhốt huyết thi ở phía dưới.

Bây giờ chỉ còn lại một mình anh, Giáo sư Chu hét về phía anh: "Tiểu Diêu mau qua đây!" Diệp Kiêu gật đầu, nhón chân một cái, vượt qua khoảng cách hai mét, trực tiếp nhảy lên mép đường hầm mộ thất.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc vô cùng.

Cộng đồng mạng trong livestream càng thêm sôi sục.

"Má ơi vua nhảy rào!

Còn lợi hại hơn cả Lưu Tường!" "Cái này có thể đi tham gia Thế vận hội Olympic, Diệp Đảo khác biệt!" "Diệp Đảo Y.Y.D.S!" "Diệp Đảo sư phụ của ai vậy?

Nhanh và lợi hại quá!" "Diệp Đảo đây là thiên phú dị bẩm!" Diệp Kiêu nhìn ra phía sau một cái, trong huyết trì phát ra tiếng "ùng ục ùng ục", dường như còn có thứ gì đó muốn xuất hiện.

Anh không để ý, chỉ cầm đèn pin chiếu vào đường hầm mộ thất bên ngoài, xác nhận mọi thứ không có gì sai sót, lúc này mới hít sâu một hơi với Giáo sư Chu và những người khác.

"Bây giờ đi vẫn còn kịp!" Mọi người gật đầu, vội vàng đi theo Diệp Kiêu.

Đợi khi mọi người đều rút về đường hầm, nhìn xung quanh Diệp Kiêu sững người, xem ra lại có biến hóa.

Lúc nãy họ đến thì không có, bây giờ trong đường hầm lại nằm la liệt không ít huyết thi, trên thi thể còn có rất nhiều viên đạn, xem ra đã có người đi qua đây.

Giáo sư Chu và những người khác nhìn cảnh tượng này đã quen rồi, nhưng đối mặt với nhiều huyết thi như vậy, Giáo sư Chu và những người khác vẫn hơi kinh ngạc.

"Tiểu Diệp những cái này chắc là do người trước để lại, chúng ta

đừng vội, tiếp tục đi về phía trước, theo dấu chân xem rốt cuộc họ đã đi đến đâu rồi." Mọi người cũng đều gật đầu, Giáo sư Chu nói không sai, biết đâu họ còn có thể tìm được đội người khác thì sao!

Nghĩ đến đây mọi người đều phấn khích, nếu là giao tranh cận chiến trong đường hầm hẹp này, rốt cuộc ai có thể thắng?

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao không dám dừng nghỉ một khắc nào.

Nếu nói những huyết thi này đã bị giải quyết, xem ra sức chiến đấu của đối phương cũng rất mạnh.

Ở đây anh không dám nói mình là số một, nhưng gặp phải người ngang tài ngang sức, đến lúc đó có thể sẽ không có cách nào giải quyết được.

Lúc này nhìn bước chân nặng nề của Diệp Kiêu, mọi người đều hơi ngạc nhiên.

"Tiểu Diệp sao vậy?" "Cảm giác Diệp Kiêu hình như hơi căng thẳng." "Đừng nói lung tung, Tiểu Diệp của chúng ta là vô địch, sở dĩ căng thẳng cũng là vì nghĩ cho toàn bộ đội khảo cổ, một mình anh ấy gánh vác thật sự quá nhiều!" "Không thấy Giáo sư Chu và những người khác đều chỉ vào Diệp Kiêu sao?" "Đúng vậy, Diệp Đảo là người mệt nhất, đừng nói như vậy, Diệp Kiêu có thể sau này sẽ là người đứng đầu đội khảo cổ, mệt cũng là lẽ đương nhiên.

Người có năng lực thì làm nhiều, đây có phải là con đường tất yếu mà Diệp Kiêu phải trải qua để đi đến thành công không?" Thấy cộng đồng mạng trong livestream nói vậy, anh Nhiếp Tượng cười lên, quả thật, Diệp Kiêu chính là linh hồn của họ, tất cả mọi người đều nghe lời Diệp Kiêu.

Chỉ cần có Tiểu Diệp ở đây thì mọi việc đều không thành vấn đề.

Mọi người vừa đi được một đoạn không lâu, thì nghe thấy tiếng súng từ phía trước truyền đến, cả đám lập tức cảnh giác, vội vàng lên đạn!

"Tiểu Diệp xem ra người ở phía trước đã gặp nguy hiểm, chúng ta có nên qua xem không?" Lời của Giáo sư Chu khiến Diệp Kiêu do dự một lát, rồi nói: "Cháu đi xem tình hình trước, mọi người ở đây đừng động, không được chạm vào bất cứ thứ gì." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều đồng ý, đương nhiên biết Diệp Kiêu nói có ý gì, nếu một khi đột phá, thì còn không biết có thứ gì kinh khủng xông ra.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn Giáo sư Chu vỗ vỗ vai ông, để ông yên tâm, một mình anh đi về phía trước, đi khoảng mười mét thì bắt đầu rẽ.

Giáo sư Chu vừa thấy Diệp Kiêu biến mất, không nhịn được tiến lên, "Chúng ta đi theo, đường hầm này đã thay đổi bất cứ lúc nào, có khi một lát nữa lại bắt đầu chuyển động, đến lúc đó Diệp Kiêu mà tách khỏi chúng ta thì không hay đâu!" Giáo sư Chu nghĩ như vậy, cũng sợ hãi, vạn nhất thật sự mất đi Tiểu Diệp, vậy thì họ ở đây còn có thể đi được bao lâu?

E rằng chưa đến một tiếng đã kết thúc rồi.

Mọi người nghe vậy cảm thấy có lý, vội vàng theo sau giữ khoảng cách, đợi khi rẽ qua thì nhìn thấy Diệp Kiêu quay lại, "Giáo sư Chu mau lùi lại!" Nghe lời của Diệp Kiêu, mọi người đều căng thẳng.

"Tiểu Diệp xảy ra chuyện gì vậy?" "Thi Vương đến rồi, mọi người cẩn thận!" Lời của Diệp Kiêu vừa dứt, phía sau đã truyền đến một tiếng kêu thảm thiết xé lòng, "A!" Âm thanh này vang vọng trong đường hầm mộ thất, khiến mọi người kinh hoàng.

Ngay sau đó một người toàn thân dính máu phi nhanh đến, "Cứu tôi!" Vừa hét lên một tiếng, đã bị một cái bóng đỏ rực vồ ngã xuống

đất!

Chết ngay trước mặt Diệp Kiêu, cũng khiến mọi người nhìn rõ.

Đó là một con huyết thi cao khoảng một mét sáu, thân hình rất nhỏ, nhưng động tác linh hoạt, vồ lên một cái đã cắn chết người ta sống sờ sờ.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc tột độ, nhất thời đều không phản ứng kịp.

"Đây là Thi Vương." Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra nhìn Thi Vương.

Trong mắt Thi Vương lóe lên một sát ý khát máu.

Cách màn hình cũng có thể cảm nhận được một cảm giác rợn tóc gáy.

Xem ra Thi Vương có vẻ là một người phụ nữ, tóc dài xõa sau đầu, quần áo xộc xệch, nhưng cái miệng dính máu và hàm răng sắc nhọn chiếm gần hết khuôn mặt, khiến người ta không khỏi kinh hoàng.

"A!!!" Thi Vương há to miệng, hai hàng răng sắc nhọn trên dưới, căn bản không giống con người, gầm lên với họ, phía sau xôn xao, là từng hàng huyết thi.

Vừa rồi trong huyết trì cũng lại một lần nữa sủi bọt ùng ục, mùi máu tanh tràn ngập toàn bộ đường hầm mộ thất, mọi người đều hơi căng thẳng.

Tay của quân đóng giữ cũng bắt đầu run rẩy.

Khi nào họ từng thấy cảnh tượng này?

Nói về việc chiến đấu thật sự, họ không sợ, nhưng gặp phải huyết thi, đặc biệt là loại cận kề như thế này, thì hoàn toàn khác.

Lúc này mọi người đều có chút căng thẳng, Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao xông lên!

Chương 680

Không thể lùi, phía sau là đội khảo cổ, anh phải giữ vững sức mạnh ở giữa cho họ, còn những thứ này vốn dĩ không nên tồn tại.

Theo tiếng gầm của Thi Vương, huyết thi trong huyết trì bất chấp tất cả lao ra, trực tiếp xông vào đường hầm.

Nhất thời tiếng súng vang lên khắp nơi, Giáo sư Chu lòng đều treo đến tận cổ họng, theo sự rung chuyển của camera, cộng đồng mạng trong livestream cũng không khỏi bắt đầu căng thẳng.

"Má ơi toi rồi, lần này thật sự đã rơi vào tổ của nó rồi!" "Mộ thất này chắc là kho lương thực của huyết thi nhỉ?

Nếu không thì sao lại thu hút nhiều người đến vậy?" "Đúng vậy, tôi cũng thấy Trần Đạo ngay từ đầu đã đặt bẫy, để Giáo sư Chu và những người khác đến, nói là manh mối, thực tế căn bản không có, rõ ràng là ném họ vào làm thức ăn!" "Nếu nói như vậy, Trần Đạo chết thật sự không oan chút nào!" "Ghê tởm quá, tên này rõ ràng là muốn tóm gọn đội khảo cổ!" "Toi rồi, như vậy thì e rằng sẽ không còn cách nào tìm được manh mối để đi đến chủ mộ thất." "Anh Nhiếp Tượng cố lên một chút đi!" Anh Nhiếp Tượng lúc này run lẩy bẩy tựa vào vách đá, căn bản không có cách nào, anh một tay cầm thiết bị, một tay sờ soạng vách tường muốn tìm cơ quan.

Nhưng vách đá dày cộp này không có gì cả, ngay cả rêu phong cũng không có, anh Nhiếp Tượng thà tự mình chết dưới tay Lạc đầu trùng, cũng không muốn chết trong miệng những huyết thi này.

Giáo sư Chu cũng cầm vũ khí bắt đầu cuộc chiến súng đạn, người của đội khảo cổ đều lần lượt tham gia.

Anh Nhiếp Tượng muốn khóc không ra nước mắt, nhất thời không

biết nên tìm thứ gì mới tốt.

Diệp Kiêu chặn Thi Vương, Thi Vương với thân hình nhỏ nhắn, động tác nhanh nhẹn, sức lực cực lớn, sau khi bị Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu chặt đứt hai tay thì rõ ràng đã nổi giận, nhưng không dám xông lên nữa, chỉ chặn Diệp Kiêu lại, không cho anh ta đi giải vây.

Diệp Kiêu hiểu rõ, bầy huyết thi này đều nghe theo lệnh của Thi Vương, Thi Vương không trừ, những huyết thi này sẽ còn tiếp tục kéo đến.

Phía sau Diệp Kiêu là Giáo sư Chu, tuyệt đối không thể để Thi Vương vượt qua, một khi cắn trúng một người nào đó, thì toàn bộ đội ngũ sẽ sụp đổ, đến lúc đó thì thật sự không ổn nữa rồi.

Nhưng cũng may quân đóng giữ phía sau đã kịp thời chi viện, súng phun lửa nhất thời thiêu đốt khiến những huyết thi kia không thể tiến lên, hơn nữa họ còn có súng, lại dùng thêm bom, nhất thời toàn bộ đường hầm mộ thất trở nên vô cùng náo nhiệt.

Khói bụi mù mịt, sức chấn động của bom cũng rất lớn, nhất thời huyết thi không xông lên được, nhưng những khe hở do bom tạo ra lại khiến mọi người kinh hãi, cầu mong vạn lần đừng có Cổ trùng nào xuất hiện!

Anh quay phim chần chừ rất lâu, cuối cùng vẫn giữ lấy Giáo sư Chu.

Dù sao thì việc hắn ta chết cũng không đáng tiếc, nhưng Giáo sư Chu lại là linh hồn của cả đội khảo cổ.

Tuy Diệp Kiêu mới là nhân vật trung tâm, nhưng mục đích của anh cũng giống vậy, cũng là muốn bảo vệ Giáo sư Chu.Mọi người đều có chút căng thẳng, thấy tình hình sắp không trụ nổi nữa thì lúc này, Diệp

Kiêu đột nhiên vứt con dao đang cầm xuống, cầm Hắc Kim Đoản Đao xông thẳng lên phía trước!Thời gian không chờ đợi ai, Thi Vương cũng nhìn ra ý đồ của anh.

Thấy anh vứt Hắc Kim Cổ Đao xuống, nó gầm lên xông tới, há mồm cắn xuống!Phập!Diệp Kiêu một đao đâm thẳng vào miệng nó! Kèm theo một tiếng gầm thét, anh quay phim run rẩy chĩa ống kính về phía Diệp Kiêu.

Trong làn khói mịt mờ, mọi người thấy Diệp Kiêu dùng tay không xé toạc miệng Thi Vương, rút đoản đao ra, sống sượng xé phăng cả cái đầu của nó xuống!Cảnh tượng này khiến anh quay phim sững sờ, hơn nữa những huyết thi phía sau cũng không dám tiến lên, đứng bất động trong hành lang.“Xong rồi, diệt sạch!” Giọng Diệp Kiêu nhắc nhở bọn họ.

Quân lính cũng phản ứng lại, súng phun lửa đồng loạt lên trận, nhất thời trong hành lang tràn ngập mùi máu tanh.

Sau khi giải quyết tất cả huyết thi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.“Tiểu Diệp, chúng ta an toàn rồi sao?” Giáo sư Chu vẫn không dám tin huyết thi đã được giải quyết nhanh chóng như vậy.Diệp Kiêu gật đầu, “Có vẻ là an toàn rồi, mọi người nhanh chóng thu dọn rồi rời đi thôi.”Mọi người kiểm tra lại thương tích và đạn dược.

Nhiên liệu súng phun lửa không còn nhiều, nếu lần sau lại gặp chuyện gì đó, e rằng sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy.Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể làm thế.

Thấy Diệp Kiêu và đồng đội đã giải quyết được huyết thi, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Cộng đồng mạng trên kênh trực tiếp càng trố mắt kinh ngạc.“Đệch!

Diệp Đảo vừa biểu diễn xé huyết thi bằng tay không à?”“Bá đạo quá!”“Không ngờ Diệp Kiêu lại không biết thương hoa tiếc ngọc thế, tôi cứ tưởng anh ta sẽ trói lại để nghiên cứu chứ!”“Đây là vật chết mà, mang về làm gì!

Chỉ là người phụ nữ này rốt cuộc là ai?”“Ai biết, có khi là một người phụ nữ nào đó của Thổ Cốc Hồn.”“Thế thì thảm quá, chết rồi còn phải bảo vệ mộ cho bọn chúng!”“Từ xưa đến nay chẳng phải đều vậy sao, tuẫn táng mà!

Hơn nữa, ai có thể tưởng tượng được dưới mộ thất này lại nuôi nhiều huyết thi đến vậy?

Mà sao cái người vừa nãy và đội trộm mộ kia lại biến mất đâu rồi?”Diệp Kiêu đột nhiên nhớ ra, người kia đã chết ngay trước mắt anh, nhưng còn đội người đó thì sao?Anh lắc đầu, thu dọn trường đao và đoản đao của mình rồi tiếp tục đi.

Nhìn những huyết thi trên mặt đất, mọi người vẫn còn sợ hãi.Loanh quanh một hồi, họ lại đến một mộ thất khác.“Nhanh lên đại ca, tí nữa chậm chân là không thoát được đâu!”“Đừng có lảm nhảm nữa, nhanh lên!”“Đại ca, cái này không mang đi được thì sao?”“Đập nát!”Chỉ nghe thấy một tiếng loảng xoảng, giống như tiếng đồ gốm sứ vỡ, khiến Giáo sư Chu không khỏi đau xót.Diệp Kiêu giơ súng chĩa vào bên trong.

Chỉ thấy năm sáu người đang lục lọi trong mộ thất, mặc kệ những người phía sau, nhét tất cả vàng bạc ngọc khí trong những chiếc quan tài tuẫn táng vào ba lô.Không nhét vừa thì đập nát, trên đất đầy mảnh vỡ.Thấy vậy, Giáo sư Chu tức giận vô cùng.Bọn trộm mộ cứ như vào chốn không người vậy.

Thấy mọi người đều có chút kinh ngạc, bọn chúng nhìn những chiếc quan tài mà không ngừng cười điên dại: “Phát tài rồi!

Phát tài rồi!"Diệp Kiêu lặng lẽ tiếp cận, bọn chúng không hề hay biết, cho đến khi họng súng của anh dí vào đầu, người đó mới phản ứng lại.Quay đầu nhìn thấy Diệp Kiêu, hắn ta run rẩy như gặp ma: "Ngươi, ngươi là người hay quỷ?" Những người khác cũng hoàn hồn, lập tức bị quân lính chĩa súng bắt giữ."Bỏ hết văn vật xuống!" Đây đều là những văn vật của quốc gia Thổ Cốc Hồn, một khi được khai quật sẽ có ý nghĩa tham khảo rất lớn.Thậm chí cả con đường tơ lụa cũng sẽ có phát hiện lớn, nhưng không ngờ đám người này lại hủy hoại của trời, nhét bừa bãi những thứ này vào ba lô, không mang đi được thì đập nát.Giáo sư Chu và đồng đội tiến vào thấy đầy đất mảnh vỡ, cùng với những đồng tiền vàng bạc vương vãi khắp nơi, không khỏi đau lòng xót dạ.Ông tiến lên một bước, nhìn bọn chúng mà tức đến không chịu nổi, ngón tay run rẩy chỉ trỏ: "Lũ khốn nạn các ngươi!"Giáo sư Chu là người có học thức cao đến vậy mà còn mắng ra lời, huống hồ những người còn lại.

Các thành viên đội khảo cổ vội vàng tới, lấy hết những thứ trong túi của bọn chúng ra.Những người đó mặc đồng phục, trông như lính đánh thuê, nhưng số lượng không nhiều bằng quân lính.

Lúc này đã bị huyết thi dọa cho vỡ mật, chỉ đành dùng vàng bạc để an ủi bản thân, không ngờ lại bị Diệp Kiêu và đồng đội nhìn thấy, lập tức bị chĩa súng vào.Diệp Kiêu cau chặt mày, lúc này nhìn bọn chúng, bọn trộm mộ cũng đã hiểu ra: "Các ngươi là đội khảo cổ, ta nhận ra ngươi, ngươi là Diệp Kiêu!""Hahahah, các ngươi đúng là ngu ngốc, thật sự cho rằng nơi này có bảo bối gì à!

Đều là xuống đây làm thức ăn thôi!

Truyền thuyết nơi này có yêu thú, bọn ta chính là đến thám thính đường, những người sau này cũng sẽ đi vào.

Nếu bọn ta có thể sống sót ra ngoài thì mới có thể thật sự đi vào

mộ thất.”Diệp Kiêu nghe vậy không khỏi nhíu mày: “Ngươi nói gì, thức ăn?”“Đúng vậy, ta….”“Ngươi đừng nói vội!” Diệp Kiêu dí súng vào hắn, “Ta hỏi ngươi trả lời, các ngươi tổng cộng có bao nhiêu người?”“Lúc bọn ta đi xuống là hai mươi người!”Hai mươi người?

Bây giờ chỉ còn lại sáu người.Diệp Kiêu tiếp tục hỏi: “Trần Đạo có quan hệ gì với các ngươi?”“Trần Đạo bảo bọn ta đi cửa trước, sau đó giả vờ phát hiện Xá Lợi Tử để thu hút sự chú ý của các ngươi, rồi dẫn các ngươi đi từ phía sau!”“Xá Lợi Tử là thật hay giả?”Người đó cười lớn: “Xá Lợi Tử là thật, nhưng là cái đã được đào ra từ trước, không đáng giá.

Xá Lợi Tử mà bọn ta muốn tìm là một trong năm Pháp Khí.”“Chỉ cần tìm được năm Pháp Khí là có thể linh hồn bất diệt, còn có thể tu bổ hồn phách con người.

Thế nào Diệp Kiêu, đi cùng bọn ta không, dù sao cũng không thoát ra được, chi bằng lấy chút đồ làm an ủi đi!”Hắn ta vẫn đang mơ mộng thì Diệp Kiêu giơ tay giáng một phát báng súng, trực tiếp đập hắn ta đầu vỡ máu chảy.Khi tên trộm mộ nói chuyện, đôi mắt hắn ta cứ đảo qua đảo lại, khiến cộng đồng mạng trên kênh trực tiếp tức giận vô cùng.

Thấy Diệp Kiêu động thủ, lập tức cười phá lên.“Diệp Đảo đánh hay lắm, đám người này vừa nhìn đã thấy không thật thà!”“Người này nói chuyện mà mắt đảo loạn xạ, chắc chắn là lừa người!”“Diệp Đảo cơ trí thông minh sẽ không mắc bẫy đâu!”Diệp Kiêu nhìn bọn chúng, cũng biết hắn ta chắc chắn không có ý tốt, nhưng hiện tại anh cũng không rõ đối phương tổng cộng có bao nhiêu người, trong miệng tên trộm mộ không có một câu nào là thật.Nếu thả bọn chúng ra thì chẳng khác nào thả hổ về rừng, huống hồ trong cổ mộ này cái gì cũng có thể xảy ra.Diệp Kiêu cuối cùng dùng súng chỉ vào hắn, “Câu hỏi cuối cùng, có bản đồ lộ tuyến không?”Đi đến bây giờ cũng chỉ thấy mấy

xác chết của bọn trộm mộ, nói không có bản đồ lộ tuyến, anh không tin.Người đó vội vàng gật đầu: “Có, có, bản đồ lộ tuyến ta sẽ đưa cho ngươi ngay!” Hắn ta đưa tay vào ba lô phía sau.

Diệp Kiêu trực tiếp dí súng vào đầu hắn ta.

Giây tiếp theo, hắn ta đột nhiên rút ra một khẩu súng từ ba lô chĩa về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu “bang” một tiếng, tiễn hắn ta về với Tây Thiên!Những người còn lại giật mình, nhìn Diệp Kiêu rồi lại nhìn khẩu súng trên tay anh, lập tức hiểu ra.“Thằng nhóc này dám chơi trò đánh lén!”“Tuyệt đối không thể tha cho hắn!”“Tốc độ vừa rồi thật sự… hại tôi giật mình, hóa ra súng của Tiểu Diệp nhanh thế!”“Đúng vậy, trộm mộ tặc chết có thừa, Tiểu Diệp đừng có gánh nặng tâm lý!”Diệp Kiêu cau chặt mày, lại nhìn những người còn lại: “Hắn ta chính là kết cục của các ngươi.

Không muốn chết thì đưa hết đồ ra đây!”“Thật ra bọn ta có bản đồ lộ tuyến, ta đưa cho ngươi!

Ngươi yên tâm, ta không dám đâu!” Một tên trộm mộ nhỏ thó run rẩy nói, vội vàng lấy ra một tấm da dê từ ba lô.

Trên tấm da dê khắc chính là bản đồ mặt cắt ngang của ngôi mộ này.Có thể thấy được, nó giống như một cái giếng, nhưng là kiểu xoắn ốc đi xuống, vì vậy mỗi lần đi ra, lối đi trong mộ lại không giống nhau.Nhưng lối vào lại nằm ở đáy mộ, hơn nữa bọn họ chỉ đang ở tầng thứ ba, cách phía dưới còn mười mấy mét.

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy có chút bất ngờ, còn xa đến vậy, phải đi từng tầng từng tầng đến bao giờ?Cũng khiến bọn họ bắt đầu nghi ngờ bản thân, đi đến bây giờ mới là tầng thứ ba, phía dưới còn có những thứ gì, có lẽ đến nơi là đã không thể chịu đựng nổi nữa rồi.Diệp Kiêu liếc nhìn xung quanh rồi ra hiệu cho bọn trộm mộ:

“Tự trói mình lại!”Tên trộm mộ nhỏ thó lập tức kinh ngạc: “Trói lại?

Ở trong mộ này còn có mạng sống sao!”“Các ngươi xuống đây rồi thì không còn mạng sống nữa.

Phải nhớ, bây giờ mạng của các ngươi là do ta định đoạt.

Không tuân lệnh, xử tử tại chỗ!”Lúc này Diệp Kiêu không quan tâm, đối với bọn trộm mộ mà nói, bọn chúng đều đáng chết.

Bây giờ trói bọn chúng lại, cũng là để bọn chúng làm người dò đường.

Vì người khác đi được, bọn chúng cũng đi được.Thành viên đội khảo cổ đều không có bất kỳ ý kiến nào, bọn chúng hủy hoại văn vật vốn đã là đường chết, có thể để bọn chúng nói nhiều lời như vậy đã là khoan hồng rồi.Cộng đồng mạng trên kênh trực tiếp cũng hoàn toàn không có ý kiến, đối với bọn trộm mộ, đây hẳn là nơi tốt nhất để chúng kết thúc.Vài người không còn cách nào khác đành tự trói lẫn nhau.

Diệp Kiêu trói bọn chúng thành một hàng, giống như những con ngựa trên một chiếc thuyền, ai cũng không thể bỏ đi.

Họ tiếp tục đi theo bản đồ lộ tuyến.Vừa bước ra khỏi cánh cửa mộ thất này, mấy người đó đã run rẩy cả chân.

Tên nhỏ thó đi ở phía trước, mặt đầy kinh hoàng: “Có thể đừng đi tiếp nữa không, bọn ta sắp phát điên rồi.”“Phía trước còn không biết có gì!”Diệp Kiêu dí súng vào hắn: “Tiếp tục đi, đừng lảm nhảm!

Nếu không bây giờ ta sẽ thưởng cho các ngươi một cái chết sảng khoái!

Chương 681

Đến lúc đó dùng máu của các ngươi hấp dẫn những Cổ trùng kia tới, các ngươi thấy thế nào?"Mấy người đó vừa nghe xong lập tức rợn tóc gáy, bọn chúng liền im bặt, vội vàng đi về phía trước.Lúc này Diệp Kiêu nghe thấy tiếng "lạch cạch" truyền đến trong không khí.

Vừa đi chưa được hai bước, lối đi trong mộ đã bắt đầu rung chuyển.

Cảnh tượng này khiến bọn họ sợ đến sững sờ.Bốn người bị trói trên cùng một sợi dây, vây lại kêu lên: "Đừng để bọn ta đi, đừng để bọn ta đi, lối đi trong mộ bắt đầu xoay chuyển, bắt đầu xoay chuyển rồi!"Diệp Kiêu thấy lạ, đồng thời cũng có chút phấn khích.Trước đây khi ở trong mộ thất, anh chưa bao giờ thấy lối đi trong mộ chuyển động.

Mỗi lần đi ra đều thấy bên ngoài đã thay đổi, bây giờ càng khiến anh cảm thấy khó tin.

Anh muốn xem rốt cuộc nó chuyển động như thế nào.Lúc này Giáo sư Chu và đồng đội cũng đứng cạnh Diệp Kiêu, tất cả mọi người đều đang chờ đợi.Mọi người đều rất bình tĩnh, chỉ cần không có huyết thi đại tống tử, những thứ khác cứ đến đi, không đáng sợ đến vậy.Cộng đồng mạng trên kênh trực tiếp cũng bắt đầu phấn khích."Má ơi, nhìn Diệp Đảo bình tĩnh kìa!""Phải như Diệp Đảo vậy, gặp chuyện không hoảng loạn, thể hiện bản lĩnh đại tướng!""Diệp Đảo không hổ là Diệp Đảo, đúng là khác biệt!""Tôi thấy là đang cố giả vờ bình tĩnh thôi, bây giờ dù sao cũng không biết phải làm sao, chi bằng đứng yên đừng đi!""Đừng có nói nhảm ở đây, ngươi giỏi thì lên đi!""Tôi lên thì tôi lên, có gì ghê gớm đâu.

Nếu Diệp Kiêu đồng ý thì tôi có thể lên, chẳng qua bây giờ không vào được thôi mà?”“Bây giờ tôi dùng tay không đưa ngươi vào, tôi xem ngươi còn dám nói nhảm không.

Thằng cha ở trên chờ đó, tôi sẽ lập tức ‘soi’ địa chỉ của ngươi, tôi là hacker đấy!”Cộng đồng mạng trên kênh trực tiếp lập tức sôi sục, nhao nhao chờ đợi hacker huyền thoại tiết lộ địa chỉ.

Cả đám muốn đẩy người đó vào trong, khiến người đó vội vàng xin lỗi nhận sai.Diệp Kiêu không rảnh bận tâm bọn họ nói gì, nhưng Giáo sư Chu và đồng đội không ai dám dừng lại, cả người đều cảm thấy rung lắc.

Kèm theo sự chuyển động của lối đi trong mộ, bọn họ cảm thấy cơ thể bắt đầu trượt xuống.

Đây là kiểu xoắn ốc đi xuống, chỉ một lúc sau, mộ thất trước mắt đã thay đổi.Khi mộ thất mới xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả đều kinh ngạc.“Quan tài!

Tiểu Diệp, anh nhìn xem trong mộ thất này xuất hiện quan tài rồi!”Diệp Kiêu quay đầu nhìn lại, mộ thất ban đầu đã hoàn toàn thay đổi, không còn là phòng tuẫn táng, cũng không có văn vật, mà thực sự đặt mấy chục cỗ quan tài!Mọi người không dám tiến vào, sợ có chuyện gì đó.Mà mấy tên trộm mộ thì sợ hãi.“Đây là, đây là quan tài ẩn chứa huyết thi, Thi Vương vừa nãy hẳn là từ đây ra!”Diệp Kiêu cười lạnh: “Thi Vương đã bị ta chém rồi, huyết thi cũng không còn tồn tại, hẳn là trống không.”Mọi người nửa tin nửa ngờ.

Diệp Kiêu bước tới, trực tiếp vén nắp quan tài lên.

Một tiếng “két” khiến bọn họ giật mình, nhưng nhìn kỹ lại, quả nhiên bên trong quan tài trống rỗng, không có gì cả.Vén thêm nữa, mười mấy cỗ quan tài đều trống rỗng, điều này khiến mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.“Xem ra Tiểu Diệp nói không sai, quả nhiên là

quan tài rỗng.”“Nhưng những huyết thi này tự mình ra ngoài rồi, còn biết đóng nắp quan tài lại sao?” Lúc này Giáo sư Phương đặt câu hỏi, khiến mọi người ngớ ra.

Mọi người lúc này mới nhớ ra tất cả các nắp quan tài đều đóng kín, chẳng lẽ huyết thi tự mình còn biết mở nắp quan tài sao?

Điều này có chút không bình thường.Mấy tên trộm mộ lập tức hoảng sợ vô cùng.“Nếu tôi nói, là có người cố ý mở quan tài thả bọn chúng ra, các người có tin không?”Diệp Kiêu gật đầu: “Tôi tin, nói đi, lối ra rốt cuộc ở đâu?

Nếu dám nói dối, đừng trách tôi không khách khí!”Diệp Kiêu nói rồi rút Hắc Kim Đoản Đao rạch một đường lên cánh tay tên nhỏ thó!“Trong mộ thất rốt cuộc có gì, các người còn rõ hơn tôi.

Máu tươi có thể hấp dẫn thứ gì tới, không cần tôi phải nói nữa chứ!”Lập tức mấy người đó run rẩy, tên nhỏ thó bị rạch tay lập tức run lẩy bẩy: “Tôi nói, mộ thất ở ngay phía dưới, cứ đi thẳng, cứ đi thẳng, đừng vào mộ thất, đi dọc theo lối đi là được, tôi dẫn các người đi!

Ngươi giúp tôi cầm máu nhanh lên!”Diệp Kiêu cười cười, lấy ra thuốc bột và băng gạc giúp hắn băng bó vết thương, người đó mới thở phào nhẹ nhõm.Diệp Kiêu lắc đầu: “Ban đầu các ngươi cứ nói ra thì đã không sao rồi!”“Ngươi không hiểu, bọn ta vốn dĩ bị ném vào đây làm thức ăn.

Nếu may mắn không chết, hoặc có lẽ còn một đường sống, nhưng một khi chảy máu, thì đồng nghĩa với cái chết không nghi ngờ gì nữa.”“Diệp Kiêu, lần này chúng ta ở cùng nhau.

Nếu ngươi để ta chết, các ngươi cũng không sống được, cho nên ngươi phải đảm bảo tính mạng của ta!”Diệp Kiêu bĩu môi: “Có giữ được hay không thì tùy vào tạo hóa của ngươi.

Ta nhắc nhở ngươi, mùi máu tanh trong cổ mộ lan tỏa rất nhanh đó, ngươi cứ cầu nguyện mình không bị phát hiện đi, nếu không, khi sự việc xảy ra ta chắc chắn sẽ đẩy ngươi ra ngoài làm bia đỡ đạn!"Lời của Diệp Kiêu khiến hắn ta lập tức kinh hồn bạt vía.

Những người đi cùng hắn ta không dám nói một lời nào, biết Diệp Kiêu nói đều là thật.Hắn ta run rẩy vô thức nhìn xuống quan tài.

Diệp Kiêu theo ánh mắt hắn ta nhìn qua, đi đến mở từng cỗ quan tài ra, đều trống rỗng, lúc này mới yên tâm.

Diệp Kiêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.Tuy nhiên, ở dưới đáy quan tài, Diệp Kiêu lại phát hiện có vài vết xước, sâu khoảng hai milimét, dài khoảng ba mươi mấy milimét, đây là gì?Anh nhìn kỹ hơn, có khoảng hơn mười cỗ quan tài như vậy.Anh nhớ lại những huyết thi, bất kể là Thi Vương hay những huyết thi kia, móng tay của bọn chúng đều không thể khắc sâu như vậy, rốt cuộc đây là thứ gì?

"Tiểu Diệp, đi thôi!" Giọng Giáo sư Chu gọi anh hoàn hồn.

Diệp Kiêu vội vàng đi theo, nhưng vẫn nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, cảnh giác bất cứ lúc nào.Lúc này bọn họ cũng không dám dừng lại, trực tiếp dẫn Diệp Kiêu đi dọc theo lối đi trong mộ tiếp tục đi xuống.Đúng như lời nói, lối đi này cứ hai mươi phút lại chuyển động một lần.

Bọn trộm mộ dẫn họ đi, đi rồi dừng, mất khoảng hai tiếng đồng hồ mới dừng lại, đến được tầng thấp nhất.Nhìn cánh cửa đồng trước mặt, mọi người thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đến rồi!"Thằng nhóc, đến chưa?" Tên trộm mộ nhỏ thó tên Lữ Phương, hắn ta liên tục gật đầu: "Đến rồi, nhưng mà, nơi này bọn ta cũng chỉ đến một lần thôi, chưa bao giờ vào bên trong.

Diệp Kiêu, có thể giúp bọn ta cởi dây trói không, bọn ta biết sai rồi."Giáo sư Chu cũng nói: "Cởi đi, dù sao bọn chúng cũng không

chạy thoát được, đã đến nơi này rồi thì không thể quay lại đường cũ được nữa!”Nghe Giáo sư Chu nói vậy, Diệp Kiêu gật đầu: “Vì Giáo sư lão thành đã giúp các ngươi nói đỡ, vậy thì tha cho các ngươi một lần!”Anh không bỏ qua ánh mắt ranh mãnh của Lữ Phương.

Thỏ khôn còn có ba hang, thả ra là để tóm lại nhanh hơn!Diệp Kiêu cắt dây trói, trả lại tự do cho bọn chúng, nhưng mấy người đó không ai dám bỏ đi, sợ rằng chỉ cần bước thêm một bước sẽ gặp phải những chuyện không thể tưởng tượng nổi.Diệp Kiêu nhìn bọn chúng run rẩy, liền biết chuyện không đơn giản như vậy, bên trong chắc chắn có những thứ vượt quá sức tưởng tượng của bọn chúng, nên bọn chúng mới sợ hãi.Phản ứng của những người này được cộng đồng mạng trên kênh trực tiếp nhìn thấy, mọi người đều có chút căng thẳng.“Tiểu Diệp đừng bao giờ bị hắn ta lừa!”“Là Diệp Đảo, đám người này rất xảo quyệt!

Nếu các anh thả ra thì sau này chắc chắn sẽ không có ngày tốt lành đâu!”“Diệp Đảo nhanh lên, tuyệt đối đừng để bọn chúng lừa!”Diệp Kiêu cau mày nhìn bọn chúng, ra hiệu cho bọn chúng đẩy cánh cửa lớn ra.

Mấy người đó đều sợ hãi: “Không, không đi!”“Không đi?

Ngươi thử xem!”“Trong cổ mộ này rốt cuộc có gì các ngươi hẳn còn rõ hơn ta, đẩy ra đi, để các ngươi mở mang tầm mắt!

Bước đầu tiên để vào Cửu Tầng Yêu Tháp chẳng phải là phải thông qua cái này sao?”Bọn chúng vừa nghe Diệp Kiêu nhắc đến Cửu Tầng Yêu Tháp, lập tức có chút hoảng sợ bất an: “Không!

Truyền thuyết trong tháp nhốt vô số yêu ma.

Lúc quốc gia Thổ Cốc Hồn mới thành lập, nhờ một vùng đất cằn cỗi trở thành nơi giao thương phồn hoa giữa Đông và Tây không phải là do bọn họ tự làm được!

Mà là nhờ sức mạnh của yêu ma mới hình thành nên lịch sử huy hoàng, cho nên bọn ta không dám!”Nghe Lữ Phương nói vậy, Diệp Kiêu cảm thấy có chút kinh ngạc: “Ngươi nói gì?”“Bọn ta nói đều là thật, các ngươi nhất định phải tin.

Truyền thuyết trong đó nhốt vô số yêu ma, cái tháp đó căn bản chính là một Trấn Yêu Tháp!

Bên trong nhốt chính là bí mật mà Thổ Cốc Hồn có thể dựa vào để sinh tồn.

Nếu chúng ta mở ra, thả những yêu ma đó ra, hồn phách Thổ Cốc Hồn sẽ phục sinh một lần nữa, đến lúc đó thì không sống được nữa đâu!”Lữ Phương gào thét lớn tiếng.

Diệp Kiêu thấy khó tin, đây rõ ràng là một lời nói dối, căn bản là đang lừa người!Diệp Kiêu không tin, nhưng bọn chúng đã không kịp rồi, vội vàng cầu xin Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu bĩu môi, trực tiếp đẩy bọn chúng ra, đưa tay chạm vào cánh cửa trước mặt.

Cánh cửa đồng, dường như có một sức mạnh thần bí đang triệu gọi.Tay vừa chạm vào, anh liền cảm thấy trong lòng dâng trào, khoảnh khắc đó dường như nhìn thấy một cảnh tượng từ ngàn năm trước.Diệp Kiêu vội vàng lắc đầu.Giáo sư Chu và đồng đội cũng cảm thấy có chút khó tin.Khi Thổ Cốc Hồn thành lập, chịu ảnh hưởng của văn hóa Ba Tư, mọi thứ đều vô cùng phồn hoa rực rỡ, nhưng lúc này đến đây lại thấy có chút khác biệt, chỉ riêng cánh cửa này đã cảm thấy có chút không ổn.Diệp Kiêu không nói hai lời, dùng sức cùng mọi người đẩy cánh cửa lớn của đại điện ra.Kèm theo tiếng “kẹt kẹt”, mấy tên trộm mộ sợ hãi không dám thò đầu ra.Đợi đến khi cánh cửa lớn được đẩy ra, mọi người đều có chút ngớ ra, đây là tình huống gì?

Tháp đâu rồi như lời đã hẹn?

Trước mắt lại là một thành phố hoang phế, nơi ánh đèn pin chiếu tới đâu cũng là những bức tường đổ nát, gạch vụn.Diệp Kiêu đưa tay sờ một nắm đất, mềm xốp, điều này khiến anh lập tức cảm thấy bất ngờ.Khi xây dựng lối đi trong mộ lại dùng loại đất này ư?

Anh ngửi thử, có một mùi máu tanh nhàn nhạt kèm theo mùi đất cháy, hình như vừa mới bị thiêu đốt.Lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người đều sôi sục.“Phía trước rốt cuộc là gì?

Truyền thuyết về tháp hình như không có, đây hẳn là con đường dẫn đến chủ mộ thất!”“Nếu muốn vào chủ mộ thất thì phải đi qua đây!”“Chúng ta bây giờ đi xem đi!”“Tôi thấy nơi này yên tĩnh đến đáng sợ, không một tiếng động nào.”“Mọi người nhìn kìa!” Giáo sư Phương đột nhiên phát hiện ra điều gì: “Nơi này lại có thực vật!”Ở bên tay phải lại mọc một bụi cây nhỏ, điều này khiến Giáo sư Phương nhất thời phấn khích.

Giáo sư Chu vội vàng gọi ông lại: “Tuyệt đối đừng chạm vào!

Một số thực vật trong mộ này đều không hề đơn giản!”Lúc này nghe Giáo sư Chu nói vậy, Diệp Kiêu cũng gật đầu.

Giáo sư Phương và đồng đội tự nhiên biết điều đó.Nếu không được, ông chụp ảnh lấy một mẫu cũng tốt.Giáo sư Phương và đồng đội nhanh chóng lấy ra túi tài liệu, kẹp nhíp và kéo, muốn lấy một mẫu về làm xét nghiệm.Nhưng vừa bước tới, lại thấy lá cây hoàn toàn co lại, giống như cây trinh nữ, điều này khiến Giáo sư Phương lập tức cười phá lên, không ngờ thứ này lại còn biết co lại!Đợi đến gần hơn, Giáo sư Phương hoàn toàn không cười nổi nữa: “Đây không phải cỏ nhảy múa sao?”Mọi người bị tiếng Giáo sư Phương hấp dẫn đến, đến gần mới phát hiện đây không phải bụi cây gì cả, mà là cỏ nhảy múa.Lá cây có rất nhiều lá nhỏ hình sợi ở hai bên.

Loại cỏ này rất nhạy cảm với âm thanh, nó sẽ rung động theo sóng

âm, lắc lư lên xuống như đang nhảy múa, nên gọi là cỏ nhảy múa.“Nhưng không đúng!” Lời của Giáo sư Phương khiến mọi người hỏi: “Sao không đúng?”Giáo sư Phương giải thích khoa học: “Thông thường loại cỏ này thích ánh sáng mặt trời, ở dưới lòng đất không thấy ánh mặt trời thì làm sao có thể sinh trưởng được?

Hơn nữa, nó mọc ở đồi núi hoang dã và trong bụi cây, chịu hạn thì đúng là thật, thường phân bố ở miền Nam.

Chúng ta bây giờ ở phía Bắc, hơn nữa lại là khu mộ địa, thứ này xuất hiện có chút bất thường.”Mọi người cũng cảm thấy có chút khó tin.“Giáo sư Chu, ông thấy thế nào?” Giáo sư Phương quay đầu nhìn Giáo sư Chu, người sau cau chặt mày: “Sự việc bất thường tất có yêu ma, đừng chạm vào, tuyệt đối cẩn thận!”Lời vừa dứt, Giáo sư Phương cau chặt mày: “Tôi nhổ một cây mang về.”Giáo sư Phương đeo găng tay định nhổ thì Giáo sư Chu chưa kịp ngăn cản, Giáo sư Phương đã nhổ một cây nhỏ cho vào túi tài liệu.

Những cây cỏ còn lại đột nhiên phát ra tiếng kêu chói tai!Tiếng kêu chói tai như muốn xuyên thủng màng nhĩ, lập tức khiến Giáo sư Phương làm rơi túi, bịt chặt tai lại.Diệp Kiêu và đồng đội cũng vậy.

Cộng đồng mạng trên kênh trực tiếp ngớ ra, nhao nhao bình luận!“Đệch, đây là tiếng gì mà chói tai thế!”“Giống như cỏ trong phim ma thuật ấy, ghê tởm quá!”“Lại còn có thể phát ra tiếng kêu chói tai, bọn chúng cũng không sợ hãi quá rồi.”“Đây là trộm mộ à?

Đây là đi vào khoa học, xem thứ này có thể tốt được không!”“Giáo sư Phương, có phải ông nhổ nó làm nó đau nên mới vậy không, mau trả nó về đi!”Giáo sư Phương bịt tai, ngũ quan đều vặn vẹo.

Diệp Kiêu nghe thấy tiếng kêu lập tức cau chặt mày, một tay bịt tai, một tay giật lấy túi từ tay Giáo sư Phương, cắm mạnh xuống đất, tiếng kêu đó mới dần dần dừng lại.Mọi người thấy cảnh này giật

mình, ngay cả đám Lữ Phương cũng sững sờ, rốt cuộc đây là thứ gì? Giáo sư Chu mặt mũi ngơ ngác, Giáo sư Phương cũng ngớ người: "Chưa bao giờ thấy loại thực vật nào như thế này, rõ ràng là giống cỏ nhảy múa, sao lại biến thành bộ dạng này?""Cỏ nhảy múa không phát ra tiếng kêu như vậy mà?"Giáo sư Phương lấy hết can đảm đưa tay ra, dù cách lớp găng tay cũng có thể cảm nhận được một lực lớn.Cây cỏ nhảy múa quấn lấy tay ông, bao chặt lấy ông.

Chương 682

Giáo sư Phương cười nói: “Mọi người xem nó quấn lấy tay tôi, chứng tỏ nó là cỏ nhảy múa, nhưng có vẻ là bị biến dị.”Vừa nói xong, liền thấy vô số cỏ nhảy múa giả xông về phía Giáo sư Phương, lập tức quấn chặt lấy ông ta!Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người đều không kịp phản ứng, Diệp Kiêu cũng sững sờ, vội vàng túm lấy Giáo sư Phương định kéo ông ta về.

Hai tay vừa đưa ra, cỏ nhảy múa liền ùa tới, vây lấy Diệp Kiêu.

Vô số lá cây lớn dần, bao trọn lấy anh, chỉ có thể thấy một hình người.

Điều này khiến mọi người đều sững sờ.“Tiểu Diệp!” Giáo sư Chu không kìm được kêu lên.

Mọi người đều lao tới định cứu Diệp Kiêu và Giáo sư Phương, nhưng hễ phát ra tiếng động, lá cây liền nhanh chóng lao tới bọn họ, quấn lấy tất cả mọi người.

Nhất thời mọi người cũng không dám nói chuyện, sợ làm tổn thương người bên trong lá cây.Hơn nữa, âm thanh càng lớn, lá cây càng điên cuồng.

Thấy cảnh này, Lữ Phương cũng sợ hãi, vội vàng lùi lại định bỏ chạy, nhưng vô ý không biết chạm vào cái gì, lập tức bị kéo đi.“A!”Thấy cảnh này mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, không ngờ chuyện này lại đến quá nhanh, tất cả mọi người đều không lường trước được sẽ như vậy, đều cảnh giác cao độ.Cộng đồng mạng trên kênh trực tiếp càng trừng lớn mắt.“Chết tiệt, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?”“Tôi hình như thấy có người bị kéo đi, hình như cũng là lá cây.”“Không thể nào, nhanh vậy sao?

Chỉ thoáng qua thôi, anh quay phim còn không kịp bắt hình.”Quay đầu lại nhìn Diệp Kiêu và những người bị lá cây bao bọc, mọi người đều thở dài thườn thượt.“Thôi rồi, coi như xong.

Lần này ngay cả Diệp Đảo cũng trúng chiêu, là hoàn toàn không quay về được rồi.”“Không ngờ Diệp Đảo uy phong như vậy, lại lật xe ở đây!”“Những lá cây này nhìn giống như hệ thống cộng sinh côn trùng, vạn nhất dưới lá cây có sâu bọ thì Diệp Đảo chẳng phải bị hút khô rồi sao?”“Đội khảo cổ ngu ngốc rồi, mau chóng đi thôi!”“Sau khi nổ tung đáy mộ quay về, quân lính vẫn nên liên hệ với cấp trên đi, lần này e rằng không ổn rồi!”“Chính Diệp Đảo cũng trúng chiêu, tôi thấy lần này là xong đời rồi!”Người trong lá cây bất động, những người khác vẫn đang giãy giụa, càng giãy giụa, càng bị quấn chặt.Lúc này Giáo sư Chu vô thức định tiến lên, nhưng lại nghe thấy giọng Diệp Kiêu truyền đến: “Đừng động, mọi người thả lỏng, tuyệt đối đừng giãy giụa!

Hãy uốn lượn theo hướng lá cây di chuyển!”Nghe lời Diệp Kiêu nói, mấy người bị quấn chặt lập tức bất động.Mọi người chỉ thấy trước mặt năm sáu hình người bị lá cây quấn chặt, không ngừng uốn lượn.

Không lâu sau, lá cây đó lại giãn ra, từ từ bung ra, Diệp Kiêu lộ diện.Thấy cảnh này mọi người đều kinh ngạc, còn Giáo sư Phương là người cuối cùng được thả ra, vì quá căng thẳng, Giáo sư Phương vẫn chưa thể cử động được.Đợi đến khi tất cả đều được thả ra, mọi người đều kinh ngạc: “Cái, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”Diệp Kiêu cười cười: “Cái này đúng là cỏ nhảy múa, chỉ có điều nó căng thẳng hơn cỏ bình thường.

Tuy thích ánh sáng mặt trời, nhưng ngày qua ngày năm qua năm trong môi trường này đã buộc nó phải thay đổi tập tính.

Tôi đoán là khi nó chuyển động, phía trên chắc chắn sẽ có một tia sáng chiếu xuống, nên nó mới sinh trưởng ở đây, còn bên kia thì không.

Tia sáng đó có thể là chất dinh dưỡng duy nhất để chúng tồn tại.”Diệp Kiêu giải thích như vậy, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên phía trên, quả nhiên phía trên có một cái lỗ hình vuông kích thước khoảng một thước.Nhưng chỉ dựa vào chút ánh sáng mặt trời lọt qua cái lỗ nhỏ xíu này, lại có thể khiến cỏ nhảy múa mọc ở đây, điều này chẳng phải quá kỳ lạ sao?Nơi này cũng có chút quỷ dị, ngôi cổ mộ nào lại xây dựng thành phố ở đây?Giáo sư Chu cũng cảm thấy có chút khó tin.

Diệp Kiêu nhìn quanh, lại nghe thấy tiếng “lạch cạch” đó, liền trầm giọng nói: “Nơi này rất có thể là quốc gia Thổ Cốc Hồn ngày xưa, cổ mộ được xây dựng trên nền đất cũ, hòa làm một với Thổ Cốc Hồn ban đầu.”Mọi người đều có chút khó tin, nếu đổi thành cái khác thì bọn họ còn tin, nhưng vùi lấp cả quốc gia Thổ Cốc Hồn xuống dưới cổ mộ, điều này làm sao có thể?Mọi người sững sờ, đồng loạt nhìn Diệp Kiêu: “Tiểu Diệp, anh nhầm rồi sao?

Điều này hẳn không thể nào!”“Tiểu Diệp, nói chuyện phải có bằng chứng chứ!”Diệp Kiêu chỉ về phía trước: “Nếu đoán không sai, đây đại khái chính là toàn cảnh thành trì.

Mọi người cùng đi qua xem thì sẽ biết thôi.”“Lữ Phương, tôi nói không sai chứ, chủ nhân của các ngươi hẳn đã nói cho các ngươi biết, dưới đây rốt cuộc đang chất chứa thứ gì?”“Các ngươi bị ném xuống làm thức ăn, nơi này hẳn đang nuôi vô số quái vật ăn thịt người!”Lời nói của Diệp Kiêu khiến bọn chúng lập tức căng thẳng.

Mấy tên trộm mộ nhìn Diệp Kiêu mãi mà không nói nên lời, rất lâu sau mới “hahaha” cười lớn.“Diệp Kiêu quả nhiên lợi hại, cái này cũng

đoán ra được!”Diệp Kiêu lắc đầu: “Cái này không phải tôi đoán ra, chỉ là cảm thấy có chút không đúng.

Các người xuống đây nhiều người như vậy bị coi là thức ăn ném vào đây, chúng ta đi suốt đường, huyết thi không ít, e rằng không phải vì giữ cổ mộ, mà là để cung cấp bữa ăn cho một số thứ nào đó.

Nếu không, giấu những quan tài đó đi, còn có người định kỳ thả chúng ra, lại là vì cái gì?

Tôi đoán hẳn không phải làm việc thiện, mà những thứ kia mới là thứ thật sự canh giữ những cổ mộ này.”Lời giải thích của Diệp Kiêu khiến mọi người bừng tỉnh, bọn họ đồng loạt nhìn về phía sau, mấy tên trộm mộ ẩn mình trong bóng tối.Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, bọn chúng mới thở phào một hơi.“Không hổ là Diệp Đảo, quả nhiên thông minh, đoán một cái trúng ngay!”“Quả đúng là như vậy, nhưng ông chủ lớn bọn ta đến giờ vẫn chưa thấy mặt.

Bọn ta cũng chỉ là nghe lệnh hành sự mà thôi, những người thất bại nhiệm vụ mới bị ném vào đây.

Thổ Cốc Hồn là một quốc gia thần bí, trong lịch sử cũng không có nhiều tư liệu, cho nên bọn họ mới chọn ở đây.”Diệp Kiêu gật đầu: “Tôi đoán hẳn là đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó với Cáp Bố, dùng một số tế tự kỳ quái, và trận pháp, muốn đạt được trường sinh bất lão, cho nên mới dùng đến những thứ này.”“Muốn trường sinh bất lão, vĩnh bảo thái bình, chỉ là để đảm bảo quốc độ của mình vĩnh viễn tiếp tục, nhưng ai cũng không ngờ thế sự thiên hạ, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp.

Cho dù hắn ta có thể trường sinh, Thổ Cốc Hồn cũng không thể kiên trì lâu đến vậy.

Cho nên sau khi cả quốc gia bị diệt vong, hắn ta vẫn không thể chấp nhận sự thật này, mới biến cả Thổ Cốc Hồn thành bộ dạng này.

Tôi đoán không sai chứ?”Phỏng đoán của Diệp Kiêu khiến mọi người lập tức kinh ngạc.“Má ơi, còn có cả lời giải thích này nữa sao!”“Thảo nào, thảo nào trước đây cái quốc gia nhỏ bé này không khai quật được quá nhiều văn vật, một khi khai quật cũng chỉ là một số vàng bạc, nhưng rất tinh xảo.”“Mà nói, thằng nhóc Lữ Phương sao không nói chuyện nữa, có phải vì nói đúng rồi nên không có gì để nói đúng không?”“Các ngươi nói bọn trộm mộ này thật là vừa ngu vừa đần, rõ ràng bản thân chẳng hiểu gì, cứ cố tình làm bừa, kết quả vào rồi thì không ra được, đây cũng là cống hiến của bọn chúng rồi!”“Người đáng thương tất có chỗ đáng thương, Diệp Kiêu đừng lảm nhảm với bọn chúng nữa, trực tiếp bảo bọn chúng cút đi!”“Đúng đấy Tiểu Diệp, càng nói với bọn chúng nhiều, bọn chúng biết càng nhiều sau này còn sẽ quay lại.

Chúng ta đừng quản nữa!

Cứ để bọn chúng tự sinh tự diệt đi, dù sao ở dưới đây bọn chúng tuyệt đối không sống được đâu.”“Mà nói, có ai thấy không đúng không, Lữ Phương, vừa nãy chẳng phải bị kéo đi rồi sao?”“Chết tiệt!

Tôi mới nhớ ra, Lữ Phương đã bị kéo đi rồi!”Diệp Kiêu lúc này mới phát hiện, nhưng vừa nãy ai đang nói chuyện vậy?Mọi người đều cảnh giác, liên tục chĩa súng về phía bọn trộm mộ.

Mấy người còn lại lập tức sợ hãi, vội vàng xua tay: “Bọn ta, không phải bọn ta nha!”“Lữ Phương ra đây!”Đèn pin chiếu tới, lúc này mọi người mới phát hiện phía sau bọn trộm mộ đứng một người, run rẩy như nhón chân, nhưng lúc này lại cười ha hả về phía bọn họ.Trong không khí truyền đến tiếng “lạch cạch”.

Diệp Kiêu cau chặt mày ra hiệu cho bọn họ lùi lại.

Mấy tên trộm mộ hoảng sợ vô cùng, từ từ quay đầu lại.Mượn ánh đèn pin nhìn thấy Lữ Phương trước mặt lập tức phát ra một tiếng kêu

thảm thiết: “Ma!

A!”Bọn chúng đồng loạt lùi lại phía sau, mấy tên trộm mộ vừa lăn vừa bò chạy về phía Diệp Kiêu, nhưng bị thứ gì đó trực tiếp kéo đi! Trong không khí lập tức truyền đến mùi máu tanh, Diệp Kiêu vội vàng tiến lên, chỉ thấy mấy người đó bị treo lơ lửng trên không trung không ngừng giãy giụa, rồi sau đó đầu rủ xuống.Ngay sau đó trong mắt chúng phát ra vài tia sáng đỏ, khiến mọi người sững sờ.

Rốt cuộc đây là thứ gì!Mọi người nhất thời không dám tiến lên, chỉ thấy mấy người đó bị treo lên, rồi nhanh chóng bị hút khô máu thịt.Mượn ánh sáng đèn pin, mọi người thấy mấy người đó nhón chân bị treo lơ lửng giữa không trung, nhìn thấy bộ dạng của bọn chúng, lập tức muốn nôn.Máu thịt trên người hoàn toàn biến mất, nhanh chóng đông lại thành những xác khô, lần này thì coi như là hoàn toàn ‘game over’ rồi.“Những thứ đó là, là cái gì!”Lúc này mọi người thấy cảnh này đồng loạt lùi lại, Diệp Kiêu vô thức rút Hắc Kim Cổ Đao ra: “Các ngươi chờ ta ở đây!”Lúc này Giáo sư Chu vội vàng kéo anh lại: “Tiểu Diệp, còn chưa biết rốt cuộc là thứ gì, cháu tuyệt đối đừng qua đó!”Diệp Kiêu quay đầu lại: “Mọi người cẩn thận, mỗi một loại thực vật ở đây đều không được chạm vào, tôi không nói đùa đâu!”Mọi người nghe xong lập tức cảnh giác, vội vàng nhìn quanh.

May mắn là, ngoài đám cỏ nhảy múa ở góc, những nơi khác đều không có.Những thứ trước mắt này còn chưa biết là cái gì, có thể kéo người đi, xem ra cũng không phải thứ tốt lành gì.Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp xông tới, rồi rạch vào lòng bàn tay.Cảnh tượng này khiến mọi người đều sững sờ, Diệp Kiêu đang làm gì vậy?Cộng đồng mạng trên kênh trực tiếp càng sôi sục.“Diệp Đảo đang muốn dùng chính mình làm mồi nhử!”“Diệp Đảo thật ác, ác đến mức ngay cả bản thân mình cũng hại.”Lúc này Diệp Kiêu chỉ thấy mấy bóng đen vung vẩy trên không trung, thấy anh tới, lập tức quấn chặt lấy cả

người anh, rồi ngay cả Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh cũng bị nắm lấy.Lúc này Diệp Kiêu cuối cùng cũng nhìn rõ rốt cuộc đây là thứ gì, dây leo!Nhưng những dây leo này mảnh mai dài ngoẳng như xúc tu bạch tuộc, theo đó anh nghe thấy tiếng "lạch cạch", là tiếng dây leo đập xuống đất.Thì ra là cái này!Diệp Kiêu cau chặt mày, khi máu từ lòng bàn tay chảy ra, những dây leo đó đột nhiên đồng loạt rụt lại, thậm chí còn có một tiếng kêu rít nhẹ.Diệp Kiêu xuống dưới rồi, những người phía sau định đi tới, anh vội vàng ngăn lại: "Tuyệt đối đừng tới đây!"Mọi người đều đứng yên tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Giáo sư Chu lúc này mới lên tiếng: "Tiểu Diệp, rốt cuộc đó là thứ gì?""Dây leo, dùng súng phun lửa!"Mọi người đồng loạt chạy tới, lấy súng phun lửa ra, chĩa vào chỗ tối và những xác chết của bọn trộm mộ rồi phun lửa.Chỉ thấy vô số dây leo khô héo nhanh chóng co rút vào trong vách tường.

Thấy cảnh này, Diệp Kiêu lập tức hiểu ra, chỉ huy mọi người lùi lại."Vừa nãy những thứ mềm xốp chúng ta giẫm lên trên đất căn bản không phải là đất sét gì cả, mà là loại đất đặc biệt ngâm trong máu thịt, cung cấp cho những cây này sinh trưởng."Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc, không ngờ lại có những thứ này.Nếu không phải thấy Diệp Kiêu thoát khỏi tay bọn chúng thì mọi người e rằng sẽ cho rằng Diệp Kiêu đang nói dối."Điều này chúng ta phải làm sao đây?""Mau chạy!"Diệp Kiêu vừa nói xong một câu, lại nghe thấy tiếng "lạch cạch" truyền đến trong không trung, đột nhiên có người hét lên: "Đến rồi!"Trong chốc lát, một người trong đội khảo cổ bị thiếu mất, "xoẹt" một tiếng đã bị kéo đi.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, Diệp Kiêu vội vàng xông tới, khi túm lấy người đó thì rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trực tiếp chém đứt một sợi dây leo, nhưng không có tác dụng, tốc độ quá nhanh, người đó

lập tức bị kéo vào, ngay sau đó một bộ xương đã bị treo lơ lửng giữa không trung.Thấy cảnh này mọi người đều kinh hoàng, hơi thở chết chóc bao trùm lấy mọi người.

Cộng đồng mạng trên kênh trực tiếp càng sững sờ."Đệch!

Xong rồi, cách màn hình mà tôi còn cảm thấy một nỗi sợ hãi!""Những thứ này rốt cuộc là cái gì?

Là dây leo ăn thịt người, hay là loài biến dị nào đó?""Rõ ràng là cành cây khô héo, nhưng lại có thể nhanh chóng ăn thịt người như vậy, thật ghê tởm quá!""Diệp Đảo mau nghĩ cách đi!""Diệp Đảo, chỉ trông cậy vào anh thôi, nếu anh không nghĩ cách thì lần này coi như chết hết rồi!""Nơi này tối đen như mực, không nhìn thấy năm ngón tay, nếu anh không giúp đỡ ra tay thì e rằng không còn cách nào nữa!""Các người đừng có đạo đức trói buộc có được không?

Diệp Đảo bản thân còn khó bảo toàn, không thấy vừa nãy đã bị quấn một lần rồi sao!""Nhưng Diệp Đảo đâu có chết, hơn nữa còn thoát ra thuận lợi."Mọi người đều đang bàn tán.

Diệp Kiêu căng mắt nhìn lên phía trên, thấy cảnh này, anh không khỏi hít sâu một hơi: "Súng phun lửa, mọi người luôn chuẩn bị sẵn, đi thẳng về phía trước!"Diệp Kiêu dẫn người lập tức tiến lên.

Vô số dây leo từ bốn phương tám hướng tuôn ra.

Súng phun lửa cũng trực tiếp phun ra, cháy kêu tí tách, nhưng vẫn có người bị bắt đi, chỉ một lát sau đội ngũ đã giảm đi bốn người.Nỗi sợ hãi cái chết bao trùm lấy từng người.

Trong số quân lính có người không chịu nổi nữa: "Tôi muốn về nhà, tôi không muốn ở đây nữa!"Hắn ta lập tức xông về phía cánh cửa lớn.

Diệp Kiêu vội vàng hét lên: "Đừng đi!"Chỉ thấy hai bên trái phải

mỗi bên một dây leo vươn ra quấn lấy tay và chân hắn ta, "xé rách" một tiếng!Diệp Kiêu chỉ cảm thấy một giọt máu bắn lên mặt, mọi người nhìn cảnh này da đầu tê dại, những người nhát gan suýt nữa thì ngất xỉu.Người đó bị xé thành hai mảnh ngay giữa, nhanh chóng bị dây leo hút khô máu thịt.Thấy cảnh này, đội khảo cổ im lặng vài giây, sau đó sôi sục!"Tiểu Diệp, chúng ta liều một phen đi!""Không thể để những thứ này giết chết tôi được!""Chúng ta tuyệt đối không thể ngồi yên chờ chết, đốt, đốt hết đi là được!

Quyết tử chiến với bọn chúng!"Không biết ai trong đội ngũ hét lên một tiếng, súng phun lửa đồng loạt chĩa vào hướng những xác chết kia phun ra.Còn có người ném ra cả bom!

Nhất thời tiếng nổ vang trời, cả vùng đất đều rung chuyển.Dây leo nhanh chóng điều chỉnh hướng, xông về phía bọn họ.

Diệp Kiêu đôi mắt sắc bén, nhanh chóng xông ra!Xoẹt!Mấy nhát dao trực tiếp chém ngã trên mặt đất, rồi anh xông thẳng vào bóng tối.

Mọi người đều kinh ngạc, ngay cả Giáo sư Chu và đồng đội cũng không ngờ.

Lúc này chỉ có thể dùng súng phun lửa để bảo vệ mình.Diệp Kiêu men theo hướng dây leo, một tay túm lấy, mặc cho dây leo kéo mình đến mép tường, thấy cây đại thụ ở góc tường, anh lúc này mới nhìn rõ.Vô số dây leo và cành cây đều từ cái cây đại thụ này vươn ra, chất dinh dưỡng chính là máu thịt con người.

Dây leo hút máu thịt rồi truyền vào, cái cây này mới có thể lớn đến vậy.Sáu bảy người trưởng thành ôm không xuể, vậy mà lại có thể mọc ở đây.Diệp Kiêu trực tiếp đưa tay ra kẹp chặt lấy một sợi dây leo, sống sượng kéo nó ra!Xé rách một tiếng, giống như da bị xé, theo đó kéo ra một miếng vỏ cây.

Lập tức cả cây đại thụ đều run rẩy.Kỳ Lân Cổ Huyết trên tay anh

dính vào cành cây, vô số dây leo không kịp tránh, cứ như thể Diệp Kiêu là yêu ma quỷ quái nào đó.Thành viên đội khảo cổ cũng phấn khích, thấy cảnh này, mọi người đồng loạt tiến lên, muốn chĩa súng phun lửa vào.Nhưng giây tiếp theo, cỏ nhảy múa ở phía bên kia lại đột nhiên phát ra tiếng kêu chói tai, lập tức khiến mọi người bịt tai lại, súng phun lửa cũng rơi xuống đất.

Điều này mang lại hy vọng sống cho dây leo.

Thấy bọn chúng sắp xông về phía đội khảo cổ, Diệp Kiêu trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, cắm thẳng vào gốc đại thụ.

Chương 683

Cả cây đại thụ rung chuyển, lắc lư, thậm chí giây tiếp theo trực tiếp leo vào vách đá, tự mình cắm chặt vào trong tường đá, không cho Diệp Kiêu tiến thêm một bước.Vô số dây leo chĩa về phía Diệp Kiêu, bảo vệ gốc cây.Thấy bọn chúng bảo vệ cái cây đại thụ này như vậy, Diệp Kiêu cuối cùng cũng hiểu ra.

Mượn máu từ lòng bàn tay, buộc dây leo tản ra.

Rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chĩa vào vị trí thân cây, chém ngang một nhát rồi lại chém dọc một nhát, sâu đến tận xương, chỉ thấy máu chảy ra từ giữa thân cây.Giáo sư Chu và đồng đội nhặt súng phun lửa lên đến trước mặt, thấy cảnh này có chút kinh ngạc: "Đây là thứ gì?""Mấy sợi dây leo này rất mềm, giống như rắn vậy!"Mà Giáo sư Chu nhìn miếng vỏ cây bị xé xuống càng kinh ngạc hơn.

Giáo sư Phương tiến lên, mặt đầy ngạc nhiên: "Đây không phải cây bách, sao lại như vậy?"Diệp Kiêu thản nhiên nói: "Đây là Xà Bách.""Trong cổ mộ cái gì cũng có thể xảy ra, Xà Bách, còn gọi là cây ăn thịt người, ở nước ngoài gọi là cây bạch tuộc.

Những dây leo này một khi quấn lấy thì lập tức giết chết mục tiêu rồi tiến hành tiêu hóa.

Chúng sẽ dùng xác động vật thối rữa để hấp dẫn côn trùng.""Nếu tôi không nhìn nhầm, bên trong này có Thi Miết."Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc, Thi Miết!"Thứ này còn gọi là Quỷ Thủ Đằng, nó giết những thứ này không phải để cung cấp chất dinh dưỡng cho mình, thực vật cuối cùng vẫn là thực vật.""Ý của anh là cộng sinh côn trùng?"Diệp Kiêu gật đầu: "Ừm, đốt đi!"Lời Diệp Kiêu vừa dứt, cỏ nhảy múa phía sau cũng phát ra tiếng kêu chói tai.

Điều này khiến Diệp Kiêu cau chặt mày: "Đốt cả bụi cỏ nhảy múa đó luôn!"Súng phun lửa không nói hai lời trực tiếp xông lên thiêu đốt Xà Bách.

Ngọn lửa ập tới, trong không khí truyền đến tiếng tí tách, còn có vô số tiếng "xào xạc" như thủy triều rút đi nhưng lại khiến người ta rợn tóc gáy, cả mộ thất đều phát ra âm thanh này.Tuy nói nơi bọn họ đang ở giống như một thành trì, nhưng đỉnh mộ lại đen kịt một mảng, ai cũng không nhìn rõ.Mọi người chỉ cảm thấy trên đầu mình có côn trùng rơi xuống, mà cỏ nhảy múa ở phía bên kia cũng bị đốt cháy không ngừng rung rẩy, vặn vẹo điên cuồng trong lửa lớn.Từng chùm hạt cỏ nhảy múa nhanh chóng tách ra, từ bên trong bắn ra vô số côn trùng, rơi vào lửa cháy tí tách, khiến mọi người không khỏi kinh hồn bạt vía.Trong một khoảnh khắc, đội ngũ ba mươi người giờ chỉ còn lại hai mươi hai người.

Thấy đã mất đi một phần ba số người, Giáo sư Chu tâm trạng nặng nề.Mà cái cây đại thụ trước mặt cháy ròng rã mấy tiếng đồng hồ mới dừng lại.

Vì nó đã cướp đi sinh mạng của mấy người, mọi người ngồi một bên thở dốc nghỉ ngơi.Thành viên đội khảo cổ không nói một lời nào, chỉ nhìn cái cây Xà Bách đó, vô thức tránh xa.Cái thứ này đã nuốt chửng những đồng nghiệp tốt của họ, mọi người đều không nguôi giận, nhất định phải đợi nó cháy hết mới đi.Diệp Kiêu nghỉ ngơi một lát, lúc này mới lên đường, nhưng Xà Bách vẫn còn tồn tại."Mọi người kiểm kê đạn dược, chuẩn bị lên đường!"Mọi người không dám lơ là, ai cũng không muốn lúc này bị Xà Bách tham ăn kia nuốt chửng máu thịt, chỉ là trong không khí vẫn tràn ngập hơi thở than oán rất nặng nề.Ngay cả cộng đồng mạng trên kênh trực tiếp cũng cảm nhận được."Diệp Đảo lần này xuất phát đúng là khởi đầu không thuận lợi mà!""Ai có thể nghĩ được ở nơi này lại xảy ra chuyện như vậy, hệ

thống cộng sinh côn trùng vẫn luôn là cơ quan trong mộ, thử nghĩ xem Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chẳng phải cũng là như vậy sao, tôi thấy lần này Diệp Đảo đã lơ là rồi.”“Diệp Đảo quả thật có chút lơ là, không ngờ nơi này còn ẩn giấu thứ này, Diệp Đảo nhất định phải cẩn thận hơn một chút.”“Mạng của anh tuy quan trọng, mạng của người khác cũng rất quan trọng.”“Tôi không hiểu tại sao có một số người trên kênh trực tiếp cứ thích gây chuyện, Diệp Đảo mắc nợ gì bọn họ.

Tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều như nhau, Diệp Đảo bản thân là nhân vật linh hồn của bọn họ, nhưng ai cũng không thể đảm bảo anh ta là Chúa cứu thế được.”“Lời này nói đúng, người chết lại đổ lỗi lên đầu Diệp Đảo, thà đừng xuống đây thì hơn, ngay từ đầu Diệp Đảo đâu có muốn bọn họ xuống, là bọn họ tự mình muốn vào đấy chứ, được không?”Lúc này kênh trực tiếp náo loạn một trận, anh quay phim sờ sờ mũi, bản thân anh cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, thật sự là kỳ quái, nhưng không thể không nói, nơi này thật sự rất khủng khiếp.

Ban đầu anh cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, lúc này anh quay phim cũng thở phào một hơi, không nói gì, đi theo đội ngũ của Diệp Kiêu tiến lên.Diệp Kiêu và đồng đội đi phía trước vừa đi vừa phải cảnh giác xung quanh.

Xà Bách tuy đã rút lui, anh cũng đã chém bị thương thân cây và rễ cây, nhưng cả ngôi mộ đều thấm đượm một mùi máu tanh nồng nặc.Cho nên anh cảm thấy chắc chắn có vấn đề gì đó.

Lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người cũng không dám nói chuyện, dù sao thì đây cũng là một chuyến đi mạo hiểm cửu tử nhất sinh.Theo bản đồ lộ tuyến mà nói, hẳn là lối vào của chủ mộ thất.

Nhưng đi lâu như vậy rồi, ngoài Xà Bách ra, bọn họ không thấy gì cả.

Lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày: “Giáo sư Chu, cháu thấy bản đồ lộ tuyến có vấn đề gì không?”Giáo sư Chu lập tức sững sờ: “Vấn đề gì?”“Ông xem, đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa vào được chủ mộ thất, tính thời gian đã đi gần nửa tiếng rồi, ba mươi phút rồi mà vẫn chưa thấy đường phía trước.”Điều này khiến Diệp Kiêu lập tức cảm thấy có chút không đúng.Lúc này Giáo sư Chu nghe Diệp Kiêu nói vậy cũng cảm thấy có chút khó tin: “Theo lý mà nói thì phải đến rồi, hơn nữa quy mô thành trì này nhìn qua cũng chỉ lớn đến vậy thôi mà!”Bọn họ đi suốt đường nhìn thấy những bức tường đổ nát xung quanh, không khỏi cảm thán: “Ông nói quốc gia Thổ Cốc Hồn ngày xưa huy hoàng biết bao, bây giờ tuy đã không còn, nhưng cũng không đến mức chỉ có thế này, xem kìa đã đến phía trước rồi!”“Đúng vậy, Tiểu Diệp nói không sai, đã đến tận cùng, hết đường rồi!”“Cái này phải làm sao?

Chẳng lẽ quay về đường cũ?”Mọi người sờ sờ bức tường phía trước: “Đây hẳn là tường thành, tường thành xây khá cao, khoảng hơn hai mét.”“Thế là hết rồi sao?

Sao lại hết đường rồi!”Diệp Kiêu liếc nhìn, quả thực là tường thành, trải qua năm tháng, còn có một lớp chất nhờn dính dính, anh cũng không rõ là gì, đưa lên mũi ngửi thử, hình như là nhựa thông.

Chẳng lẽ thứ này dễ cháy?Diệp Kiêu không dám lơ là, vội vàng sờ sờ bức tường phía trước, toàn bộ đều có mùi nhựa thông nhờn dính.

Nếu một khi cháy lên, e rằng cả ngôi mộ thất sẽ bị thiêu rụi.Diệp Kiêu trong lòng kinh hãi, mọi người cũng đều cảm nhận được.“Đây không phải là nhựa thông sao?”“Nhiên liệu tốt thế này đừng lãng phí, cạo xuống đi!”Có người liền bắt đầu động thủ.“Đừng động linh tinh!

Nếu không đến lúc đó lại có thứ gì đó xuất hiện!”Diệp Kiêu lắc đầu: “Hẳn là không có, chỉ là không biết tại sao lại có nhiều đến vậy.”“Haizz, còn có thể có gì nữa, đây rõ ràng là cố ý làm ra khi xây

mộ.

Ngươi thử nghĩ xem những thứ này chẳng phải đều dùng để chặn bọn trộm mộ sao?”“Nếu có người đến thì trực tiếp đốt cháy lên, sau đó thì không cần sợ gì nữa, đồng quy vu tận!”Lúc này nghe bọn họ nói vậy, Diệp Kiêu cười cười: “Chỉ sợ đồng quy vu tận không dễ dàng như vậy đâu, xem xem ngoài cái này ra, còn có những thứ gì khác không, mọi người nhất định phải cẩn thận một chút.”Tất cả mọi người đều bắt đầu hành động, nhưng đều không tìm thấy cơ quan.Diệp Kiêu cũng sờ sờ, toàn bộ đều là nhựa thông.Anh cầm Hắc Kim Cổ Đao rạch qua bức tường, chỉ phát ra những tiếng động trầm đục, ngoài ra không có gì cả.Diệp Kiêu thấy lạ, lại lấy tấm da dê ra xem xét kỹ lưỡng một lượt.Theo lý mà nói thông qua con đường dài này hẳn là có thể tiến vào, nhưng phía trước lại có một bức tường, chẳng lẽ bọn họ phải phá nổ con đường đó ra sao?Diệp Kiêu lại nhìn một lượt hoa văn trên tấm da dê, lật ngược nó lại, chợt phát hiện trên đỉnh nhất lại có một cái nhô lên nhỏ xíu.

Anh ngẩng đầu vội vàng dùng đèn pin chiếu lên phía trên, chỉ thấy cách hai mét, quả thực có một viên gạch không giống những viên khác.Trên đó dường như khắc một đồ án, Diệp Kiêu cười cười, đồ án đó hình như là Trấn Hồn Linh!Diệp Kiêu lập tức cảm thấy ngạc nhiên, anh lấy Trấn Hồn Linh từ trong Hệ Thống ra, lùi lại vài bước.

Mọi người đều không biết anh muốn làm gì.

Thấy Diệp Kiêu đột nhiên xông lên, một bước chạy vọt lên bức tường cao hơn hai mét, ấn Trấn Hồn Linh vào đó.

Hai tiếng “cạch cạch”, Trấn Hồn Linh rơi xuống đất.

Diệp Kiêu nhặt nó lên thì thấy bức tường từ giữa đổ sập ầm ầm, khoảng hai mét rộng trực tiếp đổ xuống đất, lộ ra một cái lỗ.Mọi người thấy cảnh này lập tức sững sờ.“Đây chính là lối vào.”Nghe

Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều mừng như điên: "Đây chính là lối vào, Tiểu Diệp, sao anh lại có chìa khóa vậy!""Tổ truyền." Diệp Kiêu cũng không biết phải giải thích thế nào, tổng không thể nói đây là do hệ thống chó má kia cho anh được, chỉ đành dùng tổ truyền để lấp liếm cho qua chuyện.Mọi người vừa nghe xong lập tức trừng lớn mắt.Cộng đồng mạng trên kênh trực tiếp càng kinh ngạc."Đệch tổ truyền!

Diệp Đảo quả thật lợi hại, tùy tiện lấy ra là có thể mở được cửa mộ thất.""Nói cái mộ này anh ta chưa từng đến, ai mà tin?""Tôi cũng nghĩ vậy, có thể lấy ra ngay lập tức, điều này cũng quá khó tin rồi!""Diệp Đảo anh đừng lừa người, chúng tôi không tin, trừ khi anh có bằng chứng.""Diệp Đảo tôi không tin anh chưa từng đến, nếu không thì sao những thứ này anh lại quen thuộc như vậy?

Tất cả những gì anh có đều khớp với bên trong mộ thất!""Diệp Đảo, cái mộ này không phải của anh đấy chứ, Cáp Bố Thượng Sư có thể trường sinh, Diệp Đảo anh có phải cũng là người trường sinh không?" Những suy đoán táo bạo này khiến Diệp Kiêu toát mồ hôi lạnh.

Giờ thì trí tưởng tượng của cư dân mạng quả thật quá phong phú.

Anh ta không phải người trường sinh, nhưng cũng không phải người bình thường, nếu không làm sao lại đến thế giới này?

Thấy họ bình luận tới tấp, Diệp Kiêu chỉ cười cười không nói gì, còn Giáo sư Chu và những người khác cũng bắt đầu thấy nghi ngờ.

Cứ tùy tiện lấy ra một cái lại là cơ quan chìa khóa, điều này làm sao có thể?

Bọn họ căn bản không tin.

"Tiểu Diệp, cậu đây.....…" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Trùng hợp,

thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi.

Tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết có thứ này, rồi vừa khéo lại dùng được.

Có lẽ phía sau sẽ không còn may mắn như vậy nữa đâu!" Diệp Kiêu cười ha ha, ra hiệu mọi người nhanh chóng đi.

Anh ta đi trước chui vào cái động, cao khoảng hơn hai mét và rộng hơn hai mét, đi song song hai hàng người hoàn toàn không thành vấn đề.

Mọi người đi theo Diệp Kiêu vào trong.

Đập vào mắt là một đại điện, trống rỗng không có gì xung quanh, nhưng trên ngai vàng phía trên lại có một bia đá, cao khoảng hai mét.

Sau khi đi vào toàn bộ đại điện, Diệp Kiêu và mọi người mới phát hiện bên trong lại có một thế giới khác, rộng rãi và hùng vĩ, quả thật khiến người ta không thể tin nổi.

Chỉ là, trong không gian trống trải này, tấm bia đá lại hiện ra có chút đột ngột.

Mọi người vội vàng tiến lên, chỉ thấy trên bia đá khắc chữ Hán, nhưng một bên khác thì không thể nhận ra.

"Đây là chữ gì vậy?" "Đoán cũng không ra." "Giáo sư Chu mau lại đây xem đi, chữ này quả thật quá kỳ lạ!" Giáo sư Chu và mọi người cùng xúm lại, thấy trên bia đá quả thực có khắc chữ kỳ lạ, mơ hồ có thể nhận ra đây là mộ chí, nhưng chữ thì không biết.

Hơn nữa, xung quanh bia đá còn khắc họa tiết tường vân, bốn góc là Chu Tước, Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ.

Một tấm bia đá như vậy quả thật có chút cổ quái.

"Hoằng Hóa!" Giáo sư Chu chợt kinh hãi, "Hai chữ này chẳng

phải là Hoằng Hóa sao, chẳng lẽ là công chúa Hoằng Hóa?" "Công chúa Hoằng Hóa là ai vậy?" Cư dân mạng trong phòng livestream nhao nhao bình luận.

"Không phải là thời Đường sao, chẳng lẽ là công chúa hòa thân?" "Tôi chỉ biết Văn Thành công chúa thôi." "Biết đâu là công chúa hòa thân, đây là mộ chí của cô ấy." Giáo sư Chu giải thích: "Khi Thổ Cốc Hồn kiến quốc, đã nhiều lần xảy ra chiến tranh với Thổ Phồn lân cận, hai bên tranh đấu lẫn nhau.

Sau khi Thổ Cốc Hồn trở thành phiên thuộc quốc của nhà Đường, quốc vương bị giết, thái tử nhỏ tuổi kế vị.

Đường Thái Tông đã ra lệnh đại tướng dẫn quân chi viện.

Lúc đó, Mộ Dung Nặc Hạt Bát vô cùng cảm kích, vào năm Trinh Quán thứ mười ba, đã dẫn theo bò dê đến nhà Đường để cầu hôn." "Năm Trinh Quán thứ mười bốn, công chúa Hoằng Hóa hòa thân.

Vài năm sau, Tùng Tán Càn Bố của tộc Thổ Phồn cũng đến nhà Đường cầu hôn, liền cầu được Văn Thành công chúa.

Trong một thời gian, sự cân bằng giữa nhà Đường, Thổ Phồn và Thổ Cốc Hồn tạm thời ổn định lại, yên bình mấy chục năm." "Hoằng Hóa này hẳn là vị công chúa hòa thân của nhà Đường rồi." Một tràng giải thích của Giáo sư Chu khiến mọi người đều hiểu ra.

"Vậy tức là trong mộ này chôn công chúa Hoằng Hóa sao, nếu không thì bia đá sao lại dựng ở chỗ này?" "Hơn nữa, vừa vào đại điện đã là bia đá công chúa Hoằng Hóa, chỗ này hẳn là chủ mộ thất." "Là công chúa nhà Đường mà chết rồi lại chôn ở đây cũng có chút khó tin đấy chứ!

Chẳng lẽ lại để công chúa gác cửa mộ?" "Có gì mà không được, công chúa Đại Đường của chúng ta làm gì mà chẳng được, gác cửa

đại mộ thất cũng không có gì không ổn.” “Nói bậy!

Công chúa Hoằng Hóa là ai chứ?

Chương 684

Mấy chục năm sau còn dẫn theo ba người con trai đến nhà Đường cầu hôn, cầu được con gái tông thất, cô ấy sống hơn bảy mươi tuổi mới mất.

Giờ lại chôn ở đây, gác cửa mộ thất thì làm sao mà nói xuôi được!" "Chỉ là một tấm bia đá nhỏ bé mà thôi.

Còn về những gì viết trên bia đá này thì chúng ta không biết, đây hẳn là chữ viết riêng của Thổ Cốc Hồn." Giáo sư Chu khẳng định, "Những văn hiến và tư liệu trước đây của chúng ta đều không có ghi chép, nên không thể xác định được chữ viết." Diệp Kiêu bước tới, tỉ mỉ sờ soạng một lát, rồi nhẹ giọng nói: "Là nói về cuộc đời của công chúa Hoằng Hóa." "Tiểu Diệp, cậu đọc hiểu được sao?" Giáo sư Chu có chút kinh ngạc.

Diệp Kiêu chỉ cảm thấy trong đầu mình vô cùng thanh tỉnh, mơ hồ có thể hiểu được một chút.

"Mộ chí công chúa Hoằng Hóa, đại trưởng công chúa, hàm chương tú xuất, tề trang tri lễ, vào năm Trinh Quán thứ mười bảy, gả cho Khả Hãn Mộ Dung Nặc Hạt Bát." "Chỗ này hẳn là mộ của Mộ Dung Nặc Hạt Bát.

Cửu tầng yêu tháp trong truyền thuyết thực ra cũng chính là mộ huyệt của hắn." Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều chấn động, thấy Diệp Kiêu thốt ra những chữ này, mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc.

Giáo sư Chu càng không dám tin vào tai mình, "Tiểu Diệp, đoạn cậu vừa nói là.....” "Là mộ chí, Giáo sư Chu, đây hẳn là mộ của công chúa Hoằng Hóa.

Mọi người kiểm tra kỹ lại xem có quan tài của công chúa không." Lúc này, mọi người liên tục gật đầu, đều phấn khích vì phát hiện này, còn cư dân mạng trong phòng livestream cũng trở nên căng thẳng.

"Má ơi, Diệp Kiêu nói thật hay giả vậy!

Phải biết rằng sau khi Thổ Cốc Hồn bị diệt, bọn họ căn bản không có cách nào chống lại Thổ Phồn, nên đã cầu xin Đại Đường, được an trí ở Vũ Uy." "Sau khi Thổ Cốc Hồn bị diệt, mộ địa gia tộc đều ở trên sườn núi Kỳ Liên thuộc Lương Châu, làm sao có thể ở đây?" "Không có gì là không thể, biết đâu đây chỉ là một y quan trủng (mộ chôn quần áo và mũ), ai mà biết được.

Nhưng bản thân cô ấy xuất thân phú quý, hơn nữa vị gia chủ họ Mộ Dung kia cũng không phải tầm thường, có mấy cái y quan trủng cũng chẳng có gì lạ phải không?" "Giờ Diệp Đảo bọn họ chẳng phải đang tìm chứng cứ sao?" "Thổ Cốc Hồn tuy nói quốc lực yếu kém không thể chống lại Thổ Phồn, nhưng nói cho cùng họ vẫn có chút tiền.

Nếu không thì làm sao có thể xây dựng một cổ mộ lớn như vậy!" "Nếu các đời đế vương mà đến cả chút tiền này cũng không có thì làm hoàng đế cũng vô ích.

Công chúa Hoằng Hóa dù sao cũng là công chúa, là đế cơ!" Thành viên đội khảo cổ cũng căng thẳng không thôi, nhưng với một trái tim kích động, họ bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Đại điện này khá lớn, rộng bằng cả một sân bóng đá, nhưng ở giữa không có bất kỳ cây cột nào, tự thành một thể, điều này có chút kỳ lạ.

Ngoài bia đá ra, không còn bất kỳ thứ gì khác, đừng nói là quan tài, điều này khiến mọi người ngơ ngác.

Họ tìm một vòng cũng không thấy, tất cả đều nhìn về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cũng thấy kỳ quái, sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Theo lý mà nói không nên như thế.

Anh ta có chút nghi ngờ mình đã phân tích sai, nhưng rồi lại nghĩ, tấm bia đá này không thể nào đột ngột đứng sừng sững ở đây được, thế là anh ta liền vội vàng tiến lên sờ soạng tấm bia đá.

Chỗ này nhất định có cơ quan!

Thấy anh ta tìm cơ quan trên bia đá, mọi người cũng vội vàng đến giúp.

Ai nấy suýt chút nữa tháo cả bia đá ra, nhưng cũng không phát hiện ra điểm bất thường nào.

Lúc này, mọi người đều mất hết tinh thần.

"Giờ phải làm sao đây?

Tiểu Diệp có phải đã nhầm rồi không?" Giáo sư Chu cũng thấy kỳ lạ.

Họ đã ở đây lâu như vậy, sờ soạng nửa ngày trời, tấm bia đá từ trên xuống dưới cứ như được gắn chặt vào đất, căn bản không có gì.

Điều này khiến Giáo sư Chu cũng bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

"Diệp Kiêu, chúng ta có đi nhầm đường không?" "Đúng vậy Tiểu Diệp, tôi bắt đầu nghi ngờ rồi, tất cả mọi thứ trong ngôi mộ này có phải đều lừa chúng ta không?" Diệp Kiêu lắc đầu, nhìn quanh.

Anh ta cảm thấy việc tấm bia đá đột ngột đặt ở đây quả thật có chút kỳ quái.

Vậy rốt cuộc đặt ở đây có tác dụng gì?

Nếu đây thực sự là mộ của công chúa Hoằng Hóa, thì quan tài hẳn không ở quá xa.

Toàn bộ đại điện là một thể thống nhất, không có bất kỳ cột chống nào.

Nếu một khi sập xuống, liệu có phải cả điện sẽ sụp đổ?

Diệp Kiêu chợt lóe lên một tia linh cảm, anh ta nghĩ chắc chắn là như vậy!

Điều này khiến Diệp Kiêu lập tức vui mừng khôn xiết, anh ta vội vàng sờ soạng.

Nếu anh ta là người xây mộ thất, tuyệt đối sẽ không để mộ công chúa xuất hiện ngay ở lối vào mộ thất.

Dù sao cũng là đại trưởng công chúa, lại có cống hiến cho mối quan hệ giữa Thổ Cốc Hồn và nhà Đường.

Một người như vậy một khi chết đi, quan tài của cô ấy nhất định phải được bảo vệ rất kỹ, làm sao có thể đột ngột đặt ở đây?

Nếu đổi lại là anh ta, biết có kẻ trộm mộ xông vào, phản ứng đầu tiên sẽ là chôn vùi tất cả những kẻ trộm mộ này, dùng nơi đây làm cạm bẫy.

Lúc đó, anh ta liền lùi lại, chạy đến một bên khác cẩn thận sờ soạng.

Nếu là anh ta, nhất định sẽ bố trí cơ quan ở đây, vậy thì mộ thất thật sự chắc chắn sẽ không phải ở chỗ này.

Mọi người thấy Diệp Kiêu dáng vẻ này lập tức có chút kinh ngạc, "Tiểu Diệp, cậu đang làm gì vậy?" "Tiểu Diệp, đừng hù dọa chúng tôi nha!

Rốt cuộc đây là chuyện gì?" Diệp Kiêu cười cười, mọi người vừa

nói xong, liền thấy tay anh ta dừng lại.

Anh ta sờ sờ chỗ gồ lên ở cạnh tay, khóe miệng nở một nụ cười.

Kể từ khi họ đi vào, những gì gặp phải đều không phải vấn đề gì lớn.

Hơn nữa, nếu đặt mình vào vị trí của người xây mộ, có thể nhìn ra được mục đích của họ.

Vì vậy, Diệp Kiêu sờ soạng một lúc rồi biết, "Mọi người nhìn đây!" Diệp Kiêu sờ sờ chỗ nhô lên trên bức tường đá, mọi người đều quay lại bám vào đó, dùng đèn pin rọi rọi, "Thấy hoa văn này không, đây là đối xứng!

Trên tường có hoa văn.

Vừa nãy mọi người có phát hiện không?" "Tôi có thấy, chỉ là cảm thấy hoa văn quá nhiều." Diệp Kiêu gật đầu, "Mọi người lại nhìn chỗ này có một chỗ nhô lên, từ đây trở đi tất cả hoa văn đều đối xứng, đều khắc họa tiết tường vân, chắc chắn là đại môn.

Đây mới là lối vào thực sự, nếu chúng ta tìm kiếm gần bia đá, sẽ rơi vào bẫy." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cuối cùng cũng hiểu ra, lúc này không ai dám lơ là.

Còn Diệp Kiêu vươn Phát Khâu Chỉ ra, cứng rắn nhổ khối đá nhô lên đó ra!

Mọi người đều giật mình.

"Ngón tay Tiểu Diệp lợi hại thật!" "Ngón tay này mà bóp tôi thì chắc khí quản cũng nát mất!" "Mấy người đừng nói bậy ở đây, làm Tiểu Diệp sợ đấy." "Tiểu Diệp, cậu xem giờ đã đến nước này rồi sao cửa vẫn chưa mở?" Diệp Kiêu nhổ khối đá nhô lên xong thì đưa tay vào, bên trong có một cái vòng tròn, nhưng sau khi kéo vòng tròn lại không có động tĩnh gì.

Điều này khiến anh ta thấy kỳ lạ, sao lại không có phản ứng?

Chẳng lẽ mình đã phán đoán sai?

Không nên vậy chứ!

Chương 685

Diệp Kiêu lại sờ soạng một chút, hai bên trái phải có vài chỗ nhô lên, anh ta lần lượt ấn xuống.

Đột nhiên, cánh cửa đá phía trước bắt đầu rung động, bụi bay xuống.

Anh ta vội vàng lùi lại hai bước, mọi người cũng đều nhìn ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, vài cành cây khô từ bên trong rơi xuống, mọi người giật mình, vội vàng lấy súng phun lửa ra phun tới.

Nhưng không có thứ gì xuất hiện, mọi người mới yên tâm.

"Là do chúng ta quá căng thẳng thần kinh, cứ tưởng là Xà bách." Diệp Kiêu an ủi: "Cẩn thận một chút thì không sai đâu." Lúc này, cánh cửa đã mở hoàn toàn, đập vào mắt là một hành lang dài.

Mọi người nhìn nhau, Diệp Kiêu đi vào trước.

Trong mộ đạo khô ráo có một làn gió nhẹ thổi tới, xem ra mộ đạo này được xây khá tốt, ít nhất bên trong hành lang không khí lưu thông, không ngửi thấy mùi máu tanh nào.

Điều này cũng khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu Diệp quả không hổ danh là Tiểu Diệp, đúng là lợi hại." "Nếu vừa nãy chúng ta cứ tìm ở chỗ bia đá kia, biết đâu đã rơi vào bẫy!" "Ai mà nói không phải chứ!" Mọi người lần lượt đi trong hành lang, tâm trạng cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao đi ở phía trước, thành viên đội khảo cổ ở giữa, Giáo sư Chu đi sát theo Diệp Kiêu.

"Tiểu Diệp, cậu nói mộ đại trưởng công chúa có phải ở trong này

không?" Diệp Kiêu nhẹ giọng đáp: "Biết đâu đấy, đây hẳn là tổng bộ thất, nhìn thế nào cũng không giống Cửu tầng yêu tháp." "Những người đó nói rốt cuộc có thật không, truyền thuyết ở đây có yêu ma tồn tại, e rằng ngay cả bản thân họ cũng chưa từng bước vào mộ thất thật sự, vẫn luôn quanh quẩn bên ngoài, nên lời của họ không thể tin được." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều gật đầu, "Dù lời nói là vậy, nhưng ai cũng không ngờ chúng ta lại thực sự tiến vào đây." "Dù sao thì mọi việc cứ cẩn thận, không ai muốn bỏ mạng ở đây cả." Diệp Kiêu thở dài một hơi, rốt cuộc bên trong có gì thì anh ta cũng không rõ lắm, nhưng phải nói là so với mấy ngôi mộ lớn trước đây, hệ số nguy hiểm của chỗ này đã tốt hơn rất nhiều.

Nhưng năm Pháp khí mà Lữ Phương nói rốt cuộc là gì, Diệp Kiêu có chút tò mò.

Hơn nữa, Cáp Bố rốt cuộc có còn sống trên đời không?

Anh ta không muốn tin.

Lần trước đã khiến Cáp Bố thành ra nông nỗi đó, liệu hắn còn có thể sống sao?

Linh hồn đều đã diệt, còn sống được bao lâu?

Diệp Kiêu lắc đầu không dám tin.

Nhưng chợt nghĩ lại, trên đời này có nhiều thuật Vu Cổ như vậy, biết đâu hắn đã tự tìm cho mình một lối thoát rồi.

Chuyến đi Thiên Sơn đã khiến Diệp Kiêu hình thành thói quen, mọi việc luôn phải suy nghĩ nhiều, nhưng điều này cũng không phải là chuyện xấu.

Lúc này, thấy Diệp Kiêu như vậy, Giáo sư Chu trong lòng cảm thán, nếu không phải anh ta, e rằng mình còn không biết cửa mộ thất mở ở đâu.

Tất cả những điều này đều phải nhờ công của Tiểu Diệp.

"Diệp Kiêu, cậu đang nghĩ gì vậy?" Diệp Kiêu đột nhiên nghe Giáo sư Chu nói vậy, không khỏi bật cười, "Tôi cũng không nghĩ gì cả, chỉ là ở đây luôn cảm thấy có gì đó không ổn." "Chỗ nào không ổn, Tiểu Diệp?

Cậu nói vậy lại khiến chúng tôi có chút tò mò." Diệp Kiêu đi hai bước mới mở miệng, "Là vì mộ thất này thật sự quá yên tĩnh.

Phía trước đã bố trí nhiều cạm bẫy như vậy, đi đến trong hành lang lại không có gì, sạch sẽ đến mức khiến người ta cảm thấy khó tin.

Mọi người không thấy có chút đột ngột sao?" Nghe vậy, mọi người mới phản ứng lại, lập tức bắt đầu hoảng sợ.

"Cậu là muốn nói sự yên tĩnh trước cơn bão?" Diệp Kiêu nhíu mày, "Điều đó chứng tỏ ngôi mộ này vẫn khá tốt, ít nhất bọn trộm mộ chưa ghé thăm.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi." Lúc này, nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cố tỏ ra thoải mái, nhưng trong lòng ai cũng hiểu rõ hơn ai hết, vào cổ mộ đâu có dễ dàng như vậy, muốn đi xuống thuận lợi thì gần như là không thể.

Diệp Kiêu cũng nghĩ vậy, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao đi đến phía trước, cuối đường là một cánh cửa đá.

Anh ta nhẹ nhàng đẩy ra, trước mắt hiện ra một mộ thất, điều này khiến họ có chút căng thẳng.

Tiếp đó là một trận kích động, cuối cùng cũng thấy quan tài rồi!

Không chỉ vậy, những vật tùy táng xung quanh và nhĩ thất (phòng phụ) cũng đều đầy đủ, điều này khiến mọi người nhất thời vô cùng phấn khích.

Từ khi đi qua hành lang, đây là lần đầu tiên họ thấy một mộ thất hoàn chỉnh đến vậy.

Mọi người như gió xông tới, cẩn thận nghiên cứu quan tài.

Các hộp tùy táng trong mộ thất cũng đã được mở ra, bên trong có vô số vàng bạc ngọc khí.

"Tiểu Diệp, đồ ở đây nhiều quá!" "Vật tùy táng cũng quá phong phú đi!" "Mấy người nhìn xem, còn có cả bình phong nữa!" Trong góc còn có mấy khúc gỗ mục, không nhìn kỹ thì căn bản không thấy, đó là một tấm bình phong sáu mặt.

Diệp Kiêu gật đầu, "Kỹ thuật luyện kim của Thổ Cốc Hồn vô cùng phát đạt, hơn nữa lại thông thương với Ba Tư, lại là một đoạn của Con đường tơ lụa, nên sản vật của họ rất nhiều." Còn về vật tùy táng thì càng khỏi nói, nhiều Kim Hồn Tệ như vậy, còn có cả Ngân Tệ Ba Tư, tên này quả thật!

"Người nằm trong quan tài này là ai?" Đến khi thành viên đội khảo cổ phản ứng lại, Giáo sư Chu và những người khác đã đứng trước quan tài.

"Trái tim kích động tay run rẩy, hãy để chúng ta cùng nhau mở quan tài!" Cư dân mạng trước màn hình lại tiếp tục bình luận tới tấp.

"Tôi thấy không nên là công chúa Hoằng Hóa, cái quan tài này nhìn có vẻ đơn sơ quá!

Chỉ là gỗ hồng mộc bình thường thôi." "Đương nhiên là không thể, thiên chi kiêu nữ như công chúa Hoằng Hóa nhất định phải là quan tài pha lê, hơn nữa là loại được bảo quản cực kỳ nghiêm ngặt!" "Tôi thì không nghĩ vậy, dù sao thì cũng đã chết rồi, hơn nữa một nước nhỏ như Thổ Cốc Hồn có thể xây dựng cổ mộ như vậy, nhất định là dốc toàn lực cả nước, không có gì to tát." "Hoằng Hóa đối với

họ cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi!" "Dù sao thì cũng là đồ cổ, chúng ta cứ đi xem trước đã." "Anh Nhiếp Tượng mau quay ống kính vào quan tài đi, tôi rất muốn xem quan tài rốt cuộc trông như thế nào, bên trong có gì!" Anh Nhiếp Tượng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đẩy ống kính lại gần.

Diệp Kiêu và mọi người chuẩn bị mở quan tài, sợ có thi khí nên còn đeo mặt nạ phòng độc.

Sau khi mở ra, một bộ thi thể khô héo lộ ra trước mắt, quần áo trên người cũng nhanh chóng phong hóa, chỉ trong khoảnh khắc đã không còn, chỉ còn lại một bộ thi thể khô, điều này khiến mọi người há hốc mồm kinh ngạc.

Tốc độ này cũng quá nhanh, trong quan tài gỗ hồng mộc chỉ còn lại vài mảnh vải vụn.

Mọi người cẩn thận nhặt lên, cái nào có thể dùng cho khảo cổ thì lập tức niêm phong.

Những thứ đã phong hóa thì không kịp bảo tồn, thật là đáng tiếc.

Nhưng phải nói rằng lần này cũng coi như có chút thu hoạch, ít nhất là đã thấy quan tài, mà trong quan tài cũng không có thứ gì lung tung.

Điều này cũng khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, mọi người đều nhìn chằm chằm vào người trong quan tài, suy đoán thân phận của anh ta.

Giáo sư Chu và mọi người cẩn thận dùng dụng cụ lấy thi thể trong quan tài ra, đặt phẳng trên mặt đất lót bằng vải thi.

"Sơ bộ phán đoán đây hẳn là một người đàn ông, vậy đây không phải mộ thất của công chúa Hoằng Hóa." "Dù là ai, tóm lại có thi thể là tốt rồi, hơn nữa còn được bảo quản nguyên vẹn như vậy." "Những

thứ trong quan tài gỗ hồng mộc này hẳn đều là vật tùy táng của ông ta, còn có không ít đồ nữa!" Mọi người lần lượt dọn dẹp, mất đúng một tiếng đồng hồ.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng không thúc giục, nhao nhao cảm thán: "Nhìn xem đây chính là công việc khảo cổ, nhìn mấy cái bàn phím hiệp suốt ngày nói họ tham sống sợ chết, nếu đổi lại là các người, các người đến chỗ này e rằng còn không biết làm sao để bảo vệ văn vật." "Nhìn họ rồi nhìn mấy tên trộm mộ thì cao thấp rõ ràng!" "Đúng vậy, những thứ phía trước đều bị trộm mộ phá hoại rồi, gặp những thứ này mới biết thế nào là khảo cổ." "Thông qua cái này mới biết người ngàn năm trước sống như thế nào." "Mặc kệ họ sống như thế nào, nếu đổi lại là tôi, tôi sẽ hốt trọn!

Hơn nữa, những Pháp khí mà bọn trộm mộ trước đây nói rốt cuộc là gì vậy, có ai nhớ không?" "Không biết Pháp khí gì, tôi chỉ biết đối với người xưa phải có lòng kính sợ, hơn nữa khi vào cổ mộ thì mọi việc đều phải nghe theo chỉ huy, tuyệt đối không được làm loạn." "Mọi người thấy những nhà khảo cổ này không, đây chính là công việc của họ.

Mà nói, Diệp Đảo đến lúc làm việc thì lại lùi sang một bên." "Đừng nói thế, anh ấy cũng mệt lắm, hơn nữa Diệp Đảo đi suốt chặng đường này đã cống hiến bao nhiêu trí tuệ và tế bào não rồi.

Những việc tỉ mỉ như vậy cứ để Giáo sư Chu và họ làm là được rồi." "Giáo sư Chu và họ chính là làm việc này, Diệp Đảo là kẻ nửa đường xuất gia, e rằng còn chưa rõ lắm." Lúc này mọi người đều đang bàn tán, Diệp Kiêu nhìn chằm chằm vào người trong phòng livestream, thấy cái ID đó, chính là cư dân mạng nghi vấn về năm Pháp khí, không khỏi cười cười, "Cư dân mạng tên Mặc Thoát này, thật khó để cậu còn nhớ có năm Pháp khí, không biết có hứng thú lộ mặt không?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh

ngạc, nhao nhao bình luận.

"Diệp Đảo nói vậy là có ý gì?" "Tôi hiểu rồi, tên này không có ý tốt, mọi người khóa IP của hắn lại, có hacker nào không, tìm hắn ra đi?" "Diệp Kiêu đã nghi ngờ thì hắn chắc chắn không phải người tốt!" "Cậu không nói Pháp khí thì tôi căn bản không nhớ ra.

Chương 686

Giờ có người nhắc đến Pháp khí lại gây sự chú ý của Diệp Đảo rồi, toàn mạng hô hào, toàn mạng hô hào!" Diệp Kiêu cười cười, "Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Bất kỳ ai cũng có thể là nội gián trong phòng livestream, mọi người phải có hỏa nhãn kim tinh (mắt lửa tai vàng) đấy nhé!

Bắt hắn ra!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, cư dân mạng đều phấn khích, "Nghe thấy chưa?

Đừng nói linh tinh trong phòng livestream nữa, tôi muốn xem rốt cuộc là ai!" "Có lẽ là người của Cáp Bố Thượng Sư, cũng không chừng!" "Cái này cũng quá quỷ dị rồi, có ai chết mà không cứng đơ không, có phải là người không!" "Đã chết không biết bao nhiêu lần rồi, diệt hồn phách hắn đi là được." "Nếu có thể tìm được năm Pháp khí, quyền lựa chọn sẽ nằm trong tay Diệp Đảo." Mọi người đều đang bàn luận, nhưng Diệp Kiêu không tiếp tục ở lại phòng livestream, mà quay đầu nhìn xung quanh.

Trong mộ thất có không ít nơi đã sụp đổ, đặc biệt là tấm bình phong sáu mặt kia, gỗ đã mục nát.

Thành viên đội khảo cổ cũng không muốn bỏ cuộc, niêm phong chúng lại.

Trên đó có rất nhiều bụi bẩn, thậm chí còn có cả sâu bọ, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy tò mò.

Phải nói là ở đây có Thi Miết và côn trùng, gỗ này đáng lẽ phải mục nát hết từ lâu rồi, giờ lại vẫn còn giữ được hình dáng bên ngoài hoàn chỉnh, điều này khiến Diệp Kiêu có chút không hiểu.

“Tiểu Diệp, cậu xem cái này là gì!” Đột nhiên Giáo sư Chu ngẩng đầu lên, Diệp Kiêu vội vàng đi tới, thấy trong quan tài có thêm một mảnh vải trắng.

Mấy người vây quanh, không ai dám động vào, sợ không cẩn thận là nó sẽ phong hóa.

Diệp Kiêu đi tới nhìn một cái, mảnh vải trắng đã cũ kỹ, sớm đã trở nên đen kịt, nhưng trên đó mơ hồ vẫn có thể nhìn ra được một vài chữ.

“Trấn Hồn Linh, Phượng Vũ, Long Huyết, Thanh Đồng Diện Cụ và Xá Lợi Tử!

Giáo sư Chu, đây là năm Pháp khí, nhưng người này là ai?” Diệp Kiêu đột nhiên phát hiện manh mối, trên mảnh vải ghi chép chính là phương pháp để đạt được trường sinh, chỉ là người này chưa kịp trường sinh thì bản thân đã chết, trở thành một bộ thi khô.

“Giáo sư Chu, theo ý ông, thân phận của người này có gì đặc biệt?” Giáo sư Chu thấy vậy liền cau chặt mày, “Nói về đặc điểm của nơi này thì không có gì đặc biệt, nhưng quần áo đã mục nát, căn bản không thể phán đoán được rốt cuộc ông ta là thân phận gì.

Tuy nhiên, người có thể được chôn cất ở đây thì không phú thì quý, không nói đến việc quyền khuynh thiên hạ, e rằng cũng là hoàng thân quốc thích.

Nếu đây là hoàng lăng của Thổ Cốc Hồn, thì thân phận của vị này hẳn là rất cao quý.” Diệp Kiêu cũng nghĩ vậy, nhưng mọi người lúc này đều nhìn chằm chằm vào trong quan tài, ngay cả cư dân mạng trong phòng livestream cũng cảm thấy có chút khó tin.

“Thật là kỳ lạ, một hai người đều không xác nhận được thân phận, nếu đổi lại là người bình thường thì chắc chắn sẽ không như vậy.”

“Giáo sư Chu, hay là chúng ta đi xem những thứ khác đi!” “Thân phận có quan trọng đến vậy sao?

Tôi thấy chỉ cần không phải Mộ Dung Nặc Hạt Bát là được rồi, quản hắn nhiều làm gì, chẳng lẽ xác nhận thân phận là có thể đi ra ngoài sao?” “Vẫn nên xem năm Pháp khí đi, Trấn Hồn Linh và Xá Lợi Tử có thể tìm thấy, nhưng Phượng Vũ, Long Huyết, Thanh Đồng Diện Cụ, có tìm thấy được không?” Cư dân mạng trong phòng livestream sốt ruột không thôi.

Diệp Kiêu quay đầu nhìn tấm bình phong sáu mặt ở góc, nhìn nửa ngày mới thu hồi ánh mắt.

Mọi người thấy Diệp Kiêu như vậy không khỏi bắt đầu thấy kỳ lạ.

Cư dân mạng trong phòng livestream càng phát hiện ra cảnh này, “Có thấy không, Diệp Đảo luôn nhìn chằm chằm vào tấm bình phong kia, chẳng lẽ tấm bình phong có gì đặc biệt sao?” “Bình phong có gì đặc biệt thì tôi không rõ lắm, nhưng tôi biết Diệp Đảo chắc chắn đã nảy sinh nghi ngờ, tấm bình phong này rốt cuộc có gì to tát chứ?” “Nghĩ mà xem, thi thể trong quan tài đều đã khô héo rồi, nhưng tấm bình phong này làm bằng gỗ, vậy mà trải qua nhiều năm như vậy vẫn chưa hoàn toàn phong hóa, không phải quá kỳ lạ sao?” Diệp Kiêu nghĩ nghĩ rồi quay người đi đến trước tấm bình phong kia, ngồi xổm xuống xem xét, nghiên cứu tỉ mỉ.

Thành viên đội khảo cổ cũng vây lại.

“Tiểu Diệp, có chuyện gì sao?” “Tiểu Diệp, sẽ không có gì bất ổn chứ?” Diệp Kiêu nói ra nghi hoặc của mình, “Mấy người nói trên gỗ này có bôi thứ gì chống mục nát không?” Diệp Kiêu đưa tay ra sờ sờ, rồi đặt lên đầu mũi, ghé sát vào, một mùi hương thoang thoảng bay vào mũi.

Anh ta không khỏi gật đầu, "Quả nhiên là đã được xử lý đặc biệt, nhưng rốt cuộc đây là thứ gì thì vẫn chưa rõ lắm." Mọi người nghe vậy cũng tò mò, thành viên đội khảo cổ càng ghé sát vào, "Đúng vậy, ban đầu chúng tôi cũng thấy kỳ lạ, có thể bảo quản tốt đến mức không hề hư hại!" "Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, kỹ thuật chống mục nát của người xưa vẫn rất phát triển, nhưng việc chống mục cho thi thể và chống mục cho vật tùy táng hoàn toàn khác nhau.

Một là dùng than tre, than gỗ, hai là dùng một số loại thanh tất (sơn mài xanh), nhưng kiểu như thế này thì chưa từng thấy bao giờ." "Tiểu Diệp, cậu có ý kiến gì không?" Diệp Kiêu lại bật cười, "Gỗ này cũng không phải gỗ bình thường, ngửi thấy không, trầm hương mộc!" "Trầm hương mộc?!" Mọi người kinh ngạc không thôi.

Diệp Kiêu gật đầu, "Đúng là trầm hương mộc, trầm hương bản thân không có tính chống mục nát, nhưng sau khi kết hương sẽ tỏa ra mùi thơm và có tính chống mục nát.

Nhìn bề mặt có một lớp dầu mỡ, chính là do trầm hương mộc tự ngưng kết mà ra." Nghe vậy, mọi người đều có chút khó tin, không ngờ tấm bình phong nhỏ bé này lại như vậy, vậy mà người trong quan tài lại không được chống mục, điều này cũng có chút không nói xuôi được phải không?

Diệp Kiêu lắc đầu, "Làm tốt ký hiệu, lát nữa chúng ta sẽ nghiên cứu kỹ hơn!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, thành viên đội khảo cổ cũng đều hiểu ý anh ta, dù sao thì không phải ai cũng có thể có những thứ này, hơn nữa quan tài còn có vật tùy táng, cũng không có Cổ trùng gì đáng kể, mộ thất này coi như là hạng nhất.

Giáo sư Chu cũng thấy quả thật như vậy, "Diệp Kiêu, chúng ta tiếp tục xem một chút, trong số các vật tùy táng này quả thật không ít, sau khi kiểm kê, ngoài vàng bạc ngọc khí ra, còn có một số đồ gốm sứ

nữa.

Xem ra thân phận của người này quả thật không đơn giản!" "Còn về rốt cuộc là ai, vẫn cần phải nghiên cứu, không thể bỏ qua bất kỳ chi tiết nào." Thành viên đội khảo cổ lần lượt đánh dấu, sợ có sai sót gì, đây hẳn là những thứ tốt nhất họ từng thấy kể từ khi xuống mộ.

Diệp Kiêu nhìn quanh một vòng, mộ thất này tuy lớn, hơn nữa vật tùy táng cũng khá nhiều, nhưng không thể xác nhận thân phận.

Ngay cả trên người người chết cũng không có vật gì xác nhận thân phận, Diệp Kiêu thấy kỳ lạ.

Mà tất cả mọi thứ đều không được xử lý chống mục, duy chỉ có tấm bình phong sáu mặt này lại đặt ở đây, chẳng lẽ trong tấm bình phong có gì sao?

Diệp Kiêu nhìn nửa ngày cũng không phát hiện ra manh mối, đang định rời đi, nhưng đèn pin rọi vào tấm bình phong lại phát ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút khó tin, anh ta quay đầu lại lần nữa rọi đèn pin lên đó, lúc này đã phát hiện ra một điểm bất thường.

"Mau lại xem!" Nghe tiếng, mọi người quay đầu lại, thấy Diệp Kiêu đang tỉ mỉ kiểm tra bình phong, cũng tò mò.

"Tiểu Diệp, cậu lại phát hiện ra gì rồi?" Diệp Kiêu chỉ vào bình phong, "Ở đây có mấy bức tranh!" Mọi người vội vàng tới, Diệp Kiêu đeo găng tay, cẩn thận kéo toàn bộ tấm bình phong ra, vì để ở góc nên sớm đã bị mạng nhện bám đầy, trên đó còn có không ít bụi bẩn.

Thành viên đội khảo cổ lấy dụng cụ ra, xử lý toàn bộ bụi bẩn trên đó, lúc này mới thấy trên tấm bình phong quả thật có mấy bức tranh.

Bức thứ nhất là một người đàn ông mặc trang phục áo ngắn cổ bẻ vạt chéo, đầu đội mũ cao vành dài, đứng cùng một người phụ nữ tết

tóc dùng hoa vàng làm trang sức.

Quần áo trên người người phụ nữ cực kỳ hoa lệ, mặc váy cao eo mềm mại, trên vạt váy mơ hồ có thể thấy hoa mẫu đơn, đây là trang phục của quý tộc Đại Đường.

Trước mặt là một đám người quỳ lạy, xem ra hai người này có thân phận đặc biệt, hẳn là Mộ Dung Nặc Hạt Bát và công chúa Hoằng Hóa.

Thấy cảnh này, mọi người đều có chút kinh ngạc, ban đầu cứ nghĩ chỉ là vật tùy táng, nhưng không ngờ trên đó lại có một thế giới khác.

Mọi người cùng nhau nhìn xuống, dọn dẹp toàn bộ tấm bình phong sáu mặt.

Sau hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng hoàn thành.

Văn vật hiển lộ lịch sử, tấm bình phong sáu mặt không mấy nổi bật sau khi được mở ra dài khoảng ba mét, cao một mét ba lăm.

Chân đế bình phong đều khắc họa tiết tường vân, chế tác tinh xảo, ngay cả đã qua ngàn năm vẫn có thể thấy được sự tinh xảo của bình phong.

Mọi người vây quanh tấm bình phong tỉ mỉ kiểm tra, Diệp Kiêu khẳng định: "Họ hẳn là những người nắm quyền của Thổ Cốc Hồn, mọi người xem, trong tay ông ta cầm, có phải là lông vũ không?" Diệp Kiêu đột nhiên ghé sát vào, thấy trong tay Mộ Dung Nặc Hạt Bát ôm một cây lông vũ.

Mọi người xem xong lập tức kinh ngạc, "Thật này!" "Đây chẳng lẽ là Phượng Vũ sao?" "Năm Pháp khí!

Hồi đó đã thu thập đủ rồi sao?" "Xạo quá đi!

Truyền thuyết là thật sao?" "Manh mối quan trọng như vậy lại tùy

tiện vứt vào xó?

Ai mà tin chứ!" Mọi người đều không tin, tiếp tục xem xuống.

Bức tranh thứ hai còn khó tin hơn, núi rừng xanh tươi rậm rạp, trong núi có một tòa tháp, chỉ lộ ra đỉnh tháp.

Hai bên tháp treo vô số chuông linh, Diệp Kiêu nhìn nhìn, hóa ra là Trấn Hồn Linh!

Trên tháp treo chính là Trấn Hồn Linh!

Bức tranh thứ ba thì là cảnh công chúa Hoằng Hóa và vua Thổ Cốc Hồn hợp táng, hai người cùng chung quan tài, nhưng không có nắp quan tài.

Xung quanh có mấy người giống như hòa thượng vây quanh, phía trước quan tài còn có một Chiêu Hồn Phiên.

Bức tranh thứ tư là một khoảng trống, phía sau không có gì, điều này khiến mọi người cảm thấy có chút khó tin.

Chương 687

"Cái này hẳn là có người cố ý xóa đi." Diệp Kiêu sờ sờ những vết khắc trên bình phong, "Mấy người nhìn này, đều bị cạo đi rồi, xem ra là có người không muốn chúng ta biết.

Tôi đoán hẳn là những người nắm quyền lúc đó, và công chúa Hoằng Hóa đã tìm được bí mật trường sinh và bắt đầu thực hành, nhưng vì một nguyên nhân nào đó mà giữa chừng bị chết yểu hoặc bị cướp đi, nên mới biến thành bộ dạng này." "Tiểu Diệp, cậu nói vậy tôi có chút không hiểu?" Giáo sư Chu cau chặt mày, "Thứ này làm sao lại có thể liên quan đến trường sinh được?" Diệp Kiêu hít sâu một hơi suy đoán: "Thực ra đây cũng là suy đoán của tôi, từ tất cả những gì đang có, những vật thuộc họ Mộ Dung hoặc những thứ tượng trưng cho thân phận của họ là cực kỳ ít.

Mọi người có phát hiện không, mấy bộ thi thể chúng ta thấy khi vào đây đều không có bất kỳ thứ gì tượng trưng cho thân phận.

Thông thường, nếu là quốc vương hoặc hoàng thân quý tộc, khi hạ táng chắc chắn sẽ có ngọc bội hoặc mộ chí, nhưng bất kể là trong quan tài hay trong mộ thất, trang phục của những người đó đều không có một dấu hiệu rõ ràng nào.

Vì vậy tôi đoán rằng họ Mộ Dung hẳn là không muốn người khác biết họ còn sống trên đời, giải thích duy nhất là có thể họ đã đạt được bí mật trường sinh, nên mới như vậy." "Bí mật trường sinh này càng nhiều người biết thì càng bất lợi cho họ.

Nếu tiêu hủy tất cả chứng cứ, vậy thì họ có thể tự do tự tại.

Hơn nữa, Cáp Bố Thượng Sư cũng nằm trong số đó, vì vậy tôi kết luận họ hẳn là cũng đã đạt được, và niêm phong bí mật này trong mộ

táng.

Năm Pháp khí, chính là những thứ mà Cáp Bố Thượng Sư muốn tìm kiếm.

Còn về việc tộc Mộ Dung rốt cuộc có còn tồn tại hay không, chúng ta tạm thời chưa bàn đến, nhưng trong ngôi mộ này, tôi dám bảo đảm tất cả các quan tài còn lại hoặc thậm chí là chủ mộ thất đều chưa chắc có thể xác nhận thân phận." Những lời này của Diệp Kiêu khiến Giáo sư Chu và những người khác há hốc mồm kinh ngạc.

Nếu không thể xác nhận thân phận, thì làm sao có thể biết đây có phải hoàng lăng Thổ Cốc Hồn hay không.

Ngay cả việc nơi đây có phải chủ mộ thất hay không cũng chưa thể biết được.

Lúc này, nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút khó tin, Diệp Kiêu thì cười cười, "Nếu lời tôi nói có sai sót, vậy thì chúng ta cứ tiếp tục đi xem phía sau là biết ngay!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều gật đầu, không còn cách nào khác, bây giờ chỉ có thể nghe theo Diệp Kiêu.

Nhưng mà, ngôi mộ tiếp theo ở đâu?

Ngôi mộ này hình vuông, ngay cả vật tùy táng trong nhĩ thất cũng đã kiểm kê xong xuôi rồi, tinh xảo thì có tinh xảo, nhưng lại không có lối đi.

Mà hành lang cũng đã đi đến tận cùng.

Lúc này, mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu cau chặt mày, lại đến lúc phải tìm lối ra rồi.

Họ bây giờ không có bản đồ, cũng không nắm rõ được bố cục toàn bộ mộ huyệt, chỉ có thể tự mình mò mẫm.

Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream đều bật cười.

“Diệp Đảo nói tôi cảm ơn rồi!” “Nếu đổi lại là người bình thường thì chắc chắn sẽ sụp đổ.

Đây chính là mọi người cùng nhau tìm kiếm, tìm được cơ quan là có thể vào rồi!” “Mau tìm đi đừng nói nhảm nữa?

Diệp Đảo thật sự xuyên Q (ám chỉ khả năng siêu phàm)!” “Tôi theo dõi livestream này đã hai ba ngày rồi, Diệp Đảo và họ ngày đêm đứng ở đây mắt đều đỏ hoe rồi!” Diệp Kiêu hít sâu một hơi nhìn một cái, phát hiện sự phấn khích khi thấy quan tài trong mộ thất đã qua đi, bây giờ mọi người đều mệt mỏi rã rời, sau khi dọn dẹp vật tùy táng xong cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi.

Anh ta đề nghị: “Giáo sư Chu, mọi người cứ ngủ một giấc đã, hai người một tổ luân phiên canh gác.

Bây giờ là mười một giờ đêm, ngủ đến sáu giờ sáng mai rồi xuất phát, Giáo sư Chu ông thấy sao?” “Con người đâu phải làm bằng sắt, cũng cần phải nghỉ ngơi.” Giáo sư Chu nghĩ nghĩ, điều này cũng đúng, nhân lúc trong mộ thất còn tương đối an toàn, nên lập tức sắp xếp mọi người nghỉ ngơi ở đây trước.

Nếu khoảnh khắc tiếp theo lại gặp phải nguy hiểm gì, thì muốn nghỉ ngơi sẽ rất khó.

Lời này của Diệp Kiêu vừa nói ra, mọi người cũng đều thả lỏng, hai mươi mấy người vây thành một vòng, trước tiên cứ bổ sung năng lượng đã rồi tính.

Mọi người lấy bánh quy nén ra, không khỏi cảm thán: “Bên ngoài vẫn tốt hơn!” “Tôi đột nhiên rất muốn ăn mì bò ở nhà đối diện, trước đây luôn chê canh mì của họ mặn quá, lần này dù cho có cho tôi uống một chút canh thôi, tôi cũng vui lòng.” “Nhưng mà còn không biết đến

bao giờ mới kết thúc.

Ngôi mộ này càng đào càng khiến tôi nản lòng, cũng không biết trong này rốt cuộc còn bao nhiêu đồ tốt!" "Phải nói là nơi này quả thật khiến người ta phiền não, nếu đổi lại là người bình thường thì chưa chắc đã kiên trì được đến bây giờ." "Thôi đừng nói nữa, mọi người cứ nghỉ ngơi trước đã!" Hai người một tổ luân phiên trực ban, Diệp Kiêu đi đầu canh gác, dù sao bây giờ còn sớm, anh ta cũng không ngủ được.

Lúc này Giáo sư Phương tiến đến, ông ta tự nguyện muốn nói chuyện với Diệp Kiêu, nên cũng chạy đến trực ban.

"Tiểu Diệp, tôi có một chuyện muốn thỉnh giáo cậu." Diệp Kiêu gật đầu, "Giáo sư Phương khách sáo rồi." "Cậu nói hệ thống cộng sinh côn trùng thực vật rốt cuộc là sống nhờ vào đâu, trong cổ mộ trải qua ngàn năm không mục nát, chỉ dựa vào những tên trộm mộ thỉnh thoảng xuống đây thì e rằng không dễ duy trì được lâu như vậy phải không?" "Trước đây bọn trộm mộ đó nói họ bị người ta thả vào làm thức ăn cho thực vật, rốt cuộc là ai thả vào vậy?

Hơn nữa, mấy người đó cũng không đủ để thực vật no bụng!

Chỉ riêng cái Xà bách chúng ta thấy trước đây, một cái cây lớn như vậy có biết bao nhiêu dây leo và Thi Miết, muốn cùng tồn tại thì làm sao duy trì được?" Giáo sư Phương cuối cùng cũng hỏi ra, ông ta cảm thấy có chút khó tin, nghiên cứu thực vật nhiều năm như vậy, ông ta chưa từng thấy trường hợp nào như thế này.

Thỉnh thoảng có thực vật sinh côn trùng, thì coi như thực vật bị bệnh, nhưng bây giờ thực vật và côn trùng lại có thể cộng sinh, điều này thật sự quá khiến ông ta chấn động.

Diệp Kiêu nghĩ nghĩ rồi nói: "Thực ra, rất nhiều hệ thống cộng sinh phần lớn đều dựa vào việc tích lũy sức mạnh.

Khi cổ mộ được xây dựng đã có rất nhiều người chết, đó chính là dinh dưỡng của chúng, từ từ hấp thụ.

Trải qua nhiều năm tháng hấp thụ địa khí và âm khí ẩm thấp trong cổ mộ mới có thể phát triển lớn đến vậy.

Còn về máu thịt tươi mới thì là thứ khó mà cầu được, sau khi ăn hết mọi thứ xung quanh, chúng sẽ chìm vào giấc ngủ.

Chỉ khi bọn trộm mộ đến quấy rầy, chúng mới hoạt động trở lại." "Như vậy thì chúng có thể nghỉ ngơi rất lâu, ông cũng biết rồi đấy, tập tính sinh trưởng của những thực vật này đã thay đổi.

Trong trường hợp không có thực vật, chỉ cần một chút nước cũng có thể tồn tại rất lâu, hơn nữa đã quen với cuộc sống trong cổ mộ, nên đã hòa làm một với môi trường tổng thể." Giáo sư Phương nghe vậy lập tức có chút căng thẳng, "Theo ý cậu thì trong cổ mộ này có nhiều dây leo như vậy, chẳng phải có nghĩa là mọi lời nói và hành động của chúng ta đều nằm trong sự khống chế của chúng sao?

Vạn nhất chúng đột nhiên xông vào thì sao?" Diệp Kiêu gật đầu, "Đúng vậy, khi ở Đại mộ Thành Cát Tư Hãn, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chính là cơ quan cuối cùng, ở đây tôi thấy cũng tương tự.

Thực vật chính là một loại cơ quan của mộ huyệt, chỉ xem cái Xà bách này rốt cuộc có thể lớn đến mức nào.

Nếu nó luôn ở trong đó, biết đâu cuối cùng chúng ta còn phải tử chiến với Xà bách?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Phương lập tức há hốc mồm kinh ngạc, "Tôi làm nhà thực vật học cả đời chưa từng thấy hệ thống cộng sinh nào như thế này!" "Có gì đâu, cộng sinh trong động vật và cộng sinh giữa thực vật cũng giống nhau, trong môi trường đặc định, sẽ thúc đẩy sự hình thành, đều là vì sinh tồn." Giáo sư Phương nghe Diệp Kiêu nói vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, "Thật sự khiến người ta không thể tin nổi.

Chỉ riêng cái này đã lật đổ mấy chục năm nghiên cứu của tôi rồi, chưa từng thấy bao giờ.” “Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mà cậu nói, còn có những cái Sa Kinh Cức kia, tôi đều là khi xem livestream của cậu mới biết.

Nhưng bây giờ thấy những dây leo, còn có cả cỏ nhảy múa kia, thật sự khiến tôi thán phục!” Giáo sư Phương nói đến đây thì mày râu phơi phới, dường như vô cùng phấn khích.

Diệp Kiêu cười cười, “Lát nữa chúng ta lên trên rồi, có thể đào hết những thứ này ra làm mẫu vật nghiên cứu.” “Vậy thì tốt quá rồi, tôi cứ mong chờ khoảnh khắc này.

Tiểu Diệp cậu không biết đâu, lần này xuống đây, tôi thấy những thứ này còn nhiều hơn cả những thứ tôi nghiên cứu mấy chục năm qua.

Nếu không phải vì Giáo sư Chu hết lòng mời, tôi cũng không thể xuất hiện ở đây.

Lần này cho dù có chết cũng không hối tiếc!” Diệp Kiêu trong lòng chùng xuống, “Giáo sư Phương, tuyệt đối đừng nói như vậy, phía dưới còn rất nhiều thứ, sau này trong cổ mộ sẽ xuất hiện bao nhiêu hệ thống cộng sinh côn trùng thực vật, ai cũng không rõ lắm, rất cần Giáo sư Phương ông đến giải mã đó!” Diệp Kiêu biết Giáo sư Phương là người trầm mặc ít nói, nhưng hễ nhìn thấy thực vật là sẽ kích động, hơn nữa lại rất gan dạ.

Cho nên anh ta bây giờ cũng nhắc nhở Giáo sư Phương, tuyệt đối đừng nói những lời xui xẻo ở đây.

Đôi khi cảm xúc tiêu cực sẽ ảnh hưởng đến cả đội, Giáo sư Phương chết mà không hối tiếc, đối với họ lại là một tổn thất, vạn nhất lại nói trúng thì không hay chút nào.

“Huống hồ cũng chỉ là cộng sinh côn trùng thực vật, nói trắng ra là côn trùng dựa vào thực vật để gây hại người, điều này cũng không có gì to tát.” Hai người trò chuyện, sau hai tiếng đồng hồ, hai chiến sĩ canh gác tỉnh dậy đổi ca.

Diệp Kiêu tựa vào bên cạnh tấm bình phong, ngửi mùi trầm hương mộc bên cạnh, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tuy nói đã ngủ rồi, nhưng trong đầu anh ta lại vô cùng tỉnh táo, một chút động tĩnh xung quanh cũng có thể khiến anh ta giật mình tỉnh giấc.

Lúc này, thiết bị của anh Nhiếp Tượng cũng đã chĩa thẳng vào cửa, sợ có thứ gì đó xông vào.

Hàng vạn cư dân mạng cũng sốt ruột không thôi, một số cú đêm ngồi trước màn hình, thấy họ đều ngủ liền liên tục bình luận.

“Mọi người đều nghỉ ngơi đi, chúng tôi ở đây thay các bạn canh chừng!” “Này ông bạn trên lầu, ông đang nói đùa đấy à?

Cho dù các ông canh chừng cũng vô dụng, vạn nhất có thứ gì đó đến, các ông còn kêu lên được không?” “Phòng livestream có một điểm dở là âm thanh của cư dân mạng không truyền qua được, nếu không thì đã sớm có thể trở thành cảnh báo rồi.” Cư dân mạng trong phòng livestream đều đang bàn luận, lúc này Diệp Kiêu nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

Chương 688

Hệ thống chó má tới rồi. [Phát hiện ký chủ sắp gặp nguy hiểm, xin ký chủ đưa ra lựa chọn: Một, tiếp tục chìm trong giấc ngủ.

Hai, tỉnh dậy cứu người.] Diệp Kiêu thấy kỳ lạ, hệ thống chó má này khi nào lại có cảnh báo, trực tiếp chọn tỉnh dậy cứu người chứ!

Nhưng giây tiếp theo, âm thanh sột soạt từ bốn phương tám hướng xông tới khiến anh ta lập tức cảnh giác, trong đầu cũng đặc biệt thanh tỉnh, nhưng lại cảm thấy mình không sao mở mắt ra được.

Khó khăn lắm mới có ý thức, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, nhưng lại không thể cử động.

Điều này khiến Diệp Kiêu trong lòng kinh hãi, tiêu rồi!

Anh ta sao lại không động đậy được?

Rốt cuộc là mùi hương của thứ gì tỏa ra, làm tê liệt toàn thân anh ta, khiến anh ta căn bản không thể đứng dậy.

Lúc này Diệp Kiêu buộc mình cắn đứt đầu lưỡi, mùi máu tanh lập tức khiến anh ta tỉnh táo lại, lập tức mở mắt ra, chỉ thấy Thi Miết khắp nơi ùn ùn xông tới, vùi lấp toàn bộ Giáo sư Chu và những người khác.

Xung quanh tràn ngập tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết.

Diệp Kiêu nhìn máu khắp nơi, mắt đã đỏ ngầu.

Chỉ trong chốc lát đã chỉ còn lại xương trắng.

Diệp Kiêu lập tức mắt đỏ hoe, đội ngũ hai mươi người giờ chỉ còn lại một mình anh ta.

Lúc này anh ta cuối cùng cũng đứng dậy.

Thấy hàng vạn Thi Miết đối diện bao vây anh ta, miệng phát ra tiếng sột soạt.

Trên đất là một mảnh xương trắng, sọ não của Giáo sư Phương vừa nãy còn nói cười với anh ta đột nhiên lăn một tiếng rơi xuống, lăn đến chân anh ta.

Diệp Kiêu nghiến răng nghiến lợi, nhấc Hắc Kim Cổ Đao lên chỉ cảm thấy nặng ngàn cân, không sao chém xuống được.

Trong đầu anh ta chỉ có một ý niệm này, giết hết những Thi Miết này!

Giết!

Giết!

Diệp Kiêu trở tay chém một dao, *bốp* một tiếng.

Giáo sư Phương sững sờ, nhìn Diệp Kiêu như bị trúng tà, vội vàng uống một ngụm nước, phun ra! *Phốc*!

Diệp Kiêu giật mình tỉnh dậy, mở mắt nhìn Giáo sư Phương đang ngơ ngác.

"Tiểu Diệp, cậu bị sao vậy?

Gặp ác mộng à?

Cứ la hét giết giết, tôi sợ hết hồn!" "Đúng vậy Tiểu Diệp, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Mu bàn tay Giáo sư Phương một mảng đỏ, xem ra là vừa nãy tự mình đập.

"Tiểu Diệp, cậu không sao chứ?" Diệp Kiêu lúc này mới phản ứng lại, lắc đầu, "Không sao, chỉ là gặp ác mộng thôi." "Tiểu Diệp, cậu cũng biết gặp ác mộng sao?" "Ác mộng gì vậy, kể cho chúng tôi nghe đi, đừng sợ!" Diệp Kiêu cười cười, "Không có gì, chỉ là thấy mình bị tê liệt không cử động được thôi.

Mọi người đã nghỉ ngơi tốt rồi chứ, bây giờ mấy giờ rồi?" "Ba giờ sáng rồi." Diệp Kiêu nhìn giờ, mình cũng chỉ ngủ có hai tiếng.

Ba giờ sáng anh ta tỉnh dậy, mọi người đều hết buồn ngủ.

Ai nấy ngáp ngắn ngáp dài, Giáo sư Chu nói: "Mọi người cứ nhắm mắt dưỡng thần, dù sao đến sáu giờ sáng mai chúng ta mới xuất phát!" Lúc này Diệp Kiêu đứng dậy, "Tôi xem có lối nào khác không." Giáo sư Phương chủ động đi cùng anh ta, hai người sờ soạng trên bức tường đá.

Sau khi bật đèn chiếu sáng lên thì sáng hơn rất nhiều, mọi người cũng đều giúp đỡ.

Diệp Kiêu nhìn nhìn, cơ quan này hoặc là ở dưới đất, hoặc là ở trên bức tường đá, nhưng những viên gạch tường kín kẽ chỉ có thể xác định sau khi sờ soạng.

Lúc này mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, dù sao cũng không còn buồn ngủ, thà dậy cùng anh ta tìm cơ quan.

Diệp Kiêu sờ soạng bức tường nhưng vẫn đặt ánh mắt lên tấm bình phong.

Anh ta nhìn tấm bình phong này thế nào cũng thấy có chút đột ngột.

Trong phòng tùy táng vàng bạc ngọc khí đặc biệt nhiều, đồ gốm sứ cũng nhiều, nhưng những vật tùy táng bằng gỗ lại tùy ý đặt ở đây.

Xét về giá trị tuy nói không quá quan trọng, nhưng dù sao nó cũng ghi chép lại tất cả mọi thứ về công chúa Hoằng Hóa và Mộ Dung Nặc Hạt Bát.

Một vật phẩm như vậy sao lại được đặt ở đây, hơn nữa năm Pháp khí đều đã xuất hiện, chẳng lẽ đây chính là manh mối của Phượng Vũ sao?

Diệp Kiêu lại tỉ mỉ nhìn một cái, phát hiện Phượng Vũ được cài trên một chiếc nhẫn.

Ban đầu anh ta cứ nghĩ là Mộ Dung Nặc Hạt Bát ôm Phượng Vũ, nhưng giờ mới phát hiện Phượng Vũ được cài trên chiếc nhẫn, đeo trên ngón tay hắn.

Cho nên để tìm được Phượng Vũ trước tiên phải tìm được chiếc nhẫn này.

Diệp Kiêu sờ soạng tất cả các bức tường gần bình phong, cuối cùng đã phát hiện manh mối trên một viên gạch đá.

Anh ta cầm đèn pin rọi kỹ, trên đó có một chỗ lõm, kích thước chỉ bằng một chiếc nhẫn, dường như chính là chỗ của chiếc nhẫn trên Phượng Vũ, nhưng chiếc nhẫn đó ở đâu?

Diệp Kiêu quay đầu nhìn xung quanh, thành viên đội khảo cổ cũng nhìn tới, "Tiểu Diệp, có chuyện gì sao?" "Xem xem có nhẫn không!" Nhẫn?

Thành viên đội khảo cổ đều có chút kinh ngạc, Diệp Kiêu bổ sung: "Xem xem còn có nhẫn không, chỉ cần tìm được nhẫn, có lẽ sẽ tìm được lối ra." Mọi người đều có chút kinh ngạc, Diệp Kiêu nhắc nhở họ: "Xem xem có nhẫn không, ở đây có một chỗ lõm, nhìn dáng vẻ thì đây là nơi khảm nhẫn vào." Mọi người nghe vậy lập tức căng thẳng.

"Khi kiểm kê vật phẩm, tôi có thấy nhẫn, tôi tìm xem!" Nghe lời này, mọi người đều nhìn về phía thành viên đội khảo cổ, chỉ thấy anh ta cầm sổ lật lật, tìm một lúc trong một chiếc hộp gỗ, rồi dùng nhíp lấy ra, "Chính là cái này rồi." Diệp Kiêu nhìn một cái, trải qua ngàn năm, chiếc nhẫn này lại vẫn tinh xảo đến vậy, thậm chí có thể nhìn ra là làm bằng vàng, sáng lấp lánh, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút khó tin.

Thành viên đội khảo cổ cũng đều nhìn ra, tuyệt đối có vấn đề.

Cư dân mạng trong phòng livestream càng liên tục bình luận.

"Má ơi, trải qua ngàn năm mà vẫn như mới, cái này có khác gì đồ được đánh bóng ở tiệm vàng đâu?" "Tuyệt đối là một bảo bối!" Diệp Kiêu cầm lấy tỉ mỉ xem xét, "Không phải, còn có cái nào khác không?" Điều này khiến mọi người có chút kinh ngạc, không phải sao?

"Trên chiếc nhẫn nhất định phải có một lỗ nhỏ để cắm Phượng Vũ, theo manh mối hiển thị trên bình phong." Thành viên đội khảo cổ lật tìm trong hộp nửa ngày cuối cùng cũng tìm thấy, "Là cái này phải không?

Anh xem, đây là một chiếc nhẫn vuông, trên đó còn có một chỗ lõm, ban đầu tôi cứ tưởng là đá quý bị rớt, không ngờ lại là chỗ để cắm Phượng Vũ." Diệp Kiêu cầm lấy xem xét rồi gật đầu, chiếc nhẫn vuông này là loại rỗng ruột, trên nhẫn còn khắc hình hoa Bỉ Ngạn, sau đó phần nhị hoa ở giữa bị lõm xuống, hình ống tròn dài chính là để cắm Phượng Vũ.

Anh ta lập tức lấy chiếc nhẫn khảm vào bức tường đá.

Khoảnh khắc tiếp theo, bức tường đá từ dưới lên trên lộ ra một không gian, mọi người trong lòng kinh hãi, Giáo sư Chu và họ vội vàng đứng dậy, chĩa toàn bộ vũ khí vào lối vào, sợ có thứ gì đó chui ra.

Kèm theo một trận tiếng sột soạt, mọi người xung quanh kinh hoàng không thôi, "Cái, cái này là côn trùng sao?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Không thấy có côn trùng." Nhưng một chiếc lá chợt lóe qua trong bức tường lại khiến Diệp Kiêu cảnh giác.

"Mọi người chuẩn bị súng phun lửa." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám chần chừ, vội vàng lấy súng phun lửa ra, "Tiểu Diệp có phải đã phát hiện ra gì không?" Diệp Kiêu nghiêm mặt

nói: “Dường như có thực vật, là dây leo, mọi người cẩn thận, chỗ này có vấn đề!” Lời này của Diệp Kiêu vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Chương 689

Nếu là côn trùng thì cùng lắm họ sẽ đốt, nhưng nếu là những thực vật kia thì sẽ khó xử lý.

Biết đâu lại là những loại côn trùng và thực vật cộng sinh đặc biệt ghê tởm, đến lúc đó sẽ hút máu thịt, điều này trong cổ mộ thật sự quá phổ biến.

Diệp Kiêu cau mày nhìn quanh một lượt, mọi người đều cảnh giác, giơ súng phun lửa lên.

Mặc dù nhiên liệu đã không còn đủ, ban đầu ở chỗ Tùng Du họ đã dùng một ít, nhưng cũng chỉ có thể chiếu sáng mà thôi, muốn đối phó với kẻ địch thì vẫn không được.

Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao nhìn quanh, trong những khe tường này rất sạch sẽ, hơn nữa còn có khoảng cách rộng bằng một ngón tay, xem ra cũng là để thực vật tự do ra vào mà cố tình tạo thành bộ dạng này.

Không biết là do chủ mộ cố ý làm vậy hay sao.

Tóm lại Diệp Kiêu ở đây không khỏi hít sâu một hơi, xem ra chỉ còn cách tử chiến đến cùng.

Diệp Kiêu bước vào bên trong, mộ thất này cũng khá lớn, nhưng không giống với những mộ thất tùy táng khác, chính giữa có một cái đỉnh, một cái đỉnh đồng lớn!

Diệp Kiêu nhanh chân đi tới, cầm đèn pin rọi rọi, bên trong có một ít cành cây khô, dây leo và một cục màu đen, không thể nhìn ra rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng cũng cảm thấy có chút bất ngờ, bên trong này sao lại là thứ

này?

"Xem ra là một tế đàn!" "Mọi người nhìn đường dưới chân, hình như là vũng máu!" "Má ơi, cái này cũng quá ghê tởm rồi, nếu là như vậy thì phải chết bao nhiêu người chứ!" "Tôi còn có thể tưởng tượng ra, có thể thấy huyết thi!" "Đừng có nói gở, có chuyện gì đâu, chỗ này ngay cả phó quan tài cũng không có, cho dù là tế đàn thì cũng phải có đồ cúng chứ!" "Mọi người nhìn phía trước có một cái gương!" Mọi người nhìn về phía trước, không xa có treo một cái gương, dường như là khảm vào tường.

Diệp Kiêu nhìn nhìn cột đá bên cạnh, là một cái giá nến?

Cái giá nến, cái gương và tế đàn ở giữa rốt cuộc có mối liên hệ gì?

Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh mộ, dùng đèn pin rọi rọi, chỉ nghe thấy một tiếng *bộp*, dường như có thứ gì đó rút lui.

Cảnh này khiến mọi người không khỏi sởn gai ốc.

"Xong rồi, sẽ không có thứ gì chứ!" "Tiểu Diệp, tôi thấy chỗ này không đơn giản đâu!" "Đúng vậy, có chút kinh khủng." "Không được thì chúng ta rút lui, chỗ này, tôi cảm giác có gì đó không ổn." "Âm u đáng sợ, cái này chẳng lẽ là của đạo trưởng nào đó, nhìn có vẻ quỷ dị." Diệp Kiêu cũng cảm thấy như vậy, nhưng đã vào rồi thì không thể rút lui được nữa.

Lúc này Diệp Kiêu dùng Hắc Kim Cổ Đao chĩa vào khe tường, cắm vào!

Giây tiếp theo, tiếng gầm rít chói tai vang lên, khiến mọi người sợ đến sởn gai ốc, đồng loạt ngồi thụp xuống đất, cái, cái quái gì thế này?

Sở Hữu Nhân Đô hốt hoảng chưa định thần, "Tiểu Diệp, cậu đụng phải cái gì vậy?" Diệp Kiêu lắc đầu.

Anh chỉ cắm con dao vào khe tường, nếu âm thanh đó có liên quan đến khe nứt thì chắc chắn bên trong có bí mật không thể tiết lộ.Diệp Kiêu lùi lại hai bước, ra hiệu cho mọi người mau lùi sang một bên.

Ai nấy đều không hiểu rốt cuộc đây là chuyện gì.

Nhưng thấy sắc mặt Diệp Kiêu không tốt lắm, họ không dám lơ là, vội vàng lùi sang một bên.

Lúc này, Diệp Kiêu lại rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nhắm vào khe nứt trên tường mà cắm vào.

Khe nứt trên bức tường gạch này thực sự quá lớn, lớn đến mức khiến anh cho rằng bên trong nhất định có vấn đề.

Lúc này, mọi người đều có chút kinh ngạc về hành động của Diệp Kiêu.Diệp Kiêu rút dao ra, chỉ thấy trên mũi Hắc Kim Cổ Đao còn sót lại một mảnh vụn nhỏ.

Anh lấy ra xem kỹ, là dây leo.

Bên trong này toàn là dây leo xì xì xì xào.

Thấy thứ trên mũi dao của Diệp Kiêu, sắc mặt mọi người đều trở nên u ám.“Cái này chắc là dây leo, Xà Bách ẩn mình trong bức tường.” Nghe vậy, mọi người đều xôn xao.“Nếu vậy, chúng ta sẽ bị rình rập bất cứ lúc nào, vừa vào trong có bị những cánh tay đó cuốn đi không?”“Lần này chúng ta bị mắc kẹt hoàn toàn rồi!”“Xong rồi, chúng ta không còn nhiều nhiên liệu, đuốc cũng có hạn!”“Tiểu Diệp, chúng ta quay về đi!”Có người muốn rút lui, nhưng Giáo sư Phương lại nói: “Không thể quay về, đã đến nước này rồi, nếu quay về chẳng phải công dã tràng sao?”“Hơn nữa, chúng ta đâu phải không có vũ khí, cùng lắm thì liều chết một trận!”Diệp Kiêu nhíu mày, “Cái đó cũng chưa chắc, dây leo sợ lửa, sẽ không liều lĩnh tiếp tục chiến đấu.

Tôi chỉ ra tay chọc giận chúng, để tránh đến lúc đó chúng ta không

kịp trở tay.”“Chủ động tấn công, chúng ta không thể ngồi chờ chết!”“Nhưng mà…” Diệp Kiêu trực tiếp ngắt lời họ, “Không có nhưng nhị gì cả, vận mệnh của mình do mình làm chủ!”“Đúng, làm theo lời Tiểu Diệp nói đi!” Giáo sư Chu chốt hạ, “Bây giờ chúng ta đã đến đây rồi, nếu cứ tiếp tục bị Xà Bách giam cầm thì tôi tin không ai có thể thoát được.” Lúc này nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người chỉ đành gật đầu.Hiện tại họ không còn đường lui, nếu không tấn công thì chỉ có thể bị Xà Bách tấn công, lúc đó sẽ không hay chút nào.Diệp Kiêu và mọi người lấy súng phun lửa ra, phun khắp bốn phía bức tường.

Nhiệt độ cao nhanh chóng khiến bên trong bức tường phát ra tiếng xì xì xào xạc.Chẳng mấy chốc, những dây leo không chịu nổi liền thò ra từ bức tường, thấy người sống liền lập tức tấn công họ.Diệp Kiêu nhìn những dây leo này, nở một nụ cười lạnh lẽo, trực tiếp khiến cư dân mạng không khỏi kinh ngạc!

“Mẹ kiếp, mọi người vừa nãy có thấy mặt Diệp Đảo không?”“Mặt Diệp Đảo vẫn đẹp trai như thường.

Ông/bà trên lầu rốt cuộc muốn nói gì!”“Mọi người có nhìn rõ mặt Diệp Đảo không?

Kinh khủng quá, anh ta cười rất gian xảo!”“Nụ cười của Diệp Đảo khiến tôi thấy có gì đó không ổn!”“Tôi thấy Diệp Kiêu có chút... kỳ lạ!”“Người ta không được cười à?

Đây là nụ cười khi Diệp Đảo bày mưu tính kế, dụ địch vào sâu, kế hoạch thực hiện thuận lợi, có gì lạ đâu?”“Tôi thấy có một số người cứ nhìn Diệp Đảo không vừa mắt, soi mói đủ điều, muốn gây sự à, kiếp trước là con cá à, toàn thân đều là gai!”“Diệp Đảo đi suốt chặng đường này, tôi đều thấy anh ấy rất không dễ dàng, bây giờ chúng ta chủ động tấn công, cái này cũng không có gì to tát cả, chẳng qua chỉ là

một chính sách chiến lược mà thôi!”“Đúng vậy, bây giờ không trừ những Xà Bách này, nếu sau này chúng chui ra thì ai cũng không thoát được.”Mọi người nhìn dây leo chui ra, sợ Xà Bách cũng sẽ phá tường mà ra, đều có chút hoảng loạn.Diệp Kiêu lại sờ sờ bức tường, cảm nhận một chút, rồi cắm mũi dao thẳng vào.

Lần này rút ra không còn tiếng gầm rít thê lương nữa, anh mới yên tâm.Lúc này, dẫn mọi người kiểm tra các mộ thất, gương và đỉnh đồng, đều khiến Diệp Kiêu cảm thấy khó tin.Các mộ thất thông thường tuyệt đối không thể xuất hiện những thứ này, nhưng ở đây đã xuất hiện, vậy nhất định có ý nghĩa của nó.Lúc này, sau khi giải quyết xong dây leo, đảm bảo trong các mộ thất này sẽ không có thứ gì khác, Diệp Kiêu mới mạnh dạn rút đèn pin ra chiếu, nhắm vào tấm gương kia.

Nơi tấm gương đồng chiếu tới lập tức phản chiếu ánh sáng lên đỉnh mộ.Mọi người thuận theo nguồn sáng nhìn qua, Diệp Kiêu nhìn chằm chằm lên phía trên, chỉ nghe thấy một tiếng xì xì xào xạc, mọi người đều lùi lại.

Nguồn sáng từ đỉnh mộ phản chiếu xuống rồi lại chiếu vào đỉnh đồng.

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng kỳ diệu, “Đây chẳng lẽ là cơ quan sao?”“Liệu có thứ gì đó lại bị chùm sáng đánh thức không?”“Không đâu, tôi nghĩ đây chỉ là một loại cơ quan nào đó, có bảo bối gì đó được giấu trong này, nhưng hình như góc độ không đúng lắm.”Mọi người thấy Diệp Kiêu cầm đèn pin liên tục điều chỉnh góc độ, cột sáng lúc chiếu vào đỉnh đồng, lúc chiếu ra ngoài, đều không biết anh đang làm gì.Giáo sư Chu cuối cùng không nhịn được nữa, “Tiểu Diệp, cậu đang làm gì vậy?”“Đang thử nghiệm.

Nếu tấm gương đồng này cứ treo ở đây mà không có tác dụng gì,

tôi tin bên trong nhất định có động thiên khác.”“Tế đàn này cũng tuyệt đối không chỉ đơn giản đặt ở đây như vậy, tôi thử lại một chút xem có phát hiện bất ngờ nào không.”Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều gật đầu, học theo anh, mấy chùm sáng cùng chiếu vào gương đồng.Và lúc này, đỉnh đồng bắt đầu biến đổi.“Tiểu Diệp, cậu nhìn kìa!” Mọi người đều kích động, mấy chùm sáng đèn pin cùng chiếu vào đỉnh đồng.

Thứ màu đen trong đỉnh bắt đầu từ từ bò ra ngoài, hình như còn sống!Điều này khiến Diệp Kiêu lập tức kinh ngạc.

Anh cầm Hắc Kim Cổ Đao bước đến gần.Lúc này, mọi người cũng đều phấn khích và kích động, xúm lại gần.Đợi đến khi nhìn thấy thứ bò ra, mọi người đều sởn gai ốc, không khỏi kinh hãi, “Dây leo!”“Cái này vậy mà là dây leo, còn sống!”Chỉ thấy ba sợi dây leo từ từ bò ra từ đỉnh đồng, uốn lượn theo một tư thế kỳ lạ, từ từ bò xuống khỏi đỉnh đồng.Diệp Kiêu đứng gần nhất, lúc này mới nhìn rõ.

Ba sợi dây leo nối liền với nhau, còn có mấy sợi rễ con.Mọi người không dám thở mạnh, đồng loạt nhìn Diệp Kiêu.Diệp Kiêu vẫy tay, tất cả họ đều lùi sang một bên.

Anh cầm Hắc Kim Cổ Đao tiến lên chém một nhát, trực tiếp chém đôi sợi dây leo.“Xì!” Một tiếng rít chói tai xé toạc màng nhĩ mọi người.

Dây leo bị chém thành hai đoạn rơi xuống đất liên tục uốn lượn.Diệp Kiêu bổ thêm hai nhát nữa, trực tiếp cắt đứt rễ của nó.

Lúc này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.“Nếu cái đỉnh đồng này là một tế đàn, vậy bọn họ tế bái những dây leo này làm gì?”Câu hỏi của Diệp Kiêu khiến mọi người đều có chút căng thẳng.

Họ cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, ai nấy đều vắt óc suy nghĩ mà không ra.Giáo

sư Chu trầm giọng nói: “Bây giờ cũng không quản nhiều như vậy nữa, mọi người chúng ta vẫn nên mau chóng tìm lối ra.”“Tôi thấy cái mộ thất này khắp nơi đều toát ra vẻ cổ quái, nhất định không thể…” Giáo sư Chu còn chưa nói xong, thì nghe thấy bên ngoài “rắc” một tiếng, trong bức tường dường như có thứ gì đó muốn phá đất mà chui ra, rồi giây tiếp theo mọi người đều hiểu ra, “Xà Bách chui ra rồi!”“Lùi về phía sau!” Diệp Kiêu dẫn đầu chắn ở phía trước, trong bóng tối một sợi dây leo thò ra.

Anh cầm súng phun lửa lên, trực tiếp phun ra!Bất kể thế nào cũng không thể để mọi người gặp nguy hiểm.Và lúc này, có lẽ là do nguồn sáng phân tán, những dây leo ẩn trong đỉnh đồng cũng bắt đầu biến đổi.

Diệp Kiêu nhìn rễ cây dưới đất từng chút một ngấm vào lòng đất.

Dây leo bị đứt nhanh chóng mọc dài ra, vừa chạm đất lập tức mọc cao hơn một mét, rồi túm lấy chân Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu không nói hai lời liền rút Hắc Kim Cổ Đao ra chém xuống!Dây leo lại càng chém càng nhiều.

Anh nhanh chóng lùi sang một bên, “Dùng súng phun lửa và dầu hỏa đốt!” Mọi người nhanh chóng hành động, nhưng vẫn chậm một bước.

Vô số dây leo từ bức tường chui ra, cộng thêm phần mọc dưới đất, nhanh chóng lao về phía đội khảo cổ.Diệp Kiêu lúc này mới hiểu ra, đây là hệ thống rễ chính của dây leo!Anh lập tức lùi về bên cạnh Giáo sư Chu, kéo Giáo sư Chu định lùi vào đường hầm mộ.

Nhưng không ngờ dây leo còn nhanh hơn anh, lập tức cuốn lấy những người trong đội khảo cổ ném họ lên không trung.

Trên những dây leo mềm mại, còn mọc đầy gai nhọn!Mắt thấy

sắp đâm xuyên thân thể người kia, tất cả mọi người đều sững sờ, không đành lòng nhìn thẳng.Đột nhiên một bóng người lóe qua, Diệp Kiêu nhún mũi chân điểm xuống đất, đạp lên dây leo chém một nhát, trực tiếp cắt ngang dây leo, rồi xoay người ôm lấy eo người kia, một cú nhào lộn ra sau, lăn xuống đất.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc không thôi, cư dân mạng liên tục bình luận!

Chương 690

“Mẹ kiếp, Diệp Đảo lợi hại quá!

Thân thủ này có thể làm chỉ đạo võ thuật!”“Chỉ đạo võ thuật gì chứ, đây căn bản là khinh công!”“Diệp Đảo giây trước còn nói tin khoa học, giây sau liền nhảy xuống, cái này đơn giản là đẹp trai ngầu lòi!”Người kia được cứu xuống vẫn còn ngơ ngác, khi nhìn thấy Diệp Kiêu mới phản ứng lại, “Tiểu Diệp, cảm ơn cậu!”Diệp Kiêu hét lên với Giáo sư Chu và mọi người: “Lùi ra ngoài!”Diệp Kiêu che chắn cho họ đi đến đường hầm mộ, lúc này mới xông ra ngoài, chém từng sợi dây leo trên bức tường xuống đất.

Trong hỗn loạn, vang lên một tiếng rít thảm thiết chói tai.Mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc này ống kính của anh quay phim cũng nhắm vào Diệp Kiêu, chỉ thấy trong bóng tối thỉnh thoảng có dây leo bị chém đổ xuống đất quằn quại, trong ánh lửa lúc sáng lúc tối, bóng dáng Diệp Kiêu thoắt ẩn thoắt hiện.Ngoài sự căng thẳng, mọi người cũng có chút kỳ lạ, tại sao những dây leo đó lại đột nhiên sống lại?Cư dân mạng bàn tán xôn xao.“Tôi biết rồi, nhất định là Diệp Đảo vừa nãy dùng dao cắm vào bức tường, đánh thức những dây leo đó nên mới như vậy!”“Diệp Đảo cố ý để những dây leo đó tỉnh lại!”“Đừng nói bậy ở đây nữa, Diệp Đảo sao có thể là người như vậy?”“Vậy thì giải thích thế nào?

Tôi đoán Diệp Đảo nhất định muốn thử thăm dò một chút, nhưng không ngờ sự việc lại vượt quá dự liệu của mình, nên mới như vậy.”“Diệp Đảo không phải đã nói rồi sao?

Anh ấy muốn chủ động tấn công, bây giờ anh ấy một mình đối mặt với những dây leo này, mọi người đừng suy đoán lung tung

nữa.”“Đừng nói bậy, gây chia rẽ nữa, Diệp Đảo và họ đều là mối quan hệ hợp tác, hơn nữa đều là thành viên đội khảo cổ có biên chế, cần gì phải làm chuyện này?”“Mọi người đừng quá tin anh ta, dù sao lòng người khó lường.”Cư dân mạng nói ra những lời này, khiến anh quay phim cũng không chịu nổi nữa.

Anh một tay che ống kính, điều này khiến cư dân mạng lập tức kinh ngạc, xôn xao.“Anh quay phim, anh làm gì vậy?”“Anh quay phim không chơi như vậy đâu!”“Anh quay phim muốn mọi người im miệng, anh ấy không chịu nổi nữa rồi!”“Có anh quay phim ở đây sẽ không có nguy hiểm đâu, anh ấy muốn cho bạn xem thì bạn xem, không muốn thì thôi.”Lúc này, mọi người nói đủ thứ, ai nấy đều kích động, liên tục yêu cầu anh quay phim mau chóng chuyển ống kính lại.

Anh quay phim không lay chuyển, anh không quen nhìn những người này gõ bàn phím sau mạng, làm hiệp sĩ bàn phím.Phải biết chuyện này nguy hiểm thế nào, tất cả mọi người đều đang cố gắng, chỉ có họ nói lung tung, là có thể kết tội Tiểu Diệp, anh ấy không quen nhìn!Lúc này, trong phòng livestream đã loạn thành một đoàn.

Anh quay phim dừng lại khoảng mười phút mới thả ống kính ra lại.Lúc này, khi nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều hít một hơi thật sâu, “Thấy chưa, đây chính là thái độ của anh quay phim, và cả đội khảo cổ nữa!

Ý là muốn mọi người im miệng!

Họ tự có phán đoán!”Lúc này, trước ống kính lại không thấy bóng dáng Diệp Kiêu.“Diệp Đảo sẽ không bị diệt chứ?”“Đừng có nói gở, Diệp Đảo sao có thể bị diệt, bạn bị diệt Diệp Đảo cũng không chết.”Và lúc này, anh quay phim cũng đang tìm bóng dáng Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu thì nhanh chóng đến trước đỉnh đồng.

Vừa nãy dây leo ở đây bén rễ, rồi chìm vào lòng đất, bây giờ anh

phải đào nó lên!Diệp Kiêu trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, hung hăng cắm xuống đất, chỉ nghe thấy một tiếng rít gầm dữ dội, chính là ở đây rồi.Anh cầm đoản đao đen nhanh chóng đào đất, rồi thò Phát Khâu Chỉ của mình trực tiếp cắm vào lòng đất.

Dáng vẻ anh nằm rạp xuống đất khiến mọi người đều kinh ngạc không thôi!Mọi người đều chạy đến đây nhìn Diệp Kiêu, mắt chằm chằm nhìn anh cắm tay vào đất, rồi kéo ra một sợi dây leo, sau đó lại cắm vào, liên tục kéo ra.

Điều này khiến mọi người kinh ngạc đến mức nghẹn lời.“Dùng tay không đào đất?

Tiểu Diệp, đây là bản lĩnh thật sự.”“Đừng nói bậy, Tiểu Diệp đang tìm hệ thống rễ của dây leo, mọi người mau giúp đỡ!”Mọi người xung quanh đều rút vũ khí ra, còn có cả xẻng Lạc Dương, nhanh chóng đào đất lên.

Thỉnh thoảng có rễ cây chui ra quấn lấy tay chân mọi người, nhưng người đông sức mạnh lớn, xẻng, dao và súng cùng lúc ra tay, trong chớp mắt đã đánh nát tất cả những rễ cây này.Và một bên khác của bức tường đá cũng sụp đổ, một tiếng vang lớn, toàn bộ mộ thất bắt đầu rung chuyển.

Diệp Kiêu trực tiếp chém một nhát xuống, chia cắt hệ thống rễ này thành bốn năm mảnh, rồi dùng lửa đốt sạch, lúc này mới phát hiện trên bức tường lại bắt đầu xuất hiện những sợi dây leo khô héo.“Hệ thống rễ của dây leo đã không còn, nhưng vẫn còn một số bám vào Xà Bách.”“Vậy nên không thể tiêu diệt hoàn toàn trong một lúc, mọi người cẩn thận một chút, mau chóng ra ngoài, mộ thất này sắp sập rồi!”Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người không dám lơ là, vội vàng xông ra ngoài.

Người đi cuối cùng không kịp lại bị Xà Bách quấn chặt lấy chân,

“Tiểu Diệp cứu tôi!”Tiếng hét này khiến mọi người đều kinh hãi.

Diệp Kiêu thò tay ra kéo người đó lại, rồi chém một nhát xuống, dây leo nhanh chóng rụt lại.Trong bóng tối, mấy thứ giống cành cây lay động trong ánh lửa, đó là Xà Bách!Chỉ cần có Xà Bách ở đó thì mộ thất này sẽ không yên bình.Đợi đến khi mọi người đều rút lui vào đường hầm mộ, “Ầm” một tiếng, toàn bộ mộ thất đều sập xuống, ngay cả đỉnh đồng cũng không còn dấu vết.Mọi người thấy vậy trong chốc lát đều không dám tin, “Thế này thì làm sao bây giờ, Tiểu Diệp, bây giờ chúng ta phải làm sao?”Diệp Kiêu không nói gì, chỉ cầm đèn pin chiếu vào mộ thất đã sập.

Lúc này mọi người đều nhìn rõ, khoảng cách chênh lệch gần bốn mét sâu.

Nơi sập xuống lấp ló những cành cây và xương trắng, khiến mọi người đều sởn gai ốc.Vừa nghĩ đến cảnh tượng kinh hiểm vừa rồi, mọi người liền rùng mình.Diệp Kiêu nhíu chặt mày, “Đây chắc là do Xà Bách ăn thịt người trong mấy năm nay.

Bên trong mộ thất còn tàn khốc hơn chúng ta tưởng.

Không biết có bao nhiêu người đến đây đều bị Xà Bách nuốt chửng, vì vậy mọi người nhất định phải hành động cẩn thận.”Mọi người nghe Diệp Kiêu nói vậy đều không dám lơ là.

Hiện tại đã lùi vào đường hầm mộ nhưng không có lối ra, phải làm sao đây?Mọi người đều căng thẳng, vội vàng sờ soạng bức tường.

Và lúc này lại phát hiện đã quay trở lại đường hầm mộ ban đầu đầy dầu thông, điều này khiến mọi người có chút kinh ngạc.“Tiểu Diệp, tôi có nhìn lầm không, cậu nhìn xem đây không phải là dầu thông sao?

Lúc đầu chúng ta đã gặp phải rồi, sao lại quay lại đây?”Mọi người đều nhìn Diệp Kiêu, vội vàng tiến lên kiểm tra.“Cậu xem, ở đây còn có vết dao cạo dầu thông của tôi, chúng ta lại quay lại rồi, rốt cuộc đây là chuyện gì?”Diệp Kiêu nghe anh ta nói vậy, cũng không dám tin, trực tiếp xông đến trước những vết dao cạo kia nhìn đi nhìn lại, xác định đây là đường hầm mộ mà họ đã từng ở.

Trong chốc lát, đầu óc anh cũng có chút căng thẳng, rốt cuộc đây là chuyện gì, đi lòng vòng vậy mà lại quay trở lại.

Đây chẳng lẽ cũng là bố cục kiểu kinh luân đồng sao?Không đúng, nếu là như vậy thì hoặc là đi lên, hoặc là đi xuống, nhất định phải tuần tự tiến lên, không thể đi một vòng tròn!Diệp Kiêu trong đầu nhanh chóng hiện ra vô số thiết kế và cấu tạo đường hầm mộ.Trong lúc anh suy nghĩ, Giáo sư Chu và mọi người cũng đang tìm đường khắp nơi.

Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, khắc lên bức tường hình vẽ mê cung vòng tròn.

Vài phút sau, anh đột nhiên nghĩ ra, đúng rồi, hình chữ Chi (Z)!Họ đã đi sai đường, đó là đường hình chữ Chi (Z), vì giữa hai đường hầm mộ trên và dưới sẽ có sự chênh lệch độ cao, nên sau khi sập xuống thì toàn bộ đường hầm mộ đã đi xuống rồi!Và họ không hề hay biết, cứ nghĩ là chênh lệch bốn mét, thực tế toàn bộ đường hầm mộ đã rơi xuống, hai đường hầm mộ chồng lên nhau.Diệp Kiêu nghĩ thông suốt xong lập tức phá lên cười ha hả, mọi người đều bị anh dọa giật mình, cư dân mạng trong phòng livestream liên tục xôn xao.“Mẹ kiếp, Diệp Đảo bị làm sao vậy?”“Vừa nãy tôi còn khen Diệp Đảo đẹp trai cơ, bây giờ Diệp Đảo cười khiến tôi có chút sởn gai ốc, sẽ không phải bị cú sốc này kích động đến phát điên rồi chứ!”“Anh ta điên rồi à?”“Không thể nào, Diệp Đảo sao có thể điên được, người có thể xuống mộ, tâm lý đều cực kỳ vững vàng!

Diệp Đảo sao có thể như vậy?""Diệp Đảo, anh tỉnh táo một chút!"Lúc này, mọi người đều nhìn anh, sau đó ai nấy đều căng thẳng.

Giáo sư Chu càng kinh ngạc nhìn Diệp Kiêu, nhỡ Tiểu Diệp ở đây bị kích động mà phát điên, thì họ sẽ hoàn toàn hết hy vọng.Ông vội vàng kéo Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp, cậu tỉnh táo một chút, tỉnh táo một chút!

Nói rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì!"Diệp Kiêu nhìn Giáo sư Chu khóe miệng nở một nụ cười khổ, "Giáo sư Chu, cái mộ thất này thực tế còn kinh khủng hơn chúng ta tưởng!"Lời Diệp Kiêu nói khiến Giáo sư Chu lập tức kinh ngạc, "Cậu nói gì?""Đây chính là Cửu Tầng Yêu Tháp!"Nghe vậy Giáo sư Chu lập tức sững sờ, "Đây chính là Cửu Tầng Yêu Tháp sao?""Đúng, Cửu Tầng Yêu Tháp có chín tầng, hơn nữa là tuyến đường hình chữ Chi (Z).

Lúc đầu mộ thất sập xuống, chúng ta không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Khi quay lại đường hầm mộ mới phát hiện đi sai đường."Thực tế không phải là đi sai, mà là khi đường hầm mộ sập xuống thì nó đã kéo dài xuống dưới, giữa hai đường hầm mộ là hình chữ Chi (Z).

Sau khi sập xuống, hai đường hầm hợp nhất thành một, nên chúng ta bây giờ mới thấy là đường hầm mộ trước đó, nhưng thực tế đã chồng lên nhau."Diệp Kiêu, cậu nói thế này tôi càng lúc càng hồ đồ, cậu nói hai đường hầm mộ đã chồng chất lên nhau, không gian ở giữa bị nén lại, đúng không?""Đúng là như vậy, phải đi vòng lên trên mới có thể đi lên.

Cửu Tầng Yêu Tháp thực tế không phải là yêu ma, chúng được thả vào đây làm thức ăn, cũng không phải cho những huyết thi mà là cho Xà Bách!""Xà Bách bám víu lấy toàn bộ tòa tháp, tất cả cơ quan của tòa tháp này đều do Xà Bách thao túng!"Nghe Diệp Kiêu nói vậy,

mọi người đều không dám tin, “Làm sao có thể, nếu thật sự là Xà Bách thì chứng tỏ Xà Bách đã có trí tuệ, đúng không?”Diệp Kiêu cười khẽ, “Một cái cây lớn sống hàng ngàn năm thì cũng có con đường sinh tồn của riêng mình.

Xà Bách cũng biết mọi người tiến vào mộ để tìm kiếm thứ gì, nên mới như vậy.”“Tôi tin nó canh giữ không chỉ là mộ thất, mà còn là năm Pháp khí kia.”“Bây giờ chỉ cần mọi người có thể tìm đến đỉnh Xà Bách, tức là chúng ta có thể tìm thấy lối ra.”“Vậy còn chủ mộ thất thì sao?” Giáo sư Chu không cam tâm, “Đây là mộ Thổ Cốc Hồn, nếu xây dựng ở đây thì chẳng phải quá sơ sài sao?”“Đây là mộ Thổ Cốc Hồn Dung Thị thông tuệ.

Khi hạ táng đã chôn xuống Xà Bách, ngày đêm tưới bằng huyết nhục.

Cứ như vậy, Xà Bách sẽ quen với mùi vị máu.

Sau đó dùng nước để tưới, nó sẽ không sống được.”“Đợi nó quen với mùi vị huyết nhục xong, thì bất cứ người sống nào tiến vào cổ mộ đều sẽ bị nó coi là thức ăn để hấp thụ.

Cứ như vậy, dù có bao nhiêu người sống vào cũng không thể sống sót ra ngoài.

Đoàn đưa tang đi vào cũng chết hết ở đây, nên mới có nhiều huyết thi như vậy!”Diệp Kiêu đột nhiên bị phát hiện của chính mình làm cho kinh ngạc, và tất cả mọi người nhìn Diệp Kiêu đều có chút chấn động.“Nếu Tiểu Diệp nói là thật, vậy chúng ta trong tòa tháp này cũng không biết đã đi đến tầng thứ mấy rồi.

Muốn tiếp tục đi, thì phải giết Xà Bách mới được, nếu không thì chúng ta làm sao có thể sống sót ra ngoài?”“Mùi vị của người sống, đối với Xà Bách là một sự kích thích, nó tuyệt đối sẽ không cho phép chúng ta sống sót, cộng thêm những dây leo kia cũng vậy.”“Tiểu Diệp,

lần này chúng ta nguy hiểm rồi, đã kích động Xà Bách, nó tuyệt đối sẽ không tha cho chúng ta!"Diệp Kiêu cười khẽ, "Những thức ăn xuống đây trước kia, không có cách nào phản kháng, phải biết họ chỉ là nô lệ mà thôi.

Những đạo mộ tặc đến sau này, cũng ôm quyết tâm chết mà đến.""Chúng ta không giống, chủ động tấn công, như vậy mới có thể thoát khỏi hiểm nguy!"Hiện tại, mọi người đồng loạt nhìn chằm chằm Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cũng nhíu chặt mày.

Dù sao đi nữa, đã đến nước này rồi, nếu không tìm ra lối thoát thì anh thực sự sợ ở đây sẽ có chuyện gì đó.Bản thân anh thì không sao, nhưng đội khảo cổ thì khác.Đường hầm mộ chật hẹp, cộng thêm những phát hiện vừa rồi, khiến họ kinh ngạc vô cùng.

Lúc này, trong lòng mọi người vẫn còn chút bất an.Mọi người đều nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, mong chờ anh.

Diệp Kiêu cũng không phụ lòng mong đợi, trầm giọng nói: "Bây giờ tìm lối ra, bất kể đường hầm mộ kết hợp với nhau thế nào, tóm lại chúng ta phải giữ vững ý chí."Nói xong, Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao đi đầu.

Thấy ánh mắt Diệp Kiêu kiên định, Giáo sư Chu cũng gật đầu.

Cổ mộ biến hóa thế nào, họ không quản, quan trọng nhất là có thể tìm được vị trí đỉnh tháp, mới có thể tìm thấy chủ mộ thất.Theo suy đoán của Diệp Kiêu, họ bây giờ hẳn đang ở đáy tháp.

Dù sao đi nữa, mộ thất nhất định phải tìm thấy.Tìm thấy mộ thất, tập hợp đủ năm Pháp khí xong, họ mới có khả năng thoát khỏi hiểm nguy.Hiện tại Diệp Kiêu đã không còn coi việc thăm mộ là mục đích cuối cùng, trường sinh gì đó cũng đều gác sang một bên.Cáp Bố

Thượng Sư muốn thế nào anh không quản, một điều quan trọng nhất là tìm được một trong các Pháp khí là có thể phá vỡ cục diện này, nên mục tiêu của anh thực ra rất đơn giản, bất kể là Cáp Bố Thượng Sư hay người đứng sau, tóm lại một trong các Pháp khí chính là mục tiêu của họ.Nghĩ đến đây, tâm trạng Diệp Kiêu không khỏi thoải mái, bước chân cũng nhẹ nhõm hơn.

Mọi người thấy Diệp Kiêu như vậy đều liên tục suy đoán."Diệp Đảo bây giờ cứ như biến thành người khác vậy!""Tôi nhìn Diệp Đảo cũng thấy có chút khó tin, tâm trạng anh ấy lại tốt lên rồi!""Diệp Đảo chắc là đã nghĩ ra cách đối phó rồi, nếu không sao có thể nhẹ nhõm như vậy?""Bất kể nghĩ ra cái gì, tóm lại Diệp Đảo trong lòng tôi là lợi hại nhất!"Lúc này, Giáo sư Chu ghé sát hỏi, "Tiểu Diệp, cậu đối với ngôi mộ này rốt cuộc có bao nhiêu suy nghĩ?"Diệp Kiêu cười cười, "Giáo sư Chu, không giấu gì ông, thực ra ngôi mộ này bản thân tôi cũng không có suy nghĩ gì nhiều, chủ yếu là cổ mộ Thổ Cốc Hồn này khá kỳ lạ, Mộ Dung Nặc Hạt Bát có bộ óc như vậy, lại đi đặt năm Pháp khí?

Dễ dàng bị đoán ra như vậy sao?""Ý của cậu là, cái này chẳng qua chỉ là một quân cờ do người muốn trường sinh phía sau sắp đặt?""Tôi nghĩ là vậy, Mộ Dung Nặc Hạt Bát đã mất nước rồi, dựa vào Hoằng Hóa Công Chúa giúp ông ta về nhà mẹ đẻ cầu viện mới giữ được mạng, ông ta còn vọng tưởng trường sinh phục quốc sao?

Không thể nào, nên tôi nghĩ, ông ta chưa chắc đã biết tác dụng thật sự của năm Pháp khí này.

Sở dĩ đồng ý khẳng định là do bên trong tồn tại một số mối quan hệ nào đó mới dẫn đến.""Vậy nên Giáo sư Chu đừng vội, chúng ta cũng chỉ là xem xét tình hình rồi quyết định."Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu kinh ngạc, điều này khiến ông lập tức cảm thấy khó khăn.Nhưng bất kể ở đâu, đã đến đây rồi thì cũng chỉ có thể như

vậy.Đường hầm mộ tuy đã chồng lên nhau, nhưng Diệp Kiêu vẫn bằng bản năng tìm thấy một mộ thất.Mộ thất này dường như có một sức hấp dẫn đặc biệt đối với anh.

Chương 691

Trong lòng anh dường như có một giọng nói mách bảo anh, chính là ở đây.Ngay cả Kỳ Lân Cổ Huyết cũng dị thường sôi trào, khiến Diệp Kiêu toàn thân tràn đầy sức mạnh, cũng phấn khích lên.Diệp Kiêu cảm thấy có chút kỳ lạ, cảm giác này thực sự quá khác biệt.

Điện thờ lớn xuất hiện trước mắt khiến mọi người không dám lơ là, đều đứng trong đường hầm mộ không dám tùy tiện đi vào.Trước cửa có một vũng bột đen sì, không biết là thứ gì.Mọi người đều có chút do dự, không hiểu bên trong rốt cuộc có gì.

Cửa lớn mộ thất đen kịt mở rộng, trái ngược với bình thường, điều này khiến mọi người đều có chút ngần ngại.Diệp Kiêu rút đèn pin ra chiếu, mấy chiếc đèn pin cùng lúc chiếu vào bên trong, nhưng lại phát hiện ở đây có một cỗ quan tài, được đặt trên một cái giá gỗ hoàng kim cao chót vót.

Ngoài ra, trống rỗng, chỉ có tám cây trụ rồng sừng sững.Điều này khiến Diệp Kiêu lập tức cảm thấy có chút kỳ lạ.Ngay sau đó anh trực tiếp đi vào.

Diệp Kiêu vừa vào, những người còn lại cũng lũ lượt đi theo.

Mọi người nhìn thấy tất cả mọi thứ xung quanh, lúc đó đều có chút chấn động.Trong điện thờ mộ thất uy nghi một mảnh tĩnh lặng, chỉ thỉnh thoảng truyền đến mùi hương thoang thoảng.“Thơm quá, quan tài ở đây hình như là một nữ thi phải không?”“Cậu nhìn xem bên trong này là gì?

Điêu long họa đống!

Miệng rồng hình như đều có một viên bảo châu, có chút không giống nhau!”“Mỗi con rồng đều không giống nhau!”“Quả thực không

giống nhau, có cách nói đặc biệt nào không?""Không biết, nhưng mọi người nhìn xem, vảy rồng của mỗi con rồng hình như đều không có."Mọi người phát hiện manh mối, đều đứng trước trụ rồng quan sát.Diệp Kiêu nhìn khắp bốn phía, những biến hóa nhỏ trên trụ rồng anh cũng phát hiện ra.

Vảy ngược của rồng bị thiếu, lẽ nào tượng trưng cho Long Huyết?Trong lòng Diệp Kiêu giật thót một cái, ở đây khẳng định có Pháp khí ẩn giấu.Chủ mộ hoặc người phía sau nhất định cũng đã nghĩ đến các địa điểm ẩn giấu năm Pháp khí.Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ ra, có lẽ năm Pháp khí sẽ không ở cùng một cổ mộ, nếu không tại sao phải tốn công tốn sức như vậy?Nếu Cáp Bố biết, chắc chắn đã đào rồi, cớ gì phải đợi đến bây giờ?Trong mộ của Mộ Dung Nặc Hạt Bát có năm Pháp khí, ông ta tự mình không dùng sao?Cho dù không dùng, Đại Đường có nhiều nhân sĩ dị năng như vậy, không nghe ngóng được sao?Diệp Kiêu kinh ngạc với phát hiện của chính mình!Phượng Vũ Giới Thác đã xuất hiện, ở đây là trụ rồng, hoặc có thể tìm thấy Long Huyết.Tức là, ít nhất có hai Pháp khí tồn tại.Đột nhiên Diệp Kiêu nghĩ đến điều gì, "Giáo sư Chu, Thổ Cốc Hồn đồ đằng là gì?"Giáo sư Chu trầm ngâm nói: "Tam Túc Kim Ô."Thấy mọi người có chút nghi hoặc, ông bổ sung: "Tam Túc Kim Ô, thực chất là chim thần có ba chân, trong truyền thuyết, người Thổ Cốc Hồn là dân tộc vai trái gánh Bắc Đẩu Thất Tinh, vai phải gánh Nam Đẩu Lục Tinh, mang trong mình mặt trăng đuổi theo mặt trời.""Tam Túc Kim Ô tượng trưng cho mặt trời, mọi người đều đã nghe câu chuyện Hậu Nghệ bắn mặt trời rồi chứ?

Bắn chính là chúng.

Truyền thuyết mười con Tam Túc Kim Ô cùng lúc xuất hiện trên trời, mang đến hạn hán và tai ương.

Hậu Nghệ đã bắn hạ chín con Tam Túc Kim Ô, chỉ giữ lại một

con.”Mọi người chợt hiểu ra, “Vậy xem ra, Thổ Cốc Hồn vẫn rất thích ánh sáng!”Diệp Kiêu suy tư nói: “Chim ba chân, thực ra cũng là tinh linh của Tây Vương Mẫu.”“Tây Vương Mẫu, đuôi báo răng hổ, tóc bù xù đội mũ kim quan, tay nắm quyền sinh sát, có tất cả thuốc trường sinh bất tử!”Lời này vừa nói ra, mọi người xôn xao!“Nói như vậy thì Thổ Cốc Hồn đã sớm bắt đầu tìm kiếm sự trường sinh bất tử, vậy thì họ không phải là quân cờ, có lẽ từ đầu đến cuối đều biết.”“Cổ mộ Cửu Tầng Yêu Tháp này, thực chất chính là được xây dựng để thông tới trường sinh!”Diệp Kiêu tiếp lời, “Nói không sai, Cáp Bố Thượng Sư ngay từ đầu đã theo đuổi trường sinh, bước chân của ông ta hẳn đã xuyên suốt không ít triều đại, ít nhất những gì chúng ta thấy hiện tại cơ bản đều có liên quan đến ông ta.”“Đi thôi, xem thêm chút nữa!”Những lời Diệp Kiêu nói khiến mọi người đều kinh ngạc không thôi, bí mật trường sinh, còn có Pháp khí, cái này càng lúc càng không khoa học.Không phải nói sau khi lập quốc thì không được thành tinh sao?

Sao lại thấy không giống với những gì mình đã học thế này?

“Mọi người nhìn xem trên quan tài không phải có khắc Tam Túc Kim Ô sao!”Lúc này có người phát hiện ra, sau khi đến gần quan tài, đèn pin chiếu lên, trên quan tài huyền thiết đặt trên giá gỗ hoàng kim, khắc rõ ràng một con chim đại bàng Tam Túc dang cánh muốn bay, chân đạp mặt trời tròn, uy phong lẫm liệt.Diệp Kiêu nhìn cái giá gỗ hoàng kim, cao khoảng hai mét.

Huyền thiết phía trên, qua bao năm tháng, đen kịt, không hề có một chút dấu vết gỉ sét.Mọi người đồng loạt lấy dụng cụ ra khỏi ba lô, bắt đầu dựng giàn giáo.Diệp Kiêu là người đầu tiên trèo lên, dù sao đi nữa, cũng phải nhìn rõ rốt cuộc ở đây có gì.Đợi đến khi mọi người đều trèo lên xong, mùi hương kỳ lạ kia càng thêm nồng đậm.Diệp Kiêu nhíu mày.

Đợi đến khi mọi người đều đứng vững, Diệp Kiêu đẩy nắp quan tài huyền thiết ra.Lập tức mọi người hít một hơi thật sâu, nhìn thấy người trong quan tài không khỏi kinh ngạc, đây là thi thể ngàn năm không mục nát!Ống kính chiếu vào người trong quan tài, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều ngây người.“Ôi trời ơi, sống động như thật!”“Đây là một mỹ nữ, đây chẳng lẽ là Hoằng Hóa Công Chúa sao?”“Không đúng, Hoằng Hóa Công Chúa mặc như vậy ngàn năm không mục nát, hơn nữa nhìn dáng vẻ này còn khá xinh đẹp!”“Đây không phải là váy ôm eo cao độc quyền của Đại Đường sao?

Chỉ có quý tộc Đại Đường mới được mặc, mọi người nhìn kim quan trên đầu cô ấy kia, sáng bóng như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?”“Kỹ thuật ướp xác của người cổ đại lợi hại vậy sao!”Người trong đội khảo cổ cũng cảm thấy khó tin, người trong quan tài này quá sống động, đơn giản giống như người thật vậy.Giáo sư Chu không tin, còn thò tay thăm dò hơi thở, nhưng thi thể lại bất động, xác thực đã không còn hơi thở, nhưng chết ngàn năm mà không mục nát, rốt cuộc là chuyện gì?Giáo sư và mọi người còn ấn ấn, da thịt quả thực vẫn còn đàn hồi.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.Diệp Kiêu nhìn xong liền thò tay ra, dùng sợi dây trói thi thể trên người mình luồn qua dưới thi thể nữ, cẩn thận kéo cả người cô ấy lên.Ngay sau đó Giáo sư Chu giúp đỡ, dùng dây luồn qua nách cô ấy, nhấc cả người cô ấy lên.

Lúc này thi thể há miệng, mọi người đều nhìn rõ, Diệp Kiêu còn đặc biệt dùng đèn pin chiếu vào.“Định Thi Đan, trong truyền thuyết Định Thi Đan có thể giữ thi thể ngàn năm không mục nát, nếu là như vậy, thì cỗ thi thể này đã được bảo quản ngàn năm.”Nghe vậy, mọi người đều kinh hãi!“Ôi trời, nếu thi thể mà mang ra ngoài thì chắc chắn sẽ nhanh chóng phong hóa!”“Vậy là giữ ở đây hay mang ra

ngoài?”“Để ở đây đi, cái này là gì vậy?”Người trong đội khảo cổ dưới váy của người trong quan tài phát hiện một miếng ngọc bội.Giáo sư Chu cầm lấy xem, đây là một miếng ngọc bội long phượng, trên đó còn khắc chữ Anh.

Diệp Kiêu cầm lấy xem xét một lát rồi nói: “Lý Quý Anh, con dâu trưởng của Hoằng Hóa Công Chúa, cũng là con gái thứ ba của Quách quận vương Lý Đạo Ân, gả cho con trai cả của Hoằng Hóa Công Chúa, Mộ Dung Trung.”“Ba nàng dâu của Hoằng Hóa Công Chúa đều là người Đại Đường, bà ấy nhiều lần đến Đại Đường cầu xin liên hôn, nên cỗ quan tài này hẳn là Lý Quý Anh.”Mọi người lúc này mới hiểu ra.“Tiểu Diệp thật là bác học uyên thâm, ngay cả cái này cũng biết.”“Đúng vậy, chỉ từ một miếng ngọc bội mà có thể suy đoán ra thân phận của thi thể, thực sự đáng nể.”“Nếu đã là như vậy, vậy tại sao xung quanh không có vật tùy táng nào?

Cô ấy ít nhất cũng là con gái quận vương mà!

Sau khi gả đi cũng coi như là Thế tử phi gì đó chứ?

Cái này cũng quá đạm bạc rồi!”Mọi người đều nghĩ như vậy.

Diệp Kiêu cũng gật đầu, “Quả thực là như vậy, nhưng mà, so với trường sinh, bất cứ ai cũng không quan trọng.”Lời này nói có lý a! Thành Cát Tư Hãn sau khi chết còn bị Cáp Bố Thượng Sư dời sang một bên kia kìa, con dâu của Hoằng Hóa Công Chúa thì tính là gì?“Nhưng cũng không phải là không có vật tùy táng, mọi người nhìn gối ngọc trong quan tài, và cả vàng bạc trong này, đều là vô giá.”Diệp Kiêu vừa nói ra lời này, mọi người mới nhìn rõ.

Đèn pin chiếu vào, quả thực là như vậy.Trong quan tài vàng bạc ngọc khí mã não trân châu, đủ mọi thứ, xem ra quy chế cần có vẫn dành cho cô ấy.Nhưng đã là Lý Quý Anh, tại sao không hợp táng với Mộ Dung Trung?Để cô ấy một mình cô đơn ở đây?Mũi Diệp Kiêu đột

nhiên ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, anh không khỏi nhíu chặt mày, dường như có gì đó không ổn.Anh vội vàng đặt dây xuống, thi thể lại nằm xuống.Ngẩng đầu lên lại thấy sắc mặt của những người trong đội khảo cổ đều đỏ bừng, vô cùng phấn khích.

Diệp Kiêu thầm nghĩ không ổn, mọi người mau xuống.Nhưng đã muộn rồi, đội khảo cổ và những người lính đều bắt đầu cười điên cuồng không ngừng.

Điều này khiến Diệp Kiêu có chút kinh ngạc, nhìn lại trong quan tài kia đâu phải là thi thể sống động như thật gì, rõ ràng chính là một cỗ nữ thi khô héo!Và lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đột nhiên xôn xao.“Không đúng rồi, sao lại thành xác khô rồi!

Vừa nãy nhìn vẫn còn là thi thể sống động mà!”“Đừng dọa tôi nha, trong ống kính đột nhiên lóe lên một cái là biến đổi hình dạng rồi.”“Rốt cuộc là chuyện gì?

Cái này là do hậu kỳ sản xuất sao?

Đây không phải là livestream trực tiếp sao?”“Diệp Đảo sẽ không phải lừa chúng ta chứ?”“Sao tôi lại thấy kinh khủng thế nhỉ?

Thi thể này biến đổi cũng quá nhanh rồi.”“Đã chụp màn hình, trước và sau một giây đã xảy ra biến hóa, cái này có vấn đề gì không?”Xem ra ngay cả mọi người cũng đã phát hiện ra vấn đề.

Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn anh quay phim, thấy anh ấy qua ống kính quả thực mặt mày ngơ ngác.“Tiểu Diệp, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Tôi thấy mọi người hình như có gì đó không ổn!”Diệp Kiêu nhíu chặt mày, lúc này nhìn thấy mọi người, anh lập tức hiểu ra, “Là ảo giác!

Anh quay phim mau xuống đi!”Anh quay phim nhanh nhẹn trèo

xuống.Giáo sư Chu và mọi người vẫn còn ở trên.

Diệp Kiêu một cú lộn người xuống, bắt đầu kiểm tra xung quanh, nhất định có vấn đề gì đó, nếu không thì họ tuyệt đối sẽ không như vậy!Lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, anh quay phim vội vàng tiến lên giúp đỡ, "Tiểu Diệp, chúng ta phải tìm gì?""Anh mau đeo mặt nạ phòng độc vào, ở đây có vấn đề!"Lời Diệp Kiêu nói khiến anh quay phim lập tức kinh ngạc, vội vàng đeo mặt nạ phòng độc vào.

Và giây tiếp theo nhìn những người trong đội khảo cổ, họ đều đã thò tay vào trong quan tài, lấy ra một thứ gì đó không biết là gì bôi lên mặt, cười hi hi nhìn nhau.Cảnh tượng đột ngột này khiến Diệp Kiêu kinh ngạc không thôi.

Cộng sinh sâu bọ ăn thịt, điều đầu tiên anh nghĩ đến chính là ảo giác do thực vật phát ra!Nhưng xung quanh không có gì bất thường, đột nhiên khóe mắt anh liếc thấy vũng bột đen dưới đất.

Diệp Kiêu đột nhiên phản ứng lại, vội vàng đi qua, thò tay sờ sờ ngửi ngửi, quả nhiên là mùi hương này!Bột màu đen, chính là bột.

Vừa nãy sao anh lại không nghĩ đến vũng bột đen trước cửa, mọi người vừa vào đã trúng chiêu rồi.Cộng thêm những thứ trong quan tài này, Diệp Kiêu không dám nghĩ, bột mang màu sắc mê hoặc, quả thực có chút khác biệt.Diệp Kiêu vội vàng lần nữa trèo lên mạnh mẽ đậy nắp quan tài lại, rồi ôm lấy họ xuống, nhưng mọi người đã trúng chiêu, làm sao cũng không chịu."Đừng kéo tôi, tôi muốn qua đó, Hoằng Hóa Công Chúa mời tôi đến!""Rượu ngon bạn hiền, còn có mỹ nữ!""Đừng cản tôi, tôi muốn uống rượu!"Diệp Kiêu không còn cách nào, chỉ đành rút Văn Hương Ngọc ra, đưa đến mũi từng người một ngửi.Mùi hương đột ngột khiến mọi người chợt tỉnh, nhìn Diệp Kiêu chớp chớp mắt cả nửa ngày mới phản ứng lại, nhưng sau đó ánh mắt lại trở nên đỏ tươi.Trông như vậy dường như không ổn, không còn

cách nào, Diệp Kiêu đành dùng dao rạch tay, Kỳ Lân Cổ Huyết vừa chảy ra, Diệp Kiêu liền chấm vào giữa trán mỗi người một chút.Quả nhiên, vẫn là cái này hữu dụng, có thể phá vạn loại ảo giác.

Lúc này mọi người mới tỉnh ngộ, nhìn thấy mình đang lơ lửng giữa không trung, còn Diệp Kiêu thì nói với họ: "Mau xuống đi!"Mọi người không dám lơ là, vội vàng tay chân luống cuống trèo xuống giá đỡ.Lúc này Giáo sư Chu mặt mày ngơ ngác, nhìn mọi người xung quanh không nhịn được cười, "Mặt mọi người bị làm sao vậy?

Đen kịt!"Mọi người nhìn nhau cũng đều sững sờ, "Giáo sư Chu đừng nói chúng tôi, ông cũng vậy!""Đúng vậy Giáo sư Chu, mặt ông cũng đen."Giáo sư Chu sờ sờ vũng bột đen trên mặt mình, lập tức có chút kinh ngạc.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đây là phấn hoa Mạn Đà La, đặt trong này vừa có thể chống mục nát vừa có thể tạo ra ảo giác, là để đối phó đạo mộ tặc.

Mau chóng lau sạch mặt đi, nếu không một lát nữa lại sẽ sinh ảo giác!"Nghe lời này mọi người đều phản ứng lại, vội vàng lau sạch mặt mình, sau đó mới lên tiếng."Tiểu Diệp, thi thể tươi sống mà chúng tôi thấy lúc đầu rốt cuộc có phải là thật không?""Thi thể lúc đầu quả thực là thật, Định Thi Đan cũng ở trong đó, nhưng gặp không khí lại có tác dụng của phấn hoa Mạn Đà La, nên bây giờ mới nhanh chóng khô lại.

Điều kiện của chúng ta hiện tại có hạn, thực sự không có cách nào bảo quản tốt được."Nói vậy mọi người mới chợt hiểu ra!"Nhưng mộ thất này chắc chỉ là một nghi quan, chỉ là được thiết kế đặc biệt để đối phó đạo mộ tặc, nên mọi người cũng không cần để tâm."Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, "Vừa nãy thật là nguy hiểm, phấn hoa Mạn Đà La vậy mà lại có màu này!"Diệp

Kiêu giải thích: “Chắc là đã trộn lẫn với những thứ khác, ngay từ khi bước vào mộ thất này, tôi đã thấy có chút không ổn.”“Trụ rồng, phấn hoa Mạn Đà La, Tam Túc Kim Ô, biết đâu một trong các Pháp khí lại ở đây!”“Mọi người tìm xem!”Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều hành động.

Nếu ở đây thật sự có Pháp khí thì bất kể là gì cũng có thể tìm thấy.Diệp Kiêu nhìn nhìn, có rồng không phượng, còn có Tam Túc Kim Ô đều ở đây rồi, lẽ nào Phượng Vũ lại ở đây?Phượng Vũ Giới Thác đã được cắm vào làm chìa khóa cơ quan, vậy thứ còn lại hẳn là Phượng Vũ.Diệp Kiêu nhìn quanh một vòng, vảy ngược của rồng bị thiếu?

Long Huyết, Phượng Vũ cộng thêm Tam Túc Kim Ô.

Tam Túc Kim Ô có khả năng chính là Phượng Vũ trong truyền thuyết không?Diệp Kiêu liếc nhìn Tam Túc Kim Ô trên quan tài, những lông vũ cắm trên đuôi của nó chẳng phải là Phượng Vũ sao? Diệp Kiêu cảm thấy suy đoán của mình không sai, anh loáng một cái lại lần nữa trèo lên quan tài huyền thiết.

Mọi người thấy Diệp Kiêu như vậy, lập tức có chút kinh ngạc.“Tiểu Diệp đang làm gì vậy?

Không phải nói ở trên có ảo giác, không thể chạm vào nữa sao?”“Tiểu Diệp, mau xuống đi!”Diệp Kiêu lắc đầu tự mình mở nắp quan tài, bảo mọi người tránh ra, cả cái nắp quan tài đều bị anh đẩy xuống!Một tiếng “Quang Đương” thật lớn, còn xen lẫn một tiếng “kẽo kẹt” rất nhỏ.

Lúc này anh đang sờ soạng xung quanh thi thể.Khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều bàn tán.“Diệp Đảo lợi hại, chẳng kiêng kị gì!”“Có gì đâu, vì sự nghiệp khảo cổ mà cống

hiến tất cả, sờ soạng thi thể thì làm sao?”“Hơn nữa đây là xác khô ngàn năm, chỉ cần không chạm vào thi thể không gây hư hại, sờ soạng một chút cũng không sao.”Diệp Kiêu sờ khắp quan tài.

Không hề phát hiện bất cứ thứ gì.

Nếu đặt quan tài của Lý Quý Anh ở đây, với tư cách là hoàng thân quốc thích, cũng không nên cô đơn xuất hiện ở đây, xung quanh không có vật tùy táng sao?Nếu thực sự có những vật tùy táng quý giá như vậy, nhất định phải ở đây, vì trong toàn bộ điện thờ này cũng chỉ có cỗ quan tài này là thứ đáng giá nhất.Diệp Kiêu nhíu chặt mày, đột nhiên nghĩ đến điều gì?

Anh lấy chiếc gối ngọc dưới đầu nữ thi ra.

Gối ngọc vuông vắn, ở giữa còn khắc hình Tam Túc Kim Ô.

Diệp Kiêu cười cười, giơ đèn pin lên chiếu vào bên trong, đột nhiên ở phía bên phải gối ngọc phát hiện một cái chốt cơ quan nhỏ.Anh thò tay khuấy cái chốt cơ quan ra, nhẹ nhàng ấn một cái, phần phía trên của gối ngọc liền bật ra, một chiếc lông vũ màu vàng hiện rõ ràng!Diệp Kiêu lấy Phượng Vũ ra, giơ lên, “Nhìn này, Phượng Vũ bằng vàng!”Mọi người nhìn thấy kinh ngạc đến mức nghẹn lời.

Chương 692

Diệp Kiêu đặt gối ngọc trở lại dưới đầu nữ thi, rồi nhảy xuống.Giáo sư Chu nhìn thấy Phượng Vũ màu vàng, không khỏi nước mắt lưng tròng, "Thật sự tìm thấy rồi!""Đúng vậy, đây chính là Phượng Vũ.

Tam Túc Kim Ô từ một ý nghĩa nào đó cũng là một loại phượng hoàng, cộng thêm là tinh linh của Tây Vương Mẫu, nắm giữ quyền sinh sát, có liên quan đến trường sinh.

Vì đã đặt quan tài của Lý Quý Anh ở đây, lại dùng quan tài huyền thiết, trong toàn bộ đại điện này cũng chỉ có cô ấy là đáng giá nhất.""Tuy nói là một nghi quan, để đối phó đạo mộ tặc, nhưng không thể không nói cũng là để ngăn chặn người ta trộm cắp, nên tôi đang nghĩ cỗ quan tài này chính là nơi cơ quan."Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều chợt hiểu ra."Tiểu Diệp cậu thật sự rất lợi hại, cái này cũng có thể tìm thấy!""Không chỉ vậy, tôi còn cảm thấy những Pháp khí còn lại chắc cũng không khó tìm.

Mộ Dung Thị và Cáp Bố Thượng Sư đạt được thỏa thuận, nhưng dù sao cũng là vua một nước, nên không hoàn toàn tin tưởng, vì vậy ông ta nhất định sẽ có một số manh mối của riêng mình được lưu lại.""Thà để mình thử, còn hơn để người khác trường sinh!""Ông ta cũng không chỉ là một quốc chủ nhỏ bé vô danh, nếu là như vậy, Hoằng Hóa Công Chúa không thể vì ông ta mà kiên trì mãi được, đây là mở ra tiền lệ công chúa Đại Đường liên hôn."Diệp Kiêu phân tích như vậy khiến mọi người cũng đều gật đầu, xem ra quả thực là như vậy.Kiểm kê xong vật tùy táng trong quan tài, lỉnh kỉnh mười mấy món, mọi người đều sắp xếp gọn gàng, đặt trở lại quan tài.

Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn thấy xong không khỏi châm biếm.“Không ngờ quốc chủ Thổ Cốc Hồn lại có tâm tư như vậy, nhưng liệu có để tất cả năm Pháp khí vào trong quan tài của mình không?”“Có khả năng, tiếp tục tìm kiếm đi!”“Diệp Đảo cố lên!”Diệp Kiêu quay đầu lại, nhìn thấy tai thất bên cạnh, lập tức có chút kinh ngạc.Mọi người mới kinh ngạc phát hiện, tai thất này xuất hiện từ lúc nào!Diệp Kiêu cũng không khỏi ngạc nhiên.

Anh vừa nãy chỉ liếc mắt một cái, tai thất bên phải đã trống ra.

Anh lại nhìn quan tài, đột nhiên cũng hiểu ra, cỗ quan tài kia chính là một cơ quan!Vừa rồi khi mở nắp, có tiếng “kẽo kẹt”, xem ra chính là cái này rồi.Ban đầu, tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung vào quan tài, nên không chú ý.

Lần này sau khi vào, mới kinh ngạc phát hiện tất cả vật tùy táng đều ở trong này.Điều này khiến mọi người kinh ngạc đến mức nghẹn lời, còn cư dân mạng trong phòng livestream khi nhìn thấy những vật tùy táng này cũng không khỏi kinh ngạc.“Nhiều đồ gốm màu sắc, còn có đồ dệt lụa!”“Nhìn xem tại sao ở đây lại có nhiều xương như vậy!”Mọi người khi nhìn thấy xương cốt liền vô thức giật mình.

Trong tai thất này còn có một cái hố, trong hố toàn bộ đều là xương cốt.Giáo sư Chu và mọi người nhìn một cái, nói: “Đây là xương động vật, chỉ là tùy táng đơn giản, không cần sợ hãi.”Nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người đều hiểu ra.

Và ở một bên khác vậy mà còn có yên ngựa, tượng chim phượng bằng gốm, giáp sắt, đai lưng vàng bạc đủ loại, thậm chí cả vật dụng trên giường cũng có!Mấy chiếc rương gỗ đã mục nát, những thứ bên trong ít nhiều cũng bị phong hóa một chút, nhưng không hề ảnh hưởng đến thu hoạch của họ.Lúc này mọi người thấy vậy liền phấn khích.

Giáo sư Chu và mọi người bận rộn đánh số, anh quay phim chụp

360 độ không góc chết từng món đồ nhỏ, cũng để mọi người có thể nhìn rõ.Trong số những động vật tuẫn táng này, có cả ngựa nguyên con, bò, dê, chó.

Vị trí của ngựa là cao nhất.

Trong các dân tộc du mục, đây là nhu yếu phẩm trong cuộc sống hàng ngày và khi ra ngoài chinh chiến của họ, nên người Thổ Cốc Hồn vô cùng coi trọng.

Thông thường sau khi chết có thể tuẫn táng ngựa, từ đó có thể thấy địa vị cao quý của người đó.Ngoài ra, còn có các loại đồ vàng tinh xảo.

Phải nói là Thổ Cốc Hồn thực sự tùy táng phong phú, màu sắc cũng tươi mới như ban đầu.

Không ít vật tùy táng như đai lưng vàng bạc dù đã trải qua ngàn năm vẫn còn giữ được màu sắc.Điều này khiến mọi người đều phấn khích không thôi, kiểm kê mất ba bốn tiếng đồng hồ.

Diệp Kiêu chỉ khoanh chân ngồi thiền ở một bên, tiện thể nghỉ ngơi.Giáo sư Chu và mọi người phấn khích không thôi.

Thu hoạch như vậy khiến họ không ngờ tới.

Đi nửa ngày trời cuối cùng cũng có một mộ thất tùy táng tử tế, và những vật tùy táng ở đây cũng khiến họ kinh ngạc vô cùng.Đợi đến khi tất cả mọi thứ đều được giải quyết xong, Diệp Kiêu liền mở mắt nhìn quanh, Giáo sư Chu và mọi người cũng đã đến phần kết.

“Tiểu Diệp, thật không ngờ lần này lại có thu hoạch lớn như vậy.

Pháp khí đầu tiên đã tìm thấy, những cái còn lại tôi nghĩ cũng không khó đâu!”Diệp Kiêu gật đầu: “Quả thực là như vậy, Giáo sư Chu, trong các vật phẩm tùy táng không phát hiện những thứ tương tự sao?”Giáo sư Chu lắc đầu, “Cái này thì không phát hiện, đa số đều là

tùy táng thông thường.

Pháp khí không dễ tìm như vậy.

Tôi đoán cũng là sợ đạo mộ tặc phát hiện manh mối, nên giấu đi, hơn nữa giấu rất kín đáo.”“Đừng lo lắng, chặng đường tiếp theo chúng ta nhất định sẽ xem xét thật kỹ lưỡng.”Diệp Kiêu gật đầu không nói gì, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Giáo sư Chu và mọi người cũng là lần đầu tiên xuống đây, khi nhìn thấy những vật tùy táng này cũng không khỏi trầm trồ.Ở đây không chỉ có vật phẩm Đại Đường, mà còn có những sản phẩm kim loại độc đáo của Thổ Cốc Hồn.Kỹ thuật luyện kim thời đó cực kỳ phát triển, nên phần lớn đều có giá trị cực cao, cũng khiến những người trong đội khảo cổ phấn khích.Cư dân mạng trong phòng livestream không chút lơ là, xem hết toàn bộ, liên tục bình luận trên màn hình.“Ôi trời ơi, cái này nếu gặp phải đạo mộ tặc thì chẳng phải là bị cướp sạch sao?”“Thật sự rất cảm thán, Cửu Tầng Yêu Tháp không hổ danh là yêu tháp, nếu không có cái tên Cửu Tầng Yêu Tháp, e rằng đã sớm bị đạo mộ tặc lấy đi hết rồi!”“Đừng nói nữa, nếu Cáp Bố Thượng Sư đã biết thì tôi đoán phía sau cũng không còn nhiều thứ đáng giá nữa đâu, đã sớm bị tiết lộ rồi.

Ngay cả Trần Đạo và mọi người cũng đã biết tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây, nên tôi đoán sau này không biết sẽ có thứ gì, cũng đừng ôm quá nhiều hy vọng!”“Đúng vậy, thật sự là, họ đều biết địa điểm, vậy tôi đoán trước đây chắc chắn đã bị đạo mộ tặc ghé thăm rồi.

Biết đâu cái này đã là một mộ thất tùy táng hoàn chỉnh nhất!”Lời của cư dân mạng khiến Diệp Kiêu quay đầu lại.

Khi nhìn thấy những điều này, anh không khỏi nhíu chặt mày.

Thực ra những gì họ nói cũng có lý.Nếu là người bình thường thì không sao, nhưng nếu Cáp Bố Thượng Sư thực sự hợp tác với Thổ

Cốc Hồn, vậy thì ngôi mộ này có lẽ cũng trống rỗng rồi.Đạo mộ tặc ở khắp mọi nơi, ngay cả khi họ livestream cũng sẽ có người đến, chỉ mong quân đội có thể giữ vững.Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu, đứng dậy nhìn tai thất, đồng thời dẫn mọi người đánh dấu tất cả những thứ đã kiểm kê xong, lúc này mới từ từ rút lui vào đường hầm mộ.“Tiểu Diêu, tiếp theo chúng ta sẽ chiến đấu đến cùng, một mạch xông thẳng lên đỉnh tháp!”Diệp Kiêu cũng nghĩ như vậy.

Chỉ cần lấy được một Pháp khí, những cái còn lại thì đợi đối phương đến tìm mình thôi, như vậy họ sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.Nghĩ đến đây, mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm, không ngờ mọi chuyện lại biến hóa nhanh như vậy.Và đúng lúc Diệp Kiêu và mọi người chuẩn bị rời đi, trong mộ thất lại truyền đến một mùi hương thoang thoảng, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ.

Phấn hoa Mạn Đà La đều đã được loại bỏ rồi, mùi hương này từ đâu mà ra?

Lẽ nào là dây leo và Xà Bách?Không thể nào, hai thứ này đều không có mùi hương, rốt cuộc là thứ gì?Giáo sư Chu và mọi người đeo mặt nạ phòng độc nên ngửi không rõ lắm, nhưng Diệp Kiêu thì ngửi thấy rõ ràng, cái này lại là thứ gì?Diệp Kiêu không dám lơ là, vội vàng đi về phía trước.

Đường hầm uốn lượn, theo suy đoán của Diệp Kiêu, hẳn là hình chữ Chi (Z).

Quay đầu lại đi lên tiếp, lại lên một tầng nữa.Lúc này Diệp Kiêu nhìn thấy ở góc tường có một bụi cây xanh, lập tức nhíu chặt mày.Giáo sư Phương vội vàng đi tới, khi nhìn thấy thực vật, Giáo sư Phương vô cùng phấn khích, “Không ngờ ở đây vậy mà còn có thực vật!”Giáo sư Phương vội vàng ngồi xuống, cầm kính lúp xem xét kỹ lưỡng.Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Ở nơi này có thực vật không phải là chuyện tốt, chỉ là không biết cái này và Xà Bách rốt cuộc lại có quan hệ gì.Diệp Kiêu cũng ngồi xuống, cẩn thận ngửi ngửi, mùi hương thoang thoảng, vậy mà chính là từ bụi cây này phát ra, điều này khiến anh cảm thấy có chút kỳ lạ.Giáo sư Phương sau khi quan sát kỹ lưỡng, lúc này mới lên tiếng, "Đây là Hương Thảo.

Hương Thảo là một loại cây bụi thân gỗ thẳng đứng, có thể cao đến hai mươi đến chín mươi ly mét, hơn nữa mép lá rất thô, có hình răng cưa, nhìn thấy chưa, cái này chính là nó.""Phạm vi sử dụng của Hương Thảo rất rộng rãi, có thể dùng để chiết xuất hương liệu ăn được, nhưng trong cổ mộ xuất hiện chỉ có một tác dụng, đó là chống mục nát, chứa kịch độc." Lời Giáo sư Phương nói khiến mọi người đều kinh ngạc, có người không hiểu, "Giáo sư Phương, ông nói thật sao?

Đây là hương thảo?

Nếu chiết xuất ra có thể dùng làm thực phẩm!" "Đúng vậy, nhưng xuất hiện ở đây thì không giống, hơn nữa cây hương thảo này còn hơi bị biến dị, răng cưa quá lớn một chút." Mọi người đều bắt đầu kinh ngạc, cúi xuống nhìn cây cỏ ở góc tường.

Có người định vươn tay nhổ nó ra, nhưng bị Diệp Kiêu giữ lại, "Ông đừng quên trong này đầy rẫy trùng thực cộng sinh, nếu ông nhổ nó ra, lỡ đâu sau đó còn có côn trùng lao ra cắn ông thì không hay đâu." "Tôi thấy loại cỏ này có thể biến dị, lại mọc um tùm như vậy, chắc chắn có điều kỳ lạ." Lời Diệp Kiêu nói khiến họ lập tức rụt tay lại.

Sao họ lại quên mất, đây là cổ mộ, phàm là thực vật nào có thể mọc tốt như vậy, chắc chắn là có vấn đề.

Lúc này mọi người không ai dám nói gì, còn Giáo sư Phương chỉ nhìn Diệp Kiêu, "Tôi nghĩ nhất định có vấn đề, chúng ta có nên lùi lại

không, chỗ này không thể đến, cậu xem ở đây còn có cỏ mọc ra!" Quả nhiên trong góc còn có bóng dáng hương thảo, Diệp Kiêu cau chặt mày, "Còn bao nhiêu nhiên liệu?" "Nhiên liệu không còn nhiều, nếu lại có một đợt côn trùng nữa thì cũng chỉ dùng được một lần này thôi." Nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu, "Lùi về sau, tuyệt đối đừng chạm vào, đeo mặt nạ chống độc rồi đi thẳng." Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đành gật đầu, nhanh chóng rời đi và tiến về phía trước.Lúc này, các cư dân mạng trong phòng livestream kinh ngạc không thôi."Một cây cỏ cũng có thể giết người, kinh khủng vậy sao?""Thật là vô lý, có phải cố ý hù dọa người ta không?""Có bệnh à, hù dọa đồng đội có ý nghĩa gì?""Không phải hù dọa đâu, thực vật trong cổ mộ thật sự rất đáng sợ!""Đừng nói nữa, nói nữa tôi cảm giác nổi hết da gà rồi.

Nhanh lên tiếp tục xem, Diệp Đảo đã đi rồi!"Mọi người đều đi theo, không ai dám lơ là, nhưng vẫn không nhịn được mà nhìn vào vách tường.

Lúc này có người phát hiện không đúng.

"Hương thảo mọc ra rồi!" Thành viên đội khảo cổ lập tức kinh ngạc không thôi, Giáo sư Phương càng phát hiện manh mối, vội vàng gọi Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp, cậu xem chúng đang sinh trưởng!" Chỉ nghe thấy tiếng "bộp bộp" từ vách tường truyền đến, mọi người quay đầu lại liền thấy vô số hương thảo từ vách tường thấm ra, như những cánh tay, nhìn thấy họ xong liền trực tiếp vươn đến, điều này khiến mọi người lập tức ngây người!Theo bản năng giơ súng lên liền xả một tràng!"Tiểu Diệp!

Cái này sao đây?"Diệp Kiêu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, càng kinh ngạc không thôi, thứ này có sinh mệnh, thực vật đều có sinh mệnh, nhưng chưa bao giờ thấy loại như thế này."Diệp Đảo hết cách rồi, cũng không có biện pháp nào

nữa!”“Đừng nói vậy, ai gặp chuyện này cũng không thể tự lo cho mình được, Diệp Đảo chỉ đang suy nghĩ thôi!”Diệp Kiêu cau chặt mày, nhất thời cảnh giác không thôi, thấy hương thảo ngày càng nhiều, trực tiếp vọt đến trước mặt anh, anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, “xoẹt” một tiếng, liền chém đứt cỏ, sau đó hét lên: “Nhanh chóng rút lui, tìm cơ quan tiến vào mộ thất!”Lời vừa dứt, vô số hương thảo lại tỏa ra một mùi tanh hôi nồng nặc, Diệp Kiêu biết những thực vật này đang phát tán tín hiệu, e rằng thứ đến sau còn đáng sợ hơn.

Anh nhất thời cũng có chút không thể tin nổi, mọi người rút súng phun lửa ra, hướng về phía vách tường liền bắt đầu phun, vô số hương thảo bị thiêu rụi.

Diệp Kiêu trong lòng nặng trĩu, anh cũng đeo mặt nạ chống độc, vài phút sau, trong không khí truyền đến mùi hôi thối.

Một khi thiêu rụi, hương thảo sẽ bùng phát độc tố, đến lúc đó dù là người hay động vật đều sẽ chết hết.

Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu, “Tuyệt đối đừng tháo mặt nạ, mùi có độc!”Giáo sư Chu đi sát phía sau Diệp Kiêu, “Có chuyện gì vậy?”Trong mộ đạo đã tràn ngập bóng dáng hương thảo, vừa thiêu xong lại xuất hiện, không dứt không ngừng!Diệp Kiêu giống như một cỗ máy diệt cỏ vô tình đi trước mở đường, vừa chém vừa để lại một lối đi, những người phía sau nhanh chóng bổ sung, trực tiếp thiêu hủy, sự phối hợp như vậy khiến mọi người thán phục không thôi.“Vô địch rồi, còn có cả thao tác này sao?”“Không ngờ đúng không, đây chính là sự đoàn kết, ai có thể nghĩ ra cách này?”“Diệp Đảo đúng là đàn ông đích thực, xông lên phía trước!”“Đây không phải thao tác bình thường sao?

Đội khảo cổ có Diệp Đảo thật sự rất may mắn!”Diệp Kiêu ở phía trước nhất, những người phía sau có chút không theo kịp.“Tiểu Diệp,

chúng tôi cảm thấy khó thở rồi!”“Đúng vậy, hành động chậm chạp, tôi, tôi còn không nhấc nổi súng!”Diệp Kiêu quay đầu nhìn thấy cảnh này, tăng tốc độ, lúc này mới nói: “Đừng thiêu nữa, thiêu rụi xong nó sẽ phát tán đủ loại khí vị, loại khí vị này cũng có thể làm tê liệt con người!” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người không ai dám lơ là, vội vàng thu súng phun lửa lại.Diệp Kiêu vừa đi vừa quan sát xung quanh, sau đó từ vách tường truyền ra tiếng “bộp bộp”, anh quay đầu nhìn lại, đèn pin chiếu đến chỗ, vách tường đã bắt đầu xuất hiện vết nứt, một con Thi miết đen nhánh toàn thân bò ra, điều này khiến Diệp Kiêu căng thẳng không thôi cũng khiến mọi người kinh ngạc.

Hỏng rồi, nếu Thi miết mà bò ra, họ sẽ không thoát được nữa! Diệp Kiêu dứt khoát, lập tức xông đến cuối hành lang, nhanh chóng mò mẫm, trực tiếp sờ được một khối gạch đá nhô ra, không chút do dự ấn xuống, vách đá phía trước mở ra, lộ ra một mộ thất.

“Nhanh vào!” Nghe tiếng anh, mọi người như cá gặp nước mà ùa vào, Diệp Kiêu chắn phía sau, thấy Thi miết đông nghịt lao về phía họ, hương thảo không biết từ lúc nào cũng đã phá vỡ sự ràng buộc của vách đá, vươn về phía họ, cả mộ đạo lập tức bị cỏ và côn trùng bao phủ.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người kinh ngạc không thôi, một thành viên của đội quân đồn trú cuối cùng trong đội vô ý trượt chân, lập tức ngã xuống đất, giây tiếp theo liền bị hương thảo quấn chặt chân kéo về phía sau.

“Cứu tôi!” Phía sau Thi miết đông nghịt đều đã đến, hơi thở tử vong bao trùm lên người anh ta, sự tuyệt vọng hiện ra trong đôi mắt khiến mọi người đều trợn tròn mắt.“Xong rồi, xong rồi lại chết người nữa, sao lại bất cẩn vậy chứ?”“Định luật sắt đá là cứ chạy là có người ngã, lần này ai cứu mày đây?

Nhanh chóng tự bảo vệ mạng mình là quan trọng nhất.”“Lúc này thì đừng có làm thánh mẫu nữa, mạng mình mới là quan trọng nhất.”“Wao, cái gì kia?”Trong bóng tối, dưới ánh đèn pin mờ ảo, một bóng đen nhanh chóng lao ra, “xoẹt” một tia sáng lóe lên, Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra chém thẳng vào chân người đó, cắt đứt hương thảo.

Ngay sau đó lại chém ngang một nhát, đao khí ép Thi miết lùi lại một mét, Thi miết không kịp tránh né liền bị chém thành hai đoạn.

Sau đó anh túm người đó trực tiếp ném về phía sau, thành viên đội khảo cổ vội vàng tiến lên kéo anh ta vào, lúc này mọi người mới nhìn rõ là Diệp Kiêu đã làm.

Chương 693

Trong phòng livestream, tất cả mọi người đều đồng loạt bình luận.“Diệp Đảo quá đẹp trai!

Động tác này cũng quá nhanh đi!”“Vừa rồi tôi thấy một cái bóng lóe qua, chỉ cúi đầu uống một ly sữa đã xong rồi, ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc chuyện này là sao?”“Anh ấy làm sao mà làm được vậy?”“Đây không phải là thao tác cơ bản của Diệp Đảo sao?

Diệp Đảo yyds!”“Diệp Đảo, Diệp Đảo có nhận đệ tử không?

Loại đóng học phí ngược lại ấy.”Trong ống kính, Diệp Kiêu vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao, không ngừng chém giết hương thảo và Thi miết xông đến, bóng đao của anh tạo thành một mạng lưới dày đặc, không cho phép bất kỳ Thi miết nào đến gần, hương thảo há to những chiếc lá răng cưa, vươn về phía Diệp Kiêu, nhưng không chút do dự bị anh chém thành mảnh vụn.

Ngay lúc này, Diệp Kiêu lấy ra Hỏa Chủng, ném ra ngoài, “Oanh” một tiếng, Thi miết đông nghịt đều bị ngọn lửa nuốt chửng, ngay cả hương thảo cũng bị thiêu cháy kêu lốp bốp.

Anh nhanh chóng thu hồi Hỏa Chủng, lăn một vòng chui vào trong mộ thất, sau đó người bên cạnh ấn cơ quan, cửa đá đóng lại, ngăn cách ánh lửa ở bên ngoài.

Lúc này Diệp Kiêu mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thi miết!” Đột nhiên Giáo sư Phương hét lên một tiếng, Diệp Kiêu nhìn con Thi miết đã cùng anh ta chui vào theo, trường đao vung lên chém thành hai nửa, Thi miết nhanh chóng hóa thành máu, nhìn thấy cảnh này mọi người đều ngây người.

Người được anh cứu vẫn còn kinh hồn chưa định thần lại, nhìn chân mình, hương thảo đã siết thành một vết hằn trên giày anh ta.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Thi miết biến dị, sau khi rời khỏi hương thảo, sẽ rất nhanh hóa thành máu.

Chúng là tương phụ tương thành, khi không có thực vật để nuôi dưỡng hương thảo, Thi miết sẽ trở thành dưỡng liệu cho hương thảo.

Còn hương thảo cũng sẽ hấp thu máu trong cơ thể Thi miết, nhanh chóng sinh trưởng, cứ như vậy hình thành một hệ thống trùng thực cộng sinh đặc biệt." "Tuy nhiên, lần sau gặp lại cứ trực tiếp chém đứt là được, nếu thiêu hủy, vì lâu ngày hấp thu máu của Thi miết sẽ phát tán ra một loại độc tố đặc biệt, làm con người tê liệt, hành động chậm chạp."Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người mới hiểu ra.

Giáo sư Phương thán phục không thôi, "Không ngờ hệ thống trùng thực cộng sinh lại thường xuyên xuất hiện trong ngôi cổ mộ này, rốt cuộc là do con người hay tự nhiên hình thành?

Nếu là tự nhiên hình thành, nguồn gốc của những trùng thực cộng sinh này ở đâu?

Chẳng lẽ là Xà bách sao?"Diệp Kiêu lắc đầu, "Thật ra tôi cũng không rõ rốt cuộc chuyện này là sao, nhưng bất kể là do con người hay tự nhiên hình thành, đều có liên quan mật thiết đến ngôi cổ mộ này, Xà bách e rằng chính là nguồn gốc thật sự."“Tôi có một suy đoán táo bạo, Xà bách đã trở thành chuỗi thức ăn cao nhất của những hệ thống trùng thực này, nếu thiếu thốn thực vật, Xà bách có khả năng sẽ hấp thu những thực vật này, còn cả dưỡng chất của côn trùng nữa."Nghe vậy mọi người kinh ngạc không thôi, nếu cứ tiếp tục đi xuống, họ còn mạng không?Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu, dù vậy, cũng không phải hoàn toàn không có lối thoát, dù sao thực vật cũng chỉ là thực vật, vẫn không thể tránh được vũ khí hiện đại.Diệp Kiêu nói

xong, mọi người mới quay người lại, đánh giá mộ thất này.

Trong mộ thất rộng lớn chỉ có một cỗ quan tài thủy tinh đặt chính giữa, xung quanh có không ít hòm gỗ, bên trong đều là vật bồi táng, mọi người xem xong cũng không khỏi thán phục, Giáo sư Chu gật đầu, "Cái này gần giống với vật bồi táng trong mộ thất Lý Quý Anh, còn có thêm một số đồ trang sức của phụ nữ, xem ra cũng là một người yêu cái đẹp, ước tính lại là con dâu của công chúa Hoằng Hóa.""Công chúa Hoằng Hóa có ba người con trai, đều cưới con gái quý tộc Đại Đường, vì vậy mộ huyệt của họ ở đây cũng không có gì kỳ lạ."Nghe Giáo sư Chu phổ cập kiến thức như vậy, thành viên đội khảo cổ nhanh chóng tiến hành kiểm kê tất cả vật bồi táng.

Điều Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ là, nếu thật sự là con dâu của công chúa Hoằng Hóa, tại sao không hợp táng cùng chồng mình, mà lại tách ra, điều này có chút không hợp lý.

Một hai ngôi mộ đều như vậy, chẳng lẽ có sở thích đặc biệt gì sao?

Anh đi qua, bên trong quan tài thủy tinh lại trống rỗng không có một ai, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút không thể tin nổi.

"Cái này, sao thi thể lại biến mất?" Giáo sư Chu và họ đi vào xem cũng đều ngơ ngác.

"Chuyện này là sao, chỉ thấy vật bồi táng, mà không thấy thi thể, chẳng lẽ thi thể bản thân nó đã không có ở đây?" "Nắp quan tài thủy tinh vốn đã mở, có người đến rồi sao?" Điều này khiến mọi người không khỏi suy đoán, "Chẳng lẽ những thi thể này tự mình mọc chân đi?" "Không thể nào, nếu tự mình mọc chân đi, chẳng phải thành Thi Trá sao!" "Dù có Đại Tống Tử cũng không sao, dù sao chúng ta bây giờ có vũ khí." Mọi người vừa nói vừa suy đoán rốt cuộc thi thể này đã đi đâu.Diệp Kiêu cau mày nhìn một cái, bên trong cỗ quan tài thủy

tinh này cũng có một cái gối ngọc, nhưng cái gối ngọc này lại rất chắc chắn, không có một chút cơ quan nào, xem ra Pháp khí thứ hai sẽ không ở đây.

Chợt nghĩ lại cũng đúng, ai lại tùy tiện đặt Pháp khí ở đây, hơn nữa mỗi cỗ thi thể anh đều đã tìm thấy rồi.

Nếu cỗ thi cốt này mà lại có Pháp khí nữa thì…..

Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ đến điều gì?

Họ đã mở livestream, nếu có người biết trong thi thể sẽ giấu Pháp khí, liệu có trực tiếp đi tìm không?

Lúc đầu anh tưởng chỉ có hai đội này, có thể là do Cáp Bố Thượng Sư thả thực vật xuống, nên mới nghĩ như vậy.

Tuy nhiên, nếu thi thể không phải bị biến dị, thì chính là còn có Đạo Mộ Tặc.

Diệp Kiêu nhanh chóng chạy đến gần quan tài kiểm tra một lượt, không có gì cả, vật bồi táng cũng còn đó, chỉ là thi thể không còn.

Điều này có chút không hợp lý.

Số đội ngũ xuống đây nhiều hơn anh tưởng tượng.

Nếu thật sự là vậy, thì Pháp khí được giấu ở đây, nếu không sẽ không chiêu dụ Đạo Mộ Tặc.

Diệp Kiêu bị ý nghĩ này của mình làm cho hoảng sợ, nếu thật sự là vậy, thi thể bây giờ ở đâu?Các cư dân mạng xem xong không khỏi chế giễu.“Diệp Đảo đây là muốn nhìn thấy thi thể à!

Chỉ muốn xem con dâu công chúa Hoằng Hóa rốt cuộc trông như thế nào thôi đúng không?”“Mấy người đừng nói lung tung ở đây, Diệp Kiêu nhà người ta không phải loại người như vậy!”“Cái gì mà không phải, anh ấy cũng là đàn ông bình thường mà, được không?”“Mấy

người khi nào từng thấy Diệp Đảo động lòng với cô gái nào, hoặc nói Diệp Đảo có tin đồn với cô gái nào?

Riêng tư cũng chưa thấy bên cạnh anh ấy có phụ nữ.”“Lúc Diệp Đảo mới vào nghề, cái cô phóng viên Băng Băng đó chẳng phải có hứng thú với anh ấy sao?”“Băng Băng bây giờ cũng nguội lạnh rồi!”Diệp Kiêu không quan tâm đến những lời nói bậy bạ của cư dân mạng trong phòng livestream, chỉ muốn tìm thi thể, “Mọi người nhanh chóng tìm thi thể, tôi ước chừng còn có Đạo Mộ Tặc trong ngôi mộ này, nếu không thì tuyệt đối sẽ không biến mất, nếu không thì thi thể này sẽ biến dị.” Nghe Diệp Kiêu giới thiệu như vậy, mọi người đều kinh hãi không thôi, không dám lơ là một chút nào.

Ngoài những thực vật và côn trùng giết người một cách kỳ lạ ở dưới này, thứ đáng sợ nhất chính là con người, đôi khi lòng người mới là đáng sợ nhất.Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút hoảng hốt, lập tức tham gia.

Giáo sư Phương đột nhiên nghĩ đến điều gì.

“Tiểu Diệp vừa rồi không nói là khi không có thực vật thì Xà bách cũng sẽ hấp thu dưỡng liệu của các thực vật khác sao, vậy liệu có hấp thu dưỡng chất từ thi thể không?” Lời Giáo sư Phương vừa dứt, mọi người đều ngây người, “Giáo sư Phương, Giáo sư Phương đừng đùa chứ!” “Đúng vậy, Giáo sư Phương ông nói làm tôi sởn gai ốc!” “Xà bách vốn dĩ ăn thịt người mà!

Dùng người hoặc thi thể làm dưỡng liệu thì có gì lạ đâu?” “Giáo sư Phương hù dọa tôi!” Giáo sư Phương liền cười phá lên, “Không hù dọa mấy người đâu, tôi chỉ nói sự thật thôi!” Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Tuyệt đối có khả năng, Xà bách vốn sống nhờ huyết nhục.

Thôi được rồi, đừng nói nữa, mọi người tìm thi thể trước đi.”Diệp Kiêu nhìn quanh một vòng, nếu thi thể không còn ở đó, thì hoặc là tự

mình đi, hoặc là bị người khác mang đi.

Trên mặt đất chắc chắn sẽ có dấu vết, nhưng trên mặt đất lại không có vết kéo, từ đó có thể thấy khả năng tự mình đi là rất lớn.

Nghĩ đến đây anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Nhìn Diệp Kiêu như vậy, mọi người đều giật mình, "Tiểu Diệp lại sắp chiến đấu sao?" "Chẳng lẽ trong này còn có thứ gì đó?" Thấy Diệp Kiêu rút đao, mọi người vội vàng lên đạn, Hắc Kim Cổ Đao của anh chém sắt như bùn, súng của họ cũng không tệ.

Mọi người chuẩn bị toàn diện, Diệp Kiêu nhìn xuống đất, khi họ vừa vào, ngoài vũng máu của con Thi miết đó, không có gì khác, nhưng khi Diệp Kiêu quay đầu lại thì phát hiện vũng máu đó lại biến mất, khô sạch sẽ, chỉ còn lại một vết đen.

Đây là cái gì?Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém thẳng xuống mặt đất, "Ầm!" một tiếng!

Hành động của Diệp Kiêu khiến mọi người đều giật mình, "Tiểu Diệp cậu đang làm gì vậy?" Diệp Kiêu lắc đầu, đưa tay ra hiệu cho họ, khẽ "suỵt" một tiếng, mọi người đều không dám nói gì nữa, lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người phản ứng lại chĩa súng xuống đất.

Các cư dân mạng trong phòng livestream, nhìn thấy không khỏi kinh ngạc.

"Trời ơi, ý của Diệp Kiêu là dưới đất có vấn đề!" "Diệp Đảo cậu đừng hù dọa chúng tôi mà!" "Nếu dưới đất thật sự có vấn đề thì phải làm sao?" "Còn làm sao được, cứ đánh thẳng, không phải có súng sao?

Vì súng phun lửa không dùng được, nhưng đạn thì được, còn có thuốc nổ cùng xông lên thì có gì to tát đâu!" "Đúng vậy, không phải là một con Đại Tống Tử sao, cứ xử lý trước đã!" Mọi người mặt mũi

ngơ ngác, không ai dám tin.Lúc này Diệp Kiêu sau khi cắm xuống, lại phát hiện trên viên gạch này lại có một bóng đen ẩn hiện, từ cửa đến quan tài.

Diệp Kiêu giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, một lần nữa nhắm vào bóng đen, hung hăng chém xuống!

"A!" Lập tức từ dưới đất truyền đến một tiếng rít gào, âm thanh chói tai khiến Diệp Kiêu giật mình, vội vàng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, mọi người nhanh chóng tiến lên dùng súng bắn loạn xạ xuống đất, bắn nứt hết cả những viên gạch đá xanh.

Lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày, mọi người đều hướng ánh mắt xuống đất.

"Tiểu Diệp, cái gì vậy!" "Thi thể ở dưới đó." Diệp Kiêu lấy ra một quả bom, không chút do dự ném xuống!

Mọi người đều lùi sang một bên, lúc này dưới những viên gạch đá xanh phát ra tiếng động, dường như có thứ gì đó sắp phá đất mà chui ra.

Mọi người mặt mày căng thẳng nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu ra hiệu cho họ lùi lại, ngay sau đó "rắc" một tiếng, viên gạch đá xanh đó lại nổ tung!

Đá vụn bay về phía Diệp Kiêu, Diệp Kiêu vội vàng tiến lên chém ngang đao, phá tan đá vụn, sau đó một tiếng rít gào truyền đến, âm thanh áp bức quen thuộc, khiến lòng Diệp Kiêu chùng xuống!

Đại Tống Tử!

Chương 694

Xem ra thi thể không phải bị Đạo Mộ Tặc trộm đi, điều này cũng khiến Diệp Kiêu thở phào nhẹ nhõm, giây tiếp theo những viên gạch đá xanh hoàn toàn nổ tung, mặt đất giữa quan tài lún xuống, "soạt" một tiếng, cả cỗ quan tài rơi xuống!

Mộ thất rung chuyển, mọi người đứng không vững, vài phút sau mới khôi phục lại bình tĩnh.

Lúc này trước mặt mọi người có thêm một cái hố lớn, Diệp Kiêu vội vàng xông lên, chỉ thấy dưới đó một cái hố lớn, còn có một bóng đen đang lảng vảng bên dưới.

Đèn pin của Diệp Kiêu và họ chiếu xuống, bóng đen ngẩng đầu lên, há to miệng về phía họ, khi nhìn rõ toàn bộ bóng đen, mọi người đều sợ đến da đầu tê dại.

"Đại Tống Tử!

Đại, Đại Tống Tử!" Giáo sư Chu hoảng loạn thất thố, nắm chặt tay Diệp Kiêu, các cư dân mạng trong phòng livestream nhao nhao thúc giục.

Ống kính của anh quay phim cũng đang run rẩy, mất một lúc lâu mới chĩa xuống dưới, chỉ thấy một bóng đen cao lớn, toàn thân da thịt nhăn nheo, mặt khô quắt, chỗ mắt là hai lỗ trống rỗng, nhưng lại phát ra ánh sáng đỏ rực.

Nhìn thấy Diệp Kiêu và họ, thi thể phát ra một tiếng rít gào, ý chí đến từ sâu thẳm linh hồn, khiến tất cả mọi người run rẩy, cảm thấy chân mình cứng đờ, hoàn toàn không thể di chuyển.

"Cái... cái gì vậy?" "Dù ở dưới đó, cách vài mét, cũng có thể cảm

nhận được áp lực, tôi, tôi có thể quay về không?" Diệp Kiêu trầm giọng nói, "Đại Tống Tử!" Lời vừa dứt, anh liền ném một quả bom xuống, những người khác, xả một tràng súng, nhưng cũng ném ra.

Nhất thời dưới đất "ầm ầm" vang lên tiếng nổ, nhìn lại, Đại Tống Tử đã bị nổ tan tác thành bốn năm mảnh.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trời ơi cái này cũng quá kinh khủng rồi." "Lớn đến từng này mà lần đầu tiên mới thấy." Giáo sư Phương thán phục không thôi, vỗ vỗ ngực mình, đơn giản là không thể tin nổi.

Diệp Kiêu cau mày, "Tôi đoán dưới này e rằng không chỉ có một." "Cái gì?

Không chỉ một!" Vừa nói xong, dưới đất quả nhiên lại truyền đến âm thanh, mọi người đều ngây người.

"Tiểu Diệp cậu nói cũng quá chuẩn rồi!" "Tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Diệp Kiêu cau chặt mày, bây giờ nói gì cũng vô ích, chỉ có giải quyết trước đã rồi tính.

Nhiên liệu súng phun lửa đã hết sạch, anh chỉ có một Hỏa Chủng, ném xuống rồi cũng không biết dùng được mấy lần.

Vừa rồi Đại Tống Tử bị nổ hoàn toàn không còn nữa, bây giờ âm thanh truyền đến khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, Diệp Kiêu suy nghĩ một lát liền nhảy xuống!

Giáo sư Chu ở trên đó hét lên, "Tiểu Diệp!" Diệp Kiêu nhảy xuống xong quay đầu hét lên: "Tôi đi thăm dò trước!" Sau khi xuống, dưới chân mềm nhũn, anh cúi đầu chiếu đèn, dưới này có rất nhiều rễ cây, còn có cành Xà bách mục nát.

Trong không khí truyền đến một mùi máu tanh nồng nặc, một chân giẫm xuống "cạch" một tiếng, Diệp Kiêu nhìn, còn có xác động vật,

và vô số xương người, điều này khiến Diệp Kiêu cau mày, chẳng lẽ dưới này còn có thứ gì đó khát máu sao?

Anh bây giờ cũng không rõ rốt cuộc là tầng thứ mấy rồi, nhưng cứ thế mà rút lui thì chắc chắn không được.

Giáo sư Chu và họ ở trên đó căng thẳng không ngừng, vội vàng mang theo thang dây leo xuống, đợi đến khi đặt chân xuống chỗ vững chắc, nhìn thấy những thứ này, mọi người đều có chút không thể tin nổi.

"Tiểu Diệp, cái này là cái gì?"Diệp Kiêu lắc đầu, "Dưới này không giống như tế đàn, nếu là tế tự hoặc bồi táng thì có cần dùng nhiều như vậy không?" "Còn có xác động vật và rễ cây Xà bách, có lẽ đây là nơi Xà bách cất giấu thực vật." Lời Diệp Kiêu khiến Giáo sư Chu nhìn quanh một vòng, ông nhìn thấy, quả thật có rất nhiều hệ thống rễ.

"Thông thường mà nói, khi bồi táng hoặc tuẫn táng, người ta dùng đồng nam đồng nữ hoặc nô lệ, hoặc là động vật lớn." "Nhưng ông xem những bộ xương này, có cả động vật nhỏ, hơn nữa xung quanh những bộ xương người này còn có mảnh vụn quần áo, cũng không giống của thời cổ đại, nên chắc không phải bồi táng." Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ đến suy đoán của mình chắc là đúng, ngay từ đầu dưới này đã có vài nhóm người.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Những thứ khác khoan nói, trước tiên hãy xem ở đây có gì đã." Anh cầm Hắc Kim Cổ Đao đi vào trong, đây là một hành lang dài, tiếng rít gào chính là từ bên trong truyền ra.

"Tiểu Diệp đừng tự tìm phiền phức nữa!" "Đúng vậy Tiểu Diệp, nếu cậu chọc phải thứ gì không nên chọc, thì phải làm sao?" Mọi người ở phía sau gọi anh, nhưng Diệp Kiêu lại giơ một ngón tay lên môi, mọi người đồng loạt im lặng, nín thở lắng nghe, chỉ nghe thấy bên trong mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện, điều này khiến mắt

Diệp Kiêu sáng lên.

Mọi người cũng đều nghe thấy, từ từ lại gần bên Diệp Kiêu, nín thở, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng "rì rầm rì rầm".

"Đã nói rồi... nhanh đi...

Pháp khí ở dưới đó..." Chỉ có mấy câu như vậy rồi im bặt, sau đó lại tĩnh lặng.

Mọi người kinh hãi không thôi, đột nhiên Giáo sư Phương nghĩ đến, "Pháp khí ở trên Xà bách đúng không?

Đây chắc là do Đạo Mộ Tặc để lại, nhanh lên Tiểu Diệp, chúng ta đi xem!" Nói xong không đợi Diệp Kiêu nói gì, ông ta trực tiếp xông ra ngoài, động tác cực nhanh, Diệp Kiêu bắt hụt, lập tức đi theo, Giáo sư Phương cũng quá vội vàng rồi.

Giáo sư Phương nhanh chóng dẫn đường ở phía trước, một lúc sau liền biến mất, Diệp Kiêu lo lắng không thôi, dưới lòng đất này cái gì cũng có thể xảy ra, Giáo sư Phương cũng quá vội vàng.

"Giáo sư Phương!" Diệp Kiêu lớn tiếng gọi, Giáo sư Phương không đáp lại.

Ngay cả Giáo sư Chu cũng cau mày ở phía sau, "Giáo sư Phương cái tên này sao có thể tùy tiện chạy lung tung?" Giáo sư Phương không có tiếng động, họ lập tức lo lắng, Diệp Kiêu an ủi: "Giáo sư Chu đừng vội, cháu đi trước một bước, mọi người ở phía sau tự bảo vệ tốt, tuyệt đối đừng để ai tùy tiện chạy lung tung nữa." Mọi người gật đầu, căn bản không nghĩ tới Giáo sư Phương lại không nghe lời, trực tiếp xông ra ngoài.

Điều này khiến họ cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Lúc này Giáo sư Phương đã đi trước đến một nơi tối tăm, nhìn thấy những đốm sáng lấp lánh phía trước, Giáo sư Phương trong lòng

có chút tò mò, vừa đi được hai bước, một chân giẫm xuống, mềm nhũn, ông ta thầm nghĩ không hay rồi, lập tức lún sâu xuống, ông ta không nhịn được hét lớn một tiếng: "Đầm lầy!" Lúc này nghĩ đến lời Diệp Kiêu nói, trong này có rất nhiều hệ thống mới, nếu có đầm lầy thì sẽ nuốt chửng nhiều thi cốt hơn, nhưng không hiểu tại sao lại phát hiện những thứ này ở đây.

Giáo sư Phương nhất thời căng thẳng không thôi, nhưng kinh nghiệm nhiều năm cũng nói cho ông biết tuyệt đối không được cử động, nếu cử động một chút thì hậu quả khó lường.

Giáo sư Phương không nhịn được thả lỏng, căng thẳng thần kinh, ngay sau đó hét lên: "Cứu mạng!

Cứu tôi!" Diệp Kiêu nghe thấy âm thanh liền vội vàng chạy đến, "Giáo sư Phương!" "Đừng lại gần, là đầm lầy!" Đầm lầy?

Chân Diệp Kiêu vừa đạp vào liền nhanh chóng rụt lại, dùng đèn pin chiếu một cái, quả nhiên cách hai mét phía trước Giáo sư Phương đã lún xuống, lúc này đã đến ngực, may mắn là hai cánh tay vẫn còn, ông ta thở hổn hển nhìn Diệp Kiêu không nhịn được cười khổ, "Tiểu Diệp không ngờ tôi lại ngu ngốc đến vậy!" Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu, "Giáo sư Phương tuyệt đối đừng nói vậy, cháu sẽ đến giúp ông ngay!" "Tiểu Diệp làm phiền cậu rồi!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Có gì mà phiền phức chứ?

Chúng ta bây giờ cần làm là giúp ông thoát hiểm!" Anh lấy dây thừng từ trong ba lô ra thắt một nút, lập tức quàng vào người Giáo sư Phương, Giáo sư Phương nhanh chóng quàng vào dưới nách mình, sau khi thắt chặt, cảm thấy cơ thể mình không ngừng lún xuống, Diệp Kiêu dùng hết sức lực kéo ông lên, không nhịn được hét lên: "Có ai không!" Khi Giáo sư Chu và họ đến, liền thấy Diệp Kiêu đang kéo, Giáo sư Phương lún trong đầm lầy, mọi người nhanh chóng đến giúp,

bảy tám người cùng nhau kéo Giáo sư Phương lên.

Đợi đến khi xong xuôi đã là nửa tiếng sau, Giáo sư Phương toàn thân dính đầy bùn hôi thối, thở dài một hơi, "Tôi suýt chết rồi, nơi này quá kinh khủng!" Giáo sư Phương vội vàng đứng dậy, "Vừa rồi ở bên trong tôi giẫm phải xương cốt, thật sự quá kinh khủng, tôi nhìn thấy bên trong có ánh sáng lấp lánh, bây giờ mới biết là xương cốt." Nghe Giáo sư Phương nói vậy, mọi người đều ngây người, nhao nhao lấy đèn chiếu sáng ra, luồng sáng mạnh chiếu vào đầm lầy, nhìn càng rõ hơn.

Cả vùng đầm lầy tỏa ra mùi hôi thối, cũng khiến mọi người bịt mũi, tuy nói đã đeo mặt nạ chống độc vẫn không được, còn Giáo sư Phương kinh hãi không thôi, đột nhiên từ phía trên đỉnh mộ một bóng đen rơi xuống, "bùm" một tiếng rơi xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy là một cỗ thi thể.

Mọi người đồng loạt nhìn lên trên, nhưng bên trên đen kịt không có gì cả, Diệp Kiêu mơ hồ nhìn thấy một vệt sáng lấp lánh lóe qua, rốt cuộc là thứ gì anh cũng không rõ lắm, nhưng thi thể anh ta ném xuống rất nhanh đã bị đầm lầy nuốt chửng, "ục ục" nổi lên hai bong bóng, sau đó không thấy gì nữa.

Điều này khiến mọi người ngây người, đều không thấy rốt cuộc là thứ gì?

Giáo sư Phương lúc này lại sợ hãi không thôi, "Tiểu Diệp tôi thấy ở đây nhất định có quỷ, những thứ này có phải do người ném xuống không?" "Là do thủ mộ nhân làm sao?" Giáo sư Phương suy nghĩ táo bạo, thậm chí còn nghĩ đến điều này, Diệp Kiêu lại lắc đầu, "Chưa chắc.

Xà bách hấp thu những dưỡng chất này là được cung cấp liên tục, có thể tồn tại ở đây nhiều năm như vậy, dựa vào việc hấp thu dưỡng

chất từ những thi thể đó là hoàn toàn không đủ, chỉ có thể...” “Ý của cậu là có người chuyên nuôi Xà bách sao?

Nhưng lại là ai đã ném những thứ này xuống?” Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Không phải mộ chủ thì là người đứng sau.” Tóm lại, chuyện này họ nhất định phải làm rõ.

Diệp Kiêu và họ đứng tại chỗ, không bao lâu, lại có một người nhảy xuống, không đúng, là bị ném xuống, “bùm” một tiếng, lại một lần nữa rơi vào đầm lầy bị nuốt chửng.

Đèn pin của Diệp Kiêu trực tiếp chiếu lên, trên đỉnh mộ, một khuôn mặt trắng bệch đập vào mắt, tất cả mọi người đều giật mình!

Người gì đây!

Dù Diệp Kiêu có kiến thức rộng đến đâu, cũng chưa bao giờ thấy tình huống như vậy, từ trên xuống dưới, ít nhất cũng có hơn năm mét, khoảng cách hơn năm mét này, nếu một mình anh ta đi lên thì không phải là không thể.

Nhưng nếu dẫn theo Giáo sư Chu và họ thì có chút khó khăn, Diệp Kiệp không khỏi thở dài, “Giáo sư, mọi người ở đây đợi cháu, cháu lên xem trước!”Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao, giữa sự kinh ngạc của mọi người, nhảy vọt lên, một nhát đao cắm vào vách đá, cứ thế tay không trèo lên, cảnh tượng này khiến mọi người ngây người, không ngờ Diệp Kiêu lại dễ dàng đi lên như đi trên đất bằng, điều này khiến họ thán phục không thôi.

Ngay cả các cư dân mạng trong phòng livestream cũng giật mình!

“Trời ơi, Diệp Đảo vừa rồi là trèo lên như vậy sao?

Chương 695

Tôi không nhìn nhầm chứ!" "Diệp Đảo đây là biết khinh công à, chắc chắn không phải hiệu ứng điện ảnh chứ?" "Đạo diễn Trần và họ vẫn chưa đi hết đúng không, cái này là có kịch bản đúng không?" "Nhanh có người nói cho tôi biết, cái này không phải thật, tôi còn nghi ngờ cả buổi livestream có kịch bản, được viết sẵn từ trước không?" "Nếu không thì Diệp Đảo sao có thể như vậy, quan tài Newton cũng không đậy nổi!" Mọi người đều kinh ngạc không thôi, ngay cả Giáo sư Chu và họ cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Tuy biết Diệp Kiêu bản lĩnh rất cao, nhưng khoảng cách cao như vậy anh ta cũng có thể bay lên, hơn nữa tốc độ lại nhanh như vậy, đơn giản là không thể dùng người thường để giải thích được.

Tiểu Diệp rốt cuộc là người như thế nào, sao lại lợi hại đến vậy!

Tất cả mọi người đều không dám tin vào mắt mình.

Giáo sư Chu thở dài một hơi, "Tiểu Diệp đã để chúng ta đợi ở đây, mọi người cứ ngoan ngoãn đợi, tuyệt đối đừng gây phiền phức cho cậu ấy, đến lúc đó kéo chân cậu ấy thì không hay đâu." "Đội khảo cổ chúng ta có thể toàn quân bị diệt, nhưng Tiểu Diệp không thể chết!" Nghe ông nói vậy, thành viên đội khảo cổ đều ngây người, không ngờ Giáo sư Chu lại nói như vậy, nhưng bây giờ họ cũng không có cách nào khác.

Giáo sư Chu thật ra nói cũng đúng, đến lúc nguy hiểm nhất, họ có thể toàn quân bị diệt, nhưng Diệp Kiêu nhất định phải mang sự thật ra ngoài.

Các cư dân mạng trước màn hình nghe xong cũng đều không nói gì, chỉ còn lại sự xúc động, trong lòng cầu nguyện Diệp Kiêu nhất

định phải bình an trở về.

Lúc này Diệp Kiêu đã đi lên, nhìn thấy trên này lại có một không gian khác, một khu đất rộng lớn trống trải, khắp nơi đều là cành cây khô, còn có vô số xác động vật mục nát, dưới ánh đèn pin chiếu sáng, xương trắng chất đầy đất.

Nói là nơi tuẫn táng, một chút cũng không khoa trương.

Diệp Kiêu trong lòng chùng xuống!

Nơi này là vị trí đỉnh mộ, theo ước tính của anh, ít nhất là ở vị trí cao của tháp ba tầng, nếu đây là địa điểm tuẫn táng thì cũng quá kỳ lạ.

Có quá xa mộ thất chính không.

Lúc này không nghĩ nhiều, anh đuổi theo bóng đen phía trước, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, mặt đầy nghiêm túc, "Đứng lại!" Bóng đen nghe tiếng Diệp Kiêu xong lập tức dừng lại, sau đó với tốc độ nhanh hơn lao về phía trước.

Diệp Kiêu rút súng ra xả một tràng về phía trước.

Bóng đen đột nhiên ngã xuống đất, Diệp Kiêu nhìn thấy xong không khỏi mỉm cười, xem ra hoàn toàn giống như anh nghĩ, đó là một sinh vật hình người.

Hơn nữa nhìn cái bóng dáng này hình như vẫn là một người, điều này khiến Diệp Kiêu lập tức cười, chỉ cần không phải cái gì quái vật Đại Tống Tử là được, ít nhất có thể từ miệng nó mà có được một số thông tin hữu ích.

Đợi đến khi Diệp Kiêu đến phía trước thì lại phát hiện bóng đen không còn ở đó, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng thấy nó ngã xuống sao lại không còn?

Anh dùng đèn pin chiếu xuống đất vẫn còn máu, Diệp Kiêu ngồi

xuống ngửi lại, máu này rõ ràng là tươi nóng hổi, đây chính là do thứ đó để lại.

Diệp Kiêu cau chặt mày, xem ra nó bị thương cũng không chạy được xa, Diệp Kiêu cầm súng đi trên con đường trống trải hét lớn: "Ra đây!

Mày đã bị tao nhìn thấy rồi, nếu không ra nữa thì cẩn thận bị tao bắt được!

Đến lúc đó thì không phải chỉ đơn giản là một tràng súng nữa đâu!

Tao sẽ xẻ thịt mày thành tám mảnh!" "Mày đã ném những thi thể đó xuống giết chết như thế nào, tao cũng sẽ giết mày như thế, cũng ném xuống.

Mày muốn những thứ đó làm thức ăn cho mày sao?

Có phải là chuẩn bị cho Xà bách không!" "Nhanh ra đây!" Diệp Kiêu hét lớn về phía xung quanh, chỉ thấy trên này không có gì cả, nhưng thực vật thì quả thật không ít, ngẩng đầu lên lại thấy cả mặt trăng, điều này khiến Diệp Kiêu có chút kỳ lạ, chẳng lẽ anh đã đi ra ngoài rồi sao?

Không thể nào!

Nơi này là Cửu Tầng Yêu Tháp, bây giờ mới là tầng mấy, dù có leo lên năm mét, cũng không đến mức ra ngoài.

Diệp Kiêu đang kỳ lạ, phía sau đột nhiên một bóng đen lóe qua, một lực lớn lao về phía anh, anh vội vàng cúi đầu né tránh liền lăn một vòng tránh khỏi cú va chạm, còn chỗ anh vừa đứng trên đất lại nổi lên một cái hố lớn, điều này khiến Diệp Kiêu lập tức trấn động.

Nhìn lại, bóng đen đã đứng ở phía trước, Diệp Kiêu cầm đèn pin chiếu qua, là một người nhưng lại không giống người, vẻ ngoài vô cùng hung tợn, ước chừng cao hai mét, toàn thân mọc đầy lông đen,

nhìn trông giống như King Kong trong phim vậy.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nơi này sao lại có thứ này?

Nhưng chợt nghĩ lại, họ quanh năm buôn bán với phương Tây, nếu xây cổ mộ ở đây thì quả thật cần một số động vật lớn.

Biến dị theo năm tháng cũng có thể, chỉ là, Diệp Kiêu vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, dù sao mọc cũng không giống lắm.

Anh đi đến gần, con quái vật đó liền rống lớn một tiếng về phía anh, chấn động khiến Diệp Kiêu cau chặt mày, tai anh đều bị chấn điếc.

Lúc này thấy nó như vậy, Diệp Kiêu liền bật cười, cũng gầm lại về phía nó!

Một tiếng gầm giận dữ, nó cũng ngây người, bộ lông đen kia lập tức xù ra, Diệp Kiêu nhìn đi nhìn lại phát hiện không phải như vậy, anh dùng đèn pin chiếu vào mắt nó, lần này nhìn rõ.

Người, đây là một người, tuy trông hung tợn, nhưng tóc và ngũ quan đều rất rõ ràng.

Diệp Kiêu giật mình, "Ngươi là người?" Thứ đó nhìn Diệp Kiêu, một lúc lâu không nói gì, ngay sau đó lại gầm lên một tiếng về phía Diệp Kiêu, khiến Diệp Kiêu lập tức giật mình!

Lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, nó nhanh chóng lao về phía Diệp Kiêu, đây là một người, Diệp Kiêu gần như có thể khẳng định, nhưng không biết tại sao lại xảy ra biến hóa như vậy.

Toàn thân mọc đầy lông đen, phản ứng theo bản năng của anh chắc chắn là trúng độc, nhưng không có ai có thể sống sót lâu như vậy, còn phải ném tất cả thi thể xuống dưới, thì hoặc là Đạo Mộ Tặc, hoặc là quái vật được mộ chủ nuôi dưỡng.

Diệp Kiêu nhanh chóng né tránh, chỉ thấy nó vung cánh tay lớn về phía Diệp Kiêu vồ tới, Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao, một nhát đao liền chém cụt móng tay nó.

Nhìn thấy cảnh này, quái nhân lập tức sợ hãi, quay người bỏ chạy, Diệp Kiêu liền đuổi theo, dọc đường để lại dấu hiệu, lát nữa còn phải tìm đường quay lại.

Anh có thể liên hệ với Giáo sư Chu và họ, lúc này, quái nhân ở phía trước không ngừng chạy điên cuồng, thấy sắp không đuổi kịp, Diệp Kiêu xả một tràng súng qua, quái nhân bị thương nhẹ ngã xuống đất.

Vùng dậy còn muốn chạy nữa, nhìn thấy cảnh này Diệp Kiêu lập tức nhảy lên, một cú đá bay nó ngã xuống đất, sau đó lại rút Hắc Kim Đoản Đao ra "xoẹt" một tiếng liền chém đứt gân chân nó, như vậy thì sẽ không chạy thoát được.

Nó không khỏi rít gào thật dài một tiếng, lập tức xung quanh truyền đến âm thanh tương tự, điều này khiến Diệp Kiêu kinh ngạc, không ngờ xung quanh lại còn có đồng loại!Diệp Kiêu không khỏi bật cười, "Nếu có đồng loại, tôi cũng sẽ không khách khí nữa." Lập tức anh cầm đao chĩa vào cổ họng nó, "Biết nói chuyện không?" Quái nhân lại chỉ há to miệng cắn về phía Diệp Kiêu, Diệp Kiêu không chút do dự cứa cổ nó, khi máu bắn ra, tiếng động hỗn loạn xung quanh càng lúc càng mạnh, thậm chí còn có thứ gì đó đang đi về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu hiểu, đây là muốn báo thù cho nó.

Diệp Kiêu nhìn xung quanh liền bật cười, "Đến đây, nhanh đến đây, tôi xem thử mấy người có thể làm gì tôi!" Anh không rõ những người này rốt cuộc là ai.

Nhưng bây giờ đã đến rồi, thì cũng không khách khí nữa, tuy nhiên điều Diệp Kiêu không ngờ tới là quái nhân vừa bị anh cứa cổ, lại một

lần nữa đứng dậy, trong đầu nó phát ra tiếng "lạch cạch", đứng dậy đi về phía Diệp Kiêu, cơ thể nó vặn vẹo theo một tư thế kỳ lạ, cả đầu đều bắt đầu vặn vẹo một cách quỷ dị.

Giống như một người máy "bịch" một tiếng, đầu liền rơi xuống, Diệp Kiêu cau chặt mày vội vàng lùi lại hai bước, lấy ra Hỏa Chủng, trực tiếp ném ra ngoài.

"Oanh" một tiếng, cái đầu lập tức bốc cháy, bên trong phát ra tiếng hét chói tai khiến người ta kinh hồn bạt vía, Diệp Kiêu hiểu ra, Cổ trùng.

Cổ trùng khống chế não bộ, khiến chúng biến thành những quái vật như vậy.

Lúc này, từ bốn phương tám hướng truyền đến tiếng rít gào, số lượng quá nhiều, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút kỳ lạ, nếu những quái vật này đều canh giữ ở đây, thì có bảo bối gì đáng để chúng bảo vệ?

Hơn nữa, nhìn từ tứ chi của chúng, vẫn giữ lại thói quen sinh hoạt của con người, nhưng những người này rốt cuộc là ai, lại vì sao biến thành bộ dạng này?

Diệp Kiêu nhìn về phía tiếng rít gào từ bốn phương tám hướng, nhưng không thấy thứ gì cả, đã gọi cả nửa ngày rồi, cũng không thấy chúng đi ra.

Suy nghĩ một lát vẫn là quay người trở về, trước tiên sắp xếp cho Giáo sư Chu và họ an toàn rồi tính, lỡ đâu anh đi rồi, đám quái vật này xông ra, thì không hay đâu.

Diệp Kiêu quay người trở lại, âm thanh phía sau vang lên không ngừng, anh quyết định phải phong tỏa cửa động này trước đã.

Lúc này, dưới động, mọi người cũng khá lo lắng, Diệp Kiêu đã đi

được hơn bốn mươi phút rồi, đến bây giờ vẫn chưa quay lại, bốn mươi phút này họ sống như một năm, lập tức có chút sợ hãi.

Nếu Diệp Kiêu xảy ra chuyện gì ở đây, nếu có bất trắc gì, thì họ phải làm sao?

Chương 696

Lúc này Giáo sư Chu đi đi lại lại, trong lòng không khỏi có chút căng thẳng, lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, mọi người vội vàng chĩa súng về phía xung quanh, trên đỉnh mộ cũng truyền đến âm thanh, lòng Giáo sư Chu và họ đều thót lên tận cổ, thứ này mà lại đến nữa, nếu họ không giải quyết được thì phải làm sao?

Mọi người đều căng thẳng, còn Giáo sư Chu và họ thì nắm chặt vũ khí, nếu có bất kỳ thứ gì đến, ông nhất định sẽ không bỏ qua.

Tiểu Diệp không ở đây, đội khảo cổ của họ và đội quân đồn trú phải tự mình nỗ lực, lúc này nghe thấy phía trên hét lên một tiếng: "Giáo sư Chu!" Giáo sư Chu lập tức thở phào nhẹ nhõm, "Tiểu Diệp!" Những người khác cũng thả lỏng, "Tiểu Diệp quay về!" Chỉ thấy Diệp Kiêu mạnh mẽ nhảy xuống, khiến mọi người đều ngây người, dưới đây là đầm lầy, nếu nhảy sai thì sẽ lún sâu vào, không còn cơ hội quay lại nữa.

Diệp Kiêu lại trực tiếp cắm Hắc Kim Cổ Đao xuống, lập tức dừng lại.

Từng nhát đao cắm vào vách tường, cuối cùng một cú nhảy liền đến trước mặt Giáo sư Chu và họ.

Lúc này Giáo sư Chu kinh ngạc không thôi, "Tiểu Diệp cậu quay lại rồi, trên đường không có chuyện gì chứ, cái bóng đen đó rốt cuộc là cái gì?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Đó là một quái nhân, toàn thân mọc đầy lông, bị Cổ trùng khống chế, cụ thể là cái gì cháu cũng không rõ lắm, nhưng ở trên đó còn rất nhiều, cháu đoán là chúng ném thi thể xuống, ở đây thối rữa, cũng là để đảm bảo Xà bách có thể sống sót." "Theo cậu nói vậy, những người này chính là kẻ cho Xà bách ăn."

Diệp Kiêu gật đầu, “Đúng vậy, Cổ trùng xâm nhập vào não bộ của chúng, biến chúng thành bộ dạng này, lực sát thương bình thường, vì thân hình quá cao lớn, không được linh hoạt lắm.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, họ đều có chút không thể tin nổi.

Nhìn tình huống cái bóng đen vừa rồi biến mất, cái này gọi là không linh hoạt lắm sao?

Nếu chúng mà linh hoạt lên, thì những người ở đây chẳng phải chết hết rồi sao?

“Tiểu Diệp bây giờ chúng ta phải đi đâu?” “Đúng vậy, ở đây toàn là đầm lầy, chúng ta cũng không có bản lĩnh như cậu, tuyệt đối không lên được.” Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Cháu vốn định phong tỏa nó lại, nhưng bây giờ xem ra vẫn là không nên, cứ như vậy, đi đến đâu tính đến đó, dù sao cũng không thể để mọi người trèo lên, như vậy quá nguy hiểm.” “Ở trên đó ước chừng số lượng quái nhân còn rất nhiều.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi, nếu thật sự là vậy, thì họ sẽ khó khăn rồi.

“Tiểu Diệp, ở đây còn đường đâu mà đi chứ!” “Chẳng lẽ không có cách nào khác sao?

Chúng ta cũng muốn tiếp tục tiến lên, ngôi mộ này cũng quá kỳ lạ rồi!” Giáo sư Phương và họ sợ hãi không thôi, nếu thật sự là vậy thì hậu quả khó lường, họ khó khăn lắm mới xuống được, nếu cứ thế mà từ bỏ thì phải làm sao?

Nhưng quái nhân Diệp Kiêu nói thậm chí còn có khả năng hành động của con người, hơn nữa cũng không biết đã sống bao lâu, chẳng lẽ là thủ mộ giả trong ngôi mộ này sao?

Nhưng cũng không nên có nhiều quái nhân như vậy, bình thường chúng ăn cái gì, hơn nữa những thi thể chúng ném xuống là từ đâu đến?

Có một đống bí ẩn đang chờ Diệp Kiêu và họ giải đáp.

Diệp Kiêu vừa định nói thì phía trên truyền đến một tiếng rít gào, sau đó mọi người đồng loạt chiếu đèn pin lên, lại thấy vô số đầu người thò đầu ra qua cửa động, ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm vào họ!

Đúng như Diệp Kiêu nói, trên mặt chúng mọc đầy lông đen dài, nhưng vẫn mơ hồ nhìn thấy ngũ quan.

Nhìn thấy cảnh này, các cư dân mạng trong phòng livestream đều hồn bay phách lạc!

"Trời ơi, một khuôn mặt lớn như vậy xuất hiện trước mặt, suýt làm tôi tè ra quần!" "Diệp Đảo nói quả nhiên không sai, không lừa tôi!" "Nhắm mắt lại không dám nhìn nữa!" "Cảm giác chúng sẽ bò theo đường dây mạng đến chăm sóc thì phải làm sao?

Lặng lẽ rụt chân đang ở trên chăn lại." "Tôi cuối cùng cũng hiểu Giáo sư Chu vừa rồi tại sao lại nói như vậy, chỉ còn một mình Diệp Đảo, cũng phải để anh ấy mang sự thật ra ngoài." "Quá thê thảm!" "Mang sự thật ra ngoài, rốt cuộc là sự thật gì?

Sao tôi cảm thấy cả mộ thất có chút quỷ dị như vậy?" "Thổ Cốc Hồn chỉ là một tiểu quốc nhỏ bé mà thôi, có năng lượng lớn đến vậy sao?" Mọi người đều có chút không thể tin nổi, ngay cả bản thân Diệp Kiêu cũng cảm thấy không thể tin được, nhưng không thể không nói chuyện này quả thật có chút khó giải quyết.

Lúc này mọi người đồng loạt nhìn Giáo sư Chu, Giáo sư Chu cũng thở dài một hơi, "Tiểu Diệp, nếu lần này chúng ta không thoát được, chỉ có cậu mới có thể giải mã bí mật Cửu Tầng Yêu Tháp, bất kể thế nào?

Cậu cũng phải sống sót ra ngoài." "Giáo sư Chu, đừng bi quan."

Cùng với tiếng rít gào ngày càng gần, mọi người đều có chút thất vọng.

Diệp Kiêu lại thoải mái không thôi, "Chiến đấu đến cùng, đợi đến khi chúng xuống thì ném bom, dưới này là đầm lầy, một khi nổ thì lực sát thương rất mạnh, chỉ cần một quả là có thể khiến chúng toàn quân bị diệt!" "Vì vậy mọi người nhanh chóng lùi lại, lùi vào trong mộ đạo đủ an toàn!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mắt mọi người đều sáng lên.

Đánh thật sự, họ chưa chắc là đối thủ của những người đó, dựa vào một mình Tiểu Diệp thì e rằng cũng sẽ mệt chết.

Nhưng một quả bom là có thể giải quyết được chuyện, thì tự nhiên là tốt rồi.

"Chúng ta vẫn còn vũ khí, cùng lắm thì giết sạch!" Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều nhanh chóng lùi lại, còn âm thanh đó ngày càng gần, số lượng còn rất nhiều.

Lùi đến chỗ đủ rộng rãi, Diệp Kiêu lấy ra bom, chỉ cần chúng xuống, là được.

Một tiểu đội quân đồn trú và Diệp Kiêu đứng cùng nhau, lấy bom ra bố trí xung quanh, chỉ cần một quả nổ, những thứ khác đều không thành vấn đề.

"Tôi không tin, vũ khí hiện đại không trị được chúng!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều gật đầu.

Các cư dân mạng trong phòng livestream lập tức bắt đầu bàn tán.

"Anh quay phim tiến lên một chút." "Cảm thấy anh quay phim đang run rẩy, lát nữa khi nổ có thể bảo vệ anh quay phim không?

Ống kính là quan trọng nhất." "Diệp Đảo yyds, có chuyện gì nhất định phải luôn xông lên phía trước." "Trừ bỏ những quái nhân đó, những thứ này có thể ném thi thể xuống, chứng tỏ chúng cũng là quái

vật khát máu, nếu chúng xuống, e rằng người tiếp theo bị ném xuống chính là đội khảo cổ!" "Không nghe Diệp Đảo nói chúng đều đã bị Cổ trùng khống chế sao, mấy người nghĩ xem dưới đó có Cổ trùng đáng sợ đến mức nào!

Vẫn nên đi thôi!" Mọi người đều đang bàn tán, Diệp Kiêu cau chặt mày, chỉ thấy những thứ đó lại trực tiếp nhảy xuống, tốc độ nhanh, sức lực lớn, khiến người ta thán phục.

Dù cách đầm lầy cũng có thể như đi trên đất bằng.

Thấy chúng đến gần, Diệp Kiêu ném bom ra, sau đó kéo mọi người cùng đi, trong đầm lầy nếu gặp bom, thì sẽ tạo thành lực nổ cực mạnh, chỉ cần một quả bom cơ bản là đủ rồi.

Giáo sư Chu đã lùi vào trong mộ đạo, mọi người sớm đã đeo mặt nạ chống độc, thậm chí còn mặc sẵn trang bị chống bạo động.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn, mộ đạo cũng rung chuyển, bụi bặm rơi xuống, cả mộ thất dường như đang lắc lư, mọi người đều sợ mộ thất có sụp đổ hay không.

Nhưng may mắn là cổ mộ vẫn khá chắc chắn.

Tuy nhiên dù lực nổ mạnh mẽ, vẫn có quái nhân lao ra, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, dưới ánh sáng của vài chiếc đèn pin, quái nhân cuối cùng cũng đến trước mặt họ, cũng khiến họ nhìn rõ toàn bộ.

Đây quả thật là một quái nhân, chỉ thấy toàn thân nó đều là lông, rít gào về phía Diệp Kiêu và họ, rõ ràng trên người đã bị thương, hơn nữa chân còn bị đứt một đoạn, đã như vậy rồi, lại vẫn có thể lao về phía Diệp Kiêu và họ.

Điều này khiến Diệp Kiêu lập tức cảm thấy có chút không thể tin

nổi, lúc này mọi người theo bản năng giơ súng lên xả một tràng, một tràng súng qua, nó trực tiếp ngã xuống đất không dậy nổi, mọi người lúc này mới yên tâm.

Giáo sư Phương vừa định đi qua, Diệp Kiêu lại nói: "Đừng động, Cổ trùng sẽ bò ra, mọi người chuẩn bị sẵn sàng!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều ngây người, không dám tin những gì Diệp Kiêu nói là thật.

Nhưng không bao lâu, thi thể đó quả nhiên thật sự đứng dậy, đúng như Diệp Kiêu nói, nó đứng dậy với một tư thế kỳ dị.

Diệp Kiêu không chút do dự chém đầu nó!

Cảnh tượng đột ngột này, mọi người còn chưa kịp phản ứng, còn muốn xem con quái nhân này rốt cuộc thế nào, Diệp Kiêu đã ra tay trước chém đầu!

Các cư dân mạng trong phòng livestream đều ngây người.

"Trời ơi, tôi còn chưa kịp phản ứng, Diệp Đảo đã ra tay rồi!" "Động tác của Diệp lão cũng quá nhanh, thành thạo rồi!" "Diệp Đảo, anh không phải là mượn cơ hội này để rèn luyện đao pháp của mình đấy chứ?" Lúc này một con Cổ trùng đen đỏ toàn thân từ trong đầu bò ra.

Diệp Kiêu nhìn thấy xong trực tiếp dùng Hắc Kim Đoản Đao ghim nó xuống đất.

Cổ trùng vặn vẹo qua lại một chút, sau đó mới chết đi, lúc này Giáo sư Phương và họ ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn.

Chỉ thấy nó toàn thân đen đỏ, từng vòng từng vòng hoa văn màu đen, nhìn trông giống như con rết nhưng lại không giống, nhưng vô cùng kinh tởm.

"Hàn Hỏa Trùng, sau khi xâm nhập có thể khiến người ta toàn thân

trải qua cảm giác đau đớn như bị lửa băng thiêu đốt, nó có thể giữ lại ký ức của con người, nhưng cũng có thể xóa bỏ phần lớn ký ức của con người, chỉ nhớ một việc trước khi chết, và cả đời sẽ lặp đi lặp lại việc đó." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám tin, "Tiểu Diệp ý của cậu là những người này trước khi chết đã lặp đi lặp lại hành động này sao?" "Ừ, sau khi bị Hàn Hỏa Trùng xâm nhập vào cơ thể, chỉ nhớ một việc, đó là lặp lại hành động trước khi chết của nó." "Tìm kiếm thực vật Xà bách, ném xuống!" Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người kinh ngạc không thôi, nhưng không hẹn mà cùng lùi lại một bước.

"Có nhiều quái nhân như vậy, tức là có không ít Hàn Hỏa Trùng.

Cứ như vậy tiếp tục, phía sau có phải còn nữa không?" Diệp Kiêu gật đầu, "Bị nổ chết, chỉ là một phần nhỏ, nhưng có lẽ còn nhiều hơn nữa đang chờ chúng ta." Diệp Kiêu hít một hơi thật sâu, "Bây giờ chỗ đầm lầy đã bị nổ, trước tiên hãy đi qua xem." Mọi người cũng theo Diệp Kiêu đi qua, quả nhiên đến nơi, cả mộ đạo đã sụp đổ.

Khó khăn lắm mới chui qua được, đầm lầy cũng dưới vụ nổ lớn hình thành một cái hố lớn, dưới đáy hố vẫn còn lửa cháy, có thể nhìn thấy dưới đó có không ít xương trắng.

Thậm chí còn có cành Xà bách, dày đặc cuộn thành một đống bị thiêu cháy kêu lốp bốp.

Chương 697

Giáo sư Chu và Giáo sư Phương nhìn nhau, Giáo sư Phương trầm giọng nói: "Đây chắc là một cành nhánh của Xà bách." "Không phải thân chính, nên Xà bách vẫn còn sống." "Cái này vẫn là cành nhánh sao?

Mọi người đều không dám tin, đã nhiều như vậy rồi!" "Xà bách rốt cuộc lớn đến mức nào?" Giáo sư Phương giải thích: "Hệ thống rễ của nó sẽ ẩn mình ở nhiều nơi, mỗi một cành nhánh đều sẽ có một hệ thống rễ, đây chắc là một đường hấp thu năng lượng của Xà bách." Diệp Kiêu tiếp lời, "Không cần lo lắng, đợi đến khi chúng ta tìm thấy bản thể Xà bách thật sự, rồi hãy thiêu hủy nó." Lời Diệp Kiêu nói khiến mọi người cũng đều gật đầu.

Vì đã bị thiêu cháy rồi, cứ thế mà giẫm lên đi qua.

Diệp Kiêu và họ giẫm lên cành Xà bách bị thiêu hủy khô mục đi về phía trước.

Đi đến phía đối diện mới phát hiện nơi này quả thật có một không gian khác, một mộ đạo hoàn toàn mới.

Còn thông đến đâu, thì phải xem vận may.

Diệp Kiêu vừa đặt chân lên mộ đạo, đầu mũi liền ngửi thấy một mùi lạ, mùi này giống như mùi của Hàn Hỏa Trùng vừa rồi, thoang thoảng một chút tanh hôi.

Không ngửi kỹ, căn bản sẽ không ngửi ra, hơn nữa trong mộ đạo này còn có dấu vết bị lửa thiêu, điều này có chút kỳ lạ.

Mọi người bước đi cẩn trọng theo Diệp Kiêu.

Ai cũng thấy những vết cháy xém bên trong đường hầm mộ,

“Chuyện này là sao vậy?” Diệp Kiêu lắc đầu, “Mọi người cẩn thận...” “Tiếng gì vậy?!” Diệp Kiêu còn chưa nói hết câu, bên trong đã truyền đến tiếng sột soạt, còn có tiếng lộp bộp, khiến mọi người lập tức thấy lạ.

Ai nấy đều căng thẳng, vội vàng rút súng đạn ra.

Cư dân mạng trong phòng livestream nghe thấy thì sợ hãi.

“Xong rồi, BQ!

Tiếng này quen quá đi mất!” “Nếu không ra được thì sao đây?” “Đừng có nói gở!

Sao mà không ra được?

Có Diệp Đảo ở đây còn sợ gì mà không ra?” “Có Diệp Đảo thì đương nhiên không sợ rồi, nhưng mà dẫn theo nhiều người như vậy mà muốn rút lui toàn vẹn thì e là không dễ đâu!” “Hơn nữa lúc này còn nói được gì nữa, một khi Cổ trùng xông lên, mọi người chắc chắn sẽ bị đàn trùng phân tán.

Diệp Kiêu rốt cuộc sẽ bảo vệ ai đây?” “Ném bom đi, diệt cả lũ trước đã!” Lúc này Diệp Kiêu mạnh dạn đi về phía trước, anh không quan tâm cư dân mạng trong phòng livestream nói gì, điều anh quan tâm nhất là phía trước còn nguy hiểm không, có đường đi không.

Nhưng những âm thanh đang đến gần, rốt cuộc là thứ gì cũng khiến Diệp Kiêu thấy tò mò.

Có phải Hàn Hỏa trùng không?

Nếu có nhiều như vậy thì họ không đủ nhiên liệu đâu.

Lúc này Giáo sư Chu và những người khác lập tức căng thẳng, “Tiểu Diệp, cậu xem rốt cuộc chuyện này phải làm sao?” Diệp Kiêu lắc đầu, “Tình quan kỳ biến, mọi người luôn chuẩn bị sẵn sàng chiến

đấu!" Thành viên đội khảo cổ đều là những người kinh nghiệm đầy mình, hơn nữa trước đây cũng từng theo Diệp Kiêu xuống mộ.

Lần này lực lượng đóng quân là người địa phương, tuy nói không có kinh nghiệm gì, nhưng đã xem livestream của Diệp Kiêu, cũng biết dưới đây rốt cuộc có gì, súng đạn, họ đều mang rất đầy đủ, cho dù hết nhiên liệu, nhưng đạn vẫn còn, bom cũng có.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều căng thẳng.

"Tiểu Diệp, thứ này e là không dễ xử lý đâu!" Diệp Kiêu cau chặt mày, "Đã đến chỗ này rồi thì không có thứ gì dễ xử lý cả, mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi!" "Thành viên đội khảo cổ theo sát tôi, tuyệt đối đừng để bị lạc!" Các thành viên đội khảo cổ đi theo Diệp Kiêu, ban đầu muốn xem phía trước có gì, nhưng không ngờ vừa đi qua chưa kịp phản ứng, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, khiến mọi người sững sờ.

Lập tức có người phản ứng lại, "Chết rồi, cái này sẽ không phải là Đạo mộ tặc chứ?" "Anh nói những thi thể và quái nhân đó cũng ở bên trong, lỡ chúng chạy ra thì sao?" Khi mọi người nghĩ đến điểm này, lập tức căng thẳng.

Diệp Kiêu thì không hề gì, nếu thực sự có quái nhân ở phía trước thì có thể giải quyết được, bằng bom hoặc chính anh.

Nhưng Hàn Hỏa trùng không dễ tiêu diệt, thứ đó hành động cực nhanh, sau khi thoát ra có thể điều khiển tư tưởng và não bộ của con người.

Nếu thành viên đội khảo cổ bị quấn lấy thì không hay chút nào.

Lúc này mọi người đều căng thẳng, ai nấy cũng thở dài một hơi.

"Xong rồi, lần này coi như không được!" "Đừng nói thế, xe đến trước núi ắt có đường." Còn Diệp Kiêu thì thẳng tiến về phía trước,

mặc dù ở đây có mùi cháy khét, nhưng Diệp Kiêu vẫn cảm thấy có thể tử chiến đến cùng, đánh trước đã.

Mọi người thấy bộ dạng của Diệp Kiêu cũng không khỏi lấy hết dũng khí, có Tiểu Diệp ở đây, họ sợ gì chứ?

Cùng lắm là bị thương một chút mà thôi, những thứ khác không cần lo lắng.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn về phía họ vẫy tay, súng của đội quân đồn trú lập tức chĩa tới, bao vây toàn bộ thành viên đội khảo cổ ở giữa.

Mọi người ngầm hiểu, bảo toàn thực lực đội khảo cổ mới là quan trọng nhất.

Và lúc này, âm thanh càng ngày càng gần.

Diệp Kiêu sờ lên bức tường, trên tay dính một lớp bột đen, xem ra là vừa mới để lại.

Con đường hầm mộ này hẳn đã bị dọn dẹp qua rồi.

Thế là anh vẫy tay ra hiệu, mọi người nối đuôi nhau đi vào, theo Diệp Kiêu cùng tiến lên.

Khi đi đến cuối đường, liền thấy phía trước là một bãi đất tối đen, xung quanh toàn là thực vật, cây bụi lớn nhỏ không ngừng mọc lên, thậm chí còn có những cây cổ thụ chọc trời!

Điều này khiến mọi người đều kinh ngạc, "Chuyện gì thế này?

Sao lại đến rừng nguyên sinh rồi?" "Nơi này cũng quá đáng sợ đi, hơn nữa anh nhìn xem, ở đây vậy mà còn có hoa!" "Cửu tầng yêu tháp quả nhiên có những thứ quái dị!" Giáo sư Phương và những người khác lập tức phấn khích, cầm máy ảnh và túi lấy mẫu đi tới.

Diệp Kiêu vội vàng kéo ông lại, "Giáo sư Phương cẩn thận, tuyệt đối đừng chạm vào, tất cả thực vật ở đây đều là cơ quan cạm bẫy!"

Giáo sư Phương cười cười, "Tiểu Diệp, không có gì to tát đâu, chỉ xem một chút thôi." Giáo sư Phương tuy phấn khích, nhưng vẫn rất cẩn thận cảnh giác, ông đến gần, dùng máy ảnh chụp lại, "Cậu xem bông hoa này to cỡ nào!" "To như cái chậu rửa mặt, nở rộ quá rực rỡ, màu sắc có vẻ ma mị yêu diễm." Trong lúc phấn khích, Giáo sư Phương chụp ảnh bông hoa này từ nhiều góc độ khác nhau.

Diệp Kiêu ở một bên nhàn nhạt nói: "Đây gọi là Thi Hương Ma Dụ, bên dưới nhất định chôn vùi hài cốt, cho nên mới có thể nở rực rỡ như vậy.

Thi Hương Ma Dụ càng lớn, chứng tỏ thi thể bên dưới càng nhiều." Giáo sư Phương kinh hãi không thôi, lúc này đang chụp ảnh một bông hoa khổng lồ, nghe Diệp Kiêu nói vậy, ông lập tức đứng dậy, cái túi trong tay cũng rơi xuống.

"Loài hoa này sẽ tạo ra ảo giác, sau đó sẽ khống chế các ông, cả đời các ông cũng không thoát ra được." Nghe vậy, Giáo sư Phương và những người khác giật mình, vội vàng đeo mặt nạ phòng độc vào.

"Mùi hương của Thi Hương Ma Dụ sẽ hòa lẫn với hương thơm thoang thoảng, thêm vào đó là rất nhiều thực vật ở đây, tạo thành một loại khí độc đặc biệt.

Nếu lỡ hít phải một chút thôi, e rằng sẽ không bao giờ ra được nữa." Diệp Kiêu không phải nói suông để dọa người, các thành viên đội khảo cổ cũng sợ hãi.

Lúc này Giáo sư Chu và những người khác thấy cảnh này cũng không khỏi căng thẳng.

Phòng livestream thì nổ tung!

"Thi Hương Ma Dụ, mẹ nó, đây không phải thứ Diệp Đảo từng nói trong tiểu thuyết sao?

Sao lại tồn tại trong đời thực thế này?" "Tôi nghi ngờ đây là một đoàn làm phim rồi, Diệp Đảo nói rõ đi, bộ phim này có phải anh đạo diễn không?

Mấy thứ này đều là đạo cụ đúng không?" "Đừng nói nữa, nhìn biểu cảm trên mặt Diệp Đảo là biết họ đang rất căng thẳng, tuyệt đối không phải kịch bản đâu." "Cái này là thật đấy, người chết cũng là thật, anh không thấy sao?

Đây là livestream thăm mộ mà!" "Nhà ai viết kịch bản mà viết được cả vào cổ mộ?

Hơn nữa còn có quân đội nữa chứ?

Mấy người nghĩ năng lực của Diệp Đảo thật sự lớn đến vậy sao?

Đội khảo cổ chắc không phải diễn theo kịch bản đâu nhỉ?" "Hoàn toàn không phải cái kịch bản mà mấy người nói, ai lại lấy mạng mình ra đùa giỡn, chạy đến đây làm mấy thứ này chứ?" Nhiều ý kiến xôn xao, mọi người đều căng thẳng.

Chương 698

Nơi này tuy tối tăm không ánh mặt trời lại vô cùng yên tĩnh, hơn nữa còn có những hoa cỏ này, nhưng lại rất quỷ dị.

Trong cổ mộ, phàm là có thứ gì đó đều hiển lộ sự quỷ dị, huống hồ thực vật ở đây mọc quá lớn, cây bụi và Thi Hương Ma Dụ đều cao đến nửa người.

Thực vật lớn đến vậy quả thực khiến người ta khó tin, âm thanh lúc nãy sau khi họ bước vào vùng đất này thì hoàn toàn biến mất.

Điều này càng khiến Diệp Kiêu cảnh giác hơn, nếu ngay cả côn trùng cũng không muốn đến đây, có thể thấy thực vật ở đây đáng sợ đến mức nào.

Diệp Kiêu và những người khác cầm đèn pin không ngừng xuyên qua giữa những cây cổ thụ cao vút, ai nấy đều kinh ngạc, ngay cả Giáo sư Phương cũng không dám đến gần.

Đi được nửa đường, Giáo sư Phương rốt cuộc không nhịn được, lén lút kéo Diệp Kiêu, "Tiểu Diệp, tôi thấy có vẻ không đúng lắm!" Diệp Kiêu nhìn ông, Giáo sư Phương tiếp tục nói: "Bông Thi Hương Ma Dụ đó lúc nãy chúng ta đã nhìn thấy rồi, nhưng bây giờ đi nửa tiếng mà lại quay về đây, chúng ta có phải gặp phải 'Quỷ Đả Tường' rồi không?" Vừa nghe Giáo sư Phương nói vậy, mọi người đều căng thẳng, vội vàng đến bên cạnh Diệp Kiêu.

"Quỷ Đả Tường, cái gì là Quỷ Đả Tường?!" Diệp Kiêu hít sâu một hơi, "Quỷ Đả Tường chắc không thể nào, dù sao chúng ta..." Anh còn chưa nói hết, đã bị Giáo sư Phương ngắt lời, "Không đúng, cậu nhìn xem, đây chính là Quỷ Đả Tường!

Cái túi này là tôi muốn lấy mẫu từ nửa tiếng trước!" Nghe Giáo

sư Phương nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi nhìn ông thêm hai lần, Giáo sư Phương căng thẳng nắm lấy tay Diệp Kiêu, "Tôi thực sự không nói dối đâu, thật đấy!" Diệp Kiêu hít sâu một hơi, cũng nhớ rõ lúc nãy khi anh nhắc nhở giáo sư, Giáo sư Phương quả thực đã sợ hãi làm rơi cái túi.

Bây giờ trên mặt đất quả thực có một cái túi nhựa như vậy, nếu đúng là như vậy, thì họ đã bị ảnh hưởng rồi.

"Xong rồi, nếu nói vậy thì chúng ta thực sự gặp Quỷ Đả Tường rồi." "Thế này thì làm sao?

Không đi ra được nữa rồi!" "Tôi nghe nói dùng nước tiểu đồng tử có thể giải quyết Quỷ Đả Tường, lại đây, mọi người nhanh lên nào!" Mọi người lập tức quay lưng lại với máy quay và bắt đầu "giải quyết nhu cầu", anh quay phim thì trực tiếp chĩa máy quay vào Diệp Kiêu, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức cười ầm lên!

"Nước tiểu đồng tử giải quyết được, sao Diệp Đảo không đi?" "Chẳng lẽ Diệp Đảo đã không còn là đồng tử chi thân rồi sao?" "Lạ thật nha, Diệp Đảo rốt cuộc bị cô gái nào 'nhắm trúng' rồi vậy?" "Ai u, Diệp Đảo không phải muốn bớt phấn đấu hai mươi năm đó chứ, tìm một phú bà cũng được mà!" "Đừng nói bậy, Diệp Đảo thiếu tiền sao?

Tiền anh ấy viết tiểu thuyết không biết bao nhiêu mà kể, sẽ để mắt đến mấy phú bà không có đẳng cấp đó sao?" "Chẳng lẽ còn nghĩ đến Băng Băng sao?" "Mặc kệ nói thế nào?

Diệp Đảo sẽ không dùng cách này đâu, mọi người cứ chờ mà xem!" Diệp Kiêu cau chặt mày, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Mấy thứ này sẽ tạo ra ảo giác, nói không chừng đã trúng chiêu rồi.

Thực vật ở đây quá nhiều, nhưng không có lý do gì mà ngay cả bản thân anh cũng bị mê hoặc.

Anh nhìn cánh tay mình, rút Hắc Kim Cổ Đao ra và trực tiếp rạch một đường máu, mọi người thấy vậy không khỏi kinh ngạc tột độ.

Cư dân mạng trong phòng livestream càng sốc hơn!

"Mẹ nó, vừa lên đã dùng đại chiêu, không ngờ Diệp Đảo lại chịu chơi đến vậy!" "Máu của Diệp Đảo có gì đặc biệt không nhỉ?

Tôi lại nghĩ đến Tiểu Ca trong tiểu thuyết của Diệp Đảo rồi, Diệp Đảo sẽ không phải là chính Tiểu Ca đó chứ!" "Trong người anh ấy chảy Kỳ Lân Cổ Huyết, đúng không?" "Diệp Đảo, anh có hình xăm nào trên người không cho chúng tôi xem với!" "Diệp Đảo tuyệt đối đừng khách khí, tôi biết anh chắc chắn khác thường, nhưng máu của anh có thể trừ tà, điều này cũng quá khó tin rồi." Lúc này Diệp Kiêu nhìn vết máu trên cánh tay mình chảy xuống, khi rơi xuống thực vật, tất cả thực vật lập tức dạt ra, ngay lập tức khô héo, mọi người đều nhìn ngây người!

"Máu của Tiểu Diệp rốt cuộc có tác dụng gì?

Sao lại khiến thực vật khô héo?

Chẳng lẽ máu anh ấy có độc?" "Nhưng không thể nào, Tiểu Diệp trước đây còn dùng máu của anh ấy cứu mọi người, sao có thể có độc được?" "Nói không chừng là độc có tính chọn lọc đấy, nếu không sao thực vật lại khô héo?" Ngay lúc này, thực vật xung quanh lần lượt lùi về hai bên, ngay cả Thi Hương Ma Dụ lúc nãy cũng vậy.

Điều này khiến mọi người đều đứng sững, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nếu máu của Diệp Kiêu thực sự có độc, vậy họ còn dám đến gần sao?

Giáo sư Chu bước tới một bước, "Tiểu Diệp, những thứ này đều sợ cậu, chắc là có kịch độc, máu của cậu có thể khu độc." Diệp Kiêu

gật đầu, "Đúng là như vậy, mọi người đều thấy rồi, những thứ này đều không thể chạm vào.

Vừa nãy gặp Quỷ Đả Tường, chắc là chúng ta đi tiếp về phía trước sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người chợt hiểu ra, ngay sau đó nhìn thấy trên mặt đất có một vài đốm sáng màu xanh lục!

"Là Quỷ Hỏa!" Có người kêu lên.

Diệp Kiêu cau chặt mày, nhìn xuống đất, sau khi thực vật rút đi và khô héo, lớp đất bên dưới lật ra, lại là từng lớp hài cốt trắng.

Xương cốt khi gặp không khí liền biến thành Quỷ Hỏa.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều kinh hãi không thôi, "Trong truyền thuyết Cửu tầng yêu tháp chôn cất đều là yêu ma, bên trong không biết chôn bao nhiêu hài cốt và người, xem ra Thổ Cốc Hồn lần này vì tòa tháp này mà đã phải trả giá không ít!" "Nhưng chúng ta bây giờ vẫn chưa biết rốt cuộc đã đến tầng mấy, hơn nữa cho dù là tháp đi chăng nữa, cái này cũng quá lớn rồi." Mọi người nhìn xung quanh, Diệp Kiêu thì trầm giọng nói: "Đây chỉ là một trong các đường thông đạo mà thôi, tòa tháp này không phải là loại trực thượng trực hạ như chúng ta truyền thuyết.

Chúng ta vừa nãy làm nổ đầm lầy, có thể đã làm nổ tung cả đường đi, nên bây giờ phải tìm lại." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người mới chợt nhận ra.

"Tiểu Diệp, cái này phải đi đến bao giờ mới ra được?" Diệp Kiêu cười cười, "Không có thực vật chắn đường, sẽ nhanh thôi." "Thực vật ở đây chỉ là để ngăn cản những người Đạo mộ tiến vào mà thôi.

Thổ Cốc Hồn cho dù là một quốc gia nhỏ, nhưng đừng quên, Mộ Dung Nặc Hạt Bát cũng là một quân vương, hơn nữa còn giữ quan hệ

tốt đẹp với nhà Đường.

Dưới sự ảnh hưởng của Công chúa Hoằng Hóa, thực lực của Thổ Cốc Hồn không hề yếu, ít nhất về mặt tài phú thì rất giàu có." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người nửa tin nửa ngờ, nhưng không thể không nói những vật phẩm tùy táng mà họ phát hiện trước đó quả thực khiến người ta phải trầm trồ, chế tác tinh xảo, hơn nữa còn có không ít vật tùy táng là trâu ngựa dê.

Nhìn như vậy thì Mộ Dung Nặc Hạt Bát quả thực có vài phần tài năng, nhưng dù sao đi nữa, đã đến nước này rồi, họ cũng không muốn nói thêm gì.

Diệp Kiêu thì không chút do dự đi về phía trước, nơi anh đi qua, tất cả thực vật đều dạt ra.

Ngay cả Xà Bách gặp anh cũng phải lùi lại, huống hồ là những thứ này.

Chúng chắn đường ở đây, chẳng qua chỉ muốn biến họ thành phân bón mà thôi.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao mở đường phía trước, đi một lúc thì thực vật thưa dần, và tiếng sột soạt lại truyền đến, mọi người lập tức dừng bước, ai nấy đều kinh hãi.

"Tiểu Diệp, tôi hình như nghe thấy tiếng gì đó không nên nghe!" "Đừng nói là Cổ trùng nha!" Diệp Kiêu cau chặt mày, giây tiếp theo có người kêu thất thanh, "Mẹ nó, Hàn Hỏa trùng!" Người đó nhảy dựng lên, dùng sức dậm chân, giẫm nát con trùng dưới chân.

Lúc này mọi người mới phát hiện trên lá cây không biết từ bao giờ đã phủ đầy Hàn Hỏa trùng, chúng đang nhìn chằm chằm họ với ánh mắt hung tợn.

Những con Cổ trùng mọc đầy chân này toàn thân màu đen đỏ, hai

cái răng lớn trên miệng phát ra ánh sáng sắc bén, chúng nhìn chằm chằm họ, dường như muốn giết chết tất cả bọn họ ở đây.

Diệp Kiêu kinh ngạc không thôi, không ngờ những âm thanh này lại đến quá nhanh, chỉ một lát sau đã đến trước mặt, anh còn chưa kịp nói gì, phía sau đã truyền đến tiếng súng.

Mọi người cùng nhau xông lên, cuối cùng nhiên liệu của súng phun lửa cũng hết, chưa kiên trì được năm phút đã hết.

"Dùng bom!" Trong chốc lát, mọi người đều căng thẳng không thôi, tất cả bom đều được ném ra!

Trên khoảng đất trống cỏ dại bay tứ tung, còn Hàn Hỏa trùng cũng vì bị nổ mà bay lên trời, khi rơi xuống người họ, lập tức khống chế vài người.

Mọi người cầm súng chém giết loạn xạ, không phân biệt đối phương, cũng không phân biệt mục tiêu, trong chốc lát đã có sáu bảy người bị thương nhầm!

Diệp Kiêu thấy vậy, rút Hắc Kim Đoản Đao ra, "Xoẹt" một tiếng liền xông ra ngoài, trực tiếp chém cổ họ.

Sau đó, Hàn Hỏa trùng từ trong cơ thể họ chui ra, cũng bị Diệp Kiêu chém giết toàn bộ.

Giáo sư Chu và những người khác kinh ngạc không thôi, chạy tán loạn khắp nơi, thấy Hàn Hỏa trùng đến gần, Giáo sư Chu cầm súng không ngừng bắn quét.

Giáo sư đã có tuổi rồi, không ngờ cũng dùng cách này để bảo vệ mình, điều này khiến mọi người nhìn đến sững sờ, không dám tin.

Cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc thán phục, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, lần này mọi người đều không ngồi yên được.

“Tiểu Diệp tranh thủ thời gian, nếu chậm một bước nữa, tôi lo Giáo sư già và họ sẽ không trụ nổi!” “Diệp Đảo mau qua đó đi!” “Diệp Đảo còn không biết phải làm sao đây?

Mạng mình là quan trọng mà!” Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao xuyên qua đám đông, mọi người hỗn loạn thành một đoàn, đèn pin bay tứ tung khắp nơi, hoàn toàn không nhìn rõ.

Anh quay phim cũng chỉ có thể đi theo Giáo sư Chu, vì anh ta biết chỉ cần Giáo sư Chu ở đây, Diệp Kiêu sớm muộn gì cũng sẽ đi đến.

Chương 699

Lúc này mọi người đều nhìn xung quanh căng thẳng không thôi, còn Hàn Hỏa trùng thì chớp cơ hội tấn công.

Đại đao của Diệp Kiêu gặp Hàn Hỏa trùng là một trận chém giết, nơi anh đi qua là một vùng trùng chết.

Còn Diệp Kiêu đi ở phía trước nhất, nhanh chóng tiến gần về phía Giáo sư Chu và những người khác.

Giáo sư Chu đã sợ hãi tột độ, không ngừng vung súng, chịu đựng áp lực.

Anh quay phim và Giáo sư Chu luôn đứng cạnh nhau, còn Giáo sư Phương không biết từ lúc nào cũng đã đến.

Trên tay ông còn cầm mặt nạ phòng độc, "Bộp" một tiếng chụp lên đầu anh quay phim, "Chú ý tự bảo vệ mình!" Giáo sư Phương và Giáo sư Chu dựa lưng vào nhau, chặn anh quay phim ở giữa.

Anh quay phim thấy cảnh này không khỏi xúc động, ngay cả lão giáo sư cũng phải bảo vệ anh ta, vậy anh ta càng không thể để thiết bị của mình bị hư hại.

Lúc này mọi người đều tập trung lại một chỗ, bảy tám người của đội khảo cổ đều đứng cạnh nhau.

Đội quân đồn trú liều chết bảo vệ họ, mắt thấy Hàn Hỏa trùng đã dồn họ vào tuyệt cảnh, phía sau không còn đường, Cổ trùng phía trước vây kín từng lớp từng lớp, trong cơ thể chúng phát ra tiếng lộp bộp, điều này khiến mọi người sững sờ, da đầu tê dại.

Thì ra âm thanh lúc đầu chính là do những con trùng này phát ra, họ đều không biết!

Và lúc này, nghe thấy những con trùng phát ra âm thanh như vậy, da đầu mọi người đều tê dại, hơi thở tử vong bao trùm lấy họ.

Ai nấy đều có chút tuyệt vọng.

Giáo sư Chu không nói hai lời, giương súng lên bắn một loạt, khiến đám trùng phía trước bay loạn xạ lên xuống, phát ra một mùi dịch khó ngửi.

Giáo sư Phương thấy vậy không khỏi hít sâu một hơi.

"Lửa không còn nhiều, tùng du chúng ta cất lúc đầu còn không?" Giáo sư Chu hét về phía đội quân đồn trú, "Tùng du đâu!" Đội quân đồn trú lắc đầu, "Hết sạch rồi!" Thuận tay ném ra một quả bom, "Ầm!" Đám Hàn Hỏa trùng đều bay tán loạn, bùn đất văng tung tóe, nhưng vẫn không được, càng ngày càng nhiều Hàn Hỏa trùng tấn công từ mọi phía.

"Tiểu Diệp!" Giáo sư Chu hét lên, Diệp Kiêu không biết đi đâu, ống kính của anh quay phim không tìm thấy bóng dáng Diệp Kiêu.

Điều này khiến mọi người đều không khỏi tuyệt vọng.

"Xong rồi, ngay cả Tiểu Diệp cũng không có ở đây, lần này họ chết chắc rồi." Cư dân mạng trong phòng livestream cũng lập tức kinh ngạc, "Chẳng lẽ đội khảo cổ sẽ bị diệt toàn quân ở đây sao?" "Tôi thấy đội quân đồn trú hình như còn lại mấy người, số người này căn bản không đủ dùng!" "Anh xem, những người bị Cổ trùng khống chế đều biến thành quái nhân, toàn thân họ nhanh chóng mọc đầy lông dài, lặp lại những động tác trước khi chết!" "Huynh đệ tương tàn!" Trong chốc lát, mọi người đều hoảng hốt, không biết phải làm sao cho phải, lúc này tất cả đều tụ tập lại một chỗ, tìm kiếm bóng dáng Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cau chặt mày, không ngờ trùng còn nhiều hơn mình tưởng tượng, anh lại một lần nữa rạch tay mình, nhỏ máu xuống

đường, tạo thành một vòng vây lập tức phong tỏa Hàn Hỏa trùng ở phía trước, sau đó xoay người đi về phía Giáo sư Chu.

"Giáo sư Chu!" Giáo sư Chu nghe thấy tiếng, bảo họ nhanh dừng tay, đừng làm Diệp Kiêu bị thương.

Mọi người dừng lại, thấy một bóng đen cầm đao đi về phía họ, phía sau không có trùng, lập tức mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Diệp Kiêu, rốt cuộc chuyện này là sao vậy?" Đợi đến khi anh đi gần hơn, thấy anh không bị thương, Giáo sư Chu mới yên tâm, vội vàng hỏi: "Những con Hàn Hỏa trùng này sao đột nhiên xuất hiện vậy?" "Hàn Hỏa trùng xuất hiện là vì những thực vật này.

Thực vật khô héo, chúng mới ra ngoài.

Tôi đang nghĩ độc tố của Hàn Hỏa trùng và thực vật là tương khắc." "Cứ đi về phía trước đã." "Nhưng phía trước đã không còn đường nữa rồi!" Giáo sư Chu nhìn ra phía sau, đó là một vách đá lởm chởm.

Diệp Kiêu nhìn rồi đẩy thử nhưng không dịch chuyển, sau đó anh lấy ra một quả bom, bảo Giáo sư Chu và những người khác đứng xa ra một chút.

Anh nhét quả bom vào khe hở của vách đá, rút dây cháy chậm ra, sau đó một tiếng nổ lớn "Ầm", làm sập cả cánh cửa.

Mọi người thấy thao tác này lập tức kinh ngạc không thôi, "Sao còn có kiểu thao tác này nữa?" "Diệp Kiêu, sao cậu biết ở đây có đường đi vậy?" "Tiểu Diệp, cái này cũng quá kỳ lạ rồi, cậu có phải đã đến đây rồi không?" Những người còn lại của đội khảo cổ đều nhìn Diệp Kiêu với vẻ kinh ngạc.

Nếu Diệp Kiêu thực sự đã đến đây rồi, vậy họ còn chờ gì nữa, trực tiếp đi theo Diệp Kiêu là được!

Đến nỗi phía trước đã chết nhiều người như vậy, điều này cũng quá mù quáng rồi.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Tôi chưa từng đến đây, nhưng con đường hầm mộ ban đầu có dấu vết bị lửa đốt, chứng tỏ nơi này đã có nhóm người trước đến rồi.

Sở dĩ bên này không có đường, là vì họ sợ Hàn Hỏa trùng tiếp tục tấn công, nên mới chặn đường lại." "Giáo sư Chu cứ yên tâm đi, tiếp theo sẽ không có chuyện gì nữa đâu." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng gật đầu, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa, chỉ cần an toàn là được.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Trong cái lỗ vừa được nổ tung, Diệp Kiêu và những người khác nối đuôi nhau đi vào, anh đi sau cùng, những người khác thấy vậy đều có chút tò mò.

"Anh nói mấy con Hàn Hỏa trùng đó sao thế, sao tự nhiên lại biến mất hết vậy?" "Tiểu Diệp vào rồi, mà Hàn Hỏa trùng lại không đến, chẳng lẽ Tiểu Diệp đã chém giết hết chúng rồi sao?" "Không thể nào, Tiểu Diệp lợi hại đến vậy sao?" Giáo sư Chu cũng không rõ, vì sao vừa nãy Tiểu Diệp không có động tĩnh, bây giờ vừa xuất hiện là dấu vết Hàn Hỏa trùng biến mất.

Cư dân mạng trong phòng livestream nhao nhao phỏng đoán, "Để tôi mạnh dạn suy đoán một chút, Hàn Hỏa trùng nghe lệnh của Diệp Kiêu!" "Hàn Hỏa trùng là do Diệp Kiêu nuôi đúng không?" "Đừng nói nhảm, đây là cổ mộ, sao có thể chứ!" Giáo sư Chu hít sâu một hơi, nhìn Diệp Kiêu, ngập ngừng hồi lâu mới hỏi: "Tiểu Diệp, vừa nãy cậu đi đâu vậy?" Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Không có gì, chỉ là đã trừ khử hết mấy thứ phiền phức đó, dùng máu của tôi." Diệp Kiêu khẽ lắc cánh tay mình, mọi người lúc này mới phát hiện trên cánh tay Diệp

Kiêu còn có một vết rạch máu tươi.

Anh thoa một ít thuốc, lập tức băng bó vết thương lại.

Thấy cảnh tượng này, mọi người đều có chút kinh ngạc, không dám tin lại là thật.

"Tiểu Diệp, thật không ngờ cậu còn có bản lĩnh này!" Diệp Kiêu cười cười, "Không có gì đâu, mọi người nhanh đi đi, nếu chậm trễ còn gặp phải gì nữa thì tôi cũng không dám đảm bảo." Trong này còn có gì nữa sao?

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng đi theo Diệp Kiêu về phía trước.

Giáo sư Phương đi sát bên cạnh Diệp Kiêu, bây giờ ông cuối cùng cũng biết bản lĩnh của Diệp Kiêu rồi, nhất định phải đi theo Diệp Kiêu mới là an toàn nhất.

Lúc này thấy bộ dạng của ông, Diệp Kiêu không khỏi bật cười, "Giáo sư Phương, ông còn muốn nghiên cứu những thực vật đó sao?" Giáo sư Phương vội vàng lắc đầu, "Tôi không muốn nghiên cứu những thứ ở đây, nhưng những thực vật khác thì tôi vẫn sẽ tiếp tục nghiên cứu.

Tuy nhiên, Tiểu Diệp, những thứ này quả thực khiến người ta phải trầm trồ, tôi sống nửa đời người rồi mà chưa từng thấy loại trùng nào như vậy.

Hôm nào tôi phải cùng chuyên gia côn trùng học nghiên cứu xem thực vật và côn trùng rốt cuộc tương trợ lẫn nhau như thế nào." Diệp Kiêu gật đầu, "Quả thực nên nghiên cứu kỹ lưỡng, nếu không thì phía sau còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!" Hàn Hỏa trùng bị chặn bên ngoài, và phía trước cũng đã có một nhóm người đi qua rồi.

Diệp Kiêu cảm thấy nhóm người này chắc chắn đã đi xa hơn họ.

Hiện tại những Pháp khí đó mới chỉ tìm thấy một cái, những cái còn lại vẫn chưa biết ở đâu.

Anh không dám lơ là, vội vàng dẫn mọi người tiến lên.

Khi đi qua đoạn đường hầm này, lại phát hiện một manh mối ở phía trước.

"Có vết máu!" Diệp Kiêu cúi đầu nhìn xuống đất, trong cổ mộ có vết máu, rất nhanh sẽ dẫn dụ một lượng lớn côn trùng đến, bên trong này quả thực quá quỷ dị.

Nhưng những vết máu này rốt cuộc là của ai để lại, không ai biết.

Diệp Kiêu mạnh dạn đưa ra suy đoán của mình: "Những dấu vết bị lửa đốt trong đường hầm mộ lúc đầu, cũng có thể là của Đạo mộ tặc." Nghe lời này, Giáo sư Chu lập tức có chút kinh ngạc, "Ý cậu là người của Cáp Bố Thượng Sư đã đi trước một bước rồi sao?" "Đúng vậy, có lẽ là những người trà trộn vào đội của đạo diễn Trần ngay từ đầu, đội tiên phong đi trước chúng ta một bước.

Họ hành động nhanh hơn chúng ta, hơn nữa còn có bản đồ tuyến đường." "Chúng ta cũng phải tăng tốc rồi, nếu không thì sau này không theo kịp sẽ không hay.

Mục tiêu của họ là tìm Pháp khí, đối với những văn vật khác trong mộ thì không quá coi trọng!" Diệp Kiêu nói ra suy đoán của mình: "Tôi nghĩ đây chắc là Cáp Bố cố ý dặn dò họ, nếu không sau khi gặp những người này, làm sao có thể bỏ mặc tất cả mà trực tiếp đi về phía trước được.

Thử nghĩ xem, phía trước có bao nhiêu văn vật mà họ đều không đụng vào, bây giờ e là họ đang nhắm vào thứ đó!" Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu, quả đúng là như vậy.

"Nhưng Tiểu Diệp, nếu thực sự đối đầu, chúng ta có phải đối thủ

của họ không?" Giáo sư Phương có chút căng thẳng, Diệp Kiêu còn chưa nói gì, phía trước đã truyền đến âm thanh.

Đội quân đồn trú đi lên trước, một cánh cửa mộ thất mở toang, bên trong vương vãi không ít vũ khí, còn có quần áo, điều này khiến Diệp Kiêu và những người khác thấy lạ.

Chương 700

Nhưng giây tiếp theo họ lại vui mừng, kẻ địch không thành hàng ngũ, còn những vũ khí này thì lại rẻ tiền cho họ.

Vừa hay nhiên liệu của họ cũng không đủ, nơi này vậy mà còn có nhiên liệu súng phun lửa.

Mọi người vội vàng thu dọn tất cả vũ khí và trang bị vương vãi trên đất, cho vào ba lô của mình, lần này thì không cần lo lắng nữa.

Còn Diệp Kiêu vẫn nhìn xung quanh, mộ thất không có gì cả, trống rỗng, nhưng điều gì đã khiến họ nhanh chóng vứt bỏ vũ khí, điều này cũng quá khó tin rồi.

"Tiểu Diệp, cậu nghĩ sao?" Giáo sư Chu cũng không thấy thứ gì khác trong mộ thất này, liền hỏi.

Diệp Kiêu lắc đầu, "Tôi cũng không rõ rốt cuộc chuyện này là sao, nhưng không thể không nói nhóm người này đi quá vội vàng." "Đông!" Đột nhiên Diệp Kiêu nghe thấy tiếng "đông đông" từ phía sau bức tường bên cạnh, còn có tiếng kêu thảm thiết xé lòng, điều này khiến da đầu mọi người đều tê dại, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Họ vội vàng đến bên bức tường, nhưng giây tiếp theo cả bức tường liền xoay chuyển!

Từ bên trong thoát ra mấy người, nhìn phía sau không ngừng kêu thảm thiết.

Trên người còn có vô số kiến đỏ, chưa được một lát mọi người còn chưa kịp phản ứng, những con kiến đỏ đó đã lập tức xông lên, trực tiếp nuốt chửng con người, chỉ còn lại một đống hài cốt.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều ngây người, cuối cùng

cũng hiểu tại sao họ lại vứt bỏ trang bị.

Có kiến chui vào quần áo chẳng phải phải cởi hết quần áo ra để đánh sao, nhưng những con Hành Quân Nghĩ màu đỏ này cũng quá đáng sợ rồi!

Thật kinh hãi đến tận mắt!

Máy quay đã chĩa vào những thứ này, mọi người thông qua ống kính của anh quay phim có thể thấy rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì, người này trong vòng vài phút đã biến thành một đống xương trắng.

Mọi người đều sợ hãi, tiến gần về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu ra hiệu cho họ lấy súng phun lửa ra, bây giờ có nhiên liệu thì không cần lo lắng gì cả.

Nhưng thứ này lại đến đây, thì hơi không ổn rồi.

"Đây là Hành Quân Nghĩ, Hành Quân Nghĩ sa mạc đi đến đâu là cỏ cây không mọc được, ngay cả đá cũng sẽ bị cạo sạch một lần, huống hồ là người sống!" Nhìn hai người này chưa đến hai phút đã bị ăn sạch, bây giờ Hành Quân Nghĩ đã hình thành một khối, nhìn chằm chằm họ.

Bên phía Diệp Kiêu còn lại mười mấy người, khi nhìn thấy Hành Quân Nghĩ, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Diệp Kiêu cau chặt mày, "Một lát nữa tôi sẽ lên trước chém giết, các anh cứ dùng lửa đốt, nghe rõ chưa?" Đội quân đồn trú vội vàng gật đầu, bên này còn lại tám người.

Thực ra lực lượng bảo vệ đội khảo cổ đã rất thiếu thốn, nhưng không còn cách nào, chỉ có thể liều mạng xông lên.

Diệp Kiêu cầm đao, không nói hai lời, vung đao ngang một cái, chém đôi khối Hành Quân Nghĩ màu đỏ đã hình thành.

Đám Hành Quân Nghĩ màu đỏ bị cảnh tượng đột ngột này cắt ngang, khi nhìn Diệp Kiêu, chúng điên cuồng lao về phía họ, rất nhanh đã hình thành một đội ngũ.

Còn đội quân đồn trú thì trực tiếp cầm súng phun lửa, thiêu cháy tất cả kiến đỏ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng giây tiếp theo, trong mộ thất lại truyền đến âm thanh.

Mọi người vội vàng đứng sang một bên, Diệp Kiêu cau mày nhìn chằm chằm phía trước, chỉ thấy mấy người lảo đảo chạy về phía này kêu cứu mạng, nhìn trang phục của họ vẫn mặc áo khoác chống sốc, trên tay còn cầm đại đao đi suốt đường.

Thậm chí có một người cầm đèn pin cực mạnh chạy như bay tới, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, dùng giày leo núi dẫm đạp điên cuồng.

Hành Quân Nghĩ trên người anh ta đã cắn mấy vết lớn, chỉ một lát sau người này đã đầy những bọc sưng.

Diệp Kiêu không thể nhìn tiếp được nữa, cầm súng phun lửa nhắm vào anh ta và phun một cái, trực tiếp quét sạch Hành Quân Nghĩ trên người anh ta.

Lúc này mấy người kia mới thở phào nhẹ nhõm đổ rạp xuống đất, khi thấy Diệp Kiêu và những người khác, họ lập tức xông tới, "Cứu mạng!

Cứu chúng tôi với!

Chúng tôi không dám nữa đâu!" Diệp Kiêu trực giác thấy có gì đó không ổn, "Chuyện gì vậy?" "Chúng tôi là phượt thủ, chúng tôi là những người thích thám hiểm, lạc vào nơi này đã bị kẹt ở đây mười mấy ngày rồi." "Chúng tôi thấy rất nhiều điều khó tin.

Là phượt thủ, chúng tôi đều nghe nói ở đây có một cổ mộ, chúng

tôi liền muốn đến quay video.

Anh là Diệp Kiêu, Diệp Đảo đúng không?

Chúng tôi xem livestream của anh nên muốn ké fame, cũng muốn tự mình quay video, nhưng không ngờ lại gặp phải nhiều thứ như vậy.

Ban đầu định livestream, nhưng sau đó phát hiện livestream hoàn toàn không được, thế là cứ thế quay phim trên đường đi để về chỉnh sửa.

Chúng tôi chỉ vì muốn kiếm nhiệt độ, kiếm fame, không ngờ suýt chút nữa đã chết ở trong này rồi!" "Lúc chúng tôi đến có tám người, bây giờ chỉ còn lại hai ba người." Ngay cả Giáo sư Chu cũng có chút không dám tin, "Mười mấy ngày nay các anh đều ở đây sao?" "Đúng vậy, ngay lúc đạo diễn Trần và đội của ông ấy quay phim, chúng tôi đã định đến thử vận may, còn muốn tiếp xúc với Diệp Đảo anh, muốn anh dẫn chúng tôi đi!" "Nhưng không ngờ đạo diễn Trần và đội của ông ấy ngày thứ hai đã bị cảnh sát theo dõi, chúng tôi không còn cách nào khác đành phải xuống trước.

Không ngờ vừa xuống đã rơi vào một cái lỗ và ngất đi, đến ngày thứ hai mới tỉnh lại.

Sau đó, sau đó thì cứ thế mò mẫm bò lết, dọa chết tôi rồi!" Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra chĩa vào cổ anh ta, người đó lập tức giật mình.

"Người bình thường muốn sống sót ở đây mười mấy ngày, đó là hoàn toàn không thể.

Trong cổ mộ này rốt cuộc khó khăn đến mức nào thì ai cũng biết." "Bây giờ nói với tôi những lời này, anh coi tôi là thằng ngốc sao?" Người đó nghe vậy lập tức quỳ xuống, "Tôi nói đều là thật, tôi có thể

thề, nếu tôi lừa anh thì trời đánh thánh vật không được chết tử tế!" "Tôi nói thật, thật sự chỉ là phượt thủ thôi, anh xem đây là giấy tờ tùy thân của tôi, chúng tôi còn từng tham gia marathon các kiểu nữa." Diệp Kiêu vứt phăng giấy tờ tùy thân của anh ta sang một bên, "Bớt lừa bịp ở đây đi, tôi nói cho anh biết, Diệp Kiêu tôi không dễ lừa đâu.

Nói cho cùng là ai phái các anh đến, có quan hệ gì với Thượng Sư?" Người bên cạnh anh ta vội vàng lắc đầu, "Không phải đâu, anh xem đây là tài khoản của tôi, video tôi quay lại thật sự không sai.

Chúng tôi chỉ là phượt thủ muốn đến thử vận may, thời buổi này tiền không dễ kiếm, anh là một ngành nghề mới nổi, nên chúng tôi định theo anh học hỏi, nhưng không ngờ lại bị rơi xuống!" Nghe lời này, Diệp Kiêu lập tức thấy có chút khó tin, "Anh nói gì?

Là thật sao!" "Thật mà, anh xem điện thoại của chúng tôi đều ở đây, chỉ là hết pin rồi.

Lát nữa tôi nhất định sẽ chứng minh cho anh, chỉ cần các anh đưa chúng tôi ra ngoài có được không?

Không cần biết bao nhiêu tiền cũng được, thế nào?" Diệp Kiêu nhìn họ và bảo họ đưa tay ra, mấy người đó trên tay đều có vết chai, nhưng cũng không giống trộm mộ.

Đạo mộ tặc thông thường, trên tay đều có vết chai dày, vì kinh nghiệm lâu năm giao du với cổ mộ, trên người cũng có một luồng âm khí.

Mấy người này nhìn không giống, hơn nữa trong đó còn có một người đeo kính.

Giáo sư Chu lên tiếng, "Đã đến đây rồi thì đi theo đi, nhưng tuyệt đối đừng gây ra chuyện gì, đến lúc đó mà rước rắc rối thì chúng tôi cũng không bảo vệ các anh được đâu." Diệp Kiêu tạm thời cho họ ở

lại, chỉ hỏi: “Các anh tên là gì?” Ba người này, một người khác thì im lặng không nói, trên mặt đeo kính, trông rất thư sinh, đáp: “Tôi tên là Trương Thế Vĩ!” “Tôi tên là Lý Kinh.” “Tôi tên là Cố Ngụy.” Ba người tự báo danh.

Diệp Kiêu nhướng mày, tìm kiếm ba cái tên này trong đầu, nhưng không có bất kỳ manh mối nào.

Lúc này phòng livestream bắt đầu tràn bình luận, “Diệp Đảo, tôi biết ba người họ.

Thực sự là phượt thủ, họ là các blogger phượt thủ thám hiểm!” “Chỉ là không ngờ lại rơi vào đây, thảo nào tôi bảo sao mười mấy ngày nay họ không cập nhật gì!” “Cứ tìm kiếm là biết ngay, họ là ‘Ba kiếm khách phượt thủ’ nổi tiếng trong nước!” Diệp Kiêu thấy những lời của cư dân mạng trong phòng livestream, lập tức bật cười, “Gan của các anh lớn thật đấy!” “Chúng tôi cũng không còn cách nào khác, thời buổi này nơi để thám hiểm không nhiều, hơn nữa cũng không có ý nghĩa sâu xa gì.

Tôi chỉ nghĩ liệu có thể tìm một cổ mộ, giống như anh, để mở ra một con sông tiên mới.” “Nhưng chúng tôi lại không có bản lĩnh như anh, sau khi rơi xuống thì cứ luẩn quẩn ở đây, không đi đâu cả.

Đến ngày thứ mười thì bất ngờ xuất hiện những con kiến này, tám người chúng tôi đều sợ chết khiếp!” Diệp Kiêu gật đầu, “Thì ra là vậy, nếu nói là rơi xuống, cái lỗ ở phía trên có phải là hướng xuống đất không?” “Đúng!

Nhưng trong này chúng tôi không còn hứng thú nữa rồi!” Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu cười cười, “Mặc kệ, cứ vào trong đã, nhiên liệu và vũ khí đâu?” Cố Ngụy vội vàng nói: “Cái này không phải của chúng tôi, chúng tôi vào đây thì mấy thứ này đã có sẵn ở đây rồi!” Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu hiểu ra, chắc là do Đạo mộ tặc trước đó để lại,

nhìn quần áo của họ cũng không giống.

Thế là anh vẫy tay, "Tự mình cầm vũ khí, nhưng tuyệt đối đừng nói tôi không bảo vệ các anh, đến lúc thật sự có nguy hiểm thì ai nấy tự lo, đừng ai trách ai!" "Chúng tôi hiểu, chúng tôi đều hiểu!

Anh cứ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không gây phiền phức cho anh đâu!" Nghe anh ta nói vậy Diệp Kiêu cũng gật đầu, lúc này mọi người đều theo Diệp Kiêu mà đi.

Chương 701

Sau khi lật cánh cửa mộ, phía sau là một bãi xương người, hơn nữa còn không ít, xem ra những Đạo mộ tặc trước đó đã chết rất thảm.

Thấy vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc.

"Tiểu Diệp, cậu xem nhóm người này rốt cuộc là ai?" "Nhìn quần áo trên người họ hình như là trang phục của Đạo mộ tặc." "Tại sao mỗi lần đều có những chuyện khó tin xảy ra, những con trùng đó không phải tự mình đến, mà là bị họ đuổi đến!" "Tiểu Diệp, Đạo mộ tặc thật sự đáng ghét, rốt cuộc khi nào mới có thể đối đầu trực diện với chúng?

Tôi đã không thể chờ đợi muốn phân cao thấp với chúng rồi!" Đội quân đồn trú cũng đầy mặt tức giận.

Lúc họ xuống có bao nhiêu người?

Bây giờ chỉ còn bảy tám người, tổn thất quá nửa.

Thổ Cốc Hồn Cửu tầng yêu tháp rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao lại có những thứ này.

Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ ra điều gì đó?

Anh quay đầu hỏi: "Những Đạo mộ tặc này có đối đầu trực diện với các anh không?" Cố Ngụy gật đầu, "Đối đầu trực diện thì có đối đầu, chúng còn ép chúng tôi đi cùng.

Nhưng chúng tôi không muốn, chưa kịp đi thì nhóm người này đã bị kiến ăn thịt, những người còn lại cũng chạy mất rồi!" "Còn lại?" "Đúng vậy, nhóm người họ khoảng mười lăm người, vũ khí rất tinh xảo!

Nhìn súng của họ là biết, hơn nữa họ còn sử dụng bom tiên tiến nhất.

Tôi khá có hứng thú với những thứ này, xem đề tài quân sự cũng nhiều, nhưng nhóm người này tôi thấy vũ khí còn tinh xảo hơn các anh nhiều." Nghe anh ta nói vậy, Diệp Kiêu cau mày, "Nếu là người của Cáp Bố Thượng Sư phái đến, vậy có vũ khí cũng là rất bình thường, nhưng vũ khí tinh xảo đến mức nào?" "Họ còn có cả bom tối tân, hơn nữa là loại bom nút bấm, sức công phá mạnh, nhưng mang theo bên người cũng tiện." Nghe lời này, Diệp Kiêu đã hiểu, "Xem ra đây chính là Đạo mộ tặc do Cáp Bố Thượng Sư phái đến." "Tôi thực sự có nghe thấy họ dùng bộ đàm nói chuyện, nhưng vừa chạm mặt là họ đã bị lũ kiến đó tiêu diệt, mấy người phía sau đều chạy mất rồi, ít nhất còn bảy tám người!" Nghe Cố Ngụy nói vậy, cư dân mạng trong phòng livestream đều kinh hãi, "Không ngờ lại có nhiều Đạo mộ tặc đến vậy!" "Tôi cuối cùng cũng hiểu rồi, Diệp Đảo và mọi người thật sự không dễ dàng gì!" "Không dễ dàng thì không dễ dàng, nhưng đám người này cũng quá ghê tởm rồi, vậy mà còn muốn chạy đến tìm cách trường sinh.

Anh nói Cáp Bố rốt cuộc tính toán cái gì?

Chết rồi thì thôi, chết mà không cứng thì đã thành lão yêu quái rồi, còn muốn truy cầu trường sinh thì chẳng có ý nghĩa gì cả." Diệp Kiêu lắc đầu, cũng không nói gì, chỉ kéo họ tiếp tục tiến lên.

Mấy người kia khi nhìn thấy xương cốt đều có chút rợn người, nhưng đi cùng đội khảo cổ và đội quân đồn trú thì cũng hơi yên tâm một chút.

Dù sao đi nữa, bây giờ đi theo Diệp Đảo chắc không thành vấn đề.

Cư dân mạng trên màn hình đều cười ra nước mắt.

"Ôi trời, đây là đu idol thành công rồi, không ngờ lại thực sự gặp

Diệp Đảo, bây giờ có thể cùng Diệp Đảo thám mộ, ba người họ chắc chết không hối tiếc rồi!" "Tuyệt đối đừng nói vậy, đây là chuyện mất đầu đấy!

Nếu thực sự có chuyện gì thì chết là chết luôn, ngay cả thi thể cũng không vớt về được." "Đây là cổ mộ mà đám người này gan cũng lớn thật." "Ban đầu cứ nghĩ là một cổ mộ kiểu đạo cụ, kết quả không ngờ họ lại thực sự rơi vào đây, tự dưng muốn cười là sao?" "Ban đầu định livestream, không ngờ rơi xuống rồi luẩn quẩn mười mấy ngày.

Anh xem mấy người này có giống bị đói mười mấy ngày không?" "Tôi thấy không giống, Diệp Đảo tuyệt đối đừng mắc lừa!

Cho dù là blogger thì sao chứ, gián điệp thì nhiều vô kể!" "Lỡ đâu họ là người của Cáp Bố Thượng Sư thì sao?" "Nếu muốn tranh Pháp khí với Diệp Kiêu, mấy người này sao lại là đối thủ của Diệp Kiêu chứ?" "Nói đi nói lại, nếu họ muốn giở trò gì thì dù sao mắt quần chúng là sáng như tuyết, mọi người chúng ta đều nhìn rõ." Thấy họ nói vậy, anh quay phim cũng không khỏi nảy sinh tâm tư, chĩa máy quay vào ba người đó.

Lý Kinh và những người khác nhìn sang trái phải không thấy có chuyện gì lớn, lúc này mới thở phào một hơi dài.

Nếu là bình thường thì có đánh chết họ cũng không đến đây, nhưng đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, không ngờ vừa xuống đã gặp phải chuyện như vậy, còn bây giờ đi theo Diệp Kiêu thì cuối cùng trong lòng cũng thoải mái hơn một chút.

Dù sao đi nữa, cũng không thể để những người kia coi thường được.

Ngay lúc này, Diệp Kiêu đi ở phía trước mở đường, anh cũng biết

lai lịch ba người này không rõ ràng, tuy nói là blogger, nhưng vẫn không được.

Tuy nhiên, điều anh không ngờ tới là Đạo mộ tặc lại nhanh chóng chạm mặt họ.

Đi về phía trước không lâu, chính là một mộ thất.

Sau khi mở nút cơ quan, đối diện liền xuất hiện một Đạo mộ tặc, trong tay giơ súng chĩa vào Diệp Kiêu!

Ánh mắt anh ta đờ đẫn, khiến mọi người đều giật mình, nhưng Đạo mộ tặc đối diện lại không có động tĩnh gì.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao đẩy anh ta một cái, người đó "Phập" một tiếng ngửa ra sau, cả người ngã xuống, phía sau toàn là trùng.

Như tiên nữ rải hoa, chúng từ trong cơ thể anh ta tản ra.

Mọi người kinh ngạc không thôi, vội vàng rút súng phun lửa ra, chĩa xuống đất mà phun một tràng.

Lúc này Cố Ngụy và những người khác mới sợ hãi, chậm rãi đến bên cạnh Diệp Kiêu, thò nửa cái đầu ra, "Cái này rốt cuộc là thứ gì?" "Thi Miết." "Sao lại có Thi Miết ở đây, hơn nữa còn quá xấu xí, lại, lại còn quá tươi mới!" Diệp Kiêu gật đầu, "Ừm, có phải căn bản không phát hiện ra anh ta đã chết, là vì Thi Miết đã khoét rỗng cơ thể anh ta rồi!" Diệp Kiêu đi tới, lật người đó lại, chỉ thấy lưng anh ta chỉ còn lại một lớp da, không còn gì nữa, điều này khiến mọi người nhìn đến sững sờ.

Lý Kinh và hai người kia vội vàng chạy sang một bên, cúi đầu nôn mửa.

Thấy bộ dạng của họ, Diệp Kiêu lắc đầu cười.

“Đây là thao tác cơ bản, nếu các anh muốn đi cùng chúng tôi, trong mộ những thứ như thế này còn nhiều lắm.” Mấy người họ nhìn nhau, đều không dám tin lại xảy ra chuyện như vậy.

“Chúng tôi có thể...” Diệp Kiêu cắt ngang lời họ, “Bây giờ muốn nói rút lui thì không kịp nữa rồi, tôi cũng không có cách nào đưa các anh lên trên, dù sao chúng ta còn có nhiệm vụ của mình.

Nhưng những thứ này, tôi nghĩ các anh cũng không muốn biến thành như vậy chứ?” Ba người đều lắc đầu, không muốn.

Tám người họ xuống đây đều là thành viên đội thám hiểm, nhưng bây giờ đều biến thành bộ dạng này, chỉ còn lại ba người họ, cũng là vì thể chất của họ quá tốt, cộng thêm bình thường cũng có chút kinh nghiệm.

Nhưng bây giờ nếu bảo họ tự mình ở lại đây hoặc quay về đường cũ, họ tuyệt đối không dám, chỉ có thể đi theo Diệp Kiêu.

Lúc này Cố Ngụy và hai người kia nhìn Diệp Kiêu đều chờ đợi anh ra lệnh.

“Diệp Đảo anh nói phải làm gì, anh cứ nói một tiếng, chúng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp với anh.” Diệp Kiêu nghe họ nói vậy, lập tức bật cười, “Thật sao?” “Đương nhiên là thật rồi, chỉ cần anh nói một tiếng lên núi đao xuống biển lửa, chúng tôi tuyệt đối không nói hai lời!” Cố Ngụy và những người khác vỗ ngực cam đoan, bây giờ đi theo Diệp Kiêu họ cũng không còn sợ nữa.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn họ, “Với cái gan của các anh mà còn đòi lên núi đao xuống biển lửa sao?” Lý Kinh có chút ngượng ngùng, “Tuy không khoa trương đến thế, nhưng anh đã mở lời thì chúng tôi nhất định phối hợp.” “Vậy được, các anh đi trước thăm dò đường, xem rốt cuộc có gì, và chú ý Thi Miết.” Diệp Kiêu cũng không khách khí, tiện tay lấy một khẩu súng phun lửa đưa cho Lý Kinh.

“Đi đi!” Lý Kinh nhìn Diệp Kiêu thấy anh làm thật, lập tức sợ hãi, vội vàng cười xuề xòa, “Diệp Đảo, tôi chỉ nói vậy thôi, nhưng thực tế tôi vẫn hy vọng có thể cùng anh kề vai chiến đấu.” Lời này vừa nói ra, cư dân mạng trong phòng livestream đều cười ra nước mắt.

“Trời ơi, đúng là chỉ giỏi nói khoác!” “Không nhìn ra đó nha!

Bình thường lúc họ livestream không thấy, cứ tưởng họ gan lớn lắm chứ!” “Mấy cuộc thám hiểm của họ đều là giả, sao có thể thật như của Diệp Kiêu được?” “Bản chất thật lộ rõ rồi nhỉ, tôi đã biết ngay, đám này toàn kịch bản!” “Diệp Đảo tuyệt đối đừng tin anh ta, tên này chỉ giỏi nói khoác!” Lúc này Diệp Kiêu nhìn anh ta, Lý Kinh lập tức sợ hãi, Cố Ngụy vội vàng hòa giải, “Diệp Đảo, anh ta chỉ nói đùa thôi, anh tuyệt đối đừng chấp nhặt với anh ta, thằng nhóc này nói chuyện toàn ‘tàu hỏa’!” Diệp Kiêu nhìn anh ta với vẻ mặt không cảm xúc, “Nếu không có chuyện gì thì cứ đi theo phía sau đừng nói lung tung.” Lý Kinh và những người khác liên tục gật đầu, đâu còn dám nói lung tung nữa, sợ rằng không cẩn thận một cái là bị Thi Miết kéo đi.

Lý Kinh cũng không dám nói lung tung, trực tiếp ngậm miệng theo sát bên cạnh Diệp Kiêu.

Lúc này nhìn bộ dạng của anh ta, mọi người đều bật cười, không ngờ tên này lại nhát gan đến vậy.

Diệp Kiêu lắc đầu, thẳng tiến về phía trước.

Nếu theo lời Lý Kinh và những người khác nói, trong này e rằng còn có Đạo mộ tặc ẩn nấp, chỉ là bị Thi Miết ăn thịt, chắc tạm thời không dám gây sự, nhưng vẫn không thể lơ là.

Vào mộ thất, cả đoàn người nhìn quanh, không phát hiện điều gì bất thường.

Ngoại trừ mấy thi thể trên đất.

Lúc này Lý Kinh đẩy đẩy Diệp Kiêu, "Diệp Đảo, anh xem cái kia, có giống đồ của Đạo mộ tặc không?" Diệp Kiêu nhìn vào góc, lập tức cau chặt mày, nơi đèn pin chiếu tới thấy rõ ràng, một đống vật tư và Lạc Dương xẻng cùng các thứ khác.

Diệp Kiêu vẫn đi về phía trước, mọi người cũng đều nhìn ra.

Chương 702

"Đây là công cụ của họ, đi rất vội vàng!

Đã phát hiện ra gì sao?" Sau khi mở ra là một cái động.

Diệp Kiêu nhìn, lúc này Cố Ngụy kinh hô, "Ở đây có một cái lỗ!" Lúc này nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người vội vàng tiến lên, chỉ thấy trên đất chất đầy thuốc nổ, bên cạnh được che chắn qua loa bằng quần áo.

Giáo sư Chu và những người khác vừa định đi xuống thì bị Diệp Kiêu chặn lại, "Đừng đi, đây là cạm bẫy." Giáo sư Chu có chút kinh ngạc, "Cạm bẫy?" "Là cạm bẫy, có thể thấy nhóm người này đi rất vội vàng, cơ bản là nhiều thứ tốt đều không cần mà chạy đi rồi.

Cái lỗ này đào vội vàng, nhưng xét về phong thủy, đây là hung vị, cũng là nơi âm khí nặng nhất.

Xuống đó thì không phải Cổ trùng thì cũng là hung thi!" Lời nói của Diệp Kiêu khiến mọi người kinh ngạc không thôi, ai nấy nhìn cái lỗ, miệng lỗ đen ngòm toát lên vẻ quỷ dị.

Ngay lúc này, trong đường hầm bí mật của mộ thất xuất hiện tiếng "tíc tắc tíc tắc", mọi người đều có chút căng thẳng.

Lý Kinh và mấy người kia cùng nhau túm lấy Diệp Kiêu, "Diệp Đảo, thứ đó đến rồi, thứ đó đến rồi!" Diệp Kiêu cau mày, "Thứ gì đến rồi?" Anh nhìn Lý Kinh với vẻ nghi ngờ, người sau kinh hãi không thôi, "Những thứ quái dị đó, mỗi lần nghe thấy tiếng đó là sẽ có một lượng lớn Thi Miết kéo đến, sau đó thì nuốt chửng họ!" "Chúng tôi cũng là nghe thấy âm thanh này mới chạy ra, nếu không thì sao có thể đến được đây?" Nghe họ nói vậy, các thành viên đội khảo cổ cũng không khỏi căng thẳng.

Không nói gì khác, chỉ riêng âm thanh này trong cổ mộ đã có vẻ hơi quỷ dị rồi.

Huống hồ trong này còn có những thứ ăn thịt người.

Tiếng "tíc tắc" như tiếng đồng hồ báo thức, khiến họ đều có chút gấp gáp.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao đi tới, đèn trong mộ thất mờ ảo, nơi đèn pin chiếu tới không có gì cả.

Diệp Kiêu nhìn một cái, ở góc tường còn có một bụi hương thảo, những thứ khác thì không có gì.

Điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có gì đó không đúng.

Tiếng "tíc tắc" từ đâu truyền đến?

Chợt, anh cảm thấy một giọt nước rơi trên Hắc Kim Cổ Đao, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, đỉnh mộ tối đen một mảng, nhìn không rõ lắm.

Trong mộ thất này rốt cuộc còn có gì nữa, hương thảo ở đây là ngẫu nhiên hay vì điều gì?

Tiếng "tíc tắc" càng ngày càng gần, dường như còn có một loại cảm giác sợ hãi khó tả đang bao trùm lấy mọi người.

Lúc này Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao ra hiệu cho mọi người lùi lại, ngay sau đó ném một thanh đoản đao về phía đỉnh mộ phía trên!

"Xoảng!" Một tiếng động lớn, không biết thứ gì trong bóng tối rơi xuống, chỉ nghe thấy tiếng động, ngay sau đó là một mùi máu tanh nồng.

Mọi người theo bản năng giương súng phun lửa và phun ra!

Ngọn lửa dài chiếu sáng mộ thất, cũng khiến mọi người nhìn rõ quái vật trước mắt.

Con bọ cạp khổng lồ giơ những cái càng dài nhắm vào Diệp Kiêu và những người khác mà chém xuống!

Tiếng "tíc tắc" vừa nãy nghe thấy chính là tiếng nước bọt chảy ra từ miệng nó!

Chỉ thấy con bọ cạp này toàn thân đen kịt, khắp người mọc đầy gai nhọn, dài khoảng ba mét, đuôi vểnh cao, đầu nhọn màu đỏ, nhìn là biết có kịch độc.

Khác với bọ cạp thông thường, con bọ cạp này trên đầu còn có một cái sừng nhọn, nhìn càng thêm đáng sợ.

Cư dân mạng trong phòng livestream đều sụp đổ.

"Trời ơi, đây là phiên bản bọ cạp 2.0 sao?

Sao lại lớn thế này!" "Thứ này không biết chiên xù sẽ có vị gì nhỉ!" "Cái câu đùa của anh chẳng buồn cười chút nào." "Mão Nhật Tinh Quan xin mời xuất chiến!" "Mão Nhật Tinh Quan: Tôi cảm ơn cả nhà anh!" "Diệp Đảo đâu?

Sao không thấy Diệp Đảo?" Trong ống kính không thấy bóng Diệp Kiêu, mọi người có chút tò mò.

"Diệp Đảo có phải không giải quyết được nên đi trước rồi không?" "Trời ơi, Diệp Đảo không phải người như vậy!" "Vậy làm sao giải thích việc Diệp Đảo không có ở đây?" "Nếu Diệp Đảo mà bỏ chạy tôi sẽ ăn shit ngay lập tức.

Mấy người xem nhiều lần như vậy mà vẫn không hiểu sao?

Anh ấy rõ ràng là đi tìm cách giải quyết vấn đề rồi!" "Nếu các anh mà còn nói như vậy nữa, tôi sẽ 'nhân thịt' các anh đó, đến lúc đó tìm đến tận nhà các anh, trị cái mồm thối của các anh!" Diệp Kiêu quả thực đang nghĩ cách, anh đã vòng ra phía sau con bọ cạp, giơ Hắc Kim Cổ Đao lên và bổ một nhát, vậy mà chỉ để lại một vết hằn nông trên

mai bọ cạp.

Điều này khiến Diệp Kiêu kinh ngạc, tên này quả nhiên da dày thịt béo, dưới lòng cổ mộ không có thiên địch mà!

Thế nhưng nhát dao này cũng hoàn toàn chọc giận con bọ cạp đó.

Nó quay đầu lại nhìn Diệp Kiêu, đuôi nhắm thẳng vào Giáo sư Chu, làm mọi người theo bản năng phun ra một ngọn lửa.

Bị lửa thiêu đau, con bọ cạp nhanh chóng bò lên phía trên.

Lúc này, đèn pin của tất cả mọi người đều đồng loạt chiếu lên, lúc này mới nhìn rõ thứ này vẫn luôn bám víu ở trên cao.

"Trời ạ, một con bọ cạp to thế này, cái này, làm sao bây giờ?" Lý Kinh theo bản năng thốt lên một tiếng kinh hãi.

Giây tiếp theo, nước dãi của con bọ cạp chảy xuống, Diệp Kiêu lập tức kéo hắn ra sau lưng.

Lý Kinh ngây người, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Có độc." Lý Kinh nuốt một ngụm nước bọt, "Cái này, nước dãi cũng có độc sao?" "Đây không phải là bọ cạp bình thường, nó gọi là U Linh Hồng Thích Vĩ.

Hiện tại toàn thân màu đen là vì nó vẫn còn ở giai đoạn ấu niên, đợi đến khi trưởng thành, phần đầu sẽ có màu vàng." Diệp Kiêu giải thích khiến họ kinh ngạc.

"Cái, cái này đã lớn thế này rồi mà vẫn là ấu niên ư?" "Đúng vậy, ấu niên!

Tuyệt đối đừng để nước dãi của nó dính vào người, toàn thân kịch độc, kiến huyết phong hầu!" Một tràng lời của Diệp Kiêu khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Ai nấy đều không dám lại gần.

Lúc này Diệp Kiêu nhíu mày, Lý Kinh nhìn thấy cảnh này lập tức sợ hãi, vội vàng kéo Diệp Kiêu, "Vậy chúng ta phải làm sao, làm sao bây giờ, có phải chết rồi không?" Diệp Kiêu vỗ vỗ vai hắn, "Thôi được rồi, đừng có gây rối ở đây nữa!" "Tôi không gây rối, tôi nhìn thấy nó là sợ, cái thứ này, nó, nó thực sự quá kinh khủng!" Diệp Kiêu liếc nhìn Lý Kinh, "Lúc đầu đạo mộ tặc đụng phải chính là cái này sao?" "Không phải, lúc chúng tôi nghe thấy tiếng động thì Thi Miết đã xuất hiện rồi, nhưng cái thứ này thì thật sự không có!" Nghe hắn nói vậy, Diệp Kiêu lập tức hiểu ra.

Thi Miết là do hương thảo dẫn tới, bây giờ U Linh Hồng Thích Vĩ ở đây, ngay cả Thi Miết cũng không dám xuất hiện nữa.

Xem ra trong chuỗi thức ăn, vẫn là con U Linh Hồng Thích Vĩ này lợi hại hơn!

Nhưng con bọ cạp này ở đây, Thi Miết lại làm hàng xóm với nó, đúng là độc lại thêm độc!

Anh ta lập tức quyết định, bảo mọi người lùi về phía sau, "Tôi sẽ đối phó, mọi người lùi lại!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, ba người Lý Kinh vội vàng chạy lui.

Chạy xong, hắn mới phát hiện những người khác lại không hề theo.

Lúc này Giáo sư Chu và những người khác vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ có ba người họ rút lui.

Các cư dân mạng trong livestream nhìn thấy cảnh này không khỏi khinh thường.

"Vãi, ba người này cũng quá đáng ghét rồi, còn nói muốn cùng tiến cùng lùi với Diệp Kiêu, giờ gặp nguy hiểm thì là người đầu tiên chạy!

"Diệp Đảo tuyệt đối không thể bỏ qua bọn họ, mấy người này, tôi

thấy không có ý tốt đâu!" "Đặc biệt là Lý Kinh, bình thường xem livestream không thấy có gì, bây giờ xem ra cái tên này rõ ràng là một con rùa rụt cổ!" "Không thể nói như vậy được, nếu đổi lại là các bạn, e rằng các bạn cũng sẽ như thế thôi, vả lại ai mà không sợ!" "Bạn gặp một thứ lớn như vậy, bạn không chạy sao?" "Chạy thì chạy, nhưng cũng không đến mức ghê tởm như vậy, người ta bảo hắn đi là hắn đi luôn, cái này cũng quá thiếu nghĩa khí rồi!" "Nghĩa khí gì đó có quan trọng bằng mạng sống không?" Lý Kinh không khỏi đỏ mặt, hắn đẩy Cố Ngụy, "Chúng ta vẫn nên qua đó đi!" Cố Ngụy lại kéo hắn lại, "Bây giờ qua đó, đến lúc sau lại gặp phải những thứ đó thì cậu không sợ chết à?" "Chúng ta cứ ở đây, đừng gây thêm phiền phức cho Diệp Kiêu nha, vạn nhất anh ta sơ suất làm chúng ta bị thương thì sao?" Lý Kinh lắc đầu, "Không thể nào, Diệp Kiêu không phải người như vậy!" "Ai mà biết anh ta có phải người như vậy không, tóm lại tôi sẽ không đi, muốn đi thì cậu tự đi!" Thấy Cố Ngụy nói vậy, Lý Kinh cũng không khỏi nhíu chặt mày, Trương Thế Vĩ bên cạnh liền hòa giải, "Mọi người đừng cãi nữa, đã đến nước này rồi, nếu các cậu không qua đó, đến lúc sau lỡ có chuyện gì thì người ta không cứu nổi chúng ta đâu!" "Là chúng ta đã có lỗi với người ta trước!" Lý Kinh cảm thấy mất mặt, liền đi thẳng về.

Bọn họ bây giờ đã ra nông nỗi này, chỉ có thể chờ Diệp Kiêu đến cứu.

Chương 703

Không thể lúc này còn gây thêm rắc rối cho người ta.

“Giáo sư, chúng ta lùi ra đi!” Lý Kinh đánh bạo hét lớn vào bên trong.

Giáo sư Chu không trả lời, chỉ thấy Diệp Kiêu vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao, dáng vẻ đó thật sự ngầu bá cháy.

Còn Lý Kinh nhìn thấy cảnh này không khỏi run cầm cập.

Các cư dân mạng trong livestream thi nhau mắng bọn họ không biết điều.

Lý Kinh thì không biết, hắn lúc này còn chưa xem livestream, chỉ thấy Diệp Kiêu và đội khảo cổ phối hợp với nhau, mọi người cùng nhau đối phó với con U Linh Hồng Thích Vĩ.

Lúc này, thấy Lý Kinh quay lại, các cư dân mạng trong livestream lập tức bật cười, “Sao thế, không dám nữa hả?” “Tôi đoán là không dám, nếu không thì đã không quay lại, chắc chắn bên ngoài còn kinh khủng hơn!” “Sớm đã nhìn thấu bọn họ rồi!” “Bọn này, chắc là vì bên ngoài nguy hiểm nên mới như vậy.” “Đừng chấp nhặt với bọn họ nữa.

Mấy người này không phải là người tốt đẹp gì, đợi giải quyết xong con bọ cạp lớn rồi thì đường ai nấy đi!” Lúc này, ba người Lý Kinh mặt đỏ bừng, không biết phải đối mặt thế nào, nhưng hiện tại nhìn thấy Diệp Kiêu giỏi giang như vậy, bọn họ cũng yên tâm rồi.

Có Diệp Kiêu ở đây thì chắc không có vấn đề gì.

Việc họ cần làm chỉ là đứng xem náo nhiệt, chỉ cần xem thôi là được.

Lúc này, thấy Lý Kinh lại quay lại, Diệp Kiêu vung Hắc Kim Cổ Đao, chém đứt một trong hai cái càng của nó.

Một tiếng "phụt" vang lên, chất lỏng màu xanh lá cây bắn ra từ càng, khiến tất cả mọi người phải cúi người nôn mửa, mùi vị này thực sự quá khó ngửi.

Mọi người đều liên tục lùi lại, còn Lý Kinh thì kinh hãi tột độ, "Hỏng rồi, vạn nhất nó sắp đến!" "Thứ gì sắp đến?" Giáo sư Chu gắt lên với hắn, Lý Kinh run rẩy nói, "Tôi là nói Thi Miết sắp đến!" "Thi Miết sắp đến rồi, mau chạy đi!" Lời nói của hắn khiến các thành viên đội khảo cổ lập tức kinh ngạc, "Thi Miết sắp đến ư, sao có thể?" "Tên này có phải đang nói dối không?" Diệp Kiêu lúc này cũng quay đầu liếc nhìn Lý Kinh, "Đưa hắn ra ngoài, nếu cậu còn nói linh tinh nữa, tôi bây giờ lập tức ném cậu vào đống Thi Miết đấy." Lý Kinh lập tức ngậm miệng lại, còn Giáo sư Chu và những người khác cũng nhìn ra, tên nhóc này đại khái là cái miệng không có khóa, nên đã chọc giận Diệp Kiêu, e rằng sẽ dẫn đến nhiều rắc rối hơn, hắn lúc đó liền ngậm miệng.

Giáo sư Chu và những người khác trừng mắt nhìn Lý Kinh, hắn lập tức không nói gì nữa, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, còn Cố Ngụy và Trương Thế Vĩ thì gật đầu với Diệp Kiêu.

Lợi dụng lúc con U Linh Hồng Thích Vĩ bị chém lùi lại, Trương Thế Vĩ nói: "Đúng vậy, chỉ cần thứ này xuất hiện thì Thi Miết sẽ kéo đến, còn có một loại cỏ." Lúc này hắn nhìn thấy hương thảo ở góc, sắc mặt lập tức biến đổi!

"Chính vì có loại cỏ này, những con Thi Miết mới kéo đến." Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Giáo sư Chu bây giờ rút lui đi, nếu con bọ cạp lớn này mà hạ xuống nữa, e rằng không ai sống sót được!" Giáo sư Chu và những người khác lùi về phía sau, hét lên với Diệp Kiêu: "Tiểu

Diệp, cháu tuyệt đối phải cẩn thận!" Con U Linh Hồng Thích Vĩ thấy nhiều người sống như vậy lại rút vào trong mộ đạo, lập tức gầm lên một tiếng, phát ra tiếng kêu chói tai, lao về phía họ với tốc độ cực nhanh.

Hai cái càng lớn bây giờ chỉ còn một cái, cái còn lại nhắm vào Diệp Kiêu, trực tiếp đánh văng Hắc Kim Cổ Đao của anh sang một bên.

Diệp Kiêu không ngờ con bọ cạp lớn này lại có sức mạnh lớn như vậy, nhưng nghĩ lại, nó ở vị trí cao hơn, quả thực dễ dàng đối kháng với mình.

Nhưng Diệp Kiêu cũng không để nó vào mắt, dù sao thì cũng chỉ là một con côn trùng lớn hơn một chút mà thôi, chém thì chém, không có gì to tát cả.

Bọ cạp một kích không trúng, lại một lần nữa lao về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhìn nó, nước dãi từ miệng con bọ cạp chảy xuống đất, lập tức ăn mòn một lỗ nhỏ trên tấm đá xanh trên mặt đất, quả nhiên kịch độc.

Lúc này Diệp Kiêu nhíu chặt mày, sau đó lao ra.

Lúc này, mọi người nhìn thấy hành động của Diệp Kiêu không khỏi ngây người.

Diệp Kiêu định làm gì vậy!

Khóe miệng Diệp Kiêu lộ ra một nụ cười lạnh, sau đó anh nhảy vọt lên, vận khí trực tiếp nhảy lên đầu con bọ cạp!

Ống kính nhắm thẳng vào Diệp Kiêu, mọi người đều nhìn rõ, chỉ thấy Diệp Kiêu nhảy lên đầu con bọ cạp cảnh này khiến họ đều kinh ngạc tột độ.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao, từ trên xuống thẳng thọc vào đầu nó!

Các cư dân mạng trong livestream đều kinh ngạc đến ngây người, "Vãi, Diệp Đảo đúng là người ngoan ít lời nha!" "Đúng vậy, dứt khoát như vậy mới đúng chứ!" "Diệp Đảo YYDS!" "Xem Diệp Đảo đối phó với những thứ này đúng là một bữa tiệc thị giác!" "Các bạn ai dám?

Diệp Đảo lợi hại thật!" "Động tác quá nhanh, có thể rút ra làm lại lần nữa không?" Lúc này, các cư dân mạng thi nhau bình luận, Diệp Kiêu rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Đột nhiên, phía sau truyền đến một luồng gió mạnh, anh theo bản năng ngửa mặt nằm xuống, vung ngang đao chém, một tiếng "đang" vang lên, dùng hết tám phần sức mạnh, trực tiếp chém đứt đuôi con bọ cạp, một chất lỏng màu xanh lá cây bắn ra!

Diệp Kiêu lộn người né tránh, chất lỏng màu xanh lá cây đó bắn vào đầu và toàn thân con bọ cạp.

Lập tức con U Linh Hồng Thích Vĩ có chút tức giận, đuôi bị chém, hơn nữa đầu cũng bị đâm một nhát, nó ầm ầm đổ xuống đất, vẫn còn muốn giãy giụa lần cuối.

Diệp Kiêu lại ra đao, bước lên giẫm chân nó, cắm đao vào, sau đó dùng sức vặn xoắn, một tiếng "rắc" vang lên, cứng rắn tách rời đầu và thân nó.

Nhìn thấy cảnh này mọi người đều ghê tởm, từ trong cơ thể con U Linh Hồng Thích Vĩ chảy ra không ít chất lỏng màu xanh lá cây, lúc này Diệp Kiêu mới nhảy xuống, lại vung đao chém, xé toạc toàn bộ phần bụng con bọ cạp, xác nhận nó không còn cách nào đứng dậy được nữa, lúc này anh mới thở phào một hơi dài.

"Giải quyết xong rồi." Giọng điệu bình thản của Diệp Kiêu khiến

mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, nhưng giây tiếp theo Lý Kinh lại mếu máo nói, "Xong rồi!" Diệp Kiêu nhíu mày, "Xong cái gì?" "Thi Miết sắp đến rồi, anh không nên giết nó, mùi này sẽ dẫn Thi Miết kéo lên hết đấy." Nghe hắn nói vậy, Diệp Kiêu không khỏi bật cười, lại nhìn hương thảo bên cạnh, trực tiếp lấy ra súng phun lửa, thiêu rụi hết hương thảo, sau đó lại đối mặt với Lý Kinh, "Bây giờ thì không còn vấn đề gì nữa rồi!" Lý Kinh nhìn thấy thao tác này của anh thì ngây người, "Cái này, cái này có liên quan gì đến Thi Miết?" Hắn còn muốn nói gì đó nữa, nhưng Diệp Kiêu lại trực tiếp nói với hắn: "Cậu đợi đi, đây chính là thực vật mà Thi Miết dựa vào để sinh tồn, chỉ cần hương thảo chết đi, Thi Miết sẽ không xuất hiện nữa." Lý Kinh không tin, nhưng đợi vài phút vẫn không thấy bóng dáng Thi Miết nào, điều này khiến hắn lập tức cảm thấy khó tin.

"Sao có thể!

Một loại cỏ và U Linh Hồng Thích Vĩ lại có thể ngăn cản Thi Miết sao?" "Thi Miết xuất hiện là vì có mùi hương thảo, bây giờ hương thảo đã bị hủy diệt, Thi Miết sao có thể đến nữa?

Đây là hệ thống cộng sinh côn trùng-thực vật, chúng hỗ trợ lẫn nhau." Mọi người đều vỗ vai hắn.

Lúc này Lý Kinh vẫn không dám tin vào mắt mình, hắn liếc nhìn Diệp Kiêu, quả nhiên xung quanh trống rỗng, không có gì cả, chỉ còn lại xác chết của một con U Linh Hồng Thích Vĩ nằm đó, hắn lập tức sợ hãi, vội vàng nhảy đến bên cạnh Diệp Kiêu.

"Tôi đi theo anh, bất kể anh ở đâu, tôi cũng sẽ không bỏ cuộc." Diệp Kiêu lắc đầu, không ngờ tên này lại nhát gan đến thế.

Anh không khỏi cười khẽ, sau đó lại nhìn Trương Thế Vĩ và Cố Ngụy, hai người họ thì lại khá bình tĩnh, Diệp Kiêu gật đầu, "Được rồi, đi trước rồi tính." "Đúng, đi, đi trước rồi tính!" Hắn kéo Diệp

Kiêu không dám buông tay.

Diệp Kiêu nhìn thấy dáng vẻ đó của hắn, lúc đó trên mặt đầy vẻ bất lực, thật không biết tên nhóc này rốt cuộc đã xuống đây bằng cách nào, lại có thể một mình ở dưới này mười mấy ngày.

"Đúng rồi, rốt cuộc các người ở dưới này đã sống sót như thế nào, chẳng lẽ chỉ đứng im không nhúc nhích thôi sao?" Lời của Diệp Kiêu khiến Lý Kinh liên tục gật đầu, "Đúng vậy, chúng tôi mang xuống một ít lương khô, ngoài việc ăn uống ra, bất cứ nơi nào cũng không dám đi.

Trong ngôi mộ cổ này, thỉnh thoảng lại có tiếng động, chúng tôi sợ đến mức không dám cử động.

Tám người bây giờ chỉ còn lại ba chúng tôi!" Diệp Kiêu nhướng mày, "Vậy các người đúng là may mắn thật, đến đây lâu như vậy rồi mà không bị phát hiện." Lý Kinh kinh hãi tột độ, "Nếu không phải vì một cảnh tượng bất ngờ, chúng tôi cũng không thể đi ra ngoài, nếu không thì có lẽ sẽ ở lại lâu hơn nữa." Diệp Kiêu sao lại không tin lời hắn nói như vậy, nếu là chuyện bình thường thì anh còn tin, nhưng mấy người này ở dưới đây có thể ở mười mấy ngày, Diệp Kiêu lắc đầu, căn bản không tin.

Mọi người nghe vậy có chút sợ hãi, "Tiểu Diệp, con bọ cạp này là sao, có khi nào còn nữa không?" "Có, mà không phải bọ cạp bình thường đâu.

U Linh Hồng Thích Vĩ nói chung là sống bầy đàn, nhìn con này thì nói không chừng gần đó còn có bọ cạp trưởng thành nữa, mọi người nhất định phải cẩn thận." "Hơn nữa phải có độc thảo cực độc thì chúng mới có thể tồn tại.

Kích thước của con bọ cạp này lớn như vậy, không thể chỉ một chốc là xong được, phạm vi độc thảo chắc chắn không nhỏ." Nghe

Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút căng thẳng, mặt nạ chống độc vội vàng đeo vào, ba người Lý Kinh lập tức sợ hãi.

Bọn họ không có mặt nạ chống độc, lúc xuống chỉ đội mũ bảo hiểm, bây giờ nghe họ nói vậy, lập tức có chút sợ hãi.

"Diệp Đảo tôi phải làm sao, tôi không có mặt nạ chống độc, tôi phải làm sao?" "Tôi không muốn chết mà!" Hắn không ngừng khóc lóc kể lể, Diệp Kiêu thấy ồn ào, bực bội nói: "Nếu cậu cảm thấy như vậy không tốt, có thể tạm thời ở lại đây, đợi đến khi toàn bộ hoạt động thăm dò lăng mộ của chúng ta kết thúc, quân đội xuống, thiết bị cũng xuống rồi, cậu có thể đi cùng bọn họ lên." "Không, tôi muốn đi theo anh!" "Đã đi theo tôi thì hãy ngậm miệng lại, tôi là người không thích ồn ào!" Diệp Kiêu liếc nhìn hắn một cái, Lý Kinh lập tức ngậm miệng, không dám nói gì, sợ chọc giận Diệp Kiêu, thật sự sẽ bỏ mặc một mình hắn ở đây.

Trương Thế Vĩ nhìn thấy dáng vẻ đó của hắn, vỗ vỗ vai hắn, "Thôi được rồi, chúng ta có mặt nạ, đeo khẩu trang cũng được thôi, cho dù gặp phải, mọi người đều như nhau cả, mặt nạ chống độc, thì che được bao lâu chứ?" Một đoàn người đang chuẩn bị lùi lại, đột nhiên truyền đến một trận tiếng sột soạt, thậm chí còn có tiếng tích tắc, điều này làm mọi người da đầu tê dại, "Hỏng rồi, không phải lại là U Linh Hồng Thích Vĩ nữa chứ?" "Cái này mà đến thì làm sao bây giờ!" "Một con là đủ rồi, thêm hai con nữa thì xong đời!" "Chúng ta mau đi thôi, chỗ này nói không chừng còn có thứ gì chui ra nữa!" Diệp Kiêu nhíu chặt mày, "Mọi người cẩn thận một chút." Tiếng động càng lúc càng gần, Diệp Kiêu suy nghĩ một lát, "Vẫn không được, hay là chia ra mà đi." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Lý Kinh là người đầu tiên phản đối, "Không được chia ra!

Nếu chia ra thì tôi sẽ mất mạng!" Hắn vừa nói ra câu đó, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm hắn, Lý Kinh vội vàng giải thích,

“Không được chia ra, các người đừng ép tôi, thứ này mà đến, chia ra đi thì chỉ có đường chết một con, cầu xin các người đấy!” Lúc này nghe hắn nói vậy, mọi người đều nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, Diệp Kiêu thì nhíu mày, “Cậu có ý gì?

Tôi chỉ là dẫn dụ chúng đi, các người ở yên tại chỗ chờ là được.” “Không, đừng đi, một khi chia ra, vạn nhất lại gặp phải thì không xong đâu, anh cũng nói thứ này chỉ là ấu trùng mà đã khó đối phó như vậy, vậy đến đây có khi nào là trưởng thành không?

Vạn nhất anh đi rồi, chúng nó chạy qua đây đối phó với chúng ta thì sao?” “Đến lúc đó chúng ta chỉ có đường chết thôi.” Lúc này nghe hắn nói vậy, mọi người đều có chút khó tin nhìn chằm chằm Lý Kinh, Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Sở dĩ phải chia ra, là vì tôi muốn làm mồi nhử, dẫn nó đi, như vậy mới có thể tranh thủ thời gian cho các người.

Nếu không chia ra đi, đông người như vậy, nó xông đến, đến lúc đó ai cũng không thoát được.” “Huống hồ tôi có tự tin, chỉ cần tôi xuất hiện, nó nhất định sẽ đi theo tôi.” Diệp Kiêu liếc nhìn Hắc Kim Cổ Đao của mình, trên đao còn dính máu màu xanh lá cây của một con U Linh Hồng Thích Vĩ khác, như vậy ngửi thấy máu đồng loại, chúng chắc chắn sẽ kéo đến.

Lý Kinh vẫn không tin, “Cái đó không được, anh đừng hòng lừa tôi!

Chương 704

Tôi không tin!" Mọi người đều bị cách nói của Lý Kinh làm cho ngây người, không ai ngờ hắn lại nghĩ như vậy.

Diệp Kiêu lập tức bật cười, "Nếu cậu không tin thì thôi, đã muốn ở cùng nhau, vậy cũng được, vũ khí các người tự cầm lấy, tuyệt đối đừng làm vướng chân tôi là được rồi.

Giáo sư Chu chúng ta đi!" Diệp Kiêu dù đi đến đâu cũng không quên Giáo sư Chu.

Mọi người nhìn Lý Kinh, trong mắt đầy vẻ khinh bỉ.

Thứ gây rối, đặc biệt là trong mộ cổ, thì phải nghe theo sắp xếp.

Diệp Kiêu không phải là chưa từng bỏ rơi bọn họ, chỉ là mỗi lần đều quay lại, giúp họ dọn dẹp mọi chướng ngại.

Cứ tên này được cứu về mà không hiểu tình hình, nếu đã vậy, thì đừng trách họ không khách khí.

Lúc này, mọi người đều đồng loạt đi theo, Lý Kinh ở phía sau lẽo đẽo theo "Diệp Đảo, đợi chúng tôi với!" Diệp Kiêu liếc nhìn, lập tức lắc đầu, không nói gì cả, chỉ dẫn họ cùng rời đi.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều xôn xao bàn tán.

"Cậu nói Lý Kinh rốt cuộc là có ý đồ gì?" "Ai mà biết, đoán chừng tên này có vấn đề về đầu óc?" "Hắn ta không hề có ý tốt, tôi đối với cái tên bloger này thâm ác thống tuyệt, sau này nếu hắn ta ra khỏi ngôi mộ cổ này, làm livestream gì đó, tôi nhất định sẽ tố cáo đến cùng!" "Chưa từng thấy người nào ghê tởm như vậy!

Diệp Đảo là vì toàn bộ đội khảo cổ, vạn nhất U Linh Hồng Thích Vĩ đến, đông người như vậy ở đây căn bản không chạy thoát được!"

“Hắn ta chính là ‘năm mươi vạn’ biết đi, là cố ý đúng không?” “Chẳng lẽ mấy người này cũng là người của Cáp Bố Thượng Sư?” “Nghĩ kỹ mà thấy rợn người!” Lý Kinh không nhìn thấy cư dân mạng trong livestream nói gì, nhưng trước mắt cũng biết đội khảo cổ nhìn hắn không thuận mắt, ai nấy đều nhìn hắn với ánh mắt sắc bén, hắn lập tức rụt cổ lại, “Làm gì?

Mọi người đều nhìn tôi làm gì, tôi không phải chỉ nói ra sự thật thôi sao, các người ai dám một mình ở trong ngôi mộ cổ này, chẳng phải đều dựa vào Diệp Kiêu thôi sao?” “Câm miệng!” Một thanh niên trong quân đội hét lên với hắn!

“Nếu còn dám nói lời vô nghĩa, cẩn thận, tôi sẽ không khách khí với cậu, bây giờ tôi sẽ phế cậu!” Lúc này nghe hắn nói vậy, Lý Kinh lập tức ngậm miệng, nhưng trong lòng lại thầm mắng, có gì mà ghê gớm chứ, chẳng phải đều dựa vào Diệp Kiêu.

Đương nhiên không thể tùy tiện để hắn rời đi rồi.

Đợi đến khi mọi người vừa đi được hai bước, tiếng sột soạt lại một lần nữa truyền đến, trong mộ đạo cũng một trận chấn động, mọi người suýt nữa đứng không vững, dường như có thứ gì đó đang va đập.

Điều này làm mọi người lập tức sợ hãi!

“Thứ gì vậy, chúng nó đang làm gì vậy!” “Hình như không phải bom, tiếng động không lớn như vậy, nhưng cũng không biết là thứ gì!” Mọi người quay đầu nhìn Diệp Kiêu, chỉ thấy anh rút ra Hắc Kim Cổ Đao, “Đưa Giáo sư Chu đi trước, lùi lại!” Tiếng động là từ phía trước truyền đến, Diệp Kiêu trực tiếp cầm đao lao ra!

Giáo sư Chu còn chưa kịp dặn dò, nhưng cũng không còn cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Kiêu trực tiếp xông thẳng về phía trước, trong lòng ông không khỏi thắt lại, “Tiểu Diệp cẩn thận!” Họ

chưa từng thấy con bọ cạp nào lớn như vậy, hơn nữa lại có kịch độc, một khi bị chích một chút, thì mạng nhỏ tiêu đời.

Diệp Kiêu gạt bỏ sự an nguy của bản thân, trực tiếp xông lên đối mặt kẻ địch, tranh thủ hy vọng cho họ.

Lý Kinh nhìn thấy Diệp Kiêu xông ra ngoài cũng chạy theo, "Mặc kệ tôi muốn ở cùng Diệp Đảo!" Giáo sư Chu gắt lên một tiếng: "Quay lại!" Lý Kinh lại làm ngơ, trực tiếp đuổi theo, Trương Thế Vĩ và Cố Ngụy nhìn nhau, không khỏi thầm mắng: Người này đầu óc chắc có vấn đề!

Hai người họ vội vàng đi theo, nhưng vì sợ hãi, chỉ đứng cách xa, căn bản không dám lại gần.

Lúc này Diệp Kiêu xông lên phía trước, chỉ cảm thấy đỉnh đầu một mảng bóng tối, còn có một mùi khó ngửi truyền đến, ngẩng đầu nhìn lên, một đôi mắt đỏ hoe to lớn đang nhìn chằm chằm anh, đuôi bọ cạp trực tiếp xông về phía anh chích tới!

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao dùng sức đỡ, một tiếng "đang" vang lên, cái đuôi đó suýt nữa thì móc trúng mũi anh, chỉ cách anh 0.01 milimet, khiến Diệp Kiêu toát mồ hôi lạnh.

Không ngờ tốc độ lại nhanh như vậy, xem ra U Linh Hồng Thích Vĩ trưởng thành còn khó đối phó hơn con ấu niên.

Anh nhân thế vung ngang đao chém qua, đánh trúng đuôi, đánh bật đuôi bọ cạp sang một bên.

U Linh Hồng Thích Vĩ không ngờ Diệp Kiêu lại lợi hại như vậy, nhát đao này khiến đuôi nó có thêm một vết nứt, trên đầu đỏ hồng một đôi mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, như thể muốn xé xác anh.

Diệp Kiêu không khỏi hít sâu một hơi, con này còn lớn hơn con anh nhìn thấy trước đó.

Xem ra đây là U Linh Hồng Thích Vĩ trưởng thành, đầu đã chuyển sang màu đỏ rồi, nếu đối phó với nó thì độc tính sẽ mạnh hơn con kia.

Lý Kinh lúc này cũng đến gần, nhìn thấy cảnh này xong, che miệng toàn thân run rẩy, một câu cũng không dám nói, lại gần hơn thì nhìn càng rõ.

Còn Diệp Kiêu thì nhíu chặt mày, không biết thứ này rốt cuộc từ đâu mà chui ra, lại có thể lớn đến như vậy!

Bọ cạp sống bằng gì, nếu chỉ dựa vào ăn những xác thối kia, cũng không thể nào!

Những thi thể đó đều là Xà Bách.

Đúng rồi, ngủ đông!

Nhất định là đạo mộ tặc, bọn họ trong lúc hoạt động đã kinh động đến những con bọ cạp này, mới khiến chúng tỉnh dậy từ giấc ngủ đông.

Nghĩ đến đây Diệp Kiêu đã hiểu ra.

Lúc này Lý Kinh run cầm cập, "Diệp, Diệp....." Hắn chỉ vào phía trước không nói nên lời, Diệp Kiêu mặt đầy vẻ khinh thường, "Cậu muốn nói gì!" "Không nói gì, cảm thấy có chút kinh khủng, tôi đi trước đây!" Hắn nhấc chân định đi, nhưng căn bản không thể đi được, hai chân như bị đóng đinh tại chỗ, lại cúi đầu nhìn xuống, dưới đất không biết từ lúc nào đã có thêm những dây leo, trói chặt chân hắn lại, khiến hắn lúc đó kêu thét lên!

"Diệp Đảo cứu tôi!" Diệp Kiêu quay đầu lại nhìn, thấy hắn bị mắc kẹt, trong lòng lập tức thắt lại, vội vàng định lao đến, nào ngờ đuôi bọ cạp "xoẹt" một cái đã lao đến trước mặt, trực tiếp chích về phía Diệp Kiêu!

Diệp Kiêu lộn người tránh ra, né tránh được cú tấn công của nó,

để lại Lý Kinh ở phía sau kêu gào thảm thiết, "Mau cứu tôi!" Lý Kinh trong tay vẫn còn súng phun lửa, trực tiếp nhắm vào chân mình phun ra một ngọn lửa, dây leo bị cháy nới lỏng, nhưng một chân khác bị trói chặt cứng, nhân lúc hắn quay đầu, cổ tay đột nhiên bị dây leo trói lại, súng phun lửa cũng rơi xuống đất.

Điều này khiến Lý Kinh la lớn, "Cứu tôi!

Cứu tôi!" Phía sau Giáo sư Chu và những người khác muốn tiến lên, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không lên, dù sao sau những dây leo đó là Xà Bách.

Con U Linh Hồng Thích Vĩ quay người lại nhìn Lý Kinh, giơ cao đuôi bọ cạp, giây tiếp theo "xoẹt" một cái chích xuyên qua cơ thể Lý Kinh!

Máu tươi phun ra, mọi người nhìn thấy sau đó lập tức che miệng, mặt đầy vẻ kinh hoàng, hơi thở chết chóc bao trùm lên tất cả mọi người.

Lý Kinh bị chích xuyên, có thể nhìn thấy bằng mắt thường cơ thể bắt đầu đen lại, toàn thân mọc đầy những thứ giống như vết phồng máu, cuối cùng từ từ khô héo, biến thành một thi thể khô gầy, chưa đầy vài phút, ngay cả xương cũng tan chảy, chỉ còn lại một vũng máu và quần áo.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong mười mấy phút, mọi người nhìn thấy sau đó đều kinh ngạc đến ngây người!

Các cư dân mạng trong livestream thi nhau bình luận.

"Vãi, đây là hóa thi thủy, cái này lợi hại thật, một lúc là người đã không còn!

Còn sạch hơn cả hỏa táng!" "Còn có thể bình tĩnh được không, sao tôi lại lo lắng thế này, vạn nhất đội khảo cổ bị tiêu diệt hết thì sao?"

“Thứ này từ đâu ra, có thuốc giải không, vạn nhất đụng phải thì làm sao bây giờ?” Lúc này mọi người đều bàn tán xôn xao, ai nấy đều khá lo lắng, nếu chuyện của Lý Kinh không xử lý thỏa đáng, đội khảo cổ còn làm sao tiếp tục tiến lên được?

Lúc này nhìn thấy cảnh này, mọi người đều ngớ người, còn Diệp Kiêu rút ra Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp lao ra.

Con U Linh Hồng Thích Vĩ thấy nhiều người như vậy, lập tức lao tới.

Thân thể khổng lồ khiến mọi người kinh hãi tột độ.

Lợi dụng lúc nó đối phó với những người khác, Diệp Kiêu ba hai động tác đã leo lên đuôi nó, con bọ cạp rất nhanh đã phản ứng lại, nhắm vào chính mình, liền bắt đầu chích xuống!

Diệp Kiêu nhanh chóng nhảy sang một bên, cái đuôi vừa vặn chọc vào mai của nó.

Diệp Kiêu nhướng mày, đúng là độc ác, ngay cả chính mình cũng giết.

Lúc này nhìn thấy Diệp Kiêu nhíu chặt mày, mọi người cũng có chút nghi ngờ, “Tiểu Diệp sao nửa ngày không động đậy vậy?” “Không phải trúng chiêu rồi chứ?” Mọi người đều bắt đầu có chút nghi ngờ.

Trương Thế Vĩ nhìn thấy Lý Kinh bỏ mạng ở đây, lập tức sợ hãi tột độ, không dám tiến lên nữa, chỉ hét lên với Diệp Kiêu: “Anh tại sao không cứu hắn?” Thi thể của Lý Kinh nằm ngay trước mặt mọi người, tuy nói đã hóa thành nước đặc, nhưng họ biết đó chính là hắn.

Hiện tại nghe Trương Thế Vĩ nói vậy, các cư dân mạng thi nhau chế giễu.

Chương 705

"Vãi, đây đúng là đạo đức giả, Lý Kinh tự tìm cái chết thì sao có thể trách Diệp Đảo được?" "Nói thật, ba người các cậu đều là bạn đồng hành, sao cậu tự mình không lên cứu?" "Cứu gì mà cứu, cũng không cứu được, ai bảo hắn chạy ra phía trước làm gì?" "Tự mình vừa nhát gan vừa yếu đuối lại còn thích xen vào chuyện người khác." "Nếu Diệp Đảo cứu hắn thì chẳng phải ngay cả mình cũng sa vào sao, đừng có mà làm màu ở đây nữa, dù sao chết rồi thì cũng chết rồi, không có gì to tát cả!" "Trương Thế Vĩ cậu cứ làm trò đi, đến lúc sau kéo thêm nhiều bọ cạp đến, tôi xem cậu làm sao!" "Trương Thế Vĩ nói tôi có thể không cứu, nhưng anh Diệp Đảo thì phải đi cứu." Anh quay phim nhìn thấy những điều này, không khỏi tức giận, "Đừng kêu gào nữa, thấy chết không cứu, đó cũng phải xem người, hắn tự tìm cái chết, ai mà quản được?

Các người vốn dĩ là do Diệp Kiêu cứu xuống, không làm theo quy tắc thì cứ chết, nếu không thì đường ai nấy đi, các người tự mình mà đi, đừng có chuyện gì cũng đổ lên đầu Diệp Kiêu!" "Nói người ta không cứu, các người còn cùng nhau đi xuống, sao các người không đi?" Các thành viên đội khảo cổ cũng đều gật đầu, "Đúng, Trương Thế Vĩ.

Nếu muốn đi thì các người tự đi đi.

Tự mình muốn tìm cái chết chúng tôi không cản, đừng kéo người của đội khảo cổ chúng tôi cùng chôn theo!" Trương Thế Vĩ bị họ nói vậy, lập tức mặt xanh lét, Diệp Kiêu không thèm để ý đến hắn, chỉ trực tiếp đi về phía trước.

Con U Linh Hồng Thích Vĩ trưởng thành kia vẫn đang hung hăng

nhìn chằm chằm anh, nếu một kích không trúng, lần sau thì thật sự ai cũng không thoát được.

Lúc này Trương Thế Vĩ tức đến nghiến răng, nhưng cũng không còn cách nào.

Đội khảo cổ nhiều người như vậy, mọi người lại ở cùng nhau, nếu hai người họ đơn độc chiến đấu thì chắc chắn không thể sống sót, cho nên bây giờ cũng im lặng không nói gì.

Còn Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao vẫn ở phía trước che chắn cho mọi người.

Con U Linh Hồng Thích Vĩ bị Diệp Kiêu chém một nhát, lại bị chính gai của mình đâm trúng, bây giờ độc đáo lùi vào góc, hai mắt nhìn chằm chằm anh.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Kiêu không lùi mà tiến, trực tiếp đi về phía nó, mọi người đều có chút kinh ngạc.

"Tiểu Diệp, Tiểu Diệp lại muốn hành động một mình sao?" "Đừng lo lắng, Tiểu Diệp tự có chừng mực." Giáo sư Chu đã thấy quen rồi, mỗi lần Diệp Kiêu trực tiếp đi ra ngoài, khi quay lại luôn có thể bình yên vô sự, anh ấy muốn giải quyết những thứ này để mở đường cho mình, cho nên Giáo sư Chu cũng không cản.

Mọi người nhìn Diệp Kiêu đi về phía trước, còn muốn đi qua, nhưng bị Giáo sư Chu gọi lại, "Đợi đã, giữ khoảng cách với Diệp Kiêu, đừng làm khó anh ấy." Biết ý của Giáo sư Chu, mọi người đều dừng bước không tiến lên, Diệp Kiêu trực tiếp đi qua, trong góc tối tăm vô cùng, tầm nhìn của đèn pin cũng chỉ có ba mét mà thôi.

Ba mét này ngay cả lông con U Linh Hồng Thích Vĩ cũng không nhìn thấy, nhưng trong bóng tối đột nhiên truyền đến một trận tiếng sột soạt, còn kèm theo một luồng gió mạnh, anh biết chắc là những

con bọ cạp này đã xuất hiện rồi.

Diệp Kiêu vội vàng vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao, những người đứng phía sau nhìn thấy, không khỏi có chút kinh ngạc, cũng không biết Tiểu Diệp rốt cuộc thế nào rồi.

Còn Diệp Kiêu mượn ánh sáng lờ mờ lại có thể nhìn rõ, phía trước có hai đôi mắt đang nhìn chằm chằm, trong lòng anh không khỏi giật mình, xem ra trong góc là một cặp!

Một con đực và một con cái sinh ra một con ấu trùng, kết quả bị anh trực tiếp chém chết, cho nên con bọ cạp đực và con bọ cạp cái này mới kéo đến tìm anh tính sổ.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mọi người lùi lại lần nữa, ở đây có hai con bọ cạp, mọi người cẩn thận súng phun lửa chuẩn bị sẵn sàng." Vừa nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, không ngờ lại có hai con bọ cạp.

Giáo sư Chu lại căng thẳng lùi lại hai bước, "Kia trong bóng tối truyền đến bốn thứ giống như đèn đỏ, chẳng lẽ chính là mắt bọ cạp sao?" Nghe Giáo sư Chu nói vậy, mọi người đều da đầu tê dại, toàn thân đều căng cứng, từng bước lùi lại, không dám tin trên đời thật sự có bọ cạp độc có thân hình lớn như vậy, điều này trong mộ cổ là điều chưa từng có.

Họ đều đã thấy nhện lớn, nhưng bọ cạp có thể lớn đến kích thước này, thậm chí có thể giết người vô hình, gặp máu là thi hóa, loại độc tố này không phải loại bình thường có thể đạt được, lúc này mọi người đều kinh hãi tột độ.

Diệp Kiêu lúc này nhắc nhở họ đi, "Lùi lại!" Lời vừa dứt, trong bóng tối đã lao ra một con U Linh Hồng Thích Vĩ, trực tiếp lao về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu không dám lơ là, từng bước lùi lại, muốn tránh ra, nhưng đã không còn đường lùi.

Lại nhìn phía sau không biết từ lúc nào đã có rất nhiều Thi Miết kéo đến, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ.

Không phải nói sẽ không đến sao?

Sao lại đến nữa?

Chẳng lẽ mình nhìn nhầm rồi!

Không.

Lại nhìn trong góc thì ra có hương thảo, Diệp Kiêu cảnh giác nhíu mày, tiện tay ném Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra, một đạo đao quang lóe qua một tiếng "đang", chỉ thấy một trong những cái càng lớn của nó, bị anh chém đứt một phần ba, đau đến mức con U Linh Hồng Thích Vĩ lập tức lùi lại hai bước, sau đó lại gầm lên xông tới.

Trong bóng tối không nhìn thấy rõ, chỉ có thể thấy thỉnh thoảng có một trận đao quang lóe qua, mọi người đều căng thẳng tột độ, "Diệp Kiêu có được không?" Giáo sư Chu nhíu chặt mày, "Bất kể có được hay không, chúng ta ai cũng không thể nản lòng, càng không thể trở thành gánh nặng cho Tiểu Diệp." "Mọi người nghe rõ đây!" "Vâng, Giáo sư Chu ông yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm gánh nặng cho Tiểu Diệp." Mọi người cũng đều hiểu rõ, vào lúc này mà làm gánh nặng cho Diệp Kiêu, thì chỉ có đường chết một con, không nói gì khác, lần này chắc chắn phải dốc toàn lực.

Lúc này Diệp Kiêu không nói hai lời nghênh chiến, hai con bọ cạp lớn này tuy lợi hại, nhưng vì thân hình quá lớn, không quá linh hoạt, Diệp Kiêu trước mặt chúng giống như một con kiến vậy, không ngừng xuyên qua, khiến hai con bọ cạp lập tức tức giận tột độ, nhưng lại không làm gì được Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu ở đây trái phải xuyên qua, thỉnh thoảng lại bổ thêm một nhát đao, không lâu sau, trên người hai con bọ cạp đã chi chít vết đao, nhìn qua thì cứng rắn vô cùng nhưng cũng đã rỉ ra chất lỏng màu xanh lá cây, Diệp Kiêu biết mình đã đến lúc phải ra đòn chí mạng cho chúng, lập tức lộn người nhảy lên, đến trên lưng một con bọ cạp, trực tiếp chém đứt đuôi nó!

Mất đuôi, con U Linh Hồng Thích Vĩ khổng lồ đâm sầm vào mộ đạo bên cạnh, toàn bộ mộ thất phát ra âm thanh chấn động đến điếc tai, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, nhìn thấy thân thể con bọ cạp "ầm" một tiếng rơi xuống, trực tiếp ngã ngay trước mặt họ, mọi người kinh hãi tột độ, vội vàng cầm súng phun lửa bắn tới tấp.

Lúc này mới nhớ ra Diệp Kiêu đang ở bên trong, Giáo sư Chu hoảng hốt tột độ, "Tiểu Diệp!" "Tôi không sao, còn một con nữa!" Lời của Diệp Kiêu khiến Giáo sư Chu lập tức yên tâm, không lâu sau, con còn lại cũng rơi xuống, đập vào chân Giáo sư Chu, Giáo sư Chu giật mình nhảy lên, Diệp Kiêu đi tới trực tiếp chém nó thành hai nửa, nhìn chất lỏng màu xanh lá cây trên mặt đất, mọi người lúc này mới yên tâm.

Lúc này mọi người đều thở phào một hơi, Trương Thế Vĩ và Cố Ngụy nhìn nhau, rõ ràng Diệp Kiêu có bản lĩnh nhưng vẫn thấy chết không cứu, Lý Kinh chết thật sự quá oan ức.

Nhìn thấy ánh mắt hai người họ Diệp Kiêu coi như không thấy, bất cứ ai muốn đạo đức giả với anh đều là không thể.

Huống hồ trong mộ cổ chết người là chuyện thường tình, đừng nói đến họ, đội khảo cổ cũng chết người rồi, cũng không thấy mọi người đạo đức giả như vậy.

Lúc này Diệp Kiêu thở phào một hơi dài, "Gần xong rồi, mọi người thu dọn một chút, tránh đêm dài lắm mộng, mau đi thôi!" "Phía

trước có Thi Miết!" Thi Miết?

Diệp Kiêu vung trường đao, trực tiếp tạo ra một vết nứt rộng hơn một mét trên mặt đất, Thi Miết đồng loạt rơi xuống, có thể thấy lưỡi đao sắc bén đến mức nào.

Lúc này nhìn thấy cảnh này, lập tức khiến Trương Thế Vĩ và những người khác sợ hãi tột độ.

Thi Miết gặp Diệp Kiêu cũng chỉ có thể lùi lại, Diệp Kiêu thật lợi hại.

Lúc này Diệp Kiêu mới là hy vọng của họ, có Diệp Kiêu ở đây thì không sợ gì cả.

"Tiểu Diệp anh thật lợi hại!" Mọi người thấy giải quyết xong bọ cạp và Thi Miết, lập tức vui vẻ hẳn lên, giơ ngón cái lên với Diệp Kiêu, các cư dân mạng trong livestream cũng đều phấn khích.

"Có Diệp Đảo thì mọi chuyện đều không thành vấn đề!" "Những người nghi ngờ Diệp Đảo đều qua đây mà xem, Diệp Đảo là bất khả chiến bại như thế nào." "Cậu nói với bọn người đó làm gì, họ sẽ không thừa nhận đâu!" "Cậu xem, đây chính là thực lực của Diệp Đảo, đi theo Diệp Đảo vĩnh viễn không sai đâu." "Tin Diệp Đảo được vĩnh sinh." "Lý Kinh đã chết rồi, Trương Thế Vĩ và Cố Ngụy hai người các cậu đừng có không biết điều!" Trương Thế Vĩ và hai người kia nhìn nhau, không nói gì, chỉ im lặng bám sát đội ngũ, nếu muốn sống sót ra ngoài, thì chỉ có thể nghe lời Diệp Kiêu.

Họ chỉ là những bloger thám hiểm mà thôi, tuy gan lớn, nhưng thật sự đến chỗ này, chỉ cần một chút bất cẩn là có thể mất mạng, không thể như trước đây nữa.

Trước đây đều có đội ngũ, lần này là họ đã chủ quan.

Diệp Kiêu cùng mấy người kia cùng đi, vừa đi được hai bước,

liền nghe thấy phía trước có tiếng động, mọi người vội vàng tiến lên, chỉ nghe thấy trong mộ đạo một trận tạp âm, khi họ đến nơi thì mặt đất một mảnh bừa bộn, một cỗ quan tài trong mộ thất bị đẩy xuống đất, những vật tùy táng xung quanh cũng gần như bị hủy hoại, điều này khiến Giáo sư Chu tức giận tột độ, "Đạo mộ tặc nhất định là bọn chúng!" "Xem ra bọn chúng chưa đi xa.

Tiểu Diệp, nhất định không thể bỏ qua bọn chúng!" Diệp Kiêu gật đầu, đương nhiên cũng biết, bọn đạo mộ tặc này lần này khác thường, lại nhắm vào văn vật, điều này có chút kỳ lạ, chẳng lẽ trước đây đều không phải bọn chúng?

Trước đây không động đến, bây giờ lại phá hủy văn vật.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, giây tiếp theo rút ra Hắc Kim Đoản Đao, dùng sức ném về phía đỉnh mộ!

Lập tức một người từ trên rơi xuống!

Một tiếng "phịch", mọi người nhìn thấy sau đó không khỏi giật mình, đây là cái gì vậy!

Đèn pin chiếu qua nhìn xem, hóa ra là một người?

Làm mọi người giật mình, mọi người vội vàng đi qua vây quanh hắn, người kia rên rỉ không ngừng, "Đừng giết tôi, cứu mạng!" Mọi người nhìn thấy, người này mặc đồng phục, đeo ba lô, trên tay còn cầm Lạc Dương sạn, rõ ràng là đạo mộ tặc, trực tiếp bắt hắn lại.

"Thằng ranh con, đạo mộ tặc!" Đạo mộ tặc mặt đầy vẻ kinh hoàng nhìn Diệp Kiêu, vội vàng cầu xin tha thứ, "Không, đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi không cố ý đâu." Diệp Kiêu một tay nhấc hắn lên, đặt sang bên mộ đạo, sau đó giữ chặt cửa mộ thất, "Nghe đây, lát nữa Cổ trùng sẽ kéo đến, nếu cậu không nói thật thì đến lúc đó có chuyện hay cho cậu xem!" "Tôi nói, tôi nói thật còn không được sao?

Tôi đều nghe theo các người, tôi không dám nói thêm lời dối trá nào nữa, các người tha cho tôi đi!" Hắn còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy một tiếng "bang", lập tức ngã xuống đất không dậy nổi, một dòng máu tươi từ dưới người hắn chảy ra.

Trong bóng tối một khẩu súng lạnh đã giải quyết hắn.

Mọi người kinh ngạc tột độ, rốt cuộc là ai đã bắn súng!

Chương 706

Họ vội vàng nhìn xung quanh nhưng không thấy bất kỳ dấu hiệu đáng ngờ nào.

Diệp Kiêu thì trầm giọng nói: "Cho dù ngươi giết hắn, ta vẫn có thể tìm ra manh mối.

Đạo mộ tặc chính là đạo mộ tặc, ăn trộm không bỏ trống, ta hiểu đạo lý này, nhưng các ngươi ra tay với mộ cổ thì thực sự không nên, ra đây chúng ta nói rõ ràng, đến lúc đó khỏi phải chịu tội!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, những người ẩn mình trong bóng tối đều dừng lại không tiến lên, cũng không nói gì.

Ai cũng biết, đến chỗ Diệp Kiêu mà không nói thật, hậu quả thực sự khó lường, nhưng nếu nói thật, thì đó mới gọi là sụp đổ.

Diệp Kiêu cũng không quen chiều bọn họ, trực tiếp cười lạnh thành tiếng, "Nếu không nói thì đừng trách tôi không khách khí, bất cứ ai cũng đừng hòng kiếm chác được gì ở chỗ tôi!" Diệp Kiêu lấy ra súng phun lửa, đột nhiên lại nhắm vào đỉnh mộ bắn xối xả, thiêu đốt những người kia kêu gào không ngừng, "Tôi nói đừng đốt nữa!" "Á!

Tôi không chịu nổi nữa rồi!" Nghe thấy tiếng động mọi người mới phản ứng lại, hóa ra bọn người kia đang trốn ở phía trên, điều này khiến họ đều bật cười, "Đúng là bọn này da dày!" Đợi đến khi tất cả bọn họ đều không chịu nổi, trượt theo cột trụ xuống, đội khảo cổ và quân đội cùng nhau tiến lên, trói tất cả bọn họ lại.

Tám chín người, gần như trùng khớp với lời Trương Thế Vĩ đã nói.

Trương Thế Vĩ nhìn chằm chằm đạo mộ tặc, đạo mộ tặc cũng nhìn Trương Thế Vĩ, lập tức xông tới.

“Hóa ra là mày, thằng ranh con mách lẻo, cái đồ vương bát đản đáng ngàn đao vạn quả!” Trương Thế Vĩ nhìn họ không dám nói gì, Diệp Kiêu cũng nhìn ra, “Sao vậy?

Các người quen nhau!” Trương Thế Vĩ vừa định giải thích thì bị Diệp Kiêu dùng đao kề vào cổ, “Đừng nói gì, không hỏi cậu!” Lúc này đạo mộ tặc lạnh lùng hừ một tiếng: “Thằng nhóc này nói bên dưới có một ngôi mộ lớn bảo chúng tôi qua giúp hắn mở đường, kết quả tự mình bỏ chạy, hại chúng tôi ở dưới lạc đường lâu như vậy!” Lời này vừa nói ra mọi người nhìn Trương Thế Vĩ lập tức mặt đầy kinh hoàng, “Làm một hồi, hóa ra cậu mới là đại boss đứng sau!” Trương Thế Vĩ vội vàng lắc đầu, “Không có, tôi chỉ biết ở đây có mộ cổ, vì tôi quen Trần Đạo trước đây, là hắn ta nói cho tôi biết, nhưng tôi không dám tự mình xuống, cho nên mới nhờ bọn họ qua giúp tôi mở đường, mọi người ai cũng có cái cần thôi, không có gì to tát cả!” Nghe hắn nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy, đội khảo cổ lập tức tức giận, “Không ngờ đã cứu một con sói mắt trắng!” “Thật là xui xẻo, tôi đã nói mấy tên blogger này không phải là người tốt đẹp gì!” “Tôi nhất định phải phong sát bọn họ, phong sát toàn mạng!” “Đạo mộ tặc có bằng chứng rồi, căn bản không phải là thám hiểm phép thuật gì, họ cũng là đạo mộ tặc, trực tiếp giết người!” “Lý Kinh chết không oan, Trương Thế Vĩ tên này tôi thấy cũng giống Cố Ngụy, không phải người tốt!” Mọi người tranh nhau nói, Diệp Kiêu cười lạnh, “Là các ngươi tự đi, hay để ta tiễn các ngươi lên đường?” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Trương Thế Vĩ và Cố Ngụy lập tức kinh hãi tột độ, “Diệp Kiêu anh có ý gì?” “Ý là ở dưới này chúng ta vĩnh viễn đừng gặp mặt nữa, tôi sẽ không dẫn các người ra ngoài đâu, tự mình liệu mà làm đi.” Nói xong Diệp Kiêu giật lấy súng phun lửa và vũ khí trong tay họ, “Những thứ này là của chúng tôi, các người không có quyền sử dụng, còn nữa, cút cùng bọn chúng đi, tôi sẽ không hỏi các người đi đâu nữa, bất kể các người có phải người của Cáp Bố Thượng Sư hay không, tôi cũng

sẽ không quản chuyện bao đồng nữa!" Diệp Kiêu đuổi tất cả bọn họ ra ngoài, ngay cả ba lô của họ cũng bị giật xuống, cái thế này căn bản là không muốn cho họ sống, Trương Thế Vĩ mặt xanh lét, "Diệp Kiêu trả đồ lại cho tôi!

Anh đây là giết người!" Diệp Kiêu cười cười, quay người lại là một cái tát vào mặt Trương Thế Vĩ!

"Lão tử giết người, làm sao?

Không phục thì đến đây, tôi muốn xem ông làm gì được tôi!" Lời này nói ra khiến Trương Thế Vĩ lập tức không nói nên lời, còn các cư dân mạng trong livestream nhìn thấy, lập tức bật cười.

"Trời ạ!

Tôi vẫn là lần đầu tiên thấy Diệp Đảo đánh người!" "Diệp Đảo bá khí uy vũ, thật lợi hại!" "Diệp Đảo YYDS, sớm đã nên đánh rồi!" "Thực ra tôi rất hiểu tâm trạng của Diệp Đảo, giống như tôi cứu một người, đột nhiên người đó lại nói với tôi thằng nhóc này là một kẻ phản diện lòng dạ rắn rết!" "Cậu quá ngây thơ rồi!" Diệp Đảo nhìn Trương Thế Vĩ mặt đầy vẻ hung ác, Trương Thế Vĩ tức giận tột độ, "Được, tôi đi, chúng tôi đi!

Diệp Kiêu anh đừng hối hận, những thứ trong ngôi mộ cổ này còn đáng sợ hơn anh tưởng tượng, nếu chúng ta không hợp tác thì anh tuyệt đối không thể sống sót ra ngoài." "Điểm yếu của Xà Bách, anh không biết đúng không?" Diệp Kiêu cười cười, "Bất cứ thứ gì có sinh mệnh đều không đáng gì với tôi, các người tuyệt đối đừng xuất hiện trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ không nhịn được mà chém nát các người!" Diệp Kiêu hận không thể chặt những đạo mộ tặc này thành tám mảnh, lúc này nghe anh nói vậy, lập tức khiến Trương Thế Vĩ sợ hãi, hắn và Cố Ngụy nhìn nhau, dẫn theo đạo mộ tặc hoảng loạn chạy trốn.

Ra khỏi mộ đạo, Diệp Kiêu lấy ra một quả bom ném qua, mấy người kia sợ hãi kêu thét lên vội vàng né tránh, một tiếng "ầm" cực lớn, toàn bộ mộ đạo đều sập xuống, nếu chạy đủ nhanh thì họ chắc sẽ không bị đè chết.

Nhìn thấy cảnh này anh quay phim giơ ngón cái lên, "Đúng vậy, loại người này thì nên làm như thế!" Diệp Kiêu cười khẽ, anh cũng bị những đạo mộ tặc này làm cho không chịu nổi nữa rồi, dám còn nói dối lừa gạt họ!

Suốt cả đoạn đường đi qua, vì bọn người này mà đội khảo cổ lo sợ bất an, bây giờ thì tốt rồi không có người ngoài, họ cũng có thể thoải mái, yên ổn.

Lúc này mọi người quay lại nhìn quan tài trong mộ thất, đồng loạt đi tới, dựng thẳng quan tài lên, chuẩn bị mở quan.

Mọi người đeo mặt nạ chống độc và dụng cụ, từ từ đẩy nắp quan tài ra.

Không độc nhưng lại trùng hợp, bên trong lại là một cỗ nữ thi mặc hoa phục, nhìn dáng vẻ của họ dường như cũng là người Đại Đường.

"Vợ và con dâu của Hoằng Hóa công chúa Thổ Cốc Hồn đều là quý tộc Đại Đường, nhưng cái này cứ theo gà vậy, chẳng lẽ họ đều không mặc trang phục Thổ Cốc Hồn sao?" "Phải biết rằng, Thổ Cốc Hồn và Đại Đường, đó là cầu hôn đấy!

Cái gì gọi là cầu hôn, đó tự nhiên là tư thái, mặc hay không không quan trọng." Diệp Kiêu đứng một bên nhìn thi thể này.

Tuy nói cũng mặc hoa phục, nhưng quan tài rõ ràng không có chất lượng tốt như cái trước, quan tài làm bằng gỗ bách thông thường, sự khác biệt này cũng quá lớn rồi.

Diệp Kiêu nhìn kỹ một chút, vật tùy táng trong mộ thất này khác

xa so với cái trước, nếu thật sự là vợ và con dâu của Hoằng Hóa công chúa, thì đãi ngộ chênh lệch cũng quá nhiều, cho nên lúc này mọi người đều đang đoán xem đây rốt cuộc là mộ của ai.

Trên quần áo này không có bất kỳ ngọc bội nào hiển thị thân phận của cô ta, nhưng theo quy chế này mà xem, hẳn là quý nữ tông thất Đại Đường.

"Tiểu Diệp, cháu xem thế nào?

Cháu cảm thấy thân phận của cô ấy ra sao?" Diệp Kiêu lắc đầu không nói gì, dùng đèn pin chiếu vào tóc nữ thi.

Đã như vậy rồi, quần áo trên người cũng rách nát không chịu nổi, nhưng mái tóc vẫn khá gọn gàng, điều này có chút kỳ lạ.

Diệp Kiêu quan sát kỹ lưỡng, đột nhiên, đưa Phát Khâu Chỉ ra, cắm vào tóc, điều này khiến mọi người hít một ngụm khí lạnh.

"Tiểu Diệp, cháu đây là....." Diệp Kiêu không nói gì, dưới ánh mắt của mọi người, từ trong tóc kéo ra một viên đá đỏ tươi.

Nói là đá, không bằng nói là một cành cây, trong suốt tinh khiết.

Ống kính nhắm thẳng vào, tất cả mọi người đều bắt đầu suy đoán.

"Đây là thứ quái gì vậy?

Diệp Đảo sao có thể phát hiện ra?" "Cái gọi là đầu có thể rớt, máu có thể chảy, nhưng kiểu tóc không thể loạn, Diệp Đảo đại khái là dựa vào cái này, mới phát hiện ra manh mối ở đây đúng không?" "Vãi, Diệp Đảo cũng quá lợi hại rồi chứ?

Một ánh mắt là có thể nhìn ra, mắt anh ấy là máy X-quang sao?" "Không phải máy X-quang, chẳng qua là biết phụ nữ yêu cái đẹp, tóc gọn gàng đến mức bất thường, cho nên mới cắm vào đúng không!" Diệp Kiêu nhìn nửa ngày, đột nhiên bật cười.

“Long Huyết Thụ Chi, Pháp khí thứ hai.” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều chấn kinh, không ngờ đây chính là Long Huyết!

“Tiểu Diệp, cháu xác định chứ?” “Sao cảm giác có chút vội vàng vậy?” “Đúng vậy, Tiểu Diệp, cháu tùy tiện tìm một cái là có thể tìm thấy, đơn giản là quá khó tin!” Diệp Kiêu cười khẽ “Thi thể nữ này hẳn là đời vợ của Hoằng Hóa công chúa, cũng hẳn là con gái tông thất Đại Đường, cho dù không phải chính thống, cũng không đến mức chịu kết cục như vậy, cái này hẳn là bị đạo mộ tặc đổi quan tài rồi.” Nghe lời này mọi người đều có chút kinh ngạc, “Bị đạo mộ tặc đổi sao?

Rùm beng đi đổi quan tài của người ta, có bệnh à!” “Vì Pháp khí.” Một câu của Diệp Kiêu, khiến họ kinh ngạc tột độ, “Vì Pháp khí?

Là có ý gì?” “Và cỗ quan tài này là loại kém nhất, hẳn là quan tài tùy táng, có liên hệ mật thiết với quan tài ban đầu.

Mọi người tìm thử xem, quan tài gỗ bách không phải là quan tài tốt nhất để lưu giữ thi thể, và vị tông thất nữ này hẳn là có thứ gì đó trên người bị lấy đi, thậm chí đã xảy ra thi hóa, mới vội vàng nhét cô ta vào cỗ quan tài này để phong tồn.” “Mọi người xem đây chính là một ví dụ!” Diệp Kiêu chỉ vào một số phù văn khắc trên quan tài, “Cái này hẳn là một số phù chú, tôi đoán là để trấn áp cô ta sau khi đổi, nhưng vì quá vội vàng.” “Hiện tại thi thể khô chúng ta nhìn thấy đã là trạng thái sau khi thi hóa.” “Truyền thuyết Long Huyết có thể chống lại lão hóa, đặt nó trên tóc cô ta, có lẽ chỉ là để làm một tín hiệu, cho hậu nhân đến lấy.” “Tiểu Diệp, nếu đã như vậy, vậy tại sao còn thi hóa?” “Hẳn là đã chạm vào một cơ quan nào đó, dẫn đến thi hóa, sau đó lại bị người ta cưỡng chế dừng lại.” “Hẳn là do đạo mộ tặc trước đây làm.” Mọi người đều nhìn nhau, “Hóa ra là đạo mộ tặc trước đây, tôi đã nói mà, sao có thể là bây giờ, nhìn Trương Thế Vĩ bọn họ ngu ngốc như vậy, sao có thể làm ra chuyện này chứ!” Diệp Kiêu gật đầu, đại khái là vậy, cũng không biết những đạo mộ tặc kia đã trải qua những

gì, dẫn đến thi thể còn chưa kiểm tra rõ ràng đã bỏ đi, kết quả cứ thế mà tiện cho anh.

Long Huyết, Phượng Vũ, tiếp theo hẳn là sẽ nhanh hơn nhiều rồi!

Lúc này mọi người thi nhau khen ngợi.

"Diệp Đảo không hổ là Diệp Đảo, tư duy này thật sự không giống ai!" "Diệp Đảo lợi hại, nếu là tôi thì tuyệt đối không nghĩ đến trong tóc còn có Pháp khí!" "Diệp Đảo quen thuộc với những thứ này như vậy, thật khó mà không nghi ngờ, anh ấy thật sự là khảo cổ sao?

Không phải tái diễn nghề cũ chứ?" "Không đâu, nếu Diệp Đảo muốn, thì đã không biết trộm được bao nhiêu mộ cổ rồi, còn có thể hợp tác với đội khảo cổ sao?" Trong livestream các cư dân mạng đều sôi sục.

Diệp Kiêu không khỏi cười khổ, cái này là cái gì với cái gì vậy, anh đoán chẳng qua chỉ là muốn xác định thân phận nữ thi, rồi xem rốt cuộc là bọn đạo mộ tặc nào.

Sao lại còn nghi ngờ anh chứ, thật là.

Hơn nữa Trương Thế Vĩ bọn họ đều đã đi rồi, lần này sống hay chết còn chưa biết, hẳn là sẽ không, bọn họ không có cái đầu đó.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn quanh, không phát hiện ra thứ gì đặc biệt có giá trị.

Đợi anh tìm được những Pháp khí khác, Cáp Bố Thượng Sư hẳn là sẽ đến tìm anh.

Lúc này mọi người đều có chút căng thẳng.

"Tiểu Diệp chúng ta tự mình tìm kiếm, tôi cảm thấy Pháp khí càng lúc càng gần tôi!" "Sao tôi lại có cảm giác một sự thôi thúc, toàn thân đều nóng ran khó chịu." Diệp Kiêu nghe hắn nói vậy, cũng nhìn những

người khác, mọi người đều có cảm giác này.

"Đúng vậy, chúng tôi cũng cảm thấy hình như đặc biệt hưng phấn, đặc biệt nóng!" "Cái này sao, là tôi quá hưng phấn sao?" Diệp Kiêu lập tức tỉnh ngộ, "Các người không phải là đặc biệt hưng phấn hay đặc biệt nóng, mà là mộ thất này đang gia nhiệt!

Mau đi!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, mộ thất đang gia nhiệt, có nhầm lẫn không?

Rốt cuộc là tình huống gì?

Chương 707

Lúc này mọi người đều có chút căng thẳng, nếu toàn bộ mộ thất gia nhiệt, có phải nói rằng họ sẽ rất nhanh bị hấp chín không!

Mọi người hoảng hốt lùi ra ngoài, nhưng lại phát hiện mộ đạo bên ngoài sớm đã bị phong tỏa, mộ đạo này đã thay đổi rồi.

Giây tiếp theo, mộ đạo xuất hiện trước mặt anh khiến Diệp Kiêu lập tức có chút kinh ngạc.

Mộ đạo kiểu chuyển cảnh đồng dạng đều đã đi qua rồi, sao mộ đạo này lại không giống nữa chứ?

"Tiểu Diệp xảy ra chuyện gì vậy!" Diệp Kiêu nhường đường, chỉ thấy phía trước xuất hiện một cái tuẫn táng khanh khổng lồ, bên trong chất đầy xương cốt, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

"Vừa rồi đi qua đâu có thứ này, có phải chúng ta đã động vào cơ quan không?" "Cơ quan?" Diệp Kiêu đột nhiên nghĩ đến điều gì đó?

Sau đó sờ lên tường, chỉ thấy một viên gạch khắc hình hoa sen, khác biệt, Diệp Kiêu nhẹ nhàng nhấn một cái, viên gạch đó liền lún vào, sau đó hai bên trái phải của tuẫn táng khanh mở ra.

Hai tấm sắt "rào rào" va vào nhau thành một mặt phẳng, chính là con đường họ vừa đi qua.

Chẳng qua mọi người vừa rồi đều rất căng thẳng, không phát hiện ở đây còn có một cơ quan, trước mắt nhìn thấy cảnh này mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

"Cái tuẫn táng khanh này thật sự khác biệt!" "Không những vậy, còn được thiết kế tinh xảo đến vậy." "Nhưng tại sao lại đóng tuẫn táng khanh này lại?

Chẳng lẽ bên trong có thứ gì đó?" Diệp Kiêu vừa định nói chuyện thì đột nhiên một tiếng "rắc" vang lên, từ trong tường vươn ra một cành cây, thẳng tắp vươn tới người, nắm chặt tay hắn, người gần nhất lúc đó liền giật mình, ngay sau đó kêu thét lên một tiếng!

Một bóng đen vụt qua, Diệp Kiêu xông tới, trực tiếp chém đứt cái cành cây khô.

Thế nhưng cành cây lại lập tức bò lổm ngổm trên mặt đất, tiếp tục tiến về phía Diệp Kiêu.

Mọi người thấy cảnh này thì trong lòng chợt chùng xuống.

"Cái thứ quái quỷ gì vậy!" Giáo sư Phương lập tức ngồi xổm xuống, đeo găng tay và nắm lấy cái cành cây đó, nhưng lại phát hiện đây không phải cành cây chút nào?

Đây là một con trùng, trên đó có mắt, có răng lớn, thậm chí còn có cả càng nhọn.

Các đốt của cành cây khô còn có răng cưa, trực tiếp xuyên thủng găng tay của Giáo sư Phương, thậm chí còn há miệng muốn cắn.

Giáo sư Phương vội vàng vứt nó ra, lại dùng chân giẫm một cái.

"Cọt!" một tiếng, cành cây đứt lìa, từ bên trong rỉ ra dịch thể màu đỏ tươi.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều kinh hãi.Diệp Kiêu nhìn cái cành cây đó bò đến chân mình, sau đó móc chặt vào ống quần anh, thuận thế muốn bò lên.

Điều này thật sự có chút nằm ngoài dự đoán, cành cây khô lại là một con trùng?

Đáng sợ hơn là sau khi chạm vào da thịt, cành cây khô này lập tức khiến toàn thân tê liệt.

Diệp Kiêu chỉ cảm thấy bắp chân mình tê dại rồi mất đi tri giác.

Anh không khỏi giật mình, vội vàng dùng một nhát đao chém đứt cái cành cây khô đó, sau đó dùng súng phun lửa đốt sạch sẽ.

Xong xuôi, anh mới lớn tiếng hô về phía mọi người: "Là Trúc Tiết Cổ Trùng!

Nhanh lên, rời khỏi đây, thứ này có thể làm tê liệt thần kinh, đến lúc đó các người sẽ đứng yên cho chúng ăn thịt!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều kinh ngạc không thôi, nhưng trong lúc hoảng loạn cũng không quên nghe lời Diệp Kiêu mà trực tiếp rời đi, nhanh chóng rút lui.Cư dân mạng trong phòng live stream lại càng mắt tròn mắt dẹt."Tiêu đời rồi, tiêu đời rồi!

Bibi Q!" "Cái cành cây khô này màu tối thế, trong mộ cổ làm sao mà nhìn rõ được, nói không chừng lát nữa là chết sạch cả lũ!" "Sao tôi lại cảm thấy ông đang hả hê vậy?

Chết sạch thì có lợi gì cho ông?" "Ông nói chuyện kiểu đó đúng là đáng ghét!" "Xin đừng hiểu lầm, tôi không phải là người đáng ghét gì cả, tôi chỉ nói thật thôi.

Hơn nữa, loại Cổ trùng này thực sự nguy hiểm, không có tiếng động mà còn có tác dụng gây tê liệt, đúng là khó nhằn." "Thật sự không được thì cứ tự đi đi, đừng quản nữa, nhiều người thế làm sao mà quản xuể?"Anh Nghiếp Tượng vội vàng chạy theo.

Diệp Kiêu và mọi người nhanh chóng rút lui, nhưng quay đầu lại thì thấy Giáo sư Phương đang đứng sững tại chỗ, cả khuôn mặt tái mét vì kinh hãi.

Diệp Kiêu vội chạy tới, thấy một cái "cành cây" đã bò lên cánh tay Giáo sư Phương.

Giáo sư Phương toàn thân run rẩy nhưng không thể nào nhúc nhích

được.

Diệp Kiêu vung dao "xoẹt" một tiếng chém thẳng về phía Giáo sư Phương!

Đồng tử Giáo sư Phương co rút lại, không ngờ Diệp Kiêu lại muốn giết mình.

Nhưng nghĩ lại, thà chết dưới lưỡi dao của Diệp Kiêu còn hơn bị đám Cổ trùng cây khô này ăn thịt.

Thế là ông nhắm chặt mắt, chờ đợi Diệp Kiêu kết liễu mình một cách dứt khoát.

Xoẹt!

Giáo sư Phương chỉ cảm thấy cả người run lên, ngay lập tức bị Diệp Kiêu vác lên vai và chạy đi.

Mọi người thấy vậy đều ngây người.

"Mọi người chạy mau!" Diệp Kiêu hét lên với họ.

Tất cả đều rút ra ngoài, đến một con đường mộ khác cạnh hố mai táng.

Anh Nghiếp Tượng nhanh mắt nhanh tay tìm thấy cơ quan và ấn xuống, mọi người đồng loạt đi vào.Lúc này, Diệp Kiêu cũng đến, đặt Giáo sư Phương xuống.

Thấy ông, Diệp Kiêu cảnh giác không thôi.

"Giáo sư Phương?

Giáo sư Phương!" Lúc này, mặt Giáo sư Phương đã chuyển sang màu xanh xám.

Diệp Kiêu nhìn thấy, không chút do dự rạch tay mình, nhỏ máu vào miệng Giáo sư Phương.

Máu của anh có thể giải độc, Kỳ Lân Cổ Huyết có thể đối phó với Cổ trùng, mong rằng sẽ có tác dụng.

Cư dân mạng trong phòng live stream thấy cảnh này đều ngớ người.

"Sức mạnh đàn ông bùng nổ quá!

Vừa nãy còn vác cả Giáo sư Phương!" "Cảnh này chúng ta có xem được không vậy?

Tự nhiên lại có CP (cặp đôi) ra đời." "Trời ơi, cảnh này đã ở mức hạn chế rồi mà lại không bị báo cáo cấm, đúng là đỉnh của chóp!" "Chủ đề trộm mộ vốn đã khác biệt rồi, hơn nữa Giáo sư Chu và họ ở đây thì làm sao có thể báo cáo được chứ?" "Có phải bị ngốc không?

Nhưng liệu cách này của Diệp Kiêu có hiệu quả không?" "Tôi nghĩ là có thể, Diệp Đạo đừng bao giờ làm chúng ta thất vọng nhé!" "Diệp Đạo đã bao giờ làm chúng ta thất vọng đâu?" "Tôi có chút không dám tin, máu của anh ta có thể chữa bách bệnh, tuyệt đối không thể để người khác biết được, nếu không thì chẳng phải sẽ trở thành vật thí nghiệm sao."Cư dân mạng vừa nói xong, đã thấy Giáo sư Phương ho khan dữ dội.

Diệp Kiêu vỗ lưng ông, Giáo sư Phương "phì" một tiếng nôn ra một ngụm máu.

Ngay sau đó, Diệp Kiêu ra hiệu cho ông uống thuốc kháng sinh và tiêu viêm.

Sau khi Giáo sư Phương hồi phục, ông nhìn Diệp Kiêu và nói: "Có máu của cậu rồi, tôi còn cần uống thuốc nữa sao?" "Máu của tôi chỉ có thể giải độc, nhưng vẫn còn độc tố, sẽ gây ra một loạt biến đổi.

Vì vậy, uống kháng sinh và tiêu viêm cũng là để đảm bảo cơ thể ông nhanh chóng hồi phục, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Chương 708

Nếu không, lát nữa mà có chuyện gì thì chúng ta cũng không cứu được ông đâu." Nghe anh nói vậy, Giáo sư Phương mới gật đầu: "Tiểu Diệp, cảm ơn cậu nhiều.

Vừa nãy tôi cũng không biết bị làm sao, trong khoảnh khắc đã mất đi tri giác rồi.

Thứ này thật sự lợi hại, Trúc Tiết Cổ Trùng rốt cuộc là sao vậy?" Diệp Kiêu xác nhận xung quanh không có nguy hiểm gì, mới nói: "Trong ngôi mộ này có rất nhiều hệ thống cộng sinh côn trùng – thực vật.

Có thực vật là có côn trùng, cho dù là thi miết hay những loại Cổ trùng kia, đều dựa vào thực vật.

Chúng nương tựa vào nhau, cùng nhau hấp thụ dinh dưỡng.""Trúc Tiết Cổ Trùng bám trên Xà Bách, bình thường sẽ ngụy trang thành cành cây cùng với dây leo để tìm kiếm người sống.

Một khi tìm thấy con mồi, chúng sẽ làm tê liệt toàn bộ con mồi, sau đó từ từ kéo con mồi vào bên trong tường bằng dây leo, dần dần hút cạn đến chỉ còn lại bộ xương trắng.

Hầu hết xương cốt trong này có lẽ đều bị chúng hấp thụ hết rồi." Diệp Kiêu thở dài một hơi, nhấc Hắc Kim Cổ Đao lên, ánh mắt đầy cảnh giác.

Mọi người thấy anh như vậy thì giật mình.

"Tiểu Diệp, cậu đang nhìn gì vậy?" "Mọi người tuyệt đối đừng động, đừng lên tiếng.

Hãy cảnh giác với các khe nứt trong vách đá, những 'cành khô' đó

chắc chắn sẽ chui vào, Trúc Tiết Cổ Trùng sẽ len lỏi qua các khe nứt mà chui vào đó.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều đứng bật dậy.

Cư dân mạng trong phòng live stream lại càng ngớ người.“Thôi rồi, chưa từng nghĩ lại xảy ra chuyện như vậy, lần này toang thật rồi.” “Tiểu Diệp, cậu nói rốt cuộc có phải thật không?” “Cái này còn phải nghi ngờ sao?” Mọi người đều đang quan sát.

Lúc này, Diệp Kiêu nhìn vách đá, đột nhiên rút súng phun lửa ra, xả một tràng vào vách đá.

Họ thấy vách đá bắt đầu vặn vẹo.

Mọi người lúc này mới phát hiện cả bức tường đều là Trúc Tiết Cổ Trùng.

Vừa thấy lửa là tiếng “lách tách” vang lên không ngớt.

Điều này khiến mọi người lập tức hoảng sợ tột độ, không ngờ họ đã bị bao vây.

May mà họ còn tưởng nơi này an toàn.

Giờ thì hay rồi, tự dâng mình vào miệng cọp.

Họ hoảng hốt không thôi.

“Tiểu Diệp, phải làm sao đây?” “Nếu là như vậy, chúng ta còn có thể ra ngoài được không?” Diệp Kiêu nhíu mày.

“Cứ đốt trước đã!”Tiếng súng phun lửa từ khắp bốn phương tám hướng vang lên, nhắm vào các bức tường.

Chẳng mấy chốc, mùi khét lẹt nồng nặc.

Mùi hăng nồng đến nỗi mọi người đều muốn nôn mửa, ngay cả khi đeo mặt nạ phòng độc cũng không tránh khỏi.

Nhưng dù sao cũng còn hơn là bị Trúc Tiết Cổ Trùng ăn thịt.

Sau khoảng hơn mười phút, cuối cùng cũng đã tiêu diệt xong.

Diệp Kiêu lại nhìn lên đỉnh mộ, sạch trơn, không có gì.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên các bức tường đều có vết cháy đen, có lẽ khiến Trúc Tiết Cổ Trùng bên ngoài cũng không dám vào nữa.

Diệp Kiêu lúc này mới gật đầu.Mọi người rảnh rỗi mới nhìn ngó xung quanh.

Vừa nãy bị Trúc Tiết Cổ Trùng bao vây nên họ không phát hiện ra, ở đây còn có một quan tài Bạch Ngọc.

Rộng một mét, dài khoảng một mét hai.

Với chất liệu như vậy mà lại ngắn như thế, quả thật có chút kỳ lạ.

Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Nếu không lầm thì bên trong này chôn cất Đồng nam đồng nữ, làm vật tuẫn táng." Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều chấn động.

"Là Đồng nam đồng nữ làm vật tuẫn táng, tại sao lại được đặt riêng trong một quan tài?" "Điều đó cho thấy họ rất quan trọng, và thân phận không hề thấp." "Trời ơi, cái này cũng quá ghê tởm, quá tàn nhẫn rồi, lại dùng trẻ con để tuẫn táng, những kẻ cầm quyền đó rốt cuộc nghĩ gì vậy?" "Trong thời cổ đại, chuyện này không phải là khó khăn gì, hơn nữa là chuyện rất bình thường, nên không cần phải cảm thấy gì." "Nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận được, luôn cảm thấy ở đây có điều gì đó khuất tất, hơn nữa, ông xem những thứ này cũng quá kỳ lạ rồi!" "Bạch ngọc đều là để trường sinh, chẳng lẽ tuẫn táng Đồng nam đồng nữ cũng là vì trường sinh sao?

Cái này cũng quá kinh tởm rồi!" "Giáo sư Chu đã nói rồi, không

cần quá bận tâm, dù sao đây cũng chỉ là thao tác thường ngày thôi, những kẻ cầm quyền đều là như vậy." "Cứ xem trước đã!"Mọi người nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu gật đầu, xác nhận xung quanh không có Cổ trùng gì, lúc này mới đẩy quan tài ra.

Chỉ thấy bên trong một đôi Đồng nam đồng nữ nằm đó, như còn sống, mắt nhắm nghiền, mặc hoa phục.

Cảnh tượng này khiến trái tim mọi người thắt lại.

Cư dân mạng trong phòng live stream lại càng bình luận không ngớt.

"Trời ơi, nếu ông không nói đây là trong quan tài, tôi còn tưởng là hai em bé đang ngủ ở đây!" "Nhìn mà thấy xót xa, làm mẹ rồi không thể nhìn cảnh này, chắc chúng nó đau đớn biết bao!" "Hơn nữa, xử lý chống phân hủy hình như là lúc còn sống đã bắt đầu rồi." "Trời ơi, nghe ông nói thế đúng là không dám nhìn thẳng, rốt cuộc là làm thế nào mà ra nông nỗi này?"Diệp Kiêu và các thành viên đội khảo cổ liên hợp cẩn thận dùng dụng cụ đưa hai thi thể ra ngoài, đặt xuống đất.

Lúc này, Giáo sư Chu và những người khác sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, mới trầm giọng nói: "Là dùng thủy ngân để chống phân hủy, hơn nữa nội tạng đã bị móc rỗng, toàn bộ được đổ đầy thủy ngân.

Phải cẩn thận!" Nghe lời này, mọi người đều kinh hãi đến sững sờ.

"Trời ơi, những kẻ này đúng là không phải người, lại dùng thủy ngân để chống phân hủy cho những đứa trẻ nhỏ như vậy!" "Làm như vậy chính là để tuẫn táng chúng, theo đuổi trường sinh, cái này đúng là không phải người!" "Bây giờ nói gì cũng vô dụng rồi, tôi chỉ biết lần này nhìn thấy thì thấy có chút khó chịu, ngôi mộ cổ này không biết chôn người hay súc sinh nữa!" "Không đành lòng nhìn thẳng, cái này chắc đau đớn biết bao.

Nhìn hai đứa nhỏ ăn mặc và tướng mạo, chắc cũng là con nhà tử tế, vậy mà cũng bị đem ra làm vật tuẫn táng!"Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Nếu quan tài Bạch Ngọc là vì trường sinh, và đặt hai Đồng nam đồng nữ này vào đó cũng là vì trường sinh, thì mục đích của kẻ đó đã đạt được.

"Tiểu Diệp, cậu nghĩ ở đây sẽ có Pháp khí không?" Diệp Kiêu lắc đầu.

"Chưa chắc đã có Pháp khí, nhưng chắc chắn sẽ có bảo bối.

Bên trong quan tài này có không ít đồ đâu, ông xem trước đi." Bên trong có vô số vàng bạc, hoa cài và cả một chiếc hộp lớn nhỏ.

Nếu đây là hậu duệ của Công chúa Hoằng Hóa, liệu bà ta có nỡ dùng con cháu của mình để tuẫn táng không?

"Đúng là kẻ cầm quyền không biết nỗi khổ của dân, vì một chút thứ này mà lại làm ra những chuyện như vậy!" Ngay cả Diệp Kiêu cũng vô cùng khinh thường.Bên trong có không ít hộp lớn nhỏ, đúng như Diệp Kiêu nói, từng cái từng cái được lấy ra.

Bên trong chứa đầy vàng bạc ngọc ngà, thậm chí còn có cả kinh văn trường sinh.

Xem ra, thật sự là muốn dùng hai đứa trẻ này làm "dẫn tử" trường sinh.

Diệp Kiêu lắc đầu, đúng là không dám tin.

Nhưng nghĩ lại, kẻ cầm quyền vì đạt được mục đích của mình, chuyện gì mà không làm được, nên anh cũng mặc kệ.

Lúc này, thấy cảnh tượng này, lòng mọi người đều nặng trĩu.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

“Thôi được rồi, không nói nữa, mọi người chuẩn bị đi.”Lời của Diệp Kiêu khiến họ phản ứng lại, trước tiên là kiểm kê tất cả vật phẩm tuẫn táng.

Chương 709

Bên trong quan tài Bạch Ngọc, Diệp Kiêu sờ thử một chút, lại phát hiện trên nắp quan tài có chữ.

Điều này khiến anh trong lòng vui mừng, vội vàng gọi Giáo sư Chu và những người khác lật nắp quan tài lại, đặt lên trên để xem.

Đây là chữ Thổ Cốc Hồn.

"Tiểu Diệp, trên này rốt cuộc viết gì vậy?" Vì chữ này mọi người đều không đọc được, nhưng chỉ có Diệp Kiêu là đọc được, nên anh dịch từng chữ một: "Đại khái là nói hai đứa trẻ này là Thiên tuyển chi tử và Thiên tuyển chi nữ, phụng ý trời đến cứu vớt vạn dân để đạt được đạo vĩnh sinh.

Chỉ cần chôn cất chúng, trải qua ngàn năm sẽ hoàn hồn trở lại." "Cái này đúng là âm mưu của chúng!

Nội tạng đã bị móc rỗng, đã chống phân hủy rồi, làm sao mà hoàn hồn được?" Diệp Kiêu tức giận vô cùng, căn bản không tin.

Đợi đến khi các thành viên đội khảo cổ niêm phong tất cả đồ vật lại từng món một, hai đứa trẻ cũng được đặt lại vào trong.Giáo sư Chu cuối cùng cũng không đành lòng nhìn, bèn thở dài một tiếng, phong kín quan tài lại, rồi đi về phía mục tiêu tiếp theo.

Diệp Kiêu thì luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Dưới ánh đèn chập chờn, hai thi thể đặt trong quan tài, hơn nữa còn là quan tài Bạch Ngọc, hai khuôn mặt "như còn sống" cứ thoáng qua mắt anh.

Diệp Kiêu lúc đó không nói gì, nhưng ngay sau đó, đột nhiên có người phía sau hét lên kinh hãi: "Anh đánh tôi làm gì!"Diệp Kiêu quay

đầu nhìn người đó.

“Chuyện gì vậy?” Một thanh niên của đội khảo cổ lắc đầu.

“Tôi cảm giác có người vỗ vào eo tôi một cái.” “Vỗ vào eo anh à?” “Vâng, anh xem này.” Cậu ta vén áo lên.

Vì họ đều mặc quần áo chống nước, bên trong được nhét kỹ càng, giờ vén áo lên, mấy người bật đèn pin nhìn qua thì lập tức giật mình!

Trên eo cậu ta rõ ràng có một dấu tay màu đen, hơn nữa là dấu tay trẻ con!

Điều này khiến mọi người đều có chút chấn động.

Mọi người nhìn cậu ta đều không dám tin, còn cậu ta thì giật mình nói: “Rốt cuộc là cái gì?

Mấy anh nói cho tôi biết rốt cuộc là cái gì?” “Là một dấu tay nhỏ.” Mọi người đều chuyển ánh mắt về phía quan tài.

“Chẳng lẽ là đứa trẻ đó?” Lập tức, mọi người hít vào một hơi khí lạnh, tim đều nhảy lên tận cổ họng.“Không thể nào!” “Có gì là không thể?

Đây là mộ cổ, cái gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng không thể nào lại xảy ra chuyện này ngay lúc này, có phải là ma quỷ ám không?” “Nó có phải là thích tôi rồi không, phải làm sao đây?

Tiểu Diệp, cái này phải làm sao?” “Cứ bái lạy để tiễn nó đi.” Diệp Kiêu sắc mặt khó coi, tuy anh không tin quỷ thần, nhưng chuyện này quả thực có chút kỳ lạ.Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều nhìn anh.

Diệp Kiêu lấy từ trong ba lô ra phù chú và nến hương, trực tiếp bày lên.

Anh thắp ba nén hương, “Tôi không quản cô là ai, cũng xem như là tiền bối của chúng tôi.

Hôm nay đặc biệt đến quấy rầy, xin hãy bình an.” Diệp Kiêu vái ba vái về phía đó, trực tiếp cắm hương lên.

Sau đó anh quay sang thanh niên kia, “Nhanh lên, lại đây vái ba vái!” Anh lại thắp ba nén hương đưa cho, thanh niên lập tức kinh hãi không thôi, sau khi cầm lấy hương thì lại quỳ xuống, dập ba cái đầu: “Xin tha cho tôi, tôi không cố ý, tôi chưa từng nghĩ sẽ đến quấy rầy cô, chúng tôi đi đây!” Sau đó cậu ta đứng dậy.

Lúc này, đột nhiên một luồng âm phong thổi qua, “ù” một tiếng, hương cháy nhanh chóng tàn.

Thấy hương cháy nhanh như vậy, Diệp Kiêu không khỏi nhíu chặt mày, lúc đó tất cả thành viên đội khảo cổ đều sợ đến tim đập thình thịch!“Cái này có phải là ma quỷ ám không?” “Tôi từng xem tác phẩm của Lâm đại sư, ông ấy nói nếu hương cháy quá nhanh thì là có vấn đề, có phải là nó sẽ không tha cho chúng ta không?” Thanh niên kia lập tức sợ hãi tột độ, níu chặt lấy Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhíu mày nhìn cảnh này, cảm thấy có chút khó tin, ngay cả anh cũng là lần đầu tiên gặp phải, rốt cuộc chuyện này là sao?Mọi người đều nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu cũng cảm thấy khó tin, nhưng sau đó anh lại bật cười.

“Mặc kệ nó là cái gì, hương cũng đã thắp rồi.

Nếu không biết điều, thì cứ thế mà chém!

Người cũng đã chết rồi, dù có được bảo quản ngàn năm thì cũng chỉ là người chết thôi, sợ gì chứ!” Diệp Kiêu nói xong, nhấc Hắc Kim Cổ Đao lên, chém một nhát vào không trung.

Khí đao “xoẹt” một tiếng, lập tức xé toạc một đường gợn sóng

trong không khí, cũng khiến Diệp Kiêu đột nhiên nhận ra có điều gì đó không đúng.Âm phong kéo đến chứng tỏ bên dưới là thông suốt, nhưng căn phòng mộ này rõ ràng không có gì, xem ra có vấn đề.

Lúc này, Diệp Kiêu nhìn lướt qua xung quanh.

Giáo sư Phương nói: "Tiểu Diệp, cậu xem cái hộp này có vẻ không ổn lắm phải không?" Ông ta lấy ra một cái hộp.

Diệp Kiêu không khỏi giật mình.

"Cái này từ đâu ra vậy?" "Cái này lấy từ trong quan tài ra, bên trong hộp đựng kinh văn, nhưng tôi cảm thấy hình như không phải vậy, có lẽ bên trong còn có thứ khác, cậu xem đi." Khoảnh khắc Giáo sư Phương lấy kinh văn ra, mọi người vừa định ngăn cản thì đã chậm một bước.

Kinh văn "loảng xoảng" một tiếng vỡ tan, rơi xuống đất.

Đó là thẻ tre.

Giáo sư Phương lập tức ngây người.

Giáo sư Chu đầy vẻ đau xót, vội vàng chạy tới.

"Đúng là phí của trời!

Nếu đây là kinh văn cổ thì không tầm thường đâu, chỉ có thể phục chế lại thôi!"Lúc này, Diệp Kiêu trừng mắt nhìn Giáo sư Phương.

"Cái hộp sao lại lấy ra rồi?" Chẳng phải nên niêm phong sao!

Giáo sư Phương lắc đầu.

"Tôi cũng không biết là ai nhét vào tay tôi, tôi cứ thế cầm lấy thôi." "Ai nhét vào tay ông?

Ông đừng có dọa tôi!

Giáo sư Phương, chúng ta đều ở đây mà!" "Đúng vậy Giáo sư

Phương, không có chuyện gì thì đừng nói bừa!" Giáo sư Phương vội vàng giải thích.

"Tôi không biết gì cả, tôi chỉ biết tôi đang xem đồ vật, đột nhiên có người nhét cái hộp vào tay tôi!" "Nhưng tôi cũng không nhìn rõ rốt cuộc là ai." Các thành viên đội khảo cổ và quân đội đều lập tức căng thẳng.

Anh Nghiếp Tượng lại kiểm tra đi kiểm tra lại phòng live stream của mình, xác nhận căn bản không có ai chú ý.

Cái này giải thích thế nào đây?

"Thôi rồi, chẳng lẽ ở đây có thứ gì đó mà chúng ta không nhìn thấy sao, cái này chẳng lẽ không phải là ma quỷ ám chứ?" "Trên đời này làm gì có ma quỷ!" Diệp Kiêu lắc đầu.

"Tôi căn bản không tin thuyết quỷ thần, nên các ông cũng đừng có lo lắng vẩn vơ nữa, không thể tồn tại đâu." Lời của Diệp Kiêu khiến họ lập tức bình tĩnh lại."Nếu là như vậy, tại sao lại xảy ra chuyện này?" Họ cũng bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc Tiểu Diệp nói có đúng không.

"Diệp Đạo, chúng tôi trong phòng live stream cũng không nhìn thấy." "Cả phòng live stream đều không thấy ma quỷ gì cả, chắc là Giáo sư Phương bị ảo giác rồi." "Nhưng vừa nãy Giáo sư Phương căn bản không hề đến gần, nếu nói ông ấy tự lấy hộp từ trong ra, cái này sao có thể?

Chắc chắn là có người làm!" Lúc này, mọi người đều đang suy đoán lẫn nhau.

Giáo sư Phương cũng cảm thấy mình bị oan, ông thật sự không lấy, sao lại xảy ra chuyện này.

Chương 710

Giáo sư Phương nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

“Mọi người tụ lại một chỗ, xem xem ở đây có người nào khả nghi không?

Vạn nhất có kẻ trà trộn vào thì không hay đâu.”Quân đội và đội khảo cổ cộng lại cũng chưa đến hai mươi người.

Một đội ngũ mười mấy người, thêm Diệp Kiêu và anh Nghiếp Tượng, liếc một cái là thấy hết, làm sao có người khác được chứ?

Giáo sư Phương nhìn quanh cũng không phát hiện ra manh mối gì.

Mọi người cũng bắt đầu nghi ngờ, Giáo sư Phương có phải thật sự bị ảo giác rồi không?

Mọi người đều nghi ngờ Giáo sư Phương nhìn nhầm rồi, Giáo sư Phương bày tỏ mình cũng rất bất lực, ông căn bản không làm gì cả, sao lại xảy ra chuyện như vậy?

“Mấy người đừng nhìn tôi như thế, tôi thật sự không biết gì cả, cái hộp đó quả thực có người đưa cho tôi mà!” “Tiểu Diệp, cậu phải tin tôi!”Diệp Kiêu nhìn quanh một vòng, trực tiếp xông đến chỗ Giáo sư Phương, giơ chân lên đá!

Điều này khiến mọi người giật mình, cái này chẳng lẽ là đánh người sao!

Giáo sư Chu vội vàng chạy tới muốn kéo Diệp Kiêu lại, dù Giáo sư Phương có lấy đi chăng nữa thì cũng không thể đánh người chứ!

Mọi người đều sợ hãi, Tiểu Diệp nóng tính thật!

“Diệp Đạo cuối cùng cũng đánh người rồi!” “Diệp Đạo tức giận muốn dạy dỗ Giáo sư Phương!” “Nhưng đây không phải lỗi của Giáo sư Phương, chắc chắn có hiểu lầm gì đó, không thể tự mình đánh nhau!” Giáo sư Chu không kéo nổi, còn Giáo sư Phương thấy Diệp Kiêu xông đến chỗ mình cũng sợ hãi, không ngờ anh ta lại thật sự ra tay với mình.

Giáo sư Phương vừa định hét lên thì thấy Diệp Kiêu túm lấy ông, đá ông sang một bên.

Một tiếng “rầm” cực lớn, sau đó là tiếng thét chói tai, một thứ đen sì cao hơn nửa người, trực tiếp bay ra ngoài đâm sầm vào vách tường!

Cảnh tượng này khiến mọi người đều sợ hãi, không hiểu rốt cuộc là thứ quái quỷ gì, tất cả đều chạy lại gần.“Cái, cái này rốt cuộc là thứ gì?” Diệp Kiêu nói: “Khỉ.” Lúc này, con khỉ bị Diệp Kiêu đá bay ra, đau đớn kêu la inh ỏi, lại muốn xông tới.

Diệp Kiêu trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một nhát đoạt mạng!

Mọi người thấy cảnh này đều ngớ người, không ngờ Diệp Kiêu ra tay lại dứt khoát như vậy.

Nhưng trong mộ cổ làm gì có khỉ?

Mọi người đều có chút mơ hồ.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Vừa nãy chính là nó làm đó, thân thủ linh hoạt, nếu không thì Giáo sư Phương cũng sẽ không không chú ý tới nó.” Thì ra là vậy, suýt nữa thì hiểu lầm Giáo sư Phương.Mọi người còn chưa hoàn hồn sau cú sốc, đã có người hỏi: “Tại sao bên dưới lại có khỉ, hơn nữa con khỉ đó làm sao lại chạy đến bên cạnh Giáo sư Phương được?” Mọi người đều không biết, Diệp Kiêu thì trầm giọng nói: “Có lẽ là thấy chúng ta đến, nên nó tùy tiện chọn một người.

Khỉ ở đây có lẽ cũng là do người giữ mộ nuôi dưỡng, và đã bị biến dị rồi.” Vừa nãy lúc Diệp Kiêu chém giết, anh đã nhìn thấy rồi, con khỉ này mắt đỏ ngầu, mặt dữ tợn, rình rập động thủ!

Mọi người nghe vậy không khỏi sợ hãi.

“Như vậy thì chúng ta càng nguy hiểm hơn nhiều, con khỉ này đi lại không một tiếng động, không biết nó đến lúc nào.” “Lỡ nó tấn công chúng ta thì chẳng phải rất nguy hiểm sao?” “Mấy con khỉ này khả năng cao cũng là loại quái vật đó phải không?” Diệp Kiêu gật đầu.

“Có khả năng, hơn nữa loại khỉ này còn khá thông minh, biết cách tạo ra mâu thuẫn.

Vừa nãy nếu chúng ta mắc lừa mà không phát hiện ra nó, có lẽ Giáo sư Phương đã bị oan rồi, nên tôi mới cố ý nổi giận.” Thì ra là vậy!

Cư dân mạng trong phòng live stream lập tức hiểu ra.“Hóa ra nửa ngày là cái thứ này, tôi còn tưởng Giáo sư Phương thật sự thần không biết quỷ không hay lấy đồ ra!” “Ban đầu ai nói Giáo sư Phương bị ảo giác, đến đây nhận lỗi đi!” “Giáo sư Phương thật đáng thương, ôm một cái an ủi nào.” Mọi người xôn xao bàn tán, nhưng Giáo sư Phương vẫn có chút nghi ngờ.

“Con khỉ này rốt cuộc từ đâu đến, hơn nữa nó đến đây rốt cuộc muốn làm gì?” “Nó nhét cái hộp vào tay tôi, chẳng lẽ bên trong cái hộp này có bí mật gì sao?” Diệp Kiêu lại một lần nữa lấy cái hộp ra.

Kinh văn bên trong đã rơi xuống đất, tạo thành những mảnh vỡ, nhưng ghép lại thì chữ trên thẻ tre vẫn có thể đọc được.

“Bí quyết trường sinh, ngoài Pháp khí ra, còn cần có máu của tiên nhân hữu duyên để tẩy rửa, mới có thể phát huy diệu dụng.” “Trên thẻ tre nói chính là phương pháp mở ra Pháp khí, nhưng Pháp khí chưa tập

hợp đủ, con khỉ này cố ý truyền tin tức cho chúng ta." Lời này của Diệp Kiêu khiến mọi người đều ngớ người."Khỉ đến truyền tin tức ư?

Vậy người đứng sau con khỉ đó rốt cuộc muốn làm gì?" "Chẳng lẽ ngôi mộ cổ này không phải của Cáp Bố Thượng Sư sao?

Tại sao nó lại giúp chúng ta?" "Con khỉ này rốt cuộc có lai lịch gì thì không ai biết, nhưng không thể không nói con khỉ này quả thực có chút cổ quái." "Có thể sinh tồn trong mộ cổ, nếu là người giữ mộ thì người này khả năng cao cũng là lão yêu quái sống ngàn năm không chết!" Diệp Kiêu phân tích như vậy khiến mọi người đều có chút kinh hãi, tất cả đều tụ lại một chỗ, trong lòng không khỏi bất an.

"Tiểu Diệp, chúng ta còn phải tiếp tục đi xuống sao?" "Sao tôi lại cảm thấy trong mộ cổ này ngày càng quái lạ vậy, những thứ kỳ quái xuất hiện không ngừng.

Tuy nói hệ thống cộng sinh côn trùng – thực vật mới là cơ quan lớn nhất, nhưng con khỉ này đột nhiên xuất hiện đã lật đổ nhận thức của tôi rồi!" "Đúng vậy Tiểu Diệp, chúng ta vẫn nên quay về đường cũ, để máy móc thiết bị làm công việc khai quật cuối cùng đi!" "Cửu Tầng Yêu Tháp gì đó chúng ta bây giờ còn chưa rõ rốt cuộc là chuyện gì, nhưng tôi cảm thấy đây chỉ là một canh bạc thôi."Diệp Kiêu lại lắc đầu.

"Công chúa Hoằng Hóa ban đầu lựa chọn nơi này để mai táng, và Mộ Dung Nặc Hạt Bát coi nơi này là tổ phần của Mộ Dung thị, các ông nghĩ họ là những kẻ tầm thường sao?" "Trong bia mộ của bà ấy có ghi rõ, Hoằng Hóa là một người thông tuệ.

Thân là công chúa Đại Đường, tình cảm giữa bà và Mộ Dung Nặc Hạt Bát rất sâu đậm.

Bà ấy cũng hiểu rõ cuộc sống sau khi gả vào Mộ Dung thị chắc

chắn sẽ không như trước, nhưng vẫn có thể nhận được sự tôn trọng của Mộ Dung thị, khả năng cao là vì bà ấy đã mang đến thứ mà Mộ Dung thị cần." "Và thứ này rất có thể có liên quan đến trường sinh." "Nếu không thì tuyệt đối sẽ không lợi dụng con dâu của mình làm vật chứa Pháp khí." "Việc phát hiện Phượng Vũ và Long Huyết đã có thể nói lên tất cả rồi.

Các ông còn nghĩ bà ta là một công chúa bình thường sao?"Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều bắt đầu nghi ngờ.

"Ý của cậu là Cáp Bố Thượng Sư có liên quan đến bà ta?

Nếu không thì một công chúa làm sao lại biết được?" Diệp Kiêu gật đầu.

"Không những có liên quan, mà Cáp Bố Thượng Sư rất có thể đã đưa ra các loại lời hứa để họ ở lại đây canh giữ.

Nếu không thì sau này làm sao họ lại hoạt động trong khu vực này được?" Nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người cũng đều gật đầu.

"Nói có lý, nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút khó tin." "Tiểu Diệp, cậu nói sau này còn có âm mưu gì nữa không?" Diệp Kiêu lắc đầu.

"Lúc này nói nhiều cũng vô ích, chúng ta cứ tiến lên trước đã."Mọi người theo Diệp Kiêu đi tới, nhưng vừa đi được hai bước thì nghe thấy trong bóng tối truyền đến tiếng "khè khè", "Khỉ, khỉ lại quay lại!" "Nghe tiếng hình như không chỉ có một con, cái này phải làm sao?" "Loài khỉ này nếu nói đáng yêu thì cũng đáng yêu, nhưng nếu nói đáng ghét thì thật sự đáng ghét, đặc biệt là vào lúc này mà chúng xuất hiện thì tôi cũng không nhịn được mà giết chúng!" Diệp Kiêu nhíu chặt mày, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Con khỉ trước đó đã bị anh giết rồi, con khỉ này cũng không ngoại

lệ.

“Bất kể có bao nhiêu, đến một con thì giết một con, đến hai con thì giết một đôi!” Diệp Kiêu không chút khách khí.

Lúc này, mọi người nhìn Diệp Kiêu đều cảm thấy anh nói có lý, vào lúc này thì nhất định phải làm theo lời anh.Khoan dung với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân.

Do đó, tất cả đều rút vũ khí ra.

Tiếng kêu từ bốn phương tám hướng vang lên chói tai, mọi người không dám tin tiếng khỉ kêu lại đáng ghét đến vậy, cứ như thể lạc vào một ngọn núi khỉ trong sở thú, nhất thời quên mất mình đang ở đâu.

Lúc này, mọi người đồng loạt nhìn ra bên ngoài, Diệp Kiêu thì nhíu chặt mày.

Những con khỉ này di chuyển nhanh trong bóng tối, không dễ bắt.

Hơn nữa, tiếng kêu của chúng cứ đánh lạc hướng, lúc ở chỗ này, lúc ở chỗ kia khiến họ vô cùng phiền phức.

Diệp Kiêu cũng rõ, nếu không giải quyết nhanh chóng, e rằng sau này còn gặp rắc rối.Ngay lúc này, thấy mọi người căng thẳng như vậy, Diệp Kiêu nhìn chằm chằm về phía xa, lát sau liền xông ra ngoài!

Cư dân mạng trong phòng live stream thở dài một hơi.

“Diệp Đạo lại xông ra rồi, đúng là vẫn đẹp trai như mọi khi, xông pha đi đầu!” “Nếu là tôi thì chắc sẽ sụp đổ mất, quanh năm suốt tháng cứ đối mặt với mấy thứ này, lát lại phải tự mình ra ngoài giải quyết, rốt cuộc có ai giúp anh ấy được không!” “Giúp thế nào nữa, không gây thêm phiền phức cho Diệp Đạo đã là giúp đỡ lớn nhất rồi!” “Diệp Đạo, Tiểu Diệp mà có thể xông ra được thì đương nhiên là tốt nhất rồi.”Sau khi Diệp Kiêu xông ra, anh thấy trong bóng tối có mấy bóng đen lướt qua, lòng anh trùng xuống!

Những bóng đen này theo chiều cao thì không giống khỉ.

Chương 711

Anh lập tức lao tới, vung dao một nhát, "phập" một tiếng, Hắc Kim Cổ Đao cắm vào bức tường đối diện.

Mở ra xem thì thấy đầu dao có máu, xem ra vừa nãy nhát dao đó đã đâm trúng.

Anh lập tức nhíu chặt mày, khi định xông ra lần nữa thì đột nhiên chân anh bị một thứ gì đó móc vào.Diệp Kiêu cúi đầu nhìn xuống, hóa ra lại là Trúc Tiết Cổ Trùng.

Điều này khiến Diệp Kiêu có chút kinh ngạc.

Lúc này mà vẫn còn Trúc Tiết Cổ Trùng sao?

Những con bên ngoài chẳng phải đã bị đốt cháy hết rồi sao?

Sao vẫn còn!

Anh không chút do dự vung dao chém xuống, chỉ nghe thấy tiếng "cạch" một tiếng, Trúc Tiết Cổ Trùng bị chém đôi.

Anh vừa định tiến lên thì phía sau lại bị móc vào một lần nữa.

Lần này quay đầu lại cuối cùng cũng nhìn rõ, trên mặt đất một đám Trúc Tiết Cổ Trùng dày đặc đang lao về phía anh.

Chúng bao vây Diệp Kiêu chặt chẽ, thậm chí còn có dây leo nhân cơ hội móc vào tay trái của anh, tay còn lại cũng bị quấn chặt.

Hắc Kim Cổ Đao cũng bị chúng siết chặt, dường như không sợ hãi chút nào.

Diệp Kiêu không khỏi nhíu chặt mày, muốn anh chết, không dễ thế đâu!

Anh đã chứng kiến bao nhiêu thứ giết người dưới này, nhưng

chưa từng có thứ nào khiến anh phải khuất phục.

Mấy thứ này, căn bản không đáng là gì!

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, trực tiếp dùng sức giật mạnh, một sợi dây leo bị anh kéo đứt ra.

Sau đó anh thò tay lấy ra Hắc Kim Đoản Đao, "phập" một tiếng cắm vào bên trong vách tường.

Dây leo nhanh chóng rút lui, căn bản không dám ra nữa.

Giải quyết xong dây leo, lại giải quyết đám Trúc Tiết Cổ Trùng này.

Mũi chân móc lên, Hắc Kim Cổ Đao đã ở trong tay, anh chém tất cả Cổ trùng đổ rạp xuống đất.Trong bóng tối, một âm thanh kỳ lạ truyền đến tai Diệp Kiêu, chỉ là một âm tiết ngắn ngủi nhưng cũng khiến Diệp Kiêu nắm bắt được.

Hắc Kim Đoản Đao lập tức bay ra.

Trúng thẳng vào người đó, "phập" một tiếng, mùi máu tươi truyền đến, một lượng lớn Trúc Tiết Cổ Trùng lao tới.

Diệp Kiêu lập tức bật cười.

"Ngươi trốn không thoát đâu, biết điều thì mau hiện thân, có lẽ ta còn có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không thì ta sẽ không khách khí đâu!" Lúc này, nghe Diệp Kiêu nói vậy, âm thanh đó lập tức vọng ra.

"Ta không trốn, xem ngươi có tìm được ta không.

Pháp khí phía sau đều ở trên người ta, nếu muốn lấy được thì hãy hợp tác với ta!" Nói xong, hắn rút đoản đao ra rồi đi thẳng, nhanh chóng biến mất.

Diệp Kiêu vừa định đuổi theo thì phía sau truyền đến tiếng của

Giáo sư Chu và những người khác.

“Tiểu Diệp!” Diệp Kiêu không kịp truy đuổi, đành phải quay lại.

Thấy Giáo sư Chu và họ, Diệp Kiêu hỏi: “Có chuyện gì vậy?” “Lại xuất hiện một lượng lớn Cổ trùng, chúng tôi lo cho cậu nên muốn đến xem sao.”Diệp Kiêu gật đầu.

“Mọi người đều không sao chứ?” “Không sao, chúng tôi đều không sao.

Tiểu Diệp, vừa nãy cậu nói chuyện với ai vậy?” Diệp Kiêu lắc đầu.

“Không có gì, chỉ là thấy có người nên đuổi theo thôi.

Nhưng không rõ là ai, nghe giọng có chút quen thuộc.

Mọi người chúng ta cứ đi trước đã.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, tất cả mọi người đều đi theo.

Trong bóng tối không thể nhìn rõ xung quanh, nhưng Diệp Kiêu thì đi như đi trên đất bằng, còn họ thì lại gặp bi kịch.

Diệp Kiêu đi vững vàng, nhưng họ thì thỉnh thoảng lại bị vấp ngã, cúi đầu nhìn xuống thì hóa ra là Trúc Tiết Cổ Trùng, khiến họ lập tức hét lên chói tai!

“Á, là Cổ trùng!” Diệp Kiêu quay đầu lại, đập vào trán, anh làm sao mà quên được.

Đây chẳng phải là nơi Trúc Tiết Cổ Trùng sao.

“Mọi người cẩn thận một chút, Cổ trùng ở đây khá nhiều.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám lơ là, vội vàng lấy súng phun lửa ra.

Chỉ nghe thấy trong bóng tối tiếng “tí tách tí tách”, kèm theo ngọn lửa toàn bộ đều phun ra.

Nhờ ánh lửa, mọi người nhìn quanh, trong lòng đều kinh hãi, lập tức giật mình!

"Tiểu Diệp, cậu nhìn chỗ này!" Diệp Kiêu cúi đầu nhìn, hóa ra họ đang giẫm lên Trúc Tiết Cổ Trùng, ước chừng sâu đến bốn mươi phân, bên dưới toàn bộ là Trúc Tiết Cổ Trùng.

Chẳng trách giẫm lên có chút không đúng lắm, nên Diệp Kiêu đi như đi trên đất bằng, còn những người khác thì lại không giống vậy.

Lúc này, sau khi thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người đều tê dại cả da đầu.

Họ đã đến ổ Trúc Tiết Cổ Trùng rồi, thế này thì dù có đốt nữa cũng không đốt hết được.

Thật sự là quá nhiều, hơn nữa nhiên liệu súng phun lửa là nhặt được trên đường, vốn dĩ đã không còn nhiều, bây giờ lại gặp phải những thứ này, chẳng phải là tiêu đời hết sao?

Lúc này, mọi người đều ngây người.

Nhưng sợ thì sợ, vẫn phải tiếp tục đốt.Diệp Kiêu thấy vậy, cầm Hắc Kim Cổ Đao lên, trực tiếp xông lên phía trước.

Hễ thấy Trúc Tiết Cổ Trùng là anh đâm xuống, lưỡi dao xẹt qua kéo theo Trúc Tiết Cổ Trùng rồi quét ngang một mảng.

Đám Cổ trùng đều xao động, lũ lượt lùi lại phía sau.

Sức uy hiếp mà Hắc Kim Cổ Đao mang lại quả nhiên là khác biệt.

Bây giờ Diệp Kiêu cứ thế mà chém, lưỡi dao đi đến đâu, tất cả Trúc Tiết Cổ Trùng đều bị chém làm đôi, tràn ngập mùi máu tanh, còn có một mùi hôi thối nồng nặc bao quanh.

Trúc Tiết Cổ Trùng lũ lượt bỏ chạy, còn Diệp Kiêu tay trái cầm súng phun lửa, tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao một đường chém giết,

cuối cùng cũng mở được một con đường.

Thấy mọi người kinh ngạc, cư dân mạng trên màn hình không ngừng bình luận.“Trời ơi, chưa bao giờ thấy Diệp Đạo lợi hại như vậy!” “Một người một súng một đao, đi đến đâu là chiến thắng đến đó.

Tôi cảm giác đội khảo cổ chỉ cần phái mình anh ấy xuống là đủ rồi!” “Anh ấy như vậy thì những người khác sống sao đây?” “Ban đầu Diệp Đạo đã đề xuất là muốn tự mình xuống, nhưng Giáo sư Chu và họ không đồng ý, nên mới phải cùng nhau xuống.” “Ông nói Giáo sư Chu và họ muốn gì?

Nếu nói là có thể giúp đỡ Diệp Kiêu thì cứ cùng nhau xuống, nhưng bây giờ căn bản không giúp được gì, còn phải để Diệp Kiêu đi cứu họ, tốn công tốn của, Diệp Kiêu chắc mệt chết rồi, thật không biết nghĩ gì nữa!” “Ai mà biết, Diệp Kiêu gặp phải họ đúng là xui xẻo!” “Thấy Diệp Đạo dễ bắt nạt quá!” “Mấy người nói vậy là sao, mọi người đều tương trợ lẫn nhau, làm gì có chuyện dễ bắt nạt hay không chứ?

Chương 712

Nếu thật sự như mấy người nói, Diệp Đạo tự anh ấy cũng đâu phải đồ ngốc, tại sao anh ấy lại cam tâm giúp Giáo sư Chu?

Người ta tự nguyện đàm phán điều kiện tốt, mấy người ở đây kêu oan cho anh ấy!" "Còn đàm phán điều kiện tốt, mấy người có biết Diệp Kiêu làm khảo cổ một tháng được bao nhiêu tiền lương không?

Chỉ ba bốn ngàn tệ thôi, hơn nữa còn chưa nhận được, công việc của anh ấy còn chưa được một tháng, bây giờ là phục vụ không công!" "Tôi nói ở đây nên trợ cấp cho anh ấy, để khỏi biến người ta thành thằng ngốc, người ta vất vả biết bao, suốt ngày xông pha đi đầu."Lúc này, thấy cư dân mạng bàn tán, Anh Nghiếp Tượng bật cười, nói với mọi người trong phòng live stream: "Mọi người đều là bạn bè cùng đường, sở dĩ để Diệp Kiêu xuống, đội khảo cổ còn đi theo chẳng qua là để tạo không khí tốt hơn.

Nếu không, một mình trong mộ cổ, cái cảm giác cô độc đó sẽ khiến người ta phát điên.

Mấy người hiểu gì không!" "Đương nhiên, mấy anh hùng bàn phím chỉ biết ở đây phun loạn xạ, có bản lĩnh thì tự mình xuống mộ mà thử xem cái tư vị đó thế nào." Nghe Anh Nghiếp Tượng nói vậy, mọi người chợt hiểu ra.

"Quả nhiên Anh Nghiếp Tượng nói gì cũng đúng!" "Đương nhiên rồi, Anh Nghiếp Tượng là thần tượng của tôi mà!" "Đại ca cũng là một cao thủ ẩn mình, nếu không thì làm sao có thể toàn thân mà rút lui!" "Mỗi lần đại ca cầm thiết bị, mà vẫn có thể bình an vượt qua bao nhiêu nguy hiểm như vậy, tôi biết đại ca không phải là một nhân vật đơn giản." Nhìn họ cứ nịnh nọt, Anh Nghiếp Tượng lắc đầu không

thèm nhìn nữa, liếc xéo một cái, rồi trực tiếp hướng camera về phía Diệp Kiêu và mọi người.Cư dân mạng trên màn hình không khỏi ngạc nhiên.

"Xem ra Anh Nghiếp Tượng khinh thường chúng ta ra mặt rồi!" "Ai mà nói không phải, tôi cũng đang nghĩ Anh Nghiếp Tượng đừng bỏ rơi chúng ta chứ, chúng ta đều sống hòa thuận với nhau mà!" Diệp Kiêu cũng không thèm để ý đến họ, trực tiếp chém đổ tất cả Trúc Tiết Cổ Trùng ở đây, coi như đã tiêu diệt ổ của chúng.

Trên đất nằm la liệt thi thể Cổ trùng, lúc này mới xong.

Lúc này, thấy cảnh tượng này, mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Còn Giáo sư Chu và họ thì thở phào nhẹ nhõm, có Diệp Kiêu thì mọi chuyện không cần lo lắng, dù sao có Diệp Kiêu ở đó thì hoàn toàn không có vấn đề gì.Bước tiếp theo, Diệp Kiêu theo vết máu đi tới.

Mọi người cũng nhìn thấy vết máu trên đất, không khỏi tò mò hỏi: "Tiểu Diệp, đây là vết máu của ai vậy?" "Vừa nãy tôi kiểm tra thì làm bị thương một người, đây là máu của hắn." Mọi người càng nghi ngờ hơn.

"Một người?

Không phải khỉ sao!" "Ở đây còn có người ư?" Diệp Kiêu gật đầu.

"Có lẽ là đạo mộ tặc." Diệp Kiêu cũng không dám chắc.

"Tôi cũng không rõ rốt cuộc là ai, nhưng chỉ cần là đạo mộ tặc, thì đừng hòng chạy thoát khỏi đây!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người kinh ngạc không thôi, nhưng không nói gì cả, chỉ có thể nghe lời Diệp Kiêu mà đi theo anh.Vết máu trên đất ngày càng nhiều, xem ra người đó hẳn đã bị trọng thương, nếu không thì sẽ không có nhiều máu như vậy.

Nhưng người bình thường chảy nhiều máu thế này thì chắc đã ngất xỉu từ lâu rồi.

Đi khoảng hơn hai mươi mét mà vẫn chưa thấy thi thể, cái này có chút kỳ lạ.

Diệp Kiêu cảm thấy có gì đó không ổn lắm, đi ba mươi mét mà vẫn chưa thấy người đó, bèn dừng lại vẫy tay, mọi người vội vàng dừng bước.

Giáo sư Chu chạy lại.

"Tiểu Diệp, có chuyện gì vậy?" "Tôi cảm thấy ở đây có chút không ổn, vết máu này thật sự quá nhiều, cứ như cố ý dẫn chúng ta đến vậy.

Chẳng lẽ đây là dùng máu làm mồi nhử, muốn tóm gọn tất cả sao?

Phải biết rằng Cổ trùng ở đây nhiều như vậy, vạn nhất có côn trùng ngửi thấy mùi máu mà kéo đến, chúng ta coi như xong rồi!"Lời của Diệp Kiêu khiến Giáo sư Chu liên tục gật đầu.

"Tiểu Diệp, cái này phải làm sao?

Bây giờ quay lại còn kịp không?" Lời vừa dứt, đã nghe thấy trong góc truyền đến tiếng "xì xì".

Quay đầu lại nhìn, một con rắn kỳ lạ bò ra.

Mọi người vừa thấy đều giật nảy mình, các thành viên đội khảo cổ hoảng loạn không thôi, giơ súng lên bắn một tràng trực tiếp khiến con rắn đó toàn thân co giật!

Cư dân mạng trong phòng live stream cũng đều giật mình!

"Mẹ kiếp, dọa chết tôi rồi, có thể báo trước một tiếng rồi hãy nổ súng không?" "Anh chàng này vừa xả một tràng tôi còn tưởng có chuyện gì, hóa ra chỉ là một con rắn!" "Có thể sẽ có chuyện không hay

xảy ra, phải biết đây là mộ cổ, tiếng súng sẽ thu hút thứ gì đến?" "Cái này e rằng có chút không ổn rồi!" "Ai mà biết được, nếu họ muốn thì cứ để họ tự mình làm đi, chỉ là tôi cảm thấy chuyện này có chút không đúng lắm.""Vết máu ở đây rất rõ ràng, có người cố ý thu hút những con rắn đó đến.

Mọi người thấy không, trên thân rắn còn có đốm đỏ, lại còn có chân!" "Trời ơi, thật hay giả vậy?

Lần đầu tiên tôi thấy." "Xác nhận đây không phải hiệu ứng đặc biệt chứ?

Không qua chỉnh sửa hậu kỳ chứ?" "Đây gọi là Hình Rắn Thạch Long Tử, quả thực rất lợi hại!" Lời của Diệp Kiêu vừa thốt ra, tất cả mọi người đều kinh hãi.

"Hình Rắn Thạch Long Tử có ý nghĩa gì?" "Trong truyền thuyết, loại rắn này là con của rồng, toàn thế giới chỉ có hai con." "Chỉ có hai con, vậy mà ở đây đã chết mất một con rồi!" Diệp Kiêu cười nhẹ.

"Đó là số đã được phát hiện, còn những nơi chưa biết thì không thể tính được." Mọi người lúc này mới hiểu ra.

Giáo sư Phương cũng rất phấn khích.

"Như vậy nghĩa là chúng ta đã phát hiện ra động vật quý hiếm rồi!" Diệp Kiêu đồng ý.

"Ừm, trong mộ cổ, bất kỳ loài động vật nào cũng không thể dùng lẽ thường mà phán đoán, hơn nữa Hình Rắn Thạch Long Tử lại có thể được tìm thấy ở đây, bản thân nó đã không tầm thường rồi."Giáo sư Phương thì không quản, thấy loài vật quý hiếm, ông ấy còn phấn khích hơn bất cứ ai, còn muốn cho xác rắn vào túi.

Nhưng nghĩ lại, sợ có kịch độc, cho dù có cách một lớp túi ni lông, vạn nhất bị rách mà dịch thể chảy vào người thì cũng phiền phức.

Thế nên ông chỉ có thể chụp vài bức đặc tả.

“Tiểu Diệp, cậu nói nó ăn gì?” “Đương nhiên là ăn động vật nhỏ, không loại trừ cả người hoặc xác thối.” “Nhiệt độ tồn tại bình thường là trên hai mươi hai độ.” Giáo sư Phương xoa cằm, cảm thấy có chút khó tin.

“Vậy thì không phải rồi, nhiệt độ trong mộ cổ bây giờ đã mười mấy độ rồi mà!” Diệp Kiêu gật đầu.

“Đúng vậy, điều đó chứng tỏ nơi nó xuất hiện nhất định có nhiệt độ cao.

Ban đầu chúng ta không phải cảm thấy nóng sao?

Có thể là ảo giác, nhưng bên dưới vốn dĩ có một nơi nhiệt độ khá cao, nên Hình Rắn Thạch Long Tử mới xuất hiện.

Một khi nó xuất hiện, e rằng sẽ không chỉ có một con đâu.”Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh hãi.

“Tiểu Diệp, tôi không hiểu lắm, nhưng như vậy thì có gì đâu?

Chẳng lẽ con rắn này có kịch độc?” “Phàm là những thứ xuất hiện trong mộ cổ, ít nhiều đều mang theo một chút thi độc, mọi người không thấy sao?

Nó không những có chân, mà trên trán còn mọc sừng ra.

Chân trước và chân sau thì chúng ta không nói nữa, dù sao thì vốn dĩ nó đã có, nhưng trên trán mọc sừng thì điều đó chứng tỏ là nó đã bị biến dị rồi.” “Hơn nữa, đây là những đốm đỏ.” Diệp Kiêu lấy Hắc Kim Đoản Đao ra, cạo một vảy rắn đã chết ra.

Lập tức, dịch thể chảy ra nhanh chóng ăn mòn mặt đất chỉ còn lại một cái hố, điều này khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Ban đầu họ còn nghĩ vì nó có tên, thì hẳn là một loài bình thường,

nhưng bây giờ thấy cảnh này, mọi người đều hoảng sợ.

“Tiểu Diệp, cái này phải làm sao?” “Không ngờ ở đây tất cả mọi thứ đều có độc, thế này thì làm sao tiếp tục đi xuống được nữa?” “Ôi!

Thật là khó khăn chồng chất!”Diệp Kiêu an ủi họ: “Những thứ khác tôi không nói nữa, sau này nếu nhìn thấy, mọi người nhất định đừng manh động, càng đừng tùy tiện nổ súng.

Chẳng may dịch thể bắn ra sẽ ăn mòn da thịt của mọi người.

Tất cả chúng ta đều là người bình thường, tuyệt đối đừng để bị thương.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều liên tục gật đầu, may mắn không thôi.

May mà vừa nãy lúc bắn chết rắn không có dịch thể nào bắn ra, nếu không thì lần này đã xong đời rồi.

Mọi người đều không dám nói gì nữa, liên tục lùi lại.

Chương 713

Còn Diệp Kiêu thì nhíu chặt mày trực tiếp đi về phía trước, nhưng không ngờ phía trước không những không có đường, mà nhiệt độ còn đột nhiên tăng cao.

Đúng như Diệp Kiêu đã nói, nơi Hình Rắn Thạch Long Tử xuất hiện là nơi có nhiệt độ khá cao.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, cảm thấy có chút không ổn.

"Tiểu Diệp, cậu xem nhiệt độ quả nhiên tăng cao rồi!" "Tiểu Diệp đúng là bách khoa toàn thư di động, cái gì cũng biết." Diệp Kiêu hít sâu một hơi.

"Hình Rắn Thạch Long Tử thích nhiệt độ cao, nhiệt độ từ 33 đến 38 độ là thời kỳ đỉnh cao chúng kiếm ăn!" "Trong khoảng thời gian này, chúng sẽ đại khai sát giới, nuốt chửng mọi thứ mà chúng nhìn thấy."Nghe vậy, mọi người đều có chút kinh hãi.

"Theo cậu nói như vậy thì chúng ta căn bản không còn cơ hội nào sao?" "Cái này là coi như xong rồi, đúng không?" Cư dân mạng trong phòng live stream cũng nhao nhao bình luận.

"Thôi rồi, Bibi Q, lần này mà rơi vào đó thì không còn đường sống nữa rồi!" "Sao lại có thể nói như vậy?

Tôi cảm thấy Diệp Đạo nhất định sẽ nghĩ cách cứu người mà!" "Diệp Đạo đã biết tập tính của loại rắn này thì chắc chắn sẽ có cách đối phó." "Diệp Đạo dù có lợi hại đến mấy cũng không thể cứu tất cả mọi người ra được." "Hơn nữa mấy người không nghe sao?

Đó là thời kỳ đỉnh cao chúng kiếm ăn, một khi để loại sinh vật này đạt đến đỉnh cao, e rằng không có thứ gì có thể thoát khỏi chúng."

“Trong số rất nhiều loài động vật, rắn là loài máu lạnh nhất!

Chúng lại trái với lẽ thường, lại có thể biến thành thế này, tôi cảm thấy thứ này chắc chắn có chút không ổn.” “Cái này còn cần ông nói sao, chắc chắn là không ổn rồi.” “Dù sao tôi vẫn tin Diệp Kiêu.” “Đừng ôm quá nhiều hy vọng, Diệp Kiêu cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Anh ấy tuy có thể giúp đỡ mọi người, nhưng căn bản không có cách nào để cứu tất cả mọi người sống sót.”Mọi người xôn xao bàn tán, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Anh cũng biết mọi người đều sợ hãi, nhưng phía trước không có đường, nếu muốn đi qua thì nhất định phải đi xuyên qua ổ rắn.

Anh hít sâu một hơi.

“Chiến đấu đến cùng là ở đây.

Nếu không muốn đi qua, bây giờ có thể quay về đường cũ.” “Không!” Giáo sư Chu trực tiếp từ chối.

“Tôi có thể cùng cậu tiến thoái, chúng ta tuyệt đối sẽ không lùi một bước nào.” “Hơn nữa, đã đến chỗ này rồi, cũng không còn đường lui, căn bản không có nơi nào để đi.” Lời của Giáo sư Chu nói ra rất có lý, họ đi suốt chặng đường này đã gặp phải bao nhiêu chuyện, cũng không phải chỉ bằng một câu nói đơn giản là có thể giải quyết được.

Huống chi, cho dù họ quay về đường cũ, gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy, e rằng cũng không có cách nào toàn thân mà rút lui.

Súng đạn không đủ, các loại nhiên liệu khác cũng không đủ, muốn ra ngoài khó hơn lên trời.

Nếu không có Diệp Kiêu ở đây thì căn bản không được.

Vì vậy, lúc này Giáo sư Chu nói ra lời này, cũng không phải là ý

riêng của ông, mà là ý của tất cả thành viên đội khảo cổ.Diệp Kiêu thấy họ như vậy, cũng đành gật đầu, dẫn họ cùng đi tới.

Không có đường, Diệp Kiêu chỉ có thể mở ra một con đường, trực tiếp lấy bom ra.

Kẻ đó đã cố tình dụ họ đến đây, điều đó có nghĩa là hắn không còn đường lui, chỉ có thể tiến lên.

Bom vừa được ném ra, tất cả mọi người đều bịt tai lại và ngồi xổm xuống.

Trong đường mộ, một tiếng "ầm ầm" cực lớn vang lên, trực tiếp phá tung bức tường đá tạo thành một cái lỗ.

Diệp Kiêu dẫn đầu chui vào.

Một luồng hơi ấm ập thẳng vào mặt.

Lúc này anh cũng nhìn thấy trong bóng tối có mấy cặp mắt đỏ đang nhắm thẳng vào họ, ngay sau đó càng nhiều đồng tử đỏ xuất hiện, thậm chí càng ngày càng gần.

Diệp Kiêu không chút do dự, vung trường đao một nhát, lập tức mấy đoạn thân rắn mang dịch thể nóng hổi rơi xuống trước mắt.

Mọi người thấy vậy không khỏi kinh hãi, nhưng ngay sau đó lại vực dậy tinh thần.

Đã đến nước này rồi, cũng không còn đường lui nào nữa, họ trực tiếp dùng súng phun lửa.

Mọi người theo Diệp Kiêu một đường tiến lên, không ai tụt lại phía sau, sợ rằng một khi tụt lại, thì sẽ không còn đường sống nữa.

Tiểu Diệp đã ở đây xông pha đi đầu mở đường cho họ rồi, họ đương nhiên không thể bỏ lỡ, càng không thể lùi bước.Giáo sư Chu cũng đã gia nhập hàng ngũ.

Hình Rắn Thạch Long Tử tràn ngập khắp nơi bị quấy nhiễu, lao về phía họ.

Đây chính là thời cơ tốt để kiếm ăn, lại gặp nhiều người như vậy đương nhiên không thể bỏ qua.

Lúc này, Diệp Kiêu trực tiếp xông ra.

Thấy cảnh này, mọi người đã không còn lạ nữa.

Giáo sư Chu và họ chỉ có thể cầu nguyện Diệp Kiêu có thể thuận lợi vượt qua, nếu không thì theo sau họ cũng không còn cách nào nữa.

Trường đao của Diệp Kiêu đi đến đâu, một mảng thi thể ở đó.

Lưỡi đao sắc bén, cuốn theo mấy luồng khí tức, chém Hình Rắn Thạch Long Tử thành hai đoạn.

Càng ngày càng nhiều Hình Rắn Thạch Long Tử gia nhập hàng ngũ, đây chính là thời kỳ đỉnh cao chúng kiếm ăn, đồng thời cũng là thời kỳ chúng ấp trứng, nên đột nhiên bị quấy nhiễu, chúng liền xông lên ồ ạt.Nhìn thấy Hình Rắn Thạch Long Tử xung quanh ngày càng nhiều, tràn ngập khắp nơi lao đến trước mặt, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, không ngờ những thứ này còn khó đối phó hơn anh tưởng tượng.

Anh đã tăng tốc độ lên rồi.

Phía sau, nhiên liệu súng phun lửa của Giáo sư Chu và họ cũng đã dùng hết, cộng thêm đạn trong súng cũng không phải là vô tận, để tiết kiệm, mọi người đều lắp thêm dao găm, không nói hai lời gia nhập vào hàng ngũ tàn sát này.

Trong bóng tối, một đôi mắt chăm chú nhìn Diệp Kiêu ở bên dưới, khóe miệng khẽ nhếch.

“Diệp Kiêu, nếu ngươi có thể giết ra khỏi đây, ta sẽ gặp ngươi.

Nếu không may chết ở đây, điều đó chứng tỏ ngươi cũng không

đủ tư cách để đối đầu với ta.” Bóng dáng đó khi nhìn Diệp Kiêu ở bên dưới đã dừng lại vài phút.

Diệp Kiêu bản năng cảm nhận được một ánh mắt khóa chặt vào mình, quay đầu nhìn lại, không có gì cả.

Bóng dáng đó trốn sau cột đá, thấy Diệp Kiêu nhanh chóng vung dao, hít sâu một hơi rồi xoay người rời đi.

Cư dân mạng trong phòng live stream thấy cảnh này, không khỏi có chút hoảng loạn.

Ngay cả Anh Nghiếp Tượng cũng đặt thiết bị sang một bên, nhắm thẳng vào Diệp Kiêu, sau đó gia nhập vào hàng ngũ.

Anh ấy muốn bảo vệ Giáo sư Chu, thiết bị có thể hỏng, nhưng Giáo sư Chu thì không thể chết.

Lúc này, tất cả mọi người đều gia nhập, nhìn thấy đội khảo cổ và quân đội toàn bộ đều tử chiến đến cùng, cư dân mạng trong phòng live stream vô cùng cảm động.

“Trời ơi!

Đây là lần đầu tiên tôi thấy mọi người đồng lòng làm một việc như vậy.” “Ngay cả tôi cũng có chút cảm động, có thể nói là thêm chút đạn dược được không?” “Lần này xuống đây tuy nói đã mang đủ, nhưng đi lâu như vậy rồi, vẫn không thể tránh khỏi.

Lần sau tốt nhất là trực tiếp mang theo ống phóng tên lửa xuống, gặp chuyện bất bình thì cứ thế mà nổ cho xong chuyện.” “Chắc là sẽ không còn ai nói đội khảo cổ là vô dụng nữa nhỉ?

Họ cũng rất có khí phách, đều là trụ cột của quốc gia.” “Lần sau không thể chịu đựng cái tai họa vô cớ này nữa!”Lúc này Diệp Kiêu lấy ra bom, lớn tiếng hô: “Tránh ra!” Anh nhìn chuẩn một góc, trực tiếp ném bom ra.

Đó là nơi trứng rắn sắp nở, chỉ cần nhiệt độ đạt đến, những con rắn con đó sẽ chui ra hết.

Chương 714

Nếu vậy thì chỉ còn đường chết mà thôi, nên anh tự mình ra tay trước một bước, đốt cháy và hủy diệt tất cả chúng, như vậy mới có thể chặn đứng đường lui của chúng.

Một tiếng "ầm ầm" cực lớn, bom đã phá hủy toàn bộ trứng rắn.

Hình Rắn Thạch Long Tử vẫn còn chút trí thông minh.

Thấy trứng rắn của mình không còn, chúng lập tức trở nên điên cuồng hơn, điên cuồng tấn công Diệp Kiêu và mọi người.

Mọi người cũng không khách khí nữa, bom bay tới tấp, khiến trong phòng mộ bụi bay mù mịt, cả căn phòng mộ đều rung chuyển.

Tiếng ầm ầm vang lên, khiến mọi người không dám lên tiếng, liên tục bịt tai.

Nhìn toàn bộ mộ thất có khả năng sắp sụp đổ, ai nấy đều sợ đến xanh mặt.

"Xong rồi, chúng ta sẽ không bị chôn sống chứ?" "Chết ở đây cũng không tệ, ít nhất phong thủy không vấn đề gì, chỉ là trông khó coi một chút thôi!" "Đừng có nói gở, tôi không muốn đâu, với lại, chết ở đây khó chịu lắm." Diệp Kiêu không nói gì, chỉ chăm chú nhìn về phía trước, hồi lâu mới nói: "Chắc là không đâu, Hình rắn thạch sàng tử đã chọn nơi này làm ổ ấp trứng thì chắc chắn rất kiên cố." "Nơi này nhiệt độ cực cao, có lẽ có suối nước nóng." "Môi trường như vậy rất dễ để chúng sống sót, và người kia dẫn chúng ta đến đây cũng không phải để tôi chết, chẳng qua là muốn xem tôi rốt cuộc có bản lĩnh thoát ra khỏi đây không." Diệp Kiêu lúc này vô cùng trầm ổn, mọi người nghe anh nói vậy thì hơi sững sờ.

Con đường họ đi là do chính tay họ phá ra, nếu có người muốn họ đi vào, rốt cuộc người này có ý đồ gì?

Diệp Kiêu không rõ, vì vậy anh mới muốn xem rốt cuộc có thể xé ra một con đường máu, cho người kia thấy!

Lúc này, mọi người đều nhìn nhau, Hình rắn thạch sàng tử trước mắt đã hỗn loạn cả lên, điên cuồng phản công về phía họ.

Trứng rắn đã bị đốt cháy, huống chi là rắn.

Diệp Kiêu đi đầu, quay sang Giáo sư Chu: "Tiếp theo mới là cuộc chiến sinh tử, Giáo sư Chu và mọi người có thể tránh thì tránh thật xa, tuyệt đối đừng đến gần nữa!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu và những người khác không chút do dự né sang một bên, khiến các khán giả trực tiếp xem mà cười không ngớt.

"Không ngờ Giáo sư Chu cũng là người có cá tính, nói đi là đi, không lưu lại một mảnh mây." "Đùa à, Giáo sư Chu là người thế nào, nếu không nghe lời mà làm liên lụy đến cậu Diệp, đến lúc đó ngay cả chết thế nào cũng không biết!" "Đúng vậy, hơn nữa tôi thấy mấy con rắn nhỏ có sừng kia có vẻ lợi hại lắm!" "Không chỉ lợi hại, mà đúng là đáng kinh ngạc, có mấy ai có thể thoát khỏi nơi này?

Muốn sống sót thì phải nghe lời Diệp Kiêu!" Giáo sư Chu và những người khác đương nhiên sẽ không đối đầu với Diệp Kiêu.

Lúc này nghe họ nói vậy, Giáo sư Chu cũng gật đầu.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, hít sâu một hơi, Diệp Kiêu cố lên, tất cả đều trông cậy vào anh.

Nếu anh không được thì Giáo sư Chu và những người khác sẽ hoàn toàn mất hết hy vọng.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp xông vào vòng vây.

Đối với anh, không có gì đáng để bận tâm, điều duy nhất đáng để ý là đám thứ này rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.

Nếu có thể, anh hận không thể xông ra ngay bây giờ, nhưng phải dẫn người kia ra trước đã.

Hiện tại vẫn không biết là ai, nhưng có thể tự do ra vào dưới lăng mộ cổ, chắc hẳn đã sống ở đây rất nhiều năm rồi.

Anh một tay cầm đao, một tay cầm đoản đao điên cuồng chém giết.

Hình rắn thạch sàng tử vô cùng mẫn cảm với nhiệt độ, khi có người tiến vào, lập tức cảm nhận được.

Và Diệp Kiêu cứ thế chém giết, Kỳ Lân Cổ Huyết trong cơ thể anh áp chế những con rắn này, nên dù rất căm ghét người đàn ông trước mắt, chúng cũng không dám mạo hiểm tiến lên.

Diệp Kiêu dồn hết sức, trường đao vung lên, thế như chẻ tre, không lâu sau, rắn chết nằm la liệt khắp nơi.

Nhìn quanh bốn phía, chắc là gần đủ rồi.

Mọi người nhìn những xác chết la liệt và vết máu trên người Diệp Kiêu, nhất thời kinh ngạc không thôi, còn phòng trực tiếp thì đã sôi sục, các bình luận liên tục được gửi đến.

Anh quay đầu nhìn thiết bị, không khỏi bật cười: "Cậu Diệp, anh nổi tiếng rồi đấy!" Cảnh Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao chém giết Hình rắn thạch sàng tử bị cư dân mạng điên cuồng chia sẻ.

"Diệp đạo đúng là đàn ông đích thực!" "Có người bạn trai như Diệp đạo ở bên cạnh, cảm giác an toàn tuyệt đối!" "Cái này gọi là bạn trai lực bùng nổ, đáng tiếc!" "Đáng tiếc cái gì?

Tôi thấy Diệp đạo quả thực rất lợi hại mà!" "Cái này còn cần cậu

nói sao?

Diệp đạo là đàn ông trong số đàn ông, đàn ông đích thực!

Không ai có thể so sánh với anh ấy!" "Tôi đã nói Diệp đạo tuyệt đối sẽ không bỏ rơi bất kỳ ai, có anh ấy ở đây thì không cần lo lắng gì nữa!" Những người bạn trong phòng trực tiếp còn phấn khích hơn bất kỳ ai, đây là lần đầu tiên họ thấy Diệp Kiêu uy phong như vậy.

Trước đây khi chém giết những thứ khác, họ đều cảm thấy ghê tởm.

Nhưng Hình rắn thạch sàng tử thì khác, thiết bị quay phim luôn hướng về anh, có thể thấy rõ cảnh Diệp Kiêu vung trường đao, tư thế này còn đẹp trai hơn cả cảnh hành động trong phim.

Nhất thời, màn hình tràn ngập bình luận.

Diệp Kiêu nhìn quanh hít sâu một hơi, gầm lên: "Tôi đã xử lý xong rồi, các ngươi có bản lĩnh thì qua đây!" Trong bóng tối không có bất kỳ tiếng nói nào, nhưng lại có tiếng bước chân vọng đến, tiếng bước chân này khiến mọi người kinh hãi, vội vàng lùi sang một bên.

"Cậu Diệp, tôi không nghe lầm chứ?

Chỗ này lại có người!" "Không lẽ lại là quái vật đáng sợ nào đó nữa?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Không thể nào, trực giác mách bảo chúng ta rằng chúng ta đang ngày càng gần tới chủ mộ thất.

Hai Pháp khí đã được tìm thấy, đối phương cũng đã ra tay, xem ra chúng đã sốt ruột rồi." Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh, cất cao giọng nói: "Nếu không dám thì bớt làm bộ làm tịch ở đây đi!" Lời nói của Diệp Kiêu khiến những người kia vô cùng hoảng sợ.

"Cậu Diệp, ngàn vạn lần đừng chọc giận hắn!" "Đúng vậy, bây giờ còn chưa biết đối phương là người hay quỷ nữa!" "Sợ gì chứ, tôi không có vũ khí, cùng lắm là tặng hắn một viên đạn, còn có cả bom

nữa!" Ngay cả Giáo sư Chu cũng cảm thấy có chút khó tin: "Không biết thứ này là gì, nếu thật sự muốn đến đây thì để tránh gây hoảng loạn, tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ." Diệp Kiêu lại không cho là đúng: "Có gì to tát chứ, chẳng phải là một lũ không thể ra mặt sao?

Nếu thật sự có bản lĩnh thì cứ đến đây!" Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người chợt nghĩ, đúng vậy, không phải đều là một lũ không thể ra mặt sao?

Nếu thật sự có bản lĩnh thì cũng sẽ không như một tên hề trốn chui trốn lủi.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Kiêu, mọi người cũng lớn mật hô lên: "Ra đây đi, đồ nhát gan!" Diệp Kiêu mỉm cười: "Không có năng lực thì đừng có làm ra vẻ, nếu không dám thì tôi khuyên ngươi đừng có trốn đầu trốn đuôi, sớm một chút cầu xin tha thứ, có lẽ tôi còn có thể tha cho ngươi một mạng." Nghe anh nói vậy, Giáo sư Chu giơ ngón cái lên.

Tuy không biết người ở trong bóng tối kia rốt cuộc là ai, nhưng chỉ nghe giọng điệu của Diệp Kiêu, ông cũng biết, tên kia tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Kiêu.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, mọi người đều sợ hãi run rẩy.

Diệp Kiêu đột nhiên cầm Hắc Kim Đoản Đao ném thẳng về phía Giáo sư Chu!

Giáo sư Chu giật mình, sau đó lại nghĩ chắc chắn bên cạnh mình có gì đó, ông vô thức cúi đầu ngồi xổm xuống, một luồng đao phong sắc bén sượt qua da đầu Giáo sư Chu, "đoàng" một tiếng!

Đoản đao của Diệp Kiêu đâm trúng vũ khí của kẻ đó, sau đó Diệp

Kiêu xông ra.

Giáo sư Chu thấy vậy thì sợ đến tái mặt, nếu vừa nãy ông không ngồi xổm xuống thì e rằng đã bị chém đứt ngang lưng rồi.

Lúc này mọi người thấy vậy cũng không khỏi kinh ngạc: "Mẹ kiếp, tình huống gì đây?" "Cậu Diệp phản ứng nhanh thật!" "Giáo sư Chu phản ứng mới nhanh, phản ứng của cậu Diệp là bình thường, nhưng tôi không ngờ lão giáo sư lại có thể nhanh chóng phản ứng kịp, tránh được một kiếp, thật không dễ chút nào!" Trong bóng tối có một bóng người đứng đó, và một cái bóng cao hơn nửa người.

Giáo sư Chu lăn lộn bò tới, Diệp Kiêu lập tức đi qua, thấy người kia giơ đao chém về phía Giáo sư Chu, anh vội vàng ra tay, trường đao đỡ lấy, một tay túm lấy Giáo sư Chu che chắn phía sau mình.

Đội khảo cổ vội vàng đến bảo vệ lão giáo sư.

Giáo sư Chu nhìn bóng đen trước mặt, không khỏi kinh ngạc: "Cái này, rốt cuộc là ai?" Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao chỉ vào hắn, nhưng không ngờ người kia không nói hai lời, trực tiếp chém về phía Diệp Kiêu!

Diệp Kiêu vội vàng ngăn cản.

"Đoàng!" Anh chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, không ngờ lực xung kích lại lớn như vậy.

Chương 715

Diệp Kiêu ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện hắn cầm một cây Khai Sơn Đại Phủ!

Nếu cây rìu này chém xuống thì e rằng người ta sẽ chết ngay!

Diệp Kiêu không dám sơ ý, người kia trực tiếp chém về phía Diệp Kiêu, động tác vô cùng nhanh chóng, xem ra nhất định muốn giết Diệp Kiêu ở đây.

Lúc này nhìn thấy cảnh này, Diệp Kiêu không khỏi hít sâu một hơi, tên này sức lực thực sự quá lớn, hoàn toàn không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Tuy cảm thán thì cảm thán, nhưng anh vẫn có thể chống đỡ được.

Đã lâu như vậy rồi, không hề yếu thế.

Diệp Kiêu biết mình đã gặp phải đối thủ khó nhằn, nếu đổi lại là người bình thường thì sớm đã bị hắn đánh bại rồi, huống chi từ trước đến nay chưa từng có ai có thể chiến đấu hòa với anh.

Uy lực của Khai Sơn Đại Phủ quả nhiên lợi hại.

Ngay cả những người đứng ngoài cũng cảm thấy có chút khó tin.

“Không biết người này rốt cuộc là ai, nhưng có thể đánh hòa với Diệp đạo thì quả thực không hề đơn giản!” “Xem đã quá đã!

Quả nhiên Diệp đạo gặp phải toàn là cao thủ!” “Diệp đạo cẩn thận đó!

Cứ cảm thấy người này không đơn giản.” “Khai Sơn Đại Phủ, trọng lượng này không phải người bình thường có thể cầm được!” “Cậu nói người này là ai vậy?” “Trong mộ còn có người sao?

Tôi thấy ngoài những người trộm mộ thì không còn ai khác, đây chắc chắn không phải người!" Diệp Kiêu cảnh giác trong lòng, tên này vô duyên vô cớ xuất hiện, nhưng hình như có gì đó không ổn.

Hoàn toàn khác với người anh nghe thấy lúc đầu, hắn bây giờ không phát ra tiếng động, nhưng khí tức của hắn hoàn toàn không có.

Diệp Kiêu lại đối kháng vài chiêu, dần dần nhìn ra manh mối, chỉ là sức lực lớn một chút, ngoài ra không có bất kỳ kỹ xảo nào.

Nghĩ đến đây Diệp Kiêu lại bật cười, trực diện nắm lấy Khai Sơn Đại Phủ của hắn, chỉ dùng hai ngón tay, cảnh này khiến anh quay phim kinh ngạc đến tột độ, không ngờ Diệp Kiêu lại có bản lĩnh này!

Không chỉ anh ta, ngay cả cư dân mạng trong phòng trực tiếp cũng sững sờ.

"Mẹ kiếp, cái này cũng quá đáng sợ rồi." "Sao có thể có chuyện như vậy?" "Quan tài của Newton cũng không đậy nổi, sao có thể?" "Vạn sự giai có khả năng, chỉ xem hắn là ai thôi, nếu là Diệp Kiêu thì tôi chẳng thấy có gì lạ cả!" "Diệp đạo quá bá đạo!" Diệp Kiêu đột nhiên làm như vậy, khiến người kia cũng không khỏi sững sờ, Khai Sơn Đại Phủ lại không thể chém xuống, điều này khiến hắn không thể tin được.

Hắn mặt đờ đẫn nhìn chằm chằm Diệp Kiêu, lại gần hơn, Diệp Kiêu lúc này mới phát hiện, mắt hắn đỏ lòm.

Xem ra quả nhiên không sai, bị Cổ trùng khống chế, sức mạnh vô cùng, đây là Cổ trùng điển hình.

Nhưng hắn đã không còn có thể được gọi là người nữa, căn bản đã bị thi hóa, không khéo là cái xác trong quan tài kia mới thành ra như vậy, Khai Sơn Đại Phủ cũng là một món đồ cổ.

Diệp Kiêu nắm chặt cây rìu này, sau đó xoay người lướt đến trước

mặt hắn, một quyền đánh bay đầu hắn.

Nhìn thấy cảnh này mọi người đều chấn động!

"Mẹ kiếp, cậu Diệp cũng quá lợi hại rồi!" "Xưa có Lỗ Trí Thâm nhổ cây liễu, nay có Diệp Kiêu một quyền đánh chết người trong mộ!" "Ai biết là chuyện gì, tôi chỉ biết cậu Diệp quả thực rất lợi hại, nhưng cái đầu của người này…" Diệp Kiêu nhìn quanh Giáo sư Chu và những người khác, thở phào một hơi: "Mọi người không sao chứ?" Giáo sư Chu lắc đầu, Diệp Kiêu cầm cây rìu lớn kia, lắc lắc.

Lúc này mọi người đều đến bên cạnh Diệp Kiêu.

"Cậu Diệp, rốt cuộc chuyện này là sao?" Diệp Kiêu đi tới, một chân đạp lên cái đầu lâu kia, dùng đao đâm vào!

Cảnh tượng máu me này khiến mọi người đều sững sờ, cái này, cậu Diệp cũng quá máu lạnh rồi!

"Không cần lo lắng cũng không cần sợ hãi, chẳng qua chỉ là Cổ trùng mà thôi.

Cổ trùng khống chế hắn, nên mới như vậy." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người lúc này mới tỉnh ngộ: "Thì ra là Cổ trùng, thảo nào lại lợi hại như vậy!" "Tôi nói sao hắn chỉ cầm Khai Sơn Đại Phủ mà cứ thế chém xuống, không có động tác nào khác." "Diệp đạo thắng mà không cần vũ!" "Mấy người này chỉ biết nói lời gió mát, thắng mà không cần vũ gì chứ, rõ ràng là Diệp đạo dựa vào bản lĩnh mà thắng!" Diệp Kiêu nhìn phía trước: "Đi thôi, chúng ta còn phải tìm ra kẻ đứng sau chuyện này, hắn tuyệt đối không phải là người vừa nãy nói chuyện với tôi." Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút khó tin: "Người nói chuyện?

Sao chúng tôi không nghe thấy?" Lão giáo sư Chu lắc đầu: "Chúng tôi không đủ khả năng, cậu Diệp anh cứ lo liệu đi.

Tôi thấy người này ở phía sau vẫn luôn nhìn chằm chằm anh, là muốn làm anh mệt chết, anh một mình dẫn theo nhiều người như chúng tôi, lại còn phải đối phó với những thứ này, quả thực có chút khó khăn cho anh." Diệp Kiêu cắt lời Giáo sư Chu: "Không có gì, mọi người đều trên cùng một con thuyền mà, tôi mà không có mọi người cũng sẽ không ổn, mọi người mà không có tôi cũng sẽ cô đơn, nên Giáo sư Chu ngàn vạn lần đừng bận tâm, tên này chỉ muốn chúng ta chia rẽ, nên mới như vậy, sau này gặp phải bất cứ thứ gì thì cứ giơ súng lên bắn!

Dù sao trong ngôi mộ này ngoài những quái vật kia ra thì cũng chẳng còn thứ gì khác!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy mọi người đều gật đầu: "Cậu Diệp nói đúng, chúng ta đồng lòng hợp sức thì không sợ!" Lúc này Diệp Kiêu gật đầu, bất kể nói thế nào, những thứ này đều từ trong mộ đi ra, chỉ cần là từ trong mộ đi ra, thì đừng nói nhiều nữa, cứ chém giết là được.

Diệp Kiêu đi theo hướng bóng đen vừa đến, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đó là mấy con khỉ đâu?

Anh rõ ràng nhìn thấy có hai cái bóng, nhưng bây giờ con khỉ lại biến mất, điều này khiến Diệp Kiêu cảnh giác.

Mọi người đều đi theo, lúc này có người phát hiện ra điều bất thường: "Cậu Diệp, anh nhìn xem cái này là gì?" Ở góc tường có thêm một đống thứ dính nhớp nháp, Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Là da Hình rắn thạch sàng tử, đây là da của rắn trưởng thành, hơn nữa thể hình rất lớn." Diệp Kiêu dùng Hắc Kim Cổ Đao gạt lớp thứ dính nhớp nháp kia ra, trên mặt đất xuất hiện một đoạn da rắn dài ngoằng!

Ước chừng dài năm sáu mét, hơn nữa nhìn dáng vẻ này có vẻ đã có tuổi rồi, bên trong còn có con lớn hơn.

Diệp Kiêu không nói gì, nhưng lòng mọi người đã chìm xuống đáy

cốc, nếu là như vậy thì xong rồi.

"Cậu Diệp, tôi khó khăn lắm mới đi đến bước này, không phải để làm thức ăn cho rắn đâu!" "Đúng vậy, cái này trông có chút đáng sợ, hơn nữa còn không biết có phải chỉ có một con không." Mọi người đều sợ hãi, Diệp Kiêu mỉm cười: "Không có gì phải sợ, tôi không phải đã nói cứ dùng súng, không được thì dùng bom, chúng ta đông người như vậy, lại còn có Hắc Kim Cổ Đao của tôi chém sắt như chém bùn, cho dù là rắn trưởng thành, thậm chí là hai ba mươi mét, tôi đều có cách đối phó." Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều được an ủi: "Đúng vậy, có cậu Diệp thì sợ gì chứ?" Cư dân mạng trong phòng trực tiếp lại không đồng ý.

"Diệp đạo, rắn hai ba mươi mét thì chỉ dựa vào đao của anh không được đâu!" "Đừng xem thường Diệp đạo, trước đây không phải chưa từng giết loại rắn có thể hình như vậy, đối với Diệp đạo mà nói căn bản không thành vấn đề!" "Đúng vậy, chẳng qua chỉ là thao tác thường ngày thôi, mấy người đừng quên con nhện khổng lồ kia, còn có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, chẳng phải đều bị tiêu diệt sao!" Diệp Kiêu nhìn Giáo sư Chu trong lòng có chút lo lắng, nếu chỉ có một con thì vấn đề không lớn, vì anh có thể xử lý được, nhưng nếu là hai con thì anh lo cho Giáo sư Chu và những người khác, chưa chắc có thể toàn thân mà rút lui được.

Càng đi Diệp Kiêu càng thấy lạnh trong lòng, dù sao ở góc này da rắn càng ngày càng nhiều.

Khiến mọi người cũng im lặng, cư dân mạng trong phòng trực tiếp cũng không nhịn được nữa: "Cậu Diệp, sao càng vào trong thể hình càng lớn vậy?" "Tôi thấy Hình rắn thạch sàng tử chắc chắn đã thành tinh rồi, không biết đã sống bao nhiêu năm, cũng không biết lớn đến mức nào!" "Mấy người nói có khả năng nào không, nó đã mọc ra bốn chân, không phải bò mà là đứng?" "Tôi chỉ tưởng tượng thôi đã

thấy ghê tởm thế nào rồi, thứ này mà xuất hiện trước mặt tôi hoặc bò lên người tôi, tôi có thể chết ngay tại chỗ!" "Đừng nói nữa, thứ này mà ở bên cạnh tôi thì tôi giơ hai chân lên là chết ngất ngay!" Anh quay phim thở dài: "Cậu Diệp, thứ này nếu thật sự xuất hiện thì chúng ta đi được bao nhiêu thì đi bấy nhiêu, ngàn vạn lần đừng ham chiến." Anh quay phim nói không sai, quả thực là như vậy.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi: "Mỗi người đều như vậy, tìm được đường sống thì đi ra, không tìm được thì sát cánh bên nhau, cố gắng giảm thiểu thương vong." Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút căng thẳng.

Mọi người cứ thế đi về phía trước, Diệp Kiêu cũng không dừng lại, lúc này nhìn thấy cảnh này, cư dân mạng trong phòng trực tiếp đều có chút căng thẳng.

"Thấy không, da rắn càng ngày càng nhiều, e rằng không chỉ có một con." "Có khả năng nào nó cứ ở đây, mỗi năm đều lột da ở cùng một chỗ, nên mới như vậy không?" "Thông thường giai đoạn đầu sẽ lột da thường xuyên, sống càng lâu thì lột càng chậm.

Mấy người xem cái này đã bao nhiêu năm rồi!" "Tôi đoán là sớm đã thành yêu tinh rồi, loại thứ này một khi sống sót thì sức sát thương rất lớn, huống chi là ở đây!" Diệp Kiêu đi đến phía trước, suy tư kỹ lưỡng, anh có long huyết và phượng vũ, mấy Pháp khí còn lại chắc chắn không thành vấn đề, còn Xá lợi tử gì đó cũng chắc chắn ở trong chủ mộ thất, càng đến gần thì uy hiếp càng lớn, chủ mộ thất cũng càng có hy vọng.

Diệp Kiêu nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao đi về phía trước, trong mộ thất toàn bộ là xương người chết, càng đi vào trong thì càng tươi mới, còn có một mùi máu tanh nồng nặc.

Vừa định đi qua thì nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, điều này

khiến mọi người kinh hãi, trong lòng không khỏi run lên!

“Tiếng gì vậy?

Người nào vậy?” Diệp Kiêu lắc đầu: “Tôi cũng không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định là nhất định có người vừa chết!” Nghe anh nói vậy, mọi người đều không khỏi sững sờ, sau đó nuốt nước bọt.

“Không lẽ là Hình rắn thạch sàng tử sao?” “Đúng vậy, con rắn lớn như vậy, nếu ăn thịt thì chắc cũng rất lợi hại nhỉ!” “Ai biết được?

Nhưng tôi nghĩ nó chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua chúng ta đâu.” “Thứ này lớn như vậy, ở đây lâu như vậy chắc ít có người sống để nó ăn, chúng ta chẳng phải là dê vào miệng cọp sao?” Lúc này nghe họ nói vậy Diệp Kiêu lắc đầu: “Không đâu, có tôi ở đây.” Anh nhìn những người xung quanh thấy mặt họ tái nhợt, còn định an ủi thì đột nhiên lại có một tiếng kêu thảm thiết vọng đến, điều này khiến da đầu mọi người đều tê dại.

Diệp Kiêu dường như ngửi thấy một mùi vị khác thường: “Đến rồi, tôi đi xem trước, mọi người ở đây đợi tôi!” Nói xong Diệp Kiêu trực tiếp xông ra ngoài, không lâu sau đã biến mất trước mắt.

Anh quay phim rất muốn đi theo, nhưng vẫn dừng bước, anh thật sự không có dũng khí.

Tiếng động phía trước càng ngày càng lớn, xé lòng, đó là tiếng kêu phát ra từ những người đang ở bờ vực tuyệt vọng.

Khiến mọi người lông tóc dựng đứng, toàn thân run rẩy.

Ai nấy đều có chút căng thẳng: “Cậu Diệp có gặp nguy hiểm không?” “Nếu thật sự gặp phải những con rắn đó thì phải làm sao?” “Vừa nãy cậu Diệp đã giết rất nhiều Hình rắn thạch sàng tử, con rắn lớn kia có ngửi thấy mùi máu rắn trên người cậu Diệp, rồi trở nên điên cuồng, trực tiếp giết chết anh ấy không?” “Trí tưởng tượng của

mấy người phong phú thật!" Giáo sư Chu hít sâu một hơi: "Bất kể thế nào, cậu Diệp cũng là người của chúng ta, dù thế nào cũng không thể xảy ra chuyện, một khi có bất kỳ vấn đề gì thì chúng ta đều có khả năng chôn thây ở đây." "Mọi người cùng nhau đi xem đi!" Giáo sư Chu quyết định sẽ cùng tiến thoái với Diệp Kiêu: "Đi, chúng ta cùng đi, không thể để Diệp Kiêu một mình đối mặt!" Lúc này mọi người cũng đều gật đầu, Diệp Kiêu đi đến phía trước thì thấy một khoảng đất trống, đây chính là mộ thất, nhưng trên mặt đất vết máu loang lổ, không ít chi thể cụt nát, một cảnh tượng máu tanh, nhưng, cái này không giống như rắn ăn.

Chương 716

Đợi đến khi mọi người đều đến, nhìn thấy cảnh này không khỏi giật mình!

Cư dân mạng cũng nhìn thấy, nhất thời thấy ghê tởm vô cùng.

"Mẹ kiếp, cách màn hình tôi cũng muốn nôn rồi!" "Đúng vậy, cái này cũng quá tàn nhẫn rồi!" "Ấy, chẳng qua là không có mã hóa thôi, liệu có thể nhờ quan chức đánh dấu một chút không, thật ghê tởm!" Đội khảo cổ chụp ảnh và ghi chép, lúc này Giáo sư Phương nói: "Cái này chắc không phải rắn ăn, khi chúng ăn đồ vật sẽ không thành ra bộ dạng này, cái này giống như bị một lực mạnh xé toạc ra vậy!" "Đúng vậy, nhưng sao lại thành ra như vậy, ai có sức lực lớn đến thế chứ?" Diệp Kiêu cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ lạ, nếu là rắn thì đều nuốt chửng, vậy sao có thể chết kiểu này?

Xem ra còn có thứ kỳ lạ hơn, anh nghĩ đến bóng đen, hắn cầm Khai Sơn Đại Phủ, sức lực cực lớn, có khả năng là bị Cổ trùng khống chế, rất có thể là cùng một nhóm người.

Lúc này Diệp Kiêu cau chặt mày, cầm Hắc Kim Cổ Đao đi lại giữa mộ thất, đột nhiên có người phát hiện ra điều gì đó?

"Mấy người nhìn xem hình như là Trương Thế Vĩ!" Một trong những thành viên đội khảo cổ chỉ vào một cánh tay trên mặt đất la lên: "Đây là đồng hồ của hắn, hắn đeo đồng hồ thủy quỷ màu xanh, tôi đã từng thấy!" Camera hướng về phía chiếc đồng hồ này, và lúc này, Diệp Kiêu đi tới, nhìn vết máu trên mặt đất, lại nhìn cánh tay này, quần áo là của Trương Thế Vĩ, hơn nữa chiếc đồng hồ này cũng là của hắn, về cơ bản thì chắc không sai.

Người trong phòng trực tiếp nghe vậy không dám tin chút nào.

“Mẹ kiếp, còn có chuyện như vậy!” “Nhân sinh vô thường mà, bao tử lớn bọc bao tử nhỏ.” “Dù sao hắn cũng không phải là người chúng ta muốn xem, tôi chỉ không ngờ một bác chủ thám hiểm, lại chết theo cách này ở đây, cái này cũng quá uất ức rồi.” “Sau này xem ai còn dám làm chuyện như vậy nữa!” “Chúng vì lượng truy cập, không phải chưa từng làm, với lại Trương Thế Vĩ mất rồi, không phải còn có người khác sao?

Họ trên đường này có không ít người!” “Diệp đạo không phải đã nói, trong này còn có một số đạo mộ tặc!” “Kệ đi, chúng ta cứ xem đã rồi nói, cái náo nhiệt này tôi chắc chắn sẽ hóng!” “Cậu thật là biết nói, cái này cũng gọi là náo nhiệt, cái này rõ ràng là hiện trường thảm sát quy mô lớn!

Cậu biết thứ này là do cái gì giết không?” Cư dân mạng trong phòng trực tiếp đều không giữ được bình tĩnh nữa, Diệp Kiêu trầm giọng nói: “Giáo sư Chu, người cầm Khai Sơn Đại Phủ đối đầu với tôi trước đó có lẽ chính là kẻ đã giết hắn.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều sững sờ: “Không phải người đó đã bị anh xử lý rồi sao?” “Hơn nữa nhìn vết cắt này rất gọn gàng, Khai Sơn Đại Phủ có làm được không?” Diệp Kiêu gật đầu: “Người đó đã bị tôi xử lý rồi, nhưng ai nói chỉ có một người, nếu còn rất nhiều thì sao?” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều cảnh giác không thôi, vội vàng đứng sang một bên.

“Thế này chẳng phải là xong đời rồi sao?” “Đúng vậy cậu Diệp, chúng ta còn hy vọng không?” “Mọi người đều tự cầu phúc, lát nữa nếu thật sự đến thì tôi không thể đảm bảo an toàn cho từng người một.” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều nắm chặt vũ khí, cầu người không bằng cầu mình, Diệp Kiêu đã nói vậy rồi, họ cũng không thể quá đáng.

Lúc này thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người đều cau chặt mày, và

trong bóng tối lại một lần nữa vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Diệp Kiêu vội vàng xông tới, tiến về phía mục tiêu, mọi người không khỏi cảnh giác.

Diệp Kiêu xông ra thì thấy hiện trường có không ít vết máu, và tiếng kêu phát ra từ phía trước, ngẩng mắt nhìn lên một bóng đen đang ở cách đó mười mét.

Anh vội vàng xông ra, thấy một người khác cầm Quan Công Đại Đao chém giết về phía một người trong số đó!

Người trên mặt đất chẳng phải Cố Ngụy sao?!

Diệp Kiêu nhìn thấy cảnh này, anh lập tức xông ra, trường đao vung lên, chặt chẽ ngăn cách hắn.

Khi tiếng vang này vang lên, Cố Ngụy tưởng mình đã chết chắc rồi, trên người cũng bị thương, hắn tuyệt vọng gào lên một tiếng, nhắm mắt lại, chết thì chết thôi!

"Đoàng!" Một tiếng giòn tan, hắn mở mắt ra, phát hiện phía trước có thêm một cây trường đao màu đen quen thuộc, hắn quay đầu nhìn lại thì thấy là Diệp Kiêu, vội vàng khóc rống lên!

Diệp Kiêu quát: "Mau cút đi!" Cố Ngụy vội vàng gật đầu, vừa lăn vừa bò chạy sang một bên.

Khi Giáo sư Chu và những người khác đuổi kịp thì thấy những người bên cạnh Cố Ngụy đã chết hết, trên mặt đất là một bãi xác.

Lúc này nhìn thấy cảnh này, mọi người đều không dám tin, khi nhìn thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người đều ngây người, lại là một bóng đen khác, với đôi mắt đỏ ngầu.

Đây chẳng phải là điều Diệp Kiêu đã nói, người bị Cổ trùng khống chế sao?

“Họ là môn thần, một người cầm Khai Sơn Đại Phủ, một người cầm Quan Công Đại Đao, còn có mấy người cầm các loại binh khí khác, dọc đường chém giết sức lực rất lớn!” Cố Ngụy lúc này hoàn toàn sợ đến ngây người, nói năng lộn xộn, mọi người lúc này mới hiểu ra thì ra là thứ này.

Và người cầm Quan Công Đại Đao nhìn Diệp Kiêu lập tức chém xuống, trong mắt Diệp Kiêu, những thứ này chẳng qua chỉ là quái vật bị Cổ trùng khống chế mà thôi.

Một đao chém xuống không có bất kỳ nghi ngờ nào, chém đứt ngang lưng, Quan Công Đại Đao cũng “coong” một tiếng rơi xuống đất, người kia đột nhiên ngã xuống đất, nhìn Cố Ngụy thì kinh ngạc không thôi.

“Cậu Diệp anh thật sự rất lợi hại!” Diệp Kiêu chỉ trầm giọng nói: “Mau nói cho chúng tôi biết tất cả những gì anh biết, chậm một bước nữa thì tôi cũng không dám đảm bảo anh có thể sống sót rời đi!” Lúc này nghe Diệp Kiêu nói vậy, Cố Ngụy mới liên tục gật đầu: “Khi chúng tôi đến thì đã là như vậy rồi, Diệp Kiêu tôi thật sự không lừa anh, thứ này…” “Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Diệp Kiêu trực tiếp cắt ngang lời hắn, giọng nói lạnh lùng, ngữ khí không vui.

Cố Ngụy vội vàng nói: “Chúng tôi chỉ muốn tìm Xá lợi tử mà thôi, ngoài ra không có gì khác, tôi thật sự không lừa anh!” Nghe hắn nói vậy Diệp Kiêu cau chặt mày: “Cho dù ngươi muốn tìm Xá lợi tử, ngươi có bản đồ, tại sao còn phải tàn sát vô tội?” “Tôi không tàn sát vô tội.” Cố Ngụy chối bay biến, vừa nãy khi Diệp Kiêu mới vào đã nhìn thấy một bãi xác chết la liệt này, có người bị đâm dao từ phía sau, có người bị chém một nhát vào chân, căn bản không phải bị Quan Công Đại Đao làm bị thương, điều duy nhất có thể giải thích là Cố Ngụy đã làm.

“Cố Ngụy, ngươi chẳng qua chỉ là một đạo mộ tặc mà thôi, hơn nữa là lấy thám hiểm che đậy thân phận của ngươi.

Dựa theo năng lực của ngươi thì không thể đi đến bước cuối cùng, bây giờ chỉ còn lại một mình ngươi, ngươi nói cho tôi biết ngươi đã làm thế nào!” Anh một tay nắm lấy tay Cố Ngụy, mở lòng bàn tay hắn ra, bên trong toàn bộ là vết chai cũ kỹ: “Khẩu hổ và ngón tay đều có vết chai, ngàn vạn lần đừng giả heo ăn thịt hổ, cho rằng mình có thể lừa được tôi, đạo mộ tặc thì chính là đạo mộ tặc, bất kể bề ngoài ngươi có vẻ phong quang đến đâu, có bao nhiêu thứ cũng không che đậy được nội tâm thật sự của ngươi!” Nghe anh nói vậy, sắc mặt Cố Ngụy nhất thời biến sắc, không ngờ Diệp Kiêu lại trực tiếp vạch trần hắn.

“Tôi thừa nhận tôi là đạo mộ tặc thì sao chứ!” “Đã thừa nhận thì không có gì để nói.

Dẫn đường phía trước, tôi biết ngươi có thể tránh rất nhiều thứ, đưa chúng tôi đến chủ mộ thất, chỉ cần ngươi có thể làm được, tôi không giết ngươi mà còn có thể nhanh chóng đưa ngươi ra ngoài!” Nghe anh nói vậy, Cố Ngụy có chút do dự, Diệp Kiêu lại trầm giọng nói: “Nếu ngươi không đồng ý thì sau này tôi sẽ không giúp ngươi nữa, ngươi tự suy nghĩ cho kỹ đi.” Cố Ngụy nghĩ một lát, so với tính mạng thì những thứ này có đáng là gì?

Dù sao tính mạng mới là quan trọng nhất, huống chi bây giờ người đều đã chết hết, hắn còn có gì để cầu, chỉ có thể cầu Diệp Kiêu.

Thế là hắn không chút do dự đồng ý: “Được, tôi giúp anh, tôi đưa mọi người ra ngoài là được.” “Nhưng có một điều, anh ngàn vạn lần đừng giở trò với tôi!” Diệp Kiêu nhìn hắn: “Nếu để tôi biết được thì ngươi cũng rõ rồi đó, tôi không phải là loại người mềm lòng đâu!” “Tôi biết tôi hiểu, tôi nhất định sẽ không làm anh thất vọng!” Nghe

hắn nói vậy Diệp Kiêu mới gật đầu, như vậy mới tốt.

"Những thứ khác tôi không quản, nhưng chuyện này anh nhất định phải làm được, tôi muốn đảm bảo an toàn cho toàn bộ đội, chỉ có anh mới có thể đưa chúng tôi đến nơi, nếu anh dám giở trò, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh." Cố Ngụy vội vàng không ngừng đồng ý, đối với hắn mà nói chuyện này có gì đâu, chẳng qua chỉ là dẫn đường thôi, mỗi người một nhu cầu, hắn muốn an toàn, Diệp Kiêu và những người khác muốn tìm ra bí mật cuối cùng, chỉ có như vậy mới có thể giải quyết tất cả.

Cố Ngụy không dám không đồng ý, dẫn đường phía trước, Diệp Kiêu cũng không khách khí, vẫy tay, mọi người đều đi theo phía sau, lúc này ai nấy đều cảm thấy có chút khó tin: "Cậu Diệp sao lại biết Cố Ngụy có bản đồ chứ?" "Phàm là đạo mộ tặc thì chắc chắn đều có bản đồ!" "Tôi thấy cũng là như vậy, nếu không thì sao người ta lại nói đạo mộ tặc cạnh tranh là cạnh tranh thông tin, sao họ lại có thể đi trước một bước biết được các loại thông tin?" "Tôi thấy quả thực là như vậy, không nói gì khác, tôi chỉ phục đám đạo mộ tặc này!" "Mấy người nhìn xem sau khi họ xuống mộ thì như vào đất không người, cái này đổi lại là ai có thể làm được?" "Không thể không nói vẫn là họ lợi hại!" "Lợi hại thì lợi hại, nhưng so với Diệp Kiêu thì còn xa lắm!" "Diệp Kiêu thì chỉ có chỉ số võ lực cao, nhưng nếu thật sự nói về những thứ khác thì chưa chắc có thể sánh bằng!" "Mấy người nhìn xem Diệp Kiêu, chẳng phải vẫn phải dựa vào đám đạo mộ tặc này mới vào được sao?" Cư dân mạng trong phòng trực tiếp vì Diệp Kiêu mà cãi nhau nảy lửa, Diệp Kiêu thì không có thời gian nghe họ nói nhảm ở đây, đối với anh điều quan trọng nhất là phải thuận lợi tìm được chủ mộ thất.

Theo suy đoán của anh, Mộ Dung Nặc Hạt Bát chưa chắc có tâm tư như vậy, nhưng Hoằng Hóa công chúa thì khác, trường sinh là điều

mà mỗi đế vương đều mong muốn, Mộ Dung là quốc gia quá nhỏ, Mộ Dung Nặc Hạt Bát lực bất tòng tâm, căn bản không có hy vọng phục quốc, chỉ có thể dựa vào Hoằng Hóa công chúa.

Nếu có thể tìm được thì sau này bất kể là chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Nhưng nếu không tìm được thì sẽ phải mang theo sự tiếc nuối để thiết bị đi xuống, như vậy tính toàn vẹn của cổ mộ sẽ bị phá hoại.

Chỉ mong tên này đừng giở trò với anh, nếu không thì anh tuyệt đối sẽ không khách khí.

Lúc này nhìn thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người cũng có chút không biết làm sao.

"Diệp Kiêu, thật sự đã xem thường anh rồi!" "Không ngờ có thể chính xác nắm được điểm yếu của người khác, ngay cả đạo mộ tặc cũng không thể không bị anh lợi dụng!" Diệp Kiêu nhìn Cố Ngụy, đoán là lúc đầu bị dọa đến mức hoảng loạn, nên bây giờ đi lại rụt rè.

Diệp Kiêu đột nhiên nắm lấy hắn: "Đừng vội!" Anh đột nhiên vỗ mạnh vào vai Cố Ngụy khiến Cố Ngụy sợ đến tái mặt.

"Anh, anh đừng thế chứ huynh đệ, bây giờ vỗ vai là dọa người ta chết đó!" Diệp Kiêu chế giễu: "Sao, chinh chiến sa trường bao nhiêu năm rồi mà ngươi còn sợ tôi vỗ vai à?" "Đương nhiên là sợ rồi, phải biết người làm nghề này của chúng tôi, điều lo lắng nhất là người phía sau đột nhiên vỗ như vậy!

Nếu cứ thế vỗ xuống thì hồn tôi cũng bay mất rồi!" Diệp Kiêu nhún vai, vẻ mặt khinh thường, trước đây anh sao lại không nhận ra, miệng Cố Ngụy nói năng lưu loát, đầu óc cũng nhanh nhạy.

"Được rồi, tôi chỉ hỏi ngươi, những môn thần mà ngươi nói rốt cuộc là từ đâu mà ra?" Cố Ngụy vừa nghe, lập tức thu lại vẻ mặt.

“Ngay trong mộ thất phía trước, tôi đoán chắc là chủ mộ thất, cửa có mười hai pho tượng đá, đao thương kiếm kích mỗi người đều cầm một món binh khí.

Ban đầu chúng tôi chỉ muốn giành Xá lợi tử, kết quả còn chưa kịp lấy, không biết đã chạm vào cơ quan gì, thì những pho tượng đá này đột nhiên vỡ vụn, sống dậy, trực tiếp xông ra truy sát chúng tôi!” Thấy sắc mặt Diệp Kiêu u ám khó đoán, hắn vội vàng thề thốt: “Tôi thề tuyệt đối không lừa anh, là thật đấy!

Bọn họ đều đã chết rồi, tôi cũng không cần thiết phải lừa anh vào lúc này nữa!” Diệp Kiêu cười lạnh: “Chính vì bọn họ đều đã chết rồi, nên bất kể ngươi nói gì, tôi cũng chỉ có thể lựa chọn tin ngươi, không phải sao?” “Diệp Kiêu nếu anh đã nói như vậy thì tôi thực sự không còn gì để nói nữa, dù sao cũng không có ai chứng minh sự trong sạch của tôi.” Diệp Kiêu nhìn chằm chằm hắn: “Ngươi phải biết mười hai môn thần kia giờ đã chết hai, nhưng tôi cũng không có khả năng giết hết tất cả, nếu ngươi thật sự không nói sai thì có lẽ chúng ta còn có thể liều mình một phen, mười người mà cùng xông ra thì tôi thực sự không có cách nào làm được.” Diệp Kiêu cố ý nói như vậy, khiến hắn không khỏi sợ hãi run rẩy: “Anh nói thật sao?

Anh không phải rất lợi hại sao?” “Tôi chỉ là một người bình thường.” Cố Ngụy đang định nói thì đột nhiên có một âm thanh chói tai vọng đến, giống như tiếng xích sắt kéo lê trên mặt đất.

Diệp Kiêu đột nhiên dừng bước: “Cố Ngụy, ngươi có quên chuyện gì không?” Cố Ngụy lắc đầu, vẻ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm anh, Diệp Kiêu mỉm cười: “Vẫn chưa nghĩ ra sao?” “Không, tôi thật sự không biết anh nói gì!” “Tôi nhắc nhở ngươi, ở đây có Hình rắn thạch sàng tử khổng lồ, ngươi có phát hiện ra dấu vết của nó không?” “Rắn khổng lồ?!” Cố Ngụy mặt đầy kinh ngạc, căn bản không phát hiện ra.

Diệp Kiêu cũng không nói nhiều, chỉ lập tức rút đao ra, rạch một nhát vào cánh tay hắn!

Máu tươi lập tức chảy ra.

Cố Ngụy lúc đó sợ hãi: "Diệp Kiêu anh muốn làm gì?" "Đương nhiên là dẫn nó ra rồi!" Cố Ngụy sợ hãi, Diệp Kiêu chỉ mỉm cười: "Yên tâm đi, sẽ không để ngươi bị ăn thịt đâu, nhưng bất cứ ai muốn chơi tâm cơ, giở trò với tôi, tôi tuyệt đối không cho phép." "Hôm nay ngươi cứ chịu khó một chút, đi thôi!" Nói xong Diệp Kiêu một bạt tai liền tát hắn ra, hắn sợ đến mức hét lớn một tiếng, sau đó bịt miệng lại, lúc đó liền không dám nói nữa.

Diệp Kiêu lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, Giáo sư Chu có chút mờ mịt: "Cậu Diệp, cái này là ý gì?" Diệp Kiêu chỉ lạnh lùng nói: "Lời của đạo mộ tặc không thể tin." Lúc này mọi người nhìn thấy bộ dạng đó của anh, nhất thời hiểu ra tất cả.

"Mẹ kiếp, vẫn là cậu Diệp lợi hại!" "Cậu Diệp sớm đã đoán ra rồi chứ gì, nên mới đối xử với hắn như vậy!" "Diệp Kiêu chúng tôi ủng hộ anh, tên này không có ý tốt, đáng lẽ phải làm như vậy!" Diệp Kiêu nhìn chằm chằm Cố Ngụy ở không xa, thấy hắn toàn thân run rẩy, không khỏi cười lạnh.

Chương 717

Anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra chĩa vào Cố Ngụy: "Nếu không đi nữa thì tôi đâm chết ngươi!" Cố Ngụy muốn khóc không ra nước mắt: "Cậu Diệp anh ngàn vạn lần đừng, đừng mà!

Chúng ta vốn là đồng căn sinh, hà tất phải tương tàn vội vàng như vậy!" "Anh là xuất thân đạo mộ tặc, tôi cũng là thế gia đạo mộ tặc, chúng ta hai người gần như…" "Im miệng!

Nếu còn nói lời thừa thãi nữa, cẩn thận tôi chém chết ngươi!" Lời nói của Diệp Kiêu khiến hắn nhất thời im bặt, vội vàng đi sang một bên, nhìn thấy tất cả xung quanh, hắn không khỏi lắc đầu, chỉ có thể bước tiếp.

Càng đi vào trong càng cảm thấy sợ hãi!

Diệp Kiêu thì mỉm cười, như vậy mới đúng chứ, nếu không thì còn không biết sẽ thế nào!

Lúc này Diệp Kiêu nhìn Cố Ngụy phía trước, hắn bây giờ không dám làm bất kỳ động tác lớn nào nữa, sợ chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ dẫn ra thứ gì đó, nhưng con rắn kia sẽ không dễ dàng bỏ qua người sống.

Cố Ngụy đi về phía trước, đột nhiên bị một thứ gì đó vấp ngã, "phịch" một tiếng ngã xuống đất, nhặt lên nhìn lại thì lại là một cái đầu người, sợ đến mức hắn lập tức ném ra ngoài, miệng phát ra một tiếng kinh hô, nhưng ngay sau đó lại bịt miệng mình lại, sau đó quay đầu nhìn Diệp Kiêu.

Lại nhìn phía trước, đầu ngón chân hình như chạm vào tường.

Đợi đến khi đứng dậy sờ sờ, hắn không khỏi tò mò: "Diệp Kiêu,

anh qua đây xem cái này là cái gì, lạnh toát, hình như có gì đó không ổn." Diệp Kiêu đi qua nhìn thấy hắn nói vậy, cũng đưa tay sờ sờ, trên mặt không chút biểu cảm.

"Tôi xác định là con đường này, nhưng khi tôi bắt đầu đi thì ở đây không có tường, sao bây giờ lại có thêm một bức tường?" "Bức tường này còn lạnh toát, hơi rít tay." Nghe hắn nói vậy, nụ cười của Diệp Kiêu nhất thời đông cứng, ngay sau đó liền kéo hắn lại.

"Giáo sư Chu mau lùi lại!" Giáo sư Chu và những người khác sợ đến mức liên tục lùi lại: "Cậu Diệp, chuyện gì vậy?" Lúc này Cố Ngụy nhất thời sợ hãi: "Cậu Diệp tôi có phải đã gây ra họa gì hay gặp phải thứ gì đó không?" "Vận khí của ngươi cũng khá tốt, vừa đúng lúc gặp phải con Hình rắn thạch sàng tử khổng lồ kia!" Lời này vừa nói ra tất cả mọi người liền lên đạn chĩa súng về phía trước, Diệp Kiêu thần sắc ngưng trọng: "Mọi người ngàn vạn lần đừng kích động!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Cố Ngụy nhất thời sợ hãi: "Diệp Kiêu tôi không dám nữa, anh đưa tôi ra ngoài được không?" Diệp Kiêu cười nói: "Bây giờ đưa ra ngoài e rằng có chút quá muộn rồi!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, hắn lúc đó cau mày khổ sở, nếu thật sự như vậy thì thật sự không còn chút hy vọng nào nữa.

Diệp Kiêu vừa định nói, bức tường phía trước đột nhiên cử động, mọi người dùng đèn pin chiếu vào, nhất thời kinh hãi không thôi.

"Nó động rồi!

Nó động rồi!" "Diệp Kiêu, cái này, đây là cơ thể của nó sao?" Cư dân mạng đều bùng nổ!

"Cái thứ này làm thật quá sống động!" "Cái này không phải hiệu ứng đặc biệt chứ?" "Trong tưởng tượng của tôi nó không nên cử động như vậy, không phải phải ngủ đông sao?" "Đùa à, trong cổ mộ động tĩnh lớn như vậy, nó đói rồi, không thể tỉnh dậy sớm sao?"

“Diệp đạo mau đi đi, lát nữa đi không thoát được đâu!” Thấy Diệp Kiêu không động đậy, cư dân mạng lo lắng không thôi.

Diệp Kiêu lại cau chặt mày, nhìn thoáng qua bên cạnh, ánh mắt có chút sắc bén.

“Hình rắn thạch sàng tử có thể sống ngàn năm, hơn nữa con rắn này lớn lên cùng toàn bộ cổ mộ, bây giờ đã lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi, e rằng toàn bộ ngọn núi này đều là nó!” “Theo anh nói như vậy, chúng ta đang ở trong phạm vi hoạt động của nó, tức là, nơi này thực ra là địa bàn của nó sao?” “Đúng, đây chính là thế giới của nó, muốn vào chủ mộ thất, không dễ dàng như vậy đâu.” Lời nói của Diệp Kiêu khiến họ đều có chút nghi ngờ, lẽ nào lại khó khăn đến vậy?

Con Hình rắn thạch sàng tử lớn đến đâu thì cũng phải sợ vũ khí hiện đại chứ?

Diệp Kiêu hít sâu một hơi: “Dưới này ngoài nó ra thì còn có Xà bách, hai loài sinh vật có thể sống chung hòa bình, cũng không dễ dàng đâu.” Lời vừa dứt, trong bóng tối một cặp đèn lồng lớn phát sáng màu xanh lá cây chằm chằm nhìn họ, khiến da đầu mọi người nhất thời tê dại.

“Cậu Diệp, sao tôi cảm thấy đèn lồng lớn chính là mắt rắn vậy?” Diệp Kiêu nhíu mày nhẹ: “Không phải cảm giác, đây chính là mắt của nó, nó đã nhìn thấy chúng ta rồi!” Lời nói của Diệp Kiêu khiến mọi người vội vàng tìm chỗ trốn, hai bên mộ đạo, còn có rất nhiều hang đá, trong hang toàn bộ là cỏ dại, cũng không biết là thứ gì, mọi người không nói hai lời đều chui vào trốn.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao áp sát tường, vẫn luôn nhìn chằm chằm quái vật khổng lồ trước mắt, đối mặt hồi lâu, dường như nó không có hứng thú với Diệp Kiêu, cũng không có hứng thú với máu

trên người Cố Ngụy, chỉ lạnh nhạt nhìn họ một cái rồi rời đi.

Theo quái vật khổng lồ trước mắt biến mất vào bóng tối, đột nhiên trước cửa xuất hiện một cung điện, lúc này Cố Ngụy đều quên nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm hướng con rắn biến mất mà ngẩn người.

Trong mắt Diệp Kiêu đột nhiên lóe lên một tia lạnh lẽo, chính là nơi này rồi!

Anh vừa định đi vào thì lại phát hiện Cố Ngụy không động đậy: "Ngươi sao không đi?" Cố Ngụy vẫn còn có chút sợ hãi: "Anh đi trước tôi đi sau, tôi sợ!" "Dọc đường đi đều không có chuyện gì lớn, nhưng một lát sau thì có quái vật khổng lồ này xuất hiện rồi, tôi không dám!" Diệp Kiêu khinh thường: "Ngươi còn có cái gì mà không dám?

Có phải trước đây để ngươi sống quá thoải mái, khiến ngươi cảm thấy ngươi có thể mặc cả với tôi không!" "Huống chi trong cổ mộ này hễ có máu là có thể chiêu dụ Cổ trùng, ngươi cho rằng mấy con khỉ kia là để làm gì?" Cố Ngụy nghe anh nói vậy, nhất thời có chút sợ hãi run rẩy: "Mấy con khỉ kia…" "Mấy con khỉ đó chẳng phải là do người của các ngươi nuôi sao?

Lẽ nào còn muốn tôi nói lại một lần nữa sao?" Lúc này nghe anh nói vậy, trong lòng Cố Ngụy không khỏi giật mình một tiếng, không ngờ Diệp Kiêu lại phát hiện ra!

Lúc này Diệp Kiêu cũng không nói nhiều lời với Cố Ngụy, trực tiếp chỉ vào bên trong: "Vào đi, các ngươi không phải đã vào một lần rồi sao?

Bây giờ vào thêm một lần nữa cũng không sao, những pho tượng đá kia nếu còn đến nữa thì ngươi cũng biết cách đối phó rồi." "Dụng tâm cơ dẫn tôi đến đây, chẳng phải là vì cái này sao." Nghe anh nói vậy, sắc mặt Cố Ngụy nhất thời u ám hẳn, những người phía sau lập tức kinh ngạc không thôi.

“Cậu Diệp, ý anh là hắn chính là người bí ẩn kia sao!” Diệp Kiêu gật đầu: “Đúng, ở dưới này thực sự không thể nghĩ ra còn ai có thể biết rõ hành tung của chúng ta như lòng bàn tay, hơn nữa có thể chính xác tìm thấy chúng ta, rồi lại phí hết tâm tư dẫn tôi đến đây, có thể để tôi vừa gặp mặt là đã…” “Trừ Cố Ngụy ra thì tôi không nghĩ ra ai khác.

Không ngờ trong ba kiếm khách bác chủ các ngươi lại chỉ còn lại một mình ngươi, Cố Ngụy, ngươi ẩn nấp rất sâu!” Cố Ngụy nghe anh nói vậy, “a a” cười một tiếng: “Diệp Kiêu, thật sự không thể qua mắt anh, anh phát hiện ra từ khi nào?” Diệp Kiêu chỉ vào cánh tay hắn: “Máu của ngươi đối với con Hình rắn thạch sàng tử kia mà nói, căn bản không gây hứng thú, không chỉ vậy, dọc đường đi cũng không có bất kỳ Cổ trùng nào ra tay với ngươi, điều này chẳng phải kỳ lạ sao?” “Thông thường mà nói trong cổ mộ hễ có người chảy máu thì chắc chắn sẽ dẫn đến vô số rắn trùng tranh nhau cắn xé, nhưng ngươi dọc đường đi lại không phát hiện bất kỳ điều bất thường nào, từ lúc đó tôi đã phát hiện ra rồi, không thể không nói ngươi ẩn nấp quả thực rất tốt, ngay cả tôi cũng suýt bị ngươi lừa rồi.” “Nếu vừa nãy không phải con rắn khổng lồ kia không ra tay với ngươi, tôi cũng không dám khẳng định, các ngươi tung hoành ngàn năm rốt cuộc muốn làm gì, tôi không rõ lắm, nhưng trường sinh không dễ dàng như vậy đâu.” Nghe lời này Giáo sư Chu kinh ngạc không thôi: “Tung hoành ngàn năm, Diệp Kiêu, anh nói hắn?” Cố Ngụy “ha ha” cười lớn, giây lát lùi lại mấy bước, kéo giãn khoảng cách ba mét với Diệp Kiêu.

“Diệp Kiêu anh thật sự cho rằng tôi để anh đến đây, chỉ vì tôi không đối phó được với bọn chúng sao?

Tôi quanh năm sống trong ngôi mộ cổ này, là để đợi anh đến, giúp tôi tìm kiếm những Pháp khí kia, còn về những sinh vật trong này, tôi đều biết rõ như lòng bàn tay, tôi chỉ là không muốn động đến chúng

mà thôi.” “Quanh năm qua chúng tôi bầu bạn với nhau, sớm đã coi chúng như người thân rồi, tôi sẽ không ra tay với nó, nó cũng sẽ không làm hại tôi, nhưng sau khi rời khỏi tôi, nó có ra tay với anh không?

Tôi không rõ lắm!” Lúc này nghe hắn nói vậy Diệp Kiêu lập tức cau chặt mày, thấy hắn cười điên cuồng, giây lát sau đột nhiên xuất kích, trực tiếp lấy một cây Hắc Kim Đoản Đao rạch một nhát lên trán hắn, sau đó ấn chặt hắn, nhanh chóng vẽ mấy đường lên mặt hắn, không lâu sau trên mặt Cố Ngụy liền xuất hiện một đồ án Lục mang tinh.

“Tôi vốn tưởng rằng ngươi thật sự có mối liên hệ gì đó với nó, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy, Xá lợi tử ở trong cơ thể ngươi đúng không?

Nên nó sẽ không làm hại ngươi, nhưng nếu khí tức không che đậy được nữa thì Hình rắn thạch sàng tử có còn coi ngươi là người mà nó bảo vệ không?” Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Cố Ngụy suýt ngất, không ngờ Diệp Kiêu lại nhìn ra nhanh như vậy!

Hắn lập tức cau chặt mày lùi lại mấy bước, vẻ mặt không thể tin được nhìn Diệp Kiêu, Diệp Kiêu cười lạnh: “Cho ngươi cơ hội này, để ngươi đưa chúng tôi vào, mau lên, nếu không lát nữa nó đến thì sẽ không chịu nổi nữa đâu, tôi đợi nó nuốt chửng ngươi, sở dĩ nó vẫn luôn không thăng cấp, cũng là vì ngươi!” Cố Ngụy không ngờ Diệp Kiêu lại cảnh giác đến vậy, nhất thời mặt đầy máu me, nhưng trong mắt lại là một tia kinh ngạc.

Diệp Kiêu ra hiệu cho hắn mau vào, Cố Ngụy nhất thời sợ hãi, không biết nên làm sao cho phải, chỉ có thể hừ hừ liếc Diệp Kiêu một cái rồi đẩy cửa lớn ra.

Trong cung điện một cảnh tượng uy nghiêm, đúng như Cố Ngụy đã nói, còn lại mười pho tượng đá, mỗi một pho tượng đá trong tay

đều cầm binh khí, chỉ có một pho tượng đá thì binh khí lại biến mất, điều này khiến Diệp Kiêu cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhìn đao thương kiếm kích đều có, nhưng một pho tượng lại tay không, Diệp Kiêu nhìn bàn tay của nó, trên tay vẫn còn dấu vết, không lẽ nào!

Có lẽ bị mất rồi, rốt cuộc đây là cái gì?

Giống như xích sắt, anh đột nhiên nghĩ đến tiếng xích sắt lúc đầu anh nghe thấy, chẳng lẽ là có người lấy đi rồi sao?

Và lúc này Diệp Kiêu nhìn chằm chằm Cố Ngụy, Cố Ngụy bất lực: "Như anh thấy đó, chủ mộ thất nằm trong cung điện này, nếu anh có thể tìm được thì những Pháp khí còn lại cũng không thành vấn đề!" "Nhưng tôi đã tìm hai mươi năm rồi, hai mươi năm đều không tìm thấy, thông tin mà tổ tiên để lại cũng vô cùng hạn chế, chúng tôi cả đời đều hao mòn trong ngôi mộ này, không có manh mối nào." "Nhưng không ngờ anh lại tìm thấy hai cái, cái này thật sự quá khiến người ta khó tin rồi!" Lời nói của hắn khiến Diệp Kiêu bật cười: "Tổ tiên của ngươi ngay từ đầu đã biết chủ mộ ở đây, dọc đường tìm kiếm e rằng cũng đã phí không ít tâm tư, không phải vì không tìm thấy, mà là cảm thấy những chuyện không chắc chắn, tại sao phải lấy ra trước?

Hắn đang đề phòng các ngươi cũng là đang đề phòng lẫn nhau." Diệp Kiêu thở dài nhìn hắn: "Đừng nói gì cả, trước mắt hãy tìm ra lối vào chủ mộ thất." Diệp Kiêu chĩa súng vào hắn, Cố Ngụy đứng bất động: "Tôi sẽ không giúp các anh tìm, vì hai mươi năm nay tôi cũng không biết, trước đây khi tổ tiên ở đây, vì một lần ngoài ý muốn mà qua đời, trước đó đều không kịp giao phó di ngôn, liền hóa thành xương trắng, khi tôi đến thì mọi thứ đều đã muộn rồi, nên tôi không rõ lối vào thật sự ở đâu, dẫn anh đến đây, chẳng qua cũng chỉ muốn xem anh rốt cuộc có bản lĩnh này không." "Diệp Kiêu như tôi thấy quả

thực bản lĩnh không nhỏ, nhưng đầu óc của anh chưa chắc đã đủ dùng." "Ngôi mộ thất này, tổ tiên của tôi và đời cha tôi đã nghiên cứu rất nhiều năm rồi, nhưng cuối cùng vẫn không có cách nào tìm thấy." Diệp Kiêu nghe hắn nói vậy, không khỏi cau chặt mày, chỉ nghe Cố Ngụy tiếp tục nói: "Tổ tiên Cố gia của tôi ở vùng Thổ Cốc Hồn kia đã là người giữ mộ, bao nhiêu năm qua vẫn luôn canh giữ, giữ lâu như vậy cũng nên có chút lợi lộc, thế là từ người giữ mộ biến thành Đồ Long Nhân, vì vậy mới xuất hiện ở đây." "Các ngươi có bản đồ cổ mộ ở tầng thấp nhất không." Diệp Kiêu lắc đầu, "Thì ra là không có, cũng là tàn khuyết không đầy đủ, ngay cả con đường tôi dẫn các anh đi cũng là do tổ tiên đời đời dùng sinh mạng thăm dò ra bao nhiêu năm qua, tôi dẫn anh đến, cũng là để anh giải đáp bí mật trong đó sao?" Nghe hắn nói vậy, Diệp Kiêu cảm thấy có chút khó tin, cái này sao có thể?

Hơn nữa tập hợp sức mạnh của rất nhiều đời người, vậy mà đều không phát hiện ra nơi này, cái này cũng quá vô lý rồi.

Nhưng ngoài nguyên nhân chiến loạn ở giữa ra, có lẽ đã trải qua những năm tháng đặc biệt không dám động, cũng không chắc nữa.

Diệp Kiêu nghĩ một lát rồi lắc đầu, Cố Ngụy nhìn anh: "Đã đến đây rồi, anh ngàn vạn lần đừng nói với tôi là anh muốn lùi bước hoặc là do dự, như vậy thì sẽ công dã tràng.

Cho dù anh không nói, anh cũng phải nghĩ cho Giáo sư Chu và những người khác." Diệp Kiêu nghe hắn nhắc đến Giáo sư Chu không khỏi mỉm cười, tên này còn mặt mũi mà nói, nếu không phải vì Giáo sư Chu thì anh đã sớm chém Cố Ngụy rồi, hà cớ gì phải đợi đến bây giờ?

Lúc này nghe hắn nói vậy, Diệp Kiêu lắc đầu: "Ngươi cứ ở đây giở trò đi, tôi cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi, bây

giờ bắt đầu từng bước không rời.” Diệp Kiêu bỏ lại câu nói này, trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó rời đi.

Lúc này, mọi người nhìn Cố Ngụy ánh mắt đều có chút không đúng, đây mới là đạo mộ chân chính.

Ai có thể ngờ thân phận của hắn lại thay đổi kịch tính đến vậy?

Đại khái ai cũng không ngờ, ngay cả Quốc chủ Thổ Cốc Hồn bản thân cũng không ngờ người giữ mộ lại trở thành đạo mộ tặc, lòng người không đủ thì rắn nuốt voi, cái này cũng là số trời đã định.

Lúc này nhìn thấy cảnh này mọi người đều do dự, Diệp Kiêu đi tới, xem hết những pho tượng đá còn lại một lượt, nếu nói lối vào chủ mộ thất ở đây, thì cái nào là cái dễ bị phát hiện nhất?

Những pho tượng đá này có thể cử động, bên trong còn có Cổ trùng, rốt cuộc chúng đã chạm vào cơ quan nào?

Nếu là anh, những pho tượng đá này rất có thể là thị vệ, ước chừng cao khoảng hai mét, khi pho tượng đá bị hư hại, người bên trong khoảng một mét chín.

Diệp Kiêu đo lường một chút, những pho tượng đá này đứng hai bên trái phải, phía trên là một ngai vàng, ở đó chắc chắn có người, vậy lối vào nên ở chỗ nào?

Diệp Kiêu trực tiếp đi tới, ngồi lên ngai vàng, sau đó nhìn trái nhìn phải, Cố Ngụy thấy vậy không khỏi cau chặt mày: “Anh làm gì vậy?” Diệp Kiêu lại hỏi: “Các ngươi trước đây đã chạm vào những chỗ nào?

Chương 718

Ngươi không phải nói vô ý chạm vào cơ quan sao?

Người của ngươi rốt cuộc đã chạm vào những chỗ nào?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều phản ứng lại.

Từ đầu anh ta đã nói như vậy, bây giờ nếu không chạm vào cơ quan thì làm sao những pho tượng đá này biến thành người được! "Diệp Đảo có phải có vấn đề không?

Chạm vào cơ quan rồi, đó không phải là một hai pho, đều thi hóa dị biến, đến lúc đó chẳng sợ xảy ra chuyện sao?" "Pho tượng đá sẽ nhanh chóng phát động tấn công, đây không phải tự mình chuốc rắc rối sao?" "Diệp Đảo không phải gây chuyện, mà là muốn kiểm chứng xem tên tiểu tử này rốt cuộc có nói thật không.

Vạn nhất ở dưới lòng đất này hắn lại muốn làm gì đó, thì sẽ rất bị động!" "Có mấy người không hiểu thì đừng có nói bừa nữa!

Tiểu Diệp làm gì phải loại người không có não?" "Diệp Đảo làm mọi thứ đều vì mọi người, nên tuyệt đối đừng nói gì về việc Diệp Đảo không có não nữa." Lúc này, nghe anh nói vậy, Cố Ngụy không khỏi cười hắc hắc, "Diệp Kiêu, ngươi quả nhiên thông minh, nhưng có một chuyện ta vẫn chưa nói với ngươi, tổ tiên ta là đạo mộ tặc, tục ngữ nói 'thỏ khôn có ba hang' là có lý của nó!" Nói xong, hắn đột nhiên xoay cánh tay của một pho tượng đá không cầm vũ khí.

Một cái lỗ xuất hiện phía dưới, Cố Ngụy lập tức nhảy vào!

Tốc độ nhanh đến mức Diệp Kiêu chỉ kịp dùng Hắc Kim Cổ Đao đâm tới! 'Phốc xuy' một tiếng, Cố Ngụy khẽ rên, rõ ràng đã bị thương.

Cái lỗ cũng đóng lại, Diệp Kiêu có xoay thế nào thì pho tượng đá

cũng không hề nhúc nhích!

Mọi người đều giật mình.

Chẳng mấy chốc, tất cả pho tượng đá đều bắt đầu rục rịch, điều này khiến Diệp Kiêu không khỏi nhíu chặt mày.

Hóa ra là đợi anh!

Anh vẫn nghĩ những pho tượng đá này có gì đó ghê gớm lắm, bây giờ xem ra cũng chỉ đến thế.

Diệp Kiêu bật cười.

Giáo sư Chu và những người khác thấy Diệp Kiêu như vậy thì không khỏi kinh ngạc, "Tiểu Diệp không phải bị điên đấy chứ?" "Người chạy mất rồi mà vẫn cười được!" "Đừng nói bậy, Tiểu Diệp trong lòng đã có tính toán.

Hơn nữa, cái này cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ cần có thể tìm được cơ quan, thì những việc tiếp theo hẳn là không có vấn đề gì lớn." "Cứ để tên tiểu tử kia chạy thoát đi, một mình hắn ở dưới này cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp!" "Các người đừng quên, tên tiểu tử này lợi hại lắm, hắn còn biết lộ tuyến!" "Tặc vẫn là tặc, tặc vĩnh viễn không thể trở thành người chân chính!" "Đừng nói loạn, Tiểu Diệp chẳng phải là đạo mộ thế gia sao!" "Nhưng đến đời anh ấy thì không làm nữa rồi, nên căn bản là không giống.

Nếu các người còn nói như vậy, Tiểu Diệp chắc chắn sẽ tức giận!" "Đừng nói gì cả, cứ đợi Tiểu Diệp đi.

Nếu anh ấy có thể giúp giải quyết tất cả những điều này, tôi sẽ không nói gì nữa.

Còn nếu không được thì chỉ có thể chết ở đây.

Dù sao mọi người đều cùng nhau, một người chết và nhiều người

chết đều như nhau.

Tóm lại, mọi người đều ở bên nhau, hẳn không có vấn đề gì!" Đội khảo cổ còn bình tĩnh hơn cả Diệp Kiêu.

Lúc này, nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu bật cười, "Cứ chém đầu là được!" Đúng như Diệp Kiêu đã nói, Cổ trùng khống chế não bộ, những người trong tượng đá bắt đầu đi về phía họ.

Vũ khí trong tay mỗi con mỗi khác, mọi người vội vàng cầm súng chĩa thẳng vào.

Một loạt đạn bắn tới nhưng chúng không lùi mà lại tiến lên, cứ thế lao về phía họ.

Diệp Kiêu tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, hô lớn: "Chém thẳng vào đầu!

Tôi lên trước, mọi người chặn hậu!" Nghe anh nói vậy, Giáo sư Chu còn chưa kịp nói gì, đã thấy một bóng đen lóe qua, Diệp Kiêu đã xông ra.

Ống kính của anh quay phim vẫn luôn hướng vào.

Nhưng vì ánh sáng không đồng đều, nên không thể nhìn rõ phong thái thật sự của Diệp Kiêu.

Chỉ thấy một tia sáng lóe lên, Diệp Kiêu đột nhiên 'soạt' một tiếng chém bay đầu một pho tượng đá.

Lại thêm một đao, một cái đầu nữa rơi xuống, khiến mọi người há hốc mồm kinh ngạc. "Diệp Đảo rốt cuộc làm thế nào được vậy?" "Tôi mà có thân thủ như Diệp Đảo thì có thể đi ngang!" "Xí, anh mà có thân thủ như Diệp Đảo thì cũng chưa chắc có được khí phách và cảnh giới như Diệp Đảo đâu.

Dù sao không phải ai cũng có thể như Diệp Đảo." Lúc này, mọi

người đang nhìn.

Chẳng mấy chốc đã chém xong một nửa, chỉ còn lại mấy con.

Về cơ bản, Diệp Kiêu đã trở thành đối tượng tấn công trọng điểm.

Diệp Kiêu nhanh chóng xuyên qua giữa chúng.

Mặc dù những thứ này có sức mạnh vô song, nhưng điểm yếu duy nhất là bị Cổ trùng khống chế, hành động bất tiện và không quá linh hoạt, điều này lại cho Diệp Kiêu cơ hội.

Có thể nhanh chóng tiêu diệt chúng trong thời gian ngắn.

Người của đội trú quân cũng học theo anh, nhặt một cây giáo dài dưới đất.

Vì Diệp Kiêu có thể, họ cũng có thể.

Họ xông ra trực tiếp đâm vào đầu của những bóng đen đó!

Quả nhiên trúng đích!

Thấy được hiệu quả, họ liên tục bắt chước theo nhặt vũ khí dưới đất, bắt đầu xông về phía chúng.

Dưới sự nỗ lực của mọi người, chẳng mấy chốc, những người cổ xưa trong tượng đá đã bị chém hết.

Diệp Kiêu nhìn quanh một lượt, xem ra cũng chỉ có pho tượng đá này có cơ quan. "Tiểu Diệp, chúng ta đi tìm hắn!

Tên khốn nạn này không thể để hắn chạy thoát!" Giáo sư Phương đứng ra, "Đúng vậy, chúng ta đi tìm hắn, nhất định không thể để hắn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Hắn không thể rời khỏi đây.

Một tên đạo mộ tặc, gia tộc mấy đời đều làm một việc, dù hắn làm gì, hắn cũng không thể rời đi.

Yên tâm đi, lát nữa chúng ta tìm được bí mật, hắn chắc chắn sẽ tự đến." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người nghĩ lại thấy cũng đúng.

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc là không một ai rời đi, thậm chí cả đội khảo cổ cũng bắt đầu nhìn quanh, tự động tìm kiếm.

Biết lối vào của phòng mộ chính ở ngay đây, vậy thì bắt đầu tìm kiếm.

Diệp Kiêu nhìn cái cơ quan vừa rồi.

Cái đó hẳn là lối thoát hiểm.

Nơi tương ứng với nó mới là lối vào của phòng mộ chính.

Nếu cửa sinh ở đây, vậy cửa tử hẳn là phòng mộ chính.

Chương 719

Theo tượng Bát Quái, Diệp Kiêu nhanh chóng lấy ra la bàn, đi đi dừng dừng, lượn vòng, lẩm bẩm trong miệng.

Giáo sư Chu và những người khác thấy vậy, cũng không khỏi dừng lại, chỉ nhìn Diệp Kiêu.

Bây giờ tất cả hy vọng đều đặt lên người anh.

Nếu Diệp Kiêu có thể tìm được, phần còn lại cứ thế đi theo là được.

Mọi người không hẹn mà cùng dừng lại nhìn Diệp Kiêu, không ai dám phát ra một chút âm thanh nào.

Đúng lúc này, Diệp Kiêu dừng lại, nhìn về phía Giáo sư Chu, "Giáo sư Chu, ông chạm thử xem.

Cơ quan hẳn là ở dưới chân ông." Giáo sư Chu giật mình, vội vàng cúi đầu nhìn.

Dưới chân cũng không có gì đặc biệt, toàn là những phiến đá xanh, nhưng nếu nói ở đây có cơ quan thì Giáo sư Chu thực sự không tài nào hiểu nổi. "Giáo sư Chu đừng lo lắng, chúng ta cùng qua đây!" Lúc này, nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu cũng chỉ có thể gật đầu, ông còn có thể nói gì nữa.

Nhưng điều không ngờ là chân trước lão giáo sư vừa rời đi, chân sau phiến đá dưới chân ông ta lại bật ra.

Điều này khiến Giáo sư Chu nhất thời kinh ngạc.

Ông vừa bước qua định nhìn thì phiến đá dưới chân đột nhiên lật lại, Giáo sư Chu cả người rơi xuống! "Giáo sư Chu!" Mọi người vội vàng hô lên.

Giáo sư Chu rơi xuống, cái này làm sao bây giờ?

Diệp Kiêu cắm Hắc Kim Cổ Đao vào phiến đá xanh, dò xét cơ quan bên trong.

Khi ngón tay chạm vào một cái lò xo, anh lập tức hiểu ra.

Hẳn là Giáo sư Chu vừa dẫm cả người lên, lại kích hoạt cái lò xo đó.

Anh vội vàng trèo lên dẫm lên phiến đá xanh đó.

Khoảnh khắc tiếp theo phiến đá xanh lật lại, Diệp Kiêu vội vàng dùng Hắc Kim Cổ Đao ấn chặt nó, rồi nói với họ, "Nhanh chóng xuống đi!" Anh cầm đèn pin chiếu xuống dưới.

Giáo sư Chu ở ngay bên dưới.

Lúc này, Giáo sư Chu nhíu chặt mày nằm trên đất, nhắm mắt không động đ đậy.

Diệp Kiêu vô cùng lo lắng, "Giáo sư Chu!

Giáo sư Chu!" Rồi lập tức nhảy xuống.

Giáo sư Chu từ từ mở mắt nhìn Diệp Kiêu đang từ trên trời đáp xuống: "Tiểu Diệp." "Giáo sư Chu, ông không sao chứ?" Diệp Kiêu đến bên cạnh Giáo sư Chu.

Giáo sư Chu lắc đầu, "Không sao, cháu không sao, đừng lo lắng." Diệp Kiêu lúc này mới yên tâm, dìu Giáo sư Chu sang một bên, rồi huýt sáo lên phía trên.

Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, Giáo sư Chu không sao là tốt rồi.

Mọi người lần lượt xuống dưới.

Giáo sư Chu nhìn họ nhảy xuống cũng thở phào nhẹ nhõm, mọi

người có thể ở bên nhau là được rồi, đừng vội vàng. "Giáo sư Chu vừa rồi làm cháu sợ hết hồn!" "Đừng lo lắng, chẳng qua chỉ là nhất thời bước hụt.

Nhưng điều không ngờ là chúng ta lại có thể tìm thấy lối vào phòng mộ chính ở đây cũng là tốt rồi." Lúc này, mọi người sau khi xuống liền thấy trên mặt đất ẩm ướt, còn có nước.

Phía trước là một cái cầu thang, mười bậc đi lên.

Mọi người nhìn Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu xác nhận Giáo sư Chu không có vấn đề gì lớn, lúc này mới trầm giọng nói: "Chúng ta đi thôi.

Đi về phía trước chính là lối vào của phòng mộ chính." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều xoa tay, đi theo anh.

Giáo sư Chu ở một bên được Diệp Kiêu dìu, khó khăn lội qua nước, rồi mới đi về phía trước.

Đi đến trên bậc thang, mọi người nhìn cánh cửa đồng lớn này không khỏi có một cảm giác quen thuộc khó tả. "Tiểu Diệp, anh nói những nơi này có vấn đề không?

Toàn bộ đều bằng đồng, không khỏi quá kỳ dị đi!" "Đúng vậy Tiểu Diệp, động một chút là thứ này, khiến mọi người xem thực sự có chút không dám tin." "Đây không phải là đồ giả đó chứ?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Chắc không phải." Diệp Kiêu nhíu chặt mày, "Hơn nữa, phía sau cánh cửa đồng này hẳn là cổ mộ rồi.

Mọi người đừng quên, ở đây còn có Xà bách!" Nghe Diệp Kiêu nhắc nhở, mọi người đều không dám quên, huống hồ Xà bách chính là cơ quan lớn nhất của ngôi cổ mộ này.

Bên trong còn có Hình Xà Thạch Sàng Tử, mọi người căn bản không dám lơ là.

Diệp Kiêu và người của đội trú quân cùng đẩy cánh cửa đồng ra.

Đập vào mắt, lại là một tòa thành trì!

Điều này khiến mọi người ngây người.

Hơn nữa, ánh sáng bên ngoài sáng đến mức khiến họ không dám tin. "Không phải là thật đấy chứ?" "Sao lại sạch sẽ đến vậy?" "Nhưng tôi vẫn ngửi thấy mùi mục nát của cổ mộ.

Cái này hoàn toàn không giống với những gì tôi đã thấy!" "Đây chỉ là ảo giác." Diệp Kiêu vỗ vỗ tường sờ thử: "Trên này có một mùi hương thoang thoảng, đây là phấn hoa Mạn đà la." "Người Thổ Cốc Hồn rất thiện nghệ trong việc dùng những phấn hoa này cùng hệ thống trùng thực để mê hoặc người.

Vì vậy, mọi người phải cẩn thận." "Đừng để bị mắc kẹt, nếu không thời gian lâu, muốn thoát ra thì quá muộn rồi.

Mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào, cẩn thận!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều gật đầu, không dám lơ là.

Huống hồ đây là khu vực Thổ Cốc Hồn, nếu thực sự có ảo giác, thì họ nên nghĩ đến điều gì?

Mọi người nhìn thấy lại là cùng một bức tranh, điều này không khỏi quá kỳ dị rồi!

Diệp Kiêu đi thêm hai bước nữa, lúc này mới phát hiện có gì đó không đúng.

Họ thấy toàn bộ là cảnh tượng nghìn năm trước, cây cối, hoa cỏ, tường thành và phế tích giống hệt với nơi họ vừa xuống lúc ban đầu. "Mọi người có để ý không?

Đây là thành trì mà chúng ta thấy khi mới bước vào.

Những vết tích chiến đấu, những lỗ đạn đều là do chúng ta để lại.

Đây không phải là ảo giác, đây là từ trường, là hải thị thận lâu!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người bỗng nhiên hiểu ra: "Trong cổ mộ quả thực sẽ có tình huống như vậy, nhưng từ trường quá mạnh, đến nỗi ảnh hưởng đến phán đoán của chúng ta.

Chương 720

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể thoát ra đây?" "Những gì chúng ta thấy thực ra là cảnh tượng nghìn năm trước." "Thì ra là vậy, tôi còn tưởng chúng ta đều nhìn nhầm rồi!" "Tôi cũng không ngờ, nhưng không sao cả, không có nguy hiểm là tốt rồi." Người của đội khảo cổ vẫn tương đối lạc quan, nhưng cộng đồng mạng livestream lại không nhìn thấy.

Đập vào mắt họ lại là một mảng đen kịt, hơn nữa xung quanh trống rỗng, nhìn có chút kỳ dị khó tả.

Cộng đồng mạng đều sốt ruột. "Diệp Đảo, anh vẫn nên xem màn hình đi, những gì chúng tôi thấy toàn là một mảng đen kịt!" "Tôi đã chụp ảnh màn hình anh xem đi.

Hơn nữa, trong bóng tối còn có bóng hình màu đỏ!" "Không phải bóng hình màu đỏ, mà là đôi mắt đỏ.

Hình Xà Thạch Sàng Tử vẫn đang rình rập trong bóng tối, Diệp Đảo, anh cẩn thận một chút đi!" "Diệp Kiêu nhanh lên!" Diệp Kiêu căn bản không nhìn thấy.

Anh quay phim lúc này cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người, căn bản không chú ý.

Còn bây giờ, thấy cảnh tượng này, cộng đồng mạng đều không khỏi sợ hãi, liên tục nhắc nhở trên màn hình. "Diệp Đảo, tuyệt đối phải chú ý, đôi mắt đỏ ngày càng gần rồi!" Diệp Kiêu trực tiếp đi về phía trước, anh quay phim khẩn trương theo sau.

Cánh cửa đóng lại khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng 'ầm' một cái.

Sau đó, tiếng 'xì xì' truyền đến từ bóng tối, mọi người đều ngây người. "Âm thanh này các người nghe thấy không?" "Hình như là rắn." "Nhưng chúng ta chỉ nghe thấy âm thanh mà không nhìn thấy, cảnh tượng trước mắt toàn bộ là thành trì." "Hèn chi những tên đạo mộ tặc kia sau khi vào đây chưa bao giờ đắc ý.

Đây chắc hẳn là nguyên nhân." "Nếu vì từ trường quá mạnh, khiến người ta sản sinh ảo giác, cộng thêm hoa Mạn đà la ở trong đó, thì rất có thể không thoát ra được." "Diệp Kiêu, cái này làm sao bây giờ?" Giáo sư Chu cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Đeo mặt nạ phòng độc, mọi người đều cảm thấy khó thở, nếu tháo ra thì càng không được.

Lúc này, nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Nếu thực sự là như vậy, quả thực có chút kỳ lạ.

Anh lấy ra Hắc Kim Cổ Đao: "Tôi thử một chút." Anh muốn phá từ trường, trước tiên phải tìm được điểm mấu chốt để phá hủy từ trường.

Diệp Kiêu lập tức xông ra, dù là thành trì, nhưng mặt đất dưới chân thực sự tồn tại.

Nếu tất cả những gì nhìn thấy trước mắt đều là ảo giác, vậy thì chỉ có thể nhắm mắt lại cảm nhận tình hình trên mặt đất.

Trong thành trì trông như một mặt phẳng, nhưng mặt đất dưới chân lại có một cảm giác sụp lún.

Diệp Kiêu đột nhiên tỉnh ngộ, nó gập ghềnh không bằng phẳng.

Cố Ngụy đã nói, người nhà hắn mấy đời đều ở dưới ngôi cổ mộ này, cơ quan này hẳn là ở dưới đất, nếu không tuyệt đối không thể sống đến bây giờ.

Diệp Kiêu sờ soạng mặt đất.

Cộng đồng mạng livestream thấy cảnh này, liên tục hô lên: "Tiểu Diệp, để chúng tôi làm mắt của anh!" "Anh quay phim, anh quay phim!

Anh mau lấy điện thoại ra xem livestream của anh đi!" Sau bao tiếng gọi, cuối cùng anh quay phim cũng quay đầu lại nhìn thiết bị.

Khi thấy cộng đồng mạng liên tục tràn bình luận, anh quay phim tỉnh ngộ, lấy điện thoại dự phòng ra mở livestream, vừa xem vừa nói: "Tiểu Diệp, tôi nói anh làm theo nhé!

Phía trước anh hai mét vừa vặn có một trụ đá nhô lên, làm phiền anh đi qua đó." Diệp Kiêu nghe vậy, đang sờ soạng thì đột nhiên đi về phía trước.

Chân anh đột nhiên va vào một trụ đá, quả nhiên đã đến.

Lúc này, thấy cảnh này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu Diệp, bên tay trái hướng mười một giờ có một đôi mắt màu đỏ." Mọi người nhìn Diệp Kiêu nhíu chặt mày. "Diệp Kiêu, Diệp Kiêu nhất định đừng làm tôi thất vọng." Anh quay phim lại hô: "Đôi mắt đó ở bên phải trụ đá!" Diệp Kiêu giơ đao lên, hung hăng đâm tới.

Chỉ nghe thấy một tiếng động lớn trong bóng tối, một dòng máu ấm phun ra.

Một vật khổng lồ trực tiếp đâm vào một bên mộ đạo. 'Oành' một tiếng thật lớn, cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi, từ trường biến mất.

Thay vào đó là một mảng tối đen.

Thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Còn lúc này, Diệp Kiêu bật cười, nhếch môi.

Hình Xà Thạch Sàng Tử ở đây đã ảnh hưởng đến mọi người, nhưng có livestream thì hoàn toàn khác rồi.

Mọi người nhìn rõ.

Dù có từ trường, nhưng thiết bị của họ không bị từ trường ảnh hưởng.

Chỉ có một trận chấn động nhẹ, sau đó sẽ khôi phục bình thường.

Đây cũng là thiết bị được thiết kế chuyên để đối phó với từ trường đặc biệt dưới lòng đất.

Giáo sư Chu thấy vậy thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, thấy cảnh tượng trước mắt, mọi người đều có chút kinh ngạc, nơi này còn phức tạp hơn mình tưởng tượng.

Mọi người đều nhíu chặt mày, "Diệp Kiêu, Hình Xà Thạch Sàng Tử đâu rồi?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Vừa rồi tôi đâm trúng mắt nó, nhưng bây giờ lại không thấy xuất hiện.

Chẳng lẽ nó cũng biết điểm yếu của mình là gì?

Cố ý tránh né?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều không dám tin, thời buổi này, rắn đều thành tinh cả rồi!

Mọi người hoảng loạn theo sau.

Không có từ trường, Hình Xà Thạch Sàng Tử tùy thời đều có thể tấn công.

Trong bóng tối không thể lầm đường.

Đèn pin chiếu ra, rất nhanh đã bị bóng tối nuốt chửng.

Còn lúc này, Diệp Kiêu đột nhiên nhìn thấy một điểm sáng lờ mờ phía trước.

Mọi người cùng nhau tiến lên.

Khi thấy cảnh này, cộng đồng mạng livestream đều vỡ òa! "Trong cổ mộ cái gì cũng có, nhưng loại màu đen vô tận, màu đen thuần túy này thì thực sự không nhiều." "Đây rõ ràng là một cung điện.

Giáo sư Chu và họ không phát hiện ra sao?

Chương 721

Hơn nữa, khi Diệp Kiêu bắt đầu đi, tôi đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Hình Xà Thạch Sàng Tử nếu ở đây, nói không chừng bóng tối chính là thân thể của Hình Xà Thạch Sàng Tử!" "Nó to lớn như vậy, có phải đã che khuất tầm nhìn của mọi người rồi không?

Đèn pin chiếu qua không thấy, cũng là vì vừa vặn chiếu vào thân thể của nó." Cộng đồng mạng livestream đều hóa thân thành quản gia trinh thám.

Suy luận này khiến mọi người không kìm được sợ hãi, màn hình liên tục tràn bình luận.

Nhưng đáng tiếc bây giờ lại không có ai xem.

Anh quay phim một đường đi theo sau Diệp Kiêu, căn bản không để ý màn hình bên trong rốt cuộc đang nói cái gì.

Đợi đến khi hoàn hồn mới phát hiện nơi này đích xác có chút không bình thường.

Diệp Kiêu đi qua, phát hiện vật phát sáng lại ẩn mình trong bóng tối.

Trực giác mách bảo có điều chẳng lành, anh lấy ra Hắc Kim Đoản Đao đột nhiên phi ra, hướng về một phía nào đó trong bóng tối.

Chỉ nghe thấy tiếng 'đang' một tiếng, lập tức trước mắt một trận trời đất quay cuồng, kèm theo một luồng gió.

Anh lập tức phản ứng ra đây là Hình Xà Thạch Sàng Tử, vẫn luôn ở bên cạnh họ, thậm chí che giấu phòng mộ thật sự, nên họ căn bản không nhìn ra.

Diệp Kiêu trầm giọng nói: "Mọi người đợi ở đây, tuyệt đối đừng ra ngoài, để tôi!" Anh trực tiếp xông ra, khoảnh khắc tiếp theo đã đến gần, giơ Hắc Kim Cổ Đao lên. 'Soạt' một tiếng, một tia lửa lóe lên, vảy bị chém xuống!

Thân rắn uốn lượn, chắc không ngờ lại có người dám làm vậy.

Diệp Kiêu không khỏi cười lạnh.

Chém xuống vảy xong thì một đao đâm vào, hướng về phía vảy bị chém. 'Phốc xích' một tiếng, thân rắn điên cuồng uốn lượn.

Chỉ trong khoảnh khắc uốn lượn, điểm sáng lờ mờ lộ ra.

Hóa ra đây mới là phòng mộ thật sự.

Phòng mộ chính ở đây!

Mọi người đều điên cuồng, cầm súng xả đạn tới tấp, thậm chí còn dùng cả bom.

Bắn phá điên cuồng như vậy, còn dùng cả bom, cũng là vì đến cuối cùng mọi người đều không muốn bỏ mạng trong miệng rắn.

Đã đến phòng mộ chính rồi, nếu cứ như vậy tiếp tục, chẳng phải quá đáng tiếc sao?

Nên có thể dùng súng thì trực tiếp dùng súng.

Diệp Kiêu cũng nhanh chóng trèo lên thân rắn, dùng Hắc Kim Đoản Đao cắm vào thân nó, từng miếng từng miếng rút vảy rắn ra.

Thể hình chênh lệch lớn, dù đã sống nhiều năm như vậy, nhưng cơn đau đột ngột vẫn khiến nó không thể chịu đựng nổi.

Lúc này, thấy vẻ mặt nó như vậy, Diệp Kiêu bật cười, dù sao đi nữa, chỉ cần khiến nó đau là được.

Còn khi họ đang chiến đấu, Cố Ngụy vẫn luôn trốn ở không xa.

Hắn vẫn luôn muốn vào phòng mộ chính tìm kiếm bí mật trường sinh.

Trốn trong bóng tối nhìn Diệp Kiêu và họ đang kịch chiến, trong lòng cười lạnh.

Hình Xà Thạch Sàng Tử ở đây đã không có thiên địch.

Và bây giờ Diệp Kiêu cùng họ đang làm những động tác này, cũng khiến Cố Ngụy hít sâu một hơi.

Dù sao đi nữa, hắn là người được định sẵn sẽ thành công.

Gia tộc mấy đời vì ngôi mộ này mà hy sinh, bây giờ cuối cùng cũng viên mãn giấc mộng của hắn, có thể lợi dụng Diệp Kiêu để hoàn thành sứ mệnh.

Cố Ngụy không kìm được khẽ cười, nhưng chính tiếng cười khẽ đó lại khiến Diệp Kiêu nghe thấy.

Hắn quả nhiên trốn ở đây!

Con đường đó thông nhau, đó là một lối thoát hiểm.

Nếu có thể vào phòng mộ chính làm rõ bí mật, rồi bắt Cố Ngụy cũng không muộn.

Hiện tại anh không thể lo lắng, nhưng ít nhất Cố Ngụy đang ở đây, nên anh tăng tốc, đưa Phát Khâu Chỉ trực tiếp cắm vào vết thương trên thân rắn.

Hình Xà Thạch Sàng Tử đã nghìn năm rồi làm sao chịu đựng được cơn đau như vậy.

Đánh rắn đánh bảy tấc, dù là rắn khổng lồ cũng không ngoại lệ.

Lúc này, thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc.

Anh quay phim một mặt cầm đèn pin cường quang chiếu qua, một

mặt chĩa vào Diệp Kiêu, vừa vặn thấy Diệp Kiêu cắm tay vào, tất cả mọi người đều kinh hãi! "Diệp Đảo, anh quả thực rất giỏi!" "Tay không giết rắn, giỏi thật!" "Không phải nói có kịch độc sao?

Diệp Đảo sao dám?" "Diệp Đảo, xin nhận của tôi một lạy!" Mặt Diệp Kiêu toàn là máu.

Mọi người thấy vậy không khỏi hoảng sợ.

Giáo sư Chu lập tức hô dừng, để tránh Diệp Kiêu bị thương, họ lùi sang một bên.

Nhìn Diệp Kiêu cắm Hắc Kim Cổ Đao vào đầu rắn, anh lại dặn họ: "Dùng bom!" Hình Xà Thạch Sàng Tử vẫn đang giãy giụa, đuôi đã quấn lấy Giáo sư Chu.

Lúc này, Giáo sư Phương ném ra một quả thuốc nổ.

Diệp Kiêu trực tiếp bay tới.

Hình Xà Thạch Sàng Tử thoát khỏi trói buộc, đầu rắn khổng lồ xông về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu một cú lộn ngược, đá quả bom vào miệng rắn.

Sau đó, 'oành' một tiếng thật lớn, cả đầu rắn đều bị nổ tung.

Đầu rắn vỡ vụn và vô số vết máu bắn tung tóe khắp nơi.

Đuôi rắn đang quấn lấy Giáo sư Chu cuối cùng cũng dừng lại.

Mọi người kinh hồn bạt vía, không ai dám tin Diệp Kiêu lại lợi dụng điều này để đánh bại Hình Xà Thạch Sàng Tử.

Chương 722

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi, "Tiểu Diệp, anh quả thực rất giỏi!" "Đúng vậy, nếu không có Diệp Kiêu thì chắc chắn đã chết rồi." Diệp Kiêu nhíu chặt mày, dù sao đi nữa, lần này anh đã liều mạng.

Anh cũng đang đánh cược, cược rằng Hình Xà Thạch Sàng Tử chỉ bị người ta dẫn đến đây, nên mới không màng tất cả muốn chạy thoát.

Xà bách và anh đều bị người ta tính kế.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, "Tiểu Diệp, bây giờ chúng ta nên đi thôi!" Cả gian mộ thất này vẫn chỉ là một quảng trường, toàn cảnh phòng mộ chính vẫn chưa hoàn toàn lộ diện.

Nhưng Diệp Kiêu và họ sau khi dừng lại, dùng đèn pin chiếu lên trên, chính giữa đại điện, hai pho tượng đá sừng sững.

Đến gần, đó chính là tượng Mộ Dung Thị và công chúa Hoằng Hoa.

Dù vậy, trận chiến vừa rồi lại không làm đổ chúng, đây cũng là một kỳ tích.

Diệp Kiêu và họ trong lòng vui mừng, vội vàng đi tới, dùng đèn pin cường quang chiếu qua.

Diệp Kiêu gật đầu, "Đây hẳn là tượng công chúa Hoằng Hoa.

Nghĩ lại, đây là phòng mộ chính của cô ấy, phía sau hẳn là quan tài." Nghe vậy, mọi người đều có chút không thể tin nổi, "Nếu đúng như vậy, vậy chúng ta coi như đã đến đúng chỗ rồi!" "Không ngờ lại có chuyện tốt như vậy, dễ dàng tìm được rồi!" Diệp Kiêu bật cười: "Mặc dù đã tìm thấy, nhưng có thể toàn thân rút lui hay không thì còn

chưa chắc đâu!" "Tiểu Diệp, anh cứ dọa chúng tôi.

Đã tìm thấy chứng tỏ chúng ta nắm chắc phần thắng rồi!" "Bất kỳ chuyện gì cũng không thể vội vàng." Diệp Kiêu dội gáo nước lạnh vào họ, vẫy tay nhìn hai pho tượng đá này.

Hoa phục cẩm y, Mộ Dung Thị mặc trang phục đặc trưng của Thổ Cốc Hồn, công chúa Hoằng Hoa mặc trang phục Đại Đường.

Hai người này nhìn qua rất tương xứng, quả thực không tầm thường.

Diệp Kiêu sờ soạng đánh giá một lượt.

Trên tượng đá không có bất kỳ manh mối nào, điều này khiến anh gật đầu.

Xem ra không có vấn đề gì, đã đến đây thì một chút tin tức cũng không thể bỏ qua.

Mọi người nhìn quanh một lượt, lúc này mới phát hiện cả đại điện này dường như ngoại trừ hai pho tượng ra, không còn gì khác.

Điều này khiến họ có chút khó hiểu.

Nếu là mộ thất bình thường thì chắc chắn sẽ có một số đồ tùy táng hoặc manh mối.

Nhưng ở đây rõ ràng không có, điều này khiến mọi người đều cảm thấy có gì đó không ổn. "Tiểu Diệp, anh nhìn ra điều gì không?" Diệp Kiêu sờ soạng hai pho tượng đá, nhíu chặt mày.

Khoảnh khắc tiếp theo đột nhiên phát hiện ra điều gì?

Trên hai pho tượng đá này, trên nhẫn của Mộ Dung Thị có một cái lỗ nhỏ, trên búi tóc của công chúa Hoằng Hoa cắm một cây trâm tóc.

Viên đá quý trên trâm tóc lớn gần bằng Long Huyết.

Anh hiểu rồi!

Diệp Kiêu vội vàng lấy ra hai Pháp khí, lần lượt cắm vào trâm cài tóc và nhẫn.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai pho tượng đá lần lượt dịch chuyển sang hai bên, tiếng 'lọc cọc' truyền khắp đại điện.

Dưới chân xuất hiện một bậc thang dài, mọi người thấy vậy vô cùng vui mừng! "Pháp khí hóa ra chính là chìa khóa.

Nếu có thể tìm được Pháp khí còn lại thì chẳng phải có thể thuận lợi tiến vào sao!" "Tiểu Diệp, anh quả thực siêu!" Diệp Kiêu hít sâu một hơi, xem ra mình đoán không sai, Pháp khí chính là chìa khóa.

Nhưng còn Pháp khí còn lại thì phải tìm ở đâu đây?

Bây giờ anh có Trấn Hồn Linh, nhưng Xá lợi tử vẫn chưa tìm thấy.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, "Đừng hoảng trước!

Tìm xem trên thân Hình Xà Thạch Sàng Tử có Xá lợi tử không!" Dưới sự chỉ huy của Diệp Kiêu, mọi người vội vàng chạy đến bên thi thể bắt đầu tìm kiếm.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp mổ xẻ thân rắn, tìm nửa ngày cũng không thấy.

Điều này thật kỳ lạ.

Nếu không có Xá lợi tử thì làm sao nó có thể tồn tại ở đây lâu như vậy?

Lúc này, mọi người đều có chút bực bội, "Nếu không tìm thấy thì làm sao bây giờ?" "Tiểu Diệp có thể đã phán đoán sai rồi sao?" "Lời của Cố Ngụy có lẽ cũng không phải là thật!" Lúc này, nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu hít sâu một hơi, "Mặc kệ, cứ vào phòng mộ chính rồi

nói sau." Diệp Kiêu và họ quay đầu lại bước lên bậc thang.

Mọi người vừa biến mất, Cố Ngụy từ phía sau bước ra cười cười.

Xá lợi tử ở trong tay hắn.

Chỉ cần hắn có Xá lợi tử, Diệp Kiêu sau đó không thể không hợp tác với hắn.

Diệp Kiêu à Diệp Kiêu, ngươi cũng không ngờ sẽ có ngày hôm nay nhỉ!

Cố Ngụy bật cười.

Máy quay của anh quay phim vẫn luôn bám sát Diệp Kiêu, chưa từng nghĩ phía sau họ còn có người.

Đường lang bổ thiền, hoàng tước tại hậu.

Con hoàng tước này không thể nói là không xảo quyệt.

Diệp Kiêu cũng đoán được, anh biết Cố Ngụy nhất định sẽ xuất hiện ở một nơi nào đó.

Nhưng không ngờ mãi đến địa cung dưới đất, vẫn không phát hiện bóng dáng Cố Ngụy.

Diệp Kiêu cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ Cố Ngụy không tò mò, không tranh thủ thời gian theo kịp sao?

Nếu là như vậy, vậy thì hắn vẫn luôn muốn mình giúp hắn làm gì?

Lúc này không xuất hiện thì đợi đến bao giờ?

Khi mọi người đều đã vào địa cung, nhìn thấy mộ thất vàng son lộng lẫy, lập tức ngây người. "Mẹ ơi, Tiểu Diệp, đây là phòng mộ chính sao?

Không khỏi quá xa hoa đi!" "Toàn bộ đều là vàng sao?

Nhiều năm như vậy bảo bối thông thương của Thổ Cốc Hồn, toàn bộ đều ở trong đó sao?" "Không hổ là Mộ Dung, tự mình xây một mộ thất làm bằng vàng ròng, còn có quan tài vàng nữa kìa!

Thấy không?" Mọi người đến gần liền thấy dưới đó một đại điện, chính giữa đặt một bộ quan tài.

Chương 723

Trong quan tài vàng không biết là ai.

Có thể là Mộ Dung Nặc Hạt Bát, nhưng nhìn kích thước, không phải quan tài hợp táng.

Có thể bên ngoài tượng Mộ Dung Thị và công chúa Hoằng Hoa hai người ở đó, bây giờ hai người không hợp táng, điều này thật kỳ lạ.

Mối quan hệ giữa hai người họ hẳn là tình sâu nghĩa nặng.

Một người là công chúa Đại Đường, một người là quốc chủ Mộ Dung.

Hai người này tay trong tay đi qua một đời, sau khi chết lại không hợp táng, có chút không hợp lý.

Cộng thêm tượng đá đã đặt cùng nhau, điều này khiến mọi người đều có chút khó hiểu.

Diệp Kiêu nhíu mày, "Cứ xem đã!" Mọi người nhìn quanh, sờ soạng khắp nơi.

Cộng đồng mạng livestream đều ngớ người. "Vàng chiếu vào mắt người đều phản quang, muốn ở hiện trường quá!" "Đây là làm bằng vàng ròng sao?

Có thể cho tôi khoét xuống một miếng không?" Cộng đồng mạng livestream vô cùng phấn khích, lần đầu tiên thấy địa cung làm bằng vàng ròng này, nhìn mà họ hoa mắt chóng mặt.

Hận không thể bây giờ liền bò qua đường mạng.

Giáo sư Chu và họ thấy vậy đều kinh hồn bạt vía.

Một cổ mộ vàng ròng trải qua bao năm vẫn như mới, quả thực

khiến người ta khó hiểu, bên trong này chắc chắn có quỷ.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày.

Đã qua nhiều năm như vậy, phòng mộ này bảo tồn tốt đến vậy, màu sắc tươi tắn đến vậy, điều này hình như có chút không bình thường rồi.

Anh vỗ vỗ Giáo sư Chu, "Giáo sư Chu, tùy thời cảnh giác!

Tôi cảm thấy nơi này không đơn giản.

Hơn nữa, ông có ngửi thấy mùi gì không?" Giáo sư Chu cũng mặt đầy thận trọng, "Quả thực, nhưng đây là dưới lòng đất, hẳn có chút kỳ lạ.

Hơn nữa, tôi đoán nó có một lớp bảo vệ chống mục nát đặc biệt." Vừa nói, Giáo sư Chu liền sờ sờ tường, quả nhiên. "Tiểu Diệp, anh xem!" Găng tay của Giáo sư Chu có thêm một lớp vật chất màu nâu.

Ông lại ngửi thử: "Là mùi gỗ trầm hương, hèn chi sau khi vào có thể ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng ẩn hiện." Quả nhiên là vậy.

Diệp Kiêu nhìn tòa địa cung này, không ngờ lại có kỹ thuật như vậy, có thể dùng gỗ trầm hương quý giá như vậy để chống mục nát.

Thổ Cốc Hồn quả nhiên hào khí.

Nhưng năm Pháp khí bây giờ còn lại hai, Xá lợi tử và mặt nạ đồng không biết từ đâu mà có.

Diệp Kiêu cũng cảm thấy không biết bắt đầu từ đâu, nơi này dường như không có bất kỳ manh mối nào.

Mọi người đến gần quan tài.

Giáo sư Phương gõ gõ rồi hỏi: "Bên trong không biết là ai, không bằng mở quan tài?" "Mọi người nhìn xem, bên cạnh quan tài còn khắc

chữ kìa!" Giáo sư Phương kinh hô lên, chiếu sáng khắp quan tài một lượt.

Cuối cùng ở mặt bên quan tài phát hiện một hàng chữ nhỏ. 'Khai quan giả tử' (Người mở quan tài sẽ chết).

Mấy chữ này khiến mọi người kinh hồn bạt vía.

Những thứ trong cổ mộ họ cũng thấy nhiều rồi, loại quan tài này, e rằng bên trong có quỷ. "Chẳng lẽ nói bên trong này còn có gì sao?" "Nếu có cơ quan, vừa mở ra chắc chắn phải chết!" "Vậy, cái này mở hay không mở đây?" "Dù sao cũng đã đến đây rồi, thà mở quan tài rồi nói sau.

Còn về việc tại sao mở quan tài thì chết, sợ gì, chẳng phải có Tiểu Diệp ở đây sao!" Diệp Kiêu cũng nói: "Giáo sư Chu, đã đến nước này rồi, vẫn nên mở quan tài rồi nói sau." Lời của Diệp Kiêu khiến Giáo sư Chu suy nghĩ.

Điều này cũng đúng, dù sao cũng đã như vậy, nếu không mở thì chẳng phải họ đi một chuyến công cốc sao?

Giáo sư Chu nhìn Diệp Kiêu thấy anh gật đầu, cũng đồng ý.

Người của đội khảo cổ họ đều vây thành một vòng, nhìn quan tài vàng trước mặt, lòng bàn tay mọi người đều đổ mồ hôi.

Vạn nhất mở ra có cơ quan gì, thì có thể chết người.

Diệp Kiêu thấy họ căng thẳng như vậy, bật cười nói: "Tôi làm, mọi người lùi lại một chút, vũ khí chĩa thẳng vào.

Vạn nhất lát nữa có gì thì mọi người cứ khai hỏa." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều chĩa vũ khí vào quan tài vàng.

Diệp Kiêu đứng trên đầu quan tài, sau đó đẩy thử.

Kết quả không ngờ, lại không đẩy được.

Người của đội khảo cổ thấy vậy cùng nhau giúp đẩy.

Kết quả tập hợp sức lực của mọi người, bộ quan tài này lại không hề nhúc nhích, nắp quan tài một chút cũng không động đậy.

Mọi người đều ngây người.

Diệp Kiêu lại kiểm tra kỹ một chút, quan tài làm bằng vàng, quả thực có chút nặng, có lẽ sức lực không đủ.

Sau đó, tất cả mọi người cùng nhau giúp đỡ.

Nhưng mười mấy người đều không đẩy được một bộ quan tài.

Mọi người đẩy đến mồ hôi đầm đìa, ngay cả cộng đồng mạng livestream cũng bật cười. "Không phải không ăn cơm đó chứ, cái này cũng không đẩy được?" "Không phải vậy, Diệp Kiêu anh xác định không phải đang lạm dụng số lượng đó chứ?" Diệp Kiêu lắc đầu, "Không đúng, không phải như vậy.

Nhất định có cơ quan gì đó mới có thể mở nắp quan tài này, trước tiên phải nghiên cứu xem sao." Nghe vậy, mọi người đều đi tìm cơ quan.

Chắc chắn có, nếu không thì làm sao không đẩy được.

Sức lực của Diệp Kiêu có lớn đến đâu cũng không ngoại lệ.

Cộng đồng mạng livestream cũng nghị luận. "Cái này đúng là trò cười rồi, chẳng lẽ phải dùng máy cắt?" "Trời ơi nếu bộ quan tài này phải dùng máy cắt thì lãng phí quá!" "Vàng thì không thể cắt được, dù sao còn có thể bán mà.

Bộ quan tài này ít nhất cũng có nghìn cân!

Chương 724

Cái này phải bán được bao nhiêu tiền?" "Làm ơn có chút thường thức đi, đây là quốc bảo biết không?

Đều thuộc về văn vật, làm sao mà bán?" "Cái này sau này là để ở bảo tàng dưới cái lồng kính lớn cho anh xem, còn phải mua vé mới được vào." Mọi người đều bắt đầu trêu chọc.

Diệp Kiêu đi vòng quanh quan tài, lại phát hiện một rãnh nhỏ xung quanh quan tài.

Cái rãnh này dùng để làm gì?

Diệp Kiêu sờ thử lại thấy cái rãnh này có chút sắc, còn có răng cưa.

Anh không khỏi 'xì' một tiếng, không chú ý ngón tay bị đâm rách, một giọt máu nhỏ lên trên.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, nhìn nhìn.

Mọi người cũng nhìn thấy. "Tiểu Diệp bị thương rồi!" Anh gật đầu, chưa kịp nói, liền nghe thấy trong quan tài có tiếng 'lạch cạch'.

Mọi người đều giật mình, vội vàng lùi lại hai bước!

Tất cả mọi người đều nhìn quan tài, có chút không thể tin nổi. "Trong quan tài sao còn có âm thanh, không phải còn sống đó chứ!" "Trá thi rồi sao?" "Không thể nào, bao lâu rồi còn trá thi, hẳn là đã chết thối rồi." Lúc này, Diệp Kiêu phát hiện giọt máu của mình vừa nãy nhanh chóng bị quan tài hấp thụ.

Sau đó quan tài 'cạch' một tiếng, một đường huyết tuyến màu đỏ xoay một vòng trong rãnh.

Sau đó, phần đầu quan tài lõm xuống một khối, một cái hộp từ đó nâng lên.

Mọi người kinh ngạc.

Diệp Kiêu đi qua, mở hộp, một chiếc mặt nạ tinh xảo lộ ra. "Mặt nạ đồng!" Giáo sư Chu đột nhiên hô lên.

Diệp Kiêu cầm mặt nạ, quả thực làm bằng đồng, quả thực tinh xảo, nửa trên khuôn mặt, dài khoảng một bàn tay. "Đây là Pháp khí mặt nạ đồng, còn lại Xá lợi tử." Diệp Kiêu suy nghĩ một chút rồi hô: "Cố Ngụy, ngươi còn không ra?

Xá lợi tử ở trong tay ngươi, đúng không!" Nghe vậy, mọi người kinh ngạc không thôi, "Cố Ngụy!" "Hắn ở đây?" "Ra đi, dù sao cũng phải hợp tác!" Nghe anh nói vậy, tiếng bước chân truyền đến từ cửa, sau đó Cố Ngụy bước ra: "Diệp Kiêu, ngươi quả thực thông minh!

Xá lợi tử ở trong tay ta, nhưng làm sao hợp tác thì phải nghe ta, nếu không ngôi cổ mộ này có đi không có về!" "Xá lợi tử chính là chìa khóa của lối ra!" Lời của Cố Ngụy Diệp Kiêu nghe hiểu.

Anh không khỏi bật cười, "Bây giờ không phải lúc đàm phán điều kiện.

Tôi đoán, ngươi căn bản không tìm được lối ra, đúng không?

Nếu không thì không thể nào mấy chục năm thậm chí đời đời đều ở đây mà không thành công.

Thỉnh thoảng may mắn thoát ra được cũng không sống lâu, hẳn là di chứng của trường sinh!

Dù sao linh hồn bất diệt nhưng thân thể lại có thể chết.

Cái gì mà đạo mộ tặc đời đời, thực ra không phải chính ngươi sao, đúng không Cáp Bố?" Lời của Diệp Kiêu vừa thốt ra, tất cả mọi

người đều há hốc mồm kinh ngạc. "Cáp Bố Thượng Sư!" "Sao có thể!" "Đúng vậy, Tiểu Diệp có lầm không?" Cộng đồng mạng livestream cũng không dám tin. "Hắn lại là bất diệt nghìn năm, không ngờ lại thay đổi, không phải nói đã giải quyết xong rồi sao?" Cố Ngụy đột nhiên bật cười, "Ngươi từ phương diện nào mà nhìn ra, ta tưởng ta che giấu rất tốt." Diệp Kiêu không thèm để ý, "Lời nói của ngươi đầy sơ hở, đạo mộ tặc sẽ không ngốc như vậy.

Tục ngữ nói 'tặc bất lạc không', các ngươi đời đời vì ngôi cổ mộ này thậm chí đến mức diệt vong, không giống đạo mộ tặc.

Ít nhất chú ba của tôi không ngốc như các ngươi!

Không vì tiền, vì thứ hư vô phiêu miểu?

Quá ngốc!

Chỉ có Cáp Bố Thượng Sư mới có thể làm như vậy." Quả nhiên, Cố Ngụy nghe anh nói vậy, lập tức bật cười. "Diệp Kiêu, ngươi quả nhiên thông minh.

Trước đây trên Thiên Sơn thua ngươi, một chút cũng không oan, nhưng lần này không có ta giúp ngươi, ngươi cũng không thoát ra được!" Diệp Kiêu lắc đầu, "Mục tiêu của chúng ta không phải là thoát ra, mà là giữ ngươi lại, như vậy là đủ rồi.

Vì ngươi muốn ở đây, vậy thì ở đây cả đời đi, cùng tồn vong với cổ mộ, đây mới là nơi quy túc của ngươi.

Ta tin rằng không có Pháp khí khác, ngươi cũng không thể hoàn thành nghi thức cuối cùng đúng không?

Suốt chặng đường đi, dù là Cổ trùng hay các cơ quan khác đều tương tự như trước.

Lúc đó, tôi đã nên nghĩ đến rồi." Mọi người nghe vậy bỗng nhiên hiểu ra.

Đúng vậy, cổ mộ Thổ Cốc Hồn, có Cổ trùng, có hệ thống cộng sinh trùng thực, thậm chí còn có tế tự đồng.

Cái này giống hệt như trong mộ Thành Cát Tư Hãn, họ đã nên nghĩ đến rồi. "Tiểu Diệp còn thông minh hơn tôi tưởng tượng!" "Đúng vậy, chỉ là ai có thể ngờ Cố Ngụy lại chính là.

Nhưng, công chúa Hoằng Hoa có phải đã hợp tác với hắn không?

Nếu không ai có thể để trong cổ mộ của mình có loại thứ này!" Lúc này Cố Ngụy không thèm để ý, "Dù ngươi biết thì sao?

Ta thực sự có chút không nỡ, vạn nhất ngươi chết ở đây thì chẳng phải quá đáng tiếc sao!" Diệp Kiêu cười ha ha, "Chết ở đây không sao cả.

Quan trọng nhất là có thể khiến ngươi bị mắc kẹt ở đây cả đời, như vậy là đủ rồi." Nghe anh nói vậy, Cố Ngụy mặt biến sắc.

Còn Diệp Kiêu thì cầm miếng mặt nạ đồng: "Muốn không?

Muốn thì dùng Xá lợi tử mà đổi đi!

Tôi biết Trần Đạo cũng bị ngươi lừa gạt, nên mới như vậy, nhưng bây giờ Trần Đạo không có ở đây, ngươi cũng không cần phải giả bộ nữa." Diệp Kiêu nói vậy khiến hắn trong lòng oán hận, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, đặc biệt là ở đây còn có thiết bị, hắn dù làm gì cũng sẽ nằm dưới tầm mắt của mọi người.

Diệp Kiêu bổ sung: "Thân ở trong cổ mộ, dù cứ cách một khoảng thời gian lại đổi một thân thể cũng không được.

Chung quy, ngươi vẫn sẽ quay lại đây." "Tôi có lúc thực sự rất đáng thương.

Ngươi rõ ràng có thể sống như một người bình thường, lại cứ phải chịu loại nguyền rủa này.

Nghĩ lại, trong mộ Thành Cát Tư Hãn ngươi đã có được câu trả lời rồi, đúng không?

Bây giờ xuất hiện ở đây chẳng qua là vì cái này mà thôi.

Mặt nạ đồng, và tất cả mọi thứ này đều là âm mưu của ngươi." Cố Ngụy cũng không giả bộ nữa: "Diệp Kiêu, ngươi thực sự quá thông minh, ta cũng không yên tâm để ngươi đứng ngoài cuộc.

Chương 725

Hay là ngươi cùng ta đi luôn đi!" Cố Ngụy bước lên.

Người của đội khảo cổ thấy vậy, không khỏi bước lên một bước bảo vệ Diệp Kiêu ở giữa.

Diệp Kiêu thấy vậy không khỏi cảm động không thôi.

Không ngờ đến lúc này, mọi người lại có thể không màng an nguy bản thân mà đến bảo vệ anh.

Điều này cũng khiến Cố Ngụy có chút không ngờ, hắn không khỏi chua xót.

Ít nhất suốt chặng đường đi, bên cạnh hắn không có một người nào như đám người này bảo vệ hắn.

Nếu thực sự có, hắn cũng không đến mức này, điều này khiến hắn không khỏi có chút chua chát, có chút ghen tị.

Giáo sư Chu nhìn Cố Ngụy nghiêm mặt nói: "Chuyện của Tiểu Diệp chính là chuyện của chúng ta.

Ngươi mau đầu hàng, dù sao cũng không thoát ra được.

Cái chúng ta muốn chính là giữ ngươi lại ở đây!" "Đúng vậy, chính là muốn giữ ngươi lại ở đây, sẽ không để ngươi làm loạn nữa!" Giáo sư Phương và họ nhìn hắn mặt đầy cảnh giác, sợ hắn khoảnh khắc tiếp theo sẽ làm gì đó với Diệp Kiêu. "Không cần lo lắng, Giáo sư Chu, hắn không thể làm loạn được bao lâu đâu.

Cố Ngụy, tôi vẫn luôn nghĩ, Xá lợi tử ở trong cơ thể ngươi, hay là cất giữ ở đâu?" Diệp Kiêu vừa nói vừa lén lút đến gần hắn, tính toán một chút, để tiện tùy thời ra tay.

Cố Ngụy nhìn Diệp Kiêu đến gần, không khỏi đầy cảnh giác, lùi lại hai bước: "Diệp Kiêu, Xá lợi tử không quan trọng.

Quan trọng là, cổ mộ Thổ Cốc Hồn liên thông quá nhiều, nên dù thế nào, ta cũng không thể để các ngươi rời đi.

Các ngươi biết quá nhiều rồi!" Nói xong, Cố Ngụy đột nhiên đưa tay vỗ một cái vào trụ bên phải.

Diệp Kiêu lúc này mới phát hiện không ổn.

Anh vừa định bước lên chỉ nghe thấy tiếng 'oành' một cái.

Một lồng sắt khổng lồ đột nhiên rơi xuống từ trên, bao trùm tất cả mọi người.

Lúc này Cố Ngụy cười lên: "Khó khăn lắm mới để các ngươi qua đây, bây giờ cuối cùng cũng khiến ta yên tâm rồi." "Cố Ngụy, ngươi muốn làm gì!" "Ta không muốn làm gì, chỉ muốn để các ngươi xem thử, đắc tội ta thì sẽ có kết cục gì.

Thực ra ta cũng không muốn như vậy.

Các ngươi trước đã làm hỏng chuyện tốt của ta, không bằng cứ để các ngươi chết đi cho xong, ngươi nói đúng không?

Chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật.

Là vật tế cuối cùng, các ngươi hãy tận hưởng đi!" "Diệp Kiêu, giao đồ cho ta!" Mặt nạ đồng trên tay Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu đưa ra yêu cầu: "Thả họ ra!" "Bây giờ ngươi không có tư cách nói những điều này với ta, hoặc ngươi giao ra, hoặc các ngươi cứ ở đây chờ chết!" Nói xong cố ý quay người rời đi.

Diệp Kiêu vội vàng gọi hắn: "Đợi đã!

Trước tiên thả tôi ra, những người còn lại ở bên trong, cái này được chứ?

Nếu không tôi đưa cho ngươi, ngươi đi rồi tôi vẫn không thoát được!" Nghe vậy, Cố Ngụy quay lại, cách anh hai mét, xác nhận không có gì nguy hiểm, lúc này mới mở miệng: "Diệp Kiêu, đừng giở trò với ta, ngươi không có tư cách đàm phán điều kiện với ta.

Ta cũng không nói nhiều với ngươi, chỉ cần ngươi có thể....." Diệp Kiêu đột nhiên ra tay, một sợi dây mang theo móng vuốt trực tiếp đánh ra, tóm lấy ngực hắn!

Diệp Kiêu dùng sức kéo một cái, trực tiếp kéo hắn qua, đưa hai ngón tay kẹp lấy cổ hắn, kéo hắn đến trước mặt mình: "Tôi đã nói với ngươi, đừng bao giờ thách thức sự kiên nhẫn của tôi.

Ngươi lần nào cũng không nghe, bây giờ nói cho tôi biết Xá lợi tử ở đâu!" Nhất thời phản khách thành chủ, Diệp Kiêu kẹp chặt cổ hắn, Cố Ngụy lập tức mặt đỏ bừng, không ngờ Diệp Kiêu lại đánh lén, nhất thời có chút tức giận đến biến sắc. "Binh bất yếm trá, không cần nhìn tôi như vậy, nhanh lên!" Anh dùng sức trên tay, Cố Ngụy lập tức cảm thấy mình sắp nghẹt thở, chỉ có thể há miệng, nhổ ra một viên Xá lợi tử giao cho Diệp Kiêu.

Ngay khi Diệp Kiêu đưa tay ra lấy, Cố Ngụy lại đột nhiên ra tay.

Diệp Kiêu không chút do dự lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch một nhát vào cổ hắn, lập tức máu tươi phun ra.

Cố Ngụy ôm cổ, không ngờ lại có kết quả như vậy. "Ngươi linh hồn bất diệt, nhưng chỉ cần ngươi có thể ở lại trong cổ mộ này, tất cả sẽ khác rồi, đúng không?" Liên tiếp những pha phản đòn khiến mọi người kinh ngạc không thôi, "Mẹ ơi, Tiểu Diệp quả thực quá lợi hại!" "Diệp Đảo đỉnh của chóp!" "Quả nhiên là Diệp Đảo, nhanh, mạnh, chuẩn, một chút cũng không sợ, nhìn mà tôi ngây người luôn." "Không bao giờ đùa với Diệp Đảo nữa, thực sự quá khủng khiếp!" "Một số người trên màn hình livestream cũng quá hài hước, thế này đã sợ rồi

sao?

Diệp Đảo vẫn rất tốt, bình thường rất hòa nhã, chẳng phải vì đối phó với kẻ ác sao, đây là phòng vệ chính đáng!" "Tục ngữ nói 'người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể đong bằng đấu', đây là thực lực!" "Tôi tôi lần sau không nói xấu Diệp Đảo nữa!" Diệp Kiêu lại lấy ra Hắc Kim Đoản Đao, nhắm vào chỗ nhô lên bên cạnh trụ đá trực tiếp đập tới! 'Cạch' một tiếng, lồng sắt lại nâng lên, mọi người được cứu.

Tất cả mọi người nhìn Diệp Kiêu há hốc mồm kinh ngạc.

Diệp Kiêu thì nhún vai, "Tôi cũng bất đắc dĩ thôi, nếu không làm vậy, mọi người đều không được cứu." "Tiểu Diệp, anh sớm nên như vậy, quá đẹp trai!" "Đúng vậy, dạy tôi đi, làm sao làm được?" "Tốc độ này quả thực!" Diệp Kiêu không ngờ mọi người lại phản ứng như vậy, nhất thời còn có chút ngẩn người.

Nhưng sau đó anh bật cười: "Thời gian cho phép thì dạy sau.

Chúng ta đi thôi, tuyệt đối đừng chậm trễ." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc, "Đi đâu?" "Tất nhiên là đi tìm bí mật cuối cùng." "Nhưng cái quan tài này....." Diệp Kiêu trực tiếp cắt lời, "Quan tài không cần xem nữa.

Quan tài chẳng qua là một cái rỗng, mục đích chỉ là để hấp dẫn đạo mộ tặc mà thôi.

Nếu bên trong có gì thì đã sớm bị hắn lấy đi rồi, hà tất phải làm thêm việc thừa.

Đốt xác đi!" Diệp Kiêu sau đó dùng dao cạo một ít dầu trầm hương trên tường, bôi lên thi thể Cố Ngụy, sau đó châm lửa.

Một ngọn lửa đã đốt cháy.

Mọi người thấy vậy nhất thời có chút kinh ngạc, "Tiểu Diệp, cái

này không phải có chút quá quyết đoán sao?

Vạn nhất trên người hắn còn có thể tìm ra manh mối gì thì sao?" "Cố Ngụy chẳng qua là một kẻ đáng thương, Cáp Bố Thượng Sư tái thế.

Bản thân manh mối chỉ là để hấp dẫn chúng ta vào, hắn chết rồi thì không còn giá trị lợi dụng nữa." Nghe vậy, mọi người mặc dù có chút không đồng tình, nhưng không thể không nói bây giờ họ vẫn phải nghe Diệp Kiêu, cũng chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Còn Diệp Kiêu thì sờ soạng các trụ cột xung quanh.

Lúc mới vào anh đều không nhìn rõ, bây giờ mới biết trụ cột ở góc tường.

Chỉ là mộ thất làm bằng vàng khiến họ hoa mắt, nên mới không nhìn rõ.

Nhất thời, mọi người đều bắt đầu tìm kiếm cơ quan.

Vẫn là Giáo sư Phương đi trước một bước tìm thấy: "Tiểu Diệp, anh xem có phải cái này không?" Giáo sư Phương phát hiện trên mắt trụ rồng có một viên cầu hoạt động.

Nhẹ nhàng nhấn một cái, lập tức dưới quan tài xuất hiện một lỗ trống.

Sau đó, từ dưới lên lộ ra một đài tế.

Đài tế vừa nâng lên, tường bên trái phải dịch chuyển, cửa mộ xuất hiện.

Chương 726

Một loạt cơ quan này khiến mọi người há hốc mồm kinh ngạc.

Diệp Kiêu nhanh chóng đi vào trước.

Mọi người thấy vậy vội vàng theo sau. "Giáo sư Chu, tôi sao lại cảm thấy Tiểu Diệp vội vã như vậy?" "Đúng vậy, cảm giác có chút không giống, có lẽ đến cuối cùng, mọi người đều có chút căng thẳng." "Ài, tôi cũng cảm thấy vậy, Tiểu Diệp có thể quá nóng vội cầu thành!" "Đã đến thời khắc cuối cùng rồi, ai mà không vội chứ!" Diệp Kiêu trực tiếp đi vào mộ thất.

Lúc này, phía sau một bóng đen ẩn hiện.

Mọi người đều không nhìn thấy.

Anh quay phim cảm thấy phía sau hình như có người theo dõi, mạnh mẽ quay đầu lại thì không có gì.

Quay lại, khoảnh khắc tiếp theo bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người, chỉ thấy một cái bóng đến trước mặt mình, khiến anh quay phim hét thảm một tiếng xé lòng!

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn cảnh tượng này, ngay cả bản thân Diệp Kiêu cũng ngây người.

Chỉ thấy anh quay phim bị một bóng đen tấn công, không ngừng co giật ngã xuống đất.

Giáo sư Chu và họ vội vàng tiến lên.

Còn Diệp Kiêu thì không chút do dự đề đao chém xuống. "Hắc!

Chi!" Tiếng la hét chói tai xé toạc tai mọi người.

Mọi người đều nhìn chằm chằm Diệp Kiêu.

Lúc này, mượn ánh đèn mới nhìn ra hóa ra là một con khỉ.

Không ngờ lại thấy ở đây.

Diệp Kiêu cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Con khỉ nhe răng trợn mắt với Diệp Kiêu, phảng phất vô cùng tức giận.

Lúc này, thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người đều có chút căng thẳng, "Tiểu Diệp, cái này làm sao bây giờ?" "Tên này không khỏi quá khó đối phó!" "Hành động quá nhanh, còn không biết có bao nhiêu." Diệp Kiêu nhíu chặt mày nhìn thứ này, lập tức bật cười: "Sao vậy, cảm thấy sợ rồi sao?

Lại đây, tôi giết Cố Ngụy, ngươi muốn báo thù cho hắn đúng không?" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, con khỉ lập tức nhe răng trợn mắt gầm lên một tiếng chói tai về phía Diệp Kiêu, sau đó phi vọt lên tấn công.

Anh quay phim vẫn ổn, nhưng Diệp Kiêu thì không dễ đối phó như vậy.

Con khỉ dường như rất sợ Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Kiêu, căn bản không dám tiến lên, chỉ nhảy lên nhảy xuống, hành động vô cùng linh hoạt.

Cộng thêm nó cũng rất quen thuộc với địa hình cổ mộ, không ngừng nhảy loạn xạ quanh Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu nhíu chặt mày, không ngờ con khỉ này lại thực sự khó đối phó.

Chỉ là khó đối phó mà thôi.

Tốn thêm chút thời gian.

Nhân lúc con khỉ cảm thấy nắm chắc phần thắng, nhảy lên đầu

mình, Diệp Kiêu trực tiếp trên đỉnh đầu kéo một nhát đao.

Một dòng chất lỏng ấm nóng bắn lên mặt, Diệp Kiêu liền biết đã xong rồi.

Lúc này cái bóng đó nặng nề rơi xuống đất.

Mọi người thấy vậy, lập tức hít một hơi khí lạnh, lại mất thêm một cái. "Diệp Kiêu, anh quả thực rất giỏi!" Diệp Kiêu mỉm cười nhạt, "Không có gì, tên này thực sự quá ồn ào.

Anh quay phim không sao chứ?" Anh quay phim lắc đầu, "Không có gì, chỉ là bị cào rách mặt, những thứ khác thì không sao cả." Diệp Kiêu nhìn kỹ một chút, may mà không độc, nếu không thì cũng phiền phức.

Tuy nhiên, để phòng vạn nhất, vẫn là để anh quay phim uống thuốc tiêu viêm, rồi bôi thuốc mỡ.

Sau đó, mới chuẩn bị tiếp tục.

Giáo sư Chu đi theo Diệp Kiêu, luôn cảm thấy có chút bất an: "Tiểu Diệp, tôi cảm thấy có chút không ổn." "Cảm thấy có người theo dõi?" Giáo sư Chu nhất thời có chút ngạc nhiên, "Ông sao lại biết?" "Đương nhiên, trong cổ mộ này không biết có bao nhiêu thứ khó đối phó như vậy.

Chỉ riêng con khỉ đã có thể nói lên tất cả rồi, huống hồ còn không biết có bao nhiêu con khỉ.

Nên gặp phải bị theo dõi cũng là bình thường." Nghe anh nói vậy, Giáo sư Chu lúc này mới hiểu ra. "Giáo sư Chu yên tâm đi, cứ tĩnh quan kỳ biến." "Diệp Kiêu nói không sai, đã đến gần rồi, thì hoàn toàn không cần lo lắng, chung quy mọi chuyện sẽ có diễn biến thích hợp." "Dù sao mọi người đều ở cùng nhau, có gì thì mọi người cùng nhau, không cần sợ gì cả." Lúc này, nghe họ nói vậy, Diệp Kiêu gật đầu.

Dù sao đi nữa, chuyện này nhất định phải sắp xếp.

Giáo sư Chu đã lớn tuổi rồi, nhưng những người khác thì vẫn còn ở đây.

Diệp Kiêu cũng không muốn làm khó họ.

Thấy mọi người tin tưởng như vậy, anh mỉm cười nói: "Được rồi, đừng lo lắng nữa, đã đến đây rồi thì chẳng có gì phải sợ cả!" Thế nhưng, khi bước vào mộ thất, mọi người mới phát hiện nơi này lại là một khu rừng rậm rạp.

"Diệp Kiêu, cậu xem rốt cuộc chuyện này là sao?" "Hang ổ Xà bách, mọi người cẩn thận." Lời nói của Diệp Kiêu khiến mọi người lập tức ngây người.

"Hang ổ Xà bách!

Cái này không phải chuyện đùa đâu, nếu bị thứ này bắt được thì chúng ta sẽ không còn cơ hội nào nữa!" Diệp Kiêu nhướng mày, thực ra cũng không đáng sợ đến thế, chỉ cần cẩn thận một chút là được.

Tuy nói vậy, nhưng mọi người vẫn không dám lơ là, dù sao thứ này cũng không phải trò đùa.

Diệp Kiêu cầm Hắc kim cổ đao, không chút do dự chặt đứt tất cả cỏ dại xung quanh.

Giáo sư Chu và những người khác đi theo sau, vẻ mặt kinh ngạc.

Thấy Diệp Kiêu quyết đoán ra tay, lại có vẻ tùy ý chặt xong đám cỏ này, Giáo sư Chu hít sâu một hơi.

Đi theo Diệp Kiêu tuy không có chuyện gì, nhưng đến giờ vẫn chưa tìm thấy quan tài của Thổ Cốc Hồn Mộ Dung thị, hơn nữa cũng không thấy quan tài của Hoằng Hóa công chúa.

Chẳng lẽ họ lại kết thúc như vậy sao?

Quan tài chính còn chưa tìm được, dù đã vào chủ mộ thất nhưng thì sao chứ?

Giáo sư Chu cảm thấy vẫn còn chút tiếc nuối.

Lúc này, Diệp Kiêu đi đến phía trước, mọi người mới phát hiện phía trước có một cây cổ thụ cao chót vót, sau lưng là vách đá, hết đường rồi!

Xem ra là do tự nhiên hình thành, không có gì cả.

Chương 727

Mọi người đều có chút kinh ngạc.

“Cậu Diệp, thế này là kết thúc rồi sao?

Không thể nào, đã đến nơi này rồi mà lại nói kết thúc thì có hơi quá đáng!” “Quan tài còn chưa tìm thấy!” Diệp Kiêu sờ sờ cây bách phía trước rồi mỉm cười.

Mọi người thấy vậy không khỏi kinh hãi: “Diệp Kiêu, cậu đừng nói với tôi đây chính là chân thân của Xà bách nhé?

Không phải nói nó quanh năm bám vào mặt đất, còn có dây leo sao?” “Nơi nào có Xà bách thì chắc chắn có dây leo.” Nghe Giáo sư Phương nói vậy, Diệp Kiêu gật đầu: “Đúng là có dây leo, chỉ là tạm thời vẫn chưa vươn tới thôi.

Mọi người nhìn mặt đất này!” Lúc này Giáo sư Chu và những người khác mới phát hiện trên mặt đất có rất nhiều dây leo khô héo, chuyện này là sao?

“Tôi đoán là phía trên có người đã cắt đứt đường truyền dinh dưỡng trực tiếp của chúng, nên dây leo mới không hấp thụ được mà khô héo, nhưng điều này không có nghĩa là không còn nguy hiểm.” Nghe anh nói vậy, mọi người đều kinh ngạc.

“Nếu là như vậy thì không hay rồi.” “Chúng ta chỉ đến thám hiểm mộ thôi, chứ không muốn chôn thây ở đây.” Diệp Kiêu biết ý của họ, nhưng đồng thời cũng đang tìm kiếm xem rốt cuộc là ai, đã dùng phương pháp gì khiến chúng xuất hiện sai lệch ở đây.

Lúc này, mọi người thấy vậy đều có chút sợ hãi.

Nói thật, Diệp Kiêu cũng không rõ nên làm thế nào, nhưng đã đến

nơi này rồi thì cứ quan sát trước đã.

Diệp Kiêu nhìn xung quanh, sờ vào cây Xà bách này, vỏ cây đã khô héo.

Anh lại vươn ngón tay, dùng Phát Khâu Chỉ cắm thẳng vào thân cây.

Cây cổ thụ cao chót vót đột nhiên rung chuyển dữ dội, khiến mọi người kinh ngạc không thôi, còn Diệp Kiêu thì đã hiểu ra.

"Chính là ở đây!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người có chút kinh ngạc: "Cái gì ở đây?" "Quan tài ở đây!" "Mọi người không thấy cái quan tài này thực sự rất kỳ lạ, hơn nữa hình dạng cũng rất quái dị sao?" Nghe vậy, mọi người kinh ngạc nhìn Diệp Kiêu: "Cậu Diệp, không lẽ chính là như tôi nghĩ sao?" Diệp Kiêu gật đầu: "Đúng là như vậy, bắn thử xem!" Mọi người cầm súng nhắm vào Xà bách bắn tới, một loạt đạn bay qua, để lộ một hàng lỗ đạn thẳng tắp.

Diệp Kiêu vươn Phát Khâu Chỉ lần nữa cắm vào, sờ sờ bên trong, thấy nó nhẵn bóng.

"Xem ra tôi đoán không sai!" Anh lại lấy Hắc kim cổ đao ra, bổ một nhát vào thân cây.

Một tiếng "két" vang lên, một mảnh thân cây bị bóc ra.

Lúc này, mọi người mới thấy bên trong lại chôn một cỗ quan tài.

Cảnh tượng này khiến tất cả đều há hốc mồm.

"Cỗ quan tài này đã hợp nhất với Xà bách, nên Xà bách mới hấp thu được nhiều năng lượng như vậy, bao gồm cả dây leo cũng thế.

Bây giờ có người đã cắt đứt tất cả đường truyền dinh dưỡng, tôi đoán thi thể trong quan tài e rằng không hề đơn giản!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều bản năng lùi lại hai bước.

“Cái này không lẽ bên trong có cương thi to lớn chứ?” “Tôi đoán hai thi thể này hẳn là còn tươi, hơn nữa không khéo còn chưa bị thây hóa.” Diệp Kiêu nhướng mày, không khéo thật sự là như vậy.

Nhưng Xà bách muốn hình thành quy mô như thế này, cũng phải đợi sau trăm năm, nếu không nó cũng không có năng lượng lớn đến vậy.

Dù sao thì cứ ra tay trước đã.

“Vì dây leo đã chết, đường truyền dinh dưỡng đã bị cắt đứt, mọi người cẩn thận một chút, Xà bách bất cứ lúc nào cũng có thể cảm nhận được!” Giáo sư Phương khó hiểu: “Vừa nãy cậu đối xử với thân cây như vậy mà Xà bách còn không cảm nhận được, bây giờ liệu có cảm nhận được nữa không?” “Đây chỉ là một phần thôi, phía dưới rốt cuộc sâu bao nhiêu thì không ai biết.” Diệp Kiêu vừa nhắc nhở vậy, mọi người đều ngớ người ra.

Phía dưới còn có, điều này khiến họ không ngờ tới.

“Cậu Diệp, cậu không phải đang lừa chúng tôi đấy chứ?” Diệp Kiêu nghe ông nói vậy, liền bật cười: “Lừa ông thì có lợi gì cho tôi?

Hơn nữa, lúc này, tôi còn cần phải lừa ông sao?” “Mọi người đều cùng một thuyền, tôi mà không ổn thì mọi người cũng chẳng khá hơn được.

Vậy nên, thành thật khai thành bố công là tốt nhất.” Giáo sư Chu đứng bên cạnh, “Vậy bây giờ cái quan tài này còn có nên mở không?” Diệp Kiêu hít sâu một hơi: “Đương nhiên là phải mở, đã đến nước này rồi, không mở tôi không yên lòng.” “Hơn nữa, dù không mở quan tài, Xà bách e rằng cũng sẽ không tha cho chúng ta.

Chi bằng kéo quan tài ra, đến lúc đó nó cũng mất đi dinh dưỡng.” “Bất kể thi thể bên trong là dạng gì, tóm lại chúng ta cùng nhau đối

mặt!" Lúc này, nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều đồng ý.

"À phải rồi, bây giờ có thể thông báo cho quân đội phía trên xuống rồi.

Thiết bị cần được lắp đặt càng sớm càng tốt.

Ở đây vẫn còn một số đồ tùy táng, nếu đào ra mộ thất vàng bạc, đó cũng là một khoản tài sản không nhỏ." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, Giáo sư Chu liên tục gật đầu.

Anh quay phim liền bắt đầu liên hệ với quân đội, dù sao cũng phải vận chuyển tất cả văn vật ở đây lên.

Sau khi liên hệ xong, Diệp Kiêu mới chuẩn bị đào quan tài ra.

Lúc này, mọi người đều đang giúp đỡ.

Diệp Kiêu chặt thân cây xuống.

Cây Xà bách này tuy khổng lồ, phải bốn năm người ôm mới xuể, nhưng không thể không nói bên trong đã bị đào rỗng.

Chính xác hơn là đã hợp nhất thành một với quan tài, vì vậy vô cùng khó khăn.

Dù có Hắc kim cổ đao, Diệp Kiêu và mọi người muốn đào nó ra cũng không dễ.

Càng đào càng kinh hồn bạt vía.

Cỗ quan tài này và Xà bách dung hợp chặt chẽ với nhau.

Diệp Kiêu chặt xuống mà không biết mình đang chặt quan tài hay Xà bách, nhất thời mọi người đều lo lắng, nhỡ làm hỏng quan tài thì sao?

Diệp Kiêu cũng tốn rất nhiều sức lực nhưng vẫn không thể kéo toàn bộ quan tài ra.

Hơn nữa, cùng với thời gian trôi qua, Xà bách cũng bắt đầu bất an.

Thân cây đã bị phá hoại, nhưng hệ rễ cắm sâu dưới đất không hề thay đổi.

Hơn nữa, cành lá phía trên và vô số dây leo cũng từ từ rủ xuống, giống như từng con rắn lột da, đang chăm chú nhìn chằm chằm vào họ.

Bên tai truyền đến tiếng xột xoạt.

Diệp Kiêu thầm nghĩ không ổn, vừa ngẩng đầu đã thấy một bóng đen.

Anh lập tức đẩy Giáo sư Phương sang một bên, rồi lại đẩy Giáo sư Chu ra phía sau.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh liền bị dây leo quấn chặt cổ tay, một tiếng "loảng xoảng" vang lên, Hắc kim cổ đao cũng rơi xuống, cả người anh bay lên không trung, bị dây leo kéo lên giữa chừng.

Chứng kiến cảnh này, mọi người đều kinh ngạc không thôi, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Diệp Kiêu bị dây leo quấn chặt.

Giáo sư Chu kinh hô: "Cậu Diệp!" Cư dân mạng trong kênh livestream cũng đều ngớ người: "Không thể nào, ngay cả Diệp Đạo cũng trúng chiêu!" "Diệp Đạo không phải chứ, lại bị tóm ở đây!" "Thật là, rốt cuộc có cứu người không, nhanh lên đi!" "Còn chờ gì nữa, mau lên, nghĩ cách, đưa dao cho Diệp Đạo đi!" Cư dân mạng lo lắng không thôi.

Diệp Kiêu lơ lửng giữa không trung thấy vậy không khỏi nhíu chặt mày.

Lần này khó giải quyết rồi, nhưng Hắc kim cổ đao không ở bên cạnh, trên người thứ duy nhất có thể lấy ra chỉ có hộp quẹt.

Còn mọi người muốn bắn súng, nhưng trong đêm tối không nhìn rõ, chỉ có thể thấy một bóng đen lơ lửng phía trên.

Chương 728

Mọi người đều không dám lơ là, chỉ sợ làm bị thương Diệp Kiêu.

Người của quân đội vẫn muốn trèo lên, nhưng một khi đến gần sẽ bị dây leo tấn công.

Diệp Kiêu ở phía trên hét lớn: "Đừng để ý đến tôi, nhanh chóng liên hệ với quân đội phía trên, bảo họ đưa thiết bị xuống!" Lời vừa dứt, phía trên đã truyền đến tiếng "chi chi".

Diệp Kiêu trong lòng cảnh giác, quả nhiên, là khỉ!

Cư dân mạng nhìn thấy cũng không khỏi giật mình!

"Là khỉ, khỉ xuống rồi!" "Không ngờ Diệp Đạo lại gặp phải những thứ này!" "Sao tôi cứ có cảm giác Diệp Đạo xui xẻo một cách khó hiểu vậy nhỉ?

Cứu bao nhiêu người, bao nhiêu lần, đến lượt mình thì lại chỉ có thể đứng nhìn, thực sự là quá khó chịu!" "Ai mà nói không phải chứ, cảm giác Diệp Kiêu đúng là xui xẻo, ai có thể cứu anh ấy đây?" "Ai cũng biết Diệp Kiêu là người mệt mỏi nhất, nếu là tôi thì chắc chắn sẽ không quản nữa." "Dùng lửa đốt đi chứ, các ông không lẽ cứ mặc kệ thế sao?

Phải biết Diệp Đạo là trụ cột tinh thần của các ông đó, nếu anh ấy mà gục thì các ông sẽ làm sao?" Cư dân mạng trong kênh livestream đều vô cùng sốt ruột, đều bất bình thay Diệp Kiêu.

Giáo sư Chu và mọi người nhìn Diệp Kiêu, lại thấy ngày càng nhiều bóng đen xuất hiện, tim đều thắt lại.

Họ cũng không ngờ xuống đây lại gặp nhiều nguy hiểm như vậy, mà lúc này Diệp Kiêu lại bị tóm, ông biết làm sao đây?

Giáo sư Chu nhất thời trong lúc cấp bách liền lao tới, nhưng bị Giáo sư Phương ôm chặt lấy: "Ông điên rồi sao, nếu ông mà có mệnh hệ gì, sự hy sinh của cậu Diệp sẽ thành vô ích!" "Nhưng tôi không thể cứ đứng nhìn cậu ấy hy sinh vì chúng ta được, hơn nữa cậu Diệp là một thành viên của đội khảo cổ chúng ta.

Nếu cậu ấy gặp nguy hiểm, tôi cũng tuyệt đối sẽ không sống sót một mình!" "Nếu ở lại thì mọi người cùng ở lại!" Những người còn lại cũng đều đồng ý: "Đúng vậy, chúng ta đều sẽ ở lại cùng cậu Diệp!" Diệp Kiêu ở phía trên nghe vậy không khỏi giật mình.

Giáo sư Chu căn bản không có ý đó, anh vội vàng hét lên: "Giáo sư Chu, tự bảo vệ mình là quan trọng nhất!" Anh có cách, chỉ là cần thời gian, nếu không một lát nữa ai cũng không thoát được.

Nhưng lúc này lại còn có khỉ đang tiến về phía Diệp Kiêu.

Đám khỉ này thật là dai như đỉa, vậy thì xin lỗi rồi.

Anh vừa định ra tay, trong lòng chợt thắt lại, âm thanh máy móc quen thuộc truyền đến. 【Phát hiện chủ ký sinh gặp nguy hiểm, hỗ trợ đã sẵn sàng, xin chọn chấp nhận hay từ chối?】 Khỉ thật!

Hệ thống chó chết, mày có cần phải "chó" đến vậy không?

Đương nhiên là chấp nhận rồi, còn có thể làm sao nữa?

Diệp Kiêu vừa chấp nhận, Hệ thống lại lần nữa phát ra âm thanh. 【Đinh!

Phát hiện chủ ký sinh chấp nhận hỗ trợ, lập tức giúp chủ ký sinh thoát khỏi hiểm cảnh.】 Diệp Kiêu nghe vậy liền hít sâu một hơi.

Cái Hệ thống chó chết này còn không biết sẽ giúp anh kiểu gì nữa!

Đột nhiên trong tay anh có thêm một thứ, cúi đầu nhìn, là một viên tròn tròn.

Anh bóp một cái, nó liền nổ tung, đầy tay là dầu mỡ, một mùi khó ngửi lập tức xông ra.

Ngay lập tức, dây leo liền buông Diệp Kiêu xuống, dường như vô cùng ghét mùi này.

Dây leo nhanh chóng co rút lại, như gặp ma mà vội vàng lùi về sau, nhưng vẫn chậm một bước, lập tức khô héo.

Ngay sau đó, toàn bộ cổ tay anh thả lỏng, Diệp Kiêu thuận thế móc vào cành cây nhảy lên, trực tiếp sờ một cái vào thân cây Xà bách, lập tức ngay cả Xà bách cũng run rẩy.

Diệp Kiêu đã hiểu, hóa ra thứ mà Hệ thống chó chết cho anh vẫn có tính ăn mòn.

Nó có tác dụng ăn mòn cực kỳ mạnh đối với cây cối, vì vậy chỉ cần chạm vào là không thể thoát được.

Đám khỉ thấy vậy cũng nhanh chóng tản ra từ trên cây.

Người của đội khảo cổ thấy Diệp Kiêu đã thoát hiểm liền bắt đầu tấn công.

Ban đầu họ nhìn thấy cậu Diệp ở phía trên, sợ làm bị thương Diệp Kiêu nên không dám, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Diệp Kiêu đã xuống rồi, họ cũng không còn cố kỵ gì nữa mà bắt đầu.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Diệp Kiêu không sao là tốt rồi.

Nếu Diệp Kiêu có chuyện gì thì họ ra ngoài không biết ăn nói thế nào.

Lúc này, mọi người tập trung hỏa lực truy đuổi đám khỉ kia.

Cũng không biết lũ khỉ trong mộ thất này rốt cuộc từ đâu ra, nhưng không thể không nói chúng thực sự rất khó đối phó.

Nếu không phải vì anh không có vũ khí, đám khỉ này tuyệt đối không thể đối phó được.

Dưới tiếng súng dày đặc, không ít con khỉ đã bỏ mạng.

Còn Diệp Kiêu thì nhảy xuống đất, nhặt Hắc kim cổ đao lên, dùng viên thuốc ăn mòn mà Hệ thống cấp, nhanh chóng bôi lên Xà bách, nó bắt đầu khô héo với tốc độ thấy rõ bằng mắt thường.

Diệp Kiêu nhìn tay mình, vẫn còn một lớp dầu mỏng.

Không chút do dự, anh ấn lên quan tài, lập tức thò tay vào, Phát Khâu Chỉ trực tiếp tách khe hở giữa Xà bách và quan tài, sau đó dùng sức kéo một cái.

Một tiếng "két" lớn vang lên, một mảng gỗ lớn bị bật ra.

Thấy mọi người đều đang đối phó với khỉ, Diệp Kiêu cầm Hắc kim cổ đao dùng hết sức lực toàn thân chặt mở toàn bộ thân cây.

Đập vào mắt là một màu đỏ như máu, toàn bộ cỗ quan tài đều như vậy.

Chỉ cần nhìn thấy màu quan tài đỏ như máu này, anh đã hiểu thi thể bên trong e rằng không phải thứ tốt đẹp gì, có lẽ rất khó đối phó, nhưng dù vậy cũng phải thử một lần nữa.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, nhìn xung quanh.

Giáo sư Chu và những người khác cũng gần như xong rồi.

Lũ khỉ cơ bản đã bị tiêu diệt, khắp nơi đều là máu tươi và thi thể.

Lúc này, mọi người thấy vậy cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Diệp Kiêu đã hồi phục, mọi người cũng hoàn hồn, vội vàng chạy đến bên cạnh Diệp Kiêu.

Thấy Diệp Kiêu chỉ trong chốc lát đã đào được cỗ quan tài ra, mọi

người đều há hốc mồm.

"Cậu Diệp, cậu thật lợi hại!" "Cậu Diệp, không ngờ công phu của cậu giỏi vậy!" Diệp Kiêu mỉm cười: "Không có gì, nhưng muốn đào toàn bộ nó ra thì không dễ vậy đâu." "Xà bách và quan tài đã hợp thành một thể.

Nếu thật sự muốn cưỡng ép kéo ra, e rằng sẽ làm hỏng toàn bộ quan tài." "Không sao cả!" Giáo sư Chu trầm giọng nói: "Bây giờ đã đến nước này rồi, cho dù cậu không phá hoại, e rằng cũng không lấy ra được.

Chi bằng trực tiếp một chút, tháo dỡ luôn cho rồi." "Hơn nữa những cây Xà bách này vẫn còn ở phía trên, cậu cũng nói hệ rễ nằm ở phía dưới, vạn nhất chúng thoát ra thì chúng ta vẫn phải cẩn thận hơn một chút." Giáo sư Chu đã nói vậy, Diệp Kiêu càng không dám lơ là.

Chương 729

Nhưng nếu quan tài có thể đào toàn bộ ra thì tốt hơn, nếu không thể, tháo dỡ vẫn tốt hơn là để nó mục nát ở đây.

Diệp Kiêu suy nghĩ rồi gật đầu, chỉ có thể dùng thủ đoạn đặc biệt.

Anh trèo lên, cầm Hắc kim cổ đao từng chút một thăm dò.

Đếm từ dưới lên, khoảng cách hai mét, anh cắm Hắc kim cổ đao vào thân cây!

May mắn là không gặp trở ngại nào, nhưng khi rút ra, mũi dao lại đầy màu đỏ tươi.

Mọi người lập tức kinh ngạc không thôi, cái này sao lại còn chảy máu nữa vậy?

Ngay cả Diệp Kiêu cũng cảm thấy có chút khó tin, máu sao?

Anh ngửi ngửi, quả thật là mùi máu tanh, điều này không đúng!

Lúc này, Diệp Kiêu nhíu chặt mày, lập tức nhận ra bên trong quan tài e rằng không đơn giản.

Anh vừa định cưỡng ép mở quan tài thì đột nhiên phía trên lại một lần nữa truyền đến tiếng xột xoạt.

Quay đầu nhìn, không thấy gì cả, nhưng lại có một cảm giác nguy hiểm vô hình ập đến.

Diệp Kiêu thấy kỳ lạ, mà lúc này cỗ quan tài lại đột nhiên phát ra tiếng "két" lớn, toàn bộ thân cây đều run rẩy.

Diệp Kiêu đứng không vững ở phía trên, vừa định nhảy xuống thì toàn bộ cây cối đều bắt đầu rung động.

Ngay cả mộ thất cũng đã lung lay, đúng như Diệp Kiêu nghĩ, tất cả

mọi thứ đều khiến người ta sụp đổ.

Đột nhiên thân cây nứt toác, cỗ quan tài lập tức nổ tung, để lộ ra hai khối đen sì sì bên trong, khiến mọi người há hốc mồm.

Hai vật thể hình người này đều được bọc kín mít bằng hai lớp vải dầu.

Dưới ánh mắt của mọi người, thi thể này đột nhiên xuất hiện, khiến mọi người đều chấn động.

Cư dân mạng trong kênh livestream nhao nhao bàn tán: "Má ơi, cái này đúng là quá lợi hại, cương thi hả?" "Diệp Đạo, có thể mở bọc vải dầu ra cho chúng tôi xem một chút không!" "Dịch thể màu đỏ vừa nãy là cái gì?

Sao bây giờ nhìn không giống lắm?" "Tôi thấy rồi, tôi thấy rồi, trên một bọc vải dầu có vết máu!" "Ghê tởm quá, chắc không phải máu đâu nhỉ?" "Cứ mở ra trước đã, bất kể xảy ra chuyện gì, an toàn là trên hết!" "Đã rung chuyển rồi, không khéo mộ thất cũng sập mất!" "Hay là đi trước đi!

Dù sao quân đội cũng sắp xuống rồi mà!" Mọi người đều lo lắng không thôi, mà lúc này Giáo sư Chu và những người khác đứng không vững, thấy trong mộ thất dường như có thứ gì đó đang rục rịch muốn chui ra.

Diệp Kiêu hét lớn một tiếng: "Xà bách sắp chui ra, mọi người cẩn thận!" Thấy rễ Xà bách sắp chui ra, mọi người đều hoảng loạn thất thố, không ai dám lơ là.

Giáo sư Chu và những người khác càng kinh hãi hơn, thứ này cùng với dây leo, lực sát thương vô cùng mạnh!

Lúc này, mọi người vội vàng lùi sang một bên, chỉ thấy Xà bách vừa nãy còn quấn quanh quan tài lập tức vươn thẳng lên trời, cao

bằng cả một cây, cứ thế mà vươn cao.

Đồng thời, hàng chục sợi rễ to bằng bắp đùi cũng chui ra, trên đó còn treo lủng lẳng những bộ xương trắng.

Thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc không thôi: "Làm sao đây?

Nhiều rễ cây thế này đều chui ra, lần này không thoát được rồi!" "Kia là xương khô, là thi thể mà chúng ăn xong sao?" "Ra rồi, ra rồi kìa!" "Chạy thôi!" Giáo sư Chu và những người khác đều quên mất lối đi, chỉ nhìn chằm chằm vào những sợi rễ khổng lồ này đều vươn ra, lao về phía người sống, kinh hãi đến nỗi quên mất mình đang ở đâu.

Diệp Kiêu vươn tay tóm lấy một sợi rễ, lập tức một tiếng "tách" vang lên, dường như rất kiêng kỵ mùi vị trong tay Diệp Kiêu.

Lúc này, thấy cảnh đó, Diệp Kiêu mỉm cười, dẫn đầu xông thẳng ra ngoài.

Phía sau Giáo sư Chu và những người khác cũng đi theo.

Diệp Kiêu cầm Hắc kim cổ đao vung vài nhát "xoẹt xoẹt", liền chặt đứt những sợi rễ mà Xà bách vươn ra.

Nếu có Hệ thống cộng sinh sâu bọ và thực vật này, thì cũng sẽ có những con sâu bọ khác.

Diệp Kiêu vừa chém giết vừa nói với mọi người: "Cẩn thận Cổ trùng!!" Bước chân tiến về phía trước của mọi người không khỏi dừng lại.

"Cổ trùng ở đâu!" "Không có lửa, chỉ có thể dùng đạn!" "Bọc vải dầu!

Bọc vải dầu bọc thi thể!" "Đó là văn vật mà!" "Mạng quan trọng,

còn quản văn vật gì nữa!" Mọi người đều đang bàn tán, mà lúc này Diệp Kiêu vung vài nhát dao "xoẹt xoẹt", như đi trên đất bằng, trực tiếp đuổi theo Xà bách mà chém.

Nhất thời Xà bách làm mộ thất vỡ nát, đá rơi lả tả, thành một đống đổ nát.

Khi đến gần, thấy thi thể sắp bị rễ cây che lấp, Diệp Kiêu dùng Hắc kim đoản đao cắt ngón tay, chấm máu.

Hắc kim đoản đao "vút" một tiếng bay ra, trực tiếp ghim vào bọc vải dầu.

Dù sao đi nữa, cũng không thể để hai thứ này cùng với Xà bách đi ra ngoài.

Toàn bộ cổ mộ đều được Xà bách kiểm soát.

Trong Hệ thống sâu bọ và thực vật, Xà bách mới là kẻ kiểm soát lớn nhất.

Tuy rằng Cố Ngụy và đồng bọn đã âm mưu ở đây không ít năm, nhưng để duy trì toàn bộ cổ mộ vận hành bình thường, thì phải dựa vào cây Xà bách này.

Đỉnh đầu đã bị Xà bách che kín mít.

Diệp Kiêu ngẩng đầu, nhìn vật thể khổng lồ trước mắt, đột nhiên nhận ra, đây chẳng phải là Cửu tầng yêu tháp sống sao?

Từng tầng dây leo cuộn quanh Xà bách, cao vút chạm mây, vươn thẳng tới đỉnh mộ, hẳn chính là cái này.

Truyền thuyết địa phương, chính là cái này.

Diệp Kiêu đột nhiên nhận ra, ngay từ đầu những người xây dựng cổ mộ đã ý thức được họ đang làm gì, họ đã tưởng tượng ra hình dáng của Xà bách khi trưởng thành, và dệt nên những câu chuyện kinh

dị như vậy, chính là để dọa lui đạo mộ tặc.

Đáng tiếc vẫn không tránh khỏi.

Diệp Kiêu chỉ nhìn những dây leo kia lao về phía mình, nhưng vì thứ trong tay anh mà chúng không dám đến gần.

Tuy nhiên, Giáo sư Chu và những người khác thì chưa chắc đã may mắn như vậy.

Anh phải nhanh chóng giải quyết tất cả những thứ này trước khi chúng kịp làm gì.

Diệp Kiêu vừa chém vừa gầm lên: "Giáo sư Chu, mau lùi về phía sau!" Giáo sư Chu và những người khác làm sao mà đi được, nhưng thấy Diệp Kiêu đã bị những sợi rễ đó bao vây.

Giáo sư Chu đau lòng đến tột cùng, Giáo sư Phương kéo Giáo sư Chu lùi lại: "Nếu không đi, chẳng phải sẽ lãng phí bao nhiêu công sức của cậu Diệp sao." Xà bách cao lớn bắt đầu phát lực, xung quanh toàn là đá vụn, đỉnh mộ cũng bắt đầu sụp đổ.

Một tiếng "ầm" lớn vang lên, một tảng đá lớn rơi xuống!

Toàn bộ mặt đất đều bắt đầu rung chuyển, tất cả mọi người đều chìm xuống!

Một tiếng "rắc" lớn vang lên, những tấm đá dưới chân bắt đầu nứt vỡ, tất cả mọi người đều rơi xuống.

Một tiếng "ầm ầm" lớn, hóa ra là hệ rễ Xà bách từ dưới đất thoát ra, kéo theo toàn bộ mộ thất cũng bắt đầu sụp đổ.

Chương 730

Tất cả mọi người đều ngã vật ra, nhất thời choáng váng, nửa ngày không thể đứng dậy.

Còn Diệp Kiêu thì cả người đã chìm xuống theo, thi thể trong quan tài cũng đổ ra.

Xà bách dường như rất để ý hai cỗ thi thể này, lập tức vươn dây leo muốn quấn lấy chúng, nhưng tiếc thay trên Hắc kim đoản đao có Kỳ Lân Cổ Huyết, dây leo vừa đến gần đã nhanh chóng lùi lại.

Diệp Kiêu phi thân lên trực tiếp chém đứt, trực tiếp giật lấy bọc vải dầu.

Ngay khi anh định kéo thi thể ra, dây leo lại đột nhiên xuất hiện, lao về phía Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu tránh không kịp, dùng sức một cái, liền xé toạc bọc vải dầu ra, để lộ thi thể bên trong.

Điều bất ngờ là, thi thể phân hóa hai cực rõ rệt, da mặt vẫn còn độ đàn hồi, nhưng phần thân thể và xương cốt thì đã hóa thành thây khô.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người há hốc mồm.

Thiết bị của anh quay phim vừa lúc hướng lên phía trên, khi thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc!

Trong lúc rung chuyển, hai cỗ thi thể này khiến họ há hốc mồm.

Không ai dám tin, lại có thể là như vậy.

“Đây là cái gì?” Mọi người đều ngây người!

“Diệp Đạo có thể giải thích một chút, tình huống này là sao!” “Giải thích cái quái gì, không thấy Diệp Đạo cũng ngơ ngác rồi sao?”

“Cái này cũng quá khủng khiếp rồi, không lẽ là một loài mới à?” “Diệp Đạo cũng bó tay rồi, cũng có thứ anh ấy không biết nữa!” “Diệp Đạo, anh xem rốt cuộc phải làm sao đây?” “Diệp Đạo cũng tỏ vẻ bất lực, cái này có lẽ nằm ngoài dự đoán của Diệp Đạo rồi.” “Không ngờ Diệp Đạo cũng chỉ là một người ngoại đạo thôi, anh ấy làm sao mà thấy qua thứ này!” Diệp Kiêu quả thật chưa từng thấy, nhưng thứ này lại có chút quen mắt.

Anh bản năng nhìn thoáng qua một trong những thi thể, trên mặt nó có một dấu ấn, hình như là một cái khung.

Anh không khỏi lấy ra mặt nạ đồng, không chút do dự đặt lên.

Giáo sư Chu thấy cảnh này giật mình: “Cậu Diệp, đừng xúc động!” Giây tiếp theo, khi chiếc mặt nạ được đặt lên, Diệp Kiêu bật cười: “Thấy chưa?

Nhục thân của Cáp Bố Thượng Sư!” Trong đầu mọi người “ầm” một tiếng, đột nhiên nhớ ra, nhục thân của Cáp Bố Thượng Sư, hóa ra không chỉ có một cái, chỉ là không ngờ lại được bảo quản ở đây.

“Cậu nói ông ta đeo mặt nạ đồng để làm gì?” Diệp Kiêu giải thích: “Tương truyền đồng có thể trường sinh và cũng có thể chống thối rữa.

Người bình thường đều dùng đồ đồng làm vật tế tự hoặc đồ tùy táng.

Nếu tôi là Cáp Bố, ông ta hẳn là muốn lợi dụng cái này để thử nghiệm, duy trì nhục thân bất biến, nhưng không ngờ thí nghiệm vẫn thất bại.” “Chúng ta hãy xem cỗ thi thể còn lại đi!” Diệp Kiêu nhìn lại một lần nữa.

Sau khi bọc vải dầu được mở hoàn toàn, anh không khỏi lắc đầu.

Mọi người thấy vậy lập tức lại có chút kinh ngạc: “Sao vậy?

Cậu Diệp, cậu thấy chỗ nào không ổn à?" "Người này không phải Hoằng Hóa công chúa." "Sao lại không phải?!" Mọi người đều có chút kinh ngạc.

Diệp Kiêu nhanh chóng bóc toàn bộ bọc vải dầu ra, chỉ vào bộ xương phía trên mà nói: "Mọi người nhìn bộ xương này, tuy rằng ở trong quan tài hợp táng, nhưng rõ ràng bộ xương này không phải là xương của phụ nữ." Diệp Kiêu kéo toàn bộ xương cốt ra: "Xương cốt nam nữ là không giống nhau." "Hãy nhìn xương chậu này, xương chậu đàn ông thì thiên về nhỏ hơn.

Hoằng Hóa là phụ nữ đã sinh ba đứa con, xương chậu của cô ấy phải lớn hơn, nhưng mọi người xem hai cái này lại giống nhau.

Xương chậu phụ nữ không chỉ rộng hơn mà còn tròn trịa hơn một chút." "Còn về xương sọ, xương sọ đàn ông rất thô to, bề mặt xương thô ráp, chất xương nặng hơn, sờ thử là biết.

Phụ nữ thì ngược lại, tương đối mà nói thì cái này đều không giống nhau.

Hơn nữa xương chi trên và xương chi dưới đều khá lớn và dài, những điều này đều có thể xác định cả hai bộ xương này đều là của đàn ông." Mọi người khó hiểu: "Nếu không phải Hoằng Hóa công chúa, sao hai người họ lại có thể chôn cùng một chỗ?" "Chôn cùng một chỗ đương nhiên là để đoạt khí vận, chỉ có như vậy mới có thể đạt được trường sinh." "Nếu tôi đoán không sai, xương cốt của Hoằng Hóa công chúa đã sớm bị người nhà họ Cố lấy ra rồi." "Lấy ra rồi sao?" "Đúng vậy, nếu không sao ông ta có thể đoạt khí vận của bà ta, sống lâu đến thế chứ?

Cáp Bố Thượng Sư không phải lần đầu tiên làm chuyện này." Diệp Kiêu cắt ngón tay bôi lên Xà bách, tạm thời áp chế nó.

Bây giờ mới có được chút bình yên.

Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều ngây người, đồng thời cũng phản ứng lại.

“Tôi hiểu rồi, đây chính là đạo mộ tặc thế hệ mà cậu nói.

Cố Ngụy thấy nhục thân của mình đã mất, nên mới phí hết tâm tư tìm cậu đến đây.” “Hắn vì muốn nằm trong đó trực tiếp hưởng lợi thành quả!” Diệp Kiêu gật đầu: “Khả năng cao là như vậy.” Lúc này, nghe Diệp Kiêu phân tích như vậy, mọi người đều hít sâu một hơi, không ai nói được lời nào, dù sao tin tức này đối với họ thực sự quá khó tin.

Họ cũng không hiểu rõ, nhưng hiện tại ngoài tin Diệp Kiêu ra thì không còn cách nào khác, dù sao những gì mọi người nhìn thấy đều là sự thật.

Giáo sư Chu trầm giọng nói: “Đừng nói nữa, thi thể đã ở đây rồi, sao không mau chóng thông báo quân đội xuống.

Chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, nếu chậm thêm một bước e rằng sẽ không ra được nữa.” Nghe ông nói vậy, mọi người đều gật đầu, dù sao tính mạng là quan trọng.

Còn xương cốt của Hoằng Hóa công chúa e rằng đã sớm bị người nhà họ Cố thủ tiêu rồi, vì vậy họ cũng sẽ không lãng phí thời gian ở đây.

“Chúng ta không tiếp tục sao?

Thi thể Hoằng Hóa công chúa còn chưa tìm thấy mà!” “Chẳng lẽ mặc kệ thi thể dính máu?

Hai cỗ thi thể đó cổ quái như vậy, mọi người không muốn biết nguyên nhân sao?” Giáo sư Phương vẻ mặt khó tin.

Diệp Kiêu lắc đầu: “Không còn thời gian.

Hơn nữa mộ thất đã rung chuyển lâu như vậy, Xà bách cũng lại một lần nữa rục rịch, nhưng đồ trong tay chúng ta không đủ." "Thôi cứ cho nổ đi.

Thay vì để Xà bách ở đây uy hiếp chúng ta, chi bằng trực tiếp cho nó nổ tung ở đây!

Nếu một khi để toàn bộ hệ rễ của nó chui ra, e rằng toàn bộ mộ thất cũng không giữ được.

Đến lúc đó chúng ta thật sự sẽ không ra ngoài được nữa!" Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người cũng đều có ý nghĩ đó, liên tục gật đầu, không ai dám nói thêm một từ "không".

Hiện tại đại quân đội của quân đội còn chưa tới, đợi đến khi họ đến thì đã sớm bị Xà bách kiểm soát rồi.

Huống hồ bây giờ đang có chút an toàn tạm thời, sao không nhân cơ hội này mà cho nổ?

Nếu cho nổ, quan tài sẽ không giữ được.

Còn về thi thể kia rốt cuộc làm sao lại biến thành bộ dạng này?

Diệp Kiêu và mọi người không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể đặt nó sang một bên, rồi lấy bom ra buộc lại với nhau, đặt vào gốc Xà bách.

Diệp Kiêu tự mình đặt xuống, lại thêm Kỳ Lân Cổ Huyết áp chế, nhất thời cũng thuận lợi.

Mọi người đều nhìn Diệp Kiêu chờ đợi sự mở đầu cuối cùng.

Giáo sư Chu thì gật đầu lia lịa với Diệp Kiêu.

Hiện tại không kịp nghĩ nhiều, hai cỗ thi thể kia được bọc lại cẩn thận đặt sang một bên, chỉ chờ được châm lửa.

Diệp Kiêu biết, Xà bách cao lớn như Cửu tầng yêu tháp không thể dễ dàng bị nổ đổ như vậy, vạn nhất mộ thất sụp đổ, thì sẽ không còn

đường sống nữa.

Một tiếng "bùng bùng" lớn vang lên, tất cả mọi người đều giật mình, toàn bộ địa cung mộ thất đều bắt đầu rung chuyển.

Chương 731

Sức công phá của thuốc nổ là rất lớn, Xà bách dù có bao nhiêu rễ cũng không chịu nổi một phát nổ như vậy.

Một tiếng "rầm" lớn, đá vụn lăn xuống, mọi người vội vàng lùi ra.

Phía sau, còn Diệp Kiêu thì vẫn ở lại chỗ cũ.

Giáo sư Chu và mọi người thấy vậy không khỏi sốt ruột: "Cậu Diệp, mau quay lại!" "Cái này là muốn làm gì?" "Cậu Diệp đang muốn xác định trạng thái của Xà bách." "Đừng quan tâm cậu Diệp nữa, mau quay lại đi!" Diệp Kiêu một mặt dùng Hắc kim cổ đao chém những tảng đá vụn không ngừng rơi xuống, một mặt nhìn chằm chằm vào vị trí của Giáo sư Chu và mọi người phía sau, xác nhận họ đều an toàn xong, anh mới bước ra, mang theo cả hai cỗ thi thể.

Vừa bước ra, toàn bộ mộ thất phía sau sụp đổ ầm ầm, để lộ ra một hố sâu thăm thẳm đen ngòm.

Ngoài ra không còn gì khác.

Nhờ ánh lửa bùng lên từ thuốc nổ, mọi người mới nhìn rõ.

Phía dưới hố sâu toàn bộ là những sợi rễ uốn lượn, xem ra đây chính là hang ổ Xà bách, không ngờ hệ rễ của nó lại nhiều đến vậy.

Mọi người há hốc mồm, ngay cả cư dân mạng trong kênh livestream cũng có chút không dám tin.

"Trời ơi, đây chính là Xà bách.

Tôi còn tưởng mình lạc vào rừng mưa nhiệt đới nào đó chứ!" "Diệp Đạo, mấy cái này có xuất hiện lại không?" "Phía dưới đó có Cổ trùng không?" Lửa bùng lên ngút trời, cháy kêu tí tách.

Diệp Kiêu nhìn tình hình phía dưới mà nhíu chặt mày.

Trong ánh lửa còn có một mùi tanh hôi nồng nặc, lờ mờ có thể thấy không ít xác sâu bọ.

Giáo sư Chu và mọi người đều có chút sợ hãi: "Cậu Diệp, bây giờ phải làm sao đây, chúng ta có cần tiếp tục chờ đợi không?" "Không cần nữa, đi thẳng thôi.

Quân đội xuống xong sẽ bắt đầu thu dọn, chúng ta bây giờ cũng không cần phải bận tâm nữa." "Thi thể thì mang đi, còn lại không cần quản nữa." Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều có chút không dám tin.

Thấy họ vẫn còn có chút khó tin, Diệp Kiêu giải thích: "Xà bách đã xâm nhập vào mọi tầng của cổ mộ rồi, đây chính là Cửu tầng yêu tháp.

Nếu chúng ta tiếp tục ở lại, e rằng sẽ không sống sót được.

Bây giờ Xà bách đã bị cho nổ, lửa đã bùng lên, nếu lúc này không đi ra ngoài, e rằng sau này sẽ thật sự không bao giờ ra được nữa." Nhiều rễ cây như vậy, mộ thất cũng đang rung chuyển, vạn nhất có cơ quan nào đó xuất hiện, họ tuyệt đối không còn đường lui.

Lúc này, nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều vô cùng căng thẳng.

Lời của cậu Diệp cũng khiến họ cảm thấy tiếc nuối.

"Kết thúc như vậy sao?

Chúng tôi còn muốn xem con đường trường sinh cuối cùng trông như thế nào!" "Cố Ngụy đã chết rồi, còn có thể có gì nữa?" "Sở dĩ Diệp Đạo không muốn tiếp tục khai quật xuống nữa, cũng là vì toàn bộ mộ thất này đều là Xà bách, đây chính là cơ quan cuối cùng, và còn có một số thứ mà anh ấy cũng không biết." "Không đúng, Diệp Đạo

chắc chắn biết bên trong có bí mật không thể nói ra, nên mới không muốn tiếp tục." "Nếu đã như vậy, thì cứ để Xà bách, Cố Ngụy và linh hồn của Cáp Bố Thượng Sư vĩnh viễn ở cùng một chỗ đi!" Diệp Kiêu nhìn mọi người khẽ mỉm cười.

Vẫn còn một pháp khí cuối cùng là Trấn hồn linh, nhưng Trấn hồn linh của anh đã sớm được cắm vào như một cơ quan khi bước vào mộ thất rồi.

Điều đó cũng có nghĩa là trên đời này hẳn có hai cái Trấn hồn linh, nhưng Diệp Kiêu không tìm, cũng là muốn để chuông linh đó ở phía dưới.

Đúng như họ nói, đã theo đuổi trường sinh, vậy thì nếu tập hợp đủ pháp khí, con đường trường sinh sẽ mở ra.

Chỉ cần anh không ở đó, thì không ai có thể ngăn cản được.

Lúc này Diệp Kiêu nhìn thoáng qua mộ thất đã thành phế tích.

Dưới địa cung, tầng tầng lớp lớp rễ Xà bách cuộn vào nhau, dù có lửa lớn thiêu đốt, vẫn có không ít rễ cây rục rịch, muốn vươn ra kéo Diệp Kiêu.

Diệp Kiêu không chút do dự ném hộp quẹt xuống, ầm!

Lửa bốc cao ngút trời, ngay lập tức nuốt chửng toàn bộ hố sâu.

Cũng cắt đứt con đường của họ.

"Cậu Diệp, làm sao đây?

Chúng ta còn có thể quay về không?" "Đúng vậy, chúng ta quay về bằng cách nào?" "Xong rồi, lần này phải cùng tồn vong!" Diệp Kiêu lắc đầu: "Về thì vẫn về được, mọi người cũng không cần căng thẳng, càng không cần sốt ruột.

Những thứ này không đáng gì, đợi quân đội xuống xong, chúng ta

dọn dẹp trước những văn vật có thể lấy được, còn lại đến lúc đó tính sau." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, tim mọi người đều thắt lại, còn phải đợi bao lâu nữa chứ!

Nhưng hiện tại không có cách nào khác, hai cỗ thi thể kia liền ở ngay bên cạnh họ.

Mọi người thở dài một tiếng, xem ra cũng chỉ có thể như vậy.

Vốn dĩ tưởng Diệp Kiêu có thể dẫn họ tiếp tục lên đường, nhưng bây giờ đến đây hình như đã dừng lại rồi.

Mọi người mang theo sự tiếc nuối từ từ chờ đợi.

Chẳng bao lâu sau, người của quân đội đều xuống.

Thấy Diệp Kiêu và mọi người ở đây, quân đội cũng có chút kinh ngạc.

Đợi đến khi tất cả mọi người được kiểm đếm đầy đủ, quân đội mang thiết bị xuống, Giáo sư Chu và những người khác cũng theo lên.

Xà bách vẫn còn cháy rụi dưới đó.

Quân đội mang theo dầu đốt cũng đổ lên trên, dưới sự chỉ huy của Diệp Kiêu, một mồi lửa đã thiêu rụi hoàn toàn.

Tất cả đều đang chờ đợi.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi, Cáp Bố Thượng Sư, không biết linh hồn ngươi có được rèn luyện hay không, lần này có lên được hay không cũng chẳng có tác dụng gì.

"Năm Pháp khí đã bị phong ấn dưới đó, chỉ có thể lấy toàn bộ lớp bề mặt ra, những văn vật cần kiểm kê thì kiểm kê, còn lại thì lấp đất lại." "Khu vực này được thiết lập thành khu bảo vệ, bất cứ ai cũng không được tiến lên." Lúc này, thấy Diệp Kiêu như vậy, mọi người đều gật đầu.

Đợi đến khi khó khăn lắm mới lên được, quân đội liền dựng lều trại xung quanh, mọi người trước tiên kiểm tra toàn bộ văn vật đã được kiểm kê mang lên một lượt.

Lần này văn vật của Thổ Cốc Hồn quả thật không ít, nhưng số có thể nguyên vẹn mang lên thì không nhiều, vừa gặp không khí đã bị oxy hóa nặng, có thể nói là vô cùng đáng tiếc.

Diệp Kiêu nhìn những văn vật này mà nhíu chặt mày.

Hai cỗ thi thể kia cũng được kéo lên, sau khi mở ra, thi thể nhanh chóng bắt đầu khô quắt lại.

Diệp Kiêu hít sâu một hơi.

Quan tài của Hoằng Hóa công chúa vẫn không biết ở đâu, nhưng theo dòng chảy dài của lịch sử đều bị phong tồn đi, vĩnh viễn không xuất hiện thì tốt hơn.

Diệp Kiêu nhìn Giáo sư Chu, thấy trong mắt ông ấy thoáng qua một tia thất vọng, không khỏi đi tới.

"Giáo sư Chu, những ngôi mộ này đã chôn dưới đất, cứ để chúng vĩnh viễn ở dưới đó là tốt rồi.

Thổ Cốc Hồn chúng ta chỉ biết là họ có giao thương với phương Tây, vậy là đủ rồi.

Còn về những thứ có manh mối thì đã thấy hết rồi, chúng ta biết trong lòng là được." "Hãy làm thành truyện ký hoặc nhật ký thám hiểm ghi chép lại, lại có ảnh làm bằng chứng, còn lại không cần quản nhiều nữa.

Chương 732

Nơi này đã phong ấn rồi, cứ để chúng vĩnh viễn phong ấn như vậy.” Giáo sư Chu nghĩ lại cũng phải.

Xà bách đã cháy rụi suốt ba ngày ba đêm mới hoàn toàn kết thúc.

Tâm trạng của Giáo sư Chu và mọi người từ thất vọng ban đầu đến cuối cùng là sự giải thoát, thực ra cũng không có cách nào khác, dù sao công việc này không phải là một hai ngày là có thể hoàn thành.

Họ có thể đợi ở đây, nhưng có lẽ là một hai năm.

Nếu không có cách nào đào toàn bộ ngôi mộ ra, thì sẽ phí công chờ đợi.

Lúc này, Diệp Kiêu cũng không còn cách nào khác.

Sau khi livestream kết thúc, cư dân mạng nhao nhao thảo luận trên mạng xem chuyến thám hiểm mộ lần này rốt cuộc có thu hoạch gì không.

Nhiều ý kiến khác nhau, nhưng Diệp Kiêu biết, đối với anh mà nói, chỉ cần đã hoàn thành chuyến đi cổ mộ lần này là được rồi, còn lại thì không phải điều anh quan tâm.

Hiện tại điều duy nhất anh muốn làm là viết toàn bộ những trải nghiệm thám hiểm cổ mộ này thành sách, xem xong là kết thúc.

Dù có cảm giác hình ảnh, nhưng rốt cuộc vẫn thiếu đi một chút bí ẩn và kinh dị, hơn nữa chỉ có bản thân anh không cảm thấy kinh dị.

Góc nhìn “thượng đế” này không phải ai cũng có, vì vậy anh dự định sau khi về sẽ bắt đầu lên kế hoạch.

Diệp Kiêu đã nghĩ kỹ về sự phát triển sau này.

Anh và Giáo sư Chu cùng mọi người đã ở lại đó tròn một tuần mới quay về.

Là một thành viên của giới khảo cổ, Diệp Kiêu bây giờ cũng sẽ không hành động một mình nữa.

Mọi người ngồi trên xe trở về không khỏi thở dài.

Giáo sư Chu cảm thán: "Chưa từng phát hiện một cổ mộ nào lại có nhiều Hệ thống cộng sinh sâu bọ và thực vật đến vậy, hơn nữa mấy cổ mộ này còn là phản ứng dây chuyền.

Cũng không biết lần thám hiểm mộ tiếp theo có còn xuất hiện manh mối kiểu này không." "Dù sao chuyến đi cổ mộ lần này, tôi cảm thấy dường như còn rất nhiều bí mật chưa được giải đáp.

Những Pháp khí kia và mục đích cuối cùng của chúng là gì?

Đến giờ tôi vẫn chưa rõ lắm, cậu Diệp, cậu nghĩ sao?" Diệp Kiêu mỉm cười: "Quá khứ thì cứ để nó qua đi.

Đã chôn vùi trong đó rồi, chúng ta cũng đừng nghĩ nhiều nữa.

Tóm lại, lần sau nếu còn manh mối gì, tôi đoán cũng sẽ không liên quan đến cái này nữa." Mọi người nghi hoặc: "Sao cậu biết?" Diệp Kiêu nhún vai: "Tôi đoán vậy.

Nhiều triều đại như thế, Cáp Bố Thượng Sư sau khi bỏ những thân phận thời tiền triều, muốn lập chân ở một triều đại mới thì không dễ chút nào.

Thường thì phải cần mấy đời người cùng cố gắng mới được, nếu không thì tuyệt đối không làm được." "Thử tưởng tượng xem, một người sống nghìn năm, nói với một triều đại mới ở hậu thế rằng hắn có thể trường sinh, nếu không có người giới thiệu, hoặc nếu hắn ban đầu không có bối cảnh, ai có thể tin được?

Đặc biệt là muốn giành được sự tin tưởng của người nắm quyền, không phải dễ dàng gì, ít nhất không phải mỗi một cổ mộ đều có thể để hắn nhúng tay vào." "Còn việc hắn làm thế nào từng bước một được quân chủ đương triều trọng dụng, tôi không rõ lắm." "Đúng vậy, cậu Diệp nói không sai!" Giáo sư Phương cũng nói ở bên cạnh: "Giáo sư Chu, ông đừng lo lắng nữa.

Dù sao lần này chúng ta có thể sống sót thuận lợi đã là vạn lần may mắn trong cái rủi rồi.

Vạn nhất lại đụng phải chuyện gì thì hối hận cũng không kịp." Giáo sư Phương đối với chuyến đi cổ mộ lần này của mình vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Tuy rằng có nhiều loại sâu bọ khác nhau và thực vật có thể cho ông học hỏi, nhưng nói cho cùng đó cũng là đánh đổi bằng mạng sống.

Ông không muốn lại bị sâu bọ đuổi chạy, thậm chí bị những loài thực vật kỳ quái đó hại mất mạng.

Nghe ông nói vậy, mọi người đều bật cười.

Diệp Kiêu biết những gì ông nói đều là thật.

Chuyến đi cổ mộ nguy hiểm mà lại đầy kích thích, nhưng tất cả những bí mật hình thành đằng sau đó đều có liên quan mật thiết đến lịch sử.

Sau khi trở về đội khảo cổ, Diệp Kiêu cũng chính thức gia nhập biên chế, bắt đầu đi làm mỗi ngày.

Giáo sư Chu và mọi người tổng hợp tất cả tài liệu lại, Diệp Kiêu cũng phụ trách biên soạn một phần trong đó.

Có rất nhiều bí mật mà Diệp Kiêu ban đầu không nghĩ thông suốt, nhưng sau khi xem xét lại, một số vấn đề đã được giải quyết.

Anh chỉ viết ra những gì mình đã suy đoán hoặc nắm rõ.

Kể từ khi anh trở về từ cổ mộ, anh không còn nghe thấy giọng nói của Hệ thống nữa.

Xem ra sau khi nhiệm vụ hoàn thành, Hệ thống sẽ không xuất hiện nữa.

Điều này cũng khiến Diệp Kiêu hít sâu một hơi.

Dù sao thì, điều này có nghĩa là cuộc sống của anh sắp đi vào quỹ đạo, anh cũng có lý do để bắt đầu viết sách trở lại.

Trở về căn nhà đã xa cách bấy lâu, Diệp Kiêu dọn dẹp vệ sinh, rồi bắt đầu cuộc sống hai điểm một đường: mỗi ngày làm nghiên cứu ở đội khảo cổ, sau khi về nhà thì bắt đầu viết sách.

Một năm sau, bộ thứ ba của "Đạo mộ bút ký" mới, "Trường Sinh Bí Quyết", ra đời.

Diệp Kiêu với tư cách là tác giả gốc đã bắt đầu quảng bá, biên tập viên và nhà xuất bản cùng nhau tổ chức cho anh một buổi ký tặng sách, khiến các fan hâm mộ vô cùng phấn khích.

Tại buổi ký tặng, mọi người nhìn Diệp Kiêu mà trong lòng đều có chút căng thẳng, tất cả đều vây quanh Diệp Kiêu.

"Diệp Đạo, làm ơn giải thích một chút, cuối cùng Cáp Bố đã chết hay còn sống?" "Diệp Đạo, chúng tôi đã xem mấy bộ livestream của anh rồi, nhưng Cáp Bố Thượng Sư này, cuối cùng có bị tiêu diệt hoàn toàn trong cổ mộ Thổ Cốc Hồn không, hay là sau này sẽ còn xuất hiện nữa?" "Có người nói ông ta đã bị tiêu diệt, vậy linh hồn có còn tìm kiếm vật chủ tiếp theo không?" "Diệp Đạo, xin hỏi lần này trong 'Trường Sinh Bí Quyết' anh có hé lộ bí mật cuối cùng không?" Diệp Kiêu đối mặt với những câu hỏi của các độc giả đó liền bật cười.

"Thực ra, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, tôi

cũng không thể tiết lộ quá nhiều.

Hy vọng mọi người hãy chú ý đến sách của tôi, trong sách sẽ có lời giải đáp." Lời của Diệp Kiêu khiến mọi người đều có chút bất mãn.

Họ muốn kết quả cuối cùng, nhưng Diệp Kiêu bây giờ lại nói lảng sang chuyện khác.

"Chúng ta nghe lời Diệp Đạo, Diệp Đạo nói bí mật nằm trong sách thì chúng ta sẽ đọc sách." "Diệp Đạo có hứng thú tiến hành chuyến đi cổ mộ tiếp theo không?" Diệp Kiêu lắc đầu: "Hiện tại vẫn chưa có kế hoạch, dù sao cũng không dễ dàng phát hiện cổ mộ.

Nếu mọi người có bất kỳ manh mối nào, cũng có thể liên hệ với đội khảo cổ, biết đâu sẽ có cơ hội lần sau." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều bật cười: "Vậy Diệp Đạo, bình thường Diệp Đạo có hứng thú với thám hiểm nhà ma không?" Diệp Kiêu vừa ký tên vừa lắc đầu: "Trên đời này không có ma quỷ, tôi cũng không tin thuyết quỷ thần.

Vì vậy, cái gọi là thám hiểm nhà ma thì tôi đại khái là không có hứng thú tham gia." Nghe Diệp Kiêu nói vậy, mọi người đều có chút thất vọng.

"Thực ra Diệp Đạo, anh có thể thử thêm một chút mà!" "Chúng tôi hy vọng Diệp Đạo có thể duy trì lượng người xem như vậy." Diệp Kiêu bật cười, anh cũng chỉ là một tác giả tiểu thuyết mạng mà thôi, có nhiều lượng người xem như vậy đối với anh không có bất kỳ ý nghĩa gì, anh cũng chỉ muốn làm việc chăm chỉ kiếm tiền.

Sau khi ký khoảng vài trăm cuốn, độc giả cuối cùng đến.

Nhìn Diệp Kiêu, người đó mỉm cười: "Diệp Kiêu, anh nghĩ Cáp Bố có quay trở lại không?" "Dòng chảy dài của lịch sử nặng nề như

vậy, một người sống rất mệt mỏi.

Nếu ông ta có thể tìm được một người cùng chí hướng, tôi tin ông ta cũng có thể đi vào quỹ đạo đúng đắn.” Diệp Kiêu không ngẩng đầu, sau khi ký tên thì ngẩng đầu đưa cho người đến.

Thấy người đó đeo kính râm màu trà, khoảng chừng bốn mươi tuổi, thân hình gầy gò, trên tay đeo một chiếc nhẫn.

Khi người đó nhận lấy sách, chiếc nhẫn trên ngón tay khiến Diệp Kiêu nhíu chặt mày, trong lòng giật mình!